อมตนิยายสะท้อนความหมายชีวิตของปุถุชนผู้เวิ้งว้างราญ

ปีศาจ

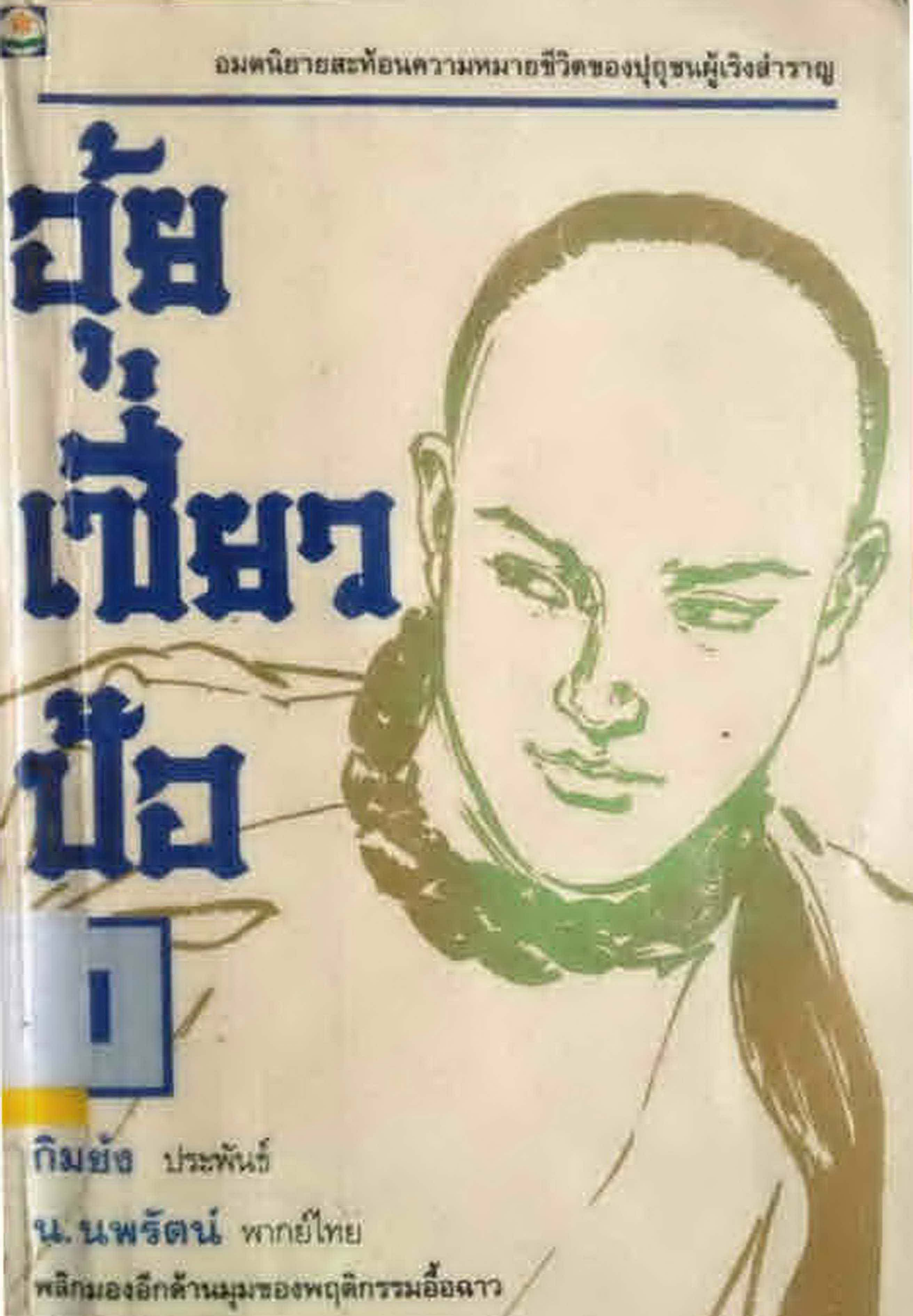

กิมย้ง ประพันธ์

น. นพรัตน์ พากย์ไทย

พลิกมองอีกด้านมุมของพฤติกรรมอื้อฉาว

เพื่อพบข้อคิดอันมากค่า

ตำนานพญาปู่ เล่ม 1

กิมย้ง ประพันธ์

น. นพรัตน์ พากย์ไทย

ชุดวรรณกรรมอมตะของกิมยัง

อุ้ยเชี่ยวป๊อ เล่ม 1

กิมยัง ประพันธ์

น. นพรัตน์ พากย์ไทย

พิมพ์ครั้งแรก ตุลาคม 2536

สงวนสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2521

ISBN 974-601-929-5

แบบปกและรูปเล่มโดย

ดอกหญ้ากราฟิก

457/99-100 ถนนสมเด็จพระปิ่นเกล้า แขวงอรุณอมรินทร์

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700 โทรศัพท์ 434-0235 โทรสาร 433-9114

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์ดอกหญ้า

457/99-100 ถนนสมเด็จพระปิ่นเกล้า แขวงอรุณอมรินทร์

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700 โทรศัพท์ 434-0235 โทรสาร 433-9114

จัดจำหน่ายโดย

บริษัทสามัคคีสาร (ดอกหญ้า) จำกัด

71/12-19 ถนนเทศบาลสาย 2 แขวงวัดกัลยาณ์

เขตธนบุรี กรุงเทพฯ 10600 โทรศัพท์ 466-0519 โทรสาร 465-1391

ราคาชุดละ 720 บาท

พิมพ์ที่ บริษัทธรรมสาร จำกัด โทรศัพท์ 221-0374, 224-8207

คำนำสำนักพิมพ์

ในวงการนิยายกำลังภายในกิมยังคือผู้ที่ผงาดเป็นหนึ่ง ฝีมือการประพันธ์ของเขาได้รับการยกย่องว่า *"ดั่งอาภรณ์สวรรค์ไร้ตะเข็บ"* และด้วยฝีมือสร้างสรรค์เช่นนี้เขาได้ส่ง "ก๊วยเจ๋ง" แห่ง*มังกรหยก*ออกมาประทับในใจผู้คนจำนวนมากมาย สำหรับเรื่อง*อุ้ยเซี่ยวป้อ* บุคลิกของตัวเอกพลิกผันไปจากนวนิยายกำลังภายในทั่วไป ถือเป็นจุดสุดยอดในการเขียนของนักเขียนเอกอย่างกิมยัง

มีข้อครหาวิพากษ์วิจารณ์มากมายเกี่ยวกับพฤติกรรมของอุ้ยเซี่ยวป้อซึ่งเป็นตัวเอกของเรื่องว่าส่งผลกระทบด้านลบต่อศีลธรรมจรรยาซึ่งถ้าพิจารณาแล้วเรื่องราวของเขากลับเป็นเหตุให้มีการตั้งคำถามทางจริยะ หันมาตรวจสอบคุณธรรมในใจตน เช่นจากการรัก และสนองตัวเองอย่างมากมายเกินเลยของตัวเอกอุ้ยเซี่ยวป้ออาจทำให้เรากลับมาถามตัวเองว่าเรากำหนดขีดขั้นสิ่งนี้ไว้เพียงไรและอย่างไร อีกประการหนึ่งคือ เมื่อเราพลิกมองอีกด้านมุม เราจะพบว่าท่ามกลางพฤติกรรมอื้อฉาวนั้นอุ้ยเซี่ยวป้อแสวงสุขอยู่กับความเป็นจริงของชีวิตไม่คำนึงเกียรติยศ ตำแหน่งอันสมมุติมายา สิ่งนี้คงสะกิดใจเราให้ทบทวนถึงชีวิตที่ผ่านมาของตน

เป็นครั้งแรกที่เราได้จัดพิมพ์งานของกิมยังในโครงการชุดวรรณกรรมอมตะของกิมยัง หลังจากจัดพิมพ์ผลงานของโก้วเล้งออกมา เมื่อท่านได้สัมผัสงานของกิมยังอย่างลึกซึ้งแล้วจะพบคุณค่าของงานของเขา ถ้าโก้วเล้งคืออัจฉริยะบนดินแดนไต้หวัน ศักดิ์ศรีของกิมยังก็ประหนึ่งมังกรที่ผงาดบนเกาะฮ่องกง เราจึงหวังว่าการได้รู้จักงานของเขานั้นเท่ากับท่านได้รับสิ่งที่ดีเพิ่มขึ้นอีกประการหนึ่งให้กับชีวิต

ด้วยความปรารถนาดี

สำนักพิมพ์ดอกหญ้า

คำนำผู้แปล

เรื่องอุ้ยเซี่ยวปัอ เป็นเรื่องจีนกำลังภายในเรื่องสุดท้ายในชีวิตการเขียนของกิมยังซึ่งเขียนครั้งแรกเมื่อปี ค.ศ. 1969 และทำการแก้ไขปรับปรุงใหม่ในปี ค.ศ. 1981

อุ้ยเซี่ยวปัอ ได้รับการยกย่องว่าเป็นเรื่องที่เขียนได้ดีที่สุดในชีวิตการเขียนของกิมยัง ไม่เพียงแต่แสดงถึงฝีมือการเขียนที่ก้านถึงจุดสุดยอด ขณะเดียวกันยังเป็นแนวทางสร้างสรรค์ เดินออกจากเส้นทางของยุทธจักรนิยายสร้างศักราชใหม่อีกประการหนึ่ง

แต่ขณะเดียวกัน *อุ้ยเซี่ยวปัอ*ก็เป็นเรื่องจีนกำลังภายในที่ได้รับการวิพากษ์วิจารณ์มากที่สด ทั้งในทางบวกและทางลบ จนอาจกล่าวได้ว่า ตัวเอกอุ้ยเซี่ยวปัอเป็นตัวละครที่ได้รับการกล่าวขวัญถึงมากที่สุดถัดจากอาคิว* ของหลู่ซิ่น

หากจะเอ่ยถึงด้านอรรถรส สำนวนความเรียงของอุ้ยเซี่ยวปัอเรียบลื่นดุจสายน้ำเนื้อเรื่องครึกครื้นสนุกสนาน ตัวละครคล้ายมีชีวิตชีวา ทั้งน่าขุ่นเคืองน่าขบขัน ทั้งตื่นเต้นตึงเครียด ที่แนบเนียนคือความกลมกลืนอย่างแยบคาย ไม่คล้ายเป็นเรื่องจีนกำลังภายในเรื่องยาว หากแต่คล้ายกำลังฟังนักเล่านิทานบอกเล่านิทานที่สนุกสนานเรื่องหนึ่ง

แต่ก็มีคนบอกว่าเรื่อง*อุ้ยเซี่ยวปัอ*ไร้น้ำใจ กว่าครึ่งเรื่องของ*อุ้ยเซี่ยวปัอ*เขียนถึงขุนนางข้าราชการ ที่ต่างมีเคล็ดลับเพื่อความอยู่รอด ในขณะที่น้ำใจหมายถึงความจริงใจระหว่างรักหรือไม่รัก ไม่ควรเสแสร้ง ผู้ที่รู้จักแสร้งรักเพื่อบรรลุเป้าหมาย หากแม้นเป้าหมายเป็นเงินทอง จะเรียกบุคคลชนิดนี้เป็นหญิง

---

*อาคิว ถือเป็นตัวแทนของชาวจีนที่ตกอยู่ในภาวะจำยอม ประพันธ์โดยหลู่ซิ่น นักเขียนจีนผู้ยิ่งใหญ่ของสาธารณรัฐประชาชนจีน

ขายตัว จนถึงกับมีคำวิจารณ์ว่า ตัวละครที่ซื่อสัตย์ที่สุดใน*อุ้ยเซี่ยวป้อ* กลับเป็นนางคณิกาอุ้ยชุนฮวย นางแบกป้ายยี่ห้อ "ขายยิ้ม" เกรงว่ายังซื่อสัตย์กว่าขุนนางอำมาตย์ในเรื่องอีก ดังนั้นสมควรบอกว่า **อุ้ยเซี่ยวป้อเป็นนวนิยายที่คล้ายคลึงกับโลกแห่งความจริงในสังคมยุคปัจจุบันที่สุด**

เมื่อตอนแรกที่เรื่อง*อุ้ยเซี่ยวป้อ*นำลงในหนังสือพิมพ์รายวัน บุคคลจำนวนมากมีความรู้สึกในเชิงลบต่อ*อุ้ยเซี่ยวป้อ* นี่เป็นปัญหาอันสืบเนื่องจากความเคยชินและการตั้งความหวังไว้ ตัวเอกของกิมยังที่อ่านมา ล้วนแล้วแต่เป็นวีรบุรุษผู้กล้าแต่แล้วพลันปรากฏเด็กหนุ่มที่ไม่รักดีพูดจาหยาบคายผู้หนึ่งขึ้น ย่อมไม่สามารถรับได้ แต่พอลุล่วงถึงปัจจุบัน ชื่อ "อุ้ยเซี่ยวป้อ" กลายเป็นสรรพนามอันลือลั่น ผู้ที่ไม่เคยอ่านต้นฉบับเรื่องนี้มา ยังทราบว่าเขาเป็นใคร กลายเป็นสื่อความหมายอีกประการหนึ่ง ซึ่งหมายถึงตัวแทนที่ได้ดิบได้ดีเพราะไหวพริบและฝีมือไปแล้ว

จากการศึกษาของนักวิจารณ์หนังสือเห็นว่า นักอ่านที่ผ่านมาค่อนข้างบริสุทธิ์ใจ มีจินตนาการอันบรรเจิด แต่นักอ่านปัจจุบันยอมรับสภาพ ความจริงมากขึ้น เห็นว่าเรื่องราวของอุ้ยเซี่ยวป้อเป็นตำนานของคนยากไร้ผู้หนึ่งที่ประสบความสำเร็จ รู้จักดื้อด้าน คดโกง เจ้าเล่ห์แสนกล ติดสินบาทคาดสินบน ใช้จ่ายเงินทอง ประสบสอพลอ เสแสร้งจอมปลอม ซึ่งเป็นหลักการเพื่อความอยู่รอดของผู้คนในสังคมปัจจุบัน

แน่นอน **กิมยังไม่ได้สนับสนุนพฤติการณ์ของอุ้ยเซี่ยวป้อ** ความสามารถอันดับหนึ่งของอุ้ยเซี่ยวป้อคือ ชักส่วนแบ่ง ด้านที่น่ารักที่สุดคือแบ่งปันเงินทองที่ได้มาให้แก่พวกพ้องบริวาร อย่างไรก็ตาม **กิมยังได้ให้ความนิยมชม ชอบต่อ**อุ้ยเซียวป้อ ทำการปกป้องและผ่อนปรนเขา โดยอาศัยมุมมองของดังฮีฮ่องเต้เฝ้ามองดูอุ้ยเซี่ยวป้อ ดังฮีฮ่องเต้ทรงโปรดปรานอุ้ยเซี่ยวป้อ และผ่อนปรนต่อเขา ทั้งนี้เพราะพระองค์เชื่อมั่นว่าสามารถควบคุมเขาได้ หากเป็นเรื่องสำคัญจะไม่ปล่อยให้เขาทรยศคิดคด แต่หากเป็นเรื่องเล็กน้อย ก็ปล่อยให้เขาก่อกวนไปตามอำเภอใจ ในโลกของนวนิยาย ดังฮีฮ่องเต้กับอุ้ยเซี่ยวป้อเป็นการจับคู่อย่างเหมาะสม ในโลกแห่งการปกครอง เจ้าชีวิตผู้เปรื่องปราดกับตัวตลก

เป็นการจับคู่อย่างกลมกลืน และเจ้าชีวิตผู้เปรื่องปราดเชื่อมั่นว่าตนสามารถควบคุมตัวตลกได้ แต่สำหรับกับประวัติศาสตร์โลก นี่เป็นการจับคู่ที่แฝงไว้ด้วยภัยอันตราย อย่างยิ่งยวด

เรื่อง*อุ้ยเซี่ยวป้อ*ถือเป็นการหลุดพ้นครั้งสำคัญ ที่ย้อนประเพณีนิยม ย้อนยุควีรบุรุษ ย้อนวิทยายุทธ ย้อนการล้างแค้น ย้อนการแบ่งแยกธัมมะอธรรม ย้อนคัมภีร์ฝีมือสมบัติวิเศษ ขณะเดียวกันก็เป็นการย้อนนิยายกำลังภายในทำให้นิยายกำลังภายในกลายเป็น "นิยายกำลังภายใน" หากแต่มีส่วนใกล้เคียงกับความเป็นจริงที่สุด และเมื่อกิมยังก้าวถึงจุดสุดยอดเช่นนี้ ก็วางปากกาไม่เขียนนิยายกำลังภายในสิบตือ นับเป็นการตัดสินใจที่ชาญฉลาดแล้ว

ดังนั้นสมควรกล่าวว่า *อุ้ยเซี่ยวป้อ*ไม่คล้ายเป็นนิยายกำลังภายในที่เคยผ่านพบหากแต่เหมาะสมกับนักการเมืองที่ตกอยู่ท่ามกลางมรสุมการเปลี่ยนแปลง ต้องคอยปรับตัวตามสถานการณ์ ตลอดจนนักบริหารที่อยู่ระหว่างกระแสความขัดแย้ง การแก่งแย่งช่วงชิงที่ไม่สิ้นสุด หากแม้นศึกษาให้ดี เชื่อว่าสามารถประยุกต์ใช้กับสังคมปัจจุบันได้อย่างแน่นอน

น. นพรัตน์

ประวัติของกิมย้ง

นิยายกำลังภายในของจีนมีประวัติศาสตร์อันยาวนานไม่น้อย และกิมย้งถือเป็นนักเขียนฮ่องกงที่ชักนำนิยายกำลังภายในเข้าสู่ศักราชใหม่จนมีผู้กล่าวขานว่า นิยายกำลังภายในของกิมย้ง จัดเป็นนิยายจีนที่คลาสสิก - ถึงกับได้รับยกย่องเป็นวรรณกรรมประเภทหนึ่งแล้ว

นักเขียนชื่อดังชาวฮ่องกงนามเหง่ยคัง ซึ่งเป็นผู้ใกล้ชิดกับกิมย้ง และอ่านนิยายกำลังภายในทุกเรื่องทุกฉบับพิมพ์ของกิมย้งจนปรุโปร่งบอกว่า การไม่อ่านนิยายกำลังภายในของกิมย้งถือเป็นการสูญเสียอย่างใหญ่หลวงของชีวิตโดยส่วนตัวของเขาหลังจากที่อ่านติดต่อกัน 27 เที่ยว มีคำวิจารณ์อยู่สองประโยคคือ "ครอบคลุมทั้งในและนอกประเทศ สุดยอดตั้งแต่โบราณกาลจวบอนาคตกาล" ยอดนักเขียนหญิงผู้ล่วงลับซันเหมาบอกว่า "ดิฉันไม่ชอบอ่านนิยายกำลังภายใน แต่นิยายกำลังภายในของกิมย้ง ดิฉันมิอาจไม่ดู" อาจารย์มหาวิทยาลัยไต้หวันนามถังบุ้นเพียวบอกว่า "คนอ่านนิยายกำลังภายในของกิมย้ง ต้องชำระสติปัญญาในจิตใจ ปลูกฝังประณิธานห้าวหาญ เสนอพลังของตัวเอง สำหรับโลกอันเที่ยงธรรมและสมบูรณ์พร้อม" กล่าวได้ว่านักคิด นักเขียน นักวิจารณ์ นักวิทยาศาสตร์ ตลอดจนชาวจีนโพ้นทะเลที่อาศัยอยู่ทั่วทุกมุมโลกล้วนติดตามผลงานของกิมย้งอย่างหลงใหลทั้งสิ้น ดังนั้นประวัติความเป็นมาของกิมย้ง จึงเป็นสิ่งที่น่าสนใจอย่างยิ่ง

กิมย้งมีชื่อจริงว่า จาเลี้ยงย้ง ซึ่งคำย้งในชื่อจริงของเขา ถูกถอดออกมาเป็นสองคำ อ่านว่า "กิมย้ง" แปลเป็นความหมายว่าทองที่ธรรมดา แสดงออกถึงความถ่อมตน แต่ก็แฝงความเชื่อมั่นในตัวเอง กิมย้งเกิดที่ตำบลไฮ้เล้งมณฑลจิกัง (เจ้อเจียง) ตระกูลจาของเขาเป็นตระกูลใหญ่ ให้กำเนิด

ปัญญาชนผู้ทรงภูมิความรู้ พี่น้องของเขาล้วนแต่เป็นบุคคลที่มีชื่อเสียง เช่น จาเลี้ยงเจียว จาเลี้ยงเจ็งเป็นต้น

กิมยังได้รับการศึกษาจากจีนแผ่นดินใหญ่จวบกระทั่งเข้าสู่มหาวิทยาลัยตงอู่ ศึกษาวิชากฎหมายระหว่างประเทศ มีความรู้ด้านภาษาอังกฤษ เคยทำงานเป็นเจ้าหน้าที่รับฟังวิทยุกระจายเสียงภาคภาษาอังกฤษให้แก่หนังสือพิมพ์ตงหนัน ซึ่งออกที่เมืองหัวโจว ต่อมาทำหน้าที่เป็นพนักงานแปลข่าวจากโทรพิมพ์ให้แก่หนังสือพิมพ์ต้าฮุ่ยเป้าที่นครเซี่ยงไฮ้ ภายหลังเกิดการเปลี่ยนแปลงการปกครองในประเทศจีน กิมย้งมายังฮ่องกง ยังคงทำงานหนังสือพิมพ์ สังกัดกองบรรณาธิการหนังสือพิมพ์ต้ากงเป้าพร้อมกับเขียนบทความสั้นๆ ขายเลี้ยงปากเลี้ยงท้อง ชีวิตความเป็นอยู่ไม่ดีนัก ภายหลังจึงเข้าสู่บริษัทภาพยนตร์ฉางเฉิง ทำหน้าที่ผู้เขียนบทภาพยนตร์ โดยใช้นามปากกาว่าลิ้มฮัว

ตามคำเล่าลือ ระหว่างที่กิมยังอยู่ในบริษัทภาพยนตร์ฉางเฉิง เคยมีเกร็ดประวัติอันโรแมนติกอยู่ตอนหนึ่ง นั่นคือกิมยังหลงรักดาราสาวชื่อดังนามเซี่ยม่ง ซึ่งได้รับยกย่องว่าเป็นนางเอกที่สวยงามที่สุดของจีน แต่แล้วเซี่ยม่งแต่งงานกับบุคคลอื่น ในนิยายกำลังภายในของกิมยัง มักปรากฏเงาร่างของเซี่ยม่ง ไม่ว่าเป็นอึ้งยังแห่งมังกรหยก เซียวเล้งนึ่งแห่งมังกรหยก ภาค 2 และเฮ้งงื่อเอียงแห่ง 8 เทพอสูรมังกรฟ้า

งานเขียนนิยายกำลังภายในของกิมยัง เริ่มเมื่อ ค.ศ. 1955 โดยที่เขามีอายุสามสิบเศษ หนังสือพิมพ์เชียงเป้าให้เขาทดลองเขียนนิยายกำลังภายใน ผลงานเรื่องแรกของเขาคือ *จือเกี่ยมอึงชิ้วลก (จอมใจจอมยุทธ์)* เรื่องนี้เขียนถึงเฉียนหลงฮ่องเต้ ฮ่องเต้ผู้ปรีชาสามารถแห่งราชวงศ์แมนจู ซึ่งกิมยังเคยให้สัมภาษณ์ว่า เขาได้ยินเรื่องราวของเฉียนหลงฮ่องเต้ตั้งแต่เล็ก ทราบจากปากคำคนงานในบ้านว่า เฉียนหลงฮ่องเต้แท้ที่จริงเป็นชาวฮั่น หาใช่ชาวแมนจูไม่ เมื่อเขาเขียนนิยายกำลังภายใน ก็นึกถึงหลักเรื่องนี้ขึ้นมา

ผลงานเรื่องที่สองของเขาคือ *เพ็กฮ้วยเกี่ยม* (แปลเป็นความหมายว่า กระบี่เลือดหาญกล้า) ก็เริ่มฉายแววนักเขียนใหญ่ออกมา จวบกระทั่งถึงเรื่องที่สาม*เซี่ยเตียวเอ็งฮังตึ่ง (มังกรหยก)* ก็สร้างประวัติการณ์ พลิกประวัติศาสตร์

หน้าใหม่ให้แก่หนังสือนิยายกำลังภายในส่งเสริมให้กิมยังเป็นปรมาจารย์นิยายกำลังภายใน

กิมยังยังสร้างปรากฏการณ์ใหม่ขึ้นในวงการหนังสือพิมพ์จีน กล่าวคือ หลังจากที่จบเรื่อง *เซี่ยเตียวเอ็งฮังตึ่ง*แล้ว เขาก็รวบรวมเพื่อนสนิทมิตรสายออกหนังสือพิมพ์เม้งป่อหรือหมิงเป้า (คำเม้งแปลได้ความหมายว่าเรืองโรจน์) โดยเขียนนิยายกำลังภายในเรื่อง*ซิ้งเตียวเฮียบ* (มังกรหยก ภาค 2) ซึ่งเป็นตอนต่อจาก*เซี่ยเตียวเอ็งฮงตึ่ง*เลี้ยงหนังสือพิมพ์ของตัวเองเรื่อยมา จวบกระทั่งเม้งป่อเป็นกิจการสิ่งพิมพ์ที่ปึกแผ่นมั่นคงตราบเท่าทุกวันนี้

กินยังเขียนนิยายกำลังภายในเรื่องยาวรวม 12 เรื่อง นอกจากเรื่องที่กล่าวนามมาแล้ว *ยังมีเซาะซัวปวยฮู้* (จิ้งจอกภูเขาหิมะ) *ปวยฮู้งั่วตึ่ง (จิ้งจอกอหังการ) อี่เทียนตู้เล้งกี่ (ดาบมังกรหยก) เลี่ยงเซี้ยก๊วก (หลั่งเลือดมังกร) เทียนเล้งโป๊ยโป่ว (8 เทพอสูรมังกรฟ้า) เฮียบแขะเห็ง (มังกรทลายฟ้า) เซี่ยเหงากังโอ้ว (กระบี่เย้ยยุทธจักร)* และ*อุ้ยเซี่ยวป้อ* นอกจากนั้นยังเขียนเรื่องสั้นไว้อีก 2 เรื่อง คือ*อวงเอียตอ (ดาบนกเป็ดน้ำ)* กับ*แป๊ะเบ๊เซ่าไซฮวง (เทพธิดาม้าขาว)* ภายหลังค่อยเขียนเรื่องสั้นอีกเรื่องหนึ่ง คือ *อ้วกนึ่งเกี่ยม (กระบี่วีรสตรีแดวันอ้วก)*โดยได้จินตนาการจากการดูภาพแกะสลักของตัวละครสมัยโบราณ

วันเวลาที่ผ่านมา กิมยังจะเขียนนิยายกำลังภายในครั้งละหนึ่งเรื่องเท่านั้น นอกจากตอนที่เขียนมังกรหยก ภาค2 หนังสือพิมพ์เม้งป่อ ต้องการออกนิตยสารรายสัปดาห์ ชื่อเรื่องบู๊และประวัติศาสตร์ จึงเขียนเรื่องจิ้งจอกอหังการนำลงในนิตยสารดังกล่าวซึ่งปัจจุบันนิตยสารเรื่องบู๊และประวัติศาสตร์เลิกพิมพ์ไปแล้ว ต่อมาหนังสือพิมพ์เม้งป่อร่วมกับหนังสือพิมพ์น่ำเอี้ยเซียงป่อของสิงคโปร์ ร่วมกันจัดทำนิตยสารรายสัปดาห์อาคเนย์ โดยสอดแทรกแถมฟรีในหนังสือพิมพ์ทั้งสองฉบับ กิมยังจึงเขียน*หลั่งเลือดมังกร*ควบคู่ไปกับการเขียนเรื่องยาว*ดาบมังกรหยก*

เมื่อกิมยังจบเรื่องอุ้ยเซี่ยวป้อลงแล้ว ก็ไม่มีผลงานใหม่ออกมาอีก มีคนเฝ้าถามไถ่ว่า กิมยังเหตุใดไม่เขียนนิยายกำลังภายในอีก เหง่ยคังจะชิงตอบว่า "เขาเขียนไม่ออกแล้ว" และกิมยังก็ยอมรับเช่นนั้น

จะอย่างไรก็ตาม กิมยังได้ทำการแก้ไขปรับปรุงผลงานของเขาใหม่หมด โดยตัดทอนส่วนที่เห็นว่าเชยออกไป เพิ่มเติมส่วนที่เห็นว่าบกพร่อง ทยอยนำลงในหนังสือพิมพ์เม้งป่อฉบับบ่าย เรื่องแรกที่แก้ไขปรับปรุงคือ*เพ็กฮ้วยเกี่ยม* ต่อมาค่อยจัดพิมพ์เป็นรูปเล่มขนาด 8 หน้ายก เหมาะสำหรับการเก็บรักษา จำหน่ายแพร่หลายไปทั่วทุกมุมโลก ความเกรียวกราวของฉบับแก้ไขปรับปรุงใหม่ก่อเกิดกระแสคลื่นของการศึกษาวรรณกรรมกิมยังขึ้นอย่างกว้างขวาง มีการจัดพิมพ์หนังสือวิจารณ์ผลงานของกิมยังทั้งที่ ฮ่องกง ไต้หวัน แม้แต่ในจีนแผ่นดินใหญ่ จนกล่าวได้ว่าในซีกโลกที่มีชาวจีนอาศัยอยู่ ต้องมีคนอ่านนิยายกำลังภายในของกิมยัง

จุดเด่นของกำลังภายในของกิมยังคือ ทุกเรื่องจะอิงประวัติศาสตร์ ในจำนวนนี้เรื่องเดียวคือ*กระบี่เย้ยยุทธจักร*ที่ไม่มีฉากประวัติศาสตร์ หากแต่ต้องการเขียนเป็นนิยายแนวการเมือง นี่อาจเป็นผลสืบเนื่องจากกิมยังนิยมอ่านหนังสือประวัติศาสตร์ เห็นว่าประวัติศาสตร์ช่วยให้พวกเราเรียนรู้เรื่องราวมากมาย ทั้งไม่ลืมเรื่องที่ผ่านมา และเป็นอทาหรณ์สำหรับภายภาคหน้า ที่แล้วมานิยายกำลังภายในเกิดจากจินตนาการความคิด ทำให้ผู้คนมีความรู้สึกว่าไม่สมจริงสมจัง กิมยังต้องการเปลี่ยนแปลง ใช้ประวัติศาสตร์เป็นรากฐานเขียนนิยายกำลังภายในขึ้น เมื่อมีฉากเหตุการณ์ที่แท้จริง ยามอ่านจะเพิ่มความรู้สึกสมจริง

โดยส่วนตัวกิมยัง มีความรู้สึกผูกพันต่อเรื่อง*มังกรหยก ภาค 2 ดาบมังกรหยก จิ้งจอกอหังการ* และ *กระบี่เย้ยยุทธจักร*เป็นพิเศษ เขาเห็นว่าตัวเองเขียนเรื่องยาวได้ดีกว่าเรื่องสั้นและเรื่องขนาดกลาง ผลงานยุคหลังก็เขียนได้ดีกว่ายุคแรก

นอกจากนั้น กิมยังเมื่อวัยหนุ่มชมชอบอ่านวรรณกรรมจุ้ยฮื่อตึ่ง (ผู้ยิ่งใหญ่แห่งเขาเหลียงซาน หรือช้องกัง) และฉิกเฮียบโหงวหวี (เจ็ดผู้กล้าห้าธัมมะมีตัวละครหนึ่งชื่อจั่นเจา) ต่อมาเข้ามหาวิทยาลัย ได้สัมผัสกับนิยายตะวันตกทั้งยังอ่านนิยายสืบสวนสอบสวนไม่น้อย ดังนั้นเห็นว่าการเขียนนิยายกำลังภายในต้องพลิกแพลงให้มาก หากสามารถผสมผสานแนวทางการเขียนของตะวัน

ออกกับตะวันตกเข้าด้วยกันจะดีมาก แต่ด้านสำนวนการเขียน ยังยึดแนวทางของจีน หากแต่กลวิธีในการเขียนหยิบยืมมากจากตะวันตก

ด้วยความพิถีพิถันในผลงานการเขียน นิยายกำลังภายในของกิมยัง จึงมีคุณค่าทางวรรณกรรมอย่างสูง เป็นเหตุให้นามกิมยังได้รับการยกย่องเท่าเทียมกันหลอกว้านจงผู้แต่งสามก๊ก ซื่อไหนอานผู้แต่งซ้องกั้ง เพียงแต่เขาได้รับเกียรติยศนี้ในขณะที่ยังมีชีวิตอยู่

กิมยังยังมีรสนิยมในการเก็บสะสมกระดานหมากรุก ชมชอบเขียนตัวหนังสือลายพู่กัน นอกจากนั้นยังเป็นนักอ่านตัวฉกาจ ห้องหนังสือของเขามีพื้นที่ใหญ่ไพศาล เก็บสะสมหนังสือดีมีคุณค่าหลายหมื่นเล่ม กล่าวได้ว่าเป็นเมืองหนังสือหลังหนึ่ง และเมื่อสูงอายุขึ้น ยังศึกษาคัมภีร์พระธรรม จนเป็นผู้แตกฉานคนหนึ่ง

ปัจจุบันกิมยังเป็นประธานกรรมการหนังสือพิมพ์เม้งป่อ ซึ่งมีสถิติการจำหน่ายอยู่อันดับสี่ของฮ่องกง แต่ถูกจัดเป็นหนังสือพิมพ์ปัญญาชน ที่ได้รับการยอมรับจากสังคมมากที่สุด มีกิจการพิมพ์อันใหญ่โตบนถนนดิงส์ฝั่งฮ่องกง นอกจากจัดพิมพ์และจำหน่ายหนังสือพิมพ์เม้งป่อแล้ว ยังมีนิตยสารเม้งป่อกับรายสัปดาห์และรายเดือน ทั้งยังก่อตั้งสำนักพิมพ์เม้งเท็ง (บัญชรเรืองโรจน์) จัดพิมพ์พ็อกเกตบุกปีละหลายสิบเรื่อง โรงพิมพ์เม้งป่อยังเป็นบริษัทจดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์ฮ่องกง กิมยังเองก็ถูกจันอันดับอยู่ในทำเนียบมหาเศรษฐีฮ่องกง มีทรัพย์สินกว่าหนึ่งพันล้านเหรียญฮ่องกง ถือเป็นนักเขียนนวนิยายชาวตะวันออก ที่มั่งคั่งภูมิฐานที่สุด

เด็กน้อยจอมคะนอง

เอี้ยงจิว เมืองใหญ่ที่รวมความศิวิไลซ์ฟุ้งเฟื่องเจริญรุ่งเรืองนับแต่กษัตริย์ซุ่ยเอี้ยงทรงขุดอุ่งฮ้อ (คลองขุดโดยฝีมือมนุษย์ที่ยาวที่สุดในโลก ยาวทั้งสิ้น 1,440 กิโลเมตร) เอี้ยงจิวจึงเป็นเมืองท่าสำคัญของมณฑลกังโซวและจิกัง เป็นแหล่งชุมนุมพ่อค้าวาณิชรุ่มรวย และเชื้อพระวงศ์สูงศักดิ์

ในต้นรัชกาลคังฮีฮ่องเต้ราชวงศ์เช็ง ลานเม้งเง็กฮ้วงริมบึงโซวไซโอ้ว เมืองเอี้ยงจิวนับเป็นศูนย์กลาง ซ่องคณิกาหญิงงามเมือง วันนี้ยามเข้าได้เข้าไฟ ภายในตรอกซอยของลานเม้งเง็กฮ้วง อึกทึกด้วยเสียงมโหรีบรรเลงร้องรำขับกล่อม สรวลเสเฮฮา ชักชวนดื่มสุราดังสับสน

ทันใดตรอกซอยทั้งสองด้าน บังเกิดซุ่มเสียงผู้คนห้าหกคนตวาดว่า

"เหล่าแม่เล้า กูโน้ว (แมงดา) นางคณิกาและผู้มาหาความสำราญรับฟังไว้ พวกเรามาเสาะหาคนผู้หนึ่ง ห้ามมิให้ผู้ใดเคลื่อนไหวโดยพลการหากขัดขืนคำสั่ง ระวังศีรษะถูกปลิดปลง"

ยามนั้น ภายในตึกหลีซุนอี่ (ตึกเริงสราญ) อันเป็นซ่องคณิกาเลื่องชื่อแห่งหนึ่ง กำลังจัดโต๊ะสุราอาหาร พ่อค้าเกลือสิบกว่าคนยึดโต๊ะสามโต๊ะร่วมดื่มกัน ข้างกายทุกผู้คนล้วนมีคณิกานางหนึ่ง ทั้งหมดพากันถามว่า

"เกิดเรื่องใด?"

"ผู้ใดมากัน?"

ไม่ทันขาดคำ ประตูใหญ่ของตึกเริงสราญถูกทุบกระหน่ำดังระรัว กู-โน้วคุมซ่องแตกตื่นจนขวัญสะท้าน ไม่ทราบสมควรเปิดประตูหรือไม่ ได้ยินเสียงโครมใหญ่ ประตูใหญ่ถูกกระแทกทลาย ชายฉกรรจ์สิบเจ็ดสิบแปดคนฮือเข้ามา ทุกผู้คนสวมชุดรัดกุม ใช้ผ้าขาวโพกศีรษะ หว่างเอวรัดสายรัดสีเขียว มือถือดาบยาวขาววาววับ บรรทัดเหล็กและกระบองหนักอึ้ง

เหล่าพ่อค้าเกลือดูจากอาภรณ์การแต่งกายเหล่าชายฉกรรจ์ จดจำออกว่าเป็นชาวมิจฉาชีพค้าเกลือเถื่อน ควรทราบว่าภาษีเกลือยุคสมัยนั้นสูงยิ่ง หากประกอบกิจการค้าเกลือเถื่อนหลีกเลี่ยงการเสียภาษี จะได้รับผลประโยชน์มหาศาล ละแวกเมืองเอี้ยงจิวมีเหล่ามิจฉาชีพรวมกลุ่มกันลักลอบค้าเกลือเถื่อน คนเหล่านี้เหี้ยมหาญดุร้ายยิ่ง หากเผชิญกองทัพเมืองหลวงจะแยกย้ายกระจัดกระจาย หากประจันกองทัพขนาดย่อม ถึงกับโถมเข้าประจัญบานโดยไม่หวาดหวั่นพรั่นพรึง

เหล่าพ่อค้าเกลือทราบว่า ชาวมิจฉาชีพค้าเกลือเถื่อนเหล่านี้ นอกจากลักลอบค้าเกลือเถื่อน หาได้ประกอบการปล้นชิงหรือประพฤติเรื่องชั่วร้ายอื่นไม่ มิทราบบุกเข้าซ่องคณิกามาไยกัน ได้ยินชายชราผู้นำขบวนอายุห้าสิบเศษผู้หนึ่งตวาดว่า

"คนในที่นี้ล้วนไสหัวออกมาให้กับเรา หยุดยั้งอย่าได้เคลื่อนไหว"

เหล่าพ่อค้าเกลือ นางคณิกาพอเห็นสารรูปอันดุร้ายหมายขวัญของฝ่ายตรงข้าม ไหนเลยกล้าขัดขืน พากันผุดลุกขึ้น ชายชรานั้นโบกมือวูบบริวารที่ร่วมทางมาก็แยกย้ายเข้าสู่ห้องหับต่างๆ กวาดต้อนผู้มาหาความสำราญและนางคณิกาออกมา คณิกาบางนางผมเผ้ายุ่งเหยิงอาภรณ์หละหลวมทุลักทุเลยิ่งนัก

ชายชรานั้นตวาดถามว่า

"ออกมาหมดสิ้นแล้วหรือ?"

กูโน้วคุมซ่องไม่ทันตอบคำ ในห้องข้างขวามือบังเกิดเสียงแกร่งกร้าว

กังวานเสียงหนึ่งดังว่า

"ผู้ใดร่ำร้องตะโกนก้องในที่นี้ ก่อกวนการหาความสุขของเรา?"

ขบวนมิจฉาชีพค้าเกลือเถื่อนตวาดด้วยโทสะ

"มารดาเจ้าเถอะ บังอาจนัก"

ปรากฏชายฉกรรจ์สามคนถือดาบยาวโถมเข้าห้องข้างหลังนั้น ได้ยินเสียงแผดร้องโอดโอยดังระงม เงาร่างสามสายปลิวกระดอนออกมาดุจว่าวขาดป่าน ร่วงฟาดกับพื้นอย่างหนักหน่วง ดาบในมือชายฉกรรจ์ผู้หนึ่งฟันใส่หน้าผากตนเองจนโลหิตฉีดพุ่ง สลบสิ้นสติไป

เหล่ามิจฉาชีพค้าเกลือเถื่อนล้วนเป็นบุคคลเหี้ยมหาญ ปรากฏผู้คนหกคนโถมตามติดเข้าไป ได้ยินเสียงโอดโอยก้องโสต คนทั้งหกทยอยถูกเตะกระเด็นกลับออกมาร่วงฟุบกับพื้น

ชายชรานั้นกล่าวเสียงทุ้มหนัก

"ฝีมืออันเข้มแข็งนัก ขอถามนามสูงส่งของท่าน"

ผัดนภายในห้องสวนคำว่า

"บิดาเจ้าชื่อเรียงเสียงใด ย่อมชื่อเรียงเสียงนั้น เด็กร้ายกาจไฉนลืมเลือนชื่อแซ่ของบิดาเจ้าไป?"

เหล่านางคณิกาที่ยืนอยู่ ปรากฏนางคณิกาอายุสามสิบเศษนางหนึ่งหัวร่อคิกออกมาอย่างลืมตัว ชาวมิจฉาชีพผู้หนึ่งสืบเท้าไป ตวัดมือวูบตบฉาดๆ ใส่สองข้างแก้มนางคณิกานั้น แผดด่าว่า

"นางโสโครก มีอันใดน่าหัวร่อ?"

คณิกานางนั้นแตกตื่นจนไม่กล้าส่งเสียง ข้างกายนางพลันปรากฏเด็กชายอายุสิบสี่สิบห้าปีผู้หนึ่งมุดปราดออกมา เด็กชายนี้รูปกายผอมซูบสวมเสื้อผ้าซอมซ่อ แต่สองตากลมโตสุกใส ยามนั้นร้องดังๆ ว่า

"ท่านตบตีมารดาเรา เจ้าลูกเต่าพอออกพันชายคาตึก ก็ถูกฟ้าผ่าตาย หลังมือเจ้าเป็นฝีเน่าเปื่อย ลิ้นเปื่อยทะลุน้ำหนองกลืนลงท้องกร่อนลำไส้!"

ชายฉกรรจ์ที่ลงมือขุ่นแค้นยิ่ง ยื่นมือตะปบปราดใส่เด็กชาย เด็ก

ชายนั้นกลับมีท่าร่างคล่องแคล่วปราดเปรียว ถลันหลบมายังด้านหลังพ่อค้าเกลือผู้หนึ่ง ชายฉกรรจ์นั้นยกมือซ้ายผลักไสพ่อค้าเกลือจนล้มหงายลง มือขวารวบกำเป็นหมัด ต่อยผางลงยังกลางหลังเด็กชายนั้น สร้างความแตกตื่นแก่นางคณิกาผู้เป็นมารดาจนร้องโพล่งว่า

"นายท่านโปรดละเว้นชีวิต"

เห็นแน่ชัดว่าเด็กชายนั้นต้องถูกต่อยบาดเจ็บบอบช้ำ มิคาดเด็กชายพลันย่อร่างลงวูบ มุดลอดหว่างขาชายฉกรรจ์นั้น ยื่นมือตะปบถูกถุงอัณฑะฝ่ายตรงข้ามบีบเค้นอย่างหนักหน่วง ชายฉกรรจ์นั้นเจ็บปวดจนแผดร้องดังพิกล หน้าแปรเปลี่ยนเป็นเขียวคล้ำ เด็กชายนั้นกลับถลันหลบเลี่ยงได้

ชายฉกรรจ์นั้นไม่สามารถระบายโทสะ จึงพุ่งหมัดออกต่อยโครมลงบนใบหน้านางคณิกานั้น นางคณิกานั้นไม่อาจหลบเลี่ยง กระอักโลหิตคำหนึ่ง ล้มลงสิ้นสติสมประดี เด็กชายโถมลงบนร่างนางคณิกา ร้องว่า

"มารดา..."

ชายฉกรรจ์นั้นฉกฉวยโอกาสตะปบคว้าปกเสื้อเด็กชายกระชากร่างน้อยๆ นั้นขึ้น วาดท่วงท่าหมายต่อยหมัดออก ชายชราผู้นำขบวนพลันตวาดว่า

"อย่าได้ก่อเรื่อง ปล่อยมันลง"

ชายฉกรรจ์นั้นไม่กล้าขัดคำสั่ง เหวี่ยงร่างเด็กชายลง ตวัดเท้าเตะออกจนร่างน้อยๆ กลิ้งตีลังกาไปหลายทอด ปะทะกับผนังห้องดังโครมใหญ่ ชายชรานั้นหันหน้าหาประตูห้องข้าง กล่าวว่า

"พวกเราได้รับมอบหมายให้คร่ากุมศิษย์ทรยศผู้หนึ่ง ฟังว่าคนผู้นี้เร้นกายในซ่องคณิกาแถบนี้ ดังนั้นรุดมาตรวจค้น หามีส่วนเกี่ยวข้องกับท่านไม่ ขอถามนามสูงส่งของท่าน"

คนในห้องกล่าวว่า

"พวกท่านไล่ล่าคร่ากุมศิษย์ทรยศ เกี่ยวข้องอันใดกับเรา เราหา

ความสุขในที่นี้ พวกท่านยังคงอย่าได้ก่อกวนมากความ"

"ท่านดื้อด้านไร้เหตุผลชัดๆ"

"หรือท่านคิดยกน้องสาวแก่เรา จึงคิดตรวจสอบความประพฤติ?"

ยามนั้น นอกประตูปรากฏคนสามคนถลันวูบมาโดยปราศจากซุ่มเสียง ล้วนสวมใส่ชุดชาวมิจฉาชีพค้าเกลือเถื่อน หนึ่งในสามร่างบึกบึนสูงใหญ่ อีกสองคนร่างผอมซูบ หนึ่งในสองถือทวนเล่มหนึ่ง กล่าวเบาๆ

"ฝ่ายตรงข้ามมีความเป็นมาอย่างไร?"

ชายชรานั้นสั่นศีรษะกล่าวว่า

"มันไม่ยอมบอก ไม่แน่นักว่าให้ความคุ้มครองศิษย์ทรยศแซ่ซีอยู่ภายในห้อง"

คนผอมซูบนั้นจ่อปลายทวนไปในห้อง ชายชรานั้นจึงล้วงกระบี่สั้นยาวเชียะเศษจากหว่างเอวสองเล่ม ชักชวนพวกพ้องอีกสามคนพุ่งโถมเข้าห้องไป ได้ยินเสียงอาวุธปะทะกันดังติงๆ ตังๆ ชาวมิจฉาชีพร่างบึกบึนใช้แส้เหล็กอ่อนเป็นอาวุธ จึงบังเกิดเสียงเกรียวกราวดังตามติดมา แสดงว่าเครื่องประดับชิ้นหนึ่งถูกหวดทำลาย

ตึกเริงสราญเป็นซ่องคณิกาเลื่องชื่อ ห้องหับทุกหลังตกแต่งพิถีพิถัน เครื่องประดับมีราคาสูงค่า พอบังเกิดเสียงทุบทำลายข้าวของ แม่เล้าประจำซ่องถึงกับเจ็บปวดใจสุดเสียดาย

ได้ยินเสียงอาวุธปะทะกันภายในห้อง ยิ่งมายิ่งเร่งร้อน พลันบังเกิดเสียงแผดร้องโหยหวนดังขึ้น หัวหน้ามิจฉาชีพผู้หนึ่งได้รับบาดเจ็บ ในเสียงปะทะอาวุธ บังเกิดเสียงคนผู้หนึ่งกระแอมไอขึ้น แสดงว่าคนในห้องเริ่มเพลี่ยงพล้ำเป็นรอง

ขบวนมิจฉาชีพพอฟังเสียงกระแอมไอ เข้าใจว่าฝ่ายตนได้เปรียบกว่าล้วนปีติยินดี แต่ชายฉกรรจ์ที่ถูกเด็กชายบีบถุงอัณฑะยังคงเจ็บปวดรวดร้าวยิ่ง ยามนี้เห็นเด็กชายนั้นตะเกียกตะกายลุกขึ้น จึงต่อยหมัดซ้ำเติมใส่เด็กชายเบี่ยงกายวูบ พลังหมัดจึงพุ่งเฉียดผ่านไป ชายฉกรรจ์นั้นพลัน

ปาดมือกลับอย่างว่องไว เสียงฉาดดังสดใส ใบหน้าเด็กชายถูกตบใส่จนร่างหมุนคว้างสองรอบ

เหล่าพ่อค้าเกลือเห็นขบวนมิจฉาชีพโหดเหี้ยมดุร้ายปานนี้ เด็กชายคงต้องถูกตบตีตายทั้งเป็น แต่ก็ไม่มีผู้ใดกล้าส่งเสียงทัดทาน ชายฉกรรจ์นั้นยกหมัดขวาขึ้นสูงกระแทกลงยังศีรษะเด็กชาย เด็กชายดีดกายไปเบื้องหน้า ไม่มีหนทางถอยอีก จึงผลักประตูห้องข้างเข้าไป ทุกผู้คนในห้องโถงอทานอย่างแตกตื่น ชายฉกรรจ์นั้นงงงันวบ ไม่กล้าไล่ล่าติดตาม

เด็กชายพอล่วงล้ำเข้าสู่ห้องข้าง รู้สึกมืดมิดสนิท ยามกะทันหันไม่อาจเห็นถนัดชัดตา ทันใดเสียงอาวุธปะทะดังตังใหญ่ ประกายไฟแลบกระจายส่องเห็นบนเตียงไม้มุมห้องนั่งไว้ด้วยคนผู้หนึ่ง ศีรษะโพกผ้าพันแผลสีขาว สารรูปน่าหวาดหวั่นพรั่นพรึง คาดว่าคงเป็นคนส่งเสียงเมื่อครู่

เด็กชายแตกตื่นจนอุทานออกมา ยืนหยัดชั่วขณะ แสงโคมในห้องโถงสาดลอดช่องประตูเข้ามา ค่อยๆ จำแนกเห็นในมือคนโพกผ้าพันแผลถือดาบยาวเล่มหนึ่ง กระบวนท่าที่ใช้ออกเชื่องช้ายิ่ง

หัวหน้ามิจฉาชีพทั้งสี่หลงเหลือเพียงสองคน คนผอมชูบทั้งสองล้วนฟุบกายกับพื้น มีแต่ชายชราถือกระบี่คู่และคนร่างบึกบึนยังต่อสู้กับคนโพกผ้าพันแผล เด็กชายเห็นคนโพกผ้าพันแผลยกมือซ้ายกุมอก ส่งเสียงกระแอมไอหลายครา ต้องครุ่นคิดขึ้น

'คนผู้นี้ทั้งรับบาดเจ็บ ทั้งป่วยเป็นไข้ ไหนเลยเป็นคู่มือคนชั่วร้ายเหล่านี้? เราสมควรหลบหนีไปโดยเร็ว เพียงมิทราบมารดาเป็นอย่างไร?'

หวนนึกถึงมารดาถูกตบตีทำร้าย โทสะพลันประดัง ร้องดังๆ ว่า

"เหล่าโจรร้าย มารดาของท่าน..."

ด่าถึงตอนท้าย ล้วนเป็นคำหยาบคายของชาวเมืองกวางตุ้ง ที่แท้เด็กชายนี้เป็นชาวพื้นเมืองกวางตุ้ง พำนักในซ่องคณิกาเมืองเอี้ยงจิวเป็นเวลานานปี เรียนรู้คำด่าของชาวเมืองเอี้ยงจิวไม่น้อย ตอนนี้ยามร้อนรุ่ม จึงด่าเป็นภาษากวางตุ้งออกมา เหล่ามิจฉาชีพในห้องโถงแม้ไม่เข้าใจภาษา

กวางตุ้ง แต่ก็ทราบว่ามิใช่คำสรรเสริญเยินยอ คิดโถมเข้ามาตบตีกลับไม่กล้า

คนโพกผ้าพันแผลพลันปาดดาบไปด้านข้าง ประกายดาบพอวูบหยาดโลหิตฉีดกระจาย แขนซ้ายของคนร่างบึกบึนถูกฟันขาดสะบั้น สร้างความเจ็บปวดแก่มันจนแผดร้องโหยหวน ส่ายร่างโงนเงนแทบล้มลง

ชายชรานั้นเสือกกระบี่สั้นทั้งคู่ออก แทงใส่ทรวงอกฝ่ายตรงข้าม คนโพกผ้าพันแผลเคลื่อนไหวไม่สะดวกจึงตวัดดาบขึ้นต้านปะทะ เสียงดังดังเพิ่งผ่านพ้น ที่ด้านข้างปรากฏประกายแส้พุ่งวาบมาดุจอสรพิษ ได้ยินเสียงฉาดใหญ่ แส้เหล็กอ่อนของคนร่างบึกบึนหวดลงบนไหล่ขวาคนโพกผ้าพันแผลจนดาบยาวร่วงหล่นลงสู่พื้น

ชายชรานั้นยินดียิ่ง ลดข้อมือวูบ กระบี่คู่ทะลวงแทงลงยังท้องน้อย แต่คนโพกผ้าพันแผลกลับพลิกข้อมือซ้ายสะบัดฟาดออกดุจสายฟ้า เสียงโครมดราหนึ่ง ชายชรานั้นทรวงอกยุบหาย กระดูกชายโครงถูกกระแทกหักสะบั้นลอยละลิ่วออกจากห้องสิ้นใจตายไป

คนร่างบึกบึนแม้แขนซ้ายขาดสะบั้น ยังเหี้ยมหาญดุดันยิ่ง ยกแส้เหล็กอ่อนหวดกระหน่ำใส่ศีรษะคนโพกผ้าพันแผลอย่างแช่มช้า

คนโพกผ้าพันแผลเรี่ยวแรงเสื่อมสูญสิ้น อย่าว่าแต่คิดต้านปะทะ แม้ขยับเคลื่อนไหวก็เคลื่อนไหวไม่ได้ เด็กชายเห็นสถานการณ์คับขันพลันโถมเข้าหายื่นแขนโอบสองเท้าคนร่างบึกบึน กระชากมายังด้านหลังโดยแรง

คนร่างบึกบึนนั้นมีน้ำหนักสองร้อยกว่าชั่ง เด็กชายร่างผอมซูบเตี้ยเล็ก ปกติอย่าคิดหมายโยกคลอนมันแม้แต่น้อยนิด ตอนนี้มันรับบาดเจ็บสาหัส เพียงอาศัยลมปราณอีดหนึ่งประดับประคองร่างไว้ พอถูกเด็กชายฉุดรั้ง จึงทรุดฮวบลง นอนจมกองเลือดไม่เคลื่อนไหว

คนโพกผ้าพันแผลบนเตียงหอบหายใจหลายครา จากนั้นร้องดังๆ ว่า

"หากเก่งกล้าสามารถก็เข้ามาอีก"

เด็กชายรีบโบกมือบอกไบ้มันอย่าได้ท้าทายประลองกับคนเบื้องนอกอีก ขณะที่ชายชรานั้นถูกกระแทกกระเด็นออกจากห้องประตูห้องจึงผลักเปิดออก แสงโคมในห้องโถงสาดส่องเข้ามา ส่องต้องใบหน้าที่แปดเปื้อนคราบโลหิตของคนโพกผ้าพันแผล ดูไปน่าสะพรึงกลัวยิ่ง

คนโพกผ้าพันแผลตวาดอีกว่า

"เหล่าลูกเต่าไม่กล้าเข้ามา บิดาจะออกไปประหารฆ่าเอง"

ชาวมิจฉาชีพค้าเกลือเถื่อนที่หลงเหลือพลันหมุนตัวไป โลดแล่นหลบหนีออกจากซ่องคณิกาจนหมดสิ้น

คนโพกผ้าพันแผลพลันกล่าวเบาๆ

"เด็กน้อย...ปิดประตูลงกลอน"

เด็กชายนิยมเลื่อมใสบุคคลนี้ยิ่ง รีบส่งเสียงรับคำ ปิดประตูลงกลอนเดินช้าๆ ถึงหน้าเตียง ในความมืดครึ้มเลือนราง พลันสูดได้กลิ่นคาวโลหิตอันฉุนเฉียว คนโพกผ้าพันแผลกล่าวอีกว่า

"เจ้าหยิบฉวยกระบี่สั้นบนพื้นแทงใส่คนตายบนพื้นสักหลายกระบี่ ไม่เช่นนั้นคนตายหากฟื้นคืนชีพเกรงว่าไม่ถูกต้อง"

เด็กชายก้มกายลงควานหาได้กระบี่สั้นเล่มหนึ่ง จิตใจอดประหวั่นพรั่นพรึงมิได้ ยามกะทันหันไม่กล้าลงมือ คนโพกผ้าพันแผลหัวร่อพลางกล่าวว่า

"ปีศาจขวัญอ่อน หรือไม่กล้าฆ่ากระทั่งคนตาย?"

เด็กชายนิสัยดื้อรั้นถือดี พอถูกกระตุ้นความฮึกหาญพลันประดังยกกระบี่สั้นขึ้นแทงใส่ซากศพคนร่างผอมซูบทั้งสอง กระบี่สั้นพอปักทะลวงใส่กลางหลังคนร่างบึกบึน ฝ่ายตรงข้ามพลันแผดร้องสุดเสียง บิดกายด้วยความเจ็บปวดรวดร้าว เด็กชายเพิ่งทราบว่าคนผู้นี้เพียงแขนขาดสิ้นสติไปหาได้เสียชีวิตไม่ ถึงกับใจสะท้านระริก กระบี่สั้นร่วงหล่นลงสู่พื้น คนโพกผ้าพันแผลหัวร่อฮาๆ กล่าวว่า

"ที่แท้ฆ่าคนเป็น หาใช่คนตายไม่"

เด็กชายร่างสั่นระริก คนโพกผ้าพันแผลกล่าวเบาๆ

"เจ้ากลัวหรือ?"

"ข้าพเจ้า...ไม่กลัว"

แต่ชุ่มเสียงกลับสั่นระริก คนโพกผ้าพันแผลกล่าวว่า

"ครั้งแรกที่ฆ่าคน อดหวาดกลัวมิได้ หากฆ่าติดต่อกันหลายคราก็ไม่กลัวอีกแล้ว"

ไม่ทันจบคำ ร่างพลันส่ายโงนเงนแทบร่วงหล่นลงจากเตียง

เด็กชายรีบสะอึกไปประดับประคอง แต่น้ำหนักตัวฝ่ายตรงข้ามหนักอึ้งยิ่ง ต้องทุ่มเทเรี่ยวแรงทั้งมวลค่อยช้อนร่างมันได้ ปล่อยให้ศีรษะหนุนกับหมอนหนุน คนโพกผ้าพันแผลหอบหายใจพลางกล่าว

"น้ำชา...รีบนำน้ำชาให้กับเรา"

เห็นโต๊ะเก้าอี้ภายในห้องล้มระเนระนาด ป้านน้ำชาแหลกละเอียดไปแต่แรก เด็กชายจึงถอดกลอนประตูวิ่งออกไป

ยามนั้นมารดาเด็กชายฟื้นคืนสติมา พอเห็นเช่นนั้นจึงโอบกอดบุตรชายไว้ ยินดีจนน้ำตาไหลหลั่งกล่าวว่า

"เด็กเอยเจ้ายังไม่ตาย?"

เด็กชายหัวร่อพลางกล่าวว่า

"มารดา ท่านก็ยังไม่ตาย?"

ยามนั้นพ่อค้าเกลือในห้องโถงล้วนจากไป กูโน้วและแม่เล้ายังห้อมล้อมกัน เด็กชายสลัดหลุดจากอ้อมกอดมารดา หยิบฉวยป้านน้ำชาบนโต๊ะขึ้น หวนกลับเข้าห้องจ่อจะงอยป้านกับปากคนโพกผ้าพันแผล พลางช้อนศีรษะมันขึ้น คนโพกผ้าพันแผลดื่มอึกๆ ลงไปครึ่งป้าน ค่อยระบายลมจากปากยาวๆ กล่าวว่า

"ชาวมิจฉาชีพค้าเกลือเถื่อนถูกเราฆ่าไปหลายคน ไม่นานให้หลังต้องย้อนกลับมา เรี่ยวแรงเรายังไม่ฟื้นฟู สมควร...หลบเลี่ยงสักครา"

พลางยันกายลุกขึ้น แต่คล้ายกระทบกระทั่งถูกบาดแผล ต้องส่ง

เสียงคราง ออกมา

เด็กชายสะอึกเข้าประคอง คนโพกผ้าพันแผลกล่าวอีกว่า

"หยิบฉวยดาบให้กับเรา"

เด็กชายหยิบฉวยดาบยาวขึ้นจากพื้น ยื่นส่งไปยังใจกลางฝ่ามือขวามัน คนโพกผ้าพันแผลลงจากเตียงอย่างช้าๆ ร่างยังส่ายโงนเงนไปมา เด็กชายจึงสอดไหล่ขวาหนุนซอกแขนซ้ายมัน คนโพกผ้าพันแผลกล่าวว่า

"เราต้องไปแล้ว เจ้าอย่าได้ประคองเรา ไม่เช่นนั้นหากถูกเหล่ามิจฉาชีพพบเห็น จะฆ่ากระทั่งเจ้า"

เด็กชายร้องโพล่งว่า

"มารดามันเถอะ ฆ่าเป็นฆ่า ข้าพเจ้าจึงไม่กลัว พวกเราเมื่อเป็นสหายสมควรถือคุณธรรม ย่อมต้องประคับประคองท่าน"

"ฮา...ฮา... เด็กน้อยเจ้าลอกเลียนคารมผู้ใหญ่ถึงกับเอ่ยอ้างคุณธรรม?"

"ไฉนอ้างไม่ได้ เมื่อคบหาเป็นสหาย พึงมีสุขร่วมเสพ มีภัยร่วมต้าน"

ที่แท้เมืองเอี้ยงจิวมีนักเล่านิทาน บรรยายตำนานเรื่องราวในสามก๊กจุ้ยฮื่อตึ่ง (ผู้ยิ่งใหญ่แห่งเขาเหลียงซาน) เด็กชายนี้เข้าๆ ออกๆ เวทีระบำฟ้อนตลอดจนแผงเล่านิทาน ช่วยซื้อหาข้าวของให้กับผู้อื่น รับกำนัลเศษเงินเล็กๆ น้อยๆ ยามเมื่อมีเวลาว่าง ก็นั่งยองๆ อยู่ข้างโต๊ะน้ำชาฟังนิทานด้วยคารมอันหลักแหลมเฉลียวฉลาดปราดเปรื่อง รู้จักเรียกขานเจ้าของร้านน้ำชาเป็นอาลุง เจ้าของร้านจึงไม่ขับไล่ หลังจากฟังตำนานเรื่องราวของวีรบุรุษสมัยโบราณ ถึงกับนิยมเลื่อมใส ยามนี้เห็นคนโพกผ้าพันแผลทั้งที่รับบาดเจ็บสาหัสยังปลิดชีวิตหัวหน้ามิจฉาชีพสี่คน สร้างความนิยมเลื่อมใสจนหมดหัวใจ ร้องโพล่งด้วยสำนวนของวีรบุรุษสมัยโบราณ

คนโพกผ้าพันแผลหัวร่อฮาๆ กล่าวว่า

"เราท่องเที่ยวในยุทธจักรยี่สิบกว่าปี คำ 'มีสุขร่วมเสพ มีภัยร่วมต้าน' ไม่ทราบได้ยินมากี่คราแต่น้อยครั้งที่เห็นคนปฏิบัติตาม พวกเราไปกันเถอะ"

เด็กชายใช้ไหล่ขวารองรับน้ำหนักตัวด้านซ้ายของมัน เปิดประตูห้องเดินมายังห้องโถงใหญ่ ทุกผู้คนพอพบเห็น ล้วนแตกตื่นจนหน้าเผือดขาวหลีกลี้หนีห่าง

มารดาเด็กชายร้องถามว่า

"อาปัอ เจ้าคิดไปที่ใด?"

เด็กชายกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าจะส่งสหายท่านนี้ออกไป แล้วกลับมาในบัดดล"

คนโพกผ้าพันแผลหัวร่อ กล่าววว่า

"สหายท่านนี้ ฮา...ฮา... เรานับเป็นสหายของเจ้าแล้ว?"

มารดาเด็กชายทัดทานว่า

"อย่าได้ไป รีบซ่อนตัวไว้"

เด็กชายเพียงหัวร่อเบาๆ ก้าวยาวๆ ออกจากห้องโถง พอออกพ้นจากตึกเริงสราญ เห็นภายในตรอกเงียบสงัดปราศจากร่องรอยผู้คนคาดว่าเหล่ามิจฉาชีพค้าเกลือเถือนทราบว่าพบพานศัตรูเข้มแข็ง กลับไประดมกำลังหนุนมา

คนโพกผ้าพันแผลออกจากตรอก แหงนหน้ามองหมู่ดาวบนท้องฟ้าจากนั้นกล่าวว่า

"พวกเราไปยังทิศตะวันตก"

เดินไปได้หลายวา เบื้องหน้าปรากฏรถใช้ลาลากเทียมคันหนึ่งแล่นผ่านมา คนโพกผ้าพันแผลจึงส่งเสียงร้องเรียก คนขับพอหยุดรถเงยหน้าขึ้นเห็นทั้งสองร่างแปดเปื้อนคราบโลหิต สีหน้าจึงปรากฏแววตื่นเต้นตระ-หนกขึ้น คนโพกผ้าพันแผลล้วงเงินหนักสี่ห้าตำลึงจากอกเสื้อแท่งหนึ่งกล่าวว่า

"รับเงินไปก่อน"

สารถีนั้นเห็นเงินเป็นจำนวนไม่น้อย จึงครุ่นคิดสนใจไปไย ยังคงกำไรเงินทองก่อน ดังนั้นตลบม่านรถขึ้น คนโพกผ้าพันแผลเคลื่อนกายขึ้นรถไปช้าๆ ล้วงเงินแท่งหนึ่งออกจากอกเสื้อ ยื่นส่งต่อเด็กชายกล่าวว่า

"สหายน้อยเราไปแล้ว เงินแท่งนี้กำนัลแก่เจ้า"

เด็กชายเคยได้ยินตำนานวีรกรรมอันห้าวหาญมาไม่น้อย ทราบว่าวีรบุรุษผู้กล้าเพียงคบหาสหาย ชีดชาทรัพย์ศฤงคาร จึงร้องดังๆ ว่า

"พวกเราเพียงถือคุณธรรม ไม่ต้องการเงินทอง ท่านกำนัลเงินต่อข้าพเจ้าเท่ากับดูแคลนข้าพเจ้า ท่านยังรับบาดเจ็บ ข้าพเจ้าจะส่งท่านอีกระยะทางหนึ่ง"

คนโพกผ้าพันแผลงงงันวูบ จากนั้นแหงนหน้าหัวร่อดังๆ กล่าวว่า

"ประเสริฐ มีความหมายนัก"

พลางซุกเก็บเงินไว้ เด็กชายจึงกระโดดขึ้นรถนั่งลงที่ข้างกายมัน

คนขับนั้นถามว่า

"นายท่านคิดไปที่ใด?"

คนโพกผ้าพันแผลกล่าวว่า

"ไปยังเชิงเขาติกเซ่งซัวนอกเมืองทิศตะวันตก"

จบคำเคาะดาบยาวในมือลงบนอานรถคราหนึ่ง

คนรถนั้นลอบตื่นตระหนก ไม่กล้ากล่าวมากความ ปล่อยม่านรถลง แล่นรถออกจากตัวเมือง คนโพกผ้าพันแผลก็พริ้มตาพักผ่อน บางคราต้องส่งเสียงกระแอมไอ

ติกเซ่งซัวอยู่นอกเมืองเอี้ยงจิว คล้อยไปทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือห่างประมาณสามสิบลี้ ในรัชสมัยน่ำซ้อง ขุนทัพฮั่งซี่ตงเคยพิชิตทหารได้กิมในที่นี้ ดังนั้นตั้งชื่อภูเขาเป็นติกเซ่ง (ประสบชัย)

คนขับนั้นขับรถอย่างเร่งร้อน หนึ่งชั่วยามให้หลังก็บรรลุถึง กล่าวว่า

"นายท่าน ถึงติกเซ่งซัวแล้ว"

คนโพกผ้าพันแผลกวาดตามอง เห็นภูเขาติกเซ่งซัวสูงเพียงเจ็ดแปดวา เฉกเช่นเนินดินลูกหนึ่ง ต้องร้องเพ้ย กล่าวว่า

"นี่เป็นติกเซ่งซัวหรือ?"

เด็กชายกล่าวว่า

"ใช่แล้ว มารดาเราและพวกเคยมาจุดธูปกราบไหว้ศาลเจ้าเชิงเขา ข้าพเจ้าก็ติดตามมาเล่นในที่นี้"

"เจ้าเมื่อกล่าวเช่นนี้คงไม่ผิดพลาด ลงไปเถอะ"

เด็กชายกระโดดลงจากรถ เห็นรอบบริเวณมืดทะมึน จึงฉุกคิดขึ้น

'ใช่แล้ว ละแวกนี้รกร้างวังเวง หากซ่อนตัวอยู่ที่นี้เหล่ามิจฉาชีพค้าเกลือเถื่อน ย่อมหาไม่พบ'

คนรถนั้นกริ่งเกรงคนโพกผ้าพันแผลร่างแปดเปื้อนคราบโลหิตผู้นี้สั่งมันบรรทุกไปที่อื่นอีก จึงหันหัวรถหมายจากไป คนโพกผ้าพันแผลพลันกล่าวว่า

"ช้าก่อน นำสหายน้อยกลับไปด้วย"

เด็กชายสอดคำขึ้น

"ข้าพเจ้าจะอยู่ร่วมกับท่านสักครู่วันพรุ่งจะซื้อซาลาเปาให้รับประทาน"

"เจ้าคิดอยู่ร่วมกับเราจริงๆ?"

"หากไม่มีคนปรนนิบัติท่าน เกรงว่าไม่ถูกต้อง"

คนโพกผ้าพันแผลหัวร่อฮาๆ อีกครา โบกมือขับไล่คนขับนั้นกลับไป มันทรุดนั่งลงบนพื้นพิงโขดหินก้อนหนึ่ง รอจนรถลาควบขับไปไกลโขพลันตวาดว่า

"ลูกเต่าที่ซ่อนตัวอยู่หลังต้นหลิวทั้งสอง ไสหัวออกมาให้กับเล่าฮู"

เด็กชายสะท้อนเฮือกต้องครุ่นคิด หรือว่าที่นี้มีบุคคลที่สามปะปนอยู่จริงๆ เห็นหลังต้นหลิวปรากฏคนสองคนเดินอ้อมออกมาจริงๆ ยามวิกาลมืดมิดไม่อาจเห็นโฉมหน้าฝ่ายตรงข้ามชัดตา แต่หว่างเอวทั้งสองรัดสายรัดสีเขียว ย่อมเป็นขบวนมิจฉาชีพค้าเกลือเถื่อน

คนทั้งสองมือถือดาบยาว พอเคลื่อนไหวสะท้อนประกายวูบวาบ แต่สืบเท้ามาสองก้าวก็หยุดยั้งลง แสดงว่าระย่นย่อต่ออานุภาพของคนโพกผ้าพันแผล ไม่กล้าคุกคามเข้าใกล้

คนโพกผ้าพันแผลตวาดว่า

"พวกเจ้าตัวบัดซบทั้งสอง ติดตามบิดาตั้งแต่ซ่องคณิกาถึงที่นี้ เมื่อไม่มารับความตาย ยังตะกายมาไยกัน?"

เด็กชายฉุกคิดขึ้น

'ที่แท้เหล่ามิจฉาชีพค้าเกลือเถื่อนคิดสืบเสาะว่าคนผู้นี้ไปยังที่ใด จะได้ชักนำกำลังหนุนมากลุ้มรุมสังหาร'

ชาวมิจฉาชีพทั้งสองซุบซิบหารืออยู่หลายประโยค พลันหมุนตัวโลดแล่นจากไปอย่างว่องไวดุจสายลม คนโพกผ้าพันแผลทะยานปราดขึ้นหมายไล่ล่าตามไป แต่แล้วกระแทกนั่งลงกับพื้น ยามบาดเจ็บบอบช้ำกลับไม่มีเรี่ยวแรงเคลื่อนไหว

เด็กชายครุ่นคิดขึ้น

'ตอนนี้รถลากลับไปแล้ว เราสองไม่สามารถไปไกล มันสองหากกลับไปส่งข่าวทุ่มเทกำลังมาประหัตประหาร ผลสุดท้ายคงเลวร้ายสุดคาดคิด'

กลอกกลิ้งดวงตาครุ่นหนึ่ง พลันเปล่งเสียงร่ำไห้ดังสนั่นหวั่นไหว คร่ำครวญว่า

"โอ ท่านไฉนตายแล้ว? รอสักครู่ศัตรูมาถึงจะให้ข้าพเจ้าทำอย่างไร?"

ชาวมิจฉาชีพทั้งสองขณะโลดตะบึงพลันได้ยินเสียงร่ำไห้ของเด็กชายต้องงงงันวูบ หันกายกลับมา คนผู้หนึ่งกล่าวว่า

"มันรับบาดเจ็บสาหัส ยากยืนหยัดนานไป ปีศาจน้อยร่ำไห้เยี่ยงนี้ย่อมต้องตายแน่แล้ว"

ยามมองแต่ไกล เห็นคนโพกผ้าพันแผลนอนขดกายแน่นิ่ง คนแรกนั้นกล่าวว่า

"ต่อให้ยังไม่ตายก็ไม่ต้องกลัวมัน พวกเราปลิดชีวิตมันและปีศาจน้อยนี้กลับไปรับความดีความชอบกัน"

อีกผู้หนึ่งเห็นพ้องด้วยทั้งสองกุมกระชับดาบสืบเท้าเข้ามาอย่างแช่มช้า ได้ยินเด็กชายยังคร่ำครวญหวนไห้ กล่าวว่า

"พี่ท่านไฉนเสียชีวิตอย่างกะทันหัน แล้วจะให้ข้าพเจ้ารับมือคนชั่วร้ายอย่างไร?"

ชาวมิจฉาชีพทั้งสองยินดียิ่ง สะอึกถึงเบื้องหน้า หนึ่งในสองตวาดว่า

"โจรโฉดตายได้ประเสริฐนัก"

จบคำ ตะปบคว้าเสื้อเด็กชายไว้ ชาวมิจฉาชีพอีกผู้หนึ่งยกดาบขึ้นฟันลงยังลำคอคนโพกผ้าพันแผล ได้ยินเสียงแผดร้องขึ้น ศีรษะหัวหนึ่งปลิวกระเด็นขึ้นสู่ท้องฟ้า ผู้ตายกลับเป็นชาวมิจฉาชีพที่ฟันดาบใส่

พร้อมกันนั้นประกายดาบวูบขึ้นแวบ หยาดโลหิตฉีดกระจาย ชาวมิจฉาชีพที่คร่ากุมเด็กชายถูกคมดาบกรีดใส่ทรวงอกถึงท้องน้อย ตับไตไส้พุงทะลักเรี่ยราดออกมา

เด็กชายร่ำไห้พลางกล่าวว่า

"สหายค้าเกลือเถื่อนท่านนี้ ศีรษะไฉนหลุดหายไป? สองท่านเมื่อไปรายงานตัวต่อพญายม จะให้ผู้ใดกลับไปส่งข่าว?"

กล่าวถึงตอนท้ายอดหัวร่อฮาๆ มิได้ คนโพกผ้าพันแผลยืดกายขึ้นหัวร่อพลางกล่าวว่า

"ปีศาจน้อยชาญฉลาดหลักแหลมนัก ครั้งนี้หากไม่ร่ำไห้ ตัวบัดซบทั้งสองนี้รับประกันไม่เข้ามา"

เด็กชายกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"คิดแสร้งร่ำไห้ นับว่าง่ายดายนัก มารดาตอนตีข้าพเจ้า แส้หวายไม่ทันกระทบร่างข้าพเจ้าก็ร้ำไห้สนั่นหวั่นไหว แส้หวายจึงทอนความรุนแรงลง"

คนโพกผ้าพันแผลถามว่า

"มารดาเจ้าไฉนทุบตีเจ้า?"

"นั่นไม่แน่นัก บางครั้งข้าพเจ้าขโมยเงินทองของนางมา บางครั้งเพราะกลั่นแกล้งก่อกวนเมี่ยงพั้ว (สตรีแซ่เมี่ยง) หรืออิ่วเจ็ก (อาแซ่อิ่ว)"

คนโพกผ้าพันแผลครุ่นคิดขึ้น

'เมี่ยงพั้ว อิ่วเจ็กที่ว่าคงหมายถึงแม่เล้าและกูโน้ว เด็กชายกลอกกลิ้ง

ปราดเปรียว กระทั่งชาวมิจฉาชีพที่เป็นนักเลงเก่าอันช่ำชองทั้งสองยังหลงกลมัน บุคคลอื่นย่อมต้องถูกมันก่อกวนจนปวดเศียรเวียนเกล้า'

ดังนั้นทอดถอนใจ กล่าวว่า

"หากไม่ฆ่าสายสืบทั้งสองนี้ ผลสุดท้ายนับว่าเลวร้ายจริงๆ นี่เมื่อครู่ตอนเจ้าแสร้งร่ำไห้ ไฉนไม่เรียกเราเป็นเล่าเอี๊ย (นายผู้เฒ่า) หรือตั่วเจ็ก (อา) กลับเรียกเราเป็นพี่ท่าน?"

"ท่านหากให้ข้าพเจ้าเรียกท่านเป็นเล่าเอี๊ย ปีศาจจึงแยแสสนใจท่าน ข้าพเจ้าเนื่องเพราะเห็นท่านเป็นสหาย จึงให้ความช่วยเหลือต่างหาก"

"ฮา...ฮา... ตกลงสหายน้อยเจ้ามีนามว่ากระไร?"

เด็กชายกล่าวว่า

"ท่านถามไถ่แซ่สูงส่งนามยิ่งใหญ่ของข้าพเจ้าหรือ ข้าพเจ้าเรียกว่าเซี่ยวปัอ (วิเศษน้อย)"

คนโพกผ้าพันแผลหัวร่อพลางกล่าวว่า

"นามยิ่งใหญ่ของเจ้าเรียกว่าเซี่ยวปัอ อย่างนั้นแซ่สูงส่งเล่า?"

เด็กชายขมวดคิ้วกล่าวว่า

"แซ่สูงส่งของข้าพเจ้า...แซ่อุ้ย"

ที่แท้เด็กชายนี้ถือกำเนิดในซ่องคณิกา มารดาเรียกว่าอุ้ยชุนฮวย บิดาผู้ให้กำเนิดเป็นใคร กระทั่งมารดาเด็กชายยังไม่ทราบ ทุกผู้คนล้วนเรียกหาเป็นเซี่ยวปัอ ไม่มีผู้ใดสอบถามแซ่ของทารกชาย ยามนี้คนโพกผ้าพันแผลพอสอบถามถึง จึงขนย้ายแซ่ของมารดาออกมา

อุ้ยเซี่ยวปัอผู้นี้เติบใหญ่ขึ้นในซ่องคณิกา ไม่เคยเล่าเรียนหนังสือมาก่อน แม้รู้จักหนังสือหลายตัว ก็อาศัยไหวพริบอันชาญฉลาดปราดเปรื่องสอบถามจนทราบได้ เนื่องเพราะได้ยินนักเล่านิทานมักกล่าวคำ "แซ่สูงส่งนามยิ่งใหญ่" มิทราบว่านี้เป็นคำให้เกียรติอีกฝ่ายหนึ่ง กลับใช้ต่อตัวเองอย่างสมบูรณ์แบบ จากนั้นถามว่า

"แซ่สูงส่งนามยิ่งใหญ่ของท่านเรียกว่าอะไร?"

คนโพกผ้าพันแผลยิ้มพลางกล่าวว่า

"เจ้าเมื่อเป็นสหายของเรา ก็ไม่บังควรปิดบังเจ้า เราแซ่เม้านามจับ-โป๊ย (สิบแปด)"

อุ้ยเซี่ยวป๊ออุทานดังอา แตกตื่นจนกระโดดปราดขึ้น กล่าวว่า

"ฟังว่า...ฟังว่าทางกรมเมืองกำลังออกประกาศจับท่าน บอกว่าท่านเป็นจอมโจรมิจฉาชีพอะไรนั่น"

"เฮอะ มิผิด เจ้ากลัวหรือไม่?"

อุ้ยเซี่ยวป๊อกลับกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"กลัวอันใด ข้าพเจ้าไม่มีทรัพย์สินเงินทอง ท่านย่อมไม่มาปล้นชิงข้าพเจ้าเป็นโจรจะเป็นไร ลิ้มชง บู๊ซังในจุ้ยฮื่อตึ่ง (ผู้ยิ่งใหญ่แห่งเขาเหลียง-ซาน) ก็เป็นโจรเช่นกัน"

เม้าจับโป๊ยยินดียิ่ง กล่าวว่า

"เจ้าฟังผู้ใดบอกว่า ทางกรมเมืองประกาศจับเรา?"

"ในเมืองเอี้ยงจิวติดใบประกาศอยู่ทุกแห่งหนประกาศจับโจรเม้าจับโป๊ย ไม่ว่าจับเป็นหรือจับตาย ขอเพียงฆ่าท่านสำเร็จ จะได้รับรางวัลสามพันตำลึง หากมีคนชี้เบาะแสได้ ก็ได้เงินรางวัลสามพันตำลึง เมื่อวานข้าพเจ้ายังได้ยินคนในร้านน้ำชาวิพากษ์วิจารณ์ว่า ท่านมีความสามารถยิ่งใหญ่ไหนเลยล่าสังหารได้? ทางที่ประเสริฐหากเสาะพบร่องรอยของท่าน ให้รายงานต่อทางกรมเมือง รับเงินรางวัลสามพันตำลึง"

เม้าจับโป๊ยแค่นเสียงดังเฮอะ เอียงหน้ามองอุ้ยเซี่ยวป๊อ อุ้ยเซี่ยวป๊อขบคิดอย่างว่องไว

'เราหากได้รับเงินรางวัลสามพันตำลึง สามารถไถ่ตัวมารดาออกมาไม่ต้องอยู่ในตึกเริงสราญสืบไป หากแม้นมารดาไม่ยอมออกมา เราสองแม่ลูกก็สามารถรับประทานหมูเห็ดเป็ดไก่ เล่นพนันหาความสำราญได้หลายปี'

ขบคิดถึงตอนนี้ เม้าจับโป๊ยยังคงเอียงหน้ามองมัน อุ้ยเซี่ยวป๊อจึง

กระซากเสียงว่า

"ท่านจ้องมองข้าพเจ้าไยกัน? หรือเข้าใจว่าข้าพเจ้าจะไปรายงานร่องรอยท่านต่อกรมเมือง เพื่อรับเงินรางวัล?"

"ใช่ เงินขาวๆ สุกปลั่ง ผู้ใดไม่ต้องการ?"

อุ้ยเซี่ยวป้อแผดเสียงว่า

"มารดาท่านเถอะ ทรยศต่อสหาย นับเป็นคุณธรรมอันใด?"

"นั่นแล้วแต่เจ้า"

"ศีรษะท่านโพกผ้าพันแผลมากมายปานนี้ ผิดแผกจากภาพวาดบนใบประกาศ หากไม่ประกาศชื่อเม้าจับโป๊ยไม่ว่าผู้ใดก็จดจำไม่ออก ท่านไฉนบอกชื่อแท้จริงออกมา?"

"เจ้าบอกว่าพวกเรามีสุขร่วมเสพ มีภัยร่วมต้าน เราหากปกปิดกระทั่งชื่อแซ่ยังนับเป็นสหายใด?"

อุ้ยเซี่ยวป้อยินดียิ่ง โพล่งว่า

"ใช่แล้ว ต่อให้มีรางวัลนำจับสามหมื่นตำลึง สามสิบหมื่นตำลึง ข้าพเจ้าก็ไม่แจ้งต่อกรมเมือง"

ในใจกลับครุ่นคิดอย่างลังเล

'หากมีประกาศให้รางวัลสามหมื่นตำลึง หรือสามสิบหมื่นตำลึงจริง สมควรทรยศต่อสหายหรือไม่?'

เม้าจับโป๊ยกล่าวว่า

"ประเสริฐมาก พวกเราหลับสักครู่ เที่ยงวันพรุ่งนี้จะมีสหายสองคนมาเสาะหาเรา ทั้งหมดนัดพบกันที่ภูเขาติกเซ่งซัวนอกเมืองเอี้ยงจิว ไม่พบพานไม่ยอมเลิกรา"

อุ้ยเซี่ยวป้อวุ่นวายมาตลอดคืน รู้สึกเหน็ดเหนื่อยง่วงเหงา พอฟังจึงล้มกายลงที่โคนลำต้นไม้หลับไหลไป

วันรุ่งขึ้นตื่นขึ้นมาเห็นเม้าจับโป๊ยยกสองมือเสมอกหันหน้าหาอรุโณทัย

สูดลมหายใจโคจรลมปราณ ผ่านเนิ่นนานจึงลืมตาขึ้น กล่าวว่า

"เจ้าก็ตื่นแล้ว ตอนนี้เคลื่อนย้ายคนตายทั้งสองไปหลังต้นไม้ ลับดาบทั้งสองเล่มสักครา"

อุ้ยเซี่ยวป้อปฏิบัติตาม ลงมือเคลื่อนย้ายซากศพทั้งสอง ยามนี้อรุโณทัยเพิ่งลอยเด่น ค่อยเห็นชัดตาว่าเม้าจับโป๊ยอายุสี่สิบเศษ ประกายตาเจิดจ้าวาววับ เค้าหน้าเหี้ยมหาญน่าระย่นย่อ ดังนั้นหยิบฉวยดาบคู่มือเม้าจับโป๊ยรวมทั้งดาบของผู้ตายทั้งสองมายังริมลำธารจุ่มน้ำลับดาบกับหินก้อนหนึ่ง เมื่อลับเสร็จจึงกล่าว

"ข้าพเจ้าจะไปซื้อซาลาเปามารับประทาน"

"ท้องทุ่งรกร้างเช่นนี้ ไหนเลยมีซาลาเปาให้ซื้อได้?"

"ถัดจากที่นี้ไม่ไกล มีเมืองเล็กๆ แห่งหนึ่ง เม้าตั่วกอ (พี่ใหญ่แซ่เม้า) ท่านมีเงินทองติดตัว ขอยืมแก่ข้าพเจ้าสักหลายตำลึง"

เม้าจับโป๊ยล้วงเงินแท่งหนึ่งจากอกเสื้อ ยิ้มพลางกล่าวว่า

"เงินทองของเจ้าเท่ากับเป็นของเรา ของเราเฉกเช่นกับของเจ้า หยิบฉวยไปก็แล้วกัน ไยต้องหยิบยืมอันใด?"

อุ้ยเซี่ยวป้อยินดียิ่ง ครุ่นคิดขึ้น

'จอมยุทธ์นี้คบหาเราเป็นสหายจริงๆ ต่อให้มีรางวัลนำจับสามร้อยหมื่นตำลึง เราก็ไม่แจ้งต่อกรมเมือง'

ดังนั้นรับเงินมาพลางถามว่า

"ไม่ทราบต้องซื้อยาสมานแผลท่านหรือไม่?"

"ไม่ต้อง เรามียาสมานแผลเอง"

"ตกลง ข้าพเจ้าไปแล้ว เม้าตั่วกอโปรดวางใจ ต่อให้ปลิดปลงข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็ไม่บอกว่าท่านคือเม้าจับโป๊ย"

เม้าจับโป๊ยได้ยินมันกล่าวอย่างจริงใจ ต้องผงกศีรษะรับ อุ้ยเซี่ยวป้อพึมพำสืบไป

"ท่านยังมีสหายอีกสองคนรุดมา ทางที่ประเสริฐสมควรซื้อสุราป้าน

หนึ่ง เนื้อวัวสักหลายชั่ง"

เม้าจับโป๊ยกล่าวด้วยความยินดี

"มีสุราประเสริฐยิ่ง เจ้ารีบไปรีบกลับ หลังจากรับประทานอิ่มหนำจะได้ประหัตประหารกัน"

อุ้ยเซี่ยวป๊อกล่าวอย่างสงสัยใจ

"ประหัตประหาร? ยังจะต่อยตีอีกหรือ?"

"ย่อมแน่นอน เรานัดแนะผู้อื่นมายังภูเขาติกเซ่งซัวเพื่อประลองฝีมือไม่เช่นนั้นจะตะกายมาทั้งยามราตรีไยกัน?"

"ท่านได้รับบาดเจ็บ ไหนเลยต่อสู้ได้? มิสู้รอจนอาการบาดเจ็บทุเลาค่อยประลองกัน เพียงแต่...เพียงแต่เกรงว่าฝ่ายตรงข้ามไม่ยินยอม"

เม้าจับโป๊ยร้องเพ้ย กล่าวว่า

"ฝ่ายตรงข้ามเป็นจอมยุทธ์อันเลื่องลือ ไหนเลยไม่ยินยอม? เป็นเราไม่ปรารถนาต่างหาก วันนี้เป็นวันขึ้นสิบสี่ค่ำเดือนสาม เมื่อครึ่งปีก่อนเราก็กำหนดนัดหมายประลองกับผู้คน ภายหลังถูกกรมเมืองจับกุมคุมขัง เราพะวงถึงกำหนดนัดครั้งนี้ ได้แต่ทลายคุกออกมา ตอนทะลวงคุกเข่นฆ่าผู้คนไปหลายคน ในเมืองเอี้ยงจิวจึงปั่นป่วนวุ่นวายปานนี้ ติดใบประกาศจับบิดา เมื่อหลายวันก่อน ยังเผชิญพบทหารกรมเมืองที่ฝีมือเข้มแข็ง เราสังหารพวกมันไปแปดคน ตัวเองก็ได้รับบาดเจ็บ จึงเร้นกายในตึกเริงสราญคิดพักรักษาตัว มิคาดกลับเผชิญการรบกวนจากเหล่ามิจฉาชีพค้าเกลือเถื่อน"

อ้ยเซี่ยวป๊อพอฟังจบจึงกล่าว

"ข้าพเจ้าจะรีบไปซื้อสุราอาหาร รอจนท่านอิ่มหนำค่อยต่อยตีกัน"

จากนั้นทุ่มเทฝีเท้าวิ่งตะบึง ยามนั้นครุ่นคิดขึ้น

'เม้าตั่วกอบาดเจ็บเดินเหินไม่ได้ ไหนเลยต่อสู้กับผู้คนได้? มันบอกว่าฝ่ายตรงข้ามเป็นจอมยุทธ์อันเลื่องลือ ย่อมมีพลังฝีมือสูงเยี่ยม เราจะช่วยเหลือมันอย่างไร?'

ขณะครุ่นคิดซื้อซาลาเปาสิบกว่าใบ ปาท่องโก๋แปดคู่ เพียงจ่ายไปยี่สิบกว่าหุนยังเหลือเงินอีกมากมาย รู้สึกคันที่หัวใจอยากจะเกา ในชีวิตไม่เคยมีเงินทองเหลือเฟือปานนี้ สมควรใช้จ่ายให้สมใจจึงถูกต้อง

ครั้นแล้วเข้าร้านขายเนื้อ ซื้อเนื้อวัวตุ๋นหนึ่งชั่ง เป็ดตุ๋นหนึ่งตัว สุราเหลืองหนึ่งขวด ยังหลงเหลือเงินทองไม่น้อยจึงครุ่นคิดขึ้น

'เราไยไม่ซื้อเชือกทำเป็นบ่วงดักม้า อยู่บนพื้นตอนต่อสู้กัน ฝ่ายตรงข้ามหากสะดุดบ่วงบาศล้มลง เม้าตั่วกอก็สามารถฆ่ามันในดาบเดียว'

หวนนึกถึงในตำนานที่นักเล่านิทานบอกเล่า ขณะที่กองทัพประจัญบานกัน ขาม้าพอสะดุดถูกบ่วงเชือกต้องล้มลง ฝ่ายตรงข้ามพอฟันอาวุธใส่ก็สามารถปลิดชีวิตนายทัพบนหลังม้าได้ ดังนั้นไปหาซื้อเชือก มาถึงหน้าร้านเบ็ดเตล็ดแห่งหนึ่ง เห็นภายในร้านวางถังใหญ่สี่ใบ ใบหนึ่งบรรจุข้าวสาร ใบหนึ่งจำหน่ายถั่วเหลือง ใบหนึ่งค้าเกลือ อีกใบหนึ่งขายปูนหิน

อุ้ยเซี่ยวป้อพลันฉุกคิดขึ้น

'เมื่อปีก่อนเหล่ามิจฉาชีพค้าเกลือเถือนต่อสู้กับศัตรูทีเชิงสะพานเซียนนึ้งเกี้ย ถูกฝ่ายตรงข้ามซัดปูนหินใส่นัยตา พลิกสถานการณ์จากพ่ายแพ้เป็นได้ชัย เราไยไม่ดำเนินตามแผนอุบายนี้?'

พอได้คิด ล้มเลิกความตั้งใจซื้อเส้นเชือก เปลี่ยนเป็นซื้อปูนหินสองถุงสะพายอยู่กลางหลัง กลับมาหาเม้าจับโป๊ย

เม้าจับโป๊ยนอนพิงโคนต้นไม้ พอได้ยินเสียงฝีเท้าก็ตื่นขึ้น รับขวดสุรามาร่ำดื่มสองอึก ชมเชยว่าประเสริฐพลางกล่าว

"เจ้าดื่มหรือไม่?"

อุ้ยเซี่ยวป้อไม่เคยดื่มสุรามาก่อน ยามนี้คิดวางตัวเป็นนักสู้ผู้กล้า จึงรับขวดสุรามาดื่มอีกหนึ่ง รู้สึกมีพลังความร้อนขุมหนึ่งพวยพุ่งถึงท้องน้อยถึงกับส่งเสียงไออย่างรุนแรง เม้าจับโป๊ยหัวร่อฮาๆ กล่าวว่า

"ความสามารถในเชิงสุราของผู้กล้าหาญน้อยยังฝึกไม่สำเร็จ"

เพิ่งขาดคำ ที่ไกลตาบังเกิดเสียงแกร่งกร้าวกังวานเสียงหนึ่งดังว่า

"จับโป๊ยเฮีย (พี่ที่สิบแปด) จากมาสบายดี?"

เม้าจับโป๊ยกล่าวว่า

"โง้วเฮีย เฮ้งเฮีย สองท่านก็สบาย?"

อุ้ยเซี่ยวป้อรับฟังจนใจเต้นระทึกตูมตาม ปากยัดซาลาเปาครึ่งใบกลับลืมเลือนกัดกิน เงยหน้ากวาดตาไปยังต้นเสียง เห็นบนทางหลวงปรากฏคนสองคนสาวเท้ามา

ทั้งสองไม่ได้วิ่งตะบึง แต่ยามเดินเหินยังรวดเร็วกว่าผู้คนธรรมดาโลดแล่นตะบึงมากนัก ชั่วพริบตาก็บรรลุถึงเบื้องหน้า เห็นหนึ่งในสองเป็นชายชราเคราขาวยาวจรดอก แต่ใบหน้าปราศจากริ้วรอยเหี่ยวย่น แดงเปล่งปลั่งดั่งเด็กชายอายุสิบห้าสิบหกปี อีกผู้หนึ่งเป็นชายกลางคนอายุสี่สิบเศษ รูปกายอ้วนเตี้ยศีรษะล้านเลี่ยนมันระยับ ศีรษะด้านหลังถักเปียเล็กๆ เส้นหนึ่ง (ยุคสมัยนั้นอยู่ในราชวงศ์เช็ง ประเทศจีนอยู่ภายใต้การปกครองของแมนจู บุรุษล้วนไว้เปียยาว)

เม้าจับโป๊ยประสานมือกล่าวว่า

"ผู้น้องเท้ารับบาดเจ็บ อภัยที่ไม่อาจลุกขึ้นคารวะ"

คนศีรษะล้านขมวดคิ้วเล็กน้อย ชายชราหน้าแดงกลับกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ไม่ต้องเกรงใจ"

อุ้ยเซี่ยวป้อครุ่นคิดขึ้น

'เม้าตั่วกอออกจะเปิดเผยสัตย์ซื่อไป ตนเองเท้ารับบาดเจ็บ ไหนเลยบอกออกไปได้?'

เม้าจับโป๊ยกล่าวว่า

"ที่นี้มีทั้งสุราอาหาร สองท่านคิดรับประทานหรือไม่?"

ชายชราหน้าแดงสดใสกล่าวคำ "รบกวนแล้ว" ทรุดนั่งลงที่ข้างกาย เม้าจับโป๊ยยื่นมือรับขวดสุรามา

อุ้ยเซี่ยวป้อยินดียิ่ง เข้าใจว่าทั้งสองเป็นสหายเม้าจับโป๊ย รอสักครู่

หากศัตรูรุดมาจะได้สอดมือเข้าช่วยเหลือ เพียงแต่ทั้งสองไม่พกอาวุธติดตัว ไม่ทราบรู้จักวิชาฝีมือหรือไม่?

ชายชราหน้าแดงจ่อขวดสุรากับปาก ขณะจะดื่มคนศีรษะล้านพลันกล่าวว่า

"โง้วตั่วกอยังคงอย่าได้ดื่มสุรา"

ซุ่มเสียงก้องกังวานปานอสนีบาตฟาดทลาย สร้างความแตกตื่นแก่อุ้ยเซี่ยวป้อจนถอยไปก้าวใหญ่

ชายชราหน้าแดงงงวันวูบ จากนั้นหัวร่อฮาๆ กล่าวว่า

"จับโป๊ยเฮียบเป็นลูกผู้ชายอันกร้าวแกร่ง หรือจะผสมพิษในสุรา?"

พลางดื่มสุราสองอึก ยื่นส่งขวดสุราแก่คนศีรษะล้าน กล่าวสืบต่อ

"ท่านไม่ดื่มสุรานี้ เท่ากับดูแคลนต่อสหาย"

คนศีรษะล้านมีสีหน้าลังเล แต่คล้ายกริ่งเกรงชายชราหน้าแดง จึงรับขวดสุรามา กลับถูกเม้าจับโป๊ยช่วงชิงไป กล่าวว่า

"สุราไม่พอแล้ว ทั้งเฮ้งเฮียไม่ชมชอบดื่ม ยังคงให้เราดื่มแทนเถอะ"

พลางดื่มอึกๆ ลงไป คนศีรษะล้านถูกว่ากล่าวจนหน้าแดงวูบ ทรุดนั่งลง หยิบฉวยเนื้อวัวรับประทาน

เม้าจับโป๊ยกล่าวอีกว่า

"เราขอแนะนำพวกท่านรู้จักกัน"

ชี้มือไปยังชายชราหน้าแดงกล่าวว่า

"ท่านนี้นามโง้วไต้พัง ฉายาม่อฮุ้นชิ่ว (มือสัมผัสเมฆ) วิชาหมัดฝ่ามือเข้มแข็งแกร่งกร้าว ยากพบพานคู่มือเปรียบติด"

ชายชราหน้าแดงยิ้มพลางกล่าวถ่อมตน ทั้งเหลียวซ้ายแลขวา แต่ไม่พบเห็นบุคคลอื่น ไม่ทราบเม้าจับโป๊ยแนะนำมันต่อผู้ใด เม้าจับโป๊ยชี้มือไปยังคนศีรษะล้านกล่าวว่า

"ท่านนี้นามเฮ้งท้ำ ฉายาซังปิกไคซัว (พู่กันคู่เบิกภูผา) พู่กันทั้งคู่ยามร่ายรำใช้ออก นับว่าลึกล้ำสุดหยั่งคะเน"

คนศีรษะล้านกล่าวว่า

"เม้าเฮียกล่าวเกินไปแล้ว เราเคยเพลี่ยงพล้ำพ่ายแพ้ท่านมาไม่กล้ารับคำชมเชย"

เม้าจับโป๊ยชี้มือมายังอุ้ยเซี่ยวป๊อแนะนำว่า

"สหายน้อยนี้เป็นสหายที่เราเพิ่งคบหา..."

เอ่ยถึงตอนนี้ มือสัมผัสเมฆและพู่กันคู่เบิกภูผาต้องสบตากันวูบจากนั้นเพ่งมองอุ้ยเซี่ยวป๊อเขม็งนิ่ง ดูไม่ออกว่าเด็กชายอายุสิบสี่สิบห้าปีรูปกายผอมเล็กนี้มีความเป็นมาอย่างไร?

ได้ยินเม้าจับโป๊ยกล่าวต่อ

"สหายนี้แซ่อุ้ยนามเซี่ยวป๊อ ฉายา...ฉายาเซียวแป๊ะเล้ง (มังกรขาว) มีวิชาทางน้ำยอดเยี่ยม สามารถดำน้ำเป็นเวลาสามวันสามคืน รับประทานกุ้งปลาสดทั้งดิบๆ"

มันทราบว่าอุ้ยเซี่ยวป๊อไม่มีวิชาฝีมือติดตัว มือสัมผัสเมฆและพู่กันคู่เบิกภูผาล้วนเป็นยอดฝีมือแห่งยุคย่อมสังเกตออก หลังจากครุ่นคิดชั่วขณะจึงบอกว่าอุ้ยเซี่ยวป๊อมีวิชาทางน้ำยอดเยี่ยม มือสัมผัสเมฆและพวกเป็นผู้กล้าหาญภาคเหนือ ไม่รู้จักวิชาทางน้ำย่อมไม่อาจพิสูจน์ข้อเท็จจริง สุดท้ายสรุปว่า

"สามท่านล้วนเป็นสหายอันประเสริฐ สมควรสนิทสนมให้มากไว้"

มือสัมผัสเมฆและพู่กันคู่เบิกภูผาประสานมือกล่าวว่า

"นับถือมานาน"

อุ้ยเซี่ยวป๊อก็ลอกเลียนท่าทีทั้งสอง ประสานมือคารวะตอบกล่าวว่า

"นับถือมานาน"

เพียงแต่เขายังไม่กลืนซาลาเปาลงคอ ซุ่มเสียงจึงเลอะเลือนไม่ชัดเจน ในใจกลับตื่นเต้นยินดี ครุ่นคิดขึ้น

'เม้าตั่วกอประโคมโหมให้กับเราชัดๆ ซึ่งความจริงเราไหนเลยเป็นนักสู้ผู้กล้าอันใด?'

ทั้งสี่รับประทานชั่วขณะ ก็ดื่มกินสุราอาหารที่อุ้ยเชี่ยวป้อซื้อหามาจนหมดสิ้น เม้าจับโป๊ยใช้แขนเสื้อเช็ดมุมปาก กล่าวว่า

"โง้วเฮีย สหายน้อยนี้แม้มีวิชาทางน้ำยอดเยี่ยม แต่ยังไม่ฝึกปรือวิชาภาคพื้นดิน เราได้แต่อาศัยกำลังเพียงลำพังรับมือพวกท่านทั้งสอง"

มือสัมผัสเมฆกล่าวว่า

"ในความเห็นของเรา กำหนดนัดครั้งนี้สมควรเลื่อนไปอีกครึ่งปี"

"เพราะเหตุใด?"

"เม้าเฮียได้รับบาดเจ็บ ไม่อาจทุ่มเทฝีมืออย่างเต็มที่ เล่าฮูแม้ประลองได้ชัยก็ไร้เกียรติ หากประลองพ่ายแพ้ยิ่งเสื่อมเสียหน้า"

เม้าจับโป๊ยหัวร่อฮาๆ กล่าวว่า

"ได้รับบาดเจ็บหรือไม่ หามีส่วนผิดแผกแตกต่างไม่ หากรออีกครึ่งปีไยมิใช่พะวักพะวนไป?"

พลางใช้มือซ้ายเกาะลำต้นไม้ ผุดลุกขึ้นอย่างแช่มช้า มือขวากลับกุมกระชับด้ามยาว กล่าวต่อ

"โง้วเฮียมือเปล่าเท้าเปลือยตลอดมา เฮ้งเฮียก็ชักอาวุธเถอะ"

พู่กันคู่เบิกภูผาเฮ้งท้ำยื่นมือไปในอกเสื้อ ล้วงพู่กันคู่หนึ่งออกมาดังตังใหญ่ มือสัมผัสเมฆกล่าวว่า

"อย่างนั้นน้องแซ่เฮ้งคุมเชิงให้กับเรา ผู้พี่โง่เขลาหากสู้ไม่ได้ท่านค่อยเข้ามา"

มันเป็นจอมยุทธ์อันเลื่องลือ ไม่เพียงไม่ปรารถนาลงมือกับผู้รับบาดเจ็บอยู่ก่อน ยิ่งไม่ยอมให้สองกลุ้มรุมหนึ่ง พู่กันคู่เบิกภูผาจึงรับคำถอยกายไปสามก้าว

มือสัมผัสเมฆยกมือซ้ายขึ้นสูง กรีดวาดมือขวาเป็นวง สะบัดฟาดใส่เม้าจับโป๊ยอย่างละลิ่วแผ่วพลิ้ว เม้าจับโป๊ยฟันดาบเฉียงๆ จู่โจมลงยังไหล่ซ้ายฝ่ายตรงข้าม มือสัมผัสเมฆก็ย่อร่างลงพุ่งผ่านคมดาบสะอึกเข้ามา มือซ้ายกางนิ้วทั้งห้าเปลี่ยนจากฝ่ามือเป็นตะปบใส่ชายโครงขวาเม้าจับโป๊ย

เม้าจับโป๊ยหลบวูบมาด้านข้าง เสียงโครมคราหนึ่ง ฝ่ามือของมือสัมผัสเมฆกระแทกใส่ลำต้นไม้ ต้นไม้นี้สูงห้าหกวา กลับถูกพลังกระแทกกระหน่ำจนใบไม้ร่วงพร่างพรูดุจห่าฝน เม้าจับโป๊ยชมเชยว่า

"พลังฝ่ามืออันเข้มแข็ง"

พลางตวัดดาบฟาดใส่หว่างเอวฝ่ายตรงข้าม มือสัมผัสเมฆลอยตัวหลบเลี่ยง จากนั้นตีลังกาตลบหนึ่ง โถมจู่โจมลงจากกลางอากาศ อย่าได้เห็นมันมีอายุเกือบเจ็ดสิบ ท่าร่างกลับคล่องแคล่วปราดเปรียวกว่าบุรุษหนุ่มฉกรรจ์

ชั่วชีวิตอุ้ยเซี่ยวป้อ ไหนเลยเคยเห็นการประลองของยอดฝีมืออันตื่นเต้นระทึกขวัญปานนี้ เห็นมือสัมผัสเมฆบัดเดี๋ยวรุกบัดเดี๋ยวถอย เงาฝ่ามือสลับซับซ้อน บางครั้งกระแทกใส่ลำต้นไม้จนกิ่งใบสั่นไหวเกรียวกราว หากเปลี่ยนเป็นประทับบนร่างเม้าจับโป๊ย ผลสุดท้ายคงเลวร้ายสุดคาดคิด เหลียวดูเม้าจับโป๊ยร่ายรำดาบยาวเป็นม่านประกายสีเงินยวง แน่นหนาจนสายน้ำยังไม่อาจสาดกระเซ็นเข้าไป มือสัมผัสเมฆถลันจู่โจมหลายคราล้วนถูกม่านดาบคุกคามล่าถอยกลับไป

ทันใด บังเกิดเสียงฝีเท้าม้าระรัว ม้าเร็วสิบกว่าตัวห้อตะบึงมา คนบนหลังม้าล้วนเป็นทหารในเครื่องแบบราชวงศ์เช็ง ม้าสิบกว่าตัวพอห้อตะบึงเข้าใกล้พลันแยกย้ายกระจายออก ห้อมล้อมคนทั้งสี่ไว้กึ่งกลาง นายทหารที่นำหน้าตวาดว่า

"หยุดมือ พวกเราได้รับคำสั่งให้จับกุมจอมโจรเม้าจับโป๊ยที่แหกคุกฆ่าพนักงานกรมเมือง บุคคลอื่นล้วนถอยห่างไป"

มือสัมผัสเมฆพอฟัง พลันรั้งฝ่ามือคืนกลับ ถอยห่างมากล่าวกับขบวนทหารว่า

"เม้าจับโป๊ยเป็นราษฎรสัตย์ซื่อ ไหนเลยเป็นโจรร้าย หรือพวกท่านจดจำคนผิด?"

นายทหารที่นำหน้าแค่นหัวร่อกล่าว

"คนเช่นมันก็นับเป็นราษฎรสัตย์ซื่อ? สหายแซ่เม้าท่านเมื่อประกอบคดีในเมืองเอี้ยงจิว ก็ติดตามพวกเราไปแต่โดยดีเถอะ"

เม้าจับโป๊ยกล่าวว่า

"พวกท่านรอสักครู่ เรากำหนดนัดประลองกับโง้วเฮียท่านนี้ สมควรพิสูจน์ผลแพ้ชนะก่อน"

นายทหารนั้นกล่าวว่า

"สองท่านต่อสู้กับโจรโฉดแซ่เม้า คงมิใช่พวกพ้องเดียวกัน โง้วเฮียท่านนี้เคราขาวหน้าแดงสดใส มือเปล่าท่าร่างปราดเปรียว คงเป็นมือสัมผัสเมฆโง้วไต้พังกระมัง?"

"เป็นเราเอง"

นายทหารนั้นกวาดสายตามายังพู่กันคู่เบิกภูผา กล่าวว่า

"ท่านนี้ถือพู่กันคู่ศีรษะล้านเลี่ยน คงเป็นพู่กันคู่เบิกภูผาเฮ้งท้ำ?"

พู่กันคู่เบิกภูผาแค่นเสียงดังเฮอะไม่ตอบคำ มือสัมผัสเมฆเห็นนายทหารนี้อายุสี่สิบห้าสี่สิบหก ซุ่มเสียงกังวานไปไกลสิบกว่าวา แสดงว่ามีพลังการฝึกปรือกล้าแข็ง คิดไม่ถึงในกรมเมืองมียอดฝีมือเยี่ยงนี้ เหลียวดูพวกพ้องที่ร่วมทางมา บ้างประกายตาวาววับดุจสายฟ้า บ้างขมับนูนสูงเด่น ล้วนมีวิชาฝีมือติดตัว หาใช่พลทหารธรรมดาไม่ พลันเห็นหว่างเอวนายทหารที่นำหน้าขดแส้อ่อนเส้นหนึ่ง ตัวแส้ประดับหนามแหลม พลันฉุกใจคิด กล่าวว่า

"ฟังว่าเฮ็กเล้งเปียง (แส้มังกรดำ) ซือซัง เป็นยอดฝีมือยุทธจักร ไม่ทราบทำงานให้กับกรมเมืองตั้งแต่เมื่อใด?"

นายทหารที่นำหน้าคือ แส้มังกรดำซือซังจริงๆ พอฟังต้องหน้าแดงวูบ กล่าวว่า

"ท่านแม่ทัพเมี่ยงแห่งนครหลวง เชื้อเชิญเราสนองพระเดชพระคุณฮ่องเต้ สหายชาวยุทธจักรที่ร่วมทางมากับเรา ก็เป็นผู้กล้าหาญที่ตอบรับคำเชิญของท่านแม่ทัพเมี่ยง พวกเราเดินทางลงใต้มาคราวนี้ ความจริง

รับมอบหมายให้เชื้อเชิญสหายแซ่เม้าขึ้นสู่นครหลวง มิคาดสหายแซ่เม้ากลับทลายคุกเมืองเอี้ยงจิว ทั้งยังพบพานในที่นี้"

ที่แท้ยุคสมัยนั้นทหารแมนจูยาตราทัพเข้าสู่ประเทศ โค่นทำลายราชวงศ์เหม็ง ปกครองผืนแผ่นดินจีนสืบแทน สถาปนาเป็นราชวงศ์เช็ง จอมทัพแซ่เมี่ยงมีนามเมี่ยงไป๋ เป็นนายทหารชั้นผู้ใหญ่ นิสัยโหดเหี้ยมอำมหิต กดขี่ข่มเหงประชาราษฎร์

มือสัมผัสเมฆส่งเสียงดังอ้อ เม้าจับโป๊ยกล่าวว่า

"เมี่ยงไป๋นั้นเรียกตนเองเป็นจอมยุทธ์แห่งแมนจู ที่แท้มีพลังฝีมือระดับใด?"

ซือซังกล่าวว่า

"ท่านแม่ทัพเมี่ยงมีพละกำลังมหาศาล พลังฝีมือสูงล้ำสุดยอด เคยต่อยวัววิปลาสตัวหนึ่งตายคาหมัดบนท้องถนนอันลังโกยที่นครหลวง"

เม้าจับโป๊ยแผดด่าว่า

"มารดามันเถอะ เราไม่เชื่อเมี่ยงไป๋จะร้ายกาจปานนั้น กลับดิดขึ้นสู่นครหลวงไปต่อสู้กับมันสักครา"

ซือซังแค่นหัวร่ออย่างเย็นชา กล่าวว่า

"อาศัยท่าน ก็คู่ควรกับการประมือกับท่านแม่ทัพเมี่ยง ท่านผู้เฒ่ากระดิกนิ้ว ก็สามารถปลิดชีวิตท่าน"

เอ่ยถึงตอนนี้เบือนหน้ากล่าวต่อ

"โง้วเฮีย เฮ้งเฮีย สองท่านโปรดล่าถอยไป"

พู่กันคู่เบิกภูผาพลันร้องดังๆ ว่า

"ท่านเมื่อครู่หัวร่อเยาะเราศีรษะล้าน เรากลับคิดใคร่รับทราบฝีมือของท่านสักครา"

ที่แท้มันศีรษะล้านตั้งแต่อายุสิบแปดสิบเก้าปี ชิงชังผู้อื่นหัวร่อเยาะปมด้อยนี้ที่สุด ยามนั้นพุ่งพู่กันมือขวาออกด้วยท่าคีหงเท้งเกา (หงส์เหินมังกรทะยาน) จี้ใส่ข้อเท้าซือซัง

แส้มังกรดำซือซังหัวร่อฮาๆ เสียงควับพลันดัง เงาสีดำกระจายวูบในมือเพิ่มแส้อ่อนสายหนึ่ง ปลายแส้ตวัดวูบมายังกลางหลังมัน กระบวนท่ารวดเร็วว่องไวยิ่ง พู่กันคู่เบิกภูผาตวัดพู่กันซ้ายขึ้นกันปะทะ เสียงดังคราหนึ่ง ปลายแส้ดัดเป็นรูปโค้ง หนามแหลมที่ตาขอหลายสิบอันทิ่มทะลวงใส่ต้นคอมัน พู่กันคู่เบิกภูผาต้องตวัดพู่กันขวามือไปด้านหลัง ค่อยปัดป่ายแส้เบนห่าง

ซือซังหดมือวูบ รั้งแส้อ่อนคืนกลับ ควงเป็นม่านดำขึ้นที่เบื้องหน้าพู่กันคู่เบิกภูผาหลายวง ภายใต้แสงอาทิตย์สาดส่อง เป็นภาพสะดุดตายิ่งพริบตาต่อมา ม่านดำเหล่านั้นพลันหายวับ แส้อ่อนหมุนวนอยู่เหนือร่างซือซังรอบหนึ่ง จากนั้นม้วนขดอยู่ที่หว่างเอวดังเดิม นับเป็นปฏิกิริยารวบรัดหมดจดยิ่ง

ทหารกรมเมืองทั้งหมดระเบิดเสียงโห่ร้องชมเชยขึ้น มือสัมผัสเมฆก็กล่าวว่า

"กระบวนท่าซิ่งเล้งซาไป๊บ๊วย (มังกรสามสะบัดหาง) ของซือเฮียท่านนี้ร้ายกาจนัก"

พู่กันคู่เบิกภูผากลับยืนตะลึงลานกับที่ ผลจากการประมือหนึ่งกระบวนท่า กอปรกับเห็นซือซังสะบัดควงแส้อ่อนคล่องแคล่วปราดเปรียวปานนี้ ทราบดีว่ามันมิใช่คู่มือฝ่ายตรงข้าม ไม่ทราบสมควรสะอึกเข้าต่อสู้หรือล่าถอยไปดี ซือซังพลันกล่าวว่า

"ผู้แซ่เม้า ติดตามพวกเราไปเถอะ"

เม้าจับโป๊ยกระซากเสียงว่า

"ไหนเลยง่ายดายปานนั้น พวกท่านมีทั้งสิ้นสิบสามคน เราอาศัยหนึ่งต้านรับสิบสาม แม้ทราบว่าสู้ไม่ได้ ก็ขอต่อสู้สักครา"

มือสัมผัสเมฆยิ้มพลางกล่าวว่า

"เม้าเฮียไฉนเห็นเป็นอื่นปานนี้ พวกเราจะใช้สามคนต้านรับศัตรูทั้งสิบสาม ไม่แน่นักว่าจะพ่ายแพ้"

เม้าจับโป๊ยเบือนหน้ามายังพู่กันคู่เบิกภูผากล่าวว่า

"ท่านคิดช่วยเหลือฝ่ายใด?"

พู่กันคู่เบิกภูผากล่าวว่า

"ย่อมต้องช่วยเหลือท่าน"

ซือซังกล่าวว่า

"สองท่านอย่าได้คิดผิดไป ตั้งตัวเป็นปฏิปักษ์กับฝ่ายเรา มีโทษทัณฑ์ฐานทรยศ พวกท่านคิดช่วยเหลือโจรทลายคุกนี้แน่นอน?"

มือสัมผัสเมฆกล่าวว่า

"เมื่อครึ่งปีก่อน เม้าเฮียกับพู่กันคู่เบิกภูผานัดแนะประลองฝีมือในวันนี้ ทั้งฉุดลากเราเข้าร่วมด้วย คิดไม่ถึงทางกรมเมืองกลับจองจำมันอยู่ในคุก เม้าเฮียเป็นลูกผู้ชายถือสัจธรรม วันนี้หากไม่รุดมาตามนัด ไหนเลยท่องเที่ยวในยุทธจักรสืบไปได้ การทลายคุกฆ่าคนของมันล้วนเป็นผลจากการบีบคั้นคุกคามของพวกท่าน ท่านหากเห็นแก่หน้าเรา ก็นำขบวนทหารกลับไป รอจนเม้าเฮียพิสูจน์ฝีมือเสร็จสิ้น ท่านคิดคร่ากุมมันหรือไม่เราสองล้วนไม่ยุ่งเกี่ยว"

ซือซังตัดบทว่า

"ไม่ได้"

ในขบวนทหารบังเกิดซุ่มเสียงหนึ่งดังว่า

"เฒ่าบัดซบ ไหนเลยมีวาจามากมายปานนี้?"

จบคำ ชักดาบยาวจากฝัก กระตุ้นม้าโจนทะยานมา ยกดาบฟันลงยังศีรษะมือสัมผัสเมฆ

มือสัมผัสเมฆเบี่ยงกายวูบ หลบเลี่ยงจากคมดาบพลางลอยตัวขึ้น ยื่นมือขวาปราดออก ตะปบเสื้อผ้าที่กลางหลังมัน สะบัดมือเหวี่ยงร่างมันลงจากหลังม้า

เหล่าทหารตวาดอย่างขุ่นเคือง พากันพลิกตัวลงจากหลังม้า รายล้อมเข้าหามือสัมผัสเมฆทั้งสาม ทหารเหล่านี้ความจริงเป็นชาวยุทธจักรไม่

จัดเจนวิชาขับขี่ ต่อสู้บนพื้นดินย่อมสะดวกกว่านัก

พริบตานั้น พวกมันเปิดฉากประหัตประหารกับเม้าจับโป๊ย มือสัมผัสเมฆและพู่กันคู่เบิกภูผาทั้งสาม เม้าจับโป๊ยเท้ารับบาดเจ็บ จึงเอนร่างพิงลำต้นไม้สะบัดดาบดังควับๆ ฟันศีรษะทหารผู้หนึ่งหลุดจากบ่า จากนั้นลดข้อมือปาดดาบวูบ ฟันหว่างเอวทหารอีกผู้หนึ่งขาดเป็นสองท่อน ทหารที่หลงเหลือเห็นมันเหี้ยมหาญปานนี้ ยามกะทันหันกลับไม่กล้าคุกคามเข้าใกล้ ซือซังยังคงนั่งอยู่บนหลังม้า เฝ้าคุมเชิงดูสภาพการณ์

อุ้ยเชี่ยวป๊อความจริงถูกขบวนทหารห้อมล้อมอยู่กึ่งกลาง ขณะที่ซือซังตอบโต้วาจากับมือสัมผัสเมฆ มันก็ถดถอยจากวงทีละก้าว ขบวนทหารเห็นเป็นเด็กชายผอมเล็กไม่ทราบอยู่ที่นี้ทำอะไร ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่แยแสสนใจ รอจนทั้งสองฝ่ายหักล้างผลาญชีวิต อุ้ยเชี่ยวป๊อก็เร้นกายอยู่หลังต้นไม้ใหญ่ห่างหลายวาต้นหนึ่ง ครุ่นคิดขึ้น

'เรายังคงหลบหนีไปเถอะ เม้าตั่วกอและพวกมีเพียงสามคน ย่อมต้องถูกทหารเหล่านี้ฆ่าทิ้ง สุดท้ายก็ฆ่าเราด้วย'

แต่แล้วครุ่นคิดสืบต่อ

'เม้าตั่วกอยึดถือเราเป็นสหาย บอกว่ามีสุขร่วมเสพ มีภัยร่วมต้าน เราหากหลบหนี นับว่าไม่ถูกต้อง'

ขบคิดถึงตอนนี้ มือสัมผัสเมฆกราดฟาดฝ่ามือกระแทกทหารผู้หนึ่งล้มลง พู่กันคู่เบิกภูผาร่ายรำพู่กันทั้งคู่หักหาญกับทหารสามคน พลันเห็นเม้าจับโป๊ยลดดาบลงวูบ ประกายดาบพอวูบ เท้าขวาทหารผู้หนึ่งก็ถูกฟันขาดสะบั้น ส่งเสียงแผดร้องหวนโหย ล้มลงนอนจมกองเลือด

ซือซังเห็นบริวารเสียชีวิตไปสองคน รับบาดเจ็บสามคน ที่หลงเหลืออีกเจ็ดคน แม้ชิงเป็นฝ่ายมีเปรียบ แต่เกรงว่าต้องเกิดการบาดเจ็บล้มตายอีก พลันกู่ร้องดังยาวนาน ดึงแส้มังกรดำออก ลอยตัวขึ้นจากหลังม้า สองเท้าไม่ทันแตะสัมผัสพื้น ปลายแส้ก็ม้วนพันใส่เม้าจับโป๊ยดุจแม่เบี้ยอสรพิษ

เม้าจับโป๊ยร่ายรำเพลงดาบโหงวโฮ้วต้วนมึ้ง ตอฮวบ (ดาบห้าเสือล้างตระกูล) ประกายดาบสลับซับซ้อนดุจร่างแห แส้อ่อนของซือซังพลิกแพลงกระบวนท่าติดต่อกันเจ็ดแปดท่าส้วนถูกดาบยาวปัดป่ายเบนเบือน

พลันได้ยินมือสัมผัสเมฆตวาดก้อง เงาร่างสายหนึ่งปลิวกระเด็นจากวง ร่วงฟาดกับพื้นดังโครมใหญ่ ย่อมเป็นขบวนทหารลดน้อยไปคนหนึ่ง

พู่กันคู่เบิกภูผาอาศัยหนึ่งต้านรับสาม เริ่มเพลี่ยงพล้ำเป็นรอง เท้าซ้ายถูกดาบฟันเลื่อยกรีดเป็นบาดแผลทางยาว โลหิตฉีดพุ่งดุจน้ำพุ แต่ยังกัดฟันยืนหยัดไม่ล้มลง

สามทหารที่ต่อสู้กับมือสัมผัสเมฆล้วนฝีมือไม่ต่ำทราม สองดาบหนึ่งกระบี่แฉลบแปลบปลาบอยู่รอบกาย พลังฝ่ามือมันไม่อาจกระแทกถึงตัวฝ่ายตรงข้ามได้

อีกด้านหนึ่ง ซือซังพอประกระบวนท่ากับเม้าจับโป๊ย ต้องครุ่นคิดอย่างตื่นตระหนก

'เม้าจับโป๊ยมีฝีมือร้ายกาจจริงๆ ดีที่เท้ามันรับบาดเจ็บไม่สามารถเคลื่อนกาย ไม่เช่นนั้นหากร่ายรำดาบตีโต้ เกรงว่าต้องพ่ายแพ้'

พลันบังเกิดปฏิภาณวูบ ใช้ออกด้วยท่าแปะจั้วโท่วซิ่ง (อสรพิษแผ่แม่เบี้ย) ปลายแส้จี้ไหล่ขวาเม้าจับโป๊ย เม้าจับโป๊ยตวัดดาบขึ้นกันปะทะ มิคาดนี่เป็นท่าหลอกล่อ ซือซังพลันพลิกแพลงเป็นท่าเง็กตั่วอุ้ยเอีย (สายรัดหยกล้อมเอว) แส้อ่อนหมุนควงเป็นวง จากซ้ายมือวกปราดมาทางขวาห้อมล้อมหว่างเอวเม้าจับโป๊ยแต่ไกล

เม้าจับโป๊ยสองเท้ายากเคลื่อนไหว ล้วนอาศัยต้นไม้ใหญ่ที่ด้านหลังพิงร่างไว้ หากเป็นยามปกติ ขอเพียงดีดกายไปเบื้องหน้าหรือถอยร่นมาด้านหลัง ก็สามารถหลบเลี่ยงจากกระบวนท่าสายรัดหยกล้อมเอว แต่ตอนนี้มิอาจไม่ปะทะอย่างหักโหม ดังนั้นเพ่งมองปลายแส้ กดดาบยาวลงจนแส้อ่อนลดต่ำลงวูบ มิคาดแว่วเสียงดังควับ ตัวแส้หมุนควงอย่างเร่งร้อนรัดพันทั้งเม้าจับโป๊ยและต้นไม้ใหญ่รวมสามรอบ

ซือซังพลันตวัดข้อมือเล็กน้อย เสียงฉึกดราหนึ่ง ปลายแส้หวดลงบนทรวงอกด้านขวาเม้าจับโป๊ย หนามแหลมบนปลายแส้เกี่ยวใส่เลือดเนื้อจนโลหิตไหลซึมออกมา

ซือซังได้รับคำสั่งแม่ทัพแมนจูเมี่ยงไป๋ ให้คร่าคุมเม้าจับโป๊ยทั้งเป็น ไม่คิดทำร้ายมันถึงแก่ชีวิต แต่เห็นมือสัมผัสเมฆและพู่กันคู่เบิกภูผายังไม่ยอมสงบ จึงคิดรั้งแส้มังกรดำกลับไปจัดการคู่ต่อสู้อีกสองคน ดังนั้นก้มกายลงหยิบฉวยดาบยาวของทหารซ่งตกหล่นอยู่บนพื้นมาเล่มหนึ่ง ยกดาบหมายฟันลงบนไหล่ขวาเม้าจับโป๊ย คิดฟันแขนมันข้างหนึ่งจนกลับกลายเป็นคนพิการไม่อาจใช้ดาบอีก

อุ้ยเชี่ยวป้อที่หลังต้นไม้พอเห็นเช่นนั้น พลันปลดถุงปูนหินลงจากกลางหลัง แก้ปากถุงสอดมือเข้าไป ดีดกายออกจากหลังต้นไม้ สะบัดมือซัดปูนหินใส่ซือซ้ง

ซือซังขณะจะฟาดฟันดาบลง พลันรู้สึกมีเศษผงสีขาวพุ่งใส่ดวงตาจมูกปาก ยามกะทันหันลมหายใจอึดอัดติดขัด จากนั้นสองตาปวดแปลบอย่างรุนแรงคล้ายถูกเข็มแหลมทิ่มแทง อ้าปากหมายส่งเสียงร่ำร้องกลับปราศจากซุ่มเสียงเปล่งออกมา

เหตุแปรเปลี่ยนครั้งนี้อุบัติอย่างกะทันหัน ต่อให้มันเป็นนักเลงเก่าอันช่ำชองก็อดแตกตื่นลนลานไม่ได้ คลายมือปล่อยดาบยาวร่วงหล่นลงสู่พื้น ยกสองมือขึ้นขยี้ตา เพิ่งเข้าใจในบัดดล

'ผิดท่าแล้ว ฝ่ายตรงข้ามซัดปูนหินใส่นัยน์ตาเรา'

ควรทราบว่าปูนหินพอถูกน้ำก็ละลาย พริบตานั้นทำลายดวงตามันพร่ามัวไม่สามารถเห็นภาพได้

เม้าจับโป๊ยถูกแส้อ่อนรัดพันร่างเข้าใจว่าไม่มีทางรอดชีวิต พลันเห็นผงขาวปลิวว่อน ซือซังคลายดาบยกสองมือขึ้นขยี้ดวงตา ขณะสงสัยพลันเห็นอุ้ยเชี่ยวป้อคว้าดาบยาวขึ้นจากพื้นดิน เสือกดาบใส่ท้องน้อยซือซัง

ได้ยินเสียงฉึก ปลายดาบแทงใส่ท้องซือซัง จากนั้นอุ้ยเชี่ยวป้อหมุน

ตัวคว้างละลิ่วร่างเร้นกายอยู่หลังต้นไม้อีกครา ซือซังส่ายร่างโงนเงนสองสามคราก็ล้มหงายลงบนพื้น โลหิตสดๆ ไหลทะลักจากปากแผลชโลมอาภรณ์และพื้นพสุธาจนแดงฉาน

ทหารที่หลงเหลือแตกตื่นตกใจยิ่ง ร้องว่า

"ท่านองครักษ์แซ่ซือ..."

มือสัมผัสเมฆกราดฟาดฝ่ามือซ้ายออกด้วยท่าทิชิ่วไคฮวย (ดอกไม้บานบนต้นไม้เหล็ก) แผ่พุ่งพลังจากใจกลางฝ่ามือกระแทกทหารผู้หนึ่งปลิวละลิ่วไปหลายวา กระอักโลหิตออกจากปากเป็นฟูฝอย ทหารที่หลงเหลือห้าคนทราบว่าไม่ใช่คู่มือฝ่ายตรงข้าม พากันหันกายวิ่งตะบึงจากไป กระทั่งม้าคู่ขาก็ไม่ต้องการ

เม้าจับโป๊ยผงกศีรษะพลางใช้มือซ้ายยึดจับปลายแส้ถอนขึ้นจากทรวงอก กลับปรากฏเศษเนื้อหลุดติดขึ้นมา อาภรณ์ซีดขาวก็ชโลมด้วยโลหิตจนแดงฉาน ที่แท้แส้มังกรดำนี่เป็นอาวุธร้ายแรงยิ่ง ปลายแส้เมื่อตะกุยใส่ร่างศัตรู จะฝังลึกไปในเลือดเนื้อ หากกระชากถอนดึงจะตะกุยเลือดเนื้อหลุดติดมา

เม้าจับโป๊ยเข้มแข็งยิ่ง ไม่ส่งเสียงครวญครางแม้แต่น้อย มือซ้ายยึดจับแส้อ่อนหวดลงยังศีรษะซือซังเสียงฉาดคราหนึ่ง ศีรษะซือซังถูกฟาดแหลกละเอียด มันสมองสีขาวเยิ้มไหลทะลัก พร้อมกับโลหิตเนืองนอง เม้าจับโป๊ยร้องว่า

"น้องแซ่อุ้ยมีพลังฝีมือยอดเยี่ยมนัก"

อุ้ยเซี่ยวป้อหมุนตัวออกจากหลังต้นไม้ ไม่ทราบสมควรตอบว่ากระไร มือสัมผัสเมฆและพู่กันคู่เบิกภูผาเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง สำรวจดูอุ้ยเซี่ยวป้อตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้ากล่าวว่า

"น้องเราใช้กระบวนท่าใดปลิดชีวิตซือซัง?"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเสือกแทงดาบไปเช่นนี้ ไม่ทราบเป็นกระบวนท่าใด"

พลางวาดท่วงท่าเสือกข้อมือประกอบ เม้าจับโป๊ยพลันกล่าวว่า

"โง้วเฮีย เฮ้งเฮีย ได้รับการยื่นมือช่วยด้วยธัมมะจากสองท่าน ขอจดจำจารึกไว้ ไม่ทราบพวกเราจะประลองฝีมือสืบไปหรือไม่?"

มือสัมผัสเมฆสั่นศีรษะปฏิเสธ พู่กันคู่เบิกภูผากล่าวว่า

"ไม่ต้องประลองแล้ว พวกเราเพียงคิดพิสูจน์ความเหลื่อมล้ำต่ำสูงของฝีมือกันและกัน หามีความแค้นข้ออาฆาตใด ยังคงคบหาเป็นสหายเถอะ"

มือสัมผัสเมฆกล่าวว่า

"อย่างนั้นเราสองขออำลาเม้าเฮีย ขุนเขาแมกไม้ไม่เปลี่ยนแปร ย่อมมีโอกาสพบกันใหม่"

ควรทราบว่าครอบครัวมือสัมผัสเมฆรุ่มรวยมหาศาล ครั้งนี้เห็นแก่คุณธรรมบู๊ลิ้ม จึงสอดมือเข้าช่วยเหลือเม้าจับโป๊ย ตั้งตัวเป็นศัตรูกับทหารกรมเมือง อาจประสบอันตรายถึงขั้นบ้านช่องพินาศคนล้มตาย เมื่อครู่ไม่ได้ฆ่าทหารอีกห้าคนจนสิ้นซาก ต้องลอบสำนึกเสียใจ ตกลงใจไล่ล่าตามไปฆ่าปิดปาก

ยามนั้นมันประสานมืออำลา หันกายจากไป สะบัดสองมือวูบวาบกดประทับเพิ่มเติมใส่เหล่าทหารที่ทอดกายอยู่บนพื้น ไม่ว่าทหารนั้นเสียชีวิตแล้วหรือไม่ พอถูกฝ่ามือกดกระแทกใส่ ผู้ตายถึงกับกระดูกสันหลังหักสลาย ผู้รับบาดเจ็บก็ขาดใจในบัดดล

เม้าจับโป๊ยรอจนทั้งสองจากไปไกล จึงกล่าว

"ไปจูงม้ามา"

อุ้ยเซี่ยวป้อไม่เคยจูงม้ามาก่อน ต้องลอบประหวั่นพรั่นพรึง อ้อมไปยังหลังม้าเคลื่อนเข้าใกล้อย่างแช่มช้า

เม้าจับโป๊ยตวาดว่า

"เข้าไปทางหน้าม้า เจ้าหากเคลื่อนเข้าหาเช่นนี้ต้องถูกเท้าหลังของม้าเตะใส่"

อุ้ยเซี่ยวป้ออ้อมถึงหน้าม้า ยื่นมือยึดจับบังเหียน ม้าตัวนั้นกลับเชื่องเชื่อยิ่ง ก้าวเหยาะย่างติดตามมา

เม้าจับโป๊ยฉีกชายเสื้อพันบาดแผลบริเวณทรวงอกด้านขวา มือซ้ายกดอานม้าวูบ ร่างลอยขึ้นกลางอากาศ ทิ้งตัวลงบนหลังม้า กล่าวว่า

"เจ้ากลับบ้านไปเถอะ"

อุ้ยเซี่ยวป้อถามว่า

"ท่านคิดไปที่ใด?"

"เจ้าถามไยกัน?"

"พวกเราเมื่อเป็นสหาย ข้าพเจ้าย่อมต้องถามถึง"

เม้าจับโป๊ยหน้าเคร่งเครียดลง ตวาดว่า

"มารดาเจ้าเถอะ ผู้ใดเป็นสหายเจ้า?"

อุ้ยเซี่ยวป้อถอยกายไปก้าวใหญ่ หน้าน้อยๆ เปลี่ยนเป็นแดงฉาน น้ำตาเอ่อคลอหน่วย แทบร่ำไห้ออกมา ไม่เข้าใจมันไฉนบันดาลโทสะ เม้าจับโป๊ยกล่าวเสียงเกรี้ยวกราด

"เมื่อครู่เจ้าไฉนซัดปูนหินใส่ดวงตาซือซัง?"

อุ้ยเซี่ยวป้อพอเห็นท่าทีอันดุร้ายของมัน อดหวาดหวั่นมิได้ กล่าวเสียงสั่นระรัว

"ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้าเห็นมันคิดฆ่าท่าน"

"เจ้าได้ปูนหินจากที่ใด?"

"ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้าซื้อมา"

"ซื้อปูนหินมาไยกัน?"

"ท่านบอกว่าจะต่อสู้กับผู้คน ข้าพเจ้าเห็นท่านรับบาดเจ็บ ดังนั้น...ซื้อปูนหินมาหมายช่วยเหลือท่าน"

เม้าจับโป๊ยเดือดดาลเป็นการใหญ่ แผดด่าว่า

"สำส่อนน้อย เจ้าร่ำเรียนฝีมือนี้จากที่ใด?"

อุ้ยเซี่ยวป้อมารดาเป็นคณิกา ไม่ทราบบิดาเป็นใคร ชิงชังบุคคลอื่น

ด่ามันเป็นสำส่อนน้อยที่สุด ยามนั้นพอฟังโทสะพลันประดัง แผดด่าบ้างว่า

"สำส่อนเฒ่า ข้าพเจ้าถล่มบรรพบุรุษตระกูลเม้าท่านสิบแปดชั่วชาติ ข้าพเจ้าเรียนรู้ฝีมือนี้จากที่ใด เกี่ยวข้องใดกับเฒ่าบัดซบกระดูกผุกร่อนท่าน?"

ในเสียงแผดด่า หมุนตัวไปยังหลังต้นไม้เป็นการหลบเลี่ยง

เม้าจับโป๊ยสองเท้าหนีบท้องม้า กระตุ้นอาชาโจนทะยานมา ยื่นมือปราดออกคว้าคอเสื้ออุ้ยเซี่ยวป้อกระชากร่างขึ้นจากพื้นตวาดว่า

"ปีศาจน้อยยังกล้าด่าอีกหรือไม่?"

อุ้ยเซี่ยวป้อสองเท้าถีบกลางอากาศวุ่นวายร้องว่า

"โจรโฉดชั่ว เฒ่าโสโครก บุตรทรพี ไร้บุตรหลานสืบตระกูล..."

อุ้ยเซี่ยวป้อเติบโตใหญ่ขึ้นในซ่องคณิกา เรียนรู้สำนวนด่าคนได้มากมายสุดคณานับ สุดที่จะบรรยายเป็นถ้อยร้อยอักษรได้

เม้าจับโป๊ยขุ่นแค้นสุดระงับ สะบัดมือตบฉาดลงบนแก้มขวาอุ้ยเซี่ยว-ป้อ อุ้ยเซี่ยวป้อแผดเสียงร่ำไห้สนั่นหวั่นไหว พลันอ้าปากขบกัดลงบนหลังมือเม้าจับโป๊ยอย่างดุดัน เม้าจับโป๊ยปวดแปลบอย่างรุนแรง ต้องสะบัดมือเหวี่ยงร่างน้อยๆ นั้นลงบนพื้น อุ้ยเซี่ยวป้อก็ทุ่มเทฝีเท้าวิ่งตะบึง ปากยังแผดด่าไม่ขาดสาย

เม้าจับโป๊ยกระตุ้นม้าติดตามมา อุ้ยเซี่ยวป้อแม้วิ่งได้รวดเร็ว แต่ยังเป็นเด็ก เท้าสั้นกว่ามากนัก ไหนเลยสลัดหลุดจากการติดตามของม้าพ่วงพีได้ ไปได้ไม่กี่สิบวา ก็เหน็ดเหนื่อยจนหอบหายใจสิ้นเรี่ยวแรง พอเหลียวหน้าไปพบว่าม้าคู่ขาเม้าจับโป๊ยห่างจากมันเพียงวาเศษ ถึงกับใจหายวาบ สะดุดขาตัวเองล้มลง ดังนั้นพานเกลือกกลิ้งร่างไปตามพื้นดินร่ำไห้สนั่นหวั่นไหว

ปกติอุ้ยเซี่ยวป้อมักทุ่มเถียงวิวาทกับผู้คนตามซ่องคณิกาตรอกเล็กซอกน้อย เมื่อสู้ไม่ได้ก็ทอดกายลงกับพื้น ฝ่ายตรงข้ามเมื่อเป็นผู้ใหญ่ย่อมไม่อาจติดตามทำร้ายถึงแก่ชีวิต ถูกกล่าวหาว่าข่มเหงรังแกผู้เยาว์ ได้แต่สะบัดหน้าผละจากไป

ยามนั้นเม้าจับโป๊ยกล่าวว่า
"เจ้าลุกขึ้น เรามีคำพูดคิดกล่าว"
อุ้ยเซี่ยวป้อร่ำไห้พลางกล่าวว่า
"ข้าพเจ้าขอตายอยู่ที่นี้ไม่ขอลุกขึ้นเด็ดขาด"
"อย่างนั้นเราจะกระตุ้นม้าไป เหยียบเจ้าตายคาเท้า"
อุ้ยเซี่ยวป้อไม่กลัวคำขู่ตลอดมา คำ 'เราจะต่อยเจ้าตายในหมัดเดียว เราจะเตะเจ้าตายคาเท้า' แทบได้ยินอยู่ทุกวี่วัน จึงไม่นำพาปรารมภ์ ร้องดังๆ ว่า

"ผู้ใหญ่รังแกเด็ก ลูกเต่าขี่ม้าเหยียบข้าพเจ้าตายแล้ว"

เม้าจับโป๊ยกระตุกบังเหียน ม้าคู่ขาส่งเสียงร้องก้อง ยกขาหน้าทั้งสองขึ้น อุ้ยเซี่ยวป้อเกลือกกลิ้งร่างหลบเลี่ยงไปด้านข้าง เม้าจับโป๊ยจึงด่าอย่างยิ้มแย้ม

"ปีศาจน้อย จะอย่างไรเจ้ายังกลัวอยู่"
อุ้ยเซี่ยวป้อสวนคำว่า
"ข้าพเจ้ากลัวแต่สุนัขเฒ่า หากลัวนักสู้ผู้กล้าไม่"
เม้าจับโป๊ยเห็นมันคารมร้ายกาจปานนี้ กลับอับจนปัญญากล่าวว่า
"เจ้าลุกขึ้น เราไม่ทุบตีเจ้าอีก ตอนนี้ต้องไปแล้ว"
อุ้ยเซี่ยวป้อผุดลุกขึ้น ใบหน้าเนืองนองด้วยคราบน้ำตา กล่าวว่า
"ท่านสามารถตบตีข้าพเจ้า แต่ไม่อาจด่าข้าพเจ้าเป็นสำส่อนน้อย"
"เจ้าด่าเรามากกว่าถึงสิบเท่า นับว่าหักกลบลบล้างกัน"
อุ้ยเซี่ยวป้อหัวร่อทั้งน้ำตา กล่าวว่า
"ท่านตบตีข้าพเจ้าฉาดหนึ่ง ข้าพเจ้ากัดท่านเขี้ยวหนึ่งนับว่าเท่าเทียมกัน ตอนนี้ท่านคิดไปที่ใด?"
"ไปยังนครหลวง"
อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวอย่างตื่นเต้นสงสัย
"ไปยังนครหลวง? พวกมันกำลังคิดคร่ากุมท่าน ท่านไฉนแส่หาไป

เอง?"

"เราฟังว่าเมี่ยงไป่เป็นจอมยุทธ์แห่งแมนจู ทั้งยังมีคนบอกว่ามันเป็นจอมยุทธ์ที่หนึ่งแห่งแผ่นดิน ดังนั้นไม่ยินยอมพร้อมใจ คิดขึ้นนครหลวงไปประลองกับมันสักครา"

อุ้ยเซี่ยวป้อฟังว่ามันคิดรุดไปประลองฝีมือกับจอมยุทธ์แห่งแมนจู เรื่องครึกครื้นสนุกสนานเช่นนี้ย่อมสมควรติดตามไปชมดู ดังนั้นกลอกตาแล้วกล่าว

"เม้าตั่วกอ ข้าพเจ้าคิดขอร้องท่านประการหนึ่ง แต่เรื่องนี้ลำบากยากเย็นยิ่ง เกรงว่าท่านไม่กล้ารับปาก"

เม้าจับโป๊ยชิงชังผู้อื่นกล่าวว่ามันขวัญอ่อนหาความกล้ามิได้ที่สุด ถึงกับบันดาลโทสะแผดด่าว่า

"มารดาเจ้าเถอะ สำ..."

มันคิดด่าคำ 'สำส่อนน้อย' แต่แล้วกล้ำกลืนไว้หวนนึกถึงตนเองได้รับการช่วยชีวิตจากอ้ยเซี่ยวป้อ ต่อให้เป็นเรื่องลำบากยากเย็นเพียงไหนก็สมควรรับปากจึงกล่าว

"มีอันใดไม่กล้า เจ้าบอกเถอะ"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

"ลูกผู้ชายชาตรีมีวาจาเป็นสัจจะ ท่านต้องไม่กลับกลอกคืนคำ"

"ย่อมไม่กลับกลอกคืนคำ"

"ตกลง ท่านนำพาข้าพเจ้าขึ้นสู่นครหลวงด้วย"

เม้าจับโป๊ยกล่าวอย่างสงสัยใจ

"เจ้าคิดขึ้นสู่นครหลวงไยกัน?"

"ข้าพเจ้าต้องการชมดู ท่านประลองฝีมือกับเมี่ยงไป่นั้น"

เม้าจับโป๊ยสั่นศีรษะ กล่าวว่า

"จากเมืองเอี้ยงจิวถึงนครหลวง ระยะทางยาวไกลนับพันลี้ ทางกรมเมืองก็ประกาศจับเรา ตามรายทางเต็มไปด้วยเภทภัยอันตราย เราหาก

นำพาเจ้าไป ไยมิใช่เป็นห่วงผูกพัน? อีกประการ เจ้าก็ไม่ได้บอกต่อมารดานางย่อมต้องห่วงใยกังวล"

"ข้าพเจ้ามักไม่กลับบ้านเป็นเวลาหลายวัน มารดาไม่เคยห่วงใยกังวลมาก่อน"

เม้าจับโป๊ยกระตุกบังเหียน ควบม้าไปเบื้องหน้าพลางกล่าว

"ปีศาจน้อยลวดลายแพรวพราย เราไม่คล้อยตามเจ้าเด็ดขาด"

อุ้ยเซียวป๊อพลันร้องดังๆ ว่า

"ท่านไม่กล้านำข้าพเจ้าร่วมทาง เนื่องเพราะท่านมิใช่คู่มือเมี่ยงไป่ เกรงว่าข้าพเจ้าจะพบเห็นสภาพความจริงของท่าน"

เม้าจับโป๊ยบังเกิดเพลิงโทสะลุกฮือโหมหันหัวม้ามาตวาดว่า

"ผู้ใดว่าเรามิใช่คู่มือเมี่ยงไป่?"

"ท่านไม่กล้านำข้าพเจ้าร่วมทาง ย่อมกลัวข้าพเจ้าพบเห็นสภาพอันทุลักทุเลของท่านถูกคู่ต่อสู้กระแทกล้มลงกับพื้นร่ำร้องว่า 'ท่านเมี่ยงไป่ผู้ยิ่งใหญ่ โปรดละเว้นชีวิตสุนัขผู้ต่ำต้อย' หากถูกข้าพเจ้าได้ยิน ย่อมอับอายยิ่ง"

เม้าจับโป๊ยตวาดด้วยโทสะ ควบม้าโจนทะยานมา ยื่นมือตะปบร่างอุ้ยเซี่ยวป๊อขึ้น วางลงที่หน้าอานม้ากระชากเสียงว่า

"เราจะนำเจ้าไปดูว่าเป็นใครดร่ำครวญขอชีวิตกันแน่?"

อุ้ยเซี่ยวป๊อยินดียิ่ง ปากกระตุ้นว่า

"ข้าพเจ้าหากไม่ได้เห็นกับตา ที่ร้องขอชีวิตต้องเป็นท่าน มิใช่เมี่ยงไป่แน่นอน"

เม้าจับโป๊ยยกมือซ้ายขึ้นตบฉาดลงบนแก้มอุ้ยเซี่ยวป๊ออย่างหนักหน่วง ตวาดว่า

"ปีศาจน้อย เราจะให้เจ้าร้องขอชีวิตก่อน"

อุ้ยเซี่ยวป๊อส่งเสียงร้องโอดโอย แต่ไม่ยอมเสียเปรียบแม้แต่น้อย กล่าวว่า

"กรงเล็บสุนัขตะกุยคนไม่เบาเลย"

เม้าจับโป๊ยอับจนปัญญากล่าวว่า

"เราจะนำเจ้าขึ้นสู่นครหลวง แต่ตลอดทางเจ้าต้องเชื่อฟังวาจาเรา ห้ามไม่ให้ก่อกวนวุ่นวาย"

"ผู้ใดก่อกวนวุ่นวาย? ท่านเข้าคุกคุมขัง แหกคุกคุมขัง ฆ่าเหล่ามิจฉาชีพค้าเกลือเถื่อน ฆ่าทหารกรมเมือง หรือไม่นับเป็นเรื่องวุ่นวาย?"

เม้าจับโป๊ยหัวร่อพลางกล่าวว่า

"เราโต้เถียงสู้เจ้าไม่ได้ นับว่ายอมแพ้ก็แล้วกัน"

จบคำควบขับม้าไปจูงม้าที่ขบวนทหารทอดทิ้งไว้มาอีกตัวหนึ่ง จำแนกทิศทางแล้วบ่ายโฉมขึ้นเหนือ

อุ้ยเซี่ยวป้อไม่เคยขี่ม้ามาก่อน ตอนแรกรู้สึกหวาดหวั่นพรั่นพรึง แต่ยามแอบอิงบนหลังม้ากับเม้าจับโป๊ยมั่นใจว่าไม่ร่วงหล่นลงมา เดินทางได้หกลี้ กำลังขวัญก็กล้าแข็งขึ้น กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าขี่ม้าอีกตัวหนึ่ง ได้หรือไม่?"

"เจ้าขี่ได้ก็เชิญตามสะดวก หากไม่รู้จักวิชาขับขี่ ยังคงอย่าได้ทดลอง ไม่เช่นนั้นจะพลัดตกลงมาขาหักพิการ"

อุ้ยเซี่ยวป้อมีนิสัยดื้อรั้นใคร่เอาชัยจึงกล่าว

"ข้าพเจ้าขี่ม้ามาสิบกว่าครั้ง ไหนเลยไม่รู้จักวิชาขับขี่?"

พลางกระโดดปราดลงจากหลังม้า เดินถึงด้านซ้ายของม้าอีกตัวหนึ่ง ยกเท้าขึ้นสอดไปในโกลนพลิกกายขึ้นบนหลังม้า

มิคาดตอนขึ้นม้าต้องใช้เท้าเหยียบบังโกลนก่อน อุ้ยเซี่ยวป้อเมื่อใช้เท้าขวาเหยียบโกลนก่อนพอขึ้นถึงบนหลังม้า จึงหันหน้าหาตะโพกม้า เม้าจับโป๊ยหัวร่อฮาๆ ตวัดแส้ม้าหวดใส่ขาม้าที่อุ้ยเซี่ยวป้อโดยสารอยู่ ม้าตัวนั้นส่งเสียงร้องก้องโจนทะยานจากแหล่ง

อุ้ยเซี่ยวป้อแตกตื่นจนขวัญหนีดีฝ่อ แทบพลัดตกลงจากหลังม้า สองมือยึดจับหางม้าแนบแน่น สองเท้าหนีบอานม้า ฟุบร่างอยู่บนหลังม้า รู้สึก

มีกระแสลมพัดผ่านสองหูอื้ออึง ร่างถดถอยไปเบื้องหน้าตลอดเวลาอุ้ย-เซี่ยวป้อเมื่อหันหน้าหาตะโพกม้า ม้าพอควบตะบึง ร่างย่อมถอยร่นมาเบื้องหน้า ดีที่อุ้ยเซี่ยวป้อร่างเตี้ยเล็กน้ำหนักเบา พอยึดจับหางม้าไว้จึงไม่ร่วงหล่นลงจากหลังม้า ม้าพ่วงพีห้อตะบึงไปตามทางหลวงประมาณสามลี้ ระดับความเร็วหาได้ชะลอลงไม่ พอเลี้ยวโค้งคราหนึ่ง เบื้องหน้าปรากฏรถใช้ลาลากเทียมคันหนึ่งแล่นสวนมาอย่างแช่มช้า หลังรถตามติดด้วยม้าขาว บนหลังม้านั่งไว้ด้วยบุรุษหนุ่มอายุสิบหกสิบเจ็ดปีผู้หนึ่ง

ม้าของอุ้ยเซี่ยวป้อปราศจากผู้คนควบคุม ยามตื่นตกใจจึงพุ่งโถมเข้าหารถลาคันนั้น ระยะห่างทั้งสองฝ่ายย่นใกล้เข้าทุกขณะ สารถีควบขับรถร้องว่า

"เป็นม้าวิปลาสตัวหนึ่ง"

พลางรั้งบังเหียนหยุดลาไว้ แต่ม้าของอุ้ยเซี่ยวป้อกลับโถมทะยานถึงเบื้องหน้าแล้ว

พลันบังเกิดเสียงชายเสื้อปะทะลมดังขึ้น เงาร่างสีเขียวถลันวูบ บุรุษหนุ่มบนม้าขาวลอยตัวขึ้น พุ่งข้ามรถลามา ยื่นมือปราดออกกดลงบนหัวม้า อย่าได้เห็นบุรุษหนุ่มอายุยังเยาว์ กลับมีพลังการฝึกปรือกล้าแข็งมือพอกดลง ม้าพ่วงพีที่วิ่งตะบึงอย่างเร่งร้อนพลันหยุดยั้งชะงัก ควันขาวพวยพุ่งจากจมูก ไม่สามารถขยับเคลื่อนไหวอีก

ในรถลาพลันบังเกิดซุ่มเสียงสดใสเสนาะโสตของดรุณีเสียงหนึ่งดังว่า

"เซ็งตี๋ เกิดเรื่องใด?"

บุรุษหนุ่มชุดเขียวกล่าวว่า

"เป็นม้าตัวหนึ่งหลุดจากบังเหียนบังคับ บนหลังม้ามีเด็กชายผู้หนึ่งไม่ทราบเป็นหรือตาย?"

อุ้ยเซี่ยวป้อพลันพลิกตัวลุกขึ้นนั่ง เหลียวหน้ามากล่าวว่า

"ย่อมยังมีชีวิต ไหนเลยตายได้?"

เห็นบุรุษหนุ่มนี้คิ้วเรียวงามจรดจอน ตาเจิดจ้าเป็นประกาย เค้าหน้า

ขาวเกลี้ยงเกลา สวมแพรพรรณสีเขียว บนหมวกยังประดับหยกขาวก้อนหนึ่ง แต่งกายเยี่ยงทายาทเศรษฐีมีทรัพย์ งามสง่ายิ่งนัก

อุ้ยเซี่ยวป้อถือกำเนิดตระกูลต่ำต้อย ชิงชังบุรุษหนุ่มตระกูลร่ำรวยที่สุด ดังนั้นถ่มน้ำลายลงบนพื้นกล่าวอีกว่า

"บิดากำลังควบขับม้าแสนรู้อย่างเบิกบานสำราญใจ กลับพบพานปีศาจขวางทาง ขัดขวางทิศทางไปของบิดา"

บุรุษหนุ่มชุดเขียวขมวดคิ้วเรียวงามหมายอาละวาด แต่อุ้ยเซี่ยวป้อสวมอาภรณ์ซอมซ่อ รูปกายผอมเล็กไม่ควรคู่กับการถือสาหาความ ดังนั้นยิ้มเล็กน้อย คลายมือจากการกดหัวม้า เบี่ยงกายไปด้านข้าง

อุ้ยเซี่ยวป้อหมุนตัวกลับหันหน้าหาหัวม้ายึดจับบังเหียน ปากยังด่าว่า

"มารคามันเถอะ ในโลกกลับมีเด็กโสโครกชมชอบสอดมือยุ่งเกี่ยวเรื่องไร้สาระมากมายปานนี้..."

ได้ยินด้านหลังบังเกิดเสียงฝีเท้าม้าดังขึ้น เม้าจับโป๊ยควบขับม้าติดตามมารองดงๆ ว่า

"ปีศาจน้อย เจ้าไม่พลัดตกหลังม้าตายไปกระมัง?"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

"พลัดตกกลับไม่พลัดตกตายไป ข้าพเจ้าขี่ม้าด้วยวิธีใหม่ พานพบพานเด็กโสโครกขวางทาง สร้างความขุ่นแค้นจนแทบคลั่งใจตาย"

เม้าจับโป๊ยหัวร่อพลางควบขับม้ามา พลันเห็นบนหลังคารถปักธงเล็กๆ พื้นขาวขลิบครามผืนหนึ่ง บนผืนธงปักอักษรสีแดงสดคำ 'ปึง' ต้องงงงันวูบ กระตุกม้าหลบเลี่ยงมาด้านข้าง อุ้ยเซี่ยวป้อยังพร่ำกล่าวว่า

"เด็กโสโครกนี้ไม่รู้จักดีชั่ว ข้าพเจ้า..."

เม้าจับโป๊ยพลันตวาดว่า

"หยุดปาก!"

ตวัดแส้ม้าขึ้น หวดกระหน่ำลงยังศีรษะอุ้ยเซี่ยวป้อดังขวับใหญ่

อุ้ยเซี่ยวป้อเบี่ยงศีรษะหลบเลี่ยงตามสัญชาตญาณ แส้ม้าจึงหวด

ลงบนหัวไหล่ดังฉาด เศษผ้าปลิวเวียนว่อนสร้างความเจ็บปวดแก่อุ้ยเซี่ยว-ป้อจนบิดกายคราหนึ่ง

เม้าจับโป๊ยตวัดมือวูบวาบ เงาแส้กระจายขวับเขวียวหวดกระหน่ำลงอย่างเร่งร้อนถี่ยิบ ดราดรั้งนี้เหนือความคาดหมายอุ้ยเซี่ยวป้ออย่างใหญ่หลวง ย่อมไม่มีปัญญาหลบหลีกเลี่ยงพ้น ซึ่งความจริงเขาปราศจากวิชาฝีมือติดตัว ต่อให้ระมัดระวังตัว ภายใต้การฟาดโบยของยอดฝีมือเช่นเม้า-จับโป๊ย ไหนเลยหลบรอดได้? พริบตานั้นบริเวณใบหน้า ลำคอ หัวไหล่ข้อมืออุ้ยเซี่ยวป้อล้วนถูกแส้ม้าหวดใส่ รอยแส้สลับซับซ้อน คราบโลหิตเกรอะกรังเสื้อผ้าขาดกะรุ่งกะริ่ง

เม้าจับโป๊ยฟาดโบยอย่างดุดันอีกหลายแส้ อุ้ยเซี่ยวป้อค่อยฟุบกายกับอานม้าไม่อาจขยับเคลื่อนไหวอีก ภายในรถพลันบังเกิดซุ่มเสียงสตรีเสียงหนึ่งดังว่า

"ท่านนี้คือเม้าเอี้ย (นายแซ่เม้า) แห่งเมืองชีงจิวกระมัง อย่าได้ฟาดโบยแล้ว"

เม้าจับโป๊ยลอยตัวขึ้นจากหลังม้า มือซ้ายกดพื้นวูบหนึ่ง กระแทกนั่งลงกับพื้น กล่าวว่า

"เม้าจับโป๊ยเท้ารับบาดเจ็บ ไม่สามารถยืนหยัด ตอนนี้ขอน้อมพบปิงโกวเนี้ย ปิงเสียวเฮียบ"

สตรีภายในรถกล่าวคำ "มิกล้ารับ" บุรุษหนุ่มชุดเขียวผงกศีรษะเล็กน้อย หันกายกลับขึ้นบนหลังม้า ครั้นแล้วขบวนรถม้าขาวควบขับจากไป

เม้าจับโป๊ยรอจนรถม้าไปไกล ค่อยใช้สองมือกดพื้น หยิบยืมสภาวะลอยตัวขึ้นบนหลังม้า กระตุ้นม้ามายังอุ้ยเซี่ยวป้อ ยื่นมือโอบอุ้มร่างน้อยๆ นั้นขึ้น

อุ้ยเซี่ยวป้อแผดด่าว่า

"มารดาท่านเถอะไฉน...ไฉนฟาดโบยเรา?"

ซุ่มเสียงกลับแผ่วล้าแทบมิได้ยิน เม้าจับโป๊ยพึมพำว่า

"ครั้งนี้หวาดเสียวนัก"

รู้สึกกลางหลังเย็นวะวาบ ที่แท้เมื่อครู่แตกตื่นจนเหงื่อโซมกาย ต้องยกแขนเสื้อปาดเช็ดหยาดเหงื่อกล่าวต่อ

"ชีวิตน้อยๆ ของเจ้า นับว่าดิ้นหลุดจากหัตถ์มัจจุราช เมื่อครู่เราหากยั้งมือไว้ไมตรี เราสองไหนเลยมีชีวิตรอดได้?"

พลางเช็ดคราบโลหิตบนใบหน้าให้กับอุ้ยเซี่ยวป้อ อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

"ข้าพเจ้า...ตายเป็นตาย..."

มิทันจบคำ รู้สึกศีรษะมืนงงตาพร่าพราย สลบสิ้นสติไป

รอจนฟื้นคืนสติมา ไม่ทันลืมตาขึ้นรู้สึกตลอดทั้งร่างปวดแปลบปลาบ โครงกระดูกทั่วร่างคล้ายหักสลายจากกัน อดส่งเสียงครวญครางมิได้ ได้ยินเม้าจับโป๊ยกล่าวว่า

"ปีศาจน้อยฟื้นแล้ว?"

ซุ่มเสียงเปี่ยมความตื่นเต้นยินดี อุ้ยเซี่ยวป้อเบิกตาขึ้นเห็นเม้าจับโป๊ยเพ่งมองมันเขม็งนิ่ง สีหน้าแฝงแววห่วงใยกังวล จึงกล่าว

"ท่านคิดฆ่าข้าพเจ้า ก็ประหารในดาบเดียว ไยต้องใช้แส้ฟาดโบย? ให้ข้าพเจ้าทนทุกข์ทรมานมากความ"

ซุ่มเสียงยามนี้ย่อมดังกว่าเมื่อครู่ เม้าจับโป๊ยกล่าวว่า

"เราไหนเลยคิดฆ่าเจ้า? เมื่อคืนใช้แส้ฟาดโบยเพราะเพื่อช่วยชีวิตเจ้า"

"ท่านฟาดโบยข้าพเจ้าแทบขาดใจตาย ยังบอกว่าช่วยชีวิตข้าพเจ้าอีก?"

"เจ้าไม่รู้จักฟ้าสูงแผ่นดินต่ำ บังอาจด่าคนของตำหนักตระกูลมกแห่งมณฑลฮุ้นหนำ นับว่ารำคาญในการมีชีวิตสืบไปจริงๆ"

อุ้ยเซี่ยวป้อไม่เคยได้ยินว่าตำหนักตระกูลมกแห่งฮุ้นหนำมีความเป็นมาอย่างไรจึงกล่าว

"ตำหนักตระกูลมกจะเป็นไร? ข้าพเจ้ายังคงเห็นพวกมันเป็นลูกเต่า"

เม้าจับโป๊ยกล่าวเสียงเกรี้ยวกราด

"หยุดปาก เจ้ายังก่อกวนเภทภัยไม่พออีก?"

อุ้ยเชี่ยวป้อพอเห็นสีหน้าอันกราดเกรี้ยวของฝ่ายตรงข้าม กลับไม่กล้าด่าสืบไปกล่าวว่า

"ท่านกระทั่งเมี่ยงไป่แห่งแมนจูยังไม่กลัว ไฉนเกรงกลัวเด็กทารกตำหนักตระกูลมกปานนี้?"

"เราหาใช่เกรงกลัวพวกมัน แต่พวกเราชาวยุทธจักรหากล่วงเกินคนของตำหนักตระกูลมก ไม่เพียงต้องจบสิ้นชีวิต ทั้งยังถูกผู้คนก่นด่าประณาม"

"ตำหนักตระกูลมกเป็นขุมกำลังเยี่ยงไร ถึงกับร้ายกาจปานนี้?"

"เจ้าไม่ใช่ชาวยุทธจักร บอกไปก็ไม่เข้าใจ"

"แต่ท่านบอกว่าใช้แส้ฟาดโบยข้าพเจ้ากลับเป็นการช่วยชีวิตข้าพเจ้า หมายความว่ากระไร?"

เม้าจับโป๊ยกล่าวว่า

"เจ้าบังอาจด่าเสียวเฮียบชุดเขียวนั้น มันเป็นทายาทตระกูลปึง หนึ่งในสี่ตระกูลจงรัก สังกัดตำหนักตระกูลมก เราหากไม่ใช้แส้ฟาดโบยเจ้าก่อน ฝ่ายตรงข้ามพอบันดาลโทสะ เพียงยกมือก็สามารถปลิดชีวิตเจ้าดุจบดขยี้มดปลวก"

"มันหากคิดปลิดชีวิตข้าพเจ้า หรือท่านจะปล่อยให้มันลงมือ ลืมคำมีสุขร่วมเสพ มีภัยร่วมต้าน?"

เม้าจับโป๊ยทอดถอนใจ กล่าวว่า

"ชาวยุทธจักรทั่วไป พอพบเห็นคนของตำหนักตระกูลมกแห่งฮุ้นหนำล้วนเบี่ยงตัวเปิดทาง ล่าถอยไปด้านข้าง ไหนเลยมีการก้าวร้าวล่วงเกินคนเช่นเจ้า? มันหากคิดลงมือจริง เราก็ไม่สามารถทัดทานขัดขวาง"

"ผู้เยาว์ชุดเขียวนั้นมีพลังฝีมือสูงเยี่ยมนักหรือ?"

"ประการนี้เราไม่ทราบชัด จะอย่างไรเราไม่ประมือกับมันก็แล้วกัน"

"อย่างนั้นกลัวอันใด ท่านลงมือฆ่าผู้เยาว์ชุดเขียว สตรีภายในรถและ

คนขับจนหมดสิ้นก็หาเป็นไรไม่"

"เจ้ากลับกล่าวอย่างปลอดโปร่งนัก ในตำหนักตระกูลมกต่อให้เป็นคนขับรถก็มีพลังฝีมือติดตัว ไหนเลยลงมือจัดการได้ตามใจนึก?"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

"ที่แท้ท่านใจหวาดหวั่นขลาดเขลา จึงใช้แส้ฟาดโบยข้าพเจ้าเป็นการระบายโทสะแทนผู้เยาว์ชุดเขียว มิให้มันหลังจากฆ่าข้าพเจ้าพลอยสังหารท่านอีกคนหนึ่ง"

เม้าจับโป๊ยร้องดังๆ ว่า

"มารดามันเถอะ ผู้ใดว่าเราหวาดหวั่น?"

ซุ่มเสียงตอนท้ายค่อยๆ แผ่วเบาลง เมื่อคืนมันขณะฟาดโบยอุ้ยเซี่ยว-ป้อจิตใจเปี่ยมความหวาดหวั่นพรั่นพรึงจริงๆ พลันบังเกิดความขุ่นข้องเคืองใจ ทั้งแค้นตนเองหาก้ำลังขวัญมิได้ พานระบายโทสะใส่อุ้ยเซี่ยวป้อกระชากเสียงว่า

"เราเรียกเจ้าอย่าได้ร่วมทางมา เจ้าพานติดตามมา วันแรกก็ก่อกวนเภทภัยขึ้น เจ้าใช้ปูนหินซัดใส่นัยน์ตาคู่ต่อสู้ เป็นฝีมืออันต่ำช้าสามานย์สหายร่วมแนวหยามประณามกว่าการแพร่ยาสลบ จุดธูปมอมเมาคนอีกเรายินยอมถูกแส้มังกรดำซือซังฆ่าทิ้ง ไม่ต้องการให้เจ้าใช้วิธีการต่ำช้าไร้ยางอายเช่นนั้นช่วยชีวิตเรา"

อุ้ยเซี่ยวป้อเพิ่งเข้าใจในบัดดล ที่แท้การใช้ปูนหินซัดใส่นัยน์ตาผู้คนเป็นข้อห้ามที่ชาวยุทธจักรถือสา มิน่าเล่าเมื่อวานเม้าจับโป๊ยจึงเกรี้ยวกราดต่อตน แต่มันนิสัยดื้อรั้นถือดี ท่มเถียงว่า

"ใช้ดาบฆ่าคนนับเป็นการฆ่า ใช้ปูนหินฆ่าคนก็เป็นการฆ่า มีอันใดสูงส่งหรือต่ำทราม? ท่านเมื่อไม่ยอมให้ข้าพเจ้าติดตามสู่นครหลวงข้าพเจ้าจะปลีกตัวจากไป ภายหน้าพอพบพานต่างไม่รู้จักมักคุ้น"

เม้าจับโป๊ยเห็นอุ้ยเซี่ยวป้อรับบาดแผล พร้อมกันนั้นที่นี้ห่างจากเมืองเอี้ยงจิวไกลโข หากทอดทิ้งเด็กชายเช่นนี้อยู่กลางท้องทุ่งร้าง

ออกจะฝืนมโนธรรม อย่าว่าแต่เด็กชายนี้ ยังมีพระคุณช่วยชีวิตมันสองครา ดังนั้นกล่าวว่า

"เราสามารถนำพาเจ้าสู่นครหลวง แต่เจ้าต้องรับปากเราสองประการ"

อุ้ยเซี่ยวป้อยินดียิ่งกล่าวว่า

"นั่นจะเป็นไรไป ลูกผู้ชายยึดถือวาจาเป็นสัจจะ"

"ประการแรก ไม่อนุญาตให้ตอแยแส่หาเรื่องออกปากด่าว่าคน สมควรสำรวมปากคำให้มากไว้"

"ไม่ด่าก็ไม่ด่า แต่หากเป็นผู้อื่นตอแยข้าพเจ้าเล่า?"

เม้าจับโป๊ยถลึงตากล่าวว่า

"อยู่ดีๆ ผู้อื่นไหนเลยตอแยเจ้า? ประการที่สอง หากต่อยตีกับผู้คน ห้ามมิให้อ้าปากขบกัด ซัดปูนหินทำลายดวงตาผู้คน เกลือกกลิ้งไปตามพื้นมุดลอดหว่างขา ผู้คนพอพ่ายแพ้ก็คร่ำครวญหวนไห้ หรือเสแสร้งแกล้งตาย เหล่านี้ล้วนไม่ใช่พฤติการณ์นักสู้ผู้กล้า ไม่เช่นนั้นจะเป็นที่หยามเหยียดแคลนของผู้อื่น"

อุ้ยเซี่ยวป้อทุ่มเถียงว่า

"ข้าพเจ้าหากไม่ใช่คู่ฝีมือฝ่ายตรงข้าม หรือต้องถูกทุบตี ไม่สามารถตีโต้?"

"หากคิดตีโต้ต้องอาศัยวิชาฝีมือแท้จริง กาลก่อนเจ้าเกลือกกลั้วในซ่องคณิกา สามารถใช้วิธีต่ำช้าสามานย์ ตอนนี้ติดตามเราท่องเที่ยวในยุทธจักร ไม่อนุญาตให้ทำเช่นนั้นเด็ดขาด"

อ้ยเซี่ยวป้อคร่นคิดขึ้น

'เรายังเป็นเด็กทารก ไหนเลยมีวิทยายุทธ์? เยี่ยงนี้ก็หวงห้าม เยี่ยงนั้นก็ไม่อนุญาต สุดท้ายต้องถูกจัดการถ่ายเดียว'

เม้าจับโป๊ยกล่าวต่อ

"วิทยายุทธ์ล้วนร่ำเรียนฝึกปรือ หาได้มีมาแต่กำเนิด ตอนนี้เจ้าอายุยังเยาว์ หากเริ่มฝึกวิชาบู๊ต้องมีความสำเร็จสูงล้ำ ชั่วชีวิตเราท่องเที่ยว

ยุทธจักรไม่เคยรับผู้ใดเป็นศิษย์ เจ้าหากกราบเราเป็นอาจารย์ เราจะถ่ายทอดวิชาฝีมือให้"

อุ้ยเซี่ยวป๊อกลับกล่าวว่า

"ไม่ได้ ข้าพเจ้ากับท่านเป็นสหายรุ่นเดียวกัน หากกราบท่านเป็นอาจารย์ ไยมิใช่ลดต่ำลงขั้นหนึ่ง? ท่านคิดเอาเปรียบข้าพเจ้าชัดๆ"

เม้าจับโป๊ยโทสะพลุ่งขึ้น ในยุทธจักรไม่ทราบมีผู้คนมากมายเท่าใดคิดกราบกรานมันเป็นอาจารย์ฝึกปรือเพลงดาบห้าเสือล้างตระกูลอันเลื่องลือเพียงแต่คนเหล่านั้นมีส่วนสัดปฏิภาณไม่เหมาะสม ดังนั้นมันไม่ยอมรับไว้ วันนี้สำนึกขอบคุณที่อุ้ยเซี่ยวป๊อช่วยชีวิต คิดถ่ายทอดวิทยายุทธ์ให้ มิคาดมันกลับปฏิเสธ ยามขุ่นเคืองถึงกับยกมือหมายตบลง กลับเห็นอุ้ยเซี่ยวป๊อรับบาดแผลเกลื่อนกลาด ไม่อาจตัดใจลงมือ กล่าวว่า

"ตอนนี้เราบังเกิดอารมณ์ชั่ววูบ จึงคิดรับเจ้าเป็นศิษย์ ภายหน้าต่อให้เจ้าโขกศีรษะวิงวอนเราร้อยครั้ง เราก็ไม่ยอมรับไว้"

"ผู้ใดพิสมัยกัน ภายหน้าต่อให้ท่านโขกศีรษะข้าพเจ้าหนึ่งร้อยยี่สิบครั้ง วิงวอนข้าพเจ้ากราบท่านเป็นอาจารย์ ข้าพเจ้าก็ไม่ยอมเด็ดขาด"

เม้าจับโป๊ยกระชากเสียงว่า

"ตกลง ไม่เรียนก็ไม่เรียน ภายหน้าเจ้าหากถูกศัตรูคร่ากุม คิดมีชีวิตก็ไม่ได้ คิดใคร่ตายก็ไม่สำเร็จ เมื่อถึงเวลานั้น อย่าได้สำนึกเสียใจไป"

"ไหนเลยสำนึกเสียใจ? ต่อให้ข้าพเจ้าร่ำเรียนจนมีพลังฝีมือเช่นท่าน จะมีประโยชน์ใด? ท่านถูกแส้มังกรดำพัวพันไว้ ไม่อาจขยับเคลื่อนไหว พอพบพานผู้เยาว์ของตำหนักตระกลมกก็หวาดหวั่นขลาดเขลาปานนั้น พลังฝีมือข้าพเจ้าแม้ไม่ทัดเทียมท่าน แต่ก็ไม่เกรงกลัวเพียงนั้น"

เม้าจับโป๊ยยิ่งฟังยิ่งเดือดดาล ไม่อาจสะกดกลั้นใจสืบไป ตวัดมือตบฉาดลงบนแก้มขวาอุ้ยเซี่ยวป๊ออย่างถนัดถนี่

อุ้ยเซี่ยวป๊อแทนที่จะร่ำไห้ กลับหัวร่อฮาๆ กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าจี้ถึงใจดำท่าน ท่านจึงอับอายกลายเป็นโทสะ หากแม้น

ตอนนั้นท่านไม่กลัว พอฟังคำพูดข้าพเจ้าต้องไม่คลั่งใจปานนี้"

สำหรับกับเด็กชายนี้ เม้าจับโป๊ยนับว่าอับจนปัญญาจริงๆ ทั้งไม่อาจด่าว่าตบตี และไม่สามารถสลัดทอดทิ้งโดยไม่แยแส มันความจริงมีนิสัยวู่วามปานเปลวเพลิง ตอนนี้ได้แต่สะกดกลั้นกลืน แค่นเสียงดังเฮอะกระแทกนั่งลงที่ด้านข้าง

อุ้ยเซี่ยวป๊อเห็นมันขุ่นแค้นปานนี้ต้องลอบเสียใจ แต่แล้วครุ่นคิดขึ้น

'มารดาเรายังชีพในซ่องคณิกา เกี่ยวข้องใดกับท่าน? ท่านกลับว่าเราเกลือกกลั้วในซ่องคณิกา ภายหน้าท่านกล่าวคำซ่องคณิกาอีก เราต้องกลั่นแกล้งก่อกวนท่านให้สมใจ'

ตอนอยู่ในเมืองเอี้ยงจิว อุ้ยเซี่ยวป๊ออยู่ร่วมกับแม่เล้า กูโน้ว ต่างประกอบอาชีพเดียวกัน มิว่าผู้ใดก็ไม่อับอายใจ นับแต่คบกับเม้าจับโป๊ย คิดประพฤติตนเช่นนักสู้ผู้กล้า พอฟังมันเอ่ยถึงซ่องคณิกา ต้องบังเกิดความกระอักกระอ่วนใจ

อุ้ยเซี่ยวป๊อทราบว่าเม้าจับโป๊ยมีพลังฝีมือสูงเยี่ยม เขาหากกรายกรานฝ่ายตรงข้ามเป็นอาจารย์ ร่ำเรียนวิชาฝีมือต้องมีความสำเร็จเลิศล้ำมิคาดก่อนที่เม้าจับโป๊ยจะออกปากรับมันเป็นศิษย์กลับพาดพิงถึง 'ซ่องคณิกา' ก่อน ทำให้เขาขุ่นเคืองใจคลาดโอกาสอันดีงามไป

อุ้ยเซี่ยวป๊อยกมือขึ้นลูบคลำใบหน้า พบว่าโลหิตที่ปากแผลส้วนแห้งเกรอะกรัง พลันฉุกคิดขึ้น

'เราติดตามท่านท่องเที่ยวในยุทธจักรย่อมเห็นท่านต่อสู้กับฝ่ายตรงข้าม ท่านไม่ถ่ายทอดวิชาฝีมือให้ หรือเราไม่มีดวงตาดู? เรามิเพียงร่ำเรียนวิชาฝีมือของท่าน ยังจะศึกษาแนววิชาของศัตรูท่าน สุดท้ายต้องสูงล้ำกว่าท่านอีก'

เม้าจับโป๊ยขุ่นเคืองใจชั่วขณะ พลันรู้สึกหิวโหยขึ้นมา จึงโอบอุ้มอุ้ย-เซี่ยวป๊อขึ้น ควบม้าถึงตัวเมืองเบื้องหน้า เข้าร้านอาหารไปรับประทาน

หวนนึกถึงตนเองเท้ารับบาดเจ็บ ทางกรมเมืองก็ติดใบประกาศจับ

ตลอดรายทางย่อมต้องเผชิญพบทหารกรมเมือง สมควรหาทางหลีกเลี่ยงจากการประจันหน้า ดังนั้นว่าจ้างรถม้าคันหนึ่ง โดยสารร่วมกับอุ้ยเซี่ยว-ป้อบ่ายโฉมขึ้นเหนือ ทอดทิ้งม้าที่ช่วงชิงมาทั้งสองตัวโดยไม่ต้องการ

วันนี้ย่างเข้าเขตมณฑลชัวตัง ขณะแล่นรถตามทางหลวง ได้ยินเสียงฝีเท้าม้าดังระรัว รถม้าสามคันควบสวนทางมา

อุ้ยเซี่ยวป้อกวาดตามองเห็นบนหลังคารถคันหนึ่งปักธงเล็กๆ พื้นขาวขลิบคราม ผืนธงปักอักษร 'โซว' ลักษณะของธงเฉกเช่นกับที่พบพานเมื่อหลายวันก่อน จึงกล่าวเบาๆ กับเม้าจับโป๊ยว่า

"ท่านดู"

เม้าจับโป๊ยกวาดตามอง ถึงกับเบิกตากลมกว้าง สีหน้าแปรเปลี่ยนจากเดิม

ชั่วพริบตารถม้าทั้งสามคันแล่นผ่านไปเคลื่อนลงสู่ใต้ เม้าจับโป๊ยค่อยระบายลมยาวๆ ออกมา

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

"เป็นขบวนรถของตำหนักตระกูลมกแห่งฮุ้นหนำอีกหรือ?"

"เจ้าทราบได้อย่างไร"

"ข้าพเจ้าเห็นท่าทีแตกตื่นจนขวัญหนีดีฝ่อของท่านก็คาดเดาได้"

เม้าจับโป๊ยกระชากเสียงว่า

"เหลวไหล เราไหนเลยแตกตื่นจนขวัญหนีดีฝ่อ?"

แต่กระทั่งตัวเองก็ฟังออกว่าซุ่มเสียงเปลี่ยนเป็นสั่นระริก อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ท่านไม่ได้แตกตื่น หากแต่เป็นข้าพเจ้ากลัว"

"เจ้ากลัวอันใด?"

"กลัวว่าท่านแตกตื่นจนได้ไข้ หรือขวัญฝ่อตายไป ข้าพเจ้ากลับไม่ทราบทำอย่างไรดี"

เม้าจับโป๊ยถลึงมองอุ้ยเซี่ยวป้ออย่างขุ่นแค้น แต่ไม่ทุ่มเถียงเกี่ยงงอนเงียบงันชั่วขณะจึงกล่าว

"คนของตระกูลโซวก็ลงใต้ คาดว่าคงมีเรื่องสำคัญใด"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

"คำ 'โซว' นั้นหมายความกระไร?"

"ตระกูลเล้า แป๊ะ ปึง โซว เป็นข้าทาสอันจงรักของตำหนักตระกูลมก"

"ตำหนักตระกลมกมีความเป็นมาอย่างไร?"

เม้าจับโป๊ยเล่าว่า

"เมื่อราชวงศ์ก่อน ปฐมกษัตริย์ราชวงศ์เหม็งจูง้วนเจียง ผนึกกำลังไพร่พล ขับไล่ทหารมองโกลล้มล้างราชวงศ์ง้วน ท่านแม่ทัพมกเอ็งประกอบความดีความชอบ ปราบปรามมณฑลฮุ้นหนำ ดังนั้นได้รับพระมหากรุณา ทรงแต่งตั้งเป็นเจ้าพิชิตประจิม ได้ปกครองฮุ้นหนำชั่วลูกชั่วหลาน เมื่อถึงปลายราชวงศ์เหม็ง กษัตริย์กุ่ยอ๋องหลบหนีถึงฮุ้นหนำ ทายาทมกเอ็งนามมกเทียนปอสละชีวิตถวายความอารักขา โง้วซำกุ่ย (ชาวฮั่นที่ชักนำชาวแมนจูเข้าสู่แผ่นดินจีนจนล้มล้างราชวงศ์เหม็ง) พอติดตามถึงฮุ้นหนำ มกเทียนปอก็คุ้มครองกษัตริย์กุ่ยอ๋องหลบหนีถึงพม่า พลีชีพเข้าตายแทนนับเป็นวีรกรรมอันเลิศฟ้าจบพสุธา"

อุ้ยเซี่ยวป้ออุทานดังอา กล่าวว่า

"ที่แท้มกเทียนปอท่านนี้เป็นบุตรหลานของมกเอ็งในเอ็งเลี้ยกตึ่ง (บันทึกวีรกรรมหาญกล้าเป็นวรรณคดีที่เล่าขานถึงแม่ทัพกระเดื่องเกียรติสมัยต่างๆ) ข้าพเจ้ากลับได้รับทราบวีรกรรมของมกเอ็งมา"

เขาเคยได้ยินนักเล่านิทานเล่าบันทึกเอ็งเลี้ยกตึ่งจึงรู้จักชื่อแม่ทัพในประวัติศาสตร์ อาทิ ฉื่อตั๊ก เซี้ยง ง่อซุน มกเอ็งเป็นอย่างดี ดังนั้นกล่าวต่อ

"ท่านไฉนไม่บอกแต่แรกว่า ตำหนักตระกูลมกเป็นครอบครัวของท่านแม่ทัพมกเอ็ง ข้าพเจ้าย่อมเกรงอกเกรงใจผู้เยาว์ชุดเขียวนั้นสักสามส่วน ไม่ทราบข้าทาสแซ่เล้า แป๊ะ ปึง โซว เป็นคนเยี่ยงไร?"

เม้าจับโป๊ยเล่าว่า

"ตระกูลเล้า แป๊ะ ปึง โซว เคยเป็นขุนพลใต้ร่มธงตำหนักตระกูลมก ภายหลังมกเทียนปอคุ้มครององค์กษัตริย์ถึงพม่า คนของตระกูลทั้งสี่ก็เสียชีวิตในการต่อสู้ มีแต่บุตรธิดาเยาว์วัยหนีเอาชีวิตรอดได้ ดังนั้นเราพอพบพานผู้คนสองขบวนนั้นจึง... จึงให้ความเกรงอกเกรงใจหาใช่หวาดกลัวไม่ ควรทราบว่าทายาทของตระกูลมกแห่งฮุ้นหนำ ไยมิใช่ถูกผู้คนทั่วแผ่นดินก่นด่าประณาม?"

"ที่แท้เป็นเช่นนี้ ภายหน้าหากพบพานทายาทของตระกูลสัตย์ซื่อจงรักย่อมต้องเกรงอกเกรงใจกว่านี้"

"เฮอะ นับแต่รู้จักเจ้ามา นับเป็นครั้งแรกที่ได้ยินเจ้ากล่าววาจามีเหตุผล"

อุ้ยเซี่ยวป้อไม่ยอมเสียเปรียบแม้แต่น้อย กล่าวว่า

"ข้าพเจ้ามิทราบว่าเมื่อใดก่อยได้ยินท่านกล่าววาจามีเหตุผล ท่านแม่ทัพมกเอ็งเคยดำเนินกลยุทธ์ใช้หลอดเขาข้ามแม่น้ำ ยิงเกาทัณฑ์อัคคีล้มคชสาร มิว่าผู้ใดก็เคารพเลื่อมใส"

เม้าจับโป๊ยเป็นนักบู๊หยาบกร้าน ไม่ล่วงรู้เกร็ดประวัติศาสตร์อันใด จึงกล่าว

"ใช้หลอดเขาข้ามลำธาร ยิงเกาทัณฑ์อัคคีล้มคชสารอันใด?"

ตอนอยู่ในแผงน้ำชาเมืองเอี้ยงจิว อุ้ยเซี่ยวป้อเคยได้ยินผู้คนเล่าถึงบันทึกเอ็งเลี้ยกตึ่งจนจดจำขึ้นใจ ควรทราบว่ายุคสมัยนั้นราชวงศ์เหม็งเพิ่งถูกล้มล้าง ชาวแมนจูเพิ่งปกครองประเทศ อดรำลึกถึงราชวงศ์เหม็งมิได้ นักเล่านิทานจึงมักเล่าถึงตำนานที่จูง้วนเจียงและเหล่าแม่ทัพนายกองขับไล่ชาวมองโกลจากประเทศ

อุ้ยเซี่ยวป้อเห็นเม้าจับโป๊ยไม่ทราบเรื่องประวัติศาสตร์ จึงเล่าอย่างภาคภูมิ

"จูง้วนเจียงหลังจากพิชิตทั่วแผ่นดิน มีแต่เจ้าเนี่ยอ๋อง ซึ่งครอง

มลฑลฮุ้นหนำกุยจิวไม่ยอมสวามิภักดิ์ เจ้าเนี่ยอ๋องกีลีกูลูฮวย เป็นหลานของกษัตริย์ซุ่นตี่ชาวมองโกลปลายราชวงศ์ง้วน จึงตั้งตัวแข็งข้อ"

เจ้าเนี่ยอ๋องถึงความจริงนามจับชิ่งเฮี่ยยื่อมิก อุ้ยเชี่ยวป้อจำชื่อไม่ได้จึงปั้นชื่อปลอมโป้ปดเป็นกีลีกูลูฮวย จะอย่างไรเม้าจับโป๊ยมิทราบรายละเอียดแม้สงสัยใจก็ไม่กล้าส่งเสียงทักท้วง

ได้ยินอุ้ยเชี่ยวป้อเล่าต่อ

"กษัตริย์จง้วนเจียงทรงพิโรธยิ่ง ระดมไพร่พลสามสิบหมื่นสั่งมกเอ็งคุมทัพไปกวาดล้าง เมื่อบรรลุถึงเมืองเค็กเจ๋งแถบฮุ้นหนำเผชิญพบทหารมองโกล แม่ทัพฝ่ายมองโกลเรียกว่าตั๊กลีมัวร่างสูงถึงสิบวา..."

เม้าจับโป๊ยสอดคำขึ้น

"ในโลกไหนเลยมีคนร่างสูงถึงสิบวา?"

อุ้ยเชี่ยวป้อทราบว่าพลั้งปากไป แต่ด้วยไหวพริบอันปราดเปรียว จึงกลบเกลื่อนว่า

"ชาวมองโกลย่อมสูงใหญ่กว่าพวกเราชาวฮั่น ตั๊กลีมัวนั้นสวมเกราะเหล็กถือทวนยาว ยืนอยู่ริมแม่น้ำแป๊ะเง็กกังนอกเมืองเค็กเจ๋ง ส่งเสียงร่ำร้องตะโกนก้องสามคราว ซุ่มเสียงดังข้ามแม่น้ำมา ขู่เข็ญทหารเหม็งฝ่อตายไปสิบกว่าคน หล่นตูมลงในแม่น้ำ"

ปกติอุ้ยเชี่ยวป้อกล่าววาจาหยาบคาย มักเอ่ยคำ 'มารดามันเถอะ' จนติดปาก ครั้งเมื่อเล่าถึงตำนานแม่ทัพมกเอ็งปราบปรามมณฑลฮุ้นหนำกลับลอกเลียนคารมของนักเล่านิทาน ไม่ได้ปะปนคำหยาบคายแม้แต่น้อย ยามนั้นเล่าสืบไป

"มกเอ็งเห็นตั๊กลีมัวอ้าปากแดงฉานหมายร้องอีก จึงพาดเกาทัณฑ์น้าวสายยิงข้ามแม่น้ำใส่ปากกว้างใหญ่ของฝ่ายตรงข้าม ตั๊กลีมัวก้มศีรษะหลบเลี่ยง เกาทัณฑ์ดอกนั้นกลับยิงใส่ทรวงอกทหารมองโกลคนแรกทะลุออกกลางหลังยิงใส่ทรวงอกทหารคนที่สอง ตรึงติดต่อกันรวมสิบคน"

เม้าจับโป๊ยสั่นศีรษะกล่าวว่า

"ไหนเลยมีเรื่องปานนั้น? ต่อให้มกเอ็งมีพละกำลังมหาศาลแต่กำเนิด ก็ไม่สามารถยิงเกาทัณฑ์ดอกเดียวทะลุร่างทหารถึงสิบคน"

"มกเอ็งเป็นดาวประกายพรึกบนเวหา จุติลงมายังมนุษย์ เง็กเซียนฮ่องเต้บนสรวงสวรรค์ส่งท่านผู้เฒ่าลงมาปราบยุคเข็ญโดยเฉพาะ ย่อมมีความสามารถเหนือปุถุชน"

กับคำแก้ต่างของอุ้ยเซี่ยวป้อ เม้าจับโป๊ยเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่งกล่าวว่า

"ภายหลังเป็นอย่างไร?"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

"ตั๊กลีมัวพอเห็นเช่นนั้น ถึงกับเดือดดาลเป็นการใหญ่ ยิงเกาทัณฑ์ตีโต้มาดอกหนึ่ง มกเอ็งกลับยื่นมือซ้ายออก ใช้นิ้วคีบจับเกาทัณฑ์ดอกนั้นไว้พร้อมกับยิงเกาทัณฑ์สวนไปสามดอก ดอกแรกถูกตาซ้ายตั๊กลีมัว ดอกที่สองและสามยิงทหารมองโกลตายไปสิบแปดคน แผนยุทธศาสตร์นี้เรียกว่า 'มกเอ็งประลองยุทธ์ข้ามแม่น้ำ ไตรเกาทัณฑ์ปลิดชีวิตง้วนจับโป๊ย (สิบแปดทหารมองโกล)"

คำ 'ง้วน' ในตอนท้ายจงใจออกเสียงคลับคล้ายคำ 'เม้า' พอกล่าวจบต้องหัวร่อคิกออกมา

เม้าจับโป๊ยเพิ่งทราบว่าอุ้ยเซี่ยวป้อวกอ้อมด่ามัน จึงกระชากเสียงว่า

"เหลวไหล นั่นเรียกว่ามกเอ็งประลองยุทธ์ข้ามแม่น้ำ ไตรเกาทัณฑ์ปลิดชีวิตอุ้ยเซี่ยวป้อ"

อุ้ยเซี่ยวป้อหัวร่อพลางกล่าวว่า

"ตอนนั้นข้าพเจ้ายังไม่ได้เกิด มกเอ็งไหนเลยปลิดชีวิตข้าพเจ้าได้?"

"เจ้าอย่าได้กล่าวเหลวไหล ตั๊กลีมัวหลังจากถูกเกาทัณฑ์ยิงใส่ดวงตาต่อมาเป็นอย่างไร?"

"ทหารมองโกลเห็นแม่ทัพถูกเกาทัณฑ์ร่วงหล่นลงจากหลังม้า ถึงกับปั่นป่วนวุ่นวาย ตอนนั้นปรากฏทหารมองโกลอีกจำนวนหนึ่งมาสมทบยิงเกาทัณฑ์ข้ามแม่น้ำมา มกเอ็งจึงสั่งขุนพลในสังกัดสี่คน นำกำลังไปยัง

ตอนล่างของแม่น้ำข้ามฟากไป อ้อมตลบถึงด้านหลังทหารมองโกล เป่าหลอดเขาเป็นการใหญ่ แม่ทัพมกเอ็งพอฟังค่อยสั่งทหารยกโล่คุ้มครองตนโดยสารแพและเรือน้อยข้ามฟากไป ทหารมองโกลถูกกระหนาบทั้งหน้าหลัง จึงแตกตื่นไม่เป็นขบวน แม่ทัพมกเอ็งควบขับม้านำหน้าตะลุยเข่นฆ่าจนทหารมองโกลแตกกระจาย เห็นในกองทหารมีคนผู้หนึ่งนอนฟุบบนหลังม้า คาดว่าเป็นตั๊กลีมัว จึงตรงเข้าคร่ากุมมัน สั่งบริวารพันธนาการไว้ การศึกครานี้ ทหารมองโกลถึงกับล้มตายไปหนึ่งหมื่นสิบแปดคน"

เม้าจับโป๊ยทราบว่าอุ้ยเซี่ยวป้อวกอ้อมด่ามันอีก แต่มันฟังตำนานจนเคลิบเคลิ้ม เกรงว่าอุ้ยเซี่ยวป้อไม่ยอมเล่าสืบต่อ เพียงแค่นเสียงดังเฮอะไม่กล่าวกระไร

อุ้ยเซี่ยวป้อเล่าว่า

"แม่ทัพมกเอ็งหลังจากประสบชัยที่เมืองเค็กเจ๋ง ก็เคลื่อนทหารบุกโจมตีทัพหลวงของเจ้าเนี่ยอ๋อง เห็นภายในเมืองเงียบสงัดงัน บนกำแพงเมืองแขวนป้ายไม้เขียนคำ 'พักรบ' ท่านแม่ทัพมกจึงสั่งไพร่พลก่อกระโจมล้อมตัวเมืองไว้ ให้ฝ่ายตรงข้ามสวามิภักดิ์ ค่ำคืนนั้นพักผ่อนภายในค่ายจุดโคมไฟอ่านตำราพิชัยสงครามในพงศาวดารเลียดก๊ก"

เม้าจับโป๊ยได้ยินอุ้ยเซี่ยวป้อเล่าอย่างละเอียดปานนี้ มิทราบมีการแต่งเติมเสริมต่อหรือไม่ ได้ยินอุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

"อ่านดูชั่วขณะ จึงลุกขึ้นหยิบฉวยกระโถนทอง ซึ่งกษัตริย์จูง้วนเจียงทรงประทานให้หมายปัสสาวะ (ชาวจีนล้วนจัดวางกระโถนอยู่ใต้เตียงใช้ปลดทุกข์ยามวิกาล)

"ขณะนั้น ภายในเมืองพลันบังเกิดเสียงสัตว์ป่าคำรามหลายครา ซุ่มเสียงทั้งไม่ใช่พยัคฆ์คำราม และไม่ใช่เสียงม้าร้อง แม่ทัพมกเอ็งพอฟังฉุกคิดว่าผิดท่าพานไม่ปัสสาวะ วางกระโถนลงบนโต๊ะอย่างเดารพนบนอบ"

เม้าจับโป๊ยกล่าวอย่างสงสัยใจ

"กระโถนปัสสาวะล้วนวางอยู่ใต้เตียง ไฉนวางลงบนโต๊ะ?"

"นี่เป็นกระโถนพระราชทาน หาใช่กระโถนปัสสาวะทั่วไป ดังนั้นแม่ทัพนายกองต่างๆ บัญชาให้นายทัพแซ่แต้นำไพร่พลสามพันออกล่าจับหนูนาทั้งยามวิกาล"

เม้าจับโป๊ยสงสัยใจยิ่งกล่าวว่า

"ล่าจับหนูนาไยกัน?"

"ความลับทางทหาร ไหนเลยแพร่งพรายได้? ท่านแม่ทัพเมื่อมีคำสั่งย่อมต้องปฏิบัติตาม ท่านหากเป็นขุนทัพสังกัดมกเอ็งถามโน่นถามนี่เช่นนี้ต่อให้มีศีรษะสิบแปด (จับโป๊ย) หัวก็ต้องถูกแม่ทัพมกเอ็งตัดไปหมดสิ้น"

เม้าจับโป๊ยทั้งขบขันทั้งขุ่นเคือง กล่าวว่า

"เราหากเป็นนายทัพ ย่อมไม่ถามไถ่ เจ้าก็ไม่ใช่แม่ทัพมกเอ็ง หรือถามไม่ได้?"

"ถามไม่ได้เด็ดขาด จากนั้นแม่ทัพมกเอ็งสั่งนายทัพแซ่แป๊ะนำไพร่พลสองหมื่นขุดคูในที่ซึ่งห่างจากกระโจมหนึ่งลี้ ให้รีบเร่งขุดทั้งยามวิกาล มีความยาวหนึ่งลี้กว้างสองวาลึกสามวา"

"ประหลาดแท้ ไยต้องขุดคูด้วย?"

อุ้ยเซี่ยวป๊อแค่นเสียงดังเฮอะกล่าวว่า

"ท่านหากสามารถคาดเดาตำรับพิชัยสงครามของแม่ทัพมกเอ็ง เม้าจับโป๊ยไยมิใช่กลายเป็นแม่ทัพมกเอ็ง มกเอ็งก็กลับกลายเป็นเม้าจับโป๊ยแล้ว?

"วันรุ่งขึ้น นายทัพแซ่แป๊ะกลับมารายงานว่าจับหนูนาได้หนึ่งหมื่นตัว ขุดคูยาวเสร็จสิ้น แม่ทัพมกเอ็งจึงสั่งสายสืบออกสืบเสาะความเคลื่อนไหวที่เชิงกำแพงเมือง ประมาณยามเที่ยงพลันได้ยินภายในเมืองบังเกิดเสียงกลองศึกย่ำระรัว สายสืบกลับมารายงานว่า

"เรียนท่านแม่ทัพ ฝ่ายมองโกลเปิดประตูเมืองด้านทิศเหนือ ในตัวเมืองปรากฏวัวจมูกยาวหลายร้อยตัวพุ่งทะยานมายังค่ายเรา

"แม่ทัพมกเอ็งหัวร่อฮาๆ บอกว่า 'ช่างโง่เขลานัก นั่นเป็นคชสาร กลับเรียกเป็นวัวจมูกยาว' ครั้นแล้วสั่งรวมทัพ เห็นผงคลีตลบอบอวล คชสารหลายร้อยเชือก ส่วนหูผูกมีดปลายแหลมห้อตะบึงมา หางช้างปรากฏเปลวอัคคีลุกไหม้

"ที่แท้มณฑลฮุ้นหนำอยู่ใกล้กับพม่า เจ้าเนี่ยอ๋องซื้อช้างหลายร้อยเชือกจากพม่า ใช้กิ่งสนผูกติดกับหางช้างจุดไฟขึ้น คชสารยามแตกตื่นก็พุ่งโถมมายังค่ายทหารเหม็ง คชสารเป็นสัตว์หนังหนาไม่กลัวเกาทัณฑ์ยิงใส่ทหารเหม็งล้วนเป็นชาวเหนือ ไม่เคยเห็นคชสารมาก่อน ย่อมแตกตื่นลนลาน ทหารมองโกลก็ตามติดอยู่หลังช้าง ฉกฉวยโอกาสเข่นฆ่าประหัตประหาร"

เม้าจับโป๊ยโพล่งว่า

"แผนยุทธศาสตร์คชสารอัคคีนี่ร้ายกาจจริงๆ"

อุ้ยเซี่ยวป้อเล่าว่า

"แม่ทัพมกเอ็งปราศจากท่าทีตื่นตระหนก รอจนฝูงคชสารเคลื่อนเข้ามาในรัศมีหลายสิบวา ก็สั่งให้ปล่อยหนูนาทั้งหมื่นตัวออก พริบตานั้นมุสิกวิ่งพลุกพล่านอยู่ทั่วทุกแห่ง คชสารไม่กลัวพยัคฆ์ราชสีห์ แต่กลัวมุสิกที่สุด ควรทราบว่ามุสิกหากมุดไปในใบหูช้างจะกัดกร่อนมันสมองจนตาย ฝูงคชสารพอเห็นหนูนาก็หันหัวกลับโถมเข้ากองทัพทหารมองโกลจนเหล่าพลทหารแขนขาหัก ถูกเหยียบบี้แบน คชสารบางตัวยังโถมเข้ามา ก็พลัดตกไปในคูที่ขุดล่อไว้

"ที่แท้แม่ทัพมกเอ็งได้ยินเสียงช้างร้องตั้งแต่เมื่อคืน จึงดำเนินยุทธศาสตร์ตอบโต้ ยามนั้นสั่งบริวารจุดพลุไฟแตกระเบิดเต็มท้องฟ้า บังเกิดเสียงสะท้านแก้วหู ฝูงคชสารยิ่งแตกกระเจิดกระเจิงไปทุกทิศทาง ทหารมองโกลถูกชนล้มตายเกลื่อนกลาด ที่หลงเหลือหลบหนีกลับเข้าเมือง เจ้าเนี่ยอ๋องและนางสนมกำลังดื่มสุราบนกำแพงเมือง รอฟังข่าวทหารเหม็งแตกพ่าย กลับเห็นคชสารหลายตัวห้อตะบึงกลับมา จึงร้องดังๆ ว่า

'กูลูอาปูทู อูลีอู'"

เม้าจับโป๊ยขมวดคิ้วกล่าวว่า

"อูลีอูใดกัน?"

อุ้ยเซี่ยวป๊อเองก็ไม่ทราบว่าภาษาเหล่านี้แปลว่าอะไร เนื่องเพราะคิดค้นขึ้นโป๊ปดเม้าจับโป๊ย แต่ยังกล่าวอย่างขึงขัง

"มันเป็นชาวมองโกล ย่อมกล่าวเป็นภาษามองโกล แปลเป็นความหมายว่า 'ผิดท่าแล้ว ช้างทรยศแล้ว' ยามนั้นฉุดลากนางสนมลงจากกำแพงเมืองเหลือบเห็นบ่อน้ำบ่อหนึ่งจึงกระโดดลงไปหมายอัตวินิบาตกรรม มิคาดเจ้าเนี่ยอ๋องท้องอ้วนฉุ กระโดดลงไปเพียงครึ่งร่าง ส่วนท้องกลับใหญ่กว่าปากบ่อ ไม่สามารถทะลวงไปและไม่มีปัญญากลับขึ้นมา ต้องร้องดังๆ ว่า 'โอย เราถูกจับแขวนอยู่กลางอากาศ'"

เม้าจับโป๊ยสอดคำขึ้น

"ครั้งนี้มันไฉนไม่กล่าวเป็นภาษามองโกลอีก?"

"มันย่อมกล่าวเป็นภาษามองโกล เพียงแต่ท่านไม่เข้าใจ ข้าพเจ้าจึงเปลี่ยนเป็นภาษาของเรา ตอนนั้นแม่ทัพมกเอ็งควบขับม้าบุกเข้าเมือง พบเห็นชาวมองโกลสวมชุดลายมังกรศีรษะประดับมงกุฎก็ทราบว่าเป็นเจ้าเนี่ยอ๋อง เห็นส่วนท้องของเจ้าเนี่ยอ๋องอุดอยู่ปากบ่อ จึงหัวร่อฮาๆ รวบจับผมเผ้ามัน กระชากร่างขึ้นมากลับสูดได้กลิ่นเหม็นคละคลุ้งสุดทนทาน ที่แท้เจ้าเนี่ยอ๋องแตกตื่นจนอุจจาระปัสสาวะเรี่ยราด"

เม้าจับโป๊ยหัวร่อฮาๆ กล่าวว่า

"น้องเรา ตำนานของเจ้าสนุกสนานจริงๆ ที่แท้เกร็ดประวัติศาสตร์ที่แม่ทัพมกเอ็งปราบฮุ้นหน่ำ อาศัยไหวพริบปัญญาเข้าชิงชัย"

ทั้งสองตลอดรายทางสนทนาปราศรัยกัน กลับไม่เงียบเหงากระไร เม้าจับโป๊ยถ่ายทอดกฎข้อห้ามที่ชาวยุทธจักรถือสาให้ทราบสุดท้ายกล่าวว่า

"เจ้าไม่รู้จักวิชาฝีมือ ผู้อื่นย่อมไม่ลงมือต่อเจ้าโดยรุนแรง เพียงแต่ไม่อาจแอบอ้างสวมรอย ไม่เช่นนั้นจะพลาดพลั้งเสียที"

อุ้ยเซี่ยวปัอกล่าวว่า

"เรามังกรขาวอุ้ยเซี่ยวปัอ เพียงรู้จักวิชาทางน้ำสามารถดำน้ำเป็นเวลาสามวันสามคืน สำหรับวิชาบนบก กลับไม่คร่ำเคร่งฝึกฝนเท่าใด"

เม้าจับโป๊ยรับฟังจนหัวร่อฮาๆ ออกมา หลังจากนั้นพอเห็นรถม้าสวนทางมาจะเพ่งพิจารณาดู แต่ไม่พบเห็นคนของตระกูลมกเดินทางลงใต้มาอีก

มุ่งนครหลวง

ระหว่างทางบาดแผลที่เท้าเม้าจับโป๊ยค่อยๆ ทุเลา วันนี้บรรลุถึงเมืองปักกิ่ง เม้าจับโป๊ยสั่งอุ้ยเซี่ยวป้อระมัดระวังเป็นพิเศษ ในเมืองหลวงกระจายเต็มไปด้วยทหารบ้านเมืองไม่อาจเผยพิรุธเด็ดขาด

อุ้ยเซี่ยวป้อกลับกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไหนเลยมีพิรุธใด ท่านเองจึงต้องระมัดระวังอย่าได้เผยพิรุธ"

ทั้งสองเข้าประตูเมืองด้านทิศตะวันตก แวะเข้าร้านสุราเล็กๆ แห่งหนึ่ง เม้าจับโป๊ยสั่งสุราอาหารมา ขณะดื่มกิน พลันเห็นหนึ่งชราหนึ่งเยาว์วัยเดินเข้าร้านมา ชายชรานั้นอายุหกสิบเศษ เด็กชายนั้นอายุเพียงสิบสามสิบสี่ปี ทั้งสองล้วนแต่งกายประหลาดพิสดาร อุ้ยเซี่ยวป้อก็ไม่ทราบพวกมันเป็นคนเยี่ยงไร

เม้าจับโป๊ยกลับดูออกว่าทั้งสองเป็นขันทีในวังหลวง ขันทีชรานั้นหน้าเหลืองซีด ค้อมเอวย่อกายส่งเสียงไอหอบตลอดเวลา คล้ายป่วยเป็นโรคหนักหนาสาหัสใด ขันทีน้อยต้องประคับประคองมันเดินช้าๆ ถึงข้างโต๊ะทรุดนั่งลง

(ขันทีเป็นเจ้าหน้าที่ในวังหลวง ใกล้ชิดกับฮ่องเต้ที่สุด ก่อนจะเข้าวังต้องถูกจับตอนจนไม่มีสมรรถภาพทางเพศ)

ขันทีชราส่งเสียงแหลมเล็กว่า

"นำสุรามา"

ซุ่มเสียงผิดเพี้ยนจากสำเนียงของบุรุษ ที่แท้ขันทีหลังจากถูกตอน มิเพียงหนวดเคราไม่งอกเงย กระทั่งซุ่มเสียงก็แปรเปลี่ยนไป

ผู้รับใช้ภายในร้านกริ่งเกรงผู้คนในวังหลวงยิ่ง ลนลานรับคำ เสนอสุรามา ขันทีชราล้วงห่อกระดาษเล็กๆ ออกมาห่อหนึ่ง แก้ห่อออกสูดดมใช้เล็บนิ้วก้อยเขี่ยยาผงในห่อกระดาษเล็กน้อยละลายกับสุรา ดื่มลงไปช้าๆ ชั่วครู่ให้หลัง ร่างพลันบิดกระตุก สั่นระริกขึ้นมา สร้างความแตกตื่นแก่ผู้รับใช้จนถามว่า

"ท่านผู้เฒ่าเป็นไรแล้ว?"

ขันทีน้อยตวาดว่า

"ถอยห่างไป พร่ำพิไรไยกัน?"

ผู้รับใช้รีบล่าถอยไป ขันทีชรานั้นสองมือเกาะขอบโต๊ะ ฟันในปากกระทบดังกึกกัก อาการสั่นเทายิ่งรุนแรง จนถ้วยตะเกียบบนโต๊ะเต้นระริกร่วงหล่นลงบนพื้น

ขันทีน้อยอดกล่าวมิได้

"กงกง (คำเรียกขันที) รับประทานยาอีกเทียบหนึ่งได้หรือไม่?"

พลางยื่นมือไปในอกเสื้อหมายล้วงตัวยา ขันทีชราร้องเสียงแหลมเล็กว่า

"อย่า...อย่าได้เคลื่อนไหว"

พลันได้ยินเสียงฝีเท้าดังขึ้น ปรากฏชายฉกรรจ์เจ็ดคนเข้าร้านมา เหล่าชายฉกรรจ์ล้วนเปลือยร่างท่อนบนสวมใส่ชุดหนังวัว เปียเหนือศีรษะม้วนขดเข้าหากันตลอดทั้งร่างดำมะเมื่อมเป็นประกาย แสดงว่าใช้น้ำมันชโลมตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้า ล้วนมีกล้ามเนื้อบึกบึนแข็งแกร่ง ขนอกดำปุกปุย มือใหญ่นิ้วหยาบกร้าน แยกย้ายยึดครองโต๊ะสองตัว ร้องดังๆ ว่า

"รีบนำสุรา นำเนื้อวัว ไก่อ้วนพีมาโดยด่วน"

ผู้รับใช้รับคำ จัดถ้วยตะเกียบเพิ่มเติม น้อมกายถามว่า
"นายท่านคิดรับผักใด?"
ชายฉกรรจ์ผู้หนึ่งกระชากเสียงว่า
"บอกว่าเนื้อวัว ไก่อ้วนพี เจ้าหูหนวกไม่ได้ยิน?"
ชายฉกรรจ์อีกผู้หนึ่งยื่นมือปราดออกตะปบหว่างเอวผู้รับใช้ควงแขนวูบยกร่างมันขึ้น สร้างความแตกตื่นแก่ผู้รับใช้จนปัดป่ายมือเท้าร่ำร้องออกมา

ชายฉกรรจ์นั้นสลัดมือวูบ ร่างผู้รับใช้คล้ายเศษสวะถูกสะบัดเหวี่ยงออกนอกร้าน ร่างฟาดกับพื้นดังป้าบใหญ่ สร้างความเจ็บปวดแก่ผู้รับใช้จนไม่สามารถตะเกียกตะกายลุกขึ้น ชายฉกรรจ์ทั้งเจ็ดพากันหัวร่อดังสนั่นหวั่นไหว เม้าจับโป๊ยกล่าวเบาๆ

"นั้นเป็นวิชาทุ่มเหวี่ยง พวกมันพอตะปบถูกผู้คนจะสลัดเหวี่ยงไปไกลเพื่อไม่ให้คู่ต่อสู้ร่วงหล่นลงที่ข้างกายลงมือตีโต้กลับมา"

อุ้ยเซี่ยวป๊อถามว่า
"ท่านรู้จักวิชาทุ่มเหวี่ยงหรือไม่?"
"เราไม่เคยเรียนมา วิชากำลังภายนอกเช่นนี้ หากพบพานยอดฝีมือชาวยุทธจักร หามีประโยชน์ใดไม่"
"หมายความว่าท่านสามารถเอาชัยพวกมัน?"
เม้าจับโป๊ยยิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า
"ต่อยตีกับคนป่าเถื่อนเช่นนี้ มีอันใดน่าสนใจ?"
อุ้ยเซี่ยวป๊อกระตุ้นว่า
"ท่านลำพังคนเดียว สู้กับฝ่ายตรงข้ามเจ็ดคนต้องพ่ายแพ้แน่นอน"
"เฮอะ พวกมันหาใช่คู่มือเราไม่"
อุ้ยเซี่ยวป๊อร้องดังๆ ว่า
"นี่ เจ้าตัวใหญ่ สหายของเราผู้นี้บอกว่า มันเพียงลำพังสามารถเอาชัยพวกท่านเจ็ดคน"
เม้าจับโป๊ยรีบตวาดว่า

"อย่าได้ก่อกวนหาเรื่อง"

มันไหนเลยทราบว่า อุ้ยเซี่ยวป้อชมชอบตอแยแส่หาเรื่องที่สุด เห็นชายฉกรรจ์ทั้งเจ็ดทุ่มเหวี่ยงผู้รับใช้โดยไร้เหตุผล โทสะพลันประดัง พอฟังว่าเม้าจับโป๊ยสามารถเอาชัยทั้งเจ็ด ก็กระตุ้นก่อกวนให้เม้าจับโป๊ยลงมือสั่งสอนพวกมัน

ชายฉกรรจ์ทั้งเจ็ดหันขวับมายังอุ้ยเซี่ยวป้อและเม้าจับโป๊ย กล่าวว่า

"เด็กน้อยว่าอะไร?"

"สหายเราบอกว่า พวกท่านข่มเหงรังแกผู้รับใช้ไม่นับเป็นนักสู้ผู้กล้า หากเก่งกล้าสามารถ ก็ทดลองต่อสู้กับมัน"

ชายฉกรรจ์ผู้หนึ่งถลึงจ้องมองเม้าจับโป๊ย กล่าวว่า

"ตัวบัดซบ เจ้ากล่าวเช่นนั้นจริงๆ?"

เม้าจับโป๊ยทราบว่าคนทั้งเจ็ดล้วนเป็นชาวแมนจูร่ำเรียนวิชาทุ่มเหวี่ยงมา ความจริงมิคิดก่อกวนหาเรื่อง บัดนี้ฝ่ายตรงข้ามกลับเอ่ยปากด่าคน เพลิงโทสะพลันลุกฮือโหม หยิบฉวยป้านสุราขึ้นสะบัดซัดเหวี่ยงออกไป

ชายฉกรรจ์นั้นยกมือปิดป้อง มิคาดท่าซัดเหวี่ยงเม้าจับโป๊ยแฝงกำลังภายในลึกล้ำ ป้านสุราพอปะทะกับต้นแขนมัน บังเกิดเสียงกร๊อบ กระดูกข้อมือแทบหักสลาย ร่างชวนเซถลาคราหนึ่ง

ชายฉกรรจ์อีกผู้หนึ่งโถมปราดเข้ามา เม้าจับโป๊ยก็ตวัดเท้าเตะออก ชาวแมนจูร่ำเรียนวิชาทุ่มเหวี่ยงน้อยครั้งจะใช้เท้า ไม่สามารถหลบเลี่ยงจากท่าเท้าคราวนี้ เท้าเม้าจับโป๊ยพอดีเตะถูกท้องน้อยมัน ร่างบึกบึนสูงใหญ่ปลิวละลิ่วไปอีกทิศทางหนึ่ง

ชายฉกรรจ์อีกห้าคนแผดด่าดังสับสน โถมเข้าใส่โดยพร้อมเพรียง เม้าจับโป๊ยถลันวูบวาบไปมาอย่างคล่องแคล่วใช้หลักวิชาคว้าจับตะปบคร่ากุมกระทุ้งศอกกราดฟาดฝ่ามือกระแทกศัตรูล้มลงสี่คน

ชายฉกรรจ์อีกผู้หนึ่งเบี่ยงกายใช้ไหล่ต้านรับฝ่ามือเม้าจับโป๊ยคราหนึ่ง จากนั้นยื่นมือตะปบหว่างเอวมันยกขึ้นกลางอากาศ หมุนควงรอบหนึ่ง

จากนั้นกระแทกศีรษะเม้าจับโป๊ยใส่เสากลางห้องหมายชนให้ศีรษะแหลกเหลว

เม้าจับโป๊ยพลันตวัดเท้าทยอยเตะกราด ได้ยินเสียงโครมๆ เตะถูกทรวงอกฝ่ายตรงข้าม ชายฉกรรจ์นั้นแผดร้องสุดเสียง อ้าปากกระอักโลหิตคลายมือหงายร่างล้มลง

เม้าจับโป๊ยทิ้งร่างลง สองเท้าเหยียบลงบนหลังเท้าชายฉกรรจ์นั้นสะบัดฝ่ามือขวาด้วยท่าซ้วงฮวงฮุกหลิว (ลมหอบปาดกิงหลิว) ฟันเฉียงๆ ไปได้ยินเสียงดังกริอบ สันมือฟันลงบนแขนขวาชายฉกรรจ์คนแรกที่ถูกป้านสุราทุ่มเหวี่ยงกระดูกแขนขวาหักสะบั้นร่างหมุนคว้างไปฟุบลงบนโต๊ะ

เม้าจับโป๊ยยื่นมือออกคว้ามืออุ้ยเซี่ยวป้อไว้ กล่าวว่า

"ปีศาจน้อยรู้จักแต่ก่อกวนเภทภัย รีบไปเถอะ"

จบคำ หมุนกายหมายโลดแล่นออกจากร้าน

ไปได้เพียงสองก้าว กลับเห็นขันทีชรานั้นยืนค้อมเอวอยู่หน้าประตู เม้าจับโป๊ยจึงพุ่งมือออกผลักใส่ไหล่ขวาขันทีชรา หมายผลักไสมันห่างไปมิคาดฝ่ามือเพิ่งสัมผัสถูกไหล่ขันทีชรา พลันสะท้านทั้งร่าง เซถลาไปด้านหลังหลายก้าว ชายโครงข้างขวาปะทะกับโต๊ะตัวหนึ่ง จนโต๊ะไม้พังทลาย!

ปฏิกิริยาถดถอยครานี้ กระทั่งอุ้ยเซี่ยวป้อก็ถูกสลัดปลิวกระเด็นเสียงตูมเมื่อตกหล่นลงในถังน้ำขนาดใหญ่ใบหนึ่งพอดี

เม้าจับโป๊ยขบกรามกรอด กัดฟันปักหลักยืนหยัดมั่น รู้สึกตลอดทั้งร่างร้อนผะผ่าวคล้ายถูกกองเพลิงเผาผลาญ สร้างความตื่นตระหนกอย่างใหญ่หลวง เหลียวดูขันทีชรายังคงย่อเอวก้มต่ำ ไอหอบไม่หยุดยั้งกับเหตุการณ์เมื่อครู่คล้ายมองไม่เห็นก็ปาน

เม้าจับโป๊ยทราบว่าวันนี้เผชิญพบยอดคนแล้ว ฝ่ายตรงข้ามคงเรียนรู้หลักวิชาชั่วร้าย มิเช่นนั้นต่อให้มีพลังฝีมือสูงเยี่ยมกว่าตน ก็ไม่สูงล้ำถึงระดับแปรกำลังผลักไสเบาๆ ของตน ก่อเกิดเป็นพลังมหาศาลตีโต้มาเช่นนี้

ในหลักวิชาบู๊มีเคล็ดเจียะลักฮวงพะ (ยืนพลังสะท้อนกลับ) และวิชาซี่เนี่ยพัวะโชยกึง (สี่ตำลึงปาดพันชั่ง) แต่ล้วนอาศัยพละกำลังฝ่ายตรงข้าม

สะท้อนคืนไปในระดับนั้น หามีการแปรพลังน้อยเป็นชุมกำลังมหาศาลไม่ มันแม้เป็นบุคคลหยาบกร้าน แต่มีประสบการณ์ช่ำชอง เมื่อหยั่งคำนวณความเป็นมาฝ่ายตรงข้ามไม่ออก ก็หันกายกลับตะปบคว้าร่างที่เปียกชุ่มโชกของอุ้ยเซี่ยวป๊อขึ้นจากถังน้ำ วิ่งตะบึงไปยังหลังร้าน

ไปได้เพียงสามก้าว ได้ยินเสียงไอหืดกระทบโสต ขันทีชรานั้นคล้ายภูตพรายไร้สสาร มิทราบยืนสกัดขวางทางอีกคราตั้งแต่เมื่อใด?

เม้าจับโป๊ยใจสั่นสะท้าน พลันถีบเท้าโน้มตัวไปเบื้องหน้า ทำท่าหมายจู่โจมโถมใส่ฝ่ายตรงข้าม แต่แล้วพลันหงายร่างมายังด้านหลัง ฝีมือคราวนี้เป็นหลักวิชาอันสูงเยี่ยม ใช้เคล็ดรุกอำพรางถอย ทั้งที่ในมือตะปบคว้าเด็กชายผู้หนึ่ง กลับหงายร่างได้คล่องแคล่วปราดเปรียวปานนี้ นับว่าไม่ง่ายดายจริงๆ

สองเท้ามิทันสัมผัสพื้น รู้สึกมีพลังหยุ่นยะเยียบชุมหนึ่งกดคุกคามมายังด้านหลัง พลังอ่อนหยุ่นพอกระแทกถึงตัว ร่างเม้าจับโป๊ยพลันลอยละลิ่วไปเบื้องหน้าปะทะกับชายฉกรรจ์สองคนอย่างหนักหน่วง

ได้ยินเสียงกระดูกหักดังเกรียวกราว ชายฉกรรจ์ที่บึกบึนสูงใหญ่ทั้งสองถูกชนกระดูกหัวเข่าหักสะบั้นทรุดฮวบลงกับพื้น แต่ช่วงแขนมิได้รับบาดเจ็บ จึงใช้ท่วงท่าคว้าจับในหลักวิชาทุ่มเหวี่ยง คร่ากุมเม้าจับโป๊ยไว้

เม้าจับโป๊ยสะบัดมือหมายดิ้นรน แต่แขนขาเสื่อมสูญสิ้นเรี่ยวแรง ที่แท้จุดสำคัญที่กึ่งกลางหลัง ถูกฝ่ายตรงข้ามสกัดไว้แต่แรก ไม่อาจใช้พลังฝีมืออีก

เม้าจับโป๊ยหันหลังให้กับประตูร้าน ไม่สามารถเห็นสภาพที่ด้านหลัง กลับได้ยินเสียงขันทีชราไอหอบไม่หยุดยั้งคำหนิขันทีน้อยอย่างอ่อนล้าระโหย

"เจ้ายังคิดให้เรารับประทานยา ไยมิใช่คิดทำร้ายเราถึงตาย? ตัวยานี้หากรับประทานมากไปครึ่งส่วน จะฉุดคร่าชีวิตเรา ทารกนี้ช่างเหลวไหลจริงๆ..."

มิทันจบคำ ก็ไอหอบติดต่อกัน ขันทีน้อยรีบกล่าวว่า

"ข้าพเจ้ามิทราบเป็นความสัตย์ ภายหลังไม่กล้าแล้ว"

ขันทีชรากล่าวว่า

"ไหนเลยมีภายหลังอีก? โอ มิทราบเราสามารถมีชีวิตสืบไปอีกกี่วันกันแน่?"

ขันทีน้อยกล่าวว่า

"กงกงตัวบัดซบที่อาละวาดภายในร้านนี้ มีความเป็นมาอย่างไร?"

ขันทีชราไม่ตอบคำ กล่าวถามเหล่าชายฉกรรจ์ว่า

"พวกเจ้าสังกัดค่ายสำนักใด?"

ชายฉกรรจ์ผู้หนึ่งกล่าวว่า

"เรียนกงกง (คำยกย่องขันที) ผู้ต่ำต้อยเป็นคนของตำหนักเจ้าแต้อ้วง-เอี้ย วันนี้หากมิใช่กงกงลงมือคร่ากุมโจรร้ายนี้ พวกเรานับว่าเสื่อมเสียหน้านัก"

ที่แท้ชาวแมนจูชมชอบฝึกวิชาทุ่มเหวี่ยง ตามตำหนักของเชื้อพระวงศ์ต่างๆ มักเพาะเลี้ยงนักบู๊ฝึกวิชาทุ่มเหวี่ยง ตั้งชื่อเป็นค่ายสำนัก ชายฉกรรจ์เหล่านี้สังกัดค่ายสำนักของเจ้าแต้อ้วงเอี้ย

ขันทีชราสั่งว่า

"พวกเจ้าอย่าได้สร้างความแตกตื่นแก่ผู้อื่น ให้ควบคุมตัวบุรุษกลางคนและเด็กชายนั้นไปยังที่พำนักขันที บอกว่าเป็นคนที่ไฮ้เล่ากง (ขันทีชราแซ่ไฮ้) คร่ากุมมา"

"น้อมรับทราบ"

ขันทีชรากล่าวกับขันทีน้อยว่า

"ตอนนี้ยังไม่รีบไปจัดเตรียมเกี้ยว? เจ้าเห็นสารรูปของเราเช่นนี้ ยังเดินเหินได้อีกหรือ?"

ขันทีน้อยส่งเสียงรับคำ โลดแล่นออกจากร้าน ขันทีชรากลับฟุบกายอยู่บนโต๊ะไอหอบไม่หยุดยั้ง

อุ้ยเซี่ยวปัอเห็นเม้าจับโป๊ยถูกคร่ากุม พลันหวนนึกถึงคำบรรยายของ

นักเล่นนิทาน 'หลงเหลือแมกไม้ไว้ มิต้องวิตกไร้ฟืนไฟ' สมควรหลบหนีเอาตัวรอด ดังนั้นเดินเลียบผนังห้องไปยังหลังร้านอย่างลอบเร้น เข้าใจว่ามิว่าผู้ใดก็ไม่สังเกตสนใจเขา

มิคาดสีบเท้าไปสามก้าว ขันทีชราพลันปาดมือวูบ ปัดตะเกียบบนโต๊ะอันหนึ่งซัดพุ่งมาดุจประกายไฟ ทิ่มสกัดถูกข้อพับเท้าขวาอุ้ยเซี่ยวป้อ อุ้ย-เซี่ยวป้อเข่าอ่อนระทวย ทรุดฮวบลงกับพื้น ไม่อาจขยับเคลื่อนไหว ต้องแผดด่าว่า

"ประหลาดแท้ ปีศาจเฒ่านี้ย่อมต้องรู้จักวิชาเวทมนตร์ เกรงว่าเป็นวิญญาณโรคหืดสิงสู่ร่าง"

ขันทีชรากลับไม่แยแสสนใจ มินานให้หลังนอกประตูร้านปรากฏเกี้ยวคันหนึ่งแบกมาถึง ขันทีน้อยเดินเข้าร้าน กล่าวว่า

"กงกงเกี้ยวมาแล้ว"

ขันทีชราไอหอบติดต่อกันหลายคราา ภายใต้การประคับประคองของขันทีน้อยได้เข้านั่งภายในเกี้ยว คนหามเกี้ยวทั้งสองแบกหามจากไป ขันทีน้อยตามติดอยู่ด้านหลัง

ในเจ็ดชายฉกรรจ์มีคนสามคนกระดูกแขนขาหัก ที่หลงเหลือก็แยกย้ายกันใช้เชือกพันธนาการเม้าจับโป๊ยและอุ้ยเซี่ยวป้อ อุ้ยเซี่ยวป้อแผดด่าว่า

"มารดาท่านเถอะ นี่เป็นบุตรอกตัญญูชัดๆ บังอาจกระทบกระทั่งล่วงเกินบิดา..."

ชายฉกรรจ์ผู้หนึ่งตวัดมือวูบ ตบฉาดลงบนแก้มขวาอุ้ยเซี่ยวป้ออย่างหนักหน่วง อุ้ยเซี่ยวป้อได้แต่สงบซุ่มเสียงไว้ มิกล้าแผดด่าอีก

เหล่าชายฉกรรจ์ยัดเศษผ้าใส่ปากเม้าจับโป๊ยและอุ้ยเซี่ยวป้อ จากนั้นคาดผ้าดำปิดตา เรียกเกี้ยวมาบรรทุกทั้งสองหามจากไป

อุ้ยเซี่ยวป้อเมื่ออายุเจ็ดขวบ เคยติดตามมารดาไปสักการะศาลเจ้า มีโอกาสนั่งเกี้ยวคราหนึ่ง ยามนี้ได้แต่ปลอบโยนตนเองในใจ

'มารดามันเถอะ บิดาไม่ได้นั่งเกี้ยวเป็นเวลานาน วันนี้บุตรกตัญญู

ปรนนิบัติ บิดาได้นั่งเกี้ยว นับว่าไม่เลวอยู่'

ยามอยู่ภายในเกี้ยวรู้สึกมืดมนอนธการ เดินทางโดยไม่หยุดยั้ง บางครั้งเกี้ยวชะลอรั้งลง มีคนเอ่ยปากสอบถาม มักตอบไปว่า

"หัวหน้าขันทีไฮ้เล่ากงสั่งให้ส่งมา"

อุ้ยเซี่ยวป้อไม่ทราบหัวหน้าขันทีเป็นตัวอะไร แต่ไฮ้เล่ากงคล้ายมีอำนาจยิ่ง พอเอ่ยถึงนามมัน ขบวนเกี้ยวก็ผ่านได้โดยสะดวก มีอยู่ครั้งหนึ่ง คนสอบถามตลบม่านเกี้ยวขึ้น ชะโงกศีรษะมาในเกี้ยวอุ้ยเซี่ยวป้อ จากนั้นกล่าวว่า

"ที่แท้เป็นเด็กชายคนหนึ่ง"

อุ้ยเซี่ยวป้อคิดสวนคำว่า 'เป็นบรรพบุรุษท่านต่างหาก' จนใจที่ถูกเศษผ้าอุดปาก ไม่มีปัญญาส่งเสียงออกไป เดินทางถึงตอนท้ายถึงกับแทบเคลิ้มหลับไป เกี้ยวพลันหยุดยั้งชะงัก คนผู้หนึ่งกล่าวว่า

"เชลยของไฮ้เล่ากงมาถึงแล้ว"

ได้ยินซุ่มเสียงเด็กชายผู้หนึ่งดังว่า

"ไฮ้กงกงกำลังพักผ่อน วางเชลยไว้ที่นี้ก็แล้วกัน"

อุ้ยเซี่ยวป้อพอฟัง จดจำออกว่าเป็นซุ่มเสียงขันทีน้อย ได้ยินคนแรกนั้นกล่าวว่า

"พวกเราจะกลับไปรายงานเหตุการณ์ต่อเจ้าแต้อ้วงเอี้ย อ้วงเอี้ยย่อมต้องส่งคนมาขอบพระคุณไฮ้เล่ากง"

ขณะกล่าว มีผู้คนฉุดลากอุ้ยเซี่ยวป้อ .เกี้ยววางลงภายในห้อง จากนั้นเสียงฝีเท้าผู้คนเคลื่อนห่างไป พลันได้ยินเสียงไอหอบของขันทีชราไฮ้เล่ากงดังขึ้นหลายคราา

อุ้ยเซี่ยวป้อนาสิกสูดได้กลิ่นยาฉุนเฉียวชนิดหนึ่ง ต้องครุ่นคิดขึ้น

'ปีศาจเฒ่านี้ป่วยจนร่อแร่ปางตาย พานไม่ตายก่อนสักหลายวัน เรากับเม้าตั่วกอตกเป็นเชลยมัน นับเป็นคราเคราะห์ร้ายจริงๆ'

ยามนี้รอบบริเวณเงียบสงัดงัน นอกจากไฮ้เล่ากงส่งเสียงไอหอบ

ปราศจากซุ่มเสียงอื่นอีก อุ้ยเชี่ยวปัอมือเท้าถูกพันธนาการเป็นเวลานาน นิ้วมือนิ้วเท้าล้วนชาด้าน ทารุณทรมานสุดเปรียบปาน ไช้เล่ากงกลับคล้ายลืมเลือนบุคคลทั้งสองไป หาได้สนใจไยดีไม่

เนิ่นนานให้หลัง ไช้เล่ากงค่อยกล่าวเบาๆ

"เชี่ยวกุ่ยจื้อ"

ขันทีน้อยนั้นส่งเสียงรับคำ อุ้ยเชี่ยวปัอครุ่นคิดขึ้น

'ที่แท้เด็กโสโครกนี้เรียกว่าเชี่ยวกุ่ยจื้อ ในชื่อเสียงเรียงนามมีคำ 'เชี่ยว' (น้อย) ที่พ้องต้องกับเรา'

ได้ยินไช้เล่ากงกล่าวว่า

"แก้มัดมันทั้งสอง เรามีคำพูดถามพวกมัน"

ขันทีน้อยเชี่ยวกุ่ยจื้อรับคำ จากนั้นบังเกิดเสียงฉับๆ คาดว่าเชี่ยว-กุ่ยจื้อใช้มีดสั้นตัดเส้นเชือกบนมือเท้าเม้าจับโป๊ย ชั่วครู่ให้หลัง เส้นเชือกที่พันธนาการมือเท้าอุ้ยเชี่ยวปัอก็ถูกตัดขาด จากนั้นผ้าดำปิดตาถูกแก้ออก

อุ้ยเชี่ยวปัอลืมตาขึ้น พบว่าตนเองอยู่ภายในห้องโล่งกว้างหลังหนึ่ง ภายในห้องมีเพียงหนึ่งโต๊ะหนึ่งเก้าอี้ บนโต๊ะจัดวางตำราหลายเล่ม ไช้เล่า-กงนั่งอยู่หน้าโต๊ะ สองแก้มตอบลึก ดวงตาก็ครึ่งพริ้มครึ่งลืม

เชี่ยวกุ่ยจื้อล้วงเศษผ้าในปากเม้าจับโป๊ยออกมา สาวเท้ามาหมายดึงเศษผ้าให้กับอุ้ยเชี่ยวปัอเป็นอิสระ แต่ไม่กล้าล้วงเศษผ้าจากปากด้วยตัวเอง ได้แต่ก่นด่าประณามฝ่ายตรงข้ามในใจ

ไช้เล่ากงกล่าวว่า

"นำเก้าอี้มาให้มันนั่งลง"

เชี่ยวก่ยจื้อถลันวบเข้าห้องข้าง ยกเก้าอี้มาตัวหนึ่ง วางลงที่ด้านหลังเม้าจับโป๊ย เม้าจับโป๊ยจึงทรุดกายนั่งลง อุ้ยเชี่ยวปัอเห็นไม่มีที่นั่งสำหรับตนเอง พานทรุดนั่งลงกับพื้น

ไช้เล่ากงเพ่งตาถามว่า

"ท่านคือดาบห้าเสือล้างตระกูลเม้าจับโป๊ยกระมัง?"

เม้าจับโป๊ยใจหายวูบ คิดไม่ถึงฝ่ายตรงข้ามล่วงรู้ความเป็นมามันได้แต่แรก จึงกล่าว

"ใช่แล้ว"

"ฟังว่าท่านฆ่าทหารกรมเมือง ทลายคุกคุมขังเมืองเอี้ยงจิว ประกอบคดีครึกโครมมิน้อย"

"ใช่แล้ว"

มันมิอาจไม่นับถือเลื่อมใสพลังฝีมือสะท้านโลกของขันทีชราที่ป่วยเป็นโรคหืดเรื้อรังผู้นี้ ดังนั้นไม่กล้าเอ่ยปากก้าวร้าว

ไฮ้เล่ากงเอ่ยสืบต่อ

"ท่านมายังนครหลวง ที่แท้มีจุดมุ่งหมายใด สามารถบอกต่อเราหรือไม่?"

เม้าจับโป๊ยขบกรามกล่าวว่า

"เมื่อตกไปในเงื้อมมือท่าน จะฆ่าจะฟันเชิญตามสะดวก ผู้แซ่เม้าเป็นนักสู้ชาวยุทธจักร ประกันไม่ขมวดคิ้วนิ่วหน้า หากคิดสอบปากคำเรานับว่าอย่าคิดหมาย"

ไฮ้เล่ากงยิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า

"ผู้ใดไม่ทราบเม้าจับโป๊ยเป็นลูกผู้ชายอันเข้มแข็ง เราไม่กล้าสอบปากคำท่าน เพียงแต่ฟังว่าท่านเป็นคนสนิทของเพ้งไซอ๋อง (เจ้าพิชิตประจิม)..."

มิทันจบคำ เม้าจับโป๊ยก็ผุดลุกขึ้นตวาดว่า

"ผู้ใดมีความสัมพันธ์กับโจรโฉดโง้วซำกุ่ย ท่านกล่าวเช่นนี้เท่ากับหยามศักดิ์ศรีผู้กล้าเราเม้าจับโป๊ยแล้ว"

โง้วซำกุ่ยเป็นชาวฮั่น กลับชักนำทหารแมนจูเข้าประเทศ เป็นเหตุให้ราชวงศ์เหม็งถูกล้มล้าง ราชวงศ์เช็งก็แต่งตั้งอวยยศโง้วซำกุ่ยเป็นเจ้าพิชิตประจิม แต่ชนชาวฮั่นล้วนหยามเหยียดประณามมัน

ไฮ้เล่ากงไอหอบหลายคราจึงกล่าว

"เจ้าพิชิตประจิมประกอบความดีความชอบใหญ่หลวงต่อราชวงศ์เช็ง

ท่านหากเป็นคนสนิทของมัน พวกเราจะเห็นแก่หน้าเจ้าพิชิตประจิม ไม่ถือสาไต่สวนโทษทัณฑ์ความผิดท่าน"

เม้าจับโป๊ยร้องดังๆ ว่า

"เม้าจับโป๊ยไม่มีส่วนสัมพันธ์กับโจรโฉดโง้วซำกุ่ยแม้แต่น้อย ไม่ยอมรับสมอ้างเด็ดขาด ท่านจะฆ่าฟันก็ลงมือ หากบอกว่าเราเป็นคนสนิทของโจรโฉดแซ่โง้ว เท่ากับหยามเหยียดปรมาจารย์แซ่เม้าเรา"

อุ้ยเซี่ยวป้อก็ได้ยินผู้คนเอ่ยอ้างถึงโง้วซำกุ่ยมา ทุกผู้คนล้วนเรียกขานมันเป็น 'โจรโฉด' 'จอมสามานย์' ยามนั้นครุ่นคิดขึ้น

'พอฟังจากปากคำปีศาจเช่นนี้ ขอเพียงเม้าตั่วกอยอมรับว่าเป็นคนของโง้วซำกุ่ย จะปลดปล่อยมันเป็นอิสระ มิคาดเม้าตั่วกอยืนกรานปฏิเสธซึ่งความจริงมิสู้โป้ปดคล้อยตาม รอจนได้รับอิสระ ค่อยก่นด่าประณามวงศ์ตระกูลโง้วซำกุ่ยสิบแปดชั่วชาติก็ไม่สาย'

รู้สึกเลือดลมที่มือเท้าเริ่มถ่ายเทสะดวก จึงลอบใช้แขนเสื้อปิดปากดึงเศษผ้าที่อุดปากออกมา

ไฮ้เล่ากงเพ่งตามองเม้าจับโป๊ย ไม่สังเกตสนใจอุ้ยเซี่ยวป้อ เห็นเม้าจับโป๊ยกล่าวอย่างกราดเกรี้ยว จึงกล่าว

"เราเข้าใจว่าท่านถูกเจ้าพิชิตประจิมใช้มายังนครหลวง ที่แท้คาดเดาผิดไป"

เม้าจับโป๊ยสวนคำว่า

"บอกต่อท่านตามความสัตย์ ตอนอยู่ดินแดนภาคใต้ ฟังว่าเมี่ยงไป่เป็นจอมยุทธ์แห่งแมนจู สามารถต่อยวัววิปลาส พิชิตพยัคฆ์เสือดาวประโคมโหมจนว่นวาย เราจึงไม่ยินยอมพร้อมใจ เดินทางขึ้นเหนือมาหมายประลองกับมัน"

ไฮ้เล่ากงทอดถอนใจกล่าวว่า

"ท่านคิดประลองฝีมือกับท่านแม่ทัพเมี่ยง? ท่านแม่ทัพเป็นขุนพลสูงศักดิ์ ไหนเลยยินยอมประมือกับท่าน?"

เม้าจับโป๊ยนับแต่ประมือกับไฮ้เล่ากงในร้านสุรา ความฮึกหาญก็ลดทอนลงมากหลาย ตอนแรกยังเข้าใจว่าไฮ้เล่ากงใช้วิชาเวทมนตร์ชั่วร้าย ภายหลังจุดเส้นที่กลางหลังถูกจี้สกัด จนบัดนี้จึงค่อยๆ ผ่อนคลาย ค่อยทราบว่าเป็นหลักวิชากำลังภายในสูงล้ำ หลักวิชาเยี่ยงนี้ปกติเพียงได้ยินผู้คนกล่าวอ้าง มันเข้าใจว่าเป็นเพียงแนววิชาที่โจษจันเล่าขานกัน หามีหลักวิชาพิสดารปานนี้จริงๆ มิคาดวันนี้กลับพบพานด้วยตัวเอง

ฟังจากปากคำขันทีชรานี้ ย่อมเป็นชาวแมนจู หากแม้นเมี่ยงไป่เป็นจอมยุทธ์อันดับหนึ่งแห่งแมนจูจริง ตนเอง กระทั่งเฒ่าอมโรคชาวแมนจูผู้หนึ่งยังสู้ไม่ได้ ไหนเลยคิดท้าทายประลองกับจอมยุทธ์แห่งแมนจูอีก?

ตอนอยู่ที่เชิงเขาติกเซ่งชัว ต่อสู้กับขบวนทหาร มาตรแม้นเม้าจับโป๊ยตกอยู่ในสถานการณ์คับขัน แต่ก็ไม่ไหวหวั่นระย่นย่อ ยามนี้กลับกริ่งเกรงขันทีชราซึ่งป่วยเป็นโรคหืดผู้นี้ พลันทอดถอนใจ กล่าวว่า

"ขอถามพลังฝีมือเมี่ยงไป่ สามารถทัดเทียมท่านสักกี่ส่วน?"

ไฮ้เล่ากงยิ้มพลางกล่าวว่า

"ท่านแม่ทัพเมี่ยง มีตำแหน่งราชการสูงสุด ชีวิตความเป็นอยู่เลิศเลอ เราเป็นเพียงชนชั้นต่ำทราม ทำหน้าที่รับใช้ในวังหลวง แตกต่างกันดุจฟ้ากับดิน ไหนเลยทัดเทียบเปรียบได้?"

มันเพียงเอ่ยถึงศักดิ์ฐานะทั้งสองฝ่าย หลีกเลี่ยงการวิจารณ์ถึงวิชาฝีมือ

เม้าจับโป๊ยกล่าวว่า

"พลังฝีมือเมี่ยงไป่หากทัดเทียมท่านสักครึ่งหนึ่ง เราก็มิใช่คู่มือของมัน"

"ท่านถ่อมตนไปแล้ว ในความเห็นของท่าน พลังฝีมือเราหากเปรียบกับตั้งย่งฮั้ว มิทราบเป็นอย่างไร?"

เม้าจับโป๊ยร้องโพล่งสุดเสียง

"ท่านว่าอะไร?"

ไฮ้เล่ากงกล่าวช้าๆ

"เราสอบถามถึงตั้งย่งฮั้ว ผู้เป็นประมุขสมาคมท่าน ฟังว่าประมุขแซ่ตั้งฝึกปรือหลักวิชาเล้งก้วงเจ็งคี่ (ลมปราณมังกรหวน) กำลังภายในลึกล้ำสุดหยั่งคาด น่าเสียดายที่เราไม่มีวาสนาพบพานสักครา"

เม้าจับโป๊ยตื่นเต้นตระหนกยิ่ง รู้สึกขันทีชราเบื้องหน้านี้ยิ่งมายิ่งลึกล้ำสุดหยั่งคาด ไม่เพียงมีพลังฝีมือสะท้านโลก มิหนำซ้ำคล้ายล่วงรู้ประวัติความเป็นมาของตน ถึงกับปากอ้าตาค้าง ไม่สามารถตอบโต้ได้

ไฮ้เล่ากงทอดถอนใจ กล่าวว่า

"เม้าเฮีย เราทราบแต่แรกว่าท่านเป็นลูกผู้ชายชาตรี ด้วยพลังการฝึกปรือเยี่ยงท่าน ไยไม่ทำงานให้กับราชวงศ์เช็ง? กลับสมคบคิดกับท่านประมุขแซ่ตั้ง ตอนนี้ขอน้อมเตือนด้วยกุศลเจตนา ท่านยังคงถอนตัวจากที่ตี่หวย (สมาคมฟ้าดิน) เถอะ?"

เม้าจับโป๊ยโพล่งว่า

"เรา...เรา...สมาคมฟ้าดินอันใด? เราหาทราบไม่"

ที่แท้ยุคสมัยนั้น ราชวงศ์เช็งของชาวแมนจูปกครองประเทศไม่นาน ชาวจีนเผ่าฮั่นที่จงรักภักดีในราชวงศ์เหม็ง คิดก่อการล้มล้างราชวงศ์เช็งฟื้นฟูราชวงศ์เหม็ง รวบรวมสมัครพรรคพวก ก่อตั้งเป็นสมาคมฟ้าดิน ทั้งหมดล้วนเป็นชาวฮั่น แผ่นอกทุกผู้คนสักอักษรที่แป๊ตี่บ้อ (เทิดฟ้าสักการะดิน)

เม้าจับโป๊ยไม่จัดเจนการโป้ปด ซุ่มเสียงครั้งนี้จึงผิดแผกจากปกติ ทราบดีว่าไม่สามารถโป้ปดฝ่ายตรงข้าม พลันร้องดังๆ ว่า

"มิผิด เราเป็นน้องพี่ของสมาคมฟ้าดิน พวกเราจะผนึกกำลังล้มล้างราชวงศ์เช็ง ท่านเมื่อทราบแล้ว ก็ปลิดชีวิตเราในฝ่ามือเดียวเถอะ"

ไฮ้เล่ากงกล่าวว่า

"เราเลื่อมใสท่านเป็นลูกผู้ชายอันเข้มแข็ง วันนี้ไม่สังหารท่าน เพียงให้ท่านถ่ายทอดวาจาต่อท่านประมุขแซ่ตั้ง บอกว่าไฮ้เล่ากงคิดรับทราบความร้ายกาจของลมปราณมังกรหวน หวังให้มันเดินทางมายังนครหลวง

แต่เนิ่นๆ โอ เราผู้เฒ่าไม่อาจมีชีวิตยาวนาน หากไม่สามารถพบพานจอมยุทธ์เช่นท่านประมุขแซ่ตั้งสักครา นับว่าตายตาไม่หลับจริงๆ"

เม้าจับโป๊ยฟังว่ามันกลับปลดปล่อยตนเองจากไป รู้สึกเหนือความคาดหมายอย่างใหญ่หลวง ยามกะทันหันแทบไม่เชื่อหูตัวเอง ไฮ้เล่ากงกล่าวอีกว่า

"ท่านยังไม่ไปอีก?"

เม้าจับโป๊ยพลันผุดลุกขึ้น หันกายมากุมมืออุ้ยเซี่ยวป้อไว้ คิดกล่าววาจาสักหลายประโยค กลับไม่ทราบสมควรกล่าวกระไร

ไฮ้เล่ากงทอดถอนใจอีกครา กล่าวว่า

"เสียทีที่ท่านคลุกคลีในยุทธจักรหลายสิบปี กลับไม่เข้าใจกฎของบู๊ลิ้ม ท่านไม่ทิ้งอวัยวะส่วนใดบนร่างไว้ ก็คิดใคร่ไปหรือ?"

เม้าจับโป๊ยขบกรามกรอด กล่าวว่า

"มิผิด เราลืมเลือนไป น้องเราท่านหยิบฉวยมีดสั้นเล่มนี้ใช้ฟันแขนซ้ายเรา"

พลางชี้มือไปยังมีดสั้นบนโต๊ะข้างกายเซี่ยวกุ่ยจื้อ มีดสั้นเล่มนั้นยาวประมาณแปดนิ้ว เป็นอาวุธที่เซี่ยวกุ่ยจื้อเมื่อครูใช้ตัดเส้นเชือกที่พันธนาการมือเท้ามัน

ไฮ้เล่ากงสั่นศีรษะกล่าวว่า

"แขนซ้ายข้างเดียวยังไม่พอ"

เม้าจับโป๊ยหน้าแปรเปลี่ยนเป็นเขียวคล้ำ กล่าวว่า

"ท่านต้องการให้เราฟันแขนขวา?"

"ไม่ เราต้องการแขนทั้งสองข้าง ดวงตาทั้งค่ของท่าน!"

เม้าจับโป๊ยถอยกายไปก้าวใหญ่ คลายมือจากการยึดกุมอุ้ยเซี่ยวป้อ ยกมือซ้ายขึ้นสูง วาดมือขวาป้องอก เป็นท่วงท่ากังฉู่ม่องง้วย (แรดแหงนชมจันทร์) ในใจครุ่นคิด

'ท่านต้องการให้เราควักดวงตาทั้งคู่ จากนั้นสะบั้นแขนทั้งสอง เยี่ยง

นี้ไหนเลยมีชีวิตสืบไป? มิสู้เสี่ยงชีวิตกับท่านจนตกตายตามกัน'

ไฮ้เล่ากงกลับเพ่งมองเม้าจับโป๊ยเซม็งนิ่ง ไอหอบไม่หยุดยั้ง ยิ่งไอยิ่งรุนแรง สุดท้ายลมหายใจถึงกับหอบถี่ ใบหน้าเหลืองคล้ำพลันแปรเปลี่ยนเป็นแดงฉาน

เซี่ยวกุ่ยจื้อกล่าวว่า

"กงกงรับประทานยาอีกเทียบหนึ่งดีหรือไม่"

ไฮ้เล่ากงสั่นศีรษะระรัว แต่อาการไอหอบไม่หยุดยั้งทุเลา ไอถึงตอนท้ายอดผุดลุกขึ้นมิได้ ใช้มือซ้ายบีบเค้นลำคอตนเอง สีหน้าเปี่ยมแววเจ็บปวดรวดร้าว

เม้าจับโป๊ยฉุกใจคิดขึ้น

'ไม่ไปในตอนนี้จะรอถึงเวลาใด'

พอได้คิด คว้ามืออุ้ยเซี่ยวป้อพุ่งปราดออกจากประตู

ไฮ้เล่ากงพลันยื่นนิ้วหัวแม่มือและนิ้วชี้ข้างขวาออกกดลงบนมุมโต๊ะกำลังภายในพอแผ่พุ่งผ่านโต๊ะถึงกับอ่อนนุ่มดุจแป้งสาลี ถูกบิดออกมาส่วนหนึ่ง สลัดข้อมือวูบ เศษไม้พุ่งควับออกไปดุจสายฟ้า เม้าจับโป๊ยเพิ่งก้าวเท้าออก เศษไม้นั้นพลันพุ่งถูกจุดฮกตุกฮวกบริเวณเท้าขวา ถึงกับเข่าอ่อนระทวยคุกลงกับพื้น

จากนั้นบังเกิดเสียงควับเบาๆ เศษไม้อีกชิ้นหนึ่งดีดพุ่งมาถึงซัดถูกจุดบริเวณเท้าขวาเม้าจับโป๊ย ในเสียงไอหอบของไฮ้เล่ากง ร่างเม้าจับโป๊ยถึงกับล้มครืนลงพร้อมกับอุ้ยเซี่ยวป้อ

เซี่ยวกุ่ยจื้อพลันกล่าวว่า

"กงกง รับประทานอีกครึ่งเทียบคงไม่เป็นไร"

ไฮ้เล่ากงกล่าวว่า

"ตกลง ใช้ตัวยาเพียง...เพียงส่วนเสี้ยว มากไปออกจะ...ออกจะอันตรายไป"

เซี่ยวกุ่ยจื้อรับคำ หันกายเข้าสู่ห้องชั้นใน หยิบฉวยสุราออกมาจอก

หนึ่ง ล้วงห่อยาจากอกเสื้อ แก้ห่อยื่นนิ้วก้อยออก ใช้ปลายเล็บช้อนยาผงขึ้นมาส่วนหนึ่ง

ไฮ้เล่ากงกล่าวอย่างยากเย็น

"มาก...มากเกินไป"

เชี่ยวกุ่ยจื้อจึงลดจำนวนยาผงที่ปลายเล็บลงเหลือครึ่งหนึ่ง เหลียวหน้ามายังไฮ้เล่ากงเป็นเชิงถามไถ่ว่าพอหรือไม่

ไฮ้เล่ากงผงกศีรษะรับ พลางค้อมเอวไอดังๆ ออกมา แต่แล้วร่างซวนเซไปเบื้องหน้า ฟุบคว่ำลงกับพื้น บิดกระตุกไม่หยุดยั้ง

เชี่ยวกุ่ยจื้อตื่นตระหนกยิ่ง ย่อกายลงร้องถามว่า

"กงกง ท่านเป็นไรแล้ว?"

ไฮ้เล่ากงหอบหายใจพลางกล่าว

"ร่างกายเรา...เราร้อนรุ่มนัก ประคองเราไป...ไปแช่ในอ่างน้ำ"

เชี่ยวกุ่ยจื้อรับคำ รวบรวมเรี่ยวแรงประคับประคองมันขึ้นจากพื้นทั้งสองโซซัดโซเซเข้าห้องชั้นใน จากนั้นเป็นเสียงดังตูมของสายน้ำกระเซ็นซ่าน

อุ้ยเชี่ยวปัอเห็นเหตุการณ์ทั้งมวลอย่างชัดเจน ดังนั้นค่อยๆ ผุดลุกขึ้นเดินช้าๆ ถึงข้างโต๊ะ ยื่นนิ้วก้อยใช้ปลายเล็บช้อนยาผงผสมลงในสุราเนื่องเพราะเกรงว่าไม่สมใจ จึงช้อนติดต่อกันสามครั้ง จากนั้นห่อยาผงคืนสู่สภาพเดิมไม่ทิ้งร่องรอยพิรุธใดไว้

ได้ยินเสียงเชี่ยวกุ่ยจื้อดังจากห้องชั้นในว่า

"กงกง เป็นอย่างไรบ้าง ทางที่ประเสริฐอย่าได้แช่นานไป"

ไฮ้เล่ากงกล่าวว่า

"ยัง...ยังร้อนอยู่"

อุ้ยเชี่ยวปัอเหลือบเห็นมีดสั้นเล่มนั้นยังวางอยู่บนโต๊ะ จึงหยิบฉวยมีดสั้นมายึดถือไว้ หวนกลับมาข้างกายเม้าจับโป๊ย ฟุบร่างกับพื้นดังเดิม

ไม่นานให้หลัง ไฮ้เล่ากงตะกายขึ้นจากอ่างน้ำ ตลอดทั้งร่างเปียกชุ่ม

โชก ภายใต้การประคับประคองของเชี่ยวกุ่ยจื้อ สาวเท้าก้าวเดินออกมา เชี่ยวกุ่ยจื้อหยิบฉวยจอกสุราเสนอถึงมุมปากมัน แต่ไฮ้เล่ากงยังส่งเสียงไอไม่หยุดยั้ง หาได้ดื่มสุราไม่

อุ้ยเชี่ยวป้อเห็นเช่นนั้น ถึงกับตื่นเต้นตึงเครียดจนตัวเกร็ง ไฮ้เล่ากงพลันกล่าวว่า

"ทางที่ประเสริฐ...อย่าได้ดื่มยานี้"

เชี่ยวกุ่ยจื้อรับคำ วางจอกสุราลงบนโต๊ะ ซุกเก็บห่อยาผงไว้ในอกเสื้อดังเดิม

ไฮ้เล่ากงทรุดนั่งลงบนเก้าอี้ แต่แล้วไอหอบอีกครา ชี้มือไปยังจอกสุราเชี่ยวกุ่ยจื้อจึงเอื้อมมือหยิบจอกสุราเสนอส่งให้ คราครั้งนี้ไฮ้เล่ากงกลับอ้าปากขึ้นดื่มรวดเดียวหมดสิ้น

เม้าจับโป๊ยไม่อาจจะสะกดกลั้นใจ อดอุทานดังอาออกมามิได้ ไฮ้เล่ากงจึงกล่าว

"ผู้แซ่เม้า...ท่านคิดมีชีวิตกลับออกไปหรือไม่..."

เอ่ยถึงตอนนี้ พลันบังเกิดเสียงกร๊อบ เก้าอี้พังทลายลง ไฮ้เล่ากงถลาฟุบลงกับโต๊ะ

ท่วงท่านี้แฝงกระแสพลังแกร่งกร้าวรุนแรง ได้ยินเสียงดังโครม-ครม ขาโต๊ะหักลัมครืนลง ทั้งคนทั้งโต๊ะล้วนล้มลงกับพื้น

เชี่ยวกุ่ยจื้อแตกตื่นตกใจยิ่ง ร้องดังๆ ว่า

"กงกง กงกง..."

พลางโถมปราดไปประคับประคอง หันหลังให้กับเม้าจับโป๊ยและอุ้ยเชี่ยวป้อ

อุ้ยเชี่ยวป้อพลันกระโดดปราดขึ้น กุมกระชับมีดสั้นแทงใส่กลางหลังเชี่ยวกุ่ยจื้อโดยแรง ความเคลื่อนไหวนี้ เหนือความคาดหมายฝ่ายตรงข้าม ได้ยินเชี่ยวกุ่ยจื้อครางเบาๆ คมมีดปักทะลวงใส่กลางหลังมันจนจมลึกตลอดทั้งด้าม ร่างมันบิดกระตุกคราเดียวก็สิ้นใจตาย!

ไฮ้เล่ากงร่างยังสั่นระริกบนพื้น อุ้ยเซี่ยวป้อขบกรามกรอด ถอนมีดสั้นจากซากศพเซี่ยวกุ่ยจื้อ เล็งไปยังกลางหลังไฮ้เล่ากง ทำท่าหมายเสือกแทงลง

ยามนั้น ไฮ้เล่ากงพลันเงยหน้าขึ้น กล่าวว่า

"เซี่ยว...เซี่ยวกุ่ยจื้อ ตัวยานี้ไม่ถูกต้อง"

เข้ารอบด้วยประตูรวม แตกตื่นจนขวัญหนีดีฝ่อ ไหนเลยกล้าทิ่มแทงมีดสั้นลง?

ไฮ้เล่ากงพลันพลิกกายคราหนึ่ง ยื่นมือปราดออกตะปบคว้าข้อมือซ้ายอุ้ยเซี่ยวป้อไว้ กล่าวว่า

"เซี่ยวกุ่ยจื้อ เมื่อครู่ผสมตัวยาผิดไปหรือไม่?"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวอย่างคลุมเครือ

"ไม่...ไม่ผิดพลาด"

รู้สึกข้อมือซ้ายคล้ายถูกคีมเหล็กบีบเค้นไว้ เจ็บแปลบปลาบจับจิต แต่ทราบดีว่า ขอเพียงส่งเสียงครวญคราง ถูกไฮ้เล่ากงพบว่ามันมิใช่เซี่ยวกุ่ยจื้อ ต่อให้มีอีกสิบชีวิตก็ไม่มีทางรอดชีวิตได้

ไฮ้เล่ากงไอหอบอีกครา กล่าวว่า

"รีบจุด...จุดเทียนไขขึ้น ทุกที่ทางมืดสนิท เรามองไม่เห็นอะไรทั้งสิ้น"

อุ้ยเซี่ยวป้อสงสัยใจยิ่ง ตอนนี้เทียนไขจุดสว่างไสว มันไฉนบอกว่าทุกที่ทางมืดมิด? พลันบังเกิดความคิดประการหนึ่งวาบสู่ห้วงสมอง

'หรือมันตาบอดไปแล้ว'

ดังนั้นกล่าวว่า

"เทียนไขไม่ได้ดับ กงกง ท่าน...ท่านมองไม่เห็นหรือ?"

ซุ่มเสียงของเขากับเซี่ยวกุ่ยจื้อล้วนเป็นสำเนียงทารก แต่เซี่ยวกุ่ย-จื้อกล่าวเป็นสำเนียงเมืองหลวง พูดจารวดเร็ว อุ้ยเซี่ยวป้อออกเสียงเป็นชาวเมืองเอี้ยงจิว ได้แต่กล่าวอย่างคลุมเครือ ภาวนาว่าไฮ้เล่ากงไม่ทันสังเกตออก

•

ไฮ้เล่ากงร้องว่า

"เรา...เรามองไม่เห็นอะไร ผู้ใดว่าเทียนไขไม่ดับ รีบไปจุดขึ้น"

พลางคลายมือออก อุ้ยเชี่ยวป้อรับคำ ถดถอยห่างมาสะอึกถึงหน้าเชิงเทียนที่มุมผนัง ยื่นมือโยกไหวเชิงเทียน บังเกิดเสียงติงตัง พลางกล่าว

"จุดขึ้นแล้ว"

ไฮ้เล่ากงตะเบ็งเสียงร้องว่า

"เหลวไหล ไฉนไม่จุดเทียนไข..."

มิทันจบคำ ร่างพลันล้มหงายลง สั่นกระตุกไปมา

อุ้ยเชี่ยวป้อรีบโบกมือต่อเม้าจับโป้ย บอกให้มันรีบหลบหนี เม้าจับโป้ยก็กวักมือเป็นความหมายชักชวนให้หลบหนีไปโดยพร้อมเพรียงกัน

อุ้ยเชี่ยวป้อครุ่นคิดขึ้น

'หากหลบหนีไปทั้งสองคน เกรงว่ายากทะลวงฝ่าจากห้วงภยันตรายยังคงแยกย้ายจากไป'

พอได้คิดโบกมือติดต่อกันเป็นความหมายให้เม้าจับโป้ยล่วงหน้าไปก่อน

เม้าจับโป้ยขณะรีรอลังเล ไฮ้เล่ากงพลันส่งเสียงว่า

"เชี่ยว...เชี่ยวกุ่ยจื้อ"

อุ้ยเชี่ยวป้อรีบขานรับว่า

"ข้าพเจ้าอยู่ที่นี้"

พร้อมกับโบกมือซ้ายเร่งรัด

เม้าจับโป้ยดิ้นรนหมายลุกขึ้น แต่จุดเส้นที่สองเท้าสกัดไว้ไม่สามารถโลดแล่น จึงยื่นมือนวดเฟ้นจุดเส้นบริเวณหว่างเอวและน่อง แผ่พุ่งกำลังภายในเข้าไปหมายกรุยเลือดลมสองเท้าปลอดโปร่ง มิคาดกระแสพลังคล้ายก้อนกรวดถมลงสู่ทะเลลึก ไม่สามารถคลายจุดให้กับตัวเอง ต้องครุ่นคิดขึ้น

'สองเท้าเราไม่อาจเคลื่อนไหว ได้แต่ดีบคลานออกไป ยากที่จะนำพาอุ้ยเชี่ยวป้อร่วมทางจริงๆ เด็กน้อยนี้ร้ายกาจปราดเปรื่อง กอปรกับอายุ

ยังเยาว์ บุคคลอื่นไม่แยแสสนใจ สามารถเอาตัวรอดได้เอง หากอยู่ร่วมกับเรา พอเผชิญพบศัตรู กลับชักนำเภทภัยแก่มัน'

ดังนั้นโบกมือต่ออุ้ยเซี่ยวปัอเป็นเชิงอำลา สองมือทยอยกดพื้นออกจากห้องอย่างเงียบงัน

ไฮ้เล่ากงส่งเสียงครวญครางไม่ขาดปากอุ้ยเซี่ยวปัอจึงไม่กล้าผละจากไป กริ่งเกรงไฮ้เล่ากงพอพบว่าเซี่ยวกุ่ยจื้อเสียชีวิต จะส่งเสียงระดมบริวารออกไล่ล่าคร่ากุม เขากับเม้าจับโป๊ยย่อมยากดิ้นหลุดจากเงื้อมมือฝ่ายตรงข้าม ยามนั้นครุ่นคิดขึ้น

'เภทภัยของเม้าตั่วกอดรานี้ ล้วนเป็นเราก่อกวนขึ้น สองเท้ามันเดินเหินไม่ได้ มิทราบต้องใช้เวลานานเท่าใดจึงสามารถหลบหนีไป? เราสมควรรั้งอยู่ที่นี้คอยถ่วงเวลา ขอเพียงไฮ้เล่าโอวกู (เต่าชราแซ่ไฮ้...คำเต่าเป็นคำด่าอันเจ็บแสบของจีน เปรียบเปรยว่าภรรยาคบชู้สวมเขาให้) ไม่ทราบว่าเราเป็นตัวปลอมก็หาเป็นไรไม่ เต่าชรานี้ป่วยหนักจนสติสัมปชัญญะเลอะเลือน รอจนมันสิ้นสติไป เราก็ปลิดชีวิตมันในมีดเดียวหนีเอาชีวิตรอดได้'

ผ่านไปชั่วขณะ ที่ไกลตาพลันบังเกิดเสียงเคาะเกราะบอกโมงยามดังมา กลับเป็นเวลายามตัน (สองทุ่ม)

อุ้ยเซี่ยวปัอเห็นเปลวเทียนแลบแปลบ จากนั้นเทียนไขเล่มซ้ายมือพลันดับไป พอก้มศีรษะลงเห็นซากศพเซี่ยวกุ่ยจื้อนอนแข็งทื่อ อดประหวั่นพรั่นพรึงมิได้ ครุ่นคิดตามประสาเด็กขึ้น

'คนผู้นี้ถูกเราฆ่าทิ้ง กลับกลายเป็นปีศาจ มิทราบจะทวงวิญญาณเราหรือไม่'

จากนั้นครุ่นคิดสืบต่อ

'รอจนฟ้าสางสว่าง เกรงว่ายากหนีเอาชีวิตรอดได้ สมควรฉกฉวยโอกาสยามวิกาลมืดมิดหลบหนีไป'

แต่ทว่าไฮ้เล่ากงครวญครางไม่ขาดหู หาได้สิ้นสติไป ทั้งอยู่ในท่วง

ท่านอนหงาย ต่อให้อุ้ยเซี่ยวป้อมีขวัญกล้ากว่านี้ ก็ไม่กล้าทิ่มแทงมีดสั้นใส่ทรวงอกหรือท้องน้อยมัน

อุ้ยเซี่ยวป้อทราบดีว่า ชายชรานี้มีพลังฝีมือสูงส่ง ขอเพียงปลายมีดกระทบถูกกล้ามเนื้อมัน ฝ่ายตรงข้ามสะบัดฝ่ามือตีโต้มา ก็สามารถฟาดมันศีรษะแหลกลาญ

ชั่วครู่ให้หลัง เทียนไขอีกสองเล่มก็ดับไป ไฮ้เล่ากงสองตามองไม่เห็นวัตถุแต่ยามอยู่ในความมืด อุ้ยเซี่ยวป้อก็ผิดแผกจากมัน หวนนึกถึงซากศพเซี่ยวกุ่ยจี้ออยู่ข้างเตียงถึงกับหวาดหวั่นขวัญเสีย มุ่งหวังว่าสามารถหลบหนีออกจากห้องแต่เนิ่นๆ

มิคาดพอขยับกาย ไฮ้เล่ากงก็ส่งเสียงว่า

"เซี่ยวกุ่ยจี้อเจ้า...เจ้าอยู่ที่นี่กระมัง?"

อุ้ยเซี่ยวป้อได้แต่ขานรับว่า

"ข้าพเจ้าอยู่ที่นี้"

รออยู่ครึ่งชั่วยาม ย่องฝีเท้าเดินช้าๆ ถึงข้างประตู

ไฮ้เล่ากงพลันกล่าวอีกว่า

"เซี่ยวกุ้ยจี้อ เจ้าคิดไปที่ใด?"

"ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้าคิดไปปัสสาวะ"

"ไฉนไม่ปัสสาวะภายในห้อง?"

อุ้ยเซี่ยวป้อส่งเสียงรับคำ หมุนตัวเข้าสู่ห้องชั้นใน แต่เขาไม่เคยเหยียบย่างเข้าไปมาก่อน เพิ่งผ่านเข้าประตูเดินไปสองก้าว ศีรษะปะทะกับตู้ใบหนึ่งดังโครม

ไฮ้เล่ากงที่เบื้องนอกถามว่า

"เจ้ากำลังทำอะไร?"

อุ้ยเซี่ยวป้อตะกุกตะกักว่า

"ไม่...ไม่มีใด"

พลางยื่นมือคลำเปะปะ จนคลำพบขอบโต๊ะ พอเลื่อนมือขึ้นไปก็

สัมผัสถูกหินเหล็กไฟ สร้างความยินดียิ่ง รีบตีหินเหล็กไฟขึ้น เห็นบนโต๊ะจัดวางเทียนไขสิบกว่าเล่ม จึงจ่อเทียนไขเล่มหนึ่งปักลงบนเชิงเทียน

แลเห็นภาพในห้องจัดตั้งเตียงขนาดใหญ่ใบหนึ่งและเตียงขนาดเล็กอีกเตียงหนึ่ง คาดว่าเป็นที่นอนของไฮ้เล่ากงกับเซี่ยวกุ่ยจื้อ มุมห้องมีหีบอีกหลายใบ และหนึ่งโต๊ะหนึ่งตู้เสื้อผ้า นอกจากนั้นไม่มีเครื่องประดับอื่นอีก ดูท่าทีไฮ้เล่ากงมีความเป็นอยู่อย่างสมถะมิฟุ่งเฟ้อ เพียงแต่ด้านซ้ายมือจัดตั้งอ่างน้ำขนาดใหญ่ใบหนึ่ง น้ำในอ่างกระเซ็นออกมาแปดเปื้อนพื้นข้างเตียงจนเนืองนอง

ขณะจะสำรวจดูว่ามีหน้าต่างให้หลบหนีออกไปหรือไม่ ไฮ้เล่ากงที่เบื้องนอกก็ส่งเสียงอีกครา

"เจ้าไฉนยังไม่ปัสสาวะอีก?"

อุ้ยเซี่ยวป้อใจหายวาบ ฉุกคิดขึ้น

'มันไฉนพร่ำเรียกหาเราไม่ขาดปาก? หรือฟังออกว่าซุ่มเสียงเราผิดแผกจากเดิม? เริ่มระแวงสงสัย ไม่เช่นนั้นเราจะปัสสาวะหรือไม่ เกี่ยวข้องใดกับมัน?'

ยามนั้นส่งเสียงขานรับ ควานหากระโถนปัสสาวะจากใต้เตียงขนาดเล็ก ทางหนึ่งปัสสาวะ ทางหนึ่งสำรวจหาหน้าต่าง เห็นบานหน้าต่างภายในห้องปิดสนิทแน่น ร่องหน้าต่างล้วนใช้กระดาษปิดไว้ คาดว่าไฮ้เล่ากงเป็นโรคหืดเรื้อรัง เกรงว่าจะได้รับความหนาว จึงปิดหน้าต่างมิให้ลมหนาวกรรโชกเข้ามาแม้แต่น้อย หากแม้นเขาเปิดหน้าต่างโดยแรง ไฮ้เล่ากงย่อมต้องได้ยิน เกรงว่าไม่ทันหลบหนีออกนอกหน้าต่างก็ถูกฝ่ายตรงข้ามคร่ากมไว้

อุ้ยเซี่ยวป้อสำรวจดูทั่วทั้งห้อง คิดเสาะหาช่องทางหลบหนี แต่ภายในห้องไม่มีช่องโหว่กระทั่งโพรงมุสิก หากหลบหนีออกนอกห้อง ก็ต้องถูกไฮ้เล่ากงล่วงรู้ สายตายามกวาดมอง เหลือบเห็นหัวเตียงของเซี่ยวกุ่ยจื้อจัดวางอาภรณ์ใหม่เอี่ยมชุดหนึ่ง พลันฉุกใจคิด บังเกิดปฏิภาณวูบ

รีบเปลี้องอาภรณ์ซอมซ่อที่สวมใส่ออก ผลัดเปลี่ยนเป็นสวมชุดขันทีของเชี่ยวกุ่ยจื้อแทน

ไฮ้เล่ากงส่งเสียงอีกว่า

"เชี่ยวกุ่ยจื้อ เจ้ากำลังทำอะไร?"

อุ้ยเชี่ยวป๊อขานรับไปว่า

"มาแล้ว"

ทางหนึ่งกลัดกระดุมเสื้อ ทางหนึ่งเดินออกไปหยิบฉวยหมวกขันทีของเชี่ยวกุ่ยจื้อสวมลงบนศีรษะ กล่าวต่อ

"เทียนไขดับแล้ว ข้าพเจ้าจะไปจุดใหม่เล่มหนึ่ง"

ฉกฉวยโอกาสหมุนตัวกลับห้องชั้นใน หยิบเทียนไขสองเล่มออกมาพร้อมกับตะปบอาภรณ์ชุดที่ตนเองปลดเปลี้องออกติดมือมาด้วย

ไฮ้เล่ากงพลันทอดถอนใจกล่าวว่า

"เจ้าจุดเทียนไขจริงๆ?"

"ถูกแล้ว หรือท่านมองไม่เห็น?"

ไฮ้เล่ากงเงียบงันชั่วขณะ ส่งเสียงไอหลายคราจึงกล่าว

"เราสำนึกว่าตัวยานั้นไม่อาจรับประทานมากเกินไป เพียงแต่ไอหอบจน...จนสาหัสนัก มาตรว่าทุกครั้งรับเพียงส่วนเสี้ยว แต่เมื่อสะสมนานเข้าเพราะเป็นพิษร้ายเรื้อรัง ในที่สุด...ในที่สุดทำลายดวงตาบอดไป"

อุ้ยเชี่ยวป๊อคลายใจลง ครุ่นคิดขึ้น

'มันไม่ทราบว่าเราเพิ่มเติมตัวยาลงในสุราอีกหลายส่วน ยังเข้าใจว่ารับประทานยานานวันพิษของตัวยาสะสมดั่งค้างไว้ เป็นเหตุให้อาการกำเริบขึ้น"

ได้ยินไฮ้เล่ากงกล่าวอีกว่า

"เชี่ยวกุ่ยจื้อ ปกติกงกงปฏิบัติต่อเจ้าอย่างไร?"

อุ้ยเชี่ยวป๊อมิทราบแม้แต่น้อยว่า ปกติไฮ้เล่ากงปฏิบัติต่อเชี่ยวกุ่ยจื้ออย่างไร รีบตอบว่า

"คียิ่ง"

"อืมม์ ตอนนี้กงกงตาบอดไป ในโลกมีแต่...มีแต่เจ้าดูแลเรา เจ้าจะสลัดทอดทิ้งเราหรือไม่?"

ซุ่มเสียงแผ่วแววรันทดหดหู่ อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

"ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้าย่อมไม่"

"เป็นความจริง?"

"ย่อมแน่นอน"

อุ้ยเซี่ยวป้อมีความสามารถในการโป้ปดเป็นอัจฉริยะ เสกสรรปั้นเรื่องมดเท็จ ใช้ถ้อยคารมมอมเมาจนผู้คนหลงเชื่อคล้อยตาม ไฮ้เล่ากงพอถามไถ่ ก็ตอบโดยไม่รีรอลังเล มิหนำซ้ำซุ่มเสียงจริงจัง เป็นที่ตื่นเต้นของไฮ้เล่ากง ยามนั้นกล่าวอีกว่า

"กงกง ข้าพเจ้าหากไม่ปรนนิบัติท่าน จะให้ผู้ใดปรนนิบัติท่าน โรคดวงตาของท่านอีกไม่กี่วันก็ทุเลา ไม่ต้องวิตกกังวลไป"

ไฮ้เล่ากงทอดถอนใจยาวกล่าวว่า

"ไม่มีทางทุเลาเด็ดขาด...ผู้แซ่เม้าหลบหนีไปแล้วกะมัง?"

"ถูกแล้ว"

"เด็กชายที่มันนำมา ถูกเจ้าฆ่าทิ้งกระมัง?"

อุ้ยเซี่ยวป้อรับฟังจนใจเต้นระทึกตูมตาม ตอบว่า

"ถูกแล้ว ซากศพ...มันจะจัดการอย่างไร?"

ไฮ้เล่ากงกล่าวอย่างครุ่นคิด

"พวกเราฆ่าคนภายในห้อง หากถูกบุคคลอื่นล่วงรู้สอบถามมา นับว่าวุ่นวายยิ่ง เจ้าไปหยิบฉวยหีบยาของเราออกมา"

อุ้ยเซี่ยวป้อรับคำ เดินเข้าห้องชั้นในไม่เห็นมีหีบยาใด จึงดึงลิ้นชักของตู้ออกเสาะหา

ไฮ้เล่ากงพลันกระชากเสียงว่า

"ผู้ใดเรียกเจ้าดึงลิ้นชักออก?"

อุ้ยเซี่ยวป้อสะท้านเฮือก ฉุกคิดขึ้น
'ที่แท้ลิ้นชักนี้ห้ามมิให้ดึงออก'
ขณะครุ่นคิด กล่าวว่า
"ข้าพเจ้ากำลังค้นหาหีบยา ไม่ทราบวางอยู่ที่ใด?"
ไฮ้เล่ากงตวาดว่า
"เหลวไหล หีบยาวางอยู่ตำแหน่งใดก็ไม่ทราบ?"
"ข้าพเจ้าหลังจากฆ่าคน ในใจ...ในใจหวาดกลัวยิ่ง กงกงท่านก็ตาบอด ก่อกวนจนข้าพเจ้าสับสนวุ่นวาย"
กล่าวถึงตอนท้าย กลับเปล่งเสียงร่ำไห้ออกมา เขาไม่ทราบหีบยาวางอยู่ที่ใด เกรงว่าการนี้จะเผยพิรุธ พอคิดร่ำไห้ก็ร่ำไห้โดยไม่ลำบากยากเย็น
ไฮ้เล่ากงกล่าวว่า
"โอ ฆ่าผู้คนคนหนึ่งจะเป็นไรไป? เจ้าก็มิใช่ไม่เคยฆ่าคน หีบยาอยู่ในหีบใบแรก"
อุ้ยเซี่ยวป้อลอบปีติยินดี เห็นหีบทั้งสองใบใส่กุญแจทองเหลือง มิทราบกุญแจเปิดไขอยู่ที่ใด พอยื่นมือทดลองบิดกุญแจ กุญแจก็เคลื่อนไหวได้ ที่แท้เพียงล่ามไว้ ต้องลอบร้องในใจ
'โชคดีนัก หากแม้นเรายังมิทราบความพิสดารของกุญแจซึ่งเพียงล่ามไว้ เอ่ยปากสอบถามถึงกุญแจเปิดไข ย่อมกระตุ้นความระแวงสงสัยแก่เต่าชรา'
ดังนั้นถอดกุญแจออก เปิดฝาหีบขึ้น เห็นภายในหีบจัดวางข้าวของที่ไม่รู้จักจำนวนมาก ด้านซ้ายมีหีบยาซึ่งแพทย์พยาบาลสะพายติดตัวอยู่ใบหนึ่ง จึงหยิบฉวยเดินออกไป
ไฮ้เล่ากงกล่าวว่า
"ใช้ผงฮ่วยซีฮุ้ง (ผงละลายซากศพ) ละลายซากศพทารกนั้นเถอะ"
อุ้ยเซี่ยวป้อรับคำ เปิดหีบยาออก ภายในหีบจัดวางขวดเคลือ

ลักษณะสีสันผิดแผกแตกต่างกันนานาชนิด บนขวดหามีฉลากติดไว้ไม่ มิทราบขวดใดเป็นผงละลายซากศพจึงกล่าว

"เป็นขวดใด?"

"ทารกนี้ไฉนกลับกลายเป็นโง่งมปานนี้ หรือแตกตื่นจนสมองเลอะเลือน?"

"ข้าพเข้า...ข้าพเจ้ากลัวยิ่ง กงกง ดวงตาของท่านจะทุเลาเป็นปกติหรือไม่?"

น้ำเสียงกลับเต็มไปด้วยความห่วงใยกังวลต่อโรคดวงตาของฝ่ายตรงข้าม

ไฮ้เล่ากงคล้ายบังเกิดความสำนึกตื้นตัน ยื่นมือออกลูบคลำศีรษะอุ้ย-เซี่ยวปัอ กล่าวว่า

"ขวดสามเหลี่ยมสีเขียวใบนั้น เป็นขวดบรรจุผงละลายซากศพ ยาผงนี้ล้ำค่ายิ่งใช้เพียงเล็กน้อยก็พอ"

อุ้ยเซี่ยวปัอรับคำ หยิบขวดสามเหลี่ยมสีเขียวใบนั้นขึ้น ดึงกระดาษขาวแผ่นหนึ่งจากในหีบยา เปิดจุกขวดเทผงสีขาวลงบนแผ่นกระดาษเล็กน้อย จากนั้นโรยใส่ซากศพเซี่ยวกุ่ยจื้อ

แต่ทว่ารออยู่ชั่วขณะ หามีสิ่งผิดปกติใดไม่ ไฮ้เล่ากงพลันกล่าวว่า

"เป็นอย่างไร?"

"ไม่มีสิ่งผิดปกติใด"

"เจ้าโรยยาผงลงบนโลหิตของซากศพหรือไม่?"

อุ้ยเซี่ยวปัอฉุกใจคิด ประสิทธิภาพของผงละลายซากศพคงอยู่ที่ความนี้เอง จึงอุทานดังอา กล่าวว่า

"ข้าพเจ้ากลับลืมเลือนไป"

จากนั้นเทผงละลายซากศพอีกส่วนหนึ่งโรยลงบนปากแผลที่กลางหลังซากศพ

ไฮ้เล่ากงกล่าวว่า

"วันนี้เจ้าประหลาดจริงๆ กระทั่งสำเนียงเสียงกล่าวก็แปรเปลี่ยนไป"

เพิ่งขาดคำ ปากแผลที่กลางหลังซากศพเชี่ยวกุ่ยจื้อพลันบังเกิดเสียงฉี่ๆ ควันสายหนึ่งพวยพุ่งขึ้น จากนั้นปากแผลปรากฏน้ำเหลืองไหลหลั่งออกมา

เห็นปากแผลของซากศพ ยิ่งมายิ่งเปื่อยสลายขยายกว้างขึ้น น้ำเหลืองพอไหลซึมถูกกล้ามเนื้อส่วนอื่นบนซากศพก็บังเกิดควันพวยพุ่ง ค่อยๆ ละลายเป็นน้ำเหลือง กระทั่งเสื้อผ้าอาภรณ์ก็เฉกเช่นกัน

อุ้ยเชี่ยวปัอชมดูจนสูดลมหายใจเข้าไปอย่างหนาวเหน็บ หยิบฉวยเสื้อที่ตนเองผลัดเปลี่ยนโยนลงบนซากศพ จากนั้นเห็นรองเท้าที่ตนสวมใส่เก่าขาด รีบถอดรองเท้าเชี่ยวกุ่ยจื้อออกมาผลัดเปลี่ยนสวมใส่แทน เหวี่ยงรองเท้าขาดลงยังกองน้ำเหลือง

หนึ่งชั่วยามให้หลัง ซากศพเชี่ยวกุ่ยจื้อรวมทั้งเสื้อผ้าอาภรณ์ถุงน่องรองเท้าล้วนละลายหายสิ้น เพียงหลงเหลือน้ำเหลืองกองหนึ่งอยู่บนพื้น

อุ้ยเชี่ยวปัอครุ่นคิดขึ้น

'เต่าชรานี้หากสิ้นสติไปในตอนนี้นับว่าประเสริฐแท้ เราเพียงผลักไสมันลงในน้ำพิษ ก็สามารถละลายซากสังขารมัน จนไม่เหลือแม้โครงกระดูก'

แต่ไฮ้เล่ากงไอหอบไม่หยุดยั้ง ทอดถอนใจไม่ขาดปาก กลับไม่สิ้นสติสมประดี เห็นเบื้องนอกสว่างรำไรเป็นยามอรุณใกล้รุ่ง ดังนั้นครุ่นคิดขึ้น

'เราเมื่อผลัดเปลี่ยนเป็นสวมใส่เสื้อผ้าของเชี่ยวกุ่ยจื้อ ก็ออกไปได้อย่างโอ่อ่าผ่าเผย มาตรว่ามีคนทักทายเราก็ไม่ต้องกลัว'

พลันได้ยินไฮ้เล่ากงกล่าวว่า

"ฟ้าใกล้รุ่งสางแล้วกระมัง?"

"ใช่แล้ว"

"เจ้าไปตักน้ำมาทำความสะอาดพื้นดิน"

อุ้ยเชี่ยวปัอรับคำ กลับเข้าสู่ห้องชั้นใน ใช้กระบวยตักน้ำในอ่างติดต่อกันหลายกระบวย ชะล้างคราบน้ำเหลืองบนพื้นดินจนสะอาดสะอ้าน

ไฮ้เล่ากงกล่าวอีกว่า

"รอจนรับประทานอาหารเช้าเสร็จสิ้น ก็ไปเล่นพนันกับพวกมัน"

อุ้ยเชี่ยวปัอสงสัยใจยิ่ง เข้าใจว่านี่เป็นวาจาแฝงความหมายตรงกันข้าม จึงกล่าว

"เล่นพนัน ข้าพเจ้าจึงไม่ไป ดวงตาท่านใช้การมิได้ ข้าพเจ้าไหนเลยผละไปเล่นหาความสนุกสนาน?"

ไฮ้เล่ากงกระชากเสียงว่า

"ผู้ใดว่าไปหาความสนุกสนาน? เราสอนเจ้าเป็นเวลาหลายเดือน สูญเสียเงินทองไปหลายร้อยตำลึง เพราะเพื่อทำงานนั้น เจ้ากลับไม่เชื่อฟังคำพูดเรา?"

อุ้ยเชี่ยวปัอไม่เข้าใจเจตนามัน ได้แต่ตอบอย่างคลุมเครือว่า

"มิใช่ไม่เชื่อฟังคำพูดท่าน เพียงแต่ร่างกายท่านไม่สบาย ไอหอบสาหัสนัก ข้าพเจ้าหาก...หากทำงานนั้น ก็ไม่มีผู้คนดูแลท่าน"

"เจ้าหากทำงานนั้นให้กับเราสำเร็จ จะประเสริฐเลิศกว่าอื่นใดทั้งสิ้นตอนนี้ทดลองทอดดูอีกครา"

"ทดลองทอดดู ทอดอะไร?"

ไฮ้เล่ากงกระชากเสียงกล่าวว่า

"รีบนำลูกเต๋ามา ผลักไสบ่ายเบี่ยงไยกัน? เนื่องเพราะไม่ยอมคร่ำเคร่งฝึกฝน เป็นเหตุให้ฝึกเป็นเวลานาน ยังไม่มีความรุดหน้า"

อุ้ยเชี่ยวปัอพอฟังว่าทอดลูกเต๋า ถึงกับคึกคักอักโข ตอนอยู่ในเมืองเอี้ยงจิว นอกจากฟังนิทานในแผงน้ำชา เวลาส่วนใหญ่มักทอดลูกเต๋ากับผู้คน มาตรว่าอายุยังเยาว์ แต่เป็นนักพนันชั้นเซียนในตรอกซอยแถบเมืองเอี้ยงจิว เพียงแต่ไม่ทราบลูกเต๋าวางอยู่ที่ใดจึงกล่าว

"วันนี้ถูกก่อกวนจนศีรษะพองโต มิทราบวางลูกเต๋าหลายลูกนั้นอยู่ที่ใด?"

ไฮ้เล่ากงแผดด่าว่า

"ช่างใช้การไม่ได้ พอฟังว่าทอดลูกเต๋า ก็แตกตื่นจนขวัญฝ่อ แม้เล่นแพ้เสียเงินทอง ก็หาใช่เงินทองของเจ้า ไยต้องเกรงกลัวไป ลูกเต๋านั้นมิใช่วางอยู่ในหีบหรือ?"

อุ้ยเชี่ยวป้อส่งเสียงดังอ้อ เดินเข้าห้องชั้นในเปิดหีบออก รื้อค้นอยู่หลายตลบเห็นในกล่องสีทองใบหนึ่ง จัดวางชามเคลือบเล็กๆ ภายในชามมีลูกเต๋าเรียงรายอยู่หกลูก

อุ้ยเชี่ยวป้อคล้ายพบพานสหายเก่าก็ปาน อดส่งเสียงโห่ร้องมิได้ หยิบฉวยลูกเต๋าทั้งหกลูกขึ้น ถึงกับโห่ร้องออกมาอีกครา กระแสเสียงเปี่ยมความปีติยินดี

ที่แท้เขามิเพียงพบพานสหายเก่า ทั้งยังเป็นสหายเก่าที่ 'สนิทสนม' ที่สุด พอถือลูกเต๋าทั้งหกลูกไว้ก็ทราบว่าเป็นลูกเต๋าถ่วงปรอท ใช้หลอกต้มเงินทองฝ่ายตรงข้ามโดยเฉพาะ อุ้ยเชี่ยวป้อคุ้นเคยชำชองเป็นพิเศษ พอแตะสัมผัสก็ล่วงรู้ในบัดดล

อุ้ยเชี่ยวป้อถือชามเคลือบและลูกเต๋ามาถึงข้างกายไฮ้เล่ากง กล่าวว่า

"ท่านต้องการให้ข้าพเจ้าออกไปเล่นพนัน ตัวเองอยู่ที่นี้เพียงลำพังจริงๆ?"

ไฮ้เล่ากงตัดบทว่า

"อย่าได้พร่ำพิไร จำกัดให้เจ้าทอดลูกเต๋าเป็นแต้มสูงสุดภายในสิบตา"

ยุคสมัยนั้น วิธีการเล่นการพนันทอดลูกเต๋าในเมืองปักกิ่งและเอี้ยง-จิวกลับไม่ผิดแผกแตกต่างกัน ล้วนใช้ลูกเต๋าหกลูกทอดจนมีสี่ลูกออกแต้มเดียวกัน ที่หลงเหลืออีกสองลูก นับเป็นลูกเต๋าพิสูจน์ผลแพ้ชนะ หากสองลูกล้วนออกแต้มเป็นหก นับเป็นแต้มสูงสุด หากแม้ทั้งสองลูกออกแต้มเพียงหนึ่ง ก็เป็นแต้มต่ำสุด

อุ้ยเชี่ยวป้อครุ่นคิดในใจ

'ลูกเต๋านี้เมื่อถ่วงปรอท ก็สามารถทอดให้ออกแต้มตามใจปรารถนา ท่านกลับให้เราทดลองทอดสิบตาค่อยได้แต้มสูงสุด ออกจะดูแคลนบิดาไป

แล้ว'

ขณะครุ่นคิด หยิบลูกเต๋าขึ้นสะบัดวูบ ตกหล่นลงในชามเคลือบดังติงตัง ลูกเต๋าสี่ลูกออกแต้มสอง อีกสองลูกล้วนออกแต้มหก ปากกล่าวว่า

"กลับโชคดีนัก ทอดครั้งเดียวก็ได้แต้มสูงสุด"

ไฮ้เล่ากงกล่าวว่า

"อย่าได้เข้าใจว่าเรามองไม่เห็น ก็สามารถโป้ปดหลอกลวง ให้เราลูบคลำดู"

พลางยื่นมือมายังชามเคลือบ พอลูบคลำพบว่าลูกเต๋าทั้งหกลูกมีอยู่สี่ลูกออกแต้มสอง อีกสองลูกออกแต้มหกจริงๆ จึงกล่าวต่อ

"วันนี้กลับโชคดี ลองทอดเป็นแต้มสิบให้กับเรา"

อุ้ยเซี่ยวป้อกวาดลูกเต๋าขึ้น คิดหมายทอดลงพลันฉุกใจคิดขึ้น

'ฟังจากถ้อยคำมัน ความสามารถในการทอดลูกเต๋าของลูกเต่าน้อยเซี่ยวกุ่ยจื้อต่ำทรามยิ่ง เราหากทอดจนออกแต้มตามความต้องการของฝ่ายตรงข้าม ย่อมสร้างความระแวงสงสัยแก่เต่าชรา'

พอได้คิดบิดข้อมือวูบทอดติดต่อกันเจ็ดแปดครั้งล้วนผิดเพี้ยนจากคำสั่ง พอทอดตาสุดท้าย แสร้งทอดถอนใจออกมา

ไฮ้เล่ากงถามว่า

"ทอดได้กี่แต้ม?"

อุ้ยเซี่ยวป้อแสร้งตะกุกกะกักว่า

"เป็น...เป็น..."

ไฮ้เล่ากงแค่นเสียงดังเฮอะ ยื่นมือลูบคลำ พบว่าเป็นแต้มสามสี่ลูก ออกแต้มสลูกหนึ่ง ออกแต้มห้าลูกหนึ่ง จึงกล่าว

"ผิดเพี้ยนไปส่วนหนึ่ง แต้มสิบเปลี่ยนเป็นแต้มเก้า ทดลองใหม่อีกครา"

อุ้ยเซี่ยวป้อแสร้งทอดอีกสิบกว่าครั้ง ค่อยทอดเป็นแต้มสิบ ไฮ้เล่ากงพอตรวจแน่ชัด กลับยินดียิ่ง กล่าวว่า

"นับว่ามีความรุดหน้าบ้างแล้ว วันนี้นำไปห้าสิบตำลึงทดลองเสี่ยงโชคดู"

อุ้ยเซี่ยวป้อเมื่อครู่ตอนค้นหาลูกเต๋าภายในหีบ ก็พบเห็นเงินแท่งอยู่สิบกว่าแท่ง เมื่อเอ่ยถึงการพนันนับเป็นความบันเทิงที่ชื่นชอบที่สุด ชาวเมืองเอี๋ยงจิวล้วนทราบว่าอุ้ยเซี่ยวป้อเป็นจอมคดโกงน้อย นอกจาก 'ลูกแกะ' ที่มาจากต่างแดน ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ยอมหลงกลเล่นพนันกับเขา

ยามนี้เพิ่งระงับขวัญอันแตกตื่นลง พอฟังว่าออกไปเล่นพนันได้ นับว่าเฉกเช่นหลุดพ้นจากขุมนรกขึ้นสู่วิมานแดนสวรรค์จริงๆ เพียงมิทราบคู่ขาเป็นใคร? ไปเล่นพนันในที่ใด? หากสอบถามมากความกลับเป็นการเผยพิรุธ ต้องลอบร้อนรุ่มใจ

อุ้ยเซี่ยวป้อเปิดหีบหยิบเงินแท่งออกมาสองแท่ง เงินแต่ละแท่งหนักยี่สิบตำลึง ต้องหมกมุ่นครุ่นคิดนึกหาวิธีการหลอกถามรายละเอียดจากปากคำไช้เล่ากง

ยามนั้น นอกห้องพลันบังเกิดเสียงร้องเรียกว่า

"เซี่ยวกุ่ยจื้อ..."

อุ้ยเซี่ยวป้อเดินจากห้องชั้นใน ส่งเสียงขานรับคราหนึ่ง ไช้เล่ากงกล่าวเบาๆ

"คู่ขาพนันมาเรียกหาเจ้าแล้ว ตอนนี้ไปเถอะ"

อุ้ยเซี่ยวป้อพอฟังยินดียิ่ง ขณะจะตาหน้าออกไป พลันฉุกคิดขึ้น

'ผีพนันเหล่านั้นหาใช่ตาบอด พวกมันมองปราดเดียวย่อมทราบว่าเราไม่ใช่เซี่ยวกุ่ยจื้อ แล้วนี้จะทำอย่างไร?'

ได้ยินผู้คนที่เบื้องนอกเร่งรัดอีกว่า

"เซี่ยวกุ่ยจื้อ ท่านออกมา เรามีคำพูดจะกล่าว"

อุ้ยเซี่ยวป้อขานรับไปว่า

"จะออกไปแล้ว"

เขามีไหวพริบปราดเปรื่องตลอดมา พลันตากระจ่างวูบ หันกายเข้า

ห้องชั้นใน หยิบฉวยผ้าขาวผืนหนึ่งพันศีรษะและใบหน้า เผยเห็นแต่ดวงตาและริมฝีปาก กล่าวกับไฮ้เล่ากงว่า

"ข้าพเจ้าไปแล้ว"

จบคำ สาวเท้าออกจากประตูห้อง เห็นนอกห้องยืนด้วยขันทีอายุสามสิบเศษผู้หนึ่ง พอเห็นอุ้ยเซี่ยวป้อใช้ผ้าขาวพันศีรษะจึงกล่าวเบาๆ

"ท่านเป็นไรหรือ?"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวอย่างคล่องแคล่ว

"เล่นพนันแพ้กลับมา ถูกกงกงทุบตีจนหน้าฟกช้ำดำเขียว"

ขันทีนั้นหัวร่อฮิฮะ ไม่ระแวงสงสัยอีก กล่าวเบาๆ

"คิดถอนทุนคืนหรือไม่?"

อุ้ยเซี่ยวป้อกระตุกแขนเสื้อมัน สาวเท้าจากมาหลายก้าวกล่าวขึงขัง

"อย่าได้ให้กงกงได้ยิน ย่อมต้องการถอนทุนคืน"

ขันทีนั้นชูนิ้วหัวแม่มือ กล่าวว่า

"เด็กร้ายกาจยอดเยี่ยมนัก ไปกันเถอะ"

อุ้ยเซี่ยวป้อเดินเคียงบ่าเคียงไหล่ไปกับมัน เห็นขันทีผู้นี้ศีรษะเล็กเค้าหน้าซีดขาว ไปได้หลายวาขันทีนั้นกล่าวอีกว่า

"สองพี่น้องตระกูลอุงและเพ้งอุ้ย ล้วนรุดมาครบครัน หวังให้ท่านวันนี้โชคดีขึ้นบ้าง"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวอย่างกลอกกลิ้งกลมกลืนว่า

"วันนี้หากไม่ชนะ เกรงว่าย่ำแย่แน่นอน"

ตลอดรายทางล้วนลดเลี้ยวตามระเบียงคดเคี้ยว ผ่านตึกตำหนักใหญ่โตโอหาร มิทราบเป็นสถานที่ใด เห็นชายคาตึกประดับแพรวพราย ขื่อคานสลักเสลาลวดลายโบราณ โครงสร้างวิจิตรพิสดาร ในชีวิตของเขาไหนเลยเคยพบเห็นสิ่งก่อสร้างอันหรูหราฟุ่มเฟือยเช่นนี้มาก่อน

เร่งรุดชั่วขณะ ย่างเข้าตึกข้างริมอุทยานไม้ดอกหลังหนึ่ง ขันทีนั้นยกมือขึ้นเคาะประตูเป็นจังหวะสามครั้ง จากนั้นเคาะอีกสองครา หยุดเล็ก

น้อยเดาะอีกสามครั้ง

ประตูห้องพลันเปิดออก ได้ยินเสียงลูกเต๋ากระทบชามดังติงตัง อุ้ยเชี่ยวปัอรู้สึกคล้ายดุริยทิพย์บรรเลงขับกล่อม ไพเราะเสนาะโสตอย่างบอกไม่ถูก

เห็นภายในห้องชุมนุมด้วยผู้คนห้าหกคน ล้วนแต่งกายเยี่ยงขันที กำลังทอดลูกเต๋าอย่างจดจ่อ มีแต่บุรุษหนุ่มอายุยี่สิบเศษผู้หนึ่งถามว่า

"เชี่ยวกุ่ยจื้อเป็นไรหรือ?"

ขันทีที่ชักนำอุ้ยเชี่ยวปัอมากล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"เล่นแพ้กลับไป ถูกไฮ้เล่ากงทุบตี"

อุ้ยเชี่ยวปัอหยุดยืนที่เบื้องหลังคนผู้นั้น เห็นทุกผู้คนกำลังลงเงินแทง บ้างแทงหนึ่งตำลึง บ้างแทงห้าหุน ล้วนแต่ใช้เบี้ยแทนเงินแท้จริง จึงล้วงเงินแท่งออกมาแท่งหนึ่งแลกเป็นเบี้ยราคาห้าหุนจำนวนห้าสิบอัน

คนผู้หนึ่งกล่าวว่า

"เชี่ยวกุ่ยจื้อ วันนี้ขโมยเงินออกมาได้เท่าใด?"

อุ้ยเชี่ยวปัอกล่าวว่า

"ขโมยอันใด? ช่างระคายหูนัก"

มันคิดแผดด่าตัวบัดซบเหล่านี้ให้สมใจ เพียงแต่พบว่า สำเนียงเสียงกล่าวของตนเองผิดเพี้ยนจากทั้งหมด หากส่งเสียงแผดด่ายิ่งเผยพิรุธ จึงตกลงใจกล่าวให้น้อยลง

เห็นทั้งหมดแทงเสร็จสิ้น ขันทีที่ชักนำอุ้ยเชี่ยวปัอมายังรีรอลังเล ผู้คนข้างเคียงจึงกล่าว

"เล่าโง้ว (ผู้แซ่โง้ว) ระหว่างนี้เจ้ามือจ่ายหนัก สมควรแทงให้มากไว้"

คนแซ่โง้วรับคำ แทงเป็นเงินสองตำลึง เหลียวหน้ามากล่าวว่า

"เชี่ยวกุ่ยจื้อ ท่านเล่า?"

อุ้ยเชี่ยวปัอครุ่นคิดขึ้น

'ทางที่ประเสริฐ อย่าให้ทั้งหมดมุ่งความสนใจมายังเรา ไม่บังควร

แทงมากเกินไป'

ดังนั้นแทงเป็นจำนวนห้าหุน มิว่าผู้ใดก็ไม่แยแสสนใจเขา

เจ้ามือพนันเป็นคนร่างอ้วนฉุ คนทั้งหมดล้วนเรียกเป็นเพ้งตั่วกอ (พี่ใหญ่แซ่เพ้ง) อุ้ยเชี่ยวปัอจำได้ว่า ในวงพนันมีคนผู้หนึ่งนามเพ้งอุ้ย เพ้ง-ตั่วกอนี้ย่อมเป็นเพ้งอุ้ยนั้น เห็นมันรวบลูกเต๋าขึ้น เขย่าในมือเล็กน้อย ตวาดเป็นเชิงตัดไม้ข่มนามว่า

"กินรวบหมดสิ้น"

จากนั้นทอดลูกเต๋าลงในชาม

อุ้ยเชี่ยวปัอจับตาดูท่าทอดลูกเต๋าของมัน พอเห็นเช่นนั้นพลันคลายใจลง ครุ่นคิดขึ้น

'คนผู้นี้เป็นลูกแกะ'

ในความเข้าใจของเขา นักพนันที่ไม่รู้จักหลอกต้มฝ่ายตรงข้ามนับเป็นลูกแกะ

เพ้งอุ้ยพอทอดลูกเต๋าทั้งหกลูก เห็นสี่ลูกออกแต้มสี่ อีกลูกหนึ่งออกแต้มห้า อีกลูกหนึ่งออกเป็นแต้มหก คนที่หลงเหลือทยอยทอดลูกเต๋า ผู้ใดทอดได้สิบสองแต้ม เจ้ามือก็จ่ายตามจำนวนที่คนผู้นั้นแทงไว้ ผู้ใดทอดต่ำกว่าสิบเอ็ดแต้ม ล้วนถูกกินรวบ ผู้แซ่โง้วทอดได้แปดแต้ม เงินสองตำลึงที่แทงไว้จึงถูกกินรวบ

อุ้ยเชี่ยวปัอพอเห็นคนผู้หนึ่งทอดลูกเต๋า ก็ร้องคำ 'ลูกแกะ' ในใจ ถึงกับลอบร้องติดต่อกันเจ็ดครั้งปลอดโปร่งคลายใจลง

ควรทราบว่าคู่ขาพนันทั้งเจ็ดคน หากมีคนผู้หนึ่งเป็นนักพนันชั้นเซียน ขณะที่เขาทอดลูกเต๋าด้วยวิธีคดโกง มือพนันชั้นเซียนนั้นย่อมสังเกตออก โอกาสหลอกต้มเงินทองของเขาก็ลดน้อยลง

เมื่อถึงรอบอุ้ยเชี่ยวปัอทอดลูกเต๋า จึงหยิบยกลูกเต๋าขึ้นรวบกำไว้ในมือ ถึงกับแทบหัวร่อออกมา ที่แท้เครื่องมือพนันเหล่านี้ความจริงเป็นลูกเต๋าถ่วงตะกั่วชุดหนึ่ง ในอกเสื้อตนเองพกลูกเต๋าถ่วงปรอทของไฮ้เล่ากง

ติดตัว ตอนแรกคิดเล่นถึงกลางคืน ก็ทำการผลัดเปลี่ยน หลังจากได้กำไรเงินทองจำนวนหนึ่ง ค่อยสับเปลี่ยนกลับคืน

คิดสับเปลี่ยนลูกเต๋า ต้องมีสายตาหลักแหลม อากัปกิริยาคล่องแคล่วปราดเปรียวเช่นเดียวกับนักมายากล ก่อนอื่นต้องเบือนความสนใจของผู้อื่น เช่นเตะเก้าอี้ล้มลง ผลักถ้วยน้ำชาพลิกคว่ำ ก็สับเปลี่ยนลูกเต๋าแท้เทียมกัน แน่นอนหากเป็นนักพนันชั้นเซียนจริงๆ ย่อมมิต้องใช้วิธีต่ำต้อยเช่นชนเก้าอี้ ล้มถ้วยชา

อุ้ยเชี่ยวป๊อตอนอยู่ในซ่องคณิกา แดนชุมนุมชน มักเผชิญคู่มือร้าย-กาจ จึงร่ำเรียนวิธีสับเปลี่ยนลูกเต๋าได้อย่างแนบแน่นตั้งแต่แรก สามารถซ่อนลูกเต๋าหกลูกอยู่ในแขนเสื้อที่ข้อมือ พอกวาดลูกเต๋าจริงขึ้น สะบัดมือทอดลง ลูกเต๋าที่ตกอยู่ในชามกลับเป็นลูกเต๋าที่ซ่อนอยู่ในแขนเสื้อ ส่วนลูกเต๋าบนฝ่ามือกลับกลิ้งมายังมือซ้าย

ปรอทและตะกั่วล้วนเป็นโลหะแฝงน้ำหนัก ตอนตกลงในชามลูกเต๋าจะด้านหนึ่งหนักด้านหนึ่งเบา สามารถควบคุมให้ออกแต้มได้ตามใจนึก เพียงแต่ตะกั่วเป็นของแข็ง ปรอทเป็นของเหลว ดังนั้นทอดลูกเต๋าถ่วงตะกั่วได้ง่ายกว่าทอดลูกเต๋าถ่วงปรอท

ควรทราบว่าลูกเต๋าที่ถ่วงตะกั่ว ถูกผู้คนตรวจพบได้โดยง่าย พร้อมกันนั้นท่านเมื่อสามารถออกแต้มสูง ฝ่ายตรงข้ามก็ทอดได้แต้มสูงเช่นกัน แต่หากถ่วงปรอทเข้าไป ต้องการให้ออกเป็นแต้มใดต้องอาศัยฝีมืออันพิเศษพิสดาร นักพนันทั่วไปไม่อาจกระทำได้ สำหรับนักพนันชั้นเซียนที่แท้จริง ก็สามารถทอดลูกเต๋าธรรมดาให้ออกจำนวนแต้มได้โดยไม่ผิดพลาด วิชาฝีมือเยี่ยงนี้ในผู้คนจำนวนหนึ่งมีเพียงคนคนเดียว อุ้ยเชี่ยวป๊อยังไม่เคยพบพานมาก่อน

อุ้ยเชี่ยวป๊อพอพบว่าลูกเต๋าที่ใช้ทอดถ่วงตะกั่ว คาดว่าเป็นเชี่ยว-กุ่ยจื้อคราก่อนนำมาสับเปลี่ยนกับของจริง ฝ่ายตรงข้ามเมื่อล้วนเป็น 'ลูกแกะ' ก็ไม่ต้องสลับสับเปลี่ยนกับลูกเต๋าถ่วงปรอททุกตา เพื่อมิให้ตอนสับ

เปลี่ยนเกิดพิรุธ ถูกคู่ขาจับออกพร้อมลอบด่าในใจ

'เซี่ยวกุ่ยจื้อใช้การไม่ได้จริงๆ ทอดลูกเต๋าที่ถ่วงตะกั่วยังเล่นแพ้ได้'

จากนั้นฉุกคิดขึ้น

'มันเมื่อเล่นแพ้เสมอ เราต้องแพ้ก่อนแล้วค่อยชนะ เพื่อไม่ให้บุคคลอื่นระแวงสงสัย'

ดังนั้นสะบัดมือทอดลูกเต๋า นับรวมได้หกแต้ม ย่อมถูกเจ้ามือกินรวบไป

อุ้ยเซี่ยวป้อแพ้หนึ่งตาชนะหนึ่งตา เล่นไปเล่นมาเสียไปห้าตำลึง เล่นถึงตอนท้าย ทุกผู้คนเริ่มทุ่มเทเงินแทงมากขึ้น อุ้ยเซี่ยวป้อยังคงแทงห้าหุน เจ้ามือเพ้งอุ้ยพลันผลักเบี้ยพนันของอุ้ยเซี่ยวป้อออกกล่าวว่า

"อย่างน้อยต้องแทงหนึ่งตำลึง ห้าหุนไม่รับ"

อุ้ยเซี่ยวป้อมีนิสัยมชอบเอาชัย จึงเพิ่มเบี้ยพนันลงไปอีกอันหนึ่ง

เจ้ามือเพ้งอุ้ยพอทอดลูกเต๋าออก กลับเป็นสิบแต้ม อุ้ยเซี่ยวป้อครุ่นคิด

'ตานี้เราหากไม่สามารถชนะท่าน ไม่ขอเป็นนักสู้ผู้กล้า'

เมื่อถึงรอบทอดลูกเต๋าของเขา ก็ออกเป็นสามแต้มสี่ลูก หกแต้มสองลูกตามใจปรารถนา

เจ้ามือเพ้งอุ้ยต้องแผดต่าว่า

"มารดามันเถอะ วันนี้ปีศาจน้อยกลับโชคดีนัก"

อุ้ยเซี่ยวป้อใจหายวูบ ครุ่นคิดขึ้น

'ไม่ถูกต้อง เราหากเล่นชนะในลักษณะนี้ ผู้อื่นพอมุ่งความในใจมา จะพบว่าเรามิใช่เซี่ยวก่ยจื้อ'

ในตาต่อมาจึงจงใจเสียไปหนึ่งตำลึง เห็นผู้คนพากันเพิ่มเค้า บ้างแทงตำลึง บ้างเพิ่มเป็นสี่ตำลึง อุ้ยเซี่ยวป้อก็แทงสองตำลึง ชนะสองตำลึง รอบต่อไปแสร้งเสียหนึ่งตำลึง

ชนะสองตำลึงแพ้หนึ่งตำลึงเยี่ยงนี้ เมื่อเล่นพนันถึงยามเที่ยงก็ชนะ

มายี่สิบตำลึง เพียงแต่ได้เสียเป็นจำนวนน้อย มิว่าผู้ใดก็ไม่สังเกตสนใจ

ผู้แซ่โง้วกลับเสียเงินที่พกนำมาสามสิบตำลึงจนหมดสิ้น ท่าทีทอดอาลัยยิ่ง แบมือทั้งสองกล่าวว่า

"วันนี้โชคร้าย ไม่เล่นแล้ว"

อุ้ยเชี่ยวป้อตอนเล่นพนัน มักหลอกต้มคู่ขา แต่กลับมีจิตใจกว้างขวางต่อสหายพนันยิ่ง บางครั้งเขาถูกผู้คนก่นด่าประณาม กลุ้มรุมทุบตี มิมีผู้ใดเห็นเขาอยู่ในสายตา แต่หากมีคนเล่นเสียจนหมดตัว เขามักหยิบยืมเงินทองให้ คนผู้นั้นย่อมสำนึกดื้นตันยิ่ง ให้เกียรติแก่เขาอย่างสูง

ชั่วชีวิตอุ้ยเชี่ยวป้อ เพิ่งมีโอกาสแสดงตนเป็นผู้กล้าหาญในตอนหยิบยืมเงินแก่บุคคลอื่นนั่นเอง มาตรว่าผู้อื่นหยิบยืมไปแล้วไม่ชดใช้ เขาก็ไม่นำพา จะอย่างไรเงินทองเหล่านั้นก็ไม่ใช่ทรัพย์สินส่วนตัวของเขา ยามนี้เห็นผู้แซ่โง้วเสียจนเกลี้ยงเกลาคิดจากไป ก็รวบเบี้ยพนันกำหนึ่งมีราคายี่สิบสามสิบตำลึงยัดไปในมือมัน กล่าวว่า

"ท่านนำไปถอนทุนคืน หากชนะค่อยคืนต่อข้าพเจ้า"

ผู้แซ่โง้วยินดียิ่ง คนเหล่านี้ตอนเล่นพนันไม่เคยหยิบยืมเงินทองแก่กันและกัน หนึ่งนั้นเกรงว่าหยิบยืมให้แล้วไม่ได้คืน สองรู้สึกเงินทองถ่ายเทจากมือตนเองเป็นลางอัปมงคล อาจแปรจากชนะเป็นพ่ายแพ้ พอเห็นอุ้ยเชี่ยวป้อใจกว้างปานนี้ต้องตบไหล่เขากล่าวว่า

"น้องเราประเสริฐยิ่ง"

เจ้ามือเพ้งอุ้ยกำลังขึ้นมือ กริ่งเกรงผู้อื่นพ่ายแพ้หมดเกลี้ยงประกาศให้เลิกเล่น สำหรับกับ 'การประกอบคุณความดี' ของอุ้ยเชี่ยวป้อก็นิยมชมเชยยิ่ง กล่าวว่า

"เชี่ยวกุ่ยจื้อแปรเปลี่ยนนิสัย วันนี้ไม่ตระหนี่ถี่เหนียวอีก"

เมื่อเล่นพนันต่อไป อุ้ยเชี่ยวป้อก็ชนะอีกสิบกว่าตำลึง พลันมีคนร้องว่า

"ถึงเวลารับประทานอาหารแล้ว วันพรุ่งนี้ค่อยเล่นกันใหม่"

ทุกผู้คนพอฟังล้วนหยุดมือ แลกเปลี่ยนเบี้ยพนันเป็นเงินทอง อุ้ยเชี่ยวปัอออกมาพร้อมกับผู้แซ่โง้ว พลางครุ่นคิด

'มิทราบไปรับประทานอาหารที่ใด?'

ผู้แซ่โง้วเสียเงินพนันที่หยิบยืมมาแทบหมดสิ้นจึงกล่าว

"น้องเรา ได้แต่รอไว้วันพรุ่งค่อยใช้คืนท่าน"

อุ้ยเชี่ยวปัอกล่าวว่า

"พี่น้องกันเอง หาเป็นไรไม่"

"เยี่ยงนี้จึงเป็นพี่น้องอันประเสริฐ ท่านรีบกลับไป ไช้เล่ากงกำลังรอรับประทานอาหารร่วมกับท่าน"

อุ้ยเชี่ยวปัอฉุกใจคิดขึ้น

'ที่แท้เราต้องกลับไปรับประทานอาหารร่วมกับเต่าชรา ไม่หลบหนีในตอนนี้จะรอถึงเวลาใด?'

แลเห็นผู้แซ่โง้วหันกายเข้าสู่ห้องโถงแห่งหนึ่ง จึงครุ่นคิดสืบต่อ

'ที่นี้มีทั้งห้องโถงใหญ่ อุทยานไม้ดอก ทางระเบียงคดเดี้ยว มิทราบประตูใหญ่อยู่ที่ใด?'

ได้แต่วิ่งพลุ่งพล่านไปมา ตลอดรายทางพบพานบุคคลแต่งกายเช่นเดียวกับเขา แต่ไม่กล้าสอบถามถึงทิศทางของประตูใหญ่

อุ้ยเชี่ยวปัอยิ่งเดินยิ่งไกล ต้องประหวั่นลนลานขึ้นมาครุ่นคิดในใจ

'เรายังคงหวนกลับไปยังที่พำนักของเต่าชราแซ่ไช้ก่อนเถอะ'

แต่ตอนนี้กลับมิทราบหวนกลับที่พำนักของไช้เล่ากงอย่างไร ที่แท้ถึงกับหลงทาง จดจำเส้นทางเดินไม่ได้

สายตายามกวาดมอง เห็นบนประตูเหนือห้องโถงแขวนป้ายขวางแต่อ่านอักษรที่จารึกไว้ไม่ออก เนื่องเพราะเขารู้จักหนังสือเพียงคำ 'เจ็ก' (หนึ่ง) 'ยี่' (สอง) ซึ่งมีลายเส้นไม่กี่ขีดเท่านั้น

มุ่งหน้าอีกระยะหนึ่ง กระทั่งผู้คนก็แทบไม่พบพาน อุ้ยเชี่ยวปัอเริ่มหิวโหยจนท้องลั่นโครกคราก พอผ่านประตูรูปวงเดือน เห็นซ้ายมือ

ปลูกสร้างห้องหับหลังหนึ่งประตูห้องปิดแง้มไว้ พอเดินถึงข้างประตูรู้สึกมีกลิ่นหอมหวานของอาหารโชยกระทบนาสิก ถึงกับน้ำลายสอแทบหยดหยาด ผลักประตูอย่างแผ่วเบาชะโงกศีรษะ

เห็นบนโต๊ะภายในห้องจัดวางขนมเปียะ อาหารว่างสิบกว่าจาน อาหารว่างบางจานปรากฏควันร้อนกรุ่นลอยขึ้น เรื่องลักเล็กขโมยน้อย อุ้ยเซียวป้อนับว่าประพฤติจนเคยชิน เห็นภายในห้องไร้ผู้คน จึงเดินช้าๆ เข้าไปหยิบฉวยขนมเปียะหลายชั้นก้อนหนึ่งส่งเข้าปากตนเอง พอขบเคี้ยวลิ้มชิมรสชาติ ถึงกับลอบโห่ร้องชมเชย ขนมเปียะนี้ชั้นหนึ่งเป็นแป้งสาลีสอดไส้น้ำตาลหวาน แฝงกลิ่นหอมของอบเชย ทั้งนุ่มนิ่มทั้งหอมหวาน

ในช่องคณิกา ตอนต้อนรับแขกที่มาท่องเที่ยวหาความสุข ได้ปรุงอาหารว่างอย่างพิถีพิถัน อุ้ยเซี่ยวป้อลิ้มชิมก่อนแขกเหรื่อ มิว่าแม่เล้าผู้ควบคุมซ่องจะตบตีด่าว่า เขายังคงขโมยรับประทานไม่เปลี่ยนแปร แต่ขนมเปียะที่รับประทานในตอนนี้ ยังเอร็ดอร่อยกว่าในซ่องคณิกามากนัก เมื่อรับประทานหมดก้อน ไม่ได้ยินซุ่มเสียงผู้คนเคลื่อนเข้าใกล้ จึงหยิบฉวยขนมหวานอีกชิ้นหนึ่งส่งเข้าปากรับประทาน

ควรทราบว่า ประสบการณ์ในการขโมยรับประทานของอุ้ยเซี่ยวป้อช่ำชองชำนาญยิ่ง อาหารทุกถ้วยจานไม่กล้าหยิบฉวยมากชิ้น ไม่เช่นนั้นจะถูกคนพบเห็นโดยง่ายดาย

ครั้นแล้ว เปลี่ยนเป็นรับประทานถั่วแปบอีกก้อนหนึ่ง จากนั้นจัดขนมเปียะภายในจานใหม่ ไม่ทิ้งร่องรอยของการถูกขโมยหยิบฉวยไป ขณะรับประทานอย่างสนุกสนาน พลันได้ยินเสียงรองเท้าหนังย่ำกระทบพื้นดังขึ้นที่นอกห้อง แสดงว่ามีผู้คนมุ่งตรงมา

อุ้ยเซี่ยวป้อรีบตะปบขนมสอดไส้อีกก้อนหนึ่งมา เห็นภายในห้องเว้งว่างเปล่านอกจากโต๊ะตัวหนึ่ง หามีภาชนะอื่นอีก หน้าโต๊ะขึงม่านผืนหนึ่ง ดังนั้นไม่ขบคิดมากความ มุดปราดไปยังใต้โต๊ะ

คู่มืออันเข้มแข็ง

ได้ยินเสียงฝีเท้าดังขึ้นที่หน้าประตู คนผู้นั้นสาวเท้าเข้ามา อุ้ยเซี่ยว-ป้อเพ่งตามองออกไป เห็นรองเท้านั้นไม่ใหญ่กระไร ผู้มากลับเป็นเด็กหนุ่มที่อายุไล่เลี่ยกับเขา

อุ้ยเซี่ยวป้อคลายใจลง ส่งขนมสอดไส้เข้าปาก แต่ไม่กล้าส่งเสียงขบเคี้ยว เพียงใช้น้ำลายแตะขนมจนเปียก เพื่อสะดวกกับการกลืนลงคอ ได้ยินเสียงขบเคี้ยวอาหารดังขึ้นที่ข้างโต๊ะ เด็กหนุ่มนั้นกำลังหยิบฉวยขนมเปียะรับประทาน อุ้ยเซี่ยวป้อจึงฉุกคิดขึ้น

'ที่แท้เป็นปีศาจขโมยอีกตนหนึ่ง หากเราส่งเสียงร่ำร้องถาโถมออกไป ปีศาจน้อยนี้ย่อมต้องแตกตื่นจนหลบหนี เราก็สามารถรับประทานให้สมใจ'

จากนั้นครุ่นคิดสืบต่อ

'เมื่อครู่เราโง่เขลานัก สมควรหยิบฉวยอาหารว่างอีกหลายชนิดไปรับประทานในอุทยาน ที่นี้หาใช่ตึกเริงสราญ หรืออาหารพอขาดหายก็โทษว่าเรารับประทานร่ำไปเช่นเดียวกับคราก่อน?'

พลันได้ยินเสียงโครมๆ เด็กหนุ่มนั้นคล้ายกระหน่ำวัตถุใด สร้างความสงสัยอยากรู้แก่อุ้ยเซี่ยวป้ออย่างรุนแรง ชะโงกศีรษะมองออกไป

แลเห็นเด็กหนุ่มนั้นอายุสิบหกสิบเจ็ดปี สวมอาภรณ์รัดกุมใหม่เอี่ยมลออ รวบกำมือเป็นหมัดต่อยใส่มนุษย์หนังตัวหนึ่ง มนุษย์หนังนี้สูงเท่า

ผู้ใหญ่ จัดทำจากหนังวัวภายในอัดลมจนพองโต

เด็กหนุ่มพอต่อยหมัดถูกทรวงอกมนุษย์หนัง ก็วาดแขนทั้งสองออก โอบเอวมนุษย์หนังไว้ กดลงกับพื้นดิน วิชาที่ใช้เช่นเดียวกับชาวแมนจูที่ฝึกวิชาทุ่มเหวี่ยง ซึ่งพบพานในร้านสุราเมื่อวาน

อุ้ยเชี่ยวป้อพลันหัวร่อฮาๆ มุดปราดออกจากใต้โต๊ะ กล่าวว่า

"มนุษย์หนังไม่มีชีวิต มีอันใดน่าเล่น? ข้าพเจ้าจะเล่นกับท่านเอง"

เด็กหนุ่มพอเห็นอุ้ยเชี่ยวป้อปรากฏกายอย่างกะทันหัน ทั้งใบหน้าโพกเต็มไปด้วยผ้าขาว ต้องใจหายวูบ พอฟังว่าอุ้ยเชี่ยวป้อคิดเล่นกับตนเอง สี่หน้าพลันปรากฏแววปีติยินดีกล่าวว่า

"ตกลง ท่านเข้ามา"

อุ้ยเชี่ยวป้อสะอึกปราดเข้าหา พุ่งฝ่ามือออกหมายบิดแขนทั้งสองของเด็กหนุ่ม เด็กหนุ่มเบี่ยงกายวูบหลบเลี่ยงไปด้านข้าง ยื่นเท้าขวาออกตวัดวูบ อุ้ยเชี่ยวป้อก็ถูกขัดขาจนไม่สามารถยืนหยัดมั่น ล้มครืนลงกับพื้น

เด็กหน่มร้องเพ้ย กล่าวว่า

"ท่านไม่รู้จักวิชาทุ่มเหวี่ยง"

อุ้ยเชี่ยวป้อกล่าวอย่างดื้อรั้น

"ผู้ใดว่าไม่รู้จัก?"

พลางโถมปราดไปโอบเท้าขวาฝ่ายตรงข้าม เด็กหนุ่มยื่นมือออกตะปบใส่กลางหลังอุ้ยเชี่ยวป้อ อุ้ยเชี่ยวป้อมีท่าร่างคล่องแคล่วปราดเปรียวถลันกายวูบ ท่าตะปบของเด็กหนุ่มก็จู่โจมพลาดผิด

อุ้ยเชี่ยวป้อจำเคล็ดวิชาที่เหล่าชายฉกรรจ์ในร้านสุราใช้ออกได้ พลันพุ่งหมัดซ้ายออกต่อยใส่ปลายคางเด็กหนุ่มเสียงโครม กระแทกถูกเป้าหมายอย่างถนัดถนี่

เด็กหนุ่มนั้นงงงันวูบ ตาทอประกายขุ่นเคือง อุ้ยเชี่ยวป้อกลับลอเลียนน้ำเสียงฝ่ายตรงข้าม กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"เพ้ย ท่านไม่รู้จักวิชาทุ่มเหวี่ยง"

เด็กหนุ่มไม่กล่าวอะไร กวัดแกว่งมือซ้ายหลอกล่อ อุ้ยเซี่ยวป้อจึงงิดกายหลบเลี่ยงตามสัญชาตญาณ เด็กหนุ่มพลันพับศอกกระทุ้งออกกระแทกถูกชายโครงอุ้ยเซี่ยวป้อ สร้างความเจ็บปวดแก่อุ้ยเซี่ยวป้อจนย่อตัวลง

เด็กหนุ่มกางนิ้วทั้งสิบออกแล้วรวบเข้าหากัน บีบเค้นตันคออุ้ยเซี่ยวป้อไว้ กดร่างท่อนบนโน้มต่ำลง อุ้ยเซี่ยวป้อตวัดเท้าขวาเตะย้อนกลับไปเด็กหนุ่มพลันผลักสองมือ จนอุ้ยเซี่ยวป้อซวนเซถลาล้มฟุบลงกับพื้น

อุ้ยเซี่ยวป้อขุ่นแค้นยิ่ง กลิ้งร่างตามพื้นดิน ยื่นสองมือรวบเท้าทั้งสองของเด็กหนุ่มไว้กระตุกโดยแรง เด็กหนุ่มไม่อาจยืนหยัดมั่น ถึงกับล้มครืนลง

ครั้งนี้พอดีล้มลงกดทับบนร่างอุ้ยเซี่ยวป้อ เด็กหนุ่มมีส่วนสัดสูงใหญ่กว่าอุ้ยเซี่ยวป้อมากนัก พอกดทับอยู่เบื้องบนก็ใช้ศอกกดลำคออุ้ยเซี่ยวป้อไว้ อุ้ยเซี่ยวป้อลมหายใจอึดอัดติดขัด ต้องเหยียดเท้าถีบยันโดยแรง พลิกตัวติดต่อกันหลายคราว ในที่สุดสามารถเปลี่ยนเป็นกดทับอยู่เหนือร่างเด็กหนุ่ม เพียงแต่อุ้ยเซี่ยวป้อร่างเล็กน้ำหนักเบา ไม่สามารถกดฝ่ายตรงข้ามได้เนิ่นนาน เด็กหนุ่มพลันพลิกกายกลับขึ้นมาอีกคราว

อุ้ยเซี่ยวป้อกลับกลอกกลิ้งยิ่ง คลายมือจากการยึดกุมสองเท้าฝ่ายตรงข้าม มุดลอดมายังเบื้องหลัง เตะใส่กันเด็กหนุ่มอย่างหนักหน่วง

เด็กหนุ่มตวัดมือกลับ รวบจับเท้าขวาอุ้ยเซี่ยวป้อกระชากคราหนึ่ง อุ้ยเซี่ยวป้อก็หงายร่างล้มลง เด็กหนุ่มโถมตัวลงกดคอหอยอุ้ยเซี่ยวป้อไว้ ตวาดว่า

"ยอมแพ้หรือไม่?"

อุ้ยเซี่ยวป้อยื่นปลายเท้าออกเสียดสีบริเวณชายโครงเด็กหนุ่มหลายคราว เด็กหนุ่มกลัวการจี้ไช ต้องหัวร่อคิกออกมา พลังข้อมือผ่อนคลายเล็กน้อย

อุ้ยเซี่ยวป้อฉกฉวยโอกาสกระโดดปราดขึ้นตวัดรัดช่วงคอเด็กหนุ่มไว้ เด็กหนุ่มกลับใช้หลักวิชาทุ่มเหวี่ยงสลัดร่างอุ้ยเซี่ยวป้อ ทุ่มใส่พื้นดินอย่าง

หนักหน่วง อุ้ยเชี่ยวป้อรู้สึกศีรษะมึนงงตาพร่าพราย ไม่อาจขยับเคลื่อนไหว เด็กหนุ่มหัวร่อฮาๆ กล่าวว่า

"ยอมแพ้แล้วหรือไม่?"

อุ้ยเชี่ยวป้อพลันดีดกายขึ้น ใช้ส่วนศีรษะพุ่งชนใส่ท้องน้อยมัน เด็กหนุ่มครางเบาๆ ซวนเซถอยไปหลายก้าว อุ้ยเชี่ยวป้อพุ่งโถมเข้าหาบ้าง เด็กหนุ่มเบี่ยงวูบ ยื่นมือเกาะเกี่ยวตวัดร่างอุ้ยเชี่ยวป้อล้มลง อุ้ยเชี่ยวป้อกลับรวบข้อเท้ามันไว้อย่างมิคิดชีวิต

ทั้งสองล้วนล้มลงกับพื้น บัดเดี๋ยวเด็กหนุ่มพลิกอยู่ด้านบน บัดเดี๋ยวอุ้ยเชี่ยวป้อพลิกกับขึ้นไปบ้าง เกลือกกลิ้งไปสิบเจ็ดสิบแปดทอด สุดท้ายล้วนอ่อนล้าสิ้นเรี่ยวแรง พลันหัวร่อฮาๆ ออกมา ราวกับนัดแนะกันไว้ รู้สึกการปล้ำเหวี่ยงครานี้สนุกสนานยิ่ง พากันคลายมือออกช้าๆ

เด็กหนุ่มยื่นมือปราดออก กระชากผ้าขาวพันศีรษะอุ้ยเชี่ยวป้อออก กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"โพกศีรษะไยกัน?"

อุ้ยเชี่ยวป้อใจหายวาบ คิดยื่นมือช่วงชิง แต่หวนนึกถึงฝ่ายตรงข้ามเมื่อเห็นโฉมหน้าแท้จริงของตนเอง ปกปิดอำพรางก็หามีประโยชน์ไม่ จึงกล่าว

"เพื่อไม่ให้ตอนลักลอบเข้ามาหยิบฉวยอาหารถูกผู้คนจดจำออก"

เด็กหนุ่มยืดกายขึ้นกล่าวว่า

"วิเศษแท้ ที่แท้ท่านมักมาขโมยอาหารในที่นี้"

"มักมากลับกล่าวไม่ถูกต้อง"

พลางผุดลุกขึ้นบ้าง เห็นเด็กหนุ่มคิ้วเรียวงามตาสุกใสท่วงท่าองอาจสง่างาม กลับบังเกิดความนิยมชมชอบ

เด็กหนุ่มถามว่า

"ท่านมีนามว่ากระไร?"

"ข้าพเจ้าเรียกว่าเชี่ยวกุ่ยจื้อ ท่านเล่า?"

เด็กหนุ่มลังเลเล็กน้อย จึงกล่าว

"เราเรียกว่า...เรียกว่าเซี่ยวเฮี้ยงจื้อ ท่านเป็นบริวารของกงกงใด?"

"ข้าพเจ้าอยู่ร่วมกับไช้เล่ากง"

เด็กหนุ่มเซี่ยวเฮี้ยงจื้อผงกศีรษะรับทราบ ใช้ผ้าขาวของอุ้ยเซี่ยวป้อเช็ดหยาดเหงื่อบนใบหน้า หยิบฉวยอาหารว่างชิ้นหนึ่งขึ้นรับประทาน

อุ้ยเซี่ยวป้อครุ่นคิด 'ท่านขโมยรับประทานอาหารอย่างเปิดเผย กำลังขวัญเราก็ไม่อ่อนด้อยกว่าท่าน' จึงหยิบฉวยขนมเปียะหลายชั้นก้อนหนึ่ง ส่งเข้าปากโดยปราศจากช้อกริ่งเกรง

เซี่ยวเฮี้ยงจื้อยิ้มพลางกล่าวว่า

"ท่านไม่รู้จักวิชาทุ่มเหวี่ยง แต่มือเท้าคล่องแคล่วปราดเปรียว เรากลับกดท่านไม่อยู่ หากต่อสู้สืบไป ท่านต้องพ่ายแพ้แน่นอน"

อุ้ยเซี่ยวป้อสวนคำว่า

"นั่นไม่แน่นัก พวกเราทดลองสู้อีกครา"

ทั้งสองจึงพุ่งโถมเข้าพัวพันกันอีก เซี่ยวเฮี้ยงจื้อเรียนรู้วิชาทุ่มเหวี่ยงทั้งมีพละกำลังมากกว่าอุ้ยเซี่ยวป้อ ต่อสู้กันชั่วขณะ อุ้ยเซี่ยวป้อก็ถูกฝ่ายตรงข้ามขี่อยู่บนหลัง ไม่สามารถพลิกกลับขึ้นมาอีก

เซี่ยวเฮี้ยงจื้อหัวร่อพลางกล่าวว่า

"ย้อมแพ้หรือไม่?"

อุ้ยเซี่ยวป้อร้องว่า

"แม้ตายก็ไม่ยอม"

เซี่ยวเฮี้ยงจื้อหัวร่อฮาๆ กระโดดปราดขึ้น อุ้ยเซี่ยวป้อโถมไปหมายต่อสู้อีก เซี่ยวเฮี้ยงจื้อกลับโบกมือกล่าวว่า

"วันนี้ยุติแต่เพียงนี้ วันพรุ่งนี้ค่อยต่อสู้กันใหม่ แต่ท่านมิใช่คู่มือเราต่อสู้สืบไปก็เอาชนะไม่ได้"

อุ้ยเซี่ยวป้อล้วงเงินสามตำลึงออกมาแท่งหนึ่งกล่าวว่า

"วันพรุ่งนี้ค่อยต่อสู้กันใหม่ แต่ต้องพนันเงินทองกัน ผู้ใดชนะก็ได้เงิน

ทองไป ท่านนำเงินออกมาสามตำลึงด้วย"

เซี่ยวเฮี้ยงจี้องงงันวูบจึงกล่าวว่า

"ตกลง วันพรุ่งนี้เราจะพกนำเงินทองมา ประมาณยามเที่ยงค่อยต่อสู้กันใหม่ในที่นี้"

อุ้ยเซี่ยวป้อลอกเลียนสำนวนของนักเล่านิทานกล่าวว่า

"นี่เป็นการนัดพบกับความตาย มิพบพานไม่เลิกรา ลูกผู้ชายชาตรีมีวาจาเป็นสัจจะ"

เซี่ยวเฮี้ยงจี้อหัวร่อฮาๆ ผงกศีรษะรับ หันกายออกจากห้อง อุ้ยเซี่ยว-ป้อรวบอาหารว่างกำใหญ่ชุกเก็บไว้ในเสื้อติดตามออกมา หวนนึกถึงเม้า-จับโป๊ยนัดประลองฝีมือกับผู้คน มาตรว่าถูกคุมขังในคุกยังทลายคุกออกมาทั้งที่รับบาดเจ็บสาหัสยังเดินทางสู่ภูเขาติกเซ่งซัว รอคอยยอดฝีมือทั้งสองธาตุแท้ของนักสู้เช่นนี้เป็นที่นับถือเลื่อมใสนัก

เขาได้ยินนักเล่านิทานเล่าถึงวีรกรรมของเหล่าวีรบุรุษมากหลาย มักนึกฝันว่าตนเองก็เป็นนักสู้ผู้กล้าหาญ วันนี้เมื่อนัดประลองกับผู้อื่น ก็มิอาจไม่รุดมา

อุ้ยเซี่ยวป้อครุ่นคิด 'ค่ำคืนนี้ต้องกลับไปยังที่พำนักไอ้เล่ากง วันพรุ่งนี้ค่อยมาใหม่' ดังนั้นย้อนกลับไปตามเส้นทางเดิม ค่อยๆ สืบเสาะถึงที่ซึ่งเล่นพนันเมื่อครู่

ก่อนหน้านี้เขาเลี้ยวไปทางขวา เป็นเหตุให้ยิ่งเดินเหินยิ่งห่างไกล ครั้งนี้จึงลดเลี้ยวซ้าย ผ่านทางระเบียงสองสาย จดจำได้อย่างเลือนรางว่าเคยผ่านอุทยานไม้ดอกแถบนี้มาจึงสืบเสาะไปตลอดทาง ในที่สุดกลับถึงที่พำนักไอ้เล่ากง

เพิ่งบรรลุถึงหน้าประตู ก็ได้ยินเสียงไอหอบของไอ้เล่ากง อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

"กงกงอาการของท่านทุเลาลงบ้างหรือไม่?"

ไอ้เล่ากงกล่าวเสียงทุ้มหนัก

"ทุเลามารดาเจ้า รีบเข้ามา"

อุ้ยเชี่ยวป้อรีบเดินเข้าไป เห็นไฮ้เล่ากงลงนั่งอยู่บนเก้าอี้ โต๊ะที่พังทลายถูกเคลื่อนย้ายไปด้านข้าง ไฮ้เล่ากงถามว่า

"ชนะเป็นเงินเท่าใด?"

"ชนะมาสามสิบตำลึง แต่...แต่ทว่าหยิบยืมแก่ผู้แซ่โง้วจนหมดสิ้น"

ไฮ้เล่ากงหน้าเคร่งเครียดเย็นชาลง กล่าวว่า

"หยิบยืมแก่ผู้แซ่โง้วมีประโยชน์ใด มันไม่ได้ประจำอยู่ที่ห้องทรงพระอักษร ไยไม่หยิบยืมแก่สองพี่น้องแซ่อุง?"

อุ้ยเชี่ยวป้อไม่เข้าใจสาเหตุความนัยจึงกล่าว

"สองพี่น้องแซ่อุงไม่ได้เอ่ยปากขอยืมต่อข้าพเจ้า"

"ไม่ได้ขอยืมต่อเจ้า หรือเจ้าไม่รู้จักหาทางหยิบยืมแก่มัน? เรื่องที่เราสั่งต่อเจ้า กลับลืมเลือนหมดสิ้นแล้วหรือ?"

อุ้ยเชี่ยวป้อตะกุกตะกักว่า

"ข้าพเจ้าหลังจาก...หลังจากฆ่าทารกชายนั้น แตกตื่นจนลืมเลือนทกสรรพสิ่ง... ใช่แล้ว ท่านผู้เฒ่าเคยสั่งให้หยิบยืมแก่สองพี่น้องแซ่อุงจริง"

"เฮอะ ฆ่าคนผู้หนึ่งจะเป็นไรไป? เจ้าลืมเลือนคัมภีร์เล่มนั้นหรือไม่?"

"คัมภีร์เล่มนั้น ข้าพเจ้า..."

"เฮอะ มิว่าอันใดล้วนลืมเลือนหมดสิ้น?"

อุ้ยเชี่ยวป้อแสร้งกล่าวว่า

"กงกง ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้าปวดศีรษะยิ่ง กลัวจนสาหัสนัก ลืมทุกเรื่องราวแล้ว"

"เจ้าเข้ามา"

อุ้ยเชี่ยวป้อรับคำ เดินไปหลายก้าว ไฮ้เล่ากงเค้นเสียงว่า

"เราจะถ่ายทอดแผนการอีกครา เจ้าหากจำไม่ได้อีก จะปลิดชีวิตเจ้าในบัดดล!"

อุ้ยเชี่ยวป้อรับคำ พลางครุ่นคิดขึ้น

'ขอเพียงท่านถ่ายทอดบอกอีกครา อีกร้อยปีเราก็ไม่ลืม'

ได้ยินไฮ้เล่ากงกล่าวว่า

"เจ้าหาทางชนะเงินของสองพี่น้องแซ่อุงมา พวกมันหากพ่ายแพ้ก็หยิบยืมแก่มันสองยิ่งมากยิ่งดี หลายวันให้หลัง เจ้าก็ให้พวกมันนำพาไปยังห้องทรงพระอักษร มันสองติดค้างหนี้สินเงินทองเจ้า ไม่กล้าอิดเอื้อนปฏิเสธ หากยังผลักไสบ่ายเบี่ยง เจ้าบอกว่าจะไปรายงานต่อจังก้วง (ผู้ดูแล) ห้องทรงพระอักษรขันทีอูเล่ากง สองพี่น้องแซ่อุงชดใช้เงินทองแก่เจ้าไม่ได้ย่อมต้องฉกฉวยโอกาสที่ฮ่องเต้ไม่ทรงประทับอยู่..."

อุ้ยเซี่ยวป้อรับฟังถึงตอนนี้ต้องทวนคำว่า

"ฮ่องเต้?"

"เป็นไรหรือ?"

อุ้ยเซี่ยวป้อรีบกล่าวว่า

"ไม่...ไม่มีใด"

ไฮ้เล่ากงกล่าวต่อ

"พวกมันย่อมต้องสอบถามเจ้าว่า ไปยังห้องทรงอักษรไยกัน?" เจ้าก็บอกว่า มุ่งหวังว่าสามารถเข้ารับใช้ในห้องพระอักษร คิดใคร่ยลพระพักตร์ฮ่องเต้จะไม่ประทับในห้องทรงพระอักษร เจ้าก็หาทางขโมยคัมภีร์เล่มหนึ่งออกมา"

อุ้ยเซี่ยวป้อได้ยินฝ่ายตรงข้ามเอ่ยถึงฮ่องเต้ทั้งพาดพิงถึงห้องทรงพระอักษร พลันบังเกิดความคิดประการหนึ่งวาบสู่ห้วงสมอง

'หรือสถานที่นี้คือเขตวังหลวง? ใช่แล้ว หากมิใช่วังหลวง ไหนเลยมีตำหนักโอ่อ่าโอฬารปานนี้? อย่างนั้นผู้คนเหล่านี้ย่อมเป็นขันทีที่ปรนนิบัติฮ่องเต้แล้ว'

รูปร่างลักษณะและซุ่มเสียงของขันที ล้วนผิดแผกจากสามัญชนคนธรรมดา ความจริงมองปราดเดียวก็จำแนกออก แต่อุ้ยเซี่ยวป้อปราศจากความรอบรู้ใด มาตรว่าได้ยินผู้คนเอ่ยถึงฮ่องเต้ ราชินี ราชบุตร ราชธิดา

รวมทั้งนางสนมขันที แต่นางสนมขันทีมีรูปลักษณะเยี่ยงไร กลับมิทราบแม้แต่น้อย

อุ้ยเซี่ยวป้ออยู่ร่วมกับไฮ้เล่ากงหนึ่งวัน เล่นพนันกับผู้แซ่โง้ว สองพี่น้องแซ่อุงและพวกครึ่งค่อนวัน กลับมิทราบพวกมันเป็นขันที ยามนี้พอฟังจึงค่อยๆ รู้สำนึก ลอบร้องในใจ

'เมื่อเป็นเช่นนี้ เราไยมิใช่กลับกลายเป็นขันทีน้อยไป?'

ไฮ้เล่ากงกล่าวเสียงเกรี้ยวกราด

"เจ้าเข้าใจแล้วหรือไม่?"

"เข้าใจแล้ว ให้ไปยัง...ห้องทรงพระอักษรของฮ่องเต้"

"ไปยังห้องทรงพระอักษรไยกัน?"

"ไปขโมยคัมภีร์เล่มหนึ่ง"

"คัมภีร์อันใด?"

อุ้ยเซี่ยวป้อไหนเลยทราบได้ กล่าวว่า

"นี่...คัมภีร์อันใด ข้าพเจ้าจำไม่ได้แล้ว"

ไฮ้เล่ากงเน้นเสียงว่า

"เราจะเน้นย้ำอีกครา เจ้าต้องจดจำให้ขึ้นใจ นั่นเป็นคัมภีร์สถาบันสงฆ์ชุดหนึ่ง เรียกว่าซี่จับยี่เจียงเก็ง (พระสูตรสี่สิบสองบท) เป็นคำภีร์เก่าคร่ำคร่า มีจำนวนหลายเล่ม เจ้าส้วนหยิบฉวยมาให้กับเรา จำได้แล้วหรือไม่?"

อุ้ยเซี่ยวป้อยินดียิ่ง กล่าวว่า

"จำได้แล้ว เรียกว่าพระสูตรสี่สิบสองบท"

ไฮ้เล่ากงฟังออกว่า ซุ่มเสียงมันแฝงแววปีติยินดีจึงถามว่า

"มีอันใดน่าเบิกบานใจ?"

"ท่านพอเอ่ยถึง ข้าพเจ้าก็จดจำออก สร้างความปีติยินดียิ่ง"

ที่แท้เขาฟังไฮ้เล่ากงบอกว่าให้เขาไปขโมยคัมภีร์ในห้องทรงพระอักษร การ 'ขโมย' หาลำบากยากเย็นไม่ แต่ 'คัมภีร์' กลับสร้างความลำเข็ญแก่

เขา เนื่องเพราะมันรู้จักหนังสือไม่กี่ตัว หากให้จำแนกว่าเป็นคัมภีร์ใดก็ทำไม่ได้ รอจนทราบว่านามพระสูตรสี่สิบสองบท ถึงกับอิ่มเอิบใจยิ่ง 'คัมภีร์' เป็นวัตถุเยี่ยงไรมันหาทราบไม่ แต่คำ 'สี่สิบสอง' กลับเป็นอักษรที่รู้จักทุกตัว เมื่อรู้จักอักษรถึงสามตัว ย่อมอดกระหยิ่มยิ้มย่องมิได้

ไฮ้เล่ากงกล่าวอีกว่า

"ตอนขโมยคัมภีร์ในห้องทรงพระอักษรต้องกระทำอย่างรวบรัดหมดจด หากถูกผู้คนพบเห็น ต่อให้เจ้ามีอีกร้อยชีวิต ก็ไม่อาจหนีรอดได้"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าทราบ หากขโมยข้าวของแล้วถูกผู้คนจับตัวได้ยังนับเป็นฝีมือใด?"

"หลังจากขโมยคัมภีร์มา เจ้าก็เชื้อเชิญสองพี่น้องแซ่อุงมายังที่นี่ บอกว่าเรามีของขวัญล้ำค่าสองประการคิดกำนัลต่อพวกมัน"

"นั่นเป็นของใด?"

"เมื่อถึงเวลาเจ้าย่อมทราบเอง ตอนนี้เจ้าสับเปลี่ยนลูกเต๋ากลับมาแล้วหรือไม่?"

"สับเปลี่ยนกลับมาแล้ว"

"อย่าได้เกียจคร้าน หากมิมีเรื่องใดกระทำ ต้องทดลองทอดลูกเต๋าให้มากไว้"

อุ้ยเซี่ยวป้อรับคำ เดินเข้าห้องชั้นในเห็นบนโต๊ะจัดวางถ้วยตะเกียบน้ำแกงหนึ่งชาม ผักสี่จานล้วนไม่มีร่องรอยถูกกระทบกระทั่งมาก่อน รีบกล่าวว่า

"กงกง ท่านยังมิได้รับประทานอาหารหรือ ข้าพเจ้าจะตักข้าวให้กับท่าน"

"เราไม่หิว เจ้ารับประทานเองเถอะ"

อุ้ยเซี่ยวป้อยินดียิ่ง ไม่ทันตักข้าวก็คีบเนื้อย่างชิ้นหนึ่งรับประทาน มาตรว่าอาหารเย็นชืด แต่รสชาติหอมอย่างบอกมิถูก ต้องครุ่นคิดขึ้น

'อาหารเหล่านี้มิทราบผู้ใดยกมา? เรื่องปลีกย่อยเหล่านี้ยังคงอย่าได้ถามไถ่ เรามีควงตาชมดู ย่อมค่อยๆ เข้าใจเอง'

จากนั้นครุ่นคิดสืบไป

'หากแม้นที่นี้เป็นวังหลวงจริง ผู้แซ่โง้ว สองพี่น้องแซ่อุง รวมทั้งเซี่ยวเฮี้ยงจี้อย่อมต้องเป็นขันที เพียงไม่ทราบฮ่องเต้และราชินีมีรูปโฉมอย่างไร? สามารถพบพานสักครากลับไม่เลวอยู่ ยังมี มิทราบเม้าตั๋วกอหลบหนีออกจากวังหลวงแล้วหรือไม่? ตอนที่เล่นพนัน มิได้ยินพวกมันเอ่ยอ้างถึงเรื่องคร่ากุมคน คาดว่าคงหนีรอดได้'

เมื่อรับประทานอาหารเสร็จสิ้น กริ่งเกรงไฮ้เล่ากงจะระแวงสงสัย จึงหยิบฉวยลูกเต๋าทั้งหกลูกทอดลงในชามดังติงๆ ตังๆ ไม่ขาดหู

ซึ่งความจริง ลูกเต๋าเมื่อถ่วงปรอทต้องการให้ออกแต้มใดก็ออกแต้มเช่นนั้น อุ้ยเซี่ยวป๊อฝึกจนช่ำชองชำนาญตั้งแต่สองปีก่อน ไหนเลยต้องฝึกอีก ทอดอยู่ชั่วขณะรู้สึกหนังตาหนักอึ้ง เมื่อคืนมิได้หลับไหลตลอดทั้งคืน ยามนี้ง่วงเหงาอ่อนเพลีย ไม่นานก็ม่อยหลับไป

หลับไปถึงยามพลบค่ำค่อยตื่นขึ้นมา ปรากฏขันทีชั้นต่ำผู้หนึ่งยกถาดอาหารมา คนผู้นี้ท่าทีโง่งมเซื่องซึมไม่กล่าวว่ากระไร วางถาดอาหารลงเก็บกวาดถ้วยชามเมื่อมื้อเที่ยง หันกายจากไป

อุ้ยเซี่ยวป๊อปรนนิบัติไฮ้เล่ากงรับประทานข้าวครึ่งชาม จากนั้นประคับประคองมันขึ้นเตียงหลับไหล ตนเองก็ล้มตัวลงบนเตียง ครุ่นคิดขึ้น

'เรื่องสำคัญที่สุดในวันพรุ่งนี้ คือประลองฝีมือกับเซี่ยวเฮี้ยงจี้ สมควรเอาชนะมันจึงประเสริฐ'

พริ้มตาลง หวนนึกถึงหลักวิชาที่เหล่าชายฉกรรจ์ชาวแมนจต่อสู้กับเม้าจับโป๊ย กลับรู้สึกเลอะเลือนจดจำมิใคร่ออก ต้องลอบสำนึกเสียใจขึ้นมา

'เม้าตั๋วกอคิดถ่ายทอดพลังฝีมือต่อเรา เรากลับไม่ยอมร่ำเรียนตลอดรายทางหากฝึกฝนมา เซี่ยวเฮี้ยงจี้แม้มีพละกำลังมหาศาลกว่า

ไหนเลยเป็นคู่มือของเรา วันพรุ่งนี้หากถูกขี่จนไม่อาจพลิกกายกลับ เรามังกรขาวอุ้ยเซี่ยวปัอก็ไม่อาจบากหน้าคลุกคลีในยุทธจักรสืบไป'

ทันใด ฉุกใจคิดขึ้น

'เหล่าชายฉกรรจ์ชาวแมนจูสู้เม้าตั่วกอไม่ได้ แต่เม้าตั่วกอไม่ใช่คู่มือเต่าชราแซ่ไฮ้ เราไยไม่หลอกให้เต่าชราถ่ายทอดฝีมือต่อเราบ้าง?'

พอได้คิดจึงกล่าว

"กงกง ท่านต้องการดูคัมภีร์ในห้องทรงพระอักษร ความนี้มีปัญหายุ่งยากประการหนึ่ง"

"ปัญหายุ่งยากใด?"

อุ้ยเซี่ยวปัอโป้ปดอย่างคล่องแคล่ว

"วันนี้ข้าพเจ้าพนันชนะกลับมา ปรากฏขันทีน้อยผู้หนึ่งสกัดขวางทางต้องการใช้ข้าพเจ้าแบ่งเงินทองแก่มัน ข้าพเจ้าไม่ยินยอม จึงต่อสู้กับมันครึ่งค่อนวัน เป็นเหตุให้กลับมารับประทานอาหารไม่ทัน"

"สุดท้ายเจ้าเป็นฝ่ายแพ้ใช่หรือไม่?"

"ฝ่ายตรงข้ามทั้งสูงทั้งใหญ่ พละกำลังมากกว่าข้าพเจ้า มันบอกว่าจะประลองกับข้าพเจ้าทุกวี่วัน วันใดที่ข้าพเจ้าสามารถเอาชัย มันจึงไม่มาพัวพัน"

ไฮ้เล่ากงถามว่า

"ทารกนั้นเรียกว่าอะไร? สังกัดฝ่ายใด?"

"มันเรียกว่าเชี่ยวเฮี้ยงจื้อ มิทราบสังกัดฝ่ายใด"

"เฮอะ คงเป็นเจ้าพนันชนะ แสดงท่าทีกระหยิ่มยิ้มย่อง บันดาลให้ผู้คนชิงชังรังเกียจ มิเช่นนั้นบุคคลอื่นคงไม่มารังควานเจ้า"

อุ้ยเซี่ยวปัอกล่าวต่อ

"ข้าพเจ้าไม่ยินยอมพร้อมใจ วันพรุ่งจะประลองอีกครา มิทราบสามารถเอาชัยมันหรือไม่"

"เฮอะ เจ้ากำลังวิงวอนเราถ่ายทอดฝีมือให้อีก เราบอกแล้วว่าไม่

ถ่ายทอดเป็นไม่ถ่ายทอด ต่อให้เจ้ากล่าววกค้อมกว่านี้ ก็ไม่มีประโยชน์"

อุ้ยเซี่ยวป๊อลอบแผดด่าในใจ

'เต่าชรานี้กลับฉลาดปราดเปรื่องนัก ไม่ตกหลุมพรางติดกับดักนี้'

ดังนั้นกล่าวว่า

"ผู้ใดต้องการให้ท่านถ่ายทอด? วันนี้ข้าพเจ้าสามารถกดร่างมันชัดๆ เพียงแต่ฝ่ายตรงข้ามมีกำลังมหาศาล สามารถพลิกกลับขึ้นมา วันพรุ่งข้าพเจ้าต้องกดหัวไหล่มันให้แนบแน่น ไม่อนุญาตมันพลิกตัวกลับ"

ไฮ้เล่ากงแค่นเสียงดังเฮอะ กล่าวว่า

"กดหัวไหล่ไว้จะมีประโยชน์ใด? สามารถพลิกตัวหรือไม่ ล้วนขึ้นอยู่กับพลังที่หว่างเอว เจ้าต้องใช้หัวเข่ากดจุดเส้นที่ชายโครงมันไว้ตอนนี้เข้ามา เราจะแสดงให้เจ้าดู"

อุ้ยเซี่ยวป๊อพลิกตัวลงจากเตียง เดินถึงหน้าเตียงไฮ้เล่ากง ไฮ้เล่ากงลูบคลำถึงตำแหน่งบริเวณชายโครงอุ้ยเซี่ยวป๊อแห่งหนึ่ง จากนั้นกดวูบอุ้ยเซี่ยวป๊อถึงกับตลอดทั้งร่างชาด้านไร้เรี่ยวแรง

ไฮ้เล่ากงถามว่า

"จำได้แล้วหรือไม่?"

"จำได้แล้ว วันพรุ่งข้าพเจ้าจะทดลองใช้ดู มิทราบได้ผลหรือไม่?"

ไฮ้เล่ากงกระชากเสียงว่า

"ไหนเลยไม่ได้ผล ประกันว่าลงมือทุกครา ล้วนสัมฤทธิผล"

จากนั้นยื่นมือมากดเบาๆ ที่ก้านคอซ้ายขวาอุ้ยเซี่ยวป๊ออีกครา อุ้ยเซี่ยวป๊อครางหนักๆ ออกมา รู้สึกเลือดลมที่ทรวงอกอึดอัดติดขัด ลมหายใจไม่สะดวกปลอดโปร่ง

ไฮ้เล่ากงกล่าวว่า

"เจ้าหากบีบเค้นจุดเส้นทั้งสองแห่งนี้ มันก็ปราศจากเรี่ยวแรงต่อสู้กับเจ้าอีก"

อุ้ยเซี่ยวป๊อยินดียิ่ง กล่าวว่า

"ประเสริฐแท้ วันพรุ่งข้าพเจ้าต้องเอาชัยมันได้แน่นอน"

กล่าวจบ กลับมาล้มตัวลงบนเตียง จิตใจกระตือรือร้นจนคึกคัก

วันรุ่งขึ้น ผู้แซ่โง้วมาชักชวนอุ้ยเซี่ยวป้อไปเล่นพนันอีก สองพี่น้องแซ่อุง คนหนึ่งนามอุงอู่เต้า อีกผู้หนึ่งนามอุงอู่ฮึง เมื่อถึงตามันสองพี่น้องเป็นเจ้ามือ อุ้ยเซี่ยวป้อก็เริ่มควบคุมลูกเต๋าออกแต้มสูง ชนะพวกมันมาสี่สิบตำลึง

มันสองพี่น้องทั้งโชคร้าย ไม่ถึงสี่ชั่วยามก็เสียเงินหนึ่งร้อยตำลึงจนหมดสิ้น อุ้ยเซี่ยวป้อจึงหยิบยืมแก่พวกมันห้าสิบตำลึง เมื่อถึงตอนเลิกพนัน สองพี่น้องแซ่อุงก็เสียเงินพนันทั้งห้าสิบตำลึงจนหมดสิ้น

อุ้ยเซี่ยวป้อนึกถึงแต่เรื่องประลองฝีมือกับเซี่ยวเฮี้ยงจื้อ วงพนันพอเลิกเราก็โลดแล่นไปยังตึกข้างหลังนั้น แลเห็นบนโต๊ะยังจัดวางอาหารว่างมากมายหลายจาน อุ้ยเซี่ยวป้อหยิบฉวยมารับประทานหลายชิ้น พลันได้ยินเสียงฝีเท้าดังกระทบโสต เกรงว่าผู้มามิใช่เซี่ยวเฮี้ยงจื้อ จึงมุดปราดไปใต้โต๊ะก่อน

ได้ยินเซี่ยวเฮี้ยงจื้อส่งเสียงร้องเรียกที่หน้าประตูว่า

"เซี่ยวกุ่ยจื้อ..."

อุ้ยเซี่ยวป้อถลันปราดไป กล่าวว่า

"นัดพบกับความตาย มิพบพานไม่เลิกรา"

แลเห็นเซี่ยวเฮี้ยงจื้อสวมใส่อาภรณ์ใหม่เอี่ยมลอองดงามภูมิฐานยิ่งต้องครุ่นคิดขึ้น

'ดูท่าเซี่ยวเฮี้ยงจื้อเป็นขันทีน้อยที่ฮ่องเต้โปรดปรานเป็นพิเศษ'

ในใจต้องลอบริษยา ตกลงใจว่ารอสักครู่จะฉีกกระชากอาภรณ์ใหม่เอี่ยมของมัน ยามนั้นตวาดก้องโถมปราดตรงเข้าหา

เซี่ยวเฮี้ยงจื้อพุ่งสองมือออก คว้าจับสองมืออุ้ยเซี่ยวป้อไว้ ตวัดเท้าขวาเตะกราด อุ้ยเซี่ยวป้อไม่อาจยืนหยัดมั่นต้องล้มหงายลง แต่ยังฉุดกระชากเซี่ยวเฮี้ยงจื้อล้มตามลงมา

อุ้ยเชี่ยวป้อเกลือกร่างตลบหนึ่ง พลิกตัวกดอยู่เหนือร่างเชี่ยวเฮี้ยงจื้อ ปฏิบัติตามคำแนะนำของไฮ้เล่ากง ยื่นมือหมายสกัดจุดบริเวณชายโครงฝ่ายตรงข้าม แต่เขาไม่เคยร่ำเรียนวิชาสกัดจุดมา ไหนเลยจี้ถูกในคราเดียว ตำแหน่งจุดเส้นเบนเบือนเล็กน้อย จึงลงมือไร้ผล

เชี่ยวเฮี้ยงจื้อพลันพลิกกลับขึ้นมา ตะปบแขนซ้ายอุ้ยเชี่ยวป้อไว้บิดไขว้มายังด้านหลังโดยแรง อุ้ยเชี่ยวป้อร้องว่า

"ท่านหน้าไม่อาย กลับบิดแขนผู้อื่น"

เชี่ยวเฮี้ยงจื้อหัวร่อพลางกล่าวว่า

"วิชาทุ่มเหวี่ยง ครอบคลุมการบิดมือไขว้แขน ไฉนบอกว่าหน้าไม่อาย?"

อุ้ยเชี่ยวป้อฉกฉวยโอกาสที่มันกล่าววาจา สลัดเอววูบ ใช้ส่วนหลังปะทะกับศีรษะเชี่ยวเฮี้ยงจื้อ พุ่งมือขวาออกจากซอกแขนฝ่ายตรงข้าม สลัดขึ้นสู่เบื้องบนโดยแรง ร่างของเชี่ยวเฮี้ยงจื้อพลันลอยข้ามศีรษะอุ้ย-เชี่ยวป้อไป ร่วงฟาดลงกับพื้นดังโครม

เชี่ยวเฮี้ยงจื้อกระโดดปราดขึ้น กล่าวว่า

"ที่แท้ท่านก็เรียนรู้กระบวนท่าปวยฮุ้นชิ่ว (มือเมฆพลิ้ว) นี้ด้วย?"

อุ้ยเชี่ยวป้อไม่ทราบว่า มือเมฆพลิ้วเป็นหลักวิชาใด เมื่อครู่เพียงลงมือเปะปะ ได้ชัยกระบวนท่าหนึ่งอดภาคภูมิลำพองมิได้ ประโคมโหมว่า

"วิชามือเมฆพลิ้วนี้นับเป็นอย่างไรได้? ข้าพเจ้ายังมีหลักวิชาร้ายกาจอีกมากหลายมิได้ใช้ออก"

"อย่างนั้นประเสริฐแท้ พวกเราทดลองประมือกันใหม่"

อุ้ยเชี่ยวป้อครุ่นคิดขึ้น

'ที่แท้ท่านเรียนรู้วิชาทุ่มเหวี่ยง มิน่าเล่าจึงมีท่วงท่าคล้ับคล้ายเหล่าชายฉกรรจ์แมนจูในร้านสุรา แต่ท่านหากใช้กระบวนท่าหนึ่ง เราจะลอกเลียนท่าหนึ่ง อย่างมากถูกท่านทุ่มเหวี่ยงสักหลายครา สุดท้ายต้องเรียนรู้หลักวิชาของท่าน'

เห็นเซี่ยวเฮี้ยงจื้อถาโถมเข้ามา ก็ดาหน้าเข้าหาใส่บ้าง มิคาดท่วงท่าเซี่ยวเฮี้ยงจื้อครานี้เป็นท่าหลอกล่อ รอจนอุ้ยเซี่ยวป๊อโถมถึง มันพลันเบี่ยงวูบมาด้านข้างปาดฝ่ามือใส่กลางหลังคราหนึ่ง อุ้ยเซี่ยวป๊อก็ล้มฟุบลงกับพื้น

เซี่ยวเฮี้ยงจื้อทิ้งร่างลงขี่อยู่บนหลังอุ้ยเซี่ยวป๊อ ร้องว่า

"ยอมแพ้หรือไม่?"

อุ้ยเซี่ยวป๊อกระชากเสียงว่า

"ไม่ยอม"

คิดบิดเอวพลิกกายขึ้น พลันชาวูบที่หว่างเอว เซี่ยวเฮี้ยงจื้อประกบนิ้วจี้จ่อใส่จุดเส้นบริเวณชายโครงกลับเป็นหลักวิชาที่ไฮ้เล่ากงถ่ายทอดให้เมื่อคืน เขาแม้เรียนรู้ แต่ฝ่ายตรงข้ามกลับชิงลงมือสยบก่อน

อุ้ยเซี่ยวป๊อสะบัดดิ้นรนหลายครา ไม่ประสบผลได้แต่ร้องว่า

"ก็ได้ ยอมแพ้ท่านสักครา"

เซี่ยวเฮี้ยงจื้อหัวร่อฮาๆ รั้งมือกลับยืดกายขึ้น อุ้ยเซี่ยวป๊อพลันสอดเท้าออกขัดเขี่ย เซี่ยวเฮี้ยงจื้อต้องส่ายร่างโงนเงนแทบล้มลง จึงพุ่งหมัดออกต่อยใส่ชายโครงเขา เซี่ยวเฮี้ยงจื้อครางหนักๆ น้อมเอวลง

อุ้ยเซี่ยวป๊อโถมเข้าหาทางด้านหลัง ใช้สองมือกดจุดเส้นบริเวณก้านคอฝ่ายตรงข้ามไว้ เซี่ยวเฮี้ยงจื้อรู้สึกศีรษะมึนงง ลมหายใจติดขัดล้มฟุบลงกับพื้น อุ้ยเซี่ยวป๊อยังกดแนบแน่นไม่ผ่อนคลาย กล่าวว่า

"ยอมแพ้หรือไม่?"

เซี่ยวเฮี้ยงจื้อแค่นเสียงดังเฮอะ พลันกระทุ้งศอกคู่มายังด้านหลังอย่างหนักหน่วง อุ้ยเซียวป๊อรู้สึกกระดูกทรวงอกปวดแปลบปลาบแทบหักสลาย ร้องออกมาสุดเสียง หงายร่างล้มลง เซี่ยวเฮี้ยงจื้อพลิกกายกลับนั่งลงบนทรวงอก เซี่ยวเฮี้ยงจื้อพลิกแพลงเป็นได้ชัย แต่ก็เหน็ดเหนื่อยจนลมหายใจหอบถี่ ถามว่า

"ยอมแพ้แล้วหรือไม่?"

อุ้ยเชี่ยวปัอร้องว่า

"ไม่เด็ดขาด"

"อย่างนั้นลุกขึ้นประลองใหม่"

อุ้ยเชี่ยวปัอสองมือยันพื้น คิดดีดกายลุกขึ้น แต่จุดเส้นบริเวณทรวงอกเมื่อถูกฝ่ายตรงข้ามกดไว้ เรี่ยวแรงก็ปลาสนาการสิ้น ยันอยู่ชั่วขณะ ได้แต่ยอมรับการพ่ายแพ้อีกครา เชี่ยวเฮี้ยงจื้อยืดกายขึ้น รู้สึกสองแขนปวดเมื่อย ส่วนอุ้ยเชี่ยวปัอดิ้นรนลุกขึ้น ร่างก็ส่ายโงนเงนแทบล้มลง กล่าวว่า

"วันพรุ่งค่อยประลองใหม่ ต้องให้ท่านยอมรับการพ่ายแพ้แน่นอน"

เชี่ยวเฮี้ยงจื้อหัวร่อพลางกล่าวว่า

"ท่านหากมีกำลังขวัญ วันพรุ่งนี้ทดลองประลองอีก"

"เกรงว่าท่านจึงไม่มีกำลังขวัญ ข้าพเจ้ากลัวอันใด?"

เชี่ยวเฮี้ยงจื้อยิ้มพลางหันกลับไป อุ้ยเชี่ยวปัอเมื่อกลับถึงที่พำนักก็กล่าวว่า

"กงกง วิธีของท่านธรรมดาเกินไปใช้การไม่ได้"

ไฮ้เล่ากงกล่าวว่า

"เจ้าพ่ายแพ้อีก?"

"มันเนื่องเพราะวิธีของท่านต่ำทรามไป ฝ่ายตรงข้ามก็เรียนรู้ หามีความพิเศษพิสดารใด"

ไฮ้เล่ากงกล่าวอย่างสงสัยใจ

"ฝ่ายตรงข้ามก็เรียนรู้หลักวิชานี้ เจ้าลองแสดงออกมา"

อุ้ยเชี่ยวปัอครุ่นคิดขึ้น

'ท่านตาบอดไป หากทดลองแสดง ท่านสามารถแลเห็นหรือ?'

พลันฉุกใจคิดขึ้น

'มิทราบมันตาบอดจริงหรือไม่ ต้องพิสูจน์ดูสักครา'

ดังนั้นกระทุ้งศอกไปด้านหลัง กล่าวว่า

"มันกระทุ้งเยี่ยงนี้ ถึงกับกระทุ้งจนกระดูกทรวงอกข้าพเจ้าแทบ

แหลกสลาย"

ไช้เล่ากงทอดถอนใจ กล่าวว่า

"เจ้าบอกว่ากระทุ้งเยี่ยงนี้ เราไหนเลยเห็นได้?"

พลางยืดกายขึ้น กล่าวสืบต่อ

"เจ้าลองลอกเลียนท่วงท่าของมัน"

อุ้ยเซี่ยวป้อลอบปีติยินดี ไช้เล่ากงนับว่าตาบอดจริงๆ ดังนั้นหันหลังให้กับมัน กระทุ้งศอกทั้งสองมายังด้านหลัง รอจนข้อศอกกระทบถูกทรวงอกไช้เล่ากงก็ไม่กล้าใช้พละกำลังเกินไป

ไช้เล้ากงส่งเสียงดังอืมม์ กล่าวว่า

"นี่เป็นหลักวิชาเอ็กเตัยตุ้ย (กระทุ้งใต้ชอกแขน) ไม่นับเป็นอย่างไรได้"

อุ้ยเซี่ยวป้อยืดจับข้อมือซ้ายไช้เล่ากงบิดไขว้มายังด้านหลัง เพียงแต่เคลื่อนไหวอย่างแช่มช้า ไม่กล้าบิดรุนแรงไป ไช้เล่ากงกล่าวอีกว่า

"นี่เป็นท่วงท่าที่สามในหลักวิชาต้อจิบ๊วย (บิดหักกิ่งเหมย) ยังมีอันใดอีก?"

อุ้ยเซี่ยวป้อครุ่นคิดขึ้น

'ที่แท้หลักวิชาของเซี่ยวเฮี้ยงจื้อ ล้วนมีชื่อเรียก เราปล้ำเหวี่ยงกับมันหลักวิชาเหล่านี้คงมีชื่อน่าฟังเช่นกัน'

ดังนั้นกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าตอนโถมปราดเข้าหามัน เด็กน้อยนั้นเบี่ยงวูบไปด้านหลังผลักไสฝ่ามือใส่กลางหลังข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็..."

ไช้เล่ากงไม่รอรับฟังจบ ก็ถามว่า

"มันผลักไสใส่ตำแหน่งใดของเจ้า?"

"มันผลักไสข้าพเจ้าจนล้มฟุบลง ไหนเลยจดจำได้?"

"เจ้าลองนึกทบทวนดู ใช่ตำแหน่งนี้หรือไม่?"

พลางยื่นมือขวาออกกดใส่แผ่นหลังด้านซ้ายอุ้ยเซี่ยวป้อ อุ้ยเซี่ยวป้อตอบว่า

"ไม่ใช่"

ไฮ้เล่ากงเลื่อนมือต่ำลงมา เปลี่ยนเป็นกดทาบตำแหน่งส่วนอื่น เปลี่ยนแปรติดต่อกันหกเจ็ดครั้ง อุ้ยเซี่ยวป้อส้วนบอกไม่ใช่ ไฮ้เล่ากงพลันกดฝ่ามือลงยังชายโครงขวาด้านหลังของอุ้ยเซี่ยวป้อ กล่าวว่า

"ใช่ตำแหน่งนี้หรือไม่?"

พลางผลักไสเบาๆ อุ้ยเซี่ยวป้อถึงกับซวนเซถลา หวนนึกทบทวนท่วงท่าผลักฝ่ามือของเซี่ยวเฮี้ยงจื้อ เป็นลักษณะนี้จริงๆ ต้องร้องดังๆ ว่า

"ใช่แล้ว เป็นตำแหน่งนี้เอง กงกงท่านทราบได้อย่างไร?"

ไฮ้เล่ากงไม่ตอบคำ เงียบงันชั่วขณะจึงกล่าว

"เราแนะนำวิธีการแก่เจ้าสองประการ เจ้าบอกว่าฝ่ายตรงข้ามกลับเรียนรู้ ที่แท้เป็นความจริง?"

"ย่อมไม่แปลกปลอม เป็นของแท้ไม่หลอกลวง เด็กน้อยนั้นไม่เพียงรู้จักสยบจุดชายโครงข้าพเจ้า ยังกดทรวงอกข้าพเจ้าจนหายใจติดขัด ได้แต่ยอมแพ้ชั่วคราว นี่เรียกว่า..."

ไฮ้เล่ากงไม่รับฟังคำแก้ต่างของเขา ยื่นมือออกกล่าวว่า

"มันกดคุกคามส่วนใดของทรวงอกเจ้า?"

อุ้ยเซี่ยวป้อดึงมือมันมากดอยู่เหนือทรวงอกตามตำแหน่งที่เซี่ยว-เฮี้ยงจื้อกดประทับเขาเมื่อครู่ กล่าวว่า

"เป็นตำแหน่งนี้"

ไฮ้เล่ากงทอดถอนใจกล่าวว่า

"นั่นเป็นจุดจี่เก็งฮวก ซือแป้ของเด็กน้อยนั้นนับเป็นยอดคนท่านหนึ่ง"

"นั่นไม่นับเป็นอย่างไรได้ ลูกผู้ชายยืดได้หดได้ หลงเหลือแมกไม้ไว้มิต้องวิตกไร้ฟืนไฟ เราอุ้ย...เซี่ยวกุ่ยจื้อวันนี้แพ้รอบหนึ่ง วันพรุ่งก็ชนะกลับมา"

ไฮ้เล่ากงทรุดนั่งลงบนเก้าอี้ดังเดิม หมกมุ่นครุ่นคิดอย่างเงียบงันชั่วครู่จึงกล่าว

"มันเรียนรู้เชี่ยวคิ้มน่าชิ่ว (วิชาคว้าจับน้อย) ยังพอทำเนา แต่สามารถผลักฝ่ามือใส่จุดอี้เชี่ยบริเวณชายโครงขวาของเจ้า นับเป็นวิชามี่เจี้ย (ฝ่ามือสำลี) ของสำนักบู๊ตึง จากนั้นกดจุดเอ็งซกที่กลางหลัง สยบจุดจี่กึงเจ้า ที่แท้ในวังเรามียอดฝีมือสำนักบู๊ตึงเร้นกายอยู่ผู้หนึ่ง คนผู้นี้มีเจตนาใด? เจ้าบอกว่าเซียว...เชี่ยวเฮี้ยงจื้อนั้นอายุประมาณเท่าใด?"

"โตกว่าข้าพเจ้าหนึ่งหรือสองปี คาดว่าประมาณสิบหกสิบเจ็ด แต่มันสูงใหญ่กว่าข้าพเจ้ามากนัก"

เขาประลองพ่ายแพ้ มิอาจไม่ยอมรับ ดีที่ฝ่ายตรงข้ามอายุสูงวัยเรือนร่างสูงใหญ่กว่าตนเอง มาตรว่าพ่ายแพ้ก็ไม่เสื่อมเสียหน้าอะไร หากมิใช่ต้องการให้ไฮ้เล่ากงถ่ายทอดพลังฝีมือต่อเขา เมื่อเขากลับ ประกันต้องประโคมโหมว่า ตนเองกลับมาพร้อมกับชัยชนะอย่างงดงาม

ไฮ้เล่ากงกล่าวอย่างครุ่นคิด

"เด็กน้อยนั้นอายุสิบหกสิบเจ็ด...เจ้าประลองกับมันเป็นเวลานานเท่าใดค่อยพ่ายแพ้?"

อุ้ยเซี่ยวป้อย่อมต้องยืดระยะเวลายาวนานกว่าสภาพความจริงกล่าวว่า "แม้ไม่ถึงหนึ่งชั่วยาม ก็ต้องประมาณครึ่งชั่วยาม"

"เฮอะ เราเมื่อเอ่ยปากสอบถาม เจ้าก็ตอบตามความสัตย์ ฝ่ายตรงข้ามฝึกปรือวิชามา แต่เจ้าปราศจากวิชาฝีมือ มาตรแม้นว่าเป็นฝ่ายแพ้ก็ไม่เสื่อมเสียหน้า ยามประลองฝีมือต่อให้พ่ายแพ้นับสิบครั้งก็หาเป็นไรไม่ ขอเพียงได้ชัยครั้งสุดท้าย จนฝ่ายตรงข้ามมิกล้าประลองกับเจ้าอีกจึงนับว่าเป็นวีรบุรุษผู้กล้า"

อุ้ยเซียวป้อสนับสนุนว่า

"ใช่แล้ว ครั้งกระโน้นปฐมกษัตริย์ราชวงศ์ฮั่น ฮั่นโกโจ เนื่องเพราะไพร่พลน้อยกว่า ประจัญบานคราใดล้วนพ่ายแพ้ ครั้งสุดท้ายตะลุยรุกไล่จนฌอป้ออ๋องผูกคอตายที่ริมลำน้ำอูกัง"

"ผูกคอตายอันใด ฌอป้ออ๋องเชือดคอตายที่ริมน้ำอูกังต่างหาก"

อุ้ยเชี่ยวป้อทุ่มเถียงว่า

"ผูกคอตายหรือเชือดคอตายก็เช่นเดียวกัน ล้วนฝ่ายแพ้จนฆ่าตัวตาย"

"เจ้ามักไม่ยอมแพ้อยู่ร่ำไป เราถามเจ้า การต่อสู้ระหว่างเจ้ากับเชี่ยว-เฮี้ยงจื้อ แต่ละคราใช้เวลานานเท่าใด?"

"ข้าพเจ้าคำนวณเวลาไม่ออก บางครั้งยาวนานดุจถ่ายอุจจาระ บางคราสั้นราวขับปัสสาวะ"

"เหลวไหล ไฉนยาวนานดุจถ่ายอุจจาระ สั้นราวขับปัสสาวะ?"

"ถ่ายอุจจาระย่อมเนิ่นช้า ขับปัสสาวะก็ไม่ต้องเสียเวลานานนัก"

ไฮ้เล่ากงยิ้มเล็กน้อย รู้สึกเด็กน้อยนี้แม้เปรียบเทียบหยาบคาย เมื่อเป็นเช่นนี้กลับอธิบายตามข้อเท็จจริง ขบคิดชั่วขณะจึงกล่าว

"เจ้าไม่ได้ฝึกปรือวิชาฝีมือ แต่เชี่ยวเฮี้ยงจื้อต้องพัวพันกับเจ้าชั่วขณะค่อยสามารถพิชิตเจ้า แสดงว่ามันเพิ่งฝึกปรือวิชาฝีมือเหล่านั้น ตอนนี้ไม่ต้องกลัว เราจะถ่ายทอดหลักวิชาไต้ดิ้มน่าชิ่ว (วิชาคว้าจับใหญ่) แก่เจ้า จดจำให้แม่นยำ วันพรุ่งไปประลองกับมัน"

อุ้ยเชี่ยวป้อยินดียิ่ง กล่าวว่า

"มันใช้หลักวิชาคว้าจับน้อย พวกเราใช้วิชาคว้าจับใหญ่ ใช้ใหญ่สะกดน้อย ต้องได้ชัยแน่นอน"

ไฮ้เล่ากงกล่าวว่า

"นั่นไม่แน่นัก วิชาคว้าจับใหญ่น้อย ต่างมีปมเด่นเฉพาะตัว ต้องดูว่าผู้ใดฝึกปรือแตกฉานกว่า หากแม้นมันชำชองชำนาญกว่าเจ้า วิชาคว้าจับน้อยจะเหนือล้ำกว่าวิชาคว้าจับใหญ่ วิชาคว้าจับใหญ่มีทั้งสิ้นสิบแปดท่า ทุกกระบวนท่าแฝงเคล็ดความพลิกแพลงเจ็ดประการ ในวันเดียวจดจำไม่หมดสิ้น ยังคงร่ำเรียนท่าสองท่าก่อน"

พลางยืดกายขึ้น กรีดมือวาดท่วงท่า ร่ายรำแสดงออกเที่ยวหนึ่ง กล่าวว่า

"เจ้าฝึกซ้อมให้ชำชองก่อน จากนั้นค่อยทดสอบกับเรา"

อุ้ยเซี่ยวป้อชาญฉลาดหลักแหลม มองปราดเดียวก็จดจำขึ้นใจ ฝึกซ้อมเจ็ดแปดครั้ง รู้สึกคุ้นเคยชำชองจึงกล่าว

"ชำชองแล้ว"

ไฮ้เล่ากงทรุดตัวลงบนเก้าอี้ ยื่นมือซ้ายปราดออกตะปบลงบนหัวไหล่อุ้ยเซี่ยวป้ออย่างว่องไว อุ้ยเซี่ยวป้อยกมือปิดป้อง แต่ปฏิกิริยาชักช้าวูบหนึ่ง ถูกตะปบหัวไหล่ไว้ ไฮ้เล่ากงกล่าวว่า

"ทดลองฝึกซ้อมใหม่"

อุ้ยเซี่ยวป้อทดลองฝึกซ้อมอีกหลายคราพอประกระบวนท่ากับไฮ้เล่ากง ไฮ้เล่ากงก็ยื่นมือซ้ายออก กระบวนท่วงท่าเป็นเฉกเช่นตอนแรกมิผิดเพี้ยน อุ้ยเซี่ยวป้อระมัดระวังแต่แรก พอเห็นฝ่ายตรงข้ามขยับข้อมือก็ยกข้อมือขึ้นปิดป้อง มิคาดยังเชื่องช้า ถูกตะปบหัวไหล่ไว้

ไฮ้เล่ากงแค่นเสียงดังเฮอะ กล่าวว่า

"ตัวโง่งม"

อุ้ยเซี่ยวป้อลอบด่า 'เต่าชรา' ในใจ จากนั้นฝึกซ้อมท่วงท่าปิดป้องตลอดเวลา เมื่อประมือเป็นคำรบสาม ยังคงถูกคร่ากุมไว้ สร้างความสงสัยใจยิ่ง มิทราบเป็นสาเหตุใด?

ไฮ้เล่ากงกล่าวว่า

"ต่อให้เจ้าฝึกซ้อมเป็นแรมปี ก็ไม่สามารถหลบรอดได้ บอกต่อเจ้าตอนที่เราตะปบมายังหัวไหล่ เจ้าต้องฟันมือมายังข้อมือเรา นับเป็นหลักตีโต้สยบการรุกไล่"

อุ้ยเซี่ยวป้อเพิ่งเข้าใจในบัดดล รอจนไฮ้เล่ากงตะปบมา ก็ยกมือขวาขึ้นฟันลงยังข้อมือมัน มิคาดไฮ้เล่ากงหาได้หดมือกลับ ปาดฝ่ามือวูบตบใส่ใบหน้าอุ้ยเซี่ยวป้ออย่างหนักหน่วงฉาดหนึ่ง

อุ้ยเซี่ยวป้อโทสะประดัง ตบฝ่ามือตีโต้ไป ไฮ้เล่ากงพลิกมือซ้ายวูบคร่ากุมข้อมืออุ้ยเซี่ยวป้อไว้สลัดคราหนึ่ง ร่างน้อยๆ ก็ปลิวละลิ่วไป มันหัวร่อพลางกล่าวว่า

"ตัวโง่งม จำได้แล้วหรือไม่?"

เสียงโครมเมื่ออุ้ยเชี่ยวป้อร่วงฟาดกับพื้น ศีรษะปะทะกับผนังห้องถึงกับแทบสิ้นสติไป ยามขุ่นแค้นแทบโพล่งคำ 'เต่าชรา' ออกไป แต่แล้วกล้ำกลืนไว้ ครุ่นคิดขึ้น

'ท่วงท่าทั้งสองนี้ประเสริฐเลิศยิ่ง วันพรุ่งเราตอนประลองกับเชี่ยวเฮี้ยง-จื้อ จะทดลองใช้ออก'

ดังนั้นดิ้นรนลุกขึ้น นึกทบทวนท่วงท่าทั้งสองประการของไฮ้เล่ากง จนขึ้นใจ จากนั้นทดลองฝึกซ้อมใหม่ จวบจนถึงตอนท้าย สามารถหลบเลี่ยงจากท่าตะปบหัวไหล่ของฝ่ายตรงข้ามได้ ไฮ้เล่ากงจึงกล่าว

"ตอนนี้ฝึกกระบวนท่าที่สองเถอะ"

พลางผุดลุกขึ้น ร่ายรำวิชาคว้าจับใหญ่ท่าที่สองออก พร้อมกับประกระบวนท่าด้วย

อุ้ยเชี่ยวป้อคิดใคร่เอาชัยเชี่ยวเฮี้ยงจื้อ จึงร่ำเรียนอย่างแข็งขัน ไฮ้-เล่ากงก็ไม่เบื่อหน่ายรำคาญ อธิบายอย่างละเอียด ฝึกปรือตั้งแต่หลังเที่ยงจวบจนพลบค่ำ

วันรุ่งขึ้น อุ้ยเชี่ยวป้อหลังจากเล่นพนันเสร็จสิ้นก็รุดไปประลองฝีมือกับเชี่ยวเฮี้ยงจื้อ เห็นฝ่ายตรงข้ามผลัดเปลี่ยนอาภรณ์ใหม่เอี่ยมลอออีกชุดหนึ่ง

อุ้ยเชี่ยวป้อบังเกิดเพลิงริษยาขึ้น ลืมเลือนหลักวิชาที่ร่ำเรียนมาใหม่สะอึกเข้าฉีกกระชากอาภรณ์ แว่วเสียงดังควากอาภรณ์ขาดวิ่นไปส่วนหนึ่ง

เชี่ยวเฮี้ยงจื้อประกบนิ้วจี้พุ่งตีโต้มา สกัดถูกจุดเส้นบริเวณเท้าซ้าย อุ้ยเชี่ยวป้อถึงกับทรุดฮวบลง เชี่ยวเฮี้ยงจื้อจึงขี่อยู่บนหลัง สยบจุดอี้เชี่ยบริเวณชายโครงเช่นเดียวกับเมื่อวาน อุ้ยเชี่ยวป้อได้แต่ยินยอมพ่ายแพ้

อุ้ยเชี่ยวป้อพลันยึดกายขึ้น ก็ระงับสติสมาธิ รอจนเชี่ยวเฮี้ยงจื้อพุ่งโถมมา พลันกางนิ้วทั้งห้าออก ใช้หลักวิชาคว้าจับใหญ่ตะปบใส่ข้อมือมัน เชี่ยวเฮี้ยงจื้อหดมือกลับ รวบกำเป็นหมัดหมายต่อยออก แต่ยังชักช้าวูบ

หนึ่ง ถูกอุ้ยเชี่ยวป้อคร่ากุมไว้บิดมือไขว้กลับ จากนั้นใช้ศอกซ้ายกระทุ้งใส่กลางหลังมัน

เชี่ยวเฮี้ยงจื้อร้องออกมาสุดเสียง ไม่สามารถสะบัดดิ้นรน ต้องร้องว่า

"เรายอมแพ้"

อุ้ยเชี่ยวป้อพอเริ่มเป็นฝ่ายได้ชัยย่อมปีติยินดียิ่ง ตอนอยู่ที่เชิงเขาติกเซ่งซัวนอกเมืองเอี้ยงจิว มันปลิดชีวิตแส้มังกรดำชือซัง ขณะอยู่ในพระราชวัง ยังสังหารเชี่ยวกุ่ยจื้อ แต่ทั้งสองครั้งล้วนดำเนินอุบายพลิกแพลงได้ชัย

ส่วนก่อนหน้านี้ นอกจากข่มเหงรังแกเด็กอายุสิบเอ็ดสิบสองปีได้ชัยทุกครั้งครา หากเกิดการต่อยตีกับผู้ใหญ่ ย่อมพ่ายแพ้ร่ำไป มาตรว่ามีเปรียบบ้าง ก็ใช้วิธีปากกัด ซัดเหวี่ยงดินทราย ที่อาศัยวิชาฝีมือแท้จริงเข้าเอาชัย นับเป็นครั้งแรกในชีวิต ในยามยินดี อดจิตใจฟุ้งซ่านมิได้ พอหักหาญในรอบที่สาม กลับพ่ายแพ้อีกครา

รอบที่สี่ อุ้ยเชี่ยวป้อข่มสติลง ใช้หลักวิชาคว้าจับใหญ่ต่อสู้กับเชี่ยว-เฮี้ยงจื้อ เป็นเวลาครู่ใหญ่ กลับไม่อาจพิสูจน์ผลแพ้ชนะ โอบกอดกันหอบหายใจ ได้แต่หยุดยั้งเลิกรา

เชี่ยวเฮี้ยงจื้อหัวร่อพลางกล่าวว่า

"วันนี้ท่านมีฝีมือรุดหน้าขึ้น ประลองฝีมือกับท่านนับว่าสนุกสนานยิ่ง เป็นผู้ใดถ่ายทอดวิชาฝีมือต่อท่าน?"

อุ้ยเชี่ยวป้อประโคมว่า

"ข้าพเจ้ามีพลังฝีมือระดับนี้แต่แรก เพียงแต่สองวันก่อนไม่ได้ใช้ออก วันพรุ่งเรายังมีวิชาฝีมือร้ายกาจกว่านี้ ท่านต้องการรับทราบหรือไม่?"

"ฮา...ฮา... ย่อมต้องการรับทราบ"

อุ้ยเชี่ยวป้อจึงแยกจากฝ่ายตรงข้ามมา กลับถึงที่พำนัก กล่าวอย่างภาคภูมิ

"กงกง วิชาคว้าจับใหญ่ของท่านยอดเยี่ยมจริงๆ ข้าพเจ้าตะปบข้อ

มือฝ่ายตรงข้ามบิดไขวักลับ กระทุ้งศอกใส่กลางหลังมันเยี่ยงนี้ เด็กน้อยนั้นได้แต่ยอมแพ้"

ไฮ้เล่ากงถามว่า

"วันนี้พวกเจ้าประลองกันกี่รอบ?"

"ทั้งสิ้นสี่รอบ ได้ชัยคนละสองรอบ"

"คำพดเจ้าเชื่อถือได้เพียงเจ็ดส่วน หากประลองกันสี่รอบ อย่างนั้นเจ้าชนะเพียงรอบเดียว ตอนนี้แสดงกระบวนท่ากันและกันออกมา"

อุ้ยเชี่ยวปัอแม้มีความทรงจำแม่นยำ แต่ฝึกปรือวิชาบู๊จำกัด ไม่สามารถอธิบายกระบวนท่าในการประลองทั้งสี่รอบจนหมดสิ้น เพียงจดจำผลงานที่มันพิชิตคู่ต่อสู้ได้ แต่ไฮ้เล่ากงพานสอบถามจนทราบสภาพความจริง

กระบวนท่าที่เชี่ยวเฮี้ยงจื้อพลิกแพลงเอาชัยอย่างไร ไฮ้เล่ากงล้วนแสดงร่ายรำออกได้ คล้ายพบเห็นกับตาก็ปาน ยังละเอียดกว่าอุ้ยเชี่ยวปัอบ่งบอกบรรยายอีก มันพอเอ่ยถึงอุ้ยเชี่ยวปัอค่อยนึกออกว่าเป็นเช่นนั้นจริงต้องกล่าวว่า

"กงกง ท่านดงมีตาทิพย์พันลี้ ไม่เช่นนั้นไหนเลยล่วงรู้กระบวนท่าเชี่ยวเฮี้ยงจื้ออย่างละเอียดปานนี้?"

ไฮ้เล่ากงเงียบงันชั่วขณะจึงพึมพำว่า

"เป็นยอดฝีมือสำนักบู๊ตึงจริง ๆ"

อุ้ยเชี่ยวปัอกล่าวอย่างตื่นเต้น

"ท่านว่าเชี่ยวเฮี้ยงจื้อเป็นยอดฝีมือสำนักบู๊ตึง เรากลับต่อสู้กับชนชั้นยอดฝีมือได้ ฮา...ฮา..."

"อย่าได้ประโคมโหมตน ผู้ใดว่าเป็นมัน? เราหมายถึงซือแป๋ที่ถ่ายทอดเพลงหมัดฝ่ามือต่อเชี่ยวเฮี้ยงจื้อต่างหาก"

อุ้ยเชี่ยวปัอถามว่า

"กงกงสังกัดสำนักใด? วิชาฝีมือสำนักเราไร้ต่อต้าน ย่อมต้องร้ายกาจ

กว่าสำนักบู๊ตึงมากมายนัก"

"เราสังกัดสำนักเสียวลิ้ม"

"ประเสริฐแท้ วิชาฝีมือสำนักบู๊ตึงพอเผชิญกับสำนักเสียวลิ้มย่อมย่อยยับอัปรา หลุบหางหลบหนี"

ไฮ้เล่ากงแค่นเสียงดังเฮอะ กล่าวว่า

"มันใช้ออกด้วยวิชาคว้าจับมาตรฐานของสำนักบู๊ตึง พวกเราสมควรใช้วิชาคว้าจับเที่ยงแท้มาตรฐานของเสียวลิ้มเข้าคลี่คลาย ไม่เช่นนั้นก็มิใช่คู่มือเปรียบติด"

อุ้ยเซี่ยวป้อฉกฉวยโอกาสกระตุ้นว่า

"ใช่แล้ว ข้าพเจ้าประลองพ่ายแพ้เป็นเรื่องเล็กน้อย หากกระทบกระเทือนถึงเกียรติภูมิสำนักเสียวลิ้ม เรานับว่าเสื่อมเสียหน้านัก"

เขาไม่ได้กราบกรานผู้ใดเป็นอาจารย์ กลับอ้างอิง 'สำนักเสียวลิ้มเรา' ขึ้นมา

ไฮ้เล่ากงกล่าวว่า

"เมื่อคืน เราถ่ายทอดวิชาคว้าจับใหญ่แก่เจ้าสองกระบวนท่า หวังว่าสามารถสยบเด็กน้อยนั้น ไม่พัวพันกับเจ้าอีก เจ้าก็ไปหยิบฉวยคัมภีร์ในห้องทรงพระอักษร แต่ตอนนี้เหตุการณ์เปลี่ยนแปร เด็กน้อยนั้นเมื่อเป็นทายาทสำนักบู๊ตึง สมควรเรียนสิบแปดท่าคว้าจับใหญ่ตั้งแต่แรกเริ่ม เจ้ารู้จักท่วงท่าเก็งจี่โป่ว (ท่าเท้าเกาทัณฑ์ธนู) หรือไม่?"

"ท่าเท้าเกาทัณฑ์ธนูหรือ คงเป็นท่วงท่าเช่นเดียวกับตอนน้าวเกา-ทัณฑ์ยิงธนู"

ไฮ้เล่ากงหน้าเคร่งเครียดลง กล่าวว่า

"หากคิดฝึกวิชาฝีมือ สมควรมีความเปิดเผยจริงใจ ผู้ฝึกปรือวิชาบู๊ถือสาการอวดตนว่าชาญฉลาดที่สุด ท่าเท้าเกาทัณฑ์คืองอพับเข่าหน้าดุจคันเกาทัณฑ์ ท่วงท่าธนูคือยันเท้าเฉียงๆ เป็นลักษณะดั่งธนู"

"ข้าพเจ้าเข้าใจแล้ว"

ไฮ้เล่ากงแค่นเสียงดังเฮอะ เริ่มถ่ายทอดสิบแปดท่าคว้าจับใหญ่ นับแต่ท่าแรกชุยอิ้ว (กระทุ้งศอก) ฮั่งป่วยเนียบชิง (พลิกส่วนหลังแนบร่าง) โจยต้อแป้ (ขุดคุ้ยย้อนหน้า) แป๊ะเบ๊ฮวงถี้ (ม้าขาวโจนทะยาน) ลี้ฮื้อเทาะไซ (ปลาหลีฮื้อว่ายวน) เง่งฮวงคุกลิ้ว (หลิวเอนลู่ลม) ถักซุ้งคา (ตวัดเตะเท้า) พี่ตุ้ย (กราดฟาดกระหน่ำ) ทงเทียนเผ่า (ระเบิดทะลวงฟ้า) กิมซีพังไบ๊ (ใยทองเกี่ยวคิ้ว) แทลุกโจ้ยต้อ (ไถลลื่นล้ม) เก้าจ่อเม้า (วานรย่อกาย) กิ้วซี (รัดพันสายใย) ตุ่ยเอีย (กระทุ้งเอว) กุ้งถี้ (เกือกม้าตะลุย) แทชีว (ดันหัตถ์ตรง) ก่วงยื่อ (ฟาดกรอกหู) ติ่งฮือ (ทับถมทวี) พร้อมกับอธิบายเคล็ดลับกระบวนท่าอย่างละเอียด ทุกกระบวนท่าแฝงเคล็ดความพลิกแพลงซับซ้อนสุดหยั่งคะเน

วันนี้วิธีการถ่ายทอดของไฮ้เล่ากงผิดแผกจากเมื่อคืน ขณะประกระบวนท่ากับอุ้ยเซี่ยวป้อ ก็อธิบายชี้แนะหาได้ตบใบหน้าสลัดเหวี่ยงเช่นเมื่อคืน เมื่อเป็นเช่นนี้ อุ้ยเซี่ยวป้อก็เข้าใจวิชาคว้าจับทุกท่วงท่าอย่างลึกซึ้งกระจ่าง ต้องชมเชยว่า

"วิชาฝีมือนี้ลึกล้ำพิสดารจริงๆ เด็กน้อยนั้นย่อมไม่อาจต้านรับได้"

ร่ำเรียนถึงตอนอาหารค่ำ อุ้ยเซี่ยวป้อกลับศึกษาเคล็ดความพลิกแพลงของสิบแปดท่าคว้าจับใหญ่ได้ ไฮ้เล่ากงชมเชยว่า

"เด็กน้อยคารมกลอกกลิ้ง กลับมีความทรงจำแม่นยำนัก"

หลังอาหารค่ำ ก็ยื่นมือลูบคลำสัมผัสร่างอุ้ยเซี่ยวป้อ ตรวจสอบว่ากระบวนท่าคว้าจับผิดเพี้ยนจากแนวทางเดิมหรือไม่

วันรุ่งขึ้น อุ้ยเซี่ยวป้อรุดไปประลองกับเซี่ยวเฮี้ยงจื้ออีก พอใช้วิชาฝีมือที่ร่ำเรียนมาออก มักจู่โจมพลาดเป้า หรือถูกเซี่ยวเฮี้ยงจื้อคลี่คลายสลายได้ ในรอบแรกกลับพ่ายแพ้

อุ้ยเซี่ยวป้อทั้งแตกตื่นทั้งเดือดดาล ระมัดระวังตนขึ้น ใช้กระบวนท่าหลิวเอนลู่ลม (เง่งฮวงคุกลิ้ว) บิดไขวัมือซ้ายเซี่ยวเฮี้ยงจื้อ เซี่ยวเฮี้ยงจื้อไม่อาจสลัดหลุด ได้แต่ยอมแพ้

อุ้ยเชี่ยวป้อพอภาคภูมิใจ รอบที่สามกลับถูกเชี่ยวเฮี้ยงจื้อใช้สองเท้าหนีบลำคอไว้ ลมหายใจอึดอัดแทบขาดห้วง หลังจากยอมพ่ายแพ้ผุดลุกขึ้นก็กล่าวว่า

"วันพรุ่งค่อยประลองกันอีก นี่เชี่ยวเฮี้ยงจื้อขอถามท่านสักคราท่านต้องตอบตามความสัตย์"

"คำถามใด?"

"ซือแป้ที่ถ่ายทอดวิชาฝีมือแก่ท่าน เป็นยอดฝีมือสำนักบู๊ตึงใช่หรือไม่?"

เชี่ยวเฮี้ยงจื้อกล่าวอย่างสงสัยใจ

"ท่านทราบได้อย่างไร?"

"เราสังเกตจากกระบวนท่าของท่าน"

"ท่านรู้จักวิชาฝีมือเรา? นั่นมีนามกระไร?"

อุ้ยเชี่ยวป้อกล่าวว่า

"นี่เป็นวิชาคว้าจับน้อยอันเที่ยงแท้ของสำนักบู๊ตึง นับเป็นหลักวิชาอันเลิศล้ำในวงนักเลง เพียงแต่พอเผชิญกับหลักวิชาคว้าจับใหญ่ของสำนักเสียวลิ้มเรา ท่านยังเป็นรองอยู่ขั้นหนึ่ง"

เชี่ยวเฮี้ยงจื้อหัวร่อฮาๆ กล่าวว่า

"อย่าได้คุยเขื่อง การประลองในวันนี้ เป็นท่านชนะหรือเราได้ชัย?"

"แพ้ชนะเป็นเรื่องธรรมดา ไม่ถือซูเอี้ย (แพ้ชนะ) ถกผู้กล้า"

เชี่ยวเฮี้ยงจื้อยิ้มพลางกล่าวว่า

"เรียกว่าไม่ถือแพ้พ่ายได้ชัยถกผู้กล้า"

"ซูเอี้ยก็คือแพ้พ่ายได้ชัย"

เขาเคยได้ยินนักเล่านิทานกล่าวคำ 'ไม่ถือแพ้พ่ายได้ชัยถกผู้กล้า' เพียงแต่คำ 'แพ้พ่ายได้ชัย' ยากเกินไป ยามกะทันหันนึกไม่ออก กลับถูกเชี่ยวเฮี้ยงจื้อบอกออกมา

อุ้ยเชี่ยวป้อนัดประลองกับฝ่ายตรงข้ามใหม่ กลับมายังห้องพักทอด

ถอนใจกล่าวว่า

"กงกง ข้าพเจ้าคร่ำเคร่งฝึกฝีมือ ผู้อื่นก็ร่ำเรียนเช่นกัน เพียงแต่ซือแป้ผู้อื่นมีความสามารถใหญ่หลวง วิธีการสอนก็เลิศเลอยิ่ง"

ไฮ้เล่ากงกล่าวว่า

"วันนี้คงประลองพ่ายแพ้อีก เด็กน้อยไม่ตำหนิตนเองกลับตัดพ้อผู้อื่น"

"วันนี้ข้าพเจ้าถามฝ่ายตรงข้ามว่า ซือแป้ท่านเป็นยอดฝีมือสำนักบู๊ตึงกระมัง เชี่ยวเฮี้ยงจื้อบอกว่า 'ท่านทราบได้อย่างไร' เท่ากับยอมรับโดยดุษณี"

ไฮ้เล่ากงนั่งเซื่องซึมเซา คล้ายหมกมุ่นครุ่นคิดเรื่องราวที่ยากตกลงใจประการหนึ่ง เนิ่นนานให้หลังจึงกล่าว

"วันนี้พวกเราฝึกปรือวิชาคว้าจับใหญ่ขั้นที่สอง"

วิชาคว้าจับใหญ่ของเสียวลิ้มขั้นที่สอง แบ่งเป็นฮ้วยทุ้ยคุ้ง (หมัดต่อยขวาง) เทียนเพ้งชิ่ว (มือตราชู) ชุ่งชิ่วคังเอี้ย (ฉกฉวยขโมยแกะ) ต้อโจ้ยชัง (ปักปลูกต้นหอม) โชยกึงตุ่ย (ถ่วงพันชั่ง) ปั้วอิ้ว (ขนดศอก) ก้วงชิ่ว (ม้วนควงมือ) ซาจิเอีย (สามบิดเอว) เทาท้อ (ปลิดผลท้อ) ฮวงเจี้ย (พลิกฝ่ามือ) ต้อปวกซุ่ยเอี้ยง (ถอนต้นเอี้ยงเอนลู่) จ้อคาซาโจ้ย (งอพับเท้า) แฮ่มกจ่ง (คางคกทะยาน) รวมสิบแปดท่า

ในวิชาคว้าจับแขนงนี้ แฝงเคล็ดวิชาสยบจุดด้วย เช่น ตอนใช้กระบวนท่ามือตราชู ต้องพุ่งนิ้วมือสี่นิ้วคร่ากุมใจกลางฝ่ามือฝ่ายตรงข้าม จากนั้นใช้นิ้วหัวแม่มือกดกระดูกบนหลังมือคู่ต่อสู้ จนมิอาจไม่คล้อยตามสภาวะของตน ส่วนท่าฉกฉวยขโมยแกะ ต้องใช้นิ้วหัวแม่มือกดง่ามมือฝ่ายตรงข้ามไว้ ฉุดกระชากรั้งเข้ามา นอกจากนี้ยังมีเคล็ดวิชาหักนิ้วบิดไขวัข้อมือ กลับคล้ายท่วงท่าที่อุ้ยเชี่ยวปัอใช้ต่อยตีกับผู้คนยามปกติ เพียงแต่เพิ่มวิชาสยบจุด หยิบยืมสภาวะฟาดพลัง อานุภาพจึงกล้าแข็งกว่ามากนัก

วันพรุ่งนี้ อุ้ยเชี่ยวปัอทยอยใช้วิชาคว้าจับทั้งสามสิบหกท่าออก

ย่อมพลิกแพลงซับซ้อนไม่สิ้นสุดระคมโหมใส่เซี่ยวเฮี้ยงจื้อ แต่ทว่าเขาเรียนกระบวนท่าเพิ่มเติมท่วงท่าเซี่ยวเฮี้ยงจื้อก็ศึกษาเพิ่มพูนทวีคูณเช่นกัน หักล้างกันสี่รอบ กลับได้ชัยคนละสองรอบ

ดังนั้นทุกๆ เช้าตรู่ อุ้ยเซี่ยวป้อรุดไปเล่นพนันทอดลูกเต๋ากับผู้แซ่โง้ว-เพ้งอุ้ย อุงอู้เต้า อุงอู่ฮึง เหล่าขันที ตอนแรกยังใช้ผ้าขาวคลุมหน้า ภายหลังยิ่งคลุมลดน้อยลง ทุกผู้คนหนึ่งนั้นพนันจนสนุกสนาน สองอุ้ยเซี่ยว-ป้อหยิบยืมเงินทองแก่คนอื่นไม่หยุดยั้ง สามตลอดทั้งวันคลุมผ้าขาว บุคคลอื่นก็เริ่มเคยชิน มาตรว่าตอนท้ายเต้าหน้าผิดแผกไปกลับมิมีผู้ใดถามไถ่วงพนันพอเลิกเรา ก็รุดมาประลองฝีมือกับเซี่ยวเฮี้ยงจื้อ หลังอาหารเที่ยงฝึกฝีมือกับไฮ้เล่ากง จวบจนวิกาลดึกดื่นจึงเลิกรา

วิชาคว้าจับยิ่งมายิ่งลึกล้ำพิสดาร ครอบคลุมเคล็ดความกว้างไกลขึ้นอีก อาการไอหอบของไฮ้เล่ากงยังไม่ทุเลา ตอนไอหอบอย่างรุนแรงไม่สามารถถ่ายทอดวิชาฝีมือให้ อุ้ยเซี่ยวป้อได้แต่ฝึกซ้อมทบทวนด้วยตนเอง

กาลเวลาผ่านไปอย่างรวดเร็ว อุ้ยเซี่ยวป้อพำนักในพระราชวังเกือบสองเดือน มันเห็นไฮ้เล่ากงสยบเม้าจับโป๊ยกับตา ทราบดีว่าหากได้รับการชี้แนะจากคนผู้นี้นับเป็นประโยชน์มหาศาล ดังนั้นคร่ำเคร่งฝึกฝีมืออย่างจดจ่อ อย่าว่าแต่ทุกวี่วันมีเงินทุนให้พนันกลับสุขสำราญยิ่ง เพียงน่าเสียดายที่ไม่อาจกล่าวคำหยาบคายแผดด่าตามใจนึก ยิ่งไม่อาจลักเล็กขโมยน้อยได้

ไฮ้เล่ากงเคี่ยวเข็ญอุ้ยเซี่ยวป้อร่ำเรียนฝีมือ พร้อมกับสอบถามระดับความรุดหน้าของเซี่ยวเฮี้ยงจื้อโดยละเอียด ตอนแรกอุ้ยเซี่ยวป้อบังเกิดอคติต่อเซี่ยวเฮี้ยงจื้อ แต่สองเดือนที่ประลองกัน ประสบพบหน้าทุกวี่วันกลับยิ่งมายิ่งสบอารมณ์

พร้อมกันนั้นสองเดือนมานี้ สองพี่น้องแซ่อุงติดค้างหนี้อุ้ยเซี่ยวป้อสองร้อยกว่าตำลึง วันนี้พนันถึงกลางคัน อุงอู่ฮึงก็เล่นเสียจนเกลี้ยงเกลา อุงอู่เต้าหลงเหลือเงินอยู่มิกี่หุน สองพี่น้องพลันสบตากันวูบ อุงอู่เต้าพลัน

กล่าวกับอุ้ยเซี่ยวป้อว่า

"น้องเรา พวกเรามีเรื่องหนึ่งคิดหารือ ขอเชิญทางด้านนี้"

ทั้งสามผละจากวงพนันมายังห้องข้างเคียง อุงอู่เต้ากล่าวว่า

"น้องเราอายุยังเยาว์ กลับมีจิตใจกว้างขวางเป็นที่เลื่อมใสจริงๆ"

อุ้ยเซี่ยวป้อชมชอบรับฟังคำสรรเสริญเยินยอที่สุด พอฟังถึงกับอิ่มเอิบใจกล่าวว่า

"พี่น้องกันเอง ท่านหยิบยืมเรา เราหยิบยืมท่าน จะเป็นไรไป?"

พลางส่งเงินสามสิบตำลึงให้ อุงอู่เต้ากล่าวว่า

"สองเดือนมานี้เราสองโชคไม่ดี ติดค้างเงินทองท่านมิน้อย มาตรว่าน้องเราไม่นำพาปรารมภ์ แต่พวกเรากลับไม่สบายใจยิ่ง"

อุงอู่ฮึงกล่าวบ้างว่า

"ดูจากสภาพการณ์ มิทราบเดือนปีใดจึงสามารถชดใช้คืนท่าน ยามแบกหนี้สินเช่นนี้ นับว่าไม่มีรสชาติจริงๆ"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ติดค้างเงินทองไม่ชดใช้ นับว่าชอบด้วยเหตุผล สองท่านไม่จำเป็นต้องเอ่ยถึงอีก"

อุงอู่ฮึงทอดถอนใจกล่าวว่า

"น้องเราประเสริฐเลิศล้ำจริงๆ พวกเราแม้ติดค้างหนี้สินท่านร้อยปีไม่ชดใช้ก็หาเป็นไร ใช่หรือไม่?"

"ใช่แล้ว แม้ติดค้างสักสองสามร้อยปีจะเป็นไรไป?"

อุงอู่ฮึงกวาดตามายังกอกอแวบหนึ่ง อุงอู่เต้าก็ผงกศีรษะอุงอู่ฮึงจึงกล่าวต่อ

"แต่พวกเราทราบว่าผู้เป็นนายท่านร้ายกาจยิ่ง"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

"ท่านหมายถึงไฮ้เล่ากง?"

"ใช่แล้ว น้องเราแม้ไม่ทวงถาม แต่วันใดที่ไฮ้เล่ากงเอ่ยปาก เราสอง

ก็ไม่มีปัญญาบ่ายเบี่ยง ดังนั้นพวกเราสมควรหาหนทางชดใช้เงินจำนวนนี้กลับคืน"

อุ้ยเซี่ยวป้อครุ่นคิดขึ้น

'เต่าชราไฮ้เล่ากงคาดเดาเรื่องราวแม่นยำจริงๆ วันเวลาที่ผ่านมานี้เราเพียงฝึกวิชาฝีมือประลองเซี่ยวเฮี้ยงจื้อ กลับลืมเรื่องขโมยคัมภีร์จากห้องทรงพระอักษรไป ตอนนี้เราลองฟังดูว่า พวกมันจะกล่าวว่ากระไร?'

ดังนั้นส่งเสียงดังอึมม์ ไม่กล่าวกระไร อุงอู่ฮึงกล่าวว่า

"พวกเราครุ่นคิดไปมา ได้แต่ขอให้น้องเราผัดผ่อนอย่าได้เอ่ยถึงเรื่องหนี้สินต่อไฮ้เล่ากง ภายหน้าพวกเราชนะกลับมาย่อมชดใช้คืนทั้งต้นทบดอก"

อุ้ยเซี่ยวป้อลอบแผดด่าในใจ

'พวกท่านเต่าโสโครกทั้งสองตัว เข้าใจว่าเราอุ้ยเซี่ยวป้อเป็น 'สุกร' หรือไร? อาศัยความสามารถอันต่ำต้อยน้อยนิดของพวกท่านเล่นพนันกับบิดาไหนเลยมีวันชนะกลับไป?'

ดังนั้นกล่าวอย่างยุ่งยากใจ

"แต่ข้าพเจ้าบ่งบอกต่อไฮ้เล่ากงแล้ว ท่านผู้เฒ่าบอกว่า หนี้สินรายนี้ต้องชดใช้คืน เพียงแต่ผ่อนช้าไปบ้างก็หาเป็นไรไม่"

สองพี่น้องแซ่อุงสบตากันวูบ คล้ายกริ่งเกรงต่อไฮ้เล่ากงยิ่ง อุงอู่เต้ากล่าวว่า

"อย่างนั้นน้องเราภายหน้าหากเล่นชนะ กลับไปมอบต่อไฮ้เล่ากง ให้บอกว่า...บอกว่าเป็นพวกเราจ่ายคืนแก่ท่านได้หรือไม่?"

อุ้ยเซี่ยวป้อลอบร้องในใจอีกครา

'ยิ่งกล่าวยิ่งไม่เป็นเรื่องแล้ว พวกท่านเข้าใจว่าเราเป็นทารกอมมือจริงๆ'

ดังนั้นกล่าวว่า

"เช่นนี้ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้าออกจะเสียเปรียบไปบ้าง"

สองพี่น้องแซ่อุงเห็นมันมีท่าทีคล้อยตาม รีบประสานมือกล่าวว่า

"ขอบคุณที่ช่วยเหลือ ในชีวิตเราทั้งสอง ไม่กล้าลืมคุณความดีของน้องเราเด็ดขาด"

อุ้ยเซี่ยวป้อฉกฉวยโอกาสกล่าวว่า

"หากทำเช่นนี้ข้าพเจ้าคิดขอร้องสองท่านประการหนึ่ง มิทราบได้หรือไม่?"

สองพี่น้องแซ่อุงรีบกล่าวว่า

"ย่อมได้ น้องเราบอกมาเถอะ"

"ข้าพเจ้าอยู่ในพระราชวังเนิ่นนานปานนี้ ไม่เคยเห็นฮ่องเต้มาก่อน สองท่านปรนนิบัติฮ่องเต้ในห้องทรงพระอักษร ดังนั้นคิดขอให้สองท่านนำข้าพเจ้าไปเข้าเฝ้าฮ่องเต้สักครา"

"นี่...นี่..."

กล่าวคำ 'นี่' ติดต่อกันเจ็ดแปดคำ กลับไม่สามารถกล่าวต่อ

อุ้ยเซียวป้อกล่าวอีกว่า

"เราก็ไม่คิดกราบทูลเรื่องใด เพียงต้องการไปยังห้องทรงพระอักษรชื่นชมพระบารมีของฮ่องเต้ เป็นวาสนาของไพร่ฟ้าข้าแผ่นดิน ต่อให้ไม่มีวาสนาได้เห็น ก็ไม่โทษว่าตำหนิสองท่าน"

อุงอู่เต้ากลอกตาแล้วกล่าว

"นั่นง่ายดายยิ่ง หลังเที่ยงวันนี้เราจะนำท่านไปยังห้องทรงพระอักษร ตอนนั้นฮ่องเต้มักทรงพระอักษรอยู่ภายในห้อง ส่วนเวลาอื่นล้วนเสด็จออกว่าราชการในท้องพระโรง ยากที่จะพบพาน"

พลางหลิ่วตาบอกใบ้ต่ออุงอู่ฮึง อุ้ยเซี่ยวป้อฉลาดปราดเปรื่องถึงเพียงไหน พอเห็นเช่นนั้นเข้าใจในบัดดลครุ่นคิดขึ้น

'เต่าโสโครกสองตัวนี้พังว่าเราต้องการเข้าเฝ้าฮ่องเต้ก็มีสีหน้าลำบากใจ พวกมันบอกว่าหลังเที่ยงฮ่องเต้มักทรงพระอักษรในห้องทรงพระอักษร แสดงว่าช่วงเวลานั้นฮ่องเต้ไม่ประทับในห้องทรงพระอักษรแน่นอน ซึ่ง

ความจริง เราไหนเลยต้องการเข้าเฝ้า หากแม้นย่องเต้ตรัสถามคำพูดใด ต่อเรา เราไหนเลยทูลตอบได้? หากเผยพิรุธ ไยมิใช่ถูกประหารทั้งตระกูล? ไม่แน่นักว่ากระทั่งมารดาเรา ยังถูกคุมตัวจากเมืองเอี้ยงจิวมาตัดศีรษะด้วย เต่าชราแซ่ไฮ้ถ่ายทอดวิชาฝีมือต่อเรา มิทราบถ่ายทอดให้จนหมดสิ้นหรือไม่? เราหากขโมยพระสูตรสี่สิบสองบทอะไรนั่นจากห้องทรงพระอักษร มอบต่อเต่าชราแซ่ไฮ้ มันยามปีติยินดี อาจถ่ายทอดวิชาฝีมือแท้จริงแก่เรา'

ขณะครุ่นคิด ประสานมือขอบคุณสองพี่น้องตระกูลอุง กล่าวว่า

"พวกเราเหล่าไพร่ฟ้าข้าแผ่นดิน หากไม่มีบุญวาสนาได้ชื่นชมบารมีย่องเต้ เมื่อเสียชีวิตไป ย่อมถูกพญายมแผดค่าว่าเป็นตัวบัดซบ"

อุ้ยเซี่ยวป้อชาญฉลาดหลักแหลม สองเดือนมานี้สามารถลอกเลียนสำเนียงนครหลวงได้ มาตรว่าบางครั้งค่าเป็นภาษาพื้นเมืองเอี้ยงจิว บุคคลอื่นก็ไม่ระแวงสงสัย

หลังจากประลองฝีมือกับเซี่ยวเฮี้ยงจื้อ กลับมายังห้องพัก เพียงถ่ายทอดบอกเรื่องประลองฝีมือต่อไฮ้เล่ากง หาได้เอ่ยถึงแผนปะปนเข้าห้องทรงพระอักษรไม่ ตกลงใจว่ารอจนขโมยคัมภีร์เล่มนั้นมา จะสร้างความยินดีไม่คาดหมายแก่ไฮ้เล่ากงสักครา

พอล่วงเลยยามเที่ยง สองพี่น้องแซ่อุงก็รุดมาจริงๆ อุงอู่ฮึงผิวปากเบาๆ อุ้ยเซี่ยวป้อก็เร้นกายออกจากห้อง สองพี่น้องแซ่อุงโบกมือเป็นเชิงชักชวน ไม่กล่าวว่ากระไร มุ่งหน้าสู่ทิศตะวันตก อุ้ยเซี่ยวป้อก็ตามติดอยู่ด้านหลัง หลังจากได้รับบทเรียนเมื่อครั้งแรก ตลอดรายทางมันจดจ้องระเบียงห้องหับต่างๆ เพื่อตอนขากลับไม่หลงทางอีก

ระยะทางตั้งแต่ห้องพักของตนสู่ห้องทรงพระอักษรไกลกว่าไปยังสถานที่พนันลูกเต๋ามากนัก เดินเป็นเวลาชั่วน้ำเดือด อุงอู่ฮึงจึงกล่าวเบาๆ

"ถึงห้องทรงพระอักษรแล้ว ทุกประการระวังให้มากไว้"

อุ้ยเซี่ยวป้อรับคำว่า

"ข้าพเจ้าทราบ"

สองพี่น้องแซ่อุงนำพาอุ้ยเซี่ยวป้ออ้อมตึกหลังผ่านเข้าประตูน้อยบานหนึ่งและอุทยานไม้ดอกขนาดย่อมแห่งหนึ่ง เข้าสู่ห้องหับใหญ่โตหลังหนึ่ง แลเห็นภายในห้อง จัดสร้างแคร่หนังสือสลับซับซ้อนหลายชั้น บนแคร่จัดวางเรียงรายเต็มไปด้วยตำรับตำรา มิทราบมีอยู่กี่หมื่นเล่ม?

อุ้ยเซี่ยวป้อสูดลมหายใจเข้าไปอย่างหนาวเหน็บ ลอบร้องในใจ

'ย่ำแย่ ย่ำแย่แล้ว เหนือความคาดหมายสุดพรรณนา ในห้องทรงพระอักษรวางตำรับตำรามากมายปานนี้ ฮ่องเต้ตลอดทั้งวันทอดพระเนตรแต่ตำรา ไหนเลยมีเวลาไปเล่นพนัน? คัมภีร์ที่ไฮ้เล่ากงต้องการจะเสาะพบจากที่ใด?'

เขาเติบใหญ่ขึ้นกลางตลาดร้านถิ่น ชั่วชีวิตไม่เคยเห็นห้องหนังสือมีรูปลักษณะอย่างไร เพียงเข้าใจว่าหากจัดวางตำราเข้าไปเจ็ดแปดเล่ม ก็นับเป็นห้องหนังสือ คิดหยิบฉวยคัมภีร์ที่มีคำ 'สี่สิบสอง' จากตำราเจ็ดแปดเล่มกลับไม่ลำบากยากเย็นกระไร ยามนี้พอเห็นตำรับตำรานับหมื่นเล่ม ถึงกับตะลึงลานพร่าพราย มือไม้สั้นเป็นพัลวัน

อุงอู่เต้ากล่าวเบาๆ

"ฮ่องเต้รอสักครู่ค่อยเสด็จมา ประทับอยู่ที่หลังโต๊ะตัวนั้น ทอดพระเนตรตำรา ทรงพระอักษร"

อุ้ยเซี่ยวป้อเห็นโต๊ะภายในห้องจัดทำจากไม้แก่นจันทน์ม่วง พื้นโต๊ะขลิบทองฝังหยก มองปราดเดียวก็ทราบว่าเป็นเครื่องประดับอันวิจิตรพิสดาร บนโต๊ะยังกางตำราเล่มหนึ่ง ซ้ายมือวางจานฝนหมึก กระบอกบรรจุพู่กัน หลังโต๊ะจัดตั้งเก้าอี้คลุมแพรทอง ปักรูปมังกรทองตัวหนึ่ง

อุ้ยเซี่ยวป้อแม้ขวัญกล้าบังอาจ พอเห็นการตกแต่งเช่นนี้ ถึงกับใจเต้นระทึกตูมตาม ครุ่นคิดขึ้น

'ฮ่องเต้นี้นับว่าเสพสุขสำราญนัก'

เห็นขวามือของโต๊ะทรงพระอักษรจัดตั้งกระถางโบราณใบหนึ่ง ใน

กระถางเผากำยาน กระจายควันเขียวอ้อยอิ่งส่งกลิ่นหอมชื่นนาสา

อุงอู่เต้ากล่าวว่า

"ท่านซ่อนตัวอยู่หลังแคร่หนังสือ รอสักครู่ชื่นชมพระบารมีฮ่องเต้สักแวบหนึ่งก็แล้วกัน ขณะที่ฮ่องเต้ทรงพระอักษร ไม่อนุญาตคนภายนอกส่งเสียงไอหรือจามออกมา ไม่เช่นนั้นฮ่องเต้ทรงพิโรธ ไม่แน่นักว่าจะรับสั่งราชองครักษ์คร่ากุมท่านไปตัดศีรษะ"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าย่อมทราบ ไม่อาจส่งเสียงไอหรือจาม ยิ่งห้ามไม่ให้ผายลมดังๆ"

อุงอู่เต้าหน้าเคร่งเครียดลง กล่าวว่า

"น้องเรา ห้องทรงพระอักษรไม่ใช่สถานที่อื่น ไม่อาจกล่าววาจาเหลวไหล"

อุ้ยเซี่ยวป้อแลบลิ้นออกมา ไม่กล้ากล่าวต่อ เห็นสองพี่น้องแซ่อุงหยิบฉวยแส้ปัด ถือผ้าขาวปัดเช็ดสถานที่ต่างๆ ในห้องทรงพระอักษรความจริงสะอาดสะอ้านไร้ฝุ่นละออง แต่ทั้งสองทำความสะอาดอย่างพิถีพิถัน เช็ดถูประณีตกว่าการขัดถูกระจกเงาเสียอีก ชั่วครู่ให้หลังค่อยหยุดมือ อุงอู่เต้ากล่าวว่า

"น้องเรา ฮ่องเต้เมื่อไม่เสด็จมาในตอนนี้ วันนี้คงไม่เสด็จมา รอสักครู่ราชองครักษ์จะตรวจตราผ่านมา หากพบเห็นเค้าแปลกหน้าเช่นท่าน ทั้งหมดไม่อาจรับผิดชอบได้"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

"พวกท่านกลับไปก่อน ข้าพเจ้ารออีกสักครู่ค่อยจากไป"

"ไม่ได้ ท่านมิใช่ไม่ทราบกฎระเบียบพระราชวัง ผู้ใดรับผิดชอบตำแหน่งใด ก็รับตำแหน่งนั้น ห้ามมิให้ก้าวก่ายเกินเลย เราทั้งสองก็มีโอกาสเข้าห้องทรงพระอักษรเพียงวันละครึ่งชั่วยาม หลังจากปัดกวาดเช็ดถูเสร็จสิ้น ต้องจากไปในบัดดล หากเลยกำหนดเวลาถูกราชองครักษ์ตรวจ

พบสถานหนักต้องถูกตัดศีรษะทั้งตระกูล สถานเบาก็ถูกจองจำภายในคุก"

"ไหนเลยมีความร้ายกาจปานนี้?"

อุงอู่ฮึงกระทืบเท้ากล่าวว่า

"ย่อมแน่นอน น้องเราหากคิดชื่นชมพระบารมีฮ่องเต้ วันพรุ่งพวกเราค่อยมาเสี่ยงโชคดู"

"ตกลง พวกเราไปกันเถอะ"

สองพี่น้องแซ่อุงระบายลมจากปากยาวๆ คนหนึ่งกุมแขนซ้าย อีกคนหนึ่งยึดจับแขนขวา คล้ายกริ่งเกรงอุ้ยเซี่ยวป๊อไม่ยอมจากไป จึงหนีบออกจากห้องมา

อุ้ยเซี่ยวป๊อพลันกล่าวว่า

"ซึ่งความจริงท่านทั้งสองก็ไม่เคยเห็นฮ่องเต้มาก่อนใช่หรือไม่?"

อุงอู่ฮึงงงงันวูบ กล่าวว่า

"ท่าน...ท่านทราบ..."

เขาความจริงคิดกล่าว 'ท่านทราบได้อย่างไร' แต่อุงอู่เต้ามีไหวพริบปราดเปรื่องกว่า กล่าวว่า

"พวกเราไหนเลยไม่เคยเห็น? ฮ่องเต้ทรงพระอักษรในห้องนี้ พวกเรามักพบพานเสมอ"

อุ้ยเซี่ยวป๊อครุ่นคิดขึ้น

'ทุกวันในเวลานี้ พวกท่านก็เข้ามายังห้องทรงพระอักษรปัดกวาดเช็ดถูฝุ่นละออง จากนั้นล่าถอยออกจากห้อง ไหนเลยเคยเห็นฮ่องเต้มาก่อน?'

อุงอู่เต้ากล่าวอีกว่า

"น้องเราเมื่อรับปากชดใช้เงินทองคืนแก่ไฮ้เล่ากงแทนพวกเรา เราทั้งสองย่อมต้องหาทางทดแทน สำหรับเรื่องพบพานฮ่องเต้ ล้วนแล้วแต่วาสนาของคน ไม่อาจบังคับแข็งขืนได้"

ขณะกล่าว ทั้งสามออกทางประตูข้าง อุ้ยเซี่ยวป๊อมีแผนมั่นเหมาะอยู่ก่อน จึงกล่าว

"อย่างนั้นอีกหลายวันให้หลัง พวกท่านค่อยนำพาข้าพเจ้ามาทดสอบวาสนาเถอะ"

สองพี่น้องแซ่อุงรับคำ ทั้งสองแยกทางกัน อุ้ยเซี่ยวป้อผ่านทางระเบียงสองสายก็หลบวูบไปหลังประตูบานหนึ่ง คาดว่าสองพี่น้องแซ่อุงจากไปไกลโขค่อยออกจากหลังประตู ย้อนกลับไปยังเส้นทางเดิม

พอบรรลุถึงประตูข้างซึ่งทอดสู่ห้องทรงพระอักษร พอยื่นมือผลักกลับพบว่าภายในลงกลอนประตูแล้วต้องงงงันวูบ ครุ่นคิดขึ้น

'เพียงชั่วพริบตาประตูข้างก็ลงกลอน ดูท่าสองพี่น้องตระกูลอุงกล่าวไม่ผิด ราชองครักษ์ลาดตระเวนผ่านมาจริงๆ เพียงไม่ทราบราชองครักษ์ไปแล้วหรือไม่'

เขาแนบใบหูกับประตูข้าง มิได้ยินซุ่มเสียงผิดปกติใด พอทาบนัยน์ตากับร่องประตูเข้าไป ในลานตึกปราศจากร่องรอยผู้คน ขบคิดเล็กน้อยแล้วล้วงมีดสั้นเบาบางจากอกเสื้อเล่มหนึ่ง

มีดสั้นเล่มนี้เป็นอาวุธที่สังหารเซี่ยวกุ่ยจื้อเมื่อคราก่อน เขาปะปนอยู่ในพระราชวัง ทราบว่ามันมีอันตรายคุกคามรอบด้าน นับแต่วันนั้นเป็นต้นมา ก็พกมีดสั้นเล่มนี้ติดตัว ยามนั้นสอดมีดสั้นไปในร่องประตู ตวัดเขี่ยหลายครากลอนประตูก็ถูกดันขึ้น จึงผลักเคลื่อนประตูออกสองนิ้ว สอดมือผ่านร่องประตูเข้าไปก่อนยึดจับกลอนประตูไว้มิให้ตกหล่นถึงพื้นบังเกิดซุ่มเสียงผิดปกติ ค่อยผลักประตูถลันวูบเข้าไป หมุนกายกลับมาปิดประตูลงกลอน เงี่ยหูสดับฟัง ในห้องทรงพระอักษรหาได้บังเกิดซุ่มเสียงสำเนียงใดไม่

อุ้ยเซี่ยวป้อก้าวเท้าทีละก้าว ชะโงกศีรษะไปยังห้องทรงพระอักษร โชคดีที่ไม่พบเห็นผู้คน จึงเดินเข้าไปหยุดยั้งที่หน้าโต๊ะทรงพระอักษร มองดูเก้าอี้คลุมแพรปักลายมังกร พลันบังเกิดความพลุ่งพล่านใจสุดระงับ

'เราไยไม่ทดลองนั่งลายมังกรตัวนี้ดู'

ดังนั้นทรุดนั่งลงบนเก้าอี้ ตอนแรกที่นั่งลง อดใจเต้นระทึกตูมตาม

มิได้ จะอย่างไรไม่กล้านั่งนานไป ผุดลุกขึ้นตรวจหาพระสูตรสี่สิบสองบทตามแคร่หนังสือ

แต่ทว่าบนแคร่หนังสือจัดวางตำรับตำราหลายพันเล่ม ในตำราร้อยเล่มรู้จักชื่อเพียงสองสามตัว จึงมุ่งค้นหาตัว 'สี่' กลับเสาะพบคำ 'สี่' อยู่หลายเล่ม แต่ถัดลงมาหาใช้คำ 'สิบสอง' ไม่ ที่แท้ตำรับตำราที่อุ้ยเซี่ยวป้อพบเห็น ล้วนเป็นตำรา 'สี่ซู' หรือ 'สี่ซูจิบจู่' (สี่ซูเป็นตำราโบราณของจีนแบ่งเป็นสี่ภาค ประกอบด้วยไต้ฮัก ตงยัง ลุ่งงื่อ เม่งจื้อ ครอบคลุมถึงจริยธรรม ทางแห่งมัชฌิมาปฏิปทา ตรรกบทที่อ้างถึงเหตุผลต่างๆ และคำสอนของนักปราชญ์ขงจื๊อเม่งจื๊อ)

ขณะอับจนปัญญา นอกประตูพลันบังเกิดเสียงรองเท้าย่ำกระทบพื้นมีผู้คนเดินตรงมา

อุ้ยเซี่ยวป้อใจหายวาบ คิดเร้นกายออกไปก็ไม่ทันการณ์ ได้แต่แนบร่างกับผนัง ซ่อนตัวอยู่หลังแคร่ตำราแถวหนึ่ง ได้ยินบุคคลนั้นพอเดินเข้าห้องทรงพระอักษร ก็มิได้ทรุดนั่งลง เพียงเดินทอดน่องอยู่ภายในห้องช้าๆ อุ้ยเซี่ยวป้อร้องในใจ

'แย่แล้ว คงเป็นเหล่าราชองครักษ์เข้ามาตรวจตราภายในห้อง หรือพวกมันพบเห็นเราปะปนเข้ามาทางประตูหลัง'

หวนนึกถึงหากถูกราชองครักษ์จับกุมไว้ ต้องถูกตัดศีรษะทันที ถึงกับปรากฏเหงื่อยะเยียบโซมกาย

บุคคลนั้นเดินทอดน่องอยู่เนิ่นนาน นอกประตูพลันบังเกิดซุ่มเสียงแกร่งกร้าวกังวานเสียงหนึ่งดังว่า

"ขอเดชะ ท่านแม่ทัพเมี่ยงมีเรื่องด่วนขอเข้าเฝ้า รออยู่นอกห้องทรงพระอักษร"

บุคคลภายในห้องส่งเสียงดังอืมม์คราหนึ่ง อุ้ยเซี่ยวป้อทั้งแตกตื่นทั้งยินดี ครุ่นคิดขึ้น

'ที่แท้ท่านผู้นี้คือฮ่องเต้ แม่ทัพเมี่ยงคงผู้ที่เม้าตั่วกอคิดประลองฝีมือ

กับมัน ฟังว่าคนผู้นี้เป็นจอมยุทธ์แห่งแมนจู ไม่ทราบมีรูปลักษณะเหี้ยมหาญปานใด รอสักครู่ต้องลอบขโมยดู'

ได้ยินนอกประตูบังเกิดเสียงฝีเท้าหนักๆ ดังขึ้น คนผู้หนึ่งเดินเข้าห้องทรงพระอักษรมา กล่าวว่า

"กระหม่อมเมี่ยงไป๋ ขอถวายบังคมฮ่องเต้"

พลางคุกเข่าลงโขกศีรษะ

อุ้ยเซี่ยวป้อรีบชะโงกศีรษะมองออกไป เห็นบุรุษร่างบึกบึนสูงใหญ่ผู้หนึ่งกำลังโขกศีรษะคำนับกับพื้น เขาไม่กล้าดูนานไป เกรงว่าเมี่ยงไป๋พอเงยหน้าขึ้นจะพบเห็นตนเอง รีบหดศีรษะกลับมา แต่ขยับเคลื่อนกายเล็กน้อยจนอยู่ในระดับตรงข้ามกับเมี่ยงไป๋ ครุ่นคิดขึ้น

'ท่านถวายบังคมฮ่องเต้ ทั้งเท่ากับโขกศีรษะต่อเรา จอมยุทธ์แห่งแมนจูอันใด ในที่สุดก็ต้องโขกศีรษะคำนับเราอุ้ยเซี่ยวป้อ'

ได้ยินฮ่องเต้ตรัสว่า

"มิต้อง"

เมี่ยงไป๋ยืดกายขึ้น กล่าวว่า

"ขอเดชะ โชวโคกลักฮาบังอาจจาบจ้วงล่วงเกิน มีความคิดเป็นอื่นกระหม่อมหารือกับชุนนางอำมาตย์ทั้งหลาย พบว่าโชวโคกลักฮามีโทษฐานความผิดรวมสี่สิบสี่ประการ ทั้งหมิ่นพระเดชานุภาพ ทรยศเอาตัวออกหาก กระด้างกระเดื่องตั้งตัวเป็นใหญ่ ตามกฎหมายของราชวงศ์เราสมควรประหารฆ่าทั้งเผ่าพันธุ์วงศ์ตระกูล ทั้งบุตรชาย บุตรบุญธรรม ผู้หลาน ตลอดจนคนสนิทชิดใกล้จนหมดสิ้น"

ฮ่องเต้ตรัสว่า

"ลงโทษเยี่ยงนี้เกรงว่ารุนแรงไป"

อุ้ยเซี่ยวป้อพลันฉุกคิดขึ้น

'ซุ่มเสียงของฮ่องเต้นี้ละม้ายคล้ายเด็กหนุ่ม กลับคลับคล้ายเซี่ยว-เฮี้ยงจื้อ นับว่าน่าหัวร่อยิ่ง'

ได้ยินเมี่ยงไปกล่าวว่า

"ขอเดชะ พระองค์พระชนม์ยังเยาว์ ไม่เข้าพระทัยถึงการปกครองบ้านเมือง โซวโคกลักฮาได้รับพระราชโองการแต่งตั้งจากฮ่องเต้องค์ก่อนดำรงตำแหน่งผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์ร่วมกับกระหม่อม บัดนี้พระองค์ทรงปกครองแผ่นดินด้วยพระองค์เอง สมควรปลาบปลื้มปีติจึงถูกต้องกลับเพ็ดทูลหมิ่นพระเดชานุภาพ ด้วยเข้าใจว่าพระองค์พระชนม์ยังเยาว์ ดังนั้นไม่บังควรผ่อนผันอภัยโทษมัน ข้าราชบริพารอื่นจะได้ยำเกรงในพระเดชานุภาพ"

อุ้ยเซี่ยวปัอได้ยินซุ่มเสียงมันยโสผยอง ต้องขบคิดในใจ

'เต่าชราท่านเอง จึงกล่าววาจากระด้างกระเดื่องหมิ่นพระเดชานุภาพต่างหาก มันบอกว่าฮ่องเต้พระชนม์ยังเยาว์ หรือเป็นเด็กหนุ่มผู้หนึ่ง? มิน่าเล่าจึงมีซุ่มเสียงละม้ายคล้ายเซี่ยวเฮี้ยงจี้อ'

ฮ่องเต้ตรัสว่า

"โซวโคกลักฮาแม้ประพฤติไม่ถูกต้อง แต่มันกับท่านล้วนเป็นขุนนางสำคัญในรัชกาลก่อน เราเพิ่งปกครองประเทศ หากประหารขุนนางสำคัญเช่นนี้เกรงว่าวิญญาณบนสวรรค์ของฮ่องเต้องค์ก่อนจะไม่สบพระทัย"

เมี่ยงไปหัวร่อฮาๆ กล่าวว่า

"พระองค์ท่านนับว่าตรัสเยี่ยงทารก ฮ่องเต้องค์ก่อนทรงมีพระราช-โองการให้โซวโคกลักฮาจงรักภักดีต่อพระองค์ มันหากรำลึกในพระมหากรุณาธิคุณ สมควรรับใช้พระองค์อย่างเต็มสติกำลัง แต่โซวโคกลักฮามีจิตใจตัดพ้อ บังอาจหมิ่นพระเดชานุภาพโดยเปิดเผย นับว่าเดียรัจฉานทรยศต่อฮ่องเต้องค์ก่อน หาใช่พระองค์อำมหิตต่อมันไม่...ฮา...ฮา..."

มันหัวร่อต่อเบื้องพระพักตร์ฮ่องเต้ ถือเป็นการหมิ่นพระเดชานุภาพ ซึ่งความจริงวาจาประดานี้ไม่เห็นมีอันใดน่าหัวร่อ

ฮ่องเต้ตรัสว่า

"แม่ทัพเมี่ยง มีอันใดน่าหัวร่อ?"

เมี่ยงไป่งงงันวูบ ทราบว่าตนเองเสียกิริยาไป รีบกราบทูลว่า "หามิได้" ฮ่องเต้จึงตรัสสืบไป

"ตอนนี้เราหากประหารโซวโคกลักฮา ประชาราษฎร์หากมิใช่บอกว่าเราฆ่าคนผิด จะวิจารณ์ฮ่องเต้องค์ก่อนขาดปรีชาสามารถในการจำแนกคนทางบ้านเมืองหากประกาศความผิดสี่สิบสี่ประการของโซวโคกลักฮาออกไป ทุกผู้คนต้องคาดคิด คนผู้นี้มีโทษทัณฑ์ความผิดร้ายแรงปานนี้ ฮ่องเต้องค์ก่อนกลับทรงแต่งตั้งเป็นผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์คู่กับท่าน ไยมิใช่... ไยมิใช่ขาดประสบการณ์ไป?"

อุ้ยเซี่ยวป้อครุ่นคิดขึ้น

'ฮ่องเต้หนุ่มองค์นี้กล่าวมีเหตุผล'

เมี่ยงไป่กล่าวว่า

"พระองค์ทรงทราบเพียงหนึ่ง ไม่ทรงทราบประการสอง ประชาราษฎร์คิดอย่างไร ก็ปล่อยให้พวกมันคิดเหลวไหลเถอะ คาดว่าพวกมันไม่กล้ากล่าวจากปาก ผู้ใดกล้ากล่าวมากความ ดว่าพวกมันมีศีรษะกี่หัว?"

ฮ่องเต้ตรัสว่า

"ตำราโบราณเขียนไว้ 'ป้องกันปากราษฎร ยิ่งกว่าป้องกันผืนปฐพี' เอาแต่ตัดศีรษะ ไม่อนุญาตราษฎรบอกความในใจออกมา จะอย่างไรไม่ดี"

"ขอเดชะ ถ้อยคำของนักศึกษาชาวฮั่นล้วนฟังไม่ได้ หากแม้นนักศึกษาชาวฮั่นประดานั้นกล่าวถูกต้อง ผืนแผ่นดินจีนไยต้องตกเป็นของชาวแมนจูเรา? ดังนั้นกระหม่อมขอถวายคำแนะนำ ยังดงอย่าได้ดูหนังสือของชาวฮั่นแล้ว"

ฮ่องเต้แค่นพระสรเสียงดังเฮอะ ไม่ตรัสกระไร เมี่ยงไป่กล่าวอีกว่า

"ครั้งกระโน้นกระหม่อมติดตามไท้จงฮ่องเต้ (ปฐมกษัตริย์ราชวงศ์เชิง) และฮ่องเต้องค์ก่อน พิชิตไปทั่วทุกถิ่นฐาน จากนอกกำแพงใหญ่ตีเข้าในกำแพงใหญ่ ไม่รู้จักภาษาฮั่นสักคำ ยังสังหารศัตรูจำนวนมาก หากคิดพิชิตแผ่นดินป้องกันประเทศ ยังคงใช้วิธีของชาวแมนจูเรา"

ย่องเต้ตรัสว่า

"ท่านแม่ทัพย่อมมีความดีความชอบใหญ่หลวง ไม่เช่นนั้นย่องเต้องค์ก่อนคงไม่ทรงแต่งตั้งเป็นขุนนางชั้นผู้ใหญ่แล้ว"

"กระหม่อมเพียงจงรักภักดีต่อราชบัลลังก์ ปราศจากความคิดเป็นอื่น พวกเราชาวแมนจูยึดถือว่าหากสัตย์ซื่อจงรัก ได้รับการปูนบำเหน็จ หากทรยศกระด้างกระเดื่อง ต้องลงโทษ โซวโคกลักฮามิเพียงไม่จงรักภักดี มิหนำซ้ำเป็นขุนนางกังฉินคนสำคัญ กระหม่อมเห็นว่า สมควรลงทัณฑ์สถานหนัก"

อุ้ยเซี่ยวปัอลอบร้องในใจ

'มารดาท่านเถอะ เราเพียงฟังจากซุ่มเสียงท่านก็ทราบว่าท่านเป็นขุนนางกังฉินคนสำคัญ'

ย่องเต้ตรัสว่า

"ท่านต้องการฆ่าโซวโคกลักฮา ที่แท้เป็นสาเหตุส่วนตัวใด?"

เมี่ยงไป่กล่าวว่า

"กระหม่อมมีสาเหตุส่วนตัวใด? หรือพระองค์เข้าพระทัยว่ากระหม่อมมีอคติเป็นส่วนตัว?"

มันยิ่งกล่าวซุ่มเสียงยิ่งดัง กล่าวเสียงเกรี้ยวกราด

"กระหม่อมเพียงเห็นว่า รากฐานที่ย่องเต้องค์ต่างๆ ทรงเพียรสร้างขึ้น ไม่อาจปล่อยให้บุตรหลานทำลายไป พระองค์ตรัสถามเช่นนี้ กระหม่อมไม่เข้าใจพระองค์หมายความอย่างไร?"

อุ้ยเซี่ยวปัอได้ยินมันกล่าวอย่างกราดเกรี้ยวดุร้ายปานนี้ ต้องใจหายวาบอดชะโงกศีรษะมองออกไปมิได้ เห็นคนคิ้วดกหนาตาโปนโตสีหน้าเหี้ยมหาญดุร้ายผู้หนึ่งกำหมัดแนบแน่น กระดูกทั่วทั้งร่างสั่นไหวดังเกรียวกราว บุรุษหนุ่มผู้หนึ่งอุทานดังอา ผุดลุกขึ้นจากเก้าอี้คลุมแพรทองปักมังกรทอง

บุรุษหนุ่มพอเบือนหน้าเล็กน้อย อุ้ยเซี่ยวปัอก็อดอุทานดังอามิได้ ที่

ปราบจอมยุทธ์แมนจู

ความแตกตื่นของอุ้ยเซี่ยวป้อครั้งนี้ใหญ่หลวงนัก เสียงอุทานพอเปล่งจากปากก็ฉุกคิดว่าผิดท่า หันกายหมายหลบหนีออกจากห้อง แต่แล้วบังเกิดความคิดประการหนึ่งวูบขึ้น

'เซี่ยวเฮี้ยงจื้อมีพลังฝีมือสูงเยี่ยมกว่าเราขั้นหนึ่ง เมี่ยงไป่ผู้นี้ยิ่งร้ายกาจกว่าเรา ไม่ว่าอย่างไรก็หนีไม่รอดเด็ดขาด'

ขบคิดถึงตอนนี้ บังเกิดปฏิภาณวูบ กระโดดปราดออกจากที่ซ่อนขวางอยู่เบื้องหน้าฮ่องเต้ตวาดว่า

"เมี่ยงไป่ ท่านกำลังทำอะไร? บังอาจล่วงละเมิดฮ่องเต้ ท่านหากคิดทำร้ายคน ต้องผ่านด่านของข้าพเจ้าก่อน"

เมี่ยงไป่เป็นแม่ทัพใหญ่ราชวงศ์เช็ง ผ่านสมรภูมิใหญ่น้อยนับร้อยครั้ง กุมอำนาจใหญ่กับมือ กับฮ่องเต้หนุ่มคังฮีองค์นี้ ความจริงไม่ใคร่เดารพนบนอบ คังฮีฮ่องเต้ตรัสว่ามันคิดกำจัดโชวโคกลักฮาเพราะเกิดจากอคติส่วนตัว เท่ากับจี้ถึงใจดำมัน คนผู้นี้เป็นนักสู้อันหยาบกร้าน ยามขุ่นเคืองถึงกับกำหมัดทุ่มเถียงเหตุผล แท้ที่จริงหาได้หมิ่นพระเดชานุภาพไม่ พลันเห็นหลังแคร่หนังสือปรากฏขันทีน้อยผู้หนึ่งโถมออกมาขวางอยู่เบื้องหน้าฮ่องเต้ ตวาดตำหนิมันถึงกับใจหายวาบ ฉุกคิดว่าขุนนางอำมาตย์ไหนเลยกำหมัดต่อเบื้องพระพักตร์ฮ่องเต้ได้? รีบถอยกายไปหลายก้าว

"เจ้ากล่าวเหลวไหลอันใด? เรามีเรื่องกราบทูลฮ่องเต้ต่างหาก"

ที่แท้เซี่ยวเฮี้ยงจื้อที่ประลองฝีมือกับอุ้ยเซี่ยวป้อทุกวี่วัน คือคังฮีฮ่องเต้ในรัชกาลนี้จริงๆ (ระหว่าง ค.ศ. 1662 ถึง 1722) พระองค์มีพระนามเดิมว่าเฮี้ยงเอียก เห็นอุ้ยเซี่ยวป้อมิรู้จักพระองค์ สอบถามถึงพระนาม พระองค์จึงบังเกิดพระทัยเยี่ยงทารกขึ้น บอกชื่อเป็น 'เซี่ยวเฮี้ยงจื้อ'

คังฮีทรงโปรดวิชาปล้ำเหวี่ยงเช่นเดียวกับชาวแมนจูทั่วไป เพียงแต่การฝึกวิชาปล้ำเหวี่ยง ต้องบิดมือไขว้แขนรัดลำคอ เหล่าราชองครักษ์แม้กราบทูลวิชาปล้ำเหวี่ยงให้ทรงทราบ แต่มีผู้ใดกล้าสัมผัสพระหัตถ์? กล้ากระทบกระทั่งพระศอพระองค์? เหล่าราชองครักษ์ยามอับจนปัญญาได้แต่แสร้งทำท่า ฮ่องเต้พอตวัดพระบาทมา ก็รีบล้มครืนลง พอยื่นพระหัตถ์บิดแขน ก็คุกเข่ายอมแพ้ คังฮีแม้ทรงรับสั่งให้ประลองกันจริงๆ เหล่าราชองครักษ์กลับไม่มีผู้ใดมีกำลังขวัญเช่นนี้

คังฮีตอนทอดพระเนตรเหล่าราชองครักษ์ปล้ำเหวี่ยงกัน ถึงกับเต็มไปด้วยความดุเดือดระทึกขวัญ เมื่อเป็นคู่ฝึกซ้อมของพระองค์ กลับหวาดหวั่นขลาดเขลา ยินยอมถูกทุ่มเหวี่ยงล้มลง ในพระทัยฮ่องเต้หนุ่มย่อมไม่ทรงพระเกษมสำราญ พอพบอุ้ยเซี่ยวป้อ ผลการประลองฝีมือ อุ้ยเซี่ยวป้อแม้ทุ่มเทอย่างสุดความสามารถยังคงพ่ายแพ้ คังฮีย่อมโสมนัสยิ่ง อุ้ยเซี่ยวป้อเมื่อนัดแนะประลองกันใหม่ พอดีสบพระราชหฤทัย นับแต่นั้นทั้งสองประลองกันทุกวี่วัน คังฮีหาได้เปิดเผยศักดิ์ศรีแท้จริงของพระองค์ขณะประลองฝีมือไม่ทรงอนุญาตให้ขันทีอื่นกรายใกล้เพื่อไม่แพร่งพรายความลับส่วนพระองค์

หลังจากนั้นคังฮีทรงมีพลังฝีมือรุดหน้า อุ้ยเซี่ยวป้อกลับกล้าแกร่งเป็นทวีคูณ สามารถต่อสู้อย่างคู่คี่ก้ำกึ่ง เพียงแต่อุ้ยเซี่ยวป้อมักเป็นรองอยู่ขั้นหนึ่ง เมื่อเป็นเช่นนี้คังฮีต้องทรงคร่ำเคร่งฝึกฝีมือ จึงไม่ประลองพ่ายแพ้ พระองค์ทรงมีพระทัยเข้มแข็งเด็ดเดี่ยว ยิ่งมีฝีมือรุดหน้า ยิ่งทรง

กระตือรือร้นพระทัย กับอุ้ยเชี่ยวปัอก็สบพระทัยเป็นพิเศษ

วันนี้เมี่ยงไปมายังห้องทรงพระอักษร กราบทูลให้ประหารโซวโคกลัก-ฮา คังฮีทรงทราบแต่แรกว่า เมี่ยงไปเพราะสืบเนื่องจากการแก่งแย่งชิงดีระหว่างกองทหารธงขลิบเหลืองกับกองทหารธงขาว มีความแค้นกับโซว-โคกลักฮา จึงไม่ทรงอนุญาต มิคาดเมี่ยงไปที่โอหังลำพอง ยามเดือดดาลแสดงลักษณะของนักบู๊หยาบกร้านออกมา คังฮีพอทอดพระเนตรเช่นนั้นอดตกพระทัยมิได้ เหล่าราชองครักษ์ล้วนอารักขาอยู่นอกห้อง รับสั่งไม่ทันท่วงที ขณะว้าวุ่นพระทัย อุ้ยเชี่ยวปัอพอดีกระโดดปราดออกมา

อุ้ยเชี่ยวปัออุทานอย่างลืมตัว เปิดเผยร่องรอยตนเอง ได้แต่พลิกแพลงตามสถานการณ์ เสี่ยงอันตรายทะยานออกมาตวาดว่าเมี่ยงไป มิคาดเมี่ยงไปกลับถดถอยไป สร้างความยินดียิ่ง ร้องดังๆ ว่า

"ฆ่าโซวโคกลักฮาหรือไม่ เป็นเรื่องของฮ่องเต้เอง ท่านกำหมัดตั้งท่าหรือไม่ กลัวถูกตัดศีรษะทั้งตระกูล?"

คำพูดนี้จี้ถึงใจดำเมี่ยงไป ถึงกับปรากฏเหงื่อยะเยียบโซมกาย ทราบว่าเมื่อครู่หุนหันวู่วามจริงๆ จึงกราบทูลว่า

"พระองค์อย่าได้ทรงรับฟังวาจาเหลวไหลของขันทีน้อยนี้ กระหม่อมเป็นขุนนางตงฉินที่สัตย์ซื่อจงรักผู้หนึ่ง"

คังฮีเพิ่งขึ้นครองราชย์ กับเมี่ยงไปทรงกริ่งเกรงยิ่ง เห็นฝ่ายตรงข้ามอ่อนข้อลง จึงทรงดำริ ตอนนี้ไม่บังควรฉีกหน้ากับมัน รอไว้ภายหน้าจึงค่อยๆ หาทางจัดการ ดังนั้นตรัสว่า

"เชี่ยวกุ่ยจื้อ เจ้าถอยไปด้านข้าง"

อุ้ยเชียวปัอน้อมกายรับคำ ล่าถอยมาข้างโต๊ะทรงพระอักษร คังฮีตรัสว่า

"ท่านแม่ทัพ เราทราบว่าท่านเป็นขุนนางตงฉินอันจงรัก ประจัญบานรบพุ่งจนเคยชิน ย่อมไม่สุภาพเรียบร้อยเช่นบัณฑิตนักศึกษา เราหาโทษว่าตำหนิท่านไม่"

เมี่ยงไปยินดียิ่ง กล่าวว่า

"เป็นพระมหากรุณา"

"เรื่องโซวโคกลักฮาก็แล้วแต่ท่านจัดการ มันเป็นขุนนางกังฉินอันยิ่งใหญ่ ย่อมสมควรลงโทษ"

เมี่ยงไปยิ่งปีติยินดี กล่าวว่า

"พระองค์นับว่าเข้าพระทัยดีแล้ว ภายหน้ากระหม่อมย่อมต้องถวายชีวิตรับใช้ด้วยความจงรักภักดี"

ดังฮีตรัสว่า

"ประเสริฐมาก เราจะกราบทูลอ้วงไท้โฮว (พระราชชนนี) ตามนี้ท่านยังมีเรื่องใดหรือไม่?"

"หามิได้ กระหม่อมขอทูลลา"

ดังฮีผงกพระพักตร์ เมี่ยงไปยิ้มแย้มแจ่มใสกราบบังคมล่าถอยไป

ดังฮีรอจนมันออกจากห้องจึงแย้มสรวลออกมา ตรัสว่า

"เชี่ยวกุ่ยจื้อ ความลับนี้ถูกเจ้าพบเห็นแล้ว"

อุ้ยเชี่ยวป้อกล่าวอย่างหวั่นไหว

"พระองค์ท่าน กระหม่อม...สมควรตาย มิทราบว่าท่านเป็นฮ่องเต้ลงไม้ลงมือกับพระองค์ นับว่าบังอาจยิ่ง"

เขาไม่รู้จักหนังสือ ย่อมไม่สามารถใช้คำราชาศัพท์กราบทูลต่อฮ่องเต้

ดังฮีทอดถอนพระทัยตรัสว่า

"โอ เจ้าหลังจากทราบแล้ว ก็ไม่กล้าประลองกับเราจริงๆ นับเป็นเรื่องไร้รสชาติยิ่ง"

อุ้ยเชี่ยวป้อหัวร่อพลางกล่าวว่า

"ขอเพียงพระองค์ไม่ตำหนิ ภายหน้ากระหม่อมยังจะประลองฝีมือสืบไป"

ดังฮีทรงพระปรีดายิ่ง ตรัสว่า

"ตกลงตามนี้ หากไม่ประลองฝีมือจริงๆ ไม่นับเป็นนักสู้ผู้กล้า"

พลางยื่นพระหัตถ์ออกมา อุ้ยเซี่ยวป้อ หนึ่งนั้นมิทราบกฎข้อห้ามในพระราชวัง สองเป็นคนไม่เกรงกลัวทั้งฟ้าดิน ดังนั้นยื่นมือออกกุมพระหัตถ์ดังฮี กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ภายหน้าไม่ประลองฝีมือจริงๆ ไม่นับเป็นนักสู้ผู้กล้า"

ทั้งสองหัวร่อฮาๆ โดยพร้อมเพรียง ดังฮียามอยู่หน้าพระพักตร์พระชนนีและเหล่าขุนนางอำมาตย์ ก็วางพระองค์สำรวมตน แต่บุรุษหนุ่มทุกรูปนามมีนิสัยรักสนุก มีแต่ตอนอยู่ร่วมกับอุ้ยเซี่ยวป้อจึงปล่อยพระองค์ตามสบาย

องค์ไท้จื้อ (ราชโอรส) พอประสูติก็ถูกกำหนดให้ครองราชย์สืบราช-สมบัติ ได้รับการอบรมเลี้ยงดูผิดแผกจากสามัญชนคนธรรมดา ดังฮีเมื่อพระชนม์ยังเยาว์ก็ได้รับการอบรมดูแลอย่างเข้มงวด จวบจนขึ้นครองราชย์ค่อยกีดกันนางกำนัลขันทีออกหาก จนมีโอกาสประลองฝีมือกับอุ้ยเซี่ยวป้อ พระองค์กุมมืออุ้ยเซี่ยวป้อ ตรัสว่า

"ขณะที่มีบุคคลที่สาม เจ้าก็เรียกเราเป็นฮ่องเต้ หากไม่มีบุคคลอื่นอยู่ร่วมด้วย พวกเรายังคงปฏิบัติเฉกเช่นกาลก่อน"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"อย่างนั้นประเสริฐแท้ กระหม่อมคาดคิดไม่ถึงว่าท่านเป็นฮ่องเต้ กระหม่อมยังเข้าใจว่าฮ่องเต้เป็นเล่ากงกง (ปู่) ผมขาวโพลนผู้หนึ่งอีก"

"หรือไฮ้เล่ากงไม่ได้เอ่ยถึงเราต่อเจ้า?"

"ไม่ได้บอก มันเป็นคนสอนวิชาฝีมือแก่กระหม่อม พระองค์ท่านวิชาฝีมือของท่านเป็นผู้ใดสอนให้?"

ดังฮีแย้มพระโอษฐ์พลางตรัสว่า

"พวกเราบอกแล้วว่าขณะที่ไม่มีคน ยังคงปฏิบัติเฉกเช่นกาลก่อน ไฉนเรียกเราเป็นพระองค์ท่าน?"

"ถูกแล้ว ข้าพเจ้ารู้สึกลนลานอยู่บ้าง"

ดังฮีทอดถอนพระทัยตรัสว่า

"เราทราบแต่แรกว่า เจ้าพอทราบว่าเราเป็นย่องเต้ก็ไม่กล้าประลองกับเราอีก"

"ข้าพเจ้าจะพยายามอย่างสุดความสามารถ แต่เกรงว่าไม่ง่ายดายนักนี่ เซี่ยวเฮี้ยงจื้อ ฝีมือของท่านที่แท้เป็นผู้ใดสอนให้?"

"เราไม่อาจบอกกับเจ้า เจ้าถามถึงไยกัน?"

อุ้ยเซี่ยวป๊อกล่าวว่า

"เมี่ยงไป๋นั้นถือดีว่ามีฝีมือสูงเยี่ยม บังอาจกำหมัดต่อเบื้องพระพักตร์ท่าน ข้าพเจ้าเข้าใจว่าซือแป๋ท่านมีพลังฝีมือสูงเยี่ยม ไยไม่เชื้อเชิญซือแป๋ท่านออกมาจัดการมัน?"

ดังฮีแย้มพระโอษฐ์เล็กน้อย ตรัสว่า

"ไม่ได้ ซือแป๋เราไหนเลยมีความสามารถปานนั้น?"

"น่าเสียดายที่ซือแป๋เราไฮ้เล่ากงตาบอดไป ไม่เช่นนั้นหากเชื้อเชิญมันมาต่อสู้กับเมี่ยงไป๋ น่ากลัวสามารถเอาชัยมัน อ้อ มีแล้ว วันพรุ่งเราทั้งสองผนึกกำลังต่อสู้กับมันเป็นไร?"

ดังฮีดำริเห็นชอบด้วย แต่แล้วสั่นพระพักตร์ ตรัสว่า

"ย่องเต้ต่อสู้กับขุนนาง ออกจะไม่เป็นเรื่องเป็นราวไป"

ขณะตรัสวาจา ทรงทบทวนถึงท่าทีอันดุร้ายของเมี่ยงไป๋ ต้องดำริขึ้น

'คนผู้นี้ไร้มารยาทต่อเราปานนี้ น่ากลัวไม่เห็นเราอยู่ในสายตา เราสมควรลิดรอนกำลังทหารในมือมัน จากนั้นค่อยถอดยศมัน สุดท้ายเสือกไสมันออกทางประตูประหาร ตัดศีรษะมันต่อหน้าผู้คน'

แต่แล้วทรงดำริถึงราชองครักษ์ภายในวัง ส่วนใหญ่เป็นคนสนิทของมัน ได้แต่สงบพระทัยสะกดท่าทีหาหนทางอันประเสริฐจัดการมันดังนั้นจึงตรัสว่า

"เจ้ากลับไปยังที่พำนักไฮ้เล่ากงเถอะ เรื่องระหว่างเรากับเมี่ยงไป๋อย่าได้บอกต่อผู้ใด"

อุ้ยเซี่ยวป๊อกล่าวว่า

"ถูกแล้ว ที่นี้ไม่มีคนอื่น ข้าพเจ้าคิดไปก็ไป ไม่ต้องโขกศีรษะคำนับ

ท่านแล้ว"

"ฮา...ฮา...ไม่ต้องแล้ว"

อุ้ยเซี่ยวป้อแม้ขโมยพระสูตรสี่สิบสองบทไม่ได้ แต่กลับพบว่าบุคคลที่ประลองฝีมือกับตนเองทุกวี่วัน คือดังฮีฮ่องเต้ ย่อมปลาบปลื้มปีติยิ่ง ดีที่ไฮ้เล่ากงตาบอดสนิท สังเกตไม่ออกว่าอุ้ยเซี่ยวป้อท่าทีผิดปกติ เพียงรู้สึกวันนี้มันพูดมากเป็นพิเศษ มิทราบพบพานเรื่องน่ายินดีอันใด? ทดลองเลียบเคียงถามหลายคำ อุ้ยเซี่ยวป้อกลับกลอกกลิ้งยิ่งไม่ยอมแพร่งพรายแม้แต่น้อย

วันรุ่งขึ้น อุ้ยเซี่ยวป้อรุดไปประลองฝีมือกับดังฮี แต่เขาเมื่อทราบว่าท่านเป็นฮ่องเต้ ขณะป้องกันตัวแม้ปิดป้องอย่างรัดกุม กระบวนท่าตีโต้กลับอ่อนล้าไร้เรี่ยวแรง

ดังฮีเข้าพระทัยความรู้สึกของอุ้ยเซี่ยวป้อ ก็ไม่ทรงตอบโต้อย่างรุนแรง ประลองเพียงชั่วขณะ อุ้ยเซี่ยวป้อก็พ่ายแพ้ติดต่อกันสองรอบ ดังฮีพลันทอดถอนพระทัย ตรัสว่า

"เซี่ยวกุ่ยจื้อ เมื่อวานเจ้าไปยังห้องหนังสือเราไยกัน?"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

"อุงอู่เต้าเป็นไข้ตัวร้อน เรียกข้าพเจ้าไปยังห้องทรงพระอักษร ช่วยเหลือตี่ตี่มันปัดกวาดทำความสะอาด ข้าพเจ้าไม่คุ้นเคยกับหน้าที่นี้ ปัดกวาดเชื่องช้าไปบ้าง มิคาดกลับพบพานท่าน"

การโป้ปดมดเท็จ ความจริงเป็นความถนัดของเขาอยู่แล้ว ถึงกับกล่าวอย่างเป็นจริงเป็นจัง มิเพียงสีหน้าไม่เปลี่ยนแปร มิหนำซ้ำกระทั่งตนเองยังแทบหลงเชื่อ

ดังฮีตรัสว่า

"เจ้าเมื่อทราบว่าเราเป็นฮ่องเต้ พวกเราก็ไม่อาจประลองฝีมือกันจริง ๆ อีก"

"ข้าพเจ้ารู้สึกการประลองในวันนี้ ไม่มีรสชาติอันใด"

ดังฮีตรัสว่า

"เรากลับมีวิธีการประการหนึ่ง พวกเราเมื่อไม่สามารถประลองกันอีก เราได้แต่ชมดูเจ้าประลองกับคู่อื่น เจ้าติดตามเราไปผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้า จากนั้นพวกเราไปยังสถานฝึกซ้อมวิชาทุ่มเหวี่ยงของเหล่านักบู๊กัน"

อุ้ยเซี่ยวป้อปรบมือ กล่าวว่า

"ประเสริฐแท้"

ที่แท้กาลก่อนดังฮีฉลองพระองค์ชุดลำลองมาประลองกับอุ้ยเซี่ยวป้อ เพื่อมิให้ฝ่ายตรงข้ามล่วงรู้ข้อเท็จจริง ดังนั้นเสร็จกลับไปฉลองพระองค์ใหม่ อุ้ยเซี่ยวป้อตามติดอยู่ด้านหลัง

ดังฮีผลัดเปลี่ยนเป็นฉลองชุดยาว ภายใต้การห้อมล้อมอารักขาของขันทีสิบหกคน มุ่งสู่สถานที่ฝึกซ้อมวิชาทุ่มเหวี่ยงของนักบู๊แมนจู

เหล่านักบู๊เห็นฮ่องเต้เสด็จมาถึง ล้วนต่อสู้อย่างสุดความสามารถ ดังฮีทอดพระเนตรชั่วขณะ ทรงรับสั่งให้นักบู๊ร่างอ้วนฉุผู้หนึ่งเข้ามา ตรัสว่า

"เรามีขันทีน้อยคนหนึ่ง เรียนวิชาทุ่มเหวี่ยงมาบ้าง เจ้าประลองกับมันสักครา"

เบือนพระพักตร์มายังอุ้ยเซี่ยวป้อ ตรัสสืบไป

"เจ้าทดลองฝึกซ้อมกับมัน"

พลางหลิ่วพระเนตรข้างซ้าย ทั้งสองล้วนดูออกว่านักบู๊นี้แม้รูปกายกำยำแต่ท่วงท่าเงอะงะ ดูท่าไม่ใช่คู่มืออุ้ยเซี่ยวป้อ

อุ้ยเซี่ยวป้อและนักบู๊นั้นพอเข้าสู่ลานประลอง ก็โถมเข้าปล้ำเหวี่ยงกัน อุ้ยเซี่ยวป้อพลันใช้ออกด้วยท่าซุ่งจุ้ยชุยจิว (ผลักคลื่นดันเรือ) ยืมกำลังสะท้อนกำลังผลักกระแทกนักบู๊นั้นล้มฟุบลงตะครุบพื้น

เหล่านักบู๊และขันทีล้วนโห่ร้องชมเชย ดังฮีทรงชื่นชมยิ่ง รับสั่งขันทีคนสนิทพระราชทานเงินแท่งหนึ่งแก่อุ้ยเซี่ยวป้อ ดำริขึ้น

'เซี่ยวกุ่ยจื้อฝีมือสู้เราไม่ได้ มันสามารถโค่นเจ้าอ้วนใหญ่นี้ เรา ย่อม

สามารถเช่นกัน'

แต่พระองค์อยู่สุดสูง ย่อมไม่สามารถเข้าไปลงมือ ทอดถอนพระทัย แล้วรับสั่งต่อขันทีคนสนิทว่า

"เจ้าไปคัดเลือกขันทีน้อยสามสิบคน ต้องการแต่ผู้ที่อายุสิบห้าสิบหกปี ให้พวกมันมาฝึกวิชาทุ่มเหวี่ยงในที่นี้ทุกวัน ผู้ใดร่ำเรียนฝึกได้ทัดเทียมเชี่ยวกุ่ยจื้อผู้นี้ เราจะบำเหน็จรางวัลอย่างงาม"

ขันทีคนสนิทนั้นรับพระราชโองการไปปฏิบัติตาม อุ้ยเชี่ยวปัอเมื่อกลับถึงภายในห้อง ไฮ้เล่ากงสอบถามถึงการประลองในวันนี้ มันกลับกล่าวอย่างขึงขัง คล้ายผ่านศึกมาอย่างดุเดือด แต่ไฮ้เล่ากงพอสอบถามรายละเอียดก็พบเห็นพิรุธ สีหน้าพลันเคร่งเครียดเย็นชาลงกล่าวว่า

"เชี่ยวกุ่ยจื้อวันนี้เป็นไรหรือ?"

"ไม่มีใด เพียงแต่จิตใจไม่ดีกดักนัก"

"เฮอะ เจ้าถ่ายทอดบอกกระบวนท่าที่ประมือกันมาตั้งแต่แรกให้เราฟังด"

อุ้ยเชี่ยวปัอทราบว่าไม่สามารถปิดบังมัน ได้แต่บอกเล่ารายละเอียดการประลองในวันนี้ออกไป

ไฮ้เล่ากงเงยหน้าขึ้น กล่าวช้าๆ

"กระบวนท่าแรกเจ้าสามารถใช้ท่าโค้วไฮ้ช้วยเท้า (กลับใจสู่ฟากฝั่ง) กระแทกใส่ส่วนศีรษะมัน เจ้ากลับเปลี่ยนเป็นท่าปิวกซัวเทียวไฮ้ (ย้ายภูเขาถมทะเล) คิดหมายโอบเอวมันขึ้น เป็นเหตุให้พ่ายแพ้ จากความนี้แสดงว่าเจ้าจงใจอ่อนข้อแก่มัน ที่แท้เป็นเพราะเหตุใด?"

อุ้ยเชี่ยวปัอหัวร่อพลางกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไม่ได้จงใจอ่อนข้อ เพียงแต่มันประลองอย่างเกรงอกเกรงใจ ข้าพเจ้าจึงยั้งมือไว้ไมตรีบ้าง ข้าพเจ้ากับมันเป็นสหายกัน ย่อมไม่อาจต่อสู้รุนแรงไป"

หวนนึกถึงตนเองเป็น 'สหาย' กับดังฮีฮ่องเต้ อดภาคภูมิลำพองมิได้

ไฮ้เล่ากงแค่นเสียงหนักๆ กล่าวว่า

"เจ้ากับมันเป็นสหายกัน? เฮอะ เจ้ามิใช่ยั้งมือไว้ไมตรี หากแต่ไม่กล้ากระทบกระทั่งมัน เจ้า...ในที่สุดเจ้าทราบข้อเท็จจริงแล้ว?"

อุ้ยเซี่ยวป้อใจหายวูบ โพล่งว่า

"ทราบอะไร?"

ไฮ้เล่ากงยังคงกล่าวสืบไป

"เป็นมันบอกเอง หรือเจ้าพบเห็นข้อเท็จจริง?"

"บอกอันใด ข้าพเจ้าไม่เข้าใจ"

ไฮ้เล่ากงกล่าวเสียงเกรี้ยวกราด

"เจ้าตอบวาจาตามความสัตย์ เจ้าล่วงรู้ศักดิ์ศรีจริงของเซี่ยวเฮี้ยงจื้อได้อย่างไร?"

ยื่นมือปราดออกคว้าจับข้อมือซ้ายอุ้ยเซี่ยวป้อไว้ อุ้ยเซี่ยวป้อถึงกับปวดแปลบปลาบจับจิต กระดูกข้อสั่นกรอบแกรบคล้ายกับจะหักสลาย ร้องว่า

"ยอมแพ้ ยอมแพ้แล้ว"

ไฮ้เล่ากงเค้นเสียงว่า

"เจ้าทราบได้อย่างไร?"

พลางแผ่พุ่งพลังบีบเค้น อุ้ยเซี่ยวป้อยังกล่าวอย่างกลอกกลิ้ง

"ข้าพเจ้ายอมแพ้แล้ว ท่านไฉนยังไม่ปล่อยมือ?"

"คำพูดที่เราถามเจ้า เจ้าต้องตอบตามความสัตย์"

"ตกลง ท่านหากทราบแต่แรกว่าเซี่ยวเฮี้ยงจื้อเป็นใคร ข้าพเจ้าจะบอกสาเหตุความนัยให้ทราบ ไม่เช่นนั้นต่อให้ท่านบีบข้าพเจ้าจนตาย ข้าพเจ้าก็ไม่บอก"

ไฮ้เล่ากงกล่าวเสียงเนิบนาบ

"นั่นมีอันใดพิสดาร? เซี่ยวเฮี้ยงจื้อคือดังฮีฮ่องเต้ วันแรกที่เราสอนวิชาฝีมือแก่เจ้าก็ทราบแต่แรกแล้ว"

อุ้ยเชี่ยวปัอร้องโพล่งว่า

"ที่แท้ท่านทราบแต่แรก กลับปกปิดข้าพเจ้าจนสาหัสนัก เมื่อเป็นเช่นนี้บอกต่อท่านก็ไม่เป็นไร"

ครั้นแล้วบอกเล่าเหตุการณ์ที่พบพานดังฮีและเมี่ยงไปในห้องทรงพระอักษรเมื่อคืนให้ทราบ เมื่อเล่าถึงตอนสยบนักบู๊แมนจูในลานฝึกซ้อมวิชาทุ่มเหวี่ยง ก็ยิ้มแย้มแจ่มใสขึ้นมา พอเล่าจบความจึงกล่าว

"ฮ่องเต้สั่งข้าพเจ้า อย่าได้บอกกับท่าน ท่านหากแพร่งพรายออกไป เราทั้งสองล้วนต้องถูกตัดศีรษะ"

ไฮ้เล่ากงกล่าวว่า

"เจ้าเป็นสหายสนิทกับดังฮีฮ่องเต้ ย่อมไม่ตัดศีรษะเจ้า เพียงประหารเราเท่านั้น"

อุ้ยเชี่ยวปัอกล่าวอย่างภาคภูมิ

"ท่านทราบก็ประเสริฐ"

ไฮ้เล่ากงผุดลุกขึ้น เดินวนไปมาภายในห้องพลันถามว่า

"เชี่ยวกุ่ยจื้อ เจ้าคิดสร้างความชื่นชมโสมนัสแก่ฮ่องเต้หรือไม่?"

"พวกเราเมื่อเป็นสหาย ย่อมต้องสร้างความพอใจแก่สหาย"

ไฮ้เล่ากงกล่าวเสียงเกรี้ยวกราด

"เจ้านับเป็นตัวอะไรกลับคิดเป็นสหายกับดังฮีฮ่องเต้? หากยังกล่าวเหลวไหลอีก ระวังศีรษะจะถูกปลิดปลง"

อุ้ยเชี่ยวปัอชาญฉลาดปราดเปรื่อง ทราบดีว่าคำพูดเช่นนี้ไม่อาจกล่าวโดยพล่อยปาก ดังนั้นแลบลิ้นออกมากล่าวว่า

"ภายหลังต่อให้ตัดศีรษะข้าพเจ้า ก็ไม่กล่าวแล้ว เพียงแต่ศีรษะคนหลังจากหลุดจากบ่ายังพูดได้หรือไม่ กลับต้องทดลองดู"

ไฮ้เล่ากงแค่นเสียงดังเฮอะ กล่าวว่า

"เจ้าคิดร่ำเรียนวิทยายุทธ์สูงล้ำหรือไม่?"

อุ้ยเชี่ยวปัอกล่าวด้วยความยินดีว่า

"ท่านหากยินยอมถ่ายทอดวิทยายุทธ์สูงล้ำแก่ข้าพเจ้าก็ประเสริฐ กงกงท่านมีพลังฝีมือสูงล้ำปานนี้ หากไม่รับศิษย์คนหนึ่ง ไยมิใช่น่าเสียดายนัก?"

"ต่ำใต้เปี่ยมคนกลอกกลิ้งชั่วร้าย น้อยคนนักที่สัตย์ซื่อจงรัก หากรับศิษย์ต่ำช้า กลับประทุษร้ายซือแป๋ จะมีประโยชน์ใด?"

อุ้ยเซี่ยวป๋อฉุกคิดขึ้น

'หรือมันทราบแต่แรกว่า เราทำลายดวงตามันบอดไป?'

เห็นไฮ้เล่ากงสีหน้ากระด้างเย็นชา แต่ปราศจากแววเดือดดาลคลั่งแค้นจึงกล่าว

"ใช่แล้ว หากให้ท่านเชื่อถือ และสัตย์ซื่อจงรักต่อท่าน นับว่าหายากยิ่ง กงกงท่านเข้าใจว่าข้าพเจ้าไปยังห้องทรงพระอักษรไยกัน? ข้าพเจ้าเสี่ยงอันตรายของการถูกตัดศีรษะ คิดเข้าไปขโมยพระสูตรสี่สิบสองบทเล่มนั้นมามอบต่อท่าน เพียงแต่ในห้องทรงพระอักษรมีตำรานับพันนับหมื่นเล่ม ข้าพเจ้าก็รู้จักหนังสือไม่มากนัก..."

ไฮ้เล่ากงพลันสอดคำขึ้น

"เจ้าก็รู้จักหนังสือไม่มากนัก?"

อุ้ยเซี่ยวป๋อใจเต้นระทึก ครุ่นคิดขึ้น

'ผิดท่าแล้ว ไม่ทราบขันทีน้อยเซี่ยวกุ่ยจื้อรู้จักหนังสือเท่าใด มันหากรู้จักหนังสือมาก เราเมื่อกล่าวเช่นนี้เท่ากับเผยพิรุธออกไป'

ดังนั้นรีบกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าหาไปหามา ยังหาพระสูตรสี่สิบสองบทเล่มนั้นไม่พบ แต่นี่หาเป็นไรไม่ ภายหน้าข้าพเจ้าสามารถไปยังห้องทรงพระอักษรทุกเมื่อย่อมต้องหยิบฉวยคัมภีร์เล่มนั้นติดมือมา"

"เจ้าไม่ลืมเลือนก็ประเสริฐ"

อุ้ยเซี่ยวป๋อกล่าวประจบประแจงว่า

"ข้าพเจ้าไหนเลยลืมได้? กงกงดีต่อข้าพเจ้ายิ่ง ข้าพเจ้าหากไม่หา

ทางทดแทน ก็เสียทีที่กำเนิดเป็นผู้คนแล้ว"

"อึมม์ เราหากไม่หาทางทดแทนเจ้า ก็เสียทีที่กำเนิดเป็นผู้คนแล้ว!"

ประโยคนี้กล่าวอย่างเย็นชายะเยียบ อุ้ยเซี่ยวป้อพอฟังถึงกับกลางหลังเย็นวะวาบ ชำเลืองมองสีหน้ามันกลับปราศจากวี่แววขุ่นเคืองให้จับเค้า ต้องครุ่นคิดขึ้น

'เต่าชรานี้ร้ายกาจจริงๆมันทราบแต่แรกว่าเซี่ยวเฮี้ยงจื้อเป็นคังฮีฮ่องเต้ กลับไม่แพร่งพรายออกมาแม้แต่น้อย เราสมควรระมัดระวังให้มากไว้ มันหากทราบว่าดวงตาของตนเองทั้งคู่ถูกเราทำลายบอดไป ก็สามารถปลิดชีวิตเราทุกขณะจิต'

ทั้งสองเงียบงันไปชั่วขณะ อุ้ยเซี่ยวป้อเริ่มถดถอยมายังข้างประตูทีละก้าว ขอเพียงไฮ้เล่ากงแสดงท่าทีมุ่งร้ายหมายชีวิต เขาจะโลดแล่นออกจากห้องหลบหนีจากเขตพระราชวัง ไม่หวนกลับคืนมาอีก

พลันได้ยินไฮ้เล่ากงกล่าวว่า

"ภายหน้าเจ้าไม่อาจใช้วิชาดว้าจับใหญ่ต่อคังฮีฮ่องเต้ กระทบกระทั่งล่วงเกินอีก วันนี้เราจะถ่ายทอดวิชาไต้ชื้อไต้ปุกโชยเฮียะชิ่ว (หัตถ์กวนอิมพันกลีบ) แก่เจ้า"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

"ชื่อนี้กลับประหลาดนัก ข้าพเจ้าเพียงเคยได้ยินว่า เจ้าแม่กวนอิมมุทิ-ตามหาการุณย์ ช่วยทุกข์ยากลำเข็ญของมวลสัตว์"

"เจ้าเคยเห็นกวนอิมพันกรหรือไม่?"

"เคยเห็นมา เจ้าแม่กวนอิมมีมากมายหลายกร แต่ละกรถือวัตถุผิดแผกแตกต่างกัน บ้างเป็นขวดน้ำ บ้างเป็นกิ่งไม้ ยังมีตะกร้า กระดิ่ง น่าเล่นยิ่งนัก"

ไฮ้เล่ากงกล่าวอย่างแช่มช้า

"เจ้าเคยเห็นจากในศาลเจ้าเมืองเอี้ยงจิวหรือ?"

อุ้ยเซี่ยวป้อทวนคำว่า

"ในศาลเจ้าเมืองเอี้ยงจิว?"

ความแตกตื่นครั้งนี้ใหญ่หลวงนัก สะกิดเท้าถึงข้างประตูคิดหลบหนีจากห้องไป

ได้ยินไฮ้เล่ากงกล่าวว่า

"ตอนที่เจ้าเดินทางจากเมืองเอี้ยงจิวมายังพระราชวัง มีอายุหกขวบหรือเจ็ดขวบ? กวนอิมพันกรที่เคยเห็นเมื่อวัยเด็ก ตอนนี้ยังจำได้หรือ?"

อุ้ยเซี่ยวป้อลอบระบายลมหายใจยาวๆ ครุ่นคิดขึ้น

'ที่แท้เซี่ยวกุ่ยจื้อก็เป็นชาวพื้นเมืองเอี้ยงจิว นับว่าประจวบบังเอิญจริงๆ'

ดังนั้นรีบคล้อยตามว่า

"เป็นเจ็ดขวบ อื่นๆ ล้วนลืมไป แต่เจ้าแม่กวนอิมมีมือมากมายปานนี้กลับยังจำได้"

ไฮ้เล่ากงส่งเสรียงดังอืมม์ กล่าวว่า

"เจ้าหนาวหรือ ไฉนไม่สวมเสื้อผ้าเพิ่มอีกตัวหนึ่ง?"

"ข้าพเจ้าไม่หนาว"

"อย่างนั้นซุ่มเสียงเจ้าไฉนสั่นระรัว?"

อุ้ยเซี่ยวป้อรีบโป้ปดว่า

"เมื่อครู่ถูกลมหนาวพัดใส่หอบหนึ่ง ตอนนี้เป็นปกติแล้ว"

"ข้างประตูลมรุนแรง อย่าได้ยืนอยู่หน้าประตู"

อุ้ยเซี่ยวป้อรับคำเดินเข้ามาหลายก้าว แต่ยังไม่กล้ากรายใกล้ไฮ้เล่ากง ไฮ้เล่ากงกล่าวว่า

"วิชาหัตถ์กวนอิมพันกลีบนี้เป็นวิชาสถาบันสงฆ์ พอลงมือสามารถสยบศัตรู แต่ไม่ฆ่าคนทำร้ายคน นับเป็นวิชาฝีมือที่มุทิตาการุณย์ที่สุด"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวด้วยความยินดี

"วิชาฝีมือนี้เมื่อไม่ฆ่าคนทำร้ายคน ใช้ประกระบวนท่ากับฮ่องเต้ นับว่าประเสริฐยิ่ง"

"แต่วิชาฝีมือนี้ฝึกยากเย็นยิ่ง มีทั้งสิ้นพันกระบวนท่า เจ้าหากมีความทรงจำแม่นยำ ก็ร่ำเรียนวันละสิบกระบวนท่า ใช้เวลาสามเดือนค่อยร่ำเรียนหมดสิ้น"

"ข้าพเจ้าจะตั้งใจฝึกปรือก็แล้วกัน"

"เจ้าเข้ามา"

อุ้ยเซี่ยวป้อรับคำ สาวเท้าไปอีกหลายก้าว แต่ยังห่างจากไฮ้เล่ากงหลายเชียะ ไฮ้เล่ากงกล่าวว่า

"เจ้ากลัวเรารับประทานเจ้าหรือ?"

อุ้ยเซี่ยวป้อหัวร่อพลางกล่าวว่า

"เนื้อของข้าพเจ้าเปรี้ยวยิ่ง ไม่น่ารับประทาน"

ไฮ้เล่ากงยกมือซ้ายขึ้นตบฟาดออกอย่างกะทันหัน อุ้ยเซี่ยวป้อใจหายวาบ หลบเลี่ยงมาทางขวา พลันบังเกิดเสียงฉาดๆ สองครา กลางหลังอุ้ยเซี่ยวป้อถูกฟาดใส่ถึงกับคุกเข่าลงกับพื้น ไม่สามารถขยับเคลื่อนไหว

อุ้ยเซี่ยวป้อแตกตื่นจนขวัญหนีดีฝ่อ ครุ่นคิดขึ้น

'ครั้งนี้ย่อมย่ำแย่แล้ว มัน...มันคิดปลิดชีวิตเรา'

ไฮ้เล่ากงกล่าวว่า

"นี่เป็นกระบวนท่าแรกของหัตถ์กวนอิมพันกลีบ นามน่ำไฮ้โล้ยฮุด (กราบพระทะเลใต้) ประทับใส่จุดที่จุดเทียนจงและจุดที่จี่ตั้งที่กลางหลัง ต้องจดจำให้ดี"

อุ้ยเซี่ยวป้อระงับสติลง ทรงกายขึ้นช้าๆ ครุ่นคิดขึ้น

'ที่แท้เต่าชรานี้ กำลังถ่ายทอดวิชาฝีมือแก่เรา กลับสร้างความแตกตื่นแก่เราจนขวัญหนีดีฝ่อ'

วันนี้ไฮ้เล่ากงถ่ายทอดวิชาหมัดกวนอิมพันกลีบแก่อุ้ยเซี่ยวป้อเพียงสามกระบวนท่า กล่าวว่า

"วันแรกนี้ยากเย็นเป็นพิเศษ ภายหน้าเจ้าหากตั้งใจก็ค่อยๆ กวดเร่งขึ้น"

วันที่สอง อุ้ยเซี่ยวป้อไม่ไปเล่นพนัน มุ่งตรงมายังห้องข้างที่ประลองฝีมือ รอคอยคังฮีฮ่องเต้ ทราบว่าอาหารว่างบนโต๊ะจัดไว้สำหรับฮ่องเต้มิกล้าขโมยรับประทานอีก

รอคอยอยู่ครึ่งชั่วยาม คังฮีกลับยังไม่เสด็จมา อุ้ยเซี่ยวป้อฉุกคิดขึ้น

'ใช่แล้ว พระองค์เห็นว่าประลองกับเราไร้รสชาติจึงไม่เสด็จมาอีก'

ดังนั้นมุ่งตรงไปยังห้องทรงพระอักษร เห็นคังฮีฮ่องเต้ตวัดพระบาทเตะใส่เก้าอี้คลุมหนังเสือตัวนี้ ทรงตวาดไม่หยุดยั้ง

"เตะเจ้าให้ตาย เตะเจ้าให้ตาย"

อุ้ยเซี่ยวป้อครุ่นคิดขึ้น

'พระองค์กำลังฝึกวิชาเท้าหรือ?'

ดังนั้นไม่กล้าเข้าไปรบกวน ยืนห้อยมือสำรวมอยู่ด้านข้าง

คังฮีทรงเตะอยู่ครู่หนึ่ง พอเงยพระพักตร์ขึ้นทอดพระเนตรพบอุ้ยเซี่ยวป้อ จึงแย้มพระโอษฐ์ตรัสว่า

"เราอัดอั้นใจยิ่ง เจ้ามาประลองกับเราเถอะ"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

"ไฮ้เล่ากงถ่ายทอดวิชาฝีมือแก่ข้าพเจ้าแขนงหนึ่ง เรียกว่าหัตถ์กวนอิมพันกลีบ ยังร้ายกาจกว่าวิชาดว้าจับใหญ่ที่ถ่ายทอดให้ในตอนแรกอีก"

"นั่นเป็นวิชาฝีมือเยี่ยงไร เจ้าลองแสดงให้เราดู"

อุ้ยเซี่ยวป้อรับคำยกมือตั้งท่า ตวัดฟาดสองมือใช้ออกด้วยท่าน่ำไฮ้โล้ยฮุต (ไหว้พระทะเลใต้) ยู่งู้ฮู่เต้ง (แอกอันหนักอึ้ง) กิมเง็กเฮี้ยและ (กระเบื้องทองแพรวพราว) เอี้ยงซู่ปี้แป๊ะ (แพรต่วนพลิ้วระยับ) นั้งเมี่ยฮูขิบ (ระบายเร่งร้อน) รวมห้ากระบวนท่า เห็นเงาฝ่ามือสลับซับซ้อนประทับลงยังจุดเส้นที่กลางพระขนอง (หลัง) พระอังสา (ไหล่) พระอุระ (อก) ด้านซ้าย พระบาทขวา กึ่งกลางพระศอ (คอ) คังฮีห้าแห่ง

หัตถ์กวนอิมพันกลีบนี้ แฝงเคล็ดความพลิกแพลงลึกล้ำ แตกต่างจากวิชาดว้าจับใหญ่จริงๆ คังฮีมิทันระวังพระองค์ทรงไม่สามารถหลบ

เลี่ยงแม้สักกระบวนท่าเดียว แต่อุ้ยเซี่ยวป้อลงมืออย่างแผ่วเบา ย่อมไม่ได้ทำร้ายถูกพระองค์

ดังฮีทรงอุทานดังเอ๊ะ ตรัสว่า

"วิชามือนี้พิสดารจริงๆ วันพรุ่งนี้เจ้ามาใหม่ เราก็จะไปขอให้ซือแป่ถ่ายทอดวิทยายุทธ์สูงส่งแก่เรา ใช้ประลองกับเจ้า"

อุ้ยเซี่ยวป้อรับคำ กลับมายังที่พำนักไฮ้เล่ากง ถ่ายทอดเหตุการณ์ให้ทราบ ไฮ้เล่ากงกล่าวว่า

"มิทราบที่ซือแป่มันคิดถ่ายทอดเป็นวิชาฝีมือใด วันนี้เจ้าก็รำเรียนวิชาหัตถ์กวนอิมพันกลีบอีกหลายกระบวนท่า"

ครั้นแล้วถ่ายทอดกระบวนท่าเกี้ยลี้กวนเอี้ย (ชมเงาในกระจก) จุ้ยตังฉกง้วย (คว้าจันทร์ในสายน้ำ) พู้ฮุ้นคื่อไล้ (เมฆพลิ้วลิ่วล่อง) จุ้ยพาชุกมก (ระลอกน้ำเลื่อมพราย) มั่งลี้เม่งเม้ง (ในฝันกระจ่างชัด) กักเอ๋าคงคง (ฝันร้างสลาย) รวมหกกระบวนท่า

หกกระบวนท่านบดเดียวหลอกลอ บดเดียวจริงจัง พลิกแพลงกลับกลายสุดหยั่งคาด อุ้ยเซี่ยวป้อเพียงจดจำกระบวนท่าไว้ ยามกะทันหันยากเข้าใจซึ้งถึงแก่นแท้

วันรุ่งขึ้น มายังหน้าห้องทรงพระอักษร เห็นหน้าประตูยังเฝ้ารักษาด้วยราชองครักษ์สี่คน ขณะจะสอบถาม ราชองครักษ์ผู้หนึ่งก็กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ท่านเป็นกุ่ยกงกง (คำยกย่องขันทีกุ่ย) กระมัง? ฮ่องเต้ทรงมีพระราชโองการให้เข้าเฝ้าในบัดดล"

อุ้ยเซี่ยวป้องงงันวูบครุ่นคิด กุ่ยกงกงใดกัน? แต่แล้วเข้าใจในบัดดล

'กุ่ยกงกงคือเรานั่นเอง ราชองครักษ์นี้ทราบว่าเราเป็นคนสนิทของฮ่องเต้ จึงเกรงใจเป็นพิเศษ'

ดังนั้นผงกศีรษะกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ยินดีที่ได้พบ ท่านทั้งสี่แซ่ใด"

เขาอาศัยในพระราชวัง ถึงตอนนี้สามารถลอกเลียนสำเนียงชาวนครหลวงได้แปดเก้าส่วน มาตรว่าไม่กลมกลืนทุกถ้อยคำ แต่ก็คล่องแคล่วชำนาญยิ่ง

ราชองครักษ์ทั้งสี่พากันประกาศชื่อแซ่ตนเองออกมา อุ้ยเซี่ยวป้อก็กล่าวถ่อมตนไปหลายคำ ราชองครักษ์ผู้หนึ่งกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ท่านเข้าไปเถอะ ฮ่องเต้ทรงตรัสถามถึงหลายคราแล้ว"

อุ้ยเซี่ยวป้อเดินเข้าห้องทรงพระอักษร ดังฮีฮ่องเต้ทรงกระโดดปราดขึ้นจากเก้าอี้ แย้มพระโอษฐ์พลางตรัสว่า

"ห้ากระบวนท่าของเจ้าเมื่อวาน ซือแป๋เราแนะนำวิธีคลี่คลายแล้ว พวกเราจะทดสอบดู เจ้าไปยังตึกข้างที่พวกเราประลองฝีมือก่อน อย่าได้ถูกบุคคลอื่นล่วงรู้ เราจะตามหลังไป"

อุ้ยเซี่ยวป้อรับคำ มุ่งตรงไปยังตึกข้างหลังนั้น ดังฮีเพิ่งทรงร่ำเรียนกระบวนท่าใหม่ จึงร้อนพระทัยหมายทดสอบ ชั่วพริบตาก็เสด็จมาถึง

ทั้งสองพอประมือ ดังฮีทรงใช้กระบวนท่าอันพิสดารคลี่คลายห้ากระบวนท่าแรกของอุ้ยเซี่ยวป้อได้จนหมดสิ้น อุ้ยเซี่ยวป้อเห็นกระบวนท่าของดังฮีสูงล้ำยิ่ง ต้องนับถือเลื่อมใส กล่าวว่า

"วิชาฝีมือของพระองค์ชุดนี้มีนามว่ากระไร?"

ดังฮีตรัสว่า

"นี่คือโป๊วข่วยอิ่วเล้งเจี้ย (ฝ่ามือแปดทิศมังกรท่อง) ซือแป๋เราบอกว่าวิชาหัตถ์กวนอิมพันกลีบของเจ้า มีทั้งสิ้นพันกระบวนท่า ท่าเพลงมากเกินไป ฝ่ามือแปดทิศมังกรท่องของเรามีเพียงหกสิบสี่กระบวนท่า แต่ทบทวนพลิกแพลงไม่สิ้นสุด สามารถต้านรับหัตถ์กวนอิมพันกลีบของเจ้า"

"อย่างนั้นวิชาฝีมือใดร้ายกาจกว่า?"

"เราก็สอบถามแล้ว ซือแป๋บอกว่าวิชาสองแขนงนี้ล้วนเป็นสุดยอดของเพลงหมัดฝีมือ ผู้ใดมีพลังการฝึกปรือลึกล้ำกว่า ใช้ได้พลิกแพลงพิสดารกว่า นับเป็นฝ่ายได้ชัย"

อุ้ยเชี่ยวป๊อกล่าวด้วยความยินดี

"เยี่ยงนี้ประลองกันจึงมีรสชาติ ไม่เช่นนั้นหากพระองค์ชนะ ข้าพเจ้าพ่ายแพ้ร่ำไป ข้าพเจ้าก็มิคิดร่ำเรียน"

"ประการนี้เจ้าไม่ต้องวิตกกังวลไป"

"เมื่อวานข้าพเจ้าร่ำเรียนอีกหกกระบวนท่า พระองค์ลองต้านรับดู"

ครั้นทยอยใช้ท่าชมเงาในกระจก ควักจันทร์ในสายน้ำ เมฆพลิ้วลิ่วล่อง ระลอกน้ำเลื่อมพราย ในฝันกระจ่างชัด ฝันร้างสลาย ออกในอึดใจเดียว ในเงาฝ่ามือฉวัดเฉวียน ดังฮีไม่ทรงทราบรับมืออย่างไรดี ฝ่ามืออุ้ย-เชี่ยวป๊อจึงกระทบถูกพระวรกายอย่างแผ่วเบาสิบกว่าครั้ง

ดังฮีแม้พระชนม์ยังเยาว์ แต่ทรงมีอุปนิสัยเด็ดเดี่ยว แม้พ่ายแพ้หาได้ชุ่นข้องพระทัยไม่ ผงกพระพักตร์ตรัสว่า

"หกกระบวนท่าของเจ้านี้วิเศษยิ่ง เราจะไปร่ำเรียนวิธีคลี่คลาย"

อุ้ยเชี่ยวป๊อกลับมายังที่พำนัก ถ่ายทอดเหตุการณ์ที่ดังฮีทรงเรียนรู้ฝ่ามือแปดทิศมังกรท่องต่อไฮ้เล่ากง ไฮ้เล่ากงผงกศีรษะกล่าวว่า

"วิชาหัตถ์กวนอิมพันกลีบของสำนักเสียวลิ้มเรามีแต่ฝ่ามือแปดทิศมังกรท่องของสำนักบู๊ตึงจึงสามารถต้านรับได้ เจ้าหากฉลาดหลักแหลมพอ ไยไม่ร่ำเรียนฝ่ามือแปดทิศมังกรท่องด้วย? เพียงแต่ฮ่องเต้ไม่ทรงอรรถาธิบายอย่างละเอียด เจ้าแม้ชมดูก็ไม่แน่นักว่าจะจดจำได้"

อุ้ยเชี่ยวป๊อถือกำเนิดจากชาติตระกูลต้อยต่ำ ที่ถือดีคือไหวพริบอันปราดเปรื่องหลักแหลม พอฟังต้องบังเกิดความคิดใคร่เอาชัยขึ้น ครุ่นคิดในใจ

'เต่าซราบอกว่าเราฉลาดหลักแหลมไม่พอ เราพานจะฝึกฝ่ามือแปดทิศมังกรท่องให้จงได้'

นับแต่นั้นทุกวี่วัน อุ้ยเชี่ยวป๊อจะรุดไปประลองฝีมือกับดังฮี สอบถามถึงแนววิชาฝ่ามือแปดทิศมังกรท่องอย่างละเอียด แต่ไม่แพร่งพรายเจตนารมณ์ที่คิดร่ำเรียนแม้แต่น้อย ดังฮีทรงไม่ปกปิดอำพราง ขอเพียงพระองค์

ทรงทราบ จะอรรถาธิบายต่ออุ้ยเซี่ยวป้ออย่างละเอียด

วิชาฝีมือของทั้งสองยิ่งฝึกยิ่งลึกล้ำ ตอนประกระบวนท่า เพียงกรีดมือวาดท่วงท่า แสดงออกสะกดข่มไม่คล้ายกับตอนแรกที่บิดแขนรัดคออุ้ยเซี่ยวป้อย่อมไม่มีข้อกริ่งเกรงใดๆ

หลายเดือนให้หลัง อุ้ยเซี่ยวป้อร่ำเรียนหัตถ์กวนอิมพันกลีบทั้งพันกระบวนท่าได้ ส่วนฝ่ามือแปดทิศมังกรท่องของดังฮี ทรงศึกษาแตกฉานตั้งแต่หนึ่งเดือนก่อน ทั้งสองพอประมือกัน ท่าเพลงนับพันกระบวนท่าทบทวนใช้ออก นับว่าตื่นตาตื่นใจยิ่ง

ทั้งสองล้วนเป็นอัจฉริยะอันปราดเปรื่อง ซือแป้ของแต่ละฝ่ายก็เป็นยอดคนแห่งยุค ฝึกวิชาฝีมือเพียงครึ่งปีภายใต้การวิเคราะห์ค้นคว้าร่วมกัน ระดับความรุดหน้าจึงรวดเร็วยิ่ง

หลายเดือนมานี้ ดังฮีนอกจากทรงประลองฝีมือกับอุ้ยเซี่ยวป้อ ทุกวี่วันจะทรงนำเขามายังห้องทรงพระอักษร เหล่าราชองครักษ์และขันทีล้วนทราบว่าขันทีน้อยเซี่ยวกุ่ยจื้อเป็นบุคคลที่ฮ่องเต้โปรดปรานที่สุด พอพบเห็นอุ้ยเซี่ยวป้อ ไม่กล้าเรียกเป็นเซี่ยวกุ่ยจื้อ ล้วนยกย่อง 'กุ่ยกงกงนั่น' 'กุ่ยกงกงนี่' เรียกหาอย่างเคารพนบนอบและสนิทสนมยิ่ง

อุ้ยเซี่ยวป้อคิดประจบไฮ้เล่ากง ทุกวันจึงเข้าสู่ห้องทรงพระอักษร มักคิดหมายขโมยพระสูตรสี่สิบสองบทออกมา แต่ผลจากการค้นหากลับไม่ประสบพบพาน

หลายเดือนมานี้ ไฮ้เล่ากงนอกจากถ่ายทอดวิชาฝีมือต่อตน ยังสอนให้รู้จักคำ 'พระสูตร' และ 'บท' แต่อุ้ยเซี่ยวป้อตรวจตามแคร่หนังสือ หาได้พบพานพระสูตรเล่มนั้นไม่ แต่ก็มิกล้าทูลถามดังฮี

วันนี้หลังจากประลองฝีมือกัน เห็นดังฮีทรงมีพระพักตร์เคร่งขรึมจริงจังตรัสเบาๆ

"เซี่ยวกุ่ยจื้อ วันพรุ่งพวกเราจะปฏิบัติเรื่องสำคัญประการหนึ่ง เจ้าไปรอคอยเราในห้องทรงพระอักษรก่อนกำหนดด้วย"

อุ้ยเชี่ยวป้อรับคำ ทราบดีว่าฮ่องเต้หนุ่มองค์นี้ไม่ตรัสมากความพระองค์เมื่อไม่ตรัสว่าเป็นเรื่องใดตนเองย่อมไม่อาจทูลถาม ได้แต่พกพาความพิศวงสงสัยกลับที่พำนัก

วันรุ่งขึ้น อุ้ยเชี่ยวป้อไปรอคอยที่ห้องทรงพระอักษรตั้งแต่เช้า ดังฮีพอเสด็จมาถึงทรงตรัสเบาๆ

"เราจะให้เจ้าทำงานประการหนึ่ง เจ้ามีกำลังขวัญหรือไม่?"

"พระองค์ใช้ข้าพเจ้าทำงาน ข้าพเจ้ายังกลัวอะไร?"

"เรื่องนี้มีความสำคัญใหญ่หลวง หากทำไม่สำเร็จ เราท่านล้วนมีอันตรายถึงแก่ชีวิต!"

อุ้ยเชี่ยวป้อใจหายวูบ กล่าวว่า

"อย่างมากเป็นข้าพเจ้ามีอันตรายถึงแก่ชีวิตพระองค์เป็นฮ่องเต้เจ้าชีวิตผู้ใดกล้าปองร้ายพระองค์?"

"เมี่ยงไปสามหาวไร้มารยาท มีความคิดเป็นอื่น วันนี้พวกเราจะคร่ากุมมัน เจ้ากล้าลงมือหรือไม่?"

อุ้ยเชี่ยวป้อระหว่างนี้นอกจากฝึกวิชาบู๊ ตามเสด็จดังฮี น้อยครั้งจะเล่นสนุกสนาน กระทั่งเวลาเล่นพนันก็ยากเจียดไป ขณะอัดอั้นใจ พอฟังว่าคิดคร่ากุมเมี่ยงไป ถึงกับดีกดักอักโข กล่าวว่า

"ประเสริฐแท้ ข้าพเจ้าบอกแต่แรกแล้วว่าเราสองจะทดลองต่อสู้กับมันสักครา ต่อให้มันเป็นจอมยุทธ์แห่งแมนจู พวกเราเมื่อฝึกฝีมือถึงระดับนี้ย่อมไม่กลัวมัน"

ดังฮีส่ายพระพักตร์ตรัสว่า

"เราเป็นฮ่องเต้ไม่อาจลงมือด้วยตนเอง เมี่ยงไปเป็นขุนนางชั้นผู้ใหญ่ทั้งเป็นหัวหน้าราชองครักษ์ ราชองครักษ์ภายในวังล้วนเป็นบริวารมัน หากทราบว่าเราคิดคร่ากุมมัน น่ากลัวต้องก่อการกบฏ ดังนั้นเรื่องนี้มีอันตรายยิ่ง"

อุ้ยเชี่ยวป้อตบอกตนเอง กล่าวว่า

"อย่างนั้นข้าพเจ้าจะรอมันที่นอกวัง ฉกฉวยโอกาสที่มันไม่ทันระวังปลิดชีวิตมันในมีดเดียว"

"คนผู้นี้มีพลังฝีมือสูงเยี่ยม เจ้าอายุยังเยาว์ ไม่แน่นักว่าเป็นคู่มือมัน อย่าว่าแต่นอกประตูวังเต็มไปด้วยองครักษ์มัน เจ้ายากที่จะประชิดตัวได้ ต่อให้สามารถปลิดชีวิตมันจริง ก็ต้องถูกเหล่าองครักษ์ของมันกลุ้มรุมฆ่าทิ้ง เรากลับมีหนทางอื่นอีก"

อุ้ยเชี่ยวป้อรับคำ คังฮีตรัสสืบไป

"รอสักครู่มันจะมากราบทูลเรื่องราวในที่นี้ เราจะสั่งขันทีน้อยจำนวนหนึ่งเข้ามาก่อน เจ้าหากเห็นถ้วยชาในมือเราตกหล่นลง ก็โถมเข้าสยบจุดมัน ขันทีน้อยอีกสิบกว่าคนจะฮือโหมเข้าไป ฉุดรั้งมือเท้ามันไว้ ไม่ให้มันสำแดงวิชาฝีมือออก หากแม้นเจ้ายังลงมือไม่สำเร็จ เราได้แต่ช่วยเหลืออีกแรงหนึ่ง"

อุ้ยเชี่ยวป้อกล่าวว่า

"แผนการนี้วิเศษยิ่งพระองค์มีมีดสั้นหรือไม่? หากคร่ากมมันไม่สำเร็จ ข้าพเจ้าจะปลิดชีวิตมันในมีดเดียว"

คังฮีผงกพระพักตร์ ดึงมีดสั้นจากในฉลองพระบาทออกมาสองเล่ม ยื่นส่งเล่มหนึ่งต่ออุ้ยเชี่ยวป้อ อีกเล่มหนึ่งสอดกลับคืนในฉลองพระบาท ตรัสว่า

"เจ้าเรียกขันทีน้อยเข้ามาสิบสองคน"

อุ้ยเชี่ยวป้อรับคำถ่ายทอดคำสั่งเบิกตัวขันทีน้อยสิบสองคนเข้าเฝ้า ขันทีน้อยเหล่านี้ฝึกซ้อมวิชาปล้ำเหวี่ยงในลานประลองเป็นเวลาหลายเดือน แม้ไม่มีวิชาฝีมือใด แต่ความสามารถในการฉุดมือรั้งเท้า ล้วนไม่เลวนัก

คังฮีตรัสต่อขันทีน้อยทั้งสิบสองคนว่า

"พวกเจ้าฝึกวิชาปล้ำเหวี่ยงเป็นหลายเดือน มิทราบมีระดับความรุดหน้าหรือไม่ รอสักครู่จะมีขุนนางชั้นผู้ใหญ่คนหนึ่งเข้ามา คนผู้นี้เป็นยอดฝีมือวิชาปล้ำเหวี่ยงของราชวงศ์เรา เราจะให้มันทดสอบวิชาฝีมือพวกเจ้า

พวกเจ้าพอเห็นเราขว้างถ้วยชาลงบนพื้น ก็ฮือโหมเข้าหาใช้พวกมากกลุ้มรุมมันคนเดียว หากสามารถกดมันล้มลงกับพื้นไม่อาจขยับเคลื่อนไหว เราจะปูนบำเหน็จอย่างงดงาม"

ทรงดึงลิ้นชักของโต๊ะทรงพระอักษรออก หยิบเงินแท่งหนักห้าสิบตำลึงออกมาสิบสองแท่ง ตรัสว่า

"หากสามารถเอาชนะมัน จะกำนัลเงินแท่งให้ หากเป็นฝ่ายแพ้ ต้องถูกตัดศีรษะทั้งสิบสองคน คนเกียจคร้านใช้การไม่ได้เช่นนี้ ทิ้งไว้จะมีประโยชน์ใด?"

ขันทีน้อยทั้งสิบสองคนพากันคุกเข่าลง กล่าวว่า

"กระหม่อมย่อมต้องปฏิบัติภารกิจให้กับพระองค์อย่างสุดความสามารถ"

"ไม่ใช่ปฏิบัติเรื่องราวอันใด เราเพียงคิดทดสอบว่าผู้ใดร่ำเรียนอย่างแข็งขัน ผู้ใดเกียจคร้าน ทั้งหมดลุกขึ้นเถอะ"

อุ้ยเซี่ยวป้อลอบนับถือเลื่อมใส ครุ่นคิดขึ้น

'ดังฮียามอยู่เบื้องหน้าขันทีน้อย ไม่แพร่งพรายข้อเท็จจริงแม้แต่น้อย ป้องกันว่าปีศาจน้อยเหล่านี้ไม่สามารถสะกดกลั้นใจ เผยพิรุธต่อหน้าเมี่ยง-ไป่'

เหล่าขันทีน้อยพอยืดกายขึ้น ดังฮีก็ทอดพระเนตรตำราเล่มหนึ่ง อุ้ย-เซี่ยวป้อได้ยินพระองค์ตรัสร่ำพันเบาๆ พระสุรเสียงกลับเนิบนาบ พระหัตถ์ไม่สั่นระริก ยามเผชิญเรื่องใหญ่ ยังทรงมีพระทัยหนักแน่นเยือกเย็น อุ้ยเซี่ยวป้อเองกลับปรากฏเหงื่อยะเยียบชุ่มมือ ต้องลอบแผดด่าตัวเอง

'อุ้ยเซี่ยวป้อ ด้านขันติความหนักแน่น เจ้าเป็นรองเซี่ยวเฮี้ยงจื้อจริงๆ'

ชั่วครู่ให้หลัง นอกประตูบังเกิดเสียงฝีเท้าดังขึ้น ราชองครักษ์ผู้หนึ่งร้องขานว่า

"ท่านแม่ทัพเมี่ยงขอเข้าเฝ้า"

ดังฮีตรัสว่า

"แม่ทัพเมี่ยงเข้ามาเถอะ"

เมี่ยงไปเลิกม่านประตูเดินเข้ามา งอเข่าคุกลงถวายบังคม

ดังฮีแย้มพระโอษฐ์พลางตรัสว่า

"ท่านแม่ทัพมาได้ประเสริฐ ขันทีน้อยสิบกว่าคนนี้กำลังฝึกปรือวิชาปล้ำเหวี่ยง ฟังว่าท่านมีพลังฝีมือสูงเยี่ยมที่สุดในเผ่าแมนจูเรา ตอนนี้ลองชี้แนะพวกมันสักหลายกระบวนท่าเป็นไร?"

"เมื่อเป็นพระราชประสงค์ของพระองค์ กระหม่อมย่อมสนองราชโองการ"

ดังฮีตรัสอย่างยิ้มแย้ม

"เชี่ยวกุ่ยจื้อ เจ้าสั่งให้ราชองครักษ์เบื้องนอกล่าถอยไปพักผ่อน หากไม่มีคำสั่งเบิกตัว มิต้องเข้ามาปรนนิบัติ"

อุ้ยเชี่ยวป้อสาวเท้าออกไปถ่ายทอดตามนั้น ดังฮีตรัสเบาๆ ว่า

"ท่านแม่ทัพเคยตักเตือนเรา อย่าได้อ่านตำรับตำราของชาวฮั่น เรารู้สึกมีเหตุผล พวกเรายังคงฝึกซ้อมวิชาปล้ำเหวี่ยงในที่นี้ แต่หากถูกบุคคลอื่นล่วงรู้กราบทูลต่อพระชนนี คงเคี่ยวเข็ญเราอ่านตำรับตำราอีก"

เมี่ยงไปยินดียิ่ง หัวร่อฮาๆ กล่าวว่า

"ใช่แล้ว ตำรับตำราของชาวฮั่น อ่านไปจะมีประโยชน์ใด?"

เพิ่งจบคำ อุ้ยเชี่ยวป้อกลับเข้าห้องทรงพระอักษรกราบทูลว่า

"เหล่าราชองครักษ์ สำนึกในพระมหากรุณาล้วนล่าถอยไปแล้ว"

ดังฮีแย้มพระโอษฐ์พลางตรัสว่า

"ประเสริฐมาก พวกเราเล่นของพวกเราเถอะ เหล่าขันทีน้อยแบ่งหกคู่เริ่มประลองกัน"

ขันทีน้อยทั้งสิบคนม้วนแขนเสื้อรัดสายรัด แบ่งเป็นหกคู่โถมเข้ากอดรัดฟัดเหวี่ยง เมี่ยงไปเห็นขันทีน้อยเหล่านี้พลังฝีมือธรรมดาสามัญ ชมดูชั่วขณะ ต้องสั่นศีรษะเล็กน้อย

ดังฮีทรงเปิดถ้วยชา จิบเสวยน้ำชาอีกหนึ่ง ตรัสถามว่า

"ฝีมือของพวกมันยังใช้การได้หรือไม่?"

"หากเพียงชมดู ยังพอชมดูได้"
ดังฮีตรัสอย่างยิ้มแย้ม
"หากเปรียบกับท่านแม่ทัพเมี่ยง ย่อมใช้การไม่ได้"
พลางเบี่ยงองค์คลายพระหัตถ์ เสียงเคร้งเมื่อถ้วยชาตกหล่นลงบนพื้น
เมี่ยงไป่ร้องโพล่งว่า
"พระองค์..."

เอ่ยเพียงสองคำ ขันทีน้อยที่เบื้องหลังทั้งสิบสองคนพากันฮือโหมโถมเข้าหาดว้ากุมมือบิดแขน โอบเอวรวบจับเท้า จู่โจมโดยพร้อมเพรียงกัน ดังฮีพระสรวลฮาๆ ตรัสว่า

"ท่านแม่ทัพระวัง"

เมี่ยงไป่ยังเข้าใจว่าฮ่องเต้หนุ่มทรงให้ขันทีน้อยทดสอบพลังฝีมือมัน มันมีพละกำลังมหาศาล พลันแยกสองแขนออก กระแสพลังพอทะลักผ่าน ขันทีน้อยสี่คนก็ถูกสลัดปลิวไปด้านหลัง

เมี่ยงไป่ยังไม่กล้าลงมือรุนแรงไปเกรงว่าจะทำร้ายเหล่าขันทีน้อย กวาดเท้าซ้ายเบาๆ เตะขันทีอีกสองคนล้มลง ขันทีน้อยที่หลงเหลือจดจำกระแสรับสั่งของฮ่องเต้ 'หากเป็นฝ่ายแพ้ ต้องถูกตัดศีรษะทั้งสิบสองคน' ถึงกับทุ่มเทกระทั่งเรี่ยวแรงตอนดูดนมมารดา โอบส่วนเอวและเท้ามันไว้อย่างแนบแน่น

อุ้ยเซี่ยวป้อขยับกายวูบเร้นกายมายังด้านหลังเมี่ยงไป่ รวบมือกำเป็นหมัดต่อยใส่จุดอี้เซี่ยของมัน หากเปลี่ยนเป็นนักสู้ธรรมดาถูกต่อยใส่เช่นนี้ต้องสิ้นสติทันที แต่เมี่ยงไป่มีพลังการฝึกปรือลึกล้ำ พลังหมัดพอกระแทกถึงตัว รู้สึกชาวูบที่จุดอี้เซี่ย ต้องครุ่นคิดอย่างแตกตื่น

'ไหนเลยมียอดฝีมือเช่นนี้คนหนึ่ง?'

พลันกวาดแขนซ้ายออก ขันทีน้อยรอบกายคล้ายเผชิญพายุโหมหอบปลิวกระเด็นไปสามคน

เมี่ยงไป่หันขวับกลับไป พลันรู้สึกปวดแปลบปลาบที่ทรวงอก ถูกอุ้ย-

เซี่ยวปัอจี้ใส่อีกดรรชนีหนึ่ง แต่ยังไม่ล้มลง เห็นคนลงมือลอบประทุษกลับเป็นขันทีน้อยคนสนิทของฮ่องเต้ เริ่มฉุกคิดว่าผิดท่าไป แต่ยังไม่เชื่อว่าฮ่องเต้จะทรงบัญชาเด็กหนุ่มเหล่านี้มาคร่ากุมมัน ยื่นมือซ้ายออกกดประทับลงยังหัวไหล่อุ้ยเซี่ยวปัอ

อุ้ยเซี่ยวปัอใช้ออกด้วยท่ากักเอ๋าคงคง (ฝันร้างสลาย) ในวิชาหัตถ์กวนอิมพันกลีบ มือซ้ายกวัดแกว่งที่เบื้องหน้าเมี่ยงไป่หลายคราเมี่ยงไป่ก้มศีรษะลงตามสัญชาตญาณ เสียงโครมครามหนึ่ง ทรวงอกถูกอุ้ยเซี่ยวปัอเตะใส่เท้าหนึ่ง แต่ทว่าอุ้ยเซี่ยวปัอกลับร้องโอยออกมา ที่แท้ท่าเท้านี้คล้ายเตะใส่ผนังกำแพงชั้นหนึ่ง ข้อเท้าตนเองกลับปวดแปลบคราหนึ่ง

เมี่ยงไป่เห็นอุ้ยเซี่ยวปัอทุ่มเทใช้ไม้ตายออก ถึงกับทั้งแตกตื่นทั้งเดือดดาล ไม่ทันใคร่ครวญว่าคังฮีมีพระประสงค์ใดกันแน่ เพียงคิดสลัดหลุดจากการพัวพันของเหล่าขันทีน้อย จัดการอุ้ยเซี่ยวปัอก่อน แต่ทว่าเหล่าขันทีน้อยที่โอบเอวเพียรโอบเอว ที่ฉุดเท้าพยายามฉุดเท้า เมี่ยงไป่แม้สลัดหลุดไปหลายคน ที่หลงเหลือก็ถาโถมเข้ามาอีก

คังฮีปรบพระหัตถ์ตรัสว่า

"ท่านแม่ทัพน่ากลัวต้องพ่ายแพ้แล้ว"

เมี่ยงไป่รวบมือกำหมัดหมายกระแทกลงยังศีรษะอุ้ยเซี่ยวปัอ พอฟังพระกระแสรับสั่งคังฮี จึงครุ่นคิดขึ้น

'ที่แท้เพียงล้อเล่น ไหนเลยถือสาหาความเหล่าทารกได้?'

พอได้คิด เบี่ยงแขนเล็กน้อย รั้งกระแสพลังคืนกลับ เสียงฉาดเมื่อเปลี่ยนเป็นต่อยลงยังไหล่ขวาอุ้ยเซี่ยวปัอ

หมัดนี้ใช้กำลังภายในเพียงสามส่วน แต่มันมีพละกำลังมหาศาลครั้งกระโน้นตอนประจัญบานเพียงอาศัยสองแขน ก็รวบจับทหารศัตรูสะบัดเหวี่ยงปลิวกระเด็น โลดแล่นไปมาดุจสายลม ไร้ผู้ต้านทานเปรียบติดอุ้ยเซี่ยวปัอฝึกฝีมือเพียงไม่กี่เดือน ทั้งยังเป็นเด็กหนุ่ม พลังหมัดพอต่อยลงถึงกับฝีเท้าซวนเซแทบล้มลง ดังนั้นพับศอกซ้ายกระทุ้งออก พอคื

กระแทกถูกหว่างเอวเมี่ยงไป่

เมี่ยงไป่มาตรแม้นมีผิวกายแข็งแกร่ง ยังต้องคำรามด้วยโทสะ กางนิ้วทั้งสิบออกบีบเค้นลำคออุ้ยเชี่ยวป้อราวคีมเหล็กอันหนึ่ง ดังฮีทอดพระเนตรเห็นผิดท่า พลันดึงมีดสั้นจากในฉลองพระบาทสะบัดข้อพระหัตถ์วูบปักฉึกลงยังกลางหลังเมี่ยงไป่!

เมี่ยงไป่แผดร้องสุดเสียง ยามนี้ไหนเลยเคลือบแคลงสงสัยอีก? ทราบว่าฮ่องเต้มีพระราชประสงค์ปลิดชีวิตมัน ดังนั้นยกร่างอุ้ยเชี่ยวป้อขึ้นทุ่มเหวียงออกโดยแรง หมุนตัวใส่ดังฮี ท่วงท่ามันกราดเกรี้ยว ดุร้ายดั่งพยัคฆ์คลุ้มคลั่ง พลกำลังหนักหน่วงรุนแรง ดังฮีจึงเบี่ยงพระวรกายทรงหลบเลี่ยงมาด้านข้าง

เมี่ยงไป่พลันตะปบคว้าขันทีน้อยสองคนไว้ พุ่งศีรษะมันสองปะทะกันเอง ในเสียงแผดร้องโหยหวนทั้งสองถึงกับกะโหลกศีรษะแหลกสลาย ห่าโลหิตและมันสมองไหลทะลัก จากนั้นเมี่ยงไป่พุ่งหมัดซ้ายออกต่อยใส่ทรวงอกขันทีน้อยผู้หนึ่ง จนกระดูกทรวงอกยุบหายเข้าไป พร้อมกับตวัดเท้าขวาเตะกราด เตะขันทีน้อยสี่คนปลิวไปปะทะกับผนังห้อง ทุกผู้คนเส้นเอ็นขาดสะบั้นกระดูกหักสลาย ไม่ทันแผดร้องครวญครางก็เสียชีวิตไป

เมี่ยงไป่ยกเท้าซ้ายขึ้นเหยียบลงอย่างหนักหน่วง ขันทีน้อยโอบเท้าขวามันไว้ผู้หนึ่งถูกเหยียบใส่ท้องน้อยจนหนังท้องปริแตก ตับไตไส้พุงทะลักเรี่ยราดออกมา

ชั่วพริบตา เมี่ยงไป่สังหารขันทีไปแปดคน ขันทีน้อยที่หลงเหลือสี่คนแตกตื่นจนขวัญหนีดีฝ่อ มิทราบสมควรทำอย่างไร?

อุ้ยเชี่ยวป้อพลันดิ้นรนลุกขึ้น ชักมีดสั้นออกถือมั่น โถมปราดเข้าหาเมี่ยงไป่ เมี่ยงไป่ต่อยหมัดซ้ายออกอย่างหักโหม อุ้ยเชี่ยวป้อรู้สึกมีกระแสลมขุมหนึ่งพุ่งมาปะทะหน้า ถึงกับลมหายใจอึดอัดติดขัดแทบระบายไม่ออก พลันสะบัดมีดสั้นลงยังแขนซ้ายมัน

เมี่ยงไป่ก็ไม่หลบเลี่ยง เสียงฉึกเมื่อมีดสั้นปักลงยังแขนซ้ายมัน โลหิต

ฉีดพุ่งออกมา แต่ทว่าพลังหมัดเมี่ยงไป๋ก็ต่อยลงยังไหล่ซ้ายอุ้ยเชี่ยวปัอร่างถึงกับลอยละลิ่วข้ามโต๊ะทรงพระอักษรร่วงฟาดลงบนกระถางกำยานใบหนึ่ง ปรากฏเถ้ากำยานปลิวเวียนว่อน

ดังฮีกลับมีพระทัยหนักแน่น ใช้ออกด้วยวิชาฝ่ามือแปดทิศมังกรท่องเข้าต่อสู้ฉาบฉวยกับมัน เพลงฝ่ามือแขนงนี้แม้ลึกล้ำพิสดาร แต่เมื่อเผชิญพบจอมพลังเยี่ยงเมี่ยงไป๋ กลับมิมีประโยชน์ใด แม้ฟาดถูกเป้าหมายสองฝ่ามือ เมี่ยงไป๋กลับไม่สั่นลง ตวัดเท้าเตะสวน พอดีเตะถูกพระบาทขวา ดังฮีไม่สามารถประทับมั่น ล้มลงกับพื้นห้อง

เมี่ยงไป๋ร้องดังๆ ว่า

"ทั้งหมดตกตายร่วมกันเถอะ"

ยกสองหมัดขึ้นต่อยลงยังพระเศียรดังฮีโดยพร้อมเพรียง ดังฮีพลิกพระวรกายคราหนึ่งมาถึงใต้โต๊ะทรงพระอักษร เมี่ยงไป๋ตวัดเท้าซ้ายเตะโต๊ะทรงพระอักษรปลิวกระเด็นไป ตวัดเท้าขวาตามติดหมายซ้ำเติมทำร้ายดังฮี

ทันใดผงธุลีปลิวเวียนว่อน ที่แท้อุ้ยเชี่ยวปัอเห็นสถานการณ์คับขันพลันใช้สองมือตะปบเถ้ากำยานในกระถางขึ้นสะบัดซัดใส่เมี่ยงไป๋ กระถางในห้องทรงพระอักษรเผากำยานไม้แก่นจันทน์ ผงขี้เถ้าละเอียดอ่อนยิ่งพอโปรยใส่ดวงตาทั้งสองของเมี่ยงไป๋ ถึงกับตาพร่าพราย ยกมือขึ้นขยี้ตาเป็นพัลวัน

อุ้ยเชี่ยวปัอฉกฉวยโอกาสนั้นรวบรวมเรี่ยวแรงยกกระถางกำยานขึ้นกระแทกลงยังศีรษะเมี่ยงไป๋ กระถางกำยานทองเหลืองนี้เป็นโบราณวัตถุสมัยถัง มีน้ำหนักเกือบร้อยชั่ง เมี่ยงไป๋ยามกะทันหันมองมิเห็นวัตถุไม่สามารถหลบเลี่ยงได้ เสียงโครมครามหนึ่งเมื่อกระแทกใส่ศีรษะมันอย่างถนัดถนี่ เมี่ยงไป๋ส่ายร่างโงนเงนล้มลงกับพื้นสิ้นสติไป เห็นตัวกระถางแตกสลายเป็นเสี่ยงๆ แต่กะโหลกศีรษะเมี่ยงไป๋กลับไม่แตกปริ

ดังฮีทรงพระปรีดายิ่ง ตรัสว่า

"เชี่ยวกุ่ยจี้อยอดเยี่ยมจริงๆ"

พระองค์ทรงจัดเตรียมเส้นเชือกเอ็นวัวแต่แรก รีบหยิบฉวยออกจากในลิ้นชักโต๊ะทรงพระอักษร ซึ่งล้มระเนระนาด พันธนาการมือเท้าเมี่ยงไปไว้อย่างแน่นหนา

มินานให้หลัง เมี่ยงไปก็ฟื้นคืนสติมา ร้องดังๆ ว่า

"เราเป็นขุนนางอันจงรัก ปราศจากโทษทัณฑ์ความผิด ลอบทำร้ายเราเช่นนี้ เราแม้ตายก็ไม่ยินยอม"

อุ้ยเชี่ยวป้อตวาดว่า

"ท่านบังเกิดจิตเป็นอื่น คิดก่อความวุ่นวาย พกอาวุธมายังห้องทรงพระอักษร มีโทษทัณฑ์สมควรตายหมื่นครั้ง"

"เราหาได้พกอาวุธไม่"

อุ้ยเชี่ยวป้อตวาดว่า

"ท่านพกมีดสั้นเข้ามาสองเล่มชัดๆ อยู่ที่กลางหลังเล่มหนึ่ง ปักตรึงอยู่บนต้นแขนเล่มหนึ่ง ยังบอกว่ามิได้พกอาวุธเข้ามา?"

อุ้ยเชี่ยวป้อทุ่มเถียงด้วยเหตุผลอันดื้อด้าน เมี่ยงไปไหนเลยทุ่มเถียงชนะได้? อย่าว่าแต่กลางหลังมันถูกมีดสั้นปักตรึงใส่ แม้ไม่เสียชีวิตก็รับบาดเจ็บมิน้อย ยามร้อนรุ่มได้แต่ร้องตะโกนก้อง

คังฮีทอดพระเนตรสิบสองขันทีน้อยเสียชีวิตไปแปดคน จึงตรัสว่า

"พวกเจ้าล้วนเห็นกับตา เมี่ยงไปผู้นี้ล่วงเกินนายเหนือ คิดหมายประทุษร้ายเรา"

ขันทีน้อยที่หลงรอดชีวิตสี่คน ล้วนแตกตื่นจนหน้าถอดสี ไม่ทันระงับขวัญลง มีอยู่คนหนึ่งส่งเสียงรับคำ อีกสามคนกลับไม่สามารถกล่าววาจาใดได้ คังฮีตรัสสืบไป

"พวกเจ้าออกไปถ่ายทอดราชโองการเรา เบิกตัวคังชิงอ้วง (เชื้อพระวงศ์คัง) คังเกี๊ยกจือและขุนนางชั้นผู้ใหญ่โซะเฮียกทู้มา เรื่องราวเมื่อครู่ห้ามมิให้เอ่ยถึงแม้สักคำเดียว หากแพร่งพรายออกไป ระวังศีรษะพวก

เจ้าจะถูกปลิดปลง"

ขันทีน้อยทั้งสี่รับคำ ถวายบังคมลาออกไป เมี่ยงไปยังร่ำร้องว่า "ปรักปรำ ขันทีน้อยปรักปรำเราชัดๆ"

ดังฮีตรัสเสียงทุ้มหนัก "ต้องคิดหาหนทางอย่าให้มันกล่าวเหลวไหล"

อุ้ยเซี่ยวป้อรับคำเดินเข้าไป ยื่นมือซ้ายบีบเค้นจมูกเมี่ยงไป่ เมี่ยงไป่ต้องอ้าปากขึ้นสูดลมหายใจแทน อุ้ยเซี่ยวป้อรีบใช้มือขวาถอนมีดสั้นจากต้นแขนมัน ตวัดปลายมีดไปในปากเมี่ยงไป่ ตัดปลายลิ้นมันขาดจากกัน

เมี่ยงไป่ส่งเสียงเลอะเลือนในลำคอ สิ้นสติสมประดีไป อุ้ยเซี่ยวป้อจึงถอดมีดสั้นที่กลางหลังมัน ปักมีดสั้นทั้งสองเล่มลงบนโต๊ะพระอักษร

ดังฮีทอดพระเนตรเห็นเหตุการณ์สำเร็จสมความปรารถนา เป็นที่สบพระทัยยิ่งยามเมื่อทอดพระเนตรเรือนร่างบึกบึนสูงใหญ่ ใบหน้าที่แปดเปื้อนคราบโลหิตของเมี่ยงไป่อดหวั่นพระทัยมิได้ ทรงรู้สึกพฤติการณ์เมื่อครู่วู่วามไปเข้าพระทัยว่าพระองค์และเซี่ยวกุ่ยจื้อฝึกวิชาฝีมือเนิ่นนานปานนี้ทั้งสองผนึกรวมกำลัง บวกกับขันทีน้อยที่ร่ำเรียนวิชาปล้ำเหวี่ยงสิบสองคนย่อมจัดการเมี่ยงไป่ได้ มิคาดพอเผชิญพบจอมพลังอันแท้จริง ขันทีน้อยสิบกว่าคนหามีประโยชน์ใดไม่ หากมิใช่เซี่ยวกุ่ยจื้อดำเนินอุบายพลิกแพลงสถานการณ์ ผลสุดท้ายคงเลวร้ายสุดคาดคิด

รออยู่เนิ่นนาน ขันทีน้อยทั้งสี่จึงเบิกตัวดังชิงอ้วงและโซะเฮียกทู้เข้ามา ขุนนางชั้นผู้ใหญ่ทั้งสองพอย่างเข้าห้องทรงพระอักษร เห็นซากศพกระจัดกระจายเกลื่อนกลาด โลหิตไหลหลั่งเนืองนองทุกแห่งหน สร้างความแตกตื่นตระหนกยิ่ง

ดังชิงอ้วงและโซะเฮียกทู้ความจริงไม่ลงรอยกับเมี่ยงไป่ พอเห็นขุนนางกังฉินผู้นี้ถูกคร่ากุม ถึงกับตื่นเต้นยินดียิ่ง กราบถวายบังคมฮ่องเต้ตำหนิตนเองขาดการถวายอารักขา เป็นโทษทัณฑ์มหันต์ ดีที่ดังฮีทรงมี

พระบุญญาธิการแผ่ไพศาล ทวยเทพปกปักคุ้มครอง แผนชั่วร้ายของเมี่ยง-ไป่จึงล้มเหลว ดังฮีก็ตรัสว่า

"เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นครั้งนี้ พวกท่านอย่าได้แพร่งพรายออกไป เพื่อมิให้พระชนนีตกพระทัย จะอย่างไรเมี่ยงไป่ผู้นี้มีความผิดร้ายแรง แม้ไม่มีเรื่องในวันนี้ก็มีโทษประหารอยู่แล้ว"

ดังชิงอ้วงและโซะเฮียกทู้โขกศีรษะรับพระราชโองการ ในใจลอบเคลือบแคลงสงสัยครุ่นคิดขึ้น

'เมี่ยงไป่เป็นจอมยุทธ์แห่งแมนจู ไฉนถูกขันทีน้อยหลายคนนี้คร่ากุมได้? ความนี้ต้องมีเบื้องหลังแน่นอน'

ดีที่ทั้งสองปรารถนาใคร่จัดการกับเมี่ยงไป่อยู่แล้ว ไม่คิดสืบเสาะเบื้องหลังความนัย ดังชิงอ้วงกราบทูลว่า

"ขอเดชะ เมี่ยงไป่มีพวกพ้องบริวารมากหลาย สมควรกำจัดกวาดล้างโดยพลัน ให้โซะตั่วนั้ง (ท่านผู้มียศศักดิ์แซ่โซะ) ถวายการอารักขาในที่นี้ กระหม่อมไปถ่ายทอดพระราชโองการ จับกุมตัวพวกพ้องบริวารของเมี่ยงไป่มา พระองค์ทรงดำริอย่างไร?"

ดังฮีผงกพระเศียรเห็นพ้อง ดังชิงอ้วงจึงถวายบังคมทูลลา โซะเฮียก-ทู้สำรวจดูอุ้ยเชี่ยวป๊อตลบหนึ่ง กล่าวว่า

"กุ่ยกงกง วันนี้ประกอบความดีความชอบใหญ่หลวงไม่น้อย"

อุ้ยเชี่ยวป๊อกล่าวว่า

"นั่นเป็นพระบารมีฮ่องเต้ พวกเราเหล่าข้าเบื้องยุคลบาทมีคุณความดีใด?"

ดังฮีทอดพระเนตรอุ้ยเชี่ยวป๊อไม่เอ่ยถึงการต่อสู้อันสยดสยองเมื่อครู่ ต้องลอบสบพระราชหฤทัย ดำริขึ้น

'เชี่ยวกุ่ยจื้อ วันนี้มีความดีความชอบใหญ่หลวงจริงๆ น่าเสียดายที่มันตอนเป็นขันทีแล้ว ไม่ว่าเราสนับสนุนอย่างไร ก็เพียงเป็นขันทีชั้นผู้ใหญ่ตามกฎของบรรพบุรุษเรา ไม่อนุญาตให้ขันทีรับราชการอื่น ดูท่าได้แต่

กำนัลเงินทองแก่มันบ้าง'

ดังชิงอ้วงกลับทำงานรวดเร็วฉับไวยิ่ง มินานให้หลัง กลับมากราบทูลว่า พวกพ้องบริวารของเมี่ยงไปส่วนใหญ่ถูกคร่ากุม ราชองครักษ์ชุดเดิมถูกถอดถอนออกจากวังจนหมดสิ้น เมื่อทูลถามถึงการสำเร็จโทษเมี่ยงไป ดังฮีตรัสว่า

"พฤติการณ์ความผิดของเมี่ยงไป ไม่จำเป็นต้องประกาศเป็นทางการ เพียงสอบสวนความผิดระหว่างปฏิบัติหน้าที่ราชการ รายงานขึ้นมาเป็นข้อๆ ก็แล้วกัน"

เหล่าขุนนางล้วนสดุดีในพระมหากรุณา โซะเฮียกทู้พลันกราบทูลว่า

"ขอเดชะ ห้องทรงพระอักษรสมควรปัดกวาดสะสาง ขอพระองค์เสด็จไปยังตำหนักบรรทม ผลัดเครื่องฉลองพระองค์"

ดังฮีผงกพระเศียรรับ ดังชิงอ้วงและโซะเฮียกทู้ล้วนตามเสด็จ อุ้ยเชี่ยวป้อไม่ทราบสมควรติดตามไปหรือไม่ ดังฮีพลันตรัสว่า

"เชี่ยวก่ยจื้อ เจ้าตามเรามา"

อุ้ยเชี่ยวป้อความจริงเข้าใจว่า ตำหนักบรรทมของดังฮีต้องวิจิตรงดงาม ประดับมุกมณีแพรวพราย มิคาดพอย่างเข้าตำหนักบรรทม เห็นเป็นห้องหับธรรมดา เพียงแต่คลุมผทม (ผ้าห่ม) พระยี่ภู่ (ที่นอน) พระเขนย (หมอนหนุน) ล้วนจัดทำจากแพรต่วนสีเหลืองปักทอลวดลายมังกรหงส์เท่านั้น

ดังชิงอ้วงและโซะเฮียกทู้ขณะห่างจากตำหนักบรรทมหลายร้อยก้าวก็กราบบังคมทูลลา ที่แท้เขตวังในนี้ นอกจากพระมเหสี ราชโอรส ราชธิดา และนางกำนัล ขุนนางภายนอกไม่อาจล่วงล้ำได้

ดังฮีเสวยน้ำโสมที่นางกำนัลทูลถวายชามหนึ่ง จากนั้นตรัสว่า

"เชี่ยวกุ่ยจื้อ เจ้าตามเราไปเข้าเฝ้าพระชนนี"

ยุคสมัยนั้นดังฮียังไม่ทรงอภิเษกสมรส ตำหนักบรรทมห่างจากวังพระชนนีไม่ไกลนัก เมื่อบรรลุถึงตำหนักบรรทมพระชนนี ดังฮีก็เสด็จเข้าไปบัญชาอุ้ยเชี่ยวป้อรอคอยอยู่หน้าประตู

อุ้ยเชี่ยวปัอรอคอยอยู่เนิ่นนาน รู้สึกไร้เรื่องราวกระทำ จึงคร่นคิดขึ้น

'เราฝึกปรือวิชาหัตถ์กวนอิมพันกลีบจากไฮ้เล่ากงจนแตกฉาน ทั้งเรียนรู้ฝ่ามือแปดทิศมังกรท่องอยู่ในพระราชวังสืบไป หามีเรื่องราวใดอื่นปลอมเป็นขันทีร่ำไปเป็นที่อัดอั้นนัก วันพรุ่งนี้ยังคงเร้นกายออกจากวัง ไม่หวนกลับมาอีก'

ขณะคร่นคิดวิธีออกจากวัง ปรากฏขันทีกลางคนผู้หนึ่งเดินออกมากล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"น้องเรา พระชนนีเบิกตัวท่านเข้าเฝ้า"

อุ้ยเชี่ยวปัอรับคำ ติดตามขันทีนั้นเข้าไป ผ่านตึกรามสองหลังหยุดยั้งอยู่ที่หน้าม่านประตู ขันทีนั้นกราบทูลว่า

"ขอเดชะ เชี่ยวกุ่ยจื้อขอเข้าเฝ้า"

พลางเลิกม่านประตูอย่างแผ่วเบา บุ้ยปากบอกไบ้คราหนึ่ง

อุ้ยเชี่ยวปัอเดินเข้าไปเห็นมีม่านไข่มุกอีกชั้นหนึ่ง ไข่มุกเปล่งประกายนวลใย นางกำนัลนางหนึ่งเลิกม่านไข่มุกขึ้น อุ้ยเชี่ยวปัอจึงก้มศีรษะเข้าไป เห็นสตรีงามอายุสามสิบหกสามสิบเจ็ดปีนางหนึ่งนั่งอยู่บนเก้าอี้ ดังฮีประทับอยู่ข้างเคียง ย่อมเป็นอ้วงไท้โหว (พระชนนี) แล้ว ดังนั้นคุกเข่าลงถวายบังคม

อ้วงไท้โหวรับสั่งให้ลุกขึ้น ตรัสว่า

"วันนี้คร่ากุมขุนนางกังฉินเมี่ยงไป เจ้าประกอบความดีความชอบใหญ่หลวงนัก"

อุ้ยเชี่ยวปัอกล่าวว่า

"ขอเดชะ กระหม่อมอายุยังเยาว์ ไม่เข้าใจอันใด เพียงรู้จักถวายความอารักขาด้วยความจงรักเท่านั้น"

เขาอาศัยในวังมิถึงหนึ่งปี แต่นิสัยฉลาดปราดเปรื่อง ตอนเล่นพนันได้ยินเหล่าขันทีเอ่ยถึงเรื่องราวในวัง ทราบว่าที่นายเหนือถือสาที่สุดคือข้าทาสอวดอ้างความดีความชอบ ยิ่งแสร้งเป็นปราศจากความดีความชอบ

นายเหนือยิ่งชื่นชอบ หากแสดงทีท่าหยิ่งผยองสักเล็กน้อย ไม่แน่นักว่ามีเภทภัยถึงแก่ชีวิต

จริงดังคาดหมาย เขาพอตอบเช่นนี้ อ้วงไท้โหวจึงตรัสอย่างยิ้มแย้ม

"เจ้าอายุยังเยาว์ กลับรู้จักธรรมเนียมนัก เด็กเอย พวกเราสมควรปูนบำเหน็จมันอย่างไร?"

ดังฮีตรัสว่า

"แล้วแต่ไท้โหวทรงโปรด"

อ้วงไท้โหวตรัสอย่างครุ่นคิด

"เจ้าคงยังไม่มีตำแหน่งขั้นของขันที จะให้ขั้นแก่เจ้าหกขั้น เลื่อนเป็นหัวหน้าขันที ปรนนิบัติใกล้ชิดกับฮ่องเต้เถอะ"

อุ้ยเซี่ยวป้อโขกศีรษะกล่าวว่า

"เป็นพระมหากรุณา"

ที่แท้ตามกฎของราชสำนักเซ็ง ภายในวังมีขันทีผู้ดูแลสิบสี่คน รองผู้ดูแลแปดคน หัวหน้าขันทีหนึ่งร้อยสิบเก้าคน ขันทีไม่จำกัดจำนวนต้นราชวงศ์เซ็งมีพันกว่าคน ภายหลังเพิ่มเป็นสองพันกว่าคน ขันทีที่สูงที่สุดมีสี่ขั้น ต่ำที่สุดแปดขั้น ขันทีธรรมดาไร้ตำแหน่งขั้น อุ้ยเซี่ยวป้อจากขันทีไร้ตำแหน่งขั้นกระโดดขึ้นเป็นหกขั้น นับเป็นปรากฏการณ์ที่ไม่เคยมีมาก่อน

อุ้ยเซี่ยวป้อพอถวายบังคมเสร็จสิ้น ก็ยืดกายล่าถอยห่างมา หางตายามชำเลืองแล เห็นบนโต๊ะข้างพระวรกายอ้วงไท้โหวกางตำราอยู่เล่มหนึ่ง สันตำราเขียนข้อความ 'ซี่จับยี่เจียงเก็ง' (พระสูตรสี่สิบสองบท)!

อุ้ยเซี่ยวป้องงงันวูบ ครุ่นคิดขึ้น

'บิดาค้นหาในห้องทรงพระอักษรหลายสิบวัน หาคัมภีร์โสโครกเล่มนี้ไม่พบ แท้ที่จริงอยู่ที่นี้เอง'

อ้วงไท้โหวทอดพระเนตรอุ้ยเซี่ยวป้อจับจ้องมองคัมภีร์ จึงตรัสถามว่า

"เซี่ยวกุ่ยจื้อ เจ้ารู้จักหนังสือหรือ?"

อุ้ยเชี่ยวป้อกล่าวว่า

"กระหม่อมไม่เคยเรียนหนังสือมา เพียงรู้จักหนังสือมิกี่สิบตัว"

"อย่างนั้นหากมีเวลาว่าง ก็เรียนจากขันทีที่รู้จักหนังสือ"

อุ้ยเชี่ยวป้อรับคำ กราบบังคมทูลลา นางกำนัลก็เลิกม่านไข่มุกขึ้น อุ้ยเชี่ยวป้อชำเลืองมองอ้วงไท้โหวแวบหนึ่ง เห็นนางพระพักตร์ซีดขาวเล็กน้อย พระเนตรวูบวาบวาววับ แต่พระขนงขมวดมุ่น คล้ายมีความกังวลพระทัยใด ต้องครุ่นคิดขึ้น

'นางเป็นอ้วงไท้โหว ยังมีเรื่องใดไม่เบิกบานใจ'

เมื่อกลับถึงที่พำนัก อุ้ยเชี่ยวป้อถ่ายทอดบอกเหตุการณ์คร่ากุมเมี่ยง-ไปในวันนี้ต่อไช้เล่ากงโดยละเอียด ไช้เล่ากงกลับปราศจากความกระตือรือ-ร้นยินดี กล่าวอย่างเฉื่อยชา

"ความจริงสมควรลงมือในวันสองวันนี้แล้ว"

อุ้ยเชี่ยวป้อสงสัยใจยิ่ง กล่าวว่า

"กงกง ท่านทราบแต่แรกแล้ว?"

"ฮ่องเต้ทรงฝึกวิชาปล้ำเหวี่ยง และตั้งพระทัยเรียนฝ่ามือแปดทิศมังกรท่องย่อมมีจุดมุ่งหมาย พระองค์ทรงรอจนเจ้าฝึกหัตถ์กวนอิมพันกลีบสำเร็จ ค่อยลงมือต่อเมี่ยงไป วางแผนมั่นเหมาะค่อยเคลื่อนไหว กลับมีพระทัยอดทนไม่น้อย"

อุ้ยเชี่ยวป้อเอียงหน้ามองไช้เล่ากง ตื่นเต้นเลื่อมใสยิ่ง ครุ่นคิดขึ้น

'เต่าชรานี้ตาบอดทั้งคู่ กลับคาดการณ์ทุกประการได้ทั้งสิ้น'

ไช้เล่ากงถามว่า

"จากนั้นฮ่องเต้นำเจ้าไปเข้าเฝ้าอ้วงไท้โหวกระมัง?"

อุ้ยเชี่ยวป้อรับคำ ในใจครุ่นคิดขึ้น

'ท่านทราบอีกแล้ว'

ไช้เล่ากงถามว่า

"อ้วงไท้โหวทรงปูนบำเหน็จอันใดแก่เจ้า?"

"มิได้ปูนบำเหน็จอันใด เพียงทรงแต่งตั้งข้าพเจ้าเป็นขันทีขั้นที่หก เลื่อนเป็นหัวหน้าขันทีผู้หนึ่ง"

ไฮ้เล่ากงยิ้มพลางกล่าวว่า

"วิเศษแท้ เพียงต่ำกว่าเราขั้นหนึ่ง เราจากขันทีน้อยเลื่อนถึงหัวหน้าขันทีต้องใช้เวลาถึงสิบสามปีเต็ม"

อุ้ยเซี่ยวป๊อครุ่นคิดขึ้น

'วันพรุ่งเราจะไปจากท่านแล้ว ท่านถ่ายทอดวิชาฝีมือแก่เรามิน้อย ความจริงสมควรขโมยพระสูตรสี่สิบสองบทเล่มนั้นมามอบต่อท่าน จนใจที่คัมภีร์อยู่ที่อ้วงไท้โหว นางกำลังทอดพระเนตรอยู่ ไม่สามารถขโมยมาได้ มิสู้บ่งบอกต่อท่านตามความสัตย์ เพื่อให้ท่านเลิกล้มความตั้งใจ'

ดังนั้นกล่าวว่า

"กงกง เมื่อครู่ข้าพเจ้าตอนเข้าเฝ้าอ้วงไท้โหวพบเห็นของประหลาดสิ่งหนึ่ง"

"นั่นเป็นอะไร?"

"เป็นพระสูตรสี่สิบสองบทที่ท่านต้องการ"

ไฮ้เล่ากงร้องโพล่งว่า

"เป็นความจริง?"

พลางกระโดดปราดขึ้น ตะปบคว้าสองมือของอุ้ยเซี่ยวป๊อไว้ อากัปกิริยานี้รวดเร็วดุจสายฟ้า อุ้ยเซี่ยวป๊อเพียงขยับกายวูบ สองมือก็ตกไปในเงื้อมมือมัน ถึงกับใจเต้นระทึกขึ้น กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าหลอกลวงท่านทำอะไร? พระสูตรเล่มนั้นกางอยู่บนโต๊ะอ้วงไท้โหว ข้าพเจ้าเห็นสันหนังสือเขียนคำพระสูตรสี่สิบสองบท กงกง คิดขโมยคัมภีร์จากที่ประทับอ้วงไท้โหว นับว่ายากเย็นยิ่ง มิสู้กราบทูลต่อย่องเต้ว่า รอจนอ้วงไท้โหวทอดพระเนตรเสร็จสิ้น ค่อยประทานต่อท่าน"

ไฮ้เล่ากงกล่าวเสียงเกรี้ยวกราด

"ไม่ได้ อย่าได้บอกเด็ดขาด!"

ชั่วครู่ให้หลัง จึงพึมพำว่า

"หรือว่า...หรือว่า..."

มันคลายมือจากการยึดกุมอุ้ยเชี่ยวปัอช้าๆ กระแทกนั่งลงบนเก้าอี้พลันไอหอบออกมาอย่างรุนแรง

อุ้ยเชี่ยวปัอเห็นมันไอจนตัวงอ อดบังเกิดจิตสมเพชเวทนามิได้ครุ่นคิดขึ้น

'เฒ่า...เฒ่าผู้นี้ประหลาดพิกลจริงๆ'

เขาความจริงเรียกมันเป็น 'เต่าชรา' อยู่ในใจตลอดมา ยามนี้กลับเกรงใจอยู่บ้าง ค่ำคืนนั้นไฮ้เล่ากงไอหอบไม่หยุดยั้ง อุ้ยเชี่ยวปัอยามหลับใหลยังได้ยินเสียงไอของมัน

วันรุ่งขึ้น อุ้ยเชี่ยวปัอมุ่งตรงไปยังห้องทรงพระอักษร เห็นองครักษ์ที่หน้าห้องล้วนผลัดเปลี่ยนใหม่ ดังฮีหลังจากเสด็จมาถึง มินานให้หลังคัง-ชิงอ้วง (เชื้อพระวงศ์ดัง) และโซะเฮียกทูรุดมาเข้าเฝ้า บอกว่าร่วมมือกับขุนนางชั้นผู้ใหญ่ตรวจพบความผิดของเมี่ยงไป่รวมสามสิบข้อ

ดังฮีทรงรู้สึกเหนือความคาดหมาย ตรัสว่า

"สามสิบข้อ? มากมายปานนี้?"

คังชิงอ้วงกราบทูลว่า

"เมี่ยงไป่มีความผิดอุกฉกรรจ์ ความจริงไม่เพียงสามสิบข้อนี้ เพียงแต่กระหม่อมทั้งหลายรำลึกในพระกระแสรับสั่ง สืบสวนความผิดเพียงสถานเบา"

พลางล้วงกระดาษขาวแผ่นหนึ่ง อ่านว่า

"ข้อแรกลบหลู่เจ้าชีวิต ข้อที่สองซ่องสุมขุนนางกังฉิน ข้อที่สามรวบอำนาจการปกครอง ข้อที่สี่ชุบเลี้ยงคนโฉดชั่ว ข้อที่ห้าเสกสรรปั้นคำกราบทูล ข้อที่หกใช้คนที่ฮ่องเต้องค์ก่อนไม่ทรงชุบเลี้ยง ข้อที่เจ็ดสังหารโชวโคกลักฮาและพวกโดยพลการ ข้อที่แปดปกป้องหน่วยทหารตนเอง ข้อที่เก้าลบหลู่เจ้าแม่ศักดิ์สิทธิ์"

มันลำดับความผิดเมี่ยงไปทีละข้อ จวบจนอ่านถึงข้อที่สามสิบมีความว่า

"สั่งโยกย้ายฮวงซุ้ย (ทำเลสุสาน) ของผู้อื่นโดยมิชอบ"

ดังฮีตรัสว่า

"ที่แท้เมี่ยงไปประกอบเรื่องชั่วร้ายมากมายปานนี้ พวกท่านคิดพิจารณาโทษอย่างไร?"

"เมี่ยงไปความผิดสาหัส ความจริงสมควรตัดแขนขาศีรษะ ปล่อยให้หลั่งโลหิตถึงหยดสุดท้าย กระหม่อมและพวกรำลึกในพระมหากรุณาของพระองค์ คิดถอดยศตัดศีรษะเมี่ยงไปพร้อมทั้งพวกพ้องคนสนิทของมันปิกลัง บังโป่วยี่อเสียง อายีอฮาและพวก"

ดังฮีดำริแล้วตรัสว่า

"เมี่ยงไปแม้ความผิดใหญ่หลวง แต่เห็นแก่มันเป็นขุนนางชั้นผู้ใหญ่สนองพระเดชพระคุณมานานปี ให้ถอดยศแล้วจำคุกตลอดชีวิต ริบทรัพย์ของตระกูล พวกพ้องคนสนิทอื่นๆ ล้วนตัดศีรษะตามข้อเสนอพวกเจ้า"*

ดังชิงอ้วงคุกเข่าลงรับพระราชโองการ อุ้ยเชี่ยวป๊อกลับลอบหัวร่อครุ่นคิดขึ้น

'เมี่ยงไปถูกแทงใส่กลางหลังมีดหนึ่ง แม้ไม่ตัดศีรษะ จะช้าเร็วก็ต้องตายแน่นอน'

วันนี้เหล่าขุนนางล้วนวุ่นวายกับการจัดการเมี่ยงไปและคนสนิททั้งหลาย ดังฮีพลันตรัสว่า

"ทั้งหมดล่าถอยไป โซะเฮียกทู้รั้งอยู่ที่นี้"

---

*ตามประวัติศาสตร์ราชวงศ์เช็งปีที่แปดของรัชกาลดังฮี ทรงดำริว่าเมี่ยงไปใช้อำนาจบาตรใหญ่ยากที่จะควบคุมได้ ทรงเลือกเหล่าราชองครักษ์วัยฉกรรจ์ แสร้งเป็นฝึกซ้อมวิชาปล้ำเหวี่ยงเบิกตัวเมี่ยงไปเข้าเฝ้า รับสั่งเหล่าราชองครักษ์ผนึกกำลังคร่ากุมไว้ จากนั้นสอบสวนความผิดเมี่ยงไป ระบุโทษทั้งสิ้นสามสิบประการ ทรงเห็นแก่รับราชการนานปี มีความดีความชอบในสมรภูมิ พระราชทานอภัยโทษตัดศีรษะ เพียงถอดยศตำแหน่ง จำคุกคุมขังไว้

รอจนคังชิงอ้วงและเหล่าขุนนางกราบบังคมทูลลา คังฮีจึงตรัสต่อโซะ-เฮียกทู้ว่า

"โซวโคกลักฮาหลังจากถูกเมี่ยงไปฆ่าทิ้ง สมบัติส่วนตัวของมันคงถูกเมี่ยงไปยึดครองไปกระมัง?"

โซะเฮียกทู้กราบทูลว่า

"ทรัพย์สินที่นาของโซวโคกลักฮา ล้วนถูกริบเข้าท้องพระคลัง แต่เมี่ยงไปมักนำคนไปตรวจค้นบ้านโซวโคกลักฮา เพชรนิลจินดาทั้งหลายล้วนถูกเมี่ยงไปฮุบไว้"

"เราก็คาดคิดเช่นนั้น เจ้านำคนสนิทหลายคนไปยังบ้านเมี่ยงไปตรวจสอบหาทรัพย์สินของโซวโคกลักฮา จ่ายคืนแก่บุตรหลานของมัน"

โซะเฮียกทู้คุกเข่ารับพระราชโองการ ล่าถอยมายังหน้าประตูห้องช้าๆ

คังฮีพลันตรัสว่า

"อ้วงไท้โหวรับสั่งว่า ท่านผู้เฒ่าทรงโปรดพระคัมภีร์ ฟังว่าในเงื้อมมือโซวโคกลักฮาและเมี่ยงไป ล้วนมีพระสูตรสี่สิบสองบทเล่มหนึ่ง..."

อุ้ยเชี่ยวป้อพอฟังคำ 'พระสูตรสี่สิบสองบท' ถึงกับสะท้านทั้งร่างตื่นตัวขึ้นมา ได้ยินคังฮีตรัสสืบต่อ

"คัมภีร์สถาบันสงฆ์สองเล่มนี้ เล่มหนึ่งหน้าปกสีขาว อีกเล่มหนึ่งปกเหลืองขลิบแดง อ้วงไท้โหวมีพระประสงค์เปรียบเทียบว่า คัมภีร์สองเล่มนี้ใช่สอดคล้องกับคัมภีร์สถาบันสงฆ์ในพระราชวังหรือไม่ เจ้าเมื่อไปยังคฤหาสน์เมี่ยงไป ก็ตรวจสอบดูสักครา"

โซะเฮียกทู้รับคำ คังฮีเบือนพระพักตร์มาตรัสว่า

"เชี่ยวก่ยจื้อ เจ้าก็ติดตามไป หากเสาะพบคัมภีร์สถาบันสงฆ์ให้นำกลับมาทั้งสองเล่ม"

อุ้ยเชี่ยวป้อยินดียิ่ง รีบส่งเสียงรับคำ รู้สึกพระสูตรสี่สิบสองบทนี้ต้องมีความพิสดารเคลือบแฝงมิอาจไม่ไปชมดูสักครา พร้อมกันนั้นหมกตัวอยู่ในพระราชวังเป็นเวลานาน ไม่เคยออกไปท่องเที่ยว เป็นที่อัดอั้นตันใจ

ยิ่ง ไยไม่ฉกฉวยโอกาสนี้ปลีกตัวออกจากวัง?

โซะเฮียกทู้ทราบว่าเซี่ยวกุ่ยจื้อเป็นขันทีน้อยคนโปรดของฮ่องเต้ หวนนึกถึงการตรวจค้นคัมภีร์สถาบันสงฆ์สองเล่ม ไม่ใช่เรื่องสำคัญอันใด มิจำเป็นต้องรับสั่งเซี่ยวกุ่ยจื้อติดตามไป มันเป็นขุนนางชั้นผู้ใหญ่ พอขบคิดก็เข้าใจในบัดดล

'ใช่แล้ว เมี่ยงไป่ครองอำนาจเป็นเวลานานปี ย่อมสะสมเพชรนิลจินดามากมายสุดคณานับ ฮ่องเต้ทรงรับสั่งเซี่ยวกุ่ยจื้อติดตามเราไป แท้ที่จริงมีพระราชประสงค์ให้ควบคุมการทำงานของเรา เมื่อเป็นเช่นนี้ได้ แต่ปิดปากขันทีน้อยสักครา จะอย่างไรไม่ต้องให้เราดวักกระเป๋าเอง พวกเราใจกว้างแทนเมี่ยงไป่ก็แล้วกัน'

ครั้นแล้วทั้งสองกุมมือกันออกจากวัง หน้าประตูวังได้จัดเตรียมม้าอยู่ก่อน

บิดาโซะเฮียกทู้นามโซะนี้ เป็นหัวหน้าผู้สำเร็จราชการในยุคต้นที่ดังฮีขึ้นครองราชย์ โซะนี้หลังจากเสียชีวิต โซะเฮียกทู้ได้เลื่อนเป็นเลขานุการมหาดไทย ตอนนั้นเมี่ยงไป่กุมอำนาจใหญ่ โซะเฮียกทู้ไม่กล้าต่อกรขอลาออกจากตำแหน่งเลขานุการมหาดไทย เปลี่ยนเป็นรับตำแหน่งราชองครักษ์ชั้นที่หนึ่ง ดังฮีทรงทราบว่ามันไม่ลงรอยกับเมี่ยงไป่ ครั้งนี้จึงทรงใช้สอยเป็นพิเศษ

ทั้งสองพอออกจากประตูวัง โซะเฮียกทู้ก็กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"กุ่ยกงกงขึ้นม้าเถอะ"

มันเข้าใจว่าขันทีน้อยไม่รู้จักขี่ม้า กลับต้องดูแลให้มากไว้ อย่าได้พลัดตกลงมาบาดเจ็บ มิคาดอุ้ยเซี่ยวป้อปรับพื้นฐานพลังฝีมือสำเร็จกระโดดปราดขึ้นบนหลังม้าอย่างแผ่วเบา ขับขี่ม้าอย่างมั่นคงยิ่ง ทั้งสองมาถึงคฤหาสน์เมี่ยงไป่ โซะเฮียกทู้เกรงอกเกรงใจต่ออุ้ยเซี่ยวป้อยิ่งเรียก 'กุ่ยกงกง' ไม่ขาดปาก กล่าวว่า

"กุ่ยกงกง ท่านเห็นว่ามีของเล่นใดต้องใจ โปรดหยิบฉวยไปอย่าง

เต็มที่ ฮ่องเต้ทรงบัญชาท่านมาหยิบฉวยพระคัมภีร์ เป็นการปูนบำเหน็จความดีความชอบของท่าน ไม่ว่าหยิบฉวยอะไร ฮ่องเต้จะไม่ทรงไต่ถาม

อุ้ยเซี่ยวป้อเห็นในคฤหาสน์เมี่ยงไป่สะสมเพชรนิลจินดามากมายสุดคณานับ ถึงกับชมดูจนตาลายพร่าพราย รู้สึกทุกสิ่งล้วนเป็นของดี เครื่องตกแต่งภายในตึกเริงสราญเมืองเอี้ยงจิว เปรียบกับข้าวของเหล่านี้ เฉกเช่นธุลีดินก็ปาน

ตอนแรกอุ้ยเซี่ยวป้อคิดหยิบฉวยทุกสิ่ง แต่เห็นของนี้ดียิ่ง ของนั้นก็ไม่เลว มิทราบสมควรยิบฉวยสิ่งใดดี จากนั้นนึกถึงตนเองคิดปลีกตัวจากวังพกนำสิ่งของมากไปกลับไม่สะดวก ได้แต่เลือกเฟ้นอัญมณีมีค่าเป็นพิเศษสักหลายชิ้นจึงถูกต้อง

บริวารโซะเฮียกทู้กำลังตรวจนับข้าวของ จดบันทึกโดยละเอียดทุกชิ้น อุ้ยเซี่ยวป้อพอหยิบฉวยอัญมณีขึ้นชิ้นหนึ่ง พนักงานนั้นก็ขีดฆ่ารายการนั้นทิ้ง หมายความว่าในคฤหาสน์เมี่ยงไป่หามีสิ่งนี้ไม่ รอจนอุ้ยเซี่ยวป้อสั่นศีรษะวางอัญมณีลง พนักงานนั้นก็เขียนเพิ่มเติมลงไป

ทั้งสองตรวจนับเข้าไปตลอดทาง พลันเห็นพนักงานผู้หนึ่งสาวเท้าก้าวปราดออกมา น้อมกายคารวะโซะเฮียกทู้และอุ้ยเซี่ยวป้อ รายงานว่า

"เรียนตั่วนั้ง (ท่านผู้มียศศักดิ์) ทั้งสอง ในห้องนอนเมี่ยงไป่มีคลังสมบัติใต้ดินแห่งหนึ่ง บริวารมิกล้าลงไปโดยพลการ ขอน้อมเชิญทั้งสองท่านไปตรวจนับดู"

โซะเฮียกทู้กล่าวอย่างยินดี

"มีคลังสมบัติหรือ? นั่นคงสะสมสมบัติพิสดารไว้ คัมภีร์สองเล่มนั้นหาพบแล้วหรือไม่?"

"ห้องหลายสิบหลังนี้ ไม่มีตำราแม้สักเล่มเดียว มีแต่สมุดบัญชีหลายสิบเล่ม บริวารทั้งหลายกำลังตรวจค้นอยู่"

โซะเฮียกทู้กล่าวว่า

"พวกเจ้าค้นหาคัมภีร์สถาบันสงฆ์ก่อนเรื่องอื่นค่อยจัดการในภายหลัง"

พลางกุมมืออุ้ยเซี่ยวป๊อเดินเข้าห้องนอนของเมี่ยงไป่

คฤหาสน์เมี่ยงไป่แม้สะสมอัญมณีจินคา แต่ห้องนอนของมันกลับไม่วิจิตรงดงามกระไร พื้นปูหนังพยัคฆ์เสือดาว ผนังแขวนกระบี่เกาทัณฑ์ไม่หลุดพ้นจากธาตุแท้อันหยาบกร้านของชาวแมนจู

คลังสมบัตินั้นขุดเป็นหลุมแห่งหนึ่ง ใช้แผ่นเหล็กปิดบังไว้ เหนือแผ่นเหล็กปูหนังเสือ ยามนี้หนังเสือและแผ่นเหล็กล้วนถูกเลิกขึ้น ราชองครักษ์สองคนเฝ้าอยู่ข้างหลุม โซะเฮียกทู้สั่งว่า

"ล้วนขนย้ายขึ้นมาชมดู"

ราชองครักษ์ทั้งสองกระโดดลงในหลุม ส่งสมบัติที่สะสมอยู่ภายในขึ้นมาทีละสิ่ง พนักงานสองคนรับไว้วางเรียงรายอยู่บนหนังเสือดาวผืนหนึ่งอย่างระมัดระวัง โซะเฮียกทู้กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ของวิเศษที่ดีที่สุดของเมี่ยงไป่ คงซุกซ่อนอยู่ภายในหลุมนี้ กุ่ยกงกงท่านเลือกเฟ้นสิ่งของจากที่นี้ประกันไม่ผิดหวังแน่นอน"

อุ้ยเซี่ยวป๊อหัวร่อพลางกล่าวว่า

"ไม่ต้องเกรงใจ ท่านเองก็เลือกเฟ้นเถอะ"

เพิ่งกล่าวจบ พลันอุทานดังอาออกมา เห็นราชองครักษ์ผู้หนึ่งส่งคัมภีร์ขึ้นมาเล่มหนึ่ง รีบยื่นมือรับมา เป็นปกคัมภีร์จัดทำจากแพรขาว เขียนอักษร 'พระสูตรสี่สิบสองบท'

โซะเฮียกทู้ยินดียิ่ง กล่าวว่า

"อยู่ที่นี้เอง"

จากนั้นราชองครักษ์นั้นเสนอคัมภีร์ขึ้นมาอีกเล่มหนึ่ง ปกคัมภีร์เป็นแพรเหลืองชลิบแดง เพียงแต่เก่าคร่ำคร่ายิ่ง โดยเฉพาะคัมภีร์ปกขาวแปรเปลี่ยนเป็นเหลืองซีดจาง

อุ้ยเซี่ยวป๊อกล่าวว่า

"นี่เป็นคัมภีร์สถาบันสงฆ์อันใดกัน กลับต้องรับทราบดูสักครา"

พลางคิดพลิกดูคัมภีร์ โซะเฮียกทู้พลันฉุกใจคิดกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"กุ่ยกงกง เรามีคำพูดประโยคหนึ่งคิดใคร่กล่าว ขอท่านอย่าได้มีโทสะ"

อุ้ยเซี่ยวป้อตอนอยู่ในซ่องคณิกา ถูกผู้คนเรียกหาใช้สอย ด่าเป็น 'เดียรัจฉานน้อย' 'เด็กสำส่อน' แต่นับแต่เป็นที่โปรดปรานของตังฮี มิว่าผู้ใดพอพบพาน ล้วนเคารพยำเกรงยิ่ง เขาเป็นเด็กหนุ่มอายุสิบสี่สิบห้าปี ชั่วชีวิตไหนเลยเคยรับการยกย่องเช่นนี้มาก่อน และเห็นโซะเฮียกทู้เป็นขุนนางชั้นผู้ใหญ่ ขุนนายฝ่ายบุ๋นและบู๊พอพบพานล้วนเคารพนบนอบ ตอนนี้กลับเกรงอกเกรงใจต่อมัน ถึงสร้างความปลาบปลื้มประโลมใจยิ่ง กล่าวว่า

"โซะตั่วนั้ง มีคำสั่งใดโปรดบอกมา"

โซะเฮี้ยกทู้กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"คำ 'คำสั่ง' มิกล้ารับ แต่เราอายุมากกว่าหลายขวบปี พลันฉุกคิดถึงเรื่องหนึ่งขึ้นมา คัมภีร์สองเล่มนี้เป็นอ้วงไท้โหวและฮ่องเต้ทรงระบุต้องการเมี่ยงไปกลับซุกซ่อนในคลังสมบัติใต้ดิน แสดงว่ามีความสำคัญนัก เราก็คิดใคร่เปิดอ่านดู เพียงเกรงว่าภายในบันทึกข้อความสำคัญใหญ่หลวงอันใด อ้วงไท้โหวไม่ทรงประสงค์ให้พวกเราพบเห็น ดังนั้น...ดังนั้น..."

อุ้ยเซี่ยวป้อชาญฉลาดหลักแหลม พอฟังก็เข้าใจในบัดดล ในใจลอบดื่นตระหนก รีบวางคัมภีร์ทั้งสองเล่มลงบนโต๊ะ กล่าวว่า

"ใช่แล้ว ขอบคุณโซะตั่วนั้งชี้แนะ ข้าพเจ้าไม่เข้าใจสาเหตุความนัยแทบตอแยเภทภัยร้ายแรง"

"กุ่ยกงกงกล่าววาจาใด? ฮ่องเต้ทรงบัญชาเราทั้งสองทำงานร่วมกัน เรื่องของท่านก็เป็นเรื่องของเรา ไหนเลยยังแบ่งเขาแบ่งเรา เราหากไม่ยึดถือกุ่ยกงกงเป็นพวกเดียวกัน คำพูดนี้ก็ไม่กล้ากล่าวจากปากแล้ว"

"ท่านเป็นขุนนางชั้นผู้ใหญ่ ข้าพเจ้าเพียงเป็น...เป็นขันทีน้อยผู้หนึ่ง ไหนเลยนับเป็นพวกเดียวกับท่านได้?"

โซะเฮียกทู้พลันโบกมือขับไล่คนทั้งหมดออกจากห้อง จากนั้นกุมมืออุ้ยเซี่ยวป้อไว้ กล่าวว่า

"กุ่ยกงกง ท่านหากให้เกียรติเรา เราทั้งสองวันนี้ก็สาบานเป็นพี่น้อง

เป็นอย่างไร?"

อุ้ยเซี่ยวปัอใจหายวาบ กล่าวว่า

"ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้าสาบานเป็นพี่น้องกับท่าน? นี่...นี่ไหนเลยคู่ควร?"

"น้องเรากล่าวเช่นนี้ เท่ากับเห็นเป็นอื่นไปแล้ว มิทราบเพราะเหตุใด เราพอพบพานท่านก็ถูกชะตา พวกเราไปยังห้องบูชา สาบานเป็นพี่น้องกัน ภายหน้ามิว่าเรื่องราวใดล้วนถือเป็นพี่น้อง"

มันกุมมืออุ้ยเซี่ยวปัอแนบแน่น ซุ่มเสียงกลับเต็มไปด้วยน้ำใสใจจริง ที่แท้โซะเฮียกทู้เห็นเมี่ยงไปสิ้นอำนาจ ฮ่องเต้ย่อมทรงแต่งตั้งขุนนางชั้นผู้ใหญ่อื่นขึ้นสืบแทน ขันทีน้อยนี้ปรนนิบัติดังฮีทุกเช้าค่ำ ขอเพียงกล่าวยกย่องมันต่อหน้าพระพักตร์สักหลายประโยค ก็เป็นประโยชน์อเนกอนันต์ แม้ไม่ยกย่องสรรเสริญ เพียงถ่ายทอดบอกเรื่องราวที่ดังฮีทรงโปรดให้ทราบ ก็สามารถทำงานลุล่วงราบรื่นกว่าเดิม

มันถือกำเนิดจากตระกูลขุนนาง ทราบดีว่าการ 'คำนวณเจตนารมณ์นายเหนือ' เป็นเคล็ดลับของการรับราชการ และเป็นเรื่องที่ยากลำบากที่สุด ตอนนี้พบพานโอกาสอันประเสริฐ ขอเพียงสามารถติดต่อกับขันทีน้อยนี้ ภายหน้าเป็นต้องรุ่มรวยมากยศ มีอำนาจวาสนา ดังนั้นบังเกิดปฏิภาณวูบ คิดสาบานเป็นพี่น้องกับอุ้ยเซี่ยวปัอ

อุ้ยเซี่ยวปัอแม้ฉลาดปราดเปรื่อง จะอย่างไรยังมิเข้าใจเคล็ดความในวงราชการ เข้าใจว่าโซะเฮียกทู้ชมชอบตนเองจริงๆ ต้องลอบภาคภูมิใจ กล่าวว่า

"นี่...ข้าพเจ้ากลับคิดมิถึงจริงๆ"

โซะเฮียกทู้กุมมือเขา กล่าวว่า

"มา มา พวกเราไปยังห้องบูชา"

ชาวแมนจูเลื่อมใสในพุทธศาสนา ในตีกรามของขุนนางชั้นผู้ใหญ่ล้วนจัดสร้างห้องบูชา ดังนั้นทั้งสองมาถึงห้องบูชา โซะเฮียกทู้จุดธูปขึ้น ฉุดลากอุ้ยเซี่ยวปัอคุกเข่าลงที่หน้าพุทธรูป กราบกรานหลายคราแล้วกล่า

"ศิษย์โซะเฮียกทู้ วันนี้...วันนี้..."

พลันเบือนหน้ามากล่าวว่า

"น้องแซ่กุ่ย นามสูงส่งของท่านเรียกว่าอะไร? จนบัดนี้ยังไม่เรียนถาม ช่างเหลวไหลจริงๆ"

อุ้ยเซี่ยวป๊อกล่าวว่า

"ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้าเรียกว่ากุ่ยเซียวป๊อ (วิเศษน้อย)"

โซะเฮียกทู้กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"นามอันประเสริฐ ท่านนับเป็นสมบัติวิเศษในแดนดินจริงๆ"

อุ้ยเซี่ยวป๊อครุ่นคิดขึ้น

'ตอนอยู่ในเมืองเอี้ยงจิว ทุกผู้คนล้วนด่าเราเป็น 'เซี่ยวป๊อเจ้าลูกเต่าน้อย' นามเซี่ยวป๊อมีอันใดประเสริฐ'

ได้ยินโซะเฮียกทู้กล่าวว่า

"ศิษย์โซะเฮียกทู้ วันนี้สาบานเป็นพี่น้องกับกุ่ยเซี่ยวป๊อ นับแต่นี้มีสุขร่วมเสพ มีภัยร่วมต้าน มิได้ถือกำเนิดในวันเดือนปีเดียวกัน ขอตายในวันเดือนปีเดียวกัน หากทวนคำสาบานนี้ ขอฟ้าดินพิฆาตดับสูญ ไม่มีวันเจริญรุ่งเรือง"

อุ้ยเซี่ยวป๊อขบคิดขึ้น

'ท่านอายุมากกว่าเรามากนัก สมควรแก่ตายก่อนจึงถูกต้อง หากตายในวันเดือนปีเดียวกัน เราไยมิใช่เสียเปรียบไป'

จากนั้นฉุกใจได้คิด

'จะอย่างไรเราแซ่อุ้ย หาใช่กุ่ยเซี่ยวป๊อไม่ พร่ำกล่าวเหลวไหลคล้อยตามจะเป็นไรไป?'

ดังนั้นโขกศีรษะคำนับพุทธรูป กล่าวเสียงกังวาน

"ศิษย์กุ่ยเซี่ยวป๊อ เป็นขันทีน้อยในพระราชวัง ทุกผู้คนเรียกเป็นเซี่ยวกุ่ยจื้อ วันนี้สาบานเป็นพี่น้องกับโซะเฮียกทู้ หากมีสุขร่วมเสพ มีภัยร่วมต้าน มิได้ถือกำเนิดในวันเดือนปีเดียวกัน ขอตายในวันเดือนเดือน

เดียวกัน หากเซี่ยวกุ่ยจื้อทวนคำสาบานนี้ ขอฟ้าดินพิฆาตเซี่ยวกุ่ยจื้อดับสูญ ไม่มีวันเจริญรุ่งเรือง"

เขาผลักไสเภทภัยประดามีให้กับเซี่ยวกุ่ยจื้อ พร้อมกับกล่าวคำ 'เดือน' ถึงสองคำ เปลี่ยนจากคำ 'ขอตายในวันเดือนปีเดียวกัน' เป็น 'ขอตายในวันเดือนเดือนเดียวกัน' เพียงแต่กล่าวอย่างรวดเร็วโซะเฮียกทู้กลับฟังไม่ออก จากนั้นอุ้ยเซี่ยวป้อครุ่นคิดขึ้น

'เราต้องตายในวันเดือนเดียวกับท่านก็หาเป็นไรไม่ ท่านหากตายในวันขึ้นสามค่ำเดือนสาม เราอีกร้อยปีให้หลังค่อยตายในวันขึ้นสามค่ำเดือนสาม อย่างนั้นก็ไม่เสียเปรียบแล้ว'

ทั้งสองกราบต่อกันและกันแปดครั้ง พากันยืดกายขึ้น หัวร่อฮาๆ สนั่นหวั่นไหว โซะเฮียกทู้กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"น้องเรา เราท่านเมื่อสาบานเป็นพี่น้อง ยังสนิทสนมกว่าพี่น้องร่วมอุทรถึงสิบเท่า ภายหน้าท่านต้องการให้กอกอ (พี่ชาย) ช่วยเหลือเรื่องใดโปรดเอ่ยปากอย่างเต็มที่"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

"นั่นยังต้องกล่าว นับแต่ข้าพเจ้ากำเนิดจากครรภ์มารดา ก็มิรู้จักคำ 'เกรงใจ' มาก่อน"

"ฮา...ฮา...เรื่องที่เราสองสาบานเป็นพี่น้อง อย่าได้แพร่งพรายต่อผู้อื่นตามกฎระเบียบของราชวงศ์เรา พวกเราเหล่าขุนนางไม่อาจสนิทสนมกับขันที เช่นน้องเราเกินไป แต่พวกเราเพียงสำนึกซึ้งแก่ใจก็ใช้ได้แล้ว"

"ใช่แล้ว เฉกเช่นคนไบ้รับประทานเกี๊ยว ทราบแน่แก่ใจ"

ในคำพังเพยมีแต่คำ 'คนไบ้อมบอระเพ็ด' มันกลับบอกเป็น 'คนไบ้รับประทานเกี๊ยว' โซะเฮียกทู้ต้องหัวร่ออีกครา กล่าวว่า

"น้องเรา ยามอยู่เบื้องหน้าผู้อื่น เรายังคงเรียกท่านเป็นกุ่ยกงกง ท่านก็เรียกเราเป็นโซะตั่วนั้ง อีกหลายวันท่านไปยังบ้านเรา ผู้เป็นกอกอจะดื่มสุราชมดูงิ้วกับท่าน เราสองพี่น้องหาความสุขสักครา"

อุ้ยเชี่ยวป๊อยินดียิ่ง เขาไม่สามารถดื่มสุรากระไร แต่พอฟังคำ 'ชมดูงิ้ว' ถึงกับสบอารมณ์ยิ่ง ปรบมือกล่าวว่า

"ประเสริฐแท้ ข้าพเจ้าชมชอบดูงิ้วที่สุด มิทราบเป็นวันใดดี?"

"นั่นแล้วแต่ท่าน วันใดที่ท่านมีเวลาว่าง ก็สั่งมาอย่างเต็มที่"

"วันพรุ่งนี้เป็นอย่างไร?"

"ประเสริฐ วันพรุ่งนี้ยามอิ้ว (สิบแปดนาฬิกา) เรารอท่านที่นอกประตูวัง"

อุ้ยเชี่ยวป๊อกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าสามารถออกจากวังหรือ?"

"ย่อมสามารถ ท่านกลางวันปรนนิบัติฮ่องเต้ พอถึงยามกลางคืนมิว่าผู้ใดก็ไม่สามารถยุ่งเกี่ยวกับท่านที่เป็นหัวหน้าขันที"

อุ้ยเชี่ยวป๊อแย้มยิ้มจนหน้าระรื่น ความจริงคิดปลีกตัวออกจากวังในวันพรุ่ง พอฟังโซะเฮียกทู้บอกว่าศักดิ์ศรีของตนเองผิดแผกไป สามารถเข้าออกพระราชวังโดยอิสระ กลับไม่รุ่มร้อนปลีกตัวไปในบัดดลกล่าวว่า

"ตกลงตามนี้ พวกเรามีสุขร่วมเสพ มีงิ้วร่วมดู"

โซะเฮียกทู้กุมมืออุ้ยเชี่ยวป๊อ กล่าวว่า

"พวกเราไปเลือกเฟ้นของวิเศษในห้องของเมี่ยงไป่กัน"

ทั้งสองกลับมายังห้องนอนเมี่ยงไป่ โซะเฮียกทู้ตรวจดูสมบัติที่เคลื่อนย้ายออกจากคลังสมบัติใต้ดินโดยละเอียด กล่าวว่า

"น้องเรา ท่านชมชอบสิ่งใด?"

อุ้ยเชี่ยวป๊อกล่าวว่า

"ของใดมีค่าที่สุด ข้าพเจ้าไม่เข้าใจกระไร ท่านเลือกให้กับข้าพเจ้าเถอะ"

โซะเฮียกทู้หยิบฉวยไข่มุกสองพวง ม้าหยกที่แกะสลักจากมรกตตัวหนึ่งขึ้นมา กล่าวว่า

"ของวิเศษสองสิ่งนี้มีค่ายิ่ง น้องเรารับไว้เถอะ"

อุ้ยเซี่ยวป้อรับคำ ซุกเก็บไข่มุกและม้าหยกไว้ในอกเสื้อ พร้อมกับหยิบฉวยมีดสั้นมาเล่มหนึ่ง พอสัมผัสถูกรู้สึกหนักอึ้งยิ่ง มีดสั้นเล่มนี้นับรวมทั้งฝักยาวเพียงหนึ่งเชียะห้านิ้ว ประดับในปลอกด้วยหนังฉลามกลับมีน้ำหนักเทียบเท่าดาบยาวกระบี่ทั่วไป

อุ้ยเซี่ยวป้อจับด้ามมีดสั้นดึงออกจากฝัก รู้สึกมีพลังยะเยียบสายหนึ่งพุ่งมาปะทะหน้า ต้องจามออกมาคำหนึ่ง พอก้มเพ่งพิจารณาดู เห็นตัวมีดดำสนิทประดุจหมึก ปราศจากประกายแม้แต่น้อย

อุ้ยเซี่ยวป้อตอนแรกเข้าใจว่า เมี่ยงไป่เมื่อซุกซ่อนมีดสั้นเล่มนี้อยู่ในคลังสมบัติใต้ดินต้องเป็นอาวุธวิเศษเล่มหนึ่ง มิคาดกลับไร้ประกายคล้ายมีไม้เล่มหนึ่ง รู้สึกผิดหวังเล็กน้อย สะบัดมือเหวี่ยงทิ้งไปด้านข้างได้ยินเสียงดังฉึก มีดสั้นเล่มนั้นกลับปักตรึงกับพื้นห้องจนจมลึกเสมอด้าม!

อุ้ยเซี่ยวป้อและโซะเฮียกทู้ล้วนอุทานดังเอ๊ะ อุ้ยเซี่ยวป้อสะบัดเหวี่ยงโดยไม่ได้ใช้กำลังอันใด ทั้งไม่ได้ปักปลายมีดสั้นลงสู่พื้น มิคาดปลายมีดกลับหนักกว่าด้ามมีดสั้น ตกวูบลงปักใส่พื้นดิน มิหนำซ้ำมีความคมกล้าสุดแสน คล้ายปักใส่ดินโคลนอันอ่อนร่วนก็ปาน

อุ้ยเซี่ยวป้อก้มกายลงถอนมีดสั้นขึ้น กล่าวว่า

"มีดสั้นเล่มนี้กลับประหลาดอยู่บ้าง"

โซะเฮียกทู้มีประสบการณ์รอบรู้กว้างขวางกล่าวว่า

"ดูท่านี่เป็นมีดวิเศษเล่มหนึ่ง พวกเราลองทดสอบดู"

พลางปลดดาบยาวลงจากผนังเล่มหนึ่ง ชักออกจากฝัก เห็นประกายรุ้งขาวพวยพุ่ง นับเป็นดาบคมกริบเล่มหนึ่ง โซะเฮียกทู้ถือดาบขวางกล่าวว่า

"น้องเรา ท่านใช้มีดสั้นฟันลงยังดาบเล่มนี้สักครา"

อุ้ยเซี่ยวป้อยกมีดสั้นฟันลงยังตัวดาบ เสียงฉับคราหนึ่ง ดาบเล่มนั้นถูกฟันหักเป็นสองท่อน ทั้งสองร้องโพล่งโดยพร้อมเพรียงว่า

"อาวุธอันวิเศษ"

มีดสั้นเล่มนี้นับเป็นมีดวิเศษในพิภพจบแดนแน่นอน ที่น่าประหลาดคือ เสียงฟันดาบหักสะบั้นกลับคล้ายซุ่มเสียงผ่าเศษไม้ หามีเสียงโลหะปะทะกันดังเครังคร้างไม่

โซะเฮียกทู้กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ขอแสดงความยินดีต่อน้องเรา ที่ได้มีดวิเศษเช่นนี้ บรรดาสมบัติในคฤหาสน์เมี่ยงไป นับมีดสั้นเล่มนี้มีค่าที่สุด"

อุ้ยเชี่ยวป้อกล่าวว่า

"ตั่วกอ ท่านหากต้องการ ก็ขอมอบต่อท่าน"

"เรากอกอถือกำเนิดจากตระกูลฝ่ายบู๊ ภายหลังเปลี่ยนเป็นเพียงขุนนางฝ่ายบุ๋น ไม่เป็นทหารฝ่ายบู๊แล้ว มีดสั้นเล่มนี้ยังคงมอบต่อน้องเราเถอะ"

อุ้ยเชี่ยวป้อสอดมีดสั้นคืนสู่ฝัก เสียบอยู่บนสายรัดคอ โซะเฮียกทู้พลันกล่าวว่า

"น้องเรา มีดสั้นนี้สั้นยิ่ง ยังคงซุกซ่อนอยู่ในถุงน่องรองเท้าเถอะเพื่อมิให้ตอนกลับวังถูกผู้คนพบเห็น"

ควรทราบว่าตามกฎระเบียบราชสำนักเช็ง หากมิใช่ราชองครักษ์ชั้นหนึ่ง ไม่อนุญาตให้พกอาวุธเข้าวัง อุ้ยเชี่ยวป้อจึงรับคำ สอดมีดสั้นอยู่ในรองเท้า

อุ้ยเชี่ยวป้อพอได้รับมีดสั้นเล่มนี้ ก็ไม่แยแสสนใจสมบัติอื่นอีก ชั่วครู่ให้หลังอดชักมีดสั้นออกมามิได้ ปลดทวนเหล็กลงจากผนังเล่มหนึ่ง สะบัดมีดสั้นวูบ ฟันทวนเหล็กหักเป็นสองท่อน เขามีนิสัยคึกคะนองเช่นทารกเพิ่งได้มีดวิเศษ พอเห็นข้าวของของเมี่ยงไป่ก็สะบัดมีดออก ล้วนฟันหักตามแรงมือ จากนั้นใช้ปลายมีดขีดวาดเป็นรูปเต่าตัวหนึ่งลงบนพื้นโต๊ะไม้แก่นจันทน์ เพิ่งขูดขีดเสร็จสิ้น เสียงเพียะดราหนึ่ง เต่าไม้ตัวหนึ่งตกหล่นลงใต้โต๊ะ พื้นโต๊ะกลับถูกทะลวงกลวงว่างเปล่าช่องหนึ่ง

โซะเฮียกทู้กลับตรวจนับสมบัติอื่นของเมี่ยงไป่อย่างละเอียด เห็นใน

กองอัญมณีมีอาภรณ์สีเงินระยิบระยับชุดหนึ่ง พอหยิบฉวยขึ้นมารู้สึกเบา หวิว เนื้อผ้านุ่มนิ่มยิ่ง คล้ายเส้นใย คล้ายขนสัตว์ ไม่ทราบถักทอจากวัสดุใด มันคิดประจบอุ้ยเชี่ยวปัอจึงกล่าว

"น้องเราใส่อาภรณ์ชุดนี้ พอสวมใส่บนร่างต้องอบอุ่นสบายยิ่ง ท่านเปลื้องชุดนอกออก สวมอาภรณ์เงินนี้อยู่ชั้นในเถอะ

อุ้ยเชี่ยวปัอถามว่า

"นี่เป็นของวิเศษใดกัน?"

"เราก็มิทราบ ท่านสวมใส่ไว้เถอะ"

"ข้าพเจ้าสวมใส่ ออกจะหลวมกว้างไป"

"อาภรณ์ชุดเงินนี้อ่อนนุ่มยิ่ง หากกว้างไปก็รัดสายรัดแน่นเข้า"

อุ้ยเชี่ยวปัอยื่นมือรับมา รู้สึกอาภรณ์ชุดนี้อ่อนนุ่มนิ่มยิ่ง เมื่อปีก่อนเขาขอให้มารดาซื้อหาเสื้อนวมตัวหนึ่ง มารดารวบรวมเงินทองอยู่หลายวันได้ไม่ครบจำนวน ในที่สุดซื้อไม่สำเร็จ อาภรณ์ชุดเงินนี้กลับประเสริฐเลิศกว่าเสื้อนวมมากนัก ดังนั้นครุ่นคิดขึ้น

'ประเสริฐ ภายหน้าเราสวมใส่กลับเมืองเอี้ยงจิว อวดต่อมารดาดู'

ดังนั้นเปลื้องชุดชันทีออก สวมอาภรณ์เงินอยู่ชั้นใน จากนั้นใส่ชุดชันทีทับลงดังเดิม อาภรณ์เงินขนาดกว้างใหญ่ไปบ้าง ดีที่ทั้งอ่อนนุ่มทั้งเบาบาง พอม้วนแขนเสื้อขึ้นก็ใช้การได้

โซะเฮียกทู้พอตรวจนับทรัพย์สินสมบัติเมี่ยงไปเสร็จสิ้น ก็สั่งบริวารเข้ามาตรวจดูรายการโดยคร่าวๆ ถึงกับแลบลิ้นออกมา กล่าวว่า

"เมี่ยงไป่รู้จักขูดรีดนัก ทรัพย์สมบัติของมันมีมากกว่าที่เราประเมินไว้เท่าตัว"

มันโบกมือขับไล่บริวารล่าถอยไป กล่าวกับอุ้ยเชี่ยวปัอว่า

"น้องเรา ชาวเผ่าฮั่นมีคำพังเพย 'ดั้นด้นพันลี้รับราชการ เพียงหวังรับทรัพย์ศฤงคาร' ครั้งนี้พวกเราพบเห็นทรัพย์สินไม่คาดหมายรายหนึ่ง รายการนี้ระบุว่าเมี่ยงไป่มีเงินสองร้อยกว่าหมื่นตำลึง ท่านเห็นสมควร

รายงานว่ามีจำนวนเท่าใด"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าว

"เรื่องนี้ข้าพเจ้าไม่เข้าใจแล้ว ทุกประการแล้วแต่ตั่วกอจะตกลงใจเถอะ"

"ในรายการบอกว่า มีอยู่สองร้อยสามสิบห้าหมื่นสามพันสี่ร้อยสิบแปดตำลึง พวกเราก็ลบทิ้งไปหนึ่งร้อยหมื่น คงเหลือหนึ่งร้อยสามสิบห้าหมื่นสามพันสี่ร้อยสิบแปดตำลึง จำนวนหนึ่งร้อยหมื่นนั้นพวกเราแบ่งเป็นสองส่วนเป็นอย่างไร?"

อุ้ยเซี่ยวป้อใจหายวาบ โพล่งว่า

"ท่าน...ท่านหมายความว่า..."

"น้องเราตำหนิว่าไม่เพียงพอหรือ?"

"ไม่ ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้ามิเข้าใจกระไร"

"เราหมายความว่า เงินจำนวนหนึ่งร้อยหมื่นแบ่งเป็นสองส่วน พวกเรารับไว้คนละห้าสิบหมื่นตำลึง น้องเราหากตำหนิว่าน้อยเกินไป สามารถตกลงกันใหม่"

อุ้ยเซี่ยวป้อรับฟังจนหน้าแปรเปลี่ยนไป ตอนอยู่ในช่องคณิกาเมืองเอี้ยงจิว ขอเพียงมีเงินติดตัวห้าหกตำลึง ก็คล้ายร่ำรวยมหาศาล ครั้นเมื่อพนันเงินทองกับขันทีในพระราชวัง จำนวนเงินเข้าออกเพิ่มมากขึ้นก็อยู่ในวงเงินไม่กี่ร้อยตำลึง พอฟังว่าจะได้รับส่วนแบ่งห้าสิบหมื่นตำลึงถึงกับแทบมิเชื่อหูตนเอง

โชะเฮียกทู้เมื่อครู่ยัดเยียดอัญมณีมีค่าแก่อุ้ยเซี่ยวป้อตลอดเวลา จุดประสงค์เพื่อปิดปากเขา อย่าได้กราบทูลจำนวนทรัพย์สินแท้จริงของเมียงไปต่อย่องเต้ ควรทราบว่าคังฮีทรงโปรดอุ้ยเซี่ยวป้อ ขอเพียงอุ้ยเซี่ยวป้อแพร่งพรายสักเล็กน้อย มิเพียงมันต้องคายสมบัติที่ฮุบไปออกมา อนาคตอันรุ่งโรจน์สะบั้นสูญสิ้น มิหนำซ้ำอาจรับโทษทัณฑ์มหันต์ ยามนี้เห็นอุ้ยเซี่ยวป้อสีหน้าผิดปกติ รีบกล่าวว่า

"น้องเราคิดทำอย่างไร เราล้วนคล้อยตามความเห็นของท่านทุกประการ"

อุ้ยเซี่ยวป้อระบายลมจากปากยาวๆ กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าบอกแล้วว่า แล้วแต่ตั่วกอจะตกลงใจ ขอเพียงแบ่งแก่ข้าพเจ้าสักห้าสิบตำลึง ก็...ก็มากเกินไปแล้ว"

โซะเฮียกทู้คล้ายผลักภูเขาจากอก หัวร่อฮาๆ กล่าวว่า

"ไม่มาก ไม่มากแม้แต่น้อย เยี่ยงนี้เถอะ เราผู้เป็นกอกอจะแบ่งปันเงินห้าหมื่นตำลึงจากยอดเงินห้าสิบหมื่นตำลึงแก่พนักงานที่ปฏิบัติงานในที่นี้ น้องเราก็แบ่งปันเงินห้าหมื่นตำลึงให้กับเหล่านางกำนัลชั้นทีภายในวัง เมื่อเป็นเช่นนี้มิว่าผู้ใดก็ไม่กล่าวเหลวไหลแล้ว"

"ดีนั้นดีอยู่ แต่ข้าพเจ้ามิทราบแบ่งเป็นอย่างไร?"

"เรื่องเหล่านี้มอบเป็นภาระของเราเอง ประกันว่าแบ่งสันปันส่วนแก่ผู้คนโดยถ้วนทั่ว ทุกผู้คนต่างต้องกล่าวว่า กุ่ยกงกงอายุยังเยาว์ กลับมีจิตใจกว้างขวาง นับแต่นี้พวกเราจะสมมาคปรารถนาทุกประการ มีที่ต้องพึ่งพาผู้อื่นมากนัก"

"ถูกแล้ว"

โซะเฮียกทู้กล่าวอีกว่า

"น้องเราอยู่ในพระราชวัง เงินแท่งทองแท่งมากมายปานนี้คงไม่มีสถานที่เก็บรักษา ใช่หรือไม่?"

อุ้ยเซี่ยวป้อได้ลาภลอยห้าสิบหมื่นตำลึง ยามกะทันหันศีรษะมึนงงสมองพองโต มิทราบสมควรทำอย่างไร ไม่ว่าโซะเฮียกทู้กล่าวกระไรเขาล้วนส่งเสียงรับคำ

โซะเฮียกทู้กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"หลายวันให้หลัง เราจะสั่งร้านค้าทองหลายร้านจัดทำตั๋วแลกเงินใบละห้าสิบตำลึง และหนึ่งร้อยตำลึง น้องเราพกติดตัวไว้ คิดใช้จ่ายเมื่อใดก็นำไปแลกเงินแท่งกับร้านทอง ทั้งสะดวกทั้งปลอดภัย นอกจากมีดนลอบ

ล้วงกระเป๋าท่าน ไม่เช่นนั้นไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ทราบว่าน้องเราอายุยังเยาว์กลับเป็นมหาเศรษฐีใหญ่ประจำนครหลวง...ฮา...ฮา..."

อุ้ยเชี่ยวปัอพลอยหัวร่อฮาๆ บ้าง ถามไถ่ตนเองไม่หยุดยั้ง

'เรามีเงินสี่สิบห้าหมื่นตำลึงจริงๆ?'

จากนั้นครุ่นคิดสืบต่อ

'เรามีเงินถึงสี่สิบห้าหมื่นตำลึง จะใช้จ่ายอย่างไร? ต่อให้ดื่มกินขนานใหญ่ รับประทานเป็ดตุ๋น ไก่น้ำแดง หมูหัน เนื้อย่างของมารดามันทุกวี่วันชั่วชีวิตนี้ก็ใช้เงินสี่สิบห้าหมื่นตำลึงนี้ไม่หมดสิ้น มารดามันเถอะ บิดาพาลไปเปิดซ่องคณิกาในเมืองเอี้ยงจิวสิบหลัง ทุกๆ หลังหรูหราภูมิฐานกว่าตึกเริงสราญสิบเท่า'

ควรทราบว่าอุ้ยเชี่ยวปัอ 'วางโครงการอนาคต' ไว้ตั้งแต่เล็ก ตั้งใจว่าภายหน้าหากเจริญรุ่งเรือง ต้องเปิดซ่องคณิกาที่โอ่อ่ากว่าตึกเริงสราญ จึงเป็นเกียรติอย่างภาคภูมิ อุ้ยเชี่ยวปัอเมื่อทุ่มเถียงวิวาทกับแม่เล้าตึกเริง-สราญมันบอกว่า 'มารดาท่านเถอะ ท่านมีตึกเริงสราญหลังหนึ่งแล้วจะเป็นไร? บิดาหากเติบโตร่ำรวย จะเปิดซ่องโฉมสะคราญ ซ่องเทพธิดา ซ่องสรวงสวรรค์ขึ้นที่ฝั่งตรงข้ามของท่าน ดักหน้าล้อมหลัง แย่งการค้าของท่านให้หมดสิ้น จนท่านไม่มีแขกเหรื่อมาอุดหนุนแม้สักคนเดียว เพียงรับประทานแต่ลมเหนือ'

หวนนึกถึงพอเปิดซ่องคณิกาตราเดียว ก็เปิดสิบหลัง กลับกลายเป็นพ่อเล้าที่มีกิจการใหญ่โตที่สุด ชาวเมืองเอี้ยงจิวย่อมเบิกตามองดู ถึงกับอิ่มใจสุดเปรียบปาน

โซะเฮียกทู้ไหนเลยคาดเดาความใฝ่ฝันอนาคตของอุ้ยเชี่ยวปัอได้กล่าวว่า

"น้องเรา อ้วงไท้โหวทรงประสงค์คัมภีร์สถาบันสงฆ์สองเล่มนี้ พวกเราก็นำไปถวายก่อน ทรัพย์สินของเมี่ยงไปค่อยๆ ตรวจสอบก็ไม่สาย"

อุ้ยเชี่ยวปัอผงกศีรษะเห็นพ้อง โซะเฮียกทู้ใช้แพรต่วนสองผืนห่อ

หุ้มพระสูตรสี่สิบสองบททั้งสองเล่มไว้ ทั้งสองประคองคนละเล่ม กลับเข้าพระราชวังมาเข้าเฝ้าดังฮี

ดังฮีทอดพระเนตรทั้งสองปฏิบัติเรื่องราวที่อ้วงไท้โหวทรงบัญชามาเสร็จสิ้น ทรงสบพระทัยยิ่ง รับสั่งอุ้ยเชี่ยวป้อประคองคัมภีร์ตามติดอยู่ด้านหลัง พากันเข้าเฝ้าอ้วงไท้โหว โซะเฮียกทู้ไม่อาจย่างเข้าวังใน จึงถวายบังคมทูลลา ในระหว่างทาง ดังฮีตรัสถามว่า

"เมี่ยงไป่มีทรัพย์สินประมาณเท่าใด?"

อุ้ยเชี่ยวป้อกล่าวว่า

"ขั้นแรกที่โซะตั๋วนั้งตรวจสอบ บอกว่ามีทั้งสิ้นหนึ่งร้อยสามสิบห้าหมื่นสามพันสี่ร้อยสิบแปดตำลึง"

เขากราบทูลว่าจำนวนเงินนี้เป็นโซะเฮียกทู้ตรวจนับออกมา ภายหน้าหากความลับถูกเปิดเผย ก็มีโอกาสผลักไสบ่ายเบี่ยง อ้างว่าไม่รู้เห็นเหตุการณ์

อุ้ยเชี่ยวป้อไม่สามารถเรียนรู้เรื่องอื่นอีก แต่การลักเล็กขโมยน้อยบิดเบือนข้อเท็จจริง ตักตวงอมเงินทอง กลับเป็นฝีมือที่ถนัดจัดเจน เขาเมื่ออายุห้าขวบ คณิกานางหนึ่งให้เงินมันห้าอีแปะ สั่งไปซื้อผลท้อตามท้องถนน เขากลับเจียดเงินหนึ่งอีแปะซื้อขนมหวานรับประทาน ใช้เงินสี่อีแปะซื้อผลท้อกลับไป คณิกานางนั้นกลับไม่พบเห็น ยังกำนัลผลท้อให้ใบหนึ่ง

ในความคาดคิดของอุ้ยเชี่ยวป้อ เงินทองเมื่อผ่านมือมา สมควรเก็บไว้เป็นค่าวิ่งเต้นซื้อหา นับเป็นเรื่องชอบด้วยเหตุผล เพียงแต่หากถูกคนตรวจพบต้องสรรหาข้ออ้างมาทุ่มเถียงบ่ายเบี่ยง

ดังฮีแค่นสุรเสียงตรัสว่า

"เจ้าผู้นี้กลับขูดรีดราษฎรนัก มีถึงหนึ่งร้อยสามสิบหมื่นตำลึง"

อุ้ยเชี่ยวป้อลอบปีติยินดี ครุ่นคิดขึ้น

'ยังมีอีกหนึ่งร้อยหมื่น หากแต่ถูกเรากับโซะเฮียกทู้ใช้สองหาร

ขณะสนทนา มาถึงวังอ้วงไท้โหวแล้ว

อ้วงไท้โหวเมื่อทรงทราบว่าเสาะพบคัมภีร์ทั้งสองเล่ม พระพักตร์ผลันปรากฏแววปีติยินดีขึ้น ยื่นพระหัตถ์รับคัมภีร์จากคังฮี คลี่แพรต่วนออก พอทอดพระเนตรเห็นปกตำรา ถึงกับแย้มพระโอษฐ์ออกมา ตรัสว่า

"เซี่ยวกุ่ยจื้อ เจ้าทำงานได้ยอดเยี่ยมจริงๆ"

อุ้ยเซียวป้องอเข่าคุกลงกล่าวว่า

"ล้วนพึ่งพาบุญญาธิการของไท้โหวและฮ่องเต้"

อ้วงไท้โหวเบือนพระพักตร์มายังนางกำนัลข้างเคียงผู้หนึ่ง รับสั่งว่า

"ลุ่ยชอ เจ้านำเซี่ยวกุ่ยจื้อไปยังหลังวัง เลือกลูกกวาดผลไม้ที่ชวนรับประทานแก่มัน"

นางกำนัลนามลุ่ยชอ มีอายุสิบสามสิบสี่ปี วงหน้ากลับงดงามยิ่งยามนั้นส่งเสียงรับคำ คังฮีก็ตรัสว่า

"เซี่ยวกุ่ยจื้อ เจ้าหลังจากรับประทานผลไม้เสร็จสิ้น ก็กลับไปเองเราจะรับประทานอาหารค่ำกับไท้โหวในที่นี้ ไม่ต้องให้เจ้าปรนนิบัติแล้ว"

อุ้ยเซี่ยวป้อรับคำ ติดตามลุ่ยชอเข้าสู่วังใน มาถึงห้องข้างเล็กๆ หลังหนึ่ง ลุ่ยชอเปิดตู้ครัวคลุมแพรบางออก เห็นภายในตู้วางเรียงรายลูกกวาดขนมหวานหลายสิบชนิด กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ท่านเรียกว่าเซี่ยวกุ่ยจื้อ ยังคงรับประทานขนมผลสนอบกุ่ยฮวย (อบเชย) ก่อนเถอะ"

พลางหยิบฉวยลูกกวาดสนออกมากล่องหนึ่ง ผลสนพอคละเคล้ากับกลิ่นหอมอบเชย ยามสูดดมเป็นที่ชื่นนาสายิ่ง อุ้ยเซี่ยวป้อหัวร่อพลางกล่าวว่า

"เจ้เจ๊ (พี่สาว) ก็รับประทานบ้าง"

"ไท้โหวบำเหน็จให้ท่านรับประทาน หาได้ทรงอนุญาตข้าพเจ้ารับประทานด้วย พวกเราเหล่าบ่าวทาสไหนเลยขโมยรับประทานได้?"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"รับประทานสักเล็กน้อย ไม่มีผู้คนล่วงรู้ จะเป็นไรไป?"

ลุ่ยชอหน้าแดงวูบ สั่นศีรษะกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไม่รับประทาน"

"ข้าพเจ้ารับประทานคนเดียว ท่านยืนดูอยู่ด้านข้าง ออกจะไม่เป็นเรื่องเป็นราวไป"

ลุ่ยชอยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

"นี่เป็นโชควาสนาของท่าน ข้าพเจ้าทำหน้าที่ปรนนิบัติไท้โหว วันนี้กลับต้องมาปรนนิบัติท่านรับประทานลูกกวาด"

อุ้ยเซี่ยวป้อเห็นนางแย้มยิ้มพริ้มพราย ต้องกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ข้าพเจ้าก็เป็นคนปรนนิบัติย่องเต้ บัดนี้จะปรนนิบัติท่านรับประทานลูกกวาด จะได้ไม่เสียเปรียบกัน"

ลุ่ยชอหัวร่อคิกออกมา ยกมือน้อยๆ ขึ้นปิดปากอุ้ยเซี่ยวป้อ ยิ้มพลางกล่าวว่า

"รีบรับประทานเถอะ ไท้โหวหากทรงทราบว่าข้าพเจ้าสัพยอกกับท่านในที่นี้ เกรงว่าจะทรงกริ้ว"

อุ้ยเซี่ยวป้อตอนอยู่ในตึกเริงสราญเมืองเอี้ยงจิวพบเห็นแต่อิสตรี นับแต่เข้าพระราชวังมา วันนี้นับเป็นครั้งแรกที่อยู่ร่วมกับดรุณีน้อยอายุไล่เลี่ยกับตน ยามนั้นบังเกิดปฏิภาณวูบ กล่าวว่า

"เยี่ยงนี้เถอะ ข้าพเจ้านำลูกกวาดกลับไป ท่านหลังจากปรนนิบัติไท้-โหวเสร็จสิ้น ก็ออกมารับประทานร่วมกับข้าพเจ้า

ลุ่ยชอหน้าแดงวูบอีกครา กล่าวว่า

"ไม่ได้ รอจนข้าพเจ้าปรนนิบัติไท้โหวเสร็จสิ้น ก็เป็นเวลาดึกดื่นแล้ว"

"ดึกดื่นจะเป็นไร ท่านคิดรอคอยข้าพเจ้าในที่ใด?"

นางกำนัลอื่นที่อยู่ร่วมกับลุ่ยชอ ล้วนมีอายุสูงวัยกว่านาง ปกติสนทนาไม่ถูกคอ แลเห็นอุ้ยเซี่ยวป้อเชื้อเชิญนางรับประทานลูกกวาดร่วมด้วยอดหวั่นไหวใจมิได้ อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

"ในอุทยานที่เบื้องนอกเป็นอย่างไร ยามดึกดื่นค่อนคืน หามีผู้ใดทราบไม่"

ลุ่ยชอลังเลเล็กน้อยจึงผงกศีรษะ อุ้ยเชี่ยวป้อยินดียิ่ง กล่าวว่า

"ตกลงตามนี้ รีบมอบลูกกวาดแก่ข้าพเจ้า ท่านก็เลือกที่ชมชอบรับประทานให้มากไว้"

ลุ่ยชอยิ้มพลางกล่าวว่า

"หาใช่ข้าพเจ้า ต้องการรับประทานเพียงคนเดียว ท่านชมชอบรับประทานอะไร?"

"เจ้เจ๊ชมชอบรับประทานอะไร ข้าพเจ้าล้วนชมชอบ"

เขาปากหวานยิ่ง ลุ่ยชอรับฟังจนปลาบปลื้มปีติ ดังนั้นเลือกลูกกวาดผลไม้แช่อิ่ม และขนมเปียะสิบกว่าชนิดบรรจุในกล่องกระดาษใบหนึ่ง

อุ้ยเชี่ยวป้อกล่าวเบาๆ

"ค่ำคืนนี้ยามสาม ข้าพเจ้าจะรอคอยท่านในเก๋งเขตอุทยาน"

ลุ่ยชอกล่าวเสียงแผ่วเบา

"ต้องระมัดระวังให้มากไว้"

"ท่านก็ระมัดระวัง"

หยิบฉวยกล่องกระดาษ กลับมายังที่พำนักอย่างกระตือรือร้น

อุ้ยเชี่ยวป้ออายุยังเยาว์ ไม่เข้าใจความรักระหว่างชายหญิง ความจริงประลองกับดังฮี ซึ่งปลอมเป็นเชี่ยวเฮี้ยงจื้ออย่างสนุกสนาน หลังจากล่วงรู้ข้อเท็จจริงก็ไม่อาจล่วงเกินดังฮีอีก หลายวันมานี้ ผู้คนในพระราชวังล้วนเคารพยกย่องเขา แม้รู้สึกภาคภูมิใจ แต่ไม่อาจเล่นหาความสำราญ ยามนี้นัดพบนางกำนัลน้อยผู้หนึ่งในยามวิกาล ในความสนุกสนานแฝงภยันตรายอยู่สามส่วน นับว่าน่าเล่นยิ่ง

อ้วงไท้โหวผู้น่ากลัว

ไฮ้เล่ากงเมื่อสอบถามถึงกิจวัตรประจำวันนี้ อุ้ยเซี่ยวป้อก็ถ่ายทอดเหตุการณ์ที่ไปตรวจสอบทรัพย์สินเมี่ยงไปให้ทราบ แต่เรื่องราวที่เขาได้รับไข่มุกอัญมณี มีดสั้นประกายคำ อาภรณ์เบาบางสีเงิน และเงินสี่สิบห้าหมื่นตำลึง ย่อมไม่เอ่ยถึง สุดท้ายกล่าวว่า

"กงกง ไท้โหวทรงบัญชาเราไปหยิบฉวยพระสูตรสี่สิบสองบทสองเล่มในคฤหาสน์เมี่ยงไป๋ คัมภีร์สองเล่มนั้นกลับมีลักษณะเฉกเช่นกับเล่มที่จัดวางอยู่บนโต๊ะไท้โหว..."

ไฮ้เล่ากงพลันผุดลุกขึ้นกล่าวว่า

"ในคฤหาสน์เมี่ยงไป๋ก็มีพระสูตรสี่สิบสองบทอยู่สองเล่ม?"

"ใช่แล้ว คราครั้งนี้เป็นไท้โหวทรงบัญชา ไม่เช่นนั้นข้าพเจ้าจะหยิบฉวยมาให้กับท่าน"

ไฮ้เล่ากงหน้าเคร่งเครียดเย็นชา เค้นเสียงว่า

"ประเสริฐ ประเสริฐมาก"

รอจนโรงครัวส่งอาหารมา ไฮ้เล่ากงรับประทานข้าวเพียงครึ่งชามก็ผลักชามข้าวออก เหลือกตาขาวที่แตกซ่านไร้ประกายขึ้น แหงนหน้าหมกมุ่นครุ่นคิด

อุ้ยเซี่ยวป้อหลังจากรับประทานอาหารอิ่มหนำ ครุ่นคิดว่ายังคงหลับ

สักตื่น รอถึงยามสามค่อยรุดไปพบพานนางกำนัล เห็นไฮ้เล่ากงนั่งเชื่องซึมเซา จึงล้มตัวลงนอนทั้งเสื้อผ้า

อุ้ยเชี่ยวปัอเมื่อมีความในใจ ก็ไม่อาจหลับสนิท นอนหลับชั่วขณะจึงผุดลุกขึ้นอย่างแผ่วเบา เกรงว่าจะสร้างความแตกตื่นแก่ไฮ้เล่ากง ดังนั้นย่องฝีเท้าถึงข้างประตู ถอดกลอนผลักประตูเบาๆ พลันได้ยินไฮ้เล่ากงกล่าวว่า

"เชี่ยวกุ่ยจื้อ เจ้าคิดไปที่ใด?"

อุ้ยเชี่ยวปัอใจหายวาบ โป้ปดว่า

"ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้าคิดไปปัสสาวะ"

"ไยไม่ปัสสาวะภายในห้อง?"

อุ้ยเชี่ยวปัอเปลี่ยนเป็นกล่าวว่า

"ข้าพเจ้านอนไม่หลับ คิดออกไปเดินเล่นในอุทยาน"

เขาเกรงว่าไฮ้เล่ากงจะขัดขวางเรื่องราว ดังนั้นไม่กล่าวมากความวิ่งตะบึงออกสู่ภายนอก เพิ่งก้าวเท้าซ้ายออก รู้สึกตึงวูบที่คอเสื้อด้านหลัง ถูกไฮ้เล่ากงคว้าจับไว้ กระชากร่างกลับมา

อุ้ยเชี่ยวปัออุทานดังอา บังเกิดความคิดประการหนึ่งวูบขึ้น

'ย่ำแย่แล้ว เต่าชราทราบว่าเราคิดไปพบพานนางกำนัลน้อยนั้น ไม่อนุญาตเราไป'

ความคิดมิทันสิ้นสุด ไฮ้เล่ากงพลันสะบัดมือวูบเหวี่ยงร่างอุ้ยเชี่ยวปัอกลับลงบนเตียง อุ้ยเชี่ยวปัอหัวร่อออกมา กล่าวว่า

"กงกง ท่านคิดล้อข้าพเจ้าเล่นกระมัง? ท่านไม่ได้ถ่ายทอดวิชาฝีมือแก่ข้าพเจ้าหลายวัน ท่าตะปบนี้เป็นกระบวนท่าใด?"

ไฮ้เล่ากงกล่าวอย่างเยือกเย็น

"นี่เรียกว่าอั้งตังฉกเง้า (จับเต่าในไห) พอยื่นมือออก ก็คร่ากุมเต่าตนุเจ้าไว้"

อุ้ยเชี่ยวปัอลอบร้องในใจ

'เป็นเต่าชราจับเต่าตนุน้อย'

แต่เขาจะอย่างไรมิกล้าสวนคำออกไป กลอกกลิ้งควงตาอย่างเร่งร้อนครุ่นคิดหาหนทางรอด

อุ้ยเชี่ยวป้อซุกซ่อนกล่องบรรจุลูกกวาดไว้ในอกเสื้อตลอดเวลา พอถูกไฮ้เล่ากงสะบัดเหวี่ยงอย่างหนักหน่วงเช่นนี้ กล่องกระดาษจึงถูกกดทับเกรงว่าขนมเปียะจำนวนมากถูกทับบี้แบนแล้ว

ไฮ้เล่ากงทรุดนั่งลงที่ขอบเตียงของอุ้ยเชี่ยวป้อกล่าวเสียงเนิบนาบ

"เจ้าขวัญกล้า ใจละเอียดอ่อน ชาญฉลาดหลักแหลม นับเป็นส่วนสัดธาตุแท้ที่ควรแก่การสร้างสรรค์ น่าเสียดาย น่าเสียดายจริงๆ"

อุ้ยเชี่ยวป้อกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"กงกง น่าเสียดายอันใด?"

ไฮ้เล่ากงไม่ตอบคำ เพียงทอดถอนใจ เงียบงันชั่วขณะจึงกล่าว

"เจ้าลอกเลียนสำเนียงนครหลวงได้ไม่เลว เมื่อแปดเดือนก่อนหากสามารถออกสำเนียงเช่นนี้ ก็ไม่ถูกพบเห็นข้อเท็จจริงโดยง่ายดาย!"

อุ้ยเชี่ยวป้อใจหายวาบ พริบตานั้นขนลุกชี้ชัน ร่างอดสั่นระริกมิได้ฝืนหัวร่อกล่าวว่า

"กงกง ท่าน...ท่านคืนนี้กล่าววาจาประหลาดนัก"

ไฮ้เล่ากงทอดถอนใจอีกครา กล่าวว่า

"เด็กเอย เจ้าปีนี้อายุเท่าใด?"

อุ้ยเชี่ยวป้อได้ยินมันกล่าวเสียงอ่อนโยน ความหวาดหวั่นพรั่นพรึงค่อยผ่อนคลาย กล่าวว่า

"ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้าคงอายุสิบห้าแล้ว"

ไฮ้เล่ากงกล่าวว่า

"สิบสี่ก็สิบสี่ สิบห้าก็สิบห้า ไฉนบอกว่า 'คงอายุสิบห้า' แล้ว?"

"มารดาข้าพเจ้าก็จดจำไม่แน่ชัด ข้าพเจ้าจึงมิทราบชัด"

คำพูดนี้กลับเป็นความจริง มารดาอุ้ยเชี่ยวป้อเลอะๆ เลือนๆ เชี่ยว-

ป้อที่แท้อายุเท่าใด กลับไม่อาจระบุแน่ชัด

ไฮ้เล่ากงผงกศีรษะ ส่งเสียงไอหลายคราจึงกล่าว

"ครั้นกระโน้นเราฝึกฝีมือผิดแนวทาง ประสบภัยไม่คาดหมาย ป่วยเป็นโรคหืดเช่นนี้ ยิ่งไอยิ่งสาหัส ดูท่าไม่รอดแล้ว"

"ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้ารู้สึกระหว่างนี้...ระหว่างนี้อาการไอหอบของท่านดีขึ้นบ้าง..."

"ดีอันใด? ไม่ดีแม้แต่น้อย ทรวงอกเราอัดอั้นยิ่ง เพียงมิได้บอกต่อเจ้าเท่านั้น"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวประจบว่า

"ตอนนี้เป็นอย่างไร? ต้องการให้ข้าพเจ้านำยาให้ท่านรับประทานหรือไม่?"

ไฮ้เล่ากงทอดถอนใจยาว กล่าวว่า

"ในเมื่อตาบอด ก็ไม่อาจรับประทานยาวุ่นวายอีกแล้ว"

อุ้ยเซี่ยวป้อรับฟังจนใจเต้นระทึกตูมตาม มิทราบมันกล่าวคำพูดเหล่านี้ด้วยเจตนาใด? ไฮ้เล่ากงกล่าวอีกว่า

"เจ้ามีโชควาสนาเลิศล้ำ สามารถใกล้ชิดฮ่องเต้ มาตรว่ายังมิได้ผ่านการตอน เราก็สามารถตอนให้กับเจ้า เพียงแต่ว่า...โอ สายเกินไปแล้ว สายเกินไปแล้ว"

อุ้ยเซี่ยวป้อไม่เข้าใจว่าการ 'ตอน' หมายความอย่างไร รู้สึกสำเนียงเสียงกล่าวของไฮ้เล่ากงคืนนี้ประหลาดพิกลยิ่ง ต้องกล่าวเบาๆ

"กงกง ตอนนี้ดึกมากแล้ว ท่านเข้านอนเถอะ"

ไฮ้เล่ากงพึมพำว่า

"นอนเถอะ นอนเถอะ โอ เวลาแห่งการนอนในภายหน้านับว่านานยิ่ง เช้าก็นอน เย็นก็นอน นอนไม่ตื่นตลอดกาล เด็กเอย คนผู้หนึ่งหากหลับไหลตลอดกาล ในชีวิตไม่ลุกขึ้นอีก ไม่ต้องอึดอัดทรวงอก ไม่ต้องไอหอบ นับว่าประเสริฐยิ่งกระมัง?"

อุ้ยเซี่ยวป้อยิ่งฟังยิ่งแตกตื่นตกใจ ถึงกับมิกล้าส่งเสียง ไฮ้เล่ากงเอ่ยสืบต่อ

"เด็กเอย ในบ้านของเจ้ายังมีผู้ใดอีก?"

คำถามธรรมดาสามัญนี้ อุ้ยเซี่ยวป้อกลับไม่สามารถตอบได้ เขาไม่ทราบว่าเซี่ยวกุ่ยจื้อที่ตายแล้วมีญาติสหายใด หากตอบเหลวไหล เกรงว่าจะเผยพิรุธในบัดดล แต่เมื่อถูกดุกคามเยี่ยงนี้ ได้แต่ภาวนาว่า ไฮ้เล่ากงมิทราบสภาพภายในครอบครัวเซี่ยวกุ่ยจื้อ จึงถามไถ่เยี่ยงนี้ ดังนั้นตอบว่า

"ในบ้านข้าพเจ้ายังมีมารดาผู้หนึ่ง ส่วนบุคคลอื่นอีก...โอ อย่าได้เอ่ยถึงแล้ว"

หากแม้นเซี่ยวกุ่ยจื้อยังมีบิดาพี่น้อง เขาก็สามารถใช้คำ 'อย่าได้เอ่ยถึง' เป็นการแก้ตัว ไฮ้เล่ากงส่งเสียงดังอึมม์ กล่าวว่า

"มีแต่มารดาชรา พวกเจ้าชาวฮกเกี้ยนเรียกมารดาว่ากระไร?"

อุ้ยเซี่ยวป้อสะท้านใจอีกครา ครุ่นคิดขึ้น

'มันไฉนสอบถามภาษาฮกเกี้ยนต่อเรา? หรือเซี่ยวกุ้ยจื้อเป็นชาวเมืองฮกเกี้ยน ตอนแรกมิใช่บอกว่ามันก็เป็นชาวเมืองเอี้ยงจิวหรอกหรือ? หรือเต่าชราแซ่ไฮ้ล่วงรู้ว่าเราเป็นตัวปลอม อย่างนั้นเรื่องที่เราทำลายดวงตามันบอดไป มันล่วงรู้หรือไม่?'

ความคิดวูบวาบดุจสายฟ้า ปากกล่าวอย่างคลุมเครือ

"นี่...ท่านถามไยกัน?"

ไฮ้เล่ากงทอดถอนใจอีกครา กล่าวว่า

"เจ้าอายุยังเยาว์ ก็เลวทรามปานนี้ ที่แท้มีอุปนิสัยคลับคล้ายบิดาเจ้าหรือคล้ายคลึงมารดาเจ้า?"

อุ้ยเซี่ยวป้อหัวร่อฮิฮะ กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไม่คล้ายผู้ใดทั้งสิ้น หากบอกว่าเป็นคนดี ก็มิดีเลิศกระไร หากบอกว่าเป็นคนเลว ก็ไม่เลวทรามเท่าใด"

ไฮ้เล่ากงไอหอบพลางกล่าวว่า

"เราหลังจากผ่านวัยฉกรรจ์ ค่อยตอนตัวเองเป็นขันที..."

อุ้ยเซี่ยวป้อฉุกคิดว่าผิดท่า ลอบคร่ำครวญในใจ

'ที่แท้การเป็นขันทีต้องตอนตัวเอง คงเป็นการตัดอวัยวะส่วนที่ใช้ปัสสาวะทิ้งไป มันทราบแต่แรกว่าเรามิได้ผ่านการตอน อย่างนั้นต้องหนีเอาตัวรอดแต่เนิ่นๆ'

ได้ยินไช้เล่ากงกล่าวสืบต่อ

"เราความจริงมีบุตรชายคนหนึ่ง น่าเสียดายที่อายุได้แปดขวบก็เสียชีวิต มันหากเติบใหญ่ถึงตอนนี้บุตรชายเราคงมีอายุเท่ากับเจ้า เม้าจับโป๊ยนั้นเป็นบิดาของเจ้าหรือ?"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวเสียงสั้นระรัว

"มิใช่ มารดามันย่อมมิใช่"

"เราก็คาดว่ามิใช่ เจ้าหากเป็นบุตรชายเรา ยามตกอยู่ในเงื้อมมือฝ่ายตรงข้าม ต่อให้มีอันตรายเพียงใด ก็ต้องหาทางช่วยเหลือเจ้าออกไป"

อุ้ยเซี่ยวป้อฝืนยิ้มกล่าวว่า

"น่าเสียดาย ที่ข้าพเจ้าไม่มีบิดาอันประเสริฐเช่นท่าน"

ไช้เล่ากงหันเหหัวเรื่องว่า

"เราถ่ายทอดวิชาฝีมือแก่เจ้าสองชุด หนึ่งเป็นวิชาคว้าจับใหญ่ อีกหนึ่งเป็นหัตถ์กวนอิมพันกลีบ เจ้าคงฝึกปรือจนช่ำชองชำนาญแล้ว ใช่หรือไม่?"

"ใช่แล้ว ทางที่ประเสริฐท่านผู้เฒ่าถ่ายทอดวิชาฝีมือแก่ข้าพเจ้าอีกชุดหนึ่ง ท่านผู้เฒ่ามีฝีมือเป็นเอกในแผ่นดิน หากมีศิษย์รับช่วงฝีมือจรรโลงชื่อให้กับท่านผู้เฒ่า นับว่าประเสริฐยิ่ง"

ไช้เล่ากงสั่นศีรษะกล่าวว่า

"คำ 'เป็นเอกในแผ่นดิน' ไหนเลยกล้ารับไว้? ในโลกนี้ไม่ทราบมีสุดยอดฝีมืออีกมากมายเท่าใด"

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวต่อ

"เจ้าลองสูดลมหายใจคำหนึ่ง จากนั้นใช้มือกดบริเวณท้องน้อย ที่ห่างจากสะดือด้านซ้ายสามนิ้วสักครา ดูว่าเป็นอย่างไร?"

อุ้ยเชี่ยวป้อปฏิบัติตาม ลูบคลำถึงตำแหน่งที่บ่งระบุ พอกดปลายนิ้วลงถึงกับปวดแปลบปลายจับจิตแผดร้องดังอาสุดเสียง พริบตานั้นเหงื่อซุ่มโชกโซมหน้า หอบหายใจไม่หยุดยั้ง

ไฮ้เล่ากงกล่าวเสียงเย็นเยียบ

"สนุกสนานยิ่งกระมัง?"

อุ้ยเชี่ยวป้อลอบแผดด่าคำ 'เต่าชราโสโครก' ในใจ ปากกล่าวว่า

"รู้สึกปวดอยู่บ้าง ไม่มีใดน่าสนุกสนาน"

"เจ้าทุกๆ เช้าออกไปเล่นพนัน จากนั้นไปประลองฝีมือกับคังฮี ยังไม่ทันกลับที่พัก อาหารเที่ยงก็ส่งมาถึง เรารู้สึกน้ำแกงไม่สดพอ จึงหยิบฉวยตัวยาขวดหนึ่งจากหีบยาผสมลงในน้ำแกงจืดให้กับเจ้า เพียงแต่เจือปนเล็กน้อย หากใส่หนักไป ฤทธิ์ยารุนแรงเกินไป จะกระทบกระเทือนถึงร่างกายเจ้า เจ้าจิตใจละเอียดอ่อน แต่เราไม่เคยดื่มน้ำแกงแม้สักหยดเดียว เจ้าไยไม่ระแวงสงสัย?"

อุ้ยเชี่ยวป้อรับฟังจนขนลุกเกรียว กล่าวเสียงสั่นระรัว

"ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้าเข้าใจว่าท่านไม่ชมชอบดื่มน้ำแกงเสียอีก"

"เราความจริงชอบดื่มน้ำแกง เพียงแต่ในน้ำแกงเมื่อผสมยาพิษ แม้จำนวนน้อยนิดยิ่ง หากดื่มทุกวี่วันนานเข้าย่อมมีอันตราย ใช่หรือไม่?"

อุ้ยเชี่ยวป้อรับฟังถึงตอนนี้ ก็ทราบกระจ่างว่าไฮ้เล่ากงล่วงรู้แต่แรกว่าเขาเป็นตัวปลอม ตอนนี้พลาดท่าเสียทีมันแล้ว ต้องกระชากเสียงว่า

"มิผิด กงกง ท่านร้ายกาจนัก"

ไฮ้เล่ากงทอดถอนใจ กล่าวว่า

"นั่นไม่แน่นัก การฝึกวิชาหัตถ์กวนอิมพันกลีบ ต้องฝึกวิชาโคจรกำลังภายในด้วย วิชากำลังภายในแขนงนี้สามารถสะกดพิษของโซวกุก-เทาข่วยเกาตี้งตัง (พิษควานกระดูกล้วงไขบิดลำไส้) ที่ท้องน้อยเจ้า ไม่

เช่นนั้นเจ้าจะรู้สึกปวดท้องอย่างรุนแรงตั้งแต่สามสี่เดือนก่อนแล้ว เรา ความจริงคิดให้เจ้ารับประทานพิษควานกระดูกล้วงไขบิดลำไส้อีกสามเดือน ค่อยปลดปล่อยเจ้าออกจากวัง เมื่อถึงเวลานั้น เจ้าจะเริ่มรู้สึกปวดท้อง ตอนแรกปวดเพียงครึ่งชั่วยาม อาการไม่รุนแรงนัก ภายหลังยิ่งมายิ่งรุน แรง อาการเจ็บปวดก็ยาวนานขึ้น ประมาณหนึ่งปีให้หลัง จะเจ็บปวด อย่างแรงทั้งวันและคืน เจ็บปวดจนเจ้าคิดพุ่งศีรษะชนใส่ผนังห้อง กัดกิน เลือดเนื้อบนมือเท้าตนเองออกมาทีละชิ้น"

เอ่ยถึงตอนนี้ ทอดถอนใจแล้วกล่าวต่อ

"น่าเสียดายที่สุขภาพเรายิ่งมายิ่งทรุดโทรม เกรงว่าไม่อาจรอต่อไป อีก"

อุ้ยเชี่ยวป้อทราบว่ามิมีทางรอดชีวิตได้ ความประหวั่นพรั่นพรึง กลับลดทอนลง ค่อยๆ คิดหาหนทางดิ้นรนหลุดรอด ครุ่นคิดในใจ

'ไฮ้เล่ากงแม้มีพลังฝีมือสูงเยี่ยม จะอย่างไรเป็นคนตาบอด เรา สมควรซ่อนกายในที่ใด จึงไม่ถกมันเสาะพบ?'

ทันใด บังเกิดปฏิภาณวูบขึ้น

'วันนี้เราได้มีดสั้นวิเศษฟันเหล็กดุจฟันหยวกมา ไยไม่ทดลองใช้สักครา'

ดังนั้นกล่าวว่า

"กงกง ที่แท้ท่านทราบแต่แรกว่า ข้าพเจ้ามิใช่เชี่ยวกุ่ยจื้อ ดังนั้นจึง ครุ่นคิดวิธีเช่นนี้หมายเคี่ยวเข็ญข้าพเจ้า ฮา...ฮา...ท่านนับว่าหลงกลข้าพ-เจ้าแล้ว...ฮา...ฮา..."

เขาเปล่งเสียงหัวร่อดังๆ พร้อมกับส่ายร่างไปมางอพับเท้าขวา ยื่น มือขวายึดจับด้ามมีดสั้นดึงออกจากฝักอย่างแช่มช้า มิให้บังเกิดเสียง ผิดปกติใด มาตรว่าบังเกิดเสียงดังอย่างแผ่วเบา ก็ถูกเสียงหัวร่อกลบเกลื่อน ไป

ไฮ้เล่ากงเค้นเสียงว่า

"เราหลงกลเจ้าในที่ใด?"

อุ้ยเซี่ยวปัอที่พร่ำกล่าวเหลวไหล จุดประสงค์เพื่อแบ่งแยกสมาธิฝ่ายตรงข้าม พอฟังก็พานเหลวไหลต่อไปสักครา กล่าวว่า

"ในวันแรกข้าพเจ้าก็ตรวจพบว่า ในชามน้ำแกงมียาพิษ ข้าพเจ้าพอหารือกับเซี่ยวเฮี้ยงจื้อ เซี่ยวเฮี้ยงจื้อบอกว่าท่านแพร่พิษหมายประทุษร้ายเรา..."

ไช้เล่ากงใจหายวาบ กล่าวว่า

"ดังฮีทราบเรื่องแต่แรกแล้ว?"

"ไฉนมิทราบ? เพียงแต่ตอนนั้นข้าพเจ้ายังไม่ทราบว่าฝ่ายตรงข้ามคือฮ่องเต้ เซี่ยวเฮี้ยงจื้อสั่งข้าพเจ้าอย่าได้แสดงท่าทีใด เพียงระมัดระวังให้มากไว้ ตอนดื่มน้ำแกงจีดให้อมไว้ในปาก จากนั้นบ้วนลงในชาม จะอย่างไรท่านก็มองไม่เห็น"

ทางหนึ่งว่ากล่าว ทางหนึ่งยกมีดสั้นขึ้นทีละนิ้ว จ่อปลายมีดใส่ขั้วหัวใจไช้เล่ากงอย่างแช่มช้า ทราบว่าหากไม่อาจทิ่มแทงมันจบชีวิตในมีดเดียว ต่อให้แทงถูกฝ่ายตรงข้ามกระแทกฝ่ามือตีโต้มา เขายังคงต้องเสียชีวิตไป

อุ้ยเซี่ยวปัอเพียงเป็นเด็กหนุ่มอายุสิบสี่สิบห้าปีในห้วงคับขันเป็นตาย สำเนียงเสียงกล่าวอดสั่นระริกเล็กน้อยมิได้ แต่ยังไม่ประหวั่นลนลาน นับเป็นกำลังขวัญที่ยากพบพานแล้ว

ไช้เล่ากงเชื่อครึ่งมิเชื่อครึ่ง แค่นหัวร่อกล่าวว่า

"เจ้าหากไม่ดื่มน้ำแกง ไฉนพอกดท้องน้อยด้านซ้าย กลับรู้สึกเจ็บปวด?"

อุ้ยเซี่ยวปัอทอดถอนใจกล่าวว่า

"คาดว่าข้าพเจ้าแม้บ้วนน้ำแกงออกมา แต่มิได้บ้วนปาก ยาพิษยังแทรกซึมถึงท้องน้อย"

เอ่ยถึงตอนนี้ เคลื่อนมีดสั้นเข้าใกล้อีกหลายนิ้ว ห่างจากทรวงอกไช้เล่ากงเพียงเชียะเศษ เขาลอบเกร็งกำลังใส่แขนขวา ตกลงใจว่ารอสักครู่จะหัวร่อดังๆ จากนั้นเสือกแทงอย่างสุดเรี่ยวแรง แล้วเกลือกกลิ้งลงใต้เตียง

ได้ยินไฮ้เล่ากงกล่าวว่า

"มิว่าอย่างไร พิษควานกระดูกล้วงไขบิดไส้ไม่มีตัวยารักษาได้ เจ้าแม้ถูกพิษแทรกซึมเพียงเล็กน้อย อาการกำเริบช้าไปบ้าง รังแต่ทนทุกข์ทรมานกว่าเดิม"

อุ้ยเชี่ยวปัอหัวรอฮาๆ ออกมา ในเสียงหัวร่อพลันแผ่พุ่งพลังทั้งมวลใส่แขนขวา ปักทะลวงมีดสั้นลงแทงใส่ขั้วหัวใจไฮ้เล่ากง

ไฮ้เล่ากงรู้สึกมีพลังเย็นเยียบขุมหนึ่งพลุ่งมาปะทะหน้า ต้องพิศวงสงสัยเล็กน้อย มันมีพลังการฝึกปรือสูงล้ำสุดยอด ปฏิกิริยารวดเร็วเหลือประมาณ พริบตาดุจประกายไฟ ฉุกคิดว่าอุ้ยเชี่ยวปัอพลันลงมือประทุษร้าย ดังนั้นมิขบคิดมากความว่าอุ้ยเชี่ยวปัอลงมืออย่างไร พลันปาดมือซ้ายวูบปิดป้องอาวุธที่ทิ่มแทงมา พร้อมกับสะบัดฟาดฝ่ามือขวาออกเสียงโครมคราหนึ่ง อุ้ยเชี่ยวปัอถูกพลังฝ่ามือกระแทกใส่ ร่างพลันลอยละลิ่วขึ้นจากเตียง พุ่งชนกรอบหน้าต่างพังทลาย ร่วงฟาดลงยัง อุทยานเบื้องนอก

ขณะเดียวกัน ไฮ้เล่ากงรู้สึกปวดแปลบที่มือซ้ายอย่างรุนแรง ที่แท้นิ้วมือถูกมีดสั้นฟันขาดสะบั้น หากมิใช่มีดสั้นอุ้ยเชี่ยวปัอแผ่รังสีเย็นเยียบรุนแรง ไฮ้เล่ากงจะไม่รู้สึกตัวล่วงหน้า คราครั้งนี้ต้องถูกคมมีดแทงใส่ขั้วหัวใจแน่นอน

หากเป็นดาบกระบี่สามัญ พลังการฝึกปรือของทั้งสองผิดแผกแตกต่างกำลังภายในไฮ้เล่ากงพอแผ่พุ่งผ่าน สันมือถึงกับแข็งแกร่งดุจเหล็กไหลพอปะทะกับดาบกระบี่ สามารถกระแทกอาวุธศัตรูปลิวกระเด็นโดยที่ฝ่ามือตนเองมิได้รับอันตรายใด มิคาดมีดสั้นเล่มนี้คมกล้ายิ่ง ด้วยพลังการฝึกปรือหลายสิบปีของไฮ้เล่ากงกลับไม่อาจกระแทกมีดสั้นกระเด็น ยังถูกฟันนิ้วมือขาดด้วนไปสี่นิ้ว

แต่ทว่าฝ่ามือขวามันประทับถูกทรวงอกอุ้ยเชี่ยวปัออย่างถนัดถนี่ พลังฝ่ามือนี้แกร่งกร้าวจนเพียงพอต่อการป่นศิลาทลายภูผา ต่อให้เป็นจอมยุทธ์อันเลื่องลือ ก็ไม่อาจทนทานการจู่โจมครานี้ คาดว่าอวัยวะภาย

ในอุ้ยเชี่ยวป้อคงถูกกระแทกแหลกลาญ ก่อนที่จะปลิวกระเด็นออกนอกหน้าต่าง ก็ขาดใจตายก่อนแล้ว

ไฮ้เล่ากงแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"ปีศาจน้อยตายอย่างรวบรัดหมดจดเยี่ยงนี้ ออกจะกรุณามันไป"

มันระงับสติลง ฉีกผ้าปูที่นอนพันมือซ้ายไว้ ครุ่นคิดสืบไป

'ปีศาจน้อยใช้อาวุธเยี่ยงไร กลับร้ายกาจปานนี้'

ยิ่งขบคิดยิ่งประหลาด คาดว่าอาวุธที่อุ้ยเชี่ยวป้อใช้ออกต้องเป็นอาวุธวิเศษที่ไม่เคยได้ยินได้เห็นมา ไม่เช่นนั้นมันพอแผ่พุ่งพลังใส่มือซ้าย ต่อให้ถูกคมอาวุธบาดใส่ อาวุธในมืออุ้ยเชี่ยวป้อก็ต้องถูกกระแทกกระเด็น ไหนเลยถึงกับฟันนิ้วมือมันด้วนหายไปสี่นิ้ว?

ไฮ้เล่ากงขบคิดแล้วลอยตัวขึ้น กระโดดออกนอกหน้าต่าง ยื่นมือออกลูบคลำพื้นตำแหน่งที่อุ้ยเชี่ยวป้อร่วงฟาดลง หมายค้นหาอาวุธวิเศษเล่มนั้น มิคาดคลำหาเป็นเวลานาน กลับไม่พบพานสิ่งใด

ไฮ้เล่ากงแม้ตาบอด แต่กาลก่อนเห็นอุทยานนอกหน้าต่างจนคุ้นตาเนิ่นนานแล้ว ทราบดีว่าที่ใดเพราะปลูกบุปผา ตำแหน่งใดก่อภูเขาจำลอง มิเช่นนั้นก็ไม่กล้าทะยานออกมาโดยพลการ มันได้ยินอุ้ยเชี่ยวป้อร่วงฟาดลงที่ข้างต้นรักเร่ต้นหนึ่งชัดๆต่อให้อาวุธวิเศษในมืออุ้ยเชี่ยวป้อถูกกระแทกหลุดกระเด็นไป แต่ไฉนไม่พบพานซากศพอุ้ยเชี่ยวป้อ คลำหาอีกหลายครา คลำถึงต้นรักเร่ต้นนั้น พบว่ากิ่งก้านสาขาถูกกดทับจนหักบี้แบน แสดงว่าเมื่อครู่อุ้ยเชี่ยวป้อหล่นลงยังตำแหน่งนี้จริงๆ

ไฮ้เล่ากงใจหายวาบ ฉุกคิดขึ้น

'หรือซากศพปีศาจน้อยถูกคนเคลื่อนย้ายไปแล้ว? เป็นผู้ใดมีพลังการฝึกปรือถึงระดับนี้? ขณะที่โยกย้ายซากศพจากไป เรากลับไม่รู้สึกตัว?'

มันเข้าใจว่าพอกระแทกฝ่ามือออก ผู้ถูกทำร้ายต้องตายทันที หาคาดไม่ว่าอุ้ยเชี่ยวป้อกลับยังไม่ตาย

อุ้ยเชี่ยวป้อพอถูกฝ่ามือฟาดใส่ รู้สึกลมหายใจอึดอัด ปวดแปลบ

อย่างรุนแรง กระดูกทั่วทั้งร่างคล้ายหักสลาย พอร่วงฟาดกับพื้น ถึงกับเทบสิ้นสติไป อุ้ยเซี่ยวป๊อทราบดีว่าความเป็นตายแขวนอยู่บนเส้นด้าย เมื่อไม่สามารถทิ่มแทงสังหารไฮ้เล่ากงเต่าชรา ย่อมต้องติดตามออกมาซ้ำเติม ดังนั่นพลิกตัวคราหนึ่ง รวบรวมเรี่ยวแรงคืบคลานลุกขึ้น เดินไปเพียงสองก้าวรู้สึกเข่าอ่อนระทวย ล้มฟุบกับพื้นอีกคราก็ลิ้งหลุนๆ ลงจากเนินดินแห่งหนึ่ง

ไฮ้เล่ากงหากไม่ถูกฟันนิ้วมือขาดสะบั้น ซุ่มเสียงที่อุ้ยเซี่ยวป๊อกลิ้งลงจากเนินดิน ย่อมมิอาจหนีรอดจากโสตประสาทมัน เพียงแต่มันยามบาดเจ็บสาหัส จิตใจสับสนว้าวุ่น กอปรกับคาดคิดไม่ถึงว่าอุ้ยเซี่ยวป๊อหลังจากถูกกระแทกใส่หนึ่งฝ่ามือกลับยังไม่ตาย มาตรว่าได้ยินซุ่มเสียงผิดปกติ ก็ไม่ทันฉุกใจคิด

เนินดินนี้ยาวยิ่ง อุ้ยเซี่ยวป๊อเกลือกกลิ้งร่างลงไปสิบกว่าวา จึงหยุดชะงักลง ตะเกียกตะกายลุกขึ้น ค่อยๆ สาวเท้าจากมา รู้สึกกระดูกทั้งร่างยังปวดแปลบปลาบ ดีที่มีดสั้นเล่มนั้นยังกุมประชับมั่น ต้องลอบชมเชยวาสนาตนเองในใจ

'เมื่อครู่เต่าชราฟาดร่างเราออกนอกหน้าต่าง มีดสั้นเล่มนี้กลับไม่ปักใส่ร่างกายเรา นับว่าโชคดียิ่ง'

ดังนั้นสอดมีดสั้นไปในรองเท้า ครุ่นคิดขึ้น

'เต่าชราแซ่ไฮ้เมื่อพบว่าเราเป็นตัวปลอม ก็ไม่อาจอยู่ในพระราชวังสืบไป น่าเสียดายที่เงินสี่สิบห้าหมื่นตำลึงนั้น กลับกลายเป็นลาภอากาศธาตุ สรุปแล้ว บิดานับว่าเคยมีทรัพย์สินส่วนตัวถึงสี่สิบห้าหมื่นตำลึง เพียงแต่บิดามือเติบใจกว้าง ผลาญหมดสิ้นไปในค่ำคืนเดียว ท่านว่าเราร้ายกาจหรือไม่?'

เขาประโคมโหมยกย่องตนเอง อดภาคภูมิใจมิได้ จากนั้นครุ่นคิดสืบไป

'นางกำนัลน้อยนั้นยังรอคอยเราอยู่ จะอย่างไรในยามค่ำคืนดึกดื่น ก็

ไม่สามารถออกจากวัง โอย...'

ล้วงมือไปยังกล่องกระดาษในอกเสื้อ พบว่าถูกกดทับจนบี้แบน จึงครุ่นคิดขึ้น

'เรายังคงนำไปแสดงต่อนาง มิให้นางรอจนร้อนรุ่มใจ อธิบายต่อนางว่าเราสะดุดหกล้ม กล่องลูกกวาดถูกบดบี้แบน ขนมหวานกลับกลายเป็นมูลควาย เพียงแต่มูลควายกองนี้ ทั้งหอมทั้งหวานน่ารับประทานยิ่ง ...ฮา...ฮา...มูลควายที่ทั้งหอมทั้งหวาน ท่านเคยรับประทานหรือไม่?'

เขายิ่งคิดยิ่งรู้สึกน่าเล่น เร่งฝีเท้าเร็วขึ้น มุ่งไปยังเขตวังในของอ้วงไท้โหว เห็นประตูวังปิดสนิท ต้องลอบร้องในใจ

'ผิดท่าแล้ว คิดไม่ถึงประตูบานนี้กลับปิดในยามวิกาล แล้วนี่จะเข้าไปอย่างไร'

ขณะอับจนปัญญา ประตูเบื้องหน้าพลันเปิดออกโดยปราศจากซุ่มเสียง ดรุณีน้อยนางหนึ่งชะโงกศีรษะออกมา ภายใต้แสงจันทร์สาดส่องสามารถเห็นถนัดชัดตา กลับเป็นนางกำนัลลุ่ยชอ เห็นนางแย้มยิ้มให้ กวักมือเป็นเชิงเรียกหา

อุ้ยเชี่ยวป้อยินดียิ่ง ถลันวูบเข้าประตูไป ลุ่ยชอปิดประตูลงดังเดิม กล่าวเบาๆ ที่ริมโสตว่า

"ข้าพเจ้าเข้าใจว่าท่านไม่มา กลับรออยู่ที่นี่เป็นเวลานาน"

อุ้ยเชี่ยวป้อก็กล่าวเบาๆ

"ข้าพเจ้ามาสายแล้ว เนื่องเพราะระหว่างทางสะดุดถูกไฮ้เล่ากู (เต่าทะเลชรา...ค่ากระทบไฮ้เล่ากง) ที่ทั้งกระด้างทั้งเหม็นคลุ้งตัวหนึ่งจนหกล้มลง"

ลุ่ยชอกล่าวอย่างสงสัยใจ

"ในอุทยานมีเต่าทะเลชราหรือ? ข้าพเจ้ากลับไม่เคยเห็นมา ท่าน... ท่านสะดุดหกล้มจนเจ็บปวดหรือไม่?"

อุ้ยเชี่ยวป้อเร่งรุดมาในที่นี้เพียงอึดใจเดียว มิทันฉุกคิดถึงอาการบาด

เจ็บบนร่าง ลุ่ยชอพอถามไถ่พลันรู้สึกกระดูกเส้นเอ็นทั่วร่าง ไม่มีส่วนใด ไม่เจ็บปวด อดครางออกมามิได้

ลุ่ยชอกุมมืออุ้ยเชี่ยวปัอไว้ ถามเบาๆ

"บาดเจ็บที่ใด?"

อุ้ยเชี่ยวปัอขณะจะตอบคำ พลันเห็นเงาดำกลุ่มหนึ่งพุ่งผ่านไป พอเงยหน้าขึ้นเห็นเหยี่ยวใหญ่ตัวหนึ่งลอยข้ามกำแพงวังมา ละลิ่วลงสัมผัสพื้นอย่างแผ่วเบา

อุ้ยเชี่ยวปัอใจหายวาบ แทบร้องโพล่งออกมา เห็นเหยี่ยวใหญ่ตัวนั้นยืดตัวตรงภายใต้แสงจันทร์สาดส่อง ที่แท้ไม่ใช่เหยี่ยวใหญ่ หากแต่เป็นคนผู้หนึ่ง คนผู้นี้ร่างผอมซูบ ค้อมเอวย่อกาย มิใช่ไฮ้เล่ากงจะเป็นผู้ใด?

ลุ่ยชอความจริงหันหน้าหาอุ้ยเชี่ยวปัอ มิได้พบเห็นการมาของไฮ้เล่ากง แต่เห็นอุ้ยเชี่ยวปัอเบือนหน้าไป เบิกตาจนกลมกว้าง สีหน้าเปี่ยมแววตื่นตระหนก ก็เหลียวหน้ากวาดตามองตาม อุ้ยเชี่ยวปัอมีไหวพริบปราดเปรียว พลันยกมือซ้ายปิดปากลุ่ยชอไว้ มิให้นางเปล่งเสียงออกมาพร้อมกับโบกมือขวา บอกใบ้ว่าอย่าได้ส่งเสียง

ลุ่ยชอผงกศีรษะรับทราบ อุ้ยเชี่ยวปัอจึงคลายมือซ้ายออกช้าๆ เพ่งตามองไฮ้เล่ากงโดยไม่กะพริบ เห็นมันยืนแน่วนิ่งกับที่คล้ายกำลังเงี่ยหูฟังชั่วครู่ให้หลังจึงเดินไปเบื้องหน้าอย่างแช่มช้า อุ้ยเชี่ยวปัอเห็นมันมิได้มุ่งตรงเข้าหาตนเอง ต้องลอบระบายลมหายใจ ครุ่นคิดขึ้น

'เต่าชรานี้ร้ายกาจนัก มาตรว่าตาบอดไป ยังสามารถติดตามถึงที่นี้'

จากนั้นครุ่นคิดสืบไป

'ขอเพียงเรากับนางกำนัลน้อยนี้ ไม่ส่งเสียงผิดปกติ เต่าชราแซ่ไฮ้ก็หาเราไม่พบ'

เห็นไฮ้เล่ากงเดินไปหลายก้าว พลันลอยตัวขึ้น มิทราบใช่ท่าร่างใดขยับวูบเดียวก็ละลิ่วลงที่เบื้องหน้าอุ้ยเชี่ยวปัอ พุ่งมือซ้ายออกบีบเค้นคอหอยลุ่ยชอไว้

ลุ่ยชอกรีดร้องออกมา แต่คอหอยถูกบีบเค้น เสียงกรีดร้องดรานี้จึงทั้งแผ่วเบาทั้งกระชั้น อุ้ยเชี่ยวป้อขบคิดอย่างว่องไว

'ที่เต่าชราเสาะหาเป็นเรา คงไม่ทำร้ายนางถึงแก่ชีวิต'

ยามนี้เขาห่างจากไฮ้เล่ากงมิถึงสองเชียะ ถึงกับแตกตื่นจนปัสสาวะแทบเล็ดออกมา แต่มิกล้าขยับเคลื่อนไหว ทราบดีว่าขอเพียงกระดิกนิ้วเล็กน้อย ไฮ้เล่ากงก็ล่วงรู้ ได้ยินไฮ้เล่ากงกล่าวเบาๆ

"อย่าได้ส่งเสียง มิเช่นนั้นจะบีบเจ้าตายคามือ ตอบวาจาเรามาเบาๆ เจ้าเป็นใคร?"

ลุ่ยชอกล่าวเสียงแผ่วเบา

"เรา...เรา..."

ไฮ้เล่ากงยื่นมือขวาออกลูบคลำศีรษะของนาง จากนั้นเลื่อนลงมายังวงหน้าลุ่ยชอ กล่าวว่า

"เจ้าเป็นนางกำนัลน้อยผู้หนึ่ง ใช่หรือไม่?"

"ถูกแล้ว"

"ดึกดื่นค่อนคืน มาที่นี้ไยกัน?"

ลุ่ยชอตะกุกตะกักว่า

"เรา...เราอยู่ที่นี้เล่นหาความสนุกสนาน"

สีหน้าไฮ้เล่ากงปรากฏรอยยิ้มน้อยๆ ใต้แสงจันทร์ซีดจาง ดูไปยิ่งเย็นเยียบน่าสะพรึงกลัว จากนั้นถามว่า

"ยังมีผู้ใดอยู่ที่นี่?"

พลางเบือนหน้ามา เงี่ยหูสดับฟังเสียงลมหายใจของผู้คนข้างเดียง

ที่แท้ลุ่ยชอเมื่อครู่ไม่ได้กลั้นลมหายใจ ในยามแตกตื่นลนลานลมหายใจจึงหนักหน่วงรุนแรง เป็นเหตุให้ไฮ้เล่ากงล่วงรู้ถึงตำแหน่งที่ซึ่งนางยืนหยัดอยู่ อุ้ยเชี่ยวป้อแม้อยู่ชิดใกล้กับมัน แต่ระบายลมหายใจอย่างแผ่วเบา ไฮ้เล่ากงยามกะทันหันจึงไม่ทันสังเกตพบ

อุ้ยเชี่ยวป้อคิดโบกมือบอกใบ้นางอย่าได้บอก กลับมิกล้าเคลื่อนไหว

ข้อมือ ดีที่ลุ่ยชอชาญฉลาดหลักแหลม พบว่าไฮ้เล่ากงตาบอดสนิทกล่าวว่า

"ไม่...ไม่มีแล้ว"

ไฮ้เล่ากงกล่าวว่า

"อ้วงไท้โหวประทับอยู่ที่ใด? เจ้านำเราไปพบพาน"

ลุ่ยชอร้องโพล่งอย่างแตกตื่น

"กงกง ท่านอย่าได้กราบทูลต่อไท้โหว ครั้งหน้า...ครั้งหน้าข้าพเจ้ามิกล้าอีกแล้ว"

นางเข้าใจว่าขันทีชรานี้จับผิดนาง คิดกราบทูลต่ออ้วงไท้โหว ไฮ้เล่ากงกล่าวว่า

"เจ้าวิงวอนก็ไม่มีประโยชน์ หากไม่นำเราไปจะบีบเจ้าตายคามือ"

พลางแผ่พุ่งพลังบีบเค้นเล็กน้อย ลมหายใจลุ่ยชอถึงกับขาดห้วงชั่วขณะ หน้าน้อยๆ ถึงกับแปรเปลี่ยนเป็นแดงฉาน

อุ้ยเซี่ยวป้อยามแตกตื่นลนลาน ในที่สุดปัสสาวะเล็ดออกมา หยดหยาดลงจากขากางเกงทีละหยด ดีที่ไฮ้เล่ากงไม่ทันสังเกต ต่อให้ได้ยินก็เข้าใจว่าลุ่ยชอแตกตื่นจนปัสสาวะราด มันผ่อนคลายมือเล็กน้อยกล่าวว่า

"รีบนำเราไป"

ลุ่ยชออับจนปัญญา เบือนหน้ามายังอุ้ยเซี่ยวป้อ บอกใบ้ให้เขารีบไป นางประกันไม่พาดพิงถึงอุ้ยเซี่ยวป้อ พลางกล่าวเบาๆ

"ห้องบรรทมของไท้โหวอยู่ทางด้านนั้น"

พลางเคลื่อนฝีเท้าอย่างแช่มช้า ไฮ้เล่ากงยังคงใช้มือซ้ายบีบเค้นคอหอยนาง เดินเคียงบ่าเคียงไหล่ไปกับนาง

อุ้ยเซี่ยวป้อครุ่นคิดขึ้น

'เต่าชรานี้คงไปกราบทูลอ้วงไท้โหวว่า เราเป็นขันทีน้อยปลอมสังหารเซี่ยวกุ่ยจื้อ ทำลายดวงตามันบอดไป ร้องเรียนอ้วงไท้โหวออกคำสั่งคร่ากุมเรา เราสมควรหลบหนีออกจากวังในบัดดล โอย แย่แล้ว ยามดึกดื่นค่อนคืน ประตูพระราชวังคงปิดแล้ว ไหนเลยหนีรอดได้?'

ขณะอับจนปัญญา ในห้องหับเบื้องหน้าพลันบังเกิดเสียงอิสตรีเสียงหนึ่งดังว่า

"ไฮ้ไต้ปู ในที่สุดท่านสืบเสาะหาเราแล้ว!"

ซุ่มเสียงเย็นชายะเยียบ แต่อุ้ยเซี่ยวป้อฟังออกว่าเป็นซุ่มเสียงอ้วงไท้-โหว ถึงกับใจหายวาบ คิดชักเท้าหลบหนี

ได้ยินไฮ้เล่ากงกล่าวว่า

"เราคือไฮ้ไต้ปูจริง รุดมาพบพานเป็นพิเศษ"

ซุ่มเสียงก็เย็นเยือก แสดงว่าไม่มีเจตนาดีงาม

อุ้ยเซี่ยวป้อสงสัยใจยิ่ง ครุ่นคิดขึ้น

'เต่าชรานี้เป็นตัวอะไร กลับไร้มารยาทปานนี้?'

จากนั้นขบคิดสืบไป

'เต่าชราพูดจาไม่เป็นที่สบอารมณ์ผู้คน เราไยไม่ฉกฉวยโอกาสนี้ทุ่มเถียงเกี่ยงงอนกับมัน? จะอย่างไรคิดหลบหนีออกจากวังในตอนนี้ ก็หนีไม่รอดแน่นอน'

หมากตานี้แม้เสี่ยงอันตราย แต่หวนนึกถึงเขาเพิ่งประกอบความดีความชอบ คังฮีและอ้วงไท้โหวล้วนทรงโปรดปรานเขา สังหารเซี่ยวกุ่ยจื้อคนหนึ่ง ทำลายดวงตาไฮ้เล่ากงคู่หนึ่ง มินับเป็นโทษทัณฑ์ร้ายแรงใด หากถึงคราคับขัน สามารถชักนำพี่ร่วมสาบานโซะเฮียกทู้ออกมาแก้ต่าง

จากนั้นอุ้ยเซี่ยวป้อครุ่นคิดสืบต่อ

'อ้วงไท้โหวหากตรัสถามเราว่า ไฉนสังหารเซี่ยวกุ่ยจื้อ? เราสมควรบอกว่า...บอกว่าเซี่ยวกุ่ยจื้อและไฮ้เล่ากงลบหลู่คังฮีและอ้วงไท้โหว กล่าวคำพูดสุดทนฟัง เราไม่อาจสะกดกลั้นใจ จึงโถมเข้าปลิดชีวิตเซี่ยวกุ่ยจื้อในมีดเดียว พร้อมกับฉกฉวยโอกาสทำลายดวงตาเต่าชราแซ่ไฮ้บอดไป สำหรับวาจาเหลวไหลใด ก็เสกสรรปั้นขึ้นสักครา หากประลองฝีมือกันเราสู้เต่าชราไม่ได้ หากประลองความสามารถในการมดเท็จ เต่าชราไหนเลยเป็นคู่มือเรา?'

ขบคิดถึงตอนนี้ ถึงกับคึกคักอักโข กลับมิคิดหลบหนีแล้ว เพียงกริ่งเกรงว่าไฮ้เล่ากงเมื่อทุ่มเถียงชนะไม่ได้ จะโถมเข้ามาปลิดชีวิตมันในฝ่ามือเดียว สมควรเสาะหาสถานที่อันปลอดภัย ให้เต่าชราจับไม่ได้ฟาดไม่ถึง

อ้วงไท้โหวตรัสว่า

"ท่านรุดมาพบพาน ไฉนไม่มาตอนกลางวัน?"

ไฮ้เล่ากงกล่าวว่า

"เรามีเรื่องลับประการหนึ่งคิดกราบทูล ยามกลางวันผู้คนมากเกินไป หากถูกบุคคลอื่นได้ยิน กลับไม่สะดวกนัก"

อุ้ยเชี่ยวป้อฉุกคิดขึ้น

'มาแล้ว เต่าชราเริ่มร้องเรียนแล้ว เราจะให้มันว่ากล่าวก่อน แล้วค่อยสอบปากคำ เพียงไม่ทราบสมควรซุกซ่อนในที่ใดดี?'

สายตายามกวาดมอง ตกลงเลือกสถานที่แห่งหนึ่ง เดินทีละก้าวถึงหลังภูเขาจำลองหน้าสระปลาทองแห่งหนึ่ง ครุ่นคิดในใจ

'เต่าชราหากโถมมาหมายทำร้ายเรา ย่อมต้องพลัดตกลงในสระปลาทองแห่งนี้ เราจะถลันเข้าห้องของอ้วงไท้โหว ต่อให้เต่าชรามีขวัญกล้าเทียมฟ้า ก็ไม่กล้าติดตามเข้าไป'

อ้วงไท้โหวตรัสว่า

"มีเรื่องลับใดก็บอกมา"

ไฮ้เล่ากงกล่าวว่า

"อ้วงไท้โหว มิมีบุคคลอื่นอยู่ข้างเดียงหรือ? คำพูดที่เราคิดใคร่กล่าวนับว่าเร้นลับยิ่ง"

"ท่านไยไม่เข้ามาตรวจค้นดู ด้วยพลังการฝึกปรือของท่าน ข้างกายเรามีบุคคลอื่นหรือไม่ หรือจำแนกไม่ออก?"

"เรามิกล้าเข้าสู่ห้องของไท้โหว กลับต้องรบกวนไท้โหวเสด็จออกจากห้องมา"

"เฮอะ ท่านยิ่งมายิ่งขวัญกล้าบังอาจ ครั้งนี้ถืออิทธิพลของผู้ใด?"

อุ้ยเซี่ยวป้อรับฟังถึงตอนนี้ เป็นที่สบอารมณ์ยิ่ง ลอบด่าในใจ

'ใช่แล้ว เต่าชราถืออิทธิพลของผู้ใด กล้ากำเริบเสิบสานปานนี้?'

ไฮ้เล่ากงกล่าวว่า

"ไม่กล้า ดูท่าไท้โหวไม่ต้องการทราบข่าวของคนผู้นั้น อย่างนั้นเราไปแล้ว"

อุ้ยเซี่ยวป้อยินดี ครุ่นคิดขึ้น

'ไปได้ประเสริฐ รีบไสหัวไปหามารดาท่าน'

กลับได้ยินอ้วงไท้โหวตรัสว่า

"ท่านมีข่าวคราวใด?"

ไฮ้เล่ากงกล่าวว่า

"ข่าวจากภูเขาโง้วไท้ซัว"

"ภูเขาโง้วไท้ซัว? ท่าน...ท่านว่าอะไร?"

พระสุรเสียงกลับสั่นสะท้านเล็กน้อย

ไฮ้เล่ากงพลันจี้นิ้วออก ลุ่ยชอล้มลงตามพลังนิ้ว อุ้ยเซี่ยวป้อชมดูจนใจหายวาบ ครุ่นคิดขึ้น

'เต่าชราปลิดชีวิตโกวเนี้ยน้อยนี้แล้ว'

ได้ยินอ้วงไท้โหวตรัสถามว่า

"ท่าน...ท่านทำร้ายผู้ใด?"

ไฮ้เล่ากงกล่าวว่า

"เป็นนางกำนัลของไท้โหวผู้หนึ่ง เราเพียงจี้สกัดจุดหลับของนาง ไม่ให้นางได้ยินคำสนทนาของพวกเรา"

"อืมม์ ท่านไฉนเอ่ยถึงภูเขาโง้วไท้ซัว?"

"เนื่องเพราะบนภูเขาโง้วไท้ซัว มีบุคคลที่ไท้โหวห่วงพระทัยอยู่ผู้หนึ่ง"

"ท่าน...ท่านว่ามันอยู่ที่ภูเขาโง้วไท้ซัวแล้ว?"

"ไท้โหวหากประสงค์ทรงทราบรายละเอียด โปรดเสด็จออกมา ยามดึกดื่นค่อนคืน เราไม่กล้าเข้าห้องบรรทมของไท้โหว หากร่ำร้องในที่นี้

ถูกนางกำนัลได้ยินความลับเหล่านี้ไป เกรงว่าไม่เหมาะสม"

อ้วงไท้โหวทรงลังเลชั่วขณะ ในที่สุดได้ยินเสียงเปิดประตู เสด็จออกมาอย่างแผ่วเบา

อุ้ยเซี่ยวป้อรีบหดตัวอยู่หลังภูเขาจำลอง ไม่ให้อ้วงไท้โหวทอดพระเนตรพบ ได้ยินอ้วงไท้โหวตรัสว่า

"มัน...มันอยู่ที่ภูเขาโง้วไท้ซัวทำอะไร?"

"นายเหนือทรงผนวชเป็นหลวงจีนที่วัดเช็งเลี้ยงยี่ภูเขาโง้วไท้ซัว"

อุ้ยเซี่ยวป้อครุ่นคิดขึ้น

'ที่แท้คนผู้นั้นเป็นนายเหนือของเต่าชรา ไม่ทราบเป็นอะไรกับอ้วงไท้-โหว'

อ้วงไท้โหวทรงนิ่งอึ้งชั่วขณะ จึงตรัสว่า

"มันเมื่ออยู่ที่ภูเขาโง้วไท้ซัว ท่านไฉนมายังนครหลวง?"

ไฮ้เล่ากงกล่าวว่า

"นายเหนือมอบหมายให้เราสืบสวนเรื่องราวสองประการ มิคาดเราหลังจากสืบสวนดู พบว่าเรื่องทั้งสองประการ ที่แท้เป็นเรื่องเดียวกัน"

"เรื่องสองประการ เรื่องเดียวกันอันใด?"

"ประการแรก เป็นเรื่องเกี่ยวกับนางสนมเจ็งฮุย"

"ท่านเอ่ยอ้างถึงนางจิ้งจอกนี้ไยกัน?"

ไฮ้เล่ากงกล่าวว่า

"นายเหนือลอบเสด็จออกจากวัง ทิ้งพระอักษรว่าจะไม่ขอกลับมาตลอดกาล ไท้โหวท่านทรงดำริว่า ประเทศไม่อาจขาดเจ้าชีวิต ดังนั้นประกาศว่านายเหนือทรงสละราชสมบัติ ผนวกเป็นหลวงจีน ในโลกมีแต่นายเหนือ ไท้โหวท่าน เง็กลิ้มได้ซือซึ่งปลงพระเกษาให้กับนายเหนือ และเราไฮ้ได้ปู่ที่ปรนนิบัตินายเหนือทั้งสิ้นสี่คนที่ล่วงรู้ความลับนี้"

อุ้ยเซี่ยวป้อรับฟังถึงตอนนี้ จึงเข้าใจในบัดดล ที่แท้ 'นายเหนือ' ที่ไฮ้-เล่ากงเอ่ยถึง กลับเป็นซุ่นตี่ฮ่องเต้ (ฮ่องเต้องค์ที่สองแห่งราชวงศ์เช็ง

ส่วนดังฮีเป็นฮ่องเต้องค์ที่สาม)

ผู้คนในโลกล้วนทราบว่า ซุ่นตี่สลดพระทัยต่อการตายของพระสนมที่ทรงโปรดที่สุด จึงทรงสละราชสมบัติ ผนวชเป็นหลวงจีนที่วัดเช็งเลี้ยงยี่ภูเขาโง้วไท้ซัว ฟังจากถ้อยร้อยวาจาไฮ้เล่ากง เรื่องนี้แฝงความลับประการหนึ่ง อดภาคภูมิใจมิได้ ครุ่นคิดขึ้น

'เต่าชราเข้าใจว่า ในโลกมีผัดนล่วงรัความลับนี้เพียงสี่คน มิคาดยังเพิ่มเราอุ้ยเชี่ยวปัออีกคนหนึ่ง'

ยินดีชั่วขณะ กลับประหวั่นพรั่นพรึงขึ้นมา ความจริงเขาคิดประคารมกับไฮ้เล่ากงต่อหน้าพระพักตร์อ้วงไท้โหว เหตุการณ์เมื่อแปรเปลี่ยนเป็นเช่นนี้ อ้วงไท้โหวหากทรงทราบว่าเขาขโมยรับฟังในที่นี้ ย่อมไม่พอพระทัยแน่นอน ได้ยินเสียงกึกกักเบาๆ ที่แท้ฟันในปากเขากระทบกันดีที่ไฮ้เล่ากงประจวบกับส่งเสียงไอหอบ กลบเสียงฟันของเขาไป

ได้ยินไฮ้เล่ากงกล่าวสืบต่อ

"คราก่อนนางสนมเจ็งฮุยอัตวินิบาตกรรม ถวายชีวิตเป็นราชพลี ข้าราชการใหญ่น้อยล้วนแซ่ซ้องสรรเสริญ แต่กลับมีผู้คนลอบโจษจันว่า นางสนมเจ็งฮุยถูกคุกคามให้อัตวินิบาตกรรม"

"ท่านว่าเราเป็นผู้คุกคามให้นางอัตวินิบาตกรรม?"

"คำ 'คุกคาม' กลับสามารถตัดทิ้งไป"

"หมายความอย่างไร?"

"นางสนมเจ็งฮุยถูกประทุษกรรม ไม่ได้ถูกคุกคามให้อัตวินิบาตกรรม เราเคยสอบถามเจ้าหน้าที่ชันสูตรศพนางสนมเจ็งฮุย ทราบว่าตอนบรรจุศพนาง โครงกระดูกทั่วทั้งร่างของนางแหลกสลาย กระทั่งกะโหลกศีรษะก็แตกร้าว วิชาฆ่าคนนี้เรียกว่า ฮ่วยกุกมี่เจี้ย (ฝ่ามือสำลีละลายกระดูก) ใช่หรือไม่?"

อ้วงไท้โหวตรัสว่า

"เราไหนเลยทราบได้?"

ไฮ้เล่ากงกล่าวว่า

"เราฟังว่าต่ำใต้มีหลักวิชาแขนงหนึ่ง เรียกว่าฝ่ามือสำลีละลายกระดูก หากประทับถูกร่างผู้คน จะจบชีวิตโดยปราศจากรอยบาดแผล รอจนสามสี่ปีให้หลัง กระดูกซากศพจึงค่อยๆ หักสลาย แต่หากฝึกปรือไม่ถึงจุดสุดยอด ผู้ถูกทำร้ายโครงกระดูกจะแหลกสลายทันที เจ้าหน้าที่ชันสูตรศพบอกว่า ตอนแรกทบรรจุศพนางสนมเจิงฮุย หาพบเห็นสภาพผิดปกติใดไม่ รอถึงยามค่ำคืนคิดกลบฝัง พลันพบว่าซากศพกลับกลายเป็นอ่อนระทวยคล้ายปราศจากโครงกระดูก สร้างความแตกตื่นแก่มันยิ่ง เข้าใจว่าซากศพแปรสภาพ มิกล้ากล่าวกระไร เราต้องทั้งข่มขู่ ทั้งใช้ทัณฑ์ทรมานไม่น้อยล้วงถาม ค่อยทราบข้อเท็จจริงของเรื่องนี้ ดูจากสภาพการณ์ผู้ฝึกปรือฝ่ามือสำลีละลายกระดูกนี้ ยังไม่อาจร่ำเรียนถึงขีดสุด แต่ต่อมากลับใช้สังหารนางสนมเฮ่าคัง"*

ได้ยินไฮ้เล่ากงกล่าวอีกว่า

"เจ้าหน้าที่ชันสูตรศพนางสนมเฮ่าคัง ก็เป็นคนเดียวกับทีบรรจุศพนางสนมตังงัก"

อ้วงไท้โหวตรัสว่า

"เจ้าหน้าที่ชันสูตรศพที่น่าตายนั้นกล่าวเหลวไหลอันใดอีก ช่างสมควรตายทั้งตระกูล"

"มิว่ามันกล่าวเหลวไหลหรือไม่ เราได้สั่งมันเดินทางสู่วัดเช็งเลี้ยงยี่

---

*ชุ่นตี่ฮ่องเต้มีพระมเหสีสี่องค์ สองในสี่เป็นพระมเหสีแท้ พระมเหสีองค์แรกถูกถอดจากตำแหน่งที่แท้ชุ่นตี่ฮ่องเต้ทรงโปรดนางสนมตังงัก พระมเหสีทรงหึงหวงเกิดการทะเลาะวิวาท ชุ่นตี่ฮ่องเต้ทรงกริ้ว ดังนั้นทรงถอดออกจากตำแหน่งพระมเหสี แต่งตั้งหญิงสาวฝ่ายมารดาอีกนางหนึ่งเป็นพระมเหสีสืบแทน พระมเหสีอีกสององค์มิใช่พระมเหสีแท้ หนึ่งเป็นพระชนนีของตังฮีฮ่องเต้ บิดาของนางเป็นชาวฮั่น ดังนั้นตังฮีฮ่องเต้ทรงมีสายเลือดของชาวฮั่นครึ่งหนึ่ง เมื่อตังฮีฮ่องเต้มีพระชนมายุสองปีกับสองเดือน นางก็เสียชีวิต ในประวัติศาสตร์ขนานพระนามว่า เฮ่าคัง ตองเฮาพระมเหสีองค์ที่สี่คือ นางสนมตังงักเอง

ภูเขาโง้วไท้ซัว กราบทูลข้อเท็จจริงต่อนายเหนือ จากนั้นให้มันหลบหนีไปยังดินแดนรกร้าง เปลี่ยนแซ่ปกปิดนาม หลีกเลี่ยงจากเภทภัย"

"ท่าน...ท่านมีฝีมืออำมหิตนัก"

"ที่มีฝีมืออำมหิตเป็นผู้อื่น เราละอายที่ไม่อาจเทียบเทียมได้"

อ้วงไท้โหวเงียบงันชั่วขณะจึงตรัสถามว่า

"ค่ำคืนนี้ท่านรุดมาพบเราด้วยจุดประสงค์ใด?"

"ไท้โหวเป็นบุคคลสำคัญในรัชกาลก่อน เราจึงเสี่ยงภัยรุดมาทูลถามว่ายอดฝีมือที่ใช้วิชาฝ่ามือสำลีละลายกระดูกประทุษกรรมนางสนมทั้งสองเป็นใคร? เราอายุสูงวัยทั้งป่วยเป็นโรคร้ายมิอาจรักษา คล้ายเปลวเทียนใกล้สิ้นแสง แต่หากไม่ทราบเรื่องนี้ เกรงว่านอนตาไม่หลับ"

"ท่านตาบอดไปแต่แรก นอนตาหลับหรือไม่ก็ไม่มีความสำคัญใด"

ไฮ้เล่ากงกล่าวว่า

"เราแม้ตาบอด แต่จิตใจกระจ่างชัดยิ่ง"

"ท่านเมื่อจิตใจกระจ่างชัด ไยต้องมาถามไถ่เรา?"

"เราคิดพิสูจน์ยืนยันให้แน่ชัด หลายเดือนมานี้เรามุ่งสืบเสาะว่าในพระราชวังมีชนชั้นยอดฝีมือปะปนอยู่หรือไม่ นี่ความจริงเป็นเรื่องยากสืบสาว แต่ด้วยวาสนาบังเอิญกลับล่วงรู้ว่าคังฮีฮ่องเต้ทรงมีพลังฝีมือสูงเยี่ยมยิ่ง"

"แล้วจะเป็นไร?"

"เรามีขันทีน้อยอยู่ร่วมด้วยคนหนึ่ง เรียกว่าเซี่ยวกุ่ยจี้อ..."

อุ้ยเซี่ยวป้อรับฟังถึงตอนนี้ ต้องใจหายวูบ ครุ่นคิดขึ้น

'เต่าซราเอ่ยถึงเราแล้ว'

ได้ยินไฮ้เล่ากงกล่าวสืบต่อ

"มันอายุอ่อนเยาว์กว่าฮ่องเต้ปีเศษ ฮ่องเต้ทรงโปรดมันยิ่ง มักประลองวิชาปล้ำเหวี่ยงฝึกวิชาฝีมือด้วย พลังฝีมือมันเป็นเราถ่ายทอดให้ แม้มินับเป็นยอดฝีมืออันดับหนึ่ง แต่ในบรรดาเด็กหนุ่มอายุเยาว์ น้อยคนที่ทัดเทียมเปรียบกับมันได้"

อุ้ยเซี่ยวปัอได้ยินมันพลันยกย่องชมเชยตน ต้องภาคภูมิใจขึ้นมา อ้วงไท้โหวตรัสว่า

"อาจารย์เลิศล้ำย่อมอบรมศิษย์สูงส่ง ในเงื้อมมือขุนพลเข้มแข็งปราศจากทหารอ่อนแอ"

"ขอบคุณไท้โหวรับสั่งชมเชย แต่มิว่าเราถ่ายทอดฝีมือแก่เซี่ยวกุ่ยจื้ออย่างไร ฮ่องเต้มักเหนือล้ำกว่าขั้นหนึ่ง ดูท่าซือแป๋ที่ถ่ายทอดพลังฝีมือต่อฮ่องเต้ยังสูงเยี่ยมกว่าเรามากนัก ดังนั้นเราคาดคิดว่า ขอเพียงเสาะพบยอดฝีมือผู้นี้ ก็สามารถสืบสาวถึงฆาตกรที่ประทุษกรรมนางสนมทั้งสองได้"

"ที่แท้เป็นเช่นนี้ ท่านวกวนอ้อมค้อมเพื่อกล่าวคำพูดเหล่านี้ต่อเราเอง"

ไฮ้เล่ากงกล่าวว่า

"ไท้โหวตรัสว่า อาจารย์เลิศล้ำย่อมอบรมศิษย์สูงส่ง คำพูดนี้หากกล่าวเป็นนัยกลับ หมายความว่าเมื่อปรากฏศิษย์สูงส่ง ย่อมมีอาจารย์เลิศล้ำ ฮ่องเต้ทรงสามารถใช้หกสิบสี่ท่าฝ่ามือแปดทิศมังกรท่อง ผู้ถ่ายทอดเพลงฝ่ามือชุดนี้ให้คงเรียนรู้ฝ่ามือสำลีละลายกระดูกเช่นกัน"

"ท่านเสาะพบยอดฝีมือนั้นแล้วหรือไม่?"

"เสาะพบแล้ว"

"เฮอะ ท่านมีแผนการอุบายลึกซึ้งนัก ครึ่งปีมานี้ ถ่ายทอดวิชาฝีมือแก่เซี่ยวกุ่ยจื้อ ใช้ประลองกับฮ่องเต้ จุดประสงค์แท้จริงกลับคิดเสาะหาซือแป๋ที่ถ่ายทอดวิชาฝีมือแก่ฮ่องเต้"

ไฮ้เล่ากงเค้นเสียงว่า

"เซี่ยวกุ่ยจื้อเป็นจอมโฉดชั่วสารเลวน้อย ดวงตาของเราทั้งคู่นี้ถูกมันใช้ตัวยาทำร้ายบอดไป หากมิใช่คิดยืมมือมันคลี่คลายเรื่องสำคัญเยี่ยงนี้ ย่อมไม่ปล่อยให้จอมโฉดชั่วน้อยนี้มีชีวิตถึงบัดนี้"

"เซี่ยวกุ่ยจื้อกลับใช้พิษทำลายดวงตาท่านบอดไป นับว่าประเสริฐแท้ วันพรุ่งเราต้องปูนบำเหน็จรางวัลมันอย่างงาม"

"ไท้โหวหากทรงบัญชาให้บรรจุกลบฝังมันอย่างสมเกียรติ วิญญาณในปรภพเชี่ยวกุ่ยจื้อคงสำนึกในพระมหากรุณาของไท้โหว"

"ท่านฆ่ามันแล้ว?"

"เราสะกดกลั้นใจเป็นเวลานาน วันนี้ข้อเท็จจริงกระจ่างชัด นับแต่นี้มิต้องใช้สอยมันอีก"

อุ้ยเชี่ยวป้อทั้งแตกตื่นทั้งเดือดดาล ครุ่นคิดขึ้น

'ที่แท้เต่าชรานี้ทราบแต่แรกว่าเราใช้พิษทำลายดวงตามันบอดไป เพียงคิดใช้บิคาเป็นเครื่องมือ จึงรีรอไม่ลงมือ จุดประสงค์ที่มันถ่ายทอดวิชาฝีมือแก่เรา เพราะต้องการสืบเสาะแนววิชาฝีมือฮ่องเต้ มารดามันเถอะ หากทราบเช่นนี้แต่แรก เราไม่บังควรบอกระดับฝีมือของฮ่องเต้ต่อมันอย่างละเอียด เต่าชราเข้าใจว่าบิคาตายแล้ว แต่บิคาพานยังไม่ตาย สมควรหาโอกาสปลอมเป็นภูตผีข่มขู่มันจนขวัญหนีดีฝ่อ'

ได้ยินไฮ้เล่ากงทอดถอนใจ กล่าวว่า

"นายเหนือแม้ทรงผนวช แต่ยังทรงพระอักษรต่อเรา ให้เรากลับวังมาสืบดูว่าผู้ใดทำร้ายนางสนมทั้งสอง พร้อมกับจัดการต่อฆาตกร เราลอบใคร่ครวญดู สำนึกว่ามิใช่คู่มือฆาตกร ดังนั้นมุ่งฝึกวิชาฝีมือแขนงหนึ่งเพื่อใช้หักหาญเสี่ยงชีวิต มิคาดร้อนรุ่มใจไปฝึกปรือฝีมือผิดแนวทาง ป่วยเป็นโรคหืด กอปรกับตาบอดสนิท ไม่อาจปฏิบัติตามพระราชโองการได้ ดังนั้นคิดกราบบังคมทูลลาไท้โหว"

พลางหันกายเดินช้าๆ ออกไป

อุ้ยเชี่ยวป้อคล้ายผลักภูเขาออกจากอก ครุ่นคิดในใจ

'เต่าชราพอจากไป เราก็ไร้เรื่องราวแล้ว มันเข้าใจว่าเราตายแล้ว ไม่สืบเสาะหาเราอีก'

อ้วงไท้โหวกลับตรัสว่า

"ช้าก่อนไฮ้ได้ปู่ ท่านคิดไปที่ใด?"

ไฮ้เล่ากงกล่าวเสียงเนิบนาบ

"เรากราบทูลเรื่องราวทั้งมวลต่อไท้โหวแล้ว ได้แต่กลับไปรอความตาย"

"ท่านไม่กระทำตามที่นายเหนือสั่งมาแล้ว?"

"เราตั้งใจแต่ไร้ความสามารถ ได้แต่รอให้ฮ่องเต้ทรงเจริญวัย ค่อยมาชำระความแค้น"

อ้วงไท้โหวเร่งพระบาทไปหลายก้าว ตรัสดังๆ ว่า

"ไฮ้ไต้ปู่ ท่าน...ท่านกราบทูลวาจาเหลวไหล ที่กล่าวกับเราเมื่อครู่ต่อฮ่องเต้แล้ว?"

"เราตระเตรียมไปกราบทูลฮ่องเต้ในวันพรุ่ง ดังนั้น...ดังนั้นคืนนี้ล่วงหน้ามากราบทูลไท้โหวก่อน"

"ประเสริฐ ประเสริฐมาก"

ทันใด บังเกิดเสียงกระแสพลังแหวกฝ่าอากาศดังขึ้น จากนั้นเป็นเสียงโครมๆ ดังก็กก้องสองคราา

อ้ยเซี่ยวปัอใจหายวาบ อดชะโงกศีรษะมองออกไปมิได้ เห็นอ้วงไท้-โหวมีท่าร่างว่องไว พุ่งวนเวียนอยู่รอบกายไฮ้เล่ากง ทยอยกราดฟาดพระหัตถ์ใส่ไฮ้เล่ากง ไฮ้เล่ากงยืนหยัดมั่นคุจขุนเขา สะบัดฝ่ามือต้านรับปะทะ

ความตื่นตระหนกของอุ้ยเซี่ยวปัอครานี้ใหญ่หลวงนัก ครุ่นคิดขึ้น

'อ้วงไท้โหวไฉนทรงหักล้างกับเต่าชราขึ้นมา? ที่แท้อ้วงไท้โหวทรงรู้จักวิชาฝีมือด้วย'

แลเห็นอ้วงไท้โหว พอกราดฟาดพระหัตถ์ออกบังเกิดเสียงครืนครานึ่ง แสดงว่าพลังพระหัตถ์เข้มแข็งรุนแรงยิ่ง แต่พลังฝ่ามือที่ไฮ้เล่ากงใช้ออก กลับปราศจากซุ่มเสียงผิดปกติ หักล้างเป็นเวลานาน อ้วงไท้โหวทรงไม่อาจทำอย่างไรมันได้

อ้วงไท้โหวพลันลอยพระวรกายขึ้น กระแทกพระหัตถ์ทั้งสองลงจากกลางอากาศ ไฮ้เล่ากงพลิกฝ่ามือซ้ายวูบ ตวัดขึ้นต้านปะทะ ได้ยินเสียงโครมใหญ่ พลังฝ่ามือทั้งสองขุมปะทะกันอย่างหักโหม อ้วงไท้โหวลอย

ไปยังด้านหลัง ไฮ้เล่ากงฝีเท้าซวนเซเล็กน้อย ส่ายโงนเงนหลายตรา สุดท้ายยืนหยัดมั่น

อ้วงไท้โหวตรัสเสียงเกรี้ยวกราด

"ท่านเสแสร้งได้แนบเนียนนัก ท่านถ่ายทอดวิชาสำนักเสียวลิ้มแก่เชี่ยวกุ่ยจื้อ แท้ที่จริงสังกัดสำนักคงทัง"

"พวกเราฉันใดฉันนั้น ท่านถ่ายทอดวิชาสำนักบู๊ตึงต่อฮ่องเต้ แต่ฝ่ามือสำลีละลายกระดูกเป็นแนววิชาประจำจั้วเต้า (เกาะอสรพิษ) เราสืบทราบความนี้ได้ตั้งแต่สองปีก่อนแล้ว"

อุ้ยเชี่ยวปัอขบคิดเล็กน้อย จึงเข้าใจบัดดล

'เต่าชราของมารดามันกลอกกลิ้งลึกซึ้งนัก มันถ่ายทอดวิชาคว้าจับใหญ่อันใด หัตถ์กวนอิมพันกลืบอันใดแก่เรา ให้อ้วงไท้โหวเข้าพระทัยว่ามันเป็นคนของสำนักเสียวลิ้ม แท้ที่จริงกลับสังกัดสำนักคงทัง'

จากนั้นครุ่นคิดสืบต่อ

'ที่แท้วิชาฝีมือของฮ่องเต้เป็นอ้วงไท้โหวทรงถ่ายทอดให้... โอ ผิดท่าแล้ว อ้วงไท้โหวเมื่อทรงเรียนรู้วิชาฝ่ามือสำลีละลายกระดูก หรือว่า...หรือว่าเป็นผู้สังหารนางสนมรัชกาลก่อน อื่นๆ ยังพอทำเนา กระทั่งพระชนนีของฮ่องเต้ก็ถูกฆ่าทิ้ง ไฮ้เล่ากงหากกราบทูลต่อฮ่องเต้ ไยมิใช่ก่อกวนเป็นมหาภัยร้ายแรง?'

ยามนี้เพียงคิดชักเท้าหลบหนีไปจากสถานที่แห่งการพิพาทโดยเร็วที่สุด แต่ตลอดทั้งร่างอ่อนระทวย สองเท้าคล้ายตรึงติดกับพื้น ไม่อาจขยับเคลื่อนไหวได้

อ้วงไท้โหวตรัสเสียงเนิบนาบ

"ไฮ้ไต่ปู่ ท่านคิดกล่าววาจาเหลวไหลก็กล่าวอย่างเต็มที่ ดังฮีแม้พระชนม์ยังเยาว์ แต่เฉลียวฉลาดหลักแหลม กลับต้องดูว่าทรงเชื่อคำพูดของท่านหรือรับฟังวาจาเรา?"

ไฮ้เล่ากงกล่าวว่า

"ตอนแรกฮ่องเต้อาจไม่ทรงเชื่อวาจาเรา แต่ผ่านไปอีกหลายปีหาก ทรงดำริอย่างลึกซึ้ง จะค่อยๆ เข้าพระทัยเอง ไท้โหว ความมั่งมีศรีสุข ของท่าน จะสิ้นสุดในรัชกาลดังฮีแล้ว"

อ้วงไท้โหวอดหวั่นไหวมิได้ ทรงทราบว่าขันทีชรานี้กล่าวไม่ผิด ดังฮี ทรงมีพระปรีชาหลักแหลม ในที่สุดต้องไม่อาจปิดบังพระองค์ได้ ไฮ้เล่ากง กล่าวอีกว่า

"นายเหนือสั่งเราว่า หากสืบทราบตัวฆาตกร ไม่ว่าเป็นผู้ใดให้ฆ่าทิ้ง น่าเสียดายที่เราฝีมือต่ำต้อย ไม่ใช่คู่มือไท้โหว ได้แต่ไปกราบทูลฮ่องเต้"

พลางเดินช้าๆ ออกไป

อ้วงไท้โหวลอบผนึกลมปราณขึ้น ขณะจะลอยตัวจู่โจม พลันบังเกิดเสียงชายเสื้อปะทะลม ไฮ้เล่ากงสะอึกเข้าประชิดใกล้อย่างกะทันหัน กราดฝาดฝ่ามือทั้งสองออก

ที่แท้ไฮ้เล่ากงรับพระราชโองการจากซุ่นตี่ฮ่องเต้ ให้จัดการฆาตกรที่สังหารนางสนมทั้งสอง จึงตกลงใจปฏิบัติให้สำเร็จลุล่วง ที่ว่าคิดกราบทูลฮ่องเต้ เพียงเพื่อก่อกวนสมาธิอ้วงไท้โหว ยากที่จะสงบจิตใจเกร็งกำลังจะได้สามารถจู่โจมด้วยอำมหิต ฝ่ามือคราเดียวแม้ปราศจากซุ่มเสียงผิดปกติกลับทุ่มเทพลังการฝึกปรือชั่วชีวิตออกไป

เมื่อครู่มันเงี่ยหูฟังอ้วงไท้โหวตรัสวาจา คำนวณตำแหน่งที่นางประทับอยู่ได้อย่างแม่นยำ ฝ่ามือคราเดียวมุ่งจู่โจมใส่จุดสำคัญบริเวณพระอุระ (ทรวงอก) อ้วงไท้โหว อ้วงไท้โหวขยับพระวรกายหมายหลบเลี่ยง เข้าพระทัยว่าขอเพียงเคลื่อนไหวติดต่อกันหลายคราขันทีชรานี้เป็นคนตาบอดไม่สามารถคำนวณตำแหน่งที่นางประทับอยู่ได้ เมื่อถึงเวลานั้นก็สามารถพลิกสถานการณ์ ชิงเป็นฝ่ายรุกไล่กระหน่ำ

มิคาดเพิ่งขยับพระวรกาย พลังฝ่ามือไฮ้เล่ากงก็กดคุกคามมาอย่างหักโหม แฝงกระแสพลังดึงดูดอันลึกล้ำ กลับไม่สามารถเคลื่อนพระวรกายได้ ยามอับจนปัญญาทรงยื่นพระหัตถ์ขวาออก เร่งเร้ากำลังภายในพระ

หัตถ์ขวา หักล้างกำลังภายในกับฝ่ายตรงข้าม

ไฮ้เล่ากงรู้สึกมีกำลังภายในอันแกร่งกร้าวทะลักมาถึง ต้องลอบปีติยินดี มันตาบอดสนิท หากต่อสู้ฉาบฉวยนับว่าตกอยู่ในสถานการณ์เลวร้าย แต่การหลักล้างกำลังภายใน หามีส่วนเกี่ยวข้องกับตาบอดไม่ ดังนั้น แผ่พุ่งพลังหยุ่นเยียบใส่ฝ่ามือซ้าย ถ่ายทอดพลังแกร่งกร้าวใส่ฝ่ามือขวา ชั่วครูให้หลัง เปลี่ยนเป็นทะลักพลังแกร่งกร้าวจากฝ่ามือซ้าย แผ่พลังหยุ่นเยียบออกทางฝ่ามือขวา

ในสายตาอุ้ยเชี่ยวปัอ เพียงเห็นอ้วงไท้โหวใช้พระหัตถ์ข้างเดียวต้านปะทะกับฝ่ามือทั้งสองของไฮ้เล่ากงหามีภัยอันตรายใด หาทราบไม่ว่าพลังฝ่ามือไฮ้เล่ากงคล้ายเครื่องโม่แป้งเครื่องหนึ่ง หมุนวนอย่างแช่มช้าคล้ายกำลังโม่แป้งสาลี บดสลายพลังภายในอ้วงไท้โหวไปทีละน้อย

อ้วงไท้โหวทรงตระหนักว่า พลังฝ่ามือฝ่ายตรงข้ามพิเศษพิสดารยิ่ง ต้องสะท้านพระทัยเล็กน้อย ดำริขึ้น

'ดีที่เราระมัดระวังแต่แรก หากหักล้างกำลังภายในกับมันจริงๆ ค่ำคืนนี้คงต้องตายในเงื้อมมือขันทีโฉดนี้แล้ว'

พลันพลิกพระหัตถ์ซ้าย ทรงส้วงกระบี่สั้นผสมทองคำขาวออกมาเล่มหนึ่ง ยื่นส่งไปเบื้องหน้าอย่างแช่มช้า ปลายกระบี่ทิ่มแทงใส่ท้องน้อยไฮ้เล่ากงทีละน้อย

อุ้ยเชี่ยวปัอเร้นกายอยู่หลังภูเขาจำลอง พลันเห็นประกายสีขาววาบใส่คลองจักษุ รีบชะโงกศีรษะออกไป พบว่าทั้งสองฝ่ายยังประกบฝ่ามือสามข้างกัน พระหัตถ์ซ้ายอ้วงไท้โหวกลับเพิ่มกระบี่สั้นเล่มหนึ่งเสือกแทงใส่ท้องน้อยไฮ้เล่ากงโดยปราศจากซุ่มเสียง สร้างความยินดียิ่ง ครุ่นคิดขึ้น

'วิเศษแท้ คราครั้งนี้เต่าชราต้องตายแน่นอน'

แต่กระบี่สั้น ขณะห่างจากท้องน้อยไฮ้เล่ากงเชียะเศษ กลับมิอาจเสือกส่งออกไปอีก

ที่แท้ลมปราณอิมเอี้ยงมั้ว (โม่แกร่งกร้าวหยุ่นเยียบ) ที่แผ่ทะลักจาก

สองมือไฮ้เล่ากง ยิ่งเร่งเร้ายิ่งรุนแรง พระหัตถ์ขวาข้างเดียวของอ้วงไท้-โหวมิสามารถต้านรับไว้ ทรงรู้สึกเมื่อยล้าขึ้นมา

อ้วงไท้โหวตัดสินพระทัยแผ่พุ่งพลังใส่พระหัตถ์ซ้าย ทรงดำริเสือกแทงกระบี่สั้นไปอย่างกะทันหัน ไม่สนใจว่าไฮ้เล่ากงรู้สึกตัวหรือไม่ มิคาดพริบตาที่เชื่องช้า กลับไม่อาจเคลื่อนไหวพระหัตถ์ซ้ายแม้แต่น้อย

อุ้ยเซี่ยวป้อเห็นกระบี่สั้นสั่นวูบวาบใต้แสงจันทร์ ไม่สามารถทิ่มแทงถึงท้องน้อยไฮ้เล่ากง อาศัยเขายังไม่เข้าใจสาเหตุเลศนัยแท้จริง

ชั่วครู่ให้หลัง กระบี่สั้นอ้วงไท้โหวกลับหดรั้งกลับไปทีละน้อย สร้างความแตกตื่นแก่อุ้ยเซี่ยวป้อยิ่ง ลอบร้องในใจ

'แย่แล้ว อ้วงไท้โหวทรงสู้เต่าชราไม่ได้ มิหลบหนีในตอนนี้จะรอถึงเวลาใด'

เขาหันกายช้าๆ เดินออกไปทีละก้าว ทราบดีว่าขอเพียงสืบเท้าไปก้าวหนึ่ง ก็หลุดพ้นจากห้วงอันตรายส่วนหนึ่ง ฝีเท้าจึงเร่งเร็วขึ้นกว่าเดิม

พอบรรลถึงข้างประตู ยกมือลบคลำห่วงประตู พลันได้ยินอ้วงไท้-โหวทรงอุทานดังอา จากนั้นไฮ้เล่ากงกล่าวเสียงเย็นชา

"ไท้โหว ท่านเฉกเช่นตะเกียงน้ำมันใกล้สิ้นแสง ขอเพียงผ่านไปอีกครู่หนึ่ง กำลังภายในท่านจะเหือดแห้งหายสิ้น ตอนนี้นอกจากมีบุคคลที่สามเข้ามาจู่โจมใส่เบื้องหลังเรา เราจึงไม่อาจต้านทานรับได้"

อุ้ยเซี่ยวป้อขณะจะเปิดประตูหลบหนี พอฟังพลันฉุกใจคิดขึ้น

'เต่าชรากล่าวไม่ผิด สองมือมันต้านปะทะกับอ้วงไท้โหว เราหากจู่โจมใส่กลางหลังมัน เต่าชราไหนเลยแบ่งมือมาต้านรับได้? นี่เป็นมันบ่งบอกเองไม่อาจโทษว่าผู้ใด'

เขาไม่เข้าใจสาเหตุกรณีพิพาททั้งสองฝ่าย เพียงแต่ถูกไฮ้เล่ากงลอบทำร้าย จนต้องหลบหนีจากมา ยามนี้ได้ยินไฮ้เล่ากงเปิดเผยจุดอ่อนออกมาเอง ไหนเลยยินยอมปล่อยปละละเว้น?

อุ้ยเซี่ยวป้อดึงมีดสั้นประกายคำจากในรองเท้า สะอึกปราดถึงด้าน

หลังไฮ้เล่ากง ตวาดว่า

"เต่าชรา อย่าได้ล่วงเกินไท้โหว"

ยกมีดสั้นแทงใส่กลางหลังไฮ้เล่ากงอย่างดุดัน!

ไฮ้เล่ากงพลันหัวร่อดังยาวนาน ร้องดังๆ ว่า

"ปีศาจน้อย เจ้าหลงกลแล้ว"

ตวัดเท้าเตะย้อนมายังด้านหลัง เสียงโครมดราหนึ่ง เตะถูกทรวงอกอุ้ยเชี่ยวป้ออย่างถนัดถนี่ ร่างน้อยๆ ปลิวละลิ่วไปไกลหลายวา

ที่แท้ไฮ้เล่ากงหักล้างกำลังภายในกับอ้วงไท้โหวชิงเป็นฝ่ายมีเปรียบ พลันได้ยินเสียงฝีเท้าดังขึ้นที่หลังภูเขาจำลอง กลับเป็นเสียงฝีเท้าอุ้ยเชี่ยว-ป้อ ซึ่งได้ยินได้ฟังจนคุ้นหู หวนนึกถึงอุ้ยเชี่ยวป้อถูกมันฟาดใส่หนึ่งฝ่ามือกลับมิเสียชีวิต อดคลางแคลงสงสัยมิได้ เกรงว่าอุ้ยเชี่ยวป้อจะออกไปเรียกระดมราชองครักษ์มาช่วยเหลืออ้วงไท้โหว จึงบังเกิดปฏิภาณวูบส่งเสียงกระตุ้น หลอกล่อให้อุ้ยเชี่ยวป้อจู่โจมใส่กลางหลังมัน

อุ้ยเชี่ยวป้อปราศจากประสบการณ์ต่อสู้ จึงหลงกลจริงๆ ท่าเท้าไฮ้-เล่ากงครานี้เตะถูกจุดตงเท้าบริเวณทรวงอกอุ้ยเชี่ยวป้ออย่างถนัดถนี่ คราครั้งนี้ย่อมต้องถูกเตะจนอวัยวะภายในแหลกละเอียดแน่นอน ขณะที่อุ้ย-เชี่ยวป้อลอยอยู่กลางอากาศ ก็กระอักโลหิตจากปากเป็นฟูฝอย

ไฮ้เล่ากงพอเตะย้อนไปด้านหลัง ก็คาดคำนวณว่าอ้วงไท้โหวต้องฉกฉวยโอกาสนี้สะบัดพระหัตถ์ซ้ายใส่ท้องน้อยมัน ดังนั้นผลักฝ่ามือขวาออกคุ้มครองบริเวณท้องน้อยไว้ พลันรู้สึกเย็นวะวาบที่ใจกลางฝ่ามือขวา จากนั้นท้องน้อยปวดแปลบอย่างรุนแรง กระบี่สั้นอ้วงไท้โหวแทงทะลุฝ่ามือปักทะลวงใส่ท้องน้อยมัน

ไฮ้เล่ากงจะอย่างไรเสียเปรียบที่ตาบอดสนิท แม้คาดการณ์ได้ว่าอ้วง-ไท้โหวจะทรงฉกฉวยโอกาสจู่โจม กลับคิดไม่ถึงว่านางหาได้ฟาดพระหัตถ์หากแต่ใช้อาวุธอันคมกริบทำร้าย ยามนั้นแผ่พุ่งพลังจากใจกลางฝ่ามือซ้ายกระแทก อ้วงไท้โหวทรงถอยไปหลายก้าว

อ้วงไท้โหวพระบาทซ้ายพอตกถึงพื้น รีบพลิ้วถอยไปวาเศษ ทรงรู้สึกเลือดลมพลุ่งพล่านปั่นป่วนแทบสิ้นสติไป กริ่งเกรงพระทัยว่าไฮ้เล่ากงจะรุกไล่ซ้ำเติม จึงถดถอยถึงข้างผนัง

ไฮ้เล่ากงหัวร่อดังยาวนาน กล่าวว่า

"ท่านโชคดียิ่ง ท่านโชคดียิ่ง"

ผลักกระแทกฝ่ามือดังครืนครันติดต่อกันสามฝ่ามือ ทางหนึ่งใช้ฝ่ามือทางหนึ่งถาโถมไปเบื้องหน้า

อ้วงไท้โหวพลิกพระวรกายมาทางขวา พระบาทกลับชวนเซล้มฟุบลงกับพื้น ได้ยินเสียงระเบิดกึกก้อง ผนังกำแพงฝ่ามือไฮ้เล่ากงกระแทกพังทลายลงแถบใหญ่

อ้วงไท้โหวเสื่อมสูญสิ้นเรี่ยวแรง ทรงลอบร้องในพระทัย

'จบสิ้นกัน'

กลับทอดพระเนตรเห็นไฮ้เล่ากงล้มฟุบท่ามกลางซากอิฐปูนปรักหักพังที่แท้ท้องน้อยมันถกกระบี่สั้นทิ่มแทงใส่ ความจริงไม่ขาดใจตายทันที กลับรวบรวมเรี่ยวแรงหลงเหลือกราดฟาดออกสามฝ่ามือ มุ่งหวังว่าสามารถพิฆาตอ้วงไท้โหวก่อนขาดใจตาย

แต่ทว่าสองฝ่ามือแรกกระหน่ำฟาดถูกอากาศธาตุ ฝ่ามือที่สามกลับกระแทกใส่ผนังกำแพง ผนังกำแพงแม้พังทลาย ยอดฝีมืออันดับหนึ่งในวังหลวงก็เสื่อมสูญสิ้นลมปราณ จบชีวิตในลักษณะนี้

อ้วงไท้โหวดำริหมายลุกขึ้น แต่ตลอดพระวรกายอ่อนระทวย ขณะจะตรัสเรียกนางกำนัลมาประคับประคอง ที่ไกลตากลับบังเกิดซุ่มเสียงผู้คนดังสับสน ต้องดำรงขึ้น

'เรากล่าววาจาหักหาญกับขันทีโฉด หาได้บังเกิดเสียงดังตลอดมา แต่มันก่อนตายร่ำร้องตะโกนก้อง ผลักทลายผนังกำแพง สร้างความแตกตื่นแก่ราชองครักษ์ คนเหล่านี้จะรุดมาในบัดดล หากเห็นเราล้มฟุบอยู่ที่นี้ข้างเดียงปรากฏขันทีหนึ่งชราหนึ่งเยาว์วัยทอดร่างเป็นซากศพ ผู้คน

ย่อมระแวงสงสัย'

ดำริหมายเกร็งลมปราณ ประทับลุกขึ้นเข้าสู่ห้องหับ กลับไม่อาจเกร็งกำลังขึ้นได้ ขณะร้อนรุ่มพระทัยพลันปรากฏคนผู้หนึ่งเดินเข้ามากล่าวว่า

"ไท้โหวทรงปลอดภัยดีกระมัง? กระหม่อมจะประคองไท้โหวลุกขึ้น"

กลับเป็นขันทีน้อยเซี่ยวกุ่ยจื้อ!

อ้วงไท้โหวตรัสโพล่งว่า

"เจ้า...เจ้ามิได้ถูกคนชั่วร้ายเตะตาย?"

ที่แท้อุ้ยเซี่ยวป้อเมื่อครู่ ถูกไฮ้เล่ากงเตะไปในพุ่มไม้ดอก กระอักโลหิตจากปากกองโต ต้องข่มสติแล้วดิ้นรนลุกขึ้น กลับเห็นไฮ้เล่ากงฟุบกายอยู่ท่ามกลางซากอิฐปูน ไม่ขยับเคลื่อนไหว จึงรีบเก็บหินเล็กๆ ก้อนหนึ่งซัดใส่ไฮ้เล่ากง ได้ยินเสียงทึบ ซัดถูกส่วนศีรษะไฮ้เล่ากง แต่ฝ่ายตรงข้ามมิขยับเคลื่อนไหว จึงฉุกคิดขึ้น

'เต่าชราแซ่ไฮ้ตายแล้ว'

แต่ในใจจะอย่างไรหวาดกลัว ไม่กล้าเข้าไปตรวจตราดู มิทราบสมควรหลบหนีออกจากวังหรือประคองอ้วงไท้โหวขึ้น พลันได้ยินเสียงผู้คนดังสับสน ผู้คนจำนวนมากฮือโหมตรงมา หากหลบหนีออกไปย่อมเผชิญหน้ากับคนเหล่านั้น จึงสะอึกถึงเบื้องหน้าอ้วงไท้โหว พอได้ยินอ้วงไท้โหวตรัสถาม จึงกล่าว

"มันเตะกระหม่อมไม่ตายหรอก"

พลางยื่นมือออกประคองอ้วงไท้โหวขึ้นประทับนั่ง อ้วงไท้โหวตรัสอย่างยินดี

"เด็กอันประเสริฐ รีบประคองเราเข้าไปพักผ่อน"

อุ้ยเซี่ยวป้อรับคำ รวบรวมเรี่ยวแรงประคองอ้วงไท้โหวเข้าห้องหับ วางลงบนแท่นบรรทม ตนเองกลับเข่าอ่อนระทวย ล้มลงบนพื้นพรมหนานุ่มหอบหายใจออกมา

อ้วงไท้โหวตรัสว่า

"เจ้านอนอยู่ที่นี้ รอสักครู่ หากมีผู้คนรุดมา อย่าได้ส่งเสียงขึ้น"

อุ้ยเชี่ยวปัอรีบส่งเสียงรับคำ ชั่วครูให้หลัง ได้ยินเสียงฝีเท้าดังสับสน ผู้คนจำนวนมากวิ่งตะบึงถึงนอกห้อง แสงโคมไฟและคบเพลิงสาดลอดช่องหน้าต่างเข้ามา มีคนโพล่งว่า

"นี่เป็นไฮ้เล่ากง ไฉนเสียชีวิตในที่นี้?"

อีกคนหนึ่งส่งเสียงดังกว่าเดิมว่า

"อ้วงไท้โหว ภายในอุทยานเกิดเรื่องขึ้น"

มันกราบทูลเช่นนี้ เท่ากับทูลถวายความปลอดภัยของอ้วงไท้โหว อ้วงไท้โหวตรัสถามไปว่า

"เกิดเรื่องใด?"

เหล่าราชองครักษ์เบื้องนอกพอฟัง ต่างระบายลมจากปากยาวๆ ขอเพียงอ้วงไท้โหวทรงปลอดภัย ในอุทยานแม้เกิดเรื่องขึ้น พวกมันก็มิมีความผิดกระไร ราชองครักษ์ที่นำขบวนกราบทูลว่า

"คล้ายเป็นเหล่าขันทีต่อสู้กัน ขออ้วงไท้โหวทรงบรรทม กระหม่อมจะสอบสวนรายละเอียดกราบทูลในวันพรุ่ง"

จากนั้นลดซุ่มเสียงแผ่วเบาลง สั่งให้หามซากศพออกไป

พลันปรากฏคนผู้หนึ่งกล่าวเบาๆ

"ที่นี้ยังมีซากศพนางกำนัลน้อยนางหนึ่ง อ้อ นางยังไม่เสียชีวิต เพียงสิ้นสติไป"

หัวหน้าองครักษ์กล่าวเบาๆ

"นำพาไปด้วย รอจนนางฟื้นคืนสติ ค่อยสอบถามสาเหตุเลศนัย"

อ้วงไท้โหวพลันตรัสว่า

"มีนางกำนัลน้อยหรือ? โอบอุ้มเข้ามาในห้องเรา"

นางทรงกริ่งเกรงนางกำนัลลุ่ยชอ พอฟื้นคืนสติจะแพร่งพรายความลับออกไป

ปรากฏขันทีผู้หนึ่งโอบอุ้มลุ่ยชอกัมศีรษะเข้าห้องมา วางลงบนพื้น

อย่างแผ่วเบา กราบบังคมล่าถอยไป

ยามนี้ เหล่ากำนัลที่ปรนนิบัติอ้วงไท้โหวล้วนตื่นขึ้น ยืนเรียงรายอยู่นอกห้อง เพียงแต่อ้วงไท้โหวมิได้ตรัสเรียกหา ไม่กล้าเข้ามาโดยพลการ

อ้วงไท้โหวรอจนเหล่าราชองครักษ์และขันทีจากไป จึงรับสั่งเหล่านางกำนัลแยกย้ายกลับไปพักผ่อน ที่แท้เรื่องที่นางทรงมีพลังฝีมือสูงเยี่ยมได้ปกปิดเป็นความลับ ต่อให้เป็นนางกำนัลใกล้ชิดก็ไม่ทราบ

อุ้ยเชี่ยวป๊อเรี่ยวแรงเริ่มฟื้นฟู ยันกายลุกขึ้น ชั่วครู่ให้หลังก็ดิ้นรนลุกขึ้นยืน

อ้วงไท้โหวทอดพระเนตรเห็นอุ้ยเชี่ยวป๊อถูกไฮ้เล่ากงเตะใส่เท้าหนึ่งเข้าพระทัยว่าแม้ไม่ขาดใจตายในบัดดล กระดูกชายโครงก็ต้องหักสลาย มิอาจมีชีวิตรอดเกินสองวัน แต่ขันทีน้อยนี้กลับสามารถเคลื่อนไหวเป็นอิสระและประคองนางเข้าห้องบรรทม มิทราบฝึกปรือวิชาใด กลับมีพลังฝีมือระดับนี้? จึงตรัสถามว่า

"เจ้านอกจากฝึกฝีมือกับไฮ้ไต้ปู่ ยังร่ำเรียนวิชาฝีมือจากผู้ใด?"

อุ้ยเชี่ยวป๊อกล่าวว่า

"กระหม่อมเรียนวิชาฝีมือจากเฒ่าชั่วร้ายนั้นครึ่งปี คนผู้นี้เลวยิ่งทุกวี่วันล้วนคิดปลิดชีวิตกระหม่อม"

อ้วงไท้โหวลอบคลางแคลงพระทัย มิทราบขันทีน้อยนี้รอดชีวิตจากการจู่โจมของไฮ้เล่ากงอย่างไร ยามนั้นตรัสถามว่า

"เจ้าแพร่พิษทำร้ายดวงตามันหรือ?"

"เฒ่าชั่วร้ายนั้นด่าประฌามไท้โหว ลบหลู่ล่วงเกินฮ่องเต้อยู่ทุกวี่วัน กระหม่อมไม่อาจอดรนทนฟัง ได้แต่ลอบใช้พิษจัดการมัน"

"ค่ำคืนนี้เจ้ามายังที่นี้ไยกัน?"

อุ้ยเชี่ยวป๊อกล่าวโดยมิขบคิด

"กระหม่อนนอนอยู่บนเตียง ได้ยินเฒ่าชั่วร้ายเปิดประตูออกจากห้อง เข้าใจว่ามันคิดดำเนินแผนใดทำร้ายกระหม่อม ดังนั้นสะกดติดตามหลัง

จนถึงที่นี้"

"อย่างนั้นวาจาเหลวไหลที่มันกล่าวกับเรา เจ้าล้วนได้ยินทุกกระทงความแล้ว?"

"คำพูดของเฒ่าชั่วร้ายนี้ กระหม่อมถือเป็นลมที่ผายออกมา ไท้..ไท้-โหวอย่าได้ทรงตำหนิกระหม่อมกล่าววาจาหยาบคาย เนื่องเพราะ...เนื่องเพราะกระหม่อมแค้นมันยิ่ง"

อ้วงไท้โหวกล่าวเสียงเย็นชา

"เราถามเจ้าว่า คำพูดที่ไฮ้ได้ปู่กล่าวกับเรา เจ้าได้ยินหรือไม่?"

"กระหม่อมเร้นกายอยู่นอกประตู มิกล้าเคลื่อนเข้าใกล้เนื่องเพราะเฒ่าชั่วร้ายนี้มีโสตประสาทปราดเปรียวยิ่ง พอเข้าใกล้จะถูกมันพบเห็น จึงมิได้ยินมันกล่าวว่ากระไร ภายหลังเห็นมันบังอาจล่วงเกินไท้โหว จึงเสี่ยงชีวิตเข้ามาคุ้มครอง มัน...มันคงฟ้องร้องกระหม่อมว่าทำลายดวงตาบอดไป นี่แม้เป็นความจริง แต่อื่นๆ ขอไท้โหวอย่าได้ทรงเชื่อ"

อ้วงไท้โหวตรัสว่า

"เจ้าปราดเปรียวยิ่ง และชาญฉลาดยิ่ง คำพูดของไฮ้ได้ปู่เจ้าได้ยินก็ดี ไม่ได้ยินก็ดี ขอเพียงภายหน้ามีคำวิพากษ์วิจารณ์ใดเข้าหูเรา เจ้าคงทราบว่าจะมีผลสุดท้ายอย่างไร"

"ไท้โหวทรงมีพระคุณต่อกระหม่อมดุจขุนเขา หากมีผู้ใดบังอาจลบหลู่ไท้โหวและฮ่องเต้ลับหลัง กระหม่อมจะเสี่ยงชีวิตกับมันแน่นอน"

"เจ้าสามารถเป็นเช่นนี้ เราก็พึงพอใจแล้ว เจ้าจุดเทียนบนโต๊ะขึ้น"

อุ้ยเซี่ยวป้อรับคำ ล้วงหินเหล็กไฟตีขึ้น จ่อจุดกับเทียนไขภายในห้องแสงไฟสว่างวูบในบัดดล อ้วงไท้โหวตรัสว่า

"เจ้าเข้ามาให้เราชมดู"

อุ้ยเซี่ยวป้อรับคำ เดินช้าๆ ถึงหน้าแท่นบรรทม เห็นพระพักตร์นางซีดขาวไร้สีเลือด เลิกพระขนงขึ้นเล็กน้อย พระเนตรทอประกายเจิดจ้าวาววับ ถึงกับใจเต้นระทึกตูมตาม ครุ่นคิดขึ้น

'นาง...นางจะฆ่าปิดปากเราหรือไม่'

ความคิดมิทันสิ้นสุด อ้วงไท้โหวพลันยื่นพระหัตถ์ซ้ายออกคร่ากุมมือขวาอุ้ยเซี่ยวป้อไว้ อุ้ยเซี่ยวป้อใจหายวาบ อุทานดังอาออกมา อ้วงไท้โหวตรัสถามว่า

"เจ้ากลัวอันใด?"

อุ้ยเซี่ยวป้อตะกุกตุกักว่า

"กระหม่อม...กระหม่อมไม่กลัว เพียงแต่...เพียงแต่..."

"เพียงแต่อะไร?"

"ไท้โหวทรงมีพระคุณต่อกระหม่อมดุจขุมเขา กระหม่อมเป็นอะไรจนอะไร"

เขาได้ยินผู้คนกล่าวคำพังเพย 'เป็นที่โปรดปรานจนลนลาน' แต่จำได้ไม่หมดสิ้น อ้วงไท้โหวจึงตรัสว่า

"เจ้าไฉนร่างสั่นระริก?"

"กระหม่อม...ไม่..."

อ้วงไท้โหวเกร็งกำลังใส่พระหัตถ์ซ้าย ทรงตั้งพระทัยปลิดชีวิตอุ้ยเซี่ยวป้อตัดความกังวลใดๆ แต่ไม่ว่าอย่างไรไม่อาจเกร็งกำลังภายในขึ้น เมื่อครู่พระองค์ทรงหักล้างกับไฮ้เล่ากง แม้เป็นช่วงเวลากระชั้นสั้น แต่ฝ่ายตรงข้ามเป็นศัตรูเข้มแข็ง ที่มิเคยพบพานมาในชีวิต กลับเหน็ดเหนื่อยจนสิ้นเรี่ยวแรง แม้คร่ากุมอุ้ยเซี่ยวป้อไว้ แท้จริงไม่มีกำลังแม้แต่กระดิกดรรชนี ขอเพียงอุ้ยเซี่ยวป้อสะบัดมือก็ดิ้นหลุดได้

อ้วงไท้โหวดำริขึ้น

'ท่าเท้าของไฮ้ได้ปู่เมื่อครู่ กลับไม่ได้เตะมันเสียชีวิต มิทราบมันฝึกปรือลมปรานคุ้มครองกายอันลึกล้ำพิสดารใด ตอนนี้เราไม่อาจเกร็งกำลังได้ ยังคงปล่อยให้มันมีชีวิตอีกหลายวัน'

ดังนั้นแย้มพระโอษฐ์พลางตรัสว่า

"ค่ำคืนนี้เจ้าประกอบความดีความชอบใหญ่หลวง เราจะปูนบำเหน็จ

อย่างงาม"

อุ้ยเชี่ยวป้อรีบกล่าวว่า

"เมื่อครู่เป็นเฒ่าชั่วร้ายคิดปลิดชีวิตกระหม่อม ดีที่ไท้โหวช่วยชีวิตไว้ กระหม่อมไม่มีความดีความชอบแม้แต่น้อย"

"เจ้ารู้จักดีชั่ว ภายหน้าเราจะไม่ทอดทิ้งเจ้าแน่นอน ไปเถอะ"

จากนั้นคลายพระหัตถ์จากการยึดกุม อุ้ยเชี่ยวป้อยินดียิ่ง รีบคุกเข่าโขกศีรษะหลายครา กราบบังคมล่าถอยออกมา

อ้วงไท้โหวทอดพระเนตรปกเสื้อมันแปดเปื้อนคราบโลหิตเป็นหย่อมๆ แสดงว่ากระอักโลหิตออกมามิน้อย แต่ตอนคุกเข่าโขกศีรษะ อิริยาบถยังปราดเปรียวยิ่ง หามีร่องรอยของการบาดเจ็บบอบช้ำไม่ ต้องลอบคลางแคลงพระทัย

อุ้ยเชี่ยวป้อขณะออกจากห้อง ชำเลืองไปยังลุ่ยชอบนพื้นแวบหนึ่ง เห็นทรวงอกของนางสะท้อนขึ้นลงลมหายใจสม่ำเสมอ ใบหน้าแดงระเรื่อมิมีลักษณะผิดปกติใด จึงครุ่นคิดขึ้น

'ผ่านไปอีกหลายวัน เราจะไปซื้อหาขนมเปียะจากท้องถนนให้ท่านรับประทาน'

จากนั้นเร่งฝีเท้ากลับมายังห้องพักตนเอง ปิดประตูลงกลอน ระบายลมหายใจยาวๆ ออกมา

ครึ่งปีมานี้ เขาอยู่ร่วมห้องเดียวกับไฮ้เล่ากงทุกเช้าค่ำวันคืน มักอกสั้นขวัญแขวนกริ่งเกรงมันจะลงมือลอบประทุษร้าย บัดนี้ไฮ้เล่ากงเสียชีวิตแล้ว ย่อมมิมีผู้ใดคิดหมายทำร้ายเขาอีก

ทันใด ประหวัดนึกถึงพระพักตร์ใต้เปลวเทียนของอ้วงไท้โหว พลันสยิวกายออกมาอย่างหนาวเหน็บ ครุ่นคิดในใจ

'อยู่ในสถานที่นี้ไม่ปลอดภัยเกินไป บิดายังคง...ยังคงรับเงินสี่สิบห้าหมื่นตำลึงนั้น กลับเมืองเอี้ยงจิวไปเปิดซ่องคณิกาจะประเสริฐกว่า'

หวนนึกถึงตนเองดิ้นรนเอาชีวิตรอด เงินจำนวนสี่สิบห้าหมื่นตำลึงยังอยู่ครบครัน อดกรีดมือวาดเท้าอย่างยินดีมิได้ ตื่นเต้นยินดีชั่วขณะ รู้สึกเหน็ดเหนื่อยอิดโรย จึงล้มกายลงบนเตียง หลับไหลอย่างสนิท

ภัยกรายไม่คาดหมาย

เช้าวันรุ่งขึ้นตื่นขึ้นมา อุ้ยเชี่ยวป้อรู้สึกทรวงอกปวดแปลบปลาบตลอดทั้งร่างอ่อนล้าระโหย ทราบดีว่าสืบเนื่องจากเมื่อคืนถูกไฮ้เล่ากงประทับใส่หนึ่งฝ่ามือ ตวัดเตะใส่เท้าหนึ่ง ดังนั้นดิ้นรนลุกขึ้น เห็นปกเสื้อแปดเปื้อนคราบโลหิตหย่อมใหญ่ จึงเปลื้องชุดขันทีออกแช่ในอ่างน้ำ ขยี้หลายครา มิคาดชุดขันทีในมือกลับเปื่อยสลายเป็นชิ้นๆ

อุ้ยเชี่ยวป้อใจหายวาบ ยกเสื้อผ้าขึ้นจากอ่างน้ำ เห็นปกเสื้อปรากฏรูใหญ่สองแห่ง แห่งหนึ่งเป็นรูปฝ่ามือ อีกแห่งหนึ่งเป็นรูปเท้า สร้างความตื่นเต้นสงสัยยิ่ง ครุ่นคิดขึ้น

'นี่...นี่เป็นวิญญาณผีสางใด?'

นึกถึงผีสาง ถึงกับขนลุกเกรียว บังเกิดความคิดประการหนึ่งวูบขึ้น

'หรือเป็นวิญญาณของเต่าชรา เจาะทะลวงเสื้อผ้าเราเป็นรูสองรู?' แต่แล้วหวนนึกถึงเต่าชรากลับกลายเป็นผีสาง ย่อมเป็นปีศาจตาบอดหรือสามารถมองเห็นได้ มองดูชุดขันทีในมือชั่วขณะ พลันเข้าใจในบัดดล

'นี่มิใช่วิญญาณผีสางอาละวาด เมื่อคืนเต่าชราฟาดใส่ทรวงอกเราหนึ่งฝ่ามือ เตะใส่เราหนึ่งเท้า ทะลวงชุดขันทีเราเป็นรูสองรู ฮา...ฮา... พลังฝีมือของบิคากลับไม่เลวเพียงกระอักโลหิตออกมาหลายคำก็หาเป็นไรไม่

โอ เพียงมิทราบได้รับบอบช้ำภายในหรือไม่ เต่าชรามีหีบยาใบหนึ่ง สมควรตรวจดูว่ามีตัวยารักษาบอบช้ำใด ยังคงรับประทานลงไปสักเล็กน้อยจึงถูกต้อง'

ไฮ้เล่ากงเมื่อเสียชีวิต อุ้ยเซี่ยวป้อก็จัดการยึดครองทรัพย์สมบัติมันโดยไม่เกรงใจ แสร้งส่งเสียงไอหอบดังๆ เลียนเยี่ยงอย่างไฮ้เล่ากง เปิดหีบใหญ่หยิบฉวยหีบยาออกมาอย่างโอ่อ่าผ่าเผย

แต่ทว่าขวดยาภายในหีบปิดฉลากไว้มีจำนวนมากมายก่ายกอง อุ้ย-เซี่ยวป้อรู้จักหนังสือไม่กี่ตัว ไหนเลยจำแนกออกว่าขวดยานี้เป็นยารักษาบอบช้ำหรือยาพิษกันแน่ หวนนึกถึงตนเองเพิ่มจำนวนยาผงลงในสุรา ไฮ้-เล่ากงถึงกับถูกทำร้ายตาบอด จึงมิกล้ารับประทานยาโดยพลการ ดีที่ทรวงอกไม่เจ็บปวดรวดร้าวกระไร ดังนั้นพึมพำว่า

"มารดามันเถอะ บิดามีพลังการฝึกปรือสูงล้ำ ไม่ต้องรับประทานยายังคงทุเลาเอง"

ดังนั้นปิดหีบยาลง ตรวจค้นข้าวของอื่นในหีบใหญ่ พบว่ามีเงินอยู่สองร้อยกว่าตำลึง แต่ไม่แยแสสนใจเงินทองเหล่านี้กระไร อย่าว่าแต่โซะ-เฮียกหู้รับปากแบ่งปันเงินทองแก่มันสี่สิบห้าหมื่นตำลึง แม้ระหว่างทอดลูกเต๋าเล่นพนันกับอุงอู่เต้า ก็สามารถชนะได้เงินหลายร้อยตำลึงมา

อุ้ยเซี่ยวป้อครุ่นคิดขึ้น

'เต่าชรามีพระสูตรสี่สิบสองบทชัดๆ ไฉนสั่งเราไปขโมยจากห้องทรงพระอักษรอีก? อ้วงไท้โหวก็เฉกเช่นกัน นางทรงครอบครองอยู่เล่มหนึ่งยังบัญชาเราไปยังคฤหาสน์เมี่ยงไป๋ หยิบฉวยมาอีกสองเล่ม นับว่าประหลาดแท้ ตำราเอยตำรา เห็นตำราเล่นพนันพ่ายแพ้ต้องการตำราโส-โครกมากมายปานนี้ไปทำอะไร? นี่ไม่ใช่เงินทองที่ยิ่งมากยิ่งดี'

พลิกพระสูตรสี่สิบสองบทออกดู เห็นกระดาษขาวอักษรสีดำ หนังสือทุกตัวล้วนถลึงมองเขา ต้องครุ่นคิดขึ้น

'พวกเจ้าเหล่าหนังสือโสโครกรู้จักเราอุ้ยเซี่ยวป้อ เราอุ้ยเซี่ยวป้อจึง

ไม่รู้จักพวกเจ้า'

พลางปิดคัมภีร์ลง พลิกดูคัมภีร์อีกเล่มหนึ่ง เห็นปกคัมภีร์เขียนอักษรสี่ตัว อุ้ยเซี่ยวป้อเพียงรู้จักคำที่สี่ ทราบว่าเป็นคำ 'เก็ง' (คัมภีร์)

ครั้งกระโน้น ไฮ้เล่ากงต้องการให้เขาขโมยพระสูตรสี่สิบสองบทมาจึงเดี่ยวเข็ญให้เขาจดจำ ตอนนี้จึงรู้จักคำ 'คัมภีร์' อีกสามคำล้วนไม่รู้จัก พอพลิกดูเที่ยวหนึ่ง เห็นทุกหน้าล้วนมีภาพวาดหลายภาพ เป็นรูปบุรุษเพศเปลือยเปล่า ตามร่างกายขีดโยงเต็มไปด้วยลายเส้นสีแดง

อุ้ยเซี่ยวป้อกระตือรือร้นสนใจในภาพวาด พลิกดูอย่างละเอียดทีละหน้า เห็นท่วงท่าของภาพบุรุษเปลือยเปล่าล้วนผิดแผกแตกต่าง บ้างนั่งขัดสมาธิ บ้างนอนหันข้าง บ้างตีลังกาห้อยหัวกลับ เปลี่ยนเป็นใช้ศีรษะอยู่ล่างเท้าอยู่บน

อุ้ยเซี่ยวป้อครุ่นคิดชั่วขณะ พลันฉุกใจคิดขึ้น

'ภาพวาดเหล่านี้คงเป็นเคล็ดฝึกปรือวิชาฝีมือ เต่าชรามีฝีมือร้ายกาจปานนี้ คงศึกษาจากภาพวาดเหล่านี้มา บิดาจะร่ำเรียนวันละหลายท่วงท่า มิถึงครึ่งปีก็มีพลังฝีมือทัดเทียมเต่าชรา ไร้ผู้ต้านทานเปรียบติด กลับกลายเป็นเต่าชราที่สอง โอย ไม่ถูกต้อง หากเป็นเต่าชราที่สอง ไยมิใช่กลับกลายเป็นเต่าน้อย...? ฮา...ฮา...'

ยิ่งขบคิดยิ่งยินดี พลิกย้อนกลับมาหน้าแรก เห็นภาพบุรุษเปลือยเปล่านั่งขัดสมาธิแน่วนิ่ง จึงนั่งตามภาพประกอบ

ทันใด เบื้องนอกบังเกิดซุ่มเสียงหนึ่งร้องเรียกว่า

"กุ่ยกงกง ขอแสดงความยินดีด้วย รีบเปิดประตู"

อุ้ยเซี่ยวป้อกระโดดปราดขึ้น ซุกเก็บคัมภีร์ไว้ในหีบ ปิดฝาหีบลง ทางหนึ่งฉวยเสื้อขันทีอีกชุดหนึ่งสวมใส่อย่างเร่งร้อน ทางหนึ่งกลัดกระดุม ทางหนึ่งเดินไปเปิดประตู กล่าวว่า

"เรื่องอันใด?"

เห็นนอกประตูยืนไว้ด้วยขันทีสี่คน พากันน้อมกายคารวะ ขันทีอายุ

สี่สิบเศษผู้หนึ่งกล่าวว่า

"เมื่อครู่ อ้วงไท้โหวมีพระราชโองการว่า ไช้ไต้ปู่ไช้กงกงเสียชีวิตด้วยโรคปัจจุบัน ตำแหน่งรองจ้งก้วง (ผู้ดูแล) ขันทีว่างลง ทรงแต่งตั้งกุ่ยกง-กงดำรงสืบแทน"

ขันทีอีกผู้หนึ่งกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"พวกเราไม่รอให้พระราชโองการออกเป็นทางการ รีบรุดมาแสดงความยินดีต่อท่าน นับแต่นี้กุ่ยกงกงดำรงตำแหน่งรองจ้งก้วง นับว่าประเสริฐเลิศยิ่ง"

กับเรื่องเลื่อนตำแหน่ง อุ้ยเซี่ยวป้อกลับไม่ยินดีกระไร แต่แล้วครุ่นคิดขึ้น

'ไท้โหวทรงเลื่อนตำแหน่งเรา เท่ากับไม่ประสงค์ให้เราแพร่งพรายเหตุการณ์เมื่อคืนออกไป ซึ่งความจริงแม้ไม่เลื่อนตำแหน่ง บิดาก็ไม่กล้าปากมาก ศีรษะหากหลุดจากบ่า ปากก็ไม่มี ยังปากมากได้หรือ?'

ขันทีผู้หนึ่งกล่าวว่า

"ในพระราชวังเรา มิเคยมีรองจ้งก้วงใดอายุเยาว์เยี่ยงกุ่ยกงกง ท่านชนชั้นจ้งก้วงและรองทั้งยี่สิบสองท่าน ล้วนมีอายุตั้งแต่สามสิบปีขึ้นไป กุ่ยกงกงได้เลื่อนตำแหน่งเช่นนี้ ภายหน้าโปรดสนับสนุนพี่น้องทั้งหลายให้มากไว้"

ทั้งสี่เฝ้ายกย่องสรรเสริญ อุ้ยเซี่ยวป้อรับฟังจนอิ่มเอิบใจยิ่ง หัวร่อฮาๆ กล่าวว่า

"พี่น้องกันเองจะเป็นไร? มา...มา...มา...ทั้งหมดเข้ามานั่งภายในห้องดื่มน้ำชาสักถ้วย"

ขันทีทั้งสี่กลับฉุดลากอุ้ยเซี่ยวป้อไปดื่มสุรา อุ้ยเซี่ยวป้อยามถูกยกย่องเยินยอย่อมสบอารมณ์ยิ่ง ดังนั้นปิดประตูลงกลอน ติดตามทั้งสี่ไปอย่างระรื่นแจ่มใส

ในขันทีทั้งสี่ มีอยู่สองคนปรนนิบัติรับใช้อ้วงไท้โหว คนหนึ่งจัดชื้อ

เสบียงกรัง คนหนึ่งคัดเลือกข้าวปลาอาหาร ล้วนเป็นตำแหน่งเงิน ตำแหน่งทอง คนทั้งสองพอฟังว่าไฮ้ไต้ปู่ป่วยไข้เสียชีวิต ก็รุดมาสอบถามข่าวคราวว่าผู้ใดจะรับตำแหน่งสืบแทนไฮ้ไต้ปู่ เพื่อทำความรู้จักรักษาตำแหน่งหน้าที่นี้ไว้ พร้อมกับตกลงว่าภายหน้าจะจัดทำบัญชีปลอมแบ่งผลประโยชน์กันอย่างไร คน ทั้งสี่ฉุดลากอุ้ยเซี่ยวป้อมายังห้องครัวราชสำนัก เชื้อเชิญอุ้ยเซี่ยวป้อนั่งลงยังตำแหน่งอันสูงศักดิ์ คนครัวก็ทราบว่าขันทีน้อยนี้เป็นนายเหนือของตน ย่อมปรุงอาหารอย่างสุดฝีมือ อุ้ยเซี่ยวป้อไม่รู้จักดื่มสุรา เพียงรับประทานอาหาร พร่ำกล่าวเหลวไหล ขันทีผู้หนึ่งทอดถอนใจ กล่าวว่า

"ไฮ้เล่ากงเป็นคนดียิ่ง น่าเสียดายที่หลายปีมานี้ร่างกายไม่สบาย ทั้งตาบอดพิการ ฟังว่าเมื่อคืนไอหอบจนเสียชีวิต"

ขันทีที่ปรนนิบัติอ้วงไท้โหวผู้หนึ่งกล่าวเสริมขึ้น

"เช้าวันนี้แพทย์หลวงแซ่ลี้มากราบทูลไท้โหวว่า ไฮ้เล่ากงป่วยเป็นโรคหืดกัดกร่อนกระดูก โรคเก่าเรื้อรังกำเริบขึ้น ไม่มีปัญญาเยียวยารักษา เกรงว่าโรคหืดจะติดต่อถึงผู้อื่น จึงเผาซากศพมันทิ้ง"

อุ้ยเซี่ยวป้อทั้งตื่นเต้นทั้งยินดี ทราบดีว่าเหล่าราชองครักษ์ขันทีและแพทย์หลวงกลัวรับผิดชอบ จึงปกปิดเรื่องไฮ้เล่ากงถูกฆ่าทิ้งไว้ พอดีสบพระทัยอ้วงไท้โหว ดังนั้นครุ่นคิดขึ้น

'โรคหืดกัดกร่อนกระดูกอันใด สมควรบอกว่ากระบี่สั้นทะลวงท้องน้อยจึงถูกต้อง'

ดื่มกันชั่วขณะ ขันทีห้องครัวทั้งสองเริ่มเอ่ยถึงความยากลำบากของชีวิตขันที เพียงอาศัยเศษเล็กเศษน้อยยังชีพ ขออุ้ยเซี่ยวป้ออย่าได้ดื้อรั้นยืนกรานเช่นไฮ้เล่ากง ให้ผ่อนปรนเสียบ้างจึงถูกต้อง

อุ้ยเซี่ยวป้อเข้าใจบางประการ มิเข้าใจบางประการ เพียงผงกศีรษะรับ หลังจากรับประทานอิ่มหนำ ขันทีทั้งสองก็ยัดเยียดห่อผ้าเล็กๆ เข้ามาในอกเสื้อเขา เมื่อกลับห้องพักแก้ออกดู ที่แท้เป็นตั๋วเงินฉบับละหนึ่งพัน

ตำลึงสองฉบับ อุ้ยเซี่ยวป้อกลับรู้จักคำ 'หนึ่งพันตำลึง' ต้องครุ่นคิดขึ้น

'เราเพิ่งเลื่อนตำแหน่งเป็นรองจังก้วง ก็รับเงินมาสองพันตำลึง น้ำท่านี้กลับไม่เลว'

ประมาณยามซิ่ง (สิบหกนาฬิกา) ดังฮีเบิกตัวอุ้ยเซี่ยวป้อเข้าเฝ้าในห้องทรงพระอักษร ตรัสอย่างยิ้มแย้ม

"เซี่ยวกุ้ยจื้อ ไท้โหวรับสั่งว่าเจ้าเมื่อคืนประกอบความดีความชอบอีกทรงเลื่อนตำแหน่งของเจ้า"

"เป็นพระมหากรุณาธิคุณล้นเกล้า"

ดังฮีตรัสอีกว่า

"เมื่อครู่คังชิงอ้วง (เชื้อพระวงศ์คัง) มากราบทูลว่า เมี่ยงไป่ขณะถูกควบคุมตัวในคฤหาสน์คังชิงอ้วงตลอดทั้งวัน ร่ำร้องตะโกนก้อง กล่าวแต่วาจาเหลวไหล"

ตรัสถึงตอนนี้ ลดพระสุรเสียงแผ่วเบาลง ตรัสว่า

"มันบอกว่าเราแทงใส่กลางหลังมันมีดหนึ่ง"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

"มีเรื่องเช่นนี้ กับเดียรัจฉานนี้ ไยต้องให้พระองค์ลงมือเอง มีดนั้นเป็นข้าพเจ้าแทงใส่มันชัดๆ ข้าพเจ้าไปบอกกล่าวกับคังชิงอ้วงเอง"

"ประเสริฐมาก เจ้าไปดูที่คฤหาสน์คังชิงอ้วง ดูว่ามันจะตายเมื่อใด?"

อุ้ยเซี่ยวป้อเข้าใจถึงพระทัยของคังฮี จึงกล่าว

"ข้าพเจ้าเห็นว่ามันมีชีวิตไม่เกินวันนี้"

คังฮีมีพระพักตร์โสมนัส ตรัสเบาๆ

"คนผู้นี้มีฝีมือสูงเยี่ยม แม้ถูกคุมขังไว้ ยังคงเหี้ยมหาญดั่งราชสีห์ร้าย เจ้าต้องระมัดระวังให้มากไว้"

"ข้าพเจ้าเข้าใจ"

คังฮีทรงเบิกตัวราชองครักษ์สี่คน บัญชาพวกมันคุ้มครองส่งอุ้ยเซี่ยวป้อไปทำงานหลวงที่คฤหาสน์คังชิงอ้วง

อุ้ยเซี่ยวปัอขี่ม้าพ่วงพีสูงใหญ่ตัวหนึ่ง ภายใต้การล้อมหน้าล้อมหลังของราชองครักษ์สี่คน มุ่งสู่คฤหาสน์ดังชิงอ้วง ขณะอยู่บนท้องถนน อดเหลียวซ้ายแลขวาอย่างภาคภูมิมิได้ พลันได้ยินชายฉกรรจ์ที่ข้างถนนผู้หนึ่งกล่าวว่า

"ฟังว่าที่พิชิตขุนนางกังฉินเมี่ยงไป๋ เป็นเซี่ยวกงกง (ขันทีน้อย) อายุสิบกว่าปีผู้หนึ่ง"

อีกผู้หนึ่งกล่าวว่า

"ใช่เซี่ยวกงกงท่านนี้หรือไม่?"

ราชองครักษ์ผู้หนึ่งคิดประจบอุ้ยเซี่ยวปัอ จึงร้องดังๆ ว่า

"ที่คร่ากุมเมี่ยงไป๋ คือกุ่ยกงกงท่านนี้เอง"

เมี่ยงไป๋เข่นฆ่าสังหารชาวฮั่น ชูดรีดเงินทองอย่างทารุณ ทุกผู้คนล้วนชิงชังจับใจ พอฟังว่าถูกคร่ากุมริบทรัพย์สิน ล้วนยินดีปรีดา สำหรับเหล่าขันทีน้อยพิชิตเมี่ยงไป๋ ก็ถูกระบาดร่ำลือทั่วนครหลวง ผู้คนตามแผงน้ำชาแต่งเติมระบายสีว่า เหล่าขันทีน้อยมีพลังฝีมือร้ายกาจ ใช้ท่าโกวชิ่วปั้วถึง (ต้นไม้ขยายราก) อะไรนั่นทุ่มเหวี่ยงเมี่ยงไป๋ล้มลง เมี่ยงไป๋ใช้ท่าหลีฮื้อพะเท้ง (ปลาหลีฮื้อพลิกตัว) อย่างไร ขันทีน้อยใช้ท่าเฮ็กโฮ้ว-เทาซิม (พยัคฆ์ดำควักดวงใจ) จัดการกับเมี่ยงไป๋อย่างไร ถึงกับบ่งบอกบรรยายทีละท่า คล้ายเห็นเหตุการณ์กับตาก็ปาน

ยามนี้ฟังว่าขันทีน้อยนี้เป็นผู้พิชิตเมี่ยงไป๋ ถึงกับสะท้านสะเทือนตลาดร้านถิ่น ราษฎรทั้งหลายถึงกับปรบมือชมเชย โห่ร้องดังสนั่นหวั่นไหว ชั่วชีวิตอุ้ยเซี่ยวปัอ ไหนเลยเคยรับเกียรติยศเช่นนี้มาก่อน? ถึงกับอิ่มเอมเปรมใจ คล้ายกลับกลายเป็นวีรบุรุษแท้จริงก็ปาน ผู้คนสองฟากข้างถนนเพียงกริ่งเกรงราชองครักษ์ที่กุมดาบกระตุ้นม้าเบิกทางทั้งสอง มิเช่นนั้นคงฮือโหมเข้ามาพินิจพิจารณาอุ้ยเซี่ยวปัอ พัวพันถามไถ่โดยไม่เลิกรา

ทั้งห้าเมื่อมาถึงคฤหาสน์ดังชิงอ้วง ดังชิงอ้วงพอฟังว่าอุ้ยเซี่ยวปัอรุดมาด้วยราชการส่วนพระองค์ ถึงกับเปิดประตูใหญ่ออกต้อนรับด้วยตัวเอง

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"อ้วงเอี้ย (ตำยกย่องผู้สูงศักดิ์) ฮ่องเต้ทรงบัญชาข้าพเจ้ามาตรวจดูเมี่ยงไป่ หามีเรื่องใหญ่โตอันใด"

ดังชิงอ้วงรับคำ มันเห็นอุ้ยเซี่ยวป้อปรนนิบัติรับใช้ดังฮีในห้องทรงพระอักษรตลอดเวลา จึงกุมมืออุ้ยเซี่ยวป้อไว้อย่างสนิทสนม กล่าวว่า

"กุ่ยกงกง ยากนักที่ท่านจะให้เกียรติมา พวกเราก็ร่ำดื่มสักสองจอกแล้วค่อยรุดไปยังที่คุมขังเมี่ยงไป่"

จากนั้นสั่งจัดโต๊ะสุรา ราชองครักษ์ที่ร่วมทางมาทั้งสี่นั่งอีกโต๊ะหนึ่ง ดังชิงอ้วงนั่งโต๊ะกับอุ้ยเซี่ยวป้อ สอบถามถึงรสนิยมฝ่ายตรงข้าม

อุ้ยเซี่ยวป้อเอียงหน้าขบคิดขึ้น

'เราหากบอกว่าชมชอบเล่นพนัน อ้วงเอี้ยคงต้องเล่นลูกเต๋ากับเรา แม้ชนะเงินทองมันมา อาจจะได้ชัยอย่างไม่สมเกียรติ'

ดังนั้นกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าก็ไม่ชมชอบสิ่งใดเป็นพิเศษ"

ดังชิงอ้วงครุ่นคิดขึ้น

'บุรุษหนุ่มชายกลางคนชมชอบสตรี ชายชราลุ่มหลงเงินทอง แต่ขันทีเมื่อถูกตอน ก็ไม่นิยมเพศตรงข้าม ขันทีน้อยนี้รสนิยมใด กลับยากหยั่งคะเน เด็กหนุ่มนี้เรียนรู้วิชาฝีมือ อย่างนั้น...'

พอได้คิด กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"กุ่ยกงกง เราเลี้ยงม้าพันธุ์ล้ำเลิศไว้หลายตัว ขอเชิญท่านไปเลือกเฟ้นนับเป็นของขวัญเนื่องในโอกาสประสบพบหน้า เป็นไร?"

มิรอรับฟังวาจาฝ่ายตรงข้าม ก็กุมมืออุ้ยเซี่ยวป้อมายังคอกม้า สั่งคนเลี้ยงม้าจูงม้าขนาดเล็กพันธุ์ดีเยี่ยมออกมาหลายตัว

อุ้ยเซี่ยวป้อลอบไม่พอใจ ครุ่นคิดขึ้น

'ท่านเข้าใจว่าเราเป็นทารก รู้จักแต่ขี่ม้าขนาดเล็กหรือ?'

แลเห็นคนเลี้ยงม้าจูงม้าขนาดเล็กออกมาห้าหกตัว จึงกล่าวอย่าง

ยิ้มแย้ม

"อ้วงเอี้ย ข้าพเจ้ามิสูงกระไร จึงชมชอบขี่ม้าขนาดใหญ่ เพื่อแสดงว่าไม่ต่ำเตี้ยไป"

ดังชิงอ้วงเข้าใจในบัดดล โพล่งว่า

"เราช่างงมงายนัก บริวารเรา จูงม้าเง็กฮวย (เจ้าลายหยก) ของเราตัวนั้นออกมา"

คนเลี้ยงม้าเข้าสู่คอกใน จูงม้าพ่วงพีลำตัวขาวปลอดมีจุดลายสีแดงอยู่หลายจุด ประดับบังโกลนทองคำขอบอานเงินฝังเพชรพลอยออกมาตัวหนึ่ง เพียงดูจากเครื่องประดับ ก็แสดงว่าล้ำค่ายิ่ง มีแต่ขุนนางเชื้อพระวงศ์จึงประดับอานบังเหียนอย่างหรูหราปานนี้

อุ้ยเซี่ยวป้อมิเข้าใจประเภทพันธุ์ม้า แต่เห็นม้าตัวนี้สูงใหญ่ดึกดักปานนี้ต้องชมเชยว่า

"ม้าที่สวยงามนัก"

ดังชิงอ้วงกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ม้าตัวนี้ได้จากดินแดนแคว้นไซฮก (ชายแดนภาคตะวันตกของประเทศ) เป็นม้าพันธุ์ไต้อวงอันเลื่องชื่อ อย่าได้เห็นมันสูงใหญ่ ที่แท้จริงอายุเพียงสองปีเศษ ม้าสวยงามสมควรให้บุคคลคมคายควบขับ น้องเราก็เลือกเฟ้นเจ้าลายตัวนี้เป็นอย่างไร?"

มันถึงกับเปลี่ยนคำสรรพนามเป็นน้องเราอย่างสนิทสนม อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

"นี่...นี่เป็นม้าคู่ขาอ้วงเอี้ย ข้าพเจ้าไหนเลยกล้าครอบครอง?"

"น้องเราเห็นเป็นอื่นไปแล้ว ท่านหากยินยอมรับม้าตัวนี้ไว้ จึงนับเป็นการให้เกียรติเรา"

พลางสาวเท้าไปยื่นมือตบตะโพกม้า กล่าวว่า

"เจ้าลายหยก นับแต่นี้เจ้าจะอยู่ร่วมกับกงกงท่านนี้ ต้องเชื่องเชื่อให้มากไว้"

พร้อมกับชักชวนอุ้ยเซี่ยวป้อทดลองควบขับดู อุ้ยเซี่ยวป้อผงกศีรษะยกมือตบอานม้าหยิบยืมสภาวะลอยตัวขึ้น ละลิ้วลงบนหลังม้า

อุ้ยเซี่ยวป้อร่ำเรียนวิชาฝีมือจากไฮ้เล่ากงครึ่งปี อากัปกิริยาจึงคล่องแคล่วปราดเปรียวยิ่ง ดังชิงอ้วงชมเชยว่า

"ฝีมือที่ดี"

คนเลี้ยงม้าคลายมือจากการยึดกุมบังเหียน เจ้าลายหยกก็ควบเหยาะย่างตามพื้นทรายนอกคอกรอบหนึ่ง

อุ้ยเซี่ยวป้อยามนั่งอยู่บนหลังม้า รู้สึกทั้งรวดเร็วทั้งมั่นคง แต่มันไม่รู้จักวิชาบังคับม้า ปล่อยให้ม้าพ่วงพีวิ่งวนเวียนหลายรอบ ก็ลอยตัวลงจากหลังม้า เจ้าลายหยกกลับเชื่องเชื่อยิ่ง หยุดยั้งชะงักทันที อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

"ขอบคุณอ้วงเอี้ยที่กำนัลม้าให้ ข้าพเจ้าจะไปตรวจเมี่ยงไป่ แล้วค่อยกลับมาอยู่เป็นเพื่อนท่าน"

ดังชิงอ้วงคราใดที่ไปตรวจตราเมี่ยงไป่ ล้วนถูกแผดด่าอย่างสาหัส ความจริงไม่ต้องการรุดไป ดังนั้นจัดส่งองครักษ์แปดนายเป็นเพื่อนติดตามอุ้ยเซี่ยวป้อไปยังคุกคุมขังเมี่ยงไป่

ราชองครักษ์ทั้งแปด ชักนำอุ้ยเซี่ยวป้อสู่หลังอุทยาน มาถึงหน้าตึกศิลาโดดเดี่ยวหลังหนึ่ง นอกตึกมีองครักษ์สิบหกคนกระชับดาบเฝ้ารักษา หัวหน้าองครักษ์อีกสองคนลาดตระเวนอยู่รอบตึก รักษาการณ์อย่างเข้มงวดกวดขัน

เหล่าราชองครักษ์แจ้งต่อหัวหน้าองครักษ์ว่า อุ้ยเซี่ยวป้อเป็นทูตส่วนพระองค์ องครักษ์ทั้งหมดจึงน้อมกายคารวะ หัวหน้าองครักษ์และรองพากันล้วงประแจจากอกเสื้อ ทยอยเปิดไขกุญแจขนาดใหญ่ที่ล่ามประตูเหล็กทั้งสี่ดอก ผลักประตูเหล็กเชื้อเชิญอุ้ยเซี่ยวป้อเข้าไป

แลเห็นตึกศิลานี้มืดครึ้มวังเวง ข้างทางระเบียงจัดตั้งเตาแขวนหม้อกระทะ บ่าวรับใช้ชราคนหนึ่งกำลังหุงหาอาหารอยู่ หัวหน้าองครักษ์นั้น

อธิบายว่า

"ประตูเหล็กบานนี้ปกติไม่เปิดออก ด้านอาหารของผู้ต้องขังให้คนผู้นี้หุงหาภายในตึก ส่งเข้าห้องคุมขัง"

อุ้ยเชี่ยวป้อผงกศีรษะกล่าวว่า

"ประเสริฐมาก เป็นมาตรการป้องกันอันรัดกุมนัก ประตูเหล็กเมื่อไม่เปิดพร่ำเพรื่อ ผู้ต้องขังก็ยากที่จะหลบหนีได้"

หัวหน้าองครักษ์กล่าวอีกว่า

"อ้วงเอี้ยสั่งไว้ ผู้ต้องขังหากคิดหลบหนี ให้ประหารโดยมิละเว้น"

ชักนำอุ้ยเชี่ยวป้อผ่านทางระเบียง มาถึงหน้าห้องเล็กๆ หลังหนึ่ง ก็ได้ยินเมี่ยงไป่ส่งเสียงแผดด่าจากภายใน อุ้ยเชี่ยวป้อชะโงกศีรษะมองผ่านหน้าต่างซี่กรงเหล็กของห้องหับเข้าไป เห็นเมี่ยงไป่ผมเผ้ายุ่งเหยิงสยายมือเท้าล้วนถูกล่ามโซ่ตราตรวน เดินวนเวียนไปมาภายในห้อง โซ่เหล็กขูดลากกับพื้นบังเกิดเสียงดังเกรียวกราว

เมี่ยงไป่พอเหลือบเห็นอุ้ยเชี่ยวป้อ ถึงกับร่ำร้องว่า

"เจ้า...เจ้าสมควรตายหมื่นครั้ง ปีศาจน้อยที่ถูกตอน เจ้าเข้ามา เราจะบดขยี้เจ้าแหลกลาญดามือ"

สองตาเบิกโปนโต ในดวงตาคล้ายมีเปลวเพลิงพวยพุ่งออกมา พลันถาโถมเข้าหาอุ้ยเชี่ยวป้อ ร่างจึงปะทะกับผนังห้องดังโครมใหญ่

อุ้ยเชี่ยวป้อกลอกกลิ้งดวงตาแล้วกล่าว

"พวกท่านออกไปรอคอยเราที่เบื้องนอก เรามีวาจาหลายประโยคคิดสอบถามมัน"

องครักษ์ทั้งหมดรับคำ พากันล่าถอยไป เมี่ยงไป่ยังคงตะเบ็งเสียงด่าทอมิขาดปาก อุ้ยเชี่ยวป้อจึงกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ย่องเต้ทรงบัญชาเรารุดมาชมดูว่า ท่านผู้เฒ่าสุขสบายดีหรือไม่? ท่านด่าคนซุ่มเสียงกลับแกร่งกร้าวกังวาน ร่างกายแข็งแรงยิ่ง ย่องเต้หากทรงทราบ คงปลื้มพระทัยแน่นอน"

เมี่ยงไป่ยกสองมือขึ้นกวาดกราดโซ่เหล็กในมือใส่ชี่กรงหน้าต่างกระชากเสียงว่า

"มารดาเจ้าเถอะ วาจาไร้สาระอย่าได้กล่าว จะฆ่าจะฟันก็ลงมือหรือเรายังจะเกรงกลัว?"

อุ้ยเซี่ยวป้อเห็นชี่กรงเหล็กบนหน้าต่างถูกกราดฟาดสั่นไหวดังเกรียวกราว ต้องล่าถอยมาก้าวใหญ่ กล่าวอย่างยิ้มแย้มแจ่มใส

"ไหนเลยมีเรื่องสะดวกดายปานนี้? ท่านต้องสงบจิตใจในที่นี่สักยี่สิบสามสิบปี หากแม้ฮ่องเต้ทรงทบทวนนึกถึงความดีความชอบของท่าน ไม่แน่นักว่าจะทรงอภัยโทษท่าน เพียงหวังท่านรักษาสุขภาพให้ดี อย่าได้เจ็บไข้ได้ป่วยอันใด"

เมี่ยงไป่หวนนึกถึงหากถูกจองจำตลอดชีวิต นับว่าทารุณทรมานกว่าตัดศีรษะเสียอีก มันมีนิสัยวู่วามร้อนแรงปานเปลวเพลิง ถึงกับแผดด่าเป็นการใหญ่ อุ้ยเซี่ยวป้อไม่แยแสสนใจมัน หันกายกลับมายังหน้าเตาเชิงระเบียง เห็นหม้อบนเตาพลุ่งควันร้อนระอุขึ้น พอเปิดฝาหม้อชี้น เห็นในหม้อต้มผักกาดขาวเนื้อสุกรจึงกล่าว

"หอมยิ่งนัก"

บ่าวชรานั้นกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"อาหารสำหรับผู้ต้องขัง กลับไม่ดีนัก"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

"เราคิดรุดมาตรวจสอบที่คุมขังและอาหารการกินของผู้ต้องขัง ไม่บังควรปล่อยให้มันหิวโหยยากไร้"

"กงกงโปรดวางใจ อ้วงเอี้ยกำชับว่า ทุกๆ วันจะให้มันรับประทานเนื้อสุกรหนึ่งชั่ง"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

"ท่านลองตักสักชามให้เราลิ้มชิมดู หากลอบตัดทอนอาหารผู้ต้องขังเราจะให้อ้วงเอี้ยตีกันท่าน"

บ่าวชรานั้นลนลานปฏิเสธ หยิบชามตักผักกาดขาวต้มเนื้อสุกรจนเต็มชามยื่นสองมือเสนอส่งมา พร้อมกับตักข้าวสวยอีกสามชามใหญ่

อุ้ยเซี่ยวป้อรับชามผักกาดขาวมาถือไว้ หยิบตะเกียบขึ้น เอียงหน้าพิจารณาดู พลันกล่าวว่า

"ตะเกียบคู่นี้สกปรกเกินไป เราไหนเลยใช้ได้? ท่านนำไปล้างให้สะอาดด้วย"

บ่าวชรานั้นรีบรับคำรับตะเกียบทั้งคู่หันกายไปยังลานกว้างหน้าระเบียง ตักน้ำในอ่างขึ้นเช็ดล้างตะเกียบอย่างระมัดระวัง อุ้ยเซี่ยวป้อพลันหันข้างให้ ล้วงยาผงห่อหนึ่งจากอกเสื้อเทยาผงลงในชามผักกาดขาวต้มเนื้อสุกร จากนั้นชุกห่อกระดาษไว้ในอกเสื้อ เขย่าชามหลายคราละลายยาผงกับน้ำผักกาดขาว

ที่แท้อุ้ยเซี่ยวป้อทราบดีว่า สมควรปลิดชีวิตเมี่ยงไป๋อย่างแนบเนียนไร้พิรุธ หลังจากขบคิดใคร่ครวญ พลันนึกได้แผนการหนึ่ง หยิบฉวยยาผงสิบกว่าชนิดจากหีบยาไฮ้เล่ากง มิแยแสว่าเป็นผงพิษหรือไม่ จัดการผสมผสานรวมเป็นห่อหนึ่ง คาดว่าในยาผงสิบกว่าชนิดย่อมมีพิษอยู่สองสามชนิด หากให้เมี่ยงไป๋รับประทานลงไป เป็นต้องตายแน่นอน

บ่าวชรานั้นล้างตะเกียบเสร็จสิ้น ก็ยื่นส่งต่ออุ้ยเซี่ยวป้ออย่างนอบน้อม อุ้ยเซี่ยวป้อรับตะเกียบมากวนชามผักกาดขาวต้มเนื้อสุกร ส่งเสียงดังอืมม์ กล่าวว่า

"กลับมีเนื้อสุกรอยู่มิน้อย ปกติล้วนมีจำนวนมากปานนี้หรือ? ดูท่าท่านคงขโมยรับประทาน"

บ่าวชรานั้นรีบรับคำว่า

"ถูกแล้ว ทุกมื้อล้วนมีเนื้อสุกรมิน้อย ผู้ต่ำต้อยไม่กล้าขโมยรับประทาน"

ในใจคนรุ่นคิดขึ้น

'ประหลาดแท้ กงกงผู้นี้ทราบได้อย่างไรว่าเราขโมยรับประทานเนื้อของผู้ต้องขัง?'

อุ้ยเซี่ยวป้อสั่งว่า

"ประเสริฐมาก ท่านยกไปให้ผู้ต้องขังรับประทาน"

บ่าวชรานั้นรับคำ ยกชามข้าวผักกาดขาวต้มเนื้อสุกรไปให้เมี่ยงไปรับประทาน

อุ้ยเซี่ยวป้อถือตะเกียบเคาะเป็นจังหวะ ครุ่นคิดขึ้น

'เมี่ยงไปพอรับประทานชามผักกาดขาวต้มเนื้อสุกร 'ปรุงพิเศษ' ของเราชามนี้ลงไป หากไม่ปรากฏโลหิตทะลักจากทวารทั้งเจ็ด ก็ต้อง...ก็ต้องปรากฏโลหิตทะลักจากทวารทั้งแปด'

เขาความจริงคิดแต่งเติมถ้อยสุภาษิตต่อจาก 'ปรากฏโลหิตทะลักจากทวารทั้งเจ็ด' อีกคำหนึ่ง แต่ความรู้ของเขามีจำกัด ยามกะทันหันนึกหาถ้อยสุภาษิตอื่นไม่ออก ได้แต่เติมลงไปอีกหนึ่งทวาร

อุ้ยเซี่ยวป้อวางตะเกียบลง เตร็ดเตร่ออกจากประตูมา โอภาปราศรัยกับองครักษ์ที่เฝ้าประตูหลายประโยค เข้าใจว่าเมี่ยงไปคงรับประทานชามผักกาดขาวต้มเนื้อสกรจนเกลี้ยงเกลา จึงกล่าวกับหัวหน้าองครักษ์ว่า

"พวกเราเข้าไปชมดูอีกครา"

หัวหน้าองครักษ์นั้นรับคำ ทั้งสองเพิ่งก้าวเข้าประตูมา เบื้องนอกพลันบังเกิดซุ่มเสียงผู้คนสองคนตวาดว่า

"เป็นผู้ใด? หยุดไว้!"

จากนั้นเป็นเสียงควับควับ เกาทัณฑ์หลายดอกได้ยิงออกไป

หัวหน้าองครักษ์นั้นใจหายวาบ กล่าวว่า

"กงกง เราจะออกไปชมดู"

พลางกระโดดปราดออกนอกประตู

อุ้ยเซี่ยวป้อพอติดตามออกไป ได้ยินเสียงอาวุธปะทะกันดังเปรื่องปร่างคนชุดเขียวสิบกว่าคนมือถืออาวุธหักหาญกับขบวนองครักษ์

อุ้ยเซี่ยวป้อฉุกคิดขึ้น

'แย่แล้ว บริวารเมี่ยงไปรุดมาช่วยเหลือมัน!'

หัวหน้าองครักษ์นั้น ชักกระบี่บงการออกคำสั่ง พลันปรากฏเงาคนถลันวูบวาบ หนึ่งบุรุษหนึ่งสตรีชุดเขียวสะอึกเข้ามาทางซ้ายขวากลุ้มจู่โจมใส่

ราชองครักษ์ที่ติดตามมาคุ้มครองอุ้ยเชี่ยวป้อทั้งสี่ล้วนอยู่ในละแวกใกล้เคียง พอได้ยินซุ่มเสียงผิดปกติก็รุดมาสมทบ แต่คนชุดเขียวทั้งหลายมีพลังฝีมือสูงเยี่ยมยิ่ง ชั่วพริบตาสยบองครักษ์คฤหาสน์ดังชิงฮ้วงไปสองคน

อุ้ยเชี่ยวป้อรีบหดกายกลับเข้าประตู ปิดประตูหมายลงกลอน พลันปรากฏกำลังภายในชุมหนึ่งแผ่ทะลักจากเบื้องนอก กระแทกอุ้ยเชี่ยวป้อซวนเซถอยไปด้านหลังหลายก้าว คนชุดเขียวสี่คนกระโดดปราดเข้ามาร้องดังๆ ว่า

"เมี่ยงไป่อยู่ที่ใด?"

ชายชราเครายาวผู้หนึ่งยื่นมือปราดออก คร่ากุมอุ้ยเชี่ยวป้อไว้ ถามว่า

"เมี่ยงไป่ถูกคุมขังอยู่ที่ใด?"

อุ้ยเชี่ยวป้อชี้มือไปยังเบื้องนอก โป้ปดว่า

"อยู่ในคุกใต้ดินเบื้องนอก"

ปรากฏคนชุดเขียวสองคนวิ่งตะบึงออกไป ในพวกพ้องพลันบังเกิดซุ่มเสียงหนึ่งดังว่า

"อยู่ที่นี้เอง"

ชายชราเครายาวเพิ่งทราบว่าอุ้ยเชี่ยวป้อกล่าวโป้ปด โทสะพลันประ-ดัง ยกคาบในมือขวาขึ้นฟันใส่อุ้ยเชี่ยวป้อ

อุ้ยเชี่ยวป้อมีฝีมือปราดเปรียว ถลันหลบมาด้านข้าง คนชุดเขียวที่ข้างเคียงคนหนึ่งพลันสะบัดฝ่ามือออก เสียงโครมเมื่อพลังฝ่ามือกระแทกใส่กลางหลังอุ้ยเชี่ยวป้อ ปลิวละลิ่วไปหลายวา ร่างฟาดกับพื้นแน่นิ่งไป คนชุดเขียวห้าหกคนพากันพุ่งกายไปชนใส่ประตูคุกคุมขัง แต่ประตูนี้หล่อ

หลอมจากเหล็กกล้า ยามกะทันหันไหนเลยกระแทกเปิดออกได้?

ได้ยินเบื้องนอก บังเกิดเสียงม้าล่อย่ำระรัว คฤหาสน์ดังชิงอ้วงส่งสัญญาณแจ้งเหตุขึ้น คนชุดเขียวผู้หนึ่งร้องว่า

"ต้องลงมือโดยรีบด่วน"

ชายชราเครายาวกระชากเสียงว่า

"ผู้ใดมิรู้จักลงมือโดยรีบด่วน?"

คนชุดเขียวคนหนึ่งบังเกิดปฏิภาณวูบ สะบัดแส้เหล็กอ่อนพัวพันเหล็กเส้นบนหน้าต่างคุกคุมขัง กระตุกมือวูบ เหล็กเส้นสองเส้นถูกดัดจนเป็นรูปโค้งทันที

ยามนี้ปรากฏคนชุดเขียวอีกสามคนวิ่งตะบึงเข้ามาหน้าคุกคุมขัง พื้นที่จำกัดเมื่อชุมนุมผู้คนเก้าคน จึงแออัดเบียดเสียด

อุ้ยเชี่ยวป้อผุดลุกขึ้นช้าๆ คิดหลบหนีสู่ภายนอกกลับถูกฝ่ายตรงข้ามพบเห็นประกายเย็นเยียบวูบหนึ่งกระบี่เล่มหนึ่งเสือกแทงใส่กลางหลังมัน

อุ้ยเชี่ยวป้อเบี่ยงวูบมาทางซ้าย กระบี่จึงจู่โจมผิดพลาด คนชุดเขียวอีกผู้หนึ่งแผดด่าอย่างขุ่นเคือง กวาดคาบฟาดฟันมายังหว่างเอวดังควับใหญ่

อุ้ยเชี่ยวป้อมิขบคิดมากความ กระโดดปราดขึ้นยึดจับเหล็กเส้นบนหน้าต่างคุกคุมขังไว้ คนชุดเขียวที่ใช้แส้คัดซี่กรง เห็นอุ้ยเชี่ยวป้อขัดขวางอยู่บนหน้าต่าง จึงหวดกระหน่ำแส้ใส่

อุ้ยเชี่ยวป้อปราศจากหนทางถอย ได้แต่สอดสองเท้าไปยังหว่างกลางเหล็กเส้นสองเส้น ทิ้งร่างลงวูบ กลับละล่ำลงภายในคุก ที่แท้เหล็กเส้นสองเส้นนี้ถูกดัดเป็นรูปโค้ง อุ้ยเชี่ยวป้อร่างผอมเล็ก กลับมุดลอดเข้าไปเสียงดังเมื่อแส้เหล็กอ่อนเส้นนั้นหวดใส่ซี่กรงหน้าต่าง คนชุดเขียวที่เบื้องนอกตวาดว่า

"ให้เรามุดเข้าไป"

คนชุดเขียวที่ใช้แส้ยื่นศีรษะหมายมุดลอดเข้ามาทางช่องโหว่นั้น แต่

อุ้ยเชี่ยวปัอเป็นเด็กหนุ่มสามารถมุดผ่านเข้ามา คนชุดเขียวนี้เรือนร่างบึกบึน ไหนเลยติดตามเข้ามาได้?

อุ้ยเชี่ยวปัอดึงมีดสั้นวิเศษจากในรองเท้า ร้องดังๆ ว่า

"กำลังหนุนรีบมา"

พลันได้ยินเสียงหวีด พลังขุมหนึ่งกระแทกลงใส่ศีรษะ อุ้ยเชี่ยวปัอไม่เข้าใจความนัย รีบทิ้งร่างลงเกลือกกลิ้งไปด้านข้างหลายเชียะ

ได้ยินเสียงระเบิดกึกก้องสะท้านแก้วหูแทบแตกทำลาย ดินทรายกระเซ็นใส่ใบหน้าปวดแปลบ อุ้ยเชี่ยวปัอกระโดดปราดขึ้น สายตายามกวาดมอง เห็นเมี่ยงไป่สองมือกวัดแกว่งโซ่เหล็กอาละวาดอย่างดุร้าย ส่งเสียงพิกลจากลำคอ ปลายลิ้นมันถูกตัดขาดตั้งแต่อยู่ในห้องทรงพระอักษร เสียงร่ำร้องจึงน่าประหวั่นพรั่นพรึงเป็นพิเศษ

ยามนี้ คนชุดเขียวที่ใช้แส้กำลังคิดมุดลอดซี่กรงหน้าต่างเข้ามา เมี่ยง-ไป่กลับสะบัดโซ่เหล็กในมือหวดใส่ ได้ยินเสียงแผดร้องโหยหวน คนชุดเขียวนั้นถูกหวดจนมันสมองไหลทะลัก ห่าโลหิตฉีดกระจายเสียชีวิต

อุ้ยเชี่ยวปัอแตกตื่นตระหนกยิ่ง ครุ่นคิดขึ้น

'มันไฉนทำร้ายพวกพ้องที่รุดมาช่วยเหลือมันถึงแก่ชีวิต'

จากนั้นฉุกคิดขึ้น

'ผิดท่าแล้ว มันหลังจากรับประทานผงพิษของเราลงไป มาตรแม้นถูกพิษแทรกซึม แต่ไม่เสียชีวิตในบัดดล กลับคลุ้มคลั่งฟั่นเฟือน!'

เหล่าคนชุดเขียวนอกหน้าต่างตวาดดังสับสน เมี่ยงไป่จึงยกโซ่เหล็กในมือหวดใส่หน้าต่างอย่างดุดันจนประกายไฟแลบกระจาย ฝุ่นละอองร่วงพรางพรู

อุ้ยเชี่ยวปัอดำนึงในใจ

'มันหากหันกลับมาจู่โจมใส่เรา บิดาคงต้องขึ้นสวรรค์แล้ว'

ยามคับขันไม่ขบคิดมากความ ยกมีดสั้นประกายดำชี้นแทงใส่กลางหลังเมี่ยงไป่สุดเรี่ยวแรง

เมี่ยงไปความจริงมีพลังฝีมือสูงเยี่ยม แต่หลังจากรับประทานยาพิษก็สูญเสียสติสัมปชัญญะ ไม่สามารถหลบเลี่ยง เสียงฉึกเมื่อมีดสั้นแทงถูกเป้าหมายอย่างถนัดถนี่

เมี่ยงไปแผดร้องสุดเสียง กวาดกราดโซ่เหล็กอย่างชุลมุนวุ่นวาย อุ้ยเชี่ยวปัอพลันลากข้อมือลงวูบ มีดสั้นเล่มนี้เป็นอาวุธสุดวิเศษ ถึงกับตัดกระดูกสันหลังเมี่ยงไปหักเป็นสองส่วน ร่างสูงใหญ่เมี่ยงไปล้มครืนลงบิดกายคราเดียวก็สิ้นใจตาย

คนชุดเขียวที่นอกหน้าต่างตะลึงลานกับที่ คล้ายพบเห็นเรื่องประหลาดพิสดารล้ำก็ปาน ผู้คนสามสี่คนพากันร้องว่า

"เด็กน้อยนี้สังหารเมี่ยงไปได้!"

ชายชราเครายาวกล่าวว่า

"รีบงัดซี่โครงหน้าต่างเข้าไป"

ภายใต้การลงมือของคนชุดเขียวทั้งหลาย ช่องโหว่ของเหล็กเส้นสองเส้นนั้นขยายใหญ่ขึ้น สตรีสาวชุดเขียวนางหนึ่งกล่าวว่า

"ให้ข้าพเจ้าเข้าไปเอง"

พลางลอยตัวขึ้น กระโดดปราดเข้ามา ท่าร่างกลับคล่องแคล่วสวยงามยิ่ง

อุ้ยเชี่ยวปัอยกมีดสั้นเสือกแทงใส่นาง สตรีสาวนั้นตวัดดาบใบหลิวขึ้นกันปะทะ เสียงฉับคราหนึ่ง ดาบใบหลิวนั้นถูกฟันหักสะบั้นเป็นสองท่อน

สตรีสาวนั้นใจหายวาบ แต่นางมีปฏิกิริยาปราดเปรียวยิ่ง สลัดมือซัดดาบหักนั้นใส่อุ้ยเชี่ยวปัอดุจประกายไฟ อุ้ยเชี่ยวปัอก้มศีรษะลงหลบเลี่ยง คิดไม่ถึงดาบหักเล่มนี้ตอนซัดออก คล้ายพุ่งใส่ใบหน้าตน แท้ที่จริงแฝงกระแสพลังพลิกแพลง พลันวกเป็นวงใส่ทรวงอกอุ้ยเชี่ยวปัอดังทึบ

ดาบใบหลิวนี้แม้หักสะบั้น แต่รอยหักกลับคมกริบยิ่ง มิคาดดาบหักมิเพียงไม่ปักทะลวงใส่ทรวงอกอุ้ยเชี่ยวปัอ กลับลื่นไถลลงสู่พื้น อุ้ยเชี่ยว-ปัอเองก็งงงันวูบ สตรีสาวนั้นพลันประกบนิ้วเรียวงามจี้พุ่งออกสกัดจุดบน

ร่างกายอุ้ยเชี่ยวปัอไว้ ส้มฟุบลงกับพื้น

เห็นเหล็กเส้นบนหน้าต่าง ยิ่งดัดยิ่งกว้างใหญ่ ชายชราเครายาวและคนชุดเขียวผู้หนึ่งมุดปราดเข้าคุกคุมขัง พลิกซากศพเมี่ยงไปขึ้นตรวจดู พากันโพล่งว่า

"เป็นเมี่ยงไปจริงๆ"

ชายชราเครายาว คิดเคลื่อนย้ายซากศพออกนอกหน้าต่าง แต่แล้วพบว่าโซ่ตรวนที่พันธนาการร่างเมี่ยงไปตรึงติดกับผนังศิลา ยามกะทันหันไม่สามารถกระชากหลุดมา

สตรีสาวนั้นพลันหยิบฉวยมีดสั้นอุ้ยเชี่ยวปัอขึ้นสะบัดมือวูบวาบในเสียงฉับๆ โซ่ตรวนที่พันธนาการร่างเมี่ยงไปล้วนถูกฟันขาดสะบั้น ชายชราเครายาวชมเชยว่า

"มีดที่ดี"

พลางผลักไสซากศพออกทางช่องซี่กรงหน้าต่าง คนชุดเขียวที่เบื้องนอกจึงรับไป

สตรีสาวนั้นก็ผลักหนุนอุ้ยเชี่ยวปัอออกนอกหน้าต่าง จากนั้นทั้งสามมุดปราดตามติดออกไป ชายชราเครายาวสั่งว่า

"นำเด็กผู้นี้ไปด้วย พอออกจากคฤหาสน์ ให้แยกย้ายกระจายออก ยามค่ำคืนสมทบกันในที่เดิม"

เหล่าคนชุดเขียวรับคำ หนึ่งในจำนวนนั้นหนีบร่างอุ้ยเชี่ยวปัอไว้ที่ซอกแขน โถมออกจากตึกศิลา

ได้ยินเสียงควับเคว้ียวอื้ออึง องครักษ์ในสังกัดคฤหาสน์ดังชิงอ้วงยี่สิบกว่าคนระดมยิงเกาทัณฑ์ใส่ ดังชิงอ้วงกุมดาบบัญชาการรบด้วยตนเอง ควรทราบว่านักโทษหลวงหากหลบหนีไปได้ เป็นความผิดสาหัสปานใดมันย่อมต้องรับผิดชอบ

เหล่าคนชุดเขียวยามกะทันหันถูกห่าเกาทัณฑ์สกัดไว้ ไม่สามารถทะลวงฝ่าออกไป คนชุดเขียวที่โอบอุ้มซากศพเมี่ยงไปร้องว่า

"ตามเรามา"

พลางยกซากศพขึ้นขวางกั้นอยู่เบื้องหน้า

ดังชิงอ้วงกวาดตามองมา เห็นอุ้ยเซี่ยวปัอถูกฝ่ายตรงข้ามคร่ากุมไว้ จึงร้องสั่งว่า

"หยุดยิง อย่าได้ทำร้ายถูกกุ่ยกงกง"

ขบวนมือเกาทัณฑ์พอฟังจึงหยุดมือ เหล่าคนชุดเขียวล้วนมีพลังฝีมือสูงเยี่ยม ปฏิกิริยาปราดเปรียว พากันโห่ร้องก้อง บุกทะลวงออกไป

ชายชราเครายาวโบกมือวูบ คนชุดเขียวสี่คนก็กุมกระชับอาวุธถาโถมเข้าหาดังชิงอ้วง

เหล่าองครักษ์แตกตื่นตกใจยิ่ง ไม่คำนึงถึงการไล่ล่าศัตรู ฮือโหมเข้ามาพิทักษ์คุ้มครองดังชิงอ้วง มิคาดนี่เป็นแผนหลอกล่อซ้ายจู่โจมขวาของชายชราเครายาว คนชุดเขียวที่หลงเหลือ ฉกฉวยโอกาสทะยานขึ้นกำแพงล้อม หลบหนีจากไป

คนชุดเขียวที่จู่โจมดังชิงอ้วงทั้งสี่ มีตัวเบาปราดเปรียวยิ่ง พุ่งฉวัดเฉวียนอยู่ท่ามกลางขบวนองครักษ์ทั้งหลาย รอจนพวกพ้องหลบหนีไปสิ้น ก็กระโดดขึ้นกำแพงล้อม ตวัดมือทั้งแปดซัดอาวุธลับสิบกว่าชนิดใส่ดังชิงอ้วง เหล่าองครักษ์อุทานอย่างแตกตื่น ควงอาวุธปัดป้ายอาวุธลับ แต่ยังปรากฏลูกดอกตัวหนึ่งซัดใส่แขนซ้ายดังชิงอ้วง ยามชุลมุนวุ่นวาย คนชุดเขียวทั้งสี่ก็ติดตามหลบหนีไป

อุ้ยเซี่ยวปัอถูกผู้คนหนีบไว้ที่ซอกแขน โลดแล่นตะบึงอย่างเร่งร้อน พลันได้ยินท้องถนนเบื้องหน้าบังเกิดเสียงฝีเท้าม้าดังระรัว ที่แท้เป็นกองทหารรุดมาสมทบ

เหล่าคนชุดเขียวพลันหมุนกาย วิ่งตะบึงเข้าบ้านเรือนราษฎรข้างคฤหาสน์ดังชิงอ้วงหลังหนึ่ง ปิดประตูลงกลอนหลบหนีออกทางประตูหลัง

บุคคลเหล่านี้ก่อนปฏิบัติการก็ตรวจทำเลสถานที่อย่างละเอียด ตระเตรียมหนทางถอยแต่แรก พอออกพ้นจากประตูหลัง ลดเลี้ยวตามตรอก

เล็กซอยน้อยเข้าสู่ตึกใหญ่หลังหนึ่ง ทุกผู้คนพากันเปลื้องอาภรณ์ชุดเขียวที่สวมใส่ออก ผลัดเปลี่ยนเป็นสวมชุดสีสันต่างๆ ปลอมแปลงเป็นชาวนา บ้างแบกฟืนบ้างหาบผัก จากนั้นปรากฏคนชุดเขียวสองคนผลักเคลื่อนย้ายรถไม้คันหนึ่งมา บนรถจัดวางถังไม้ขนาดใหญ่สองใบ แยกย้ายบรรจุอุ้ยเซี่ยวป๊อและซากศพเมี่ยงไปลงในถัง

อุ้ยเซี่ยวป๊อเพิ่งค่ำคำ 'มารดาท่านเถอะ' ในใจ เบื้องบนศีรษะปรากฏผลจ๊อ (พุทราจีน) จำนวนมากเทกระหน่ำลงมากลบร่างเขาไว้ จากนั้นฝาถังถูกปิดลงไม่อาจเห็นสิ่งใดอีก

อุ้ยเซี่ยวป๊อรู้สึกเรือนร่างโยกไหว คาดว่ารถไม้ควบขับออกจากตึกระหว่างผลจ๊อแม้มีช่องว่าง ไม่ถึงกับสิ้นใจตาย แต่ลมหายใจอึดอัดติดขัดยิ่ง ต้องครุ่นคิดขึ้น

'บริวารของเมี่ยงไปคร่ากุมเรากลับไปครั้งนี้ คงควักล้วงหัวใจบิดาออกมาเซ่นสังเวยเมี่ยงไป ทางที่ประเสริฐสามารถพบพานกองทหารในระหว่างทาง เราจะออกกำลังกระแทก ชนถังไม้ล้มลงเปิดเผยร่องรอย'

แต่จุดเส้นของเขาถูกจี้สกัด ไหนเลยขยับเคลื่อนไหวได้ เร่งรุดเดินทางเป็นเวลานาน ก็ไม่พบเห็นทหารกรมเมือง

อุ้ยเซี่ยวป๊อค่าทอในใจครู่หนึ่ง หวาดกลัวอยู่ครู่หนึ่ง คิดอ้าปากกัดกินผลจ๊อ แต่ปากไม่อาจเคลื่อนไหว ไหนเลยกัดถูกได้? ยามประหวั่นพรั่นพรึงรู้สึกเหน็ดเหนื่อยอิดโรย มินานให้หลังก็เคลิ้มหลับไป

พอตื่นขึ้นมา รถยังคงห้อตะบึง รู้สึกตลอดทั้งร่างปวดเมื่อย ยังไม่สามารถขยับเคลื่อนกาย ต้องครุ่นคิดขึ้น

'บิดาครั้งนี้ มิอาจหนีรอดจากห้วงความตายแน่นอน รอสักครู่ได้แต่แผดด่าระบายความชุ่นข้องในอกไปบ้าง ยี่สิบปีให้หลัง ก็ถือกำเนิดเป็นชายฉกรรจ์ใหม่'

จากนั้นขบคิดสืบต่อ

'ดีที่เมี่ยงไปถูกเราฆ่าทิ้ง มิเช่นนั้นพวกมันคร่ากุมเรากลับไป ต้อง

เดี่ยวเข็ญทรมานอย่างสาหัส เมี่ยงไป่เป็นจอมขุนนางกังฉิน เราอุ้ยเชี่ยว-ป้อเป็นเพียงปีศาจน้อยในซ่องคณิกา หนึ่งชีวิตแลกหนึ่งชีวิต บิดานับว่ามีเปรียบกว่ามากนัก...ฮา...ฮา...'

ในเมื่อไม่สามารถหนีเอาชีวิตรอด ได้แต่ปลอบประโลมตนเองเยี่ยงนี้ แม้บอกว่าตนเองมีเปรียบกว่า ในใจกลับไม่ยินดีกระไร

ชั่วครู่ให้หลัง ก็เคลิ้มหลับไปอีก ครั้งนี้นอนเป็นเวลานาน พอตื่นขึ้นมารู้สึกรถม้าควบขับตามพื้นดินอันราบเรียบ สุดท้ายหยุดยั้งชะงักลง กลับไม่มีผู้ใดปล่อยเขาออกมา ทิ้งเขาอยู่ในถังบรรจุผลจ้อ

ผ่านไปเนิ่นนาน พลันบังเกิดเสียงเกรียวกราว ฝาถังจึงถูกเปิดขึ้น คนผู้หนึ่งกอบผลจ้อเหนือศีรษะออก อุ้ยเชี่ยวป้อจึงสูดลมหายใจลึกๆ ลืมตาขึ้น เห็นรอบบริเวณมืดทะมึน เบื้องบนศีรษะปรากฏแสงสว่างรำไร

คนผู้นั้นพลันยื่นสองมือลงมา ดึงร่างอุ้ยเชี่ยวป้อขึ้นจากถังไม้โอบไว้ในวงแขน ที่ด้านข้างมีคนถือโคมไฟดวงหนึ่ง ที่แท้เป็นยามวิกาลแล้ว อุ้ย-เชี่ยวป้อเห็นผู้โอบอุ้มตน เป็นชายชราหน้าเคร่งขรึมสำรวมผู้หนึ่ง ตนเองอยู่กลางลานตึกอันกว้างใหญ่ พอกลอกกลิ้งสายตาสำรวจมอง ถึงกับคร่ำ-ครวญในใจอย่างหวนโหย

แลเห็นเบื้องหน้าสายตา เป็นห้องโถงกว้างใหญ่หลังหนึ่ง ยืนไว้ด้วยผู้คนหลายสิบคน ล้วนสวมใส่ชุดเขียว ศีรษะโพกผ้าขาว หว่างเอวรัดสายรัดสีขาว อยู่ในเครื่องแต่งกายไว้ทุกข์ กึ่งกลางห้องโถงจัดตั้งแท่นสถิตวิญญาณ จุดเทียนไขสีครามแปดเล่ม

อุ้ยเชี่ยวป้อตอนอยู่ในเมืองเอี้ยงจิว คราใดที่ตระกูลใหญ่ประกอบพิธีเคารพศพผู้ตาย มักรุดไปร่วมความครึกครื้น รับกำนัลเงินทองมาสักหลายตำลึง บางครั้งฉกฉวยโอกาสที่ผู้คนไม่ทันระวัง ก็จูงแพะขโมยแกะหยิบฉวยภาชนะบางประการซุกไว้ในอกเสื้อ นำไปจำหน่ายยังท้องตลาด ดังนั้นเห็นการประดับห้องตั้งศพจนชาชิน ที่ข้างห้องตั้งศพแขวนป้ายผ้าสีขาวไว้อาลัยหลายผืน บุตรธิดาผู้ตายหลายคนสวมชุดปอไว้ทุกข์คุกเข่า

อยู่ด้านข้าง ผู้คนในห้องโถงล้วนมีสีหน้าคับแค้นรันทด

อุ้ยเชี่ยวป้อพอเห็นสภาพเช่นนี้ ถึงกับแตกตื่นจนขวัญกระเจิดกระเจิงตอนอยู่ในถังไม้ ก็นึกได้ว่าตนเองต้องถูกผ่าทรวงอกควักดวงใจเช่นสังเวยเมี่ยงไป๋ ยามนี้พอประสบเหตุจริงๆ ยังอดไหวหวั่นพรั่นใจมิได้

ชายชรานั้นวางร่างอุ้ยเชี่ยวป้อลง ใช้มือซ้ายประคับประคอง ตบฟาดฝ่ามือขวากับทรวงอกกลางหลังหลายครา คลายจุดที่จี้สกัดให้

อุ้ยเชี่ยวป้อรู้สึกเช่าอ่อนระทวย ไม่สามารถยืนหยัดมั่น ชายชรานั้นจึงยื่นมือออก ประคองซอกแขนขวาเขาไว้

อุ้ยเชี่ยวป้อขบคิดอย่างว่องไว

'เราจะนึกหาหนทางหลบหนีอย่างไร?'

ดูจากสภาพการณ์ คนในห้องโถงล้วนมีพลังฝีมือสูงเยี่ยม หากคิดหลบหนีจากไป นับว่าลำบากแสนเข็ญยิ่ง แต่จะอย่างไรเมื่อต้องตายยามนี้จุดเส้นของตนรับการตบคลาย สมควรทดลองเสี่ยงดูอย่างมากก็ถูกคราคุมกลับมา ยังดีกว่ารามอรอความตาย

สายตายามกวาดมอง เห็นผู้คนส่วนใหญ่ในห้องโถงเป็นบุรุษ ยังมีหลวงจีนนักพรต และสตรีหลายนางสะพายดาบกระบี่ครบครัน

เห็นชายกลางคนผู้หนึ่งเดินถึงหน้าแท่นสถิตวิญญาณ กล่าวว่า

"วันนี้ความ...ความแค้นยิ่งใหญ่ สามารถชำระล้างตั่ว...ตั่วกอ (พี่ใหญ่) ท่านสามารถนอน...นอนตาหลับแล้ว"

มิทันขาดคำ ต้องสะอึกสะอื้นร่ำไห้ออกมา คุกเข่าลงที่หน้าแท่นสถิตวิญญาณ บุคคลอื่นในห้องโถงก็มีสีหน้ารันทดหดหู่

อุ้ยเชี่ยวป้อคิดแผดด่าสักหลายคำแต่เกรงว่าฝ่ายตรงข้ามจะลงมือจู่โจมไม่สามารถหนีรอดได้ จึงสะกดกลั้นไว้

ในกลุ่มคนพลันบังเกิดซุ่มเสียงทุ้มหนักเสียงหนึ่งดังว่า

"บัดพลีสังเวย"

เห็นชายฉกรรจ์ร่างบึกบึน ศีรษะโพกผ้าขาวเปลือยร่างท่อนบนผู้หนึ่ง

ก้าวยาวๆ ออกมา ในมือถือถาดไม้ใบหนึ่งเทิดขึ้นเหนือศีรษะ ในถาดปูผ้าแดง บนผ้าแดงจัดวางศีรษะมนุษย์เลือดเนื้อเลอะเลือนหัวหนึ่ง

อุ้ยเชี่ยวปัอแตกตื่นจนแทบสิ้นสติไป ลอบร้องในใจ

'มารคามันเถอะ ลูกเต่าเหล่านี้คงคิดตัดศีรษะเราแล้ว'

จากนั้นคำนึงสืบไป

'นี่เป็นศีรษะของผู้ใด? เป็นคังชิงอ้วงหรือโซะเฮียกทู้กันแน่?'

แต่ทว่าถาดไม้นั้นเทิดทูนขึ้นสูง ไม่อาจเห็นเค้าหน้าของศีรษะหัวนั้น เห็นชายฉกรรจ์เปลือยร่างท่อนบนนั้นวางถาดไม้ลงบนโต๊ะบูชา คุกเข่าโครมลง ที่หลงเหลือล้วนปฏิบัติตาม คุกเข่าลงเปล่งเสียงร่ำไห้ดังสนั่นหวั่นไหว

อุ้ยเชี่ยวปัอฉุกคิดขึ้น

'ไม่หลบหนีตอนนี้ จะรอถึงเวลาใด?'

หันกายหมายวิ่งหนี ชายชราที่เฝ้าดูแลเขาพลันตะปบแขนเสื้ออุ้ยเชี่ยวปัอไว้ กระทุ้งศอกใส่กลางหลังเบาๆ จุดเส้นอุ้ยเชี่ยวปัอเพิ่งรับการตบคลาย เรี่ยวแรงยังไม่ฟื้นฟู พอถูกผลักกระทุ้ง ต้องคุกเข่าโครมลง ได้แต่ลอบร้องในใจ

'โจรเมี่ยงไป่ เต่าเมี่ยงไป่ บิดาปลิดชีวิตท่านในมีดเดียว เมื่อลงถึงปรภพ เราจะแทงใส่ท่านอีกหลายมีด'

ยามนั้น ผู้คนบางคนกราบกรานเสร็จสิ้นยืดกายขึ้น บ้างยังหมอบฟุบร่ำไห้กับพื้น อุ้ยเชี่ยวปัอต้องขบคิดขึ้น

'ลูกผู้ชายชาตรีกลับร่ำไห้เยี่ยงนี้ ช่างหน้าไม่อายนัก ลูกเต่าเมี่ยงไป่มีอันใดดี ไยต้องอาลัยอาวรณ์ไป?'

ทุกผู้คนร่ำไห้ชั่วขณะ ชายชราร่างผอมสูงผู้หนึ่งจึงสาวเท้าถึงหน้าแท่นสถิตวิญญาณ กล่าวเสียงกังวาน

"พี่น้องทั้งหลาย ความแค้นของอึ้งเฮียงจู้ (หัวหน้าหน่วยแซ่อึ้ง) เราสามารถชำระล้าง ชุนนางกังฉินเมี่ยงไป่ในที่สุดถูกปลิดปลง นับเป็นข่าวมงคลของหน่วยแชบักตัง (หน่วยไพรมรกต) สมาคมทีตี่หวย (สมาคมฟ้า

ดิน) เรา..."

อุ้ยเชี่ยวปัอพอฟังคำ 'ขุนนางกังฉินเมี่ยงไปในที่สุดถูกปลิดปลง' ถึงกับสมองลั่นอึงอล ทั้งแตกตื่นทั้งยินดี บังเกิดความคิดประการหนึ่งวาบสู่ห้วงสมอง

'หรือคนประตานี้มิใช่บริวารเมี่ยงไป หากแต่เป็นศัตรูของมัน?"

คำพูดถัดจากนั้นของชายชราผอมสูง อุ้ยเชี่ยวปัอล้วนไม่ได้ยินชัดเจนรอจนระงับสติลง ได้ยินมันกล่าวว่า

"...วันนี้พวกเราบุกคฤหาสน์คังชิงอ้วง คร่ากุมเมี่ยงไป่เป็นผลสำเร็จ น้องพี่สังกัดหน่วยอื่นของสมาคมเราพอทราบเรื่อง ย่อมต้องนับถือเลื่อมใสหน่วยไพรมรกตเรากล้าหาญชาญชัย เพียบพูนด้วยไหวพริบปัญญา"

คนชุดเขียวทั้งหมดล้วนสนับสนุนว่า

"ถูกต้องคราครั้งนี้ หน่วยไพรมรกตเรามีหน้ามีตาแล้ว"

"เรื่องนี้หากแพร่สะพัดไปทั่วแผ่นดิน เกรงว่าตามแผงน้ำชาดงผูกเรื่องเป็นตำนานเล่าขาน นามหน่วยไพรมรกตเราจะเป็นอมตะยั่งยืน"

ทุกผู้คนว่ากล่าวจนดึกดักอักโข บรรยากาศอันรันทดหดหู่เมื่อครู่ปลาสนาการสิ้น

อุ้ยเชี่ยวปัอรับฟังถึงตอนนี้ ปราศจากความคลางแคลงสงสัยอีกต่อไป ทราบว่าผู้คนเหล่านี้เป็นผู้กล้าอันห้าวหาญ เขาแม้อายุยังเยาว์ แต่เคยได้ยินวีรกรรมของสมาคมฟ้าดินมา

ครั้งกระโน้นทหารแมนจูบุกเข้ายึดเมืองเอี้ยงจิว ประหารฆ่าชาวบ้านชาวเมืองติดต่อกันสิบวัน เป็นสภาพสยดสยองสุดบรรยาย ห่างจากตอนนี้เพียงยี่สิบปี อุ้ยเชี่ยวปัอตั้งแต่เล็ก ก็ได้ยินผู้คนเอ่ยอ้างถึงการทารุณกรรมของทหารแมนจู ยามนี้พอเห็นเหล่านักสู้ผู้กล้าที่ถือการเข่นฆ่าสังหารขุนนางแมนจูเป็นภาระส่วนตัวนี้ กลับยินดีจนลืมตน ยามกะทันหันลืมเลือนว่าตนเองเป็นขันทีน้อยในราชสำนักแมนจู

ชายชราผอมชูบรอจนคลื่นเสียงผู้คนสงบลง จึงเอ่ยสืบต่อ

"สองปีมานี้ หน่วยไพรมรกตเราคำนึงถึงความแค้นของอึ้งเฮียงจู้มิรู้เลือน สาบานว่าต้องปลิดชีวิตเมี่ยงไป นำศีรษะสุนัขของมันมาเซ่นไหว้อึ้งเฮียงจู้ วันนี้วิญญาณบนสวรรค์ของท่านผู้เฒ่า พอเห็นศีรษะเมี่ยงไปย่อมต้องปลาบปลื้มปีติ"

อีกผู้หนึ่งกล่าวว่า

"เมี่ยงไปได้รับยกย่องเป็นจอมยุทธ์อันดับหนึ่งของแมนจู ตอนนี้ตายในเงื้อมมือพวกเรา จอมยุทธ์ที่สองที่สามของแมนจู คงกลัวจนแทบตายแล้ว"

ทุกผู้คนหัวร่อครืนออกมา อุ้ยเซี่ยวป้อต้องครุ่นคิดขึ้น

'พวกท่านบัดเดี๋ยวร่ำไห้ บัดเดี๋ยวหัวร่อ กลับคล้ายทารกก็ปาน'

ในกลุ่มคน พลันบังเกิดซุ่มเสียงเย็นยะเยียบเสียงหนึ่งดังว่า

"เป็นหน่วยไพรมรกตฆ่าเมี่ยงไปหรือ?"

ทุกผู้คนพอฟัง ล้วนสงบซุ่มเสียงลง ทั้งหมดล้วนทราบว่าเมี่ยงไปถูกขันทีน้อยผู้หนึ่งฆ่าทิ้ง นับเป็นข้อเท็จจริงที่มิอาจกลบเกลื่อนลบล้างได้ ผ่านไปเนิ่นนานคนผู้หนึ่งจึงกล่าว

"ที่สังหารเมี่ยงไปแม้เป็นบุคคลอื่น แต่คนผู้นั้นฉกฉวยโอกาสที่หน่วยไพรมรกตเราบุกเข้าคฤหาสน์คังชิงอ้วง สภาพการณ์สับสนวุ่นวาย ปลิดชีวิตเมี่ยงไป"

คนแรกนั้นกล่าวเสียงเย็นชา

"ที่แท้เป็นเช่นนี้"

"คี้เล่าซา ท่านกล่าวเยี่ยงนี้หมายความอย่างไร?"

"มิมีใด เพียงแต่พี่น้องหน่วยอื่นหากสอบถามว่าเป็นผู้ใดในหน่วยไพรมรกตเราฆ่าเมี่ยงไป พวกท่านที่ประโคมโหมตน เกรงว่าไม่สามารถตอบได้"

ทั้งหมดล้วนเงียบงันไป รู้สึกซุ่มเสียงคี้เล่าซาแม้ระคายหู แต่คำพูดของมันกลับเป็นความจริงยากโต้แย้ง

ชายชราผอมสูงนั้นกล่าวว่า

"สองปีมานี้ หน่วยเราไร้หัวหน้าปกครอง ทั้งหมดเลือกเฟ้นเรารักษาการแทนชั่วคราว บัดนี้ความแค้นของอึ้งเฮียงจู้สามารถชำระล้าง ผู้น้องขอมอบป้ายประกาศิตคืนต่อแท่นสถิตวิญญาณของอึ้งเฮียงจู้ ขอพี่น้องทั้งหลายคัดเลือกผู้มีความสามารถคนใหม่"

พลางล้วงป้ายทองเหลืองใบหนึ่งจากอกเสื้อ วางลงบนโต๊ะบูชาอย่างนอบน้อม

คนผู้หนึ่งพลันกล่าวว่า

"สองปีมานี้ ซิ่งงั้งกิมเอ็ก (ปีกทองเนตรทิพย์) ลี้ลักสี่ลี้ตั่วกอดูแลภารกิจในหน่วยไพรมรกตเป็นระเบียบเรียบร้อย ตำแหน่งหัวหน้าหน่วยนี้นอกจากท่านแล้วมีผู้ใดคู่ควรรับได้?"

อีกผู้หนึ่งกล่าวว่า

"เท่าที่เราทราบมา ตำแหน่งหัวหน้าหน่วยต่างๆ ล้วนเป็นหัวหน้าหน่วยรุ่นก่อนเสนอนามขึ้นต่อสมาคมขออนุมัติ หรือก่อนตายสั่งเสียให้บุคคลอื่นดำรงสืบแทน ไม่บังควรเลือกเฟ้นแต่งตั้งกันเอง"

คนแรกนั้นกล่าวว่า

"อึ้งเฮียงจู้เสียชีวิตในเงื้อมมือเมี่ยงไป่อย่างกะทันหัน ไหนเลยสั่งเสียได้? เกี้ยเล่าลัก (อันดับหกแซ่เกี้ย) ท่านทัดทาน มิให้ลี้ตั่วกอตำแหน่งหัวหน้าหน่วย เกรงว่ามีเจตนาอื่นเคลือบแฝง"

เกี้ยเล่าลักกระซากเสียงว่า

"ชุยเท็กจื้อ (ศิรษะล้านแซ่ชุย) อย่าได้ปรักปรำคน เรามีเจตนาใดเคลือบแฝง?"

"ท่านคิดสนับสนุนเจ้ฮู (พี่เขย) ท่านมุ่ยเยี่ยมกง (เฒ่าเครางาม) กวนยี่กอเป็นหัวหน้าหน่วย เมื่อถึงเวลานั้นท่านที่เป็นกู่กู๋ (น้องชายภรรยา) ก็มีศักดิ์ศรีสูงส่งขึ้น"

เกี้ยเล่าลักร้องดังๆ ว่า

"กวนยี่กอเป็นเจ้ฮูเราหรือไม่ นั่นเป็นอีกเรื่องหนึ่ง แต่คราน้ี้กวนยี่-กอนำกำลังบุกคฤหาสน์ดังชิงอ้วงกระทำการใหญ่สำเร็จ กลับมาพร้อมกับชัยชนะ วิจารณ์ตามพลังฝีมือ นับว่าเลิศล้ำกว่าลี้ตั่วกอ"

ศีรษะล้านแซ่ชุยพลันหัวร่อดังๆ กล่าวว่า

"กวนยี่กอมีความสามารถใหญ่หลวงจริง นำกำลังบุกเข้าคฤหาสน์ดัง-ชิงอ้วง แต่สุดท้ายเมี่ยงไปกลับถูกเด็กหนุ่มผู้หนึ่งปลิดชีวิตในมีดเดียว"

ในกลุ่มคน พลันปรากฏบุคคลหนึ่งเดินออกมาหยุดยืนที่หน้าแท่นสถิตวิญญาณอย่างขุ่นเคือง อุ้ยเซี่ยวป้อจดจำออกว่า มันคือชายชราเครายาวที่นำพวกพ้องบุกเข้าคฤหาสน์ดังชิงอ้วงเอง เห็นมันไว้เครายาวจรดอกสารรูปเหี้ยมหาญยิ่ง ดังนั้นมีฉายามุ่ยเยี่ยมกง (เฒ่าเครางาม) แท้ที่จริงแซ่กวนนามอันกี มันถลึงจ้องมองศีรษะล้านแซ่ชุย กล่าวว่า

"ท่านประคารมกับเกี้ยเล่าลัก ไฉนก้าวร้าวถึงเรา?"

ศีรษะล้านแซ่ชุยถอยกายไปก้าวใหญ่ กล่าวว่า

"เรา...เราก็มิได้ก้าวร้าวท่าน เพียงแต่ท่านอารมณ์วู่วามร้อนแรงไปมักเอ่ยปากด่าคน หากดำรงตำแหน่งหัวหน้าหน่วย เกรงว่ามิอาจผ่านวันเวลาอย่างสุขสงบ"

ทุกผู้คนวิพากษ์วิจารณ์ดังสับสน บ้างบอกว่าลี้ตั่วกอศักดิ์ศรีสูงส่งเปี่ยมเมตตาธรรม บ้างบอกว่ากวนยี่กอห้าวหาญเด็ดเดี่ยว พลังฝีมือยอดเยี่ยม สุดท้ายยากที่จะตกลงใจได้

พลันปรากฏคนผู้หนึ่งร่ำไห้ออกมา กล่าวว่า

"อี้งเฮียงจู้เอยอี้งเฮียงจู้ ขณะที่ท่านมีชีวิต หน่วยไพรมรกตเราปรองดองเพียงไหน พี่น้องทั้งหลายสมัครสามัคคีร่วมแรงร่วมใจกัน มิคาดท่านกลับถูกเมี่ยงไปฆ่าทิ้ง หน่วยไพรมรกตเราปราศจากบุคคลที่มีคุณสมบัติเพียบพร้อมเช่นท่านอีก"

ทุกผู้คนเห็นพ้องด้วย หวนนึกถึงคุณความดีของอี้งเฮียงจู้เมื่อครั้งกระโน้น ผู้คนจำนวนมากอดหลั่งน้ำตามิได้

อุ้ยเชี่ยวปัอยืนหยัดอยู่ด้านข้าง เห็นทั้งหมดทุ่มเถียงเกี่ยงงอนกัน รู้สึกสนุกสนานยิ่ง ตอนแรกกริ่งเกรงว่าคนเหล่านี้เป็นบริวารเมี่ยงไป่ คร่ากุมตนมาหมายบัดพลีเซ่นสังเวย รอจนทราบว่าทั้งหมดชิงชังเมี่ยงไป่จนจับจิต ค่อยคลายใจลง แต่แล้วฟังว่าฝ่ายตรงข้ามชิงชังอาฆาตทหารแมนจูจับจิต ก็เริ่มหมกมุ่นกังวลขึ้นมา ครุ่นคิดขึ้น

'คนเหล่านี้เข้าใจว่าเราเป็นขันทีน้อยในราชสำนักแมนจู มิว่าอธิบายอย่างไร พวกมันย่อมมิเชื่อถือ รอจนเลือกตำแหน่งหัวหน้าหน่วยเสร็จสิ้นที่กระทำเป็นอันดับแรกคือปลิดชีวิตเรา อีกประการเราได้ยินความลับพวกมันจนหมดสิ้น แม้ไม่ฆ่าปิดปากเรา ก็ต้องคุมขังเราไว้ บิดายังคงหลบลี้หนีหน้าจึงประเสริฐ'

พอได้คิด ล่าถอยมายังข้างประตูทีละก้าว ภาวนาว่าในห้องโถงหากเกิดเรื่องวุ่นวายขึ้น จะหลบหนีจากไปทันที

ได้ยินบุคคลหนึ่งกล่าวว่า

"ในความเห็นของเรา ยังคงขอให้ลี้ตั่วกอและกวนยี่กอประลองฝีมือพิสูจน์ผลแพ้ชนะกัน เพียงจี้ถึงก็หยุดยั้ง ไม่อาจทำร้ายคน"

เกี้ยเล่าลักสนับสนุนเป็นบุคคลแรกว่า

"ตกลง ประลองฝีมือชิงชัย หากแม้นลี้ตั่วกอได้ชัย เราก็ขอสนับสนุนลี้ตั่วกอเป็นหัวหน้าหน่วย"

อุ้ยเชี่ยวปัอฉุกคิดขึ้น

'ท่านสนับสนุนเยี่ยงนี้ ย่อมมั่นใจว่าพี่เขยท่านมีพลังฝีมือเหนือล้ำกว่าลี้ตั่วกอนั่นเอง'

กระทั่งอุ้ยเชี่ยวปัอยังนึกคิดเช่นนี้ บุคคลอื่นย่อมคาดคิดเฉกเช่นกัน ฝ่ายสนับสนุนปีกทองเนตรทิพย์ลี้ลักสี่จึงร้องว่า

"ตำแหน่งหัวหน้าหน่วย เป็นการบงการบัญชาพี่น้องทั่วทั้งหน่วย หามีส่วนเกี่ยวข้องกับพลังฝีมือประเสริฐเลิศหรือไม่

"หากใช้วิธีประลองฝีมือเลือกหัวหน้าหน่วยจริงๆ ในหน่วยไพรมรกต

หากแม้นมีบุคคลอื่นพลังฝีมือเหนือล้ำกว่ากวนยี่กอ ก็ต้องเปลี่ยนเป็นให้มันดำรงตำแหน่งหัวหน้าหน่วยหรือ?"

ในยามสับสนวุ่นวาย พลันปรากฏบุคคลหนึ่งกล่าวเสียงเย็นชา

"อึ้งเฮียงจู้เอยอึ้งเฮียงจู้ ท่านหลังจากเสียชีวิตทุกผู้คนล้วนลืมเลือนท่าน คำสาบานที่ให้ไว้ล้วนกลับกลายเป็นลมที่ผายออกมา"

อุ้ยเซี่ยวป้อพอฟัง จดจำออกว่าเป็นคี้เล่าซาซึ่งชมชอบแดกดันผู้คนในกลุ่มคนปรากฏซุ่มเสียงผู้คนดังว่า

"คี้เล่าซา ท่านหมายความว่ากระไร?"

คี้เล่าซาหัวร่อแค่นๆ กล่าวว่า

"ครั้งกระโน้นเราเคยคุกเข่าหน้าซากศพอึ้งเฮียงจู้กรีดเลือดสาบานว่า 'พี่น้องท่านใดสามารถสังหารเมี่ยงไป่ล้างแค้นให้กับอึ้งเฮีย เราคี้ปิวเซ็งจะยกย่องมันเป็นหัวหน้าหน่วยเรา ขอยึดมั่นคำสาบานนี้โดยเคร่งครัด' เราคี้-เล่าซาจดจำขึ้นใจตลอดมา ไม่ถือเป็นลมที่ผายออกเด็ดขาด"

พริบตานั้น ทั่วทั้งห้องโถงล้วนเงียบสงัดปราศจากซุ่มเสียงใด ที่แท้ทุกผู้คนก็เคยสาบานวาจาดังกล่าวเช่นกัน ชั่วครู่ให้หลัง ยังคงเป็นเกี้ยเล่า-ลักไม่อาจสะกดกลั้นใจได้ กล่าวว่า

"คี้ซากอกล่าวไม่ผิด แม้แต่เราก็เคยกล่าวเยี่ยงนั้น แต่ที่สังหารเมี่ยง-ไป่เป็น..."

ขณะว่ากล่าว หันกายหมายสืบเสาะหาอุ้ยเซี่ยวป้อ พลันเห็นอุ้ยเซี่ยวป้อชักเท้าข้างหนึ่งออกนอกธรณีประตู คิดหลบหนีจากไป จึงร้องดังๆ ว่า

"จับตัวไว้ อย่าให้มันหลบหนีไป"

อุ้ยเซี่ยวป้อสะกิดเท้าหมายหลบหนี กลับปรากฏผู้คนหกเจ็ดคนถาโถมตามติดมา ฝ่ามือสิบกว่าข้างตะปบคว้าร่างอุ้ยเซี่ยวป้อไว้ กระชากลากกลับมา อุ้ยเซี่ยวป้อร้องดังๆ ว่า

"นี่ ลูกเต่าทั้งหลาย พวกท่านฉุดลากบิดาไยกัน?"

เขาเข้าใจว่าคราครั้งนี้ไม่อาจรอดชีวิตเด็ดขาด มิสู้ด่าให้สมใจ ในกลุ่มคน ปรากฏคนโพกผ้านักศึกษาผู้หนึ่งเดินออกมา กล่าวว่า

"น้องเราอย่าได้ด่าคน"

อุ้ยเชี่ยวป้อจดจำซุ่มเสียงมันออก จึงกล่าว

"ท่านคือคี้เล่าซา (อันดับสามแซ่คี้) กระมัง?"

คนผู้นั้นคือคี้ปิวเซ็ง ยามนั้นงงงันวูบกล่าวว่า

"เจ้ารู้จักเรา?"

"ข้าพเจ้ารู้จักมารดาท่าน!"

คี้ปิวเซ็งแฝงกลิ่นอายของหนอนตำราอยู่สามส่วน มิทราบว่านี้เป็นคำด่าคน กล่าวอย่างงงงัน

"ท่านไฉนรู้จักมารดาเรา?"

"ข้าพเจ้าเป็นคู่ขาของมารดาท่าน ไหนเลยมิรู้จัก?"

ทุกผู้คนหัวร่อฮาๆ หวั่นไหว กล่าวว่า

"ขันทีน้อยนี้เจ้าคารมนัก"

คี้ปิวเซ็งเพิ่งทราบว่าอุ้ยเชี่ยวป้อกำลังกลั่นแกล้งก่อกวนมัน ต้องหน้าแดงวูบ จากนั้นกล่าวอย่างจริงจัง

"น้องเราไฉนจึงปลิดชีวิตเมี่ยงไป่?"

อุ้ยเชี่ยวป้อพลันบังเกิดปฏิภาณวูบ ร้องดังๆ ว่า

"เมี่ยงไป่ประกอบเรื่องชั่วร้าย เข่นฆ่าสังหารนักสู้ผู้กล้าชาวฮั่นไปมากมายสุดคณานับ เราอุ้ยเชี่ยวป้อมิยอมอยู่ร่วมฟ้าเดียวกับมัน ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้าเป็นคนดีๆ กลับถูกมันคร่ากุมไปเป็นขันที นับว่าคับแค้นจนปรารถนาใคร่บดขยี้มันแหลกลาญคามือ"

เขาทราบว่ายิ่งกล่าวยิ่งพลุ่งพล่านดาลเดือด โอกาสหนีเอาชีวิตรอดก็เพิ่มพูนทวีคูณ จึงร่ำร้องเป็นการใหญ่

ผู้คนในห้องโถงท่านมองดูเรา เราเหลียวดูท่าน ตื่นเต้นตระหนกสุดเปรียบปาน คี้ปิวเซ็งถามว่า

"ท่านเป็นขันทีนานเท่าใด?"

"ยังมิถึงครึ่งปี ข้าพเจ้าความจริงเป็นชาวเมืองเอี้ยงจิว กลับถูกมันคร่ากุมมายังนครหลวง มารดามันเถอะ เมี่ยงไป่โสโครก ตายแล้วยังต้องถูกผลักขึ้นภูเขาดาบ ลงกระทะน้ำมัน ย้ำหัวตะปู..."

จากนั้นระดมพร่างพรูคำด่าของชาวเมืองเอี้ยงจิวออกไป สตรีกลางคนนางหนึ่งพลันกล่าวว่า

"มันเป็นชาวเมืองเอี้ยงจิวจริงๆ"

สำเนียงเสียงกล่าวของนาง ก็เป็นสำเนียงชาวพื้นเมืองเอี้ยงจิว อุ้ย-เซี่ยวป้อรีบกล่าวว่า

"ซ่อซ้อ (น้าสาว) พวกเราชาวเมืองเอี้ยงจิวถูกชาวเมืองแมนจูเข่นฆ่าสังหารติดต่อกันสิบวัน ตั้งแต่เช้าถึงค่ำ มิเคยมีเวลาหยุดชะงัก เอี่ยเอี้ย (ปู่) ตั่วไหนไน่ (ย่าคนที่หนึ่ง) ยี่ไหนไน่ (ย่าอันดับสอง) ของข้าพเจ้าต่างตายหมดสิ้น ปีศาจแมนจูเข่นฆ่าจากประตูเมืองตะวันตก จากประตูเมืองทิศเหนือเข่นฆ่าถึงประตูเมืองทิศใต้ ล้วนเป็นคำสั่งฆ่าของเมี่ยงไป่ ข้าพเจ้า... ข้าพเจ้ากับมันมีความแค้นไม่ยอมอยู่ร่วมฟ้าเดียวกัน"

เขาเคยได้ยินผู้คนบรรยายถึงความสยดสยองของการล้างเมืองเอี้ยง-จิวเมื่อยี่สิบปีก่อน ยิ่งว่ากล่าวยิ่งเป็นจริงเป็นจัง ทุกผู้คนรับฟังจนจิตใจหวั่นไหว เฒ่าเดรางามกวนอันกีกล่าวว่า

"ช่างน่าสมเพชนัก"

อุ้ยเซี่ยวป้อแต่งเติมว่า

"กระทั่งบิดาข้าพเจ้าก็ถูกเมี่ยงไป่ฆ่าทิ้งไปด้วย"

ศีรษะล้านแซ่ชยพลันถามว่า

"ปีนี้ท่านอายุเท่าใด?"

"สิบสี่สิบห้าปี"

"ภัยพิบัติของเมืองเอี้ยงจิว ห่างจากตอนนี้เป็นเวลายี่สิบกว่าปี ไฉนบิดาก็ถูกเมี่ยงไป่ฆ่าทิ้งด้วย?"

อุ้ยเชี่ยวป้อพบว่าพลั้งปากโป้ปดผิดพลาดไป จึงกล่าว

"ข้าพเจ้าทราบได้อย่างไร ตอนนั้นข้าพเจ้ายังไม่ถือกำเนิด เป็นมารดาข้าพเจ้าบอกให้ทราบ"

ศีรษะล้านแซ่ชุยหัวร่อพลางกล่าวว่า

"ต่อให้บิดาท่านเสียชีวิตตอนที่ท่านอยู่ในครรภ์มารดา ช่วงเวลายังไม่ถูกต้อง"

คี้ปิวเชิงกล่าวว่า

"น้องแซ่ชุย น้องท่านนี้เพียงบอกว่าบิดามันถูกเมี่ยงไปฆ่าทิ้ง หาได้ผนวกว่าเสียชีวิตในคราเอี้ยงจิวถูกล้างผลาญสิบวัน เมี่ยงไปเป็นขุนนางกังฉินมาเนิ่นนานปี ปีใดที่มิได้ฆ่าคน?"

ศีรษะล้านแซ่ชุยอับจนถ้อยคำไป เกี้ยวเล่าลักพลันถามว่า

"น้องเราบอกว่าเมี่ยงไปสังหารนักสู้ผู้กล้าชาวฮั่นมากมายสุดคณานับเกี่ยวข้องอันใดกับท่าน?"

อ้ยเชี่ยวป้อร้ำร้องว่า

"ไหนเลยไม่เกี่ยวข้อง? ข้าพเจ้ามีสหายสนิทผู้หนึ่งถูกเมี่ยงไปดร่ากุมเข้าพระราชวัง ทำร้ายถึงแก่ชีวิต ข้าพเจ้าพลอยถูกผนวกเข้าไปด้วย"

"สหายท่านเป็นผู้ใด?"

"เป็นยอดฝีมืออันกระเดื่องเลื่องลือ นามเม้าจับโป้ย"

ผู้คนสิบกว่าคนอุทานดังอาออกมา เกี้ยเล่าลักกล่าวว่า

"เม้าจับโป้ยเป็นสหายท่าน? มันยังไม่ตาย"

อุ้ยเชี่ยวป้อร้องโพล่งว่า

"มันยังไม่ตาย? อย่างนั้นประเสริฐแท้ โปรดเชื้อเชิญมันมา ข้าพเจ้าต้องการพบมัน"

เฒ่าเคราง่ามกวนอันกีกล่าวว่า

"ประเสริฐ สหายน้อยนี้ที่แท้เป็นศัตรูหรือสหายมีความสำคัญใหญ่หลวงนัก เล่าลัก ท่านนำน้องพี่หลายคนไปเชื้อเชิญเม้าจับโป้ยมา"

เกี้ยเล่าลักรับคำ หันกายออกจากห้องโถง คี้ปิวเช็งลากเก้าอี้มาตัวหนึ่ง กล่าวว่า

"น้องเราเชิญนั่ง"

อุ้ยเซี่ยวป้อไม่เคยรู้จักคำเกรงอกเกรงใจมาก่อน ดังนั้นทรุดกายนั่งลง จากนั้นมีคนยกหมี่ชามหนึ่ง น้ำชาถ้วยหนึ่งมา อุ้ยเซี่ยวป้อหิวโหยยิ่ง จึงรับประทานจนหมดสิ้น

เฒ่าเครางามกวนอันกี คี้ปิวเช็ง รวมทั้งปีกทองเนตรทิพย์ลี้ลักสี่ต่างโอภาปราศรัยกับเขา ถ้อยคารมเกรงใจยิ่ง แท้ที่จริงกำลังสอบถามชาติกำเนิดและประสบการณ์ที่ผ่านมาของอุ้ยเซี่ยวป้อ

อุ้ยเซี่ยวป้อก็ไม่ปกปิดอำพราง บางครั้งประโคมโหมสักหลายประโยค ด่าเมี่ยงไปสักหลายคำ ในที่สุดบอกเล่าเหตุการณ์ที่ช่วยเหลือดังฮีฮ่องเต้ คร่ากุมเมี่ยงไปออกไป เพียงปกปิดเรื่องราวที่ร่ำเรียนฝีมือจากไฮ้เล่ากงไว้

กวนอันกีและพวกทราบแต่แรกว่า เมี่ยงไปถูกกลุ่มชันทีน้อยคร่ากุมไว้ พอฟังคำบ่งบรรยายของอุ้ยเซี่ยวป้อ เฒ่าเครางามกวนอันกีถึงกับทอดถอนใจ กล่าวว่า

"เมี่ยงไปเป็นจอมยุทธ์แห่งแมนจู มิเพียงถูกท่านฆ่าทิ้ง ยังถูกท่านคร่ากุม นับเป็นปรากฏการณ์หาฏิหาริย์จริงๆ"

สนทนาอยู่ครึ่งชั่วยาม เฒ่าเครางาม ปีกทองเนตรทิพย์ล้วนเป็นนักเลงเก่าอันโชกโชน แม้รู้สึกถ้อยร้อยวาจาอุ้ยเซี่ยวป้อกลิ้งกลอกวกวน แต่ข้อความสำคัญล้วนถูกต้องสมจริง พลันได้ยินเสียงฝีเท้าดังมา ประตูห้องโถงถูกผลักเปิดออก ชายฉกรรจ์สองคนหามแคร่แคร่หนึ่งเดินเข้ามา เกี้ยเล่าลักตามติดอยู่ด้านหลัง กล่าวว่า

"เจ้ฮู (พี่เขย) เราเชื้อเชิญเม้าจับโป๊ยมาแล้ว"

อุ้ยเซี่ยวป้อกระโดดปราดขึ้น เห็นเม้าจับโป๊ยนอนเหยียดยาวอยู่บนแคร่หาม เบ้าตาลึกกลวง สองแก้มตอบลึก สีหน้าซูบซีดอิดโรย จึงโพล่งว่า

"ท่าน...ท่านป่วยไข้หรือ?"

ขณะที่เกี้ยเล่าลักเชื้อเชิญเม้าจับโป๊ยมา เม้าจับโป๊ยเข้าใจว่าหน่วยไพรมรกตแห่งสมาคมฟ้าดินมีเรื่องราวคิดปรึกษาหารือ พอพบเห็นอุ้ยเซี่ยวป๊อถึงกับตื่นเต้นยินดี ร้องว่า

"เซี่ยวป๊อ เจ้าก็หลบหนีออกมาได้? เราคุ่นคิดถึงเจ้าตลอดเวลา ตั้งใจว่าหลังจากอาการบาดเจ็บทุเลา จะเข้าวังรุดไปช่วยเหลือเจ้า"

คำพูดพอกล่าว ผู้คนที่คลางแคลงใจอยู่สามส่วนถึงกับเชื่อมั่นว่าถ้อยคำร้อยวาจาอุ้ยเซี่ยวป๊อล้วนเป็นความสัตย์ อุ้ยเซี่ยวป๊อเป็นสหายเม้าจับโป๊ย ทั้งสองต่างถูกคร่าตัวไปจริงๆ

เม้าจับโป๊ยแม้มิใช่สมาชิกสมาคมฟ้าดิน แต่มีเกียรติภูมิในยุทธจักรไม่เคยกล่าวโป้ปดมาก่อน ระหว่างนี้ถูกทางกรมเมืองประกาศจับกุม อุ้ยเซี่ยวป๊อเมื่อเป็นสหายมัน ย่อมมิใช่ขันทีในพระราชวังจริงๆ พร้อมกันนั้นเห็นสีหน้าเม้าจับโป๊ยเปี่ยมแววพลุ่งพล่านยินดี แสดงว่ามีไมตรีคบหากับเด็กหนุ่มนี้อย่างลึกซึ้ง

อุ้ยเซี่ยวป๊อกล่าวว่า

"เม้าตั่วกอ ท่านรับบาดเจ็บหรือ?"

เม้าจับโป๊ยทอดถอนใจ กล่าวว่า

"ค่ำคืนนั้นเราหลบหนีออกจากวัง กลับเผชิญพบราชองครักษ์ เราอาศัยหนึ่งต้านทานห้า สยบฝ่ายตรงข้ามสองคน ตนเองก็ถูกฟันใส่สองดาบดิ้นรนหลบหนีมา กลับปรากฏราชองครักษ์ไล่ล่าตาม ความจริงมิอาจหนีรอดได้ ดีที่รับการช่วยเหลือจากสหายในสมาคมฟ้าดินช่วยชีวิตเราไว้ เจ้า...เจ้าก็ได้รับการช่วยเหลือจากสมาคมฟ้าดินหรือ?"

เฒ่าเครางามและพวกมีสีหน้ากระอักกระอ่วน มิคาดอุ้ยเซี่ยวป๊อกลับกล่าวว่า

"ใช่แล้ว ขันทีชรานั้นคุกคามข้าพเจ้าเป็นขันทีน้อย จนบัดนี้จึงมีโอกาสหลบหนีมา จนพบพานคนของสมาคมฟ้าดิน"

คนของสมาคมฟ้าดินลอบระบายลมหายใจ รู้สึกอุ้ยเซี่ยวป๊อกล่าวเช่น

นี้ เท่ากับรักษาหน้าพวกมันไว้ ต้องลอบสำนึกตื้นตัน

ครั้นแล้วเกี้ยเล่าลักชักนำเม้าจับโป๊ยและอุ้ยเซี่ยวป๊อเข้าพักผ่อนในห้องข้าง คนของหน่วยไพรมรกตยังหารือเรื่องราวในห้องโถงสืบไป

เม้าจับโป๊ยรับบาดเจ็บสาหัส แม้ผ่านการรักษาพยาบาลครึ่งปี ร่างกายยังอ่อนแอยิ่ง คิดใคร่กล่าววาจา กลับปราศจากเรี่ยวแรง อุ้ยเซี่ยวป๊อรู้สึกเหตุการณ์ดำเนินถึงขั้นนี้ ฝ่ายตรงข้ามคงไม่สังหารตน เมื่อคลายใจลงก็ขดตัวบนเก้าอี้ตัวหนึ่งเคลิ้มหลับไป

วันรุ่งขึ้นพอตื่นขึ้นมา ปรากฏชายฉกรรจ์ผู้หนึ่งยกน้ำล้างหน้าและอาหารเช้าเข้ามา อุ้ยเซี่ยวป๊อต้องครุ่นคิดขึ้น

'ต้อนรับขับสู้ดียิ่ง กลับยึดถือเราเป็นนายใหญ่แล้ว'

พลันเห็นนอกประตูห้องยืนไว้ด้วยคนชุดเขียวสองคน นอกหน้าต่างก็มีอยู่สองคน มาตรแม้นแสรังเตร็ดเตร่ไปมา แต่แสดงว่าได้รับคำสั่งให้เฝ้าควบคุมเขามิให้หลบหนีไป

อุ้ยเซี่ยวป๊อหมกมุ่นกังวลขึ้นมา ครุ่นคิดขึ้น

'หากเห็นเราเป็นอาคันตุกะ ไฉนจัดชายฉกรรจ์สี่คนนี้เฝ้าควบคุมเรา'

จากนั้นบังเกิดความคึกคะนองเยี่ยงทารกขึ้น

'คิดเฝ้าดูแลเราอุ้ยเซี่ยวป๊อ เกรงว่าไม่ง่ายนัก เราพานจะออกไปเที่ยวเตร็ดเตร่ ดูว่าพวกท่านจะทำอย่างไรเราได้?'

กวาดตาสำรวจมอง พลันนึกได้แผนการหนึ่ง ยกมือผลักเปิดหน้าต่างด้านทิศตะวันออกโดยแรง คนชุดเขียวทั้งสี่พอได้ยินเสียงผิดปกติ พากันกวาดสายตามายังหน้าต่างบานนี้ อุ้ยเซี่ยวป๊อเมื่อชักนำทั้งสี่เบือนสายตามา ก็กระชากเปิดประตูห้องออก จากนั้นเกลือกกลิ้งร่างมุดปราดไปใต้เตียง

คนชุดเขียวทั้งสี่ได้ยินเสียงเปิดประตู รีบหันขวับมา เห็นประตูทั้งสองบานเปิดอ้ากว้าง ล้วนใจหาย คนทั้งสี่ได้รับคำสั่งมาเฝ้าควบคุมอุ้ยเซี่ยวป๊อ พอเห็นประตูเปิดออก ต่างเข้าใจว่าอุ้ยเซี่ยวป๊อหลบหนีไปแล้ว คนทั้งสี่อุทานดังระงม โถมเข้าห้องข้างมา เห็นเม้าจับโป๊ยหลับสนิทบนเตีย

อุ้ยเซี่ยวป้อกลับอันตรธานจนไร้ร่องรอยจริงๆ

คนผู้หนึ่งร้องว่า

"เด็กผู้นี้หลบหนีไปไม่ไกลนัก รีบแยกย้ายออกไล่ล่าสกัด เราจะไปแจ้งเหตุ"

อีกสามคนรับคำ พากันโลดแล่นออกไป อุ้ยเซี่ยวป้อจึงมุดปราดจากใต้เตียง ส่ายอาดๆ สู่ห้องโถงใหญ่

พอผลักประตูเข้าไปเห็นเฒ่าเครางามและปีกทองเนตรทิพย์นั่งเคียงคู่กัน คนชุดเขียวที่รับคำสั่งให้เฝ้าดูแลอุ้ยเซี่ยวป้อผู้หนึ่ง กำลังรายงานอย่างร้อนรุ่มว่า

"เด็ก...เด็กหนุ่มนั้นพลันหลบ...หลบหนีไปแล้ว มิทราบไป...ไปยังที่ใด..."

มิทันจบคำ พลันเห็นอุ้ยเซี่ยวป้อปรากฏกายขึ้น ถึงกับเบิกตาจนกลมกว้าง ซุ่มเสียงขาดหายแต่กลางคัน

อุ้ยเซี่ยวป้อบิดขี้เกียจคราหนึ่ง กล่าวว่า

"สองท่านตื่นเช้านัก"

เฒ่าเครางามและปีกทองเนตรทิพย์สบตากันวูบ กล่าวกับคนชุดเขียวนั้นว่า

"ล่าถอยไป ใช้การไม่ได้จริงๆ"

จากนั้นกล่าวกับอุ้ยเซี่ยวป้อว่า

"เชิญนั่ง เมื่อคืนหลับสบายดีกระมัง?"

อุ้ยเซี่ยวป้อทรุดนั่งลงอย่างยิ้มแย้มแจ่มใส กล่าวว่า

"สบาย สบายยิ่ง"

เพิ่งขาดคำ ประตูห้องโถงถูกผลักออก เงาร่างสองสายพลิ้วปราดเข้ามา คนผู้หนึ่งร่ำร้องว่า

"กวนยี่กอ เด็กชายนั้นมิทราบหลบหนีไปที่..."

คำ 'ใด' มิทันเปล่งจากปาก เหลือบเห็นอุ้ยเซี่ยวป้อนั่งอยู่ในห้องโถง

ดัง[illegible]านดังเอิะออกมา

อุ้ยเซี่ยวป้ออดหัวร่อฮาๆ มิได้ กล่าวว่า

"พวกท่านทั้งสี่ใช้การไม่ได้เกินไป กระทั่งเด็กทารกคนหนึ่งยังเฝ้าไม่อยู่ ข้าพเจ้าหากคิดหลบหนีคงหนีหายไปแต่เนิ่นๆ แล้ว"

คนผู้หนึ่งกล่าวอย่างโง่งม

"ท่าน...ท่านออกมาได้อย่างไร?"

อุ้ยเซี่ยวป้อหัวร่อพลางกล่าวว่า

"ข้าพเจ้ารู้จักวิชาล่[illegible]หนหายตัว"

"มีวิชาล่องหน[illegible]ายตัวจริงๆ?"

"ย่อมแน่นอน เพียงแต่ไม่อาจถ่ายทอดต่อท่าน"

เฒ่าเครางาม[illegible]คลื่ว โบกมือต่อคนชุดเขียวทั้งสอง สั่งว่า

"ล่าถอยไปเถอะ"

ปีกทองเนตรทิพย์ลี้ลักสี่กล่าวว่า

"น้องแซ่อ้ยอายยังเยาว์ กลับมีไหวพริบปราดเปรื่อง [illegible] เลื่อมใสของผู้คนนัก"

พลันได้ยินที่ไกลตา บังเกิดเสียงฝีเท้าม้าดังระรัว เฒ่าเครางามและปีกทองเนตรทิพย์พากันผุดลุกขึ้น โพล่งว่า

"เป็นผู้ใดรุดมา?"

เพิ่งขาดคำ ปรากฏคนผู้หนึ่งโถมเข้าห้องมา ร้องดังๆ ว่า

"ท่านประมุขมาถึง!"

เฒ่าเครางามและปีกทองเนตรทิพย์อุทานว่า

"ว่ากระไร?"

"ท่านประมุขและหัวหน้าหน่วยอีกสี่ท่าน ควบขับม้ามุ่งตรงมายังทิศทางด้านนี้"

"เจ้าทราบได้อย่างไร?"

"บริวารพบพานในระหว่างทาง ท่านประมุขสั่งบริวารรุดมาแจ้งข่า[illegible]

ล่วงหน้า"

เฒ่าเครางามจึงห่อปากส่งสัญญาณเรียกผู้คนเข้าสู่ห้องโถง ประกาศว่า

"ท่านประมุขเดินทางมาถึง ทั้งหมดพากันออกไปต้อนรับ"

ข่าวคราวพอถ่ายทอดออก ทุกผู้คนล้วนระเบิดเสียงโห่ร้องออกมา เฒ่าเครางามกุมมืออุ้ยเซี่ยวป๊อกล่าวว่า

"น้องเรา ติดตามพวกเราออกไปต้อนรับท่านประมุขเถอะ"

อุ้ยเชี่ยวป้อติดตามเฒ่าเครางาม ปีกทองเนตรทิพย์และพวกออกมายังนอกประตูใหญ่ เห็นผู้คนร้อยกว่าคนยืนเรียงรายเป็นระเบียบเรียบร้อย ทุกผู้คนมีสีหน้ากระตือรือร้นจนคึกคัก

ชั่วครู่ให้หลัง ปรากฏชายฉกรรจ์สองคนยกแคร่หามเม้าจับโป๊ยออกมาด้วย ปีกทองเนตรทิพย์กล่าวว่า

"เม้าเฮียเป็นอาคันตุกะของสมาคมเรา มิต้องเกรงใจปานนี้"

เม้าจับโป๊ยกล่าวว่า

"รับทราบนามยิ่งใหญ่ของท่านประมุขแซ่ตั้งมานาน เฉกเช่นอสนีบาตฟาดกรอกหู วันนี้สามารถมีโอกาสกรากพบ ต่อให้...ต่อให้ต้องตายทันที ก็...ก็ไม่เป็นที่เสียดายแล้ว"

กระแสเสียงแม้อ่อนล้าระโหย แต่หน้าแดงฉานสดใส แสดงว่ากระตือรือร้นจนคึกคัก

ได้ยินเสียงฝีเท้าม้าใกล้เข้ามา ม้าเร็วสิบกว่าตัวห้อตะบึงตรงมา ผู้โดยสารบนหลังม้าสามตัวแรก มิรอให้พาหนะเคลื่อนเข้าใกล้ ก็พลิ้วลงจากหลังม้า ปีกทองเนตรทิพย์และพวกล้วนสะอึกเข้ารับหน้า ได้ยินคนผู้หนึ่งกล่าวว่า

"ท่านประมุขรอคอยอยู่เบื้องหน้า ขอเชิญลี้ตั่วกอ กวนยี่กอและพวกไป..."

ดังนั้นปีกทองเนตรทิพย์ เฒ่าเตรางาม คี้ปิวเช็ง ศีรษะล้านแซ่ชุยและพวกหกคนขึ้นสู่หลังม้า ติดตามขบวนม้าเร็วห้อตะบึงไป สร้างความผิดหวังแก่เม้าจับโป๊ยอย่างยิ่ง กล่าวว่า

"ท่านประมุขแซ่ตั้งไม่มาหรือ?"

คำถามนี้กลับมิมีผู้ใดตอบได้ ผ่านไปเนิ่นนาน ปรากฏคนผู้หนึ่งควบขับม้ามาถ่ายทอดคำสั่ง ระบุนามชื่อคนสิบสามคน ให้รุดไปพบพานท่านประมุข ผู้คนทั้งสิบสามคนยินดียิ่ง ห้อม้าควบตะบึงไป

อุ้ยเชี่ยวป้อถามว่า

"เม้าตั่วกอ ท่านประมุขแซ่ตั้งคงชราภาพยิ่งกระมัง?"

"เรา...เราไม่เคยพบเห็นมาก่อน ผู้คนในยุทธจักรล้วนนับถือเลื่อมใสท่านประมุขแซ่ตั้ง แต่คิดพบพานท่าน...ท่านผู้เฒ่าสักครา กลับยากเย็นยิ่ง"

อุ้ยเชี่ยวป้อพอฟัง ต้องไม่ยินยอมพร้อมใจ ศิษย์สังกัดหน่วยไพรมรกต เห็นท่านประมุขไม่รุดมาแน่นอน คนผู้หนึ่งจึงตักเตือนเม้าจับโป๊ยว่า

"เม้าเอี้ย (นายแซ่เม้า) ท่านยังคงเข้าห้องไปพักผ่อน ประมุขเราหากรุดมาจะไปเชื้อเชิญท่านมาพบพาน"

เม้าจับโป๊ยสั้นศีรษะกล่าวว่า

"เราคงรอคอยอยู่นอกประตู ท่านประมุขหากมาถึง เรากลับพำนักภายในห้อง ออกจะ...ออกจะเสียมารยาทไป โอ มิทราบชั่วชีวิตของเราเม้าจับโป๊ยมีวาสนาพบพานท่านผู้เฒ่าสักคราหรือไม่?"

อุ้ยเชี่ยวป้อติดตามเม้าจับโป๊ยเดินทางจากเมืองเอี้ยงจิวสู่นครหลวง ตลอดรายทางฟังจากถ้อยคารมมันมิเห็นชนชาวบู๊ลิ้มใดอยู่ในสายตา บัดนี้กลับเคารพยำเกรงประมุขแซ่ตั้งปานนี้ นับเป็นเรื่องไม่เคยมีมาก่อน กระทั่งตนเองพลอยบังเกิดความระย่นย่อขึ้นมา พลันได้ยินเสียงฝีเท้าม้า

ดังขึ้นอีกครา ม้าเร็วสี่ตัวควบขับตรงมา ผู้คนบนหลังม้าตัวแรกพอพลิ้วกายลงจากหลังม้า ก็ประสานมือกล่าวว่า

"ท่านประมุขเชื้อเชิญเม้าจับโป๊ยเอี้ย อุ้ยเซี่ยวป๊อเอี้ยรุดไปพบพาน"

เม้าจับโป๊ยโห่ร้องด้วยความยินดี กระโดดปราดขึ้นจากแคร่หามกลับกระทบกระทั่งถูกบาดแผล ร้องโอยคำหนึ่ง ตกวูบลงในแคร่อีกคราปากยังร้องว่า

"รีบไป รีบไป"

อุ้ยเซี่ยวป๊อก็ปีติยินดียิ่ง ครุ่นคิดขึ้น

'ผู้อื่นเรียกหาเราเป็นกงกง (คำยกย่องขันที) มามากนัก ชั่วชีวิตเพิ่งได้ยินคำอุ้ยเอี้ย (นายแซ่อุ้ย) เป็นคราแรก ฮา...ฮา...บิดากลับเป็นอุ้ย-เซี่ยวป๊อเอี้ย'

เทวทูตสองคน รับแคร่หามเม้าจับโป๊ยยึดถือไว้ ควบขับม้าทั้งสองเคียงคู่กัน เทวทูตอีกคนหนึ่งมอบม้าคู่ขาให้กับอุ้ยเซี่ยวป๊อ ตัวเองโดยสารม้าอีกตัวหนึ่งตามติดอยู่ด้านหลัง ทั้งหมดเร่งรุดตามทางหลวงเป็นระยะทางสามลี้ ก็ลดเลี้ยวขวาไปตามทางน้อยสายหนึ่ง ตลอดรายทางล้วนมีบุรุษฉกรรจ์สองสามคน บ้างนั่งบ้างยืนทำหน้าที่รักษาการณ์ เทวทูตที่นำทางยื่นนิ้วก้อยชี้ลงสู่พื้น คนเฝ้ารักษาจึงผงกศีรษะ ยื่นนิ้วออกแสดงเป็นรหัสลับ

อุ้ยเซี่ยวป๊อเห็นรหัสของทั้งหมดผิดแผกแตกต่าง มิทราบหมายความว่ากระไร เดินทางอีกสิบสองสิบสามลี้มาถึงหน้าตึกหลังหนึ่ง

เทวทูตที่นำทางชูนิ้วแสดงรหัสต่อชายฉกรรจ์ที่หน้าตึก ชายฉกรรจ์ที่เฝ้าประตูผู้หนึ่งร้องว่า

"อาคันตุกะมาถึง"

จากนั้นประตูใหญ่เปิดออก ปีกทองเนตรทิพย์ เฒ่าเครางามและชายฉกรรจ์ที่ไม่เคยพบหน้าสองคนออกมาต้อนรับ ชักนำทั้งสองเข้าสู่ห้องโถงใหญ่ ชายฉกรรจ์ผู้หนึ่งกล่าวกับอุ้ยเซี่ยวป๊อว่า

"อุ้ยเอี้ยเชิญดื่มน้ำชาในที่นี้ ท่านประมุขคิดสนทนากับเม้าเอี้ยก่อน"

จากนั้นหามแคร่ของเม้าจับโป๊ยเข้าไป

อุ้ยเซี่ยวป้อดื่มน้ำชาถ้วยหนึ่ง บ่าวทาสยกอาหารว่างสี่จานมา อุ้ย-เซี่ยวป้อรับประทานชิ้นหนึ่ง ครุ่นคิดขึ้น

'อาหารว่างนี้เปรียบกับภายในวังหลวง ยังเป็นรองมากนัก'

แต่เขากำลังหิวโหย ยังรับประทานอาหารว่างลงไปไม่น้อย ผ่านไปครึ่งชั่วยาม ปีกทองเนตรทิพย์และพวกทั้งสี่ออกมาอีกครา ชายชราเครายาวดอกเลาผู้หนึ่งกล่าวว่า

"ท่านประมุขขอเชิญอุ้ยเอี้ย"

อุ้ยเซี่ยวป้อรีบกลืนอาหารว่างในปากลงคอ ยกมือเช็ดถูชายเสื้อ ติดตามคนทั้งสี่เข้าไป มาถึงหน้าห้องข้างหลังหนึ่ง ชายชรานั้นเลิกม่านประตูขึ้น กล่าวว่า

"มังกรขาวอุ้ยเซี่ยวป้อมาถึง"

อุ้ยเซี่ยวป้อทั้งตื่นเต้นทั้งยินดี ครุ่นคิดขึ้น

'มันกลับล่วงรู้ฉายาเรา คงเป็นเม้าตั่วกอบ่งบอกแล้ว'

ภายในห้อง ปรากฏนักศึกษากลางคนผู้หนึ่งผุดลุกขึ้น กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"เชิญเข้า"

อุ้ยเซี่ยวป้อเดินเข้าห้องไป เฒ่าเครางามกล่าวว่า

"ท่านนี้คือประมุขแซ่ตั้งของสมาคมเรา"

อุ้ยเซี่ยวป้อกวาดตามอง เห็นท่านสีหน้าอ่อนโยนนุ่มนวล แต่สายตาเจิดจ้าดุจสายฟ้าพวยพุ่งตรงมา กลับใจหายวูบ งอเข่าคุกลงกราบกราน

นักศึกษานั้นก้มกายประคองเขาขึ้นมา กล่าวว่า

"ไม่ต้องมากมารยาท"

อุ้ยเซี่ยวป้อถูกท่านหนุนยอวูบหนึ่ง พลันรู้สึกตลอดทั้งร่างร้อนผะผ่าวสยิวกายเฮือกหนึ่ง ไม่อาจกราบกรานได้ นักศึกษานั้นยิ้มพลางกล่าวว่า

"น้องท่านนี้สังหารจอมยุทธ์แมนจูเมี่ยงไป ล้างแค้นให้กับชนชาวเรา จำนวนมากมายสุดคณานับ มีชื่อสะท้านแผ่นดินในไม่กี่วัน เลื่องลือตั้งแต่เยาว์วัยเช่นนี้ นับเป็นประวัติการณ์จริงๆ"

อุ้ยเชี่ยวป๊อความจริงหนังหน้าหนายิ่ง หากเป็นผู้อื่นชมเชยเช่นนี้ต้องประโคมโอ่สักครา แต่ยามอยู่เบื้องหน้าประมุขสมาคมที่แฝงอำนาจบารมีกลับตะกุกตะกักไม่สามารถกล่าวได้ ประมุขสมาคมฟ้าดินชี้มือไปยังเก้าอี้ตัวหนึ่ง ยิ้มพลางกล่าวว่า

"เชิญนั่ง"

ท่านเองทรุดนั่งลงก่อน อุ้ยเชี่ยวป๊อก็นั่งลง ปิกทองเนตรทิพย์ทั้งสี่กลับยืนห้อยมือสำรวม

ประมุขสมาคมฟ้าดินกล่าวว่า

"ได้ยินเม้าจับโป๊ยเอี้ยบอกว่า น้องเราเคยดำเนินอุบายสังหารนายทหารแมนจูคนหนึ่งที่เชิงเขาติกเซ่งซัวเมืองเอี้ยงจิว ประกอบความดีความชอบเป็นครั้งแรก เพียงไม่ทราบน้องเราคร่ากุมเมี่ยงไป๋อย่างไร?"

อุ้ยเชี่ยวป๊อเงยหน้าขึ้น พอสบตากับท่านถึงกับใจเต้นระทึกตูมตาม วาจาคุยโอ่ที่นึกไว้เต็มอก พริบตานั้นลืมเลือนหมดสิ้น พอเอ่ยปากก็บอกความจริงว่า เป็นที่โปรดปรานของคังฮีอย่างไร เมี่ยงไป๋บังอาจก้าวร้าวอย่างไร ตนเองกับฮ่องเต้หนุ่มรวมกำลังคร่ากุมมันอย่างไรออกไป

ประมุขสมาคมฟ้าดินผงกศีรษะ กล่าวว่า

"ที่แท้เป็นเช่นนี้ วิชาฝีมือของน้องเรากับเม้าเอี้ย ไม่เป็นแนวทางเดียวกัน ท่วงท่าเป็นของสำนักเสียวลิ้ม แนวทางกำลังกายภายในกลับเป็นของสำนักคงทัง ไม่ทราบซือแป๋เป็นท่านใด?"

อุ้ยเชี่ยวป๊อแลบลิ้นออกมากล่าวว่า

"ท่านประมุขร้ายกาจนัก มองปราดเดียวก็สังเกตแนววิชาฝีมือของข้าพเจ้าออก"

"ท่วงท่าเดินเหินของน้องเราเป็นแนววิชาของสำนักเสียวลิ้ม ด้าน

กำลังภายในเป็นอย่างไร กลับดูไม่ออก เมื่อครู่เรายื่นมือประคองทดสอบวิชากำลังภายในของน้องเรา พบว่าเป็นกำลังภายในสำนักคงทัง รู้สึกประหลาดใจอยู่บ้าง"

"เต่าชราความจริงไม่ยอมสอนวิชาฝีมือแก่ข้าพเจ้าจริงๆ ที่สอนแก่ข้าพเจ้าล้วนเป็นวิชาปลอม"

ประมุขสมาคมฟ้าดิน ต่อให้มีภูมิรอบรู้กว้างขวาง ก็ไม่ทราบ 'เต่าชรา' เป็นใคร ดังนั้นถามว่า

"เต่าชรา?"

"เฒ่าชราคือไอ้เล่ากง มันมีนามไอ้ได้ปู่ เม้าจับโป๊ย เม้าตั่วกอกับข้าพเจ้า ถูกมันคร่ากุมเข้าพระราชวังเอง..."

เอ่ยถึงตอนนี้ ฉุกคิดว่าไม่ถูกต้อง หวนนึกถึงตนเคยบอกเล่าต่อเฒ่าเดรางามและพวกว่า ตนถูกเมี่ยงไปคร่ากุมตัวไป ยามนี้กลับว่าเป็นไอ้เล่ากง ไยมิใช่คำหน้าไม่สอดคล้องกับประโยคหลัง ดีที่ตนมีความสามารถในการกลบเกลื่อนมิน้อย จึงกล่าวสืบต่อ

"เฒ่าผู้นี้ได้รับคำสั่งเมี่ยงไปให้คร่ากุมเราสองไป เนื่องเพราะเมี่ยงไปเป็นขุนนางชั้นผู้ใหญ่ ย่อมไม่ลงมือด้วยตัวเอง"

ประมุขสมาคมฟ้าดินกล่าวอย่างครุ่นคิด

"ไอ้ได้ปู่? สำนักคงทังมีบุคคลเยี่ยงนี้ด้วย? น้องเรา เจ้าแสดงวิชาฝีมือที่มันถ่ายทอดให้ออกมาชมดู"

อุ้ยเชี่ยวป๊อต่อให้หน้าหนากว่านี้ ก็สำนึกว่าด้วยพลังฝีมือที่ตนฝึกปรือมาไม่คู่ควรกับการแสดงต่อประมุขสมาคมฟ้าดินอันยิ่งใหญ่ จึงกล่าว

"เต่าชราแค้นข้าพเจ้าที่ทำลายดวงตามันบอดไป ดังนั้นครุ่นคิดหาวิธีการทำร้ายข้าพเจ้า มิได้ถ่ายทอดวิชาฝีมือแท้จริงให้ วิชาฝีมือเหล่านี้ไม่ควรแสดงต่อผู้คน"

ประมุขสมาคมฟ้าดินส่งเสียงดังอืมม์ โบกมือซ้ายคราหนึ่ง เฒ่าเดรางามและพวกล้วนล่าถอยออกจากห้องพร้อมกับปิดประตูลง ประมุข

สมาคมฟ้าดินจึงถามว่า

"เจ้าทำลายดวงตามันบอดไปอย่างไร?"

ยามอยู่เบื้องหน้าประมุขสมาคมฟ้าดิน ซึ่งแผ่อานุภาพคุกคามคน อุ้ยเชี่ยวปัอรู้สึกยากที่จะโป้ปดได้ ยังคงบ่งบอกตามความสัตย์จะปลอดโปร่งใจกว่า ดังนั้นบอกเล่าเหตุการณ์ที่ใช้พิษทำร้ายดวงตาไฮ้เล่ากงบอดสนิทปลิดชีวิตเชี่ยวกุ่ยจื้อ สวมรอยเป็นขันทีน้อยแทนออกไป

ประมุขสมาคมฟ้าดินทั้งตื่นเต้นทั้งขบขัน ยื่นมือซ้ายปาดมายังร่างท่อนล่างอุ้ยเชี่ยวปัอ พบว่าถุงอัณฑะของเขาอยู่ครบครัน หาได้ถูกจับตอนแสดงว่าหาใช่ขันทีจริงๆ จึงระบายลมหายใจยาวๆใช้มือขวาตบโต๊ะกล่าวว่า

"ประเสริฐแท้ เรามีปัญหายุ่งยากใจประการหนึ่ง ไม่อาจตกลงแน่นอนที่แท้น้องเรามิได้ถูกจับตอนเป็นขันทีจริงๆ เมื่อเป็นเช่นนี้ น้องแซ่อึ้งนับว่ามีผู้สืบแทน หน่วยไพรมรกตมีหัวหน้าปกครองแล้ว"

อุ้ยเชี่ยวปัอมิทราบประมุขสมาคมฟ้าดินกล่าวว่ากระไร เพียงเห็นท่านมีสีหน้าปีติยินดี แสดงว่าคลี่คลายปัญหายุ่งยากใจได้ประการหนึ่งจริงๆ อดพลอยปลาบปลื้มแทนท่านมิได้ ประมุขสมาคมฟ้าดินยกมือไพล่หลังเดินไปมาภายในห้อง พึมพำว่า

"พฤติการณ์ของสมาคมฟ้าดินเราล้วนเป็นเรื่องราวที่มิเคยมีผู้ใดกระทำมาก่อน ทุกสรรพสิ่งขึ้นอยู่กับการเริ่มต้น ไยต้องนำพากับข้อวิพากษ์วิจารณ์ของชุมชนอันสับสน?"

ถ้อยร้อยความเรียงของท่านประดานี้ อุ้ยเชี่ยวปัอย่อมยิ่งไม่เข้าใจ

ประมุขสมาคมฟ้าดินกล่าวอีกว่า

"ที่นี้มีเพียงเราสอง มิต้องกระอักกระอ่วนใจ ไช้ไต้ปู่ถ่ายทอดฝีมือแก่เจ้าอย่างไรบ้าง ก็แสดงให้เราชมดู"

อุ้ยเชี่ยวปัอจึงเพิ่งทราบสาเหตุ ที่ท่านสั่งเฆ่าเครางามและพวกออกไป ที่แท้กริ่งเกรงตนแสดงความทุเรศต่อหน้าชุมนุมชน เห็นมิมีทางอิดเอื้อนบ่ายเบี่ยง จึงกล่าว

"วิชาฝีมือเหล่านี้สัวนเป็นเต่าชราถ่ายทอดให้ หากรู้สึกน่าหัวร่อท่านก็ด่ามันเถอะ"

ประมุขสมาคมฟ้าดินยิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า

"มิต้องกังวลไป"

อุ้ยเชี่ยวป้อจึงวาดมือแสดงท่วงท่าร่ายรำหลักวิชาดว้าจับใหญ่ และหัดถ์กวนอิมพันกลีบที่ไฮ้เล่ากงถ่ายทอดให้ตลบหนึ่ง ประมุขสมาคมฟ้าดินเพ่งตาชมดู รอจนอุ้ยเชี่ยวป้อแสดงจบสิ้นจึงกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ไม่เลวอยู่"

อุ้ยเชี่ยวป้อกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าทราบแต่แรกว่าท่านต้องหัวร่อเยาะ"

"หาใช่หัวร่อเยาะเจ้า เราพอเห็นเจ้าก็นิยมชมชอบ รู้สึกความทรงจำและภูมิปฏิภาณของเจ้าล้วนไม่เลว นับเป็นส่วนสัดที่เหมาะสำหรับสร้างสรรค์"

วุ้ยเชี่ยวป้อพลันบังเกิดปฏิภาณวูบ ครุ่นคิดขึ้น

"พลันนึกว่าท่านประมุขคงสูงล้ำกว่าเต่าชรามากนัก ท่านหากยินยอมถ่ายทอดวิชาให้แก่เรา เราอุ้ยเชี่ยวป้อย่อมสามารถเป็นนักสู้ผู้กล้าอันแท้จริง ไม่เป็นผู้กล้าหาญปลอมอีกต่อไป'

ดังนั้นชำเลืองมองไป ประจวบกับประมุขสมาคมฟ้าดินเพ่งตาวาววับดุจสายฟ้าพวยพุ่งมา

อุ้ยเชี่ยวป้อความจริงเป็นบุคคลขวัญกล้าแข็ง มาตรว่าอ้วงไท้โหวมีอำนาจน่าเกรงขาม ยังกล้าประสานสู้สายตา แต่ยามอยู่เบื้องหน้าประมุขสมาคมฟ้าดิน กลับมิกล้าบังอาจแม้แต่น้อย พอประสานสบตา รีบรั้งสายตาคืนมา ประมุขสมาคมฟ้าดินกล่าวอย่างแช่มช้า

"เจ้าทราบหรือไม่ว่า สมาคมฟ้าดินเราถือคมการณ์อย่างไร?"

"สมาคมฟ้าดินล้มราชวงศ์เช็ง ฟื้นฟูราชวงศ์เหม็ง ช่วยเหลือชนชาวฮั่นกำจัดชาวแมนจู"

ประมุขสมาคมฟ้าดินผงกศีรษะกล่าวว่า

"ถูกต้อง เจ้ายินยอมเข้าสังกัดสมาคมฟ้าดินเราหรือไม่?"

อุ้ยเซี่ยวป้อยินดียิ่ง ร้องโพล่งว่า

"นั่นประเสริฐยิ่ง"

ตอนอยู่ในเมืองเอี้ยงจิว ตนมักได้ยินผู้คนเอ่ยอ้างถึงวีรกรรมของสมาคมฟ้าดิน บังเกิดความนิยมเลื่อมใสแต่แรก เข้าใจว่าคนของสมาคมฟ้าดินล้วนเป็นนักสู้ผู้กล้าอันแท้จริง คิดมิถึงตนก็สามารถเป็นน้องพี่ในสมาคม ต้องกล่าวว่า

"เพียงเกรงว่า...เกรงว่าข้าพเจ้าไม่มีคุณสมบัติพอ"

ประมุขสมาคมฟ้าดินกล่าวว่า

"เจ้าคิดสังกัดสมาคมเรา กลับไม่ยากเย็นกระไร เพียงแต่สมาคมเรามีกฎระเบียบเข้มงวด หากละเมิดกฎต้องถูกลงทัณฑ์สถานหนัก เจ้าต้องขบคิดให้ดี"

"ข้าพเจ้ามิต้องขบคิด ท่านมีกฎระเบียบใดข้าพเจ้าจะปฏิบัติตามโดยเคร่งครัด ท่านประมุขท่านหากอนุญาตข้าพเจ้าเข้าสมาคม ข้าพเจ้านับว่าปลาบปลื้มยินดีแทบตาย"

ประมุขสมาคมฟ้าดินกล่าวอย่างจริงจัง

"นี่เป็นเรื่องใหญ่สำคัญยิ่ง เกี่ยวพันถึงความตาย หาใช่เรื่องล้อเล่นเช่นทารกไม่"

"ข้าพเจ้าทราบ ข้าพเจ้าได้ยินผู้คนบอกว่า สมาคมฟ้าดินยึดมั่นคุณธรรมประกอบแต่เรื่องสะท้านฟ้าสะเทือนดิน ไหนเลยล้อเล่นเช่นทารกได้?"

ประมุขสมาคมฟ้าดินยิ้มพลางกล่าวว่า

"เจ้าทราบก็ประเสริฐ สมาคมเรามีกฎระเบียบยี่สิบหกข้อ และบัญญัติสิบข้อห้าม สิบลงทัณฑ์ ตอนนี้เจ้าอายุยังเยาว์ กฎระเบียบบางประการยังไม่จำเป็นต้องยึดถือ"

เอ่ยถึงตอนนี้สีหน้าเคร่งเครียดเย็นชาลง กล่าวสืบต่อ

"แต่มีอยู่ประการหนึ่ง น้องพี่เราสมควรถือสัจธรรม มิอาจโป้ปดหลอกลวง เจ้าสามารถปฏิบัติตามกฎข้อนี้หรือไม่?"

อุ้ยเซี่ยวป้องงันวูบจึงกล่าว

"กับท่านประมุข ข้าพเจ้าย่อมมิกล้าโป้ปด แต่กับน้องพี่อื่น หรือล้วนต้องกล่าวความสัตย์ทุกประการ?"

"ความนี้หมายถึงเรื่องสำคัญ ย่อมไม่ครอบคลุมถึงเรื่องเล็กน้อย"

อุ้ยเซี่ยวป้อโพล่งว่า

"ใช่แล้ว สมมุติว่าเล่นพนันกับน้องในสมาคม สามารถใช้เล่ห์กลหลอกลวงเงินทองมาหรือไม่?"

ประมุขสมาคมฟ้าดินคิดมิถึงอุ้ยเซี่ยวป้อจะถามเช่นนี้ ต้องยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

"การพนันแม้มิใช่เรื่องดีงาม กฎระเบียบสมาคมเรากลับไม่ได้ระบุห้ามเจ้าหากคดโกงหลอกลวงพวกมันมา พวกมันพอล่วงรู้จะทุบตีเจ้า เจ้าไยมิใช่เป็นฝ่ายเสียเปรียบ?"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"พวกมันไม่ล่วงรู้หรอก ซึ่งความจริงข้าพเจ้าแม้มิใช้วิธีคดโกง ก็สามารถพนันชนะ"

คนของสมาคมฟ้าดินส่วนใหญ่เป็นผู้ท้าวหาญในยุทธจักร ชมชอบเล่นพนันร่ำดื่มสุรา ประมุขสมาคมฟ้าดินก็ไม่แยแสสนใจ เพ่งตาถามว่า

"เจ้ายินยอมกราบกรานเราเป็นอาจารย์หรือไม่?"

อุ้ยเซี่ยวป้อยินดียิ่ง คุกเข่าโครมลงกับพื้นโขกศีรษะมิหยุดยั้ง กล่าวว่า

"ซือแป๋"

ประมุขสมาคมฟ้าดิน ดรานี้ไม่ประดับประคองอีก รอจนอุ้ยเซี่ยวป้อโขกศีรษะครบเก้าครั้ง จึงกล่าว

"พอแล้ว"

อุ้ยเซี่ยวป้อผุดลุกขึ้นอย่างยินดี ประมุขสมาคมฟ้าดิน กล่าวว่า

"เราแซ่ตั้งนามกึงน้ำ นาม 'ตั้งกึงน้ำ' เป็นถ้อยคำที่สมาคมเราใช้เรียกหา เราสองเมื่อมีพันธะฉันอาจารย์กับศิษย์ สมควรทราบนามแท้จริงของซือแป๋ ชื่อแท้จริงเราเรียกว่า ตั้งย่งฮั้ว"

เอ่ยถึงชื่อจริงของท่าน กลับลดซุ่มเสียงแผ่วเบาลง อุ้ยเชี่ยวป๊อกล่าวว่า

"ศิษย์จะจดจำขึ้นใจ มิกล้าแพร่งพรายออกไป"

ประมุขสมาคมฟ้าดินตั้งกึงน้ำสำรวจดูอุ้ยเชี่ยวป๊อชั่วขณะ จากนั้นกล่าวว่า

"เราสองอาจารย์กับศิษย์ สมควรเปิดเผยแก่กันบอกตามความสัตย์ เจ้ากลอกกลิ้งเจ้าเล่ห์ เล่นลิ้นคารม ไม่สอดคล้องกับนิสัยใจคอของเรา ที่รับเจ้าเป็นศิษย์ เพียงเพราะคำนึงถึงกิจการใหญ่ของสมาคมเรา"

อุ้ยเชี่ยวป๊อรีบกล่าวว่า

"ภายหน้าศิษย์จะพยายามแก้ไขกลับกลาย"

"ขุนเขาแมกไม้พอแก้ไข อุปนิสัยยากกลับกลาย คิดแก้ไขก็มิอาจแก้ไขกระไร เพียงแต่เจ้าอายุยังเยาว์นิสัยดีกดะนองไปบ้าง ก็ไม่ได้ประกอบเรื่องชั่วร้ายใด ภายหน้าให้จดจำคำของเราไว้ เราอบรมศิษย์เข้มงวดกวดขันยิ่ง เจ้าหากละเมิดกฎสมาคมเรา ประพฤติผิดวิถีทางอันถูกต้อง ซือแป๋จะปลิดศีรษะเจ้าทันที!"

กล่าวจบ ยื่นมือซ้ายกดวูบ เสียงกร๊อบเมื่อตะปบมุมโต๊ะมาแถบหนึ่ง จากนั้นรวบนิ้วเข้าหากัน ปรากฏเศษไม้ร่วงพร่างพรูจากร่องนิ้ว

อุ้ยเชี่ยวป๊อแลบลิ้นออกมา เนิ่นนานยังไม่อาจหดกลับเข้าไป จากนั้นหวนนึกถึงตนสามารถกราบกรานซือแป๋ฝีมือสูงเยี่ยมปานนี้ ถึงกับอิ่มเอิบจนดันที่หัวใจยากจะเกา กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ข้าพเจ้ารับรองไม่ประกอบเรื่องชั่วร้าย มิเช่นนั้นซือแป๋ตะปบศีรษะข้าบิดวูบเช่นนี้ อีกประการขอเพียงกระทำเรื่องชั่วร้ายสักหลายเรื่อง ย่อมไม่ถ่ายทอดวิชาฝีมือให้"

"อย่าว่าแต่หลายเรื่อง ขอเพียงกระทำเรื่องชั่วร้ายประการเดียว เราสองจะสะบั้นความสัมพันธ์ฉันอาจารย์กับศิษย์ทันที"

อุ้ยเชี่ยวป้อต่อรองเวลา

"กระทำสองเรื่องได้หรือไม่?"

ตั้งกึงน้ำกล่าวเสียงทุ้มหนัก

"เจ้าอย่าได้ยียวนมากไป เรื่องหนึ่งเป็นเรื่องหนึ่ง เรื่องเช่นนี้ไหนเลยต่อรองได้?"

อุ้ยเชี่ยวป้อรับคำ ในใจอดครุ่นคิดมิได้

'เราหากกระทำเรื่องชั่วร้ายครึ่งเรื่อง จะเป็นอย่างไร?'

ตั้งกึงน้ำกล่าวว่า

"เรารับเจ้าไว้เป็นศิษย์ แต่ยามกะทันหันกลับมิมีเวลาถ่ายทอดฝีมือแก่เจ้า"

พลางล้วงตำราเบาบางเล่มหนึ่งจากอกเสื้อ กล่าวสืบต่อ

"นี่เป็นเคล็ดวิชาโคจรลมปราณขั้นพื้นฐานของสำนักเรา เจ้าก็ขบคิดตีความด้วยตัวเอง พยายามฝึกปรือทุกวัน"

พลิกตำราออก เห็นทุกหน้าล้วนวาดภาพมนุษย์ ครั้นแล้วถ่ายทอดเคล็ดวิชาโคจรกำลังภายในให้

อุ้ยเชี่ยวป้อยามกะทันหันเรียนรู้ไม่หมดสิ้น เพียงพยายามจดจำไว้ ตั้งกึงน้ำใช้เวลาเกือบครึ่งชั่วยามค่อยถ่ายทอดเคล็ดวิชากำลังภายในหมดสิ้น กล่าวว่า

"เคล็ดความสำคัญของวิชาฝีมือสำนักเรา สมควรมีความสัตย์ซื่อจริงใจ เจ้านิสัยคึกคะนอง ตอนฝึกปรือต้องพากเพียรพยายามเป็นพิเศษ หากฝึกฝนจนจิตใจว้าวุ่น ศีรษะมึนงงตาพร่าพราย ก็ไม่อาจฝึกปรือต่อไป สมควรสะกดข่มจิตใจลง สลัดความคิดฟุ้งซ่าน ฝึกฝนตั้งแต่แรกเริ่มใหม่ มิเช่นนั้นจะประสบเภทภัยอันตราย"

อุ้ยเชี่ยวป้อรับคำ งอเข่าคุกลง ยื่นสองมือรับตำรามา ซุกเก็บไว้ใน

อกเสื้อ

ตั้งกึงน้ำกล่าวว่า

"เจ้าเป็นศิษย์คนที่สี่ของเรา มิแน่นักว่าจะเป็นศิษย์คนสุดท้ายของเรา สมาคมฟ้าดินมีภารกิจมากหลาย เราก็ไม่มีเวลาว่างมาอบรมสั่งสอนเจ้า ซือแป้มีชื่อเสียงเกียรติภูมิในยุทธจักรไม่ต่ำทราม เพียงหวังว่าเจ้าอย่าได้สร้างความเสื่อมเสียหน้าแก่เรา"

"ทราบแล้ว แต่ทว่า..."

"แต่ทว่าอันใด?"

อุ้ยเชี่ยวป้อกล่าวว่า

"บางครั้งข้าพเจ้ามิคิดสร้างความเสื่อมเสียหน้า แต่ก็ทำไม่ได้ สมมุติสู้ผู้อื่นไม่ได้ ถูกจับอยู่ในถังผลจ๊อเคลื่อนย้ายไปมาดุจวัตถุธาตุ ซือแป้ก็อย่าได้มีโทสะ"

ตั้งกึงน้ำขมวดคิ้วเข้าหากัน ทั้งขุ่นเคืองทั้งขบขันทอดถอนใจ กล่าวว่า

"เรารับเจ้าเป็นศิษย์ เกรงว่าเป็นความผิดพลาดอย่างมหันต์ในชีวิต เชี่ยวป้อ รอสักครู่ยังมีเรื่องสำคัญต้องกระทำ เจ้าต้องปฏิบัติตามวาจาเรา อย่าได้กล่าวเหลวไหล"

"ทราบแล้ว"

ตั้งกึงน้ำเห็นเขาคิดกล่าวอะไร แต่ก็กล้ำกลืนไว้ จึงถามว่า

"เจ้าคิดกล่าวกระไร?"

อุ้ยเชี่ยวป้อกล่าวอย่างจริงจัง

"คำพูดที่ศิษย์คิดใคร่กล่าว ล้วนคิดว่ามีเหตุผลจึงบอกออกไป หาใช่วาจาเหลวไหลไม่"

ตั้งกึงน้ำไม่พร่ำพิไรกับเขามากความ กล่าวว่า

"อย่างนั้นเจ้ากล่าวให้น้อยลงสักหลายประโยคเถอะ"

พร้อมกับครุ่นคิดในใจ

'ในโลกมิทราบมีนักสู้ผู้กล้าจำนวนเท่าใด ยามอยู่เบื้องหน้าเราถึงกับ

เคารพนบนอบ จนกระทั่งลมหายใจยังไม่กล้าระบายออกโดยแรง เด็กดื้อที่กลอกกลิ้งซุกซนนี้ กลับมีวาจาพร่ำพิไรมากมายปานนี้'

ผุดลุกขึ้นเดินไปยังหน้าประตู กล่าวว่า

"เจ้าตามเรามา"

อุ้ยเซี่ยวป๊อชิงไปเปิดประตูให้ตั้งกึงน้ำออกไปก่อน จากนั้นติดตามไปยังห้องโถงใหญ่

ในห้องโถงใหญ่นั่งไว้ด้วยผู้คนยี่สิบกว่าคน พอพบเห็นท่านประมุขเข้ามาพากันผุดลุกขึ้นยืนสำรวม ตั้งกึงน้ำผงกศีรษะรับ สาวเท้าไปทรุดนั่งลงบนเก้าอี้นวมกึ่งกลางกล่าวว่า

"พี่น้องทั้งหลาย วันนี้เรารับศิษย์คนหนึ่ง"

ชี้มือมายังอุ้ยเซี่ยวป๊อ เอ่ยสืบต่อ

"เป็นมันเอง"

ทุกผู้คนล้วนสะอึกเข้ามา ประสานมือคารวะ กล่าวว่า

"ขอแสดงความยินดีต่อท่านประมุข"

ตั้งกึงน้ำกล่าวว่า

"เข้าพบแป๊ะแปะ (ลุง) เจ็กเจ่ก (อา) ทั้งหลายด้วย"

อุ้ยเซี่ยวป๊อโขกศีรษะคารวะทุกผู้คน ปีกทองเนตรทิพย์ที่ด้านข้างแนะนำว่า

"ท่านนี้คือหัวหน้าหน่วยเน้ยฮวยตึ้ง (หน่วยดอกบัว) ฉั่วเต็กตงฉั่ว-แป๊ะแปะ"

"ท่านนี้คือหัวหน้าหน่วยอั้งสุนตึ้ง (หน่วยไพศาล) ปิงไต้อั้งปิงแป๊แปะ"

มันแนะนำหัวหน้าหน่วยติดต่อกันเก้าท่าน จากนั้นแนะนำรองหัวหน้าและองครักษ์ แต่ยามกะทันหันอุ้ยเซี่ยวป๊อจดจำนามทุกผู้คนไม่หมดสิ้น เพียงทราบว่าทั้งหมดล้วนเป็นชนชั้นผู้นำของสมาคมฟ้าดิน จึงครุ่นคิดขึ้น

'เราเมื่อกราบกรานท่านประมุขเป็นอาจารย์ ทั้งหมดย่อมเป็นพวก

จากนั้นบ่งบอกชื่อแซ่ความเป็นมาออกไป ตั้งกึงน้ำรอจนอุ้ยเซี่ยวป้อทักทายปราศรัยกับทุกผู้คนเสร็จสิ้นจึงกล่าว

"พี่น้องทั้งหลาย เรารับศิษย์คนเล็กนี้ คิดชักนำมันเข้าสังกัดสมาคมฟ้าดินด้วย"

ทุกผู้คนกล่าวว่า

"นั่นนับว่าประเสริฐแท้"

หัวหน้าหน่วยดอกบัวฉั่วเต็กตงเป็นชายชราผมเผ้าหนวดเคราขาวโพลนผู้หนึ่ง ยามนั้นกล่าวว่า

"อาจารย์สูงส่งย่อมอบรมศิษย์ยอดเยี่ยม ศิษย์ของท่านประมุขย่อมต้องเป็นผู้กล้าหาญน้อยที่ปราดเปรื่องทั้งปัญญา เลิศล้ำทั้งวิชาฝีมือ"

หัวหน้าหน่วยพิรุณเบ๊เถียวเฮงเป็นชายชรา ทั้งอ้วนฉุทั้งต่ำเตี้ยกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"วันนี้พบพานน้องแซ่อุ้ย มิมีของขวัญเนื่องในวาระพบหน้าอันใดเยี่ยงนี้เถอะ เรากับหัวหน้าหน่วยแซ่ฉั่วขอเป็นพยานรับรองน้องเราสังกัดสมาคม นับเป็นของขวัญในวาระพบหน้าก็แล้วกัน"

ฉั่วเต็กตงก็ผงกศีรษะเห็นพ้อง ตั้งกึงน้ำกล่าวว่า

"แป๊ะแป๊ะทั้งสองยินยอมเป็นพยานรับรองเจ้านับเป็นเกียรติอย่างสูงรีบกราบขอบคุณด้วย"

อุ้ยเซี่ยวป้อรับคำ เข้าไปโขกศีรษะคำนับขอบคุณ ตั้งกึงน้ำกล่าวอีกว่า

"ตามกฎระเบียบของสมาคมเรา ผู้เป็นพยานรับรองมีส่วนรับผิดชอบกับความประพฤติของบุคคลที่เข้าร่วมสมาคมเรา ศิษย์ของเราผู้นี้กลอกกลิ้งเจ้าเล่ห์เกินไป เกรงว่าจะไม่ปฏิบัติตามกฎระเบียบ ท่านหัวหน้าหน่วยแซ่เบ๊แซ่ฉั่วเมื่อเป็นพยานรับรอง ภายหน้าหากพบว่าศิษย์เราประพฤติผิดพลาดอย่างไร ก็ลงมือสั่งสอนแทนเราอย่างเต็มที่"

หัวหน้าหน่วยพิรุณเบ๊เถียวเฮงกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"สั่งสอนกลับมิกล้า น้องแซ่อุ้ยอายุยังเยาว์ หากมีเรื่องไม่เข้าใจย่อม

ต้องอธิบายชี้แจง"

ตั้งกึงน้ำผงกศีรษะกล่าวว่า

"เราขอขอบคุณล่วงหน้า ณ ที่นี้ น้องแซ่ลี้ ท่านไปจัดดูแลห้องประกอบพิธี วันนี้พวกเราจะประกอบพิธีรับอุ้ยเซี่ยวป้อเข้าร่วมสมาคม"

ปีกทองเนตรทิพย์ลี้ลักสี่รับคำ ล่าถอยออกจากห้องโถง ตั้งกึงน้ำกล่าวว่า

"ตามกฎระเบียบทั่วไป ผู้เข้าสังกัดสมาคมเราหลังจากมีพยานรับรองต้องตรวจสอบชาติกำเนิดและความประพฤติมันไม่ต่ำกว่าหนึ่งปี จึงประกอบพิธีเข้าร่วมสังกัด แต่อุ้ยเซี่ยวป้อปฏิบัติหน้าที่ในราชสำนักแมนจูเป็นบุคคลที่ดังฮีฮ่องเต้ทรงโปรดปราน มีส่วนช่วยต่อสมาคมเรา พวกเราได้แต่อนุโลมเป็นพิเศษรับเข้าสังกัดทันที"

ทุกผู้คนผงกศีรษะรับทราบ หัวหน้าหน่วยไพศาลปึงได้อั้งเป็นชายชราร่างบึกบึนสูงใหญ่ ไว้เคราดำยาวสยาย ยามนั้นกล่าวเสริมขึ้น

"พวกเรามีพี่น้องเช่นนี้อยู่ในพระราชวัง นับเป็นโอกาสที่ฟ้าประทานมาราชวงศ์เหม็งเราจะได้กอบกู้ฟื้นฟู"

อุ้ยเซี่ยวป้อครุ่นคิดขึ้น

'พวกท่านดีต่อเราปานนี้ ที่แท้ให้เราเป็นไส้ศึกในวังหลวง เราที่แท้สมควรเป็นหรือไม่?'

หวนนึกถึงความดีที่ดังฮีทรงมีต่อตนเอง อดลังเลมิได้

จากนั้นหัวหน้าหน่วยดอกบัวบอกเล่าประวัติความเป็นมาของสมาคมฟ้าดินต่ออุ้ยเซี่ยวป้อ กล่าวว่า

"ปรมาจารย์ผู้ก่อตั้งสมาคมเราแซ่แต้นามเซ้งกง เป็นขุนนางชั้นผู้ใหญ่ในราชวงศ์เหม็ง ก่อการต่อต้านแมนจูไม่เป็นผล สุดท้ายล่าถอยสู่เกาะไต้หวัน ก่อนถอนกำลังล่าถอย รับข้อเสนอของท่านประมุขก่อตั้งสมาคมฟ้าดินขึ้น ตอนนั้นท่านประมุขเป็นกุนซือ (เสนาธิการ) ของท่านแต้เซ้งกง เราทั้งน้องแซ่ปึง น้องแซ่เบ๊ น้องแซ่โอ้ว น้องแซ่ลี้ตลอดจนหัวหน้าหน่วย

เรากับน้องแซ่ปึง น้องแซ่เบ๊ น้องแซ่โอ้ว น้องแซ่ลี้ตลอดจนหัวหน้าหน่วยแซ่อึ้งแห่งหน่วยไพรมรกต ล้วนเป็นทหารใต้บังคับบัญชาของท่านแต้เซ้งกง"

อุ้ยเซี่ยวป้อเคยได้ยินบัณฑิตนักศึกษาเมืองเอี้ยงจิวเอ่ยถึงแต้เซ้งกงทราบว่าท่านประกอบคุณความดีจงรักภักดีในราชวงศ์เหม็งไม่เสื่อมคลาย มีชื่อเสียงในแถบมณฑลกั๋งโซว จิกัง ฮกเกี้ยน กวางตั้ง เพิ่งถึงแก่อสัญกรรมในปีที่หนึ่งของรัชกาลคังฮี ห่างจากตอนนี้ไม่นานนัก ทุกผู้คนยามเอ่ยถึง ล้วนให้ความเคารพนบนอบ

ยามนั้น ปึกทองเนตรทิพย์กลับมารายงานว่า จัดห้องประกอบพิธีเสร็จสิ้นแล้ว ตั้งกึงน้ำจึงชักนำทั้งหมดมายังห้องด้านหลัง อุ้ยเซี่ยวป้อเห็นบนโต๊ะบูชาจัดตั้งป้ายสถิตวิญญาณ จารึกอักษรว่า 'ที่สถิตวิญญาณท่านแม่ทัพแต้เซ้งกง' พร้อมกับเซ่นไหว้หัวสุกรหนึ่งหัว หัวแพะหนึ่งหัว ไก่หนึ่งตัว ปลาหนึ่งตัว ปักธูปไว้เจ็ดดอก

ทั้งหมดพากันคุกเข่าลง กราบกรานแท่นสถิตวิญญาณ หัวหน้าหน่วยดอกบัวหยิบฉวยกระดาษขาวจากโต๊ะบูชาแผ่นหนึ่งเอื้อนขานเสียงดังกังวาน

"ฟ้าดินเจิดจ้าจำรัส ฟื้นฟูสู่ราชวงศ์เหม็ง ขอกำจัดอริราชศัตรู ชนชาวเราเลียนตำนานของสวนท้อสาบานเป็นพี่น้อง รวมเป็นครอบครัวเดียวกัน ขอยืนหยัดร่วมเป็นร่วมตาย กราบฟ้าเป็นบิดร กราบดินเป็นมารดา สุริยนเป็นพี่ชาย จันทราเป็นพี่สาว บวงสรวงทวยเทพและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลาย ขอยึดมั่นคำสั่งของตั้งกึงน้ำ ท่องไปทั่วพิภพจบแดน คบหาเหล่านักสู้ผู้กล้า จุดธูปกล่าวคำสัตย์ปฏิญาณประกอบวีรกรรมตามเจตนารมณ์ของฟ้า กอบกู้ฟื้นฟูราชวงศ์เหม็งล้างแค้นชำระอัปยศ กรีดเลือดกล่าวคำสาบานตน ขอเทพเจ้าทรงรับรู้ด้วยเทอญ"

พอเอื้อนจบ ถามว่า

"น้องแซ่อุ้ย ตำนานเรื่องราวของสวนท้อที่กล่าวอ้างถึง ท่านทราบหรือไม่?"

อุ้ยเชี่ยวป้อกล่าวว่า

"เล่าปี่ กวนอู เตียวหุยสาบานเป็นพี่น้องในสวนท้อ ไม่ขอเกิดวันเดือนปีเดียวกัน แต่ขอตายในวันเดือนปีเดียวกัน"

"ใช่แล้ว น้องเรากราบท่านประมุขเป็นอาจารย์ จึงเรียกหาพวกเราเป็นลุงอา บัดนี้เมื่อสังกัดสมาคมฟ้าดิน ทั้งหมดจะเปลี่ยนเป็นเรียกหาฉันพี่น้องกัน"

อุ้ยเชี่ยวป้อรับคำ พร้อมกับครุ่นคิดในใจ

'นั่นนับว่าประเสริฐยิ่ง'

หัวหน้าหน่วยดอกบัวก็อธิบายกฎระเบียบทั้งยี่สิบหกข้อ สิบข้อห้าม สิบลงทัณฑ์ และวินัยทั้งยี่สิบเอ็ดข้อของสมาคมต่ออุ้ยเชี่ยวป้อ ใจความส่วนใหญ่ให้สัตย์ซื่อถือคุณธรรม กตัญญูต่อบุพการี รักใคร่ปรองดองในหมู่พี่น้อง กอบกู้เภทภัยกันและกัน หากแพร่งพรายความลับ กระทบกระเทือนถึงพี่น้อง ข่มขืนปล้นฆ่า หลอกลวงไร้สัจธรรม ข่มเหงรังแกผู้อ่อนแอ ชโมยเงินทองส่วนรวม โทษสถานเบาต้องถูกตัดใบหูฟาดโบยสถานหนักก็ตัดศีรษะแยกซากศพ

อุ้ยเชี่ยวป้อล้วนน้อมรับทราบ สาบานว่ามิกล้าฝ่าฝืน หัวหน้าหน่วยดอกบัวหยิบฉวยชามใหญ่ใบหนึ่งใช้เข็มแทงใส่นิ้วกลางข้างซ้ายตนเอง ปล่อยให้โลหิตหยดหยาดลงในชามสุรา ตั้งกึงน้ำและพวกก็หลั่งโลหิตสุดท้ายเป็นอุ้ยเชี่ยวป้อทิ่มแทงเข็มหลั่งโลหิต ทุกผู้คนดื่มสุราผสมโลหิตคนละอึกหนึ่ง พิธีเข้าสังกัดสำนักโดยสมบูรณ์แบบนับว่าเสร็จสิ้น

ทั้งหมดกุมมือโอบกอดอุ้ยเชี่ยวป้อไว้อย่างสนิทสนม ตั้งกึงน้ำกล่าวว่า

"สมาคมเรามีทั้งสิ้นสิบหน่วย แบ่งเป็นห้าหน้าห้าหลัง ห้าหน้าประกอบด้วยเน้ยฮวยตี้ง (หน่วยดอกบัว) อั้งสุนตี้ง (หน่วยไพศาล) แก-โหวตี้ง (หน่วยพิรุณ) เชียมไท้ตี้ง (หน่วยพิสดาร) ฮ้งฮ่วยตี้ง (หน่วยเลิศล้ำ) ห้าหลังเป็นแชบักตี้ง (หน่วยไพรมรกต) เชียะฮ้วยตี้ง (หน่วยอัคคี) แป๊ะ-ทิมตี้ง (หน่วยทองขาว) เฮี้ยงจุ้ยตี้ง (หน่วยวารี) อี้งโท่วตี้ง (หน่วยธรณี)

แซ่อึ้งถูกเมี่ยงไปทำร้ายถึงแก่ชีวิต น้องพี่หน่วยไพรมรกตเคยสัตย์สาบานว่า ผู้ใดสามารถสังหารเมี่ยงไปล้างแค้นให้กับหัวหน้าหน่วยแซ่อึ้ง ทั้งหมดจะยกย่องมันเป็นหัวหน้าหน่วย มีเรื่องเช่นนี้หรือไม่"

ทุกผู้คนล้วนกล่าวว่า

"มิผิด มีเรื่องเช่นนั้นจริง"

ดังกึงนากว่าดีดาดมว่าวผ่านหน้าทุกผู้คนตลบหนึ่ง กล่าวอย่างแช่มช้า

"ฟังว่าเพราะเรื่องหัวหน้าหน่วย พี่น้องในหน่วยไพรมรกตเกิดการทุ่มเถียงขัดแย้ง หน่วยไพรมรกตเป็นหน่วยงานสำคัญของสมาคมฟ้าดินเราปกครองตัวเมืองต่างๆ ในดินแดนกังหนำ ตำแหน่งหัวหน้าหน่วยมีส่วนผูกพันถึงความรุ่งเรืองหรือล่มสลายของสมาคมเรา พี่น้องหน่วยไพรมรกตล้วนเห็นกับตาว่าเมี่ยงไปถูกอุ้ยเซี่ยวป้อฆ่าทิ้งใช่หรือไม่?

ปีกทองเนตรทิพย์และเฒ่าเครางามล้วนรับคำ ปีกทองเนตรทิพย์กล่าวเสริมขึ้น

"พวกเราเมื่อเคยสัตย์สาบานไว้ ย่อมต้องปฏิบัติตาม อุ้ยเซี่ยวป้อน้องเราแม้อายุยังเยาว์ แต่เราขอสนับสนุนมันดำรงตำแหน่งหัวหน้าหน่วยเรา"

เฒ่าเครางามถูกมันชิงกล่าวก่อน ต้องครุ่นคิดขึ้น

'เด็กหนุ่มนี้เป็นศิษย์ท่านประมุขแซ่ตั้ง ศักดิ์ศรีสูงส่งมิน้อย ฟังจากถ้อยคำท่านประมุข แสดงว่าต้องการให้ศิษย์คนเล็กดำรงตำแหน่งหัวหน้าหน่วยเรา เฒ่าแซ่ลี้เมื่อประกาศเช่นนี้ เราหากอิดเอื้อน แสดงว่ามีอคติคิดดำรงตำแหน่งหัวหน้าหน่วยให้จงได้'

ดังนั้นกล่าวว่า

"ลี้ตั่วกอกล่าวถูกต้อง น้องแซ่อุ้ยมีไหวพริบปราดเปรื่อง ภายใต้การอบรมของท่านประมุข ภายหน้าต้องเป็นวีรบุรุษสะท้านบู๊ลิ้ม เราก็ขอสนับสนุนอุ้ยเซี่ยวป้อน้องแซ่อุ้ย ดำรงตำแหน่งหัวหน้าหน่วยเรา"

อุ้ยเซี่ยวป้อสะท้านเฮือก โบกมือเป็นพัลวันร้องว่า

"ไม่ได้ หัวหน้าหน่วยหัวหน้ากองอะไรนั่น ข้าพเจ้าเป็นไม่ได้"
ตั้งกึงน้ำกวาดตามากล่าวว่า
"เจ้ากล่าวเหลวไหลอันใด?"
อุ้ยเชี่ยวปัอมิกล้ากล่าวอีก ตั้งกึงน้ำกล่าวว่า
"เด็กผู้นี้ปลิดชีวิตเมี่ยงไป่ เป็นข้อเท็จจริงอันแน่ชัด พวกเราเพราะเพื่อปฏิบัติตามคำสาบานที่ลั่นไว้ ได้แต่ให้มันดำรงตำแหน่งหัวหน้าหน่วยไพรมรกต เพราะเหตุนี้เราจึงรับมันเป็นศิษย์ ทั้งที่ทราบว่ามันดึกดะนองมิทราบภายหน้าต้องสร้างความปวดเศียรเวียนเกล้าแก่เราถึงเพียงไหน"

หัวหน้าหน่วยไพศาลกล่าวว่า

"ท่านประมุขมิต้องกังวลมากความ พวกเราคลุกคลีในยุทธจักร น้อยคนนักที่เป็นบัณฑิตนักศึกษา น้องแซ่อุ้ยแม้อายุยังเยาว์ แต่ลี้ตั่วกอและกวนยี่กอล้วนยินยอมทุ่มเทกำลังเข้าช่วยเหลือ คงไม่เกิดเรื่องวุ่นวายอันใด"

ตั้งกึงน้ำผงกศีรษะกล่าวว่า

"พวกเราให้อุ้ยเชี่ยวปัอดำรงตำแหน่งหน่วยไพรมรกต เพราะเพื่อปฏิบัติตามคำสาบานที่ลั่นไว้ แต่ขอเพียงมันประพฤติเหลวไหล ก่อกวนภารกิจของหน่วยไพรมรกต พวกเราจะถอดถอนตำแหน่งมันทันที น้องแซ่ลี้แซ่กวน เด็กผู้นี้หากมีพฤติการณ์ไม่เหมาะสม ให้รายงานต่อเราโดยมิต้องปิดบังอำพราง"

ปีกทองเนตรทิพย์ลี้ลักสี่ เฒ่าเครางามกวนอันกีล้วนน้อมกายรับคำทุกผู้คนล้วนชมเชยว่า

"ท่านประมุขสะสางเรื่องราวโดยปราศจากความลำเอียง พวกเราล้วนนิยมเลื่อมใสอย่างจริงใจ"

อุ้ยเชี่ยวปัอลอบร้องในใจ

'วิเศษแท้ พวกท่านแต่งตั้งเราเป็นหัวหน้าหน่วยเพราะเพื่อคล้อยตามคำสาบาน ภายหลังค่อยประกาศแต่งตั้งลี้ตั่วกอหรือกวนยี่ทดแทนเยี่ยงนั้นจะชอบด้วยเหตุผล'

เยี่ยงนั้นจะชอบด้วยเหตุผล'

ดังนั้นร้องดังๆ ว่า

"ซือแป้ ข้าพเจ้าไม่สามารถเป็นหัวหน้าหน่วย"

ตั้งกึงน้ำกล่าวว่า

"เจ้าสามารถ ค่อยๆ ฝึกฝนเราจะแนะนำสั่งสอนให้ น้องแซ่ลี้แซ่กวนก็รับปากช่วยเหลือเจ้า ตำแหน่งหัวหน้าหน่วยนับว่าสงยิ่ง ไฉนไม่คิดเป็น"

อุ้ยเชี่ยวป้อสั่นศีรษะกล่าวว่า

"วันนี้รับตำแหน่ง พรุ่งนี้ก็ถูกถอดถอน กลับเสื่อมเสียหน้านัก ข้าพเจ้าหากดำรงตำแหน่งหัวหน้าหน่วย ทุกผู้คนล้วนคิดหากระดูกจากไข่ไก่ (หมายความว่าหากำไรใส่ตัว) ไยมิใช่ย่ำแย่ยิ่ง?"

"ในไข่ไก่ไม่มีกระดูก บุคคลอื่นแม้คิดหากำไรก็หาไม่พบ"

"ไข่ไก่พอฟักเป็นลูกไก่ ก็มีกระดูกขึ้นมา"

ทุกผู้คนอดหัวร่อมิได้ ตั้งกึงน้ำกล่าวว่า

"การกระทำของสมาคมฟ้าดินเรา หรือล้อเล่นเช่นทารกได้ เจ้าขอเพียงไม่กระทำเรื่องชั่วร้าย ทุกผู้คนล้วนเคารพเจ้าเป็นหัวหน้าหน่วยไพรมรกต ผู้ใดคิดล่วงเกินเจ้า แม้ไม่เคารพเจ้า ก็ต้องเห็นแก่หน้าเรา"

อุ้ยเชี่ยวป้อขบคิดแล้วกล่าว

"ตกลง ข้าพเจ้าว่ากล่าวล่วงหน้า พวกท่านหากไม่ต้องการให้ข้าพเจ้าเป็นหัวหน้าหน่วย ก็บ่งบอกมา ไม่อาจเสกสรรปั้นความผิด หมายตัดศีรษะข้าพเจ้า"

ตั้งกึงน้ำขมวดคิ้วเข้าหากัน รู้สึกพฤติการณ์และคำพูดเด็กน้อยนี้ มิอาจวัดคำนวณด้วยเหตผลธรรมดา ยามนั้นกล่าวว่า

"เจ้าชมชอบต่อรองอยู่ร่ำไป หากไม่กระทำเรื่องชั่วร้าย ผู้ใดคิดตัดศีรษะเจ้า? เชี่ยวป้อ ลูกผู้ชายชาตรีกล้าทำก็กล้ารับ เมื่อเข้าสังกัดสมาคมเรา สมควรประพฤติห้าวหาญ ขจัดเภทภัยแก่แผ่นดิน เอาแต่นึกถึงตัวเองไหนเลยเป็นพฤติการณ์ของนักสู้ผู้กล้า?"

อุ้ยเชี่ยวป้อพอฟังคำ 'นักสู้ผู้กล้า' พลันบังเกิดความฮึกหาญประดังกล่าวว่า

"ชีถแปสั่งสอนถูกต้อง อย่างมากถูกตัดศีรษะ ยี่สิบปีให้หลังกำเนิดเป็นชายฉกรรจ์ใหม่"

คำพูดของนักสู้ผู้กล้าที่กล่าวเมื่อตอนถูกคุมตัวสู่ลานประหารนี้ แม้กล่าวไม่ถูกกาลเทศะ กลับเรียกเสียงปรบมือจากทุกผู้ดนภายในห้อง ตั้งกึงน้ำยิ้มพลางกล่าวว่า

"ดำรงตำแหน่งหัวหน้าหน่วย นับเป็นเรื่องดีงามหาใช่ถูกคุมตัวไปตัดศีรษะไม่ หัวหน้าหน่วยอีกเก้าท่านในที่นี้ ล้วนเป็นแบบฉบับอันดีงาม เจ้าสมควรลอกเลียนพวกมันด้วย"

เฒ่าเครางามกวนอันกีเดินถึงเบื้องหน้าอุ้ยเชี่ยวป้อน้อมกายกล่าวว่า

"บริวารขอน้อมพบท่านหัวหน้าหน่วย"

อุ้ยเชี่ยวป้อเบือนหน้ามายังตั้งกึงน้ำ กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าสมควรทำตัวอย่างไร?"

"เจ้าสมควรคารวะตอบ"

อุ้ยเชี่ยวป้อจึงประสานมือกล่าวว่า

"กวนยี่กอตามสบาย?"

ปีกทองเนตรทิพย์เข้ามาน้อมพบบ้าง จากนั้นทั้งหมดหวนกลับห้องโถงใหญ่ หน่วยไพรมรกตจัดอยู่อันดับหกในสมาคมฟ้าดิน ที่นั่งอุ้ยเชี่ยว-ป้อจัดอยู่ทางขวาสุด เฒ่าเครางามและพวกล้วนล่าถอยออกนอกห้องโถง เพียงหลงเหลือตั้งกึงน้ำและสิบหัวหน้าหน่วยซึ่งเป็นชนชั้นหัวหน้าหน่วยสมาคมฟ้าดิน

ตั้งกึงน้ำกล่าวว่า

"พี่น้องทั้งหลาย บ่งบอกสภาพของมณฑลต่างๆ มาก่อน"

ที่แท้หน่วยดอกบัวปกครองมณฑลฮกเกี้ยน หน่วยไพศาลดูแลมณฑลกวางตุ้ง หน่วยพิรุณควบคุมมณฑลกวางสี หน่วยพิสดารตรวจตรา

มณฑลโอ้วน้ำโอ้วปัก หน่วยเลิศล้ำปกครองมณฑลจิกัง หน่วยไพรมรกตดู แลมณฑลกังโซว หน่วยอัคคีควบคุมมณฑลกุยจิว หน่วยทองขาวตรวจตรามณฑลเสฉวน หน่วยวารีปกครองมณฑลฮุ้นหนำ หน่วยธรณีดูแลมณฑลย่อหนำ

ครั้นแล้ว หัวหน้าหน่วยดอกบัวอธิบายภารกิจที่กระทำในมณฑลยกเกี้ยนก่อน อุ้ยเซี่ยวป้อรับฟังชั่วขณะ หนึ่งนั้นไม่เข้าใจ สองนั้นปราศจากความกระตือรือร้น รับฟังถึงตอนท้าย กลับหมกมุ่นนึกถึงการพนัน รอจนหัวหน้าหน่วยวารีลิ้มย่งเทียวเล่าถึงเหตุการณ์มณฑลฮุ้นหนำ ถึงกับว่ากล่าวอย่างพลุ่งพล่านดาลเดือด อุ้ยเซี่ยวป้อจึงเงี่ยหูสดับฟัง ได้ยินมันกล่าวว่า

"จอมโฉดโง้วซำกุ่ยมุ่งกำจัดพวกเรา สังหารพี่น้องหน่วยวารีไปหลายสิบคน บิดากับชายโฉดนี้มีความแค้นอันลึกล้ำ เคยส่งคนไปลอบปลิดชีวิตมันสามครา แต่ชายโฉดนี้มีองครักษ์มากหลาย จึงประสบความล้มเหลว"

อุ้ยเซี่ยวป้อตอนอยู่ในเมืองเอี้ยงจิว ได้ยินผู้คนเล่าขานว่า โง้วซำกุ่ยชักนำทหารแมนจู ล้มล้างราชวงศ์เหม็ง ภายหลังได้รับแต่งตั้งเป็นเพ้งไซ-อ้วง (เจ้าพิชิตประจิม) ปกครองมณฑลฮุ้นหนำ หัวหน้าหน่วยวารีพากันด่าประณามมัน หัวหน้าหน่วยงานที่หลงเหลือก็ก่นด่าสาปแช่งบ้าง

อุ้ยเซี่ยวป้อพอฟังคำด่าอันหยาบคาย ถึงกับคึกคักอักโข อดด่าสอดขึ้นมิได้ ความสามารถในการด่าคนของอุ้ยเซี่ยวป้อ ร้ายกาจกว่าเก้าหัว-หน้าหน่วยมากนัก ถึงกับวกอ้อมเป็นวง ด่าอย่างเจ็บแสบยิ่ง ตั้งกึงน้ำโบกมือกล่าวว่า

"พอแล้ว ผู้คนทั้งแผ่นดินล้วนสาปแช่งโง้วซำกุ่ย แต่ไม่อาจด่ามันจนตาย ทั้งดำเนินวิธีลอบประทุษร้ายก็ไม่ประสบผล พวกเราสมควรครุ่นคิดหาหนทางอื่นกำจัดมัน"

หัวหน้าหน่วยเลิศล้ำสี้เสกไคเป็นชายชราร่างผอมเล็ก ด่าประณาม

โง้วซำกุ่ยน้อยที่สุด ยามนั้นกล่าวว่า

"ท่านประมุขกล่าวถูกต้องโง้วซำกุ่ยตรองความยิ่งใหญ่ในมณฑลฮุ้นหนำกดขี่ข่มเหงประชาราษฎร์ พวกเราพึงผนึกกำลังค่ายสำนักต่างๆ ในยุทธจักร จึงสามารถล้มล้างมัน"

ทั้งหมดหารือกันอีกครูใหญ่ ตั้งกึงน้ำจึงสรุปว่า

"ตอนนี้ยังไม่อาจกำหนดแผนการแน่นอน สามเดือนให้หลังทั้งหมดพบกันในเมืองเชี่ยงซัวแถบมณฑลโอ้วน้ำ เซี่ยวป้อยังคงกลับพระราชวังสำหรับภารกิจในหน่วยไพรมรกต ให้ปิกทองเนตรทิพย์และเฒ่าเครางามดูแลชั่วคราว"

อุ้ยเซี่ยวป้อรับคำ ตั้งกึงน้ำกุมมืออุ้ยเซี่ยวป้อกลับมายังห้องข้างเคียงกล่าวว่า

"ในนครหลวงมีชายชราแซ่ฉื่อชายกอเอี๊ยะคนหนึ่ง กอเอี๊ยะบุคคลอื่นเป็นสีดำ กอเอี๊ยะของเฒ่าแซ่ฉื่อครึ่งหนึ่งเป็นสีแดง ครึ่งหนึ่งเป็นสีเขียว เจ้าหากมีเรื่องติดต่อกับเรา ก็รุดไปยังเชิงสะพานเทียนเกี้ย เสาะหาเฒ่าแซ่ฉื่อ ถามมันว่า 'มีกอเอี๊ยะถอนพิษทำให้ดวงตาสว่างได้หรือไม่?'

"มันจะตอบว่า 'มีนั้นมีอยู่ แต่ราคาแพงเกินไป ต้องจ่ายสามตำลึงทอง' เจ้าก็บอกว่า 'ให้ห้าตำลึงทอง ยินยอมขายหรือไม่' มันก็ทราบว่าเจ้าเป็นคนของสมาคมเรา"

อุ้ยเซี่ยวป้อรู้สึกมีความหมายนัก หัวร่อพลางกล่าวว่า

"ผู้อื่นเสนอราคาสามตำลึงทอง ท่านกลับให้ถึงห้าตำลึงทอง ในใต้หล้าไหนเลยมีเรื่องเช่นนี้?"

ตั้งกึงน้ำยิ้มพลางกล่าวว่า

"นั่นเพราะเพื่อป้องกันเหตุไม่คาดหมาย มีคนไปขอซื้อหากอเอี๊ยะรักษาดวงตาจากมันจริงๆ จนเข้าใจว่าเป็นคนของสมาคมเรา มันพอฟังว่าเจ้าให้ราคาห้าตำลึง ก็ถามว่า 'ไฉนให้ราคาสูงปานนี้?' เจ้าก็ตอบว่า 'ไม่สูงของเพียงสามารถเห็นความสว่างดังเดิม แม้ถูกท่านใช้ต่างม้าลาก็มิเป็นไร'

มันถามว่า 'หน่วยท่านจุดธูปกี่ดอก' ให้เจ้าตอบว่า 'ธูปห้าดอก' ธูปห้าดอกหมายความว่าเป็นชนชั้นหัวหน้าหน่วย เฒ่าแซ่ฉื่อตำแหน่งต่ำกว่าเจ้าหากมีเรื่องอันใด ก็ใช้มันไปกระทำ"

อุ้ยเชี่ยวปัอล้วนจดจำไว้ ตั้งกึงน้ำให้อุ้ยเชี่ยวปัอทบทวนเที่ยวหนึ่งจนแน่ใจว่าไม่ผิดพลาด จึงกล่าว

"ตำแหน่งของเฒ่าแซ่ฉื่อแม้มิสูงส่ง แต่พลังฝีมือสูงเยี่ยมยิ่ง เจ้าไม่อาจก้าวร้าวล่วงเกินมัน"

"ทราบแล้ว"

ตั้งกึงน้ำยังถ่ายทอดเคล็ดวิชาฝีมือให้อีกมิน้อย กล่าวว่า

"เชี่ยวปัอ เราสองล้วนมีเรื่องต้องกระทำ มิอาจอยู่ร่วมนานไป วันนี้เจ้าก็กลับวัง บอกว่าถูกคนคร่ากุมไป ในยามวิกาลดำเนินอุบายหลบหนีจากมา หากมีคนให้เจ้านำทาง เจ้าก็ชักนำมายังที่นี้ พวกเราจะฝังซากศพเมี่ยงไป๋อยู่ในสวนผักกาดด้านหลัง เจ้าหากนำคนมาขุดค้น ย่อมมิมีผู้ใดระแวงสงสัยอีก"

อุ้ยเชี่ยวปัอกล่าวถามว่า

"ทั้งหมดคงไม่ชุมนุมอยู่ที่นี้กระมัง?"

"เจ้าพอจากไป ทั้งหมดจะแยกย้ายสู่ทิศทางต่างๆ มิต้องห่วงใยกังวล"

ยื่นมือลูบคลำศีรษะอุ้ยเชี่ยวปัอ เอ่ยสืบต่อ

"เชี่ยวปัอ หวังให้เจ้าเป็นเด็กที่ดี คราใดที่เรามีเวลาว่าง จะรุดสู่นครหลวงไปถ่ายทอดฝีมือแก่เจ้า"

อุ้ยเชี่ยวปัอรับคำ ตั้งกึงน้ำกล่าวว่า

"เจ้าไปเถอะ ชาวแมนจูกลอกกลิ้งเจ้าเล่ห์ เจ้าแม้ชาญฉลาด จะอย่างไรอายุยังเยาว์ ทุกเรื่องราวต้องระมัดระวังให้มากไว้"

อุ้ยเชี่ยวปัอกล่าวว่า

"ซือแป๋ ข้าพเจ้าตอนอยู่ในวัง รู้สึกอัดอั้นยิ่ง เมื่อใดจึงสามารถติดตามท่านออกท่องเที่ยวยุทธจักร?"

"รอจนเจ้าอายุสูงวัย ซุ่มเสียงแปรเปลี่ยนไป หนวดเครางอกเงยออกมา ไม่อาจปลอมเป็นขันทีสืบไป เมื่อถึงเวลานั้นค่อยออกจากวัง"

ที่แท้ขันทีเมื่อถูกตอน จะไม่มีหนวดเครางอกเงย อุ้ยเซี่ยวป้อหากเติบใหญ่ ย่อมต้องถูกสังเกตพบว่าตนมิได้ผ่านการตอนมา

อุ้ยเซี่ยวป้อปลีกตัวมาล่ำลาเม้าจับโป๊ย เม้าจับโป๊ยมิทราบว่าอุ้ยเซี่ยวป้อเข้าสังกัดสมาคมฟ้าดิน ดำรงตำแหน่งหัวหน้าหน่วย จึงแสดงความห่วงใยกังวลยิ่ง อุ้ยเซี่ยวป้อก็ไม่บ่งบอกข้อเท็จจริงให้ทราบ

ครั้นแล้วตั้งกึงน้ำสั่งให้มอบมีดสั้นวิเศษที่ช่วงชิงมาคืนต่ออุ้ยเซี่ยวป้อ จัดเตรียมม้าโดยสาร ส่งศิษย์ออกจากประตูด้วยตนเอง ปีกทองเนตรทิพย์เฒ่าเครางามและน้องพี่สังกัดหน่วยไพรมรกต ติดตามส่งเป็นระยะทางสามลี้พร้อมกับอธิบายเส้นทางกลับสู่นครหลวงให้ทราบโดยละเอียด

อุ้ยเซี่ยวป้อควบขับม้าเร่งรุดเดินทาง เมื่อกลับถึงเขตพระราชวังก็เป็นเวลาพลบค่ำ ขณะจะเข้าเฝ้าดังฮีฮ่องเต้ บังเอิญพบพานดังชิงอ้วง (เชื้อพระวงศ์ดัง) ก่อน

ดังชิงอ้วงเข้าวังมากราบทูลเรื่องอุ้ยเซี่ยวป้อถูกฝ่ายตรงข้ามคร่ากุมไปต่อดังฮี ขณะหมกมุ่นกังวลว่าอุ้ยเซี่ยวป้อคงประสบเภทภัย พอพบเห็นโดยไม่คาดหมาย ถึงกับทั้งยินดีทั้งคลายใจ ซักถามว่า

"กุ่ยกงกงหลบหนีออกมาได้อย่างไร?"

ระหว่างทางที่อุ้ยเซี่ยวป้อเร่งรุดมา ก็นึกหาคำโป้ปดได้แต่แรกว่า ตนถูกฝ่ายตรงข้ามคร่ากุมตัว บรรจุอยู่ในถังผลจ๊อ ฝ่ายตรงข้ามยังจัดตั้งแท่นบูชาเซ่นสังเวย เพียงแต่รอคอยชนชั้นผู้นำคนหนึ่ง จึงไม่สังหารตนชั่วคราว พันธนาการคุมขังตนอยู่ที่ห้องมืดมิดหลังหนึ่ง ดังนั้นตนใช้เศษโลหะตัดเชือกที่พันธนาการข้อมือ สังหารผู้เฝ้าดูแล หลบหนีออกมาทั้งที่เป็นยามวิกาล เร้นกายในพงหญ้า หลบเลี่ยงจากขบวนไล่ล่า จากนั้นช่วงชิงม้ามา อ้อมทางเดินกลับพระราชวังมา แต่งเติมระบายสีจนตื่นเต้นระทึกขวัญยิ่ง

ดังชิงอ้วงชมเชยอุ้ยเซี่ยวป้อไม่ขาดปาก ชักนำมาเข้าเฝ้าดังฮี ดังฮีพอทอดพระเนตรเห็นอุ้ยเซี่ยวป้อกลับมาโดยปลอดภัย ทรงปลื้มพระทัยยิ่งภายหลังตรัสว่า

"นี่คงเป็นบริวารของเมี่ยงไป๋ ดำเนินการตอบโต้คร่ากุมตัวเจ้าไป"

อุ้ยเซี่ยวป้อกราบทูลว่า

"กระหม่อมตอนหลบหนีออกมาจดจำเส้นทางเดินได้ พวกเราไยไม่นำทหารบุกไปยังที่ซึ่งฝ่ายตรงข้ามซ่องสุมอยู่ ดำเนินการจับกุม?"

"ประเสริฐแท้ เจ้ารีบสั่งโซะเฮียกทู้ นำทหารห้าร้อยติดตามเจ้าไปจับกุมตัว"

อุ้ยเซี่ยวป้อรับคำ กราบบังคมล่าถอยมา สั่งคนไปแจ้งต่อโซะเฮียกทู้

โซะเฮียกทู้ฟังว่า เซี่ยวกุ่ยจื้อถูกฝ่ายตรงข้ามคร่ากุมตัวต้องหมกมุ่นกังวล รู้สึกสูญเสียหมากที่วางอยู่ในพระราชวังไป บัดนี้พอทราบเรื่องถึงกับคึกคักอักโข นำกำลังทหารติดตามอุ้ยเซี่ยวป้อไป

อุ้ยเซี่ยวป้อควบขับเจ้าลายซึ่งดังชิงอ้วงนำมามอบให้ เร่งรุดมาถึงที่ซึ่งยอดฝีมือสมาคมฟ้าดินชุมนุมรวมกัน แต่ไม่พบพานร่องรอยผู้คน

โซะเฮียกทู้สั่งให้กระจายกำลังตรวจค้น มินานให้หลัง ขุดพบศีรษะเมี่ยงไป๋จากเขตสวนผัก พร้อมกับเสาะพบป้ายสถิตวิญญาณจารึกอักษร 'ที่สถิตวิญญาณท่านแม่ทัพเมี่ยงไป๋' ย่อมเป็นข้าวของที่ตั้งกึงน้ำจงใจทิ้งไว้

โซะเฮียกทู้กลับพระราชวังมา นำศีรษะและป้ายสถิตวิญญาณเมี่ยงไป๋ถวายต่อดังฮี เข้าใจว่าตัวเองประกอบความดีความชอบใหญ่หลวง อุ้ยเซี่ยวป้อกลับลอบหัวร่อในใจ

ขุมกำลังนครหลวง

อุ้ยเชี่ยวป้อกลับมายังที่พำนัก ล้วงตั๋วแลกเงินปึกหนึ่งมีมูลค่าสี่สิบหกหมื่นหกพันห้าร้อยตำลึง ซึ่งโซะเฮียกทู้มอบให้ออกมานับทบทวนดู รู้สึกเบิกบานสำราญใจยิ่ง ที่แท้โซะเฮียกทู้คิดประจบอุ้ยเชี่ยวป้อ ตอนแรกรับปากแบ่งปันเงินทองของเมี่ยงไปให้สี่สิบห้าหมื่นตำลึง ภายหลังกลับเพิ่มให้อีกหมื่นกว่าตำลึง

อุ้ยเชี่ยวป้อนับอยู่ชั่วขณะ จึงซุกเก็บตั๋วแลกเงินไว้ ล้วงคัมภีร์วิชาฝีมือของตั้งกึงน้ำออกมา ทรุดนั่งขัดสมาธิตามเคล็ดที่ซือแป๋ถ่ายทอดให้ทดลองฝึกปรือ แต่ร่ำเรียนมิถึงครึ่งชั่วยาม รู้สึกเบื่อหน่ายง่วงเหงา ล้มเลิกแต่กลางคัน ล้มกายลงบนเตียงหลับใหลไป

ที่แท้หลักวิชาของตั้งกึงน้ำลำบากยากเข็ญยิ่ง หากปราศจากความมานะพากเพียร ยากทะลวงผ่านด่านแรกได้ อุ้ยเชี่ยวป้อชาญฉลาดปราดเปรื่อง แต่ขาดความพากเพียรพยายาม พอเริ่มฝึกปรือวิชาขั้นพื้นฐาน ก็รู้สึกลำบากยากเย็น พลิกคัมภีร์เล่มนั้น เห็นด้านหนึ่งเป็นภาพประกอบอีกด้านหนึ่งเขียนอักษรถี่ยิบ ในสิบตัวรู้จักมิถึงครึ่งตัว ต้องทอดถอนใจปิดคัมภีร์ลง

ตั้งกึงน้ำสุขุมรอบคอบต่อทุกเรื่องราว กลับคำนวณเรื่องนี้พลาดผิดไป ตอนแรกลิ้มสอบถามประการหนึ่ง เห็นอุ้ยเชี่ยวป้อเป็นเด็กหนุ่มฉลาดเฉลียว

คาดว่าย่อมต้องรู้จักหนังสือคัมภีร์เล่มนี้บันทึกเคล็ดวิชาด้วยถ้อยคำพื้นเพธรรมดา อ่านเข้าใจได้โดยง่าย เนื่องเพราะภารกิจผูกมัดตัว จึงมิมีเวลาอธิบายเคล็ดความต่ออุ้ยเซี่ยวป้ออย่างละเอียด มิคาดอุ้ยเซี่ยวป้อพานไม่รู้จักหนังสือในคัมภีร์ แม้อธิบายว่า หากฝึกปรือฝีมือจนเคลิบเคลิ้มคิดหลับไหล สมควรปลุกปลอบสติสมาธิอย่างไร อุ้ยเซี่ยวป้อกลับมิเข้าใจ

วันรุ่งขึ้น หลังจากปรนนิบัติดังฮีในห้องทรงพระอักษรเสร็จสิ้นหวนกลับมาภายในห้อง ครุ่นคิดขึ้น

'คราหน้าหากพบพานซือแป๋ ท่านพอสอบถามถึง ทราบว่าระดับฝีมือของเราไม่รุดหน้าขึ้นกว่าเดิม คงมิพอใจแน่นอน'

ดังนั้นได้แต่หยิบฉวยคัมภีร์เล่มนั้นนั่งขัดสมาธิร่ำเรียนฝึกปรืออีกคราหนึ่งนานให้หลัง หนังตาเริ่มหนักอึ้ง คิดใคร่หลับไหลอีกครา ขบคิดในใจ

'หลักวิชาฝีมือของซือแป๋แม้สูงล้ำ แต่หาได้สนุกสนานเฉกเช่นของเต่าชราแซ่ไฮ้ไม่'

พอหวนนึกถึงไฮ้เล่ากง ก็นึกได้ว่าฝ่ายตรงข้ามหลังจากเสียชีวิต ตนตรวจพบพระสูตรสี่สิบสองบทปกแดง และคัมภีร์ที่มิทราบนามอีกเล่มหนึ่งจากหีบยาภายในห้อง ดังนั้นดึกดักอักโข ล้วงคัมภีร์ที่มิทราบนามอีกเล่มนั้นออกมา คลี่กางคัมภีร์นั่งขัดสมาธิ โคจรลมปราณไปตามนั้น ชั่วครู่ให้หลัง จุดตังชั้งที่ท้องน้อยปรากฏพลังร้อนระอุขุมหนึ่งแผ่ซ่านขึ้นมา ต้องครุ่นคิด

'ซือแป๋เคยบอกว่า หลังจากโคจรลมปราณที่ท้องน้อย จะมีพลังความร้อนขุมหนึ่งก่อตัวขึ้น ไฉนฝึกปรือตามภาพประกอบของคัมภีร์ซือแป๋ กลับไม่ปรากฏพลังความร้อนขึ้น พอฝึกปรือตามแนวทางของเต่าชรากลับบังเกิดความร้อนขึ้น?'

ขณะครุ่นคิด เพ่งดูคัมภีร์ของไฮ้เล่ากง ชักนำลมปราณโคจรไปตามแนวทางของลายเส้นสีแดงบนภาพบุรุษเพศเปลือยเปล่า รู้สึกร่างกายปลอดโปร่งสบายอย่างบอกมิถูก บางครั้งพลังความร้อนไม่สามารถกรุยผ่าน

ก็ชักนำไปตามเคล็ดวิชาที่ตั้งกึงน้ำเคยแนะนำถ่ายทอดให้ ความร้อนจะกรุยผ่านอย่างสะดวก

อุ้ยเซี่ยวปัอใช้เวลาเก้าวันร่ำเรียนภาพโคจรลมปราณภาพแรกของไฮ้เล่ากงเสร็จสิ้น เพียงแต่แนวทางที่ใช้ กลับเป็นเคล็ดความที่ตั้งกึงน้ำถ่ายทอดให้ พอชักนำพลังความร้อนหมุนเวียนถ่ายเทตามลายเส้นสีแดงที่ชี้บ่งครบหนึ่งรอบ หลั่งเหงื่อกาฬจำนวนหนึ่ง จะรู้สึกปลอดโปร่งสบายยิ่ง

อุ้ยเซี่ยวปัอเข้าใจว่า นี่เป็นผลการฝึกปรือวิชากำลังภายในชั้นสูงล้ำหาทราบไม่ว่าตนกลับผสมผสานหล่อหลอมหลักวิชาที่ผิดแผกแตกต่างสองแขนง รวมเป็นอันหนึ่งอันเดียวโดยไม่ตั้งใจ

ซึ่งความจริงวิชาฝีมือสองแขนงนี้ ล้วนลึกล้ำพิสดารยิ่ง บุคคลที่แรกเริ่มฝึกปรือต้องรับการอธิบายจากอาจารย์เลิศล้ำ ครำ่เคร่งฝึกปรือหลายปีจึงประสบความสำเร็จ มิมีทางหล่อหลอมรวมกันเด็ดขาด

แต่ซือแป้ปลอมอุ้ยเซี่ยวปัอเสียชีวิตไปแล้ว ซือแป้แท้จริงหาได้อยู่ข้างเคียง ตั้งกึงน้ำก็คิดไม่ถึงว่า อ้ยเซี่ยวปัอมิเข้าใจคำอธิบายในคัมภีร์กลับผสมผสานเป็นลักษณะนี้ก่อเกิดเป็นปรากฏการณ์พิสดารของมรรคาฝีมือซึ่งไม่เคยอุบัติมาก่อน

ควรทราบว่าแนววิชาฝีมือที่ไฮ้เล่ากงตกทอดทิ้งไว้เป็นมรรคาเย็นเยือกพิสดาร หนึ่งนั้นฝึกปรือได้โดยง่ายดาย สอง สอดคล้องกับนิสัยใจคออุ้ยเซี่ยวปัอ สาม อุ้ยเซี่ยวปัอร่ำเรียนวิชาฝีมือกับไฮ้เล่ากงมิน้อย นับเป็นแนวทางเดียวกัน พอศึกษาจึงสอดคล้อง

คนผู้หนึ่งหากมิรู้จักหนังสือก็แล้วกันไป หากเรียนหนังสือจะมิมีทางลืมเลือนคำ 'หนึง' หรือ 'สอง' ผู้คนบางคนได้รับความกระทบกระเทือนทางสมอง สูญเสียความทรงจำไปสิ้น แต่กลับไม่ลืมหนังสือที่เรียนรู้มา มรรคาฝีมือก็เฉกเช่นกัน อุ้ยเซี่ยวปัอเมื่อร่ำเรียนมา วิชาลมปราณพิสดารนี้ก็บังเกิดจิตจดจ่อสัมพันธ์เริ่มศึกษาภาพที่สอง ที่สามอย่างกระตือรือร้นไม่หยุดยั้งชะงัก คืที่อุ้ยเซี่ยวปัอวันหนึ่งเพียงปรนนิบัติดังฮีในห้องทรงพระ

อักษรมิกี่ชั่วยาม มีเวลาว่างเหลือเฟือ ภารกิจของขันที ย่อมมีขันทีชั้นบริวารดูแลสะสางแทน

ยามนี้ โซะเฮียกทู้ช่วยแจกจ่ายเงินหลายหมื่นตำลึงแก่เหล่านางกำนัลและขันทีที่ทรงอำนาจแทนอุ้ยเซี่ยวป้อแต่แรก กอปรกับคังฮีทรงโปรดปรานอุ้ยเซี่ยวป้อยิ่ง หลายเดือนมานี้ มิว่าผู้ใดพอพบเห็นอุ้ยเซี่ยวป้อล้วนแย้มยิ้มประจบเอาอกเอาใจ

บัดนี้ฤดูชิวเทียน (ใบไม้ร่วง) ผ่านพ้นไป ฤดูหนาวย่างกรายมา วันนี้อุ้ยเซี่ยวป้อพอออกจากห้องทรงพระอักษร พลันฉุกใจคิดขึ้น

ซือแป่สั่งว่าหากมีเรื่องใด ให้รุดไปติดต่อกับชายชราแซ่ฉื่อ ซึ่งขายกอเอี๊ยะอยู่ที่เชิงสะพานเทียนเกี้ย มาตรแม้นตอนนี้มิมีเรื่องใด สมควรรุดไปทำความรู้จักกับมัน'

พอได้คิด ออกจากประตูวังเดินเตร็ดเตร่ตามท้องถนน เห็นในแผงน้ำชาร้านหนึ่งมีบัณฑิตเล่านิทานจึงเข้าไปสั่งน้ำชาป้านหนึ่ง ทรุดนั่งลงรับฟัง

นักเล่านิทานกำลังเล่าถึงเอ็งเลียกตึ่ง (บันทึกวีรกรรม) ตอนปฐมกษัตริย์เหม็งจูง้วนเจียงพิชิตอริราช ซึ่งอุ้ยเซี่ยวป้อฟังจนขึ้นใจ แต่ยังนั่งอยู่ครึ่งชั่วยาม จวบจนพลบค่ำจึงกลับวัง หาได้รุดไปสะพานเทียนเกี้ยไม่

วันต่อมา มักกระตุ้นตัวเองรุดไปพบพานชายชราแซ่ฉื่อ แต่แล้วหากมิใช่ไปทอดลูกเต๋าเล่นพนัน ฟังการเล่านิทาน ก็ต้องผลาญเงินทองจับจ่ายใช้สอยตามท้องถนน

ที่แท้ส่วนลึกในหัวใจอุ้ยเซี่ยวป้อเกรงกลัวตั้งกึงน้ำยิ่ง มิคิดประสบพบหน้าซือแป่ คาดคำนวณว่ายามใดที่พบพานท่าน เป็นต้องถูกตำหนิดุด่า ดังนั้นแก้ต่างให้กับตัวเองว่า เมื่อมิมีเรื่องราวใด ก็มิต้องไปพบพานชายชราแซ่ฉื่อ

ผ่านไปอีกเดือนเศษ คัมภีร์ของไช้เล่ากงมีภาพวาดมนุษย์ทั้งสิ้นเจ็ดสิบสองภาพ อุ้ยเซี่ยวป้อก็ฝึกปรือได้ยี่สิบภาพ รู้สึกร่างกายแข็งแรง ฝีเท้าคล่องแคล่วปราดเปรียว เบาหวิวราวไร้น้ำหนัก

วันนี้ไปยังแผงน้ำชา รับฟังบันทึกเอ็งเลียกตึ่งอีก เจ้าของร้านเห็นเป็นขันทีภายในวัง ทั้งกำนัลเงินทองให้มากเป็นพิเศษ ทุกๆ วันจะเว้นที่นั่งที่ดีที่สุดให้ ชงน้ำชาเลอเลิศไว้ต้อนรับ เรียกหาเป็นกุ่ยกงกงมิขาดปาก อุ้ยเซี่ยวป๊อขณะรับฟังตำนานเรื่องราวจนเคลิบเคลิ้ม พลันได้ยินซุ่มเสียงหนึ่งดังว่า

"ขออภัย"

พร้อมกับเสียงดัง ปรากฏคนผู้หนึ่งทรุดกายลงนั่งร่วมโต๊ะด้วย

อุ้ยเซี่ยวป๊อขมวดคิ้วเล็กน้อย ลอบมิพอใจ คนผู้นั้นพลันกล่าวเบาๆ

"ผู้ต่ำต้อยมีกอเอี๊ยะอย่างดีชนิดหนึ่ง คิดขายให้กับกงกง กงกงโปรดดู"

อุ้ยเซี่ยวป๊อเบือนหน้ามา เห็นบนโต๊ะจัดวางกอเอี๊ยะแผ่นหนึ่ง ครึ่งหนึ่งของกอเอี๊ยะสีแดง ครึ่งหนึ่งเป็นสีเขียว พลันฉุกใจคิด กล่าวว่า

"เป็นกอเอี๊ยะอันใด?"

คนผู้นั้นกล่าวว่า

"นี่เป็นกอเอี๊ยะถอนพิษ ทำให้ดวงตาสว่าง"

อุ้ยเซี่ยวป๊อเห็นฝ่ายตรงข้ามอายุสามสิบเศษ ท่วงท่าดึกดักเข้มแข็ง หาใช่ชายชราแซ่ฉื่อที่ซือแป๋บ่งระบุ ต้องลอบคลางแคลงสงสัย กล่าวว่า

"กอเอี๊ยะแผ่นนี้ราคาเท่าใด?"

"ราคาสามตำลึงทอง"

"ให้ห้าตำลึงทอง ขายหรือไม่?"

คนผู้นั้นกล่าวว่า

"ไฉนให้ราคาสูงปานนี้?"

"ไม่สูง ขอเพียงสามารถเห็นความสว่างดังเดิม แม้ถูกท่านใช้ต่างม้าลาก็มิเป็นไร"

คนผู้นั้นพลันผลักแผ่นกอเอี๊ยะมายังเบื้องหน้าอุ้ยเซี่ยวป๊อ กล่าวเบาๆ

"กงกง เชิญท่านออกมา"

จบคำยืดกายขึ้น สาวเท้าออกจากแผงน้ำชา อุ้ยเซี่ยวป๊อทิ้งเศษเงิน

ลงบนโต๊ะ ติดตามออกไป

คนผู้นั้นรอคอยอยู่เบื้องนอก ชักนำสู่ทิศตะวันออก ลดเลี้ยวเข้าตรอกซอยสายหนึ่งก็หยุดยั้งชะงัก อุ้ยเซี่ยวป้อพอติดตามไปสมทบ มิรอให้ฝ่ายตรงข้ามเอ่ยปากก็ชิงถามไถ่ว่า

"เป็นหน่วยใดในแดนดิน?"

คนผู้นั้นตอบว่า

"ผู้น้องสังกัดหน่วยเลิศล้ำ"

"หน่วยท่านจุดธูปกี่ดอก?"

"ธูปสามดอก"

อุ้ยเซี่ยวป้อผงกศีรษะ ครุ่นคิดขึ้น

'บุคคลนี้เป็นเพียงชนชั้นองครักษ์สังกัดสมาคมฟ้าดินต่ำกว่าเราสองรุ่น'

คนผู้นั้นน้อมกายกล่าวเบาๆ

"ตั่วกอ (พี่ชาย) เป็นหัวหน้าหน่วยแซ่อุ้ยแห่งหน่วยไพรมรกต กระมัง?"

อุ้ยเซี่ยวป้อตอบว่ามิผิด พร้อมกับครุ่นคิดขึ้น

'ท่านอายุสูงวัยกว่าเรา กลับเรียกหาเราเป็นตั่วกอ ช่างน่าฟังนัก ไฉนไม่เรียกเป็นเอี่ยเอี้ย (ท่านปู่) หรืออาเจ่ก (ท่านอา)?'

คนผู้นั้นกล่าวว่า

"ผู้น้องแซ่กอ เรียกว่างังเถียว เลื่อมใสนามท่านหัวหน้าหน่วยมานาน วันนี้ได้พบพาน นับเป็นเกียรติอย่างสูง"

"กล่าวประเสริฐ พี่น้องกันเองมิต้องเกรงใจไป"

"หน่วยไพรมรกตท่านมีตั่วกอแซ่ฉื่อท่านหนึ่ง ขายกอเอี๊ยะอยู่ที่เชิงสะพานเทียนเกี้ย วันนี้ถูกคนทำร้ายบาดเจ็บสาหัส ข้าพเจ้าจึงรุดมาแจ้งต่อท่านหัวหน้าหน่วยเป็นพิเศษ"

อุ้ยเซี่ยวป้อใจหายวูบกล่าวว่า

"หลายวันมานี้ ข้าพเจ้ามีภารกิจผูกมัดตัว จึงมิได้รุดไปพบพานฉื่อตั่วกอมันถูกผู้ใดทำร้ายบาดเจ็บ?"

"ที่นี่ไม่สะดวกกับการเรียนบอก ท่านหัวหน้าหน่วยแซ่อุ้ยโปรดตามข้าพเจ้ามา"

อุ้ยเซี่ยวป้อผงกศีรษะรับ กองังเถียวก้าวยาวๆ ไป (อุ้ยเซี่ยวป้อก็ตามติดอยู่ด้านหลัง ทอดระยะห่างพอประมาณ ผ่านถนนใหญ่เจ็ดแปดสาย กองังเถียวเข้าสู่ร้านขายยาร้านหนึ่ง อุ้ยเซี่ยวป้อเห็นบนป้ายยี่ห้อเขียนอักษรสามตัว ตนกลับมิรู้จักแม้แต่ตัวเดียว คาดว่าคงเป็นยี่ห้อร้านขายยา จึงติดตามเข้าไป

เห็นที่หลังดอกเสมียน นั่งไว้ด้วยเสมียนร่างอ้วนฉุผู้หนึ่ง กองัง-เถียวสะอึกไปกล่าวเบาๆ ที่ข้างหูมันหลายประโยค เสมียนอ้วนฉุนั้นก็ผุดลุกขึ้น ผงกศีรษะต่ออุ้ยเซี่ยวป้อ กล่าวว่า

"นายท่านต้องการสมุนไพรชั้นเยี่ยม ขอเชิญเข้ามา"

จากนั้น ชักนำอุ้ยเซี่ยวป้อและกองังเถียวเข้าสู่ห้องชั้นใน ปิดประตูลง ก้มกายงัดแงะแผ่นไม้ขึ้นแผ่นหนึ่ง ปรากฏเป็นถ้ำมืดทะมึน จัดสร้างบันไดศิลาทอดลงไป

อุ้ยเซี่ยวป้อเห็นในอุโมงค์มืดมิด ต้องลังเลเล็กน้อยครุ่นคิดขึ้น

'สองคนนี้มิทราบเป็นพี่น้องในสมาคมฟ้าดินจริงหรือไม่ หากแม้นเบื้องล่างเป็นหลุมพรางกับดัก ไยมิใช่จบสิ้นกัน?'

แต่กองังเถียวตามติดอยู่ด้านหลัง มิมีทางถดถอย ได้แต่ติดตามเสมียนนั้นลงสู่อุโมงค์ใต้ดิน พอลงบันไดศิลา เร่งรุดไปสิบกว่าก้าว เสมียนนั้นก็ผลักประตูออก หลังประตูปรากฏแสงโคมไฟสาดลอดออกมา

อุ้ยเซี่ยวป้อพอผ่านเข้าประตู เห็นเป็นห้องคับแคบกว้างยาวหนึ่งวาหลังหนึ่ง ภายในห้องนั่งไว้ด้วยผัดนห้าคน ยังมีชายชราอีกผู้หนึ่ง นอนเหยียดยาวอยู่บนเตียง

กองังเถียวกล่าวว่า

"พี่น้องทุกท่าน ท่านหัวหน้าหน่วยไพรมรกตเร่งรุดมาถึง"

ผู้คนห้าคนภายในห้องล้วนผุดลุกขึ้น น้อมกายคารวะ ในห้องใต้ดิน

พื้นที่คับแคบทั้งหมดต้องเบียดเสียดกัน กองังเถียวชี้มือไปยังชายชราบนเตียง กล่าวว่า

"ฉื่อตั่วกอรับบาดเจ็บสาหัส ไม่อาจลุกขึ้นคารวะ"

อุ้ยเซี่ยวป้อผงกศีรษะรับทราบ สาวเท้าเข้าใกล้เห็นคนบนเตียงใบหน้าเปี่ยมรอยย่นเกลื่อนกลาด ซีดขาวไร้สีเลือด สองตาพริ้มสนิท ลมหายใจแผ่วล้า ปกเสื้อแปดเปื้อนคราบโลหิตเป็นหย่อมๆ จึงถามว่า

"มิทราบเป็นผู้ใดทำร้ายฉื่อตั่วกอบาดเจ็บ?"

"เป็นคนของตำหนักตระกูลมก แห่งมณฑลฮุ้นหนำ"

อุ้ยเซี่ยวป้อสะท้านใจวูบ หวนนึกถึงตอนที่ตนกับเม้าจับโป้ยเดินทางจากเมืองเอี้ยงจิวรุดมายังนครหลวง ได้ยินเม้าจับโป้ยเอ่ยอ้างถึงตำหนักตระกูลมกแห่งฮุ้นหนำ ต้องโพล่งว่า

"ตำหนักตระกูลมก มิใช่เป็นคนสัตย์ซื่อถือธัมมะเฉกเช่นกับพวกเราหรือ?"

กองังเถียวกล่าวว่า

"ฉื่อตั่วกอ วันนี้ดิ้นรนกลับมายังร้านขายยาช้วยชุนตึ้งนี้ เล่ากระ-ท่อนกระแท่นว่า ผู้ลงมือทำร้ายมันเป็นบุรุษแซ่แป๊ะแห่งตำหนักตระกูลมกสองคน"

อุ้ยเซี่ยวป้อทวนคำว่า

"แซ่แป๊ะ? นั่นมิใช่ทายาทของสี่ตระกูลเส้า แป๊ะโซว ปึง สังกัดตำหนักตระกูลมกหรือ?"

"คาดว่าคงใช่ ฉื่อตั่วกอบอกว่า ทั้งสองฝ่ายทุ่มเถียงแทนนายเหนือที่ตนเองยกย่องบูชา จนประมือกัน ฉื่อตั่วกอสองหมัดยากต้านทานสี่ฝ่ามือได้รับบาดเจ็บสาหัส"

"ที่แท้ทุ่มเถียงถึงเรื่องราวใด?"

ภายในห้องมีนักพรตอายุห้าสิบเศษผู้หนึ่ง พลันกล่าวว่า

"ท่านหัวหน้าหน่วย ตำหนักตระกูลมกเป็นขุมกำลังอันเข้มแข็ง อยู่

แถบมณฑลฮุ้นหน่ำ สมาคมฟ้าดินเรามีเกียรติภูมิเลื่องลือในยุทธจักร ทั้งสองฝ่ายไม่ยอมนับถือกันและกัน จึงเกิดการขัดแย้งขึ้น"

อุ้ยเชี่ยวป๊อหวนนึกถึงระหว่างทางที่มุ่งสู่นครหลวงพบพานสองพี่น้องแซ่ปิงแห่งตำหนักตระกูลมก โดยสารรถควบขับม้าสวนทางมา ตนก้าวร้าวฝ่ายตรงข้ามไปหลายคำ ถูกเม้าจับโป๊ยใช้แส้หวดกระหน่ำใส่ ส่วนลึกของหัวใจอดขุ่นเคืองมิได้ จึงกล่าว

"ฟังว่าท่านแม่ทัพมกเอ็งและบุตร ล้วนประเสริฐเลิศยิ่ง แต่เมื่อตกทอดถึงรุ่นนี้ เกรงว่าเหล่าทายาทบริวารจะทำลายเกียรติภูมิที่เพียรสร้างขึ้นมัวหมองไป"

วาจานี้สอดคล้องกับความนึกคิดของทุกผู้คนภายในห้อง ล้วนส่งเสียงสนับสนุน นักพรตนั้นกล่าวว่า

"นักสู้ผู้กล้าในยุทธจักร เห็นแก่หน้าท่านแม่ทัพมกเอ็ง พอพบเห็นธงขาวขลิบครามของตำหนักตระกูลมก ล้วนอ่อนข้อให้สามส่วน เมื่อเป็นเช่นนี้ ชนบริวารในตำหนักพลอยลำพองผยองขึ้นมา คาดว่ามิเห็นฉื่อตั่วกออยู่ในสายตา จึงเกิดการประมือกัน"

กองังเถียวกล่าวเสริมขึ้น

"ฉื่อตั่วกอเมื่อยามเที่ยงฟื้นคืนสติมาชั่วขณะ ขอให้พวกเราระบายโทสะแทนมัน ในมณฑลนี้มีแต่ท่านหัวหน้าหน่วยแซ่อุ้ยศักดิ์ศรีสูงสุด พวกเราต้องขออนุมัติท่านหัวหน้าหน่วยตามกฎ แล้วค่อยดำเนินการ"

อุ้ยเชี่ยวป๊อส่งเสียงดังอืมม์ กองังเถียวเอ่ยสืบต่อ

"ฉื่อตั่วกอได้รับใบบอกจากท่านประมุขตั้งแต่หลายเดือนก่อน ว่าท่านหัวหน้าหน่วยจะรุดมายังนครหลวง บางครั้งเห็นท่านซื้อหาข้าวของตามท้องถนน รับฟังตำนานตามแผงน้ำชา แต่ท่านหัวหน้าหน่วยมิได้เข้าไปทำความรู้จัก มันจึงไม่กล้าเข้าพบพาน"

อุ้ยเชี่ยวป๊อผงกศีรษะครุ่นคิดขึ้น

'ที่แท้ฉื่อตั่วกอล่วงรู้ความเป็นมาเราตั้งแต่แรก มิน่าเล่ากองังเถียว

ครานี้จึงสามารถเสาะพบเรา'

นักพรตผู้นั้นกล่าวอีกว่า

"เหตุการณ์ครานี้ควรสะสางอย่างไร ทั้งหมดต้องขอเรียนถามความเห็นจากหัวหน้าหน่วย"

หากให้อุ้ยเซี่ยวป้อไปลักเล็กขโมยน้อย บิดเบือนข้อเท็จจริงยังสามารถแสดงความคิดเห็น แต่ยามนี้หากให้ตนตกลงใจเรื่องสำคัญต้องอึ้งไปวูบจึงกล่าว

"ผู้น้องแม้เป็นหัวหน้าหน่วย แต่เนื่องเพราะสืบเนื่องจากสังหารเมี่ยง-ไป๋ สำนึกว่าความสามารอ่อนด้อยจำกัด ยังคงขอให้เต้าเจี้ยงท่านนี้เสนอความคิดเห็นแทน"

หมากตานี้เรียกว่า 'ผลักคลื่นดันเรือ' ผลักไสกลับคืนต่อนักพรตนั้น นักพรตนั้นฉายาเฮี้ยงเจ็ง ยามนั้นกวาดตามายังชายชราอายุห้าสิบเศษผู้หนึ่งกล่าวว่า

"ฮ้วงเฮียเห็นว่าสมควรทำอย่างไร?"

ชายชรานี้นามฮ้วงกัง กลับมีนิสัยสัตย์ซื่อเที่ยงตรงกล่าวว่า

"พวกเราอ่อนข้อให้กับคนของตำหนักตระกูลมกสามส่วน แต่ฝ่ายตรงข้ามเมื่อไม่เกรงใจ พวกเราก็ไปยังหมู่บ้านแซ่แป๊ะ ให้พวกมันขอขมาฉื่อตั่วกอ จากนั้นเลิกรากัน มิเช่นนั้นมารยาทก่อนทหารตามหลัง หักหาญขั้นแตกหักกัน"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวเสียงเนิบนาบ

"ข้าพเจ้าเห็นพ้องทุกประการ"

นักพรตเฮี้ยงเจ็งกล่าวว่า

"ทางที่ประเสริฐ พวกเราสมควรนัดแนะยอดฝีมือชาวบู๊ลิ้มในนครหลวงร่วมทางไปสักหลายคน ให้พวกมันเป็นสักขีพยาน ภายหน้าท่านประมุขหากทราบเรื่องจะได้ไม่ตำหนิว่า พวกเราจงใจเพราะอริบาดหมางกับตำหนักตระกูลมก"

กองังเถียงกล่าวบ้างว่า

"เพียงแต่ท่านหัวหน้าหน่วยแซ่อุ้ยเป็นขันทีภายในวัง สมควรผลัดเปลี่ยนอาภรณ์การแต่งกาย ติดตามไปควบคุมสถานการณ์..."

อุ้ยเซี่ยวป้อมิรอให้ฝ่ายตรงข้ามกล่าวจบความ ก็ปรบมือสนับสนุนว่า

"วิเศษ วิเศษแท้"

การรุดไปหาเรื่องถึงถิ่นฐานผู้อื่น นับเป็นเรื่องที่สร้างความกระตือรือร้นแก่อุ้ยเซี่ยวป้ออยู่แล้ว หากผลัดเปลี่ยนเครื่องแต่งกายแล้วค่อยเดินทางไปยิ่งสบอารมณ์ของตนนัก

ทุกผู้คนเห็นอุ้ยเซี่ยวป้อกระตือรือร้นปานนี้ จึงกล่าว

"ท่านหัวหน้าหน่วยคิดปลอมเป็นผู้ใด?"

อุ้ยเซี่ยวป้อครุ่นคิดชั่น

'เราสมควรปลอมเป็นทายาทผู้รุ่มรวย หรือเป็นขอทานน้อยกัน?'

ตอนอยู่ในซ่องคณิกา พบเห็นทายาทของเศรษฐีรุ่มรวยที่มาหาความสำราญ ล้วนสวมอาภรณ์หรูหราทรงค่า บังเกิดความนิยมเลื่อมใสตลอดมา ยามนั้นขบคิดแล้ว ล้วงตั๋วแลกเงินใบละห้าร้อยตำลึงจากอกเสื้อสามใบ กล่าวว่า

"นี่เป็นเงินหนึ่งพันห้าร้อยตำลึง รบกวนท่านไปซื้อหาอาภรณ์ให้กับข้าพเจ้าด้วย"

ทุกผู้คนสะท้านใจเล็กน้อย กล่าวว่า

"ไหนเลยต้องใช้เงินทองมากมายปานนี้?"

"ข้าพเจ้ามีเงินทองมากมายยิ่ง ให้ซื้อหาอาภรณ์ที่ล้ำค่าที่สุด รวมทั้งอัญมณีประดับกายสักหลายชิ้น บุคคลอื่นจึงมิทราบว่าข้าพเจ้าเป็นขันทีน้อยในพระราชวัง"

นักพรตเฮี้ยงเจ็งกล่าวว่า

"ท่านหัวหน้าหน่วยกล่าวถูกต้อง น้องแซ่กอรับภาระซื้อหาเสื้อผ้าเถอะ"

ทุกผู้คนเห็นอุ้ยเซี่ยวป้อมีเงินทองติดตัวมากมายปานนี้ ต้องลอบตื่น

เต้นตระหนก ไหนเลยทราบว่าในที่พำนักอุ้ยเซี่ยวป้อมีเงินทองอยู่สี่สิบกว่าหมื่นตำลึง

คำนวณตามนิสัยใจคอของอุ้ยเซี่ยวป้อ หากพกเงินทองอยู่สองสามหมื่นตำลึง ต้องจับจ่ายใช้สอยให้หมดสิ้นจึงสบายใจ สามารถซื้อหาอาภรณ์ล้ำค่ามาสวมใส่ แสดงออกถึงฐานะ นับเป็นโอกาสที่ยากพบพาน ไหนเลยยินยอมปล่อยให้ล่วงเลยไป? แลเห็นทุกผู้คนปากอ้าตาค้าง จึงล้วงมือไปในอกเสื้อ พอดึงกลับออกมา ก็เพิ่มตั๋วแลกเงินจำนวนสามพันห้าร้อยตำลึง ยื่นส่งต่อนักพรตเฮี้ยงเจ็ง กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าแรกพบทุกท่าน มิมีของขวัญใดกำนัลให้ เงินทองเหล่านี้ได้จากชาวแมนจู ทุกท่านช่วยจับจ่ายใช้สอยด้วย"

ตามกฎระเบียบของสมาคมฟ้าดิน ห้ามมิให้ช่วงชิงทรัพย์สินเงินทองบุคคลอื่น ฮ้วงกัง กองังเถียวล้วนยากจนข้นแค้น พอเห็นผู้เป็นหัวหน้าหน่วยหยิบฉวยเงินทองมามากมายปานนี้ ต้องโห่ร้องอย่างยินดี นักพรตเฮี้ยงเจ็งกล่าวว่า

"พวกเราต้องแยกย้ายกันเชื้อเชิญคนมาสมทบ วันนี้ไม่อาจรุดไปพบคนของตำหนักตระกูลมก ท่านหัวหน้าหน่วย พรุ่งนี้พวกเราจะน้อมรอคอยท่านในที่นี้ มิทราบท่านจะรุดมาเมื่อใด?"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

"หลังเที่ยงวันพรุ่งนี้ ข้าพเจ้าจะรุดมา"

"ตกลงตามนี้"

วันรุ่งขึ้น อุ้ยเซี่ยวป้อพอออกจากห้องทรงพระอักษร ก็เร่งรุดมายังร้านจำหน่ายอัญมณี ซื้อวงแหวนมรกตวงหนึ่ง หมวกแพรต่วนประดับไข่มุกกลมเกลี้ยงสี่เม็ด ใช้จ่ายไปแปดพันตำลึง

เมื่อเร่งรุดถึงร้านขายยา ทุกผู้คนล้วนรอคอยอยู่ในห้อง บอกว่าเชื้อเชิญยอดฝีมือชาวบู๊ลิ้มร่วมทางไปสี่คน กำนัลเงินทองให้ทั้งสี่คนละสองร้อยตำลึง

กองังเถียวหยิบฉวยเสื้อผ้าอาภรณ์ ถุงน่องรองเท้าให้อุ้ยเซี่ยวป๊อผลัดเปลี่ยน อาภรณ์ทุกชิ้นล้วนจัดทำจากแพรต่วนเนื้อดี หรูหราทรงค่ายิ่ง กองังเถียวกล่าวว่า

"อาภรณ์ชุดยาวนี้ สั่งช่างตัดเย็บทั้งยามราตรี เพิ่มค่าแรงงานไปสี่ตำลึงหกหุน"

อุ้ยเซี่ยวป๊อกล่าวว่า

"ไม่แพง ไม่แพง"

แลเห็นกระดุมเสื้อล้วนจัดทำจากทองคำ ประชันประกายระยิบระยับมาตรแม้นเป็นเช่นนั้น เพียงใช้เงินทองที่อุ้ยเซี่ยวป๊อให้ไว้ไปครึ่งหนึ่ง

อุ้ยเซี่ยวป๊อเมื่อผลัดเปลี่ยนอาภรณ์ ก็ขับเน้นบุคลิกสูงสง่า เปรียบกับนักสู้ผู้กล้าอันหยาบกร้านเช่นฮ้วงกัง กองังเถียว ย่อมผิดแผกอย่างใหญ่หลวง

ทั้งหมดจัดเกี้ยวคันหนึ่งรออยู่นอกประตู เชื้อเชิญอุ้ยเซี่ยวป๊อขึ้นเกี้ยวป้องกันมิให้ถูกขันทีภายในวังพบเห็น ทั้งหมดรุดมายังสำนักคุ้มกันภัยบู๊เซ่งซึ่งอยู่ทางทิศตะวันออก สมทบกับยอดฝีมือทั้งสี่

ยอดฝีมือทั้งสี่ มีเจ้าสำนักท้ำคามึ้งแห่งนครหลวงนามเบ๊พักยิ้นคนที่สองเป็นแพทย์รักษาบอบช้ำเอี้ยชุน ทำหน้าที่รักษาพยาบาลชายชราแช่ฉื่อ คนที่สามฉายาโฮ้วมิ่นป่าอ้วง (เจ้าหน้าพยัคฆ์) ลุ้ยอิดเซ่า ร่ำเรียนวิชากำลังภายนอกแกร่งกร้าวกล้าแข็ง คนที่สี่เป็นหัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยบู๊เซ่ง ฉายากิมเชีย (ทวนทอง)

เบ๊พักยิ้นและพวกทั้งสี่ทราบแต่แรกว่า หัวหน้าหน่วยไพรมรกตอายุอ่อนเยาว์ยิ่ง แต่พอประสบพบหน้ายังอดพิศวงสงสัยมิได้ แต่ทุกผู้คนล้วนนับถือเลื่อมใสเกียรติภูมิตั้งกึงน้ำ เข้าใจว่าศิษย์ตั้งกึงน้ำย่อมมีพลังฝีมือสูงเยี่ยม ล้วนมิกล้าดูแคลนอุ้ยเซี่ยวป๊อ

ครั้นแล้วอุ้ยเซี่ยวป๊อ เจ้าสำนักท้ำคามึ้ง เอี้ยชุนสามคนโดยสารเกี้ยวลุ้ยอิดเซ่าและหัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยบู๊เซ่งควบขับม้า นักพรตเฮี้ยงเจ็ง

และพวกเร่งรุดด้วยฝีเท้าออกจากประตูเมือง มุ่งสู่ที่ซึ่งสองบุรุษแซ่แป๊ะแวะพักพำนักอยู่

พอออกนอกประตูเมือง โลดแล่นชั่วขณะ เห็นท่ามกลางดงหลิวล้อมรอบปลูกสร้างตึกโดดเดี่ยวหลังหนึ่ง ทั้งหมดเพิ่งบรรลุถึงหน้าตึกปรากฏชายฉกรรจ์ผู้หนึ่งดาหน้ามา กล่าวถามว่า

"ท่านทั้งหลายต้องการหาผู้ใด?"

ฮ้วงกังสวนคำไป

"พวกเราต้องการพบแป๊ะฮั่งซัง ฮั่งปังสองพี่น้อง"

ชายฉกรรจ์นั้นหันกายกลับเข้าเขตตึก ชั่วพริบตากลับออกมากล่าวว่า

"โปรดตามเรามา"

อุ้ยเซี่ยวป๊อได้ยินซุ่มเสียงฝ่ายตรงข้ามเย็นชายะเยียบ ต้องบังเกิดโทสะพลุ่งขึ้น ขบคิดในใจ

'คนของตำหนักตระกูลมกยโสโอหังจริงๆ แม้ทำร้ายฉื่อตั่วกอยังแสดงท่าทีเช่นนี้'

ขณะครุ่นคิด ตามติดอยู่ด้านหลังชายฉกรรจ์นั้นเข้าสู่ห้องโถงหลังหนึ่ง เห็นภายในห้องยืนหยัดด้วยชายกลางคนเค้าหน้าเหี้ยมหาญ มือเปล่าไร้อาวุธผู้หนึ่ง

ชายกลางคนนั้นพอพบเห็นนักพรตเฮี้ยงเจ็งและพวก สองตาพลันแปรเปลี่ยนเป็นแดงฉาน แทบปรากฏเปลวเพลิงพวยพุ่งออกมา สะอึกเข้าหา กล่าวเสียงเกรี้ยวกราด

"พวกท่านแส่มาหาที่ตาย นับว่าประเสริฐแท้"

ฮ้วงกังมีอารมณ์วู่วามร้อนแรง จึงกระชากเสียงว่า

"แป๊ะฮั่งปัง ท่านหมายความกระไร?"

อุ้ยเซี่ยวป๊อพอฟังก็ฉุกคิดได้ว่า ฝ่ายตรงข้ามเป็นหนึ่งในสองบุรุษแซ่แป๊ะ ซึ่งกลุ้มรุมทำร้ายชายชราแซ่ฉื่อบาดเจ็บ ได้ยินแป๊ะฮั่งปังตวาดว่า

"พวกท่านที่สังกัดสมาคมฟ้าดินล้วนสมควรตาย"

อุ้ยเซี่ยวป๊อโทสะประดังขึ้น ร้องว่า

"ท่านจึงสมควรตาย"

แป๊ะฮั่งปังหันขวับมา ตวาดว่า

"คนของสมาคมฟ้าดินทำร้ายตั่วกอ (พี่ใหญ่) เราถึงแก่ชีวิต พวกท่านต้องชดใช้ชีวิตมา"

วาจาพอกล่าว นักพรตเฮี้ยงเจ็งและพวกล้วนรู้สึกเหนือความคาดหมายอย่างใหญ่หลวง โพล่งว่า

"อะไร แป๊ะฮั่งซ้งตายแล้ว?"

แป๊ะฮั่งปังขบเขี้ยวเคี้ยวฟันกล่าวว่า

"หรือยังจะแปลกปลอมได้?"

อุ้ยเซี่ยวป๊อกล่าวว่า

"แป๊ะฮั่งซ้งกลับชิงตกตายก่อน นับว่าน่าเสียดายนัก"

แป๊ะฮั่งปังชุ่นแค้นสุดระงับ คำรามว่า

"เด็กน้อยปากกล้าสามานย์นัก"

จบคำ พุ่งฝ่ามือออกตะปบปราดใส่อุ้ยเซี่ยวป๊อ

นักพรตเฮี้ยงเจ็งเห็นหัวหน้าหน่วยแซ่อุ้ยอายุยังเยาว์ กริ่งเกรงถูกฝ่ายตรงข้ามทำร้าย จึงกราดฟาดฝ่ามือออกใส่ทรวงอกแป๊ะฮั่งปัง ฮ้วงกังก็เบี่ยงกายวูบ กระแทกฝ่ามือใส่กลางแป๊ะฮั่งปังอีกผู้หนึ่ง

แป๊ะฮั่งปังไม่อาจทำร้ายอุ้ยเซี่ยวป๊อ จึงสลับเท้าเบี่ยงกายแยกฝ่ามือออกทางซ้ายขวา ตีโต้สนองคืนใส่บุคคลทั้งสอง นักพรตเฮี้ยงเจ็งลดมือซ้ายลงวูบ ต่อยหมัดขวาออก ฮ้วงกังกลับปะทะฝ่ามือกับแป๊ะฮั่งปัง บังเกิดเสียงโครมใหญ่ ฮ้วงกังคราง หนักๆ เซตึงๆ ถอยไปสามก้าว กลางหลังปะทะกับเสาหินต้นหนึ่ง

ขณะเดียวกัน แป๊ะฮั่งปังพลิกแพลงเปลี่ยนกระบวนท่าประกบนิ้วชี้นิ้วกลาง จี้พุ่งมายังคอหอยนักพรตเฮี้ยงเจ็ง คุกคามมันล่าถอยไป

มันกระแทกฮ้วงกังถดถอย คุกคามนักพรตเฮี้ยงเจ็งเคลื่อนห่างจากวง

ล้วนเป็นฝีมืออันรวบรัดหมดจด เป็นบุคลิกของยอดฝีมืออย่างแท้จริง

ฮ้วงกังกลางหลังปะทะกับเสาหินจนปวดแปลบ ต้องกระชากเสียงอย่างขุ่นเคืองว่า

"คิดลงมือหรือ?"

แป๊ะฮั่งปังสวนคำว่า

"ตั่วกอเราเมื่อเสียชีวิตในเงื้อมมือพวกท่าน เราก็มิคิดมีชีวิตสืบไป พวกท่านเหล่าสมาคมฟ้าดินบุกเข้ามาโดยพร้อมเพรียงกันเถอะ"

จอมแพทย์เอี้ยซุนนิสัยสุขุมเยือกเย็น พลันสอดคำขึ้น

"อย่าเพิ่งลงมือ ความนี้เกรงว่าเกิดการเข้าใจผิด แป๊ะยี่เฮียบ (ผู้กล้าหาญอันดับสอง) บอกว่าแป๊ะไต้เฮียบ (ผู้กล้าหาญอันดับหนึ่ง) ถูกคนของสมาคมฟ้าดินทำร้ายถึงแก่ชีวิต ที่แท้สภาพความจริงเป็นอย่างไร?"

แป๊ะฮั่งปังกล่าวว่า

"พวกท่านติดตามมา"

จบคำ สาวเท้าสู่เขตตึกหลัง

ทุกผู้คนรู้สึกฝ่ายตนมีกำลังมากกว่า มิกริ่งเกรงว่าฝ่ายตรงข้ามจะดำเนินอุบายประทุษร้าย ดังนั้นติดตามไป

พอย่างเข้าห้องโถงหลัง เห็นกึ่งกลางห้องคลุมม่านดำ หลังม่านจัดตั้งโลงไม้โลงหนึ่ง คนตายถูกบรรจุในโลงไม้ ตลอดทั้งซากศพคลุมมิดชิด เผยเห็นแต่ส่วนศีรษะและเท้าทั้งสองข้าง แป๊ะฮั่งปังเลิกม่านดำ กล่าวเสียงแหบโหย

"กอกอ ท่านตายในสภาพนอนตาไม่หลับ ผู้น้องต้องปลิดชีวิตคนของสมาคมฟ้าดินหลายคน ล้างแค้นให้กับท่าน"

เจ้าสำนักท้ำคามึ้ง ลุ่ยอิดเซ่าเหล่ายอดฝีมือสะอึกกายไป เห็นผู้ตายเป็นแป๊ะฮั่งซังจริงๆ โทสะฮ้วงกังก็คลายลง ครุ่นคิดขึ้น

'มันสูญเสียพี่ชายไป มิน่าเล่าจึงลงมืออย่างดุดัน'

แป๊ะฮั่งปังร้องดังๆ ว่า

"ผู้ทำร้ายกอกอเรา เป็นเฒ่าแซ่ฉื่อที่ปกติขายกอเอี้ยะอยู่เชิงสะพานเทียนเกี้ย เราสืบทราบว่ามันเรียกว่าฉื่อเทียนชวง ฉายาโป๊ยปี่อ้วงเก้า (วานรแปดแขน) ดำรงตำแหน่งในสมาคมฟ้าดิน พวกท่านคิดผลักไสบ่ายเบี่ยงหรือไม่?"

ฮ้วงกัง นักพรตเฮี้ยงเจ็งและพวกหันไปมองหน้ากัน ทั้งหมดรุดมาคราวนี้ เพราะเพื่อเค้นถามสองพี่น้องตระกูลแป๊ะว่าไฉนทำร้ายคน? มิคาดแป๊ะฮั่งชังกลับเสียชีวิตในเงื้อมมือฉื่อเทียนชวง ฮ้วงกังทอดถอนใจกล่าวว่า

"แป๊ะเล่าย่ี (คนที่สองแซ่แป๊ะ) ฉื่อเทียนชวงเป็นคนของสมาคมฟ้าดินเราจริง แต่มันก็ถูกพวกท่านทำร้ายบาดเจ็บบอบช้ำ มิทราบตอนนี้เป็นหรือตาย พวกเรารุดมาคราวนี้เพราะเพื่อสอบถามพวกท่านว่าไฉนทำร้ายคนมิคาด..."

แป๊ะฮั่งปังกระชากเสียงว่า

"อย่าว่าแต่เฒ่าแซ่ฉื่อยังไม่ตาย ต่อให้มันตายไปก็มิคู่ควรกับการชดใช้ชีวิตกอกอเรา"

ทันใด นอกประตูบังเกิดเสียงฝีเท้าม้าดังระรัวคล้ายปรากฏอาชาสิบกว่าตัวควบขับมายังทิศทางด้านนี้ จอมแพทย์เฮี้ยชุนกล่าวว่า

"หรือเป็นทหารกรมเมืองผ่านมา?"

เสียงฝีเท้ายิ่งเคลื่อนเข้าใกล้ หยุดยั้งที่หน้าประตู จากนั้นบังเกิดเสียงเคาะห่วงประตู คนผู้หนึ่งร่ำร้องว่า

"แป๊ะย่ีต๋ี เป็นข้าพเจ้า"

จากนั้นปรากฏเงาร่างสายหนึ่งทะยานข้ามกำแพงตึกมา เห็นเป็นชายกลางคนอายุสี่สิบเศษ สวมใส่อาภรณ์ชุดเหลือง ท่วงท่าดึกดักเหี้ยมหาญ

แป๊ะฮั่งปังพอเห็นเช่นนั้น รีบดาหน้าเข้าหากล่าวเสียงสั่นระรัว

"โซวซื่กอ กอกอเรา..."

มิทันขาดคำ ต้องเปล่งเสียงร่ำไห้ออกมา ฮ้วงกัง นักพรตเฮี้ยงเจ็ง

รับฟังจนฉุกใจคิดขึ้น

'หรือผู้มาเป็นคนในตำหนักตระกูลมก ฉายาเชี้ยชิ่วก็อสือ (บัณฑิตหัตถ์เทพ) โซวทัง?'

ยามนี้ประตูใหญ่ถูกเปิดออก ผู้คนสิบกว่าคนฮือโทมเข้ามา มีทั้งบุรุษและสตรี พอพบเห็นซากศพแป๊ะฮั่งซัง ล้วนฟุบกายกับโลงศพร่ำไห้ออกมา หนึ่งในจำนวนนั้นกลับเป็นภรรยาแป๊ะฮั่งซัง

ชายกลางคนแซ่โซวกวาดตามายังฮ้วงกังและพวก กล่าวว่า

"แป๊ะยี่ตี่ คนเหล่านี้เป็นใคร?"

แป๊ะฮั่งปังกล่าวว่า

"พวกมันเป็นคนของสมาคมฟ้าดิน กอกอเราถูกมันทำร้ายถึงแก่ชีวิต"

วาจาพอกล่าว ผู้คนที่ฟุบกายร่ำไห้อยู่บนพื้นล้วนกระโดดปราดขึ้น กระชากอาวุธออกดังเปรื่องปร่าง รายล้อมอุ้ยเชี่ยวป๊อ หัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยบู๊เซ่ง ฮ้วงกังและพวกไว้กึ่งกลาง

หัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยบู๊เซ่งหัวร่อฮาๆ กล่าวว่า

"อาศัยเรากับจอมแพทย์แซ่เอี๊ยและพวก ไหนเลยคู่ควรกับการเข้าสังกัดสมาคมฟ้าดิน?"

ชายกลางคนแซ่โซวประสานมือกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าโซวทัง ฉายาบัณฑิตหัตถ์เทพ เพิ่งทราบข่าวการตายของน้องแซ่แป๊ะ จึงเร่งรุดมาจากเมืองอวงเพ้ง ในยามค่ำแค้นรันทด กลับมิได้ถามไถ่ชื่อแซ่พวกท่าน"

หัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยบู๊เซ่ง จึงทำหน้าที่แนะนำผายมือมายังอุ้ย-เชี่ยวป๊อเป็นบุคคลแรก กล่าวว่า

"ท่านนี้คือหัวหน้าหน่วยแซ่อุ้ย ดูแลหน่วยไพรมรกตของสมาคมฟ้าดิน"

บัณฑิตหัตถ์เทพทราบว่า สมาคมฟ้าดินแบ่งออกเป็นสิบหน่วย หัวหน้าหน่วยทุกคนล้วนเป็นนักสู้ผู้กล้าอันเข้มแข็ง แต่หัวหน้าหน่วยแซ่

อุ้ยนี้กลับเป็นเด็กหนุ่มปากมิสิ้นกลิ่นน้ำนมผู้หนึ่ง ต้องลอบคลางแคลงใจ

หัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยบู๊เช่งแนะนำบุคคลอื่นให้รู้จัก สุดท้ายกล่าวว่า

"แป๊ะยี่เฮียบ ตำหนักตระกูลมกมีเกียรติภูมิเลื่องลือ สมาคมฟ้าดินกฎระเบียบเข้มงวด ล้วนมิใช่บุคคลไร้เหตุผล ท่านก็บอกเล่าต้นเหตุกรณีพิพาทของทั้งสองฝ่ายออกมา วิจารณ์ความผิดถูกไปตามเหตุผล"

บัณฑิตหัตถ์เทพผงกศีรษะกล่าวว่า

"แป๊ะยี่ตี๋ ท่านบอกเล่ารายละเอียดมา"

แป๊ะฮั่งปังจึงกล่าว

"เที่ยงวันวาน เรากับกอกอไปดื่มสุราบนเหลาสุราละแวกแถบสะพานเทียนเกี้ย พลันปรากฏขุนนางคนหนึ่ง นำพาผู้รับใช้สี่คนขึ้นมา สั่งสุราอาหารด้วยสำเนียงมณฑลฮุ้นหนำ พวกเราจึงเงี่ยหูสดับฟังได้ความว่า มันมีนามเอี้ยอิดฮง เป็นขุนนางที่เจ้าพิชิตประจิมโง้วซำกุ่ยเลือกเฟ้นให้ปกครองเมืองใหญ่แถบมณฑลฮุ้นหนำ เดินทางมายังนครหลวงเพื่อรับตราประจำตำแหน่ง

"ตอนนั้นเฒ่าแซ่ฉื่อนั่งอยู่บนเหลาสุราด้วย พลันสอดคำขึ้น 'ชาวพื้นเมืองเราดำรงตำแหน่งขุนนางในมาตุภูมิ สามารถขูดรีดเงินทองจากประชาราษฎร์ได้สะดวกดายกว่า'

"เอี้ยอิดฮงพอฟังหันควับไป เห็นเป็นชายชราค้อมเอวต่ำผู้หนึ่ง บนโต๊ะข้างกายจัดวางหีบขายกอเอี๊ยะ ดูไม่ออกว่าเป็นผู้มีฝีมือ จึงตวาดว่า 'เฒ่าบัดซบกล่าวเหลวไหลอันใด?'

"ขณะกล่าว บริวารที่ติดสอยห้อยตามมาทั้งสี่ฮือโหมเข้าหาเฒ่าแซ่ฉื่อรายล้อมมันไว้ เอี้ยอิดฮงก็สั่งบริวารคร่ากุมมันไปมอบต่อกรมเมือง ฟาดโบยกันเป็นการลงทัณฑ์

"เฒ่าแซ่ฉื่อกลับกล่าวอย่างยิ้มแย้ม 'นายท่านร่ำร้องตะโกนก้องเช่นนี้มิรู้สึกลำบากกินแรงหรือ? เราขอกำนัลกอเอี๊ยะแผ่นหนึ่งให้กับท่าน' พลางล้วงกอเอี๊ยะแผ่นหนึ่งจากภายในหีบ ใช้ฝ่ามือสองข้างประกบไว้ จาก

นั้นแกะออก

"เราชมดูถึงตอนนี้ ต้องสบตากับกอกอแวบหนึ่ง กอเอี้ยะทั่วไปประกบปิดไว้ ตอนใช้ต้องลนไฟเป็นเวลานาน จนยากอเอี้ยะอ่อนนิ่ม ค่อยสามารถแกะออก แต่เฒ่าแซ่ฉื่อประกบมือเพียงชั่วขณะ ก็สามารถแผ่พุ่งพลังลนกอเอี้ยะอ่อนนุ่ม นับเป็นพลังการฝึกปรือลึกล้ำมิใช่ชั่ว

"มันหลังจากแกะแผ่นกอเอี้ยะออก บนกอเอี้ยะยังปรากฏควันร้อนระอุพวยพุ่งขึ้น เอี้ยอิดฮงนั้นยังมิรู้สำนึกเร่งรัดบริวารเข้าไปคร่ากุมคน"

อุ้ยเซี่ยวป้อรับฟังอย่างเงียบงันตลอดเวลา ยามนั้นครุ่นคิดขึ้น

'ครานี้มีเรื่องสนุกสนานแล้ว'

ได้ยินแป๊ะฮั่งปังเล่าสืบต่อ

"บริวารเอี้ยอิดฮงผู้หนึ่ง โถมตรงเข้าหาเฒ่าแซ่ฉื่อ เฒ่าแซ่ฉื่อกล่าวอย่างยิ้มแย้ม 'ท่านต้องการกอเอี๊ยะหรือ?' พลางวางกอเอี๊ยะลงบนมือฝ่ายตรงข้าม

"บริวารนั้นแผดด่าว่า 'เฒ่าบัดซบคิดทำอะไร?' เฒ่าแซ่ฉื่อก็ผลักฝ่ามือลงบนต้นแขนมัน บริวารนั้นพลันหมุนคว้างร่างไป กอเอี้ยะอันร้อนผะผ่าวลอยขึ้นจากมือปิดลงบนปากเอี้ยอิดฮงพอดี"

อุ้ยเซี่ยวป้อรับฟังถึงตอนนี้ อดหัวร่อฮาๆ มิได้ ทราบว่าฉื่อเทียนชวงแผ่พุ่งพลังภายในสภาวะผลักฝ่ามือ จนบริวารเอี้ยอิดฮงไม่อาจจะเป็นตัวของตัวเอง กลับลงมือต่อผู้เป็นนาย

แป๊ะฮั่งปังถลึงจ้องมองอุ้ยเซี่ยวป้ออย่างขุ่นแค้นคราหนึ่ง จึงกล่าว

"ปากของเอี้ยอิดฮงถูกกอเอี๊ยะปิดไว้ ย่อมไม่สามารถกล่าววาจา ยกมือขึ้นแกะดึง เฒ่าแซ่ฉื่อพลันผลักฝ่ามือใส่บริวารเอี้ยอิดฮงทั้งสี่ กล่าวว่า 'ไปช่วยเหลือนายเหนือพวกเจ้าเถอะ'

"บริวารทั้งสี่ก็หมุนคว้างกลับไป ได้ยินเสียงฉาดมิขาดหู ฝ่ามือพวกมันล้วนตบใส่ใบหน้าเอี้ยอิดฮง มิทราบเฒ่าแซ่ฉื่อใช้วิชาฝีมือใด ยิ่มมือคนทั้งสี่ตบตีคน พริบตาต่อมา ใบหน้าเอี้ยอิดฮงถึงกับบวมแดงขึ้น"

บัณฑิตหัตถ์เทพผงกศีรษะกล่าวว่า

"เฒ่าแซ่ฉื่อฉายาวานรแปดแขน ฟังว่าแตกฉานวิชาดว้าจับและเคล็ดวิชาพลิกแพลง นับว่าร้ายกาจสมดังกิตติศัพท์ร่ำลือจริงๆ"

แป๊ะฮั่งปังเล่าสืบไป

"เฒ่าแซ่ฉื่อร้องดังๆ ว่า 'พวกท่านเป็นชนชั้นบ่าวทาส ไหนเลยตบตีผู้เป็นนาย?' พลางพุ่งฉวัดเฉวียนอยู่เบื้องหลังบริวารทั้งสี่ ดุจวานรใหญ่ตัวหนึ่ง ยกมือผลักแขนเหล่าบริวาร ดูจากเปลือกนอกคล้ายทัดทานห้ามปราม แท้ที่จริงลอบแผ่พุ่งพลังยืมมือพวกมันจัดการเอี้ยอิคฮง

"เอี้ยอิคฮงถูกตบอีกสิบกว่าฝ่ามือ ถึงกับปรากฏโลหิตฉีดพุ่งจากปาก ล้มลงสลบสิ้นสติ เฒ่าแซ่ฉื่อจึงหวนกลับที่นั่งเดิม บริวารทั้งสี่ยังเข้าใจว่าพบพานภูติผีปีศาจ มิทราบไฉนยื่นมือตบใส่ผู้เป็นนาย งงงันวูบจึงประคับประคองเอี้ยอิคฮงลงจากเหลา

"เสมียนประจำเหลาเห็นโต๊ะเก้าอี้ล้มระเนระนาดภาชนะแตกเสียหาย แต่มิกล้าขอให้บริวารเอี้ยอิคฮงชดใช้ กอกอเราพลันอาสาชำระจ่ายแทนพร้อมกับนับรวมกับค่าสุราอาหารเฒ่าแซ่ฉื่อด้วย

"เฒ่าแซ่ฉื่อกล่าวเบาๆ 'เสื่อมใสนามยิ่งใหญ่ของฮั่งซัง ฮั่งปังพี่น้องมานานยินดีที่ได้พบ'

"เรากับกอกอล้วนใจหายวาบ ที่แท้มันล่วงรู้ความเป็นมาพวกเราแต่แรก เราสองกลับมิทราบมันเป็นใคร กอกอจึงเอ่ยปากสอบถามนามฝ่ายตรงข้าม มันประกาศว่านามฉื่อเทียนชวง

"ตอนนั้นพวกเรายังมิทราบว่า ฉื่อเทียนชวงมีความเป็นมาอย่างไร แต่มันเมื่อตบตีขุนนางกังฉิน ดังมุดมการณ์เฉกเช่นพวกเรา หลังจากดื่นกินสนทนากันรู้สึกถูกคอยิ่งจึงเชื้อเชิญมันมายังที่นี้

"เราสองสอบถามมันว่า ไฉนรู้จักพวกเรา? เฒ่าแซ่ฉื่อก็ไม่ปกปิดอำพรางอีก บอกว่ามันสังกัดสมาคมฟ้าดิน ตอนที่เราสองมายังนครหลวง มันก็ได้รับข่าว จุดประสงค์ที่ตบตีคนบนเหลาสุรา เพราะเพื่อหาโอกาส

คบค้าหาสู่กับพวกเรา ภายหลังสนทนาถึงสถานการณ์ใหญ่ของแผ่นดินทั้งสาม...ไม่ สมควรบอกเป็นสองคนหนึ่งสุนัข ยิ่งสนทนายิ่งถูกคอกัน"

อุ้ยเชี่ยวป้อได้ยินถ้อยร้อยวาจาฝ่ายตรงข้ามเผยพิรุธ จึงมิยอมปล่อยปละละเว้น สอดคำขึ้น

"สองคนกับหนึ่งสุนัขยิ่งสนทนายิ่งถูกคอ กลับน่าประหลาดนัก"

ทุกผู้คนอดขบขันมิได้ แต่เห็นแก่หน้าแป๊ะฮั่งปังมิกล้าหัวร่อออกมา แป๊ะฮั่งปังเดือดดาลเป็นการใหญ่ตวาดว่า

"ปีศาจน้อยกล่าวเหลวไหล"

ฮ้วงกังกล่าวว่า

"แป๊ะยี่เฮียบ ท่านหัวหน้าหน่วยแซ่อุ้ยแม้อายุยังเยาว์ แต่เป็นผู้ดูแลหน่วยไพรมรกต คนของสมาคมเราล้วนให้ความเคารพยำเกรง"

"แล้วจะเป็นไร?"

บัณฑิตหัตถ์เทพไกล่เกลี่ยว่า

"น้องแซ่แป๊ะเราเพิ่งสูญเสียกอกอ ถ้อยคำอาจรุนแรงไป ท่านหัวหน้าหน่วยแซ่อุ้ยก็ให้อภัยด้วย"

เขาสุขุมรอบคอบ ทราบว่าตำแหน่งหัวหน้าหน่วยของสมาคมฟ้าดินสูงล้ำมิน้อย แป๊ะฮั่งปังด่าว่าเป็นปีศาจน้อย นับว่าขาดเหตุผลจริงๆ

แป๊ะฮั่งปังก็หาใช่คนโง่เขลา สำนึกว่ากล่าวผิดพลาดไป ไม่ชำเลืองมายังอุ้ยเชี่ยวป้ออีก เล่าสืบต่อ

"เราสามพอสนทนาถึงสถานการณ์ใหญ่ ภายใต้การปกครองของชาวแมนจู ฝ่ายหนึ่งยกย่องตำหนักตระกูลมก อีกฝ่ายหนึ่งเทิดทูนสมาคมฟ้าดิน เกิดการขัดแย้งกัน

"กอกอเรายามขุ่นเคือง จึงตบฝ่ามือกระแทกโต๊ะเตี้ยตัวหนึ่งแหลกสลาย เฒ่าแซ่ฉื่อแค่นหัวร่อกล่าวว่า 'คารมท่านสู้ไม่ได้ ก็คิดลงมือหรือ? สองพี่น้องตระกูลแป๊ะเกียรติภูมิเลื่องลือ แต่เราที่เป็นบุคคลไร้นามในสมาคมฟ้าดินหากริ่งเกรงไม่'

"คำพูดนี้หมายความว่า มันเป็นชนชั้นไร้นามของสมาคมฟ้าดิน แต่ยังเลิศล้ำกว่าชนชั้นกระเดื่องเกียรติสังกัดตระกูลมก กอกอเรากล่าวว่า 'เราทำลายสมบัติภายในบ้านเสียหาย เกี่ยวข้องใดกับท่าน? ท่านก้าวร้าวตำหนักตระกูลมก ถือดีอิทธิพลอำนาจใด?'

"เมื่อทุ่มเถียงขั้นแตกหัก จึงตกลงประลองฝีมือกันที่แถบเทียนตั๋วในยามเที่ยงคืนของวันนั้น ค่ำคืนนั้นเราสองรุดไปตามนัด ปะทะคารมมิกี่คำก็หักหาญกับเฒ่าแซ่ฉี่อ..."

อุ้ยเชี่ยวป้อสอดคำขึ้น

"คาดว่าคงใช้สองกลุ้มรุมหนึ่ง เพียงมิทราบแป๊ะได้เฮียบบุกเข้าหาก่อนหรือแป๊ะยี่เฮียบจู่โจมก่อน?"

แป๊ะฮั่งปังหน้าแดงวูบ ร้องดังๆ ว่า

"เราสองพี่น้องผนึกกำลังเสมอมา มิว่าฝ่ายตรงข้ามมีเพียงคนเดียวหรือมีศัตรูนับร้อยคน ล้วนบุกเข้าหาโดยพร้อมเพรียงทั้งสองคน"

อุ้ยเชียวป้อผงกศีรษะ กล่าวว่า

"ที่แท้เป็นเช่นนี้ หากประมือกับทารกเยี่ยงข้าพเจ้า พวกท่านคงบุกเข้าหาทั้งสองคนด้วย"

แป๊ะฮั่งปังคำรามอย่างเดือดดาล พุ่งมือซ้ายออกคร่ากุมข้อมืออุ้ย-เชี่ยวป้อไว้ กระแทกฝ่ามือขวาลงใส่ศีรษะอุ้ยเชี่ยวป้อ!

บัณฑิตหัตถ์เทพพลันยื่นมือซ้ายออก ตะปบคว้าข้อมือขวาแป๊ะฮั่งปังไว้ กล่าวว่า

"แป๊ะยี่ตี๋ แค้นมีเป้า หนี้ต้องชำระ เป็นผู้แซ่ฉี่อทำร้ายน้องฮั่งซัง พวกเราจะทวงถามบัญชีกับผู้แซ่ฉี่อไม่อาจลุกลามถึงบุคคลอื่น ท่านเล่าเหตุการณ์ต่อไปเถอะ"

แป๊ะฮั่งปังกล่าวว่า

"พวกเราพอประมือกัน สี่สิบกระบวนท่าแรกยังมิอาจพิสูจน์ผลแพ้ชนะเฒ่าแซ่ฉี่อพลันกระโดดปราดจากวง ประสานมือกล่าวว่า 'วันนี้ไม่อาจ

พิสูจน์ผลแพ้ชนะ ก็มิต้องประลองสืบไป วิชาฝีมือของตำหนักตระกูลมก นับว่าสูงล้ำจริงๆ'

"คำพูดนี้แฝงความหมายเป็นนัยกลับ ระบุว่าสองพี่น้องตระกูลแป๊ะใช้สองกลุ้มรุมหนึ่ง ยังไม่อาจเอาชัยมันเพียงลำพัง เราย่อมขุ่นเคืองใจกล่าวว่า 'ยังไม่ทันพิสูจน์ผลแพ้ชนะ ไหนเลยหยุดยั้งยุติได้?'

"เราสามจึงหักล้างสืบต่อ ผ่านไปสิบกว่ากระบวนท่า เราใช้ท่าเส้งเท้งโฮ้วเอียบ (มังกรเหินพยัคฆ์ทะยาน) โถมลงจากกลางอากาศ เฒ่าแซ่ฉื่อก็เบี่ยงวูบไปด้านข้างกอกอเรา จึงตวัดเท้าซ้ายเตะกราดออก ด้วยท่าฮ้วย-เซ่าโชยกุน (กวาดฟาดทั้งกองทัพ)

"เฒ่าแซ่ฉื่อย่อกายลงวูบ โถมปราดเข้าหากอกอเรา กอกอเราพลันพลิกมือ ทาบอยู่เหนือทรวงอกมันหัวร่อฮาๆ กล่าวว่า 'ท่านแพ้...'

"มิทันขาดคำ เฒ่าแซ่ฉื่อก็ต่อยหมัดกระแทกฝ่ามือถูกทรวงอกท้องน้อยกอกอเรา กอกอเราเห็นแก่คุณธรรมบู๊ลิ้ม เพียงทราบฝ่ามือใส่ทรวงอกเฒ่าแซ่ฉื่อ มิได้แผ่พุ่งพลังออก เฒ่าแซ่ฉื่อกลับลงมืออย่างชั่วร้ายอำมหิต

"เราเห็นว่าผิดท่าไป จึงใช้ออกด้วยท่ากอซัวลิ่วจุ้ย (ภูเขาสูงธารน้ำใส) ประทับสองมือใส่กลางหลังเฒ่าแซ่ฉื่อ เฒ่าแซ่ฉื่อขยับกายวูบหลบเลี่ยงไป

"แลเห็นกอกอเรากระอักโลหิตจากปากเป็นฟูฝอยกระแทกนั่งลงกับพื้น เราจึงถลันเข้าประคอง เฒ่าแซ่ฉื่อก็โลดแล่นจากไป เราโอบอุ้มกอกอกลับบ้านมา ระหว่างทางมันเพียงกล่าวคำ 'ล้างแค้นให้กับเรา' ก็สิ้นใจตายไป"

เล่าถึงตอนท้าย กระแสเสียงสั่นเครือ น้ำตาไหลรินพร่างพรู

นักพรตเฮี้ยงเจ็งพอฟังจบความ พลันเบือนหน้ามายังบุคคลหนึ่ง กล่าวว่า

"ฮวงเฮีย พวกเราก็ประลองกระบวนท่าตามที่แป๊ะยี่เฮียบบ่งบรรยายสักครา"

ผู้แซ่ฮวงนี้นามฮวงจี่ตง เป็นชายชราชุดสมถะ เมื่อวานอยู่ในห้องใต้ดินของร้านขายยาด้วย แต่ไม่เคยเอ่ยปากว่ากล่าว อุ้ยเซี่ยวป้อจึงมิสังเกตสนใจมัน

ยามนั้นฮวงจี่ตงผงกศีรษะ กระโดดปราดขึ้นโถมจู่โจมลงหานักพรตเฮี้ยงเจ็ง จอมแพทย์เอี้ยชุนต้องร้องโพล่งว่า

"กระบวนท่ามังกรเหินพยัคฆ์ทะยานอันประเสริฐ"

อุ้ยเซี่ยวป้อพอฟัง จึงทราบว่าฮวงจี่ตงกำลังลอกเลียนกระบวนท่าของแป๊ะฮั่งปัง เห็นนักพรตเฮี้ยงเจ็งเบี่ยงกายวูบ หลบเลี่ยงไปด้านข้าง

ยามนั้นฮวงจี่ตงทิ้งตัวลง ตวัดเท้าซ้ายเตะกราดออก ลอกเลียนเป็นแป๊ะฮั่งซังอีกคนหนึ่ง ใช้ออกด้วยท่ากวาดฟาดทั้งกองทัพ อิริยาบถคล่องแคล่วปราดเปรียวยิ่ง

ในเสียงโห่ร้องชมเชยของทุกผู้คน นักพรตเฮี้ยงเจ็งย่อกายลงโถมใส่ฮวงจี่ตง ฮวงจี่ตงก็ผลักฝ่ามือทั้งสองทาบอยู่เหนือทรวงอกนักพรตเฮี้ยงเจ็ง นักพรตเฮี้ยงเจ็งพลันพุ่งหมัดกระแทกฝ่ามือ คุกคามอยู่เหนือทรวงอกท้องน้อยฮวงจี่ตง ฮวงจี่ตงพลันขยับกายวูบมายังด้านหลังนักพรตเฮี้ยงเจ็ง ประทับฝ่ามือใส่กลางหลังนักพรตเฮี้ยงเจ็ง กล่าวว่า

"ภูเขาสูงธารน้ำใส"

ผู้คนในที่นี้นอกจากอุ้ยเซี่ยวป้อ ล้วนมีประสบการณ์โชกโชนชำนาญ เห็นฮวงจี่ตงมีท่าร่างคล่องแคล่วว่องไวปานนี้ อดแตกตื่นเลื่อมใสมิได้ นักพรตเฮี้ยงเจ็งกล่าวถามว่า

"แป๊ะยี่เฮียบ เหตุการณ์ที่ผ่านมาเป็นเช่นนี้กระมัง"

แป๊ะฮั่งปังหน้าซีดเผือด ผงกศีรษะช้าๆ ฮวงจี่ตงลอกเลียนกระบวนท่าของพี่น้องได้ละม้ายคล้ายเหมือน ตำแหน่งที่กดประทับลง มิผิดพลาดแม้แต่น้อย อาศัยมันเพียงคนเดียวแสดงอิริยาบถคนสองคนจริงๆ

ฮวงจี่ตงพลันถอยห่างจากวง กล่าวว่า

"เต้าเจี้ยงเปลี้องชุดพรตออกเถอะ"

นักพรตเฮี้ยงเจ็งงงงันวูบ มิทราบฮวงจี่ตงมีเจตนาใด แต่ยังเปลื้องชุดพรตออกสลัดวูบ ปรากฏเศษผ้าสองชิ้นหลุดลุ่ยลงมา เป็นรูปฝ่ามือสองข้าง

ที่แท้ตอนที่ฮวงจี่ตงทาบฝ่ามืออยู่เหนือทรวงอก นักพรตเฮี้ยงเจ็งได้ลอบแผ่พุ่งพลังหยุ่นยะเยียบทำลายชุดพรตเปื่อยสลาย โดยไม่กระทบกระเทือนถึงอวัยวะภายในนักพรตเฮี้ยงเจ็ง นับว่าฝึกปรือถึงขั้น 'ควบคุมรั้งลมปราณได้ตามใจนึก'

อุ้ยเชี่ยวป้อครุ่นคิดขึ้น

'คราก่อนเต่าชราแซ่ไช้ทำลายชุดขันทีเราเป็นรูปฝ่ามือและเท้า คงใช้หลักวิชานี้เช่นกัน'

บัณฑิตหัตถ์เทพและแป๊ะฮั่งปังสบตากันวูบ รู้สึกฮวงจี่ตงพลังฝีมือสูงล้ำปานนี้ ฝ่ายมันล้วนมิใช่คู่มือเปรียบติด พร้อมกันนั้นฮวงจี่ตงเมื่อสำแดงกระบวนท่าเช่นนี้ แสดงว่าฉื่อเทียนชวงถูกกลุ้มรุมกระหน่ำ จึงตีโต้อย่างอำมหิต ยามกะทันหันมิทราบหาข้ออ้างล้างแค้นอย่างไร?

ฮ้วงกังแห่งสมาคมฟ้าดิน พอเห็นสีหน้ามันสองก็คำนวณความในใจฝ่ายตรงข้ามได้ ประสานมือกล่าวว่า

"วันนี้รุดมารบกวน คิดขออำลา"

นักพรตเฮี้ยงเจ็งกล่าวว่า

"เหตุการณ์ครานี้เป็นที่น่าเศร้าสลดนัก ทั้งหมดไปโขกศีรษะที่หน้าโลงศพแป๊ะไต้เฮียบ กราบกรานแสดงความอาลัย มิให้ตำหนักตระกูลมกและสมาคมฟ้าดินเกิดการขัดแย้งกัน"

ดังนั้นอุ้ยเชี่ยวป้อ นักพรตเฮี้ยงเจ็ง จอมแพทย์เอี้ยซุนและพวกล้วนมายังตึกหลัง คุกเข่ากราบกรานที่หน้าโลงบรรจุศพแป๊ะฮั่งซัง อุ้ยเชี่ยว-ป้อทางหนึ่งโขกศีรษะ ทางหนึ่งขยับเขยื้อนริมฝีปาก จากนั้นยืดกายขึ้น

แป๊ะฮั่งปังกล่าวเสียงเกรี้ยวกราด

"เจ้าพึมพำว่ากระไร?"

อุ้ยเชี่ยวป๊อกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าอธิษฐานว่า แป๊ะได้เฮียบล่วงหน้าไปก่อนก้าวหนึ่ง เราอุ้ยเชี่ยวป๊อถูกตี่ตี๋ (น้องชาย) ท่านทุบตีจนบาดแผลเกลื่อนกลาด ไม่อาจมีชีวิตยืนยาว อีกมิกี่วันดงพบพานท่านในปรภพ"

"เราไหนเลยเคยทุบตีท่าน?"

อุ้ยเชี่ยวป๊อม้วนแขนเสื้อขึ้น เผยเห็นบนข้อมือขวาปรากฏรอยนิ้วสีดำคล้ำวงหนึ่ง ซึ่งตำแหน่งที่ถูกแป๊ะฮั่งปังคร่ากุมเมื่อครู่ กล่าวว่า

"นี่มิใช่ถูกท่านทุบตีหรือ?"

บัณฑิตหัตถ์เทพสำนึกว่า แป๊ะฮั่งปังเมื่อครู่ลงมือวู่วามไป แต่เห็นอุ้ยเชี่ยวป๊อวาจาคล่องแคล่วมิติดขัด หามีท่าทีรับบาดเจ็บไม่ ทราบว่าอุ้ยเชี่ยวป๊อกล่าวอย่างดื้อด้าน ต้องครุ่นคิดชั้น

'สมาคมฟ้าดิน ไฉนมอบหมายตำแหน่งหัวหน้าหน่วยแก่จอมเสเพลน้อยเยี่ยงนี้?'

ดังนั้นกล่าวว่า

"ท่านหัวหน้าหน่วย สามารถมีอายุขัยยืนยาวร้อยปี ทั้งหมดล้วนตายหมดสิ้น ท่านยังมีอายุอีกหลายสิบปี"

อุ้ยเชี่ยวป๊อกล่าวว่า

"ตอนนี้อวัยวะภายในข้าพเจ้าปวดแปลบปลาบ มิทราบสามารถมีชีวิตรอดถึงวันพรุ่งหรือไม่ ฮวงเฮียนักพรตเฮี้ยงเจ็ง ข้าพเจ้าหากตายไปพวกท่านก็อย่าได้รังควานล้างแค้นแป๊ะยี่เฮียบ"

บัณฑิตหัตถ์เทพฟังออกว่า อุ้ยเชี่ยวป๊อกำลังกล่าวประชดประชันแป๊ะฮั่งปัง ต้องลอบขมวดคิ้ว มิทุ่มเถียงกระไร ส่งทุกผู้คนออกจากเขตตึก

คนของสมาคมฟ้าดิน หวนกลับมายังร้านขายยานั้น เพิ่งบรรลุถึงหน้าประตูร้าน พบว่าผิดท่าไป เห็นโต๊ะเสมียนล้มระเนระนาด ลิ้นชักและสมุนไพรตัวยาทิ้งกระจัดกระจายอยู่บนพื้น ทั้งหมดรีบฮือเข้าร้านขายยา ฮ้วงกังร้องว่า

"เสมียนแซ่อั้ง..."

ร้องเรียกสามครา หามีซุ่มเสียงขานรับไม่

ทั้งหมดเร่งรุดมายังห้องชั้นใน กลับเห็นเสมียนร่างอ้วนฉุและผู้รับใช้สองคน ล้วนทอดร่างเป็นซากศพบนพื้น

นักพรตเฮี้ยงเจ็งร้องโพล่งว่า

"รีบปิดประตูร้าน อย่าให้คนภายนอกเข้ามา พวกเราไปตรวจตราดูฉื่อตั่วกอกัน"

พลางยกแผ่นไม้ขึ้น ละลิ่วลงสู่พื้นใต้ดิน ส่งเสียงร้องว่า

"ฉื่อตั่วกอ..."

สายตายามกวาดมอง ในห้องใต้ดินเวิ้งว่างเปล่า ฉื่อเทียนชวงสาบสูญไปโดยไร้ร่องรอย

ฮ้วงกังกระชากเสียงว่า

"มารดามันเถอะ คงเป็นคนของตำหนักตระกูลมกลอบคร่ากุมฉื่อตั่วกอไป ทำร้ายถึงแก่ชีวิต"

นักพรตเฮี้ยงเจ็งกล่าวว่า

"ฝ่ายตรงข้ามหากคิดปลิดชีวิตฉื่อตั่วกอคงลงมือในที่นี้เมื่อคร่ากุมมันไปย่อมไม่ประทุษร้ายในบัดดล"

หัวหน้าคุ้มกันภัยบู๊เช่งและเหล่าสักขีพยานพากันกล่าวว่า

"ตำหนักตระกูลมกกระทำเช่นนี้ นับว่าไม่ถูกต้อง เรื่องราวมิอาจซักช้า พวกเรารีบรุดไปทวงถามคน"

ขบวนผู้คนทั้งหมดย้อนกลับมายังตึกรามกลางดงหลิว แป๊ะฮั่งปังพอทราบข่าวการมาของอุ้ยเซียวป๊อและพวกก็เปิดประตูด้วยตัวเอง กล่าวเสียงเย็นชา

"พวกท่านย้อนกลับมาไยกัน?"

ฮ้วงกังสวนคำว่า

"แป๊ะยี่เฮียบไยต้องทราบดีแต่แสร้งถาม? ฉื่อตั่วกอเราอยู่ที่ใด

รีบมอบมันออกมา พวกท่านฉกฉวยโอกาสที่ผู้คนมิทันระวัง สังหารผู้รับใช้ของร้านขายยาฮ้วยชุนตึ้งสามคน ออกจะต่ำช้าสามานย์ไป"

แป๊ะฮั่งปังร้องดังๆ ว่า

"เหลวไหล ผู้รับใช้ของร้านฮ้วยชุนตึ้งอันใด? ท่านนับว่าเสียสติแล้ว"

บัณฑิตหัตถ์เทพโซวหังได้ยินซุ่มเสียงทุ่มเถียงเกี่ยงงอนก็เร่งรุดมากล่าวถามว่า

"ทุกท่านไปแล้วย้อนกลับ มีคำแนะนำใดจะสั่งสอน?"

หัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยบู๊เช่งกล่าวว่า

"สถานที่ซึ่งสมาคมฟ้าดินชุมนุมกัน ปรากฏผู้รับใช้สามคนถูกฆ่าทิ้งฉื่อเทียนชวงก็ถูกคร่ากุมไป ขอสองท่านเห็นแก่หน้าพวกเรา ปลดปล่อยฉื่อเทียนชวงออกมาเถอะ"

บัณฑิตหัตถ์เทพกล่าวอย่างสงสัยใจ

"ฉื่อเทียนชวงถูกคร่ากุมไป? ทุกท่านคงระแวงสงสัยว่าเป็นการกระทำของพวกเราแล้ว พวกเราอยู่ร่วมกับทุกท่านตลอดเวลา ไหนเลยปลีกตัวไปได้?"

ฮ้วงกังสวนคำว่า

"พวกท่านสามารถใช้บุคคลอื่นกระทำแทน มิต้องลงมือด้วยตนเอง"

บัณฑิตหัตถ์เทพกล่าวอย่างครุ่นคิด

"ความนี้คงมีสาเหตุเคลือบแฝง เราคิดรุดไปยังสถานที่เกิดเหตุสักคราได้หรือไม่?"

"ขอถามสักคำ ฉื่อตั่วกอเราตกอยู่ในเงื้อมมือพวกท่านหรือไม่?"

บัณฑิตหัตถ์เทพสันศรษะ กล่าวว่า

"เราขอรับรองว่า เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นครานี้ หามีส่วนเกี่ยวข้องกับแป๊ะยี่ตี่ไม่"

บัณฑิตหัตถ์เทพมีเกียรติภูมิเลื่องลือในยุทธจักร เป็นนักสู้อันเปิดเผยสัตย์ซื่อคนหนึ่งจริงๆ มันเมื่อบอกว่ามิได้คร่ากุมฉื่อเทียนชวง ย่อมไม่

แปลกปลอม

คนของสมาคมฟ้าดินจึงชักนำฝ่ายตรงข้ามมายังร้านฮ้วยชุนตึ้ง บัณฑิตหัตถ์เทพ แป๊ะฮั่งปังตรวจดูสภาพการตายของเสมียนฮ้วนฉุและผู้รับใช้ในร้านขายยาทั้งสองโดยละเอียด พบว่ากระดูกชายโครงหักสลาย ใช้วิชาฝีมืออันแกร่งกร้าวทำร้ายถึงแก่ชีวิต แต่ดูไม่ออกว่าเป็นวิชาฝีมืออันใด?

บัณฑิตหัตถ์เทพกล่าวอย่างครุ่นคิด

"เรื่องนี้ทั้งหมดต้องคลี่คลายให้กระจ่าง ไม่เช่นนั้นตำหนักตระกูลมกเราจะถูกใส่ไคล้ปรักปรำตลอดกาล"

ทุกผู้คนตรวจค้นทั่วร้านขายยา และสำรวจดูห้องใต้ดินโดยละเอียด แต่มิพบพานร่องรอยเบาะแสใด แลเห็นท้องฟ้ามืดค่ำลง บัณฑิตหัตถ์เทพหัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยบู๊เช่งและพวกจึงอำลาจากไป ตกลงว่าจะแยกย้ายออกสืบเสาะหาในตัวเมือง

นักพรตเฮี้ยงเจ็งรอจนทั้งหมดแยกย้ายจากไป จึงกล่าว

"ค่ำคืนนี้พวกเราจะวางเพลิงเผาร้านขายยา ทำลายเบาะแสทั้งมวล ป้องกันมิให้กรมเมืองสอดมือเข้ามายุ่งเกี่ยว ท่านหัวหน้าหน่วยแซ่อุ้ยกลับวังก่อนเถอะ"

อุ้ยเซี่ยวป้อรู้สึกมีเหตุผล ท้องฟ้าพอมืดค่ำลงประตูวังจะปิดสนิทไม่สามารถเข้าไป ดังนั้นเปลี่องอาภรณ์ชุดใหม่ออก สวมใส่ชุดขันทีแทน

กองังเถียวและพวกตรวจสอบละแวกใกล้เคียงแน่ใจว่าไม่มีคนของตำหนักตระกูลมกลอบสังเกตการณ์ จึงคุ้มครองอุ้ยเซี่ยวป้อมายังถนนอีกสายหนึ่ง ว่าจ้างเกี้ยวคันหนึ่งบรรทุกกลับวัง

อุ้ยเซี่ยวป้อพอย่อกายเข้าสู่ตัวเกี้ยว คนของสมาคมฟ้าดินผู้หนึ่งพลันกล่าวว่า

"ท่านหัวหน้าหน่วยแซ่อุ้ย พรุ่งนี้เช้าหากมีเวลาว่าง ขอเชิญแวะไปยังโรงครัวของขันทีสักครา"

อุ้ยเซี่ยวป้องงงันวูบ กล่าวว่า

"ทำอะไร?"

คนผู้นั้นกล่าวว่า

"มิมีใด"

พลางล่าถอยจากไป

อุ้ยเซี่ยวป้อนั่งอยู่ภายในเกี้ยว นึกทบทวนไม่ออกว่าคนผู้นี้มีนามกระไร เห็นเหนือริมฝีปากมันไว้หนวดเรียว ดูจากรูปลักษณะคงเป็นพ่อค้าหาบเร่ ตอนที่รุดไปพบบัณฑิตหัตถ์เทพและแป๊ะฮั่งปัง คนผู้นี้หาได้ติดตามไปเพียงมิทราบฝ่ายตรงข้ามให้คนแวะสู่โรงครัวของขันที ที่แท้มีจิตเจตนาใด?

จะอย่างไรการดูแลตรวจตราโรงครัวเป็นหน้าที่ของตน เช้าวันรุ่งขึ้นอุ้ยเซี่ยวป้อก็ไปยังโรงครัว ขันทีซึ่งทำหน้าที่ดูแลโรงครัวเห็นนายเหนือมาถึง ก็จัดน้ำชาอาหารว่างนำเสนอมา

อุ้ยเซี่ยวป้อเห็นในโรงครัวหามีสิ่งผิดปกติใด ขณะจะหวนกลับไปพลันเห็นขันทีซึ่งทำหน้าที่จ่ายตลาดกลับมาถึง ด้านหลังตามติดด้วยคนผู้หนึ่ง มือถือเครื่องชั่งขนาดใหญ่ พร่ำกล่าวว่า

"เราจะปฏิบัติตามเจตนารมณ์กงกงทุกประการ"

อุ้ยเซี่ยวป้อพอกวาดตาไปยังคนผู้นั้นถึงกับใจหายวูบ ที่แท้ฝ่ายตรงข้ามคือบุคคลเมื่อวานให้ตนแวะมายังโรงครัว

ขันทีแผนกจ่ายตลาดพอพบเห็นอุ้ยเซี่ยวป้อ รีบสะอึกเข้ามา น้อมกายคารวะกล่าวว่า

"กุ่ยกงกงสบาย?"

อุ้ยเซี่ยวป้อชี้มือไปยังคนผู้นั้น กล่าวว่า

"คนผู้นี้เป็นใคร?"

"เป็นเจ้าของร้านแซ่จี้แห่งร้านจี้เฮงลั้ง วันนี้ส่งสุกรสิบกว่าตัวเข้าวังมาด้วยตนเอง"

เจ้าของร้านแซ่จี้นั้นรีบน้อมกายคารวะอุ้ยเซี่ยวป้อ กล่าวว่า

"กงกงท่านนี้นับเป็นผู้อุปการะของร้านเรา วันนี้วาสนาพบพาน นับเป็นผลบุญที่ผู้แซ่จี้สะสมมาแต่ปางบรรพ์"

อุ้ยเซี่ยวป้อยิ้มพลางกล่าวว่า

"มิต้องมากมารยาท"

ในใจกลับครุ่นคิด

'มันปะปนเข้าวังมาด้วยจุดประสงค์ใด ไฉนไม่บ่งบอกล่วงหน้าต่อเรา?'

เจ้าของร้านแซ่จี้กล่าวอีกว่า

"เหล่ากงกง (คำยกย่องขันที) ภายในวังจัดซื้อสินค้าจากร้านเราตลอดมา ทางร้านเราคิดราคาย่อมเยาเป็นพิเศษ กล่าวได้ว่ามิได้กำไรอันใด เพียงแต่สามารถฆ่าสุกรถวายเป็นพระกระยาหารฮ่องเต้ และฮ้วงไท้โหว นับเป็นเกียรติอย่างสูง ผู้อื่นพอฟังว่าแม้แต่ฮ่องเต้ยังเสวยเนื้อสุกรของร้านเรา เนื้อสุกรร้านเราย่อมเป็นเอกในแผ่นดิน ดังนั้นการค้าจึงรุ่งเรืองขึ้นอีกหลายเท่า

อุ้ยเซี่ยวป้อผงกศีรษะกล่าวว่า

"อย่างนั้นท่านคงร่ำรวยมหาศาลแล้ว"

"นั่นล้วนพึ่งพาวาสนาของกงกงทุกท่าน"

พลางล้วงตั๋วแลกเงินจากอกเสื้อสามฉบับ กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ของเล็กๆ น้อยๆ ขอกงกงโปรดรับไว้"

จบคำ ยัดเยียดมายังใจกลางฝ่ามืออุ้ยเซี่ยวป้อ

อุ้ยเซี่ยวป้อก้มลงมองดู เห็นตั๋วแลกเงินมีมูลค่าใบละห้าร้อยตำลึง รวมทั้งสิ้นหนึ่งพันห้าร้อยตำลึง กลับเป็นเงินทองที่ตนกำนัลต่อกองังเถียวและพวกเมื่อวันก่อน

อุ้ยเซี่ยวป้องงงันวูบ พลันเห็นเจ้าของร้านแซ่จี้บุ้ยปากไปยังขันทีในโรงครัว จึงเข้าใจในบัดดล กล่าวว่า

"ท่านเจ้าของร้านไยต้องเกรงใจปานนี้?"

พลางยื่นส่งตั๋วแลกเงินทั้งสามใบต่อขันทีข้างเคียง กล่าวต่อ

"พวกท่านนำไปแบ่งปันกัน มิต้องให้กับเรา"

เหล่าขันทีประจำโรงครัวยินดียิ่ง ควรทราบว่าพ่อค้าวาณิชที่จัดจำหน่ายสุกร แพะ ไก่ ผักสดแก่พระราชวัง แม้กำนัลเงินทองแก่เหล่าขันทีปีละสี่ห้าร้อยตำลึง แต่ถูกหัวหน้าขันทีแบ่งปันไปครึ่งหนึ่ง ยามนี้เห็นอุ้ยเซี่ยวปัอไม่ต้องการรับส่วนแบ่งจากเงินหนึ่งพันห้าร้อยตำลึง ทั้งหมดคงได้รับแบ่งปันเงินทองคนละหลายร้อยตำลึง เจ้าของร้านแซ่จี้ก็กล่าวว่า

"กุ่ยกงกงไม่ยอมรับของขวัญ สร้างความลำบากยากใจแก่ผู้ต่ำต้อยนัก เยี่ยงนี้เถอะ ทางร้านเราเลี้ยงสุกรฮกเหล็งสุราอยู่สองตัว รอสักครู่จะฆ่าตัวหนึ่งถวายต่อฮ่องเต้และอ้วงไท้โหว อีกตัวหนึ่งหามไปยังห้องกุ่ยกงกง ขอกงกงลิ้มชิมดู"

อุ้ยเซี่ยวปัอกล่าวว่า

"นามอันประหลาดนัก กลับไม่เคยได้ยินมา ไฉนเรียกว่าสุกรฮกเหล็งสุรา?"

"นี่เป็นตำรับลับเฉพาะของร้านเรา เลือกเฟ้นสุกรพันธุ์ดีหลังจากหย่านมแม่ ก็ป้อนเห็ดฮกเหล็ง (เห็ดชนิดหนึ่งที่เกิดจากรากต้นโสมใช้ทำยา) ผสมรากโสม ยาบำรุงต่างๆ รวมทั้งไข่ไก่ให้รับประทาน เมื่อกระหายก็ให้มันดื่มสุราฮวยเตียวหมักดองนานปี"

มิทันจบคำ เหล่าขันทีล้วนหัวร่อออกมา กล่าวว่า

"ไหนเลยมีการเลี้ยงสุกรเช่นนี้? คิดขุนจนอ้วนตัวหนึ่ง ไยมิใช่ต้องใช้เงินทุนหลายร้อยตำลึง?"

เจ้าของร้านแซ่จี้กล่าวว่า

"ย่อมแน่นอน ที่ลำบากยากเย็นคือ ความพากเพียรพยายามที่ท่มเทไป นับว่าใหญ่หลวงนัก"

อุ้ยเซี่ยวปัอกล่าวว่า

"ประเสริฐมีสุกรพิเศษเยี่ยงนี้ สมควรลิ้มชิมรสสักครา หลังเที่ยงท่านส่งมายังห้องเราเถอะ"

เจ้าของร้านแซ่จี้รับคำ น้อมกายล่าถอยไป ขันทีประจำโรงครัวพลันกล่าวว่า

"กุ่ยกงกง รอสักครู่ท่านเข้าเฝ้าฮ่องเต้ อย่าได้เอ่ยถึงเรื่องนี้"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวอย่างสงสัยใจ

"เพราะเหตุใด?"

"ตามกฎในราชสำนัก ไม่อาจถวายอาหารประหลาดพิสดารทุกประเภทต่อฮ่องเต้และอ้วงไท้โหวเด็ดขาด ไม่เช่นนั้นหากเสวยเข้าไปเกิดอาหารผิดปกติใด คนแผนกโรงครัวต้องถูกตัดศีรษะ"

อุ้ยเซี่ยวป้อรู้สึกมีเหตุผล ผงกศีรษะเห็นพ้อง

กุ่งจู้ในท้องสุกร

เมื่อปรนนิบัติคังฮีในห้องทรงพระอักษรเสร็จสิ้นก็หวนกลับมายังโรงครัว ชั่วครู่ให้หลัง เจ้าของร้านแซ่จี้นำหน้าพาผู้รับใช้สี่คนหามสุกรขนาดใหญ่ที่ซักฟอกสะอาดสะอ้านมาสองตัว สุกรแต่ละตัวมีน้ำหนักสองสามร้อยชั่ง

เจ้าของร้านแซ่จี้กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"กุ่ยกงกง ท่านหากรับประทานสุกรยกเหล็งสุราในตอนเช้า นับว่ามีประโยชน์แก่ร่างกายที่สุด ผู้ต่ำต้อยจะส่งสุกรตัวหนึ่งไปยังห้องของท่านพรุ่งนี้เช้าท่านก็แล่เนื้อสุกรปิ้งย่างรับประทาน หากรับประทานไม่หมดค่อยสั่งโรงครัวหมักดองเป็นเนื้อเค็ม"

อุ้ยเชี่ยวปัอทราบว่า มันมีเจตนาลึกล้ำเคลือบแฝง จึงผงกศีรษะเห็นพ้อง กล่าวว่า

"ท่านตามเรามา"

เจ้าของร้านแซ่จี้ทิ้งสุกรตัวหนึ่งไว้ในโรงครัว หามอีกตัวหนึ่งมายังห้องอุ้ยเชี่ยวปัอ ชั่วพริบตาก็บรรลุถึง อุ้ยเชี่ยวปัอสั่งผู้แบกหามสุกรทั้งสองกลับไปรอคอยในโรงครัว จากนั้นปิดประตูห้องลง

เจ้าของร้านแซ่จี้พลันถามเบาๆ

"ท่านหัวหน้าหน่วยแซ่อุ้ย ภายในห้องมีบุคคลอื่นหรือไม่?"

อุ้ยเชี่ยวปัอสั่นศีรษะ เจ้าของร้านแซ่จี้จึงก้มกายลง พลิกลำตัว

สุกรกลับมา เห็นส่วนท้องสุกรที่ถูกผ่าออก ปิดหนังสุกรอยู่หลายแผ่น ปกปิดรอยผ่าไว้

อุ้ยเซี่ยวป้อฉุกใจคิดขึ้น

'ในสุกรอ้วนพีตัวนี้ คงซุกซ่อนวัตถุพิสดารใดไว้'

พอได้คิด บังเกิดความสงสัยอยากรู้อย่างรุนแรง แลเห็นเจ้าของร้านแซ่จี้แกะหนังสุกร แหวกส่วนท้องของสุกรกว้างออก โอบอุ้มวัตถุเรียวยาวสิ่งหนึ่งออกมา

อุ้ยเซี่ยวป้ออุทานดังอาอย่างแตกตื่น ที่แท้วัตถุที่เจ้าของร้านแซ่จี้โอบอุ้มขึ้นมากลับเป็นคนผู้หนึ่ง

คนผู้นี้เรือนร่างอ้อนแอ้นแน่งน้อย ผมเผ้านุ่มสลวยยาวสยาย สวมใส่อาภรณ์บางเบา สองตาพริ้มสนิท ไม่ขยับเคลื่อนไหวแม้แต่น้อย แต่บริเวณทรวงอกสะท้อนขึ้นลง แสดงว่ายังมีลมหายใจ ที่แท้เป็นดรุณีน้อยอายุสิบห้าปีนางหนึ่ง

อุ้ยเซี่ยวป้อตื่นเต้นสงสัยยิ่ง ถามเบาๆ

"โกวเนี้ยน้อยนี้เป็นใคร? ท่านนำนางมาไยกัน?"

เจ้าของร้านแซ่จี้กล่าวว่า

"นางเป็นกุ่งจู้ (ธิดาเจ้าผู้ครองแคว้น) ของตำหนักตระกูลมก"

อุ้ยเซี่ยวป้อเพ่งตาจนกลมกว้าง ทวนคำว่า

"กุ่งจู้ของตำหนักตระกูลมก?"

"ใช่แล้ว นางเป็นน้องสาวของเซียวอ้วงเอี้ย (เจ้าน้อย) แห่งตำหนักตระกูลมก นับเป็นหลานสาวท่านแม่ทัพมกเอ็งผู้ล่วงลับ พวกมันคร่ากุมฉื่อตั่วกอไป พวกเราก็ควบคุมตัวก่งจ้นางนี้ไว้เป็นตัวประกัน ฝ่ายตรงข้ามย่อมมิกล้ากระทบกระทั่งฉื่อตั่วกอแม้สักขุมขนหนึ่ง"

อุ้ยเซี่ยวป้อทั้งตื่นเต้นทั้งยินดี กล่าวว่า

"แผนการอันประเสริฐ พวกท่านคร่ากุมนางมาได้อย่างไร?"

"เมื่อวานท่านหัวหน้าหน่วยแซ่มกนำพวกพ้องมายังที่พำนักแป๊ะฮั่งปัง

บริวารเฝ้ารักษาร้านขายยาช้วยชุนตึ้ง พลันได้รับข่าวว่าบุตรชายจอมโฉดโง้วซำกุ่ยนามโง้วเอ่งฮิ้มเดินทางมาถึงนครหลวง"

อุ้ยเซี่ยวป้อครุ่นคิดขึ้น

'ไฉนพาดพิงถึงบุตรชายโง้วซำกุ่ย?'

ได้ยินเจ้าของร้านแซ่จี้กล่าวว่า

"ภายหลังยังได้รับแจ้งว่า นายเล็กตำหนักตระกูลมกนำกำลังยอดฝีมือในสังกัดติดตามมายังนครหลวง ที่แท้ตำหนักตระกูลมกอาฆาตแค้นโง้วซำกุ่ยอย่างลึกล้ำ คิดปลิดชีวิตบุตรชายผู้แซ่โง้ว บริวารพอทราบข่าวก็ไปยังที่พำนักของฝ่ายตำหนักตระกูลมก สืบหยั่งดูลาดเลา กลับไม่พบเห็นคนของตำหนักตระกูลมก คาดว่าออกไปสืบเสาะร่องรอยโง้วเอ่งฮิ้ม มีแต่ครุณีน้อยนี้กับสตรีอีกสองนางอยู่ในตัวตึก"

อุ้ยเซี่ยวป้อสอดคำขึ้น

"ดังนั้นท่านจึงฉกฉวยโอกาสคร่ากุมนางมา?"

"ถูกแล้ว ครุณีน้อยนี้แม้อายุยังเยาว์ แต่เฉกเช่นนางพญาผู้สูงศักดิ์ประดับตำหนักตระกูลมก ขอเพียงตกอยู่ในเงื้อมมือพวกเรา ฉื่อตั่วกอรับรองปลอดภัยไร้อันตราย"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

"จี้ตั่วกอ คราวนี้ประกอบความดีความชอบใหญ่หลวงมิน้อย พวกเราเมื่อคร่ากุมครุณีน้อยนี้มา สมควรทำอย่างไร?"

"ตอนนี้ได้แต่ซุกซ่อนครุณีน้อยนี้ไว้ในสถานที่อันปลอดภัย มิให้คนของตำหนักตระกูลมกเสาะพบ เพียงแต่ตำหนักตระกูลมกคราวนี้ทุ่มเทกำลังมามิน้อย คนของตระกูลเล้า แป๊ะ ปึง โซว ล้วนติดตามมาอารักขาคุ้มครองเจ้าน้อยตระกูลมก ฝ่ายตรงข้ามพอทราบว่ากุ่งจู้สาบสูญไปย่อมต้องค้นหาทั่วนครหลวง กระจายกำลังคนตรึงสถานที่ซึ่งคนของสมาคมเราชุมนุมกันไว้ ต่อให้พวกเราผายลมสักคราปัสสาวะสักครั้ง คนของตำหนักตระกูลมกก็ล่วงรู้ได้"

อุ้ยเซี่ยวป้อรับฟังจนหัวร่อออกมา รู้สึกเจ้าของร้านแซ่จี้นี้มีคารมชวนขัน สอดคล้องกับรสนิยมของตนยิ่ง จึงกล่าว

"จี้ตั่วกอ พวกเรานั่งลงค่อยๆ หารือกัน"

เจ้าของร้านแซ่จี้กล่าวคำขอบคุณ ทรุดนั่งลงบนเก้าอี้ตัวหนึ่งเอ่ยสืบต่อ

"บริวารที่ซุกซ่อนกุ่งจู้อยู่ในท้องสุกร นำเข้าวังมา หนึ่งนั้นเพื่อหลีกเลี่ยงจากการตรวจค้นของราชองครักษ์ สองปกปิดหูตาของคนในตำหนักตระกูลมก หากไม่ซุกซ่อนนางอยู่ในพระราชวัง คงต้องถูกฝ่ายตรงข้ามช่วงชิงไป"

อุ้ยเซี่ยวป้อร้องโพล่งว่า

"ท่านคิดซุกซ่อนกุ่งจู้อยู่ในพระราชวัง?"

"นี่นับเป็นที่ซ่อนอันปลอดภัยที่สุด อย่าว่าแต่คนของตำหนักตระกูลมกคาดคิดมิถึงมาก่อน แม้สืบเสาะทราบได้ ก็มิกล้าบุกเข้าพระราชวังมาช่วยคน เพียงแต่บริวารนำนางมาเยี่ยงนี้ เท่ากับเพิ่มเภทภัยแก่ท่านหัวหน้าหน่วย นับว่าสมควรตาย"

อุ้ยเซี่ยวป้อขบคิดในใจ

'ท่านเมื่อบอกว่าตัวเองสมควรตาย ไฉนไม่ตายเสีย? ซุกซ่อนกุ่งจู้อยู่ในพระราชวัง เป็นแผนการอันประเสริฐจริงๆ ท่านเมื่อกล้ากระทำเยี่ยงนี้ หรือกำลังขวัญเราจะอ่อนด้อยกว่าท่าน?'

ดังนั้นกล่าวว่า

"แผนการของท่านประเสริฐยิ่ง ยังคงซุกซ่อนกุ่งจู้อยู่ที่นี้เถอะ"

"ถูกแล้ว บริวารเห็นว่าปัญหาขัดแย้งระหว่างสมาคมเรากับตำหนักตระกูลมกหากคลี่คลายได้ ย่อมต้องส่งมอบกุ่งจู้คืนแก่พวกมัน มาตรแม้นระหว่างนี้คุมขังนางอยู่ในโรงฆ่าสัตว์ของร้านเรา สูดแต่กลิ่นคาวโลหิตของวัว สุกร ออกจะหยามเหยียดนางไป จึงเคลื่อนย้ายมาที่นี้"

อุ้ยเซี่ยวป้อหัวร่อพลางกล่าวว่า

"ซึ่งความจริงให้นางรับประทานฮกเหล็ง รากโสมและไข่ไก่ก็หาเป็นไรไม่"

เจ้าของร้านแซ่จี้หัวร่อฮาๆ กล่าวว่า

"ในโลกไหนเลยมีวิธีเลี้ยงสุกรเยี่ยงนั้น? เป็นบริวารโป้ปดขึ้นเองต่างหาก อีกประการ กุ่งจู้ตำหนักตระกูลมกเป็นอิสตรี หากอยู่ร่วมกับพวกเราเหล่าบุรุษโสโครก ย่อมสร้างความมัวหมองแก่นาง มาตรว่าอยู่ร่วมกับท่านหัวหน้าหน่วยแซ่อุ้ย ก็...ก็หาเป็นไรไม่"

อุ้ยเซี่ยวป้องงงันวูบ กล่าวว่า

"เพราะเหตุใด?"

"ท่านหัวหน้าหน่วยอายุยังเยาว์ มิหนำซ้ำ...มิหนำซ้ำปฏิบัติหน้าที่ภายในวัง ย่อมไม่...ไม่เป็นไร"

ถ้อยร้อยวาจากลับอ้ำๆ อึ้งๆ มีข้อความบางประการไม่สะดวกกับการกล่าวจากปาก

อ้ยเซี่ยวป้อขบคิดเล็กน้อยจึงเข้าใจในบัดดล

'ที่แท้มันหมายความว่า เราเป็นขันทีผ่านการตอนมา ดังนั้นหากมอบกุ่งจู้ให้เราควบคุมดูแล ก็ไม่สร้างความมัวหมองแก่นาง'

เนื่องเพราะอุ้ยเซี่ยวป้อหาใช่ขันทีจริงๆ จึงต้องขบคิดทบทวนจึงค่อยเข้าใจ มิเช่นนั้นเจ้าของร้านแซ่จี้พอกล่าววาจาประโยคแรก เขาก็เข้าใจกระจ่าง

ควรทราบว่าในสมาคมฟ้าดิน มีแต่ตั้งกึงน้ำล่วงรู้ว่าอุ้ยเซี่ยวป้อหาได้เป็นขันทีจริงๆ บุคคลอื่นรวมทั้งเม้าจับโป๊ยล้วนเข้าใจว่าอุ้ยเซี่ยวป้อถูกจับตอนบังคับให้เป็นขันที เจ้าของร้านแซ่จี้กล่าวอีกว่า

"ตอนที่เราควบคุมตัวนางเข้าวังมา ได้จี้สกัดจุดซี้งตึ้ง เอี้ยงกังที่กลางหลัง จุดเทียนเถียวที่ต้นคอ จนนางไม่สามารเคลื่อนไหวและกล่าววาจา ท่านหัวหน้าหน่วยหากให้นางรับประทานอาหาร ก็ตบคลายจุดแก่นาง แต่ทางที่ประเสริฐควรสกัดจุดฮั้วงเถียวที่ข้อเท้าก่อน ป้องกันมิให้นางหลบ

หนีไป"

อุ้ยเซี่ยวป้อคิดสอบถามว่า อันใดคือจุดซึ้งตึ้ง ฮ้วงเถียว? อันใดเป็นวิชาจี้สกัดจุด? แต่แล้วฉุกคิดว่า ตนเป็นหัวหน้าหน่วยไพรมรกต ทั้งเป็นศิษย์ท่านประมุข หากไม่รู้จักวิชาจี้สกัดตบคลายจุด ไยไม่ใช่ถูกชนชั้นบริวารดูแคลน? จะอย่างไรการจัดการครุณีน้อยนางหนึ่งหาลำบากยากเย็นไม่ จึงผงกศีรษะ กล่าวว่า

"ทราบแล้ว"

เจ้าของร้านแซ่จี้กล่าวว่า

"ท่านหัวหน้าหน่วยโปรดหยิบยืมมีดแก่เราสักครา"

อุ้ยเซี่ยวป้อมิทราบมันต้องการมีดไปไย? ยามนั้นดึงมีดสั้นประกายดำจากในรองเท้ายื่นส่งให้เจ้าของร้านแซ่จี้รับไปถือไว้ กรีดลงบนหลังสุกรมิคาดมีดสั้นเล่มนี้คมกริบยิ่ง ยามแล่เนื้อสุกรคล้ายกำลังตัดก้อนเต้าหู้ คมมีดจมลึกลงไปถึงด้าม ต้องร้องโพล่งว่า

"มีดอันคมกริบนัก"

พลางแล่เนื้อบริเวณหลังสุกรสองชิ้น และขาหน้าทั้งสองข้างออกมาเอ่ยสืบต่อ

"ท่านหัวหน้าหน่วยรับเนื้อสุกรจำนวนนี้ไว้ปิ้งย่างรับประทาน ที่หลงเหลือก็สั่งเหล่าขันทีหามกลับโรงครัว บริวารคิดขออำลาไป ในสมาคมหากมีเรื่องใด จะรุดมารายงานท่านหัวหน้าหน่วย"

อุ้ยเซี่ยวป้อปรายตาไปยังครุณีน้อย ซึ่งนอนอยู่บนเตียงแวบหนึ่ง กล่าวว่า

"เมื่อใดท่านจึงมารับนางกลับไป?"

ตนความจริงคิดบอกว่า 'หากซุกซ่อนนางไว้ในพระราชวังนานไปออกจะเสี่ยงอันตรายหากถูกบุคคลอื่นพบเห็น ผลสุดท้ายคงเลวร้ายสุดคาดคิด' แต่รู้สึกกล่าวเยี่ยงนี้ นับว่าสร้างความเสื่อมเสียหน้าแก่ตน จึงเปลี่ยนเป็นถามเช่นนั้น

เจ้าของร้านแซ่จี้กล่าวว่า

"รอจนทั้งสองฝ่ายไกล่เกลี่ยตกลงกันได้ บริวารย่อมหาทางเคลื่อนย้ายนางออกจากวัง"

กล่าวจบน้อมกายอำลา หวนกลับโรงครัว

อุ้ยเซี่ยวป้อรีบปิดประตูลงกลอน ตรวจตราบานหน้าต่าง จวบจนมั่นใจว่าปราศจากรอยแตกใดๆให้บุคคลภายนอกลอบเห็นสภาพภายในห้องได้ จึงหันกายมาทรุดนั่งลงที่ขอบเตียง

เห็นครุณีน้อยนั้นกำลังเบิกตากลมโตดำขลับกลอกกลิ้งมองมา พอเห็นอุ้ยเซี่ยวป้อหันกายมาก็รีบพริ้มตาลง แต่ยังคงถูกอุ้ยเซี่ยวป้อสังเกตพบ

อุ้ยเซี่ยวป้อหัวร่อพลางกล่าวว่า

"ท่านไม่อาจกล่าววาจา ไม่สามารถขยับเคลื่อนไหว นอนอย่างสงบอยู่อย่างนี้ นับว่าประเสริฐแท้"

เห็นผิวพรรณอาภรณ์ของนางหาได้แปดเปื้อนมอมแมม คาดว่าเจ้าของร้านแซ่จี้ชะล้างส่วนท้องของสุกรอ้วนพีตัวนั้นจนสะอาดสะอ้าน ไม่ทิ้งคราบโลหิตใดไว้ ดังนั้นหยิบฉวยผ้าห่มห่มคลุมลงบนร่างของนาง เห็นวงหน้านางซีดขาวไร้สีเลือด ขนตางอนยาวเต้นระริกไม่หยุดยั้ง คาดว่าจิตใจหวาดหวั่นพรั่นพรึงยิ่ง จึงกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ท่านมิต้องกลัว ข้าพเจ้าไม่สังหารท่าน หลายวันให้หลังจะปลดปล่อยท่านกลับไป"

ครุณีน้อยลืมตาขึ้น ชำเลืองมองอุ้ยเซี่ยวป้อแวบหนึ่ง จากนั้นรีบพริ้มตาลง

อุ้ยเซี่ยวป้อภาคภูมิใจยิ่ง ครุ่นคิดขึ้น

'ตำหนักตระกูลมกท่าน มีเกียรติภูมิยิ่งใหญ่ไพศาล คราก่อนระหว่างทางที่มุ่งสู่นครหลวง เราเพียงเอ่ยปากก้าวร้าวคนของตระกูลปึงในสังกัดตำหนักตระกูลมกมิกี่ประโยค เม้าจับโป๊ยก็ฟาดโบยเราอย่างดุดัน...'

ขบคิดถึงตอนนี้ ต้องยกมือขวาขึ้น เห็นบนข้อมือยังมีรอยนิ้วซึ่งถูก

แป๊ะฮั่งปังบีบเค้นอยู่ ต้องครุ่นคิดสืบไป

'แป๊ะฮั่งปังสูญเสียกอกอ กลับระบายโทสะใส่เรา บีบเค้นข้อมือบิดาแทบหักสลาย คิดไม่ถึงกุ่งจู้ตำหนักตระกูลมกกลับตกอยู่ในเงื้อมมือเรา บิดาจะตบตีแผดด่า ล้วนกระทำได้ตามใจนึก'

ยามยินดีลำพอง อดหัวร่อฮาๆ ออกมามิได้

ดรุณีน้อยได้ยินเสียงหัวร่อ จึงลืมตาขึ้น คิดชมดูว่ามันไฉนส่งเสียงหัวร่อ? อุ้ยเซี่ยวป๊อกล่าวว่า

"ท่านเป็นกุ่งจู้ (คำยกย่องธิดาหรือหลานสาวเจ้าผู้ครองแคว้น) อันสูงศักดิ์ ก็ถือดีนักหรือ? ข้าพเจ้าไม่เห็นท่านอยู่ในสายตา"

จบคำ ยื่นมือซ้ายออกหยิกแก้มขวาดรุณีน้อยคราหนึ่ง

ดรุณีน้อยดับแค้นใจยิ่ง น้ำตาทะลักจากเบ้ามา อุ้ยเซี่ยวป๊อตวาดว่า

"ไม่ให้ร้องไห้"

ดรุณีน้อยกลับน้ำตาไหลรินพร่างพรู พริ้มตาลงดังเดิม อุ้ยเซี่ยวป๊อกระชากเสียงว่า

"ลืมตาขึ้น มองดูข้าพเจ้า"

ดรุณีน้อยพริ้มสองตาสนิทแน่น อุ้ยเซี่ยวป๊อกล่าวว่า

"ท่านเมื่อไม่ลืมตาขึ้น ก็มีดวงตาทั้งคู่ไว้ไยกัน? มิสู้ควักล้วงออกมาเป็นกับแกล้มเหล้าชองบิดา"

พลางยกมีดสั้นขึ้น ทาบส่วนที่ปราศจากคมลงบนเปลือกตาของนาง ดรุณีน้อยถึงกับสยิวกายอย่างหนาวเหน็บ แต่ยังไม่ลืมขึ้น

อุ้ยเซี่ยวป๊อยามกะทันหันกลับอับจนปัญญา กล่าวว่า

"ท่านไม่ลืมตาขึ้น ข้าพเจ้าจะพานให้ท่านลืมตาพิสูจน์ดูว่ากุ่งจู้อันสูงศักดิ์ร้ายกาจกว่า หรือเราเสเพลน้อยยอดเยี่ยมกว่า? ตอนนี้ก็ไม่ควักล้วงดวงตาท่านชั่วคราว หากแต่จะใช้มีดปลายแหลมสลักลวดลายลงบนใบหน้าขาวเกลี้ยงเกลาของท่าน หน้าซีกซ้ายแกะสลักเป็นรูปเต่า ซีกขวาสลักมูลควายกองหนึ่ง รอจนท่านออกไปยังท้องถนน ผู้คนนับร้อยนับพัน

จะห้อมล้อมเข้ามา กล่าวว่า 'งามยิ่งงามนัก รีบมาชมดูนางงามน้อย ของตำหนักตระกูลมกหน้าซีกซ้ายสลักรูปเต่าตัวหนึ่งซีกขวาเป็นรูปมูลควาย' ท่านที่แท้จะลืมตาขึ้นหรือไม่?"

ครุณีน้อยพอฟัง ยิ่งพริ้มตาแนบแน่นกว่าเดิม อุ้ยเซี่ยวป้อพึมพำว่า

"ที่แท้ท่านตำหนิว่า ใบหน้าตนเองยังไม่งามเพียบพร้อม ต้องการให้ข้าพเจ้าตกแต่งแต้มเติม ตกลงข้าพเจ้าจะสลักเป็นรูปเต่าตัวหนึ่งก่อน"

จบคำ ลงมือฝนหมึก จุ่มปลายพู่กันลงบนจานหมึก พู่กันเหล่านี้มิได้ถูกแตะต้องตลอดมา ขนพู่กันจึงแข็งที่อดุจตะเกียบ

อุ้ยเซี่ยวป้อตวัดพู่กันวาดเป็นรูปเต่าตัวหนึ่งบนแก้มซีกซ้ายครุณีน้อย น้ำตาครุณีน้อยพอไหลรินลงมาก็แปดเปื้อนรอยหมึกจนเลอะเลือน

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าใช้พู่กันวาดก่อน จากนั้นใช้มีดแกะสลักคล้ายกับเป็นตราบล็อก เมื่อแกะสลักเสร็จสิ้น จะจูงท่านไปกลางท้องถนน ร้องดังๆ ว่า 'นายท่านใดต้องการพิมพ์รูปเต่า คิดราคาใบละสามหุน' จากนั้นละเลงหมึกลงบนใบหน้าท่าน พอมีคนจ่ายเงินให้สามหุนก็ใช้กระดาษขาวแผ่นหนึ่งทาบแนบกับใบหน้าท่าน จะปรากฏเป็นรูปเต่าทันที วันหนึ่งๆ พิมพ์ได้ไม่ต่ำกว่าร้อยแผ่น เป็นการค้ากำไรมหาศาล"

ทางหนึ่งกล่าวเหลวไหล ทางหนึ่งชำเลืองดูสีหน้าครุณีน้อย เห็นขนตาของนางเต้นระริก แสดงว่าทั้งขุ่นแค้นทั้งหวาดหวั่น

อุ้ยเซี่ยวป้อภาคภูมิใจยิ่ง เอ่ยสืบต่อ

"เพียงแต่หน้าซีกขวาหากสลักเป็นรูปมูลควาย คงไม่มีคนยินยอมจ่ายเงินซื้อภาพมูลควาย มิสู้วาดเป็นรูปสุกรที่อ้วนพีแต่โง่เขลาตัวหนึ่ง การค้าคงครึกครื้นยิ่ง"

กล่าวพลางหยิบฉวยพู่กัน ขีดวาดแก้มซีกขวาของนางอย่างวุ่นวาย จนเป็นรูปสัตว์สี่เท้า มีหางเส้นหนึ่ง แต่กระทั่งตนเองก็ดูไม่ออกว่าคล้ายแมวหรือคล้ายสุนัขกันแน่ จากนั้นวางพู่กันลง หยิบฉวยกรรไกรเงินอัน

หนึ่ง วางด้านข้างของกรรไกรลงบนแก้มซีกซ้ายของดรุณีน้อยอย่างแผ่วเบา ดวาดว่า

"ท่านหากยังไม่ลืมตา ข้าพเจ้าจะแกะสลักแล้ว"

ดรุณีน้อยน้ำตาพร่างพรูดุจห่าฝน พานไม่ยอมลืมตาขึ้น อุ้ยเชี่ยวปัอก็ไม่ยอมพ่ายแพ้ กรีดส่วนด้านข้างของกรรไกรลงบนใบหน้าของนางไปมา

ด้านข้างของกรรไกรปราศจากคม ผิวพรรณดรุณีน้อยแม้ละเอียดอ่อนก็มิได้ทำร้ายนางแม้สักขุมขนหนึ่ง แต่นางในยามแตกตื่นลนลาน เข้าใจว่าจอมเสเพลน้อยใช้มีดปลายแหลมแกะสลักใบหน้าของนางจริงๆ ถึงกับร้อนรุ่มขุ่นแค้นจนสิ้นสติไป

อุ้ยเชี่ยวปัอเห็นสีหน้านางแปรเปลี่ยนไป เข้าใจว่าถูกตนเองข่มขู่จนขวัญฝ่อตาย พอยื่นมือไปรอที่ริมจมูกนาง ค่อยพบว่ายังมีลมหายใจ จึงกล่าว

"เอียเท้าน้อย (คำค่าดรุณีน้อยที่ยังไม่แต่งงาน) กลับเสแสร้งแกล้งตาย"

ยามนั้นดรุ่นคิดในใจ

'นางมิยอมลืมตา หรือเรากลับยินยอมพ่ายแพ้? พวกเราคอยดูกันเถอะ อุ้ยเชี่ยวปัอต้องชนะให้จงได้'

หยิบฉวยผ้ามาผืนหนึ่ง เช็ดคราบรอยหมึกบนใบหน้าของนางจนหมดสิ้น เห็นนางคิ้วเรียวงาม ขนตางอนยาวราวปีกผีเสื้อ จมูกน้อยโด่งเป็นสัน ริมฝีปากแดงระเรื่อเป็นรูปกระจับ วงพักตร์งามผุดผาดยิ่ง

ชั่วครู่ให้หลัง ดรุณีน้อยค่อยๆ ฟื้นคืนสติมา พอลืมตาขึ้นเห็นใบหน้าอุ้ยเชี่ยวปัอห่างจากหน้านางมิถึงหนึ่งเชียะ กำลังถลึงตาจ้องมองนางอย่างดร้าย ถึงกับใจหายวาบรีบพริ้มตาลง

อุ้ยเชี่ยวปัอหัวร่อฮาๆ กล่าวว่า

"ในที่สุดท่านก็ลืมตาขึ้นมองดูข้าพเจ้า บิดานับเป็นฝ่ายชนะใช่หรือไม่?"

รู้สึกเมื่อได้ชัยชนะ สร้างความอิ่มเอมยิ่ง เพียงแต่ดรุณีน้อยไม

สามารถกล่าววาจา ออกจะขาดความครึกครื้น คิดตบคลายจุดให้กับนางกลับมิทราบสมควรทำอย่างไร ขบคิดเล็กน้อยแล้วกล่าว

"ท่านถูกคนจี้สกัดจุด หากมิได้รับการตบคลาย ไม่อาจรับประทานอาหาร คงต้องโหยตายไป ข้าพเจ้าความจริงคิดคลายจุดให้ เพียงแต่กาลก่อนเคยร่ำเรียนวิชาตบคลายจุด ตอนนี้กลับลืมเลือนไป ท่านหากรู้จักวิธีตบคลาย ก็กะพริบตาสามครั้ง"

จบคำ เพ่งตาจ้องมองดรุณีน้อยโดยมิกะพริบ เห็นตอนแรกนางไม่เคลื่อนไหว ชั่วครู่ให้หลัง พลันกะพริบดวงตาทั้งสองติดต่อกันสามครั้ง

อุ้ยเซี่ยวป้อยินดียิ่ง โอบอุ้มนางขึ้น ปล่อยให้นั่งลงบนเก้าอี้ตัวหนึ่ง กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าจะจ่อจี้ส่วนสัดต่างๆ บนร่างกายของท่าน หากจ่อจี้ถูกต้อง ท่านก็กะพริบตาสามครั้ง ไม่เช่นนั้นให้เบิ่งตาจนกลมกว้าง ข้าพเจ้าหลังจากตรวจพบตำแหน่งตบคลายจุด จะคลายจุดให้กับท่าน หากเข้าใจก็กะพริบตา"

ดรุณีน้อยกะพริบตารวมสามครั้ง อุ้ยเซี่ยวป้อผงกศีรษะ กล่าวว่า

"ประเสริฐมาก ข้าพเจ้าจะเริ่มจ่อจี้"

อุ้ยเซี่ยวป้อแม้อายุยังเยาว์ แต่นิสัยกลอกกลิ้งซุกซนมาแต่เล็ก พอยื่นมือออกก็จี้ไปยังขาอ่อนข้างขวาของนาง กล่าวว่า

"เป็นตำแหน่งนี้ใช่หรือไม่?"

ดรุณีน้อยอับอายจนหน้าแดงฉาน เบิกตาจนกลมกว้าง ไหนเลยกล้ากะพริบแม้สักคราเดียว?

อุ้ยเซี่ยวป้อเลื่อนมือขึ้น จี้มายังทรวงอกด้านซ้ายของนาง กล่าวว่า

"หรือเป็นตำแหน่งนี้?"

ดรุณีน้อยยิ่งหน้าแดงฉานสดใส เบิกตาเป็นเวลานาน อดกะพริบตาคราหนึ่งมิได้

อุ้ยเซี่ยวป้อร้องดังๆ ว่า

"ที่แท้เป็นตำแหน่งนี้"

ดรุณีน้อยรีบเบิกตาทั้งสอง ทั้งอับอายทั้งร้อนรุ่มเหลือประมาณ

ทั้งสองล้วนมีอายุสิบสี่สิบห้าปี ความจริงมิใคร่เข้าใจความสัมพันธ์ฉันบุรุษสตรีจนซึ้งกระจ่าง แต่อิสตรีมีสัญชาตญาณระวังภัย ส่วนอุ้ยเซี่ยวป้อเดิบใหญ่ขึ้นในซ่องคณิกา มักเห็นพฤติการณ์อันหยาบช้าลามกของผู้มาหาความสำราญกับนางคณิกา สำนึกว่าการกระทำเหล่านั้นไม่บังควร

อุ้ยเซี่ยวป้อพอเห็นนางอับอายขวยเขิน รู้สึกความอาฆาตอัปยศที่ได้รับ นับว่าชำระล้างแล้ว แต่ตนมีนิสัยคึกคะนอง จึงจ่อซ้ายจี้ขวาตามร่างกายของนางอย่างวุ่นวาย น่าสมเพชดรุณีน้อยต้องเบิกตาอย่างมิคิดชีวิต กริ่งเกรงว่าหากบังเอิญกะพริบตา ผลสุดท้ายจะเลวร้ายสุดคาดคิด

เรื่องที่บุคคลไม่สามารถสะกดข่มกลั้นที่สุด คือการเบิกตาโดยมิกะพริบ มินานให้หลังปลายจมูกของนางถึงกับปรากฏเหงื่อกาฬไหลซึม ดีที่อุ้ย-เซี่ยวป้อพลันจี้จุดดรรชนีมายังชายโครงข้างซ้ายของนาง ซึ่งเป็นตำแหน่งตบคลายจุด ดรุณีน้อยจึงรีบกะพริบตาสามครา ลอบคลายใจลง

อุ้ยเซี่ยวป้อหัวร่อฮาๆ ประโคมโหมว่า

"เป็นตำแหน่งนี้จริงๆ ซึ่งความจริงข้าพเจ้าก็ทราบดี เพียงมิทราบเพราะเหตุใด ยามกะทันหันกลับลืมเลือนไป"

พร้อมกับครุ่นคิดขึ้น

'หลังจากตบคลายจุดให้กับนาง มิทราบพลังฝีมือนางเป็นอย่างไร สมควรระวังป้องกันล่วงหน้า'

ดังนั้นหันกายไปหยิบฉวยสายรัดเอวสองสายพันธนาการเท้าทั้งสองของนาง แล้วค่อยบิดไขว้แขนทั้งสองมัดติดกับหลังพนักเก้าอี้

ดรุณีน้อยมิทราบ เขาคิดเคี่ยวเข็ญทรมานนางอย่างไร สีหน้าอดปรากฏแววประหวั่นลนลานมิได้ อุ้ยเซี่ยวป้อหัวร่อพลางกล่าวว่า

"ท่านกลัวแล้วกระมัง? ในเมื่อเกรงกลัว ข้าพเจ้าจะคลายจุดให้"

พลางยื่นมือออกเกาชายโครงข้างซ้ายของนางเบาๆ

ครุณีน้อยกริ่งเกรงถูกจี้ไขกระทบเกาที่สุด ถึงกับดันจนหน้าน้อยๆ แดงฉาน อุ้ยเชี่ยวป้อกล่าวว่า

"วิชาจี้สกัดตบคลายจุด ความจริงเป็นยอดวิชาประจำตัวเรา เพียงแต่ระหว่างนี้บิดามีภารกิจวุ่นวายกลับลืมเลือนไปเพียงมิทราบตบคลายเยี่ยงนี้ใช่หรือไม่?"

พลางเปลี่ยนเป็นนวดเฟ้นชายโครงของนางสองสามครา ครุณีน้อยรู้สึกดันยุบยิบอีกครา ครุ่นคิดขึ้น

'ท่านความจริงมิรู้จักวิชาตบคลายจุด กลับคุยโอ่โอ้อวด การคลายจุดไหนเลยกระทำเช่นนี้?'

อุ้ยเชี่ยวป้อประโคมโหมว่า

"นี่เป็นวิชาคลายจุดขั้นสูงล้ำ สมควรใช้ต่อบุคคลล้ำเลิศจึงประสบผล เอียเท้าคงมิใช่บุคคลอันล้ำเลิศจึงปราศจากปฏิกิริยาใดๆ ได้แต่แปรเปลี่ยนวิธีการ"

จากนั้นทิ่มสกัด ตบฟาดบริเวณชายโครงข้างซ้ายของนาง ลงมืออยู่ชั่วขณะ ยังคงปราศจากผล

ควรทราบว่า การจี้สกัดจุดเป็นหลักวิชาขั้นสูงล้ำ หลังจากปรับพื้นฐานกำลังภายใน ต้องศึกษาจากอาจารย์เลิศล้ำเป็นเวลาหลายปี ร่ำเรียนวิชาจำแนกจุดและใช้พลังอ่อนหยุ่นแกร่งกร้าวผสมผสาน จึงสามารถจี้สกัดหรือตบคลายผู้คน

อุ้ยเชี่ยวป้อศึกษาวิชาโคจรลมปราณไม่นานนัก แต่มิเคยร่ำเรียนวิธีการจี้สกัดตบคลายจุดมาก่อน การก่อกวนอย่างวุ่นวายเยี่ยงนี้ ไหนเลยคลายจุดให้กับครุณีน้อยได้? เมื่อตบฟาดไร้ผล ก็เปลี่ยนเป็นตะกุย ยังคงปราศจากผล สร้างความร้อนรุ่มขุ่นแค้นแก่ครุณีน้อยจนน้ำตาไหลหลั่งออกมาอีกครา

อุ้ยเชี่ยวป้อตอนนี้กลับมิมีเจตนาเคี่ยวเข็ญนาง แต่วุ่นวายอยู่ครึ่งค่อนวัน ยังไม่อาจตบคลายจุดแก่นาง ต้องกระชากเสียงว่า

"ข้าพเจ้าใช้วิธีการต่างๆ นานาถึงแปดประการ ยังใช้การมิได้ หรือท่านเป็นเอียเท้าน้อยต่ำทรามรุ่นที่เก้า? เมื่อเป็นเช่นนี้ ข้าพเจ้าได้แต่ลดทอนศักดิ์ฐานะตัวเอง ใช้วิธีต่ำต้อยประการที่เก้าดู"

พลางงอนิ้วกลางแตะกับนิ้วหัวแม่มือ ดีดใส่ชายโครงข้างซ้ายของครุณี พลางกล่าว

"นี่เป็นวิชาดีดสำลี ดีดใส่ตระกูลมกท่าน พิชิตบรรพบุรุษท่านสิบแปดรุ่น"

ขณะพร่ำกล่าวอย่างวุ่นวาย งอนิ้วดีดติดต่อกันสิบกว่าครา ครุณีน้อยพลันครางเบาๆ จากนั้นร่ำไห้ออกมา

อุ้ยเชี่ยวปัอยินดียิ่ง กระโดดโลดเต้นไปมา ร้องว่า

"ที่แท้เอียเท้าน้อยตระกูลมกเป็นคนต่ำทรามรุ่นที่เก้า สมควรใช้วิธีต่ำต้อยประการที่เก้าเข้าจัดการ"

ครุณีน้อยร่ำไห้พลางกล่าวว่า

"ท่าน...ท่านจึงเป็นคนต่ำต้อยรุ่นที่เก้า"

กระแสเสียงสดใสเจื้อยแจ้ว แฝงสำเนียงมณฑลฮุ้นหนำ ไพเราะเสนาะโสตอย่างบอกมิถูก

อุ้ยเชี่ยวปัอดัดซุ่มเสียงลอกเลียนว่า

"ท่าน...ท่านจึงเป็นคนต่ำต้อยรุ่นที่เก้า"

พลางหัวร่อฮาๆ ออกมา ที่แท้ตนดีดเปะปะวุ่นวาย บังเอิญดีดถูกจุดเอ็กเอียงของนาง จุดเอ็กเอียงของนางนี้อยู่ใต้ซอกแขนขวาต่ำลงมาสามนิ้ว จุดเส้นบริเวณศีรษะผู้คน เช่น จุดเทียหวย เอี้ยงแป๊ะ ลิ้มขิบ ล้วนมีส่วนสัมพันธ์กับจุดชีพจรนี้ อุ้ยเชี่ยวปัอหลังจากดีดนิ้วใส่จุดเอ็กเอียงสิบกว่าครา ครุณีน้อยก็สามารถกล่าววาจาได้ตามใจนึก

ยามนั้นอุ้ยเชี่ยวปัอกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าหิวแล้ว ท้องท่านคงว่างเปล่าเช่นกัน ข้าพเจ้าจะนำสิ่งของให้ท่านรับประทาน"

ตนเป็นขันทีอันดับสูง ขันทีแผนกโรงครัวทุกๆ วันจะจัดอาหารว่างแปลกใหม่มาประจบสอพลอตน ยามเมื่อออกท่องเที่ยวในท้องถนนพอพบเห็นลูกกวาดขนมเปียะตามแผงลอย ล้วนซื้อหามา ดังนั้นภายในห้องสะสมขวด กระป๋อง กล่องกระดาษมากมายก่ายกองบรรจุแต่ขนมหวาน

ลองคิดดู เด็กหนุ่มอายุสิบกว่าปีผู้หนึ่ง เมื่อมีเงินทองอยู่หลายสิบหมื่นตำลึง ทั้งมีนิสัยชมชอบผลาญเงินทอง ไหนเลยไม่ซื้อหาข้าวของอย่างพร่ำเพรื่อ? ยามนั้นหยิบฉวยขนมโก๋ที่ทำจากถั่วเขียวออกมา กล่าวว่า

"ท่านลองลิ้มชิมขนมโก๋อบกลิ่นกุหลาบก้อนนี้ดู"

ครุณีน้อยสั่นศีรษะ อุ้ยเซี่ยวป๋อจึงเปิดฝากล่องอีกใบหนึ่ง กล่าวว่า

"นี่เป็นถั่วแปบของนครหลวง ท่านตอนอยู่มณฑลฮุ้นหนำคงไม่เคยรับประทาน"

ครุณีน้อยสั่นศีรษะอีกครา อุ้ยเซี่ยวป๋อคิดอวดโอ่ฐานะครอบครัวของตน จึงกองสุมบรรดาลูกกวาดขนมเปียะลงบนโต๊ะ กล่าวว่า

"ท่านดูว่า ของที่น่ารับประทานของข้าพเจ้ามีมากมายหรือไม่? ท่านแม้เป็นกุ่งจู้อันสูงศักดิ์ เกรงว่าไม่เคยรับประทานอาหารว่างมากมายเยี่ยงนี้มาก่อน ท่านหากไม่ชมชอบรับประทานของหวาน ก็ลองลิ้มชิมเปาะเปี๊ยะทอดน้ำมันเจียวหัวหอมของโรงครัวเราสักครา รสชาติทั้งหวานทั้งกรอบ รับรองต้องชมชอบ"

ครุณีน้อยยังคงสั่นศีรษะ อุ้ยเซี่ยวป๋อโทสะพลุ่งขึ้น แผดด่าว่า

"นางโสโครก นี่ก็มิรับประทาน นั่นก็ไม่รับประทาน ที่แท้ต้องการรับประทานอะไร?"

ครุณีน้อยกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไม่รับประทานอะไรทั้งสิ้น"

เอ่ยถึงตอนนี้ ต้องร่ำไห้ออกมาอีกครา

อุ้ยเซี่ยวป๋อเห็นนางร่ำไห้ ต้องใจอ่อนลง กล่าวว่า

"ท่านไม่ยอมรับประทาน ไยมิใช่ต้องหิวโหยจนตาย?"

"ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้ายินยอมอดตาย"

เพิ่งขาดคำ เบื้องนอกมีคนเคาะประตูเบาๆ อุ้ยเซี่ยวป้อทราบว่าเป็นขันทีส่งอาหารมา กริ่งเกรงนางจะส่งเสียงร่ำร้อง สร้างความแตกตื่นแก่บุคคลอื่น จึงหยิบฉวยผ้าเช็ดหน้าปิดปากของนางไว้ จากนั้นค่อยเปิดประตูสั่งต่อขันทีที่ยกอาหารมาว่า

"วันนี้เราคิดรับประทานอาหารพื้นเมืองฮุ้นหนำ ท่านสั่งโรงครัวจัดทำมาในบัดดล"

ขันทีนั้นรับคำล่าถอยไป อุ้ยเซี่ยวป้อจึงยกถาดอาหารกลับมาภายในห้อง แก้ผ้าเช็ดหน้าซึ่งปิดปากนาง นั่งลงที่ด้านตรงข้าม กล่าวว่า

"ท่านเมื่อไม่รับประทาน ข้าพเจ้าจะเริ่มดื่มกิน นี่เป็นเนื้อแพะทอดเต้าเจี้ยว นี่เป็นกุ้งทอด แผ่นเนื้อทอดกับกระเทียม ชามน้ำแกงจืดซุปไก่นี้สดและหอมยิ่งนัก"

พลางตักน้ำแกงจืดขึ้นลมชมดู ชมเชยดังจักจั่น ยามชาเลืองแลดรุณน้อย เห็นนางหลั่งน้ำตาทีละหยด หามีอาการหิวโหยไม่ เมื่อเป็นเช่นนี้ อุ้ยเซี่ยวป้อก็ขาดความกระตือรือร้น กล่าวว่า

"ที่แท้เอียเท้าเยี่ยงท่านชมชอบรับประทานแต่ปลาเน่าเนื้อเปื่อย ไข่เน่าเต้าหู้เปียกแฉะ รอสักครู่ข้าพเจ้าจะสั่งคนยกมา"

ดรุณีน้อยกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไม่ต้องการรับประทานปลาเน่าเนื้อเปื่อย"

อุ้ยเซี่ยวป้อคีบกุ้งทอด รับประทานเนื้อทอดกระเทียมชมเชยไม่ขาดปาก แต่ดรุณีน้อยหาแยแสสนใจไม่ จึงวางตะเกียบลง

ชั่วครูให้หลัง ขันทีน้อยยกอาหารมาอีก กล่าวว่า

"กุ่ยกงกง ทางโรงครัวใช้ผู้ต่ำต้อยมาน้อมเรียนว่า น้ำแกงจืดชามนี้ปรุงตามตำรับชาวพื้นเมืองฮุ้นหนำ ดูเผินๆ ปราศจากควันร้อน แท้ที่จริงร้อนลวกคอยิ่ง เป็ดตัมยัดลูกบัวแช่น้ำผึ้งตัวนี้ปรุงเร่งร้อนไป เนื้ออาจไม่

อ่อนนุ่มนัก ขอกงกงให้อภัย นี่เป็นผักดำของฮุ้นหนำ ปลาจานนี้ทอดปรุงจากน้ำมันอั้งฮวยอิ้วจากฮุ้นหนำ ที่ซงในป้านนี้เป็นน้ำชาโพวยื่อแห่งฮุ้นหนำ"

ทางโรงครัวสามารถจัดอาหารของมณฑลฮุ้นหนำมาในเวลาชั่วพริบตา นับเป็นฝีมือยอดเยี่ยมนัก

ดรุณีน้อยความจริงหิวโหยยิ่ง พอเห็นอาหารพื้นเมือง อดหวั่นไหวใจมิได้ เพียงนางถูกอุ้ยเซี่ยวป้อข่มเหงคะเนงร้าย จึงตกลงใจว่าไม่ยอมสยบเด็ดขาด อุ้ยเซี่ยวป้อใช้ตะเกียบคีบเนื้อเป็ดชิ้นหนึ่ง ส่งถึงริมฝีปากของนาง กล่าวว่า

"อ้าปากขึ้น"

ดรุณีน้อยขบฟันแนบแน่น ปิดปากสนิท อุ้ยเซี่ยวป้อจึงวางเนื้อเป็ดลง หยิบฉวยน้ำแกงจืดอันร้อนกรุ่นชามนั้นขึ้น กล่าวอย่างดุร้าย

"น้ำแกงชามนี้ลวกคอยิ่ง ท่านหากยินยอมดื่ม เราจะค่อยๆ ป้อนท่านทีละช้อน หากไม่ยอมดื่ม...เฮอะ"

พลางยื่นมือซ้ายบีบจมูกน้อยๆ ของนาง ดรุณีน้อยลมหายใจอึดอัดติดขัด ได้แต่อ้าปากขึ้น อุ้ยเซี่ยวป้อจึงใช้มือขวาหยิบฉวยช้อนแกงยัดเยียดเข้าปากนาง เอ่ยสืบต่อ

"ข้าพเจ้าจะเทชามแกงจืดลงไปในลักษณะนี้ ลวกลำไส้ของท่านจนสุก"

จบคำค่อยดึงช้อนแกงออกมา คลายมือจากการบีบจมูกนาง

ดรุณีน้อยทราบดีว่า น้ำแกงจืดชามนี้ร้อนกว่าน้ำแกงจืดธรรมดาหลายเท่า หากเทกลอกลงไปเช่นนี้คงต้องถูกลวกตายจริงๆ ต้องกล่าวเสียงสั่นเครือ

"ท่านแกะสลักใบหน้าข้าพเจ้า ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้ามิคิดมีชีวิตสืบไปแล้ว"

อุ้ยเซี่ยวป้อฉุกคิดขึ้น

'ที่แท้ท่านเข้าใจว่า เราสลักรูปเต่าลงบนใบหน้าของท่านจริงๆ'

ดังนั้นกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"รูปเต่าบนใบหน้าของท่านตัวนี้งดงามยิ่ง ท่านหากออกไปเตร็ดเตร่ตามท้องถนน รับรองผู้คนต้องโห่ร้องชมเชย"

ดรุณีน้อยกล่าวเสียงสั่นสะท้าน

"ข้าพเจ้ายินยอมตาย ไม่ยอมออกไปยังท้องถนนเด็ดขาด"

อุ้ยเชี่ยวปัอแสร้งทอดถอนใจ กล่าวว่า

"รูปเต่าที่สวยงามเยี่ยงนี้ ท่านกลับมิต้องการ หากทราบแต่แรกข้าพเจ้าก็ไม่เปลืองเรี่ยวแรงสมองแกะสลักใบหน้าเยี่ยงนี้"

"แกะสลักอันใด? ข้าพเจ้าหาใช่ท่อนไม้ไม่"

"ท่านโง่งมงาย จนมิยอมรับประทานลูกกวาด อาหาร นับว่าโง่งมดุจท่อนไม้ชัดๆ"

ดรุณีน้อยร่ำไห้ออกมาอีกครา อุ้ยเชี่ยวปัอกล่าวว่า

"ร่ำไห้ไปไย ท่านหากเรียกหาข้าพเจ้าเป็น 'กอกอ (พี่ชาย) อันประเสริฐ' สามคำ ข้าพเจ้าจะตกแต่งใบหน้าของท่าน ขูดลบเต่าตัวนั้นทิ้งไป"

ดรุณีน้อยหน้าแดงวูบ กล่าวว่า

"ไหนเลยขูดลบได้? หากทำการขูดข่วน ใบหน้าข้าพเจ้าจะแปรเปลี่ยนเป็นรูปลักษณะใด?"

อุ้ยเชี่ยวปัอโป้ปดว่า

"ข้าพเจ้ามียาวิเศษ สามารถตกแต่งใบหน้าของท่านอย่างง่ายดาย"

"ข้าพเจ้ามิเชื่อ"

"ท่านจะเรียกขานข้าพเจ้าหรือไม่?"

ดรุณีน้อยหน้าแดงฉาน สั่นศีรษะปฏิเสธ อุ้ยเชี่ยวปัอพอเห็นสีหน้าอันขวยเขินเอียงอายของนาง อดหวั่นไหวใจมิได้ กล่าวว่า

"รูปเต่าบนใบหน้าท่าน เพิ่งสลักไม่นานนัก สามารถตกแต่งคืนสู่สภาพเดิม หากรอนานไปเต่าตัวนั้นมีหางงอกเงยออกมา ไม่อาจตกแต่ง

แก้ไข เกรงว่าท่านต้องสำนึกเสียใจภายหลัง"

ความรักสวยรักงามเป็นนิสัยอิสตรีทั่วไป ดรุณีน้อยแม้เชื่อครึ่งมิเชื่อครึ่ง แต่ก็คิดทดสอบสักครา ยามนั้นตะกุกตะกักว่า

"ท่าน...ท่านไม่หลอกลวงข้าพเจ้า?"

"ข้าพเจ้าหลอกลวงท่านไยกัน? ท่านยิ่งเรียกขานโดยเร็ว ข้าพเจ้าจะตกแต่งเสร็จสิ้นแต่เนิ่นๆ"

"หากแม้นข้าพเจ้า...ข้าพเจ้าเรียกขานแล้ว ท่านตกแต่งไม่สำเร็จเล่า?"

"อย่างนั้นข้าพเจ้าจะเรียกขานชดใช้เท่าตัว เรียกท่านเป็น 'ม่วยม่วย (น้องสาว) อันประเสริฐ' หกคำ"

ดรุณีน้อยหน้าแดงวูบอีกครา กล่าวว่า

"ท่านเลวยิ่ง"

"รีบเรียกเถอะ"

ดรุณีน้อยขยับเขยื้อนริมฝีปากหลายครา แต่ปราศจากซุ่มเสียงเปล่งออกมา อัยเซี่ยวป๋อจึงกล่าว

"เรียกหาเป็น 'กอกออันประเสริฐ' สักคำจะเป็นไรไป หาใช่ต้องการให้ท่านเรียกหาเป็น 'สามีที่รัก' ไม่ ท่านหากยังไม่เรียกขาน ค่าตอบแทนของข้าพเจ้าจะเรียกสูงขึ้น"

ดรุณีน้อยกริ่งเกรงอุ้ยเซี่ยวป๋อจะคุกคามนางเรียกหาเป็น 'สามีที่รัก' จริงๆ รีบกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าจะเรียกก่อนคำหนึ่ง รอจนท่านตกแต่งเสร็จสิ้น ข้าพเจ้าค่อย...ค่อยเรียกทั้งประโยค"

อุ้ยเซี่ยวป๋อทอดถอนใจ กล่าวว่า

"ท่านช่างรู้จักต่อรองนัก ตอนนี้เรียกหาเถอะ"

ดรุณีน้อยพริ้มตาลง เรียกขานเบาๆ

"กอ.."

วาจาคำนี้แผ่วเบายิ่ง หากไม่เงี่ยหูสดับฟัง มิมีทางได้ยิน มาตรแม้น

เป็นเช่นนั้น ยังสร้างความอับอายแก่นางจนใบหน้าแดงฉาน

อุ้ยเซี่ยวป้อส่งเสียงดังอืมม์ กล่าวว่า

"อย่างนั้นตอนที่ข้าพเจ้าตกแต่งใบหน้าให้กับท่าน จะใช้วิธีการอันเลอเลิศที่สุด เฉกเช่นกับช่างปูนซ่อมแซมถ้ำสุนัข หากให้ราคาอย่างงาม จะใช้วัสดุชั้นเยี่ยม หากราคาต่ำไป ช่างปูนจะใช้อิฐหักมิกี่ก้อนยัดเยียดเข้าไปไม่ยอมโรยปูนขาวให้ ไยมิใช่สุดทนดู?"

ดรุณีน้อยร้องว่า

"ผู้อื่นเรียกท่านแล้ว ท่านยังเยาะเย้ยข้าพเจ้าเป็นถ้ำสุนัขอิฐหักอีก"

"ฮา...ฮา...นี่เป็นการเปรียบเทียบต่างหาก"

พลางเปิดหีบของไฮ้เล่ากง ยกหีบยาขึ้น เทยาผงจากขวดต่างๆ จำนวนเล็กน้อย คล้ายผสมปรุงตัวยาอย่างเป็นจริงเป็นจังก็ปาน

ดรุณีน้อยเห็นขวดยามากมาย เริ่มเชื่อถืออยู่หลายส่วน อุ้ยเซี่ยวป้อเทยาผงรวมอยู่ในชามเคลือบถือออกมาห้องด้านนอก แต่เทลงในกระดาษขาวแผ่นหนึ่ง ห่อซุกเก็บไว้ในอกเสื้อ จากนั้นเช็ดชามเคลือบจนสะอาดสะอ้าน หยิบฉวยขนมโก๋ถั่วเขียวก้อนหนึ่ง ถั่วแปบก้อนหนึ่ง และเม็ดบัวจากในขนมเปียะลูกหนึ่ง รวมอยู่ในชามเคลือบบดจนละเอียด เพิ่มเติมน้ำผึ้งลงไปสองช้อน คละเคล้าคลุกรวมกัน นำกลับเข้ามายังห้องชั้นใน กล่าวว่า

"นี่เป็นยาสมานแผล ผสมจากสมุนไพรตัวยาอันเลิศล้ำมากมายหลายชนิด"

เอ่ยถึงตอนนี้ พลันฉุกใจคิด แกะไข่มุกสี่เม็ดจากหมวกประดับ ซึ่งซื้อหาจากร้านค้าอัญมณีเมื่อวานวางลงบนใจกลางฝ่ามือซ้ายกล่าวถามว่า

"ไข่มุกนี้เป็นอย่างไร"

โจวแป๋ (ปู่) ของดรุณีน้อยนี้ เป็นแม่ทัพใหญ่ ความเป็นอยู่จึงภูมิฐานมิน้อย เห็นไข่มุกทั้งสี่เม็ดเกลือกกลิ้งไปมาบนใจกลางฝ่ามือ เปล่งประกายนวลใย ต้องชมเชยว่า

"ไข่มุกอันล้ำค่า"

อุ้ยเชี่ยวป้อภาคภูมิใจยิ่ง กล่าวว่า

"นี่เป็นไข่มุกซึ่งข้าพเจ้าหามาด้วยเงินสองพันเก้าร้อยตำลึง"

ซึ่งความจริงแล้ว ไข่มุกสี่เม็ดนี้ราคาหนึ่งพันเก้าร้อยตำลึง ตนกลับเพิ่มเติมอีกเข้าไปพันตำลึง ยามนั้นตนวางไข่มุกลงบนภาชนะบดตัวยายกท่อนศิลากระทุ้งลงในภาชนะ

ดรุณีน้อยอุทานดังอา โพล่งว่า

"ท่านคิดทำอะไร?"

อุ้ยเชี่ยวป้อเห็นสีหน้านางเปี่ยมแววตื่นเต้นสงสัย ยิ่งอิ่มเอมเปรมใจบดไข่มุกทั้งสี่เม็ดจนแหลกละเอียด กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าหากเพียงตกแต่งใบหน้าท่านคืนสู่รูปเดิม ยังมินับเป็นความสามารถอันแท้จริง สมควรเปลี่ยนโฉมหน้าท่านงามพิลาสล้ำขึ้นกว่าเดิมสิบเท่า ให้ท่านเรียกขาน 'กอกออันประเสริฐ' สิบคำอย่างยินยอมพร้อมใจ"

ดรุณีน้อยโพล่งว่า

"ตอนแรกตกลงเรียกสามคำ ไฉนเพิ่มเป็นสิบคำแล้ว?"

อุ้ยเชี่ยวป้อยิ้มเล็กน้อย โรยผงไข่มุกลงบนน้ำผึ้งคลุกเคล้าขนมหวานคนให้เข้ากัน ดรุณีน้อยเบิกตาจนกลมกว้าง มิทราบฝ่ายตรงข้ามกำลังก่อกวนเลศนัยใด เห็นอุ้ยเชี่ยวป้อบดไข่มุกทั้งสี่อย่างละเอียด ตัวยานี้ย่อมต้องทรงค่ายิ่ง

อุ้ยเชี่ยวป้อกล่าวว่า

"โฉมหน้าของท่านความจริงพื้นเพธรรมดา พอพอกตัวยาของข้าพเจ้านี้ ต้องกลับกลายเป็นโฉมสะคราญในต่ำใต้ จันทราสะเทิ้นอาย บุปผาหลบเร้นหาย"

ดรุณีน้อยสอดคำขึ้น

"เป็นจันทราหลบเร้นหาย บุปผาสะเทิ้นอายต่างหาก"

นางได้ยินอุ้ยเชี่ยวป้อเอ่ยคำสุภาษิตผิดพลาดจึงทักท้วงแก้ไข แต่วาจาพอกล่าวจากปาก ค่อยรู้สึกขวยเขินขึ้นมา

การใช้สุภาษิตผิดพลาด สำหรับกับอุ้ยเซี่ยวป้อเป็นเรื่องธรรมดาสามัญ หาได้กระอักกระอ่วนใจไม่ จัดการพอกทาตัวยาที่ผสมผสานจากน้ำผึ้ง ผงไข่มุก ขนมหวานลงใบหน้าของนาง

ดรุณีน้อยมิกล้าส่งเสียง ปล่อยให้อุ้ยเซี่ยวป้อพอกทา พริบตาต่อมานอกจากใบหู ดวงตา จมูก ปาก ล้วนถูกพอกเต็มไปหมด รู้สึกตัวยานี้หอมหวานยิ่ง หามีความฉุนเฉียวของกลิ่นยาไม่

อุ้ยเซี่ยวป้อเห็นนางหลงกล ถึงกับคิดใคร่หัวร่อดังๆ ต้องกลั้นหัวร่ออย่างสุดความสามารถ ขบคิดในใจ

'ในตัวยานี้เราไม่ถ่มน้ำลายผสมหรือปัสสาวะใส่สักกอง นับว่าเห็นแก่หน้าแม่ทัพใหญ่มกเอ็งบรรพบุรุษท่าน จึงให้ความเกรงใจสามส่วน'

หลังจากพอกตัวยาเสร็จสิ้น ล้างมือสะอาดสะอ้าน จึงกล่าว

"รอจนตัวยานี้แห้งสนิท ข้าพเจ้าจะสามชะล้างสามถูทา จากนั้นวงหน้าท่านต้องงามสะคราญ จนจันทราหลบเร้นหาย บุปผาสะเทิ้นอาย"

ดรุณีน้อยกล่าวว่า

"ไฉนต้องถูกทาถึงสามครั้ง?"

"สามครั้งยังนับว่าน้อยยิ่ง ผู้อื่นตอนปรุงน้ำซี่อิ้วต้องเคี่ยวเก้าครั้งตากแห้งเก้าครา แม้ตอนต้มเนื้อสุนัขยังต้องพลิกไปพลิกมาสามครั้ง"

"ท่านด่าว่าข้าพเจ้าเป็นน้ำซี่อิ้ว เนื้อสุนัขอีก?"

อุ้ยเซี่ยวป้ออดหัวร่อมิได้ คีบเนื้อเป็ดชิ้นหนึ่งส่งถึงริมฝีปากของนางกล่าวว่า

"รับประทานเถอะ"

ดรุณีน้อย หนึ่งนั้นหิวโหยจริงๆ สองมิกล้าตอแยเขามีโทสะ เกรงว่าอุ้ยเซี่ยวป้อจะวาดหางเต่าลงบนใบหน้าของนาง สามเห็นมันบดทำลายไข่มุกเป็นกระสายยา ต้องลอบสำนึกตื้นตัน ลังเลเล็กน้อยจึงอ้าปากรับประทาน อุ้ยเซี่ยวป้อยินดียิ่ง กล่าวว่า

"ม่วยม่วยอันประเสริฐ เยี่ยงนี้จึงน่ารัก"

"ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้าไม่ใช่ม่วยม่วย (น้องสาว) ของท่าน"

"อย่างนั้นเป็นเจ้เจ๊ (พี่สาว) อันประเสริฐ"

"นั่นก็มิใช่"

"อย่างนั้นก็เป็นมารดาเรา"

ดรุณีน้อยหัวร่อคิกออกมา กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไหนเลยเป็นเช่นนั้นได้?"

อุ้ยเชี่ยวป้อนับแต่พบพานนาง เพิ่งได้ยินเสียงหัวร่อของนาง รู้สึกสดใสเจื้อยแจ้วดุจระฆังเงิน ชวนให้จิตใจปลอดโปร่งแจ่มใส

ความจริงคำ 'มารดา' ของอุ้ยเชี่ยวป้อแฝงความหมายด่านาง พอได้ยินนางหัวร่ออย่างสดใสไพเราะ ต้องลอบเสียใจเล็กน้อย คีบอาหารให้นางรับประทานอีกหลายชิ้น พลางกล่าวว่า

"ท่านหากรับปากไม่หลบหนีไป ข้าพเจ้าจะตบคลายจุดให้กับท่าน"

"ข้าพเจ้าหลบหนีไปไย? บนใบหน้าข้าพเจ้าสลักรูปเต่าตัวหนึ่ง หากถูกคนภายนอกพบเห็น คงอับอายแทบตาย"

อุ้ยเชี่ยวป้อครุ่นคิดขึ้น

'ท่านหากพบว่า บนใบหน้าหามีรูปเต่า ย่อมต้องคิดหลบหนี เจ้าของร้านแช่จี้ มิทราบจะมารับนางออกไปเมื่อใด? การคุมขังดรุณีน้อยเยี่ยงนี้อยู่ในพระราชวัง หากถูกคนภายนอกพบเห็น เกรงว่าเป็นเรื่องใหญ่หลวงนัก แล้วนี่สมควรทำอย่างไร?'

ขณะครุ่นคิด เบื้องนอกพลันบังเกิดซุ่มเสียงผู้คนดังว่า

"กุ่ยกงกง ข้าพเจ้าเป็นคนในคฤหาสน์ดังชิงอ้วงมีเรื่องขอเข้าพบ"

อุ้ยเชี่ยวป้อส่งเสียงรับคำ พลางกล่าวเบาๆ

"มีคนมาแล้ว อย่าได้ส่งเสียง ท่านทราบหรือไม่ว่านี่เป็นสถานที่ใด?"

ดรุณีน้อยสั่นศีรษะ อุ้ยเชี่ยวป้อจึงกล่าว

"ผู้คนในที่นี้ล้วนคิดทำร้ายท่าน มีแต่ข้าพเจ้าเห็นท่านน่าสมเพชเวทนา จึงอุปการะท่าน หากถูกคนพบเห็น เฮอะ...เฮอะ..."

ยามนั้นขบคิดอย่างว่องไว

'สมควรข่มขู่นางเยี่ยงไร นางกลัวอันใดที่สุด?'

จากนั้นกล่าวว่า

"คนชั่วร้ายเหล่านั้นต้องเปลื้องเสื้อผ้าท่านเปลือยเปล่า ตีก้นท่านจนเจ็บปวดนัก"

ดรุณีน้อยตาทอประกายประหวันพรันพรึง อุ้ยเชียวป้อเห็นข่มขู่เป็นผลสำเร็จ จึงออกไปเปิดประตู ที่หน้าประตูยืนหยัดด้วยชายฉกรรจ์ผู้หนึ่ง น้อมกายคารวะอุ้ยเชี่ยวป้อ กล่าวว่า

"อ้วงเอี้ย (นายผู้สูงศักดิ์) เราบอกว่า มิได้พบพานกงกงเป็นเวลานาน วันนี้ว่าจ้างคณะงิ้ว ขอเชิญกงกงไปดื่มสุราชมดูงิ้ว"

อุ้ยเชี่ยวป้อพอฟังว่ามีงิ้วให้ชมดู ต้องบังเกิดความกระตือรือร้น แต่แล้วฉุกคิดว่า ห้องหับตนซุกซ่อนกุ่งจู้นางหนึ่ง กริ่งเกรงจะถูกคนพบเห็น ต้องลังเลเล็กน้อย บุรุษฉกรรจ์นั้นกล่าวอีกว่า

"อ้วงเอี้ยเราสั่งว่า ต้องเชื้อเชิญกงกงไปให้จงได้ วันนี้คฤหาสน์เรายังเปิดบ่อนทอดลูกเต๋า พนันไพ่เก้าครีกครื้นเป็นยิ่งนัก"

อุ้ยเชี่ยวป้อรับฟังถึงตอนนี้ถึงกับคึกคักอักโข ตนนับแต่เลื่อนตำแหน่งเป็นขันทีอันดับสูง คู่ขาพนันเก่าก่อนมิกล้ามาชักชวนอีก วันเวลาเหล่านี้อดอยากพนันเป็นเวลานาน ไหนเลยแยแสสนใจกุ่งจู้ใดอีก? ดังนั้นกล่าวว่า

"ท่านรอสักครู่ เราจะติดตามไป"

กลับมาภายในห้อง แก้สายรัดพันธนาการดรุณีน้อย วางลงบนเตียง จากนั้นพันธนาการมือเท้าของนางใหม่ คลี่ผ้าห่มคลุมร่างของนาง กล่าวเบาๆ

"ข้าพเจ้ามีเรื่องต้องออกไป รอสักครู่ค่อยกลับมา"

เห็นดวงตาดรุณีน้อยทอประกายคลางแคลงสงสัย จึงเอ่ยสืบต่อ

"ปริมาณไข่มุกยังไม่เพียงพอ ข้าพเจ้าต้องออกไปซื้อไข่มุกอีกหลายเม็ด บดให้ละเอียด ถูทาใบหน้าท่าน"

ครุณีน้อยกล่าวว่า

"ท่าน...ท่านอย่าได้ไป ไข่มุกราคาแพงยิ่ง"

อุ้ยเซี่ยวป๊อหัวร่อพลางกล่าวว่า

"มิเป็นไร ข้าพเจ้ามีเงินทองมากหลาย คิดตกแต่งใบหน้าท่านจนจันทราหลบเร้นหาย บุปผาสะเทิ้นอาย แม้ต้องจ่ายไปอีกหลายพันตำลึงจะเป็นอย่างไรได้?"

"ข้าพเจ้าอยู่ที่นี้เพียงลำพัง รู้สึกเกรงกลัวยิ่ง"

อุ้ยเซี่ยวป๊อคิดใคร่เล่นพนันจนเนื้อเต้นตัวสั่น แม้รู้สึกครุณีน้อยน่าสมเพชเวทนา แต่ยังไม่นำพาปรารมภ์ หยิบฉวยขนมเปี๊ยะสี่ก้อน วางซ้อนอยู่ริมฝีปากของนาง กล่าวว่า

"ท่านพออ้าปากขึ้น จะมีขนมเปี๊ยะก้อนหนึ่งตกลงในปากของท่าน แต่ต้องระมัดระวังไว้ ขนมเปี๊ยะหากตกลงบนปลอกหมอน ก็รับประทานมิได้"

ล้วงตั๋วแลกเงินปึกหนึ่งจากภายในทึบซุกไว้ในอกเสื้อ เปิดประตูออกไป ลงกลอนทางเบื้องนอก พกพาจิตใจอันกระตือรือร้นติดตามชายฉกรรจ์นั้นไป

เมื่อบรรลุถึงคฤหาสน์ดังชิงอ้วง เห็นหน้าประตูยืนเรียงรายด้วยทหารชุดทอง สะพายดาบกระบี่สองแถวรักษาการณ์อย่างเข้มงวดกวดขันกว่าคราแรกที่อุ้ยเซี่ยวป๊อรุดมา คาดว่าคงรับบทเรียนจากครั้งที่หน่วยไพรมรกตของสมาคมฟ้าดินบุกเข้าหน้าประตูใหญ่ ดังชิงอ้วง (เชื้อพระวงศ์ดัง) ก็ดาหน้าออกมา โอบเอวอุ้ยเซี่ยวป๊อไว้ หัวร่อพลางกล่าวว่า

"มิพบพานน้องเราหลายวัน ท่านกลับยิ่งมายิ่งสง่างาม"

อุ้ยเซี่ยวป๊อกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"อ้วงเอี๋ยสบาย?"

"ท่านหากไม่มาท่องเล่นในบ้านเรา เราย่อมไม่สบาย ต้องพบหน้าท่านเสมอ ค่อยสบายดี"

พลางกุมมืออุ้ยเชี่ยวปัอก้าวเคียงบ่าเคียงไหล่เข้าไป เหล่าองครักษ์ล้วนน้อมกายคารวะ

เมื่อย่างเข้าลานตึก ปรากฏขุนนางใหญ่สองคนออกมาต้อนรับ หนึ่งเป็นแม่ทัพรักษานครหลวงนามเกียตอ อีกหนึ่งเป็นกอกอร่วมสาบานโซะ-เฮียกทู้ โซะเฮียกทู้กระโดดปราดมา หัวร่อฮาๆ กล่าวว่า

"ฟังว่าอ้วงเอี้ยเชิญท่านมาเป็นอาคันตุกะ เราจึงรุดมาร่วมด้วย"

แม่ทัพเกียตอความจริงมิรู้จักอุ้ยเชี่ยวปัอ แต่ทราบว่าอุ้ยเชี่ยวปัอเป็นผู้คร่ากุมเมี่ยงไป์ ดังฮีฮ่องเต้ทรงโปรดปรานมันที่สุด ก็เข้ามาประจบสอพลอ

ทั้งสี่พอย่างเข้าห้องโถงใหญ่ หน่วยมโหรีที่เชิงระเบียงก็บรรเลงดนตรี อุ้ยเชี่ยวปัอไม่เคยรับการต้อนรับอย่างเกริกเกียรติเช่นนี้มาก่อน ย่อมอิ่มเอมเปรมใจยิ่ง

ในห้องโถงมีขุนนางชั้นผู้ใหญ่ อาทิ สมุหกลาโหม นายทัพนายกองรุดมาร่วมด้วย ล้วนลุกขึ้นต้อนรับ โซะเฮียกทีก็แนะนำให้รู้จักโดยถ้วนทั่ว

พลันปรากฏทหารผู้หนึ่งสาวเท้าก้าวปราดๆ มา รายงานว่า

"ทายาทเจ้าพิชิตประจิมมาถึง"

ดังชิงอ้วงผงกศีรษะรับ ให้อุ้ยเชี่ยวปัอนั่งรอสักครู่ มันรีบรุดออกไปต้อนรับ อุ้ยเชี่ยวปัอครุ่นคิดขึ้น

'ทายาทเจ้าพิชิตประจิม มิใช่เป็นบุตรชายโง้วซำกุ่ยหรือ ไฉนมาที่นี้ด้วย?'

โซะเฮียกทู้พลันกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"น้องเรา วันนี้ท่านคงร่ำรวยอีกคราแล้ว"

"เป็นไรหรือ?"

โซะเฮียกทู้กล่าวเบาๆ

"โง้วซำกุ่ยใช้สอยบุตรชายมายังนครหลวง เพื่อถวายเครื่องราชบรรณาการ พร้อมกับกำนัลของล้ำค่าแก่ขุนนางชั้นผู้ใหญ่โดยถ้วนทั่ว

ทานเป็นขันทีคนสนิทของฮ่องเต้ มันย่อมต้องประจบประแจงท่านเป็นพิเศษ รอสักครู่ โง้วเอ่งฮิ้มมิว่าเสนอของขวัญล้ำค่าใดแก่ท่าน ท่านไม่อาจแสดงท่าทีตื่นเต้นยินดี เพียงโอภาปราศรัยอย่างเฉื่อยชา มันจะเข้าใจว่าของขวัญด้อยคุณค่า พรุ่งนี้จะจัดเพิ่มเติมให้อีก"

อุ้ยเซี่ยวป้อหัวร่อฮาๆ กล่าวเบาๆ

"ที่แท้มีเคล็ดลับเช่นนี้"

"บิดามันปกครองมณฑลฮุ้นหน่ำ มิทราบขูดรีดเงินทองราษฎรเท่าใด พวกเราหากไม่ช่วยมันเผาผลาญ ออกจะผิดวิสัยไป"

"นั่นก็มิผิด"

ขณะว่ากล่าว ดังชิงอ้วงชักนำโง้วเอ่งฮิ้มเข้ามา ทายาทโง้วซำกุ่ยผู้นี้อายุยี่สิบสี่ยี่สิบห้าปี เค้าหน้างามสง่า ฝีเท้าคล่องแคล่วปราดเปรียวยิ่ง

ดังชิงอ้วงผายมือมายังอุ้ยเซี่ยวป้อ แนะนำว่า

"ซี่จี้อ (ท่านทายาท) กุ่ยกงกงท่านนี้เป็นคนสนิทที่ฮ่องเต้ทรงโปรดปรานที่สุด มีความดีความชอบในการคร่ากุมเมี่ยงไป่"

โง้วซำกุ่ยมาตรแม้นประจำอยู่ฮุ้นหน่ำแต่กระจายผู้คนอยู่ในนครหลวงคอยรายงานความเคลื่อนไหวทางด้านนี้ไปทุกระยะ ข่าวเมี่ยงไป่กคร่ากุมเป็นเรื่องใหญ่ในรอบหลายปี โง้วเอ่งฮิ้มย่อมทราบกระจ่างแต่แรก คิดไม่ถึงสามารถพบพานในคฤหาสน์ดังชิงอ้วงสร้างความยินดียิ่ง ยื่นสองมือกุมมือขวาอุ้ยเซี่ยวป้อไว้ โยกคลอนพลางกล่าว

"กุ่ยกงกง ตอนที่ข้าพเจ้าอยู่ในมณฑลฮุ้นหน่ำก็ได้ยินนามสูงส่งของท่าน บิดายังสั่งข้าพเจ้าจัดของขวัญมาน้อมพบกงกง เพียงแต่กฎระเบียบของราชสำนัก ห้ามมิให้ขุนนางภายนอกติดต่อกับขันทีภายในวัง ข้าพเจ้าจึงมิกล้าเข้าพบโดยพลการ วันนี้ดังชิงอ้วงประทานโอกาสวาสนานี้ นับเป็นที่ปลาบปลื้มปีตินัก"

อุ้ยเซี่ยวป้อได้ยินมันบอกว่า โง้วซำกุ่ยแม้อยู่แถบฮุ้นหน่ำอันไกลโพ้นยังได้ยินชื่อของตน อดภาคภูมิใจมิได้ ครุ่นคิดขึ้น

'โซะตั่วกอคาดเดาเรื่องราวแม่นยำจริง ๆ ผู้แซ่โง้วนี้พอประสบพบหน้าก็เอ่ยถึงของขวัญ'

ขณะครุ่นคิด กล่าวอย่างเฉื่อยชา

"พวกเราเหล่าข้าทาส เพียงปฏิบัติตามพระราชโองการฮ่องเต้ ไม่พรั่นแม้ความตาย ซี่จื้อชมเชยไปแล้ว"

โง้วเอ่งฮิ้มเป็นอาคันตุกะจากแดนไกล จึงถูกจัดอยู่ในตำแหน่งอันสูงศักดิ์ ถัดมาเป็นอุ้ยเซี่ยวป๊อ โซะเฮียกกู้ ดังชิงอ้วง ขุนนางชั้นผู้ใหญ่รายล้อมรอบ อุ้ยเซี่ยวป๊อครุ่นคิดขึ้น

'มารดามันเถอะ ดราก่อนเหล่าผู้มาหาความสำราญ จัดโต๊ะสุราในตึกเริงสราญ เรามักถูกตัวบัดซบเหล่านั้นขับไล่ไสส่ง มิคาดวันนี้กลับปรากฏชิงอ้วงสมุหกลาโหม แม่ทัพนายกองนั่งร่วมโต๊ะ น่าเสียดายที่เหล่าแม่เล้าตัวบัดซบ ไม่เห็นลักษณะท่าทีของเราในตอนนี้'

ยามนั้น งานเลี้ยงเริ่มขึ้น บริวารที่ติดสอยห้อยตามโง้วเอ่งฮิ้มมาทั้งสิบหกคน กลับยืนหยัดอยู่มุมห้องโถง จับตาสังเกตบรรดาผู้รับใช้ที่ลำเลียงสุราอาหารมาโดยมิกะพริบ อุ้ยเซี่ยวป๊อขบคิดเล็กน้อย พลันเข้าใจในบัดดล

'ใช่แล้ว ผู้คนสิบหกคนนี้เป็นยอดฝีมือชาวบู๊ลิ้มสังกัดเจ้าพิชิตประจิมดรานี้ติดสอยห้อยตามมาพิทักษ์โง้วเอ่งฮิ้ม กริ่งเกรงว่ามีคนลอบแพร่พิษในอาหาร ลงมือประทุษร้ายผู้แซ่โง้ว จึงคอยจับตาดู'

ดังชิงอ้วงก็ดูออก แต่มันในฐานะผู้เหย้า ไม่สะดวกกับการกล่าวกระไร แต่แม่ทัพรักษานครหลวงเกียตอ มีพลังฝีมือไม่ต่ำทราม กอปรกับนิสัยเปิดเผย ดื่มสราไปหลายจอก พลันกล่าวว่า

"กล่าวเกินไปแล้ว พวกมันเพียงปรนนิบัติรับใช้ข้าพเจ้าตั้งแต่เล็กดรานี้จึงติดตามมายังนครหลวงด้วย"

"ซี่จื้อโปรดดูสองคนท่านนั้น ขมับนูนสูงเด่น แสดงว่ามีพลังการฝึกปรือลึกล้ำ สองท่านนั้นลำคอพองใหญ่ แสดงว่ามีกำลังภายนอกกล้าแกร่ง

ยังมีหลายท่านนั้นใบหน้ามันระยับ หากปลดหมวกพวกมันลงมา รับรองต้องศีรษะล้านเลี่ยน"

โซะเฮียกหู้หัวร่อพลางกล่าวว่า

"ท่านแม่ทัพ มิเพียงเชี่ยวชาญชำนาญการนำทัพ ยังเรียนรู้วิชาพยากรณ์ด้วย"

เกียตอกล่าวว่า

"โซะตั่วนั้งยังมิทราบ เจ้าพิชิตประจิมมีบริวารสังกัดสำนักกิมเต้งมึ้ง (สำนักศีรษะทอง) ศิษย์สำนักศีรษะทองหากฝึกปรือวิชาฝีมือถึงขั้นสูงล้ำใบหน้ามันระยับ แต่ศีรษะปราศจากเส้นผมแม้สักเส้นเดียว"

อุ้ยเชี่ยวป้อพอฟัง อดหัวร่อคิกไม่ได้ ดังชิงอ้วงถามอย่างยิ้มแย้ม

"น้องเรามีเรื่องใดน่าหัวร่อ? ลองบอกมาฟังดู"

อุ้ยเชี่ยวป้อยิ้มพลางกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าคิดว่า คนของสำนักกิมเต้งมึ้งคงสมัครสามัคคี น้อยครั้งจะต่อสู้กันเอง"

"เห็นได้อย่างไร?"

"มิเช่นนั้นหากมีเรื่องขัดแย้งกัน ต่างฝ่ายต่างปลดหมวกลงมาท่านนับเส้นผมของเรา เรานับเส้นผมของท่าน ผู้ใดผมบางกว่า แสดงว่าพลังฝีมือสูงเยี่ยมกว่า ผู้ที่ผมดกหนา ได้แต่ยอมรับการพ่ายแพ้"

ทุกผู้คนล้วนหัวร่อฮาๆ บอกว่าความคิดของอุ้ยเชี่ยวป้อครึ้นเครงนัก อุ้ยเชี่ยวป้อกล่าวอีกว่า

"พร้อมกันนั้นคนของสำนักกิมเต้งมึ้ง คงต้องพกลูกคิดรางแก้วติดตัวเพื่อสะดวกกับการนับเส้นผมเหนือศีรษะ ไม่เช่นนั้นอาจจะต้องถอนเส้นผมออกมาพิสูจน์พลังการฝึกปรือของกันและกัน"

ทุกผู้คนหัวร่ออีกครา สมุหกลาโหมคนหนึ่งเพิ่งดื่มสุราเข้าไปอีกหนึ่งพอฟังต้องพ่นสุราจากปาก เกรงว่าจะพ่นลงบนโต๊ะอาหาร รีบก้มศีรษะพ่นหยาดสุราใส่ปกเสื้อตัวเอง กระแอมไอตลอดเวลา

เกียตอกล่าวว่า

"ดังอ้วงเอี้ย ดราก่อนหลังจากที่บริวารเมี่ยงไป่บุกมาก่อกวน ฟังว่าหลายเดือนมานี้ ท่านเกลี้ยกล่อมยอดฝีมือไว้ในสังกัดมิน้อย"

ที่แท้อุ้ยเซี่ยวป้อโป้ปดว่า หน่วยไพรมรกตเป็นบริวารเมี่ยงไป่ ฝ่ายราชวงศ์เซ็งจึงเข้าใจตามนั้น

ดังชิงอ้วงกล่าวอย่างภาคภูมิ

"เราหลังจากทุ่มเทเงินทองเข้าเกลี้ยกล่อม นับว่าเชื้อเชิญยอดฝีมือแท้จริงได้หลายคน ทุกๆ วันต้องปรนนิบัติเอาอกเอาใจ เปลืองเรี่ยวแรงสมองยิ่งนัก"

"อย่างนั้นอ้วงเอี้ยเชื้อเชิญพวกมันออกมา ทำความรู้จักกันเป็นไร?"

ดังชิงอ้วงมีเจตนาคิดโอ่อยู่แล้ว จึงสั่งคนรับใช้ว่า

"จัดโต๊ะเพิ่มขึ้นสองโต๊ะ เชื้อเชิญซิ้งเจี่ยเชี่ยงหยินและพวกออกมา"

คำสั่งพอถ่ายทอดออก พริบตาต่อมาผู้รับใช้ก็จัดโต๊ะเพิ่มอีกสองโต๊ะ ห้องโถงหลังปรากฏยอดฝีมือยี่สิบกว่าคนเดินออกมา ผู้นำหน้าเป็นหลวงจีนครองจีวรแดง เรือนร่างอ้วนใหญ่ผู้หนึ่ง คาดว่าคงเป็นซิ้งเจี่ย เชี่ยงหยิน

ดังชิงอ้วงและพวกล้วนผุดลุกขึ้นต้อนรับ ซิ้งเจี่ยเชี่ยงหยินกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"มิกล้ารับ ตั่วนั้ง (นายผู้สูงศักดิ์) ทุกท่านเชิญนั่ง"

กระแสเสียงกังวานดุจระฆังใบมหึมา เพียงสดับฟังก็ทราบว่ามีพลังการฝึกปรือลึกล้ำ

ยอดฝีมือที่หลงเหลือมีส่วนสูงต่ำผิดแผกกัน บ้างคมคายบ้างอัปลักษณ์ แยกย้ายนั่งประจำโต๊ะที่จัดเพิ่มเติม

เกียตอพลันกล่าวว่า

"ซี่จื้อเจ้าพิชิตประจิม และกุ่ยกงกงล้วนเป็นอาคันตุกะทรงเกียรติ อ้วงเอี้ยก็ขอให้ยอดฝีมือบู๊ลิ้มเหล่านี้ สำแดงวิชาเป็นขวัญตาสักครา"

ดังชิงอ้วงจึงกล่าว

"สหายชาวบู๊ลิ้มทุกท่าน ลองสำแดงฝีมือต่อหน้าอาคันตุกะทั้งมวลเถอะ"

เพิ่งขาดคำ ชายกลางคนบนโต๊ะซ้ายมือผู้หนึ่งพลันผุดลุกขึ้น กล่าวว่า

"เราเข้าใจว่าอ้วงเอี้ยนิยมเลื่อมใสนักสู้ จึงรุดมาพักพำนัก มิคาดกลับเห็นพวกเราเป็นนักเล่นปาที่แสดงฝีมือแลกมาซึ่งเศษเงินทอง เมื่อเป็นเช่นนี้ได้แต่ขออำลา"

จบคำ กระแทกฝ่ามือซ้ายลง เสียงโครมดราหนึ่ง พนักเก้าอี้ถูกกระแทกแหลกสลาย ชายกลางคนนั้นก็พุ่งปราดไปยังประตูห้องโถง

ทันใด หน้าประตูห้องโถงปรากฏเงาคนถลันวูบ ชายฉกรรจ์ร่างผอมชูบผู้หนึ่งสกัดขวางทางไว้ กล่าวว่า

"นึ้งเฮียโปรดชะงักเท้า"

คนแซ่นึ้งนั้นกำลังโลดแล่นตะบึง ไม่สามารถชะลอรั้งสภาวะจึงพุ่งโถมเข้าหา ในเสียงโครมหนักๆ ทั้งสองปะทะกันอย่างถนัดถนี่ คนแซ่นึ้งฝีเท้าซวนเซ ชายฉกรรจ์ผอมชูบนั้นกลับยืนหยัดมั่นดุจขุนเขา

คนแซ่นึ้งบันดาลโทสะ รวบกำมือเป็นหมัดต่อยใส่ใบหน้าฝ่ายตรงข้ามดังครืนใหญ่ ทั้งสองฝ่ายอยู่ในระยะประชิดใกล้ จู่โจมดราเดียวก็ถึงตัว ชายฉกรรจ์ผอมชูบหากไม่ถลันหลบไปด้านข้าง ก็ต้องกัมศีรษะหลบเลี่ยง มิคาดมันกลับยกฝ่ามือซ้ายขึ้น คุ้มครองส่วนใบหน้าไว้ เสียงฉาดดราหนึ่ง พลังหมัดพอต่อยลงบนใจกลางฝ่ามือ คนแซ่นึ้งนั้นกลับถูกกระแทกซวนเซถอยไปด้านหลัง ผู้คนในห้องโถงล้วนโห่ร้องว่า

"ฝีมืออันประเสริฐ"

ชายฉกรรจ์ผอมชูบนั้นประสานมือกล่าวว่า

"นึ้งเฮีย อ้วงเอี้ยต้อนรับพวกเราอย่างสมเกียรติ เพียงแต่ต้องการให้เราสำแดงฝีมือสักท่าสองท่า บัดนี้เราสองก็แสดงออกมาแล้ว ขอท่านกลับที่นั่งเดิมเถอะ"

คนแซ่นึ้งสำนึกว่ามิใช่คู่มือฝ่ายตรงข้าม ไม่สามารถออกไป ได้

แต่กัมศีรษะกลับมายังที่นั่งเดิม ดังชิงอ้วงเห็นชายฉกรรจ์ผอมซูบนั้นกอบกู้หน้าให้กับมัน จึงสั่งบริวารกำนัลเงินแท่งหนักห้าสิบตำลึงแก่ฝ่ายตรงข้ามแท่งหนึ่ง ชายฉกรรจ์นั้นก็สาวเท้ามา น้อมกายรับไป

อุ้ยเซี่ยวป้อพลันถามว่า

"สหาย ท่านมีนามสูงว่ากระไร?"

ชายฉกรรจ์ผอมซูบนั้นกล่าวว่า

"ผู้ต่ำต้อยฉี้ง้วนไค"

เกียตอกล่าวว่า

"ยอดฝีมือในคฤหาสน์ดังอ้วงเอี้ย มีพลังฝีมือสูงล้ำจริงๆ โง้วซี่จื้อก็เลือกเฟ้นยอดฝีมือในสังกัดคนหนึ่งออกมาประลองกับนักสู้แซ่ฉี้นี้เป็นไร?"

ผู้คนในห้องโถงล้วนส่งเสียงสนับสนุน นี่แม้เป็นการประลองฝีมือระหว่างนักสู้ แท้ที่จริงเป็นการชิงชัยระหว่างดังชิงอ้วงและโง้วซำกุ่ย

โง้วเอ่งฮิ้มลังเลเล็กน้อย ในสิบหกบริวารพลันปรากฏคนผู้หนึ่งเดินออกมา น้อมกายต่อดังชิงอ้วง กล่าวว่า

"เรียนอ้วงเอี้ย พวกผู้ต่ำต้อยติดตามซี่จื้อมายังนครหลวงครานี้เพียงเพื่อปรนนิบัติอาหารการกินของซี่จื้อ เจ้าพิชิตประจิมกำชับมิให้ปะทะแตกหักกับเหล่าอ้วงเอี้ยแห่งนครหลวง อภัยที่ไม่อาจปฏิบัติตามคำสั่ง"

ดังชิงอ้วงลอบไม่พอใจ กล่าวว่า

"หรือบุคคลอื่นต่อยหมัดใส่ท่าน ท่านยังไม่ตีโต้?"

คนผู้นั้นกล่าวว่า

"ผู้ต่ำต้อยตอนอยู่ในมณฑลฮุ่นหนำ ได้ยินผู้คนบอกว่า เหล่าแม่ทัพขุนนางประจำนครหลวง ล้วนเดารพเหตุผล พวกผู้ต่ำต้อยมิกล้าก้าวร้าวบุคคลอื่นย่อมไม่ทำร้ายพวกเรา"

คนผู้นี้รูปกายสูงใหญ่ เค้าหน้าเหี้ยมหาญ ดารมหลักแหลม ดังชิงอ้วงยิ่งขุ่นเคืองใจ เบือนหน้ามากล่าวว่า

"ซิ้งเจี่ยเซี่ยงหยิน สหายจากฮุ่นหนำมิยอมให้เกียรติเรา พวกเรากลับ

อับจนปัญญา"

ซิ้งเจี่ยเชี่ยงหยินหัวร่อฮาๆ ยืดกายขึ้น กล่าวว่า

"อ้วงเอี้ย อาตมาคิดทำลายแผ่นอิฐในห้องโถงท่านก้อนหนึ่ง อ้วงเอี้ยคงไม่โทษว่าตำหนิกระมัง?"

ดังชิงอ้วงทราบว่า ในเหล่ายอดฝีมือที่เชิญมา นับซิ้งเจี่ยเชี่ยงหยินมีพลังฝีมือสูงล้ำที่สุด พอฟังว่ามันคิดทำลายก้อนอิฐ ย่อมต้องการสำแดงฝีมือ รีบกล่าวว่า

"เชี่ยงหยินเชิญตามสะดวก ต่อให้ทำลายก้อนอิฐร้อยก้อน ก็หาเป็นไรไม่"

ซิ้งเจี่ยเชี่ยงหยินย่อกายลง ตบฝ่ามือซ้ายลงบนพื้น พอรั้งมือกลับในมือดูดอิฐเขียวก้อนหนึ่งขึ้น อิฐเขียวก้อนนี้กว้างยาวหนึ่งเชียะห้านิ้ว ฝังลึกอยู่ในใต้ดิน ยามนี้กลับคล้ายเศษเหล็กถูกแม่เหล็กดึงดูด ถูกดูดขึ้นจากพื้นแนบติดกับฝ่ามือมัน

ทุกผัดนล้วนเปล่งเสียงโห่ร้องชมเชย ซิ้งเจี่ยเชี่ยงหยินยิ้มเล็กน้อย สลายพลังดึงดูด อิฐเขียวก้อนนั้นจึงตกวูบลง พอดีตบถูกก้อนอิฐ ได้ยินเสียงปงเบาๆ อิฐเขียวก้อนนั้นถูกกระแทกแหลกละเอียด กลับกลายเป็นเศษผงร่วงพร่างพรูลงสู่พื้น

ทุกผู้คนโห่ร้องขึ้นอีกครา ทั้งหมดล้วนดูออกว่าฝ่ามือซิ้งเจี่ยเชี่ยงหยินยังไม่ฟาดถูกก้อนอิฐ แต่กำลังภายในพอแผ่ทะลักออก ก้อนอิฐก็ถูกกดกระแทกแหลกละเอียด นับเป็นพลังการฝึกปรืออันเข้มแข็งแกร่งกร้าวจริงๆ

ซิ้งเจี่ยเชี่ยงหยินสาวเท้าถึงเบื้องหน้าบริ[illegible]รโง้วเอ่งฮิ้มที่[illegible] สูงใหญ่นั้น กล่าวว่า

"ท่านมีนามสูงส่งกระไร?"

คนผู้นั้นกล่าวอย่างเฉื่อยชา

"เชี่ยงหยินมีพลังฝ่ามือเข้มแข็งนัก ผู้ต่ำต้อยพำนักในแดนรกร้างนับ

เป็นชนชั้นไร้นาม"

ซิ้งเจี่ยเซี่ยงหยินหัวร่อพลางกล่าวว่า

"ท่านมีขันติหนักแน่นนัก อาตมากลับคิดทอดสอบวิชาฝีมือของท่านบัดนี้ต่อยสองหมัดออกด้วยท่าเจ็งโก้วฉี่แม้ง (ระฆังกลองย่ำพร้อมเพรียง) ใส่ขมับซ้ายขวาของท่าน เชิญสนองคืนมา"

จบคำ จีวรสีแดงที่ครองอยู่พลันพองโตราวถูกลมอัดผนึกลมปราณขึ้นเปี่ยมล้น รวบกำหมัดอันใหญ่โตมโหฬารทั้งสองขึ้นต่อยใส่ขมับซ้ายขวามัน

ทุกผู้คน เมื่อครู่เห็นมันกดกระแทกฝ่ามือทำลายก้อนอิฐกับตาอดอุทานออกมามิได้ รู้สึกบุรุษร่างสูงใหญ่ดิดหลบเลี่ยงก็มิทันท่วงที หากไม่ปิดป้องปะทะศีรษะคงต้องถูกกระแทกกระทั้นแหลกละเอียด

มิคาดบุรุษร่างสูงใหญ่กลับยืนแน่วนิ่ง กระทั่งหนังตาก็ไม่กะพริบคล้ายรูปสลักจากศิลาก็ปาน!

ซิ้งเจี่ยเซี่ยงหยินรู้สึกเหนือความคาดหมายอย่างใหญ่หลวง รู้สึกฝ่ายตรงข้ามมีสมาธิกล้าแกร่งจริงๆ พลันตวาดว่า

"อาตมาขอพลิกแพลงเป็นท่าเฮ็กโอ้วเทาซิม (พยัคฆ์ดำดวักดวงใจ) จู่โจมใส่ท่าน

ในเสียงตวาด ปราดหมัดซ้ายไปด้านข้าง พลังหมัดพุ่งผ่านใบหน้าฝ่ายตรงข้าม มือขวาลดวูบ เปลี่ยนเป็นต่อยใส่ทรวงอก

บุรุษร่างสูงใหญ่ยังมิขยับเคลื่อนไหว เสียงทึบเมื่อหมัดขวาข้างนั้นต่อยถูกทรวงอกมันอย่างถนัดถนี่ คนผู้นั้นส่ายร่างโงนเงนคราหนึ่ง จากนั้นยืนหยัดมั่น

ซิ้งเจี่ยเซี่ยงหยินลอบแตกตื่นตระหนก คิดไม่ถึงฝ่ายตรงข้ามสามารถต้านรับพลังหมัดมัน โดยมิบาดเจ็บบอบช้ำ มันถือดีว่ามีเกียรติภูมิในวงนักเลง ไหนเลยยินยอมเลิกรา? หว่างคิ้วพลันปรากฏแววอำมหิตขึ้น กล่าวว่า

"ลองรับเราอีกหมัดหนึ่ง"

ขาดคำ ยังคงต่อยหมัดใส่ทรวงอกฝ่ายตรงข้าม แต่คราครั้งนี้แฝงกำลังภายในถึงเจ็ดส่วน อานุภาพหนักหน่วงดุดันขึ้นมากมายนัก

พริบตา ที่พลังหมัดใกล้กระทบปกเสื้อบุรุษร่างสูงใหญ่ มันพลันยุบทรวงอกเข้าไป พลิ้วถอยไปครึ่งก้าว คล้ายถูกพลังหมัดกระแทกถดถอย แท้ที่จริงกำลังหลบเลี่ยงสภาวะหมัดอย่างพอดีเป็นที่สุด ชิ้งเจี่ยเซี่ยงหยินต่อยหมัดใส่อากาศธาตุ ยิ่งขุ่นแค้นสุดระงับ ตวาดก้องร้องขึ้น ตวัดเท้าขึ้นเตะใส่ท้องน้อยฝ่ายตรงข้ามอย่างหักโหม ทุกผู้คนพอเห็นเช่นนั้น ล้วนผุดลุกขึ้นอย่างลืมตัว พลันเห็นบุรุษร่างสูงใหญ่หงายร่างไปด้านหลัง สองเท้าตรึงกับที่ ร่างท่อนบนกลับห่างจากพื้นเพียงหนึ่งเชียะ เท้าขวาชิ้งเจี่ยเซี่ยง-หยินจึงเตะกราดพลาดผิด

ชิ้งเจี่ยเซี่ยงหยินพลันพลิกแพลงใช้วิธีอวงเอียเสี่ยงฮ้วงคา (ท่าเท้านกเป็ดน้ำสัมพันธ์) กวาดเท้าซ้ายเลียบดินด้วยท่าโอวเล้งเซ่าตี่ (มังกรดำกวาดพสุธา) เตะใส่กระดูกข้อเท้าซ้ายฝ่ายตรงข้าม

บุรุษร่างสูงใหญ่ยังแสดงท่วงท่าทิปังเกี้ย (สะพานเหล็ก) ดังเดิม สองเท้าสะกิดพื้น ตลอดทั้งร่างเคลื่อนถอยไปด้านหลังหนึ่งเชียะ เท้าซ้ายข้างนั้นจึงกวาดผ่านไปอย่างหวุดหวิด ชิ้งเจี่ยเซี่ยงหยินเริ่มสำนึกตนว่า พลังการฝึกปรือเป็นรองฝ่ายตรงข้ามชั้นหนึ่ง บุรุษร่างสูงใหญ่หากตีโต้มา ก็สุดที่มันจะต้านรับได้ จึงกล่าว

"ฝีมืออันประเสริฐ"

บุรุษร่างสูงใหญ่ต้านรับชิ้งเจี่ยเซี่ยงหยินรวมสี่กระบวนท่า ท่วงท่าเฉื่อยชามิลนลานตลอดมา ดังชิงอ้วงพลันกล่าวว่า

"สองท่านล้วนมีพลังฝีมือสูงเยี่ยม บริวารเรากำนัลเงินทองแก่ทั้งสองคนละห้าสิบตำลึง"

ดื่มกินกันอีกชั่วขณะ คณะงิ้วที่ดังชิงอ้วงสั่งมาก็เริ่มแสดง ดังชิงอ้วงให้โง้วเอ่งอิ้มเลือกเรื่องสำหรับแสดง โง้วเอ่งอิ้มก็ระบุให้เล่นเรื่องวันเกิดก๊วยจือง้ี (แม่ทัพเลื่องชื่อสมัยถัง) ซึ่งเป็นละครใหญ่ เจ็ดบุตรชายแปดบุตร

เขยก๊วยจือง้ี้ล้วนรุดมาอวยพรวันเกิด

คังชิงอ้วงจึงมอบตำราเขียนชื่อเรื่องละครงิ้วแก่อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

"น้องเราก็เลือกเรื่องแสดงสักเรื่องหนึ่ง"

อุ้ยเซี่ยวป้อหารู้จักหนังสือในตำราชื่อเรื่องงิ้วไม่ กล่าวว่า

"ข้าพเจ้ากลับไม่สามารถเลือกสรร อ้วงเอี้ยก็เลือกแทนสักเรื่องหนึ่งให้เป็นเรื่องบู๊ต่อสู้"

"อย่างนั้นเลือกเรื่องวีรบุรุษผู้กล้าหาญพิชิตผู้ใหญ่ เฉกเช่นน้องเราคร่ากุมเมี่ยงไป๋ ใช่แล้ว ยังคงเล่นเรื่อง จับอิดนึ้งพิชิตแชมิ่นโฮ้ว (พยัคฆ์หน้าเขียว)เถอะ"

งิ้วทั้งสองเรื่องพอเล่นจบ เรื่องที่สามกลับปรากฏตัวเอกร้องขานตลอดเรื่อง อุ้ยเซี่ยวป้อมิทราบความเป็นไปของเนื้อเรื่อง จึงผละจากงานเลี้ยงมา เห็นเชิงระเบียงห้องโถงจัดตั้งโต๊ะหลายตัว มีคนพนันเงินทองบ้างเล่นไพ่เก้า บ้างทอดลูกเต๋า พนันอย่างดื่นเต้นเร้าใจ

อัยเซี่ยวป้อมิได้พกลกเต๋าถ่วงปรอทติดตัว จะอย่างไรตนมีเงินทองมากล้น หาแยแสสนใจเรื่องแพ้ชนะ พร้อมกันนั้นเยี่ยงนี้ยิ่งกระตือรือร้นใคร่เสี่ยงโชคดู

เจ้ามือทอดลูกเต๋าเป็นนายทัพคนหนึ่ง ชนะเงินทองกองสุมอยู่เบื้องหน้ากองใหญ่ พอเห็นอุ้ยเซี่ยวป้อเดินเข้าใกล้ จึงกล่าว

"กุ่ยกงกงคิดเสี่ยงโชคด้วย?"

อุ้ยเซี่ยวป้อผงกศีรษะ พลันเห็นบุรุษร่างสูงใหญ่ในสังกัดโง้วเอ่งฮิ้มนั้นยืนหยัดอยู่ข้างเคียง ตนบังเกิดความนิยมชมชอบบุคคลนี้เป็นส่วนตัว จึงกวักมือเป็นเชิงเรียกหาบุรุษสูงใหญ่เดินเข้ามา น้อมกายกล่าวว่า

"กุ่ยกงกงมีคำสั่งใด?"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ในวงพนันไม่มีการแบ่งแยกลำดับศักดิ์ศรี ท่านมิต้องเกรงใจปานนี้พี่ท่านมีนามสูงส่งว่ากระไร?"

เมื่อครู่ ชิ้งเจี่ยเซี่ยงหยินสอบถามนามมัน บุรุษร่างสูงใหญ่หา ยินยอมตอบคำไม่ ยามนี้กลับกล่าวว่า

"ผู้ต่ำต้อยแซ่เอี้ยนามเอ็กจือ"

อุ้ยเซี่ยวป้อมิทราบคำ 'เอ็กจือ' เขียนอย่างไร ปากกลับกล่าวว่า

"นามอันประเสริฐ เอี้ยเหล็กกง (แม่ทัพใหญ่สมัยซ่ง มีบุตรชายหก ธิดาเจ็ดนาง) และบุตรชายทุกท่านล้วนเป็นผู้กล้าหาญทีอนุชนรุ่นหลังแซ่ ซ้องสรรเสริญ เอี้ยตั่วกอ พวกเราก็ร่วมทุนเข้าหุ้นเล่นพนันสักครา"

เอี้ยเอ็กจือได้ยินอุ้ยเซี่ยวป้อยกย่องชมเชยบรรพบุรุษตันตระกูลเอี้ย ต้องยิ้มออกมา กล่าวว่า

"ผู้ต่ำต้อยเล่นพนันไม่เป็น"

"ข้าพเจ้าจะสอนท่านเอง บัดนี้นำเงินแท่งที่ดังชิงอ้วงกำนัลให้ออกมา"

เอี้ยเอ็กจือก็ล้วงเงินแท่งมูลค่าห้าสิบตำลึงแท่งนั้นออกมา อุ้ยเซี่ยว-ป้อล้วงตั่วแลกเงินจากอกเสื้อฉบับหนึ่งวางลงบนโต๊ะกล่าวว่า

"ข้าพเจ้ากับเอี้ยตั่วกอเข้าหุ้นรวมกัน แทงหนึ่งร้อยตำลึง"

เจ้ามือนั้นกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ตกลง ยิ่งแทงมากยิ่งยินดี"

พลางทอดลูกเต๋าก่อน เป็นไพ่พสุธา

อุ้ยเซี่ยวป้อพอทอดลูกเต๋า ออกเพียงเจ็ดแต้ม ถูกกินรวบไป อุ้ย-เซี่ยวป้อจึงกล่าว

"แทงอีกร้อยตำลึง"

คราครั้งนี้กลับเป็นฝ่ายชนะ พนันสิบหกสิบเจ็ดตา ยังคงไม่แพ้ไม่ชนะ อุ้ยเซี่ยวป้อร้อนรุ่มใจขึ้นมา ครุ่นคิดขึ้น

'เราเสียไปหลายร้อยตำลึงก็หาเป็นไรไม่ หากทำให้ผู้แซ่เอี้ยสูญเสีย เงินแท่งนั้น นับว่าไม่สบายใจ'

ดังนั้นหยิบฉวยลูกเต๋า ร่ำร้องเป็นเชิงตัดไม้ข่มนามว่า

"จ่ายมา"

พลางแผ่พุ่งพลังทอดลูกเต๋าออกได้เป็นสิบสองแต้ม นับเป็นไพ่ฟ้า เจ้ามือย่อมจ่ายเงิน

ดังนั้นเอง เค้าพนันร้อยตำลึงเพิ่มเป็นสองร้อย สองร้อยเพิ่มเป็นสี่ร้อย สี่ร้อยเพิ่มพูนเป็นแปดร้อย ชนะติดต่อกันสี่ตา ได้มาแปดร้อยตำลึง

นายทัพที่เป็นเจ้ามือกล่าวว่า

"ก่ยกงกงโชคดีนัก"

อุ้ยเซี่ยวป้อหัวร่อพลางกล่าวว่า

"ท่านอวยพรเช่นนี้ สมควรแทงอีกตา"

ผลักเงินจำนวนแปดร้อยตำลึงไปเบื้องหน้า ทอดลูกเต๋าได้ไพ่มนุษย์ เจ้ามือทอดลูกเต๋าได้แต้มสามสองลูก ร่วมเป็นสามยาว ยังคงเป็นฝ่ายแพ้

อุ้ยเซี่ยวป้อเบือนหน้ามากล่าวว่า

"เอี้ยตั่วกอ พวกเราแทงอีกหรือไม่?"

เอี้ยเอ็กจือกล่าวว่า

"แล้วแต่ก่ยกงกงตกลงใจ"

อุ้ยเซี่ยวป้อพลันรวบรวมเงินหนึ่งพันหกร้อยตำลึงผลักไปยังเบื้องหน้า กล่าวว่า

"พานแทงให้สมอยากสักครา"

บ่อนพนันในคฤหาสน์ดังชิงอ้วง ย่อมแทงด้วยเค้าจำนวนมาก แต่แทงตาเดียวเป็นเงินหนึ่งพันหกร้อยตำลึง กลับไม่เคยพบพานมาก่อน ปรากฏผู้คนจำนวนมากห้อมล้อมเข้ามาทันที

อุ้ยเซี่ยวป้อกวาดรวบลูกเต๋าขึ้น แผ่พุ่งพลังเข้าไป ตวาดว่า

"จ่ายมา!"

ทอดลูกเต๋าลงกลิ้งหลุนๆ ในชามหลายตลบ ลูกเต๋าลูกหนึ่งยังไม่หยุดนิ่ง

อุ้ยเซี่ยวป้อครานี้ลอบใช้พลังมือ หวังให้ลูกเต๋าลูกนี้ออกเป็นแต้มหกเช่นกัน เป็นไพ่ฟ้าใบหนึ่ง แต่ลูกเต๋าชุดนี้หาได้ถ่วงปรอทเคลือบตะกั่ว ฝ-

มือทอดลูกเต๋าของตนยังฝึกไม่ถึงขั้นสูงสุด ลูกเต๋านั้นพอหยุดนิ่ง กลับออกแต้มสอง นับรวมเป็นแปดแต้ม โอกาสชนะเลือนรางยิ่ง

อุ้ยเซี่ยวป้อแผดด่าว่า

"ลูกเต๋าโสโครก ไฉนไม่ช่วยเหลือบ้าง?"

ผู้เป็นเจ้ามือหัวร่อฮาๆ กล่าวว่า

"ก่ยกงกง คราวนี้ท่านคงถูกกินรวบแล้ว"

พอทอดลูกเต๋าลง ลูกหนึ่งออกแต้มห้า อีกลูกหนึ่งยังกลิ้งไปมา อุ้ยเซี่ยวป้อร้องว่า

"สอง สอง สอง"

ควรทราบว่าลูกเต๋านี้หากออกแต้มหนึ่ง จะเป็นเอี่ยวห้า หากออกแต้มสาม รวมเป็นแปดแต้ม แปดของเจ้ามือจะกินแปดของคู่ขา หากออกแต้มสี่ แต้มห้ารวมเป็นดอกเหมย แต้มหกรวมเป็นหัววัว ล้วนใหญ่กว่าแปดแต้มของตน มีแต่ออกแต้มสอง นับรวมได้เจ็ดแต้ม เจ้ามือจึงเป็นฝ่ายแพ้

ในเสียงร่ำร้องของอุ้ยเซี่ยวป้อ ลูกเต๋าในชามเคลือบพลันหยุดนิ่งกลับออกแต้มสองจริงๆ!

อุ้ยเซี่ยวป้อยินดียิ่ง กล่าวว่า

"ท่านนายทัพโชคไม่สู้ดีนัก"

เจ้ามือนั้นกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"กุ่ยกงกงกำลังมือขึ้น มิว่าเรื่องใดล้วนสมมาดปรารถนา เราย่อมชนะท่านไม่ได้"

นับตั๋วแลกเงินมูลค่าห้าร้อยตำลึงสามใบ และเงินแท่งหนักหนึ่งร้อยตำลึงแท่งหนึ่งจ่ายให้

อุ้ยเซี่ยวป้อเบือนหน้ามากล่าวว่า

"เอี้ยตั่วกอ พวกเราเลิกกันเถอะ"

พลางยัดเงินหนึ่งพันหกร้อยตำลึงไปในมือมัน เอี้ยเอ็กจือได้ทรัพย์สิน

เงินทองจำนวนหนึ่งโดยไม่คาดหมายย่อมยินดียิ่ง กล่าวเบาๆ

"กุ่ยกงกง นายทัพท่านนั้นมีนามกระไร?"

อุ้ยเซี่ยวป้องงงันวูบกล่าวว่า

"ความนี้กลับมิได้ถามไถ่"

เหลียวหน้ามายังเจ้ามือ ถามว่า

"ท่านนายทัพมีนามสูงส่งว่ากระไร?"

เจ้ามือนั้นกล่าวอย่างนอบน้อม

"ข้าพเจ้าโอ้วแป๊ะเซ่ง (ชนะร้อยครา) สังกัดกรมทหารรักษาเทียนจินขึ้นตรงต่อคังอ้วงเอี้ย"

"ท่านนายทัพประจัญบานคราใด ล้วนประสบชัย แต่ตอนเล่นพนันกลับทำไม่ได้"

โอ้วแป๊ะเซ่งกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"เราพนันกับบุคคลอื่น กล่าวได้ว่าพนันร้อยครั้งชนะทั้งร้อยครา มิคาดในผู้เข้มแข็งยังมีมือเหนือชั้นกว่า วันนี้พบพานกุ่ยกงกง โอ้วแป๊ะเซ่งกลับกลายเป็นโอ้วแป๊ะไป่ (พ่ายแพ้ร้อยครา) แล้ว"

อุ้ยเซี่ยวป้อหัวร่อฮาๆ สาวเท้าจากมา คราก่อนตนเคยมายังคฤหาสน์คังชิงอ้วง จดจำโครงสร้างได้อย่างเลือนราง จึงเตร็ดเตร่ไปยังตึกหลัง

แลเห็นตึกรามห้องหับทุกหลังจุดโคมไฟสว่างไสว ผู้คนในคฤหาสน์พอพบเห็นอุ้ยเซี่ยวป้อล้วนยืนห้อยมือสำรวม ท่าทีเคารพนบนอบยิ่ง

อุ้ยเซี่ยวป้อเดินทอดน่องโดยไร้จุดหมาย พลันปวดปัสสาวะขึ้นมา ตนคร้านที่จะสอบถามตำแหน่งที่ตั้งของสุขาต่อผู้อื่น เหลือบเห็นอุทยานจำลองแห่งหนึ่ง จึงสะอึกมายังมุมมืด ถลกขากางเกงขึ้นระบายทุกข์ทันใด ในพุ่มไม้ดอกข้างเคียง บังเกิดซุ่มเสียงแผ่วเบาเสียงหนึ่งดังว่า

"มอบเงินทองมาก่อน ไม่เช่นนั้นท่านหากเสาะพบสมบัติสิ่งนั้น กลับไม่ยอมจ่ายเงินทอง เราจะตามหาท่านจากที่ใด?"

อีกคนหนึ่งกล่าวว่า

"ก็ได้ เป็นเงินสองหมื่นตำลึง จ่ายให้กับท่านก่อนส่วนหนึ่ง"

"ไม่ ต้องจ่ายก่อนครึ่งหนึ่ง นี่เป็นเรื่องใหญ่หลวงผูกพันถึงความเป็นตาย ไหนเลยล้อเล่นได้?"

"ตกลง ท่านรับตั๋วแลกเงินหนึ่งหมื่นตำลึงไปก่อน"

คนแรกนั้นกล่าวขอบคุณ จากนั้นเป็นเสียงนับตั๋วแลกเงิน ชั่วครู่ให้หลังจึงกล่าว

"ตามเรามา"

อุ้ยเซี่ยวป้อบังเกิดความสงสัยอยากรู้อย่างรุนแรง ครุ่นคิดขึ้น

'ที่แท้เป็นเรื่องใหญ่หลวง ผูกพันถึงความเป็นตายใดกัน? ไฉนตกลงด้วยจำนวนเงินถึงสองหมื่นตำลึง? สมควรติดตามไปชมดู'

ได้ยินเสียงฝีเท้าคนทั้งสองมุ่งสู่ตะวันตก จึงสะกดติดตามไป ทอดระยะห่างพอประมาณ เห็นเงาร่างทั้งสองเคลื่อนไหวูบวาบอยู่ท่ามกลางพุ่มพฤกษ์ไม้ดอก ไปได้มิกี่วาก็หยุดยั้งลงคราหนึ่ง เหลียวซ้ายแลขวากรงเกรงว่าถูกคนพบเห็น

อุ้ยเซี่ยวป้อคำนึงขึ้น

'พวกมันลับๆ ล่อๆ คงมิได้ประกอบเรื่องดีงามแน่นอน'

ขบคิดถึงตอนนี้ ดึงมีดสั้นประกายดำเล่มนั้นจากในรองเท้าออกกุมกระชับมั่นไว้

เห็นทั้งสองออกจากเขตอุทยาน เข้าสู่ตึกกะทัดรัดหลังหนึ่ง อุ้ยเซี่ยว-ป้อจึงเร้นกายเข้าใกล้ บรรลุถึงหน้าต่างหลัง ใช้นิ้วจุ่มน้ำลายแตะกับหน้าต่างกระดาษทะลวงเป็นรูรูหนึ่ง ทาบสายตามองเข้าไป

ภายในห้องกลับตกแต่งเป็นห้องบูชา ประดิษฐานองค์พระยูไล หน้าแท่นบูชาจัดตั้งโคมน้ำมัน คนชุดผู้รับใช้คนหนึ่งยืนหยัดอยู่หน้าแท่นบูชากล่าวเบาๆ

"เราสูญเสียเวลาหนึ่งปี จึงเสาะพบที่ซุกซ่อนวัตถุสิ่งนี้ เงินสองหมื่นตำลึงของท่าน หาใช่กำไรได้โดยง่ายดาย"

อีกคนหนึ่งหันหลังให้กับอุ้ยเซี่ยวป้อ กล่าวว่า

"วัตถุนั้นอยู่ที่ใด?"

ผู้รับใช้นั้นมิตอบคำ กล่าวว่า

"มอบเงินหนึ่งหมื่นตำลึงที่หลงเหลือมาก่อน"

คนผู้นั้นพลันหันกายมา เห็นมันเค้าหน้าผอมซูบ กลับเป็นยอดฝีมือฉี้ง้วนไค ซึ่งขัดขวางมิให้คนแซ่อึ้งออกจากห้องโถงใหญ่นั้น

แลเห็นฉี้ง้วนไคล้วงตั๋วแลกเงินปึกหนึ่งจากอกเสื้อ ผู้รับใช้นั้นยื่นมือรับไว้ ตรวจนับใต้แสงโคมไฟ

อุ้ยเซี่ยวป้อใจเต้นระทึกตูมตาม ทราบดีว่าฉี้ง้วนไคพลังฝีมือสูงเยี่ยม ทั้งสองคงกำลังประกอบเรื่องชั่วร้ายซึ่งมีความสำคัญใหญ่หลวงประการหนึ่ง หากถูกพวกมันพบเห็นร่องรอยของตน ต้องฆ่าปิดปากเขาแน่นอน

ครู่ใหญ่ให้หลัง ผู้รับใช้นั้นจึงนับตั๋วแลกเงินเสร็จสิ้น ชุกเก็บไว้ในอกเสื้อ จากนั้นกล่าวเบาๆ ที่ข้างหูฉี้ง้วนไคหลายคำ อุ้ยเซี่ยวป้อกลับมิได้ยินแม้สักคำเดียว

ฉี้ง้วนไคพอฟังจบความ พลันกระโดดปราดขึ้นบนโต๊ะบูชา ยื่นมือไปลูบคลำส่วนใบหูซ้ายของพระยูไลนั้น พอดึงมือกลับมาก็เพิ่มวัตถุเล็กๆ สิ่งหนึ่ง ทิ้งร่างลงสู่พื้น

อุ้ยเซี่ยวป้อเพ่งตามองเข้ามา เห็นวัตถุในมือมันกลับเป็นกุญแจดอกหนึ่งยาวเท่านิ้วก้อย สะท้อนประกายสีทองวูบวาบ แสดงว่าหลอมจากทองคำ เพียงแต่มิมีราคาค่างวดถึงหนึ่งตำลึงทอง

กลับเห็นฉี้ง้วนไคหน้ายิ้มแย้มแจ่มใส พลันก้มศีรษะลงนับก้อนอิฐแนวขวางสิบกว่าก้อน นับตรงสิบกว่าก้อน จากนั้นย่อกายลง ล้วงมีดสั้นออกมาเล่มหนึ่ง งัดแผ่นอิฐก้อนหนึ่งขึ้นมา พลันโห่ร้องอย่างยินดีเบาๆ

ผู้รับใช้นั้นกล่าวว่า

"เรามิได้หลอกลวงท่านกระมัง?"

ฉี้ง้วนไคไม่ตอบคำ สอดกุญแจทองลงไปอย่างแผ่วเบา คาดว่าใต้

แผ่นอิฐคงมีรูกุญแจรูหนึ่ง ได้ยินเสียงกริ๊กเบาๆ แสดงว่ากุญแจถูกเปิดไขออก ฉี้ง้วนไคพลันกล่าวว่า

"ไฉนดึงไม่ออก? เกรงว่าไม่ถูกต้อง"

ผู้รับใช้นั้นกล่าวว่า

"เป็นไปมิได้ อ้วงเอี้ยคราก่อนยังเคยเปิดไขกุญแจ เราซุ่มซ่อนอยู่นอกหน้าต่าง เห็นได้อย่างชัดเจน"

กล่าวพลางก้มกายลง รวบจับวัตถุสิ่งใดไว้กระชากดึงขึ้นมา พลันบังเกิดเสียงควับ เกาทัณฑ์กลไกดอกหนึ่งดีดพุ่งขึ้นจากเบื้องล่างปักใส่ทรวงอกผู้รับใช้นั้น! ผู้รับใช้ครางหนักๆ ในลำคอ หงายร่างไปด้านหลัง ฝาเหล็กที่ยึดถืออยู่ปลิวกระเด็นหลุดจากมือไป

ฉี้ง้วนไคมีปฏิกิริยาว่องไวยิ่ง เบี่ยงร่างท่อนบนยื่นมือปราดออกตะปบฝาเหล็กแผ่นนั้นไว้ เพื่อมิให้ตกถึงพื้นบังเกิดเสียงดัง พร้อมกับใช้มือซ้ายปิดปากผู้รับใช้ ป้องกันไม่ให้มันส่งเสียงครวญคราง สร้างความแตกตื่นแก่บุคคลอื่น

อุ้ยเชี่ยวป้อชมดูจนใจสะท้านหวั่นไหว ครุ่นคิดขึ้น

'ที่แท้โพรงใต้ดินติดตั้งกลไก ผู้แซ่ฉี้กลับให้ผู้รับใช้ตายแทน นับว่าร้ายกาจนัก'

ขณะครุ่นคิด ฉี้ง้วนไคสอดมือไปในโพรงหิน ล้วงห่อผ้าใบหนึ่งออกมา คลายมือซ้ายยึดกายขึ้น ยกเท้าขวาเหยียบปากผู้รับใช้นั้นมิให้มันส่งเสียง เบี่ยงร่างวางห่อผ้าลงบนแทนบูชา แก้ห่อเปิดออก

อุ้ยเชี่ยวป้อกวาดตามองมา เห็นในห่อผ้าซุกซ่อนคัมภีร์เล่มหนึ่ง ในโลกมีตำรับตำรามากมายสุดคณานับ นามคัมภีร์ที่ตนรู้จัก มีแต่พระสูตรสี่สิบสองบทเล่มเดียว มิคาดคัมภีร์เล่มนี้กลับเป็นพระสูตรสี่สิบสองบท จนบัดนี้อุ้ยเชี่ยวป้อได้เห็นพระสูตรสี่สิบสองบททั้งสิ้นห้าเล่ม เพียงแต่ปกคัมภีร์เล่มนี้จัดทำจากแพรครามขลิบแดง!

ฉี้ง้วนไคห่อคัมภีร์คืนสู่สภาพเดิมอย่างรวดเร็ว ยกเท้าซ้ายขึ้นเหยียบ

ลงบนปลายเกาทัณฑ์ บังเกิดเสียงดังเบาๆ เกาทัณฑ์ทั้งดอกจมลึกไปในทรวงอกผู้รับใช้นั้น ผู้รับใช้ความจริงบาดเจ็บสาหัส เมื่อเป็นเช่นนี้ย่อมต้องเสียชีวิต แต่ปากถูกฉี้ง้วนไดเหยียบไว้ ไม่สามารถส่งเสียง บิดกายสองสามคราก็แน่นิ่งไป

อุ้ยเชี่ยวปัอใจเต้นระทึกตูมตาม เห็นฉี้ง้วนไดย่อกายลง ล้วงตั๋วแลกเงินปึกหนึ่งจากอกเสื้อผู้รับใช้ซุกเก็บไว้ดังเดิม สาวเท้าก้าวปราดออกมา อุ้ยเชี่ยวปัอรีบย่อกายลง มิกล้าเคลื่อนไหวแม้แต่น้อย เห็นเงาคนถลันวูบ ฉี้ง้วนไดทะยานขึ้นบนหลังคาตึก จากนั้นได้ยินเสียงเคลื่อนย้ายแผ่นกระเบื้อง ชั่วครู่ต่อมา ฉี้ง้วนไดจึงละลิ่วร่างลงสู่พื้น ส่ายอาดๆ จากไป

ยามนั้นอุ้ยเชี่ยวปัอฉุกคิดขึ้น

'ใช่แล้ว มันซุกซ่อนคัมภีร์อยู่ใต้แผ่นกระเบื้อง ภายหน้าค่อยมาหยิบฉวย เฮอะ กลับไม่ง่ายดายปานนั้น'

รอจนฉี้ง้วนไดจากไปไกล พลันสาดพุ่งกายขึ้นบนหลังคาตึก หวนนึกทบทวนตำแหน่งที่เสียงแผ่นกระเบื้องเคลื่อนไหวเมื่อครู่ แกะกระเบื้องออกมาสิบกว่าแผ่น

ภายใต้แสงจันทร์เลือนสลัว มุมหนึ่งของห่อผ้าพลันวาบเข้าสู่คลองจักษุ อุ้ยเชี่ยวปัอล้วงห่อผ้านั้นออกมา สอดกระเบื้องคืนสู่สภาพเดิม ขบคิดในใจ

'พระสูตรสี่สิบสองบทนี้ที่แท้มีคุณค่าใด เต่าชราแซ่ไฮ้ อ้วงไท้โหว ผู้แซ่ฉี้นี้ รวมทั้งเมี่ยงไป่ ดังชิงอ้วง ไฉนสืบเสาะแสวงหาปานนี้? เราอุ้ยเชี่ยวปัอหากไม่ฉกฉวยโอกาสหยิบฉวยไป ก็เสียทีที่แซ่อุ้ยแล้ว'

ขณะครุ่นคิด แก้ห่อผ้าออก ซุกเก็บคัมภีร์ไว้ในอกเสื้ออย่างมิดชิด ละลิ่วร่างลงสู่พื้นอย่างแผ่วเบา เหวี่ยงเศษผ้าเข้าไปในพุ่มไม้ดอก กลับเข้ามายังห้องโถงใหญ่

ในห้องโถงใหญ่ยังคึกคักครึกครื้นดังเดิม ตัวละครงิ้วยังร้องร่ำไม่ขาดปาก อุ้ยเชี่ยวปัอยามชำเลืองแล พบเห็นฉี้ง้วนไดกำลังสนทนากับยอด

ฝีมือผู้หนึ่ง ได้ยินมันพลันร้องดังๆ ว่า

"ชิ้งเจี่ยเชี่ยงหยิน ผู้แซ่นี้งนั้นเล่า?"

เหล่ายอดฝีมือที่ร่วมโต๊ะกล่าวว่า

"ไม่พบเห็นมันเป็นเวลานานแล้ว คาดว่าคงปลีกตัวจากไป"

ฉี้ง้วนไคกล่าวว่า

"คนผู้นี้ลับๆ ล่อๆ หวังว่ามันอย่าได้ขโมยสิ่งของใดติดมือไป"

อุ้ยเชี่ยวป้อฉุกคิดขึ้น

'ผู้แซ่ฉี้นี้ปฏิบัติการอย่างสุขุมรอบคอบนัก ตอนแรกก่อกวนจนผู้แซ่นี้งอับอายขายหน้า มิอาจอยู่สืบไป รอจนคังชิงอ้วงพบเห็นซากศพผู้รับใช้ล่วงรู้ว่าคัมภีร์สาบสูญ ทุกผู้คนล้วนมุ่งความสงสัยไปยังผู้แซ่นี้ง หมากตานี้ร้ายกาจจริงๆ ก่อนลงมือกลับกำหนดคนตายแทนเสียก่อน'

เห็นท้องฟ้ามืดค่ำลง จึงกล่าวคำอำลาคังชิงอ้วง คังชิงอ้วงทราบว่าอีกมินานประตูวังจะปิดลง ก็ไม่เหนี่ยวรั้งไว้

โง้วเอ่งฮิ้ม โซะเฮียกทู้ เกียตอและพวกล้วนติดตามส่งถึงนอกประตู อุ้ยเชี่ยวป้อเพิ่งทรุดนั่งลงในเกี้ยว เอี้ยเอ็กจือก็ประคองห่อผ้าใบหนึ่งเดินเข้ามา กล่าวว่า

"ชี่จื้อเรากำนัลของขวัญเล็กน้อยต่อกงกง ยังหวังให้กงกงอย่าได้ตำหนิว่าค้อยค่า โปรดรับไว้ด้วย"

อุ้ยเชี่ยวป้อยื่นสองมือรับมา ม่านเกี้ยวพอปล่อยลง อุ้ยเชี่ยวป้อก็แก้ห่อผ้าออก เห็นภายในเป็นกล่องสีทองสามใบ ใบหนึ่งบรรจุไก่ที่สลักจากมรกตสองตัว เป็นตัวผู้ตัวเมีย ฝีมือแกะสลักประณีตงดงามยิ่ง อีกใบหนึ่งเป็นไข่มุกสองพวง ทุกๆ พวงมีอยู่ร้อยเม็ด ทุกๆ เม็ดมีขนาดเท่าเทียมกัน เปล่งประกายนวลใยไร้ตำหนิ ต้องขบคิดอย่างยินดี

'เราโป้ปดกุ่งจู้ (ธิดาหรือหลานสาวเจ้าผู้ครองแคว้น) ว่าจะออกไปซื้อหาไข่มุก เยี่ยงนี้กลับประจวบบังเอิญนัก'

กล่องทองใบที่สามกลับจัดวางตั๋วแลกทองคำรวมยี่สิบใบ ใบละสิบ

ตำลึงทอง จ่ายโดยร้านค้าทองหยูลังเส็งอันเลื่องชื่อของนครหลวง

เมื่อกลับถึงภายในวัง ก็มุ่งตรงมายังห้องพำนัก ปิดประตูลงกลอน จุดเทียนไขสว่างไสว เลิกผ้าห่มคลุมร่างดรุณีน้อย กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"รอจนอัดอั้นใจหรือไม่?"

แลเห็นดรุณีน้อยนอนแน่นิ่งมิเคลื่อนไหว เบิกตาจนกลมกว้าง เหนือริมฝีปากยังวางซ้อนขนมเปียะหลายก้อนนั้น กลับไม่ได้รับประทานแม้สักชิ้นเดียว

อุ้ยเซี่ยวป๋อล้วงไข่มุกสองพวงนั้นออกมา กล่าวว่า

"ท่านดูเราซื้อไข่มุกมาอีกสองพวง หลังจากบดแล้วพอกทาลงบนใบหน้าท่าน ท่านหากไม่กลับกลายเป็นโฉมสะคราญในแดนดิน เราก็มิขอแซ่...แซ่กุ่ย ท่านไฉนไม่รับประทานขนมเปียะ เราประคองท่านลุกขึ้นเถอะ"

พลางยื่นมือออกประดับประคองนาง พลันปรากฏพลังดรรชนีสายหนึ่งจี้พุ่งถึงตัว มิทันมีความคิดใดรู้สึกชาวูบที่ชายโครง จากนั้นปวดแปลบที่บริเวณทรวงอก

อุ้ยเซี่ยวป๋ออุทานดังอา สองเข่าอ่อนระทวย กระแทกนั่งลงกับพื้น ตลอดทั้งร่างชาด้าน ไม่สามารถขยับเคลื่อนไหว

ครุณีน้อยหัวร่อคิกคัก เลิกผ้าห่มพลิ้วลงจากเตียง กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"จุดเส้นข้าพเจ้าคลายออกแต่แรก ต้องรอคอยท่านเป็นเวลานาน ท่านไฉนจนบัดนี้ค่อยกลับมา?"

อุ้ยเซี่ยวป้อถามโพล่งว่า

"ผู้ใดคลายจุดให้กับท่าน?"

"ผู้ฝึกปรือวิชาบู๊ หากถูกจี้สกัดจุด ผ่านไปเจ็ดแปดชั่วยาม จะคลายออกเอง บัดนี้ข้าพเจ้าประคองท่านขึ้นเตียงไปหลับไหล จากนั้นขออำลา"

อุ้ยเซี่ยวป้อร้อนรุ่มใจยิ่ง กล่าวว่า

"ไม่ได้ รอยสลักบนใบหน้าท่านยังมิได้รักษา ต้องพอกตัวยาอีกคราว"

ครุณีน้อยหัวร่อฮิฮะ กล่าวว่า

"ท่านเลวยิ่ง ชมชอบกล่าววาจาหลอกลวงคน ท่านไหนเลยเคยแกะสลักใบหน้าข้าพเจ้า? กลับสร้างความห่วงใยกังวลแก่ข้าพเจ้าครึ่งค่อนวัน"

"ท่านทราบข้อเท็จจริงได้อย่างไร?"

"ข้าพเจ้าลงจากเตียงไปส่องกระจกแต่แรก บนใบหน้าหามีรอยสลักใดไม่"

อุ้ยเซี่ยวป้อเห็นวงหน้านางขาวสะอาดเกลี้ยงเกลา ชะล้างน้ำผึ้ง ผงไข่มุก ขนมหวานไปตั้งแต่แรก ต้องลอบสำนึกเสียใจ ครุ่นคิดขึ้น

'เราช่างวู่วามนัก มิทันสังเกตใบหน้าของนางก่อน หากพบว่านางล้างหน้าสะอาดสะอ้าน ย่อมไม่พลาดพลั้งเสียทีนาง'

ยามนั้นโป้ปดว่า

"ท่านหลังจากพอกทำตัวยาเลิศล้ำของเรา ใบหน้าย่อมคืนสู่สภาพเดิม ไม่เช่นนั้นเราไหนเลยต้องออกไปซื้อหาไข่มุกให้กับท่าน? ท่านดูเรามิเพียงซื้อไข่มกมาสองพวง ยังซื้อของเล่นค่หนึ่งมาให้กับท่าน"

ดรุณีน้อยรีบกล่าวว่า

"เป็นของเล่นอันใด?"

"ท่านคลายจุดให้กับเรา ข้าพเจ้าจะหยิบฉวยให้ชมดู"

ดรุณีน้อยยื่นมือออกหมายตบคลายจุดให้ พลันเห็นอุ้ยเซี่ยวป้อกลอกกลิ้งควงตาอย่างเร่งร้อน ต้องฉุกใจคิด กล่าวว่า

"แทบหลงกลท่านอีกแล้ว พอตบคล่ายจุดแก่ท่าน ท่านคงมิยอมให้ข้าพเจ้าจากไป"

อุ้ยเซี่ยวป้อรีบกล่าวว่า

"ย่อมไม่ ของเล่นของข้าพเจ้านั้นน่าเล่นยิ่ง ตัวหนึ่งเป็นตัวผู้ อีกตัวหนึ่งเป็นตัวเมีย"

"เป็นกระต่ายเล็กๆ หรือ?"

"ไม่ใช่ ยังน่าเล่นกว่ากระต่ายสิบเท่า"

"เป็นปลาทองหรือ?"

"ปลาทองมีอันใดน่าเล่น? ยังเล่นสนุกกว่าปลาทองร้อยเท่า"

ดรุณีน้อยพลันกล่าวว่า

"ท่านเมื่อไม่มอบมา ข้าพเจ้าต้องไปแล้ว กอกอ (พี่ชาย) มิพบพานข้าพเจ้า คงร้อนรุ่มใจยิ่ง"

อุ้ยเซี่ยวป้อพยายามถ่วงเวลาไว้ กล่าวว่า

"ท่านบอกว่าจุดเส้นคลายออกแต่แรก ไฉนไม่จากไป กลับต้องรอให้ข้าพเจ้ากลับมา?"

"ท่านออกไปซื้อหาไข่มุกให้กับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าย่อมต้องขอบคุณท่านสักครา แล้วค่อยอำลาไป"

อุ้ยเชี่ยวปัอลอบหัวร่อในใจ ที่แท้ดรุณีน้อยกลับหลงเชื่อคารมของตน ยามนั้นกล่าวว่า

"ใช่แล้ว ข้าพเจ้ารำลึกถึงท่านอยู่ที่นี้เพียงลำพังย่อมประหวั่นพรั่นใจ จึงวิ่งตามท้องถนน คิดซื้อไข่มุกกลับมาแต่เนิ่นๆ แต่ดูไปดูมาหามีไข่มุกพึงตาต้องใจ ยามร้อนรุ่มกลับสะดุดขาตนเอง ตีลังกาตลบหนึ่ง"

"โอ สะดุดหกล้มจนบาดเจ็บหรือไม่?"

อุ้ยเชี่ยวปัอหน้านิ่วคิ้วขมวด กล่าวว่า

"พอล้มลงไป พอดีทรวงอกปะทะถูกหินใหญ่ก้อนหนึ่ง เจ็บปวดรวดร้าวแทบตาย"

"ตอนนี้ทุเลาลงบ้างหรือไม่?"

อุ้ยเชี่ยวปัอกล่าวอย่างยากเย็น

"อาการบาดเจ็บครานี้หนักหนามิน้อย ยิ่งมายิ่งรวดร้าว ท่าน...ท่านจี้สกัดจุดข้าพเจ้า ไม่ยอมตบคลายให้ ลม...ลมหายใจข้าพเจ้า...ข้าพเจ้าเริ่มอึดอัดติดขัด..."

ยิ่งกล่าวกระแสเสียงยิ่งแผ่วเบา พลันเหลือกตาทั้งคู่ ตาดำตลบหายไปในเปลือกตา เผยเห็นแต่ตาขาว คล้ายสลบสิ้นสติไป

ดรุณีน้อยร้อนรุ่มใจยิ่ง ถามว่า

"เจ็บปวดรุนแรงนักหรือ?"

อุ้ยเชี่ยวปัอกล่าวเสียงแผ่วล้า

"ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้าใกล้ตายแล้ว นั่น...นั่นกลับมิเป็นไร เพียงแต่มีเรื่องหนึ่งไม่...ไม่วางใจ"

"เรื่องอันใดไม่วางใจ?"

"ที่นี้...ที่นี้เต็มไปด้วยอันตราย ข้าพเจ้าหลังจากตายไป มิมีคนดูแลท่าน คนชั่วร้ายต้อง...ต้องคร่ากุมท่านไปฆ่าทิ้ง"

ดรุณีน้อยกล่าวว่า

"ท่านไม่ตายหรอก หลับพักผ่อนสักครู่ก็ทุเลาเอง ข้าพเจ้าต้องไปแล้ว"

"ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้าลมหายใจขาดห้วงแล้ว"

พลางกลั้นลมหายใจอย่างสุดความสามารถ ดรุณีน้อยยื่นมือมารอที่ริมจมูกอุ้ยเชี่ยวปัอ พบว่าลมหายใจขาดห้วงจริงๆ ถึงกับใจหายวาบ น้ำตาไหลรินพร่างพรลงมา กล่าวว่า

"ท่านไฉนจึงเสียชีวิต?"

อุ้ยเชี่ยวปัอกล่าวกระท่อนกระแท่นว่า

"ท่าน...จี้สกัดจุด..จุดของข้าพเจ้าผิดไป กลับสกัด...สกัดถูกจุดชีวิตข้าพเจ้า"

ดรุณีน้อยกล่าวอย่างร้อนรุ่ม

"วิชาจี้สกัดจุดที่ซือแป๋ถ่ายทอดต่อข้าพเจ้า รับรองมิผิดพลาด ข้าพเจ้าจี้สกัดจุดเล้งฮือ โป่วล้ง และเทียนตี้ของท่านชัดๆ"

"ท่าน...ท่านยามร้อนรุ่มลนลาน จี้สกัดผิดพลาดไป เลือดลมภายในกายเราพลุ่งพล่านปั่นป่วนโคจรย้อนกลับ อวัยวะภายในคลาดเคลื่อนประสบภัยไฟ...ไฟ..."

"ภัยไฟธาตุแตกหรือ?"

อุ้ยเชี่ยวปัอแท้ที่จริงมิทราบไฟธาตุแตกเป็นอย่างไร พอฟังรีบกล่าวว่า

"ใช่แล้ว เป็นไฟธาตุแตกวิชาจี้สกัดของท่านยังฝึกปรือไม่ชำชองชำนาญ ก็สกัดใส่ข้าพเจ้าอย่างเปะปะวุ่นวาย ท่านหาได้จี้สกัดถูกจุดโป่วล้งเทียนตี้อะไรนั่น หากแต่จี้ถูกจุดชีวิต"

เขาไม่รู้จักชื่อจุด ไม่เช่นนั้นคงปั้นชื่อจุดชีวิตออกมา

ดรุณีน้อยอายุยังเยาว์ พลังฝีมือไม่ลึกล้ำสุดยอด วิชาสกัดจุดสลับซับซ้อนยิ่ง จุดเส้นใหญ่น้อยบนร่างกายผู้คนมีมากมายหลายร้อยจุด ผิดเพี้ยนเพียงมิกี่ส่วน แต่นางได้รับการชี้แนะจากอาจารย์เลิศล้ำ จำแนกจุดทั้งสามอย่างแม่นยำไม่ผิดพลาดเด็ดขาด แต่เพิ่งใช้ออกเป็นคราแรก

ปราศจากความมั่นใจ อุ้ยเซี่ยวป๊อก็หน้านิ่วคิ้วขมวด เสแสร้งได้ละม้ายเหมือน จึงเข้าใจว่าจี้ถูกจุดชีวิตจริงๆ ต้องกล่าวอย่างร้อนรุ่ม

"หรือข้าพเจ้าจี้ถูกจุดทั้งตงของท่าน?"

"ใช่แล้ว เป็นจุดทั้งตง กุ่งจู้ท่านมิต้องลำบากใจ ข้าพเจ้าหลังจากตายไป ยม...ยมบาล พอสอบถามถึงข้าพเจ้าจะไม่บอกว่าถูกท่านจี้สกัดตาย หากแต่บอกว่าข้าพเจ้า...ข้าพเจ้าไม่ระมัดระวัง พุ่งดรรชนีใส่ตนเอง"

ดรุณีน้อยฟังว่าอุ้ยเซี่ยวป๊อคิดปกปิดข้อเท็จจริงต่อยมบาลให้กับนาง ต้องสำนึกตื้นตันยิ่ง กล่าวว่า

"รีบตบคลายจุดแล้วค่อยว่ากล่าว อาจมีหนทางช่วยเหลือได้"

จบคำ ยื่นนิ้วมือเรียวงามนวดเฟ้นทรวงอกอุ้ยเซี่ยวป๊อ ตบคลายจุดให้ นวดเฟ้นมิกี่ครา อุ้ยเซี่ยวป๊อก็สามารถขยับเคลื่อนไหว ปากยังคร่ำครวญว่า

"เมื่อจี้สกัดถูกจุดชีวิต ก็มิอาจช่วยเหลือได้แล้ว"

ดรุณีน้อยกล่าวเสียงสั่นระรัว

"ข้าพเจ้าไม่ทันระวัง จี้สกัดผิดพลาดไป ต้อง...ต้องขออภัยจริงๆ"

"ข้าพเจ้าทราบว่าท่านเป็นคนดีงาม หลังจากตายไปวิญญาณข้าพเจ้าจะติดตามอยู่ข้างกายท่านทุกเช้าค่ำ หากมีคนคิดประทุษร้ายท่านข้าพเจ้าก็หลอกหลอนมัน"

ดรุณีน้อยกรีดร้องออกมา กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไม่ได้จงใจสังหารท่าน วิญญาณท่านอย่าได้ติดตามอยู่ข้างกายข้าพเจ้า"

อุ้ยเซี่ยวป๊อทอดถอนใจ กล่าวว่า

"กุ่งจู้ ท่านมีนามว่ากระไร?"

ดรุณีน้อยถอยกายไปก้าวใหญ่ กล่าวอย่างตื่นตระหนก

"ท่านถามไยกัน? หรือคิดฟ้องร้องข้าพเจ้าต่อยมบาล? ข้าพเจ้ามิบอกกับท่าน"

"ข้าพเจ้าจะไม่ฟ้องร้องท่าน"

"อย่างนั้นท่านถามไถ่นามข้าพเจ้าไยกัน?"

"ข้าพเจ้าหลังจากทราบนามของท่าน จะค่อยปกป้องท่าน ในปรภพมีสหายผีมากมาย ข้าพเจ้าสามารถไหว้วานพวกพ้องคุ้มครองท่าน ท่านไปยังที่ใด ปีศาจหัวโต ปีศาจลิ้นปลิ้นจากปาก ผีหัวขาดทั้งหลายร้อยตนจะคอยติดตามท่าน"

ดรุณีน้อยแตกตื่นจนกรีดร้องว่า

"ไม่ ไม่ต้อง อย่าได้ติดตามข้าพเจ้า"

"อย่างนั้น วิญญาณข้าพเจ้าจะติดตามท่านเพียงตนเดียว ดีหรือไม่?"

ดรุณีน้อยลังเลเล็กน้อยจึงกล่าว

"ท่าน...ท่านหากไม่หลอกหลอนข่มขู่ข้าพเจ้า ก็หาเป็นไรไม่"

"ข้าพเจ้าย่อมไม่หลอกหลอนท่าน ในตอนกลางวันวิญญาณข้าพเจ้าจะไล่แมลงวันให้กับท่าน ยามวิกาลหลับไหล วิญญาณข้าพเจ้าจะคอยปัดยุงให้ ท่านตอนกลัดกลุ้มวิญญาณข้าพเจ้าจะเข้าฝัน เล่านิทานที่สนุกสนานให้ฟัง"

ดรุณีน้อยกล่าวเสียงอ้อยอิ่ง

"ท่านดีต่อข้าพเจ้ายิ่ง ท่านหากไม่ตายก็ประเสริฐแท้"

อุ้ยเซี่ยวป๋อกล่าวว่า

"ท่านเคยรับปากประการหนึ่ง แต่มิได้ปฏิบัติตาม ข้าพเจ้าแม้ตายก็นอนตาไม่หลับ"

"ข้าพเจ้ารับปากท่านอันใด?"

"ท่านรับปากเรียกข้าพเจ้าว่ากอกออันประเสริฐสามคำ ก่อนตายหากสามารถได้ยิน ก็นอนตาหลับ"

ดรุณีน้อยถือกำเนิดจากชาติตระกูลสูงส่ง บิดามารดาและกอกอล้วนรักใคร่ตามใจนาง ชั่วชีวิตไม่เคยมีผู้ใดข่มขู่หลอกลวงนางมาก่อน ดังนั้นตอนแรกก็เชื่อถือคำโป้ปดหลอกลวงของอุ้ยเซี่ยวป๋อ แต่แล้วเห็นเขายิ่งว่ากล่าวคึกคักเข้มแข็ง พอฟังว่าอุ้ยเซี่ยวป๋อให้นางเรียกขานเป็นกอกออัน

ประเสริฐ ควงตาทอประกายกลอกกลิ้ง เพิ่งพบว่ามันกลั่นแกล้งนาง ต้องร้องว่า

"ท่านหลอกลวงคน ท่านหาตายไม่"

อุ้ยเชี่ยวปัอหัวร่อฮาๆ กล่าวว่า

"แม้ไม่ตายชั่วคราว อีกหลายวันให้หลังยังต้องตาย"

"อีกหลายวันก็ไม่ตาย"

"แต่ภายหน้าข้าพเจ้ายังคงต้องตาย ท่านหากไม่เรียกหาคำกอกออันประเสริฐ วิญญาณข้าพเจ้าจะติดตามท่านทุกวี่วัน พร่ำเรียกหาม่วย... ม่วย...อัน...ประเสริฐ"

ตอนท้ายกลับลากหางเสียงยาวเหยียดจนยะเยือกวังเวง พร้อมกับแลบลิ้นออกมาจนยาวเหยียด แสดงท่าทีของปีศาจแขวนคอตาย น่าสะพรึงกลัวยิ่ง

ดรุณีน้อยอุทานดังอาออกมา หมุนตัวถาโถมออกจากห้อง อุ้ยเชี่ยวปัอไล่ติดตามไป เห็นนางยื่นมือหมายถอดกลอนประตู จึงรวบเอวอ้อนแอ้นของนางไว้ กล่าวว่า

"ออกไปไม่ได้ เบื้องนอกมีคนร้ายปีศาจร้ายมากมายนัก"

ดรุณีน้อยร้องว่า

"ปล่อยมือ ข้าพเจ้าจะกลับบ้าน"

พลางฟันสันมือซ้ายลงยังข้อมือขวาอุ้ยเชี่ยวปัอ อุ้ยเชี่ยวปัอพลิกข้อมือวูบ กลับเป็นฝ่ายคร่ากุมต้นแขนนาง ดรุณีน้อยพลันกระทุ้งข้อศอกมายังด้านหลังพร้อมกับยกมือขวาสูง รวบกำเป็นหมัดต่อยลงยังศีรษะอุ้ย-เชี่ยวปัอ

อุ้ยเชี่ยวปัอย่อร่างลงหลบเลี่ยงจากพลังหมัด แต่โอบข้อเท้าของนางไว้ ดรุณีน้อยฟันมือซ้ายเฉียงๆ ลงด้วยท่าโฮ้วบ๊วยเจียง (พยัคฆ์สะบัดหาง) ตีโต้มา อุ้ยเชี่ยวปัอไม่สามารถหลบเลี่ยง เสียงฉาดเมื่อพลังฝ่ามือฟาดลงยังหัวไหล่ แต่ยังกระตุกข้อมือวูบ ดรุณีน้อยมิอาจยืนหยัดมั่น ล้มครืน

อุ้ยเซี่ยวป้อทิ้งร่างลงหมายกคร่างนางไว้ ดรุณีน้อยพลันตวัดเท้าค้วย วิชาอวงเอียเลี้ยงฮ้วงคา (ท่าเท้านกเป็ดน้ำสัมพันธ์) เตะใส่ใบหน้าอุ้ยเซี่ยว-ป้อ ท่าเท้าเพิ่งตวัดขึ้น อุ้ยเซี่ยวป้อก็เกลือกกลิ้งร่างตลบหนึ่ง คว้าจับแขนซ้ายของนางไว้ บิดกลับมายังด้านหลัง

วิชาหมัดฝ่ามือของดรุณีน้อย ได้รับการอบรมจากอาจารย์เลิศล้ำยังลึกล้ำกว่าหลักวิชาที่อุ้ยเซี่ยวป้อร่ำเรียนมา แต่ทั้งสองคนนี้เพียงเกลือกกลิ้งร่างไปตามพื้นดินฝ่ายหนึ่งคิดหลบหนี อีกฝ่ายหนึ่งกลับไม่ยอมปลดปล่อย

อันวิชาคร่ากุมบิดไขวัเยี่ยงนี้ อุ้ยเซี่ยวป้อกลับผ่านการฝึกฝนเป็นเวลานาน หนึ่งปีมานี้ ประลองกับคังธี ซึ่งปลอมเป็นเซี่ยวเฮี้ยงจื้อ ทั้งไช้-เล่ากงก็ถ่ายทอดวิชาคว้าจับหักล้างในระยะประชิดให้ ยามนั้น บิดไขว้แขนซ้ายดรุณีน้อย ถามว่า

"ยอมแพ้หรือไม่?"

ดรุณีน้อยร้องว่า

"ไม่ยอม"

อุ้ยเซี่ยวป้อพับเข่าซ้ายกดลงยังกลางหลังของนาง ถามย้ำว่า

"ยังไม่ยอมแพ้อีก?"

ดรุณีน้อยไม่เคยถูกผู้คนหยามหยันเช่นนี้มาก่อน แม้ถูกบรรจุในท้องสุกรหามไปหามมา แต่หาใช่ถูกกดทาบกับพื้นจนมิอาจเคลื่อนไหว สร้างความคับแค้นจนร่ำไห้ออกมา

อุ้ยเซี่ยวป้อตอนประลองทุ่มเหวี่ยงกับเซี่ยวเฮี้ยงจื้อ มิว่าเจ็บปวดรวดร้าวเพียงใดก็ไม่เคยร่ำร้องยิ่งมิมีเรื่องร่ำไห้เพียงแต่พอถูกฝ่ายตรงข้ามสยบไว้จะร้องคำ 'ยอมแพ้' จากนั้นประลองกันใหม่ มิคาดดรุณีน้อยผิดแผกจากเซี่ยวเฮี้ยงจื้ออย่างสิ้นเชิง พอพ่ายแพ้ก็ร่ำไห้ อุ้ยเซี่ยวป้อจึงกล่าว

"เอียเท้าน้อยใช้การไม่ได้"

พลางคลายมือจากการคร่ากุมนาง ดรุณีน้อยดีดกายปราดขึ้น กวัดแกว่งฝ่ามือซ้ายด้วยท่าแซฮ้วยเม้งมิก (ประกายไฟวับแวม) อุ้ยเซี่ยวป้อจึงก้มศีรษะลงหลบเลี่ยง ดรุณีน้อยพลันลดข้อมือรวบกำเป็นหมัด เสียงโครมเมื่อต่อยถูกดั้งจมูกอุ้ยเซี่ยวป้อพอดี

จากนั้นดรุณีน้อยปาดฝ่ามือซ้ายขึ้น ใช้ออกด้วยท่าอี่ซังปวย (สกุณาเทียบปีก) ฟันมายังปลายคางอุ้ยเซี่ยวป้อ อุ้ยเซี่ยวป้อย่อกายต่ำลง ดรุณีน้อยจึงหันกายหมายถอดกลอนประตูอีก อุ้ยเซี่ยวป้อพลันโถมปราดไปตวัดรัดช่วงคอของนางไว้

ดรุณีน้อยพลันกระทุ้งศอกคู่มายังด้านหลังด้วยท่าซัวฮวงแนอิง (ละอองแผ่ปกคลุม) กระแทกถูกทรวงอกอุ้ยเซี่ยวป้อ มาตรแม้นพลังแขนนางอ่อนล้า แต่ยังกระแทกจนปวดจับจิต

อุ้ยเซี่ยวป้อทราบว่า ดรุณีน้อยหากหลบหนีออกไป ต้องถูกราช-องครักษ์ภายในวังพบเห็น สืบสาวต้นเหตุขึ้นมา ตนต้องถูกตัดศีรษะแน่นอน จึงกลั้นกลืนความเจ็บปวด รัดช่วงคอของนางไว้ ดรุณีน้อยสะบัดดิ้นรนหมุนกายกลับมา เห็นใบหน้าอุ้ยเซี่ยวป้อแปดเปื้อนคราบโลหิต ต้องร้องโพล่งว่า

"ท่าน...ท่านไฉนหลั่งโลหิต?"

ที่แท้อุ้ยเซี่ยวป้อเมื่อครู่ถูกต่อยใส่ดั้งจมูก เลือดกำเดาไหลหลั่งออกมา ควรทราบว่าจมูกเป็นองคาพยพที่เปราะบาง แม้หลั่งโลหิตมากมาย แต่อาการหาหนักหนาไม่ อุ้ยเซี่ยวป้อยังกล่าวว่า

"ท่านออกไปไม่ได้"

ดรุณีน้อยเห็นอุ้ยเซี่ยวป้อหลั่งโลหิตเนืองนองต้องห่วงใยกังวลขึ้นมา กล่าวว่า

"ท่าน...ท่านเจ็บปวดหรือไม่?"

"เจ็บปวดแทบตายแล้ว หรือครานี้ไม่นับว่าถูกท่านต่อยตายไป?"

ตนกริ่งเกรงนางจะจี้สกัดจุดตัวเองอีก จึงใช้สองมือโอบช่วงแขนของ

นางไว้อย่างแนบแน่น

ดรุณีน้อยกล่าวว่า

"ถูกต่อยดั้งจมูกคราหนึ่ง ไม่ถึงตายหรอก"

อุ้ยเชี่ยวปัอข่มขู่ว่า

"ข้าพเจ้าหลั่งโลหิตไม่หยุดยั้ง รอจนโลหิตเหือดแห้งหรือยังมิตายได้? ข้าพเจ้าจะกลับกลายเป็นผีตายซาก โอบกอดท่านไว้อย่างแนบแน่นไม่ผ่อนคลาย"

ดรุณีน้อยรีบกล่าวว่า

"ให้ข้าพเจ้าใช้สำลีอุดรูจมูกของท่าน โลหิตก็หยุดไหลแล้ว"

"ข้าพเจ้าชอบหลั่งโลหิต โลหิตยิ่งหลั่งหมดสิ้นเร็วขึ้น จะกลับกลายเป็นผีตายซากแต่เนิ่นๆ"

ดรุณีน้อยร่ำร้องว่า

"ท่านอย่าได้กลับกลายเป็นผีตายซาก ท่านไม่อาจตาย"

"ท่านหากรับปากไม่จากไป ข้าพเจ้าก็ไม่ตาย"

ดรุณีน้อยรู้สึกนางสมควรช่วยชีวิตอุ้ยเชี่ยวปัอก่อนแล้วค่อยจากไป จึงกล่าว

"ตกลง ข้าพเจ้าไม่ไป ท่านรีบขึ้นเตียงไป ข้าพเจ้าจะห้ามโลหิตให้ครากก่อนข้าพเจ้าเคยสะดุดหกล้มหลั่งเลือดกำเดามิน้อย แต่หาตายไม่"

พลางยื่นมือประคับประคอง อุ้ยเชี่ยวปัอแสร้งเป็นฝืเท้าซวนเซ แอบอิงร่างกับวงแขนของนาง

ดรุณีน้อยประคองร่างอุ้ยเชี่ยวปัอขึ้นเตียง หยิบฉวยผ้าเช็ดหน้าจุ่มน้ำในอ่างพอกลงบนหน้าผาก จากนั้นใช้ผ้าเช็ดหน้าเช็ดคราบโลหิตบนใบหน้า กล่าวว่า

"ท่านนอนพักผ่อนสักครู่ โลหิตจะหยุดไหล ขออภัยที่ต่อยใส่ท่าน ตอนนี้ข้าพเจ้าต้องไปแล้ว ท่านอย่าได้ด่าว่ากุมข้าพเจ้า มิเช่นนั้นข้าพเจ้าต้องทำร้ายท่านอีก"

อุ้ยเชี่ยวป้อกล่าวอย่างร้อนรุ่ม

"หลังใบหูข้าพเจ้าไฉนมีโลหิตหลั่งไหล?"

ครุณีน้อยกล่าวอย่างแตกตื่น

"เป็นความจริง?"

พลางก้มกายลงตรวจดู อุ้ยเชี่ยวป้อพลันกางสองแขนออกโอบรัดเอวอ้อนแอ้นนางไว้ ใช้ท่วงท่าตั้งล้อเส็ก (เถาวัลย์รัดพัน) ในวิชาดวัาจับใหญ่กดกระดูกบริเวณชายโครงของนางไว้ ครุณีน้อยตลอดทั้งร่างชาด้านสะบัด ดิ้นรนหลายครา กลับไม่ประสบผล

ยามนั้น กรอบหน้าต่างพลันบังเกิดเสียงดังเบาๆ อุ้ยเชี่ยวป้อกล่าวเสียงแผ่วเบา

"อย่าได้ส่งเสียง มีปีศาจ!"

ครุณีน้อยใจหายวาบ ยิ่งอ่อนระทวยไร้เรี่ยวแรง ซึ่งความจริงยามเมื่ออุ้ยเชี่ยวป้อโอบเอวของนางไว้ นางสามารถกระแทกสองมือลงยังใบหน้าฝ่ายตรงข้าม อุ้ยเชี่ยวป้อย่อมต้องคลายมือปลดปล่อย ยามนี้เรือนร่างพออ่อนระทวย อุ้ยเชี่ยวป้อพลันพับสองแขนผ่านแผ่นหลังของนางข้ามช่วงไหล่ขึ้นมายันปลายคางนางไว้ เป็นท่วงท่าเทาะเทียนเส็ก (ท่าค้ำฟ้า) ในวิชาดวัาจับใหญ่

ทั้งสองฝ่ายหากยืนประจันหน้ากัน ครุณีน้อยยังสามารถตีโต้สนองคืน พับหัวเข่ากระทุ้งใส่ท้องน้อยอุ้ยเชี่ยวป้อแต่ตอนนี้อุ้ยเชี่ยวป้อนอนอยู่บนเตียง ครุณีน้อยสองเท้ายืนหยัดกับพื้น ยากยกเท้าขึ้นจู่โจมจึงถูกสยบได้

ได้ยินกรอบหน้าต่างบังเกิดเสียงผิดปรกติอีกครา หน้าต่างบานนั้นถูกผลักออกอย่างแช่มช้า

เมื่อเป็นเช่นนี้ แม้แต่อุ้ยเชี่ยวป้อก็สะท้านใจอย่างรุนแรง ไฮ้เล่ากงป่วยเป็นโรคหืด กลัวลมหนาวกรรโชกเข้ามา จึงปิดหน้าต่างสนิท หลังจากที่ไฮ้เล่ากงเสียชีวิต อุ้ยเชี่ยวป้อเกรงบุคคลอื่นสังเกตความลับ จึงไม่เปลี่ยนแปลงกรอบหน้าต่าง บัดนี้หน้าต่างกลับถูกผลักเปิด นับเป็นเรื่องมิ

เคยอุบัติมาก่อน ต้องกล่าวเสียงสั่นระรัว

"มีปีศาจจริง ๆ!"

ดรุณีน้อยโถมกายมาเบื้องหน้า มุดปราดเข้ามาในผ้าห่มอุ้ยเชี่ยวปัอ ซุกศีรษะกับแผ่นอกเขา ร่างอ้อนแอ้นสั่นระริกไม่หยุดยั้ง ได้ยินเสียงบาน หน้าต่างถูกผลักเปิดทีละน้อย ซุ่มเสียงเย็นเยียบเสียงหนึ่งร้องเรียกว่า

"เชี่ยวก่ยจื้อ..."

ตอนแรกอุ้ยเชี่ยวปัอเข้าใจว่าเป็นวิญญาณไฮ้เล่ากงปรากฏหลอกหลอน พอฟังเสียงร้อง กลับเป็นสำเนียงสตรี ต้องกล่าวเสียงสั่นสะท้าน

"เป็นปีศาจสตรีคนหนึ่ง"

ยามนี้สองมือที่โอบรัดดรุณีน้อยผ่อนคลายออกแต่แรก กลับเป็น ดรุณีน้อยโอบกอดตนไว้อย่างแนบแน่น

ทันใด กระแสลมหอบหนึ่งกรรโชกเข้ามา เปลวเทียนภายในห้อง พลันดับไป เบื้องหน้าสายตาละลานวูบภายในห้องเพิ่มเงาร่างขึ้นอีกสาย หนึ่ง ได้ยินปีศาจสตรีนั้นกล่าวอย่างเยือกเย็น

"เชี่ยวกุ่ยจื้อ พญายมราชมีประกาศิตคร่าชีวิตเจ้า พญายมบอกว่า เจ้าทำร้ายไฮ้เล่ากงถึงแก่ชีวิต"

อุ้ยเชี่ยวปัอแตกตื่นจนขวัญหนีดีฝ่อ คิดบอกว่า 'ไฮ้เล่ากงไม่ได้ถูกเรา ทำร้ายถึงแก่ชีวิต' แต่ยามปากอ้าตาค้าง ไหนเลยเปล่งซุ่มเสียงจากปาก ได้? ปีศาจสตรีนั้นกล่าวว่า

"พญายมสั่งให้คร่าวิญญาณเจ้าลงสู่ขุมนรก ปีนภูเขา ทอดกระทะน้ำ มัน เชี่ยวกุ่ยจื้อ วันนี้เจ้ามิมีทางรอดชีวิตได้"

อุ้ยเชี่ยวปัอรับฟังถึงตอนนี้ พลันพบว่าผู้มาหาใช่ปีศาจสตรี หากแต่ เป็นอ้วงไท้โหว (พระชนนี)

แต่มาตรแม้นทราบสภาพความจริง ความหวาดหวั่นพรั่นพรึงกลับ ไม่ผ่อนคลาย ครุ่นคิดขึ้น

'หากเป็นปีศาจสตรี อาจไม่สามารถคร่าวิญญาณเราไป เมื่อเป็นอ้วง·

ไท้โหว ต้องฆ่าปิดปากเราแน่นอน'

คราก่อนอุ้ยเชี่ยวปัอได้ยินคำตอบโต้ระหว่างไฮ้เล่ากงกับอ้วงไท้โหว พาดพิงถึงการตายของเหล่านางสนมรุ่นก่อน วันเวลาที่ผ่านมา อุ้ยเชี่ยวปัอมักวิตกกังวลว่าฝ่ายตรงข้ามจะปลิดชีวิตตน แต่กลับปราศจากความเคลื่อนไหวใด เวลาพอนานเข้า ความหวั่นไหวกังวลก็ค่อยๆ ผ่อนคลาย

ซึ่งความจริง อ้วงไท้โหวที่ลังเลไม่ลงมือ เนื่องเพราะค่ำคืนที่ประมือกับไฮ้เล่ากง ทรงรับบอบช้ำภายในสาหัส พร้อมกับทอดพระเนตรเห็นไฮ้เล่ากงตวัดเตะเท้าอย่างอำมหิต ยังมิสามารถปลิดชีวิตอุ้ยเชี่ยวปัอ เข้าใจว่าเด็กผู้นี้มีพลังการฝึกปรือลึกล้ำ พลังฝีมือนางเมื่อยังไม่ฟื้นฟูดังเดิมย่อมมิกล้าลงมือโดยพลการ อีกประการ เรื่องฆ่าคนปิดปากเยี่ยงนี้ ไม่อาจยืมมือบุคคลอื่น สมควรลงมือด้วยตนเอง บัดนี้รอคอยเป็นเวลานาน รู้สึกเนิ่นช้าอีกหนึ่งวันจะมีภยันตรายอีกหนึ่งส่วน ค่ำคืนนี้จึงคิดหมายลงมือ

ยามเมื่อผลักบานหน้าต่าง ได้ยินอุ้ยเชี่ยวปัอบอกว่า 'มีปีศาจ' จึงพานปลอมเป็นปีศาจ มิทราบว่าบนเตียงยังมีดรุณีน้อยอีกนางหนึ่ง เกร็งกำลังภายในยกพระหัตถ์ขวาขึ้น สาวพระบาทมาหน้าเตียงอย่างแช่มช้า

พลังฝีมืออ้วงไท้โหวคู่ดี่ก้ำกึ่งกับไฮ้เล่ากง พลังหัตถ์ย่อมแกร่งกร้าวรุนแรง พระหัตถ์นี้พอประทับลงไป ต่อให้อุ้ยเชี่ยวปัอมีอีกสิบชีวิตก็มิมีทางรอดได้

อุ้ยเชี่ยวปัอเห็นพระหัตถ์ขวานางสะบัดฟาดลงทั้งที่ห่างหลายเชียะ กำลังภายในอันแกร่งกร้าวก็ปะทะหน้าจนปวดแปลบปานถูกมีดกรีด สำนึกทราบว่าไม่สามารถรับได้ จึงหดกายมุดเข้าไปในผ้าห่ม อ้วงไท้โหวพอสะบัดพระหัตถ์ลง เสียงโครมเมื่อกระแทกถูกอุ้ยเชี่ยวปัอและดรุณีน้อยในคราเดียว ดีที่กางกั้นด้วยผ้าห่มอันหนาทึบชั้นหนึ่ง สลายกำลังภายในไปกว่าครึ่ง

อ้วงไท้โหวตระหนักว่า พระหัตถ์นี้ยังมิอาจปลิดชีวิตอุ้ยเชี่ยวปัอ จึง

รั้งพระหัตถ์ขึ้นกระแทกกระหน่ำซ้ำเติมลง คราครั้งนี้แผ่พุ่งพลังรุนแรงกว่าคราแรก มิคาดพระหัตถ์ขวาเพิ่งกระทบถูกผ้าห่ม พลันทรงรู้สึกปวดแปลบที่ใจกลางพระหัตถ์อย่างรุนแรง ถูกอาวุธคมกริบทำร้ายใส่ ถอยปราดไปด้านหลังอย่างเร่งร้อน

ขณะนั้น นอกหน้าต่างบังเกิดซุ่มเสียงผู้คนดังสับสนว่า

"มีคนร้าย มีคนร้าย!"

อ้วงไท้โหวสะท้านพระทัย ดำริขึ้น

'ไฉนมีคนล่วงรู้เหตุการณ์?'

นางตระหนักว่า ไม่อาจให้บุคคลอื่นพบเห็นนางรุดมาสังหารขันทีคนหนึ่ง ทั้งใจกลางพระหัตถ์ขวาเจ็บปวดอย่างรุนแรง มิมีเวลาทรงตรวจสอบว่าอุ้ยเชี่ยวปัอเสียชีวิตแล้วหรือไม่ สะกิดพระบาทสาดพุ่งออกทางหน้าต่าง

ได้ยินที่ไกลตาบังเกิดเสียงโห่ร้องว่า

"ราชองครักษ์หน่วยที่หนึ่ง หน่วยที่สองถวายการอารักขาฮ่องเต้ หน่วยที่สามถวายความคุ้มครองอ้วงไท้โหว ไม่อาจผละจากมาเด็ดขาด"

พร้อมกันนั้น หลังภูเขาจำลองซ้ายมือมีผู้คนร่ำร้องว่า

"ทางด้านนี้มีคนร้าย เหล่าโจรร้ายคิดสังหารกุ่ยกงกง"

อ้วงไท้โหวตระหนักว่า ทั้งหมดล้วนเป็นราชองครักษ์ภายในวัง มีพลังฝีมือสูงเยี่ยมมิน้อย ยามนั้นย่อพระวรกายถลันวูบไปในพุ่มไม้ดอก ใจกลางพระหัตถ์กลับยิ่งมายิ่งเจ็บปวดรวดร้าว พอกวาดพระเนตรเล็กน้อย เห็นเงาคนถลันวูบวาบผู้คนเจ็ดแปดคนโถมเข้าประหัตประหาร เสียงอาวุธปะทะกันดังเร่งร้อน จึงดำริขึ้น

'ที่แท้มีคนร้ายบุกรุกวังจริงๆ ผู้มาเป็นสหายของไอ้เล่ากง หรือเป็นบริวารเมี่ยงไป่?'

ยามนั้น เสียงถ่ายทอดคำสั่งดังมิขาดหู ในความมืดปรากฏประกายคบเพลิง แสงโคมไฟสว่างวูบวาบเคลื่อนมายังทิศทางด้านนี้ อ้วงไท้โหวทรงดำริขึ้น

'หากไม่ไปในตอนนี้ ลังเลอีกชั่วขณะ คงมิสามารถปลีกตัวไป'

ดังนั้นย่อพระวรกายทะยานออกไป มุ่งสู่ห้องบรรทมของนาง ไปได้มิกี่วา เบื้องหน้าปรากฏเงาร่างสายหนึ่งโถมปราดมา ใช้พู่กันแหลมคมเป็นอาวุธ ทิ่มแทงมายังพระพักตร์อ้วงไท้โหวอย่างว่องไว

อ้วงไท้โหวทอดพระเนตรเห็นฝ่ายตรงข้ามเป็นราชองครักษ์ภายในวัง จึงทรงเบี่ยงพระวรกายวูบมายังด้านข้าง ราชองครักษ์นั้นกลับมีพลังฝีมือไม่ต่ำทราม กรีดปาดพู่กันข้างซ้ายติดตามมา

อ้วงไท้โหวสดับฟังเสียงฝีเท้าราชองครักษ์อื่นอีกเคลื่อนใกล้มา จึงตรัสว่า

"บังอาจนัก เจ้ากลับกล้าลงมือต่อไท้โหว?"

ราชองครักษ์นั้นงงงันวูบ หยุดยั้งชะงักมือ แต่ยามวิกาลเห็นไม่ถนัดชัด ต้องลังเลเล็กน้อย อ้วงไท้โหวพลันสะบัดพระหัตถ์ทั้งสองออก เสียงโครมเมื่อกระแทกถูกทรวงอกฝ่ายตรงข้ามอย่างถนัดถนี่ ราชองครักษ์นั้นถูกกระแทกอวัยวะภายในแหลกละเอียดขาดใจตายทันที อ้วงไท้โหวทรงเกร็งลมปราณทะยานไปหลังพุ่มไม้แถบหนึ่ง

อุ้ยเชี่ยวปัอพอมุดปราดไปในผ้าห่ม ก็ถูกหัตถ์อ้วงไท้โหวกระแทกใส่หว่างเอว ถึงกับปวดแปลบปลาบ ลมหายใจแทบขาดห้วง ยามฉุกละหุกรีบดึงมีดสั้นจากในรองเท้า ยกปลายมีดตั้งตรง มีดสั้นเล่มนี้คมกล้าสุดเปรียบปาน ปลายมีดทะลุผ้าห่มออกไป อ้วงไท้โหวพอสะบัดพระหัตถ์ซ้ำเติมใส่ พอดีเผชิญกับคมมีดทิ่มแทงเข้าใจกลางพระหัตถ์

รอจนอ้วงไท้โหวทะยานออกนอกหน้าต่าง อุ้ยเชี่ยวปัอก็เลิกผ้าห่มขึ้นเล็กน้อย ได้ยินนอกห้องบังเกิดซุ่มเสียงผู้คนดังสับสน ความรู้สึกประการแรกที่วาบสู่ห้วงสมองคือ

'อ้วงไท้โหวใช้คนมาคร่ากุมเราแล้ว'

ยามนั้นตลบผ้าห่มพลิกตัวลงจากเตียง กล่าวว่า

"พวกเรารีบหนี"

ดรุณีน้อยพันกล่าวเสียงสั่นเครือ

"ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้าเจ็บปวดแทบตายแล้ว"

ที่แท้พระหัตถ์แรกของอ้วงไท้โหว มิเพียงกระแทกถูกหว่างเอวอุ้ยเซี่ยวป้อ ยังฟาดถูกเท้าขวาดรุณีน้อย กระแทกกระดูกหัวเข่าของนางหักไป อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

"เป็นไรหรือ?"

พลางคว้าจับคอเสื้อนาง ฉุดลากลงจากเตียง

ดรุณีน้อยทิ้งเท้าขวาลงแตะสัมผัสพื้นก่อน รู้สึกบริเวณหัวเข่าเจ็บแปลบปลาบจับจิต ร่างเสียหลักการทรงตัวล้มฟุบลงกับพื้น กล่าวอย่างเจ็บปวดรวดร้าว

"ขาของข้าพเจ้า...หักไปแล้ว"

อุ้ยเซี่ยวป้อยามร้อนรุ่ม ต้องแผดด่าว่า

"มารดามันเถอะ ไม่หักในเวลาอื่น พานมาหักในตอนนี้"

หมุนตัวมายังริมหน้าต่างกวาดตามองออกไป หมายตรวจดูลาดเลา ขอเพียงมิมีผู้คนจะกระโดดปราดออกไป ในยามวิกาลเลือนสลัว เห็นที่ห่างไปหลายวามีผู้คนหกเจ็ดคนหักหาญผลาญชีวิตกัน ในมือล้วนกระชับอาวุธสะท้อนประกายวูบวาบ ได้ยินซุ่มเสียงผู้คนดังมาแต่ไกลว่า

"คร่ากุมคนร้ายให้จงได้"

อุ้ยเซี่ยวป้อทั้งแตกตื่นทั้งยินดี ครุ่นคิดขึ้น

'ที่แท้คนร้ายบุกรุกเข้าวังมา หาใช่คร่ากุมเราไม่'

สายตายามกวาดมองเหลือบเห็นอ้วงไท้โหวสะบัดพระหัตถ์ปลิดชีวิตราชองครักษ์ผู้หนึ่ง จากนั้นถลันหายลับไปในความมืด จึงขบคิดสืบไป

'ราชองครักษ์ภายในวังเมื่อไม่มาคร่ากุมเรา บิดาก็มิต้องหลบหนี'

หันกายกลับมากวาดมองดรุณีน้อยแวบหนึ่ง เห็นนางกระแทกนั่งบนพื้นส่งเสียงครวญครางเบาๆ อุ้ยเซี่ยวป้อทราบว่า ตนปราศจากอันตรายคุกคาม จึงเดินถึงเบื้องหน้าดรุณีน้อย กล่าวเบาๆ

"เป็นไร เจ็บปวดรุนแรงนักหรือ? เบื้องนอกมีคนคิดหมายเข้ามาจับกุมท่าน อย่าได้ส่งเสียงไป"

ครุณีน้อยแตกตื่นจนมิกล้าส่งเสียงอีก พลันได้ยินเบื้องนอกบังเกิดซุ่มเสียงดังว่า

"เขี้ยวเล็บสุนัขคมกล้านัก สู่ภูเขาเดียมชังเถอะ"

ครุณีน้อยพลันอุทานดังเอ๊ะ กล่าวว่า

"เป็นคนของพวกเรา"

อุ้ยเชี่ยวป้อกล่าวอย่างตื่นเต้นสงสัย

"ท่านทราบได้อย่างไร?"

"ที่พวกมันกล่าว เป็นรหัสลับของตำหนักตระกูลมกเรา ข้าพเจ้า... ต้องการออกไปดู"

อุ้ยเชี่ยวป้อกล่าวว่า

"พวกมันบุกเข้าพระราชวังมาช่วยเหลือท่านหรือ?"

"ข้าพเจ้ามิทราบ นี่เป็นพระราชวังหรือ?"

อุ้ยเชี่ยวป้อมิตอบคำ ครุ่นคิดขึ้น

'พวกมันหากทราบว่าเอียเท้าน้อยอยู่ที่นี้ ย่อมต้องบุกเข้ามาช่วยคนบิดาสองหมัดยากต้านทานสี่ฝ่ามือ เกรงว่ามิใช่คู่มือฝ่ายตรงข้าม'

พลันยื่นมือออกปิดปากนาง กล่าวว่า

"อย่าได้ส่งเสียง หากถูกคนพบเห็น เท้าอีกข้างหนึ่งของท่านต้องถูกฟาดหักไปด้วย"

ได้ยินเบื้องนอกบังเกิดเสียงแผดร้องติดต่อกันสองครา จากนั้นมีคนโห่ร้องว่า

"สังหารคนร้ายได้สองคน"

ซุ่มเสียงอีกเสียงหนึ่งดังว่า

"คนร้ายหลบหนีสู่ทิศตะวันออก ทั้งหมดรีบตาม"

ซุ่มเสียงค่อยๆ ห่างหายไป อุ้ยเชี่ยวป้อจึงคลายมือออก กล่าวว่า

"สหายของท่านหลบหนีไปแล้ว"

ดรุณีน้อยกล่าวว่า

"ไม่ใช่หลบหนี พวกมันบอกว่า 'สู่ภูเขาเตียมชัง' หมายความว่าล่าถอยชั่วคราว"

"เขี้ยวเล็บสุนัขหมายความกระไร?"

"หมายถึงนักบ๊ชาวแมนจ"

ที่ไกลตายังบังเกิดเสียงถ่ายทอดคำสั่งมิขาดหู แสดงว่าภายในวังกำลังไล่ล่าคร่ากุมคนร้าย ทันใดใต้หน้าต่างบังเกิดเสียงครวญครางคราหนึ่ง กลับเป็นซุ่มเสียงสตรี อุ้ยเซี่ยวป๊อจึงกล่าวว่า

"มีคนร้ายผู้หนึ่งยังไม่ตาย เราจะออกไปแทงใส่นางอีกมีดหนึ่ง"

ตนทราบว่า ราชองครักษ์ภายในวังล้วนเป็นบุรุษ ผู้ส่งเสียงครวญครางย่อมเป็นคนร้าย

ดรุณีน้อยกล่าวว่า

"อย่าได้ฆ่านาง อาจบางทีเป็นคนของตำหนักเรา"

พลางเกาะไหล่อุ้ยเซี่ยวป๊อดิ้นรนลุกขึ้นยืน ไม่คำนึงถึงอาการเจ็บปวดบริเวณเท้าขวา ใช้เท้าซ้ายข้างเดียวยืนหยัดกับพื้นกระโดดปราดๆ ถึงริมหน้าต่าง เห็นใต้หน้าต่างมีเงาร่างสายหนึ่งนอนฟุบอยู่ จึงส่งเสียงไป

"เป็นคนของสุดหล้าฟ้าดินหรือ?"

อุ้ยเซี่ยวป๊อคิดทัดทานมิให้นางส่งเสียงก็ไม่ทันท่วงที สตรีใต้หน้าต่างกล่าวว่า

"เราสังกัดนกยูงรำแพน ท่าน...ท่านคือเซี่ยวกุ่งจู้หรือ?"

ดรณีน้อยกล่าวถามว่า

"เป็นซือเจ้ (ศิษย์ผู้พี่ที่เป็นสตรี) หรือ?"

สตรีนางนั้นกล่าวว่า

"มิผิด ท่าน...ท่านอยู่ที่นี้ทำอะไร?"

ดรุณีน้อยมิทันตอบคำ อุ้ยเซี่ยวป๊อก็สอดคำขึ้น

"มารดาท่านเถอะ ท่านมาที่นี้ทำอะไร?"

ดรุณีน้อยรีบกล่าวรับ

"ท่านอย่าได้ด่านาง นางเป็นซือเจ้าข้าพเจ้า ซือเจ้าท่านได้รับบาดเจ็บกระมัง? นี่ ท่านรีบคร่ำคิดหาทางช่วยเหลือซือเจ้าเรา ซือเจ้าดีต่อข้าพเจ้ายิ่ง"

วาจาหลายประโยคนี้ แยกย้ายกล่าวกับบุคคลทั้งสอง สตรีใต้หน้าต่างกล่าวว่า

"เราไม่ต้องการความช่วยเหลือจากเด็กน้อยนี้ อาศัยมันคงไม่สามารถช่วยเหลือเราได้"

อุ้ยเชี่ยวปัอโทสะประดัง สวนคำว่า

"ข้าพเจ้าไม่สามารถช่วยเหลือท่าน? เอียเท้าต่ำต้อยรุ่นที่เก้าเยี่ยงท่าน บิดาเพียงกระดิกนิ้ว ก็ฆ่าทิ้งไปยี่สิบสามสิบคน"

ยามนี้ที่ไกลตาบังเกิดเสียงร้องให้คร่ำกุมคนร้ายดังขึ้นอีกครา ดรุณีน้อยร้อนรุ่มใจยิ่ง กล่าวว่า

"ท่านรีบช่วยเหลือซือเจ้าข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะเรียกหาท่านเป็นกอกอ ...อันประเสริฐ กอกออันประเสริฐ กอกออันประเสริฐ"

นางความจริงมิว่าอย่างไร ก็ไม่ยินยอมกล่าววาจาสามคำนี้ออกมาบัดนี้เพราะเพื่อขอให้อุ้ยเชี่ยวปัอช่วยคน ได้แต่ส่งเสียงเรียกหา

อุ้ยเชี่ยวปัอยินดียิ่งหัวร่อฮาๆ กล่าวว่า

"ม่วยม่วย (น้องสาว) อันประเสริฐ ต้องการให้เรากอกอ (พี่ชาย) ทำอะไร?"

ดรุณีน้อยอับอายจนหน้าแดงฉาน กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าขอให้ท่านช่วยเหลือซือเจ้าเรา"

สตรีใต้หน้าต่างกลับดื้อรั้นถือดียิ่ง กล่าวว่า

"เชี่ยวกุ่งจู้ อย่าได้ขอร้องมัน เกรงว่าเด็กน้อยนี้กระทั่งช่วยเหลือตัวเองยังทำไม่ได้"

อุ้ยเชี่ยวปัอแค่นเสียงดังเฮอะ กล่าวว่า

"เห็นแก่หน้าม่วยม่วยอันประเสริฐเรา ข้าพเจ้าพานจะช่วยเหลือท่าน ม่วยม่วยอันประเสริฐ ท่านต้องการให้ข้าพเจ้าช่วยเหลือซือเจ้าท่าน ภาย หน้าท่านต้องเรียกหาข้าพเจ้าเป็นกอกออันประเสริฐตลอดกาล"

ดรุณีน้อยกล่าวว่า

"ท่านต้องการให้เรียกหาอย่างไร มิว่าเป็นแป๊ะแปะ (ลุง) อันประเสริฐ เจกเจ่ก (อา) อันประเสริฐ ข้าพเจ้าล้วนปฏิบัติตาม"

อุ้ยเซี่ยวป้อหัวร่อพลางกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าต้องการกอกออันประเสริฐเท่านั้น"

"อย่างนั้นข้าพเจ้าจะเรียกหาท่านเป็น...กอกออันประเสริฐตลอดกาล"

จบคำ ผลักไสอุ้ยเซี่ยวป้อเบาๆ อุ้ยเซี่ยวป้อกระโดดออกจากหน้าต่าง เห็นสตรีชุดดำนางหนึ่งขดกายนอนฟุบกับพื้น จึงกล่าว

"ราชองครักษ์ภายในวังจะคร่ากุมท่านไป สับท่านเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย"

สตรีนางนั้นกล่าวว่า

"อย่างนั้นย่อมมีคนล้างแค้นให้กับเราเอง"

"เอียเท้าน้อยปากกล้านัก เหล่าราชองครักษ์จะไม่สังหารท่านในบัดดล หากแต่...เปลื้องเสื้อผ้าของท่านจนเปลือยเปล่า"

สตรีนางนั้นใจหายวาบ กล่าวว่า

"ท่านสังหารเราในมีดเดียวเถอะ"

อุ้ยเซี่ยวป้อหัวร่อพลางกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไยต้องสังหารท่าน? ข้าพเจ้าก็จะเปลื้องอาภรณ์ท่าน ให้ท่านเป็นภรรยาเรา"

พลางกัมกายลงโอบอุ้มนางขึ้น

สตรีนางนั้นร้อนรุ่มใจยิ่ง สะบัดฝ่ามือตบใส่ใบหน้าอุ้ยเซี่ยวป้อ แต่ในยามบาดเจ็บบอบช้ำ ปราศจากเรี่ยวแรงใด เพียงกระทบถูกใบหน้าอุ้ยเซี่ยวป้อเบาๆ อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ท่านยังมิทันเป็นภรรยาเรา กลับเกาคันให้กับสามีแล้ว"

พลางลอยตัวขึ้น ถลันเข้าห้องมา

ครุณีน้อยยินดียิ่ง สะอึกมาโอบอุ้มสตรีนางนั้น วางลงบนเตียงอย่างแผ่วเบา อุ้ยเชี่ยวปัอรู้สึกพฤติการณ์ของตนคราหนี้ล่อแหลมเสี่ยงอันตรายยิ่ง ดังนั้นทะยานออกนอกหน้าต่างอีกครา ตรวจตราละแวกพุ่มไม้ดอกภูเขาจำลองตลบหนึ่ง เห็นมีซากศพรวมสองซาก ซากหนึ่งเป็นราชองครักษ์ภายในวัง อีกซากหนึ่งเป็นคนร้าย ล้วนขาดใจตายไป

อุ้ยเชี่ยวปัอพลันโอบอุ้มซากศพคนร้ายขึ้นวางลงเอนพิงขอบหน้าต่าง หันศีรษะเข้าหาห้องหับ สองเท้าเหยียบสู่ภายนอก จากนั้นยกมือดสั้นขึ้นแทงใส่กลางหลังซากศพหลายครา

ดรุณีน้อยร้องโพล่งว่า

"นั้นเป็นคนของตำหนักเรา เมื่อเสียชีวิตแล้วท่านไฉนทำลายซากศพอีก?"

อุ้ยเชี่ยวปัอแค่นเสียงดังเฮอะ กล่าวว่า

"หากคิดช่วยเหลือชีอเจ้าอันโสโครกของท่าน ได้แต่ทำเช่นนี้"

สตรีนั้นนอนอยู่บนเตียง แต่ยังสวนคำว่า

"ท่านจึงโสโครกเหม็นคลุ้ง"

อุ้ยเชี่ยวปัอกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ท่านยังมิได้สูดดมไฉนทราบว่าเหม็นคลุ้ง?"

"ห้องหับนี้มีกลิ่นเหม็นคละคลุ้ง สามารถสูดดมออก"

"ความจริงห้องหับหอมอบอวล ท่านพอเข้ามาจึงเหม็นคละคลุ้ง"

ดรุณีน้อยกล่าวอย่างร้อนรุ่ม

"สองท่านก็มิเคยพบพานมาก่อน ไฉนพอพบหน้ากลับทุ่มเถียงกัน? ชีอเจ้ ท่านไฉนมายังที่นี้? หรือคิดมาช่วยเหลือข้าพเจ้า?"

สตรีนางนั้นกล่าวว่า

"พวกเรามิทราบว่าท่านอยู่ที่นี้ เพียงแต่สืบเสาะไม่พบพานท่าน เข้าใจว่าต้องถูกชาวแมนจู..."

เอ่ยถึงตอนนี้ ลมหายใจอีคอัดติดขัด ไม่อาจเอ่ยสืบต่อ อุ้ยเชี่ยวปัอจึงกล่าว

"หากมิมีเรี่ยวแรงกล่าววาจา ก็กล่าวให้น้อยลงสักหลายคำเถอะ"

สตรีนางนั้นสวนคำว่า

"เราพานจะว่ากล่าว ท่านคิดทำอย่างไร?"

"ท่านหากมีความสามารถก็เอ่ยสืบไป กุ่งเจ้ชดช้อยนุ่มนวลกระไรปานนั้น มิคาดท่านกลับเป็นนางโสโครกที่ดุร้ายเผ็ดร้อน"

ดรุณีน้อยสอดคำขึ้น

"ท่านยังมิทราบ ซือเจ้าประเสริฐเลิศยิ่ง ท่านอย่าได้ด่านาง นางก็ไม่มีโทสะ ซือเจ้ ท่านได้รับบาดเจ็บที่ใด? อาการหนักหนาหรือไม่?"

อุ้ยเชี่ยวปัอกล่าวว่า

"พลังฝีมือนางใช้ไม่ได้ กลับบุกเข้าวังมา อาการย่อมหนักหนาสาหัสยิ่ง ดูท่ามิอาจมีชีวิตรอดถึงยามฟ้าสางสว่าง"

ดรุณีน้อยกล่าวอย่างหวั่นไหว

"ย่อมไม่ กอกอ...อันประเสริฐ ท่านต้องครุ่นคิดหาทางช่วยเหลือซือ-เจ้เรา"

สตรีนางนั้นกระซากเสียงว่า

"เรายินยอมตาย ไม่ต้องการความช่วยเหลือจากมัน เชี่ยวกุ่งจู้ เด็กน้อยนี้กลอกกลิ้งชั่วร้าย ท่านไฉนเรียกหามันเช่นนั้น?"

อุ้ยเชี่ยวปัอกล่าวว่า

"เรียกหาข้าพเจ้าว่ากระไร?"

สตรีนางนั้นกลับไม่หลงกล กล่าวว่า

"เรียกหาท่านเป็นวานรน้อย!"

อุ้ยเชี่ยวปัอสวนคำว่า

"ข้าพเจ้าเป็นวานรตัวผู้ ท่านเป็นวานรตัวเมีย!"

การทุ่มเถียงวิวาทกับสตรี อุ้ยเชี่ยวปัอฝึกฝนมาจากตึกเริงสราญ

จนช่ำชองชำนาญ มิทราบผ่านศึกคารมมามากมายเท่าใด ไหนเลยพ่ายแพ้ต่อนางได้?

สตรีนางนั้นได้ยินอุ้ยเชี่ยวป้อกล่าววาจาหยาบคาย ก็ไม่แยแสสนใจ เพียงส่งเสียงหอบหายใจ อุ้ยเชี่ยวป้อหยิบฉวยเชิงเทียนบนโต๊ะขึ้นกล่าวว่า

"พวกเราตรวจดูก่อนว่า นางได้รับบาดเจ็บที่ใด?"

ภายใต้เปลวเทียนสาดส่อง เห็นครึ่งซีกหน้าของนางแปดเปื้อนคราบโลหิต อายุประมาณสิบเจ็ดสิบแปดปี ใบหน้ารูปไข่ รูปเค้ากลับงามสะคราญยิ่งอดชมเชยมิได้

"ที่แท้นางโสโครกกลับเป็นโฉมสะคราญนางหนึ่ง"

ครุณีน้อยกล่าวว่า

"ท่านอย่าได้ด่าซือเจ้เรา นางความจริงเป็นโฉมสะคราญแห่งยุค"

"อืมม์ ข้าพเจ้าต้องรับนางเป็นภรรยาแน่นอน"

สตรีชุดดำใจหายวาบ คิดดิ้นรนลุกขึ้นตบตีคน แต่เพิ่งขยับเคลื่อนกายก็ครางเบาๆ ล้มกายลงดังเดิม

อุ้ยเชี่ยวป้อเติบใหญ่ขึ้นในซ่องคณิกา ย่อมเริ่มเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างบุรุษสตรี แต่ที่บอกว่า 'ต้องรับนางเป็นภรรยา' กลับมิใช่บังเกิดความคิดยึดครอง เพียงแต่มีนิสัยคึกคะนอง ชมชอบกลั่นแกล้งคน พอเห็นนางร้อนรุ่มใจปานนี้ก็กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ท่านมิต้องร้อนรุ่มไป ยังไม่ทันกราบไหว้ฟ้าดิน ไหนเลยเป็นสามีภรรยาได้? โอย ปากแผลท่านหลั่งโลหิต กลับแปดเปื้อนเตียงนอนข้าพเจ้าสกปรกไป"

พลันได้ยินเสียงฝีเท้าผู้คนดังสับสนเคลื่อนเข้าใกล้มาคนผู้หนึ่งกล่าวว่า

"กุ่ยกงกง ท่านปลอดภัยดีกระมัง?"

ที่แท้ราชองครักษ์ภายในวังหลังจากขับไล่คนร้ายล่าถอย ถวายการอารักขาฮ่องเต้ อ้วงไท้โหว ก็แบ่งกำลังมาพิทักษ์คุ้มครองขันทีอันดับสูง อุ้ยเชี่ยวป้อเป็นคนสนิทของกษัตริย์คังฮี จึงมีผู้คนรุดมาประจบสอพลอ

ดังนั้นอุ้ยเซี่ยวป๊อกล่าวเบาๆ กับตรุณีน้อยว่า

"รีบขึ้นเตียงไป"

จากนั้นคลี่ผ้าห่มห่มคลุมร่างบุคคลทั้งสอง ปล่อยม่านมุ้งลงร้องว่า

"พวกท่านรีบมา ที่นี้มีคนร้าย!"

สตรีชุดดำแตกตื่นตกใจยิ่ง แต่ในยามบาดเจ็บสาหัสไหนเลยขยับเคลื่อนไหวได้ ตรุณีน้อยกล่าวอย่างร้อนรุ่ม

"ท่านอย่าได้เรียกหาผู้อื่นมาคร่ากุมชีอเจ้เรา"

อุ้ยเซี่ยวป๊อกล่าวว่า

"นางไม่ยินยอมเป็นภรรยาเรา จะเกรงใจไปไย?"

เอ่ยถึงตอนนี้ ปรากฏราชองครักษ์สิบกว่าคนฮือโหมถึงนอกหน้าต่างคนผู้หนึ่งร้องโพล่งว่า

"ที่นี้มีคนร้าย?"

อุ้ยเซี่ยวป๊อกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"คนผู้นี้คิดบุกเข้าห้องเรา กลับถูกเราจัดการในมีดเดียว"

เหล่าราชองครักษ์ชูดบไฟขึ้น เห็นกลางหลังคนผู้นั้นได้รับบาดแผลหลายแห่ง ตามกรอบหน้าต่างบนพื้นดิน ล้วนแปดเปื้อนคราบโลหิต คนผู้หนึ่งกล่าวว่า

"กุ่ยกงกงได้รับความแตกตื่นแล้ว"

อีกผู้หนึ่งกล่าวว่า

"กุ่ยกงกงพลังฝีมือเลิศล้ำ พอกรีดมือวาดเท้าก็ปลิดชีวิตคนร้าย ต่อให้มาอีกหลายคน ล้วนต้องถูกฆ่าทิ้ง"

เหล่าราชองครักษ์พากันประจบสอพลอ ชมเชยว่าอุ้ยเซี่ยวป๊อพลังฝีมือสูงเยี่ยม ค่ำคืนนี้ประกอบความดีความชอบอีก อุ้ยเซี่ยวป๊อหัวร่อพลางกล่าวว่า

"ความดีความชอบกลับไม่มี คนร้ายนี้รับบาดเจ็บอยู่แล้ว จึงสังหารได้อย่างง่ายดาย"

ราชองครักษ์ผู้หนึ่งทอดถอนใจ กล่าวว่า

"ซีเล่าลักเสียชีวิตในการต่อสู้ ทอดซากศพอยู่ในละแวกใกล้เคียงคนร้ายขบวนนี้ดุร้ายอำมหิตนัก"

อุ้ยเชี่ยวป้อผงกศีรษะกล่าวว่า

"ทั้งหมดยังดงรุดไปถวายการอารักขาฮ่องเต้เจ้าชีวิต เราหาเป็นไรไม่"

"หน้าห้องบรรทมฮ่องเต้ ชุมนุมราชองครักษ์ถึงร้อยกว่าคน ขบวนศัตรูบ้างตกตาย บ้างหลบหนี ภายในวังนับว่าคืนสู่สภาพปกติแล้ว"

อุ้ยเชี่ยวป้อกล่าวว่า

"ทั้งหมดล้วนลำบากยากเย็น พรุ่งนี้เราจะกราบทูลฮ่องเต้ ขอบำเหน็จรางวัลให้ เพียงแต่จดจำชื่อแซ่ทุกท่านไม่หมดสิ้น ทุกท่านก็ประกาศชื่อแซ่มา ฮ่องเต้หากตรัสถามถึงรายนามผู้ปฏิบัติหน้าที่โดยเคร่งครัด เราจะเอ่ยถึงทุกท่าน"

เหล่าราชองครักษ์ยินดียิ่ง รีบประกาศชื่อตนเองออกมา อุ้ยเชี่ยวป้อมีความทรงจำแม่นยำ ท่องทวนรายนามผัดนทั้งหมดเที่ยวหนึ่ง พบว่ามิมีส่วนผิดพลาดจึงกล่าว

"ทั้งหมดไปลาดตระเวนสถานที่อื่น ไม่แน่นักว่าตามเงามืดยังมีคนร้ายเร้นกายอยู่ หากคร่ากุมทั้งเป็นพบว่าเป็นบุรุษ ก็ฟาดโบยอย่างดุดัน หากเป็นสตรีก็เปลื้องอาภรณ์รับไว้เป็นภรรยา"

เหล่าราชองครักษ์ล้วนหัวร่อฮาๆ ส่งเสียงรับคำ อุ้ยเชี่ยวป้อโบกมือกล่าวว่า

"หามซากศพไปเถอะ"

ราชองครักษ์ทั้งหมดรับคำ ชิงกันเคลื่อนย้ายซากศพล่าถอยจากไป อุ้ยเชี่ยวป้อปิดหน้าต่างหันกายกลับ ตลบม่านมุ้งเลิกผ้าห่มขึ้น ดรุณีน้อยกล่าวเสียงเจื้อยแจ้ว

"ท่านเลวยิ่ง กลับข่มขู่ขวัญพวกเราจนหวั่นไหว...โอย"

มิทันขาดคำ เหลือบเห็นผ้าห่มแปดเปื้อนคราบโลหิต ซือเจ้นางหน้า

ชีดเผือด ลมหายใจแผ่วล้ารวยริน

อุ้ยเซี่ยวป้อถามว่า

"นางรับบาดเจ็บที่ใด? รีบห้ามโลหิตให้กับนาง"

สตรีชุดดำส่งเสียงว่า

"ท่าน...ท่านหลีกไป เซี่ยวกุ่งจู้ เรา...เรารับบาดเจ็บบริเวณทรวงอก"

อุ้ยเซี่ยวป้อคิดกลั่นแกล้งหยอกเย้านางอีกหลายคำ แต่เห็นโลหิตหลั่งไหลมากมายยิ่ง จึงเบือนหน้าไป ปากกล่าวว่า

"ปากแผลหลั่งโลหิต มีอันใดน่าดู? กุ่งจู้ ท่านมียาสมานแผลหรือไม่?"

ครุณีน้อยส่งเสียงปฏิเสธ จากนั้นเปลื้องอาภรณ์ให้กับสตรีชุดดำ พลันร้องโพล่งว่า

"โอ แล้วนี่จะทำอย่างไร?"

อุ้ยเซี่ยวป้อเหลียวหน้ากลับมา เห็นใต้ราวนมข้างขวาของสตรีชุดดำมีปากแผลยาวสองนิ้วสายหนึ่ง โลหิตสดๆ ยังไหลหลั่งออกมา ครุณีน้อยอายุเยาว์ไร้ประสบการณ์ จึงมือไม้สั่นเป็นพัลวัน กล่าวเสียงสั่นเครือ

"ท่านรีบช่วยเหลือซือเจ้ข้าพเจ้าด้วย"

สตรีชุดดำทั้งแตกตื่นทั้งอับอาย กล่าวว่า

"อย่าได้...ให้มันชมดู"

อุ้ยเซี่ยวป้อเห็นนางหลั่งโลหิตไม่หยุดยั้ง จึงกวาดตาสำรวจมอง คิดเสาะหาสำลีเศษผ้าปิดปากแผลของนาง พลันเหลือบเห็นในชามเคลือบยังหลงเหลือกาวน้ำผึ้งผสมเม็ดบัวผงไข่มุกอยู่ครึ่งหนึ่ง จึงกล่าวอย่างยินดี

"ตัวยาอันล้ำค่านี้ สามารถห้ามโลหิตได้"

พลางกอบขึ้นกำหนึ่ง พอกลงบนปากแผลของนาง

น้ำผึ้งเป็นของเหลวข้นเหนียวเกาะติดกับปากแผล โลหิตจึงหยุดไหล ดังนั้นอุ้ยเซี่ยวป้อจัดการพอกกาวน้ำผึ้งที่หลงเหลือลงบนปากแผลของนาง นิ้วมือตนเองก็แปดเปื้อนไปด้วยคราบน้ำผึ้ง เห็นปลายปทุมถันของนางเต้นระริก จอมเสเพลนี้ไม่อาจสะกดควบคุมอารมณ์คึกคะนองได้ ปาดมือ

ลงบนปทุมถันของนาง

สตรีชุดดำขุ่นแค้นจนแทบสิ้นสติ กล่าวว่า

"เซี่ยว...เซี่ยวกุ่งจู้ ฆ่ามันให้กับเรา"

ดรุณีน้อยกล่าวว่า

"ซือเจ้ เขากำลังรักษาบาดเจ็บให้กับท่าน"

สตรีชุดดำคับแค้นที่ไม่สามารถขยับเคลื่อนไหว มิทราบทำอย่างไรได้ อุ้ยเซี่ยวป้อพลันกล่าวว่า

"ท่านรีบจี้สกัดจุดของนาง อย่าให้นางส่งเสียงเคลื่อนไหวโดยพลการ ไม่เช่นนั้นหากหลั่งโลหิตมิหยุดยั้ง จะมีอันตรายถึงแก่ชีวิต"

ดรุณีน้อยรับคำ จี้สกัดจุดบริเวณชายโครง ข้อเท้าของสตรีชุดดำหลายแห่ง กล่าวว่า

"ซือเจ้อย่าได้เคลื่อนไหวโดยพลการ"

ยามนี้บริเวณหัวเข่าขวาของนางก็ปวดแปลบปลาบสุดทนทาน น้ำตาเอ่อคลอหน่วย แทบหยดหยาดออกมา อุ้ยเซี่ยวป้อหวนนึกถึงเมื่ออายุยังเยาว์ ต่อยตีกับทารกซุกซนในเมืองเอี้ยงจิว หากมีคนกระดูกแขนขาหัก แพทย์พยาบาลจะใช้แผ่นไม้ประกบตำแหน่งนั้นไว้ พอกสมุนไพรตัวยาให้ ดังนั้นหักขาเก้าอี้สองข้างประกบข้อเท้าขวาของนางไว้ ใช้เชือกรัดพันอย่างแนบแน่น แต่แล้วครุ่นคิดขึ้น

'เราจะเสาะหาตัวยาได้อย่างไร?'

ขบคิดชั่วขณะ พลันนึกได้วิธีการหนึ่ง กล่าวกับดรุณีน้อยว่า

"พวกท่านนอนอยู่บนเตียงอย่าได้ส่งเสียงเด็ดขาด"

จบคำ ปล่อยม่านมุ้งลง เป่าเปลวเทียนดับทิ้ง หมุนกายหมายจากไป ดรุณีน้อยกล่าวอย่างร้อนรุ่ม

"ท่าน...คิดไปที่ใด?"

"ไปเสาะหายารักษาข้อเท้าท่าน"

"ท่านรีบกลับมาแต่เนิ่นๆ"

อุ้ยเซี่ยวป้อรับคำ ฟังจากสำเนียงดรุณีน้อย กลับทุ่มเทความหวังทั้งมวลอยู่ที่ตน อดภาคภูมิใจมิได้ ถอดกลอนประตูหมายออกไป แต่แล้วรู้สึกไม่เหมาะสมเปลี่ยนเป็นกระโดดออกทางหน้าต่าง ปิดหน้าต่างลง เมื่อเป็นเช่นนี้ นอกจากอ้วงไท้โหว ดังฮีฮ่องเต้ มิว่าผู้ใดก็ไม่กล้าล่วงล้ำห้องพักของตนโดยพลการ

ไปได้สิบกว่าก้าว รู้สึกบริเวณชายโครงยังปวดแปลบปลาบ ต้องครุ่นคิดขึ้น

'อ้วงไท้โหวคิดสังหารเราด้วยอำมหิต หากอยู่ในวังสืบไป ชีวิตเราอุ้ยเซี่ยวป้อเกรงว่ายากจะรักษาไว้ได้ สมควรหลบลี้จากไปแต่เนิ่นๆ จึงถูกต้อง'

อุ้ยเซี่ยวป้อมุ่งตรงไปยังที่ซึ่งปรากฏแสงไฟ กลับเห็นราชองครักษ์หลายคนกำลังลาดตระเวณสังเกตการณ์ พอพบเห็นอุ้ยเซี่ยวป้อ ล้วนสะอึกเข้ามารับหน้า อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวถามว่า

"ราชองครักษ์ ฝ่ายเรารับบาดเจ็บมากน้อยเท่าใด?"

"เรียนกงกง มีเจ็ดแปดคนรับบาดเจ็บสาหัส สิบเอ็ดสิบสองคนรับบาดเจ็บเล็กน้อย"

"ทั้งหมดรักษาบาดเจ็บอยู่ที่ใด นำพาเราไปชมดู"

ราชองครักษ์พากันกล่าวว่า

"กงกงห่วงใยกังวลพวกเรา เป็นที่สำนึกตื้นตันนัก"

ครั้นแล้ว ราชองครักษ์สองคนทำหน้าที่นำทางชักนำอุ้ยเซี่ยวป้อถึงที่พำนักเหล่าราชองครักษ์ เห็นราชองครักษ์เกือบยี่สิบคนนอนอยู่บนแคร่ในห้องโถง แพทย์หลวงสี่คนกำลังรักษาพยาบาล

อุ้ยเซี่ยวป้อเข้าไปปลอบประโลม ชมเชยทั้งหมดกำลังขวัญกล้าแข็งสามารถประหัตประหารศัตรูแตกกระจัดกระจาย พร้อมกับสอบถามถึงชื่อแซ่เหล่าผู้รับบาดเจ็บ เหล่าราชองครักษ์พอฟังถ้อยคำคารมอุ้ยเซี่ยวป้อถึงกับคึกคักขึ้นอักโข รู้สึกปากแผลกลับไม่เจ็บปวดรวดร้าวกระไร

อุ้ยเซี่ยวปัอถามว่า

"ฝ่ายตรงข้ามที่แท้เป็นคนในเส้นทางใด?"

ราชองครักษ์ผู้หนึ่งกล่าวว่า

"คล้ายเป็นชาวฮั่นทั้งสิ้น เพียงมิทราบจับเป็นศัตรูได้หรือไม่?"

อุ้ยเซี่ยวปัอสอบถามถึงสภาพการณ์ต่อสู้ที่ผ่านมา สายตากลับชำเลืองแลวิธีการใช้ตัวยาของแพทย์หลวง เห็นอาการบาดเจ็บของเหล่าทหารที่ได้รับหากมิใช่ถูกดาบกระบี่ทำร้าย ก็ถูกหมัดฝ่ามือกระแทกบอบช้ำหรือกระดูกหักคลาดเคลื่อน อุ้ยเซี่ยวปัอจึงกล่าว

"เหล่าคนร้ายไม่ถูกกวาดล้างจนสิ้นซาก อาจย้อนกลับมาอีก เราสมควรพกยารักษาบาดเจ็บติดตัว หากราชองครักษ์ใดรับบาดเจ็บไม่ทันเรียกหาแพทย์หลวง ก็จะรักษาพยาบาลให้ก่อน"

เหล่าราชองครักษ์ล้วนกล่าวว่า

"กุ่ยกงกงห่วงใยกังวลพวกเรา เป็นที่ซึ้งใจของพวกเรายิ่ง"

อุ้ยเซี่ยวปัอให้แพทย์หลวงห่อตัวยารักษาบาดเจ็บทุกประเภทรวมเป็นห่อใหญ่ ซุกเก็บไว้ในอกเสื้อ สอบถามถึงวิธีใช้ จากนั้นปลอบประโลมอีกครู่ใหญ่ เหล่าราชองครักษ์หลังจากถูกฝ่ายตรงข้ามทำร้ายบาดเจ็บสำนึกว่าฝีมือต่ำต้อยน้อยนิด ขณะท้อแท้ทอดอาลัย พลันรับคำชมเชยจากกุ่ยกงกง ซึ่งเป็นคนสนิทของฮ่องเต้ ถึงกับเบิกบานสำราญใจแทบปรารถนาให้บาดแผลบนร่างยืดยาวขึ้นอีกหลายนิ้ว

อุ้ยเซี่ยวปัอเมื่อกลับถึงภายในห้อง ก็หยุดยั้งที่นอกหน้าต่าง ก่อนกล่าวเบาๆ

"กุ่งจู้ เรากลับมาแล้ว"

ได้ยินดรุณีน้อยกล่าวด้วยความยินดี

"ข้าพเจ้ารอคอยท่านเนิ่นนานนัก"

อุ้ยเซี่ยวปัอเปิดหน้าต่างทะยานเข้าสู่ห้อง ปิดหน้าต่างลงดังเดิม จุดเทียนไขสว่างไสว เห็นทั้งสองนอนเคียงคู่กัน

สตรีชุดดำพอประสานสบตากับอุ้ยเซี่ยวป้อก็พริ้มตาลง ดรุณีน้อยกลับเบิ่งตาสุกใสกลมโตจ้องมองอุ้ยเซี่ยวป้อ ประกายตาเปี่ยมแววปลาบปลื้มประโลมใจ

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

"กุ่งจู้ ข้าพเจ้าจะพอกตัวยาให้กับท่าน"

"ไม่ รีบรักษาพยาบาลซือเจ้เราก่อน ท่านมอบตัวยาแก่ข้าพเจ้าข้าพเจ้าจะพอกทาให้กับนาง"

"ไฉนท่านเอ่ยเราเอ่ย ไม่เรียกขานแม้สักคำเดียว?"

ดรุณีน้อยกล่าวอย่างขวยเขินเอียงอาย

"ท่านที่แท้มีนามว่ากระไร ข้าพเจ้าได้ยินพวกมันเรียกหาท่านเป็นกุ่ยกงกง"

"นั่นเป็นถ้อยคำที่พวกมันใช้เรียกหาเรา ท่านต้องเรียกขานอย่างไร?"

ดรุณีน้อยพริ้มตาลง กล่าวเบาๆ

"ข้าพเจ้าสามารถเรียกหาท่านเป็น...กอกออันประเสริฐในใจ แต่หากให้เปล่งจากปาก รู้สึก...รู้สึกไม่สะดวกนัก"

"อย่างนั้นพวกเราผ่อนผันเป็นว่า หากมีบุคคลอื่นอยู่ข้างเดียง เราเรียกท่านเป็นกุ่งจู้ท่านเรียกเราเป็นกุ่ยตั่วกอ(พี่ใหญ่) หากมิมีผู้อื่นอยู่ร่วมด้วย เราจะเรียกขานม่วยม่วยอันประเสริฐ ท่านก็เรียกขานว่ากอกออันประเสริฐ"

ดรุณีน้อยมิทันตอบคำ สตรีชุดดำพลันลืมตาขึ้น กล่าวว่า

"เซี่ยวกุ่งจู้ มันคิดเอารัดเอาเปรียบท่าน อย่าได้คล้อยตามมัน"

อุ้ยเซี่ยวป้อแค่นเสียงกล่าวว่า

"มิใช่ต้องการให้ท่านเรียกหา เกี่ยวข้องอันใดกับท่าน? ท่านแม้เรียกข้าพเจ้าเป็นกอกออันประเสริฐ ข้าพเจ้ากลับไม่ต้องการ"

ดรุณีน้อยกล่าวถามว่า

"อย่างนั้นท่านต้องการให้นางเรียกหาว่ากระไร?"

"นอกจากนางจะเรียกข้าพเจ้าเป็นสามีสุดที่รัก"

สตรีชุดดำหน้าแดงวูบ สวนคำว่า

"ท่านหากคิดเป็นสามีผู้อื่น มีแต่ถือกำเนิดจุติใหม่"

ความหมายในวาจาคือ อุ้ยเชี่ยวปัอเมื่อถูกตอนเป็นขันที ก็สูญเสียสมรรถภาพในทางเพศไป

ครุณีน้อยกล่าวว่า

"เอาเถอะ สองท่านพอพบหน้าไฉนทุ่มเถียงกัน? กุ่ยตั่วกอ โปรดมอบตัวยาแก่ข้าพเจ้า"

"ข้าพเจ้าจะพอกตัวยาให้กับท่านก่อน"

พลางเลิกผ้าห่ม ม้วนชายกระโปรงครุณีน้อยขึ้น พอกทาตัวยาลงยังกระดูกหัวเข่าซึ่งคลาดเคลื่อนของนาง

ครุณีน้อยกล่าวอย่างจริงใจ

"ขอบคุณท่าน"

"มิทราบภรรยาเราเรียกว่าอะไร?"

ครุณีน้อยงงงันวูบ ทวนคำว่า

"ภรรยาท่าน?"

อุ้ยเชี่ยวปัอบุ้ยปากไปยังสตรีชุดดำคราหนึ่ง ครุณีน้อยยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

"ท่านชมชอบล้อเล่นนัก ซือเจ้ เราแซ่ปิง นาม..."

สตรีชุดดำกล่าวอย่างร้อนรุ่ม

"อย่าได้บอกต่อมัน"

อุ้ยเชี่ยวปัอพอฟังว่านางแซ่ปิง พลันประหวัดนึกถึงตอนที่เดินทางสู่นครหลวง พบพานหนึ่งบุรุษหนึ่งสตรีสังกัดตำหนักตระกูลมก เม้าจับโป้ยถึงกับแตกตื่นจนขวัญหนีดีฝ่อ ใช้แส้หวดโบยตน เพียงแต่บุรุษสตรีคู่นั้นอายุสูงวัยกว่าสตรีชุดดำเบื้องหน้าหลายขวบปี จึงกล่าว

"เราย่อมทราบว่านางแซ่ปิง เรายังมีตั่วอี้ (พี่สาวของภรรยา) และตั่วกู๋ (พี่ชายภรรยา) อีกผู้หนึ่ง"

ดรุณีน้อยกล่าวอย่างสงสัยใจ

"ตั่วกู๋ ตั่วอี้อันใด?"

"นางยังมีเจ้เจ้และกอกอดนหนึ่งใช่หรือไม่? นั่นเป็นตั่วอี้และตั่วกู๋เรา"

"ที่แท้พวกท่านเป็นญาติสนิทกัน"

นางบริสุทธิ์ไร้เดียงสา มิเข้าใจว่าอุ้ยเชี่ยวป้อกำลังเอาเปรียบทางถ้อยคารม สตรีชุดดำกล่าวว่า

"เชี่ยวกุ่งจู้ อย่าได้สนทนากับมัน เด็กผู้นี้เลวยิ่ง หากมีญาติสนิทเช่นนี้นับเป็นเคราะห์กรรมมหันต์"

อุ้ยเชี่ยวป้อหัวร่อฮาๆ มอบตัวยาต่อดรุณีน้อยก้มกายลงกล่าวเบาๆ ที่ริมใบหูของนางว่า

"ม่วยม่วยอันประเสริฐ ท่านลอบบอกต่อเราว่านางมีนามว่ากระไร"

แต่ทว่าดรุณีทั้งสองร่วมเรียงเคียงหมอนกัน อุ้ยเชี่ยวป้อแม้กล่าวอย่างแผ่วเบา ยังคงถูกสตรีชุดดำได้ยิน รีบกล่าวว่า

"อย่าได้บอกไป"

อุ้ยเชี่ยวป้อหัวร่อพลางกล่าวว่า

"ไม่บอกก็ได้ ข้าพเจ้าจะจุมพิตแก้มด้านนี้ แล้วจุมพิตแก้มด้านนั้น ท่านที่แท้ต้องการให้จุมพิต หรือยินยอมบ่งบอกนามมา?"

สตรีชุดดำไม่สามารถเคลื่อนไหว ถูกก่อกวนจนขุ่นแค้นยิ่ง แต่หนึ่งนั้นอุ้ยเชี่ยวป้ออายุยังเยาว์ อีกประการฟังจากปากคำเหล่าราชองครักษ์ทราบว่าฝ่ายตรงข้ามเป็นขันที เพียงแต่คารมกลอกกลิ้งซุกซนมิสามารถก้าวร้าวล่วงเกินจริงๆ ในใจกลับไม่ประหวั่นลนลานกระไร เห็นเขาโน้มหน้ามาคล้ายคิดจุมพิตจริงๆ จึงกล่าว

"ก็ได้ บอกต่อปีศาจน้อยเถอะ"

ดรุณีน้อยหัวร่อพลางกล่าวว่า

"ซือเจ้เราแซ่ปึงนามอี่ (หรรษา)"

อุ้ยเชี่ยวป้อก็มิทราบว่าคำ 'อี่' เขียนอย่างไร ปากยังกล่าวว่า

"ชื่อนี้นับว่าพอใช้ได้ ไม่ไพเราะกระไร กุ่งจู้ท่านเรียกว่ากระไร?"

"ข้าพเจ้าเรียกว่ามกเกี่ยมพิ้ง"

"อืมม์ ชื่อนี้ดีกว่ามากนัก"

สตรีชุดดำปิงอี่กล่าวว่า

"มิทราบแซ่สูงส่ง นามยิ่งใหญ่ของท่านดีเลิศอย่างไร?"

อุ้ยเชี่ยวป้อขบคิดในใจ

'เราไม่อาจบอกชื่อแท้จริงออกไป ส่วนนามเชี่ยวกุ่ยจื้อก็มิเลิศล้ำกระไร'

ดังนั้นกล่าวว่า

"เราแซ่อั้ว (เรา) เป็นขันทีภายในวัง ทั้งหมดล้วนเรียกหาเป็น 'อั้ว-เล่ากง' (แปลว่าสามีเรา)"

ปิงอี่แค่นหัวร่อกล่าวว่า

"สามีเรา? นามนี้กลับ..."

เอ่ยถึงตอนนี้ จึงสำนึกว่าหลงกลอุบายเขา ต้องร้องเพ้ยออกมา

ดรุณีน้อยมกเกี่ยมพิ้งกล่าวว่า

"ท่านหลอกลวงคนอีก ข้าพเจ้าได้ยินเหล่าราชองครักษ์เรียกท่านเป็นกุ่ยกงกง หาใช่แซ่อั้วไม่"

อุ้ยเชี่ยวป้อกล่าวอย่างเป็นจริงเป็นจัง

"สำหรับบุรุษ เรียกเราเป็นกุ่ยกงกง สตรีล้วนเรียกเป็นอั้วเล่ากง (สามีเรา)"

ปิงอี่สอดคำขึ้น

"เราทราบว่าท่านเรียกว่าอะไร"

อุ้ยเชี่ยวป้อสะท้านใจเล็กน้อย กล่าวว่า

"ท่านทราบได้อย่างไร?"

"เราทราบว่าท่านแซ่เหลวนามไหล ชื่อเล่นว่าบัดซบ"

อุ้ยเชี่ยวป้อหัวร่อฮาๆ ออกมา เห็นปิงอี่หลังจากกล่าววาจาชั่วขณะ

ลมหายใจก็เร่งร้อนขึ้นมา จึงกล่าว

"ม่วยม่วยอันประเสริฐ ท่านพอกทายาให้กับนางเถอะ เราอั้วเล่ากง มีภรรยาเพียงคนเดียว ภรรยานี้หากตายไป ก็ยากที่จะแต่งภรรยาคนที่สองได้"

มกเกี่ยมพิ้งกล่าวว่า

"ซือเจ้าเราบอกว่าท่านเหลวไหล นับว่าไม่ผิดจริงๆ"

พลางปล่อยม่านมุ้งลงเลิกผ้าห่มที่ปิดคลุมทรวงอกปิงอี่ขึ้น เอ่ยสืบต่อ

"กุ่ยตั่วกอ ท่านหลังจากพอกตัวยาให้กับซือเจ้าเรา โลหิตก็หยุดไหลแล้ว"

ที่แท้วัตถุประเภทน้ำผึ้ง มีประสิทธิภาพในการห้ามโลหิตอยู่บ้าง กอปรกับขันเหนียวยิ่ง จึงแนบติดกับปากแผล ห้ามโลหิตไม่หลั่งไหลออกมา อุ้ยเซี่ยวป้อพอฟังก็ประโคมโหมว่า

"ท่านคงเชื่อถือแล้วว่า ตัวยาของเรานี้วิเศษเลิศล้ำเพียงไหน น่าเสียดายที่พอกทาทรวงอกของนาง ภายหน้าบาดแผลทุเลา ส่วนทรวงอกงดงามจนจันทราหลบเร้นหาย บุปผาสะเทิ้นอาย แต่ก็มิสามารถเห็นได้"

มกเกี่ยมพิ้งหัวร่อคิกกล่าวว่า

"ท่านมีอารมณ์ขันจริงๆ"

"กุ่งจู้ปาดตัวยาห้ามโลหิตเหล่านั้นออก แล้วค่อยพอกยาสมานแผลลงไป"

"ทราบแล้ว"

ยามนั้น นอกประตูพลันบังเกิดเสียงฝีเท้าดังใกล้มา คนผู้หนึ่งกล่าวเสียงกังวาน

"กุ่ยกงกง ท่านนอนแล้วหรือไม่?"

อุ้ยเซี่ยวป้อส่งเสียงไป

"นอนแล้ว เป็นท่านใดกัน? มีเรื่องอันใด? รอไว้วันพรุ่งค่อยว่ากล่าวกัน"

ผู้คนที่เบื้องนอกกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าซุ่ยตง"

อุ้ยเชี่ยวปัอใจหายวาบกล่าวว่า

"โอ ที่แท้เป็นซุ่ยฮู่จังก้วง (รองผู้ดูแล) ให้เกียรติมา มิทราบ...มีเรื่องใด?"

ที่แท้ซุ่ยตงผู้นี้เป็นรองหัวหน้าราชองครักษ์ ปกติอุ้ยเชี่ยวปัอโอภาปราศรัยกับเหล่าราชองครักษ์ ทุกผู้คนล้วนบอกว่า ซุ่ยตงมีพลังฝีมือสูงเยี่ยม เพียงแต่ระหว่างนี้มักปฏิบัติภารกิจทางภายนอก อุ้ยเชี่ยวปัอยังไม่เคยพบพานมาก่อน

ซุ่ยตงกล่าวว่า

"ข้าพเจ้ามีเรื่องรีบด่วนประการหนึ่ง คิดหารือกับกุ่ยกงกง"

อุ้ยเชี่ยวปัอขบคิดอย่างว่องไว

'ยามดึกดื่นค่อนคืน มันมายังห้องหับเราไยกัน? คงทราบว่าห้องหับเราซุกซ่อนศัตรูภายนอก คิดเข้ามาตรวจค้น แล้วนี่จะทำอย่างไร? เราหากไม่เปิดประตูมันย่อมต้องทลายประตูเข้ามา ครุณีทั้งสองล้วนรับบาดเจ็บคิดหลบหนีก็มิทันท่วงที ฟังจากเสียงฝีเท้า มีแต่มันรุดมาเพียงลำพัง เราได้แต่ถ่วงเวลา พลิกแพลงไปตามสถานการณ์'

ความคิดมิทันสิ้นสุด ซุ่ยตงกล่าวอีกว่า

"เรื่องนี้มีความสำคัญใหญ่หลวง กุ่ยกงกงเปิดประตูเถอะ"

อุ้ยเชี่ยวปัอส่งเสียงรับคำ มุดกายเข้ามาในม่านมุ้ง กล่าวเบาๆ

"อย่าได้ส่งเสียงเด็ดขาด"

เดินมายังห้องด้านนอก ตัดใจอย่างเด็ดเดี่ยวเปิดประตูออก เห็นหน้าประตูยืนหยัดด้วยชายกลางคน ร่างบึกบึนสูงใหญ่ผู้หนึ่ง ส่วนสูงของตนมิถึงช่วงคอฝ่ายตรงข้าม ย่อมต้องเป็นรองหัวหน้าราชองครักษ์นามซุ่ยตง

ซุ่ยตงประสานมือกล่าวว่า

"รบกวนกงกงแล้ว"

อุ้ยเซี่ยวป้อสำรวจดูสีหน้าฝ่ายตรงข้าม เห็นซุ่ยตงปราศจากรอยแย้มยิ้ม แต่ก็ไม่มีแววขุ่นเคือง มิทราบมีความในใจใด? จึงกล่าว

"ฮู่จังก้วงมีเรื่องสำคัญใดหรือ?"

ขณะว่ากล่าว หาได้เชื้อเชิญฝ่ายตรงข้ามเข้าห้อง กริ่งเกรงว่ามันจะพบเห็นปิงอี่และมกเกี่ยมพิ้ง

ซุ่ยตงกล่าวว่า

"เมื่อครู่ข้าพเจ้าได้รับพระบรมราชโองการจากอ้วงไท้โหว ทราบว่าคนร้ายที่มาในค่ำคืนนี้เป็นกุ่ยกงกงชักนำเข้ามา!"

อุ้ยเซี่ยวป้อพอฟังคำ 'อ้วงไท้โหว' ก็ฉุกคิดว่าผิดท่าไป กล่าวว่า

"นั่นประหลาดแท้ เมื่อครู่เราไปเข้าเฝ้าฮ่องเต้พระองค์กลับตรัสว่า 'ซุ่ยตงกำเริบเสิบสานนัก เพิ่งกลับถึงพระราชวัง ก็..."

ซุ่ยตงสะท้านใจอย่างรุนแรง ความจริงอ้วงไท้โหวเบิกตัวมันเข้าเฝ้าระบุว่าคนร้ายที่เข้าวังมาในคืนนี้ลอบสมคบคิดกับเซี่ยวกุ่ยจี้อให้ปลิดชีวิตอ้วงไท้โหว มิคาดฮ่องเต้กลับตรัสเช่นนี้ มันทราบว่าเซี่ยวกุ่ยจี้อเป็นคนสนิทของคังฮีฮ่องเต้ วาจานี้คงมิแปลกปลอมรีบถามว่า

"ฮ่องเต้ยังตรัสว่ากระไร?"

อุ้ยเซี่ยวป้อที่พร่ำกล่าวเหลวไหล เพียงเพื่อยืดเวลา พอเห็นฝ่ายตรงข้ามหลงกลติดกับดักตน จึงกล่าว

"ฮ่องเต้สั่งเรารอจนฟ้าสางสว่าง ให้สอบถามต่อเหล่าราชองครักษ์ว่าซุ่ยตงได้รับการบงการจากผู้ใดชักนำคนร้ายเข้าวัง มีแผนการชั่วร้ายใดบ้าง?"

"ฮ่องเต้ไฉนระบุว่าเรา...เราชักนำคนร้ายเข้าวัง เป็นคนโฉดชั่วใดเพ็ดทูลฮ่องเต้?"

มันแม้มีพลังฝีมือสูงเยี่ยม ไหวพริบปฏิภาณปราดเปรื่อง แต่ยามกะทันหันถูกปรักปรำว่าเป็นคนทรยศ มีโทษทัณฑ์ประหารทั้งตระกูล ไหนเลยไม่ประหวั่นลนลาน? อุ้ยเซี่ยวป้อจึงโป้ปดสืบไป

"ฮ่องเต้ลอบตรัสต่อเราว่า 'ซุ่ยตงหากทราบระแคะระคาย ย่อมต้อง

มาสังหารเจ้า เจ้าต้องระมัดระวังให้มากไว้'

"ข้าพเจ้าบอกว่า ซุ่ยตงต่อให้มีขวัญกล้าเทียมฟ้าก็มิกล้าฆ่าคนในพระราชวัง ไม่เช่นนั้นไยมิใช่เปิดเผยโฉมหน้าแท้จริงออกมา?"

ซุ่ยตงกล่าวอย่างร้อนรุ่ม

"ท่าน...ท่านกล่าวเหลวไหล เราหาได้ชักนำคนร้ายเข้าวังมาไม่"

"เป็นเช่นนั้นจริง?"

"ย่อมแน่นอน อ้วงไท้โหวยังทรงระบุว่า ท่านเป็นคนชักนำคนร้ายเข้าวัง"

อุ้ยเชี่ยวป้อกล่าวว่า

"เกรงว่าเราสองล้วนถูกคนร้ายใส่ไคล้ปรักปรำ ฮู่จ้งก้วงท่านมิต้องกังวล เราจะไปกราบทูลฮ่องเต้ให้กับท่าน ขอเพียงท่านไม่ได้ชักนำศัตรูภายนอกเข้ามา เรื่องนี้ย่อมต้องคลี่คลายกระจ่างชัด"

"ตกลง ท่านตามเราไปเข้าเฝ้าอ้วงไท้โหวเถอะ"

ซึ่งความจริงอ้วงไท้โหวสั่งมันพอพบเห็นเชี่ยวกุ่ยจื้อก็ลงมือปลิดชีวิต แต่มันทราบว่าฝ่ายตรงข้ามเป็นคนสนิทของฮ่องเต้ มิกล้าลงมือในบัดดล พอฟังวาจาประดานี้ ยิ่งไม่กล้าสังหารโดยพลการ อุ้ยเชี่ยวป้อกล่าวว่า

"ยามดึกดื่นค่อนคืน ไปเข้าเฝ้าอ้วงไท้โหวไยกัน? เกรงว่ารอสักครู่จะมีคนรับบัญชามาคร่ากุมท่าน ท่านมิอาจต่อต้านขัดขืนเด็ดขาด หากขัดขืนการจับกุม ก็ไม่สามารถลบล้างความผิดได้"

ซุ่ยตงแม้ไม่เชื่อถือวาจาอุ้ยเชี่ยวป้อโดยสนิทใจ แต่ยามกะทันหันเผชิญเหตุแปรเปลี่ยนเช่นนี้ อดจิตใจหวั่นไหวมิได้ มุ่งหวังให้อุ้ยเชี่ยวป้อแก้ต่างฮ่องเต้ แต่อ้วงไท้โหวทรงบัญชามาอย่างเข้มงวด ได้แต่นำพาฝ่ายตรงข้ามไปเข้าเฝ้าอ้วงไท้โหวก่อน จึงกล่าว

"เราไม่มีความผิด ไฉนต้องขัดขืนการจับกุม? ท่านติดตามเราไปเข้าเฝ้าไท้โหวเถอะ"

อุ้ยเชี่ยวป้อพลันเบี่ยงร่างมาด้านข้าง กล่าวเบาๆ

"ท่านดู ราชองครักษ์มาจับกุมท่านแล้ว"

ซุ่ยตงหน้าแปรเปลี่ยนอย่างรุนแรง เบือนหน้ากลับไป อุ้ยเซี่ยวป้อพลันหมุนกายกลับถลันกลับเข้าห้อง ซุ่ยตงเหลียวหน้าไปไม่พบเห็นผู้คน จึงทราบว่าหลงกลฝ่ายตรงข้าม ดังนั้นโถมปราดมาเบื้องหน้า ยื่นมือตะปบใส่กลางหลังอุ้ยเซี่ยวป้อ!

ซึ่งความจริง อุ้ยเซี่ยวป้อหลังจากข่มขู่กรรโชกซุ่ยตงนับว่าประหวั่นพรั่นพรึงยิ่ง หากแม้นอุ้ยเซี่ยวป้อยืนกรานไปเข้าเฝ้าคังฮี ซุ่ยตงกลับมิกล้าขัดขวาง แต่ในห้องหับอุ้ยเซี่ยวป้อซุกซ่อนครุณีสองนาง หนึ่งในสองเป็นศัตรูที่บุกรุกเข้าวัง อุ้ยเซี่ยวป้อจึงเข้าใจว่าคนในวังพบเห็นความจริง อ้วง-ไท้โหวเมื่อครู่ก็รุดมาหมายปลิดชีวิตตนด้วยองค์เอง ไหนเลยกล้าเข้าเฝ้าคังฮีจริงๆ พอหลอกล่อซุ่ยตงหันหน้าไปก็วิ่งตะบึงกลับเข้าห้อง มุ่งหวังว่าสามารถทะลวงออกทางหน้าต่างซุกซ่อนเร้นกายตามภูเขาจำลองพุ่มไม้ดอกยามวิกาลมืดมิดฝ่ายตรงข้ามคงยากเสาะพบ มิคาดซุ่ยตงมีปฏิกิริยาคล่องแคล่วปราดเปรียวยิ่ง อุ้ยเซี่ยวป้อเพียงย่างเข้าประตู ฝ่ายตรงข้ามก็ไล่ล่าตามมา

อุ้ยเซี่ยวป้อกระโดดปราดขึ้น ละล่ิวลงบนขอบหน้าต่าง ขณะจะทะ-ยานออกไป ซุ่ยตงพลันกราดฟาดฝ่ามือออก กำลังภายในอันแกร่งกร้าวขุมหนึ่งกดกระแทกมายังกลางหลังอุ้ยเซี่ยวป้อ!

อุ้ยเซี่ยวป้อมิทันมีความคิดหลบเลี่ยง พลังฝ่ามือก็จู่โจมถึงตัว รู้สึกเข่าอ่อนระทวย ร่างร่วงหล่นลงมาปะทะกับพื้น ซุ่ยตงพุ่งมือซ้ายออกตะปบใส่ชายโครงอุ้ยเซี่ยวป้อ อุ้ยเซี่ยวป้อก็ใช้วิชาคว้าจับใหญ่ตวัดสองมือขึ้นกันปะทะ

แต่ทว่าอุ้ยเซี่ยวป้ออายุยังเยาว์ พลังการฝึกปรือเป็นรอง รู้สึกมีพลังกระแทกกระทั้นคุกคามมาอย่างรุนแรง ร่างซวนเซถลาอย่างเสียหลักหล่นตูมลงในอ่างน้ำขนาดใหญ่ใบหนึ่ง อ่างน้ำใบนี้ความจริงใช้สำหรับรักษาโรคไฮ้เล่ากง หลังจากไฮ้เล่ากงเสียชีวิต อุ้ยเซี่ยวป้อก็มิได้สั่งคน

เคลื่อนย้ายออกไป

ซุ่ยตงหัวร่ออยาๆ ยื่นมือเข้ามาในอ่าง อุ้ยเซี่ยวป้อกลับขดกายเป็นก้อนกลม ซุ่ยตงจึงตะกุยพลาดผิด

แต่ทว่าอ่างน้ำใบนี้พื้นที่จำกัด ซุ่ยตงพอตะปบปราดอีกคราก็คว้าจับถูกคอเสื้ออุ้ยเซี่ยวป้อ กระชากร่างที่ชุ่มโชกด้วยหยาดน้ำขึ้นมา! อุ้ยเซี่ยว-ป้อพลันอ้าปากขึ้นพ่นสายน้ำคำหนึ่งใส่ดวงตาซุ่ยตง จากนั้นดีดกายปราดไปเบื้องหน้า โถมเข้าอ้อมอกซุ่ยตง ใช้มือซ้ายโอบรอบคอมันไว้ ร่างซีกขวากระทุ้งใส่ฝ่ายตรงข้าม

ซุ่ยตงแผดร้องสุดเสียง บิดกายไปมาหลายครา มือขวาที่รวบคว้าปกเสื้ออุ้ยเซี่ยวป้อค่อยๆ ผ่อนคลาย สองตาเบิ่งโปนโต ลำคอส่งเสียงครอกๆ คิดใคร่กล่าววาจา แต่ปราศจากซุ่มเสียงเปล่งออกมา!

พลันได้ยินเสียงดังควาก ปลายมีดอันคมกล้ากรีดผ่านทรวงอกมันลงมาถึงท้องน้อย เป็นบาดแผลยาวเหยียดสายหนึ่ง ซุ่ยตงเบิกตาดูมีดเล่มนั้นกลับมิทราบอาวุธเล่มนี้จู่โจมออกในเวลาใด? อุ้ยเซี่ยวป้อใช้มือข้างไหนยึดจับด้ามมีดไว้?

บริเวณทรวงอกถึงท้องน้อยซุ่ยตง ปรากฏโลหิตสดๆ ฉีดพุ่งออกมาดุจน้ำพุ ทันใดร่างสูงใหญ่ของมันล้มครืนไปด้านหลัง บิดกายสองสามคราก็นิ่งเงียบงันไป จวบจนก่อนสิ้นลมปราณ ซุ่ยตงยังไม่เข้าใจว่าอุ้ยเซี่ยวป้อใช้ฝีมือใดสังหารมัน ก็กลับกลายเป็นปีศาจงมงายไป

ที่แท้อุ้ยเซี่ยวป้อพอหล่นตูมลงในอ่างน้ำก็ขดกายลง ฉกฉวยโอกาสดึงมีดสั้นออกจากในรองเท้า พอฉีดพุ่งสายน้ำจากปาก ซุ่ยตงจึงตาพร่าพรายไปชั่วขณะ อุ้ยเซี่ยวป้อพลันดีดปราดเข้าหา ใช้แขนซ้ายโอบคอฝ่ายตรงข้าม ส่วนมีดสั้นอันคมกริบในมือขวากลับเสือกแทงใส่ขั้วหัวใจมัน

หากแม้นหักหาญด้วยหลักวิชาแท้จริง อุ้ยเซี่ยวป้อย่อมมิใช่คู่มือฝ่ายตรงข้าม แต่ในยามฉุกละหุก พลิกแพลงสถานการณ์อย่างกะทันหัน รองหัวหน้าราชองครักษ์อันยิ่งใหญ่ก็จบชีวิตไปในลักษณะนี้

อุ้ยเซี่ยวป้อและซุ่ยตงถลันเข้าห้องมาอย่างไร ปึงอี่และมกเกี่ยมพิ้งล้วนเห็นถนัดชัดตา แต่ซุ่ยตงพอกระชากร่างอุ้ยเซี่ยวป้อขึ้นจากอ่างน้ำกลับถูกฆ่าทิ้ง ที่แท้อุ้ยเซี่ยวป้อใช้ฝีมืออันใด พวกนางล้วนมิอาจทราบได้

อุ้ยเซี่ยวป้อความจริงคิดประโคมโหมสักหลายคำ กล่าวว่า

"ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้า..."

ได้ยินซุ่มเสียงตนเองแหบแห้ง กลับไม่สามารถกล่าวกระไร ที่แท้สถานการณ์เมื่อครู่หวุดหวิดหวาดเสียวเท่ากับดิ้นรนจากห้วงมัจจุราชยามนี้ยังมิอาจข่มสติลงได้

มกเกี่ยมพิ้งกล่าวว่า

"ขอบคุณฟ้าดิน ท่านกลับสังหารทหารแมนจูนี้ได้"

ปึงอี่กล่าวบ้างว่า

"ซุ่ยตงผู้นี้ฉายาทิเจี้ยบ้อเต็ก (ฝ่ามือเหล็กไร้เทียมทาน) ค่ำคืนนี้สังหารคนของตำหนักตระกูลมกไปหลายคน ท่านกลับล้างแค้นให้กับพวกเรา"

อุ้ยเซี่ยวป้อค่อยสามารถประโคมโหมว่า

"มันเป็นฝ่ามือเหล็กไร้เทียมทาน กลับต้านทานเราอุ้ยเซี่ยวป้อไม่ได้ ข้าพเจ้านับเป็นยอดฝีมืออันดับหนึ่งอย่างแท้จริง"

พลางล้วงมือไปในอกเสื้อซุ่ยตง พอดึงมือกลับออกมาก็เพิ่มสมุดรายนามเล็กๆ เล่มหนึ่ง

อุ้ยเซี่ยวป้อพอเห็นสมุดบันทึก พลันประหวัดนึกถึงพระสูตรสี่สิบสองบทเล่มที่ขโมยจากคฤหาสน์คังชิงอ้วงต้องอุทานดังอา รีบล้วงจากอกเสื้อมาดีที่อุ้ยเซี่ยวป้อพอร่วงหล่นลงในอ่างน้ำ ก็ถูกซุ่ยตงตะปบขึ้นมาในบัดดล คราบน้ำเพียงแปดเปื้อนปกคัมภีร์ หาได้ซึมซาบถูกหน้ากระดาษภายใน

จนบัดนี้ อุ้ยเซี่ยวป้อนับว่าพบเห็นพระสูตรสี่สิบสองบทรวมห้าเล่มสามในห้าอยู่ในการครอบครองของไท้โหว อีกสองเล่มเป็นสมบัติของตนต้องครุ่นคิดขึ้น

'คัมภีร์เล่มนี้ ย่อมต้องแฝงเลศนัยพิสดาร น่าเสียดายที่เรามิรู้จักหนังสือ หากขอให้มกกุ่งจู้และปิงโกวเนี้ยอ่านดู คงเข้าใจดี แต่เมื่อเป็นเช่นนี้ พวกนางก็จะดูแคลนเรา'

ขณะครุ่นคิด ซุกเก็บคัมภีร์ไว้ในหีบใหญ่ มกเกี่ยมพึ้งกล่าวว่า

"ท่านสังหารคนผู้นี้ เกรงว่าจะมีคนรุดมาอีก แล้วนี่จะทำอย่างไร?"

อุ้ยเซี่ยวป้อครุ่นคิดในใจ

'เมื่อครู่ไท้โหวรุดมาสังหารเราด้วยองค์เอง นางเกรงว่าเราแพร่งพรายความลับนางออกไป จึงใช้ซุ่ยตงมาทำร้ายเรา กลับปรักปรำว่าเราสมคบกับศัตรูภายนอก เราสมควรรุดไปกราบทูลฮ่องเต้ก่อน ถ่วงเวลาถึงวันพรุ่ง ก็หลบหนีออกจากวัง'

พอได้คิด เบือนหน้ามากล่าวกับปิงอี่ว่า

"ข้าพเจ้าต้องออกไปปั้นข่าวว่า ซุ่ยตงสมคบกับตำหนักตระกูลมกท่านปิงโกวเนี้ย พวกท่านเข้าวังมาในคืนนี้ ที่แท้มีจุดประสงค์ใด?"

ปิงอี่กล่าวว่า

"ท่านเมื่อเป็นพวกพ้องเดียวกัน จะบ่งบอกให้ทราบ พวกเราแอบอ้างปลอมเป็นบริวารของโง้วเอ่งฮิ้ม บุตรชายขุนนางโฉดโง้วซำกุ่ย เข้าวังมาหมายก่อกวนความสงบ หากพลาดพลั้งไม่สำเร็จ จะทำให้ดังฮีฮ่องเต้พิโรธ ประหารโง้วซำกุ่ยเสีย"

"แผนการอันประเสริฐ พวกท่านจะปรักปรำโง้วซำกุ่ยอย่างไร?"

ปิงอี่กล่าวว่า

"อาภรณ์ชั้นในพวกเราจงใจจัดการทำรหัสลับ ว่าเป็นบริวารโง้วซำกุ่ยซึ่งปัจจุบันอวยยศเป็นเจ้าพิชิตประจิม อาวุธบางเล่มก็สลักคำผู้บัญชาการทหารด่านซัวไฮ้กวน"

อุ้ยเซี่ยวป้อทราบว่า โง้วซำกุ่ยตอนแรกเป็นขุนนางราชวงศ์เหม็ง รับราชทานประจำด่านซัวไฮ้กวน ต่อมาจึงชักนำทหารแมนจูเข้าแผ่นดิน จึงกล่าว

"แผนการนี้ร้ายกาจจริงๆ"

"พวกเราบุกเข้าวังมาครานี้ สำนึกว่าต้องมีผู้พลีชีวิตไป อย่างนั้นรหัสลับบนอาภรณ์ชั้นในจะถูกพบเห็น หากถูกจับเป็น ตอนแรกจะไม่ยอมสารภาพรอจนถูกชาวแมนจูลงทัณฑ์ทรมานค่อยให้การว่าได้รับคำสั่งโง้วชำกุ่ย"

อุ้ยเชี่ยวป้อซักถามว่า

"อย่างนั้นพวกท่านหาใช่รุดมาช่วยเหลือกุ่งจู้กระมัง?"

"ย่อมมิใช่ พวกเราหาใช่ผู้วิเศษคาดการณ์ได้ว่า เชี่ยวกุ่งจู้กลับอยู่ในพระราชวัง"

"ท่านมีอาวุธที่สลักว่าเป็นของโง้วชำกุ่ยหรือไม่?"

ปิงอี่ผงกศีรษะ ล้วงดาบใบหลิวจากในผ้าห่ม อุ้ยเชี่ยวป้อหัวร่อพลางกล่าวว่า

"ดีที่เรามิได้หลับไหลอยู่ข้างกายท่าน ไม่เช่นนั้นคงถูกท่านฆ่าทิ้งในดาบเดียว"

ปิงอี่หน้าแดงวูบ ถลึงตาใส่คราหนึ่ง อุ้ยเชี่ยวป้อรับดาบมาซุกซ่อนอยู่ที่หว่างเอวซาเศพซุ่ยตง ถามว่า

"ข้าพเจ้าจะไปกราบทูลว่า ซุ่ยตงเป็นพวกพ้องกับคนร้าย มิทราบมีหลักฐานเพียงพอหรือไม่?"

ปิงอี่ส่ายหน้ากล่าวว่า

"ดาบใบหลิวเล่มนี้สลักคำ 'ผู้บัญชาการทหารด่านซัวไฮ้กวน' เป็นอาวุธราชวงศ์เหม็งเบิกจ่ายแก่ทหาร ซุ่ยตงผู้เป็นทหารแมนจู ไหนเลยเคยรับราชการที่ด่านซัวไฮ้กวน?"

อุ้ยเชี่ยวป้อส่งเสียงดังอ้อ ยกดาบใบหลิวกลับมาวางลงบนเตียง พลันร้องโพล่งว่า

"มีแล้ว"

จากนั้นล้วงไข่มุกสองพวง ไก่หยกหนึ่งคู่ และตั๋วแลกทองคำอีกหลายฉบับ ซึ่งโง้วเอ่งยิ้มกำนัลให้ ยัดไปในอกเสื้อซุ่ยตง

อุ้ยเชี่ยวปัอทราบว่าตั๋วแลกทองคำเหล่านี้เป็นของร้านค้าทองในนคร หลวง โง้วเอ่งอิ้มใช้คนไปแลกซื้อมา ขอเพียงราชองครักษ์ไปตรวจสอบยัง ร้านขายทอง จะสืบเสาะถึงต้นตอ นับเป็นหลักฐานปรักปรำซุ่ยตงและ โง้วเอ่งอิ้มประการหนึ่ง จากนั้นเคลื่อนย้าย ครั้นแล้วฉุดลากซากศพซุ่ยตง ไว้ใต้เตียง กล่าวว่า

ราตรีอันตราย

ไปได้มิกี่ก้าว เบื้องหน้าปรากฏขันทีสี่คนสวนทางมา พอพบเห็นอุ้ยเชี่ยว-ป้อพากันกล่าวว่า

"กุ่ยกงกง ฮ่องเต้ให้ท่านไปยังห้องบรรทมไท้โหว"

อุ้ยเชี่ยวป้อพอฟังฉุกคิดว่าผิดท่า ตนจดจำออกว่าขันทีทั้งสี่นี้ปรนนิบัติรับใช้อ้วงไท้โหว ที่ว่า 'ฮ่องเต้ให้ตนรุดไปห้องบรรทมไท้โหว' เกรงว่าหาใช่ความจริง ดังนั้นกล่าวว่า

"ฮ่องเต้อยู่ที่ห้องบรรทมไท้โหวหรือ?"

ขันทีที่ถือโคมไฟผู้หนึ่งกล่าวว่า

"ความนี้มิทราบชัด แต่นี่เป็นบัญชาของอ้วงไท้โหว ท่านติดตามพวกเราไปเถอะ"

ในเสียงว่ากล่าว ทั้งสี่แยกย้ายออก สองคนห้อมหน้า สองคนล้อมหลัง กระหนาบอุ้ยเชี่ยวป้ออยู่กึ่งกลาง

อ้ยเชี่ยวป้อสำนึกว่านี่เป็นแผนการอีกประการหนึ่งของอ้วงไท้โหว ยามนั้นขบคิดอย่างว่องไวแล้วล้วงตั๋วแลกเงินจากอกเสื้อหลายฉบับ กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"รบกวนทุกท่านมากแล้ว เงินหลายพันตำลึงนี้ขอมอบต่อพวกท่านไว้ใช้สอยเถอะ"

ขันทีทั้งสี่ล้วนไม่เชื่อถือ ครุ่นคิดขึ้น

'ต่อให้ท่านจิตใจกว้างขวางกว่านี้ ก็มิมอบเงินหลายพันตำลึงต่อผู้อื่น'

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

"พกเงินทองติดตัวมากไป ไม่ได้ระบายใช้ออก บางครั้งกลับไม่สบายใจ ตอนนี้เรารุดไปเข้าเฝ้าฮ่องเต้และไท้โหว มิทราบจะได้รับกำนัลเงินทองอีกมากน้อยเท่าใด"

กล่าวพลางชูตั๋วแลกเงินขึ้นสูง สายตากลับชำเลืองแลสภาพรอบข้าง ขันทีผู้หนึ่งกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"กุ่ยกงกงคิดกำนัลเงินทองแก่พวกเรา มิได้ล้อเล่นจริงๆ?"

"ไหนเลยล้อเล่นได้ พวกท่านชมดูให้ชัดตาด้วย"

พลางยื่นส่งตั๋วแลกเงินทั้งสี่ฉบับถึงใต้ดวงโคม ขันทีทั้งสี่จึงเห็นถนัดชัดตาว่าล้วนเป็นตั๋วแลกเงินมูลค่าหนึ่งพันตำลึงและสองพันตำลึง ถึงกับใจเต้นระทึกตูมตามขึ้นมา

ควรทราบว่าเหล่าขันทีไม่อาจมีภรรยากำเนิดบุตร ทั้งไม่สามารถรับราชการเป็นขุนนาง จึงละโมบเงินทองกว่าผู้คนธรรมดาเสียอีก พวกมันแม้อยู่ในวังเป็นเวลานาน แต่ยังไม่เคยเห็นตั๋วแลกเงินจำนวนพันสองพันตำลึงมาก่อน อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวสืบต่อไป

"พวกท่านทดลองเสี่ยงโชค ดึงดูว่าจะได้ตั๋วแลกเงินมูลค่าเท่าใด พี่ท่านนี้ดึงก่อน"

ขันทีผู้นั้นก็ยื่นมือออกหมายดึงตั๋วแลกเงิน ปลายนิ้วมิทันแตะสัมผัสถูกอุ้ยเซี่ยวป้อพลันคลายมือ ตั๋วแลกเงินจึงถูกสายลมหอบปลิวไสว ตกหล่นลงในพุ่มไม้ดอก

อุ้ยเซี่ยวป้อแสร้งร้องว่า

"ท่านไฉนไม่ถือให้มั่น? รีบติดตามตะปบ ผู้ใดคว้าถูกตั๋วแลกเงินก็นับเป็นของคนผู้นั้น"

ขันทีทั้งสี่ความจริงรับบัญชาจากอ้วงไท้โหวมายังที่พำนักอุ้ยเซี่ยวป้อ บอกว่าฮ่องเต้รับสั่งให้มายังห้องบรรทมอ้วงไท้โหว หากฝ่ายตรงข้ามขัดขืน ก็ควบคุมตัวกลับมา

อ้วงไท้โหวความจริงบัญชาซุ่ยตงมาปลิดชีวิตอุ้ยเซี่ยวป้อ แต่ตระหนักว่าอุ้ยเซี่ยวป้อกลอกกลิ้งมากเล่ห์ แม้แต่นางลงมือด้วยองค์เอง ยังถูกมีดสั้นทิ่มแทงสวนขึ้นจากผ้าห่ม ทำร้ายถูกใจกลางพระหัตถ์ มิแน่นักว่าซุ่ยตงจะถูกหลอกลวงด้วย เพียงแต่อุ้ยเซี่ยวป้อเมื่ออยู่ภายในวังก็ไม่มีทางหนีรอดได้ จึงใช้ขันทีทั้งสี่มาเบิกตัวอุ้ยเซี่ยวป้อเข้าเฝ้า หาได้ทรงแพร่งพรายว่าจะปลิดชีวิตฝ่ายตรงข้าม

ขันทีทั้งสี่ย่อมคิดไม่ถึงว่าอุ้ยเซี่ยวป้อจะดำเนินอุบายหมายหลบหนี เมื่อครู่ที่กระหนาบอุ้ยเซี่ยวป้ออยู่กึ่งกลาง เพียงแต่เสแสร้งอานุภาพ ยามนี้เห็นตั๋วแลกเงินปลิวไปตามลม ไหนเลยไม่ร้อนรุ่ม? พากันไล่ติดตามไป อุ้ยเซี่ยวป้อร่ำร้องอีกว่า

"รีบคว้าไว้ อย่าปล่อยให้ปลิวไปไกล"

ขาดคำ ร่างกลับย่อต่ำลง มุดปราดไปยังถ้ำภูเขาจำลองที่หมายตาไว้แต่แรก อุทยานแถบนี้มีภูเขาจำลองมากหลายเชื่อมติดต่อซับซ้อน หากมุดเข้าไปยามกะทันหันยากเสาะพบ

ขันทีทั้งสี่ไขว่คว้าตั๋วแลกเงินจนพบ หนึ่งในจำนวนนั้นได้ถึงสองฉบับ อีกผู้หนึ่งก็ไขว่คว้าพลาดผิด จึงทุ่มเถียงขึ้นมาว่า คนผู้หนึ่งกล่าวว่า

"ผู้ใดคว้าได้ก็เป็นของคนผู้นั้น สองฉบับนี้ล้วนเป็นของเรา"

อีกผู้หนึ่งกล่าวว่า

"ตกลงกันแล้วว่า แบ่งคนละหนึ่งฉบับ เราเพียงต้องการพันตำลึงเท่านั้น"

"ไม่ แม้แต่หนึ่งตำลึงก็ไม่แบ่งให้"

ขันทีที่ไขว่คว้าไม่ได้ตั๋วแลกเงินพลันรวบคว้าปกเสื้อฝ่ายตรงข้ามไว้กล่าวว่า

"จะแบ่งให้หรือไม่ พวกเราขอให้กุ่ยกงกงตัดสินชี้ขาด"

พอหันกายมา กลับไม่พบเห็นอุ้ยเซี่ยวป้อแม้แต่เงา ขันทีทั้งสี่แตกตื่นตกใจยิ่ง แยกย้ายกันสืบเสาะหา แต่ผู้ที่มิได้ตั๋วแลกเงินยังรบเร้าขันทีที่ได้ถึงสองฉบับ ต้องการแบ่งปันตั๋วแลกเงินฉบับหนึ่ง

ยามนี้อุ้ยเซี่ยวป้อบรรลุถึงภูเขาจำลองที่ห่างจากเดิมสิบกว่าวา พลันได้ยินเสียงฝีเท้าดังจากทิศตะวันตก คนผู้หนึ่งกล่าวว่า

"ค่ำคืนนี้ปรากฏคนร้ายบุกรุกมา เกรงว่าทั้งหมดพรุ่งนี้ต้องถูกตำหนิติเตียน"

อุ้ยเชี่ยวป้อพอฟัง ทราบว่าเป็นราชองครักษ์ภายในวัง ได้ยินอีกคนหนึ่งกล่าวว่า

"หวังว่ากุ่ยกงกงช่วยกราบทูลฮ่องเต้ให้กับพวกเราบ้าง"

อุ้ยเชี่ยวป้อยินดียิ่ง มุดปราดออกจากภูเขาจำลองกล่าวเบาๆ

"ทั้งหมดอย่าได้ส่งเสียง"

ราชองครักษ์ที่นำหน้าทั้งสองมือถือโคมไฟ พอพบเห็นอุ้ยเชี่ยวป้อจึงร้องเรียกเบาๆ

"กุ่ยกงกง"

อุ้ยเชี่ยวป้อเห็นกลุ่มราชองครักษ์มีจำนวนสิบหกคน เป็นขบวนที่แวะไปยังห้องพักตนเมื่อครู่ ตนจดจำชื่อแซ่พวกมันได้ จึงกล่าว

"เตียตั่วกอ เฮ้งตั่วกอ เจี๋ยะตั่วกอ ทางด้านนั้นมีขันทีสี่คนสมคบคิดกับคนร้ายภายนอก ทั้งหมดรีบคร่ากุมไว้ จี้สกัดจุดไบ้พวกมันก่อน อย่าให้ส่งเสียงร่ำร้องสร้างความแตกตื่นแก่บุคคลอื่น"

เหล่าราชองครักษ์พอฟังว่าเป็นขันทีสี่คน ก็ไม่นำพาปรารมภ์ เป่าโคมไฟดับไป ย่อกายโอบกระหนาบเข้าหา สองในสี่ขันทีกำลังถกเถียงเรื่องตั๋วแลกเงินมิทันระวังตัว เหล่าราชองครักษ์จึงยื่อโหมใส่กดทั้งสี่ลงกับพื้น

ราชองครักษ์เหล่านี้ยังมิรู้จักวิชาสกัดจุด ดังนั้นต่อยหมัดใส่ปลายคางขันทีทั้งสี่จนกรามหัก อ้าปากค้างส่งเสียงพิกล ไม่อาจกล่าววาจาใดได้ อุ้ยเชี่ยวป้อชี้มือไปยังห้องหับข้างเคียง กล่าวว่า

"ควบคุมเข้าไปสอบปากคำ"

เหล่าราชองครักษ์ฉุดลากขันทีทั้งสี่เข้าห้องจุดโคมไฟขึ้น อุ้ยเชี่ยวป้อทรุดนั่งลงยังกึ่งกลางห้องกล่าวว่า

"ท่านทั้งสี่เมื่อครู่กำลังช่วงชิงของใด บอกว่าแบ่งปันพันตำลึงอะไรนั่น ทั้งบยกว่าสหายภายนอกครานี้โชคร้าย ถูกทหารสุนัขฆ่าตายไปมิน้อย 'สหายภายนอก' ที่ว่าเป็นใคร? ไฉนเรียกหาเหล่าราชองครักษ์เป็นทหารสุนัข?"

เหล่าราชองครักษ์เดือดดาลเป็นการใหญ่ ตวัดเท้าเตะใส่กลางหลังขันทีทั้งสี่ ขันทีทั้งสี่ร้องคำ 'ปรักปรำ' ในใจ แต่ไหนเลยเปล่งจากปากได้?

อุ้ยเซี่ยวป๊อกวาดตามายังสองขันทีที่ทุ่มเถียงกัน เอ่ยสืบไป

"เราตามติดอยู่เบื้องหลังพวกท่าน ได้ยินคนผู้หนึ่งกล่าวว่า 'เราเป็นผู้นำทาง รับตั๋วแลกเงินสองฉบับนี้จากมัน ไหนเลยแบ่งปันแก่ท่านได้?'

"อีกผู้หนึ่งบอกว่า 'ทั้งหมดร่วมกระทำเรื่องสำคัญนี้ ต่างอาจต้องโทษตัดศีรษะ สมควรแบ่งเงินทองให้' พวกท่านกระทำเรื่องสำคัญใด? ไฉนมีโทษทัณฑ์ถึงตัดศีรษะ?"

เหล่าราชองครักษ์กล่าวว่า

"พวกมันนำทางให้กับคนร้ายภายนอก ย่อมมีโทษทัณฑ์ถึงตัดศีรษะ พวกเราตรวจค้นร่างกายพวกมัน"

ทั้งหมดพอก้มกายลงก็ค้นได้ตั๋วแลกเงินสี่ฉบับจากขันทีทั้งสาม พอเห็นจำนวนเงินอันมากมายมหาศาลล้วนโห่ร้องออกมา

ควรทราบว่าเงินเดือนของขันที อยู่ในระหว่างสองร้อยถึงสี่ร้อยตำลึง บัดนี้ต่างพกตั๋วแลกเงินสูงค่าปานนี้ ไยมิใช่น่าระแวงสงสัย? ราชองครักษ์ผู้หนึ่งกระชากเสียงว่า

"คนร้ายภายนอกพอกำนัลเงินทองให้พวกท่านก็นำทางแก่ศัตรูเรียกพวกมัน 'สหายภายนอก' เรียกพวกเราเป็น 'ทหารสุนัข' มารดาท่านเถอะ"

จบคำ กดเท้าลงอย่างหนักหน่วงเหยียบจนขันทีผู้หนึ่งตาถลนจากเบ้า ขาดใจตาย

ราชองครักษ์อีกผู้หนึ่งกล่าวว่า

"ไม่อาจวู่วามไป สมควรสอบสวนสักครา"

บุคคลนี้สุขุมรอบคอบ จึงก้มกายลงยื่นมือดันปลายคางขันทีผู้หนึ่ง ดันกรามคืนสู่สภาพเดิม

อุ้ยเซี่ยวป๊อกล่าวว่า

"พวกท่านได้รับบงการจากผู้ใดให้กระทำเรื่องสำคัญ?เช่นนี้รีบสารภาพมา"

ขันทีนั้นร้องว่า

"ปรักปรำ เป็นไท้โหวใช้พวกเรา..."

อุ้ยเซี่ยวป้อกระโดดปราดขึ้น ต่อยหมัดลงใส่ศีรษะขันทีนั้นจนสิ้นสติไป กล่าวว่า

"ตั่วกอทุกท่าน มันบอกว่าเป็นไท้โหวใช้สอยบงการ เรื่องราวนับว่าลุกลามใหญ่โตแล้ว"

เหล่าราชองครักษ์ล้วนหน้าแปรเปลี่ยนไป ทั้งหมดล้วนทราบว่าฮ่องเต้หาใช่พระราชบุตรแท้จริงของอ้วงไท้โหวองค์นี้ ขันทีเบื้องหน้าเมื่อให้การเช่นนี้เกรงว่ามีความนัยสลับซับซ้อน พวกมันไม่บังควรมีส่วนพัวพันด้วย

อุ้ยเซี่ยวป้อสอบถามขันทีอีกคนหนึ่งว่า

"ไท้โหวใช้พวกท่านออกมาจริงๆ ?"

ขันทีนั้นมิสามารถตอบวาจา ได้แต่ผงกศีรษะ อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวอีกว่า

"อย่างนั้นพวกท่านคิดใคร่ตาย หรือต้องการมีชีวิตสืบไป?"

คำถามนี้ยากแก่การใช้อิริยาบถตอบแทนลมปาก เหล่าขันทีคนหนึ่งสั่นศีรษะ อีกผู้หนึ่งผงกศีรษะ แต่แล้วรู้สึกไม่ถูกต้อง จึงสั่นศีรษะบ้าง อุ้ยเซี่ยวป้อถามว่า

"พวกท่านคิดใคร่ตาย?"

เหล่าขันทีสั่นศีรษะระรัว อุ้ยเซี่ยวป้อจึงเปลี่ยนเป็นถามว่า

"พวกท่านต้องการมีชีวิตสืบไป?"

เหล่าขันทีรีบผงกศีรษะรับ อุ้ยเซี่ยวป้อฉุดลากชนชั้นหัวหน้าหน่วยราชองครักษ์สองคนออกมานอกห้อง กล่าวเบาๆ

"เตียตั่วกอ เจี๋ยะตั่วกอ พวกเราคราวนี้อยู่ในช่วงอันตรายยิ่ง"

ผู้แซ่เตียเรียกว่าเตียดังนี้ ผู้แซ่เจี๋ยะนามเจี๋ยะฉี้เฮี้ยง ล้วนแตกตื่นจนอกสั่นขวัญแขวน เตียดังนี้กล่าวว่า

"เรื่องนี้หากแพร่สะบัดออกไปมิทราบจะลุกลามถึงขั้นใด หากสามารถปกปิดนับว่าประเสริฐเลิศยิ่ง"

เจี๋ยะฉี้เฮี้ยงกล่าวว่า

"ใช่แล้ว มิสู้ปลดปล่อยขันทีทั้งสามไป ทั้งหมดแสร้งเป็นไม่ทราบเรื่องก็

แล้วกัน"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

"เกรงว่าพวกเราคิดเลิกรา พวกมันกลับไม่ยอมยุติ เนื่องเพราะพวกเราสังหารพวกพ้องมันไปคนหนึ่ง"

พลางรั้งมือขวาขึ้นกวัดแกว่งวูบ เจี๊ยะฉี่เฮี้ยงเข้าใจดี ผงกศีรษะรับ กล่าวว่า

"เหล่าขันทียังมีตั๋วแลกเงินอยู่สี่ฉบับ"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวเสริมขึ้น

"เงินหกพันตำลึงนี้ ทุกท่านนำไปแบ่งปันเถอะ ข้าพเจ้าหาต้องการไม่เพียงมิคิดยุ่งเกี่ยวกับเรื่องนี้ด้วย"

ทั้งสองพอฟังยินดียิ่ง กลับเข้าห้องมา กล่าวเบาๆ ที่ข้างหูราชองครักษ์คนสนิทสามคน ทั้งสามก็ผงกศีรษะ ฉุดลากขันทีทั้งสามขึ้น กล่าวว่า

"พวกท่านเมื่อเป็นคนของอ้วงไท้โหว ก็กลับไปเถอะ"

ขันทีทั้งสามแทบมิเชื่อหูตัวเอง สาวเท้าออกจากห้อง ราชองครักษ์ทั้งสามก็ตามติดออกไป ได้ยินเบื้องนอกบังเกิดเสียงแผดร้องติดต่อกันสามครา จากนั้นราชองครักษ์คนหนึ่งร้องว่า

"มีศัตรูบุกรุก"

อีกคนหนึ่งร้องว่า

"แย่แล้ว คนร้ายสังหารขันทีไปสี่คน"

จากนั้นราชองครักษ์ทั้งสามสาวเท้าเข้าห้องมากล่าวกับอุ้ยเซี่ยวป้อว่า

"กุ่ยกงกง เบื้องนอกปรากฏคนร้ายอีก ทำร้ายกงกงไปสี่ท่าน"

อุ้ยเซี่ยวป้อทอดถอนใจยาว กล่าวว่า

"น่าเสียดายนัก พวกท่านไปรายงานท่านจ้งก้วง (ผู้ดูแล) เถอะ"

เหล่าทหารองครักษ์กลั้นหัวร่ออย่างสุดความสามารถ ส่งเสียงรับคำ อุ้ย-เซี่ยวป้อกล่าวว่า

"ขอแสดงความยินดีต่อตั๋วกอทุกท่าน ที่โชคดีได้ลาภ วันพรุ่งพบกันใหม่"

ครั้นแล้วอำลาจากทุกผู้คน หวนกลับที่พำนักอย่างกระดือรือร้น ขณะจะบรรลุถึงประตูห้อง ในพุ่มไม้ดอกข้างเคียงบังเกิดซุ่มเสียงเย็นชาเสียงหนึ่งดังว่า

"เซี่ยวกุ่ยจื้อ เจ้าโชคดีนัก!"

อุ้ยเซี่ยวป้อพอฟังก็จดจำออกว่าเป็นสุรเสียงอ้วงไท้โหว ถึงกับใจหายวาบหันกายหมายหลบหนีไปได้ห้าหกก้าว ปรากฏพระหัตถ์ข้างหนึ่งกดประทับลงยังไหล่ซ้ายอย่างกะทันหัน

อุ้ยเซี่ยวป้อตลอดทั้งร่างชาด้าน รู้สึกคล้ายมีพะเนินเหล็กหนักหลายร้อยชั่งกดกระแทกใส่ร่างจนไม่สามารถสืบเท้าเคลื่อนกาย จึงขบกรามกรอด ย่อเอวลงยื่นมือหมายดึงมีดสั้นจากในรองเท้า ปลายนิ้วเพิ่งแตะสัมผัสด้ามมีดพลังฝ่ามือขุมหนึ่งก็กราดฟาดมายังต้นแขนขวา บังเกิดเสียงฉาดใหญ่ แขนขวาทั้งข้างปล่อยห้อยลงอย่างอ่อนล้า เจ็บปวดจนคราง หนักๆ ออกมา

อ้วงไท้โหวตรัสเบาๆ ว่า

"เซี่ยวกุ่ยจื้อ เจ้าอายุยังเยาว์ กลับร้ายกาจปานนี้ สังหารขันทีของเราทั้งสี่ได้อย่างแนบเนียน...เฮอะ"

อุ้ยเซี่ยวป้อลอบคร่ำครวญในใจอย่างหวนโหย

'อุ้ยเซี่ยวป้อเอย ค่ำคืนนี้เจ้าต้องตายแน่นอน'

ในยามร้อนรุ่ม สำนึกว่าต่อให้วิงวอนขอร้องอย่างไรก็หามีประโยชน์ไม่ มีแต่ตัดใจไม่อาลัยชีวิต ดิ้นรนเสี่ยงดูสักตรา กล่าวว่า

"ไท้โหวคิดฆ่ากระหม่อมในตอนนี้ นับว่าสายเกินการณ์แล้ว ช่างน่าเสียดายนัก"

อ้วงไท้โหวตรัสเสียงเย็นชา

"น่าเสียดายอันใด?"

"ท่านคิดสังหารกระหม่อมเป็นการปิดปาก น่าเสียดายที่ชักช้าไปก้าวหนึ่ง"

"เฮอะ ตอนนี้ขอเพียงเราแผ่พุ่งพลัง เจ้าก็สิ้นใจตายทันที เพียงแต่เยี่ยงนั้นออกจะกรณาเจ้าเกินไป"

อุ้ยเซี่ยวป้อทราบดีว่า ชีวิตตนตกอยู่ในอุ้งหัตถ์มัจจุราช พานตัดใจกล่าวว่า

"ท่านพอแผ่พุ่งพลังปลิดชีวิตกระหม่อม วันพรุ่งภายในวังพอทราบเรื่องจะสอบถามกันว่า 'เซี่ยวกุ่ยจื้อไฉนเสียชีวิต' 'ย่อมถูกไท้โหวฆ่าทิ้ง' 'ไท้โหวไยต้องฆ่ามัน?' "เรื่องนี้แฝงความนัยซับซ้อน ท่านมายังห้องหับเรา เราจะบอก

เล่าอย่างละเอียด'"

อ้วงไท้โหวดำริขึ้น

'วาจาปีศาจน้อยนี้กลับมีเหตุผล'

ในยามขุ่นเคืองพระทัย พระหัตถ์ที่กดอยู่บนไหล่ซ้ายอุ้ยเซี่ยวป้ออดสั่นระริกมิได้ ตรัสว่า

"อย่างมากก็มีแต่ราชองครักษ์สิบกว่าคนนั้นทราบเรื่อง เราหลังจากฆ่าเจ้าจะสั่งซุ่ยตงคร่ากุมประดามันนั้นมา ประหารฆ่าทิ้งในบัดดล"

อุ้ยเซี่ยวป้อพลันหัวร่อฮาๆ ออกมา อ้วงไท้โหวตรัสว่า

"ความตายกรายถึงศีรษะ ยากนักที่เจ้าสามารถส่งเสียงหัวร่อ"

"ไท้โหวคิดบัญชาซุ่ยตงคร่ากุมคนมาฆ่าทิ้ง? ฮา...ฮา...มัน..."

"มันเป็นไรหรือ?"

"มันถูกกระหม่อม..."

ความจริงอุ้ยเซี่ยวป้อบอกว่า 'มันถูกเราฆ่าทิ้งแต่แรก' แต่แล้วบังเกิดปฏิภาณวูบ เปลี่ยนเป็นกล่าวว่า

"ถูกกระหม่อมเกลี้ยกล่อมจนเชื่องเชื่อคล้อยตาม ไม่รับฟังคำบัญชาไท้โหวอีกแล้ว"

อ้วงไท้โหวตรัสว่า

"อาศัยปีศาจน้อยเจ้า ไหนเลยเกลี้ยกล่อมซุ่ยตงจนคล้อยตามได้"

"กระหม่อมเป็นขันทีน้อยผู้หนึ่ง ย่อมปราศจากคุณค่าความหมาย ซุ่ยตงเกรงกลัวบุคคลอื่นต่างหาก"

"บุคคลอื่น? เจ้า...เจ้ากล่าววาจาใดต่อซุ่ยตง?"

อุ้ยเซี่ยวป้อโป้ปดไปว่า

"มิว่าเรื่องราวใด ล้วนบอกไปจนหมดสิ้น"

"บอกหมดสิ้น? มันอยู่ที่ใด?"

"มันจากไปสุดแสนไกล ไม่หวนกลับมาอีก"

อ้วงไท้โหวตรัสโพล่งว่า

"เจ้าหมายความว่า มันออกจากวังไปแล้ว? หรือมันกลับไม่ต้องการรับ

ราชการสืบไป?"

"มันบอกว่าจะไปยังภูเขาไท้ชัวอะไรนั่น คล้ายเป็นลักไท้ชัว"

"เป็นโง้วไท้ชัว"

อุ้ยเชี่ยวป้อคราก่อนลอบได้ยินไฮ้เล่ากงระบุว่ากษัตริย์ชุ่นตี่องค์ก่อนทรงออกผนวชที่ภูเขาโง้วไท้ชัว แต่ยังทรงรำลึกเรื่องราวที่นางสนมรุ่นก่อนถูกฝ่ามือสำลีละลายกระดูกลอบสังหาร จึงทรงบัญชาไฮ้เล่ากงเข้าวังมาสืบเสาะทราบว่าอ้วงไท้โหวทรงกริ่งเกรงเรื่องราวนี้ เพียงแต่ยามกะทันหันจดจำชื่อโง้วไท้ชัวไม่ออก ยามนั้นพอฟัง รีบคล้อยตามว่า

"เป็นโง้วไท้ชัวจริงๆ ไท้โหวทราบกระจ่างชัดยิ่ง"

"มันยังบอกว่ากระไรอีก?"

"มันเพียงบอกว่า เรื่องที่กระหม่อมไหว้วานต่อมันต้องปฏิบัติตามให้จงได้"

"เจ้าไหว้วานมันกระทำเรื่องใด?"

"มิมีใด ตอนแรกซุ่ยตงบอกว่า มันต้องรอนแรมเป็นระยะทางอันยาวไกล แต่ปราศจากเงินทองจับจ่ายใช้สอย กระหม่อมจึงกำนัลตั๋วแลกเงินแก่มันสองหมื่นตำลึง"

อ้วงไท้โหวตรัสว่า

"เจ้ากลับร่ำรวยนัก ไฉนมีเงินทองมากมายปานนั้น?"

"นั่นเป็นคังชิงอ้วงกำนัลให้บ้าง โซะเฮียกทู้กำนัลให้บ้าง ชันทีแผนกโรงครัวก็มอบให้จำนวนหนึ่ง"

อ้วงไท้โหวตระหนักว่านั่นเป็นความจริง จึงตรัสว่า

"เจ้าเจือจานเงินทองแก่ซุ่ยตงมากมายปานนี้ มันย่อมต้องสำนึกในพระคุณ ที่แท้ให้มันกระทำเรื่องราวใด?"

"ซุ่ยตงรับปากว่า กระหม่อมหากเสียชีวิตภายในวัง มันจะร่างข้อความบรรยายสาเหตุการตายของกระหม่อมกราบทูลต่อฮ่องเต้ หากกระหม่อมเป็นปกติสุข ทุกๆ ครึ่งเดือนก็..."

"เป็นไรหรือ?"

อุ้ยเชี่ยวป้อโป้ปดว่า

"ทุกๆ ครึ่งเดือน ก็ไปยังเชิงสะพานเทียนเกี้ยเสาะหา...เสาะหาบุรุษจำหน่ายน้ำหวานคนหนึ่ง ถามมันว่า 'มีน้ำหวานโมรามรกตหรือไม่?' มันบอกว่า 'มีนั้นมีอยู่ แต่ถ้วยละหนึ่งร้อยตำลึง' เราบอกว่า 'ไฉนแพงปานนี้ ถ้วยละห้าร้อยตำลึงยินยอมขายหรือไม่?' มันจะบอกว่า 'ท่านยังไม่ตายหรือ' เราบอกว่า 'ท่านไปบอกกับเฒ่าผู้นั้นเถอะ' บุรุษนั้นย่อมแจ้งข่าวการมาของกระหม่อมต่อซ่ยตงเอง"

ยามคับขันจวนเจียน อุ้ยเซี่ยวป้อไม่สามารถปั้นเรื่องแปลกใหม่ขึ้นอย่างแนบเนียน ได้แต่แก้ไขดัดแปลงวิธีติดต่อกับฉื่อเทียนชวง ซึ่งขายกอเอี๊ยะอยู่เชิงสะพานเทียนเกี้ย ที่ตั้งกึงน้ำถ่ายทอดบอกต่อตนออกไป

อ้วงไท้โหวพอสดับฟัง ทรงทราบว่านี่เป็นรหัสที่ชาวบ้านบู๊ลิ้มใช้ติดต่อกัน อาศัยปีศาจน้อยนี้คงไม่อาจโป้ปดขึ้นได้ ต้องทรงดำหนิตนเอง หลังจากใจกลางพระหัตถ์รับบาดเจ็บ ยามขุ่นเคืองพระทัย ซุ่ยตงถวายการอารักขานอกห้องบรรทม ป้องกันการรุกรานของคนร้าย จึงทรงบัญชามันมาสังหารเซี่ยว-กุ่ยจื้อ คิดไม่ถึงปีศาจน้อยนี้กลับแพร่งพรายความลับออกไป ข่มขู่ขวัญซุ่ยตงจนสละตำแหน่งหลบหนีไป

ยามกะทันหัน อ้วงไท้โหวทรงดำริอย่างว่องไว จากนั้นตรัสถามว่า

"เจ้าหากไม่ไปพบบุรุษจำหน่ายน้ำหวานนั้นเล่า?"

"ซุ่ยตงบอกว่ามันจะรอคอยอีกสิบวัน หากกระหม่อมยังไม่ไปยังเชิงสะพานเทียนเกี้ย หมายความว่ากระหม่อมเสียชีวิตไปแล้ว มันจะหาทางกราบทูลต่อฮ่องเต้"

"เจ้า...เจ้าหากยังมีชีวิตอยู่เช่นนี้เล่า?"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

"นั่นเป็นความเมตตาของไท้โหว กระหม่อมย่อมมิแพร่งพรายเรื่องราวใดๆ และรุดไปพบบุรุษจำหน่ายน้ำหวานทุกๆ ครึ่งเดือน"

อ้วงไท้โหวคลายพระทัยลง ตอนแรกสดับฟังว่าซุ่ยตงเดินทางไปยังภูเขาโง้วไท้ซัว หมายกราบทูลเรื่องราวต่อซุ่นตี่ฮ่องเต้ อดร้อนรุ่มพระทัยมิได้ รอจนอุ้ยเซี่ยวป้อบอกว่าจะไม่แพร่งพรายเรื่องราวใดๆ นับว่าปัจจุบันไร้อันตราย

คุกคาม สามารถค่อยๆ ดำริหาหนทางคลี่คลาย ดังนั้นคลายพระหัตถ์จากการกดคุกคามไหล่ซ้ายอุ้ยเชี่ยวปัอช้าๆ ตรัสเสียงเนิบนาบ

"เชี่ยวกุ่ยจื้อ เจ้ากล่าวจากใจจริงทุกประการ?"

อุ้ยเชี่ยวปัอปราดเปรื่องถึงเพียงไหน ย่อมจำแนกสุรเสียงอ้วงไท้โหวได้ รีบน้อมกายกล่าวว่า

"กระหม่อมย่อมสำนึกว่า หากจงรักภักดีต่อไท้โอ้วจะได้รับคุณประโยชน์สารพัน ไม่เช่นนั้นศีรษะย่อมหลุดจากบ่า ผู้ต่ำต้อยอายุยังเยาว์ ยังคิดใคร่มีชีวิตสืบไป"

"ประเสริฐ ประเสริฐ ประเสริฐ!"

นางพอตรัสวาจาประโยคหนึ่ง ก็สะบัดพระหัตถ์ลงยังกลางหลังอุ้ยเชี่ยว-ปัอคราหนึ่ง

อุ้ยเชี่ยวปัออยู่ในท่วงท่าน้อมกายลง คิดหลบเลี่ยงก็มิทันท่วงที ถูกประทับใส่สามพระหัตถ์ พลันรู้สึกศีรษะมืนงงตาพร่าพราย บังเกิดอาการแทบอาเจียนลำคอส่งเสียงคักๆ ออกมา อ้วงไท้โหวตรัสว่า

"เชี่ยวกุ่ยจื้อ คราก่อนไช้เล่ากงบอกว่า ต่ำใต้มีวิชานามฝ่ามือสำลีละ-ลายกระดูก หากฝึกปรือสำเร็จแตกฉาน ฟาดใส่ร่างผู้คน คนผู้นั้นจะเสียชีวิตในสภาพโครงกระดูกหักสลายจากกัน เพียงแต่วิชานี้ลึกล้ำยิ่ง เราย่อมร่ำเรียนไม่สำเร็จ แต่รู้สึกเจ้าเชื่องเชื่อยิ่ง ฉลาดปราดเปรื่องยิ่ง จึงตบฝ่ามือใส่กลางหลังเจ้าสามคราา"

อุ้ยเชี่ยวปัอรู้สึกเลือดลมที่ทรวงอกพลุ่งพล่านปั่นป่วน ไม่อาจสะกดกลั้นสืบไป อ้าปากกระอักโลหิตออกมาโอ้กใหญ่ ครุ่นคิดขึ้น

'นางไม่เชื่อถือเรา ยังคงลงมืออย่างอำมหิต ใช้ฝ่ามือสำลีละลายกระ-ดูกทำร้ายเรา'

อ้วงไท้โหวตรัสอีกว่า

"เจ้ามิต้องกลัวแล้ว เราไม่สังหารเจ้าถึงแก่ชีวิต เจ้าหากตายไป จะให้ผู้ใดไปพบบุรุษจำหน่ายน้ำหวานที่เชิงสะพานเทียนเกี้ย? วันพรุ่งเจ้าไปยังวังเรา เราจะกำนัลยาเม็ดให้สามสิบเม็ด ทุกๆ วันรับประทานเม็ดหนึ่ง สามสิบวันนี้

รับรองเจ้าไม่ตาย หากรับประทานตัวยาหมดสิ้น จะกำนัลให้อีกสามสิบเม็ด"

อุ้ยเชี่ยวป้อรับฟังถึงตอนนี้ มิอาจยืนหยัดมั่นต้องกระแทกนั่งลง ปากยังกล่าวว่า

"กระหม่อมจะบนบานต่อฟ้าดิน เพื่อให้ไท้โหวมีพระชนม์ยืนยาว มิเช่นนั้นไท้โหวหากประชวรด้วยโรคหวัดเพียงเล็กน้อย ไม่อาจกำนัลตัวยาให้กระหม่อมย่อมกลับกลายเป็นลกเต่าอายสั้นไป"

"เจ้าทราบก็ประเสริฐ"

ตรัสจบคำ หันพระวรกายไป หายลับกับพุ่มไม้ดอก

อุ้ยเชี่ยวป้อดิ้นรนลุกขึ้น ตนนับว่าดิ้นหลุดจากหัตถ์มัจจุราชอีกครา แต่ชะตากรรมขั้นต่อไปจะเป็นอย่างไร สุดที่จะหยั่งคาดคะเนได้ ดังนั้นระงับสติลงสาวเท้าอ้อมมายังหน้าต่างหลังตึก คิดกระโดดปราดเข้าไป กลับกระทำมิได้ ต้องฟุบกายกับขอบหน้าต่างหอบหายใจชั่วขณะ จึงปีนป่ายหน้าต่างเข้าไป ได้ยินครุณีน้อยมกเกี่ยมพิ้งกล่าวเบาๆ

"กุ่ยตั่วกอ เป็นท่านหรือ?

อุ้ยเชี่ยวป้อกล่าวว่า

"ย่อมเป็นเรา..."

เอ่ยถึงตอนนี้ ลมหายใจอึดอัดติดขัด ร่างพลันร่วงหล่นลงจากหน้าต่างกระแทกกับพื้นภายในห้องดังโครมใหญ่ ไม่สามารถตะกายลุกขึ้น

ปิงอี่และมกเกี่ยมพิ้งล้วนอุทานดังอา กล่าวว่า

"เป็นอย่างไร?"

"ท่านได้รับบาดเจ็บหรือ?"

อุ้ยเชี่ยวป้อแม้ถูกฝ่ามือสำลีละลายกระดูกฟาดใส่สามคราแต่มิถึงกับเสียชีวิตในบัดดล กอปรกับมีนิสัยคึกคะนอง ไม่อาจวัดคำนวณด้วยเหตุผลธรรมดายามนั้นแม้ร่วงฟาดกับพื้น พอฟังกลับหัวร่อฮาๆ กล่าวว่า

"ม่วยม่วยอันประเสริฐ และภรรยาที่รักล้วนรับบาดเจ็บ ข้าพเจ้าหากไม่บาดเจ็บเสียบ้าง ไหนเลยสอดคล้องกับคำมีสุขร่วมเสพ มีภัยร่วมต้าน?"

มกเกี่ยมพิ้งกล่าวว่า

"กุ่ยตั่วกอ ท่านได้รับบาดเจ็บที่ใด เจ็บปวดหรือไม่?"

"ความจริงเจ็บปวดอยู่ แต่ท่านพอเอ่ยปากถามกลับมิเจ็บปวดแล้ว ท่านว่าน่าประหลาดหรือไม่?"

"คิก...คิก...ท่านหลอกลวงคนอีกแล้ว"

อุ้ยเซี่ยวป้อยื่นมือเกาะขอบโต๊ะดิ้นรนลุกขึ้นยืน ครุ่นคิดขึ้น

'เราที่สามารถมีชีวิตสืบไป ล้วนพึ่งพาอาศัยซุ่ยตงผู้นี้ หากแม้นอ้วงไท้โหวทราบว่าซุ่ยตงเสียชีวิตแล้ว ชีวิตน้อยๆ ของอุ้ยเซี่ยวป้อคงไม่อาจรอดเกินหนึ่งชั่วยาม'

ขบคิดถึงตอนนี้พลันฉุกใจได้คิด เดินถึงช้างหีบใหญ่เปิดหีบหยิบฉวยหีบยา ล้วนขวดสามเหลี่ยมสีเขียวใบนั้นออกมา

ในหีบยาใช้เล่ากงมีขวดยามากมายหลายหลาก แต่อุ้ยเซี่ยวป้อเพียงจดจำขวดผงละลายซากศพใบนี้ได้ เนื่องเพราะครั้งกระโน้นเคยใช้ละลายซากศพเซี่ยวกุ่ยจื้อตัวจริง

ยามนั้นอุ้ยเซี่ยวป้อฉุดลากซากศพซุ่ยตงจากใต้เตียง ล้วงตั๋วแลกเงินและพวงไข่มุกซึ่งยัดเยียดในอกเสื้อมันกลับออกมา มกเกี่ยมพิ้งเห็นเช่นนั้นจึงกล่าว

"ท่านออกไปเป็นเวลานาน คนตายนี้อยู่ใต้เตียงพวกเรา กลับขู่ขวัญพวกเราแทบตาย"

อุ้ยเซี่ยวป้อหัวร่อพลางกล่าวว่า

"หากขู่ท่านขวัญฝ่อตายจริงๆ ผู้ตายนี้ไยมิใช่เพิ่มสหายหญิงอีกสองคน?"

ปิงอี่ร้องเพ้ย กล่าวว่า

"เซี่ยวกุ่งจู้ อย่าได้กล่าวมากความกับมัน"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

ข้าพเจ้ามีวิชาเวทมนตร์ประการหนึ่ง พวกท่านต้องการดูหรือไม่?

ปิงอี่กล่าวว่า

"ไม่ต้องการดู"

"อย่างนั้นพริ้มตาลง"

ปิงอี่พริ้มตาลงทันที มกเกี่ยมพิ้งปฏิบัติตามแต่แล้วลืมขึ้นอีก

อุ้ยเซี่ยวป้อหยิบฉวยช้อนเล็กๆ มาคันหนึ่ง เปิดจุกเทผงละลายซากศพลงในช้อนเล็กน้อย โรยลงบนปากแผลของซากศพซุ่ยตง ได้ยินเสียงฉี่ๆ บริเวณปากแผลปรากฏกลุ่มควันพวยพุ่ง ชั่วครู่ให้หลังปรากฏน้ำเหลืองไหลหลั่งออกมาปากแผลยิ่งมายิ่งเปื่อยสลาย

มกเกี่ยมพิ้งอุทานดังเอ๊ะ สร้างความสงสัยอยากรู้แก่ปิงอี่จนลืมตาขึ้น พอเห็นสภาพเบื้องหน้าถึงกับลืมตาจนกลมกว้าง ไม่กะพริบแม้สักคราเดียว เห็นซากศพเปื่อยสลายอย่างรวดเร็ว น้ำเหลืองไหลหลั่งเนืองนอง อุ้ยเซี่ยวป้อเห็นพวกนางทั้งสองมีสีหน้าแตกตื่นตระหนก จึงข่มขู่ว่า

"พวกท่านผู้ใดไม่เชื่อฟังวาจาเรา เราจะโรยยาผงนี้ใส่ใบหน้าพวกท่านกลับกลายเป็นลักษณะนี้"

มกเกี่ยมพิ้งกล่าวว่า

"ท่าน...ท่านอย่าได้ข่มขู่คน"

ปิงอี่ถลึงตาใส่ แต่ยังไม่อาจปกปิดแววประหวั่นพรั่นใจได้

อุ้ยเซี่ยวป้อภาคภูมิใจยิ่ง ชุกเก็บขวดบรรจุผงละลายซากศพไว้ในอกเสื้อครึ่งชั่วยามให้หลัง ซากศพซุ่ยตงก็ละลายเป็นน้ำหนองไปจนหมดสิ้น ดังนั้นอุ้ยเซี่ยวป้อระบายลมหายใจยาวๆ ครุ่นคิดขึ้น

'ต่อให้อ้วงไท้โหวระดมทหารนับพันไปยังภูเขาโง้วไท้ซัว ก็เสาะหาซุ่ยตงไม่พบ'

สาวเท้าไปตักน้ำในอ่าง ชะล้างพื้นดินส่วนที่แปดเปื้อนคราบน้ำเหลืองตักมามิกี่กระบอก ร่างพลันชวนเซถลาล้มลงบนเตียง บังเกิดความเหน็ดเหนื่อยอิดโรยยิ่ง เปลือกตาหนักอึ้ง ในที่สุดม่อยหลับไป

พอตื่นขึ้นมาเป็นเวลาฟ้าสางสว่าง รู้สึกบริเวณทรวงอกอัดอั้น บังเกิดอาการคิดอาเจียน แต่ไม่อาจอาเจียนสิ่งใดออกมา ได้ยินมกเกี่ยมพิ้งกล่าวอย่างหมกมุ่นกังวลว่า

"กุ่ยตั่วกอ รู้สึกดีขึ้นบ้างหรือไม่?"

อุ้ยเซี่ยวป้อยันกายลุกขึ้นนั่ง พบว่าตนหลับไหลอยู่ข้างเตียงตรุณีทั้งสองเป็นเวลาครึ่งคืน เห็นเป็นเวลาสายมากแล้ว จึงรีบลงจากเตียงกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าต้องรุดไปเข้าเฝ้าดังฮีฮ่องเต้ พวกท่านนอนพักผ่อนอย่าได้เคลื่อนไหว"

คิดทะยานออกทางหน้าต่าง กลับปราศจากเรี่ยวแรง ได้แต่เปิดประตูออกไป ปิดประตูลงกลอน มุ่งสู่ห้องทรงพระอักษร

รอคอยมิถึงครึ่งชั่วยาม ดังฮีก็เสด็จมาถึง แย้มพระโอษฐ์พลางตรัสว่า

"เซี่ยวกุ่ยจื้อ ฟังว่าเมื่อคืนเจ้าสังหารคนร้ายได้ มิทราบคู่ต่อสู้มีพลังฝีมืออย่างไร? เจ้าใช้กระบวนท่าใดปลิดชีวิตฝ่ายตรงข้าม?"

อุ้ยเซี่ยวป้อหาได้ประมือกับคนร้าย ทราบดีว่าดังฮีทรงมีพลังฝีมือไม่อาจประโคมโหมอย่างเหลวไหล ยามนั้นบังเกิดปฏิภาณวูบ หวนนึกกระบวนท่าที่ฮวงจี่ตงร่ายรำออกมาลอกเลียนแป๊ะฮั่งปังแห่งตำหนักตระกูลมกขึ้นมา จึงกล่าว

"ในยามวิกาลมืดมิด กระหม่อมเพียงหักล้างกับศัตรูอย่างเปะปะวุ่นวาย ฝ่ายตรงข้ามพลันตวัดเท้าซ้ายขึ้น เตะกราดมาด้านขวา"

พลางร่างรำสำแดงประกอบ ดังฮีปรบพระหัตถ์ตรัสว่า

"นี่เป็นท่าฮ้วยเซ่าโชยกุน (กวาดฟาดทั้งกองทัพ)"

อุ้ยเซี่ยวป้อย่อมทราบนามกระบวนท่านี้ดี แต่ยังแสร้งเป็นมิทราบกล่าวอย่างตื่นเต้น

"นามนี้กลับน่าฟังนัก"

"ตอนนั้นเจ้ารับมืออย่างไร?"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวอย่างคล่องแคล่ว

"ยามกะทันหัน กระหม่อมพลันหวนนึกถึงกระบวนท่าที่พระองค์เคยใช้จู่โจมต่อกระหม่อม จึงกราดฟาดฝ่ามือเยี่ยงนี้ จากนั้นสลัดเช่นนี้"

"อ้อ นี่เป็นท่วงท่าจี่ฮุ้นชิ่ว (หัตถ์เมฆม่วง) และกระบวนท่าจิบ๊วยชีว (หักกิ่งเหมย) ของสำนักบู๊ตึง"

อุ้ยเซี่ยวป้อโป้ปดสืบไป

"กระหม่อมลอกเลียนท่วงท่าพระองค์ท่าน คว่ำกุมข้อมือฝ่ายตรงข้าม น่าเสียดายที่คำนวณตำแหน่งจุดเส้นไม่ถูกต้อง มาตรแม้นคว้าจับถูก กลับถูกมัน

สลัดหลุดได้"

"น่าเสียดายนัก เราจะสอนเจ้า สมควรดว้าจับจุดหวยจงและงั่วกวนนี้ รับรองฝ่ายตรงข้ามมิสามารถสลัดดิ้นหลุด"

พลางยื่นพระหัตถ์มาคร่ากุมจุดเส้นบริเวณข้อมืออุ้ยเชี่ยวป้อไว้ อุ้ยเชี่ยวป้อสะบัดดิ้นรนหลายคราไม่อาจสลัดหลุดจริงๆ จึงกล่าว

"พระองค์หากถ่ายทอดต่อกระหม่อมแต่แรก ก็มิมีอันตรายซ้ำซ้อนอีกแล้ว"

คังฮีแย้มพระโอษฐ์พลางตรัสถามว่า

"ภายหลังเป็นอย่างไร?"

"ฝ่ายตรงข้ามพอสลัดหลุด ก็อ้อมปราดมายังเบื้องหลังกระหม่อมกระแทกสองฝ่ามือใส่กลางหลัง

"นั่นเป็นท่ากอชัวลิ่วจุ้ย (ภูเขาสูงธารน้ำใส)"

อุ้ยเชี่ยวป้อลอบเลื่อมใสในพระปรีชาญาณของคังฮี เอ่ยสืบไป

"ตอนนั้นฝ่ามือฝ่ายตรงข้ามแทบปะทะอยู่กลางหลังกระหม่อม กระหม่อมจึงโถมร่างไปเบื้องหน้าหมุนคว้างมาทางขวา"

"นั่นเป็นวิชาช้วงฮวงโป่ว (ท่าเท้าสลาตัน) ซึ่งเราเคยใช้หลบเลี่ยงท่าจู่โจมของเจ้า"

"ถูกแล้ว กระหม่อมพอหลบเลี่ยงพ้นก็ชักมีดสั้นออกตามสภาวะแทงสวนไปยังหลัง ร้องดังๆ ว่า 'เชี่ยวกุ่ยจี้อยอมแพ้หรือไม่'"

คังฮีทรงพระสรวลออกมา ตรัสว่า

"ไฉนร้องเรียกตัวเองเล่า?"

"กระหม่อมยามคับขัน ลอกเลียนกระบวนท่าพระองค์ได้ละม้ายเหมือนนัก ท่าแทงสวนครานี้ดัดแปลงจากตอนที่พระองค์ท่านเคยสะบัดพระหัตถ์ตีโต้มาพร้อมกับตรัสว่า 'เชี่ยวก่ยจี้อ ยอมแพ้หรือไม่' กระหม่อมจึงร้องตามนั้น ฝ่ายตรงข้ามเพียงคราง หนักๆ มิทันกล่าวคำ 'ยอมแพ้' ก็เสียชีวิตไป"

คังฮีนับแต่ทรงร่ำเรียนวิชาฝีมือ ไม่เคยใช้ออกต่อสู้กับศัตรูจริงๆ มาก่อน ยามนี้สดับฟังอุ้ยเชี่ยวป้อประหารศัตรูด้วยกระบวนท่าของพระองค์เอง ต้องตรัสอย่างโสมนัส

"ประเสริฐแท้ คนร้ายขบวนนี้ขวัญกล้ามิน้อย พลังฝีมือกลับไม่สูงล้ำกระไร"

"ฝ่ายตรงข้ามกลับมีพลังฝีมือไม่เลว ราชองครักษ์ในวังเราถูกทำร้ายบาดเจ็บไปหลายคน นับว่าเชี่ยวกุ่ยจื้อชะตากล้าแข็ง ลอกเลียนกระบวนท่าพระองค์ได้หลายท่า มิเช่นนั้น วันนี้พระองค์คงมีพระราชโองการจัดพิธีบรรจุศพเชี่ยวก่ยจื้อในวงเงินหนึ่งพันตำลึง

"ฮา...ฮา...หนึ่งพันตำลึงน้อยนิดไป อย่างน้อยต้องหนึ่งหมื่นตำลึง"

จากนั้นปรบพระหัตถ์คราหนึ่งรับสั่งขันทีที่ปรนนิบัติในห้องทรงพระอักษรว่า

"เบิกตัวโซะเฮียกทู้ ตอลังเข้ามา"

ความจริงทั้งสองรอคอยอยู่นอกห้องทรงพระอักษร พอฟังต่างเข้ามากราบบังคม ตอลังเป็นแม่ทัพแมนจูที่ประกอบความดีความชอบมิน้อย มีพลังฝีมือสูงเยี่ยม แต่ถูกเมี่ยงไปกีดกันตลอดเวลา เมี่ยงไปพอเสียชีวิต ดังฮีจึงทรงแต่งตั้งมันเป็นผู้ควบคุมดูแลราชองครักษ์ มันเพิ่งดำรงตำแหน่งสำคัญกลับปรากฏคนร้ายบุกรุกเข้าวัง จึงกริ่งเกรงย่องเต้ทรงตำหนิ มิได้หลับไหลตลอดทั้งคืน สองตาแดงฉานด้วยสายเลือด

ดังฮีตรัสถามว่า

"เจ้าสอบสวนคนร้ายที่ถูกคร่ากุมทั้งเป็นแล้วหรือไม่?"

"ขอเดชะ โจรร้ายถูกจับเป็นสามคน กระหม่อมดำเนินการสอบสวนตอนแรกพวกมันไม่ยอมให้การ ภายหลังมิอาจทนรับทัณฑ์ทรมาน จึงสารภาพว่าเป็นบริวารเจ้า...เจ้าพิชิตประจิมโจ้วซำกุ่ย"

โซะเฮียกทู้กล่าวเสริมขึ้น

"ยังมี อาวุธที่เหล่าโจรร้ายทิ้งไว้ สลักอักษรระบุว่าเป็นคนของเจ้าพิชิตประจิม อาภรณ์ชั้นในที่สวมใส่ก็ปักทอรหัสของเจ้าพิชิตประจิม"

ดังฮีรับสั่งให้นำอาวุธและอาภรณ์เหล่านั้นมา วัตถุเหล่านี้ตอลังจัดรวบรวมไว้แต่แรก จึงรวบรวมเข้าห้องทรงพระอักษร แก้ห่อผ้าวางเรียงรายลงบนโต๊ะทรงพระอักษร จากนั้นถอยห่างมา

ดังฮีสาวพระบาทไปหยิบฉวยดาบเล่มหนึ่งขึ้นมาทอดพระเนตร เห็นบน

ด้ามดาบสลักอักษร 'ผู้บัญชาการทหารด่านซัวไฮ้กวน' จึงแย้มพระโอษฐ์พลางตรัสว่า

"กระทำผิดแล้วพยายามปกปิด นับว่าไม่ถูกต้อง แต่หากจงใจเปิดเผยศักดิ์ศรีตนเอง ก็เป็นที่น่าระแวงสงสัยเช่นกัน โง้วซำกุ่ยหากใช้คนร้ายบุกเข้าวังย่อมต้องวางแผนอย่างรอบคอบ ไฉนใช้อาวุธที่สลักอักษรบ่งระบุศักดิ์ศรีตัวเอง?"

โซะเฮียกทีรีบกล่าวว่า

"พระองค์ทรงวินิจฉัยเลิศล้ำยิ่ง"

ดังฮีตรัสสืบไป

"อีกประการ โง้วซำกุ่ยหากกำเริบเสิบสานจริง ย่อมไม่ลงมือในเวลาเดียวกับที่บุตรชายมันเดินทางถึงนครหลวง ต่อให้เกิดเหตุร้ายจริงๆ พวกเราก็สามารถคร่ากุมตัวบุตรชายมันไว้"

อุ้ยเซี่ยวป้อตอนแรกได้ยินแผนการใส่ไคล้ปรักปรำจอมโฉดโง้วซำกุ่ยจากปากคำปิงอี่ รู้สึกประเสริฐเลิศยิ่ง ยามนี้พอฟังดังฮีทรงวินิจฉัยแยกแยะ จึงพบว่ามีจุดอ่อนมากหลาย ดังฮีทรงสรุปว่า

"พวกเราลองครุ่นคิดดู หากแม้นคนร้ายมิใช่คนของโง้วซำกุ่ย กลับพกอาวุธของมันเข้ามามีประโยชน์ใด? ย่อมต้องการปรักปรำโง้วซำกุ่ย ดังนั้นให้สอบปากคำโจรร้ายขบวนนี้ เค้นถามผู้บงการให้จงได้"

โซะเฮียกทู ตอสั้งล้วนรับพระบัญชา กราบบังคมทูลลาไป ดังฮีเบือนพระพักตร์มายังเซี่ยวกุ่ยจื้อ ตรัสว่า

"เซี่ยวกุ่ยจื้อ เจ้าทราบหรือไม่ว่า เราไฉนล่วงรู้นามกระบวนท่ากวาดฟาดทั้งกองทัพ และภูเขาสูงธารน้ำใส?"

"กระหม่อมขบคิดมิเข้าใจจริงๆ"

ดังฮีตรัสว่า

"เช้าวันนี้เราเบิกตัวราชองครักษ์มาจำนวนหนึ่งสอบถามสภาพการต่อสู้เมื่อคืน รู้สึกแนววิชาของศัตรูผู้บุกรุก มีอยู่หลายท่าละม้ายคล้ายของตำหนักตระกูลมกแห่งฮุ้นหนำ ลองคิดดู ตระกูลมกปกครองมณฑลฮุ้นหนำมาหลายชั่วอายุคน บัดนี้โง้วซำกุ่ยกลับขึ้นครองสืบแทน ทายาทตระกูลมกไหนเลยไม่

อาฆาตแค้นได้?"

"พระองค์ปราดเปรื่องจริงๆ"

"บัดนี้เจ้านำอาวุธและอาภรณ์กองนี้ไปมอบต่อบุคคลหนึ่งเถอะ"

อุ้ยเซี่ยวป้อพลันฉุกใจคิดขึ้น

'หากแม้นบุตรชายโง้วซำกุ่ย นามโง้วเอ่งฮิ้มได้เห็นดาบกระบี่และรหัสลับบนอาภรณ์เหล่านี้ มิทราบจะแตกตื่นถึงเพียงไหน? ฮา...ฮา...นี่นับเป็นโอกาสกลั่นแกล้งก่อกวนอันประเสริฐ'

ดังนั้นกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"พระองค์หมายถึงโง้วเอ่งฮิ้มกระมัง?"

"ฮา...ฮา...เจ้าชาญฉลาดนัก นำไปเถอะ"

อุ้ยเซี่ยวป้อรับคำ รวบรวมอาวุธและอาภรณ์เหล่านั้นขึ้น กราบบังคมทูลลา ทันใดรู้สึกปวดแปลบบริเวณกลางหลัง บังเกิดอาการคลื่นเหียนใคร่อาเจียนต้องครุ่นคิดขึ้น

'เราสมควรรุดไปพบอ้วงไท้โหว รับตัวยามารับประทานก่อน'

ยามนั้นข่มสติลง เบือนหน้ามายังขันทีซ้ายมือคนหนึ่ง กล่าวว่า

"ท่านถือให้กับเรา เราจะไปเข้าเฝ้าอ้วงไท้โหว"

ขันทีนั้นรับคำ ยื่นมือรับห่อผ้ามา อุ้ยเซี่ยวป้อเมื่อเดินทางถึงวังอ้วงไท้โหวแสดงความจำนงขอเข้าเฝ้า ชั่วครู่ให้หลัง นางกำนัลน้อยลุ่ยซอซึ่งเคยมีกำหนดนัดพบกับอุ้ยเซี่ยวป้อก็เดินออกมากล่าวว่า

"กุ่ยกงกง ไท้โหวตรัสว่ามิมีเวลาพบท่าน รอไว้วันพรุ่งค่อยรุดมาเถอะ"

อุ้ยเซี่ยวป้องงงันวูบ ครุ่นคิดขึ้น

'วันพรุ่งค่อยรุดมา? มิทราบเรามีชีวิตถึงวันพรุ่งหรือไม่'

หวนนึกถึงเมื่อคืนอ้วงไท้โหวรับสั่งตนมารับตัวยา บัดนี้กลับมิทรงอนุญาตให้เข้าพบ จึงกล่าว

"เซี่ยวม่วยม่วย (น้องสาว) ท่านกลับไปกราบทูลอ้วงไท้โหวว่า เซี่ยวกุ่ยจื้อวันพรุ่งต้องตายแล้ว แต่ข้าพเจ้าไม่นำพาปรารมภ์กับความเป็นตาย มิต้องการรับประทานยาอีก"

จบคำไม่แยแสสนใจท่าทีอันตะลึงลานของนางอีก หันกายกลับมายังห้องหับของตน

อุ้ยเซี่ยวป้อรับห่อผ้าจากขันที สั่งมันหวนกลับไป จากนั้นจึงเปิดประตูเข้าห้อง ทรุดนั่งลงบนเก้าอี้ อดส่งเสียงหอบหายใจมิได้

มกเกี่ยมพิ้งจึงถามว่า

"ท่านไม่สบายหรือ?"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

"เมื่อได้เห็นวงหน้าอันงามสะคราญจนจันทราหลบเร้นหาย บุปผาสะเทิ้นอายของท่าน ร่างกายข้าพเจ้าก็สบายขึ้นมากนัก"

มกเกี่ยมพิ้งหัวร่อพลางกล่าวว่า

"ซือเจ้าเราจึงงดงาม ใบหน้าข้าพเจ้ามีเต่าตัวหนึ่ง อัปลักษณ์แทบตายแล้ว"

อุ้ยเซี่ยวป้อได้ยินนางกล่าวสัพยอก ถึงกับคึกคักแจ่มใสขึ้น กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ใบหน้าท่านไฉนมีเต่าตัวหนึ่ง? ใช่แล้ว ม่วยม่วยอันประเสริฐ ใบหน้าท่านทั้งราบลื่นทั้งขาวเกลี้ยงเกลาราวกระจก จึงปรากฏเต่าตัวหนึ่งขึ้น"

มกเกี่ยมพิ้งกล่าวอย่างสงสัยใจ

"เพราะเหตุใด?"

"ท่านกำลังหลับไหลกับผู้ใด ใบหน้าท่านเมื่อคล้ายกระจกบานหนึ่งย่อมสะท้อนภาพบุคคลผู้นั้น ดังนั้นใบหน้าท่านจึงปรากฏรูปเต่าตัวหนึ่งขึ้น"

ปิงอี่ค่อยทราบว่าอุ้ยเซี่ยวป้อวกอ้อมค่านาง ต้องร้องเพ้ย กล่าวว่า

"เหลวไหล ท่านลองเข้ามาชมดู"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ข้าพเจ้าหากกรายใกล้เข้าไป บนใบหน้าของม่วยม่วยอันประเสริฐจะสะท้อนภาพเทพบุตรอันงามสง่าเปี่ยมราศีผู้หนึ่ง"

ปิงอี่และมกเกี่ยมพิ้งได้ยินอุ้ยเซี่ยวป้อชมเชยตัวเอง ล้วนต้องหัวร่อออกมา ปิงอี่พลันกล่าวว่า

"นี่ พวกเราจะหลบหนีออกจากวังอย่างไร ท่านลองครุ่นคิดหาหนทางดู"

อุ้ยเชี่ยวป้อยามอยู่ในพระราชวัง แม้รับการเคารพยำเกรงจากทุกผู้คน แต่พอกลับถึงห้องพัก กลับเงียบเหงาไร้รสชาติ พลันปรากฏรุณีอายุเยาว์เช่นมกเกี่ยมพิ้ง ปิงอี่อยู่ร่วมด้วย แม้รู้สึกเสี่ยงกับการถูกพบเห็น แต่ก็ไม่อาจตัดใจปล่อยให้นางจากไป กล่าวว่า

"พวกท่านทั้งสองล้วนได้รับบาดเจ็บ ขอเพียงออกจากประตูห้อง จะถูกคนคร่ากุมไว้ทันที ต้องค่อยๆ ครุ่นคิดหาหนทาง"

ปิงอี่ทอดถอนใจกล่าวว่า

"สหายที่เข้าวังมาเมื่อคืน มิทราบมีผู้ใดเสียชีวิต? ผู้ใดถูกคร่ากุม?"

"มิทราบได้ ท่านเมื่อหมกมุ่นกังวล ข้าพเจ้าจะลองสอบถามให้กับท่าน"

ปิงอี่กล่าวเบาๆ

"ขอบคุณท่าน"

อุ้ยเชี่ยวป้อนับแต่พบพานนางมา ยังไม่เคยได้ยินปิงอี่กล่าวอย่างเกรงอกเกรงใจเช่นนี้มาก่อน จึงลอบพิศวงสงสัย มกเกี่ยมพิ้งกล่าวเสริมขึ้น

"โดยเฉพาะให้สืบเสาะว่า มีคนแซ่เส้าคนหนึ่งล่าถอยไปได้โดยปลอดภัยหรือไม่?"

อุ้ยเชี่ยวป้อกล่าวถามว่า

"คนแซ่เส้านั้นมีนามว่ากระไร?"

"มันเป็นซือเฮีย (ศิษย์ผู้พี่ที่เป็นบุรุษ) เรียกว่าเส้าอิดจิว เป็น...เป็นชายในดวงใจของปิงซือเจ้เรา..."

มิทันจบคำ ต้องหัวร่อคิกออกมา ที่แท้ปิงอี่ลอบใช้ปลายนิ้วจี้ไชหว่างเอวนาง ไม่อนุญาตให้เอ่ยสืบต่อ

อุ้ยเชี่ยวป้อส่งเสียงดังอา กล่าวว่า

"เส้าอิดจิว? เกรงว่าไม่ถูกต้อง"

ปิงอี่อดกล่าวมิได้ว่า

"เป็นไรหรือ?"

"นั่นเป็นบุรุษหนุ่มร่างสูงโปร่ง ใบหน้าขาวเกลี้ยงเกลา อายุยี่สิบเศษ พลังฝีมือสูงเยี่ยมยิ่งใช่หรือไม่?"

ซึ่งความจริงอุ้ยเซี่ยวป้อหาทราบไม่ว่าเส้าอิดจิวนี้มีรูปลักษณะอย่างไร เพียงแต่คนผู้นี้เมื่อเป็นชายในดวงใจปิงอี่ ย่อมต้องเป็นบุรุษงามสง่า ทั้งเมื่อเป็นซือเฮียพวกนาง ย่อมมีพลังฝีมือมิใช่ชั่ว จริงดังคาดหมาย มกเกี่ยมพิ้งกล่าวว่า

"ใช่แล้ว เขาเป็นไรหรือ?"

อุ้ยเซี่ยวป้อขณะจะกล่าวกระไร นอกประตูบังเกิดซุ่มเสียงผู้คนดังว่า

"กุ่ยกงกง อ้วงไท้โหวทรงประทานสิ่งของมา"

อุ้ยเซี่ยวป้อลอบปีติยินดี ครุ่นคิดขึ้น

'เรามิกลัวตาย อ้วงไท้โหวกลับกริ่งเกรงว่าเราจะตายไป'

ยามนั้นเปิดประตูออก เห็นหน้าประตูยืนหยัดด้วยขันทีผู้หนึ่ง มือถือกล่องไม้สลักลวดลายบุปผาใบหนึ่ง อุ้ยเซี่ยวป้อยื่นมือรับกล่องไม้มา เปิดฝากล่องออกเห็นบรรจุขวดยาใบหนึ่งจริงๆ จึงล้วงตั๋วแลกเงินมูลค่าห้าสิบตำลึงฉบับหนึ่งกำนัลต่อขันทีนั้น ขันทีนั้นยินดียิ่ง คิดไม่ถึงการรุดมาครานี้กลับได้กำไรห้าสิบตำลึง น้อมกายขอบคุณล่าถอยไป

อุ้ยเซี่ยวป้อกลับเข้าห้อง เทยาเม็ดจากขวดเม็ดหนึ่งกลืนกินลงไป ปิงอี่กล่าวว่า

"กุ่ยตั่วกอ เส้า...ซือเฮียเป็นไรหรือ?"

อุ้ยเซี่ยวป้อคำนึงในใจ

'นางโสโครกปกติไม่เคยยกย่องเรา พอเอ่ยถึงซือเฮียท่าน กลับเรียกหาเราเป็นกุ่ยตั่วกอ กลับต้องข่มขู่นางสักครา'

ดังนั้นทอดถอนใจกล่าวว่า

"น่าเสียดาย น่าเสียดายนัก"

ปิงอี่ใจหายวาบ กล่าวว่า

"เขา...เขาได้รับบาดเจ็บ หรือว่าตายแล้ว?"

อุ้ยเซี่ยวป้อพลันหัวร่อฮาๆ กล่าวว่า

"เส้าอิดจิวอะไรนั่น บิดากลับไม่เคยพบพานมา ท่านหากเรียกหาข้าพเจ้าเป็น 'สามีที่รัก' สามคำ ข้าพเจ้าจะสืบสาวความเป็นตายของเขาให้กับท่าน"

ปิงอี่คอนแรกเห็นฝ่ายตรงข้ามทอดถอนใจ รำพันว่าน่าเสียดาย เข้าใจว่าเส้าอิดจิวประสบเภทภัยมากกว่าวาสนา พอฟังค่อยคลายใจลง กล่าวว่า

"ช่างกล่าวเหลวไหลร่ำไป ที่แท้วาจาใดเป็นความจริงกันแน่?"

อุ้ยเซี่ยวป้อแค่นเสียงดังเฮอะ กล่าวว่า

"เส้าอิดจิวนั้นหากตกอยู่ในเงื้อมมือเรา ข้าพเจ้าจะพันธนาการมันไว้ ยกมีดขึ้นฟันฉับลงไปเยี่ยงนี้"

มกเกี่ยมพิ้งร้องโพล่งว่า

"ท่านคิดสังหารมัน?"

"ไม่ใช่ ข้าพเจ้าจะตัดถุงอัณฑะมัน ให้มันกลับกลายเป็นขันที"

มกเกี่ยมพิ้งอ่อนเยาว์ไร้เดียงสา ยังมิเข้าใจกระไร ปิงอี่กลับอับอายจนหน้าแดงฉาน กล่าวว่า

"ท่านชมชอบกล่าวเหลวไหลตลอดเวลา"

"เส้าซือเฮียท่านคงถูกคร่ากุม เรากุ่ยกงกงกลับสามารถใช้สอยคนตอนมันเป็นขันที ปิงโกวเนี้ย ท่านคิดขอร้องข้าพเจ้าหรือไม่?"

ปิงอี่หน้าแดงวูบอีกครา มกเกี่ยมพิ้งกล่าวว่า

"กุ่ยตั่วกอ ท่านสมควรช่วยเหลือผู้อื่น โดยมิต้องให้บุคคลอื่นวิงวอนขอร้อง จึงนับเป็นพฤติการณ์วีรบุรุษผู้กล้า"

อุ้ยเซี่ยวป้อโบกมือขวักไขว่ กล่าวว่า

"ไม่ถูกต้อง ข้าพเจ้าชมชอบรับฟังผู้อื่นเรียกหาเป็นสามีที่รัก ยิ่งเรียกหาอย่างสนิทสนม ข้าพเจ้ายิ่งทำงานอย่างขันแข็ง"

ปิงอี่ลังเลชั่วขณะจึงกล่าว

"ตั่วกอ (พี่ใหญ่) อันประเสริฐ ข้าพเจ้าวิงวอนท่าน"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวอย่างจริงจัง

"ต้องเรียกเป็นสามีที่รัก"

มกเกี่ยมพิ้งสอดคำขึ้น

"กุ่ยตั่วกอ ซือเจ้าเราภายหน้าต้องแต่งงานกับเส้าซือเฮีย เส้าซือเฮียจึงเป็นสามีของนาง นางไหนเลยเรียกหาท่านเป็นสามีได้?"

อุ้ยเซี่ยวป๊อกล่าวว่า

"นางหากแต่งงานกับเล้าอิดจิว ข้าพเจ้าจะอิจฉาริษยา โอย อิจฉาแทบตายแล้ว ฮา...ฮา..."

ในเสียงหัวร่อ โอบห่อผ้านั้นเดินออกจากห้องปิดประตูลงกลอน ระดมขันทีสี่คนควบขับม้าไปยังสถานที่พำนักของโง้วเอ่งฮิ้ม

โง้วเอ่งฮิ้มพอฟังว่าขันทีคนสนิทของตังฮีฮ่องเต้มาถึง รีบออกมาต้อนรับด้วยตัวเอง อุ้ยเซี่ยวป๊อกล่าวว่า

"ฮ่องเต้ทรงบัญชาเรานำของสิ่งหนึ่งมาให้ท่านชมดู ชี่จื้อ (ท่านทายาท) มีกำลังขวัญกล้าแข็งหรือไม่?"

โง้วเอ่งฮิ้มถ่อมตนว่า

"ข้าพเจ้าขวัญอ่อนที่สุด มิสามารถรับความแตกตื่นได้"

"ท่านมิสามารถรับความแตกตื่น แต่กลับทำงานขวัญกล้านัก"

"ข้าพเจ้าไม่เข้าใจความหมายในวาจาของกงกง ยังหวังให้ชี้แจงแนะนำ"

อุ้ยเซี่ยวป๊อกล่าวว่า

"เมื่อคืนท่านใช้คนบุกเข้าวังหลวงเป็นจำนวนเท่าใด?"

เหตุการณ์ที่เมื่อคืนปรากฏคนร้ายบุกเข้าวัง โง้วเอ่งฮิ้มได้ทราบระแคะระคายมาบ้าง บัดนี้พอฟังอุ้ยเซี่ยวป๊อถามไถ่เช่นนี้ ถึงกับขวัญหนีดีฝ่อ ผุดลุกขึ้นคุกเข่าลงกลางลานตึก กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าโง้วซำกุ่ย โง้วเอ่งฮิ้มสองพ่อลูกจงรักภักดีต่อราชวงศ์เช็ง ไหนเลยกล้ากำเริบเสิบสานปานนั้น?"

อุ้ยเซี่ยวป๊อบอกให้ลุกขึ้น คลี่ห่อผ้าวางเรียงรายบนโต๊ะ โง้วเอ่งฮิ้มพอผุดลุกขึ้นเห็นดาบกระบี่และอาภรณ์ในห่อผ้า ถึงกับสองมือสั่นระริก ตะกุกตะกักว่า

"นี่...นี่..."

พอหยิบฉวยใบให้การซึ่งสอดแนบขึ้นดู เห็นข้อความระบุว่าคนร้ายได้รับบัญชาจากเจ้าพิชิตตะวันตกโง้วซำกุ่ย เข้าวังก่อกวนความสงบเพื่อผลประโยชน์โง้วซำกุ่ย ต่อให้โง้วเอ่งฮิ้มปราดเปรื่องถึงเพียงไหน อดหวาดหวั่นขวัญเสียมิได้ สองเข่าอ่อนระทวยคุกลงอีกครา กล่าวว่า

"กุ่ยกงกง...นี่เป็นคนชั่วร้ายปรักปรำให้ร้าย ขอท่านโปรดกราบทูลต่อฮ่องเต้ ชีวิตของข้าพเจ้าสองพ่อลูก ล้วนผูกพันอยู่กับการประทานของกงกง"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวเสียงเนิบนาบ

"ซี่จื้อลุกขึ้นเถอะ เมื่อคืนท่านกำนัลของขวัญล้ำค่าแก่ข้าพเจ้า กลับคล้ายทราบล่วงหน้าว่าจะมีเรื่องเช่นนี้อุบัติขึ้นก็ปาน เฮอะ..."

โง้วเอ่งฮิ้มคิดหมายลุกขึ้น พอฟังกลับคุกเข่าลงอีกครา กล่าวว่า

"กงกงปราดเปรื่อง กงกงหากกราบทูลแทนพวกเราสองพ่อลูกหลายคำ ฮ่องเต้ย่อมทรงเชื่อวาจาของท่าน"

"ท่านเมื่อปฏิเสธ อย่างนั้นคาดว่าเป็นการกระทำของผู้ใด?"

"ศัตรูของตระกูลเรามีมากมายยิ่ง มีทั้งไพร่พลของลี้เม่ง (อีกชื่อหนึ่งของจอมโจรลี้จื่อเซ้ง) บริวารตำหนักตระกูลมก ล้วนอาจวางแผนปรักปรำ"

อุ้ยเซี่ยวป้อผงกศีรษะกล่าวว่า

"แนววิชาฝีมือของคนเหล่านี้เป็นอย่างไร ท่านลองแสดงต่อข้าพเจ้าสักหลายกระบวนท่า ข้าพเจ้าจะไปแสดงถวายฮ่องเต้ บอกว่าเมื่อคืนเห็นคนร้ายใช้กระบวนท่าเหล่านี้ ท่านย่อมหลุดพ้นจากข่ายต้องสงสัย"

โง้วเอ่งฮิ้มยินดียิ่ง กล่าวว่า

"ประเสริฐมาก เพียงแต่ข้าพเจ้าฝีมือจำกัด ต้องถามไถ่บริวารดู กงกงโปรดนั่งรอสักครู่"

จากนั้นเข้าสู่ห้องชั้นใน กลับมาพร้อมกับบุรุษร่างสูงใหญ่ผู้หนึ่ง กลับเป็นบริวารคนสนิทสนมเอี้ยเอ็กจือ

เมื่อคืนตอนอยู่คฤหาสน์ดังชิงอ้วง อุ้ยเซี่ยวป้อพนันชนะ จนเอี้ยเอ็กจือได้รับส่วนแบ่งหนึ่งพันหกร้อยตำลึง พอพบเห็นหน้าอุ้ยเซี่ยวป้อ รีบน้อมกายคารวะเพียงแต่สีหน้าแฝงแววหมกมุ่นกังวล ย่อมเป็นโง้วเอ่งฮิ้มบอกเล่าเรื่องราวให้ทราบ ยามนั้นเอี้ยเอ็กจือกล่าวว่า

"เรียนกงกง ศัตรูของเจ้าพิชิตตะวันตกมีมากมายยิ่ง แนววิชาของแต่ละฝ่ายสลับซับซ้อน มีแต่ตำหนักตระกูลมกที่มีหลักวิชาเป็นเอกเทศ ผู้ต่ำต้อยตอนอยู่ในมณฑลฮุ้นหน่ำ กลับจดจำเพลงหมัดตระกูลมกได้บ้าง"

จบคำ วาดท่วงท่าเริ่มต้น ร่ายรำกระบวนท่าออกมาอย่างแช่มช้า

เพลงหมัดตระกูลมกนี้ ตกทอดมาจากแม่ทัพมกเอ็ง ผ่านการกลั่นกรองมาหลายชั่วอายุ จึงลึกล้ำยิ่ง เอี้ยเอ็กจือมีภูมิรอบรู้กว้างขวาง กลับร่ายรำแสดงออกได้ละม้ายเหมือนยิ่ง

อุ้ยเซี่ยวป้อเห็นในกระบวนท่าเพลงหมัด มีท่ากวาดฟาดทั้งกองทัพ ภูเขาสงธารน้ำใส พอชมดจบจึงกล่าว

"ข้าพเจ้าจะร่ายรำท่ากวาดฟาดทั้งกองทัพ น้ำตกโกรกกระแทกนี้ต่อฮ่องเต้ จากนั้นฮ่องเต้ทรงเบิกตัวยอดฝีมือภายในวังมาจำแนกแนววิชา คงแยกแยะออกว่าเป็นวิชาตำหนักตระกูลมก"

โง้วเอ่งฮิ้มรีบกล่าวว่า

"ใช่แล้ว เยี่ยงนี้ครอบครัวตระกูลโง้วเราจึงนับว่าบริสุทธิ์พันมลทิน"

อุ้ยเซี่ยวป้อรู้สึกยังไม่จำเป็นต้องมอบอาวุธและอาภรณ์เหล่านี้ต่อโง้วเอ่งฮิ้มในบัดดล จึงห่อรวมกันดังเดิม หนีบไว้ที่ซอกแขน พลันฉุกคิดถึงเรื่องราวหนึ่ง กล่าวว่า

"ซี่จื้อ ฮ่องเต้ยังบัญชาข้าพเจ้ามาสอบถามอีกเรื่องหนึ่ง มณฑลฮุ้นหนำมีขุนนางท่านหนึ่งเดินทางมายังนครหลวง เรียกว่าเอี้ยอิดฮงใช่หรือไม่?"

โง้วเอ่งฮิ้มงงงันวูบ ครุ่นคิดขึ้น

'เอี้ยอิดฮงเป็นเพียงขุนนางต่ำต้อย ยังมิทันเข้าเฝ้ารับมอบตราประจำตำแหน่ง ฮ่องเต้ไฉนทรงทราบได้'

ดังนั้นกล่าวว่า

"เอี้ยอิดฮงเป็นเพียงนายอำเภอเมืองเค็กเจ็งแถบฮุ้นหนำ ซึ่งเพิ่งแต่งตั้งขึ้นใหม่ รอโอกาสเข้าเฝ้า"

"เมื่อหลายวันก่อน เอี้ยอิดฮงข่มเหงประชาราษฎร์บนเหลาสุรา ใช้สอยบริวารทุบตีคน มิทราบนิสัยใจคอแก้ไขกลับกลายแล้วหรือไม่?"

โง้วเอ่งฮิ้มแตกตื่นตระหนกยิ่ง กล่าวว่า

"กงกงโปรดกราบทูลแทนว่า บิดาเราใช้คนไม่ถูกต้อง บัดนี้จะถอดเอี้ย-อิดฮงจากตำแหน่ง มิให้รับราชการตลอดกาล เอ็กจือ ท่านก็ไปทุบตีมันให้กับ

เราอย่างสาหัส"

อุ้ยเชี่ยวป้อฟังจากคำบอกแป๊ะฮั่งปังแห่งตำหนักตระกูลมกว่า เอี้ยอิดฮงสั่งบริวารทำร้ายฉื่อเทียนชวงสังกัดสมาคมฟ้าดิน แต่กลับถูกกอเอี๊ยะปิดปากจึงฉกฉวยโอกาสกล่าวต่อโง้วเอ่งฮิ้ม ยามนี้พอฟังต้องลอบหัวร่อในใจ ครุ่นคิดขึ้น

'ผู้แซ่เอี้ยครานี้คงไม่สามารถรักษาชีวิตสืบไปได้'

ยามนั้นกล่าวคำอำลา โง้วเอ่งฮิ้มพลันล้วงซองหนังใบหนึ่งจากในแขนเสื้อใช้สองมือยื่นส่งมา กล่าวว่า

"กุ่ยกงกง พระคุณของท่านยากทดแทน สิ่งของเล็กน้อยนี้ใคร่รบกวนให้ส่งมอบต่อตอส้ง โซะเฮียกทู้และพวก เพื่อช่วยอธิบายแก้ต่างให้กับพวกเราสองพ่อลูก"

อุ้ยเชี่ยวป้อผงกศีรษะรับ พอเข้านั่งในเกี้ยวก็เปิดซองหนังออก เห็นบรรจุตั๋วแลกเงินจำนวนสิบหมื่นตำลึง ต้องครุ่นคิดขึ้น

'มารดามันเถอะ บิดารับไว้ห้าหมื่นตำลึงก่อน'

ครั้นแล้วซุกตั๋วแลกเงินจำนวนห้าหมื่นตำลึงไว้ในอกเสื้อ ที่หลงเหลืออีกครึ่งหนึ่งยังบรรจุในซองหนังดังเดิม หวนนึกถึงโง้วเอ่งฮิ้มถูกวาจามิกี่ประโยคของตนข่มขู่จนขวัญหนีดีฝ่อ อดอิ่มเอมใจมิได้

อุ้ยเชี่ยวป้อเข้าเฝ้าฮ่องเต้ตังอีในห้องทรงพระอักษรก่อนกราบทูลว่าปฏิบัติเรื่องราวเสร็จสิ้น โง้วเอ่งฮิ้มสำนึกในพระปรีชาญาณของฮ่องเต้ พร้อมกับล้วงซองบรรจุเงินห้าหมื่นตำลึงจากอกเสื้อ บอกว่าได้ไหว้วานให้มอบต่อเหล่าราชองครักษ์ที่ต้านทานรับมือศัตรูเมื่อคืน

ตังอีจึงรับสั่งให้มอบต่อผู้ควบคุมราชองครักษ์ตอส้ง อุ้ยเชี่ยวป้อจึงกราบบังคมลานำมามอบต่อตอส้ง สร้างความยินดีแก่มันเหลือประมาณ

อุ้ยเชี่ยวป้อพลันนึกถึงเรื่องราวประการหนึ่ง กล่าวว่า

"ตอจังก้วง ท่านลองสืบเสาะให้กับข้าพเจ้าว่าในขบวนคนร้ายเมื่อคืน มีบุคคลนามเส้าอิดจิวหรือไม่ หากมีชื่อนี้จริง พวกเราสามารถสอบสวนต้นตอฝ่ายตรงข้ามจากมัน"

ตอสั่งรับคำว่า

"ใช่แล้ว เหล่าศัตรูย่อมประกาศนามปลอม เราจะพยายามสืบเสาะดูสักครา"

อุ้ยเซี่ยวป้อจึงหวนกลับมายังที่พัก ขณะจะบรรลุถึงประตูห้อง เห็นขันทีน้อยคนหนึ่งยืนรอคอยอยู่ข้างทาง พอพบเห็นอุ้ยเซี่ยวป้อก็สะอึกเข้ามากล่าวเบาๆ

"กุ่ยกงกง เจ้าของร้านแซ่จี้นั้นส่งสุกรมาอีกตัวหนึ่ง คราครั้งนี้เรียกว่าตี๋อึ้งยิ้นเชี่ยมตือ (สุกรโสมยอดบำรุง) บอกว่านำมามอบต่อกุ่งกงกงเป็นพิเศษ กำลังรอคอยอยู่ในโรงครัว"

อุ้ยเซี่ยวป้อขมวดคิ้วครุ่นคิดขึ้น

'สุกรพันธุ์ยกเหลึงสุราตัวแรกยังสะสางไม่เสร็จสิ้น กลับส่งสุกรโสมยอดบำรุงมาอีกตัวหนึ่ง ท่านเข้าใจว่านี่เป็นเล้าสุกรหรือ?"

แต่ฝ่ายตรงข้ามเมื่อรุดมา สมควรไปพบพาน ดังนั้นแวะไปยังโรงครัวจริงดังที่ว่า เจ้าของร้านแซ่จี้พบพบหน้าก็ยิ้มแย้มประจบ กล่าวว่า

"กุ่ยกงกง สุกรยกเหลึงสุราของผู้ต่ำต้อยนับว่าใช้การได้ กุ่ยกงกงหลังจากรับประทานลงไป ถึงกับหน้าเปล่งปลั่งเปี่ยมราศี ผู้ต่ำต้อยสำนึกในความเมตตาของกุ่ยกงกง จึงส่งสุกรโสมยอดบำรุงมาอีกตัวหนึ่ง"

จบคำ ชี้มือไปด้านข้าง เห็นสุกรที่ว่ากลับเป็นสุกรเป็นๆ ขนขาวปุกปุย เดินพล่านไปมาอยู่ในกรงไม้ไผ่

อุ้ยเซี่ยวป้อมิทราบฝ่ายตรงข้ามกำลังก่อกวนเลศนัยใด เพียงผงกศีรษะรับทราบ เจ้าของร้านแซ่จี้เดินเข้ามาใกล้ กุมมืออุ้ยเซี่ยวป้อไว้ ชมเชยว่า

"กุ่ยกงกงพอรับประทานสุกรพันธุ์ยกเหลึงสุรา ชีพจรเต้นเข้มแข็งขึ้นจริงๆ"

อุ้ยเซี่ยวป้อรู้สึกใจกลางฝ่ามือของตนเพิ่มม้วนกระดาษก้อนหนึ่ง เพียงแต่ในโรงครัวมีผัคนสับสน ไม่สะดวกกับการถามไถ่ เจ้าของร้านแซ่จี้กล่าวอีกว่า

"วิธีรับประทานสุกรโสมยอดบำรุงกลับผิดแผกไป ขอกงกงสั่งบริวารป้อนสุราให้สิบวัน เมื่อครบกำหนด ผู้ต่ำต้อยจะจัดการให้กงกงลิ้มชิมรส"

อุ้ยเซี่ยวป้อขมวดคิ้วกล่าวว่า

"สุกรยกเหลึงสุราตัวแรก ก่อกวนจนเราปวดเศียรเวียนเกล้า สุราโสม

ยอดบำรุงอันใด ท่านเจ้าของร้านยังคงเสพเองเถอะ"

เจ้าของร้านแช่จี้หัวร่อฮาๆ กล่าวว่า

"นี่เป็นการแสดงความจงรักของผู้ต่ำต้อย มิกล้ารบกวนกงกงใดอีก"

จบคำ น้อมกายล่าถอยไป

อุ้ยเซี่ยวป๋อคาดคำนวณว่า ม้วนกระดาษนี้คงขีดเขียนอักษรไว้ แต่ตนรู้จักหนังสือจำกัดยิ่ง ได้แต่สั่งโรงครัวดูแลเลี้ยงสุกรตัวนี้ให้ดี ตนเองกลับมายังที่พำนัก ครุ่นคิดขึ้น

'เจ้าของร้านแช่จี้นี้กลับชาญฉลาดนัก คราแรกซุกซ่อนคนเป็นมากับสุกรที่ถูกฆ่าตาย ครั้งที่สองหากส่งสุกรตายมายังพระราชวังอีก ย่อมสร้างความคลางแคลงสงสัยแก่ผู้คน พานส่งสุกรเป็นๆ มาเลี้ยงในโรงครัว ปราศจากเลศนัยใดๆ ผู้ที่ระแวงสงสัยแต่แรกย่อมคลายใจลง ใช่แล้ว หากคิดหลอกลวงตบตาคน มิเพียงต้องวางแผนอย่างรอบคอบ ภายหลังหากมีโอกาสสมควรปกปิดช่องว่างจุดอ่อน'

จากนั้นขบคิดสืบไป

'ม้วนกระดาษใบนี้ ได้แต่ไปขอให้มกกุ่งจู้อ่านดู มารดามันเถอะ มีวาจาใดก็ว่ากล่าวออกมา กลับเขียนหนังสือมาไยกัน?'

พอถอดกลอนผลักประตูเข้าไป ได้ยินเสียงมกเกี่ยมพิ้งดังว่า

"กุ่ยตั่วกอ เมื่อครู่มีคนมาถึงหน้าประตู คล้ายเป็นคนส่งอาหารมา พอเห็นประตูลงกลอน ก็ผละจากไป"

อุ้ยเซี่ยวป๋อกล่าวว่า

"ท่านทราบได้อย่างไรว่าเป็นคนส่งอาหาร? ฮา...ฮา...พวกท่านคงสูดได้กลิ่นหอมของกับแกล้ม หิวโหยขึ้นมาแล้วกระมัง? ไฉนไม่รับประทานขนมเปียะอาหารว่างบ้าง?"

"คิก...คิก...พวกเรารับประทานโดยไม่เกรงใจแล้ว"

ปิงอี่กล่าวบ้างว่า

"กุ่ยตั่วกอ สำหรับ..."

อุ่ยเซี่ยวป๋อทราบดีว่านางคิดกล่าวกระไร จึงกล่าว

"เรื่องของเล้าซือเอียท่าน เรายังสืบสาวมิกระจ่างชัด ขั้นแรกนี้เหล่าราชองครักษ์บอกว่า หาได้คร่ากุมคนแซ่เล้าไม่"

พลางยื่นส่งม้วนกระดาษต่อมกเกี่ยมพิ้ง เอ่ยสืบต่อ

"กุ่งจู้ ท่านลองอ่านกระดาษใบนี้ดู"

มกเกี่ยมพิ้งรับม้วนกระดาษมาคลี่กางออก ท่องอ่านว่า

"เชิญรับฟังตำนานเอ็งเลียกตึ่งฉบับสมบูรณ์ ในร้านน้ำชากอเซ็ง...นี่หมายความว่ากระไร?"

อุ้ยเชี่ยวป้อพอฟัง ก็เข้าใจในบัดดล

"คนของสมาคมฟ้าดินมีเรื่องสำคัญต้องการพบเรา เชิญเราไปยังแผงน้ำชา ฟังนักเล่านิทานเล่าเรื่องบันทึกเอ็งเลียกตึ่ง"

ดังนั้นกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"เสียทีที่ท่านเป็นทายาทตระกูลมก กลับมิรู้จักบันทึกเอ็งเลียกตึ่ง"

มกเกี่ยมพิ้งกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าย่อมรู้จักบันทึกเอ็งเลียกตึ่ง นับเป็นเรื่องราวที่จูงัวนเจียงพิชิตอริราช สถาปนาราชวงศ์เหม็ง"

"มีอยู่บทหนึ่งเรียกว่า 'ท่านแม่ทัพมกเอ็งยิงเกาทัณฑ์ปล่อยหนูนา พิชิตมณฑลฮุ้นหนำ กุ่ยกงกงสองมือโอบโฉมสะคราญ' ท่านเคยได้ยินหรือไม่?"

มกเกี่ยมพิ้งร้องเพ้ย กล่าวว่า

"ในบันทึกเอ็งเลียกตึ่ง ย่อมมีเรื่องราวที่เอียเอี้ย (ปู่) พิชิตฮุ้นหนำ ไหนเลยมีบทกุ่ยกงกงสองมือ...อะไรนั่น คงเป็นท่านแต่งขึ้นเอง"

อุ้ยเชี่ยวป้อกล่าวอย่างจริงจัง

"พวกเราพนันกันสักครา หากมีเช่นนั้นจริงท่านจะทำอย่างไร?"

"ข้าพเจ้าฟังตำนานเอ็งเลียกตึ่งจนขึ้นใจ รับรองมิมีบทเช่นนั้น พนันอันใดก็ได้ ปิงซือเจ้ ใช่หรือไม่?"

ปิงอี่มิทันตอบคำ อุ้ยเชี่ยวป้อก็กระโดดปราดขึ้นเตียง ล้มกายลงหลับไหลอยู่หว่างกลางครุณีทั้งสอง ยื่นมือซ้ายโอบรอบคอปิงอี่ ใช้มือขวาโอบรอบเอวอ้อนแอ้นมกเกี่ยมพิ้ง กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าบอกว่ามีเรื่องเช่นนี้ก็ต้องมี"

ปิงอี่และมกเกี่ยมพิ้งล้วนอุทานดังอา หลบเลี่ยงมิทันท่วงที ถูกโอบกอดอย่างแนบแน่น มกเกี่ยมพิ้งยกมือขวาผลักไสโดยแรง อุ้ยเชี่ยวป้อก็โอนเอนไปตามสภาวะ ประทับริมฝีปากลงบนริมฝีปากปิงอี่คราหนึ่ง ชมเชยว่า

"หอมยิ่งนัก"

ปิงอี่คิดสะบัดดิ้นรน แต่พอขยับเคลื่อนกาย บาดแผลบริเวณทรวงอกก็ปวดแปลบอย่างรุนแรง จึงตวัดมือซ้ายขึ้นตบใส่ใบหน้าอุ้ยเชี่ยวป้อฉาดหนึ่ง อุ้ยเชี่ยวป้อร้องอย่างยิ้มแย้ม

"คิดสังหารสามีแล้ว"

พลางพลิกกายลงจากเตียง โน้มหน้าลงจุมพิตริมฝีปากแดงระเรื่อมกเกี่ยมพิ้งบ้าง ชมเชยว่า

"หอมหวนคุจเช่นกัน"

พลางหัวร่อฮาๆ โลดแล่นออกจากห้อง ปิดประตูลงกลอนตามเดิม

อุ้ยเชี่ยวป้อส่ายอาดๆ ออกจากประตูหลังออกนอกเขตราชวัง มุ่งสู่แผงน้ำชากอเซ็ง ทรุดกายนั่งลง เจ้าของร้านก็ชงน้ำชามา เหลือบเห็นกองัง-เถียวแห่งสมาคมฟ้าดินเตร็ดเตร่เข้าใกล้ปรายตาบอกใบ้ให้

อุ้ยเชี่ยวป้อผงกศีรษะรับทราบ แสร้งจิบน้ำชาอยู่หลายถ้วย จึงเหวี่ยงเศษเงินลงบนโต๊ะ กล่าวว่า

"ตำนานในวันนี้ไม่น่าฟังกระไร"

พลางสาวเท้าออกจากร้าน เห็นกองังเถียวรออยู่ที่มุมถนน ไปได้มิกี่ก้าวก็พบเห็นเกี้ยวสองคัน

กองังเถียวให้อุ้ยเชี่ยวป้อนั่งเกี้ยวคันหนึ่ง ตัวเองติดตามไปช่วงหนึ่ง กวาดตาสำรวจมอง เห็นมิมีผู้คนสะกดรอยตามมา จึงนั่งเกี้ยวอีกคันหนึ่ง

คนแบกเกี้ยวทั้งสองมีฝีเท้าคล่องแคล่วปราดเปรียว ครู่ใหญ่ก็หยุดลง อุ้ยเชี่ยวป้อพอลงจากเกี้ยวเห็นบรรลุถึงหน้าลานตึกแห่งหนึ่ง เมื่อติดตามกอ-งังเถียวเข้าสู่เขตตึก เห็นชายชราผู้ห้าวหาญฮ้วงกัง ยอดฝีมืออวงจี่ตง นักพรต เฮี้ยงเจ็ง รวมทั้งเจ้าของร้านแซ่จี้ ล้วนออกมา อุ้ยเชี่ยวป้อจึงกล่าว

"ท่านเจ้าของร้านแซ่จี้ที่แท้มีนามสูงส่งกระไร?"

"มิกล้ารับคำ 'สูงส่ง' บริวารแซ่จี้จริงๆ นามเล่าปิ้ง (แปลว่าทุนดั้งเดิม) หมายความว่าประกอบการค้าจนขาดทุน ต้องชักทุนรอนดั้งเดิมออกมา"

อุ้ยเชี่ยวป้อหัวร่อฮาๆ กล่าวว่า

"ท่านสุขุมรอบคอบ หากประกอบการค้าจริงๆ ทุนรอนดั้งเดิมของผู้อื่นคงต้องถูกท่านกำไรมา"

"ท่านหัวหน้าหน่วยชมเชยไปแล้ว"

ทั้งหมดเชื้อเชิญอุ้ยเชี่ยวป้อมาทรุดนั่งลง ฮ้วงกังนิสัยร้อนรุ่มจึงกล่าว

"ท่านหัวหน้าหน่วยโปรดดู"

พลางส่งเทียบ (บัตรเชิญ) สีแดงฉานใบหนึ่ง เห็นบนเทียบเขียนอักษรหมึกดำอยู่หลายแถว อุ้ยเชี่ยวป้อกล่าวว่า

"กับอักษรเหล่านี้ ข้าพเจ้ามิมีไมตรีคบหากับพวกมัน หารู้จักไม่"

จี้เล่าปิ้งอธิบายว่า

"นี่เป็นเทียบเชิญฉบับหนึ่ง เชิญพวกเราไปรับประทานอาหาร"

"อย่างนั้นไม่เลวนัก เป็นผู้ใดให้เกียรติส่งมา?"

"ผู้ลงนามในเทียบเชิญคือมกเกี่ยมเซีย"

อุ้ยเชี่ยวป้องงงันวูบ ทวนคำว่า

"มกเกียมเซีย?"

"นั่นเป็นเจ้าน้อยของตำหนักตระกูลมกคนปัจจุบัน"

อุ้ยเชี่ยวป้อฉุกใจคิด กล่าวว่า

"เป็นกอกอ (พี่ชาย) ของสุกรฮกเหล็งสุรา?"

"ถูกแล้ว"

"มันเชื้อเชิญพวกเราทั้งหมดหรือ?"

จี้เล่าปิงกล่าวว่า

"เทียบเชิญใช้คำพูดนอบน้อมยิ่ง ขอเชิญหัวหน้าหน่วยไพรมรกตนำผู้กล้าสังกัดสมาคมฟ้าดินทุกท่านรุดไปร่วมงานเลี้ยง ซึ่งกำหนดในคืนนี้ที่ตึกนอกประตูเมืองตะวันตก"

อุ้ยเชี่ยวป้อกล่าวว่า

"ท่านคาดว่าฝ่ายตรงข้ามมีเจตนาใดเคลือบแฝงหรือคิดผสมยาสลบในสุรา?"

"ตำหนักตระกูลมกมีเกียรติภูมิเลื่องลือ มกเกี่ยมเซียเป็นชนชั้นเจ้าน้อย

ศักดิ์ศรีเท่าเทียมท่านประมุขสมาคมเรา ย่อมไม่ประกอบเรื่องต่ำช้าสามานย์เช่นนั้น เพียงแต่โบราณมีวลี 'งานเลี้ยงไร้กุศลเจตนา' ทั้งหมดจึงขอให้ท่านหัวหน้าหน่วยสั่งมา"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวอย่างกลอกกลิ้ง

"พวกเราดิดดื่มกินสุราอาหาร ข้าพเจ้ายินดีเป็นเจ้ามือ หลังจากรับประทานอาหาร ยังสามารถพนันไพ่เก้าทอดลูกเต๋า พวกท่านหากต้องการให้ข้าพเจ้าประหยัดเงินทอง ทั้งหมดก็ไปรบกวนมกเกี่ยมเซียกัน"

วาจาประดานี้ มิได้เจาะจงว่าสมควรรุดไปหรือไม่ ฮ้วยกังจึงกล่าว

"ท่านหัวหน้าหน่วยเป็นเจ้ามือเลี้ยงพวกเรา ย่อมประเสริฐยิ่ง แต่ผู้แซ่มกเมื่อเชื้อเชิญพวกเรา พวกเราหากไม่ไป กลับแสดงว่ากริ่งเกรงฝ่ายตรงข้ามเสื่อมเสียเกียรติภูมิของสมาคมฟ้าดินเรา"

"อืมม์ ท่านเห็นว่าสมควรรุดไป"

พลางกวาดตาผ่านหน้านักพรตเฮี้ยงเจ็ง ฮวงจี่ตง จี่เล่าปิ้ง กองงังเถียว เป็นเชิงถามไถ่ ทั้งหมดล้วนผงกศีรษะรับ

อุ้ยเซียวป้อจึงกล่าว

"อย่างนั้นก็รุดไป น้ำมาก่อทำนบกั้น ทหารมาตั้งทัพสู้ น้ำชามายื่นมือรับข้าวมาอ้าปากรับประทาน หากแม้นยาพิษมา...พวกเราก็กลืนไปในท้องมารดามันเรียกว่าผู้กล้าไม่กลัวตาย กลัวตายมิใช่ผู้กล้า"

ทั้งหมดรู้สึกหัวหน้าหน่วยผู้นี้มีคารมคริกคริ้นนัก นักพรตเฮี้ยงเจ็งกล่าวว่า

"ทั้งหมดสมควรระมัดระวังให้มากไว้ บางคนดื่มน้ำชา บางคนดื่มสุรา บ้างไม่รับประทานเนื้อ บ้างไม่รับประทานปลา ต่อให้ฝ่ายตรงข้ามแพร่พิษ ก็ไม่อาจกำจัดพวกเราจนหมดสิ้น แต่ทั้งหมดหากไม่ดื่มกินอะไร ย่อมต้องถูกฝ่ายตรงข้ามหัวร่อเยาะ"

เมื่อหารือเสร็จสิ้น อุ้ยเซี่ยวป้อก็เปลื้องชุดขันทีออก ปลอมแปลงเป็นนักศึกษาผู้รุ่มรวย ซึ่งกองงังเถียวจัดอาภรณ์หมวกประดับให้แต่แรก เมื่อผลัดเปลี่ยนเสร็จสิ้น ยังคงนั่งเกี้ยว ภายใต้การห้อมล้อมของทุกผู้คนมุ่งสู่ตีกนอกประตูเมืองตะวันตก

ขณะห่างจากเขตตีกสองลี้ ตัวเกี้ยวก็หยุดยั้งลง อุ้ยเชี่ยวป้อพอลงจากเกี้ยวก็แว่วเสียงมโหรีกระทบโสต สายตายามกวาดมอง เห็นที่ห่างไปปลูกสร้างตึกใหญ่หลังหนึ่ง ประตูตึกเปิดอ้ากว้าง ผู้คนสิบกว่าคนยืนรอต้อนรับอยู่ ผู้นำหน้าเป็นบุรุษหนุ่มอายุยี่สิบห้ายี่สิบหกปี เรือนร่างสูงโปร่ง บุคลิกองอาจผู้หนึ่ง กล่าวว่า

"ข้าพเจ้ามกเกี่ยมเชีย ขอต้อนรับท่านหัวหน้าหน่วย"

ตลอดเวลาที่ผ่านมา อุ้ยเชี่ยวป้อปรนนิบัติดังฮีฮ่องเต้ มักพบหน้าเหล่าเชื้อพระวงศ์ นายทัพนายกอง ขุนนางชั้นผู้ใหญ่ เรียนรู้มารยาทในการต้อนรับขับสู้มิน้อย ดังนั้นแม้อายุยังเยาว์ กลับมีบุคลิกอันเคร่งขรึม องอาจ ยามนั้นประสานมือคารวะตอบกล่าวว่า

"เชียวอ้วงเอี้ย (ท่านเจ้าน้อย) มิต้องมากมารยาท ข้าพเจ้ามิกล้ารับ"

พลางสำรวจดูเค้าหน้าฝ่ายตรงข้าม เห็นผิวหน้าดำคล้ำเล็กน้อย มีส่วนประพิมพ์ประพายคลับคล้ายดรุณีน้อยมกเกี่ยมพิ้งอยู่บ้าง

มกเกี่ยมเชียรับทราบแต่แรกว่า บุคคลที่มีศักดิ์ศรีสูงสุดประจำนครหลวงของสมาคมฟ้าดินเป็นเด็กหนุ่มผู้หนึ่งพร้อมกับทราบจากคำบอกของแป๊ะอั่งปังว่าเด็กหนุ่มนี้พลังฝีมือธรรมดา เล่ห์คารมกลอกกลิ้ง เป็นจอมเสเพลน้อยคนหนึ่ง เข้าใจว่าคงอาศัยบารมีซือแป๋ตั้งกึงน้ำ จึงดำรงตำแหน่งหัวหน้าหน่วย ยามนี้เห็นฝ่ายตรงข้ามสีหน้าสงบเยือกเย็น ปราศจากแววหวั่นไหว ค่อยตื่นตัวขึ้น รู้สึกเด็กหนุ่มนี้คงมีความร้ายกาจอยู่ ดังนั้นเชิญชวนเข้าไป

เห็นเก้าอี้ภายในห้องโถงล้วนคลุมแพรแดง ทั้งหมดทรุดนั่งตามตำแหน่งอันเหมาะสม บัณฑิตหัตถ์เทพโซหัง แป๊ะฮั่งปัง และคนของตำหนักตระกูลมกล้วนยืนห้อยมือสำรวมอยู่ด้านหลังมกเกี่ยมเชีย

ยามนั้น ผู้รับใช้เสนอน้ำชามา หน่วยมโหรีก็เริ่มบรรเลงให้การต้อนรับอาคันตุกะอย่างสมเกียรติในเสียงมโหรี มกเกี่ยมเชียสั่งว่า

"จัดโต๊ะได้"

ครั้นแล้วชักนำทั้งหมดเข้าห้องโถงชั้นใน เห็นกึ่งกลางจัดโต๊ะแปดเหลี่ยมตัวหนึ่ง ภาชนะบนโต๊ะวิจิตรงดงาม มกเกี่ยมเชียน้อมกายเชื้อเชิญอุ้ยเชี่ยวป้อ

และพวกทยอยทรุดนั่งลง จากนั้นกล่าวว่า

"ขอน้อมเชิญซือแป๋"

บัณฑิตหัตถ์เทพและแปะฮั่งปังเข้าสู่ห้องชั้นใน กลับออกมาพร้อมกับชายชราผู้หนึ่ง มกเกี่ยมเชียผุดลุกขึ้นต้อนรับ กล่าวว่า

"ขอน้อมเชิญซือแป๋"

บัณฑิตหัตถ์เทพและแปะฮั่งปังเข้าสู่ห้องชั้นใน กลับออกมาพร้อมกับชายชราผู้หนึ่ง มกเกี่ยมเชียผุดลุกขึ้นต้อนรับ กล่าวว่า

"ซือแป๋ หัวหน้าหน่วยไพรมรกตแห่งสมาคมฟ้าดิน วันนี้ให้เกียรติรุดมาตามคำเชิญ"

เบือนหน้ามากล่าวกับอุ้ยเซี่ยวป้อว่า

"ท่านหัวหน้าหน่วย ผู้กล้าแซ่ลิ้วท่านนี้เป็นอาจารย์ผู้ถ่ายทอดวิชาฝีมือแก่ข้าพเจ้า"

อุ้ยเซี่ยวป้อประสานมือกล่าวว่า

"นับถือมานาน"

เห็นชายชรานี้เรือนร่างสูงใหญ่ ใบหน้าแดงฉานสดใส ศีรษะล้านเลี่ยน ไว้เคราสีขาว อายุเจ็ดสิบเศษ แต่สองตาเจิดจ้าวาววับ ปราศจากท่าทีชราภาพ มันสำรวจดูอุ้ยเซี่ยวป้อตลบหนึ่ง หัวร่อฮา ๆ กล่าวว่า

"นับว่ายุทธจักรกำเนิดอัจฉริยะทุกยุคทุกสมัย ท่านหัวหน้าหน่วยอายุยังเยาว์ กลับเป็นวีรบุรุษที่น้อยครั้งจะพบพาน"

ซุ่มเสียงมันก้องกังวานยิ่ง มาตรแม้นกล่าวด้วยสำเนียงปกติ กลับคล้ายบุคคลอื่นตะโกนร้อง

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ข้าพเจ้าทั้งมิใช่อัจฉริยะ ยิ่งมิใช่วีรบุรุษ นับเป็นตัวโง่งม คราก่อนถูกแปะยี่เฮียบคร่ากุมข้อมือไว้แทบร้องเรียกมารดา พลังฝีมือธรรมดาสามัญจริงๆ ...ฮา...ฮา..."

ทุกผู้คนล้วนงงงันวูบ สีหน้าแปะอั่งปังแปรเปลี่ยนเป็นประหลาดพิกลยิ่ง นักพรตเฮี้ยงเจ็งกล่าวว่า

"ผู้อาวุโสคงเป็นยอดฝีมือแถบทักษิณ ฉายาทิป่วยชังเส้ง (ผู้กล้าขวัญเหล็ก) ลิ้วไต้อั้งกระมัง?"

ชายชรานั้นกล่าวว่า

"มิกล้ารับ คิดไม่ถึงเฮี้ยงเจ็งเต้าเจี้ยงกลับรู้จักนามเล่าฮู"

นักพรตเฮี้ยงเจ็งใจหายวูบ ฉุกคิดขึ้น

'เรายังมิทันประกาศนาม มันก็ล่วงรู้ฉายาเรา ตำหนักตระกูลมกมีบุคคลนี้รุดมาร่วมด้วย แม้ไม่แพร่พิษทำร้าย เพียงหักล้างด้วยฝีมือ คนของสมาคมฟ้าดินในที่นี้ก็มิใช่คู่มือมัน"

ที่แท้ผู้กล้าขวัญเหล็กลิ้วไต้อั้งมีเกียรติภูมิเลื่องลือมานานปี ครั้งกระโน้นทหารแมนจูบุกถึงมณฑลฮุ้นหนำ ผู้กล้าขวัญเหล็กก็ให้ความอารักขาทายาทตระกูลมก มกเกี่ยมเซียจึงเป็นศิษย์รับช่วงฝีมือของมัน นับเป็นยอดฝีมืออันดับหนึ่ง ในตำแหน่งตระกูลมกปัจจุบัน

มกเกี่ยมเซียกล่าวว่า

"ซือแป๋ ท่านผู้เฒ่าก็นั่งร่วมกับท่านหัวหน้าหน่วยแซ่อุ้ย"

ผู้กล้าขวัญเหล็กผงกศีรษะ ทรุดนั่งลงที่ข้างกายอุ้ยเซี่ยวป๋อ เมื่อเป็นเช่นนี้ยังเหลือที่นั่งอีกตัวหนึ่ง นักสู้สมาคมฟ้าดินล้วนครุ่นคิดขึ้น

'หรือตำหนักตระกูลมก ยังเชื้อเชิญบุคคลอันร้ายกาจมาอีก?'

ได้ยินมกเกี่ยมเซียกล่าวว่า

"ประคองผู้กล้าแซ่ฉื่อออกมาด้วย เพื่อให้ทั้งหมดวางใจอย่างเต็มที่"

บัณฑิตหัตถ์เทพรับคำ เข้าไปประคับประคองคนผู้หนึ่งออกมา ฮ้วงกังและพวกพอพบเห็น ถึงกับทั้งแตกตื่นทั้งยินดี ร้องเรียกว่า

"ฉื่อตั่วกอ"

ที่แท้ผู้มาเป็นชายชราร่างสันทัด กลับเป็นคนของสมาคมฟ้าดิน ปกติจำหน่ายกอเอี๊ยะอยู่ที่เชิงสะพานเทียนเกี้ย มินานมานี้เกิดการหักล้างกับสองพี่น้องตระกูลแป๊ะ จนรับบาดเจ็บสาหัส ภายหลังถูกคร่ากุมออกจากร้านขายยาฮ้วยชุนตึ้ง สาบสูญไร้ร่องรอย ฉายวานรแปดแขนฉื่อเทียนชวง

เห็นฉื่อเทียนชวงใบหน้าเหลืองซีด อาการบาดเจ็บยังไม่ทุเลา แต่มิมีอัน-

ตรายถึงแก่ชีวิต นักสู้สมาคมฟ้าดินล้วนห้อมล้อมเข้าไปด้วยความยินดี

มกเกี่ยมเชียชี้มือไปยังที่นั่งซึ่งว่างอยู่ กล่าวว่า

"ผู้กล้าแซ่ฉื่อเชิญนั่ง"

ฉื่นเทียนชวงสืบเท้ามาหนึ่งก้าว น้อมกายคารวะอุ้ยเชี่ยวป้อ กล่าวว่า

"น้อมพบท่านหัวหน้าหน่วยแซ่อุ้ย"

อุ้ยเชี่ยวป้อคารวะตอบ กล่าวว่า

"ฉื่อตั่วกอสบายดี ระหว่างนี้การค้ากอเอี๊ยะไม่ใคร่ดีนักกระมัง?"

ฉื่อเทียนชวงทอดถอนใจ กล่าวว่า

"กล่าวได้ว่าขายไม่ออกเลย บริวารถูกเขี้ยวเล็บของจอมโฉดโง้วซำกุ่ยคร่ากุมไป ดีที่มกอ้วงเอี้ยและลิ้วไต้เฮียบสืบทราบได้ รุดไปช่วยเหลือออกมา"

นักสู้สมาคมฟ้าดินพอฟัง ล้วนงงงันวูบ อ้วงกังกล่าวว่า

"ที่แท้คราก่อนเป็นการลงมือของฝ่ายโง้วซำกุ่ย"

ฉื่อเทียนชวงกล่าวว่า

"ถูกแล้ว พวกมันสืบทราบว่าเราพักรักษาตัวอยู่ในร้านขายยาอ้วยชุนตึ้งจึงรุดไปคร่ากุมเรา เอี้ยอิดฮงนั้นแผดค่าเรา พร้อมกับใช้กอเอี๊ยะแผ่นหนึ่งปิดปากเรา คิดปล่อยหิวโหยเราจนตาย เยี่ยงวานรเฒ่าตัวหนึ่ง"

ทั้งหมดพอฟังว่ามีเอี้ยอิดฮงรวมอยู่ด้วย ย่อมมิผิดพลาดเด็ดขาด นักสู้สมาคมฟ้าดินกลับเข้าใจว่าเป็นตำหนักตระกูลมกคร่ากุมฉื่อเทียนชวงไป ที่แท้เป็นเอี้ยอิดฮง หลังจากถูกกอเอี๊ยะปิดปากและถูกตบตีบนเหลาสุรากลับไม่ยินยอมพร้อมใจ ระคมบริวารโง้วซำกุ่ยดำเนินการตอบโต้

อ้วงกัง นักพรตเฮี้ยงเจ็งพากันกล่าวกับบัณฑิตหัตถ์เทพและแป๊ะฮั่งปังว่า

"คราก่อนก้าวร้าวล่วงเกินไปมากหลายทุกท่านกลับยื่นมือช่วยด้วยคุณธรรมเป็นที่ตื้นตันของพวกเรานัก"

บัณฑิตหัตถ์เทพกล่าวถ่อมตนเล็กน้อย แป๊ะฮั่งปังกลับแค่นเสียงดังเฮอะแสดงว่ามิเห็นพ้องกับเรื่องช่วยเหลือฉื่อเทียนชวง

ขณะนั้น บ่าวรับใช้เริ่มรินสุราเสนอ ลำเลียงสุราอาหารมา นักสู้สมาคมฟ้าดินหนึ่งนั้นเห็นฉื่อเทียนชวงได้รับการช่วยเหลือจากฝ่ายตรงข้าม สองมีผู้

กล้าขวัญเหล็กอันเลื่องลือนามอยู่ร่วมด้วย ฝ่ายตรงข้ามย่อมไม่แพร่พิษ จึงดื่มกินอย่างวางใจ

สุราผ่านไปสามรอบ ผู้กล้าขวัญเหล็กพลันกล่าวว่า

"ในแถบนครหลวงนี้ สมาคมท่านผู้ใดมีตำแหน่งสูงสุด?"

ฮ้วงกังตอบว่า

"เป็นท่านหัวหน้าหน่วยแซ่อุ้ย"

"ประเสริฐ น้องแซ่อุ้ยสามารถรับผิดชอบกรณีพิพาทระหว่างเราทั้งสองฝ่ายหรือไม่?"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวอย่างกลอกกลิ้ง

"แป๊ะแปะ (ลุง) มีวาจาใด ลองบอกมาฟังดู เราอุ้ยเซี่ยวป้อร่างเล็กไหล่คับแคบ หากเป็นเรื่องเล็กน้อยสามารถแบกรับได้บ้าง หากแม้นเป็นเรื่องใหญ่คงต้องกดทับข้าพเจ้าจนบี้แบนไป"

คนของตำหนักตระกูลมกต้องลอบขมวดคิ้วครุ่นคิดขึ้น

'เด็กผู้นี้กลอกกลิ้งเจ้าเล่ห์ พอเอ่ยปากก็เล่นลิ้นคารม'

ผู้กล้าขวัญเหล็กกล่าวว่า

"เล่าฮูหมายถึงเรื่องแป๊ะฮั่งซังเสียชีวิตในเงื้อมมือผู้กล้าแซ่ฉือ มิทราบจะสะสางกันอย่างไร?"

ฉื่อเทียนชวงพลันผุดลุกขึ้น กล่าวว่า

"พวกท่านช่วยเหลือเราจากเงื้อมมือเหล่าชายโฉดมิต้องถูกเคี่ยวเข็ญทรมานเป็นที่ตื้นตันใจนัก เราเมื่อทำร้ายแป๊ะไต้เฮียบถึงแก่ชีวิต ยินดีชดใช้ชีวิต ไยต้องสร้างความยุ่งยากใจแก่ท่านหัวหน้าหน่วยแซ่อุ้ย? น้องแซ่ฮ้วง ขอหยิบยืมดาบของท่านสักครา"

พลางยื่นมือมายังฮ้วงกัง แสดงว่าคิดอัตวินิบาตกรรม ยุติกรณีพิพาทครานี้

อุ้ยเซี่ยวป้อสอดคำขึ้น

"ฉื่อตั่วกอนั่งลงก่อน ท่านมีอายุสูงวัยปูนนี้ ไฉนมีอารมณ์ร้อนแรง? ข้าพเจ้าเป็นหัวหน้าหน่วยสมาคมฟ้าดิน ท่านหากไม่เชื่อฟัง เท่ากับดูแคลนข้าพเจ้า"

สมาคมฟ้าดินตรากฎไว้ ผู้ใดฝืนคำสั่งเบื้องสูงจะถูกลงทัณฑ์สถานหนัก ฉื่อเทียนชวงรีบน้อมกายกล่าวว่า

"ฉื่อเทียนชวงขอน้อมรับคำสั่ง"

อุ้ยเชี่ยวป้อภาคภูมิใจยิ่ง กล่าวว่า

"แป๊ะได้เฮียบเมื่อเสียชีวิต ต่อให้ฉื่อตั่วกอชดใช้ชีวิต ก็ไม่อาจฟื้นคืนชีพ นับเป็นการค้าที่ขาดทุน ขัดกับหลักการค้าอย่างยิ่งยวด"

ทุกผู้คนล้วนถลึงจ้องมองอุ้ยเชี่ยวป้อ คิดใคร่ฟังว่าอุ้ยเชี่ยวป้อจะกล่าวเหลวไหลใดอีก อุ้ยเชี่ยวป้อกล่าวอีกว่า

"เชี่ยวอ้วงเอี้ย ท่านมายังนครหลวงครานี้ เพียงมีสหายหลายท่านนี้ร่วมทางมาหรือ ไยมิใช่น้อยเกินไป?"

มกเกี่ยมเซียแค่นเสียงดังเฮอะ กล่าวว่า

"ท่านหัวหน้าหน่วยกล่าวเยี่ยงนี้หมายความกระไร?"

"มิมีใด เพียงแต่ขุมกำลังตระกูลมกหากน้อยเกินไป อาจถูกทหารแมนจูเชื้อเชิญไปสักหลายท่าน ไยมิใช่ย่ำแย่นัก?"

มกเกี่ยมเซียและผู้กล้าขวัญเหล็กสบกันวูบ ล้วนรู้สึกวาจาอุ้ยเชียวป้อแฝงความหมายลึกล้ำ ผู้กล้าขวัญเหล็กกล่าวว่า

"คำพูดของน้องเราลึกล้ำสุดหยั่งคาด พวกเรามิใคร่เข้าใจ"

"วาจาข้าพเจ้าตื้นเขินสุดหยั่งคาดต่างหาก มิกล้ารับคำ 'ลึกล้ำ' นับว่าตื้นเขินจริงๆ"

"น้องเราบอกว่า คนของตำหนักตระกูลมกเราถูกทหารแมนจูเชื้อเชิญไปหลายท่าน หมายความว่ากระไร"

"อาจบางทีนครหลวงมีเส้นทางซับซ้อน เนื้อที่กว้างไพศาล คนของตำหนักตระกูลมกจะหลงพลัดเข้าวังไป ฟังว่าในพระราชวังมีบานประตูมากหลาย ปราสาทราชวังแน่นขนัด ไม่สามารถกลับออกมาโดยง่ายดาย"

ผู้กล้าขวัญเหล็กยิ่งฟังยิ่งระแวงสงสัย กล่าวว่า

"บริวารเชี่ยวอ้วงเอี้ยสุขุมรอบคอบ ย่อมไม่หลงพลัดเข้าวังไป ฟังว่าบุตรชายจอมโฉดโง้วซำกุ่ยนามโง้วเอ่งฮิ้มก็มาถึงนครหลวง อาจจะใช้คนเข้าวัง

ไป"

"กล่าวได้มิผิด ข้าพเจ้ามีสหายน้อยพนันทอดลูกเต๋าด้วยกันคนหนึ่ง เป็นผู้ปรนนิบัติราชองครักษ์ภายในวัง มันบอกว่าเมื่อคืนภายในวังคร่ากุมคนร้ายได้หลายคน หลังจากถูกสอบสวน กลับสารภาพว่าเป็นบริวารสังกัดตระกูลมก..."

มกเกี่ยมเชียร้องโพล่งว่า

"ท่านว่าอะไร?"

ยามดื่นตระหนก ข้อมือขวาถึงกับสั่นระริก ช้อนแกงจีดที่ยีดถืออยู่ตกหล่นลงแตกสลายเป็นสี่ชิ้น

อุ้ยเชี่ยวป้อครุ่นคิด ในที่สุดท่านมิอาจสะกดกลั้นใจได้ ปากยังกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าตอนแรกยังเชื่อถือเช่นนั้น แท้ที่จริงกลับเป็นบริวารของโง้ว-ซำกุ่ย นับว่าบัดซบนัก"

ผู้กล้าขวัญเหล็กรีบกล่าวว่า

"น้องเรา สหายท่านมีแซ่สูงส่งนามยิ่งใหญ่ว่ากระไร ดำรงตำแหน่งใดในพระราชวัง?"

อุ้ยเชี่ยวป้อโป้ปดว่า

"มันเป็นผู้รับใช้เหล่าราชองครักษ์ ทำหน้าที่กวาดถูพื้น ชงน้ำชา เทกระ-โถนปัสสาวะ ทุกผู้คนล้วนเรียกเป็นเจ้าเรื้อนน้อย ไหนเลยมีแซ่สูงส่งนามยิ่งใหญ่ใด? ข้าพเจ้าความจริงคิดสั่งเจ้าเรื้อนน้อยขโมยนำข้าวของให้เหล่าคนร้ายบุกรุกรับประทาน ท่านผู้เฒ่าเมื่อบอกว่าพวกมันเป็นคนของ โง้วซำกุ่ย ข้าพเจ้าจะให้มันใช้ดาบฟันพวกมันเหล่านั้นสักหลายแผล"

ผู้กล้าขวัญเหล็กรีบกล่าวว่า

"เราเพียงสันนิษฐานคาดเดา มิอาจยึดถือเป็นบรรทัดฐาน พวกมันเมื่อกล้าบุกเข้าวัง นับว่ามีกำลังขวัญกล้าแข็ง ท่านหัวหน้าโปรดไหว้วานสหายท่านดูแลสักครา"

"เจ้าเรื้อนน้อยพนันพ่ายแพ้มากกว่าชนะ ข้าพเจ้ามักกำนัลแก่มันแปดตำลึงสิบตำลึง ไม่เคยขดใช้คืน เชี่ยวอ้วงเอี้ยมีคำสั่งใด ข้าพเจ้าจะใช้เจ้า

เรื้อนน้อยไปกระทำ มันรับรองมิกล้าบ่ายเบี่ยงปฏิเสธ"

หยุดเล็กน้อยจึงพึมพำว่า

"น่าเสียดายที่คนประดานั้นมิใช่คนของเซี่ยวอ้วงเอี้ย ไม่เช่นนั้นข้าพเจ้าจะหาทางช่วยเหลือคนคนหนึ่งออกมามอบให้ อาศัยหนึ่งชีวิต เรื่องที่ฉื่อตั่วกอพลั้งมือทำร้ายแป๊ะได้เฮียบย่อมคลี่คลายได้"

ผู้กล้าขวัญเหล็กปรายตามายังมกเกี่ยมเซีย ผงกศีรษะช้าๆ มกเกี่ยมเซียจึงกล่าว

"พวกเรามิทราบศัตรูบุกรุกวังเป็นใคร แต่คำนวณจากกำลังขวัญคงเป็นชนชั้นผู้กล้า มีประณิธานสอดคล้องกับพวกเรา ท่านหัวหน้าหน่วยหากสามารถช่วยเหลือ มิว่าสำเร็จหรือไม่ มกเกี่ยมเซียล้วนสำนึกตื้นตัน เรื่องระหว่างผู้กล้าแช่ฉื่อกับแป๊ะฮั่งปังย่อมเลิกรากัน"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

"ตกลง พวกเราดื่มสุราพอแล้ว ข้าพเจ้าคิดไปหารือกับเจ้าเรื้อนน้อยสักครา"

พลางยื่นมือไปในอกเสื้อ ล้วงวัตถุจำนวนหนึ่งออกมา สะบัดเหวี่ยงลงบนโต๊ะ กลับเป็นลูกเต๋าสี่ลูก หลังจากกลิ้งวนไปมาก็หยุดนิ่ง ทั้งสี่ลูกล้วนออกเป็นแต้มสี่สีแดงสด

อุ้ยเซี่ยวป้อปรบมือกล่าวว่า

"แดงสดใส นับเป็นศุภมงคล โอ ขออย่าได้หมายความว่า ทุกผู้คนล้วนถูกตัดศีรษะสังหารจนแปดเปื้อนพสุธาฉานเถอะ"

คนของตำหนักตระกูลมกล้วนหน้าแปรเปลี่ยนไป หันมาสบตากัน อุ้ยเซี่ยวป้อกวาดรวบลูกเต๋าทั้งสี่ลูกขึ้นชุกเก็บไว้ ประสานมือกล่าวว่า

"พวกเราคิดขออำลา มิทราบฉื่อตั่วกอสามารถติดตามไปด้วยหรือไม่?"

มกเกี่ยมเซียกล่าวว่า

"ท่านหัวหน้าหน่วยเกรงใจไปแล้ว พวกเราขอน้อมส่งท่านหัวหน้าหน่วยฉื่อตั่วกอ และนักสู้สมาคมฟ้าดิน"

ครั้นแล้ว อุ้ยเซี่ยวป้อ ฉื่อเทียนชวง ฮ้วงกังและพวกล้วนอำลาจากมา มกเกี่ยมเซียและพวกติดตามส่งถึงหน้าประตูใหญ่ จวบจนอุ้ยเซี่ยวป้อ

ทรุดลงนั่งภายในเกี้ยว จึงหวนกลับเข้าไป

คนของสมาคมฟ้าดินกลับมายังตึกรามหลังนั้น ฮ้วงกังนิสัยร้อนรุ่มที่สุดจึงกล่าว

"ท่านหัวหน้าหน่วย เมื่อคืนปรากฏคนร้ายภายนอกบุกเข้าวังหรือ ดูจากสีหน้าพวกมัน คล้ายเป็นตำหนักตระกูลมกส่งไปก็ปาน"

อุ้ยเซี่ยวป้อหัวร่อพลางกล่าวว่า

"ใช่แล้ว ทางพระราชวังปกปิดเรื่องคนร้ายเป็นความลับ คนภายนอกมิมีผู้ใดล่วงรู้ มกเกี่ยมเซียกลับปราศจากท่าทีตื่นเต้นสงสัย ย่อมเป็นการกระทำของพวกมัน"

นักพรตเฮี้ยงเจ็งกล่าวว่า

"คนร้ายเหล่านั้นเมื่อถูกคร่ากุมทั้งเป็น ย่อมต้องล่ามโซ่ตราตรวนเฝ้าดูแลอย่างเข้มงวด ท่านหัวหน้าหน่วยมั่นใจว่าสามารถช่วยคนออกมาหรือ?"

อุ้ยเซี่ยวป้อขณะโป้ปดก่อกวนเกี่ยมเซียและผู้กล้าขวัญเหล็ก ก็ตอบตกลงใจเป็นมั่นเหมาะ หวนนึกถึงบนเตียงนอนในห้องของตน อาศัยด้วยมกเกี่ยมพิ้งและปิงอี่ มกเกี่ยมพิ้งไม่ใช่คนร้ายบุกรุกวัง หากแต่ถูกสมาคมฟ้าดินคร่ากุมเข้าไป แม้ปลดปล่อยก็มินับเป็นการคลี่คลายความแค้น แต่ปิงอี่กลับเป็นผู้บุกรุกล่วงล้ำยามวิกาล ขอเพียงหาทางช่วยเหลือนางออกมา ก็นับเป็นการทดแทนหนี้บุญคุณ จึงกล่าว

"มากไปย่อมไม่ได้ หากช่วยเหลือออกมาสักคนหนึ่งคงกระทำได้ ฉื่อตั่วกอสังหารแป๊ะฮั่งซังไปคนหนึ่ง พวกเราช่วยเหลือคนคนหนึ่งออกมาชดใช้แทนนับว่าหนึ่งชีวิตแลกหนึ่งชีวิต อย่าว่าแต่พวกเรายังเพิ่มเติมดรุณีน้อยที่ท่านเจ้าของร้านแซ่จี้คร่ากุมมา คืนให้เป็นอภินันทนาการด้วย

"ท่านเจ้าของร้านแซ่จี้ พรุ่งนี้เช้าท่านก็หามสุกรที่ถูกฆ่าไปยังโรงครัวสักสองตัว รอจนข้าพเจ้าบรรจุคนภายในห้องไว้ในท้องสุกร จะแผดด่าท่านว่าเนื้อสุกรไม่สดพอ บีบบังคับท่านหามออกจากวังไป"

จี้เล่าปิงปรบมือกล่าวว่า

"แผนการท่านหัวหน้าหน่วยแนบเนียนนัก เราจะเลือกหมูอ้วนพีเป็น

พิเศษเข้าวัง"

อุ้ยเซี่ยวป้อเบือนหน้ามายังฉื่อเทียนชวง กล่าวว่า

"ฉื่อตั่วกอ เอี้ยอิดฮงเคี่ยวเข็ญทรมานท่าน เราสั่งโง้วเอ่งฮี้มจัดการผู้แซ่เอี้ยแล้ว"

ฉื่อเทียนชวงรับคำ ในใจกลับมิเชื่อถือ ครุ่นคิดขึ้น

'โง้วเอ่งฮี้มเป็นทายาทโง้วซำกุ่ย ยโสเชื่องโขปานใด ไหนเลยรับฟังวาจาท่าน?'

อุ้ยเซี่ยวป้อเมื่อกลับถึงพระราชวัง ปรากฏชันทีสองคนสะอึกมา กล่าวว่า

"กุ่ยกงกง ฮ่องเต้มีรับสั่งให้เข้าเฝ้า"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

"เรื่องอันใด?"

"ฮ่องเต้ตรัสเร่งรัดมาหลายครา คาดว่ามีเรื่องรีบด่วนสำคัญ ตอนนี้ทรงประทับอยู่ในห้องทรงพระอักษร"

อุ้ยเซี่ยวป้อสาวเท้าก้าวปราดมายังห้องทรงพระอักษร ดังฮีพอทอดพระเนตรอุ้ยเซี่ยวป้อ ก็ตรัสว่า

"เจ้าไปยังที่ใด?"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวอย่างคล่องแคล่ว

"ขอเดชะ กระหม่อมรู้สึกศัตรูคนร้ายนี้กำเริบเสิบสานนัก สมควรสืบเสาะนายเหนือผู้บงการ จึงผลัดเปลี่ยนเป็นชุดธรรมดาไปสืบเสาะตามตรอกเล็กซอยน้อย น่าเสียดายที่ไม่พบพานเบาะแสใด"

ดังฮีตรัสว่า

"เจ้าวิ่งพลุกพล่านไปมา คงมิมีประโยชน์ใด เมื่อครู่ตอส้งมากราบทูลว่าคนร้ายที่ถูกจับเป็น แม้ถูกลงทัณฑ์ทรมาน ยังยืนกรานว่าเป็นโง้วซำกุ่ยว่าจ้างมา ดังนั้นเราเห็นว่ามิสู้ปลดปล่อยพวกมันไป!"

"ปลดปล่อยพวกมันไป?"

"อืมม์ เมื่อปลดปล่อยสุนัขป่าตัวเล็ก มันย่อมต้องกลับไปหาผู้เป็นแม่กระมัง?"

อุ้ยเชี่ยวป้อปรบมือ กล่าวว่า

"วิเศษแท้ พวกเราปลดปล่อยศัตรู แต่ลอบสะกดรอยตามพวกมัน ย่อมต้องไปสมทบกับนายเหนือ พระองค์ปัญญาปราดเปรื่อง เลิศล้ำกว่าชงเบ้งถึงสามคนจริงๆ"

ดังฮีแย้มโอษฐ์พลางตรัสว่า

"กล่าวเกินไปแล้ว เพียงแต่เรื่องสะกดติดตามคนร้ายโดยมิถูกพบเห็นกลับไม่ง่ายดายนัก ดังนั้นเราคิดใช้เจ้าแสร้งเป็นคนดีงามช่วยเหลือพวกมันออกจากวัง พวกมันย่อมเห็นเจ้าเป็นสหายร่วมแนวชักนำเจ้าถึงด้นตอ"

"นี่...พระองค์เมื่อรับสั่งมา กระหม่อมย่อมต้องปฏิบัติตาม"

"ประเสริฐแท้ เจ้าหากปฏิบัติงานนี้สำเร็จ เราสมควรบำเหน็จเจ้าอย่างไรดี?"

อุ้ยเชี่ยวป้อครุ่นคิดขึ้น

'สักวันหนึ่ง พระองค์ท่านคงพบว่าเราเป็นขันทีปลอม เมื่อถึงเวลานั้น มิทราบพิโรธถึงเพียงไหน?'

ดังนั้นกล่าวว่า

"ขอเดชะ ภายหน้ากระหม่อมหากทำให้พระองค์ท่านทรงพิโรธ ขอพระองค์อภัยละเว้นชีวิตกระหม่อมสักครา"

"ฮา...ฮา...ตกลงตามนี้"

อุ้ยเชี่ยวป้อจึงกราบบังคมลาออกจากห้องทรงพระอักษร ครุ่นคิดขึ้น

'เราความจริงคิดปลดปล่อยมกเกี่ยมพิ้งและปิงอี่ให้กับตำหนักตระกูลมก เมื่อเป็นเช่นนี้กลับกลายเป็นรับพระราชโองการให้ช่วยเหลือคนร้ายออกจากวัง กลับไม่จำเป็นต้องปลดปล่อยครุณีทั้งสองไป'

ตอนอยู่ในพระราชวัง ตนได้รับความเคารพยำเกรงจากทุกผู้คน ดังฮีก็ทรงโปรดปรานตนเป็นพิเศษ ยามกะทันหันกลับคิดใคร่เป็นขันทีไปชั่วชีวิต แต่พอหวนนึกถึงอ้วงไท้โหว ต้องสยิวกายออกมาอย่างหนาวเหน็บ คำนึงในใจ

'เราถูกฝ่ามือสำลีละลายกระดูกฟาดใส่สามครา ต้องรับประทานยาเม็ดยืดชีวิต ดูท่าไม่บังควรอยู่ในพระราชวังตลอดกาล'

ยามนั้น เดินไปยังห้องราชองครักษ์ คนอยู่เวรเป็นเจี้ยะฉี่เฮี้ยง มันเมื่อคืนได้รับแบ่งปันเงินทอง วันนี้ยังได้รับแจกจ่ายจากตอส้ง ทราบว่าล้วนเป็นการส่งเสริมของอุ้ยเซี่ยวป้อ พอพบเห็นจึงสะอึกเข้ามา กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"กุ่ยกงกง เป็นลมอันใดหอบท่านมา?"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวเบาๆ

"เรารุดมาช่วยสอบปากคำ สืบสาวดูว่านายเหนือที่บงการคนร้ายบุกรุกวังเป็นใคร"

"อ้อ คนร้ายทั้งสามถูกฟาดโบยจนแส้หนังขาดไปสี่เส้น ยังยืนกรานว่าเป็นบริวารโง้วซำกุ่ย"

ครั้นแล้ว ชักนำอุ้ยเซี่ยวป้อมายังที่คุมขังเชลย เห็นบนเสาไม้พันธนาการด้วยคนสามคน ล้วนเปลือยร่างท่อนบน ถูกฟาดโบยจนตลอดทั้งร่าง เลือดเนื้อเลอะเลือน หนึ่งในสามเป็นคนเครารกครึ้มร่างสูงใหญ่ อายุสูงวัยที่สุด อีกสองคนเป็นบุรุษหนุ่มอายุยี่สิบเศษคนหนึ่ง หน้าขาวเกลี้ยงเกลา อีกผู้หนึ่งสลักรูปหัวพยัคฆ์อันดุร้าย

อุ้ยเซี่ยวป้อขบคิดในใจ

'มิทราบในบุรุษหนุ่มทั้งสอง มีเส้าอิดจิวรวมอยู่ด้วยหรือไม่?'

ยามนั้นโบกมือบอกไบ้ต่อเจี้ยะฉี่เฮี้ยง เจี้ยะฉี่เฮี้ยงเข้าใจความหมายหันกายจากไปปิดประตูลง อุ้ยเซี่ยวป้อค่อยกล่าวว่า

"สามท่านมีนามสูงส่งว่ากระไร?"

คนเครารกครึ้มแผดค่าว่า

"ขันทีบัดซบ เจ้ายังไม่คู่ควรรับทราบนามของเรา"

"เราได้รับไหว้วานจากผู้คน มาช่วยเหลือสหายนามเส้าอิดจิวคนหนึ่ง"

คำพูดพอกล่าว สีหน้าคนทั้งสามล้วนปรากฏแววตื่นเต้นตระหนกขึ้นวูบแต่กริ่งเกรงจะหลงกลอุ้ยเซี่ยวป้อ คนเครารกครึ้มจึงถามว่า

"ท่านได้รับไหว้วานจากผู้ใด?"

อุ้ยเซี่ยวป้อความจริงได้รับไหว้วานจากปิงอี่ แต่กลับกล่าวว่า

"สหายที่ไหว้วานข้าพเจ้าทั้งสอง คนหนึ่งแซ่มก คนหนึ่งแซ่ลิ้ว ฉายา ผู้

กล้าขวัญเหล็ก พวกท่านรู้จักหรือไม่?"

"ผู้กล้าขวัญเหล็กลิ้วไต้อั้ง เป็นยอดฝีมือแดวันทักษิณ มกเกี่ยมเซียเป็นทายาทตระกูลมก ร่อนเรในยุทธจักร มิทราบเป็นหรือตายแล้ว"

อุ้ยเซี่ยวป้อผงกศีรษะกล่าวว่า

"พวกท่านเมื่อมิรู้จักมกเซี่ยวอ้วงเอี้ย คงไม่รู้จักกระบวนท่าเหล่านี้ด้วย"

พลางร่ายรำเพลงหมัดตระกูลมกออกมา ในจำนวนนั้นมีกระบวนท่ากวาดฟาดทั้งกองทัพ ภูเขาสูงธารน้ำใสรวมอยู่ด้วย

บุรุษหนุ่มทรวงอกสักรูปหัวพยัคฆ์อุทานดังเอ๊ะอย่างลืมตัว คนเดรารกครี้มกล่าวว่า

"ผู้ใดสอนกระบวนท่าเหล่านี้แก่ท่าน?"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ภรรยาเราถ่ายทอดให้"

"เพ้ย ขันทีไหนเลยมีภรรยา?"

"ไฉนมีไม่ได้ ภรรยาเราแซ่ปิงนามอี่"

เอ๋ยถึงตอนนี้ บุรุษหนุ่มหน้าขาวเกลี้ยงเกลานนพลันชูคารามว่า

"เหลวไหล"

อุ้ยเซี่ยวป้อเห็นฝ่ายตรงข้ามสองตาแดงฉาน แทบมีเปลวไฟพวยพุ่งออกมา แสดงว่าร้อนรุ่มขุ่นแค้นถึงขีดสุด คาดว่าบุคคลนี้เป็นเส้าอิดจิวแน่นอน จึงกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ภรรยาเราเป็นทายาทตระกูลปิง สังกัดสำนักตระกูลมก ผู้ที่เป็นสักขีพยานแซ่โซว ฉายาบัณฑิตหัตถ์เทพ ผู้ที่เป็นพ่อสื่อแซ่แป๊ะ พี่ชายมันแป๊ะฮั่งซังถูกคนฆ่าทิ้ง แป๊ะฮั่งปังยากจนเข็ญใจ จึงคิดกำไรเงินพ่อสื่อเป็นทุนรอนบรรจุศพพี่ชาย"

บุรุษหนุ่มนั้นยิ่งรับฟังยิ่งขุ่นแค้นจนร่างสั่นระริก คนเดรารกครี้มกล่าวว่า

"ท่านกลับทราบเรื่องของตำหนักตระกูลมกมิน้อย"

"เราเป็นบุตรเขยตำหนักตระกูลมก ไหนเลยมิทราบเรื่องภายในของพ่อตา? ปิงอี่ความจริงหมั้นหมายกับซือเฮียเส้าอิดจิว แต่เส้าอิดจิวกลับทรยศต่อ

ตำหนักเข้าสังกัดโง้วซำกุ่ย จึงเปลี่ยนเป็นแต่งงานกับเรา พวกท่านหากมิมีบุคคลนามเส้าอิดจิว ข้าพเจ้าจะกลับไปแต่งงานกับปิงโกวเนี้ย"

พลางหันกายจากไป บุรุษหนุ่มนั้นร่ำร้องว่า

"เราคือ..."

คนเดารากครึ้มตวาดว่า

"อย่าได้หลงกลมัน"

อุ้ยเซี่ยวป้อฉุกคิดขึ้น

'คนนี้คือเส้าอิดจิวชัดๆ ความจริงคิดสารภาพ กลับถูกคนเดารากครึ้มทัดทานไว้'

ดังนั้นออกจากที่คุมขัง กล่าวเบาๆ กับเจี้ยะฉี่เฮี้ยงว่า

"เราสอบถามได้เลศนัยบางประการแล้ว อีกสักครู่จะหวนกลับมาอีก"

อุ้ยเซี่ยวป้อมุ่งตรงมายังที่พัก เห็นท้องฟ้ามืดค่ำลง คาดว่าปิงอี่และมก-เกี่ยมพิ้งคงหิวโหยแล้ว จึงสั่งขันทีแผนกโรงครัวจัดอาการโต๊ะหนึ่ง ยกมายังห้องของตน จากนั้นค่อยหวนกลับที่พำนัก ผลักประตูเข้าไป

มกเกี่ยมพงอยู่บนเตียงลุกขึ้นนั่ง กล่าวเบาๆ

"ท่านไฉนรอจนบัดนี้ค่อยกลับมา?"

อุ้ยเซี่ยวป้อจุดเทียนไขบนโต๊ะขึ้น เห็นขอบตาปิงอี่แดงระเรื่อง แสดงว่าผ่านการร่ำไห้มา จึงกล่าว

"คงรอคอยจนร้อนรุ่มกระมัง? ข้าพเจ้ากลับสืบได้ข่าวดีประการหนึ่ง เส้า-อิดจิวยังไม่ตาย"

ปิงอี่อุทานดังอา ซุ่มเสียงแฝงแววปลื้มปีติอย่างมิอาจข่มกลั้น มก-เกี่ยมพิ้งกล่าวอย่างยินดี

"เส้าซือเฮียปลอดภัยดีหรือ?"

"มันถูกราชองครักษ์ภายในวังดร่ากุมไว้ ให้การว่าจอมโฉดโง้วซำกุ่ยใช้มันบุกเข้าวังมา ปิงโกวเนี้ย พวกเราต้องตกลงกัน เราหากสามารถช่วยเหลือเส้าซือเฮียของท่านออกไป มอบต่อมกเกี่ยมเซียและผู้กล้าขวัญเหล็ก ท่านจะทำอย่างไร?"

"ที่แท้ท่านรู้จักกอกอและซือแป๋เราด้วย ท่านเป็นคนดีงาม หากสามารถช่วยเหลือเล้าซือเฮีย ทั้งหมดล้วนสำนึกตื้นตันพระคุณของท่าน"

อุ้ยเชี่ยวป๊อสั่นศีรษะกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไม่ต้องการเป็นคนดี เพียงคิดตกลงการค้ากับปิงโกวเนี้ย"

ปิงอี่หน้าแดงระเรื่อ กล่าวว่า

"กุ่ยตั่วกอ เพราะเพื่อช่วยชีวิตเล้าซือเฮีย มิว่าเรื่องราวใด ข้าพเจ้า... ข้าพเจ้าล้วนยินยอมคล้อยตาม ขอเพียงสามารถช่วยเหลือเล้าซือเฮียรอดจากห้วงอันตราย ข้าพเจ้ายินดีปรนนิบัติท่านชั่วชีวิต เพียงแต่..."

เอ่ยถึงตอนนี้ นอกประตูบังเกิดเสียงฝีเท้าดังขึ้น คนผู้หนึ่งกล่าวว่า

"กุ่ยกงกง สุราอาหารมาแล้ว"

ปิงอี่จึงกล้ำกลืนวาจาไว้ อุ้ยเชี่ยวป๊อออกจากห้องชั้นในไปเปิดประตูห้อง เห็นขันทีสี่คนลำเลียงสุราอาหารเข้ามาจัดวางลงบนโต๊ะ

อุ้ยเชี่ยวป๊อกำนัลเงินทองให้คนละห้าตำลึง ขับไล่ทั้งหมดล่าถอยไป ขันทีทั้งสี่ล้วนจากไปด้วยความปลาบปลื้มยินดี อุ้ยเชี่ยวป๊อปิดประตูลงกลอน เคลื่อนย้ายโต๊ะอาหารมาหน้าเตียง รินสุราสามจอก ตักข้าวสามชามถามว่า

"ปิงโกวเนี้ยเมื่อครู่บอกว่า 'เพียงแต่' มิทราบเพียงแต่อันใด?"

ยามนั้น ปิงอี่ถูกมกเกี่ยมพิ้งประคับประคองขึ้นนั่ง พอฟังต้องกัมศีรษะลงกล่าวเบาๆ

"ข้าพเจ้าความจริงคิดบอกว่า ท่านปฏิบัติงานภายในวัง ไหนเลยแต่งงานได้? แต่มิว่าอย่างไร ขอเพียงท่านสามารถช่วยชีวิตเล้าซือเฮีย ข้าพเจ้าจะอยู่ร่วมกับท่านชั่วชีวิต"

ภายใต้เปลวเทียนสาดส่อง เห็นวงพักตร์นางขาวละลานปานหยกเนื้อดี อุ้ยเชี่ยวป๊อแม้อายุยังเยาว์ อดหวั่นไหวใจมิได้ กล่าวว่า

"ที่แท้ท่านหมายความว่าข้าพเจ้าเป็นขันที มิสามารถมีภรรยา นั่นนับเป็นเรื่องของข้าพเจ้า เพียงคิดถามท่านว่า ยินยอมเป็นภรรยาเราหรือไม่?"

ปิงอี่เงียบงันชั่วขณะ คล้ายตกลงใจเด็ดเดี่ยวกล่าวว่า

"อย่าว่าแต่เป็นภรรยา ต่อให้ท่านขายข้าพเจ้าแก่ซ่องคณิกา ข้าพเจ้าก็ยินยอมพร้อมใจ"

วาจานี้หากเป็นบุรุษอื่นได้ยิน ย่อมต้องเดือดดาลเป็นการใหญ่ แต่อุ้ยเชี่ยวป้อความจริงถือกำเนิดจากซ่องคณิกา กลับมิรู้สึกเป็นความอัปยศกระไร กล่าวว่า

"ตกลงตามนี้ ภรรยาที่รัก ม่วยม่วยอันประเสริฐ เราสามดื่มจอกหนึ่ง"

ปิงอี่ความจริงมิได้เห็นขันทีน้อยนี้อยู่ในสายตา แต่เห็นมันปลิดชีวิตซุ่ยตงใช้ตัวยาละลายซากศพมัน ขันทีอื่นภายในวังล้วนเดารพยำเกรงอุ้ยเชี่ยวป้อ จึงเชื่อมั่นว่ามันมิใช่ชนชั้นธรรมดา เส้าอิดจิวนับเป็นชายในดวงใจของนาง ทั้งสองสาบานรักต่อกันและกัน เมื่อคืนพากันบุกเข้าวังมา ปิงอี่เห็นเส้าอิดจิวพลาดพลั้งถูกราชองครักษ์คร่ากุม นางเองก็รับบาดเจ็บ เข้าใจว่าชายในดวงใจต้องตายแน่นอน มิคาดขันทีน้อยกลับบอกว่ามันยังมีชีวิต ทั้งสามารถช่วยเหลือ ต้องครุ่นคิด

'ขอเพียงเส้านึ้ง (ชายในดวงใจแซ่เส้า) รอดพ้นจากห้วงอันตราย เราก็ยินยอมกล้ำกลืนความลำเค็ญ ขันทีน้อยนี้ไหนเลยสามารถแต่งงานกับเรา? เพียงแต่คารมกลอกกลิ้ง ชมชอบกล่าวเอาเปรียบเท่านั้น'

พอได้คิด จึงแย้มยิ้มออกมา ยกจอกดื่มสุราวดเดียวหมดสิ้น

อุ้ยเชี่ยวป้อเห็นนางแย้มยิ้มหยาดเยิ้มคุจบุปผาเบ่งบาน เป็นที่สบอารมณ์ยิ่ง เบือนหน้ามายังมกเกี่ยมพิ้งกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"น้องสาวอันประเสริฐ ท่านมีชายในดวงใจใดต้องการให้เราช่วยเหลือหรือไม่?"

"ไม่มี"

"น่าเสียดาย น่าเสียดายนัก"

มกเกี่ยมพิ้งกล่าวถามว่า

"มีอันใดน่าเสียดาย?"

"ท่านหากมีชายในดวงใจคนหนึ่ง ข้าพเจ้าก็ช่วยเหลือมันออกมา ท่านย่อมต้องแต่งงานเป็นภรรยาเราด้วย"

"เพ้ย มีภรรยาผู้หนึ่งยังไม่เพียงพออีก?"

อุ้ยเซี่ยวป้อหัวร่อฮาๆ กล่าวว่า

"ที่ถูกคร่ากุมพร้อมกับเส้าอิดจิวยังมีอีกสองคน คนหนึ่งไว้เตรารกครึ้ม..."

"นั่นเป็นยอดฝีมือตำหนักตระกูลมกเรา นามโง้วลิบชิง ฉายาเอี้ยวเท้าไชจี้อ (ราชสีห์ส่ายเตียร)"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ฉายานี้ขนานได้ประเสริฐนัก ผู้อื่นมิว่ากล่าวกระไร มันล้วนส่ายศีรษะยังมีอีกคนหนึ่ง ทรวงอกสักรูปหัวพยัคฆ์"

"นั่นเป็นศิษย์ราชสีห์ส่ายเตียร เรียกว่าแชม้อโฮ้ว (พยัคฆ์เขียว) เงาปิวกุ่ยตั่วกอ ท่านก็หาทางช่วยเหลือทั้งสองออกมาด้วย"

"ราชสีห์ส่ายเตียรและพยัคฆ์เขียวมีหญิงงามหลงรักพัวพันหรือไม่?"

มกเกี่ยมพิ้งกล่าวว่า

"มิทราบ ท่านถามไยกัน?"

"ข้าพเจ้าคิดไปสอบถามคู่สนิทชิดเชยของมันสองก่อนว่ายินยอมคล้อยตามเงื่อนไขข้าพเจ้าหรือไม่ จากนั้นค่อยตกลงใจช่วยคน"

ปิงอี่ขุ่นแค้นยิ่ง สะบัดชัดเหวี่ยงจอกสุราออกจากมือ อุ้ยเซี่ยวป้อรู้สึกมีวัตถุสิ่งหนึ่งพุ่งวาบมา รีบยกแขนขึ้นปิดป้อง ดีที่ปิงอี่ยามบาดเจ็บบอบช้ำปราศจากเรี่ยวแรง จอกสุราเพิ่งสัมผัสถูกแขนเสื้ออุ้ยเซี่ยวป้อก็ตกหล่นลงบนพื้น แตกสลายเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย

อุ้ยเซี่ยวป้อร้องว่า

"ภรรยาเราคิดสังหารสามีแล้ว"

มกเกี่ยมพิ้งกล่าวว่า

"ผู้ใดเรียกท่านกล่าวเหลวไหล? ยังคิดเอารัดเอาเปรียบสตรีอื่นอีก แม้แต่ข้าพเจ้าเพอฟังก็มีโทสะ"

อุ้ยเซี่ยวป้อหัวร่อฮาๆ กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเข้าใจแล้ว ที่แท้สองท่านกำลังหึงหวง ฟังว่าข้าพเจ้าคิดเอารัดเอาเปรียบสตรีอื่น ภรรยาหลวงภรรยาน้อยเราล้วนหึงหวงอย่างรุนแรง"

มกเกี่ยมพิ้งยกจอกสุราขึ้น กล่าวว่า

"ท่านเรียกหาข้าพเจ้าว่าอะไร ดูว่าข้าพเจ้าจะชัดจอกสุราใส่ท่านด้วยหรือไม่"

อุ้ยเชี่ยวป้อลดแขนเสื้อลงจากใบหน้า เห็นมกเกี่ยมพิ้งสีหน้าขุ่นเคืองแง่งอน มุมปากกลับแย้มยิ้มน้อยๆ จึงกล่าว

"ภรรยาหลวงชัดใส่เราจอกหนึ่ง ภรรยาน้อยหากไม่ชัดบ้าง ออกจะไม่ยุติธรรมไป"

สืบเท้าไปหนึ่งก้าว เอ่ยสืบต่อ

"ภรรยาน้อยก็ชัดเหวี่ยงเถอะ"

มกเกี่ยมพิ้งสะบัดข้อมือวูบ สาดสุราในจอกใส่ใบหน้าอุ้ยเชี่ยวป้อ

อุ้ยเชี่ยวป้อกลับมิหลบเลี่ยง สุราล้วนสาดใส่ใบหน้าของตน อุ้ยเชี่ยวป้อก็แลบลิ้นออกเลียหยาดสุราเหล่านั้น กล่าวว่า

"น่ารับประทานยิ่ง ภรรยาหลวงชัดจอกมา ภรรยาน้อยสาดสุราใส่ โอยน่าชื่นใจนัก"

มกเกี่ยมพิ้งหัวร่อคิกออกมา ปิงอี่ก็อดหัวร่อมิได้ กล่าวว่า

"ช่างกลอกกลิ้งนัก"

ล้วงผ้าเช็ดแพรจากอกเสื้อ ยื่นส่งต่อมกเกี่ยมพิ้งเอ่ยสืบต่อ

"ท่านเช็ดหน้าให้กับเขา"

มกเกี่ยมพิ้งหัวร่อพลางกล่าวว่า

"ท่านรับปากเป็นภรรยาเขา สมควรเช็ดหน้าให้ ข้าพเจ้ากลับมิได้ให้คำมั่นสัญญาใดแก่ฝ่ายตรงข้าม"

"คิก...คิก...เขาบอกว่า 'ภรรยาน้อยก็ชัดเหวี่ยงเถอะ' ท่านก็สาดสุราใส่ไยมิใช่รับปากเป็นภรรยาน้อยเขาแล้ว?"

อุ้ยเชี่ยวป้อหัวร่อดังๆ กล่าวว่า

"ใช่แล้ว ข้าพเจ้ารักใคร่ภรรยาหลวง ชมชอบทั้งภรรยาน้อย สองท่านโปรดวางใจ ข้าพเจ้าจะไม่คบค้าหาสู่สตรีอื่นอีก"

ปิงอี่รู้สึกมกเกี่ยมพิ้งอายุยังเยาว์ มิใคร่เข้าใจความสัมพันธ์ฉันบุรุษสตรี

ส่วนอุ้ยเชี่ยวป้อเป็นขันทีไม่อาจมีภรรยา ที่ว่า 'ภรรยาหลวงภรรยาน้อย' เพียงสัพยอกหยอกล้อเท่านั้น

ทั้งสามสนทนาอย่างครึกครื้น ลงมือคีบกับรับประทานอาหาร เมื่อดื่มกินอิ่มหนำ อุ้ยเชี่ยวป้อก็อ้าปากหาวคราหนึ่ง กล่าวว่า

"ค่ำคืนนี้เราจะนอนกับภรรยาหลวง หรือนอนกับภรรยาน้อยกันแน่?"

ปิงอี่หน้าเคร่งเครียดลง กล่าวว่า

"ท่านสมควรหยอกล้อโดยมีขอบเขตจำกัด หากขึ้นเตียงมาอีก ข้าพเจ้า... ข้าพเจ้าจะเสือกแทงอาวุธใส่"

อุ้ยเชี่ยวป้อแลบลิ้นออกมา เคลื่อนย้ายโต๊ะอาหารกลับมานอกห้อง หยิบฉวยเสื่อผืนหนึ่งปูกับพื้น ล้มกายลงทั้งเสื้อผ้า มินานให้หลังก็หลับไหลไป

วันรุ่งขึ้นพอตื่นขึ้นมา รู้สึกร่างกายอบอุ่น พอลืมตากวาดมองพบว่าบนร่างคลุมผ้าห่มผืนหนึ่ง ใต้ศีรษะมีหมอนหนุน เมื่อลุกขึ้นนั่ง เห็นบนเตียงปล่อยม่านมุ้งลง แม้กางกั้นม่านมุ้งชั้นหนึ่ง ยังเห็นปิงอี่และมกเกี่ยมพิ้งนอนหนุนหมอนใบเดียวกัน

อุ้ยเชี่ยวป้อผุดลุกขึ้นอย่างเงียบงัน เลิกม่านมุ่งขึ้น เห็นวงหน้าดรุณีงามทั้งสองห่างกันมิกี่นิ้ว เฉกเช่นหยกงามไข่มุกนวลใย ประชันความผุดผาดสะคราญกัน แทบคิดใคร่จุมพิตพวกนางสักครา แต่กริ่งเกรงจะสร้างความแตกตื่นแก่ทั้งสอง

อุ้ยเชี่ยวป้อหันกายกลับ แสร้งเป็นผลักประตู ปิงอี่พอฟังเสียงผิดปรกติก็ตื่นขึ้นมา เมื่อเห็นเป็นอุ้ยเชี่ยวป้อจึงทักทายว่า

"กุ่ย...ท่านตื่นแต่เช้านัก"

อุ้ยเชี่ยวป้อกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"กุ่ยอันใด? ไฉนไม่เรียกสามีที่รักสักคำ?"

"ตอนนี้ท่านยังไม่ช่วยคนออกมา"

"ท่านวางใจ ข้าพเจ้าจะไปช่วยคนในบัดดล"

ยามนี้มกเกี่ยมพิ้งก็ตื่นขึ้นมา กล่าวว่า

"สองท่านกล่าววาจาใดตั้งแต่เช้า?"

อุ้ยเซี่ยวป้อโป้ปดว่า

"เราสองสนทนากันตลอดคืน มิได้หลับไหลแม้สักงีบเดียว"

ปิงอี่หน้าแดงวูบ กล่าวว่า

"สำหรับกับท่าน มีวาจาใดน่าสนทนา? ไหนเลยต้องสนทนาตลอดทั้งคืน?"

"ภรรยาที่รัก พวกเราจะกล่าวเรื่องสำคัญกัน ท่านต้องเขียนจดหมายขึ้นฉบับหนึ่ง ให้ข้าพเจ้านำไปมอบต่อเล้าซือเฮียท่าน มันจึงยินยอมติดตามข้าพเจ้าออกจากวังอย่างวางใจ"

ปิงอี่รู้สึกมีเหตุผล จึงผงกศีรษะรับ อุ้ยเซี่ยวป้อก็ลงมือฝนหมึก วางกระดาษขาวแผ่นหนึ่งลงบนโต๊ะเตี้ย ผลักเคลื่อนมายังหน้าเตียง ปิงอี่ลุกขึ้นนั่งรับพู่กันมา พลันบังเกิดความรันทดหดหู่ น้ำตาไหลรินพร่างพรู สะอึกสะอื้นพลางกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าสมควรเขียนอย่างไร?"

อุ้ยเซี่ยวป้อพอเห็นสีหน้าท่าทีของนาง ต้องบังเกิดความสมเพชเวทนาขึ้น กล่าวว่า

"จะอย่างไรข้าพเจ้าก็มิรู้จักหนังสือ แล้วแต่ท่านจะเขียนอย่างไร เพียงอย่าได้บอกว่ายินยอมแต่งงานกับข้าพเจ้า ไม่เช่นนั้นเล้าซือเฮียท่านยามชุ่นแค้นคงมิยอมรับการช่วยเหลือจากข้าพเจ้า"

"ท่านไม่รู้จักหนังสือ? ท่านกำลังหลอกลวงข้าพเจ้ากระมัง?"

"ข้าพเจ้าหากรู้จักหนังสือ ก็นับเป็นลูกเต่า"

ปิงอี่จรดพู่กันลง แต่ยามกะทันหันไม่อาจขีดเขียนข้อความใด อุ้ยเซี่ยวป้อพลันบังเกิดความฮึกหาญ ประดังร้องดังๆ ว่า

"เอาเถอะ ข้าพเจ้าหลังจากช่วยเหลือเล้าอิดจิวออกมา ท่านก็แต่งงานกับมัน ข้าพเจ้าจะไม่ช่วงชิงกับมันอีก จะอย่างไรท่านอายุสูงวัยกว่าข้าพเจ้าสองสามปี เราสองมิคู่ควรกันอย่างแท้จริง มารดามันเถอะ ท่านต้องการเขียนอย่างไรก็เขียนไปตามนั้น บิดาหานำพาปรารมภ์ไม่!"

ปิงอี่ใช้ตาที่เอ่อคลอด้วยหยาดน้ำจ้องมองอุ้ยเซี่ยวป้อแวบหนึ่ง ดวงตาทอประกายสำนึกตื้นตัน ตวัดพู่กันขีดเขียนอักษรลงบนกระดาษหลายแถว

พับกระดาษพลางกล่าวว่า

"ขอท่าน...ท่านนำไปมอบต่อเขา"

อุ้ยเซี่ยวป้อคิดวางตนเป็นนักสู้ผู้กล้า ย่อมไม่อาจคุกคามปิงอี่เป็นภรรยาตนอีก รับจดหมายมาซุกเก็บไว้ในอกเสื้อ หวนนึกถึงตนวันนี้ยังมิได้รับประทานยาอ้วงไท้โหว จึงกลืนกินลงไปเม็ดหนึ่ง หันกายออกจากที่พัก ครุ่นคิดขึ้น

'คิดใคร่เป็นวีรบุรุษ ต้องยินยอมเสียภรรยาอันประเสริฐนางหนึ่ง กลับต้องประคองมอบต่อบุคคลอื่นไป'

อุ้ยเซี่ยวป้อเมื่อมาถึงห้องราชองครักษ์ พบว่าตนเฝ้าเวรผลัดเปลี่ยนเป็นเตียดังนี้ ซึ่งเคยรับแบ่งปันเงินทองจากตนด้วย

เตียดังนี้เมื่อคืนได้รับกำชับจากผู้ดูแลราชองครักษ์ตอสั่งให้ร่วมมือกับกุ่ยกงกง ช่วยเหลือคนร้ายหลบหนีออกจากวังตามประราชพระสงค์ของดังฮี ยามนี้พอเห็นอุ้ยเซี่ยวป้อเร่งรุดมาถึง จึงสะอึกเข้ามาหา กล่าวเบาๆ

"กุ่ยกงกง คิดจัดการเรื่องราวอย่างไร?"

"เราจะสอบสวนเชลยทั้งสามอีกครา พลิกแพลงไปตามสถานการณ์"

พอเข้าสู่ที่คุมขังเล้าอิดจิวและพวกทั้งสาม เห็นมิพบพานเพียงหนึ่งคืน ทั้งสามล้วนมีท่าทีอ่อนล้าระโหย ที่แท้ทั้งหมดไม่ได้รับประทานอาหารสองวันสองคืน ต่อให้เป็นบุรุษเหล็ก ก็มิอาจกล้ำกลืนรับได้

อุ้ยเซี่ยวป้อร้องดังๆ ว่า

"บัดนี้เบื้องบนมีคำสั่งตัดศีรษะเชลยทั้งสาม รีบนำสุราอาหารมาป้อนพวกมันเสียก่อน เพื่อมิต้องให้พวกมันเป็นปีศาจหิวโหย"

เหล่าราชองครักษ์ภายในห้องรับคำ ชั่วพริบตานำข้าวสามชาม สุราสามจอกเข้ามา อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

"ทั้งสามพอฟังว่าจะถูกตัดศีรษะ คงแตกตื่นจนขวัญกระเจิดกระเจิงดื่มสุราไม่ลง น้องพี่เราก็ป้อนอาหารแก่พวกมันเถอะ"

เหล่าราชองครักษ์จึงป้อนอาหารให้ ราชสีห์ส่ายเศียรกลับดื่มกินอย่างปลอดโปร่ง ปราศจากแววประหวั่นพรั่นพรึง พยัคฆ์เขียวรับประทานข้าวคำหนึ่งก็แผดต่ำคำหนึ่ง ส่วนเล้าอิดจิวหน้าซีดเผือด รับประทานมิถึงครึ่งชาม

ก็สั่นศีรษะไม่ต้องการ

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

"ทั้งหมดออกไปก่อน เราจะสอบปากคำอีกหลายคำ แล้วค่อยตัดศีรษะ"

เตียดังนี้รับคำ นำเหล่าราชองครักษ์ล่าถอยไปปิดประตูลง อุ้ยเซี่ยวป้อเอียงหน้าสำรวจดูเล้าอิดจิวและพวกทั้งสาม มุมปากปรากฏรอยยิ้มน้อยๆ ขึ้น ราชสีห์ส่ายเศียรแผดค่าว่า

"ขันทีบัดซบ มีอันใดน่าหัวร่อ?"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ข้าพเจ้าหัวร่อของข้าพเจ้า เกี่ยวข้องอันใดกับท่าน?"

เล้าอิดจิวพลันกล่าวว่า

"กงกง เรา...เราคือเล้าอิวจิว!"

อุ้ยเซี่ยวป้องงงันวูบ มิทันกล่าววาจา ราชสีห์ส่ายเศียรก็ตวาดว่า

"เจ้ากล่าวเหลวไหลอันใด?"

อุ้ยเซี่ยวป้อหัวร่อพลางกล่าวว่า

"ราชสีห์ส่ายเศียร ท่านก็เห็นแก่หน้าข้าพเจ้าส่ายศีรษะให้น้อยลงเถอะ"

ราชสีห์ส่ายเศียรใจหายวาบ โพล่งว่า

"ท่าน...ท่าน..."

"ข้าพเจ้ายังทราบว่า ท่านนี้ฉายาพยัคฆ์เขียวเงาปิวเป็นศิษย์ของท่านใช่หรือไม่?"

ราชสีห์ส่ายเศียรยามกะทันหันแตกตื่นจนตะลึงลาน อุ้ยเซี่ยวป้อจึงล้วงจดหมายของปิงอี่จากอกเสื้อ คลี่ออกยื่นส่งถึงเบื้องหน้าเล้าอิดจิว กล่าวว่า

"ท่านดูว่านี่เป็นจดหมายผู้ใด?"

เล้าอิดจิวกวาดตามองมาถึงกับยินดียิ่ง กล่าวเสียงสั่นระรัว

"นี่เป็นลายมือปิงซือม่วย (ศิษย์ผู้น้องที่เป็นหญิง)"

ราชสีห์ส่ายเศียรกล่าวว่า

"นำมาให้เราชมดู"

อุ้ยเซี่ยวป้อจึงเบี่ยงกายมาเบื้องหน้าราชสีห์ส่ายเศียร ได้ยินมันท่องอ่านว่า

"ปิงซือเฮีย กุ่ยกงกงเป็นพวกพ้องเดียวกัน เปี่ยมคุณธรรมล้ำเลิศ เสี่ยงอันตรายมาช่วยเหลือ โปรดปฏิบัติตามกุ่ยกงกง จะรอดจากห้วงอันตราย จากผู้น้องปิงอี่... อีมม์ ตอนท้ายวาดสัญลักษณ์รหัสของตำหนักตระกูลมกเราได้ถูกต้อง"

อุ้ยเชี่ยวป้อได้ยินราชสีห์ส่ายเศียรท่องอ่านจดหมายปิงอี่ยกย่องตน 'คุณธรรมล้ำเลิศ' มาตรแม้มิทราบแท้ที่จริงแปลว่าอะไร แต่คงเป็นคำสรรเสริญอันเยี่ยมยอด พร้อมกันนั้นในจดหมายหามีคำพร่ำพรอดบอกรักกับเส้าอิดจิว สร้างความปีติยินดีกว่าเดิม

เส้าอิดจิวกล่าวอีกว่า

"กงกง ปิงซือม่วยอยู่ที่ใด?"

อุ้ยเชี่ยวป้อรำพึงในใจ 'อยู่บนเตียงเรา' แต่ปากกล่าวว่า

"ตอนนี้ นางอยู่ในสถานที่ปลอดภัยแห่งหนึ่ง ข้าพเจ้าหลังจากช่วยเหลือพวกท่านออกไป ค่อยหาทางช่วยเหลือนางไปสมทบกับพวกท่าน"

เส้าอิดจิวสำนึกตื้นตันจนน้ำตาคลอหน่วย กล่าวว่า

"พระคุณยิ่งใหญ่ของกงกง มิทราบจะทดแทนอย่างไร"

ราชสีห์ส่ายเศียรกลับเป็นลูกผู้ชายชาตรีชามเผชิญภัยมิหวั่นไหว สอบถามว่า

"ขอถามนามสูงส่งของท่าน ไฉนสอดมือเข้าช่วยเหลือ?"

อุ้ยเชี่ยวป้อกล่าวว่า

"พานบอกต่อพวกท่าน สหายเราล้วนเรียกหาข้าพเจ้าเป็นเจ้าเรื้อนน้อย พวกท่านอย่าเพิ่งแตกตื่น กาลก่อนข้าพเจ้าเป็นโรคผิวหนัง ตอนนี้ทุเลาดีแล้ว ข้าพเจ้ามีสหายสนิทคนหนึ่ง ดำรงตำแหน่งหัวหน้าหน่วยไพรมรกต สังกัดสมาคมฟ้าดิน เรียกว่าอุ้ยเชี่ยวป้อ อุ้ยเชี่ยวป้อบอกว่า คนของสมาคมฟ้าดินสังหารแป๊ะฮั่งซังคนของตำหนักตระกูลมก เชียวอ้วงเอี้ยท่านไม่ยอมเลิกรา อุ้ยเชี่ยวป้อจึงไหว้วานเราช่วยเหลือสามท่านออกไป ชดใช้คืนแก่ตำหนักตระกูลมก รักษาความสัมพันธ์ของทั้งสองฝ่ายสืบไป"

ราชสีห์ส่ายเศียรทราบข้อพิพาทระหว่างตำหนักตระกูลมกและสมาคมฟ้าดินเป็นอย่างดี จึงคลายความสงสัย กล่าวว่า

"เมื่อครู่กล่าวก้าวร้าว ยังหวังให้อภัย"

"กล่าวประเสริฐ เพียงแต่การทะลวงฝ่าออกจากวัง ต้องดำเนินการอย่างแนบเนียน"

"ในพระราชวังกระจายราชองครักษ์มากหลาย ไม่อาจหลบหนีออกไปในยามกลางวัน รอถึงยามวิกาลท่านค่อยหาทางสะบั้นเอ็นวัวที่พันธนาการมือเท้าพวกเรา ให้พวกเราทะลวงฝ่าออกไป"

อุ้ยเชี่ยวป้อกล่าวว่า

"แผนการนี้แม้ไม่เลว แต่ปราศจากความมั่นใจเปี่ยมล้น"

พลางเดินวนเวียนไปมาภายในห้อง ครั้นแล้วฉุกคิดขึ้น

'ทางที่ประเสริฐสมควรใช้ยาสลบใด มอมเหล่าราชองครักษ์ ไม่ทำร้ายคนถึงแก่ชีวิต'

ดังนั้นสาวเท้าออกจากห้อง กล่าวกับเตียดังนี้ว่า

"เตียตั่วกอ เราต้องการใช้ยาสลบจำนวนหนึ่ง ท่านสามารถจัดหาให้กับเราในบัดดลหรือไม่?"

เตียดงนผงกศีรษะกล่าววา

"น้องแซ่เจี๋ยะมียาสลบสำเร็จรูป เราจะไปหยิบฉวยมา"

"ยังมี รบกวนท่านสั่งให้ทางโรงครัวจัดสุราอาหารสองโต๊ะขึ้นในที่นี้ เราจะเลี้ยงฉลองราชองครักษ์ที่ปฏิบัติหน้าที่ทุกท่าน"

เตียดังนี้รับคำล่าถอยไป มินานให้หลัง ก็นำยาสลบมาห่อใหญ่มีน้ำหนักประมาณหนึ่งชั่ง กล่าวเบาๆ

"ยาสลบห่อนี้สามารถมอมผู้คนหลายร้อยคน หากคิดจัดการคนคนหนึ่งเพียงใช้ปลายเล็บช้อนตัวยาผสมในน้ำชาหรือสุราให้ดื่มลงไป"

จากนั้นสั่งเหล่าราชองครักษ์จัดโต๊ะเก้าอี้ บอกว่ากุ่ยกงกงคิดเลี้ยงดู อุ้ยเชี่ยวป้อกล่าวอีกว่า

"จัดโต๊ะสุราขึ้นในที่คุมขังเชลย ให้พวกมันชมดูจนน้ำลายสอ"

โต๊ะสุราเพิ่งจัดเสร็จสิ้น ขันทีแผนกโรงครัวก็ยกสำรับอาหารมา จัดวางป้านสุราจานผักลงบนโต๊ะ จากนั้นล่าถอยไป

อุ้ยเชี่ยวป้อยื่นมือไปในอกเสื้อ ล้วงยาสลบออกมากำไว้จำนวนหนึ่ง มือซ้ายถือป้านสุรา สาวเท้ามาเบื้องหน้าราชสีห์ส่ายเศียร กล่าวว่า

"ท่านคิดดื่มสุราหรือไม่?"

ราชสีห์ส่ายเศียรมิเข้าใจจิตเจตนาฝ่ายตรงข้ามร้องดังๆ ว่า

"ดื่มหรือไม่ก็เป็นเฉกเช่นกัน"

อุ้ยเชี่ยวป้อยกป้านขึ้นสูง เทสุราลงจากกลางอากาศ อ้าปากดื่มลงไปอึกหนึ่ง ชมเชยว่า

"สุราที่ดี"

ใช้นิ้วชี้ข้างซ้ายปาดฝาป้าน โรยยาสลบที่มือขวาลงในป้านสุรา จากนั้นปิดฝาครอบลง ชูป้านสุราขึ้นสูงอีกครา เขย่าอยู่กลางอากาศ

ตอนที่อุ้ยเชี่ยวป้อผสมยาสลบ ใช้ร่างปิดบังป้านสุรา นอกจากราชสีห์ส่ายเศียรแล้ว มิว่าผู้ใดล้วนไม่อาจสังเกตเห็น

ราชสีห์ส่ายเศียรพอเห็นเช่นนั้นพลันเข้าใจในบัดดล ร้องดังๆ ว่า

'ลูกผู้ชายชาตรีไหนเลยนำพากับความตาย? ท่านให้เราดื่มสุราป้านนี้จากนั้นลงมือประหารเถอะ"

อุ้ยเชี่ยวป้อกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ท่านคิดใคร่ดื่มสุรา ข้าพเจ้าพานไม่ให้"

หันกายมาหน้าโต๊ะ รินสุราให้กับเหล่าราชองครักษ์คนละจอก

เตียดังนี้และพวกล้วนผุดลุกขึ้น กล่าวว่า

"ไหนเลยกล้ารบกวนกงกงรินสุราให้?"

"พี่น้องกันเอง เกรงใจไปไย เชิญ"

เหล่าราชองครักษ์ขณะจะดื่มสุรา นอกประตูพลันบังเกิดซุ่มเสียงหนึ่งร้องดังๆ ว่า

"อ้วงไท้โหวมีรับสั่งถึงเชี่ยวกุ่ยจื้อ เชี่ยวกุ่ยจื้ออยู่ในที่นี้หรือไม่?"

อุ้ยเชี่ยวป้อใจหายวาบ ครุ่นคิดขึ้น

'อ้วงไท้โหวสืบเสาะหาเราไยกัน?'

ขณะครุ่นคิด วางจอกสุราลง สาวเท้าออกไป เห็นเป็นขันทีสี่คน ผู้นำ

หน้าเชิดหน้ายืดอก คล้ายแฝงเจตนาร้าย ได้ยินขันทีที่นำหน้ากล่าวว่า

"อ้วงไท้โหวมีเรื่องรีบด่วน ทรงบัญชาท่านเข้าเฝ้าในบัดดล!"

อุ้ยเซี่ยวป้อรับคำ ขบคิดอย่างเร่งร้อน

'เรารินสุราผสมยาสลบให้แล้ว หากผละจากไปเหล่าราชองครักษ์ทยอยร่ำดื่ม พบว่าผิดปกติไป ผลสุดท้ายคงเลวร้ายสุดคาดคิด'

ดังนั้นกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"กงกงแซ่ไร? กาลก่อนพวกเราไฉนไม่เคยพบพานมา?"

ขันทีที่นำหน้าแค่นเสียงดังเฮอะ กล่าวว่า

"เราเรียกว่าตั้งกิม"

อุ้ยเซี่ยวป้อคว้ากุมมือฝ่ายตรงข้ามไว้ กล่าวว่า

"ตั้งกงกง เข้ามาชมดูเรื่องสนุกสนานประการหนึ่ง"

พลางฉุดลากมันเข้าสู่ห้องคุมขัง ชี้มือไปยังโต๊ะสุราทั้งสองโต๊ะเอ่ยสืบต่อ

"ตั้งกงกง และกงกงอีกสามท่านก็นั่งลงดื่มสักจอกหนึ่ง"

ตั้งกิมสั่นศีรษะ กล่าวว่า

"เราไม่ดื่ม อ้วงไท้โหวมีบัญชามาครึ่งค่อนวัน ท่านยังมิรีบไปอีก?"

อุ้ยเซี่ยวป้อปรายตามายังเตียคังนี้ กล่าวว่า

"เตียตั่วกอ ตั้งกงกงท่านนี้วางก้ามมิน้อย ไม่ยอมดื่มสุราร่วมกับพวกเรา"

เตียคังนี้ยกจอกสุราขึ้นยื่นส่งให้กับตั้งกิม ตั้งกิมอับจนปัญญา ได้แต่ดื่มลงไปจอกหนึ่ง อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"เยี่ยงนี้จึงนับเป็นสหายกัน กงกงอีกสามท่านก็ดื่มสักจอกหนึ่ง"

ขันทีที่ร่วมทางมากับตั้งกิมทั้งสามรับจอกสุราจากมือราชองครักษ์ดื่มลงไปเช่นกัน อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

"ประเสริฐ ทั้งหมดร่วมดื่มจอกหนึ่ง"

พลางรินสุราลงในจอกเปล่าทั้งสี่ใบ เหล่าราชองครักษ์ล้วนยกจอกขึ้นร่ำดื่ม

อุ้ยเซี่ยวป้อขณะยกจอกขึ้น ใช้แขนเสื้อข้างซ้ายปกปิดจอกสุราไว้ เบี่ยงจอกเล็กน้อย ราดรดสุราใส่แขนเสื้อ ตั้งกิมเร่งรัดว่า

"กุ่ยกงกง บัดนี้ติดตามพวกเราไปเข้าเฝ้าอ้วงไท้โหวเถอะ"

เอ่ยถึงตอนนี้ ร่างพลันส่ายโงนเงนคราหนึ่ง

อุ้ยเชี่ยวป้อทราบว่ายาสลบที่ผสมในสุราเริ่มกำเริบแล้ว จึงแสร้งย่อกายลงร่ำร้องว่า

"ไฉนปวดท้องนัก?"

เหล่าราชองครักษ์ก็รู้สึกศีรษะมึนงง คนผู้หนึ่งกล่าวว่า

"สุรานี้ไม่ถูกต้อง"

อุ้ยเชี่ยวป้อกล่าวว่า

"ตั้งกงกง ท่านไฉนแพร่พิษในสุรา?"

ตั้งกิมแตกตื่นตกใจยิ่ง โพล่งว่า

"ไหนเลยมีเรื่องเช่นนี้?"

เหล่าราชองครักษ์ล้วนรู้สึกศีรษะมึนงงตาพร่าพราย ได้ยินเสียง โครม... โครม ขันทีที่ร่วมทางมากับตั้งกิมทั้งสองไม่อาจสะกดกลั้นลมฟุบลงก่อน จากนั้น ตั้งกิมและขันทีที่หลงเหลืออีกคนหนึ่งรวมทั้งเตียดังนี้ เหล่าราช-องครักษ์ทยอยล้มลงจนโต๊ะพลิกคว่ำ เก้าอี้ล้มระเนระนาด

อุ้ยเชี่ยวป้อยินดียิ่ง ถลันไปปิดประตูก่อน ดึงมีดสั้นประกายดำจากในรองเท้าเสือกแทงใส่ตั้งกิมและขันทีทั้งสามจนโลหิตฉีดพุ่งออกมา เส้าอิดจิวอดอุทานอย่างแตกตื่นมิได้ อุ้ยเชี่ยวป้อหมุนกายมาสะบัดมีดสั้นวูบวาบ ฟันเอ็นวัวที่พัน-ธนาการตามมือเท้าให้กับราชสีห์ส่ายเศียร เส่าอิดจิวและพยัคฆ์เขียว มีดสั้นเล่มนั้นคมกล้ายิ่ง ประกายมีดสีดำพอกรีดผ่านเอ็นวัวอันหยุ่นเหนียวล้วนขาดกระจุยกระจาย

ราชสีห์ส่ายเศียรและพวกทั้งสามล้วนมีพลังฝีมือไม่ต่ำทราม มาตรแม้นถูกลงทัณฑ์ แต่เพียงรับบาดแผลภายนอก เอ็นวัวพอขาดจากกันก็สามารถเคลื่อนไหวเป็นอิสระ เส้าอิดจิวกล่าวว่า

"กงกง พวกเราจะหลบหนีออกไปอย่างไร?"

"ราชสีห์ส่ายเศียร พวกท่านสองอาจารย์กับศิษย์ผลัดเปลี่ยนเป็นชุดราชองครักษ์ เส้าซือเฮียยังมิมีหนวดเครา สามารถปลอมเป็นขันที สวมใส่อาภรณ์ของผู้แซ่ตั้ง"

ทั้งสามรับคำ เริ่มผลัดเปลี่ยนอาภรณ์อย่างว่องไว อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวอีกว่า

"พวกท่านตามข้าพเจ้ามา มิว่าผู้ใดกล่าววาจากับพวกท่าน ให้เสแสร้งเป็นใบ้ อย่าได้ตอบคำ"

พลางล้วงผงละลายซากศพจากอกเสื้อ ฉุดลากซากศพตั้งกิมมาอีกมุมหนึ่ง โรยผงลงยังปากแผลผู้ตาย

จากนั้นเปิดประตูคุมขัง ชักนำราชสีห์ส่ายเศียรและพวกทั้งสามออกมา ปิดประตูห้องของราชองครักษ์ สาวเท้าสู่โรงครัว ชั่วพริบตาก็บรรลุถึง แลเห็นจี้เล่าปิ้งยืนรอคอยอยู่แต่แรก บริวารภายในร้านหลายคนหามสุกรขนาดใหญ่ซักฟอกสะอาดสะอ้านมาสองตัว

อุ้ยเซี่ยวป้อหน้าเคร่งเครียดเย็นชาลง ตวาดว่า

"ผู้แซ่จี้ ข้าพเจ้าสั่งท่านหามสุกรมาสักหลายตัวกลับนำสุกรผ่ายผอมเยี่ยงนี้มา มารดาท่านเถอะ ท่านคิดค้าขายหรือไม่?"

ขันทีแผนกโรงครัวเห็นสุกรที่จี้เล่าปิ้งหามมาเป็นสุกรพันธุ์อ้วนพีจริงๆ แต่ทั้งหมดทราบดีว่าหากปราศจากเงินทองสอดแนบแก่หัวหน้าขันที ต่อให้เป็นสินค้าประเสริฐเลิศเพียงไหนล้วนใช้ไม่ได้ ดังนั้นเข้าใจจิตเจตนาอุ้ย-เซี่ยวป้อเป็นอย่างดี

อุ้ยเซี่ยวป้อเบือนหน้ามายังราชสีห์ส่ายเศียร เส้าอิดจิวและพวกกล่าวว่า

"ราชองครักษ์ทั้งสองและกงกงท่านนี้ ควบคุมเจ้าผู้นี้ออกจากวัง อัป-เปหิมันไปให้ไกลโข"

จี้เล่าปิ้งมิเข้าใจอุ้ยเซี่ยวป้อมีจิตเจตนาใด จึงหน้านิ่วคิ้วขมวด กล่าวว่า

"ผู้ต่ำต้อยจะกลับไปเปลี่ยนสุกรที่อ้วนพีกว่านี้มาอีก พร้อมกับจัดของขวัญเล็กๆ น้อยๆ เสนอต่อกงกงทุกท่าน ดรานี้หวังให้กงกงอภัยด้วย"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

"เราหากต้องการสุกรร้านท่าน จะใช้คนไปสั่งเอง รีบไป"

จี้เล่าปิ้งรับคำมิขาดปาก เหล่าขันทีแผนกโรงครัวล้วนขบคิดขึ้น

'ท่านหากมีของชวัญนำเสนอมา กุ่ยกงกงย่อมไม่ขับไล่ท่านอีก'

ราชสีห์ส่ายเศียร พยัคฆ์เขียว เส้าอิดจิวล้วนผลักดันจี้เล่าปิ้งขับไล่ออก

"เชลยเหล่านั้นหลบหนีไปแล้ว?"

อุ้ยเซี่ยวป๊อกล่าวว่า

"ไท้โหวใช้ขันทีแซ่ตั้งนั้นมามอมพวกเราสิ้นสติ ช่วยเหลือเชลยทั้งสามไปแล้ว"

ยาสลบเป็นเตียดังนี้มอบต่ออุ้ยเซี่ยวป๊อด้วยตัวเอง พอฟังต้องงงงันวูบแต่ฤทธิ์ยาเพิ่งสร่างซา ห้วงสมองเลอะเลือนอลวน มิทราบสมควรตอบกระไร

อุ้ยเซี่ยวป๊อเอ่ยสืบไป

"ข้าพเจ้าความจริงรับบัญชาจากฮ่องเต้ ลอบมาปล่อยเชลย บัดนี้กลับมีสหายกระทำแทน ท่านก็กราบทูลต่อฮ่องเต้ว่า ไท้โหวใช้ขันทีทั้งสี่มาช่วยเหลือเชลยหลบหนีไป"

เตียดังนี้รับคำ อุ้ยเซี่ยวป๊อสั่งให้ช่วยเหลือพี่น้องที่หลงเหลือ เหล่าราชองครักษ์พอฟื้นคืนสติมาทราบว่าตั้งกิมมอมพวกมันสลบสิ้นสติสังหารขันทีทั้งสาม ช่วยเหลือเชลยหลบหนีไป ล้วนแผดด่าออกมา

อุ้ยเซี่ยวป๊อเห็นเหตุการณ์ดรานี้ แม้ปรากฏขันทีของอ้วงไท้โหวสอดแทรกเข้ามา แต่ตนก็คลี่คลายเหตุการณ์สมความตั้งใจ จึงหวนกลับที่พำนักเข้าสู่ห้องชั้นใน

มกเกี่ยมพิ้งพอพบหน้ารีบกล่าวว่า

"กุ่ยตั่วกอ มีข่าวดราวใดหรือไม่?"

อุ้ยเซี่ยวป๊อกล่าวอย่างกลอกกลิ้ง

"กุ่ยตั่วกอมิมีข่าวดราว แต่กอกออันประเสริฐของท่านกลับมีข่าวมา"

"คิก...คิก...ข้าพเจ้าไม่ร้อนรุ่มต่อข่าวนี้กระไร ย่อมมีบุคคลอื่นเรียกหาท่านเป็นกอกออันประเสริฐ"

ปิงอี่หน้าแดงวูบ กล่าวเบาๆ

"น้องอันประเสริฐ ท่านอายุอ่อนเยาว์กว่าข้าพเจ้า ข้าพเจ้าสมควรเรียกหาท่านเป็นน้องอันประเสริฐ คงใช้ได้แล้วกระมัง?"

อุ้ยเซี่ยวป๊อทอดถอนใจกล่าวว่า

"ภรรยาอันประเสริฐ กลับกลายเป็นเจ้เจ๊ (พี่สาว) ไปแล้ว พอกะพริบตา

แวบเดียว คนก็ถูกช่วยเหลือออกจากวัง"

ปิงอี่ดิ้นรนลุกขึ้นนั่ง กล่าวว่า

"ท่าน...ท่านหมายความว่า เล้าซือเฮียหลบหนีออกจากวังแล้ว?"

"ข้าพเจ้าเมื่อรับปากท่าน ย่อมต้องปฏิบัติตาม"

ปิงอี่ระบายลมหายใจยาวๆ สีหน้าเปี่ยมแววปลาบปลื้มประโลมใจ มกเกี่ยมพึ้งกล่าวว่า

"ซือเจ้ ท่านไฉนไม่ขอบคุณน้องอันประเสริฐของท่าน?"

ปิงอี่กล่าวอย่างสำนึกตื้นตัน

"พระคุณของน้องอันประเสริฐ หาใช่เพียงกล่าวคำ 'ขอบคุณ' ก็ทดแทนได้เพียงมิทราบเขา...เขาสอบถามถึงพวกเราหรือไม่?"

อุ้ยเชี่ยวป้อเอียงหน้าขบคิดแล้วกล่าว

"ไม่ ข้าพเจ้าบอกต่อมันว่า ท่านอยู่ในสถานที่อันปลอดภัย จะหาทางช่วยเหลือท่านออกไปสมทบกันมัน"

ปิงอี่ผงกศีรษะรับทราบ อดหลั่งน้ำตาแห่งความปลื้มปีติออกมามิได้ อุ้ยเชี่ยวป้อคำนึงในใจ

'ดังฮีทรงบัญชาเราสืบสาวต้นตอของคนร้าย เราต้องออกไปเตร็ดเตร่จากนั้นกลับมารายงาน

อมตนิยายสะท้อนความหมายชีวิตของปุถุชนผู้เริงสำราญ

ปัญหา

เปิ่ง

2

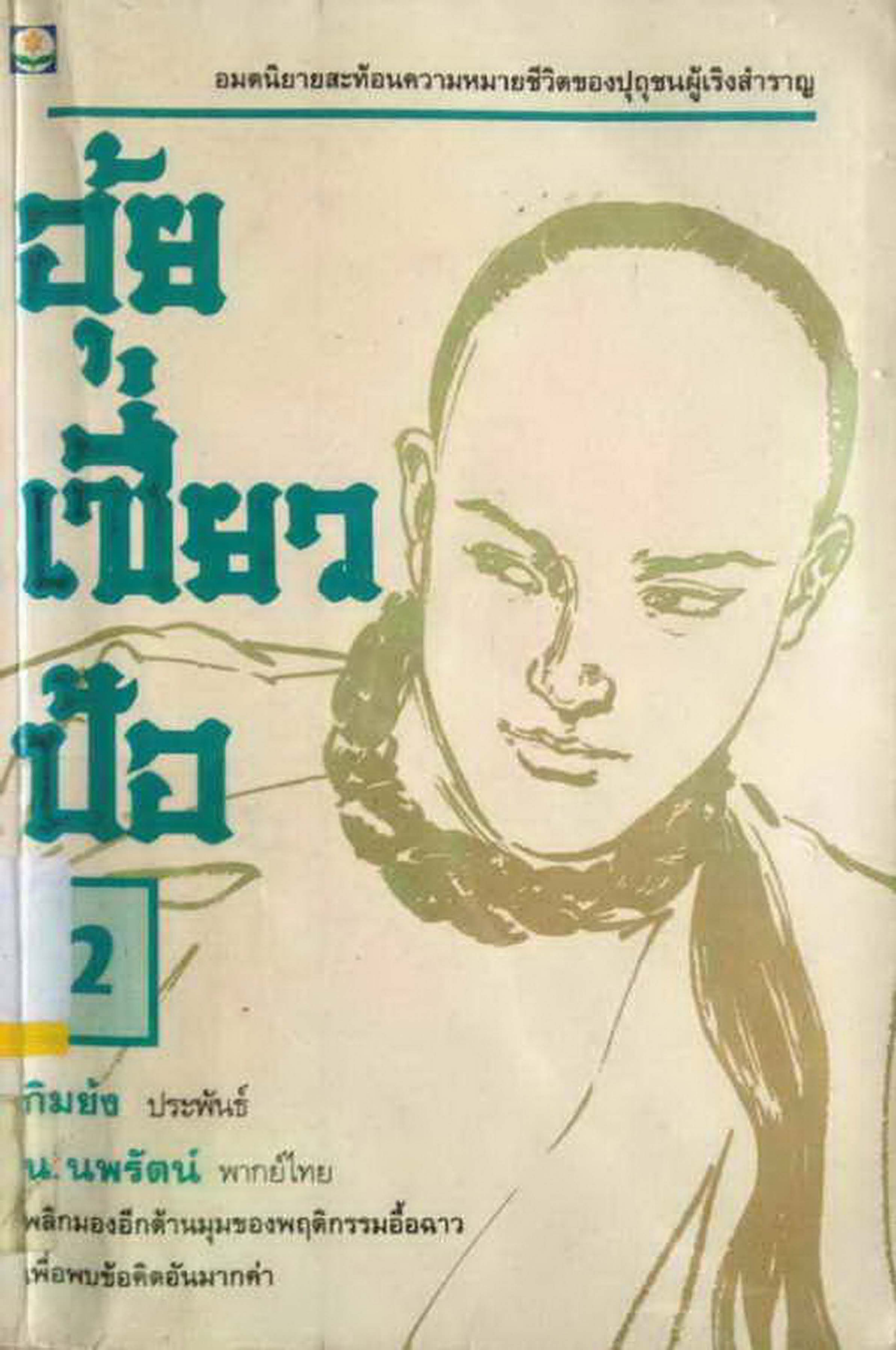

กิมย้ง ประพันธ์

น. นพรัตน์ พากย์ไทย

พลิกมองอีกด้านมุมของพฤติกรรมอื้อฉาว

เพื่อพบข้อคิดอันมากค่า

ตำนานหมาบ้า

เล่ม 2

กิมย้ง ประพันธ์

น. นพรัตน์ พากย์ไทย

ชุดวรรณกรรมอมตะของกิมย้ง

อุ้ยเซี่ยวป้อ เล่ม 2

กิมย้ง ประพันธ์

น. นพรัตน์ พากย์ไทย

พิมพ์ครั้งแรก ตุลาคม 2536

สงวนสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2521

ISBN 974-601-929-5

แบบปกและรูปเล่มโดย

ดอกหญ้ากราฟิก

457/99-100 ถนนสมเด็จพระปิ่นเกล้า แขวงอรุณอมรินทร์

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700 โทรศัพท์ 434-0235 โทรสาร 433-9114

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์ดอกหญ้า

457/99-100 ถนนสมเด็จพระปิ่นเกล้า แขวงอรุณอมรินทร์

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700 โทรศัพท์ 434-0235 โทรสาร 433-9114

จัดจำหน่ายโดย

บริษัทสามัคคีสาร (ดอกหญ้า) จำกัด

71/12-19 ถนนเทศบาลสาย 2 แขวงวัดกัลยาณ์

เขตธนบุรี กรุงเทพฯ 10600 โทรศัพท์ 466-0519 โทรสาร 465-1391

ราคาชุดละ 720 บาท

พิมพ์ที่ บริษัทธรรมสาร จำกัด โทรศัพท์ 221-0374. 224-8207

คำนำสำนักพิมพ์

ในวงการนิยายกำลังภายในกิมยังคือผู้ที่ผงาดเป็นหนึ่ง ฝีมือการประพันธ์ของเขาได้รับการยกย่องว่า *"ดั่งอาภรณ์สวรรค์ไร้ตะเข็บ"* และด้วยฝีมือสร้างสรรค์เช่นนี้เขาได้ส่ง "ก๊วยเจ๋ง" แห่ง*มังกรหยก*ออกมาประทับในใจผู้คนจำนวนมากมาย สำหรับเรื่อง*อุ้ยเซี่ยวปัอ* บุคลิกของตัวเอกพลิกผันไปจากนวนิยายกำลังภายในทั่วไป ถือเป็นจุดสุดยอดในการเขียนของนักเขียนเอกอย่างกิมยัง

มีข้อครหาวิพากษ์วิจารณ์มากมายเกี่ยวกับพฤติกรรมของอุ้ยเซี่ยวปัอซึ่งเป็นตัวเอกของเรื่องว่าส่งผลกระทบด้านลบต่อศีลธรรมจรรยาซึ่งถ้าพิจารณาแล้วเรื่องราวของเขากลับเป็นเหตุให้มีการตั้งคำถามทางจริยะ หันมาตรวจสอบคุณธรรมในใจตน เช่นจากการรัก และสนองตัวเองอย่างมากมายเกินเลยของตัวเอกอุ้ยเซี่ยวปัออาจทำให้เรากลับมาถามตัวเองว่าเรากำหนดขีดขั้นสิ่งนี้ไว้เพียงไรและอย่างไร อีกประการหนึ่งคือ เมื่อเราพลิกมองอีกด้านมุม เราจะพบว่าท่ามกลางพฤติกรรมอื้อฉาวนั้นอุ้ยเซี่ยวปัอแสวงสุขอยู่กับความเป็นจริงของชีวิตไม่คำนึงเกียรติยศ ตำแหน่งอันสมมุติมายา สิ่งนี้คงสะกิดใจเราให้ทบทวนถึงชีวิตที่ผ่านมาของตน

เป็นครั้งแรกที่เราได้จัดพิมพ์งานของกิมยังในโครงการชุดวรรณกรรมอมตะของกิมยัง หลังจากจัดพิมพ์ผลงานของโก้วเส้งออกมา เมื่อท่านได้สัมผัสงานของกิมยังอย่างลึกซึ้งแล้วจะพบคุณค่าของงานของเขา ถ้าโก้วเส้งคืออัจฉริยะบนดินแดนไต้หวัน ศักดิ์ศรีของกิมยังก็ประหนึ่งมังกรที่ผงาดบนเกาะฮ่องกง เราจึงหวังว่าการได้รู้จักงานของเขานั้นเท่ากับท่านได้รับสิ่งที่ดีเพิ่มขึ้นอีกประการหนึ่งให้กับชีวิต

ด้วยความปรารถนาดี

สำนักพิมพ์ดอกหญ้า

นักศึกษาอันสูงส่ง

อุ้ยเซี่ยวป้อออกจากวัง สาวเท้ามายังเชิงสะพานเทียนเกี้ย เห็นจัดวางแผงใหญ่น้อยจำหน่ายสินค้าสารพัน มีการละเล่นนานาชนิด คึกคักครึกครื้นสับสนจอแจยิ่ง

พลันได้ยินเสียงกระแอมไอกระทบโสต คนผู้หนึ่งเดินเข้าใกล้มา กลับเป็นชายชราผมขาวโพลน ร่างค้อมต่ำ ที่แท้เป็นวานรแปดแขนฉื่อเทียนชวง มันปรายตาบอกใบ้ต่ออุ้ยเซี่ยวป้อแวบหนึ่ง หันกายจากไป อุ้ยเซี่ยวป้อทราบว่าฝ่ายตรงข้ามมีวาจาคิดใคร่กล่าวกับตน จึงติดตามอยู่ด้านหลัง พอบรรลุถึงตรอกซอยเงียบสงัดสายหนึ่ง ฉื่อเทียนชวงพลันหันกายมา กล่าวว่า

"ขอแจ้งข่าวดีแก่ท่านหัวหน้าหน่วยประการหนึ่ง"

อุ้ยเซี่ยวป้อขบคิดในใจ ฉื่อเทียนชวงคงทราบเรื่องที่ตนช่วยเหลือราชสีห์ส่ายเศียรและพวกออกมา ดังนั้นกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"นั่นกลับมิมีใด"

ฉื่อเทียนชวงถลึงตากล่าวว่า

"มิมีใด ท่านประมุขสมาคมมาถึงนครหลวงแล้ว!"

อุ้ยเซี่ยวป้อใจหายวาบ โพล่งว่า

"ซือแป๋เรา...มาถึงนครหลวงแล้ว?"

"ใช่แล้ว เพิ่งบรรลุถึงเมื่อเที่ยงคืนก่อน ท่านผู้เฒ่าสั่งเราหาทางแจ้งต่อ

ท่านหัวหน้าหน่วย รุดไปพบพานโดยเร็วที่สุด"

อุ้ยเชี่ยวป้อส่งเสียงดังอ้อ บุคคลที่ตนมิต้องการพบพานที่สุดในใต้หล้าคือซือแป้ตั้งกึงน้ำ ตนแยกจากซือแป้ครึ่งปี ระดับฝีมือหาได้รุดหน้ากระไร ซีย.แป้หากสอบถามถึงความรุดหน้าของวิชาฝีมือตน สมควรตอบอย่างไร? ยามนั้นบ่ายเบี่ยงว่า

"ฮ่องเต้ทรงบัญชาเรามาปฏิบัติงาน ต้องกลับไปกราบทูลในบัดดล"

"ท่านประมุขกำชับว่า ท่านผู้เฒ่าไม่อาจอยู่ในนครหลวงนานไป ขอท่านหัวหน้าหน่วยรุดไปเถอะ"

อุ้ยเชี่ยวป้อไม่สามารถอิดเอื้อน ได้แต่ตามติดอยู่ด้านหลังฉื่อเทียนชวงเข้าสู่ตรอกซอยอีกสายหนึ่ง เห็นปากตรอกกระจัดกระจายด้วยนักสู้สมาคมฟ้าดิน แสดงว่าทำหน้าที่รักษาการณ์ให้กับท่านประมุข

พอย่างเข้าเขตตึก พบว่าประตูทุกบานล้วนมีผู้คนเฝ้ารักษาเข้มงวดกวดขันยิ่ง เมื่อมาถึงห้องโถงหลัง เห็นประมุขสมาคมฟ้าดินตั้งกึงน้ำนั่งอยู่กึ่งกลางห้อง กำลังสนทนากับฮ้วงกัง นักพรตเฮี้ยงเจ็ง ฮวงจี่คงและพวก

อุ้ยเชียวป้อย่อกายลงกราบกราน ร้องว่า

"ซือแป้ ศิษย์คิดถึงท่านผู้เฒ่านัก"

ตั้งกึงน้ำยิ้มพลางกล่าวว่า

"เด็กเอย ลุกขึ้นเถอะ ทั้งหมดกำลังชมเชยเจ้าอยู่ทีเดียว"

อุ้ยเชี่ยวป้อยืดกายขึ้น เห็นสีหน้าซือแป้อ่อนโยนเมตตา จึงคลายใจลงกว่าครึ่ง กล่าวว่า

"ซือแป้มีสุขภาพสมบูรณ์ดี?"

"เราสบายดี เจ้าฝึกปรือถึงขั้นใด มีที่ใดไม่เข้าใจหรือไม่?"

"มีอยู่มากหลาย ศิษย์กำลัง...กำลังต้องการให้ซือแป้อธิบายชี้แนะพอดี"

เอ่ยถึงตอนนี้ ศิษย์สมาคมฟ้าดินที่เฝ้ารักษาประตูสาวเท้าก้าวปราดเข้ามา น้อมกายกล่าวว่า

"เรียนท่านประมุข มกเกี่ยมเชียและผู้กล้าขวัญเหล็กแห่งตำหนักตระกูลมกรุดมาขอพบ!"

ตั้งกึงน้ำยินดียิ่ง ยืดกายขึ้นกล่าวว่า

"พวกเรารีบออกไปต้อนรับ"

อุ้ยเชี่ยวปัอรีบกล่าวว่า

"ศิษย์ยังมิทันผลัดเปลี่ยนอาภรณ์ ไม่สะดวกกับการพบพานพวกเขา"

"อย่างนั้นเจ้ารออยู่ที่นี้"

จบคำ นำยอดฝีมือสมาคมฟ้าดินออกไปต้อนรับอาคันตุกะ อุ้ยเชี่ยวปัอกลอกกลิ้งดวงตาแล้วเคลื่อนย้ายเก้าอี้ตัวหนึ่งมายังหลังฉากกั้นมุมห้องโถงทรุดกายนั่งลง

มินานให้หลัง ได้ยินซุ่มเสียงแกร่งกร้าวกังวานของผู้กล้าขวัญเหล็กลิ้วไต้-อั้งกระทบโสตว่า

"เราเคยตั้งประณิธานไว้ ต้องขอพบพานท่านประมุขแซ่ตั้งสักครา บัดนี้ได้ประสบพบพาน แม้ต้องตายในบัดดลก็หาอาลัยอาวรณ์ไม่"

ตั้งกึงน้ำกล่าวว่า

"ผู้กล้าแซ่ลิ้วยกย่องปานนี้ เราละอายที่มิกล้ารับไว้"

ขณะว่ากล่าวสาวเท้าเข้าห้องโถงมา ผู้เหย้าและอาคันตุกะทยอยกันทรุดนั่งลง ได้ยินมกเกี่ยมเชียกล่าวว่า

"สมาคมท่านมีหัวหน้าหน่วยแซ่อุ้ยท่านหนึ่ง มิทราบอยู่ที่นี้หรือไม่ ข้าพ-เจ้าคิดใคร่ขอบพระคุณท่านหัวหน้าหน่วยด้วยตนเอง"

ตั้งกึงน้ำยังมิทราบเรื่องนี้ จึงกล่าวอย่างสงสัยใจ

"อุ้ยเชี่ยวปัอเป็นทารกผู้หนึ่ง ไหนเลยมีคุณความดีใด จนเชียวอ้วงเอี้ย (ท่านเจ้าน้อย) คิดกล่าวขอบคุณ?"

ได้ยินคนผู้หนึงร้องดังๆ ว่า

"เราสองอาจารย์กับศิษย์ รวมทั้งหลานแซ่เส้านี้ล้วนได้รับการช่วยชีวิตจากท่านหัวหน้าหน่วยแซ่อุ้ย ข้าพเจ้าเคยกล่าวกับผู้กล้าแซ่จี้แห่งสมาคมท่านว่า สมาคมฟ้าดินหากมีคำใช้สอยใด พวกเรายินดีพลีชีวิตปฏิบัติตาม"

ผู้กล่าววาจาคือราชสีห์ส่ายเศียรโง้วลิบชิง ตั้งกึงน้ำมิเข้าใจสาเหตุความนัยจึงถามว่า

"น้องแซ่จี้ เป็นเรื่องราวใดกัน?"

ที่แท้จี้เล่าปิงชักนำราชสีห์ส่ายเตียรและพวกทั้งสามไปยังที่พำนักมกเกี่ยมเชีย ก็ถูกรั้งไว้ดื่มสุรา จากนั้นมกเกี่ยมเชีย ผู้กล้าขวัญเหล็กขอให้จี้เล่าปิงนำทางมายังสถานที่สมาคมฟ้าดินชุมนุมกัน เพื่อกล่าวขอบพระคุณ คิดไม่ถึงกลับพบพานประมุขสมาคมฟ้าดิน

ดังนั้นจี้เล่าปิงน้อมเรียนว่า อุ้ยเซี่ยวป้อมีสหายสนิทคนหนึ่ง ทำหน้าที่เล็กๆ น้อยๆ ภายในวัง ได้รับไหว้วานจากอุ้ยเซี่ยวป้อช่วยเหลือราชสีห์ส่ายเตียรและพวกทั้งสาม ซึ่งตกเป็นเชลยออกมา ตั้งกึงน้ำพอฟังก็ทราบว่าสหายอุ้ยเซี่ยวป้ออะไรนั่นเป็นอุ้ยเซี่ยวป้อเอง สร้างความยินดียิ่ง กล่าวว่า

"อุ้ยเซี่ยวป้อเป็นศิษย์ของเรา อายุยังเยาว์ขาดประสบการณ์ เพียงแต่ยึดมั่นคำ 'คุณธรรม' ความจริงรับมอบหมายให้ปะปนเข้าวัง สืบสาวความลับของเหล่าขุนนางกังฉิน ในเมื่อทำการช่วยเหลือทุกท่าน ชาวแมนจูย่อมทราบศักดิ์ศรีแท้จริง เซี่ยวป้อ เจ้าก็ออกมาพบพานผู้อาวุโสทุกท่าน"

อุ้ยเซี่ยวป้อที่หลังฉากกั้นห้องรับคำ หมุนคว้างออกมาประสานมือคารวะขุมกำลังตำหนักตระกูลมก มกเกี่ยมเชียและพวกล้วนผุดลุกขึ้นอย่างตื่นเต้นตระหนก ราชสีห์ส่ายเตียรและศิษย์รวมทั้งเส้าอิดจิวคาดคิดมิถึงว่า ขันทีน้อยที่ช่วยชีวิตพวกมันกลับเป็นหัวหน้าหน่วยสังกัดสมาคมฟ้าดินนั่นเอง

อุ้ยเซี่ยวป้อเบือนหน้ามายังราชสีห์ส่ายเตียร กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"เมื่อครู่ตอนอยู่ในพระราชวัง ผู้เยาว์แจ้งนามปลอมให้ทราบ หวังท่านอย่าได้ตำหนิด้วย"

"หามิได้ เมื่อครู่เรายังบอกกับผู้เป็นศิษย์ว่า ผู้กล้าหาญที่ช่วยชีวิตพวกเราปฏิบัติการได้รวบรัดหมดจด กำลังขวัญกล้าแข็ง ที่แท้เป็นหัวหน้าหน่วยสมาคมฟ้าดินนั่นเอง นับว่ายอดเยี่ยมจริงๆ"

ตั้งกึงน้ำทราบว่าราชสีห์ส่ายเตียรเป็นซือตี่ (ศิษย์ผู้น้อง) ผู้กล้าขวัญเหล็กมีเกียรติภูมิเลื่องลือในยุทธจักรเช่นกัน บัดนี้กลับยกย่องชมเชยผู้เป็นศิษย์ จึงกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"โง้วเอียชมเชยเกินไปแล้ว"

มกเกี่ยมเชียกล่าวเสริมขึ้น

"ท่านประมุขมีพลังฝีมือสูงล้ำสุดยอด ผู้เป็นศิษย์ก็แผ่พระคุณลึกล้ำต่อพวกเรา ตำหนักตระกูลมกขอร่วมมือกับสมาคมฟ้าดิน ฆ่าจอมโฉดโจ้วซำกุ่ย พิทักษ์สันติของแผ่นดิน"

ตั้งกึงน้ำยินดียิ่ง ท่านพอเดินทางมายังนครหลวง ก็รับทราบกรณีพิพาทระหว่างฉื่อเทียนชวงกับสองพี่น้องตระกูลแป๊ะ ยามนี้พอฟังว่ามกเกี่ยมเชียขอประสานงานด้วย จึงกล่าว

"ตกลงตามนี้ พวกเราสัมผัสมือกันสามครา เป็นสัญลักษณ์แห่งการร่วมมือกัน"

พลางยื่นมือขวาออก มกเกี่ยมเชียก็ปฏิบัติตาม หมายสัมผัสมือกัน

ทันใด นอกห้องโถงบังเกิดซุ่มเสียงเข้มแข็งกังวานเสียงหนึ่งกระทบโสตว่า

"ข้าพเจ้าขอสัมผัสมือด้วย!"

ทุกผู้คนพอฟัง ล้วนใจสะท้านหวั่นไหว สถานที่นี้วางมาตรการป้องกันไว้อย่างเข้มงวดกวดขัน ตอนนี้กลับปรากฏบุคคลภายนอกส่งเสียงสอดคำ ไยมิใช่เป็นเรื่องแตกตื่นสะท้านขวัญนัก?

ได้ยินเสียงชายเสื้อปะทะลมดังขึ้น เงาร่างสีเขียวสายหนึ่งพลิ้วผ่านกรอบหน้าต่างเข้ามา ละลิ่วลงสัมผัสพื้นอย่างแผ่วเบาดุจปุยนุ่นกองหนึ่ง เห็นเป็นนักศึกษาชุดยาวสีเขียว อายุสามสิบเศษ บุคลิกงามสง่าผู้หนึ่ง

ตั้งกึงน้ำและมกเกี่ยมเชียล้วนบังเกิดความคิดประการหนึ่งวาบสู่ห้วงสมอง

'โบราณมีวลีว่า 'เจตนาดีไม่มา เจตนาร้ายจึงหา' บุคคลนี้ปรากฏกายอย่างกะทันหัน มิทราบมีความเป็นมาอย่างไร? สมควรหยั่งคำนวณแนววิชาฝีมือมันเสียก่อน'

พอได้คิด กวาดตามายังฮวงจี่ตง ฉื่อเทียนชวง ผู้กล้าขวัญเหล็ก ราชสีห์ส่ายเศียร ซึ่งสังกัดต่อบุคคลทั้งสองแวบหนึ่ง ฮวงจี่ตงเข้าใจจิตเจตนาตั้งกึงน้ำเป็นอย่างดี พลันสะอึกเข้าหานักศึกษานั้น กล่าวว่า

"ท่านคิดสัมผัสมือหรือเป็นสหายร่วมแนวด้วย?"

พร้อมกับเสียงดัง ยื่นมือปราดออกตะปบใส่ชีพจรข้อมือนักศึกษาชุดเขียว

ดุจประกายไฟ

แทบเป็นวินาทีเดียวกัน ฉื่อเทียนชวงก็ย่อกายตะกุยกรงเล็บช้างซ้ายออกใส่ซอกแขนนักศึกษานั้น ผู้กล้าขวัญเหล็กก็สะบัดฝ่ามือออกคร่ากุมมายังต้นแขนอีกข้างหนึ่งของฝ่ายตรงข้าม ราชสีห์ส่ายเศียรกลับอ้อมปราดมายังเบื้องหลังนักศึกษาชุดเขียว กดกระแทกฝ่ามือทั้งสองใส่บริเวณชายโครง

คนทั้งสี่ล้วนเป็นยอดฝีมือสังกัดสมาคมฟ้าดินและตำหนักตระกูลมก บัดนี้จู่โจมลงมือโดยพร้อมเพรียง ทอดตาไปทั่วยุทธจักร น้อยคนที่สามารถหลบเลี่ยงจากกระบวนท่ากลุ่มจู่โจมของคนทั้งสี่ได้

ได้ยินนักศึกษาชุดเขียวกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"หากมิใช่สหาย ก็ไม่มาแล้ว"

ขาดคำ ย่อร่างลงวูบคล้ายกลับกลายเป็นลูกหนังใบหนึ่ง ท่วงท่าจู่โจมของฮวงจี่ตงและพวกทั้งสี่ล้วนตะกุยถูกอากาศธาตุ!

แลเห็นเงาสีเขียวกลุ่มหนึ่งลอยขึ้นกลางอากาศ นักศึกษานั้นสลัดหลุดจากเงื้อมมือฮวงจี่ตงและพวกทั้งสี่ทะยานขึ้นเหนือศีรษะทุกผู้คน

ตั้งกึงน้ำพลันหัวร่อดังยาวนาน พุ่งมือขวาตะปบปราดไปดุจสายฟ้า ฮวง-จี่ตง ผู้กล้าขวัญเหล็กและพวกทั้งสี่ก็พลิกแพลงกระบวนท่าอย่างว่องไว

นักศึกษาชุดเขียวพลันรู้สึกชาวูบที่ข้อเท้าซ้าย ถูกนิ้วมืออันแข็งแกร่งดุจคีมเหล็กของตั้งกึงน้ำคว้าจับไว้ จากนั้นบังเกิดเสียงควาก...ควากดังตามติดมา

อุ้ยเซี่ยวป้อที่ด้านข้างเห็นทั้งหมด ล้วนมีปฏิกิริยาคล่องแคล่วปราดเปรียวถึงกับชมดูจนตาละลานพร่าพราย ไม่ทันแยกแยะว่าเป็นเรื่องราวใด พลันได้ยินนักศึกษาชุดเขียวหัวร่อฮาๆ ตวัดเท้าขวาเตะกราดมายังใบหน้าตั้งกึงน้ำ!

ท่าเท้านี้แฝงกระแสพลังเข้มแข็งรุนแรง ตั้งกึงน้ำจึงตะปบฯว้าโต๊ะน้ำชาข้างกายขึ้นปิดป้องคุ้มครองตน เสียงฉาดดราหนึ่ง โต๊ะน้ำชาที่จัดทำจากไม้แดงอันแข็งแกร่งถูกเตะแหลกสลายไป

ตั้งกึงน้ำแค่นเสียงดังเฮอะ สลัดมือขวาวูบ ทุ่มเหวี่ยงร่างนักศึกษาชุดเขียวลงบนพื้น ส่วนตะโพกของนักศึกษาชุดเขียวพอแตะสัมผัสพื้น มิทราบหยิบยืมจังหวะกระแสพลังใด เห็นร่างมันคล้ายจอกแหนเหนือผิวน้ำลื่นไถลไป

ตามแผ่นอิฐ ไปไกลถึงหลายวา จากนั้นดีดกายลุกขึ้นยืนหยัดอยู่มุมกำแพง

ในมือฮวงจี่ตง ฉื่อเทียนชวง ผู้กล้าขวัญเหล็กและราชสีห์ส่ายเศียร ล้วนยึดถือเศษผ้าชิ้นหนึ่ง ที่แท้ฉีกกระชากจากอาภรณ์ชุดเขียวของนักศึกษานั้น จนเมื่อครู่บังเกิดเสียงฉีกแพรขึ้น

คนทั้งหกมีฝีมือรวบรัดหมดจด เปี่ยมธาตุแท้ของยอดฝีมืออันดับสูง ผู้คนที่ชมดูอดโห่ร้องชมเชยมิได้ ราชสีห์ส่ายเศียรกลับส่ายหน้าไปมา สีหน้าเปี่ยมแววละอายเลื่อมใส

ตั้งกึงน้ำยิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า

"สหายแซ่ใด? ไยไม่เข้ามานั่งลงดื่มน้ำชา?"

นักศึกษานั้นรับคำ ก้าวเนิบนาบมา ทุกผู้คนเมื่อครู่หากมิได้เห็นมันสำแดงยอดวิชากับตา แทบไม่เชื่อว่านักศึกษางามสง่าเยี่ยงนี้กลับมีพลังการฝึกปรือสูงสุดยอด ได้ยินนักศึกษาชุดเขียวกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าแซ่ลี้นามไชฮั้ว ยินดีที่ได้พบผู้กล้าทุกท่าน"

ตั้งกึงน้ำและพวกส้วนดำนึงขึ้น

'ในยุทธจักรมิเคยได้ยินว่ามีบุคคลนามลี้ไชฮั้ว คาดว่าคงเป็นนามปลอม'

ตั้งกึงน้ำกล่าวว่า

"ในยุทธจักรมีผู้กล้าเช่นท่าน เรากลับมิทราบ นับว่ารอบรู้น้อยนิดจริงๆ วันนี้พอพบพาน นามยิ่งใหญ่ของลี้เฮียคงแพร่สะบัดไปทั่วบู๊ลิ้ม"

วาจาประดานี้ นับเป็นคำชมเชยอย่างสูง ควรทราบว่ายอดฝีมือแห่งสมาคมฟ้าดินและตำหนักตระกูลมกทั้งสี่แม้ลงมือโดยพร้อมเพรียง ยังไม่อาจคร่ากุมมัน ตั้งกึงน้ำจู่โจมไปสองท่า เพียงมีเปรียบเล็กน้อย คำนวณจากระดับฝีมือนี้ มิกี่วันให้หลังก็ต้องแพร่สะบัดทั่วยุทธจักร

ลี้ไชฮั้วโบกมือกล่าวว่า

"หามิได้ เมื่อครู่ข้าพเจ้าเพียงใช้ท่วงท่าพลิกแพลงนอกสารบบ ผู้อาวุโสแซ่ลิ้วท่านนี้ใช้ท่าฮุ้นตังอิ่งเยี้ยว (กรงเล็บโผล่พ้นเมฆ) แทบบดขยี้กระดูกต้นแขนเราแหลกลาญ สหายเคราวกครึ้มที่ชมชอบส่ายหน้า คงใช้ท่วงท่าผักโท่วชีว (หัตถ์คร่ากระต่าย) กดมายังหว่างเอวเรา ผู้อาวุโสเคราขาวท่านนี้ใช้ท่าแปะ-

อ้วงชูท้อ (วานรขาวปลิดผลท้อ) ตะกุยใส่ซอกแขนเรา สหายท่านนี้คงใช้กระบวนท่า เชี้ยอ้วงเชี่ยวกุ้ย (ปีศาจน้อยกลางเมือง) ล้วนแต่เป็นท่าเพลงสูงเยี่ยมยากที่จะต้านรับได้"

ฮวงจี่ตงชูนิ้วหัวแม่มือแต่ไม่กล่าววาจา แสดงว่ามันกล่าวมิผิดพลาด ที่แท้กระบวนท่าตนขนานนามเชี่ยวกุ้ยป้วงเชี้ยอ้วง (ปีศาจน้อยตลบเมือง) แต่มันกล่าวตลบกลับ เท่ากับเป็นการให้เกียรติฮวงจี่ตง คนทั้งสี่เมื่อครู่ลงมือโดยพร้อมเพรียงกัน กลางหลังลี้ไซฮั้วไม่มีดวงตางอกเงย กลับระบุกระบวนท่ามันได้ถูกต้อง ภูมิความรู้นี้คล้ายยังเลิศล้ำกว่าพลังฝีมือมันอีก

ตั้งกึงน้ำกล่าวว่า

"ลี้เฮียให้เกียรติมา มิทราบมีคำแนะนำใดสอนสั่ง?"

"ข้าพเจ้าเลื่อมใสเกียรติภูมิท่านประมุข ครั้งนี้ฟังว่าท่านเดินทางถึงนครหลวง จึงบังอาจเร้นกายเข้ามาซุ่มซ่อนบนหลังคาตึก ลอบรับฟังคำสนทนาพวกท่าน ข้าพเจ้าอาฆาตแค้นโง้วซำกุ่ย เมื่อครู่จึงอดสอดคำมิได้ ยังหวังให้อภัยด้วย"

มกเกี่ยมเชียกล่าวเสริมขึ้น

"ที่แท้ท่านเป็นศัตรูกับจอมโฉดแซ่โง้ว อย่างนั้นนับเป็นสหายร่วมแนว"

ลี้ไซฮั้วผงกศีรษะกล่าวว่า

"ใช่แล้ว เมื่อครู่สองท่านคิดสัมผัสมือกัน กลับถูกข้าพเจ้ารบกวน ตอนนี้ก็สัมผัสเถอะ จากนั้นข้าพเจ้าค่อยสัมผัสด้วย"

ตั้งกึงน้ำจึงยื่นมือมายังมกเกี่ยมเชีย แตะสัมผัสมือกับมันเบาๆ สามครา จากนั้นเบือนหน้ามากล่าวว่า

"ลี้เฮีย พวกเราก็สัมผัสมือกันเป็นไร?"

พลางยื่นมือขวาออก ลี้ไซฮั้วกล่าวอย่างนอบน้อม

"ท่านประมุข หากสามารถฆ่าจอมโฉดโง้วซำกุ่ย ข้าพเจ้ายินดีทอดตัวรับใช้สมาคมฟ้าดิน หากเราเองสามารถปลิดชีวิตจอมโฉดแซ่โง้ว เพียงขอให้ท่านประมุขรับเราเป็นน้องร่วมสาบานสักคนหนึ่ง"

"ฮา...ฮา...น้องแซ่ลี้ให้เกียรติเราไปแล้ว ตกลง ลูกผู้ชายถือวาจาเป็นสัจจะ"

อุ้ยเซี่ยวป้อที่ด้านข้างเห็นบุคลิกอันฮึกหาญของทุกผู้คน ถึงกับเลือด

ลมพลุ่งพลานระอุ ปรารถนามีอายุเติบใหญ่ในบัดดล พลังฝีมือสูงเยี่ยมขึ้น สามารถสำแดงอานุภาพเฉกเช่นลี้ไซฮั้วต่อหน้ามวลหมู่ผู้กล้า

ครั้นแล้ว ตั้งกึงน้ำสั่งบริวารจัดโต๊ะสุราอาหารเลี้ยงต้อนรับเหล่ายอดฝีมือพร้อมกับแนะนำฮ้วงกังและคนของสมาคมฟ้าดินให้รู้จัก

ลี้ไซฮั้วเห็นอุ้ยเซี่ยวปัออายุยังเยาว์ กลับดำรงตำแหน่งหัวหน้าหน่วยไพรมรกต อดตื่นเต้นสงสัยมิได้ รอจนทราบว่าเป็นศิษย์ตั้งกึงน้ำค่อยส่งเสียงดังอ้อ

ระหว่างงานเลี้ยง ลี้ไซฮั้วยิ้มแย้มแจ่มใส ประสบการณ์รอบรู้กว้างขวาง แต่มิยอมแพร่งพรายประวัติความเป็นมาและต้นตอวิชาฝีมือของตนเองแม้แต่น้อย หลังจากดื่มสุราหลายจอก ก็ลุกขึ้นกล่าวคำอำลา ตั้งกึงน้ำติดตามส่งถึงหน้าประตู กล่าวเบาๆ

"น้องแซ่ลี้ เมื่อครู่ผู้พี่โง่เขลามิทราบท่านเป็นศัตรูหรือสหาย ตอนตะปบคว้าข้อเท้าท่านได้ลอบแผ่พุ่งพลังใส่ สองชั่วยามให้หลัง ท่านจะรู้สึกอวัยวะภายในมีอาการผิดปกติ แต่ไม่อาจโคจรลมปราณสลายคลาย ให้ขุดดินเป็นหลุมฝังร่างไว้ภายใน เผยแต่จมูกปากสำหรับผ่อนหายใจ วันหนึ่งฝังตนเองเป็นเวลาสี่ชั่วยาม พอครบกำหนดเจ็ดวันก็ปลอดภัยไร้อันตราย"

ลี้ไซฮั้วใจหายวาบ โพล่งว่า

"เราถูกหลักวิชาเง่งฮ้วยซิ่งเยี้ยว (กรงเล็บผนึกโลหิต) ของท่านทำร้ายกระมัง?"

"มิผิด แต่น้องเรามิต้องแตกตื่น หากปฏิบัติตามวิธีการข้างต้นย่อมไม่เป็นไร"

ลี้ไซฮั้วค่อยแย้มยิ้มออกมากล่าวว่า

"วันนี้ผู้น้องเพิ่งทราบว่าเหนือฟ้ายังมีฟ้า เหนือคนยังมีคน"

น้อมกายกล่าวคำอำลา พลิ้วปราดจากไป

ผู้กล้าขวัญเหล็กกล่าวว่า

"ท่านประมุขแซ่ตั้งลอบใช้กรงเล็บผนึกโลหิตใส่มัน? ฟังว่าผู้ถูกหลักวิชานี้ทำร้าย โลหิตทั่วทั้งกายจะผนึกแข็งตัวภายในสามวัน ไม่มียาใดชุบชีวิตได้ มิ

ทราบเป็นความจริงหรือไม่?"

"หลักวิชานี้โหดเหี้ยมอำมหิตจริง เราความจริงไม่ชมชอบใช้ออก เพียงแต่เห็นพลังฝีมือมันร้ายกาจ ทั้งลอบฟังความลับพวกเรา มิทราบมีเจตนาใดจึงลงมือใส่มัน"

มกเกี่ยมเชียกล่าวว่า

"คนผู้นี้หากเป็นเขี้ยวเล็บของชาวแมนจู หรือบริวารโง้วซำกุ่ย ผลสุดท้ายคงเลวร้ายสุดคาดคิด ท่านประมุขสามารถสยบฝ่ายตรงข้ามโดยที่มันไม่รู้สึกตัว นับเป็นยอดวิชาอันเลิศล้ำจริงๆ"

จากนั้นกล่าวคำอำลา อุ้ยเซี่ยวป้อจึงกล่าว

"เซียวอ้วงเอี้ย ทางที่ประเสริฐท่านสมควรโยกย้ายถิ่นฐานเดิมสักครา มิเช่นนั้นทหารแมนจูอาจบุกไปก่อกวน"

มกเกี่ยมเชียกล่าวว่า

"ขอบคุณที่ห่วงใยกังวล พวกเราจะออกจากนครหลวงในวันนี้ ท่านประมุขแซ่ตั้ง ท่านหัวหน้าหน่วยแซ่อุ้ยและสหายทุกท่าน โอกาสหน้าพบกันใหม่"

ขุมกำลังตำหนักตระกูลมกพอจากไป ตั้งกึงน้ำพลันกล่าวว่า

"เซี่ยวป้อตามเรามา เราจะทดสอบระดับความรุดหน้าของพลังฝีมือเจ้าดู"

อุ้ยเซี่ยวป้อพอฟังถึงกับใจเต้นระทึกตูมตาม ตะกุกตะกักว่า

"ศิษย์...ศิษย์ป่วยไข้ติดต่อกันซ้ำซ้อน พอฝึกปรือฝีมือทั้งปวดศีรษะทั้งปวดท้อง"

ตั้งกึงน้ำมีสีหน้าพิศวงสงสัย ชักนำอุ้ยเซี่ยวป้อเข้าสู่ห้องข้างปิดประตูลง ยื่นมือแตะตรวจชีพจรข้อมือขวาอุ้ยเซี่ยวป้อ พลันอุทานดังเอิะ เปลี่ยนเป็นแตะชีพจรข้อมือซ้าย ตรวจตราชั่วขณะจึงกล่าวเสียงทุ้มหนัก

"เจ้าทั้งรับบอบช้ำภายใน และถูกพิษแทรกซึม ไฉนอายุยังเยาว์กลับเพาะอริบาดหมางกับยอดฝีมือสองคน?"

หากอยู่เบื้องหน้าบุคคลอื่น อุ้ยเซี่ยวป้อมักแสดงตนเป็นนักสู้ผู้กล้า แต่เมื่ออยู่ร่วมกับซือแป๋ กลับกลายเป็นทารกผู้หนึ่ง ยามนี้ได้ยินตั้งกึงน้ำสอบถามถึง พลันร่ำไห้ออกมา กล่าวว่า

"เป็นเต่าชราและนางอำมหิตทำร้ายข้าพเจ้า"

ตั้งกึงน้ำทวนคำว่า

"เต่าชราและนางอำมหิตใดกัน?"

อุ้ยเชี่ยวป้อจึงบอกเล่าเหตุการณ์ที่ไฮ้เล่ากงผสมพิษกัดกร่อนลำไส้ในชามน้ำแกงจืดให้ตนรับประทาน จากนั้นถูกอ้วงไท้โหวประทับฝ่ามือใส่กลางหลังสามคราออกไป ตั้งกึงน้ำหน้าเคร่งขรึมจริงจัง กล่าวว่า

"เจ้าพกตัวยาที่ไท้โหวให้เจ้ากลืนกินวันละหนึ่งเม็ดติดตัวหรือไม่?"

อุ้ยเชี่ยวป้อผงกศีรษะรับ ล้วงยาเม็ดขวดนั้นจากอกเสื้อยื่นส่งไป ตั้งกึงน้ำเทยาเม็ดออก สูดดมหลายครา หยิบฉวยตัวยาเม็ดหนึ่งอมไว้ในปาก ขบเคี้ยวอย่างละเอียด พลันถ่มลงบนพื้น กระชากเสียงว่า

"ยาเม็ดนี้มีพิษเจือปน นางอำมหิตกลับหลอกล่วงให้เจ้ารับประทาน คิดหมายแพร่พิษปลิดชีวิตเจ้าอย่างเลือดเย็น"

อุ้ยเชี่ยวป้อพอฟังชื่อแปลเรียกขานอ้วงไท้โหวเป็น 'นางอำมหิต' เช่นกัน ต้องหัวร่อออกมา แต่แล้วหวนนึกถึงตนรับบาดเจ็บบอบช้ำ ถูกพิษร้ายแรงแทรกซึม มิทราบรักษาพยาบาลได้หรือไม่ ต้องหลั่งน้ำตาออกมาอีกครา ตั้งกึงน้ำกล่าวถามว่า

"เจ้าทราบแนววิชาฝีมือของไฮ้เล่ากง และอ้วงไท้โหวหรือไม่?"

อุ้ยเชี่ยวป้อจึงบอกเล่าคำตอบโต้ระหว่างไฮ้เล่ากงกับอ้วงไท้โหวเมื่อคราก่อนไปโดยคร่าวๆ เพียงแต่ปกปิดเรื่องกษัตริย์ซุนตี่ทรงผนวช และอ้วงไท้โหวใช้ฝ่ามือสำลีละลายกระดูกทำร้ายนางสนมรุ่นก่อนไว้ ตั้งกึงน้ำพอฟังจบกล่าวอย่างครุ่นคิด

"หนึ่งเป็นยอดฝีมือสำนักคงทัง แต่เรียนรู้หลักวิชาสำนักเสียวลิ้ม อีกผู้หนึ่งศึกษาแนววิชาเกาะอสรพิษ แต่สามารถถ่ายทอดวิชาสำนักบู๊ตึงแก่คังฮีฮ่องเต้ทั้งสองปะปนในพระราชวัง คงมีจุดมุ่งหมายลึกล้ำ เจ้าบอกว่าค่ำคืนนั้นถูกทำร้ายไปหลายฝ่ามือ ตามเหตุผลต้องขาดใจตายทันที ไฉนรอดชีวิตได้?"

อุ้ยเชี่ยวป้อกล่าวว่า

"ศิษย์หลังจากถูกเต่าชราแซ่ไฮ้ทำร้าย ปกเสื้อชุดชั้นทีที่สวมใส่ขาดเป็น

รูปฝ่ามือและเท้า คล้ายถูกกรรไกรตัดไปก็ปาน"

"อืมม์ นั่นนับเป็นพลังฝ่ามืออันร้ายกาจนัก เจ้าไฉนทนทานรับได้? ตอนนั้นเจ้าสวมใส่เกราะอ่อนคุ้มครองกายใดหรือไม่?"

อุ้ยเชี่ยวป้อสั่นศีรษะปฏิเสธ แต่แล้วฉุกคิดถึงตอนที่ตรวจสอบทรัพย์สมบัติในคฤหาสน์เมี่ยงไป โซะเฮียกทู้เคยให้ตนสวมใส่อาภรณ์สีเงินเบาบางอ่อนนุ่มนิ่มชุดหนึ่ง ค่ำคืนที่ตนถูกไฮ้เล่ากงและอ้วงไท้โหวทำร้าย ตนล้วนสวมใส่อาภรณ์ชุดนี้ แต่หลายวันมานี้รู้สึกอาภรณ์ชุดเงินกว้างใหญ่ไปจึงมิได้สวมใส่ ดังนั้นถ่ายทอดบอกออกไป ตั้งกึงน้ำปรบมือกล่าวว่า

"ใช่แล้ว นั่นเป็นภูษาวิเศษคุ้มครองกายช่วยชีวิตเจ้าไว้หลายครา ภายหน้าต้องสวมใส่ทุกวี่วัน อย่าได้ถอดออกเด็ดขาด!"

อุ้ยเชี่ยวป้อเพิ่งเข้าใจในบัดดล ที่แท้คราก่อนตนถูกไฮ้เล่ากงฟาดฝ่ามือใส่ทรวงอก ตวัดเท้าเตะซ้ำเติม เพราะอาศัยประสิทธิภาพอาภรณ์ชุดเงินนั้นคุ้มครองอวัยวะภายในไม่แหลกสลาย รอดชีวิตดุจปาฏิหาริย์

ยังมีตอนที่บริวารหน่วยไพรมรกตบุกเข้าสังหารเมี่ยงไปในคฤหาสน์ดังชิงอ้วงสตรีสาวนางหนึ่งชักมีดใส่ทรวงอกตน แต่แล้วกลับร่วงหล่นลงสู่พื้น ที่แท้เป็นอาภรณ์ชุดเงินคุ้มครองกายไว้

เมื่อมินานมานี้ อ้วงไท้โหวประทับหัตถ์ใส่กลางหลังตนสามครา หากเปลี่ยนเป็นบุคคลอื่น ยามมิทันระวังตนย่อมต้องกระอักโลหิตขาดใจตาย นับว่าภูษิตวิเศษนั้นช่วยชีวิตตนอีกครา เพียงแต่หลักวิชาอ้วงไท้โหวเป็นแนวทางอ่อนหยุ่นยะเยียบ ค่ำคืนนั้นอุ้ยเชี่ยวป้อจึงมีอาการคิดใคร่อาเจียน

ตั้งกึงน้ำเอ่ยสืบต่อ

"สำหรับพิษของไฮ้เล่ากงซึ่งผสมในน้ำแกงจืดให้เจ้ารับประทาน ยามกะทันหันยากครุ่นคิดหาหนทางขจัด เจ้าก็ฝึกปรือหลักวิชาโคจรลมปราณของเราสืบไป"

อุ้ยเชี่ยวป้อรับคำ ครุ่นคิดชั่น

'คัมภีร์โคจรลมปราณของซือแป่ เรายังตีความไม่แตกฉาน เล่มของไฮ้เล่ากงเรากลับฝึกปรือได้เจ็ดแปดส่วน ดีที่เราทั้งถูกพิษแทรกซึมทั้งรับ

บอบช้ำภายใน จุดชีพจรในร่างกายแม้สับสน ซือแป๋กลับตรวจไม่ออก'

ตนทราบว่าซือแป๋ปราดเปรื่องเลิศล้ำ หากสอบถามอีกหลายคำคงสังเกตพบพิรุธ จึงกล่าว

"ซือแป๋ ย่องเต้ทรงบัญชาข้าพเจ้าออกมาสืบเสาะร่องรอยเชลย ศิษย์ต้องหวนกลับไปกราบทูล"

"เชลยอันใด?"

ที่แท้ตั้งกึงน้ำเพิ่งมาถึงนครหลวงยังมิทราบเรื่องคนร้ายบุรุกวัง อุ้ยเซี่ยวป๊อจึงบอกเล่าเหตุการณ์ที่ตำหนักตระกูลมกใช้คนบุกพระราชวังยามวิกาล หมายใส่ไคล้ปรักปรำโง้วซำกุ่ย กลับถูกดังฮีวินิจฉัยแยกแยะสภาพความจริงออกไป ตั้งกึงน้ำแม้เป็นชนชั้นประมุข ยังรับฟังจนจิตใจตื่นเต้นระทึกกล่าวว่า

"เจ้าช่วยเหลือราชสีห์ส่ายเศียรและพวกทั้งสามออกมา ยังคิดกลับเข้าวังไยมิใช่เสี่ยงอันตรายไป?"

อุ้ยเซี่ยวป๊อคิดประโคมโหมตนเป็นผู้กล้า ย่อมไม่บ่งบอกว่าการปลดปล่อยเชลยเป็นพระประสงค์ของดังฮี จึงคุยโอ่ว่า

"ศิษย์เสาะหาปีศาจตายแทนหลายคน ผลักไสความผิดใส่พวกมัน ตอนนี้คงมิมีผู้ใดระแวงสงสัยศิษย์ ซือแป๋ให้ข้าพเจ้าเข้าวังไปสืบเสาะความลับ หากเพียงเพราะเรื่องช่วยคนของตำหนักตระกูลมกก็ต้องออกจากวัง ไยมิใช่เสียทีที่เป็นทายาทของวีรบุรุษผู้กล้าเยี่ยงซือแป๋?"

ชั่วชีวิตตั้งกึงน้ำ มิทราบได้ยินคำยกย่องเยินยอเท่าใด แต่พอได้ยินเด็กหนุ่มอายุสิบกว่าปีกล่าวเยี่ยงนี้ ต้องแย้มยิ้มออกมา ท่านไหนเลยทราบว่าอุ้ยเซี่ยวป๊อนิสัยกลอกกลิ้งเจ้าเล่ห์ ศึกษาเล่ห์เหลี่ยมลวดลายจากในพระราชวังจนแพรวพราย ยามนั้นตั้งกึงน้ำกล่าวว่า

"ตำหนักตระกูลมกกล้าใช้คนบุกพระราชวัง นับเป็นกำลังชวัญอันฮึกหาญนัก"

อุ้ยเซี่ยวป๊อกล่าวว่า

"นั่นเป็นความฮึกหาญที่ไร้สติปัญญา รังแต่ทำลายกำลังพวกพ้อง พวกมันใช้อาวุธสลักอักษรว่าเป็นของโง้วซำกุ่ยแจกจ่ายให้ แต่ตอนนี้โง้วซำกุ่ย

ใช้บุตรชายมันโง้วเอ่งฮี้มมายังนครหลวง เพื่อถวายเครื่องราชบรรณาการ โง้วซำกุ่ยแม้คิดก่อกวนความสงบ ก็ไม่กระทำในตอนนี้ ไม่เช่นนั้นราชวงศ์เซ็ง สามารถคร่ากุมบุตรชายมัน ตัดศีรษะทิ้ง"

อุ้ยเซี่ยวป้อแม้ชาญฉลาดปราดเปรื่อง แต่อายุยังเยาว์ มิเข้าใจกลยุทธ์เหล่านี้ ประจวบกับคังฮีทรงวินิจฉัยให้ฟัง จึงถ่ายทอดต่อซือแป้

ตั้งกึงน้ำพอฟัง ต้องผงกศีรษะเห็นพ้อง ขบคิดในใจ

'เด็กผู้นี้ทั้งชวัญกล้าแข็ง ความคิดอ่านปราดเปรื่อง ปัจจุบันก็ร้ายกาจปานนี้ หากฝึกฝนอีกหลายปีคงสามารถดำรงตำแหน่งหัวหน้าหน่วยไพรมรกตจริงๆ'

ดังนั้นกล่าวว่า

"ตอนนี้เจ้าก็กลับวังไป วันพรุ่งค่อยรุดมา เราจะจำแนกแยกแยะพิษภายในกายเจ้าอย่างละเอียด ครุ่นคิดหาทางขจัดรักษา"

อุ้ยเซี่ยวป้อเห็นซือแป้ไม่ทดสอบพลังฝีมือของตนอีก สร้างความยินดียิ่งรีบกราบกรานอำลาจากมา

เมื่อกลับถึงพระราชวัง เข้าสู่ห้องทรงพระอักษร คังฮีพอทอดพระเนตรเห็นอุ้ยเซี่ยวป้อรีบตรัสถามว่า

"สืบได้ข่าวคราวใดหรือไม่?"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

"พระองค์ทรงวินิจฉัยเลิศล้ำ ฝ่ายตรงข้ามเป็นคนของตำหนักตระกูลมกจริงๆ กระหม่อมใช้ยาสลบมอมทหารที่เฝ้ารักษา ประจวบกับอ้วงไท้โหวทรงบัญชาขันทีสี่คนมา บอกว่าจะประหารเหล่าศัตรูผู้บุกรุก กระหม่อม จึงบังอาจสังหารขันทีทั้งสี่ต่อหน้าฝ่ายตรงข้าม เพื่อสร้างความเชื่อถือแก่พวกมัน"

"เมื่อครู่ตอสังมากราบทูลว่า ขันทีของไท้โหวคนหนึ่งปลดปล่อยเชลยหลบหนีไป เรากำลังสงสัยใจ ที่แท้เป็นแผนของเจ้าเอง"

อุ้ยเซี่ยวป้อรีบกล่าวว่า

"พระองค์ไม่อาจกราบทูลข้อเท็จจริงต่อไท้โหว มิเช่นนั้นไท้โหวหากไม่สบพระทัย อาจปลิดชีวิตกระหม่อมทิ้ง"

"เราย่อมไม่บอกต่อไท้โหว ภายหลังเป็นอย่างไร?"

"กระหม่อมพอชักนำเชลยออกจากวัง มันสามก็บ่งบอกชื่อแซ่แท้จริงออกมา ที่แท้มีฉายาราชสีห์ส่ายเศียร โง้วลิบซิง พยัคฆ์เขียวเงาปิวและเส้าอิดจิว สุดท้ายกระหม่อมหลอกลวงพวกมันนำพาไปพบนายเหนือ ซึ่งพำนักอยู่ในตัวตีกนอกเมืองทิศตะวันตก ค่อยทราบว่าเป็นเซียวอ้วงเอี้ยตำหนักตระกูลมกนามมกเกี่ยมเซีย ยังมีผู้กล้าขวัญเหล็กลิ้วไต้อั้ง บัณฑิตหัตถ์เทพโชวทังและพวก"

"อย่างนั้นมิอาจปล่อยให้พวกมันหลบหนีได้ รีบเบิกตัวตอสังเข้ามา"

อุ้ยเซี่ยวป้อรับคำ เบิกตัวตอสังเข้าเฝ้า ตอสังพอทราบว่าศัตรูผู้บุกรุกคือราชสีห์ส่ายเศียรและพวกอดตื่นตระหนกมิได้ ดังฮีจึงตรัสว่า

"ตอจังก้วงนำราชองครักษ์ไปยังตำหนักตระกูลมก ดูว่าฝ่ายตรงข้ามหลบหนีแล้วหรือไม่?"

ตอสังคุกเข่ารับราชโองการ ระดมกำลังคนรุดไป แต่ตอนนี้คนของตำหนักตระกูลมกคงถอนกำลังออกจากนครหลวง ไหนเลยพบพานได้? ดังฮีเบือนพระพักตร์มาตรัสว่า

"เซี่ยวกุ่ยจื้อ เราจะไปเข้าเฝ้าไท้โหว เจ้าก็ติดตามเราไปด้วย"

อุ้ยเซี่ยวป้อมิสามารถบ่ายเบี่ยง ได้แต่รับคำ หวนนึกถึงรอสักครู่ต้องพบพานอ้วงไท้โหว อดหวาดหวั่นขวัญเสียมิได้ ดังฮีตรัสอีกว่า

"เจ้าหน้านิ่วคิ้วขมวดไยกัน? เราที่นำเจ้าไปเข้าเฝ้าไท้โหว เพราะเพื่อคุ้มครองชีวิตเจ้า"

เมื่อมายังวังไท้โหว ดังฮีทรงกราบทูลถึงความเป็นมาของเหล่าเชลย ทรงอรรถาธิบายว่าเป็นพระองค์บัญชาเซี่ยวกุ่ยจื้อจงใจปลดปล่อยเชลย เพื่อสืบเสาะถึงต้นตอ ในที่สุดสืบทราบสภาพความจริง อ้วงไท้โหวพอสดับฟังจบความ จึงตรัสว่า

"เซี่ยวกุ่ยจื้อ เจ้ากระทำได้ยอดเยี่ยมนัก"

อุ้ยเซี่ยวป้อกราบทูลว่า

"นั่นล้วนอาศัยพระปรีชาญาณของฮ่องเต้ หยั่งคำนวณเรื่องราวมิผิดพลาด กระหม่อมเพียงปฏิบัติตามคำบัญชาของพระองค์"

อ้วงไท้ไหวแย้มพระโอษฐ์พลางตรัสว่า

"เด็กน้อยออกจากวัง คงท่องเที่ยวทั่วทุกแห่งหน เจ้าเคยไปซื้อน้ำหวานแถบสะพานเทียนเกี้ยหรือ?"

อุ้ยเชี่ยวป้อทราบดีว่าอ้วงไท้โหวกำลังสอบถามมันว่าติดต่อกับคนของซุ่ยตงแล้วหรือไม่ จึงกล่าวอย่างกลอกกลิ้ง

"กระหม่อมแม้ไปยังเชิงสะพานเทียนเกี้ย แต่รู้สึกเค้าหน้าทุกผู้คนแปลกตายิ่ง จึงมิได้ซื้อน้ำหวานรับประทาน"

อ้วงไท้โหวลอบขุ่นเคืองพระทัย อุ้ยเชี่ยวป้อหมายความว่า ยังมิได้ติดต่อกับคนของซุ่ยตง พลันเบือนพระพักตร์มายังคังฮี ตรัสว่า

"เชี่ยวกุ่ยจื้อฉลาดปราดเปรื่อง เราคิดรั้งตัวไว้ใช้สอย มิต้องปฏิบัติหน้าที่ควบคุมโรงครัว พระองค์เห็นเป็นอย่างไร?"

คังฮีทรงยึดถืออุ้ยเชี่ยวป้อเป็นผู้ช่วย ยามนี้พอฟังว่าอ้วงไท้โหวมีพระประสงค์รั้งอุ้ยเชี่ยวป้อไว้ต้องอึ้งไปวูบ แต่พระองค์คล้อยตามอ้วงไท้โหวตลอดมา จึงตรัสว่า

"เชี่ยวกุ่ยจื้อ ยังมิรีบกราบขอบพระทัยอ้วงไท้โหว?"

อุ้ยเชี่ยวป้อยามกะทันหันแตกตื่นจนขวัญหนีดีฝ่อ สำนึกว่าจบสิ้นกัน เพียงส่งเสียงรับคำ คังฮีก็มิใคร่สบพระทัย สนทนาไม่กี่ประโยค ก็ทรงกราบทูลลา อุ้ยเชี่ยวป้อหมุนกายหมายติดตามไป อ้วงไท้โหวพลันตรัสว่า

"เชี่ยวกุ่ยจื้อ เจ้ารั้งอยู่ที่นี้ เรามีเรื่องใช้สอยเจ้า"

อุ้ยเชี่ยวป้ออับจนปัญญา ได้แต่รับคำ จับตามองจนคังฮีเสด็จลับตาไป ลอบร้องในใจ

'พระองค์เมื่อจากไป เราคงจบสิ้นแน่แล้ว ไม่ทราบภายหลังมีโอกาสเข้าเฝ้าพระองค์อีกหรือไม่?'

อ้วงไท้โหวเพ่งพระเนตรพิจารณาอุ้ยเชี่ยวป้อเขม็งนิ่ง ชั่วครู่ให้หลังจึงตรัสว่า

"เจ้าเมื่อใด จึงจะรุดไปพบพานบุรุษขายน้ำหวานนั้น?"

"กระหม่อมเข้าใจว่า มันคงมิได้ขายน้ำหวานที่เชิงสะพานเทียนเกี้ยอีก

วันนี้จึงสิบเสาะไม่พบพาน ดีที่กระหม่อมทราบรูปโฉมของมัน วันพรุ่งจะออกไปเสาะหาตามสถานที่อื่นดูบ้าง"

อ้วงไท้โหวแค่นสุรเสียงดังเฮอะ ปรบพระหัตถ์คราหนึ่ง ปรากฏนางกำนัลนางหนึ่งสาวเท้าออกจากห้องชั้นใน

นางกำนัลนี้อายุสี่สิบห้าสี่สิบหก วงหน้ากลมเกลี้ยง ยิ้มแย้มแจ่มใส เรือนร่างอ้วนฉุ แต่ฝีเท้าคล่องแคล่วปราดเปรียวยิ่ง น้อมกายคารวะอ้วงไท้โหวคราหนึ่ง อ้วงไท้โหวตรัสว่า

"ขันทีน้อยเรียกว่าเชี่ยวกุ่ยจื้อ ขวัญกล้าบังอาจยิ่งนัก"

นางกำนัลนั้นรับคำ กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"น้องเรา เราเรียกว่าลิ้มเฉียบ ท่านเรียกหาเป็นเจ้เจ๊ (พี่สาว) เถอะ"

อุ้ยเชี่ยวป้อลอบร้องในใจ

'เจ้เจ๊อันใด? นับเป็นสุกรอ้วนชัดๆ'

ปากกลับกล่าวว่า

"ที่แท้เป็นลิ้วเฉียบ(แปลว่าต้นหลิวนกกระจอก)เจ้เจ๊นามของท่านไพเราะนัก เรือนร่างอ้อนแอ้นดุจต้นหลิว ฝีเท้าคล่องแคล่วดุจนกกระจอกเหินบิน"

อุ้ยเชี่ยวป้อสำนึกว่ามิมีทางรอดชีวิต พานกล่าวสัพยอกโดยมิกริ่งเกรง

ลิ้วเฉียบหัวร่อฮิๆ กล่าวว่า

"น้องเราปากหวานนัก"

อ้วงไท้โหวตรัสว่า

"มันมิเพียงปากหวาน ฝีเท้าก็ปราดเปรียวดุจนกกระจอกเช่นกัน กลอกกลิ้งเจ้าเล่ห์ยิ่งนัก เราใช้ซุ่ยตงเบิกตัวมันมา มันกลับกล่าวเหลวไหล จนซุ่นตงเตลิดหนี จากนั้นเราใช้ไปอีกสี่คน มันกลับกระตุ้นเหล่าราชองครักษ์ฆ่าทิ้ง วันนี้เราใช้ไปอีกหลายคน มิทราบมันดำเนินอุบายใด พลอยสังหารตั้งกิมและพวกด้วย"

ลิ้วเฉียบร้องอย่างยิ้มแย้ม

"โอ น้องเราซุกซนนัก ไท้โหว ในความเห็นหม่อมฉัน มีแต่ฟันเท้ามันทั้งสองทิ้ง ให้มันนอนอย่างสงบเชื่องเชื่อ"

"เราเห็นว่ามีแต่หนทางนี้เท่านั้น"

อุ้ยเชี่ยวป้อพอฟัง พลันกระโดดปราดขึ้นวิ่งตะบึงไปยังหน้าประตู เท้าซ้ายเพิ่งก้าวพ้นจากธรณีประตู รู้สึกคอเสื้อตึงวูบ หงายร่างมายังด้านหลัง ตีลังกาตลบหนึ่ง ร่วงฟาดลงกับพื้น จากนั้นรู้สึกเจ็บแปลบปลาบที่ทรวงอกอย่างรุนแรง ปรากฏเท้าข้างหนึ่งเหยียบลงเหนือทรวงอก กลับเป็นรองเท้าสีแดงลายดอกไม้สีทอง ย่อมเป็นลิ้วเฉียบเหียบใส่

อุ้ยเชี่ยวป้อแผดค่าว่า

"นางโสโครก ถอนเท้าเหม็นคสุ้งของท่านไป"

ลิ้วเฉียบแผ่พุ่งพลังใส่ส้นเท้าเล็กน้อย กระดูกชายโครงอุ้ยเชี่ยวป้อพลันสั่นไหวดังเกรียวกราว ลมหายใจขาดห้วงชั่วขณะ ลิ้มเฉียบกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"เท้าทั้งสองของน้องเราคงหอมหวนนัก เราคิดฟันออกมาสูดดมดู"

อุ้ยเชี่ยวป้อทราบดี อ้วงไท้โหวคงบัญชาให้ฟันเท้าทั้งสองของตน จากนั้นใช้คนควบคุมตนไปพบกับบุรุษชายน้ำหวานอะไรนั่น แต่ในโลกหามีพวกพ้องซุ่ยตงชายน้ำหวานไม่ ข้อเท็จจริงนี้คงต้องถูกพบเห็น ตอนนี้หากคิดรักษาเท้าทั้งสองไว้ มีแต่คำเนินอุบายหลอกล่อ จึงกล่าว

"อย่าว่าแต่สะบั้นสองเท้ากระหม่อมต่อให้ตัดศีรษะกระหม่อมก็หาเป็นไรไม่เพียงน่าเสียดายที่พระสูตรสี่สิบสองบทนั้น..."

อ้วงไท้โหวพอสดับฟังคำ 'พระสูตรสี่สิบสองบท' พลันยืดพระวรกายขึ้นจากเก้าอี้ ตรัสว่า

"ให้มันลุกขึ้น"

ลิ้วเฉียบรับคำ ถอนเท้าจากทรวงอกอุ้ยเชี่ยวป้อ สอดปลายเท้ามายังใต้ร่างตวัดช้อนเบาๆ ร่างอุ้ยเชี่ยวป้อพลันดีดกระดอนขึ้นมา ลิ้วเฉียบยื่นมือซ้ายปาดออกก็คว้าจับสายรัดเอวอุ้ยเชี่ยวป้อไว้ ทุ่มเหวี่ยงลงบนพื้น สุดที่อุ่ยเชี่ยว-ป้อจะดิ้นรนขัดขืนได้ อ้วงไท้โหวตรัสถามว่า

"เจ้าได้ยินผู้ใดเอ่ยถึงพระสูตรสี่สิบสองบท?"

อุ้ยเชี่ยวป้อกล่าวว่า

"จะอย่างไรสองเท้ากระหม่อมต้องถูกฟันขาดสะบั้น พานอย่าได้บ่งบอก

ศีรษะกระหม่อมแม้ถูกปลิดปลง ท่านก็ไม่อาจครอบครองพระสูตรสี่สิบสองบท"

อ้วงไท้โหวขมวดพระขนงเล็กน้อย ตระหนักว่าเด็กหนุ่มนี้ดื้อรั้นทระนงต่อให้ลงทัณฑ์ทรมานก็หามีประโยชน์ใดไม่ อุ้ยเชี่ยวปัอเมื่อเอ่ยอ้างถึงพระสูตรสี่สิบสองบทคงมีเลศนัยสำคัญเคลือบแฝงเงียบงันชั่วขณะจึงตรัสเสียงเนิบนาบ

"ลิ้วเฉียบ มันหากไม่ยินยอมบอก เจ้าก็ควักดวงตาทั้งคู่มันออกมา"

ลิ้วเฉียบกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"เราจะควักดวงตาเจ้าออกมาข้างหนึ่งก่อน น้องเรา ดวงตาเจ้าทั้งกลมโตทั้งดำขลับ หากถูกควักจากเบ้า เกรงว่าไม่งดงามกระไร"

พลางวางนิ้วหัวแม่มือข้างขวาลงบนเปลือกตาขวาอุ้ยเชี่ยวปัอ ทิ่มแทงลงเล็กน้อย

อุ้ยเชี่ยวปัอรู้สึกแก้วตาปวดแปลบปลาบรุนแรง สตรีนี้สีหน้ายิ้มแย้มแจ่มใส ฝีมือกลับโหดเหี้ยมอำมหิต พลังการฝึกปรือแกร่งกร้าวยิ่ง ได้แต่ร้องว่า

"อย่าได้ควัก ข้าพเจ้ายอมบอกแล้ว"

ลิ้วเฉียบรั้งมือกลับ กล่าวว่า

"เยี่ยงนี้จึงเป็นทารกอันประเสริฐ บัดนี้บอกมาเถอะ"

อุ้ยเชี่ยวปัอยกมือขึ้นขยี้ตา กะพริบตาข้างที่ถูกทิ่มแทงติดต่อกันหลายคราหรี่ดวงตาอีกข้างหนึ่งเอียงหน้ามองลิ้วเฉียบ ส่ายหน้ากล่าวว่า

"ไม่ถูกต้อง"

ลิ้วเฉียบกล่าวว่า

"มีอันใดไม่ถูกต้อง? อย่าได้เสแสร้งมากความไป"

"ดวงตาของเราข้างนี้ คงถูกท่านทำร้ายจนกระทบกระเทือน เห็นภาพผิดเพี้ยนไปจากเดิม ข้าพเจ้าเห็นท่านมีร่างเป็นมนุษย์ แต่เหนือลำคอขึ้นไปกลับเป็นหัวสุกรใหญ่โต"

ลิ้วเฉียบหามีโทสะไม่ กล่าวว่า

"นั่นน่าเล่นนัก เราจะทิ่มสกัดข้างซ้ายของเจ้าดูบ้าง"

อุ้ยเชี่ยวปัอถอยกายไปหนึ่งก้าว กล่าวว่า

"มิต้องหรอก ขอบพระคุณท่าน"

พลางหรี่ตาซ้ายลง กวาดตาขวาข้างนั้นมายังอ้วงไท้โหว สั่นศีรษะไปมา

อ้วงไท้โหวขุ่นเคืองพระทัยยิ่ง อุ้ยเซี่ยวปัอเมื่อชมดูในลักษณะนี้ แม้ไม่กล่าววาจา คงมีความหมายเฉกเช่นกับที่แคกคันลิ้วเฉียบ จึงเค้นสุรเสียงตรัสว่า

"ลิ้วเฉียบ ควักดวงตามันข้างนั้นออกมาเถอะ"

อุ้ยเซี่ยวปัอรีบกล่าวว่า

"หากไม่มีดวงตา ไหนเลยหยิบฉวยพระสูตรสี่สิบสองบทมามอบให้ได้?"

"เจ้ามีพระสูตรสี่สิบสองบทด้วย?"

อุ้ยเซี่ยวปัอโป้ปดว่า

"คราก่อนซุ่ยตง..."

"เหลวไหล ซุ่ยตงนำพระสูตรสี่สิบสองบทเล่มหนึ่งมามอบต่อเรา จากนั้นเราจึงใช้มันไปจัดการเจ้า ไหนเลยมอบพระสูตรสี่สิบสองบทแก่เจ้าได้?"

อุ้ยเซี่ยวปัอใจหายวูบ คิดไม่ถึงว่าตนกล่าวเปะปะโดยบังเอิญ กลับล่วงรู้ข้อเท็จจริงประการหนึ่ง ที่แท้อ้วงไท้โหวได้พระสูตรสี่สิบสองบทเพิ่มขึ้นอีกหนึ่งเล่ม นับรวมกับสามเล่มแรกเดิมเป็นสี่เล่ม ดังนั้นโป้ปดว่า

กระหม่อมคิดบอกว่า ซุ่ยตงก่อนหลบหนีจากวังได้เอ่ยถึงพระสูตรสีสิบสองบททำให้กระหม่อมฉุกใจคิดหวนนึกถึงตนเองก็มีคัมภีร์อยู่เล่มหนึ่ง เพียงแต่กระหม่อมไม่รู้จักหนังสือ มิทราบมีนามอันใด จึงแสดงต่อซุ่ยตง ซุ่ยตงก็บอกว่าคัมภีร์เล่มนั้นคือพระสูตรสี่สิบสองบทเช่นกันให้ซุกซ่อนในสถานที่อันเร้นลับที่สุด"

"ประเสริฐมาก ลิ้วเฉียบ เจ้านำปีศาจน้อยนี้ไปหยิบฉวยคัมภีร์ให้กับเรา หากเป็นคัมภีร์เล่มนั้นจริงก็ละเว้นชีวิตมัน มอบคืนต่อฮ่องเต้"

ลิ้วเฉียบสะอึกมากุมมือขวาอุ้ยเซี่ยวปัอไว้ กล่าวว่า

"น้องเรา พวกเราไปกันเถอะ"

อุ้ยเซี่ยวปัอสะบัดมือดิ้นรน กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเป็นบุรุษ ท่านเป็นสตรี ฉุดรั้งลากดึงเช่นนี้นับเป็นลักษณะใด?"

ลิ้วเฉียบเพียงยึดกุมมือมันไว้อย่างแผ่วเบา มิคาดนิ้วมือทั้งสองของนางคล้ายแฝงพลังดึงดูดอันเข้มแข็ง ดึงดูดข้อมืออุ้ยเซี่ยวปัอไว้อย่างแนบแน่นไม่อาจสลัดดิ้นหลุด ลิ้วเฉียบกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"ท่านนับเป็นบุรุษใดกัน?"

ความหมายในวาจาคือ อุ้ยเซี่ยวป้อเมื่อถูกตอนเป็นขันที ไหนเลยนับเป็นบุรุษได้? กล่าวจบก็กระตุกข้อมือวูบ กระชากอุ้ยเซี่ยวป้อออกนอกประตู

อุ้ยเซี่ยวป้อขบคิดอย่างว่องไว คิดหาหนทางสลัดหลุดจากเงื้อมมือของนาง หวนนึกถึงมีดสั้นอันคมกริบเล่มนั้น ซุกซ่อนอยู่ในรองเท้าข้างขวา หากยื่นมือซ้ายไปกระชากดึง ย่อมถูกนางพบเห็น ต้องรำพึงในใจ

'มารดามันเถอะ ไฉนปรากฏสุกรอ้วนเยี่ยงนี้ออกมา? ตอนที่นางอำมหิตประมือกับเต่าชราแซ่ไฮ้ สุกรอ้วนนี้คงไม่อยู่ในวัง มิเช่นนั้นขอเพียงออกมาช่วยเหลือ เต่าชราแซ่ไฮ้ต้องจบชีวิตในบัดดล ดูจากสภาพการณ์คงเพิ่งเข้าวังมาไม่กี่วัน'

ขบคิดถึงตอนนี้ พลันนึกได้แผนการหนึ่ง นำพานางไปทางขวาสู่ห้องทรงพระอักษร

หวนนึกถึงนางเข้าวังมาไม่นานนัก คงไม่รู้จักเส้นทางภายในวัง บัดนี้มีแต่รุดไปขอความคุ้มครองจากคังฮี มิคาดสืบเท้าไปเพียงก้าวเดียว คอเสื้อพลันตึงวูบ ถูกลิ้วเฉียบคว้าจับไว้ ได้ยินนางถามว่า

"น้องเราคิดไปที่ใด?"

อุ้ยเซี่ยวป้อโป้ปดว่า

"ไปหยิบฉวยคัมภีร์ในห้องเรา"

"อย่างนั้นท่านไฉนสาวเท้าไปยังห้องทรงพระอักษร หรือคิดขอความช่วยเหลือจากย่องเต้?

อุ้ยเซี่ยวป้ออดแผดด่ามิได้

"สุกรโสโครกกลับรู้จักเส้นทางภายในวัง"

"อื่นๆ อาจไม่รู้จัก แต่ย่อมจำแนกที่ตั้งของห้องทรงพระอักษรและที่พำนักของเจ้าได้"

พลางบิดข้อมือมาทางซ้าย กระชากร่างอุ้ยเซี่ยวป้อมา กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"บัดนี้ก้าวเดินอย่างเชื่องเชื่อ อย่าได้เล่นลวดลายใด"

ซุ่มเสียงอ่อนโยนนุ่มนวล พลังบิดหมุนกลับรุนแรงยิ่ง กระดูกลำคอ

อุ้ยเซี่ยวป้อเคลื่อนไหวดังกริอบเจ็บปวดจนคราวหนักๆ เข้าใจว่าลำคอถูกนางบิดหักไป

อุ้ยเซี่ยวป้ออับจนปัญญา ได้แต่สาวเท้าสู่ที่พำนักของตน ขบคิดอย่างว่องไว

'เมื่อบรรลุถึงห้องพักเรา แม้เพิ่มผู้ช่วยอีกสองคน แต่ปิงอี่และมกเกี่ยมพิ้งล้วนรับบาดเจ็บ แม้ใช้สามกลุ้มรุมหนึ่ง ก็มิใช่คู่มือสุกรอ้วนพีตัวนี้ หากถูกสุกรอ้วนพีพบเห็นร่องรอยพวกนาง รังแต่เป็นต้นเหตุให้ทั้งสองเสียชีวิต'

ขบคิดถึงตอนนี้ บรรลุถึงหน้าประตูห้องแล้วจึงล้วงประแจออกมาเปิดไขจงใจกระทบกันดังติงตังร้องดังๆ ว่า

"นางโสโครก ท่านเคี่ยวเข็ญทรมานข้าพเจ้าปานนี้ สักวันหนึ่งต้องตายอย่างสยดสยอง"

ลิ้วเฉียบกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"เจ้ายังคงรักษาชีวิตตัวเองไว้ อย่าได้ยุ่งเกี่ยวกับบุคลลอื่นไป"

อุ้ยเซี่ยวป้อผลักประตูออกดังโครมใหญ่ กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าหากมอบคัมภีร์ออกไป ท่านจะละเว้นชีวิตเราจริงๆ?"

"ย่อมแน่นอน อย่างมากควักล้วงดวงตาทั้งคู่ หรือสะบั้นสองเท้าของเจ้า"

จบคำ ผลักไสใส่กลางหลังอุ้ยเซี่ยวป้อ อุ้ยเซี่ยวป้อพลันโซซัดโซเซเข้าสู่ห้องชั้นใน

อุ้ยเซี่ยวป้อยามอยู่นอกห้อง กล่าววาจามากมาย ปิงอี่และมกเกี่ยมพิ้งได้ยินแต่แรก ทราบว่าผู้มาเป็นศัตรูอันดุร้าย ย่อมต้องเร้นกายในผ้าห่ม กระทั่งลมหายใจยังมิกล้าระบายออกโดยแรง

ลิ้วเฉียบกล่าวว่า

"เราไม่มีเวลารอนาน รีบมอบออกมา"

จบคำ ผลักฝ่ามือใส่กลางหลังอีกครา

อุ้ยเซี่ยวป้อต้องซวนเซไปเบื้องหน้า พลันเห็นพื้นหน้าเตียงจัดวางรองเท้าสตรีสองคู่ ตอนนี้ท้องฟ้ามืดค่ำลง ภายในห้องหาได้จุดโคมไฟ ดังนั้นลิ้วเฉียบยามกะทันหันมิทันพบเห็น

อุ้ยเชี่ยวปัอลอบร้องว่า ผิดท่าไป โซซัดโซเซไปอีกตามสภาวะ เตะรองเท้าทั้งสองคู่สู่ใต้เตียง จากนั้นย่อกายมุดปราดเข้าไป คิดดำเนินวิธีเฉกเช่นกับสังหารซุ่ยตง จัดการกับสุกรอ้วนตัวนี้ ร่างพอมุดเข้าใต้เตียงก็หดพับเท้าขวายื่นมือขวาหมายถึงมีดสั้นในรองเท้าขวาออกมา มิคาดข้อเท้าขวาตึงวูบถูกลิ้วเฉียบคร่ากุมไว้ ตวาดถามว่า

"คิดทำอะไร?"

อ้ยเชี่ยวปัอโป้ปดว่า

"ข้าพเจ้าซุกซ่อนดัมภีร์อยู่ใต้เตียง คิดหยิบฉวยออกมา"

ลิ้วเฉียบคำนวณว่าฝ่ายตรงข้ามเมื่ออยู่ใต้เตียง คงไม่สามารถดิ้นหลุดรอดได้ จึงคลายมือจากการยึดกุมข้อเท้า

อุ้ยเชี่ยวปัอขดกายเป็นก้อนกลม ดึงมีดสั้นประกายคำออกถือกุมกระชับมั่น ได้ยินลิ้วเฉียบกล่าวว่า

"มอบมา"

อุ้ยเชี่ยวปัอแสร้งอุทานดังเอ๊ะ กล่าวว่า

"คล้ายกับมีมุสิกกัดดัมภีร์เสียหายไป"

ลิ้วเฉียบเค้นเสียงว่า

"อย่าได้เล่นลวดลายต่อหน้าเรา ออกมาให้กับเรา"

พลางยื่นมือปราดเข้ามา อุ้ยเชี่ยวปัอถดถอยปราดถึงมุมผนัง ท่าตะปบของนางจึงพลาดผิดไป

ลิ้วเฉียบทิ้งกายลง คืบคลานมาเบื้องหน้าสองเชียะ ร่างท่อนบนอยู่ใต้เตียงกางเล็บตะปบออกอีกครา อุ้ยเชี่ยวปัอพลันพลิกกายกลับ เสือกแทงมีดสั้นออกอย่างฉับไว ประกายมีดสีดำกรีดวาบเข้าหา

ลิ้วเฉียบก็มีพลังฝีมือสูงเยี่ยม ปฏิกิริยาคล่องแคล่วปราดเปรียว ปลายมีดเพิ่งแตะสัมผัสหลังมือของนาง พลันพลิกข้อมือขวาวูบตะปบคว้ากุมข้อมืออุ้ยเชี่ยวปัอไว้ จากนั้นแผ่พุ่งพลังบีบเค้น อุ้ยเชี่ยวปัอรู้สึกชาด้านตลอดลำแขน ได้แต่คลายมือปล่อยมีดสั้นร่วงหล่นลง ลิ้วเฉียบกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"เจ้าคิดสังหารเรา อย่างนั้นต้องควักดวงตาเจ้าออกมาข้างหนึ่งก่อน"

จบคำ เปลี่ยนเป็นบีบเค้นคอหอยอุ้ยเชี่ยวปัอไว้ กางนิ้วข้างซ้ายหมายควักดวงตา

อุ้ยเชี่ยวปัอพลันร้องว่า

"มีงูพิษ"

ลิ้วเฉียบสะท้านใจวูบ โพล่งว่า

"เจ้าว่าอะไร?"

มิทันขาดคำ พลันกรีดร้องสุดเสียง มือที่บีบเค้นคอหอยอุ้ยเชี่ยวปัอค่อยๆ ผ่อนคลาย บิดกายอย่างเจ็บปวดรวดร้าว ขดเป็นก้อนกลม

อุ้ยเชี่ยวปัอทั้งแตกตื่นทั้งยินดี รีบคืบคลานออกจากใต้เตียง แว่วเสียงมกเกี่ยมพึ้งดังว่า

"ท่าน...ท่านมิได้รับบาดเจ็บกระมัง?

อุ้ยเชี่ยวปัอเลิกม่านมุ้ง เห็นปิงอี่อยู่บนเตียง สองมือยึดจับด้ามกระบี่หอบหายใจตลอดเวลา กระบี่เล่มนั้นแทงทะลุฟูกหมอน ปักใสใต้เตียงจมลึกถึงด้าม ที่แท้นางพบว่าอุ้ยเชี่ยวปัอสถานการณ์คับขัน จึงทิ่มแทงกระบี่ลงไปกระบี่ยาวพอดีปักทะลวงใส่กลางหลังลิ้วเฉียบ

อุ้ยเชี่ยวปัอตวัดเท้าเตะร่างลิ้วเฉียบคราหนึ่ง เห็นนางกลับไม่ขยับเคลื่อนไหว สร้างความยินดียิ่ง กล่าวว่า

"เจ้เจิอันประเสริฐ เป็นท่านช่วยชีวิตข้าพเจ้า"

ควรทราบว่า อาศัยพลังฝีมือของลิ้วเฉียบ ต่อให้ปิงอี่ลอบประทุษร้ายนางในความมืดก็ยากประสบผล แต่ลิ้วเฉียบเห็นอุ้ยเชี่ยวปัอเปิดไขกุญแจเข้าห้องมา คิดไม่ถึงว่าภายในห้องยังมีบุคคลที่สามซุ่มซ่อนอยู่

อีกประการ กระบี่เล่มนี้แทงทะลุฟูกหมอนบนเตียงนอนลงมา ก่อนหน้านี้ไม่มีลางสังหรณ์แม้แต่น้อย รอจนรู้สึกตัว กระบี่ยาวก็ปักใส่กลางหลัง ต่อให้มีพลังฝีมือสูงเยี่ยมกว่านี้ ก็ไม่สามารถหลบเลี่ยงได้

อุ้ยเชี่ยวปัอกริ่งเกรงนางยังไม่ขาดใจตาย จึงถอนกระบี่ของปิงอี่ขึ้นทิ่มแทงทะลุเตียงนอนลงไป

มกเกี่ยมพึ้งกล่าวว่า

"สตรีชั่วร้ายนี้เป็นใคร กลับบอกว่าคิดควักล้วงนัยน์ตาท่าน?"

"เป็นบริวารของอ้วงไท้โหว"

เบือนหน้ามายังปิงอี่ถามว่า

"กระทบกระเทือนถึงปากแผลท่านหรือไม่?"

ปิงอี่สั่นศีรษะปฏิเสธ ซึ่งความจริงนางทิ่มแทงอย่างสุดเรี่ยวแรง กระทบกระเทือนถึงปากแผล สร้างความเจ็บปวดแก่นางจนแทบสิ้นสติไป หน้าผากปรากฏเหงื่อกาฬไหลซึมออกมา

อุ้ยเชี่ยวป้อกล่าวว่า

"อีกไม่นานอ้วงไท้โหวคงต้องใช้คนมาอีก พวกเราต้องครุ่นคิดหาทางหลบหนีไป สองท่านก็สวมใส่ชุดบุรุษปลอมแปลงเป็นขันที ลอบเร้นออกจากวัง เจ้าเจ็ออันประเสริฐ ท่านเดินเหินได้หรือไม่?"

ปิงอี่ตอบว่า

"คาดว่าคงได้"

อุ้ยเชี่ยวป้อหยิบฉวยอาภรณ์ขันทีของตนออกมาสองชุดกล่าวว่า

"พวกท่านก็ผลัดเปลี่ยนเถอะ"

จากนั้นฉุดลากซากศพลิ้วเฉียบออกจากใต้เตียง ชุกเก็บมีดสั้นประกายดำดังเดิม โรยผงละลายซากศพจำนวนหนึ่งลงบนซากศพ ครั้นแล้วรวบรวมตั๋วแลกเงิน คัมภีร์วิชาฝีมือ พระสูตรสี่สิบสองบทสองเล่ม รวมทั้งเพชรมณีจินดาจำนวนหนึ่ง ห่อเป็นห่อผ้าใบหนึ่ง หวนนึกถึงชื่อแป้บอกว่า อาภรณ์ชุดเงินนั้นมีประสิทธิภาพคุ้มครองกาย ป้องกันศาสตราวุธพลังฝ่ามือ รีบหยิบฉวยออกจากภายในหีบ เหวี่ยงไปในม่านมุ้ง กล่าวว่า

"เจ้าเจ็ออันประเสริฐ นี่เป็นภูษาวิเศษ ดาบกระบี่มิอาจกล้ำกราย ท่านสวมใส่เถอะ"

ปิงอี่กล่าวว่า

"ท่านสวมใส่เองจึงถูกต้อง"

"ท่านยังมิทุเลาจากอาการบาดเจ็บ หากเผชิญกับราชองครักษ์ประมือกันขึ้นมา นับว่าหวาดเสียวยิ่ง รีบสวมใส่เถอะ"

ปิงอี่บ่ายเบี่ยงว่า
"ให้เชี่ยวกุ่งจู้สวมใส่ก็แล้วกัน"
มกเกี่ยมพิ้งกล่าวว่า
"ท่านบาดเจ็บสาหัสกว่า ควรสวมใส่คุ้มครองกาย"
ปิงอี่กล่าวว่า
"ไท้โหวคิดทำร้ายท่าน ยังคงให้ท่านสวมใส่เถอะ"
พลางเหวี่ยงอาภรณ์ชุดเงินนั้นคืนออกมา อุ้ยเชี่ยวป้อกล่าวว่า
"ท่านหากไม่ยอมสวมใส่ ข้าพเจ้าจะเข้าไปสวมใส่ให้กับท่านเอง"
จบคำ ยกมือหมายเลิกม่านมุ้ง มกเกี่ยมพิ้งร้องว่า
"หลีกไป พวกเรายังผลัดเปลี่ยนอาภรณ์ไม่เสร็จ"
"นางไม่ยอมสวมใส่อาภรณ์ ข้าพเจ้าจำต้องลงมือ"
ปิงอี่ทอดถอนใจ กล่าวว่า
"เอาเถอะ มอบอาภรณ์แก่เรา"
พลันยื่นมือออกจากในม่านมุ้ง รับอาภรณ์ชุดนั้นไปสวมใส่

อุ้ยเชี่ยวป้อตรวจตราดูมรดกของไอ้เล่ากง เลือกขวดยามาอีกจำนวนหนึ่ง ยามนั้นมกเกี่ยมพิ้งผลัดเปลี่ยนอาภรณ์เสร็จสิ้น ลงจากเตียงมาก่อน

อุ้ยเชี่ยวป้อกวาดตามาชมเชยว่า

"ขันทีน้อยงดงามคมคายนัก เพียงแต่ท่านผมเผ้ายาวสยาย ต้องถักเป็นเปียเส้นหนึ่ง เราจะถักให้เอง"

พริบตาต่อมา ปิงอี่ก็ลงจากเตียงมา ส่วนสัดนางสูงกว่าอุ้ยเชี่ยวป้อเล็กน้อย ยามสวมใส่อาภรณ์อุ้ยเชี่ยวป้อ จึงคับแคบไม่รับรูป พอส่องกับกระจกอดหัวร่อมิได้

มกเกี่ยมพิ้งกล่าวว่า

"เขาถักเปียให้กับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะถักเปียให้กับซือเจ้"

อุ้ยเชี่ยวป้อรวบผมเผ้าอันนุ่มสลวยยาวสยายของมกเกี่ยมพิ้งขมวดมุ่นเป็นเปียยาวสายหนึ่ง มกเกี่ยมพิ้งร้องว่า

"โอย ถักเยี่ยงนี้ไหนเลยชมดูได้ ให้ข้าพเจ้าถักเอง"

อุ้ยเซี่วป้อกล่าวว่า

"ตอนนี้ท้องฟ้ามืดค่ำแล้ว ไม่สามารถออกจากวัง ไท้โหวไม่เห็นสุกรอ้วนพีกลับไปรายงาน คงต้องใช้คนมาคร่ากุมช้าพเจ้าอีก พวกเราต้องเสาะหาสถานที่ซุกซ่อนเร้นกายก่อน พรุ่งนี้เช้าค่อยลอบเร้นจากวัง"

ปิงอี่กล่าวว่า

"ไท้โหวจะจัดคนเฝ้ารักษาตามประตูวังต่างๆ หรือไม่?"

"นั่นมิทราบชัด ได้แต่ฝากไว้กับวาสนา ทดสอบเสี่ยงดู"

หวนนึกถึงห้องหับหลัง ที่ประลองฝีมือกับกษัตริย์ดังฮี สะอาดสะอ้านยิ่ง มิเคยมีบุคคลที่สามย่างกรายไป จึงประคับประคองครุณีทั้งสองออกจากที่พำนักมุ่งสู่ห้องหับหลังนั้น

อาการบาดเจ็บที่หัวเข่าขวามกเกี่ยมพิ้งมิหนักหนากระไร ปิงอี่ยามสาวเท้าก้าวเดิน กลับกระทบกระเทือนถูกอาการบาดเจ็บที่ทรวงอก อุ้ยเซี่ยวป้อต้องใช้มือขวาโอบเอวอ้อนแอ้นของนาง โอบประคองไปเบื้องหน้า

ดีที่ท้องฟ้ามืดสลัว อุ้ยเซี่ยวป้อมุ่งไปตามเส้นทางเปล่าเปลี่ยว มาตรว่าพบพานขันทีชั้นต่ำไม่กี่คนก็ไม่มีผู้ใดแยแสสนใจ เมื่อบรรลุถึงห้องหับนั้น ทั้งสามล้วนระบายลมหายใจออกมา

อุ้ยเซี่ยวป้อปิดประตูลง ประคับประคองปิงอี่ทรุดลงนั่งบนเก้าอี้กล่าวเบาๆ

"พวกเราอยู่ที่นี้อย่าได้สนทนากัน นอกห้องหับเป็นทางระเบียง หาใช่เงียบสงัดเฉกเช่นห้องพักเราไม่"

วิกาลเลือนสลัวลง ตอนแรกทั้งสามยังสามารถเห็นเค้าหน้ากันและกัน พอถึงตอนท้ายเพียงเห็นเรือนร่างอันเลอะเลือน มกเกี่ยมพิ้งตำหนิอุ้ยเซี่ยวป้อถักเปียไม่งดงาม จึงสยายผมเผ้าถักให้กับตนเอง

ปิงอี่ยกมือขึ้นลูบคลำเปียของตนเอง พลันอุทานดังอาเบาๆ อุ้ยเซี่ยวป้อถามว่า

"เป็นไรหรือ?"

"มิมีใค ข้าพเจ้าทำปิ่นเสียบผมหล่นหาย"

มกเกี่ยมพิ้งสอดคำขึ้น

"ใช่แล้ว ตอนที่ข้าพเจ้าสยายผมเผ้าให้กับท่าน ได้วางปิ่นเงินอันนั้นลงบนโต๊ะ หลังจากถักเปียเสร็จสิ้น กลับลืมเลือนเสียบลงบนศีรษะท่าน นั่นเป็นของที่ระลึกซึ่งเส้าซือเฮียมอบแก่ท่าน ใช่หรือไม่?"

ปิงอี่ส่งเสียงดังอืมม์ กล่าวว่า

"ปิ่นเสียบผมอันหนึ่ง หล่นหายไปก็มินับเป็นอย่างไรได้"

อุ้ยเซี่ยวป้อได้ยินนางบอกว่ามิเป็นไร แต่น้ำคำแฝงแววเสียดาย ต้องครุ่นคิดขึ้น

'เมื่อประพฤติเป็นคนดีงาม พึงประพฤติถึงที่สุด เราจะลอบหยิบฉวยกลับมาให้กับนาง'

ดังนั้นนิ่งเงียบงันชั่วขณะจึงกล่าว

"หิวยิ่งนัก หากกล้ำกลืนถึงวันพรุ่งนี้ เกรงว่าไม่มีเรี่ยวแรงเดินเหิน ข้าพเจ้าจะออกไปหาอาหารมา"

มกเกี่ยมพิ้งกำชับว่า

"ท่านรีบไปรีบกลับด้วย"

อุ้ยเซี่ยวป้อรับคำ สาวเท้าถึงหน้าประตู เงี่ยหูสดับฟัง แน่ใจว่าไม่มีบุคคลอื่นอยู่ในละแวกใกล้เคียงจึงเปิดประตูออกไปหวนกลับที่พำนัก

อุ้ยเซี่ยวป้อกริ่งเกรงอ้วงไท้โหวใช้คนมาเฝ้ารักษา จึงอ้อมปราดมายังหลังตึก รอคอยชั่วขณะ แน่ใจว่าไม่มีผู้คนเร้นกายอยู่ค่อยผลักหน้าต่างพลิ้วกายเข้าไป

ยามนี้แสงจันทร์สาดเฉียงๆ เข้าห้องมาเห็นบนโต๊ะวางปิ่นเงินอันหนึ่งจริงๆ ปิ่นเงินจัดทำด้วยฝีมืออันหยาบกร้าน อย่างมากมีราคาสองหุน ต้องชบคิดในใจ

'เส้าอิดจิวอันข้นแค้น กลับกำนัลของชวัญด้อยค่าเยี่ยงนี้แก่ปิงโกวเนี้ย'

ดังนั้นถ่มน้ำลายลงบนปิ่นเงิน เช็ดถูกับเสื้อผ้าค่อยชุกเก็บไว้ในอกเสื้อ หยิบฉวยกล่องบรรจุขนมเปียะที่หัวเตียงขึ้นเขย่าพบว่ายังหลงเหลืออยู่ครึ่งกล่อง ขณะจะออกทางหน้าต่าง พลันเห็นหน้าเตียงมีรองเท้าสีแดงคู่หนึ่ง ในรองเท้าส้วนมีขาข้างหนึ่ง

ที่แท้ซากศพลิ้วเฉียบตอนถูกผงละลายซากศพละลายไป พื้นที่หน้าเตียงไม่สม่ำเสมอ น้ำเหลืองที่ละลายจากศพล้วนไหลหลั่งสู่ใต้เตียง หลงเหลือเท้าทั้งสองข้างมิได้หลอมละลาย

อุ้ยเชี่ยวป้อตอนแรกพบพาน อดใจเต้นระทึกมิได้ หันกายกลับมาหมายเตะเท้าขาดทั้งสองข้างไปในน้ำเหลือง แต่น้ำเหลืองแห้งขอดแล้ว ขวดผงละลายซากศพก็ห่อรวมอยู่ในห่อผ้าทิ้งอยู่ที่ช้างกายปิงอี่และมกเกี่ยมพิ้ง ยามนั้นบังเกิดความคึกคะนองเยี่ยงทารกขึ้นวูบ

'ดรานี้เราออกจากวัง ไม่ขอพบพานอ้วงไท้โหวอีก ไยไม่นำเท้าขาดสองข้างนี้ไปข่มขู่นางสักครา?'

พอได้คิดปลดเสื้อยาวมาชุดหนึ่ง ห่อหุ้มเท้าขาดทั้งสองข้างนั้นไว้ปีนป่ายออกนอกหน้าต่าง สาวเท้าสู่วังอ้วงไท้โหว

ขณะจะบรรลุถึง อุ้ยเชี่ยวป้อก็มิกล้าเร่งรุดไปตามเส้นทางเดินอย่างเปิดเผย ถลันวูบมาหลังพุ่มไม้ดอก สืบเท้าทีละก้าว ครุ่นคิดในใจ

'หากไม่ระมัดระวัง ถูกอ้วงไท้โหวพบเห็น นับว่าแส่หาที่ตายเอง'

รู้สึกทั้งสนุกสนาน ทั้งประหวั่นพรั่นใจ ชั่วพริบตาก็บรรลุถึงหน้าห้องบรรทมอ้วงไท้โหว เห็นประตูห้องปิดแง้มไว้ ยามกวาดตามองกลับไม่พบพานผู้คน ต้องครุ่นคิดขึ้น

'ยามดึกดื่นค่อนคืน อ้วงไท้โหวไฉนไม่ประทับในห้องบรรทม มิทราบไปที่ใด'

ขณะครุ่นคิด เบียดกายลอดช่องประตูเข้าสู่ห้องบรรทม ยืนสงบชั่วขณะไม่เห็นมีความเคลื่อนไหวใด จึงสาวเท้าเข้าไปอย่างแผ่วเบา

สายตายามกวาดมอง เห็นคลุม (ผ้าห่ม) และพระเขนย (หมอนหนุน) จัดวางพับเรียบร้อย แสดงว่าอ้วงไท้โหวมิได้ประทับบรรทมแม้แต่น้อย จึงหยุดยั้งที่หน้าแท่นบรรทมคลี่อาภรณ์ที่ห่อหุ้มเท้าขาดทั้งสองข้างวางลงบนพื้นหน้าแท่น

ขณะจะหันกายออกจากห้อง พลันเห็นหัวเตียงบรรทม ซึ่งกองสุมคลุมผทมและพระเขนย ปรากฏมุมตำรามุมหนึ่งวาบเข้าสู่ดลองจักษุ ถึงกับใจเต้นระทึกขึ้น ตลบคลุมผทมกวาดตามองแทบโห่ร้องออกมา ที่แท้หัว

เตียงบรรทมจัดวางคัมภีร์สี่เล่ม ล้วนแต่เป็นพระสูตรสี่สิบสองบทอันล้ำค่า

แสดงแน่ชัด เล่มแรกเป็นคัมภีร์ที่ตนเหลือบเห็นขณะเข้าเฝ้าไท้โหวในครั้งแรก อีกสองเล่มเป็นตนและโซะเฮียกทู้เสาะค้นได้จากคฤหาสน์เมี่ยงไป ส่วนเล่มสุดท้ายย่อมเป็นชุ่ยตงนำมาถวาย

อุ้ยเชี่ยวป๋อพลันฉุกคิดขึ้น

'โบราณมีวลีว่า 'ย่างเข้าห้องหับผู้อื่น สมควรหยิบข้าวของติดมือไป' เรามีพระสูตรสี่สิบสองบทอยู่สองเล่ม หากกวาดรวบรวมคัมภีร์อีกสี่เล่มนี้ ไยมิใช่เพิ่มเป็นหกเล่ม?'

ดังนั้น หยิบฉวยพระสูตรสี่สิบสองบททั้งสี่เล่มขึ้นซุกเก็บไว้ในอกเสื้อ จัดแจงคลุมผมทมดีนสู่สภาพเดิม ไม่ทิ้งร่องรอยพิรุธใด คิดหมายออกจากห้อง

ทันใด นอกห้องบรรทมบังเกิดเสียงฝีเท้าดังขึ้น อุ้ยเชี่ยวป๋อสะท้านใจอย่างรุนแรง ครุ่นคิดขึ้น

'แย่แน่ อ้วงไท้โหวกลับมาแล้ว'

หากถาโถมออกไปตอนนี้ ย่อมเผชิญกับฝ่ายตรงข้าม ต่อให้มีอีกสิบชีวิตก็ไม่มีทางรอดได้ ยามคับขันจวนเจียน อุ้ยเชี่ยวป๋อไม่ขบคิดมากความ ทิ้งตัวลงเกลือกกลิ้งร่างไปใต้เตียง เร้นกายตามสัญชาตญาณ ปิดกลั้นลมหายใจมิกล้าระบายออกโดยแรง

ขณะนั้น เสียงฝีเท้าหยุดยั้งที่หน้าประตูห้อง แต่หาได้เข้ามาในบัดดล กลับผลักประตูทีละน้อย อุ้ยเชี่ยวป๋องงงันวูบ พลันบังเกิดความคิดประกายหนึ่งวาบสู่ห้วงสมอง

'หรือผู้มาไม่ใช่อ้วงไท้โหว'

ยามนั้น บังเกิดความสงสัยใคร่อยากรู้อย่างรุนแรง มองลอดใต้แท่นบรรทมออกไป เห็นชายกระโปรงสีเขียววาบเข้าสู่คลองจักษุ เคลื่อนเข้าห้องมาอย่างละลิ่วแผ่วพลิ้ว ปราศจากเสียงผิดปกติแม้แต่น้อย ดูจากฝีเท้าแสดงว่ามีพลังการฝึกปรือมิใช่ชั่ว

อุ้ยเชี่ยวป๋อชักตาขึ้น เห็นผู้มากลับเป็นสตรีนางหนึ่ง คำนวณจากอาภรณ์การแต่งกาย แสดงว่าเป็นนางกำนัลผู้หนึ่ง ต้องครุ่นคิดในใจ

'อ้วงไท้โหวมิได้ใช้สอย นางกำนัลนี้เข้าห้องบรรทมมาในยามวิกาลด้วยเจตนาใด?'

เห็นนางกำนัลนั้นปิดประตูลง สะอึกปราดมายังหน้าโต๊ะทรงพระอักษร หยิบฉวยตำรับตำราหลายเล่มขึ้น กวาดมองตลบหนึ่งแล้ววางลงดังเดิม เบี่ยงกายมาตรวจค้นสถานที่อื่นอีก คล้ายกำลังเสาะหาสิ่งของใด

นางกำนัลชุดเขียวค้นหาชั่วขณะ คล้ายมิพบพานสิ่งที่ต้องการ ต้องยืนลังเลวูบ ยามนั้น นอกห้องพลันบังเกิดซุ่มเสียงหนึ่งดังว่า

"เราจะนอนหลับพักผ่อน ท่านกลับไปเถอะ"

อุ้ยเชี่ยวป้อพอฟัง จดจำออกว่าเป็นสุรเสียงอ้วงไท้โหว ถึงกับใจเต้นระทึกแทบกระดอนจากปาก

นางกำนัลชุดเขียวก็แตกตื่นตระหนกยิ่ง สะท้านขึ้นทั้งร่าง สะอึกปราดมาหน้าแท่นบรรทม ดูท่าทีคิดซุกซ่อนกายอยู่ใต้แท่นบรรทมเช่นกัน

อุ้ยเชี่ยวป้อสมองพองโตแทบระเบิด ลอบร้องในใจ

'มารดาท่านเถอะ ท่านหากมุดกายมาใต้เตียง ชีวิตน้อยๆ ของเราคงจบสิ้นกัน'

แต่ทว่านางกำนัลชุดเขียวคล้ายเห็นใต้แท่นบรรทมพื้นที่จำกัด พลันเปลี่ยนความตั้งใจอย่างกะทันหัน ถลันวูบมาหน้าตู้ฉลองพระองค์ เปิดประตูเบี่ยงกายเข้าไป ปิดลงดังเดิม

ตู้ฉลองพระองค์ใบนี้กว้างใหญ่ยิ่ง จัดบรรจุฉลองพระองค์ชุดต่างๆ กลับเป็นที่ซ่อนกายอันเร้นลับ ได้ยินซุ่มเสียงอีกเสียงหนึ่งดังว่า

"ภายในวังมีคนล่วงรู้ความลับของนางสนม นับว่าไม่ปลอดภัยจริงๆ"

อุ้ยเชี่ยวป้อพอฟังถึงกับตะลึงลานวูบใหญ่ ที่แท้ซุ่มเสียงนี้กลับทุ้มหนักกังวาน เป็นบุรุษเพศชัดๆ มิทราบเป็นใคร ไฉนอยู่ในวังอ้วงไท้โหวด้วย?

แว่วสุรเสียงอ้วงไท้โหวตรัสว่า

"เราย่อมต้องจัดการขันทีน้อยนั้นให้จงได้ มิต้องให้ซือเฮีย (ศิษย์ผู้พี่ที่เป็นบุรุษ) ห่วงใยกังวล"

พลางผลักประตูเข้ามา

อุ้ยเชี่ยวปัอไม่อาจสะกดข่มกลั้นใจ ต้องกวาดตาไปยังหน้าประตู เห็นข้างองค์อ้วงไท้โหวยืนหยัดด้วยนางกำนัลชุดเทานางหนึ่ง ต้องงงงันอีกคราลอบร้องในใจ

'นี่เป็นเรื่องราวใด?'

ได้ยินนางกำนัลชุดเทากล่าวว่า

"เรามุ่งหวังว่าสามารถเป็นเช่นนั้น"

สำเนียงเสียงกล่าวกลับทุ้มหนักกังวาน เป็นสำเนียงบุรุษที่ได้ยินตอนแรก

อ้วงไท้โหวมิตรัสกระไร กวาดพระเนตรมายังห้องบรรทมแวบหนึ่ง พลันตรัสโพล่งว่า

"ตำราบนโต๊ะไฉนวางสลับผิดกัน?... มีคนมาขโมยคัมภีร์"

พลางถลันปราดมาหน้าแท่นบรรทม รื้อตลบคลุมผทม แต่พระสูตรสี่สิบสองบททั้งสี่เล่มล้วนปลาสนาการไปจนไร้ร่องรอย

อ้วงไท้โหวสะท้านวรกายจากนั้นทอดพระเนตรเห็นเท้าขาดทั้งคู่ของลิ้วเฉียบต้องตรัสอย่างแตกตื่น

"นั่นเป็นอะไร?"

นางกำนัลสำเนียงบุรุษนั้นสะอึกเข้าห้องบรรทมมา จุดเทียนไขขึ้น ก้มกายลงหยิบฉวยขึ้นมา กล่าวว่า

"เป็นเท้าของสตรี"

"โอ เป็นเท้าของลิ้วเฉียบ นาง...นางถูกทำร้ายถึงแก่ชีวิตแล้ว"

นางกำนัลชุดเทาแค่นหัวร่อ กล่าวว่า

"เรานับว่ากล่าวมิผิดพลาด นับแต่ความลับของนางสนมรุ่นก่อนถูกพบเห็น มันเกิดเรื่องวุ่นวายขึ้น ลิ้วซือม่วย (ศิษย์ผู้น้องที่เป็นสตรีแซ่ลิ้ว) เสียชีวิตเพราะท่านเป็นต้นเหตุชัดๆ"

อุ้ยเชี่ยวปัอรับฟังจนงงงันวูบ ขบคิดขึ้น

'หรือลิ้วเฉียบเป็นซือม่วยอ้วงไท้โหว'

อ้วงไท้โหวตรัสสอดขึ้น

"ตอนนี้ยังเอ่ยอ้างถึงลิ้วเฉียบไยกัน? ผู้ขโมยคัมภีร์คงเพิ่งจากไป พวกเร

รีบตามเถอะ"

นางกำนัลชุดเทากล่าวว่า

"มิผิด มิแน่ว่าฝ่ายตรงข้ามยังอยู่ในวังนี้"

อ้วงไท้โหวพลันหันพระวรกายกวาดพระเนตรไปยังตู้ฉลองพระองค์ สืบพระบาททีละก้าว คล้ายระแวงต่อตู้ฉลองพระองค์ใบนั้นขึ้นมา

อุ้ยเชี่ยวปัอใจสะท้านปานจะขาดรอน ภายใต้เปลวเทียนระริก ปรากฏประกายมีดวูบวาบอยู่ใต้พื้นดิน ที่แท้อ้วงไท้โหวหัตถ์ขวากุมมีดสั้นวาววับเล่มหนึ่ง คาดว่าพอใช้หัตถ์ซ้ายเปิดตู้ฉลองพระองค์ มีดสั้นในหัตถ์ขวาก็เสือกแทงเข้าไป นางกำนัลที่เร้นกายอยู่ย่อมต้องจบสิ้นชีวิตแล้ว

ชั่วพริบตา อ้วงไท้โหวห่างจากตู้ฉลองพระองค์มิถึงสองเชียะ พลันแว่วเสียงดังโครม ตู้ใบนั้นล้มลงมาเอง กดทับใส่อ้วงไท้โหว

ยามฉุกละหุก อ้วงไท้โหวได้แต่สะกิดพระบาทพลิ้วถอยไปด้านหลัง ภายในตู้พลันปรากฏเครื่องฉลองพระองค์อันแพรวพรายหลากสีปลิวเวียนว่อนออกมาคลุมลงใส่พระพักตร์อ้วงไท้โหว

อ้วงไท้โหวยื่นหัตถ์ออกไขว่คว้า พลันปรากฏชุดฉลองพระองค์อีกกลุ่มหนึ่งลอยละลิ่วถึงเบื้องหน้า จากนั้นได้ยินอ้วงไท้โหวทรงกรีดร้องออกมาอย่างเจ็บปวด ที่แท้อาภรณ์กลุ่มนั้นห่อหุ้มเรือนร่างผู้คน นางกำนัลในตู้ฉลองพระองค์ผลักตู้ล้ม เหวี่ยงชุดฉลองพระองค์ก่อกวนจนอ้วงไท้โหวพระทัยประหวั่นลนลาน จู่โจมคราเดียวประสบผล

นางกำนัลสำเนียงบุรุษนั้น ตอนแรกหาได้ช่วยเหลือ รอจนแว่วสุรเสียงกรีดร้องของอ้วงไท้โหว จึงกราดฟาดฝ่ามือใส่เครื่องฉลองพระองค์กลุ่มนั้น เห็นชุดฉลองพระองค์ปลิวกระจัดกระจาย นางกำนัลชุดเขียวนั้นทะยานออกจากกลุ่มฉลองพระองค์ มือกระชับอาวุธสิ่งหนึ่ง โถมปราดใส่นางกำนัลสำเนียงบุรุษนั้น

นางกำนัลสำเนียงบุรุษสะบัดฝ่ามือออกดังครืนใหญ่ นางกำนัลชุดเขียวถลันเบี่ยงหลบเลี่ยง พลิกแพลงท่าร่างโถมใส่คู่ต่อสู้อีกครา ปฏิกิริยารวดเร็วฉับไวยิ่ง

อุ้ยเชี่ยวป้อเร้นกายอยู่ใต้แท่นบรรทม เพียงเห็นรองเท้าสี่ข้างของคนทั้งสอง นางกำนัลชุดเขียวก็สวมรองเท้าแพรเขียว ส่วนนางกำนัลสำเนียงบุรุษสวมใส่กระโปรงสีเทา รองเท้าสีดำ เห็นรองเท้าเขียวคู่นั้นบัดเดี๋ยวรุก บัดเดี๋ยวถดถอย บางคราทะยานขึ้น บางครั้งละล่ำลง ส่วนรองเท้าดำคู่นั้นปักหลักมั่นบางครั้งสิบเท้าบางคราถอยกายเพียงมิกี่ก้าว

ทั้งสองหักล้างกันอย่างสยดสยอง แต่ปราศจากเสียงอาวุธปะทะกัน แสดงแน่ชัดในมือนางกำนัลสำเนียงบุรุษหามีอาวุธไม่ เพียงสะบัดกราดฟาดฝ่ามือดังครืนครัน

ชั่วครู่ให้หลัง แว่วเสียงดังพึบเบาๆ หนึ่งในสามเล่มเทียนไขบนเชิงเทียนถูกพลังฝ่ามือกรรโชกดับไป อุ้ยเชี่ยวป้อขบคิดขึ้น

'ขอบคุณฟ้าดิน ขอให้เทียนไขอีกสองเล่มก็ดับไปด้วย เราจะฉกฉวยโอกาสหลบหนีจากห้อง'

จริงดังมุ่งหวัง พลังฝ่ามือชุมหนึ่งพอทะลักผ่านเทียนไขอีกเล่มก็ดับวูบ นางกำนัลทั้งสองเพียงหักล้างอย่างเงียบงัน มิว่าผู้ใดก็ไม่กล่าววาจาคล้ายกริ่งเกรงจะสร้างความแตกตื่นแก่บุคคลภายนอก ได้ยินเสียงควับๆ กระทบโสตเศษไม้ของโต๊ะเก้าอี้ปลิวเวียนว่อน อุ้ยเชี่ยวป้อฉุกใจคิดขึ้น

'นางกำนัลสำเนียงบุรุษนี้ มีพลังฝีมือสูงเยี่ยมยิ่ง พลังฝ่ามือพอทะลักผ่านโต๊ะเก้าอี้ล้วนถูกกระแทกแหลกสลาย'

พลันแว่วเสียงอุทานเบาๆ จากนั้นเป็นเสียงดังฉึก คล้ายเป็นอาวุธนางกำนัลชุดเขียวหลุดกระเด็นจากมือปักตรึงใส่เพดานห้อง จากนั้นเท้าทั้งสี่ข้างพลันงอพับล้มลงกับพื้น ต่อสู้กันในระยะประชิดติดพันกัน เมื่อเป็นเช่นนี้ อุ้ยเชี่ยวป้อจึงเห็นถนัดชัดตาขึ้น เห็นมือสี่ข้างของทั้งสองใช้หลักวิชาคว้าจับรุกไล่ต้านรับในรัศมีมิถึงสองเชียะ กระบวนท่าดุร้ายอำมหิตยิ่ง

อุ้ยเชี่ยวป้อกลับร่ำเรียนวิชาคว้าจับได้ช่ำชองมิน้อย ยามนี้เห็นนางกำนัลทั้งสองมีท่วงท่าฉับไว ทุกกระบวนท่ารวบรัดหมดจด ทั้งควักดวงตา บิดลำคอ สกัดคอหอย กระทุ้งทรวงอก สกัดจุด ฟันชีพจร หักข้อมือ กระแทกศอก มีทั้งรุกและรับ มุ่งจู่โจมตำแหน่งที่มิอาจไม่ระวังป้องกัน

ชมดูชั่วขณะ ทั้งสองเริ่มจำแนกความเหลื่อมล้ำต่ำสูงกัน เห็นนางกำนัลสำเนียงบุรุษชุดเทาจู่โจมไปกระบวนท่าหนึ่ง ก็คุกคามจนนางกำนัลชุดเขียวมือไม้ปั่นป่วนเป็นพัลวัน อุ้ยเซี่ยวป๊อชมดูจนใจเต้นระทึกหวั่นไหว เพียงครุ่นคิดขึ้น

'ไฉนเทียนไขเล่มนั้นยังไม่ดับไป?'

ทันใด เปลวเทียนสลัวลงวูบ ได้ยินเสียงสตรีนางหนึ่งดรางเบาๆ รอจนเปลวเทียนสว่างดังเดิม เห็นนางกำนัลชุดเทากดอยู่เหนือร่างนางกำนัลชุดเขียว ใช้ศอกขวาพาดขวางคอหอยนาง มือซ้ายนางกำนัลชุดเขียวถูกกันออกนอกทิศทาง ได้แต่ใช้มือขวาข้างเดียวตะปบทิ่มสกัด แต่ล้วนถูกฝ่ายตรงข้ามคลี่คลายสลาย พร้อมกับกดเค้นคอหอยหนักหน่วงขึ้น เห็นแน่ชัดว่านางกำนัลชุดเขียวต้องถูกบีบเค้นจนขาดใจตายทั้งเป็น

อุ้ยเซี่ยวป๊อครุ่นคิดในใจ

'นางกำนัลสำเนียงบุรุษชุดเทานี้ หลังจากบีบเค้นคู่ต่อสู้เสียชีวิต หากยื่นศีรษะเข้ามาคันหาคัมภีร์ที่ใต้เตียง อุ้ยเซี่ยวป๊อคงต้องกลับกลายเป็นปีศาจแซ่อุ้ย'

ยามนั้นไม่มีเวลาขบคิดมากความ ชดกายแล้วดีดปราดออกจากใต้แท่นบรรทม ชักมีดสั้นประกายคำออกปักทะลวงใส่กลางหลังนางกำนัลสำเนียงบุรุษนั้น

นางกำนัลสำเนียงบุรุษแผดร้องอย่างเจ็บปวด คมมีดปักทะลวงใส่กลางหลังอุ้ยเซี่ยวป๊อพอตวัดข้อมือขึ้นตามสภาวะ ก็กรีดอาภรณ์ขาดกระจุย ปรากฏเป็นบาดแผลยาวเหยียดสายหนึ่ง ท่ามกลางหยาดโลหิตกระเซ็นซ่าน นางกำนัลสำเนียงบุรุษนั้นพลันกระโดดปราดขึ้น หมุนกายพุ่งสองมือออกบีบเค้นคอหอยอุ้ยเซี่ยวป๊อไว้

อุ้ยเซี่ยวป๊อถูกบีบเค้นจนลิ้นปลิ้นจากปาก หน้ามืดวูบวาบ ขวัญกระเจิดกระเจิงจากร่าง นางกำนัลชุดเขียวพลันดีดกายขึ้น ฟันสันมือขวาเฉียงๆ กรีดปาดลงยังแก้มซ้ายนางกำนัลสำเนียงบุรุษนั้น จากนั้นใช้มือซ้ายตะปบผมเผ้าของนาง กระชากมายังด้านหลัง รู้สึกเบาหวิวที่ข้อมือ ผมเผ้าทั่วศีรษะนางกำนัลสำเนียงบุรุษถูกกระชากดึงติดมือออกมา เผยเห็นศีรษะล้านเลี่ยนหัวหนึ่ง

ที่แท้กลับสวมใส่ผมปลอม

นางกำนัลสำเนียงบุรุษชุดเท่า คลายสองมือจากการบีบเค้นอุ้ยเชี่ยวป้อบิดกระตุกไปมา ขดกายเป็นก้อนกลม โลหิตสดๆ ฉีดพุ่งจากกลางหลังดุจน้ำพุ เห็นแน่ชัดว่าไม่มีทางรอดชีวิตได้ นางกำนัลชุดเขียวพลันกล่าวว่า

"ขอบคุณเชี่ยวกงกง (คำยกย่องขันทีน้อย) ที่ช่วยชีวิต"

อุ้ยเชี่ยวป้อผงกศีรษะรับ มิทันระงับขวัญอันแตกตื่นลง ใช้มือซ้ายลูบคลำคอหอยตนเอง ชี้มือขวาไปยังศีรษะล้านเลี่ยนของนางกำนัลสำเนียงบุรุษชุดเทานั้น กล่าวว่า

"นาง...นาง..."

นางกำนัลชุดเขียวกล่าวว่า

"คนผู้นี้เป็นบุรุษ ปลอมแปลงเป็นสตรี ปะปนอยู่ในวัง..."

มิทันขาดคำ นอกประตูบังเกิดซุ่มเสียงดังว่า

"มีคนร้าย!"

กระแสเสียงแหลมเล็ก กลับเป็นขันทีคนหนึ่ง

นางกำนัลชุดเขียวยื่นมือขวาออกรวบร่างอุ้ยเชี่ยวป้อขึ้น ทลายหน้าต่างออกไป สะบัดมือซ้ายวูบ แว่วเสียงแผดร้องโหยหวน ขันทีนั้นถูกอาวุธลับซัดใส่ล้มฟุบลงกับพื้น

นางกำนัลชุดเขียวรวบร่างอุ้ยเชี่ยวป้อวิ่งตะบึงสู่ทิศเหนือ ลดเลี้ยวติดต่อกันสามคราอ้อมอุทยานไม้ดอก มาถึงริมลานเผาสิ่งปฏิกูล จึงวางร่างอุ้ยเชี่ยวป้อลง

อุ้ยเชี่ยวป้อพำนักภายในวังปีเศษ เรือนร่างสูงใหญ่และหนักกว่าตอนแรกที่เข้ามามากนัก นางกำนัลชุดเขียวนี้มีส่วนสัดไล่เลี่ยกับตน เรือนร่างอ้อนแอ้นแน่งน้อย แต่สามารถรวบตนโลดแล่นตะบึงโดยปราศจากท่าทีเหน็ดเหนื่อยกินแรง ยามนี้พอวางอุ้ยเชี่ยวป้อลง อุ้ยเชี่ยวป้อต้องชมเชยว่า

"พลังฝีมืออันยอดเยี่ยม"

สถานที่นี้อยู่ใกล้กับประตูตะวันตก เป็นที่เผาผลาญสิ่งปฏิกูลภายในวัง ยามค่ำคืนจึงเงียบสงัดยิ่ง นางกำนัลชุดเขียวกล่าวว่า

"เชี่ยวกงกงมีนามว่ากระไร?"

"ข้าพเจ้าเชี่ยวกุ่ยจื้อ"

"โอ ที่แท้เป็นเชี่ยวกุ่ยจื้อซึ่งพิชิตเมี่ยงไป ฮ่องเต้ทรงโปรดปรานที่สุด"

อุ้ยเชี่ยวปัอยิ้มเล็กน้อย ตอนอยู่ในห้องบรรทมอ้วงไท้โหว เพียงเหลือบเห็นนางกำนัลนี้แวบหนึ่ง รู้สึกนางอย่างน้อยต้องมีอายุสี่สิบปีจึงกล่าว

"เจ้เจ๊ (พี่สาว) ท่านมีคำเรียกหาว่ากระไร?"

นางกำนัลชุดเขียวลังเลเล็กน้อยจึงกล่าว

"เราท่านเผชิญภัยร่วมกัน ไม่บังควรปกปิดอำพรางท่าน ข้าพเจ้านซ่เทา ผู้คนภายในวังล้วนเรียกหาเป็นเทาเก็งง้อ (นางกำนัลแซ่เทา)"

อุ้ยเชี่ยวปัอส่งเสียงดังอ้อ ได้ยินนางกำนัลแซ่เทากล่าวว่า

"เรา...เราสังหารไท้โหว เรื่องนี้คงปั่นป่วนวุ่นวาย รอสักครู่ต้องปิดประตูวังตรวจค้นขนานใหญ่ เราต้องออกจากวังในบัดดล สหายน้อยโอกาสหน้าพบกันใหม่"

อุ้ยเชี่ยวปัอครุ่นคิดในใจ

'ไท้โหวหากเสียชีวิตจริง เราคงปลอดภัยไร้อันตราย เพียงแต่หากปิดประตูวังตรวจค้นขนานใหญ่ คงพบเห็นปิงอี่และมกเกี่ยมพิ้งแน่นอน แล้วนี่จะทำอย่างไร?'

ยามนั้น ด้านทิศใต้บังเกิดเสียงม้าล่อดังขึ้นหลายครา จากนั้นทั่วสี่ทิศแปดทางล้วนย่ำม้าล่อดังระรัวเป็นสัญญาณแจ้งเภทภัย ราชองครักษ์และขันทีทั้งหมดต้องปฏิบัติการเคลื่อนไหว

นางกำนัลแซ่เทาโพล่งว่า

"พวกเราไม่สามารถหลบหนีออกไปแล้ว ท่านแสร้งไปช่วยจับกมคนร้าย เราจะกลับห้องพำนัก"

ยื่นแขนซ้ายออกรวบเอวอุ้ยเชี่ยวปัอพุ่งปราดไปยังทิศเหนือ ชั่วครู่ให้หลังจึงวางร่างอุ้ยเชี่ยวปัอกำชับเบาๆ

"ระวังด้วย"

จบคำ หันกายเร้นหายไปในมุมตึก

อุ้ยเชี่ยวปัอห่วงใยกังวลปิงอี่และมกเกี่ยมพิ้ง รีบวิ่งตะบึงไปยังห้องหับที่พวกนางซุกซ่อนเร้นกาย ได้ยินเสียงย่ำม้าล่อยิ่งมายิ่งเร่งร้อน ซุ่มเสียงผู้คนพลุกพล่านสับสน

อุ้ยเชี่ยวปัอโถมตรงเข้าห้องหับนั้น ปากร้องว่า

"เป็นเราเอง"

มกเกี่ยมพิ้งกล่าวอย่างร้อนรุ่ม

"ทั้งหมดรัวม้าล่อไยกัน? คิดคร่ากุมพวกเราหรือ?"

อุ้ยเชี่ยวปัอกล่าวว่า

"ไม่ ยังคงกลับห้องหับเรา จะปลอดภัยกว่า"

"กลับห้องของท่าน พวกเรา...ฆ่าคนแล้ว..."

อุ้ยเชี่ยวปัอสอดคำขึ้น

"มิต้องกลัว ฝ่ายตรงข้ามมิอาจทราบได้ รีบไปเถอะ"

ก้มกายประคองปิงอี่ขึ้น ฉุดลากมกเกี่ยมพิ้งถาโถมออกไป

ทั้งสามโลดแล่นชั่วขณะ เห็นที่ด้านข้างปรากฏราชองครักษ์หลายคนฮือโหมมา ราชองครักษ์ที่นำหน้าชูดบเพลิง ตวาดว่า

"เป็นผู้ใด?"

อุ้ยเชี่ยวปัอร่ำร้องตอบว่า

"เป็นเรา เกิดเรื่องใดหรือ?"

ราชองครักษ์นั้นเห็นเป็นอุ้ยเชี่ยวปัอ รีบกล่าวอย่างนอบน้อม

"กุ่ยกงกง ฟังว่าในวังไท้โหวเกิดเรื่องขึ้น"

"อย่างนั้นพวกท่านรุดไปก่อน เราจะติดตามไป"

ราชองครักษ์นั้นน้อมกายรับคำ ชักนำพวกพ้องเร่งรุดไป มกเกี่ยมพิ้งระบายลมหายใจ กล่าวว่า

"พวกมันคล้ายเกรงกลัวท่านยิ่ง เมื่อครู่ข้าพเจ้าเข้าใจว่าจบสิ้นกันเสียอีก"

อุ้ยเชี่ยวปัอคิดสัพยอกสักหลายคำ แต่หวนนึกถึงเหตุการณ์ค่ำคืนนี้ มิทราบมีผลสรุปอย่างไร ยามว้าวุ่นหวั่นไหว มิอาจกล่าววาจาสัพยอกใดได้ ระหว่างทาง พบพานราชองครักษ์อีกขบวนหนึ่ง ดีที่ปิงอี่และมกเกี่ยมพิ้งล้วน

ผลัดเปลี่ยนชุดชันที เหล่าทหารองครักษ์จิตใจตื่นเต้นตึงเครียด มิว่าผู้ใดก็ไม่สังเกตสนใจ

เมื่อกลับถึงที่พำนัก อุ้ยเชี่ยวป้อกำชับว่า

"พวกท่านรออยู่ที่นี้ อย่าได้ผลัดเปลี่ยนอาภรณ์เด็ดขาด"

จบคำ หมุนกายออกจากประตู ลั่นกุญแจปิดตาย สาวเท้าก้าวปราดไปยังห้องบรรทมคังฮี

ดังฮีทรงสดับฟังเสียงม้าล่อ ฉลองพระองค์อย่างรีบเร่ง พอทอดพระเนตรอุ้ยเชี่ยวป้อเข้ามา รีบตรัสถามว่า

"ไท้โหวปลอดภัยดีหรือไม่? เกิดเรื่องใดกัน?"

อุ้ยเชี่ยวป้อกล่าวว่า

"ไท้โหวบัญชากระหม่อมกลับห้องพักก่อน พรุ่งนี้ค่อยขนย้ายข้าวของเข้าวังมิคาดในวังไท้โหวกลับเกิดเรื่องขึ้น ตอนนี้กระหม่อมไม่ทราบชัด"

"อย่างนั้นติดตามเราไปเข้าเฝ้าไท้โหวกัน"

ตรัสจบ เปิดพระทวารเสด็จออกไป

ดังฮีพอเสด็จจากห้องบรรทม เหล่าขันทีราชองครักษ์ก็ติดตามถวายความอารักขาเป็นกลุ่มใหญ่ โคมตะเกียงสิบกว่าดวงสาดส่องสว่างไสว

รุดหน้ามิกี่วา ปรากฏราชองครักษ์สองคนรุดมากราบทูลว่า

"คนร้ายบุกรุกวังไท้โหว ทำร้ายขันทีผู้หนึ่งและนางกำนัลนางหนึ่งถึงแก่ชีวิต"

ดังฮีรีบตรัสถามว่า

"ไท้โหวตกพระทัยบ้างหรือไม่?"

"ตอนนี้ท่านหัวหน้าควบคุมแช่ตอนำกำลังรายล้อมวังไว้อย่างแน่นหนา ถวายความอารักขาไท้โหวอย่างเข้มงวด"

ชั่วพริบตา บรรลุถึงวังไท้โหว เห็นจุดคบเพลิงโดมไฟเจิดจ้าคุจกลางวัน ราชองครักษ์หลายร้อยคนยืนเรียงรายรักษาการณ์ อย่าว่าแต่ศัตรูภายนอก ต่อให้มุสิกตัวหนึ่งก็มิอาจมุดผ่านเข้าไป เหล่าราชองครักษ์พอพบเห็นดังฮี ล้วนคุกเข่าลง ดังฮีโบกพระหัตถ์เล็กน้อย สาวพระบาทเข้าวังไป

อุ้ยเซี่ยวป้อเลิกม่านประตูดังฮีจึงเสด็จเข้าไปทอดพระเนตรตู้ฉลองพระองค์โต๊ะทรงพระอักษรล้มเสียหาย โลหิตไหลหลั่งเนืองนอง ฟุบไว้ด้วยซากศพสองซาก พระทัยถึงกับเต้นระทึกขึ้น ตรัสเรียกว่า

"ไท้โหว..."

บนแท่นบรรทมบังเกิดซุ่มเสียงหนึ่งดังว่า

"เป็นฮ่องเต้หรือ? เรามิเป็นไร"

กลับเป็นสุรเสียงอ้วงไท้โหว ความตื่นตระหนกของอุ้ยเซี่ยวป้อคราวนี้ใหญ่หลวงนัก ครุ่นคิดขึ้น

'ที่แท้อ้วงไท้โหวยังไม่เสียชีวิต นางมิเป็นไร เรากลับต้องตายแน่นอน'

ยามนั้นหันกายหมายหลบหนี แต่นอกประตูยืนเรียงรายด้วยราชองครักษ์แน่นขนัด ไปได้มิถึงสามก้าวคงต้องถูกคร่ากุมกลับมา รู้สึกเข่าอ่อนระทวยส่ายร่างโงนเงนแทบล้มลง

ดังฮีสาวพระบาทถึงหน้าแท่นบรรทม ตรัสว่า

"ไท้โหว หม่อมฉันอารักขาไม่เข้มงวด กลับสร้างความแตกตื่นตกพระทัยแก่ท่านผู้เฒ่า"

"มิมี...ใด เป็นชันทีผู้หนึ่งทุ่มเถียงกับนางกำนัล ต่อสู้กันจนเสียชีวิต พระองค์ออกไปเถอะ สลายกำลังราชองครักษ์ไปด้วย"

ดังฮีตรัสสั่งว่า

"รีบเบิกตัวแพทย์หลวง มาตรวจพระอาการอ้วงไท้โหว"

อุ้ยเซี่ยวป้อเร้นกายอยู่เบื้องหลังดังฮี มิกล้าส่งเสียงขานรับ เกรงว่าพอเอ่ยปาก อ้วงไท้โหวจะสดับฟังออกได้ยิน อ้วงไท้โหวตรัสว่า

"มิต้องแล้ว เราหลับพักผ่อนสักครู่ก็เป็นปกติเอง อย่าได้...อย่าได้เคลื่อนย้ายซากศพทั้งสอง พระองค์รับสั่งทั้งหมดจากไปเถอะ"

สุรเสียงแผ่วล้า แสดงว่ารับบาดเจ็บมิน้อย

ดังฮีทรงห่วงใยยิ่ง แต่มิกล้าขัดพระราชประสงค์อ้วงไท้โหว คำนวณจากสภาพการณ์ อ้วงไท้โหวไม่ประสงค์ก่อกวนเรื่องราวลุกลาม แม้แต่ซากศพก็มิอนุญาตให้เคลื่อนย้าย ได้แต่ทูลลาออกจากวัง

อุ้ยเซี่ยวป้อนับว่ารอดพ้นจากห้วงความตาย แต่เข่ากลับอ่อนระทวย ต้องก้าวเดินอย่างแช่มช้า ดังฮีก้มพระพักตร์สาวพระบาทชั่วขณะ จึงเงยพระพักตร์ขึ้น ทอดพระเนตรพบอุ้ยเซี่ยวป้อตามติดอยู่ด้านหลัง ดังนั้นตรัสถามว่า

"ไท้โหวรั้งเจ้าไว้ เจ้าไฉนติดตามมา?"

อุ้ยเซี่ยวป้อครุ่นคิด จะอย่างไรพรุ่งนี้เช้าตนก็หลบหนีออกจากวัง จึงกล่าว

"เมื่อพลบค่ำไท้โหวตรัสว่าไม่ต้องการพบชันที ตอนนี้ไท้โหวไม่สบายพระทัย ยังคงอย่าได้กรายใกล้"

ดังฮีผงกพระพักตร์ เมื่อกลับถึงห้องบรรทม ทรงสาวพระบาทไปมา ชั่วครู่ให้หลังพลันตรัสถามว่า

"เซี่ยวกุ่ยจื้อ เจ้าเข้าใจว่าชันทีและนางกำนัลนั้นไฉนต่อสู้กันจนเสียชีวิต?"

"กระหม่อมคาดคะเนไม่ออก นางกำนัลและชันทีภายในวังมักมีอารมณ์ร้อนแรง ทุ่มเถียงต่อยตีกันเสมอ"

ดังฮีผงกพระพักตร์รับทราบ เปิดกล่องทองที่หัวแท่นบรรทม หยิบฉวยขนมหวานออกมาสองก้อน ตรัสอย่างยิ้มแย้ม

"วุ่นวายครึ่งค่อนวัน คงหิวโหยกระมัง?"

พลางยื่นส่งขนมหวานให้ อุ้ยเซี่ยวป้อยื่นสองมือรับมา ขบคิดในใจ

'ภายในวังไท้โหวหลบซุกซ่อนบุรุษเพศ อาจมีสักวันนางบังเกิดจิตประทุษร้ายฮ่องเต้ ฮ่องเต้ทรงพระเมตตาเรา ยึดถือเป็นเช่นพระสหาย เราหากไม่กราบทูลให้พระองค์ระมัดระวัง ออกจะขาดคุณธรรมน้ำมิตรไป'

ขบคิดถึงตอนนี้ ต้องบังเกิดความสลดหดหู่ น้ำตาทะลักจากเบ้ามา

ดังฮียื่นพระหัตถ์มาตบไหล่อุ้ยเซี่ยวป้อเบาๆ ตรัสว่า

"เป็นไร? หรือเจ้าต้องการอยู่ร่วมกับเรา? อย่างนั้นอีกหลายวันให้หลังเราจะทูลขอให้โหวเอง ซึ่งความจริงเราก็ไม่อาจตัดใจปล่อยให้เจ้าจากไป"

อุ้ยเชี่ยวป้อพลุ่งพล่านดาลใจยิ่ง ครุ่นคิดขึ้น

'เราสมควรบอกสภาพความจริงออกไป จากนั้นแม้ต้องตายก็หาพรั่นพรึงไม่'

วางขนมหวานทั้งสองก้อนลงบนโต๊ะ กุมพระหัตถ์ดังฮีไว้ กล่าวเสียงสั่นระริก

"เชี่ยวเฮี้ยงจื้อ ข้าพเจ้าขอเรียกหาพระองค์เป็นเชี่ยวเฮี้ยงจื้ออีกคำได้หรือไม่?"

ดังฮีแย้มพระโอษฐ์พลางตรัสว่า

"ย่อมได้ เราบอกแต่แรกแล้วว่า หากปราศจากบุคคลภายนอกปะปนอยู่ พวกเราจะคบหาเฉกเช่นตอนแรก"

"ข้าพเจ้ามีความลับยิ่งใหญ่ประการหนึ่ง คิดบอกต่อสหายสนิทเชี่ยวเฮี้ยง-จื้อ แต่หาใช่กราบทูลต่อฮ่องเต้ พระองค์หากคิดตัดศีรษะ ข้าพเจ้าก็ยินยอม"

ดังฮียังไม่ตระหนักว่าเป็นเรื่องราวใด ในพระทัยกษัตริย์หนุ่มกลับทรงรู้สึกสนุกสนานยิ่ง รีบฉุดลากอุ้ยเชี่ยวป้อทรุดนั่งลงที่ขอบแท่นบรรทม ตรัสว่า

"รีบบอกมา เราไยต้องตัดศีรษะเจ้า สหายไหนเลยสังหารสหายได้?"

อุ้ยเชี่ยวป้อสูดลมหายใจลึกๆ กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าหาใช่เชี่ยวกุ่ยจื้อ มิใช่ขันทีแท้จริง เชี่ยวกุ่ยจื้อที่แท้จริงข้าพเจ้าฆ่าทิ้งแล้ว"

ดังฮีสะท้านพระทัยวูบ ตรัสโพล่งว่า

"อะไร?"

อุ้ยเชี่ยวป้อจึงบอกเล่าชาติกำเนิดตนเอง ต่อมาถูกคร่ากุมเข้าวัง แพร่พิษทำร้ายควงตาไฮ้เล่ากงบอดสนิท แอบอ้างปลอมเป็นเชี่ยวกุ่ยจื้อออกไป ดังฮีพอสดับฟังถึงตอนนี้ ต้องตรัสว่า

"ที่แท้เจ้ามิใช่ขันที แต่สังหารเชี่ยวกุ่ยจื้อสวมรอยแทน นั่นก็หาเป็นไรไม่"

"ยังมี ข้าพเจ้าได้ยินความลับเกี่ยวกับไท้โหวหลายประการ"

จากนั้น บอกเล่าคำตอบโต้ระหว่างอ้วงไท้โหวกับไฮ้เล่ากงเมื่อคราก่อนไป

ดังฮีพอสดับฟังว่าพระบิดาซุ่นตี่หาได้สวรรคตกลับทรงผนวชที่วัดเช็งเลี้ยงยี่ภูเขาโง้วไท้ซัว ถึงกับทั้งตระหนกทั้งปลื้มพระทัย ตรัสเสียงสั่นระรัว

"พระบิดายังมีชีวิตอยู่...นับว่าประเสริฐเลิศยิ่ง"

ที่แท้ตอนนั้น ดังฮีและผู้คนทั่วไปเข้าใจว่ากษัตริย์ซุ่นตี่เสด็จสวรรคต สำหรับเรื่องทรงผนวช ในโลกมีผู้คนล่วงรู้ไม่กี่คน

อ้ยเซี่ยวป้อยังถ่ายทอดคำตอบโต้ระหว่างอ้วงไท้โหวกับไฮ้เล่ากงไปอย่างละเอียด ดังฮีพอทรงสดับฟังว่านางสนมเจ็งฮุยและพระชนนีของพระองค์ ล้วนถูกฝ่ามือสำลีละลายกระดูกทำร้ายถึงแก่ชีวิต พระวรกายถึงกับสั่นสะท้าน ตรัสโพล่งว่า

"เจ้าไฉนรอถึงบัดนี้ค่อยบอกต่อเรา?"

"เรื่องนี้มีความสำคัญใหญ่หลวง ไหนเลยกล้ากล่าวเหลวไหล? แต่วันพรุ่งข้าพเจ้าต้องหลบหนีออกจากวัง หวนนึกถึงพระองค์อยู่ในพระราชวัง นับว่าเปี่ยมอันตราย จึงมิกล้าปกปิดสืบไป"

"เจ้าไฉนต้องออกจากวัง?"

อุ้ยเซี่ยวป้อจึงบอกเล่าเหตุการณ์ที่อ้วงไท้โหวบัญชาซุ่ยตง ลิ้วเฉียบ และเหล่าขันทีมาหมายประทุษร้ายตน พร้อมกับบ่งบอกศักดิ์ศรีแท้จริงของนางกำนัลที่เสียชีวิตในห้องบรรทมว่าเป็นซือเฮียอ้วงไท้โหว แต่กลบเกลื่อนว่าถูกอ้วงไท้โหวฆ่าทิ้ง หาได้พาดพิงถึงนางกำนัลแซ่เทาไม่ ดังฮีต้องตรัสอย่างครุ่นคิดว่า

"คนผู้นี้เป็นซือเฮียไท้โหว อย่างนั้นมันปะปนอยู่ภายในวังด้วยจุดประสงค์ใด?"

"ข้าพเจ้าก็ขบคิดไม่เข้าใจ"

"เจ้าเบิกตัวตอสั้งเข้ามา"

อุ้ยเซี่ยวป้อรับคำ สั่งเบิกตัวตอสั้ง ผู้ควบคุมราชองครักษ์ตอสั้งพอเห็นภายในวังเกิดเรื่องซ้ำซ้อน ถึงกับกริ่งเกรงว่าจะถูกถอดจากตำแหน่ง ยามนั้นรีบเข้าห้องบรรทมมา

ดังฮีตรัสว่า

"ในวังไท้โหวมิมีเรื่องใด ให้ถอนกำลังราชองครักษ์กลับมา"

ตอสั่งรับคำ กราบบังคมทูลลาไปถ่ายทอดคำสั่ง ดังฮีทรงสอบถามปัญหาที่คลางแคลงพระทัยต่ออุ้ยเชี่ยวปัออีกหลายประการ คาดว่าราชองครักษ์คงถอนกำลังไปจนหมดสิ้น จึงตรัสว่า

"เชี่ยวกุ่ยจื้อ เราสองจะลอบเร้นไปยังวังไท้โหวสืบเสาะความลับดู"

จากนั้นผลัดเปลี่ยนเป็นชุดลำลอง ฉลองพระบาทเบาบาง ออกจากทวารห้องบรรทมมา ชักนำอุ้ยเชี่ยวปัอมาถึงอุทยานกลางสวน ทอดพระเนตรเห็นรอบบริเวณเงียบสงัดปราศจากเงาร่างผู้คน จึงเร้นพระวรกายถึงใต้พระแกล (หน้าต่าง) ของห้องบรรทม

ได้ยินอ้วงไท้โหวกระแอมไอ เปลวเทียนภายในห้องสว่างวูบวาบ สาดต้องพระแกลกระดาษ ชั่วครู่ให้หลังแว่วเสียงนางกำนัลนางหนึ่งดังว่า

"ไท้โหว เย็บเรียบร้อยแล้ว"

"อึมม์ บรรจุซากศพ...ซากศพนางกำนัลนี้ไปในถุง"

"อย่างนั้นซากศพขันทีเล่า?"

อ้วงไท้โหวตรัสอย่างมิพอพระทัย

"เราสั่งเจ้าบรรจุซากศพนางกำนัล เจ้าถามถึงขันทีไยกัน?"

นางกำนัลรีบรับคำ จากนั้นเป็นเสียงวัตถุชูดลากกับพื้นดิน ดังฮีมิอาจสะกดพระทัยได้ ใช้พระดรรชนีจุ่มพระเขฬะ (น้ำลาย) แตะพระแกลกระดาษเป็นรูรูหนึ่ง ทาบพระเนตรมองเข้าไป ทอดพระเนตรม่านพระสูตร (มุ้ง) ของอ้วงไท้โหวปล่อยห้อยลง

ที่หน้าแท่นบรรทม ปรากฏนางกำนัลนางหนึ่งกำลังยัดเยียดซากศพซากหนึ่งไปในถุงผ้าขนาดใหญ่ ซากศพนั้นสวมชุดนางกำนัล แต่ศีรษะกลับล้านเลี่ยน ปราศจากผมเผ้าแม้สักเส้นเดียว จากนั้นนางกำนัลอายุเยาว์หยิบฉวยผมปลอมบนพื้นขึ้น ยัดเยียดไปในถุงผ้าเช่นกัน กล่าวว่า

"ไท้โหว บรรจุเรียบร้อยแล้ว"

"เจ้าเคลื่อนย้ายถุงผ้าใบนี้ไปริมบึงบัว ถ่วงหินไปในถุงผ้าสี่ก้อน ใช้เชือก

มัดปากถุงไว้ จากนั้นผลักลงในสระ อย่าได้ถูกผู้คนพบเห็น"

นางกำนัลรับคำ ลากถุงผ้าใบนั้นออกมายังกึ่งกลางสวน ดังฮีทรงดำริขึ้น

'เชี่ยวกุ่ยจื้อบอกว่า นางกำนัลผู้ตายเป็นบุรุษเพศ คาดว่ามิผิดพลาด ความนี้คงมีเลศนัยเคลือบแฝงไท้โหวจึงใช้ให้ถ่วงซากศพลงในบึงลบล้างร่องรอย'

ชั่วครู่ให้หลังได้ยินเสียงตูม ถุงผ้าที่บรรจุซากศพถูกผลักลงในบึงบัว จากนั้นนางกำนัลจึงหวนกลับห้องบรรทม อุ้ยเชี่ยวป้อที่นอกพระแกลฟังออก แต่แรกว่านางคือนางกำนัลน้อยลุ่ยชอ แต่ดังฮีไม่ทรงทราบ

อ้วงไท้โหวตรัสถามว่า

"เสร็จแล้วกระมัง?"

ลุ่ยชอตอบว่า

"เสร็จแล้ว"

"ที่นี้ความจริงมีซากศพสองซาก ไฉนสาบสูญไปซากหนึ่ง? พรุ่งนี้หากมีคนถามถึง เจ้าจะตอบว่าอย่างไร?"

ลุ่ยชอพลันบังเกิดปฏิภาณวูบ กล่าวว่า

"บ่าวจะบอกว่าเห็นนางกำนัลที่ตายไปพลันลุกขึ้นที่แท้นางเพียงรับบาดเจ็บหาได้เสียชีวิต ค่อยๆ สาวเท้าจากไป ตอนนั้น...ตอนนั้นไท้โหวเข้าบรรทมแล้ว บ่าวจึงมิกล้าส่งเสียงผิดปกติ"

"อิมม์ ประเสริฐแท้"

ดังฮีและอุ้ยเชี่ยวป้อรออยู่ชั่วขณะ มิได้ยินอ้วงไท้โหวตรัสกระไร คาดว่าคงเข้าบรรทม จึงล่าถอยจากมา กลับมายังห้องบรรทมดังฮี

ดังฮีเพ่งพระเนตรจับจ้องอุ้ยเชี่ยวป้อชั่วขณะ พลันปรบพระหัตถ์คราหนึ่ง ปรากฏราชอครักษ์สองคนสาวเท้าถึงหน้าประตู ดังฮีตรัสเบาๆ

"มีเรื่องเร้นลับประการหนึ่ง คิดใช้พวกเจ้าไปกระทำ ในบึงบัวกลางอุทยานอ้วงไท้โหว มีถุงผ้าขนาดใหญ่ใบหนึ่ง พวกเจ้าไปงมหามา ตอนนี้ไท้โหวเข้าบรรทมแล้ว พวกเจ้าหากส่งเสียงผิดปกติ ระวังศีรษะจะถูกปลิดปลง"

ราชองครักษ์ทั้งสองรับคำ กราบบังคมทูลลา ครู่ใหญ่ให้หลัง ราช-องครักษ์สองคนนั้นก็แบกถุงผ้าขนาดใหญ่เปียกชุ่มโชกใบหนึ่งเข้ามา ดังฮี

บัญชาให้วางลง โบกพระหัตถ์ให้ทั้งสองล่าถอยไป

อุ้ยเชี่ยวป้อก็ปิดประตู แก้เชือกที่ปากถุงออก เห็นซากศพนั้นมีลูกกระเดือก ทรวงอกแบนราบ ย่อมเป็นบุรุษเพศ มิหนำซ้ำกล้ามเนื้อบึกบึน เส้นเอ็นพองโตเป็นลักษณะของการฝึกปรือวิชามีเป็นเวลานานปี ดูจากสภาพการณ์คนผู้นี้ปลอมเป็นนางกำนัลไม่นานนัก มิเช่นนั้นด้วยสารรูปของมัน แม้เป็นบุรุษยังอัปลักษณ์ไป ไหนเลยสามารถปลอมเป็นนางกำนัลโดยไม่ถูกพบเห็นได้?

อุ้ยเชี่ยวป้อกล่าวว่า

"ไท้โหว..."

ดังฮึกระซากสุรเสียงว่า

"ไท้โหวอันใด? นางทำร้ายพระมารดาเรา เป็นที่โทมนัสของพระบิดา ทรงออกผนวช มีโทษทัณฑ์ความผิดอย่างมหันต์"

ยามนั้น คิดตระเตรียมตัวราชองครักษ์คร่ากุมนางมา แต่แล้วทรงดำริขึ้น

'เยี่ยงนั้นออกจะวู่วามไป เราสมควรชักชวนเชี่ยวกุ่ยจื้อเดินทางสู่โง้วไท้-ซัว สะสางสภาพความจริง แต่เราหากคิดเสด็จออกจากวัง เกรงว่าต้องเตรียมการล่วงหน้าหลายเดือน มีปัญหายุ่งยากมากหลาย'

ดังนั้นตรัสว่า

"เชี่ยวกุ่ยจื้อ พรุ่งนี้เช้าเจ้าก็เดินทางสู่ภูเขาโง้วไท้ซัว หากพระบิดาประ-ทับในวัดเช็งเลี้ยงยี่จริงเราจะติดตามไป ระหว่างนี้ต้องหาทางจัดการไท้โหวก่อน"

อุ้ยเชี่ยวป้อรู้สึกดังฮึเมื่อทรงตกลงพระทัยจัดการอ้วงไท้โหว ตนสมควรเดินทางสู่ภูเขาโง้วไท้ซัว จึงกล่าว

"ข้าพเจ้าขอน้อมรับราชโองการ"

"ตามกฎของราชวงศ์เช็งเรา นอกจากตามเสด็จแล้ว ชันทีไม่อาจออกจากนครหลวง นับแต่นี้เจ้าอย่าได้เป็นขันทีอีก อิมม์ เราจะรับสั่งต่อบุคคลอื่นว่าเจ้าความจริงเป็นราชองครักษ์ เพราะเพื่อพิชิตเมี่ยงไปจึงปลอมเป็นขันที บัดนี้ปฏิบัติหน้าที่สำเร็จ มิจำเป็นต้องปลอมแปลงสืบไป เชี่ยวกุ่ยจื้อ ภายหน้าเจ้าก็ศึกษาหนังสือบ้าง เราจะแต่งตั้งเจ้าเป็นขุนนาง"

"วิเศษแท้ เพียงแต่ข้าพเจ้าพอเห็นตำรับตำราก็ปวดเศียรเวียนเกล้าขึ้นมา"

ดังฮีประทับลงที่หน้าโต๊ะทรงพระอักษร ดำริชั่วขณะจึงตวัดพู่กันทรงพระอักษรว่า

'มีพระราชโองการ แต่งตั้งรองผู้ดูแลราชองครักษ์ประดับยศคลุมแพรเหลืองอุ้ยเชี่ยวปัอ รุดสู่ภูเขาโง้วไท้ซัว ปฏิบัติหน้าที่ส่วนประองค์ ขุนนางฝ่ายบุ๋นและบู๊ทุกมณฑล ควรให้ความร่วมมือทุกประการ'

จากนั้นประทับตราฮ่องเต้ ยื่นส่งต่ออุ้ยเชี่ยวปัอ ตรัสว่า

"เราแต่งตั้งตำแหน่งหน้าที่แก่เจ้า เจ้าลองชมดูเถอะ"

อุ้ยเชี่ยวปัอเบิ่งตาจนกลมกว้างเพียงรู้จักแต่ชื่อตนเองและคำ 'เขา' 'บุ๋น' 'ซัว' รวมหกคำต้องสั่นศีรษะ กล่าวว่า

"ข้าพเจ้ามิทราบว่าเป็นตำแหน่งใด

ดังฮีแย้มพระโอษฐ์เล็กน้อย ท่องดำรัสให้ฟังเที่ยวหนึ่ง อุ้ยเชี่ยวปัอแลบลิ้นออกมา กล่าวว่า

"ถึงกับเป็นรองผู้ดูแลราชองค์รักษ์ ยังประดับยศคลุมแพรเหลืองนับว่าใหญ่โตนัก"

"บอกกับเจ้า ตอส้งแม้ดำรงตำแหน่งผู้ดูแลราชองครักษ์ ยังมิได้ประดับยศคลุมแพรเหลือง เพียงแต่เจ้าอายุยังเยาว์ ต้องค่อยๆ เลื่อนตำแหน่งขึ้นไป"

หยุดเล็กน้อยจึงตรัสกำชับว่า

"การเดินทางคราวนี้ ต้องระมัดระวังให้มากไว้ พระราชโองการฉบับนี้หากมิถึงคราจำเป็น อย่าได้แสดงต่อผู้คน บัดนี้เจ้าไปเถอะ"

อุ้ยเชี่ยวปัอจึงกราบบังคมทูลลา ครุ่นคิดขึ้น

'ทารกหญิงทั้งสองคงร้อนรุ่มใจนัก'

เห็นขอบฟ้าบูรพารุ่งสางรำไร จึงมุ่งตรงมายังที่ซึ่งปิงอี่และมกเกี่ยมพิงเร้นกายอยู่ ผลักประตูเข้าไปอย่างแผ่วเบา พบเห็นดรุณีทั้งสองแอบอิงกันพิงผนังห้อง

ปิงอี่หาได้หลับไหล กล่าวเบาๆ

"ท่านกลับมาแล้ว?"

อุ้ยเซี่ยวป๊อกล่าวว่า

"ทุกเรื่องราวเสร็จสมอารมณ์หมาย พวกเราออกจากวังกันเถอะ"

มกเกี่ยมพิ้งตื่นจากภวังค์เคลิ้มหลับ กล่าวว่า

"ซือเจ้าห่วงใยกังวลยิ่ง กริ่งเกรงว่าท่านประสบอันตรายใด"

"ข้าพเจ้าไม่เป็นไร"

ยามนั้นได้ยินเสียงระฆังย่ำเป็นจังหวะ ประตูวังเปิดออก ขุนนางฝ่ายบุ๋นและบู๊ทยอยเข้าวังมารอเข้าเฝ้าฮ่องเต้ อุ้ยเซี่ยวป๊อจุดเทียนไขขึ้น เห็นอาภรณ์การแต่งกายทั้งสองหามีสิ่งผิดปกติใด จึงกล่าว

"สองท่านงดงามคมคายไป ยังคงถูกทาฝุ่นละอองหรือดินโคลนลงบนใบหน้าเถอะ"

มกเกี่ยมพิ้งรู้สึกมิยินยอมพร้อมใจ แต่เห็นปิงอี่ยื่นมือปาดฝุ่นละอองตามพื้นดินถูทาตามใบหน้า จำต้องปฏิบัติตาม

อุ้ยเซี่ยวป๊อแก้ห่อผ้าประจำตัวออก ห่อรวมพระสูตรสี่สิบสองบทที่ชโมยจากอ้วงไท้โหวทั้งสี่เล่มลงไปด้วย ล้วงปิ่นเงินอันนั้นออก ยื่นส่งต่อปิงอี่ กล่าวว่า

"เป็นปิ่นอันนี้กระมัง?"

ปิงอี่หน้าแดงวูบ ยื่นมือรับมา กล่าวว่า

"ท่านเสี่ยงอันตรายออกจากที่ซ่อน ที่แท้...ที่แท้เพราะเพื่อนำปิ่นเงินอันนี้มาให้กับเรา"

พลันบังเกิดความสำนึกตื้นตันจนน้ำตาคลอหน่วย อุ้ยเซี่ยวป๊อยิ้มเล็กน้อยครุ่นคิดขึ้น

'นี่เรียกว่าประกอบคุณความดี ต้องได้รับกุศลสนอง หากไม่ไปหยิบฉวยปิ่นเงินอันนี้ คงมิได้พระสูตรสี่สิบสองบทอีกสี่เล่ม และถูกแต่งตั้งเป็นรองผู้ดูแลราชองครักษ์'

ครั้นแล้ว ชักนำตรุณีทั้งสองออกทางประตูหลัง ตอนนั้นท้องฟ้ายังไม่รุ่งสางสว่าง ราชองครักษ์ที่เฝ้ารักษาประตูเห็นกุ่ยกงกงนำขันทีสองคนออกจากวังนอกจากประจบสอพลอ ผู้ใดกล้าเอ่ยปากถามไถ่มากความ?

ปิงอี่พอออกนอกพระราชวังไปได้สิบกว่าวา เหลียวหน้ามองประตูวังนวบ

หนึ่ง บังเกิดความรู้สึกพลุ่งพล่านสับสน คล้ายถือกำเนิดใหม่ก็ปาน

อุ้ยเชี่ยวปัอว่าจ้างเกี้ยวจากริมถนนสามคัน สั่งให้แบกหามไปยังปากตรอกที่ตั้งสาขาสมาคมฟ้าดิน พอลงจากเกี้ยวจึงกล่าว

"ตำหนักตระกูลมกท่านออกจากเมืองตั้งแต่เมื่อวานแล้ว เราต้องหารือกับเหล่าสหายว่าสมควรส่งพวกท่านไปที่ใด?"

ตนเมื่อดำรงตำแหน่งรองผู้ดูแลราชองครักษ์รู้สึกเติบใหญ่เจริญวัยขึ้นกอปรกับได้รับพระราชโองการให้ปฏิบัติหน้าที่ จึงไม่กล่าววาจาคึกคะนองอีก

ปิงอี่ถามว่า

"ท่าน...ท่านกำหนดแผนเดินทางขั้นต่อไปอย่างไร?"

"ข้าพเจ้าต้องเดินทางจากนครหลวงในบัดดล"

"พวกเรามีสหายอยู่ในหมู่บ้านตระกูลเจี๋ยะ แถบมณฑลย่อปัก ท่านก็...ร่วมทางไปด้วย เป็นไร?"

มกเกี่ยมพิ้งกล่าวว่า

"ท่านเป็นผู้มีพระคุณช่วยชีวิตเรา (ทั้งสามคนเดินทางร่วมกัน) นับว่าตรึกตรึ้นนัก"

ทั้งสองเพ่งตามองอุ้ยเชี่ยวปัอ ล้วนแฝงแววมุ่งหวัง มกเกี่ยมพิ้ง บริสุทธิ์ไร้เดียงสา ปิงอี่กลับแฝงแววขวยเขินเอียงอาย

อุ้ยเชี่ยวปัอหากไม่มีภารกิจผูกมัดตน สามารถร่วมทางกับครุณีสองนางนับว่าสุขสำราญยิ่ง ตอนนี้มิอาจไม่บ่ายเบี่ยงว่า

"ข้าพเจ้ารับปากกระทำเรื่องราวหนึ่งให้กับสหาย ไม่อาจติดตามไปยังหมู่บ้านตระกูลเจี๋ยะ แต่จะไหว้วานสหายคนหนึ่งคุ้มครองพวกท่านไป"

จบคำมุ่งตรงมายังตัวตึกที่สมาคมฟ้าดินชุมนุมกัน บริวารที่ฝ่ารักษาอยู่เบื้องนอก พอพบเห็นอุ้ยเชี่ยวปัอรีบชักนำเข้าไป

กองังเถียวรับหน้าออกมา พอเห็นอุ้ยเชี่ยวปัอนำขันทีมาสองคน รู้สึกพิศวงสงสัยยิ่ง อุ้ยเชี่ยวปัอจึงกล่าวเบาๆ ที่ข้างหูมันว่า

"นี่เป็นน้องสาวของมกเชียวอ้วงเอี้ยและซือเจ้ของนาง ข้าพเจ้าได้ช่วยเหลือออกจากวังมา"

กองังเถียวจึงเชื้อเชิญดรุณีทั้งสองเข้าสู่ห้องโถง ฉุดลากอุ้ยเซี่ยวป้อมาอีกมุมหนึ่ง กล่าวว่า

"ท่านประมุขออกจากนครหลวงตั้งแต่เมื่อคืนแล้ว"

อุ้ยเซี่ยวป้อยินดียิ่ง ตนกริ่งเกรงพบพานซือแป้ที่สุด พอฟังถึงกับคลายใจลง แต่แสร้งเป็นกล่าวอย่างผิดหวัง

"ซือแป้ไฉนจากไปรวดเร็วปานนี้?"

"ท่านประมุขสั่งบริวารถ่ายทอดบอกต่อท่านหัวหน้าหน่วยว่า พลันได้รับข่าวด่วนให้รุดไปสะสางภารกิจบางประการ จึงกำชับท่านหัวหน้าหน่วยระมัดระวังทุกเรื่องราว หากไม่สะดวกกับการพำนักในวัง ให้ปลีกตัวจากนครหลวงชั่วคราว พร้อมกับครำ่เคร่งฝึกปรือฝีมือ มาตรแม้นพิษภายในกายท่านพลันกำเริบ ให้รายงานด่วนต่อท่านประมุข"

อุ้ยเซี่ยวป้อฟังว่า ซือแป้ยามฉุกละหุกยังห่วงใยกังวลอาการของตน รู้สึกสำนึกตื้นตันยิ่ง กล่าวว่า

"ท่านไช้คนไปเชื้อเชิญฉื่อตั่วก่อมา"

ทีแท้ตนรู้สึกวานรแปดแขนฉือเทียนชวงพลังฝีมือสูงเยียม ประสบการณ์ช่ำชอง ทั้งเป็นชายชราคนหนึ่ง เหมาะสำหรับคุ้มครองส่งดรุณีทั้งสองสู่หมู่บ้านตระกูลเจี๋ยะ

ยามนั้น บริวารสมาคมฟ้าดินยกหมี่น้ำมาให้กับคนทั้งสาม มกเกี่ยมพิ้งขณะรับประทานยังกำชับว่า

"ท่านหลังจากสะสางเรื่องราวให้กับสหาย ต้องแวะกรายไปยังหมู่บ้านตระกูลเจี๋ยะ สหายตระกูลมกเราเรียกว่า ไคว่เบ๊ (อาชาไว) ซู่ซา เปิดร้านค้าม้าลาในหม่บ้าน"

อุ้ยเซี่ยวป้อผงกศีรษะรับทราบ สีหน้าพลันปรากฏแววคึกคะนองขึ้น กล่าวเบาๆ

"ข้าพเจ้าไหนเลยตัดใจสละภรรยาหลวงภรรยาน้อยอันงามสะคราญผู้หนึ่งได้? ย่อมต้องเร่งรุดไป"

มกเกี่ยมพิ้งหัวร่อพลางกล่าวว่า

"เรียบๆ ร้อยๆ มิถึงครึ่งค่อนวัน กลับกลอกกลิ้งขึ้นมาอีกแล้ว"

ปิงอี่กล่าวว่า

"ท่านหากเห็นพวกเราเป็นสหาย พวกเราจะมุ่งหวังให้ท่านรุดไป หากมีอคติเคลือบแฝง ก็มิต้องไปแล้ว"

"เอาเถอะ ท่านไม่ชมชอบสัพยอกหยอกล้อ ภายหน้าข้าพเจ้าจะไม่ว่ากล่าวก็แล้วกัน"

ปิงอี่เสียใจเล็กน้อย กล่าวเสียงนุ่มนวล

"การสัพยอกหยอกล้อ สมควรมีขอบเขตจำกัด รำลึกถึงเวลาและสถานที่ท่าน...ท่านมีโทสะหรือ?"

อุ้ยเซี่ยวป้อยินดีขึ้นมาอีกครา กล่าวว่า

"หามิได้ ขอเพียงท่านไม่มีโทสะก็ประเสริฐ"

ปิงอี่แย้มยิ้มพลางกล่าวเบาๆ

"สำหรับกับท่าน มิว่าผู้ใดก็ไม่ชุ่นเคืองจริงๆ"

วงหน้านางแม้แปดเปื้อนฝุ่นละออง แต่พอแย้มยิ้มออกมา ยังมิอาจปกปิดความงดงามสะคราญ อุ้ยเซี่ยวป้อรู้สึกวาบหวามดื่มด่ำ รับประทานหมี่น้ำอย่างอิ่มเอมเปรมใจ

ได้ยินเสียงฝีเท้าดังขึ้น ชายชราผู้หนึ่งสาวเท้าเข้ามา กลับเป็นวานรแปดแขนฉื่อเทียนชวง ซึ่งปกติขายกอเอี๊ยะอยู่ที่เชิงสะพานเทียนเกี้ย ฉื่อเทียนชวงน้อมกายคารวะอุ้ยเซี่ยวป้อ อุ้ยเซี่ยวป้อก็บ่งบอกศักดิ์ศรีแท้จริงของปิงอี่และมกเกี่ยมพิ้งให้ทราบ จากนั้นกล่าวว่า

"ฉื่อตั่วกอ ข้าพเจ้าคิดไหว้วานท่านเรื่องหนึ่ง"

"ท่านหัวหน้าหน่วยแซ่อุ้ยโปรดสั่งมา"

ปิงอี่และมกเกี่ยมพิ้งยังมิทราบว่าอุ้ยเซี่ยวป้อดำรงตำแหน่งหัวหน้าหน่วยไพรมรกต ต้องลอบสงสัยใจ

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

"โกวเนี้ยสองท่านนี้ ร่วมขบวนมากับราชสีห์ส่ายเศียรและเส้าอิคจิวล้วนตกอยู่ในพระราชวัง จนบัดนี้ค่อยออกมา มกเชียวอ้วงเอี๊ยและพวกคงออก

จากนครหลวงแล้วกระมัง?"

ฉื่อเทียนชวงตอบว่า

"เราติดตามส่งพวกมันจากนครหลวง แบ่งเป็นสองขบวน ทยอยจากไปโดยปลอดภัย"

มกเกี่ยมพิ้งถามแทนปิงอี่ว่า

"เส้าซือเฮียร่วมทางไปกับกอกอเราหรือไม่?"

"หามิได้ เส้าอิดจิวจากไปพร้อมกับขบวนของราชสีห์ส่ายเศียรบ่ายโฉมลงสู่ใต้"

ปิงอี่หน้าแดงวูบ ก้มศีรษะลงอย่างแช่มช้า อุ้ยเชี่ยวป้อต้องครุ่นคิดขึ้น

'ท่านพอฟังว่าชายในดวงใจจากไปโดยปลอดภัยคงปลาบปลื้มปีตินัก'

มิคาดครานี้กลับสันนิษฐานพลาดผิด ปิงอี่คำนึงในใจ

'เรารับปากว่า เขาหากช่วยชีวิตเส้าซือเฮีย เราจะแต่งงานกับเขา แต่เขาเป็นขันที ไหนเลยมีภรรยาได้? บุคคลนี้อายุยังเยาว์ กลับเปี่ยมลวดลาย มิทราบไฉนกลับกลายเป็นหัวหน้าหน่วยแซ่อุ้ย?'

อุ้ยเชี่ยวป้อกล่าวว่า

"โกวเนี้ยทั้งสอง ต่อสู้ราชองครักษ์ภายในวังจนรับบาดเจ็บ คิดไปรักษาบาดแผลในหมู่บ้านตระกูลเจี๋ยะ ข้าพเจ้าใคร่ขอให้ฉื่อตั่วกอคุ้มครองส่งไป"

"น้อมรับคำสั่ง"

ปิงอี่กลับกล่าวว่า

"เราสองกลับมิกล้ารบกวนผู้อาวุโส เพียงคิดไหว้วานให้ว่าจ้างรถสักคัน"

ฉื่อเทียนชวงกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ปิงโกวเนี้ยมิต้องเกรงใจ สองท่านพลังฝีมือสูงเยี่ยม เราไม่จำเป็นต้องคุ้มครองส่ง เพียงแต่สามารถจับจองโรงเตี๊ยม ว่าจ้างรถ ซื้อหาเสบียงตามรายทาง"

"อย่างนั้นเคารพมิสู้กระทำตามคำสั่ง กุศลเจตนาของผู้อาวุโสมิทราบทดแทนอย่างไร"

ฉื่อเทียนชวงหัวร่อฮาๆ กล่าวว่า

"ทดแทนอันใด ขอบอกตามความสัตย์ เรานับถือเลื่อมใสท่านหัวหน้าหน่วยอย่างสุดหัวใจ ยินดีปฏิบัติตามคำสั่งทุกประการ อย่าได้เห็นท่านอายุยังเยาว์กลับมีความสามารถยิ่งใหญ่จริงๆเมื่อวานช่วยระบายโทสะให้กับเราคราหนึ่ง"

มกเกี่ยมพิ้งถามว่า

"เมื่อวานเขาช่วยระบายโทสะใดให้กับท่าน? เมื่อวานเขามิใช่อยู่ในพระราชวังหรือ?"

"โง้วซำกุ่ยมีขุนนางคนหนึ่ง เรียกว่าเอี้ยอิดฮง คร่ากุมเราไปเคี่ยวเข็ญทรมาน ดีที่กอกอท่านช่วยเหลือออกมา ท่านหัวหน้าหน่วยแซ่อุ้ยรับปากว่าจะหักขาสุนัขของมัน เมื่อวานเราขณะผ่านร้านขายยาภายในเมือง ได้ยินแพทย์บอกว่าบุตรชายโง้วซำกุ่ยใช้กระบองฟาดกระดูกท่อนขาเอี้ยอิดฮงหักสะบั้น ให้ทนทุกข์ทรมานเจ็ดวันเจ็ดคืน ทั้งห้ามเอี้ยอิดฮงออกมาแสดงตามชุมนุมชน ไม่ยอมรักษาพยาบาลมัน"

"เพราะเหตุใด?"

อุ้ยเชี่ยวป้อกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"เอี้ยอิดฮงล่วงเกินฉื่อตั๋วกอ ย่อมต้องรับความทกข์ทรมานเสียบ้าง"

"อย่างนั้นบุตรชายโง้วซำกุ่ยไฉนใช้ผู้คนหามผู้บาดเจ็บแสดงต่อผู้คนภายนอก?"

"โง้วเอ่งฮิ้มคิดใช้โอกาสนี้ ถ่ายทอดบอกต่อเราว่า มันหักขาสุนัขของเอี้ย-อิดฮงตามเจตนาเราแล้ว"

มกเกี่ยมพิ้งยิ่งพิศวงสงสัย กล่าวว่า

"โง้วเอ่งฮิ้มไฉนเชื่อฟังวาจาท่าน?"

"ข้าพเจ้าพร่ำกล่าวเหลวไหล มันก็เชื่อถือโดยสนิทใจ"

ยามนี้ กองังเถียวว่าจ้างรถม้ามาสามคันรออยู่นอกประตู อุ้ยเชี่ยวป้อครุ่นคิดขึ้น

'ในห่อผ้าเรามีพระสูตรสี่สิบสองบทรวมหกเล่ม คัมภีร์เหล่านี้มีคุณประ-โยชน์ใด เราล้วนมิทราบแม้แต่น้อย แต่ผู้คนจำนวนมากกลับเสี่ยงชีวิตเข้าช่วงชิง ความนี้ย่อมมีเลศนัยเคลือบแฝง หากพกติดตัวเร่งรุดเดินทางอาจตกหล่น

หายไป'

ครุ่นคิดชั่วขณะ พลันนึกได้วิธีการหนึ่ง ล้วงตั๋วแลกเงินมูลค่าห้าร้อยตำลึงฉบับหนึ่งยื่นต่อกองังเถียวกล่าวว่า

"กอตั่วกอ ข้าพเจ้ามีสหายสนิทคนหนึ่งพลาดพลั้งเสียชีวิตภายในวัง ข้าพเจ้าได้นำโครงกระดูกมันออกมา คิดบรรจุกลบฝัง ขอท่านไปซื้อหาโลงไม้เนื้อดีมาโลงหนึ่ง"

กองังเถียวรับคำ จัดการซื้อหาโลงไม้ เสื้อผ้าที่ผู้ตายสวมใส่ กระปุกบรรจุกระดูก ป้ายสถิตวิญญาณ ปูนขาว ห่อผ้าน้ำมัน กระดาษเงินกระดาษทองมาพร้อมกับซื้อหาอาภรณ์ถุงน่องรองเท้าของบุรุษให้ปิงอี่และมกเกี่ยมพิ้งผลัดเปลี่ยนแทน พร้อมกับสะสมเสบียงกรังอาหารว่าง รอจนจัดแจงเสร็จสิ้น อุ้ยเซี่ยวป๊อและสองดรุณีก็หลับพักผ่อนเป็นเวลาสองชั่วยาม

อุ้ยเซี่ยวป๊อผลัดเปลี่ยนชุดสามัญธรรมดาก่อนใช้ห่อผ้าน้ำมันห่อหุ้มคัมภีร์ทั้งหกเล่มอย่างแน่นหนา ซุกซ่อนในกระปุกบรรจุกระดูก กอบขี้เถ้าในเตาโรยลงไปกลบเกลื่อนบดบัง จากนั้นใช้หยาดน้ำแต่งแต้มใบหน้า ปั้นสีหน้าจนโศกเศร้ารันทด สองมือโอบกระปุกที่บรรจุคัมภีร์ออกจากห้องวางไว้ในโลงไม้ซึ่งจัดตั้งอยู่ คุกเข่าลงที่หน้าโลงไม้

ส่วนกองังเถียวก็บรรจุเสื้อผ้าสำหรับผู้ตาย โรยปูนขาวลงในโลง ปิดฝาโลงลง ถามว่า

"ขอถามผู้กล้าท่านนี้มีนามกระไร เพื่อจารึกนามลงอยู่บนโลงศพ"

อุ้ยเซี่ยวป๊อส่งเสียงสะอึกสะอื้น แท้ที่จริงอาศัยโอกาสนี้ครุ่นคิดอย่างว่องไว ชั่วครู่จึงกล่าว

"มันเรียกว่าไฮ้ก่ยตง!"

นั่นเป็นการประกบนามไฮ้เล่ากง เซี่ยวกุ่ยจื้อ ซุ่ยตงทั้งสามรวมกัน ครุ่นคิดในใจ

'เราสังหารพวกท่านทั้งสาม บัดนี้คุกเข่าคำนับเผากระดาษเงินกระดาษทองให้พวกท่านใช้สอยในปรภพ วิญญาณพยาบาททั้งสามคงไม่รบเร้าพัวพันเราอีกกระมัง?'

ทั้งสีพักผ่อนชัวขณะก็อำลากองังเถียวออกเดินทางอุ้ยเซี่ยวป้อพลันกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าจะติดตามส่งพวกท่านไปสักระยะหนึ่ง"

ปิงอี่และมกเกี๋ยมพิ้งล้วนมีสีหน้ายินดี พวกนางโดยสารรถคันหนึ่ง อุ้ยเซี่ยวป้อและฉื่อเทียนชวงโดยสารรถคนละคัน รถม้าทั้งสามคันทยอยออกจากประตูเมืองด้านทิศตะวันออก เดินทางเป็นระยะทางกว่าสิบลี้ บรรลุถึงตัวเมืองหนึ่ง ฉื่อเทียนชวงสั่งให้หยุดรถ กล่าวว่า

"น้อมส่งท่านพันลี้ สุดท้ายยังต้องแยกจาก พวกเราดื่มสุราพักผ่อนในที่นี้จากนั้นแยกทางกันเถอะ"

พลางสาวเท้าเข้าแผงน้ำชาข้างทางร้านหนึ่ง ผู้รับใช้ชงน้ำชามาเสนอ สารถีควบขับรถทั้งสามยึดโต๊ะอีกตัวหนึ่ง มิได้ปะปนกับกลุ่มอุ้ยเซี่ยวป้อ

มกเกี๋ยมพิ้งพลันกล่าวว่า

"กุ่ย...ไม่ถูกต้อง ท่านแท้ที่จริงแซ่อุ้ยหรือไม่?"

"ข้าพเจ้าแซ่อุ้ยนามเซี่ยวป้อ ดำรงตำแหน่งหัวหน้าหน่วยไพรมรกตสังกัดสมาคมฟ้าดิน"

มกเกี๋ยมพิ้งทอดถอนใจ กล่าวว่า

"ท่านเมื่อเป็นหัวหน้าหน่วยสมาคมฟ้าดิน ไฉนไปเป็นขันทีในพระราชวัง? ไยมิใช่...ไยมิใช่น่าเสียดายนัก?"

อุ้ยเซี่ยวป้อยิ้มเล็กน้อยครุ่นคิดขึ้น

'มิทราบสมควรบอกต่อพวกนางว่า เราหาใช่ขันทีดีหรือไม่?'

ความคิดมิทันสิ้นสุด พลันได้ยินเสียงฉื่อเทียนชวงตวาดว่า

"สหาย เมื่อถึงเวลานี้ยังไม่เปิดเผยโฉมหน้าแท้จริงหรือ?"

จบคำ ประทับฝ่ามือลงยังหัวไหล่สารถีคนซ้ายสุดคนหนึ่ง พริบตาที่ฝ่ามือใกล้สัมผัสถูกหัวไหล่สารถี สารถีนั้นพลันปาดมือวูบ กันสภาวะฝ่ามือมันออกนอกแนวทาง

ฉื่อเทียนชวงลดศอกขวาวูบ กระทุ้งลงยังต้นคอฝ่ายตรงข้าม สารถีนั้นกลับสะบัดฝ่ามือขวา กราดฟาดมายังศีรษะฉื่อเทียนชวง ท่วงท่านี้จู่โจมจากตำแหน่งแง่มุมที่คาดคิดมิถึงมาก่อน ฉื่อเทียนชวงงงงันวูบ สะกิดเท้าถอยปราด

มาด้านหลัง

กระบวนท่ากราดฟาดฝ่ามือ กระทุ้งศอก ล้วนเป็นหลักวิชาอันเกรี้ยวกราด แต่สารถีนั้นนั่งแน่วนิ่งทั้งไม่ลุกขึ้น และมิหันกาย กลับคลี่คลายสลายท่าจู่โจมของมันได้ นับว่าพิสูจน์ความเลื่อมล้ำต่ำสูงกันแล้ว

ฉื่อเทียนชวงทั้งแตกตื่นทั้งเดือดดาล ตนอาสาคุ้มครองปิงอี่ มกเกี่ยมพิ้งไปยังหมู่บ้านตระกูลเจี๋ยะ มิคาดออกจากนครหลวงสิบกว่าลี้ก็เผชิญศัตรูเข้มแข็ง ฝ่ายตรงข้ามดงเป็นยอดฝีมือภายในวัง รับคำสั่งมาคร่ากุมคนแน่นอน

สารถีนั้นหันกายกลับมา หัวร่อพลางกล่าวว่า

"วานรแปดแขนมีสายตาคมกล้านัก"

ชุ่มเสียงกลับแหลมเล็ก อุ้ยเซี่ยวป้อและพวกเห็นใบหน้ามันเหลืองคล้ำ อาภรณ์ซ่อมซ่อ สารรูปอัปลักษณ์ ยามกะทันหันจำแนกไม่ออกว่ามีอายุเท่าใด

ฉื่อเทียนชวงได้ยินฝ่ายตรงข้ามระบุฉายามัน ยิ่งแตกตื่นตระหนก ประสานมือกล่าวว่า

"ท่านเป็นใคร? ไฉนปลอมแปลงเป็นสารถีกลั่นแกล้งเรา?"

สารถีนั้นยืดกายขึ้นอย่างแช่มช้า กล่าวว่า

"กลั่นแกล้งกลับมิกล้า เราเป็นสหายสนิทกับท่านหัวหน้าหน่วยแซ่อุ้ย ฟังว่ามันออกจากนครหลวงจึงติดตามมาน้อมส่ง"

อุ้ยเซี่ยวป้อเกาศีรษะ กล่าวว่า

"ข้าพเจ้า...กลับมิรู้จักท่าน"

"เราสองเมื่อคืนยังผนึกกำลังต่อต้านศัตรูเข้มแข็ง ท่านไฉนลืมเลือนแล้ว?"

อุ้ยเซี่ยวป้อฉุกใจคิด โพล่งว่า

"โอ ท่านคือเทา..."

พลางสะอึกปราดมากุมมือของนาง เพิ่งทราบว่าสารถีผู้นี้คือเทาเก็งง้อ (นางกำนัลแซ่เทา) ปลอมแปลงมา!

ใบหน้านางกำนัลแซ่เทาถูกทาผงสีเหลือง ยากสังเกตเห็นสีหน้า แต่ดวงตากลับทอประกายยินดีกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเกรงว่าฝ่ายแมนจูจะใช้คนสกัดขัดขวาง จึงปลอมแปลงโฉมคุ้ม

ครองส่งสักระยะหนึ่ง กลับไม่อาจตบตาผู้อาวุโสแซ่ฉื่อได้"

ฉื่อเทียนชวงพอเห็นสีหน้าอุ้ยเชี่ยวปัอ พบว่าฝ่ายตรงข้ามเป็นสหายจริงๆต้องบังเกิดความอับอายใจขึ้นวูบ

'บุคคลนี้พลังฝีมือสูงล้ำกว่าเรา หากคิดหมายประทุษร้าย เราทั้งสิ้นคงเสียชีวิตแต่แรก'

ยามนั้นประสานมือกล่าวว่า

"พลังฝีมือท่านสูงล้ำเยี่ยมยอด ท่านหัวหน้าหน่วยแซ่อุ้ยมีวาสนาเลิศล้ำกลับคบหายอดคนอยู่ทุกแห่งหน"

นางกำนัลแซ่เทากล่าวว่า

"มิกล้ารับ ขอถามฉื่อตั่วกอพบเห็นพิรุธของเราได้จากที่ใด?"

"ตลอดรายทาง เราเห็นท่านสะบัดแส้เร่งเร้าล่อโดยมิขยับข้อมือ ตัวแส้กลับเหยียดตรง ปลายแส้หวดลงบนหลังลา ทั้งที่ไม่กระตุกข้อมือ ตัวแส้ก็หดกลับมา อันหลักวิชาดีมเส้งจ้งเฮาะ (คร่ามังกรปล่อยกระเรียน) ซึ่งเป็นวิชากำลังภายในชั้นสูงล้ำ ต้องผ่านการฝึกปรือสามสี่สิบปีจึงแตกฉานนี้ เหล่าสารถีในนครหลวง ไหนเลยกระทำได้? เพียงมิทราบนามสูงส่งของท่าน..."

อุ้ยเชี่ยวปัอกล่าวเสริมขึ้น

"สหายท่านนี้แซ่เทา เคยเผชิญภัยร่วมกับเรา"

นางกำนัลแซ่เทากล่าวเสริมขึ้น

"มิผิด ท่านหัวหน้าหน่วยแซ่อุ้ยเคยมีพระคุณช่วยชีวิตเรา"

"ท่านไฉนกล่าวเยี่ยงนี้ พวกเราเพียงผนึกกำลังจัดการคนชั่วร้ายคนหนึ่งเท่านั้น"

นางกำนัลแซ่เทาหัวร่อเบาๆ ประสานมือต่ออุ้ยเชี่ยวปัอเป็นเชิงอำลาพลิ้วขึ้นบนที่นั่งสารถีควบขับรถม้าคันหนึ่งจากไป

มกเกี่ยมพิ้งกล่าวว่า

"ผู้อาวุโสแซ่ฉื่อ คนผู้นี้มีพลังฝีมือสูงเยี่ยมจริงๆ หรือ?"

"ย่อมแน่นอน มิหนำซ้ำนางเป็นสตรี ยิ่งเป็นที่นับถือเลื่อมใส"

มกเกี่ยมพิ้งกล่าวอย่างสงสัยใจ

"มิผิด ตอนที่นางทะยานขึ้นรถ ได้บิดเอวพลิ้วกาย ท่วงท่าชดช้อยสวยงาม ย่อมต้องเป็นสตรี"

อุ้ยเชี่ยวปัอหวนนึกถึงอีกสักครู่ต้องแยกทางกับมกเกี่ยมพิ้งและพวก เดินทางเพียงลำพังเดียวดาย อดหมกมุ่นกังวลมิได้ ตอนอยู่ในพระราชวัง ตนแม้เผชิญอันตรายซ้ำซ้อน แต่คุ้นเคยกับสถานที่ รู้จักมักคุ้นทุกผู้คน มักอาศัยไหวพริบปฏิภาณคลี่คลายสถานการณ์ การเดินทางสู่โง้วไท้ซัวครานี้ มิเพียงไม่รู้จักเส้นทาง ทั้งผู้คนแปลกหน้าไม่คุ้นเคย

ปิงอี่พลันยื่นส่งห่อผ้าใบหนึ่งต่ออุ้ยเชี่ยวปัอกล่าวว่า

"ท่านรับอาภรณ์ชุดเงินนี้กลับไปสวมใส่เองเถอะ"

อุ้ยเชี่ยวปัอบ่ายเบี่ยงว่า

"ไม่ ยังคงให้ท่านสวมใส่สืบไป"

"พวกเรามีผู้อาวุโสแซ่ฉื่อคุ้มครองส่ง ย่อมปลอดภัยไร้อันตราย ท่านไยต้องให้ผู้อื่นห่วงใยกังวลร่ำไป?"

อุ้ยเชี่ยวปัอได้แต่ยื่นมือรับมา รู้สึกจิตใจวาบหวามดื่มด่ำ ทั้งอาลัยอาวรณ์มิอาจกล่าววาจาใดได้

ฉื่อเทียนชวงเชื้อเชิญครุณีทั้งสองขึ้นรถ ตนเองนั่งอยู่ข้างสารถี สั่งให้ควบขับลงสู่ใต้ สู่หมู่บ้านตระกูลเจี๋ยะอันไกลโพ้น

อุ้ยเชี่ยวปัอยืนหยัดอยู่ข้างทาง เห็นสองครุณีชะโงกศีรษะออกจากหน้าต่างรถโบกมือเป็นเชิงอำลา แต่รถม้าควบขับไปสามสิบกว่าวา ก็ลดเลี้ยวโค้งหายลับจากคลองจักษุ

อุ้ยเชี่ยวปัอโดยสารรถม้าที่หลงเหลืออีกคันหนึ่ง แต่หาได้ย้อนกลับนครหลวง ล้วงเงินสิบตำลึงแท่งหนึ่งยื่นส่งต่อสารถีประจำรถ กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าคิดว่าจ้างท่านสามวัน เงินจำนวนนี้เพียงพอหรือไม่?"

สารถีกล่าวอย่างยินดี

"เงินสิบตำลึง นับเป็นค่าจ้างถึงหนึ่งเดือน ผู้ต่ำต้อยย่อมต้องรับใช้กงจื้อเป็นอย่างดี"

อุ้ยเชี่ยวปัอสั่งให้ควบขับรถม้าสู่ทิศตะวันตก ยามพลบค่ำบรรลุถึงเมือง

น้อยแห่งหนึ่ง จึงแวะค้างแรมในโรงเตี๊ยมเล็กๆ

ขณะอยู่ในห้องพัก อุ้ยเชี่ยวป้อแก้ห่อผ้าที่ปิงอี่มอบให้ คลี่อาภรณ์อ่อนนุ่มนิ่มชุดนั้นออก ยามสัมผัสจับจ้องคล้ายมีความอบอุ่นหลงเหลือ จึงเปลื้องชุดนอกออก สวมอาภรณ์ชุดเงินนั้นอยู่ชั้นใน ค่อยขึ้นเตียงหลับใหล

วันรุ่งขึ้นพอตื่นขึ้นมารู้สึกศีรษะปวดแปลบปลาบ แขนขาเมื่อยล้ายากเคลื่อนไหว คล้ายตกอยู่ในห้วงฝันร้าย อ้าปากหมายส่งเสียงร่ำร้อง กลับปราศจากซุ่มเสียงเปล่งออกมา สายตายามกวาดสำรวจมอง กลับเห็นบนพื้นนอนฟุบด้วยผู้คนสามคน

ความตื่นตระหนกครานี้ใหญ่หลวงนัก ชั่วครู่ให้หลังจึงข่มสติลงคิ้นรนลุกขึ้นนั่ง แลเห็นที่ตัวเตียงยังนั่งไว้ด้วยคนผู้หนึ่ง จับจ้องมองมาอย่างยิ้มแย้ม

อุ้ยเชี่ยวป้ออุทานดังอาออกมา คนผู้นั้นกลับกล่าวว่า

"จนบัดนี้เพิ่งตื่นหรือ?"

ที่แท้คนผู้นี้กลับเป็นนางกำนัลแซ่เทา

อุ้ยเชี่ยวป้อค่อยคลายใจลง กล่าวว่า

"เทาเจ้เจิ (พี่สาว) เทาโกวโกว (น้าหญิง) ที่แท้เป็นเรื่องราวใด?"

"ท่านลองดูว่าสามคนนี้เป็นใคร?"

อุ้ยเชี่ยวป้อลงจากเตียงช้าๆ รู้สึกเข่าอ่อนระทวยแทบมิอาจยืนหยัดมั่นเห็นทั้งสามล้วนขาดใจตายไป แต่หารู้จักไม่จึงกล่าว

"เทาเจ้เจิ เป็นท่านช่วยชีวิตข้าพเจ้ากระมัง?"

นางกำนัลแซ่เทาหัวร่อพลางกล่าวว่า

"ท่านที่แท้เรียกหาเราเป็นเจ้เจิหรือโกวโกวกันแน่?"

"ท่านเป็นโกวโกวข้าพเจ้า"

นางกำนัลแซ่เทายิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

"ท่านเดินทางเพียงลำพัง ต้องระมัดระวังด้านอาหารการกิน หากมีวานรแปดแขนร่วมทางมา คงไม่หลงกลครานี้"

อุ้ยเชี่ยวป้อฉุกใจคิดกล่าวว่า

"เมื่อคืนข้าพเจ้าถูกคนแพร่ยาสลบมอมทำร้าย? ใช่แล้ว ข้าพเจ้า

ก่อนนอนดื่มน้ำชาไปถ้วยหนึ่ง รู้สึกมีรสเปรี้ยวเล็กน้อย หรือนี่เป็นโรงเตี๊ยมมืด*?"

นางกำลังแช่เทากล่าวว่า

"นี่ความจริงเป็นโรงเตี๊ยมบริสุทธิ์ ท่านพอเข้าพำนัก ก็กลับกลายเป็นโรงเตี๊ยมมืดไป"

"ข้าพเจ้าไม่เข้าใจ"

นางกำนัลแช่เทาจึงกล่าว

"ท่านเข้าพำนักไม่นานนัก ก็มีคนเข้ามาพันธนาการเจ้าของโรงเตี๊ยม สองภรรยาและผู้รับใช้ สวมรอยแทน โรยยาผงกำหนึ่งในป้านน้ำชานำมาเสนอแก่ท่าน เราเห็นท่านกำลังผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้า ถืออาภรณ์สีเงิน ยืนเคลิบเคลิ้มชื่มเชา มิทราบนึกถึงเรื่องใด จึงคิดรอสักครู่ค่อยมาตักเตือนท่าน มิคาดพอย้อนกลับมาพบว่าท่านดื่มน้ำชาแล้ว ดีที่นี่เป็นเพียงยาสลบหาใช่ยาพิษไม่"

อุ้ยเชี่ยวป้อหน้าแดงฉานสดใส เมื่อคืนขณะที่ตนหยิบฉวยอาภรณ์ชุดเงินหวนนึกถึงอาภรณ์ชุดนี้ความจริงสวมใส่บนร่างปิงอี่ ตอนนี้ตนกลับสวมใส่แทนคล้ายกำลังโอบอุ้มปิงอี่อยู่ อดพลุ่งพล่านใจมิได้

นางกำนัลแช่เทาแม้อายุสี่สิบเศษ แต่ยังมิเคยมีสามี ยามอยู่นอกหน้าต่างเห็นตนเปลื้องอาภรณ์ สวมอาภรณ์เงินทับอยู่ชั้นใน ย่อมต้องปลีกตัวไปมิกล้าเพ่งดูมากความ

นางกำนัลแช่เทากล่าวว่า

"เมื่อวานพอแยกทางกับท่าน กลับเข้าพระราชวังเห็นสภาพการณ์เป็นปกติจึงผลัดเปลี่ยนอาภรณ์มายังวังไท้โหว พบว่าไท้โหวยังไม่เสียชีวิต เมื่อเป็นเช่นนี้ เราได้แต่ออกจากวัง คิดแจ้งให้ท่านอย่าได้กลับไปหาที่ตาย ตอนนั้นพอดีพบเห็นราชองครักษ์สามคนออกจากวังไท้โหวมา ท่าทีลับๆ ล่อๆ คาดว่าเป็นไท้โหวบัญชาพวกมันมาคร่ากุมเรา แต่ทั้งสามหาได้ไปยังที่พำนักเรา เรา

---

* โรงเตี๊ยมมืดหมายถึง โรงเตี๊ยมโจร เป็นชาวมิจฉาชีพก่อตั้งขึ้น เปลือกนอกดำเนินกิจการโรงเตี๊ยม แต่ลอบผสมยาสลบในน้ำชา หรือพ่นควันสลบเข้าทางหน้าต่าง รมผู้พักแรมสิ้นสติสมประดี ลักขโมยทรัพย์สินเงินทองไป

จึงปลอมแปลงโฉมออกทางประตูโรงครัว ลอบเร้นออกจากวัง"

อุ้ยเซี่ยวป้อทราบดีว่านางปลอมเป็นคนรับใช้ในโรงครัวซึ่งมีจำนวนมากมาย ทำหน้าที่ผ่าฟืน ก่อไฟ ล้างผัก ฆ่าไก่ ล้างชาม บุคคลภายในวังหาได้หมกมุ่นสนใจบุคคลประเภทนี้

นางกำนัลแซ่เทาเล่าสืบต่อ

"เราพอออกจากวัง ก็เห็นราชองครักษ์ผลัดเปลี่ยนเป็นชุดรัดกุม ในมือล้วนจูงม้าตัวหนึ่ง แสดงว่าคิดออกเดินทางไกล"

อุ้ยเซี่ยวป้อฉุกใจคิด ตวัดเท้าเตะซากศพซากหนึ่ง กล่าวว่า

"พวกมันคงเป็นสามคนนี้ ที่เปิดโรงเตี๊ยมมืดกระมัง?"

"นั่นกลับต้องขอบคุณสหายทั้งสาม หากมิใช่พวกมันนำทาง เราไหนเลยเสาะพบได้? เห็นพวกมันออกทางประตูเมืองด้านตะวันตก ตลอดรายทางสอบถามร้านอาหารต่างๆ ว่า พบเห็นบุรุษหนุ่มอายุสิบห้าสิบหกออกเดินทางเพียงลำพังหรือไม่? ยามพลบค่ำพวกมันสืบเสาะถึงที่นี้ เราก็ติดตามมาถึงเช่นกัน"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวอย่างสำนึกตื้นตัน

"หากมิใช่โกวโกวยื่นมือช่วยเหลือ คงไม่สามารถตอบวาจายมบาลได้ ท่านหากถามว่า 'อุ้ยเซี่ยวป้อเจ้าไฉนเสียชีวิต' เราได้แต่ตอบว่า 'เรียนท่านยมบาล ข้าพเจ้ากลับตายอย่างงมงาย มิทราบสาเหตุความนัย'"

นางกำนัลแซ่เทาพำนักในวังหลายสิบปี น้อยครั้งจะสนทนากับผู้คน พอฟังอุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวคารมครึกครื้นต้องหัวร่อออกมา กล่าวว่า

"ยมบาลคงต้องสั่งว่า ฉุดลากไปฟาดโบย"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"คาดว่ามิใช่ ท่านยมบาลคงเดือดดาลเป็นการใหญ่ตวาดว่า 'มีชีวิตอย่างงมงายยังพอทำเนา ไฉนพลอยตายอย่างงมงายด้วย? ยมโลกเราหากมีแต่ปีศาจงมงาย เราไยมิใช่กลับกลายเป็นยมบาลงมงายด้วย?'"

ทั้งสองล้วนหัวร่อฮาๆ อุ้ยเซี่ยวป้อถามว่า

"โกวโกว ภายหลังเป็นอย่างไร?"

นางกำนัลแซ่เทากล่าวว่า

"เราได้ยินพวกมันหารือที่หน้าเตียงคนผู้หนึ่งกล่าวว่า 'ไท้โหวทรงบัญชาว่าหากไม่อาจคร่ากุมปีศาจน้อยนี้ทั้งเป็น ก็ปลิดชีวิตในคาบเดียว แต่ต้องนำข้าวของที่มันพกติดตัวกลับไปน้อมถวายจนหมดสิ้น'

"อีกคนหนึ่งกล่าวว่า 'ปีศาจน้อยบังอาจขโมยคัมภีร์สถาบันสงฆ์ ซึ่งไท้-โหวทรงท่องสวดทุกวี่วัน นับว่ารำคาญในการมีชีวิตสืบไปจริง' น้องเรา เป็นประมุขสมาคมท่าน สั่งท่านมาหยิบฉวยคัมภีร์สถาบันสงฆ์ของไท้โหวหรือ?"

อุ้ยเชี่ยวป้อพลันฉุกใจคิดขึ้น

'ใช่แล้ว เมื่อคืนนางลอบเร้นเข้าห้องบรรทมไท้โหว เพราะเพื่อเสาะหาพระสูตรสี่สิบสองบทเหล่านั้น!'

ยามนั้นแสร้งกล่าวอย่างมีนงงสงสัย

"คัมภีร์สถาบันสงฆ์ใดกัน? ประมุขสมาคมเราหาได้กราบไหว้พุทธองค์ มิเคยเห็นท่านผู้เฒ่าท่องสวดคัมภีร์ใดมาก่อน"

นางกำนัลแซ่เทาแม้มีพลังฝีมือสูงเยี่ยม แต่อาศัยภายในวังตั้งแต่เล็กน้อยครั้งจะวิสาสะกับคนภายนอก ส่วนอุ้ยเชี่ยวป้อเข้าเฝ้ากษัตริย์ดังฮี พบพานขุนนางชั้นผู้ใหญ่ทุกวี่วัน ฝึกฝนจนกลอกกลิ้งปราดเปรียวยิ่ง เล่ห์เหลี่ยมไหวพริบของทั้งสองฝ่ายผิดแผกแตกต่างกันไกลโข ยามนั้นครุ่นคิดขึ้น

'เด็กน้อยนี้อายุยังเยาว์ คงไม่สามารถกล่าววาจาโป้ปด อย่าว่าแต่เราตรวจตราห่มผ้ามันแล้ว หามีพระสูตรสี่สิบสองบทอะไรนั่นไม่'

ดังนั้นกล่าวว่า

"เราเห็นพวกมันแก้ห่อผ้าออกตรวจตรา พบเห็นคัมภีร์วิชาฝีมือสองเล่มและตั๋วแลกเงินจำนวนหลายสิบหมื่นตำลึงคิดแบ่งสันปันส่วนกัน เรายามขุ่นเดืองก็บุกเข้าจัดการพวกมัน ห่อหุ้มห่อผ้าคืนสู่สภาพเดิม"

อุ้ยเชี่ยวป้อกล่าวว่า

"ที่แท้ตอนที่ข้าพเจ้าหลับไหลอย่างงมงาย กลับเกิดเรื่องราวมากมายปานนี้"

นางกำนัลแซ่เทาเงียบงันชั่วขณะจึงกล่าว

"น้องเรา ระหว่างที่ท่านปรนนิบัติรับใช้ฮ่องเต้ เคยได้ยินพระองค์เอ่ยถึงพระสูตรสี่สิบสองบทหรือไม่?"

"เคยได้ยินมา พระองค์บัญชาข้าพเจ้ากับโซะเฮียกทู้ไปตรวจค้นคฤหาสน์เมี่ยงไป เสาะหาพระสูตรสี่อะไรนั่นสองเล่ม คล้ายยังมีคำสิบและสองรวมอยู่"

"ถูกต้อง เป็นพระสูตรสี่สิบสองบท ท่านค้นได้หรือไม่?"

อุ้ยเซี่ยวป้อตอนอยู่ในซ่องคณิกาเมืองเอี้ยงจิว ก็แตกฉานวิชาโป้ปดมดเท็จกล่าวคือมักผสมคำโป้ปดในวาจาเท็จจริงหนึ่งหรือสองส่วน ผู้รับฟังจะไม่ระแวงสงสัย ยามนั้นกล่าวว่า

"ข้าพเจ้ามิรู้จักหนังสือ ไหนเลยจำแนกพระสูตรสี่สิบสองบทสี่สิบสามบทอะไรนั่นได้ ภายหลังโซะเฮียกทู้เสาะพบ ข้าพเจ้าจึงติดตามฮ่องเต้ไปถวายต่อไท้โหว นางกลับยินดียิ่ง กำนัลขนมหวานให้ข้าพเจ้ารับประทาน"

นางกำนัลแซ่เทายืดกายขึ้น เดินวนเวียนไปมา กล่าวว่า

"เช่นนี้เป็นว่าอ้วงไท้โหวครอบครองพระสูตรสี่สิบบทไม่ต่ำกว่าสองเล่ม... น้องเรา คืนก่อนท่านเร้นกายอยู่ใต้แท่นบรรทมไยกัน?"

อุ้ยเซี่ยวป้อแสร้งกล่าวอย่างจริงจัง

"ข้าพเจ้าสามารถบอกต่อเทาโกวโกว แต่ท่านไม่อาจแพร่งพรายออกไป มิเช่นนั้นซือแป๋ต้องปลิดชีวิตแน่นอน"

"หากเป็นแผนการของสมาคมฟ้าดิน ท่านก็มิต้องบอกต่อเรา น้องเราเราคิดขอร้องท่านขโมยพระสูตรสี่สิบสองบทหลายเล่มนั้นออกมา มิเช่นนั้นหากชักช้าไป ซิ่งเล้งก่าจู้ (ประมุขนิกายเทพมังกร) ชิงลงมือก่อนก็ย่ำแย่แล้ว"

อุ้ยเซี่ยวป้อเพิ่งได้ยินคำ 'ประมุขนิกายเทพมังกร' เป็นคราแรก จึงถามว่า

"นั่นเป็นผู้ใด?"

นางกำนัลแซ่เทามิตอบคำ เห็นนอกหน้าต่างเริ่มสว่างรำไร จึงกล่าว

"ที่นี้ไม่สะดวกกับการกล่าววาจา พวกเราไปกันเถอะ"

ก้มกายลงยื่นสองมือตะปบซากศพขึ้นสองซากสาวเท้าออกมานอกโรงเตี๊ยมซุกซ่อนภายในรถม้า จากนั้นย้อนกลับมาตะปบคว้าซากศพอีกซากหนึ่ง

ดีที่ราชองครักษ์ทั้งสาม ล้วนถูกนางใช้กำลังภายในกระแทกชีพจรขาด

สะบั้น หาได้หลั่งโลหิต ไม่ทิ้งร่องรอยใดไว้ ยามนั้นนางกำนัลแช่เทากล่าวอีกว่า

"เจ้าของโรงเตี๊ยมและสารถีของท่าน ล้วนถูกฝ่ายตรงข้ามพันธนาการไว้ให้พวกมันดิ้นรนเองเถอะ"

จากนั้นชักชวนอุ้ยเชี่ยวป้อนั่งเคียงคู่บนที่นั่งสารถีควบขับรถม้าสู่ทิศตะวันตก

เดินทางไปเจ็ดแปดลี้ ท้องฟ้าก็รุ่งสางสว่าง นางกำนัลแช่เทาเหวี่ยงซากศพทั้งสามลงในหลุมฝังศพกลางดินแดนสุสานร้าง เคลื่อนย้ายหินใหญ่ก้อนหนึ่งปกปิดไว้ พลิ้วกลับขึ้นบนรถ กล่าวว่า

"พวกเราทางหนึ่งควบขับรถเดินทาง ทางหนึ่งสนทนากัน ย่อมไม่กริ่งเกรงถูกบุคคลที่สามได้ยิน"

ยามนี้รถม้าแล่นไปตามทางหลวงสายใหญ่ รอบบริเวณเงียบสงัดงัน ได้ยินนางกล่าวอย่างแช่มช้า

"ท่านช่วยชีวิตเรา เราก็ช่วยเหลือท่านคราหนึ่ง นับแต่นี้พวกเราต้องพึ่งพาอาศัยกันมากนัก น้องเราคำนวณตามอายุขัย เราสามารถเป็นมารดาท่าน ท่านหากไม่รังเกียจเดียดฉันท์ ก็เรียกหาเราเป็นโกวโกว (อาหญิง) เป็นไร?"

อุ้ยเชี่ยวป้อคำนึงในใจ

'เป็นหลานชายหาขาดทุนไม่ จะอย่างไรเราก็เรียกหาเป็นโกวโกวแต่แรกแล้ว'

ยามนั้นรีบกล่าวว่า

"ย่อมประเสริฐเลิศยิ่ง เพียงแต่ข้าพเจ้ามิทราบบิดาเป็นใคร มารดาข้าพเจ้าเป็นนางคณิกา เกรงว่าท่านไม่ต้องการรับข้าพเจ้าเป็นหลานชาย"

นางกำนัลแช่เทารู้สึกเหนือความคาดหมายเล็กน้อย จากนั้นกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"หลานอันประเสริฐ วีรบุรุษไม่นำพาชาติตระกูลต่ำต้อย ท่านยินยอมเปิดเผยเรื่องเช่นนี้ต่อเรา แสดงว่าเปี่ยมความจริงใจต่อเราโกวโกว เราก็มิปกปิดอำพรางท่านทุกเรื่องราว"

อุ้ยเชี่ยวป้อกระโดดปราดลงจากรถ คุกเข่าลงโขกศีรษะ กล่าวว่า

"ผู้หลานอุ้ยเชี่ยวป้อ ขอกราบพบโกวโกว"

นางกำนัลแช่เทา อาศัยอยู่ในวังเป็นเวลาหลายสิบปีไม่เคยมีสหายชิดใกล้

โอภาปราศรัยอย่างสนิทสนมมาก่อน พอฟังถึงกับปิดเต็มตื้น พลิ้วลงจากรถมาประคับประคอง กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"หลานอันประเสริฐ นับแต่นี้เราก็มีญาติสนิทเพิ่มขึ้นคนหนึ่ง"

เอ่ยถึงตอนนี้ อดหลั่งน้ำตามิได้ ต้องตำหนิตนเอง

"เจ้าดู โกวโกวอยู่ดีๆ กลับหลั่งน้ำตา"

ทั้งสองกลับขึ้นรถ นางกำนัลแซ่เทามือขวายึดบังเหียน มือซ้ายกุมมืออุ้ยเซี่ยวปัอ กล่าวว่า

"เราแซ่เทา นามแท้จริงเรียกว่าอั้งเอ็ง เข้าวังตั้งแต่อายุสิบสอง หลังจากนั้นไม่นานนัก ราชวงศ์เหม็งก็ล่มสลาย ชาวแมนจูยึดครองพระราชวังแทน ขันทีนางกำนัลส่วนใหญ่ถูกขับไล่ออกมา แต่เราเนื่องเพราะอายุยังเยาว์ จึงอาศัยสืบไป สามปีให้หลังค่อยพบพานซือแป๋เรา"

อุ้ยเซี่ยวปัอกล่าวว่า

"โกวโกวพลังฝีมือสูงเยี่ยมปานนี้ ซือแป๋ท่านคงร้ายกาจยิ่ง?"

"ซือแป๋เรารับคำสั่งจากซือโจ้ว(อาจารย์ของอาจารย์)เข้าวังไปเป็นนางกำนัลเพื่อรวบรวมพระสูตรสี่สิบสองบทแปดเล่มนั้น"

อุ้ยเซี่ยวปัอร้องโพล่งว่า

"พระสูตรสี่สิบสองบทมีทั้งสิ้นแปดเล่ม?"

"มิผิด กำลังกองทัพของชาวแมนจูแบ่งเป็นแปดธงทิว มีสีเหลือง ขาว แดง ตราม และขลิบลวดลายอีกสี่สี หัวหน้าขบวนธงได้ครอบครองคนละหนึ่งเล่ม"

อุ้ยเซี่ยวปัอฉุกใจคิดกล่าวว่า

"ใช่แล้วตอนที่ข้าพเจ้าไปตรวจค้นคฤหาสน์เมี่ยงไปสีสันปกคัมภีร์ผิดแผกไปบ้างเป็นสีขาวบ้างขลิบแดง ที่แท้ปกคัมภีร์ทั้งแปดเล่มมีสีสันเฉกเช่นกับสีธงทหารแมนจู ข้าพเจ้ากลับไม่เคยพบพานมาก่อน"

อุ้ยเซี่ยวปัอคำนึงในใจ

'เราครอบครองพระสูตรสี่สิบบทรวมหกเล่ม ยังขาดอยู่สองเล่ม โกว-โกวคงทราบว่าคัมภีร์ทั้งแปดเล่มแฝงความลี้ลับพิสดารใด เราต้องล้วง ถามออกมา'

ยามนั้นแสร้งกล่าวอย่างโง่งม

"ที่แท้ซือโจ้วท่านก็บังเกิดศรัทธาจิตต่อคัมภีร์สถาบันสงฆ์ ต้องการหาพระสูตรสี่สิบสองบทนั้นด้วย"

"นั่นกลับมิใช่ หลานอันประเสริฐ วันนี้เราจะบอกเล่าความลับสำคัญให้ทราบ แต่เจ้าต้องสาบานว่าจะไม่แพร่งพรายออกไป"

สำหรับกับอุ้ยเซี่ยวป้อ การสัตย์สาบานเป็นเรื่องธรรมดาสามัญ วันนี้กล่าวจากปาก วันพรุ่งก็ลืมเลือนไป อย่าว่าแต่ตนครอบครองพระสูตรสี่สิบสองบทถึงหกเล่ม ไหนเลยยินยอมบอกความลับของคำภีร์ต่อบุคคลอื่นโดยง่ายดาย? รีบสาบานว่า

"ขอสวรรค์เบื้องบนเป็นพยาน อุ้ยเซี่ยวป้อหากแพร่งพรายความลับของพระสูตรสี่สิบสองบทออกไป ขอให้ถูกสายฟ้าฟาดใส่ร่าง ศาสตราวุธรุมฟาดฟัน ตกตายอย่างสยดสยองกว่าซือเฮียไท้โหวที่ปลอมเป็นอิสตรีนั้นอีกสิบเท่า"

เทาอั้งเอ็งหัวร่อพลางกล่าวว่า

"ถ้อยสาบานนี้กลับแปลกใหม่นัก บอกกับเจ้า ตอนที่ทหารแมนจูทั้งแปดขบวนธงบุกเข้ากำแพงใหญ่มา พอพบเห็นทรัพย์สินเงินทองก็ยื้อแย่งปล้นชิง จากนั้นขนย้ายทรัพย์สินอัญมณีออกนอกกำแพงใหญ่ซุกซ่อนเอาไว้ หัวหน้าขบวนธงทั้งแปดวาดแผนผังขึ้นใบหนึ่ง บ่งระบุที่ซ่อนขุมทรัพย์ ให้ยึดถือคนละหนึ่งส่วน"

อุ้ยเซี่ยวป้อร้องโพล่งว่า

"ข้าพเจ้าเข้าใจแล้ว แผนผังแปดส่วนนั้นก็ซุกซ่อนอยู่ในพระสูตรสี่สิบสองบททั้งแปดเล่ม เพียงแต่ซือโจ้วของโกวโกวล่วงรู้ความลับของชาวแมนจูได้อย่างไร?"

"ความนี้ยืดยาวยิ่ง ซือโจ้วเราความจริงเป็นธิดาชาวฮั่นในเมืองกิ่มจิว แต่ถูกชาวแมนจูคร่ากุมไป จึงล่วงรู้โดยบังเอิญ"

อุ้ยเซี่ยวป้อหวนนึกถึงขุมทรัพย์นั้น คงเป็นภูเขาสมบัติที่ประมาณค่ามิได้ ถึงกับใจเต้นระทึกหวั่นไหวถามว่า

"โกวโกว ความลับของขุมทรัพย์นั้นอยู่ในพระสูตรสี่สิบสองบททั้งแปดเล่ม

จริงๆ?"

"ซือโจ้วเราสันนิษฐานเช่นนั้น จึงถ่ายทอดฝีมือแก่ซือแป้เรา ใช้ให้ปะปนเข้าวังมาเป็นนางกำนัล สืบเสาะหาคัมภีร์ ซือแป้เข้าวังมาไม่นานนัก จึงพบว่านางกำนัลมีสิทธิ์จำกัด มิอาจเดินพลุกพล่านไปมา ยากชโมยคัมภีร์ได้ ภายหลังล่วงรู้ว่าเราเป็นนางกำนัลปลายราชวงศ์เหมิง จึงรับไว้เป็นศิษย์"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

"มิน่าเล่า อ้วงไท้โหวจึงครุ่นคิดหาทางได้คัมภีร์มา เพราะเพื่อครอบครองขุมทรัพย์มหาศาลจำนวนนั้นเอง เพียงแต่นางเป็นอ้วงไท้โหว ปรารถนาสิ่งใดก็ได้สิ่งนั้น ไฉนต้องการขุมทรัพย์เหล่านั้นด้วย?"

เทาอั้งเอ็งกล่าวว่า

"มิแน่นักว่าในถ้ำขุมทรัพย์ ยังมีวัตถุพิเศษพิสดารใดเคลือบแฝง เพียงแต่ซือโจ้วเรายังมิทราบข้อเท็จจริงทั้งมวล ดราก่อนนางคิดชโมยคัมภีร์จากหัวหน้าธงทหารคนหนึ่ง แต่บังเอิญถูกพบเห็น เสียชีวิตในการต่อสู้ ภายหลังซือ-แป้เราก็ป่วยไข้ เสียชีวิตภายในวัง ก่อนตายยังกำชับเราหาทางชโมยคัมภีร์มาพร้อมกับบอกว่าเรื่องชโมยคัมภีร์ลำบากยากเข็ญยิ่ง ด้วยกำลังเพียงลำพังของเรา มิแน่นักว่าจะกระทำสำเร็จ ให้เสาะหาศิษย์ที่พึงเชื่อถือคนหนึ่ง ถ่ายทอดความลับของคัมภีร์ให้ทราบ เพื่อให้รับช่วงภารกิจสืบแทน"

อุ้ยเซี่ยวป้อคำนึงในใจ

'ความลับของที่ซ่อนขุมทรัพย์ควรสืบสาวคลี่คลายจริงๆ มิเช่นนั้นหากไม่ขนย้ายขุมทรัพย์อัญมณีเหล่านั้นออกมาจับจ่ายใช้สอย นับว่าน่าเสียดายนัก'

เทาอั้งเอ็งเอ่ยสืบต่อ

"เพียงแต่เราสืบเสาะเป็นเวลานานหาพบนางกำนัลที่มีคุณสมบัติเหมาะสมไม่หลานอันประเสริฐ เราสามารถพบพานเจ้าโดยบังเอิญ เป็นที่ปลื้มปีตินัก"

"ผู้หลานไม่มีญาติสนิท บัดนี้มีโกวโกวที่พลังฝีมือสูงเยี่ยมนางหนึ่ง ก็ปลาบปลื้มปีติยิ่ง"

มันมีคารมอ่อนหวาน สร้างความปลาบปลื้มยินดีแก่เทาอั้งเอ็งนัก ยิ้มพลางกล่าวว่า

"พลังฝีมือเราไม่นับว่าสูงส่งกระไร ตอนที่ประมือกับบุรุษที่ปลอมเป็นนางกำนัลนั้น หากมิใช่เจ้าทิ่มแทงใส่กลางหลังมันมีดหนึ่ง คงจบสิ้นไปแต่แรก"

"อิมม์ บุรุษนั้นกลับร้ายกาจจริงๆ ตอนนี้ยามหวนนึก ยังอดหวาดหวั่นมิได้"

กล้ามเนื้อบนใบหน้าเทาอั้งเอ็งพลันกระตุกเข้าหากัน ตาทอประกายหวาดหวั่นพรั่นพรึงขึ้นวูบ อุ้ยเซี่ยวป้อร้องว่า

"โกวโกว ท่านมิสบายหรือ?"

เทาอั้งเอ็งมิตอบคำ คล้ายไม่ได้ยินก็ปาน อุ้ยเซี่ยวป้อพอถามย้ำอีกครา เทาอั้งเอ็งพลันสะท้านทั้งร่าง กล่าวว่า

"มิ...มิมีใด"

นางคล้ายสติสัมปชัญญะเลื่อนลอย พลันชี้มือไปยังต้นไม้ใหญ่ข้างทางต้นหนึ่ง เอ่ยสืบต่อ

"พวกเราพักผ่อนสักครู่ค่อยเดินทางสืบต่อ ให้ลาหยุดพักกินหญ้าบ้าง"

พลางควบขับรถถึงใต้ต้นไม้ ทั้งสองกระโดดปราดลงมา นั่งพิงลำต้นไม้ เทาอั้งเอ็งนั่งเซื่องซึมงงงันชั่วขณะ พลันถามว่า

"มันกล่าววาจาใดหรือไม่?"

อุ้ยเซี่ยวป้อมิทราบนางถามถึงผู้ใด ต้องเงยหน้าขึ้นจับจ้องมองนาง ทั้งสองประสานสบตากัน ฝ่ายหนึ่งรอให้ฝ่ายตรงข้ามตอบวาจา อีกฝ่ายหนึ่งมิเข้าใจจิตเจตนาของนาง ชั่วครู่ให้หลังเทาอั้งเอ็งถามอีกว่า

"เจ้าเห็นริมฝีปากมันขยับเขยื้อน พึมพำถ้อยวาจาใดหรือไม่?"

อุ้ยเซี่ยวป้อพอเห็นสีหน้าท่าทีนาง ต้องลอบไหวหวั่นพรั่นใจ คำนึงขึ้น 'หรือโกวโกวถูกคุณไสยใดสิงสู่?'

ยามนั้นกล่าวถามว่า

"โกวโกวพบเห็นผู้ใดหรือ?"

"ผู้ใด?...เจ้าหมายถึงบุรุษที่ปลอมเป็นนางกำนัลนั้น?"

อุ้ยเซี่ยวป้อยิ่งหวาดหวั่น กล่าวเสียงสั่นระรัวว่า

"ท่านพบเห็นบุรุษที่ปลอมเป็นนางกำนัลนั้น? มัน...มันอยู่ที่ใด?"

เทาอั้งเอ็งคล้ายสะท้านตื่นจากห้วงฝันร้าย กล่าวว่า

"เราถามเจ้าว่า ขณะที่เราต่อสู้กับบุรุษเพศนั้นในห้องบรรทมไท้โหว เจ้าได้ยินมันกล่าววาจาใดหรือไม่?"

"ที่แท้ท่านสอบถามถึงเหตุการณ์เมื่อคืน ข้าพเจ้าได้ยินมันเอ่ยปากกล่าววาจาไม่"

เทาอั้งเอ็งเงียบงันชั่วขณะ จึงส่ายหน้ากล่าวว่า

"พลังการฝึกหรือเราเป็นรองมัน มันย่อมมิต้องท่องสวดคาถาอาคมใด"

อุ้ยเซี่ยวป้อมิเข้าใจเป็นเรื่องราวใด ปลอบประโลมว่า

"โกวโกว คนผู้นั้นถูกพวกเราฆ่าทิ้ง ยังครุ่นคิดถึงมันไยกัน"

"อืมม์ คนผู้นั้นถูกพวกเราฆ่าทิ้ง..."

สำเนียงเสียงกล่าว สีหน้าท่าทีของนาง กลับเปี่ยมความหวาดหวั่นสยองขวัญ

อุ้ยเซี่ยวป้อขบคิดในใจ

'ท่านแม้มีพลังฝีมือสูงเยี่ยม กลับกริ่งเกรงปีศาจ แท้ที่จริงคนผู้นั้นถูกเราฆ่าทิ้งต่างหาก ท่านคิดหมายประทุษร้ายอ้วงไท้โหว กลับไม่อาจทำร้ายนางถึงแก่ชีวิต'

ดังนั้นกล่าวว่า

"โกวโกว ต่อให้มันกลับกลายเป็นปีศาจ พวกเราก็มิต้องกลัว"

เทาอั้งเอ็งกล่าวว่า

"ปีศาจอันใด เรากริ่งเกรงว่ามันเป็นศิษย์สังกัดประมุขนิกายเทพมังกรอย่างนั้นก็... เพียงแต่ไท้โหวยังเรียกมันเป็นซือเฮีย สังเกตจากแนววิชาของมันหาละม้ายเหมือนไม่ หลานอันประเสริฐ ตอนที่ประมือกัน มันมิได้ขยับเขยื้อนริมฝีปากจริงๆ"

นางรำพึงรำพันด้วยสำเนียงสั่นระริก ตอนท้ายยังมุ่งหวังให้อุ้ยเซี่ยวป้อยืนยันข้อสันนิษฐานของนาง

อุ้ยเซี่ยวป้อไหนเลยจำแนกแนววิชาของบุรุษที่ปลอมเป็นนางกำนัลนั้นออก แต่ยังร้องดังๆ ว่า

"ถูกต้อง แนววิชาของมันหาละม้ายเหมือนไม่ ตอนที่ประมือกัน มันก็มิได้กล่าวกระไรแม้สักคำเดียว โกวโกว ประมุขนิกายเทพมังกรเป็นตัวอะไร?"

เทาอั้งเอ็งรีบกล่าวว่า

"ประมุขนิกายเทพมังกร มีความสามารถยิ่งใหญ่ไพศาล พลังฝีมือลึกล้ำสุดหยั่งคะเน เจ้าไหนเลยเรียกหามันเป็น 'ตัวอะไร' ได้ มาตรแม้อยู่ลับหลัง แต่ท่านประมุขนิกายแซ่อั้งมีศิษย์มากหลาย กระจายข่าวได้รวดเร็ว ขอเพียงเจ้ากล่าวก้าวร้าวคำเดียว ชีวิตนี้ต้องจบสิ้นกัน"

กล่าวพลางเหลียวซ้ายแลขวา คล้ายกริ่งเกรงว่ามีบริวารประมุขนิกายเทพมังกรอยู่ในละแวกใกล้เคียงก็ปาน

อุ้ยเซี่ยวป้อถามโพล่งว่า

"ประมุขนิกายเทพมังกรร้ายกาจปานนี้?"

"เจ้าหากก้าวร้าวบุคคลอื่น ยังสามารถซุกซ่อนเร้นกาย หากแม้นก้าวร้าวล่วงเกินประมุขนิกายเทพมังกร ต่อให้หลบหนีถึงสุดหล้าฟ้าเขียว ก็ไม่อาจหลบซ่อนเร้นกายได้

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

"เช่นนี้เป็นว่านิกายเทพมังกรก็มีขุมกำลังเข้มแข็งเฉกเช่นสมาคมฟ้าดินเรา?"

"สมาคมฟ้าดินประพฤติเปิดเผย ชนชาวบู๊ลิ้มล้วนเคารพเลื่อมใส นิกายเทพมังกรกลับผิดแผกไป"

"ท่านหมายความว่า ชนชาวบู๊ลิ้มล้วนหวาดหวั่นพรั่นพรึงต่อนิกายเทพมังกร?"

เทาอั้งเอ็งขบคิดชั่วขณะจึงกล่าว

"เราล่วงรู้เรื่องในยุทธจักรจำกัดยิ่ง เพียงเคยได้ยินซือแป๋เอ่ยอ้างถึง ซือโจ้วเราแม้มีพลังฝีมือสูงเยี่ยม กลับเสียชีวิตในเงื้อมมือบริวารนิกายเทพมังกร"

อุ้ยเซี่ยวป้อพลันแผดค่าว่า

"มารดามันเถอะ เช่นนี้เป็นว่านิกายเทพมังกรเป็นศัตรูคู่แค้นของพวกเรา พวกเราไยต้องเกรงกลัวไป?"

เทาอั้งเอ็งส่ายหน้ากล่าวว่า

"ซือแป้เราบอกว่า แนววิชาของนิกายเทพมังกรพลิกแพลงแปรเปลี่ยนสุดหยั่งคาดที่ยากต้านทานที่สุดกลับเป็นคำสาวดสาปแช่งภายในนิกาย ขณะเผชิญศัตรูพอท่องสวดออกมา คู่ต่อสู้จะหวาดหวั่นขวัญสะท้าน ตนเองกลับยิ่งต่อสู้ยิ่งฮึกหาญ

"ซือโจ้วขโมยคัมภีร์จากคฤหาสน์หัวหน้าธงทหารหักล้างกับบริวารนิกายเทพมังกรคนหนึ่ง ตอนแรกชิงเป็นฝ่ายมีเปรียบ แต่ฝ่ายตรงข้ามพอท่องสวดคาถา พลังหมัดฝ่ามือยิ่งมายิ่งรุนแรง ในที่สุดท้องน้อยถูกฝ่ามือกระแทกใส่เสียชีวิต

"ตอนนั้นซือแป้เราอยู่ข้างเคียง บอกว่าคิดถลันเข้าช่วยเหลือ แต่พอได้ยินเสียงท่องสวด รู้สึกเรือนร่างอ่อนระทวย เพียงคิดคุกเข่าลงสวามิภักดิ์ ไม่อาจปลุกปลอบกำลังขวัญขึ้นหักล้าง ภายหลังพอหวนนึก กลับทั้งอับอายทั้งพรั่นพรึง กำชับเราว่าอย่าได้ประมือกับคนของนิกายเทพมังกรเด็ดขาด"

อุ้ยเซี่ยวป้อครุ่นคิดขึ้น

'ซือแป้ท่านเป็นสตรี พอเห็นฝ่ายตรงข้ามร้ายกาจคงแตกตื่นจนสวามิภักดิ์ไหนเลยมีมนต์ขลังคำสาปสยบขวัญคู่ต่อสู้?'

ดังนั้นถามว่า

"โกวโกว ทราบหรือไม่ว่าฝ่ายตรงข้ามท่องคาถาใด?"

"มิทราบได้ เรากริ่งเกรงว่าบุรุษที่ปลอมแปลงเป็นนางกำนัลนั้นเป็นศิษย์นิกายเทพมังกร ดังนั้นสอบถามเจ้าว่า เห็นมันขยับเขยื้อนริมฝีปากขณะประมือกันหรือไม่?"

อุ้ยเซี่ยวป้อเพิ่งเข้าใจสาเหตุที่นางหวาดหวั่นพรั่นใจ ยามนั้นหวนนึกทบทวนเหตการณ์ในห้องบรรทมเมื่อคืน จากนั้นกล่าวว่า

"หามีไม่"

เทาอั้งเอ็งกล่าวว่า

"ฝ่ายตรงข้ามมีพลังฝีมือสูงเยี่ยมกว่าเรา เราจึงผนึกสมาธิทุ่มเทกระบวนท่า แต่หลังจากใช้ไม้ตายไปหลายกระบวนท่า กลับหวั่นหวาดขึ้นมา รู้สึกฝ่ายตรงข้ามร้ายกาจปานนี้ พึงคุกเข่าลงสวามิภักดิ์ ภายหลังพอหวนนึก รู้สึก

สงสัยใจยิ่ง หรือฝ่ายตรงข้ามใช้วิชาไสยศาสตร์โตสยบจิตใจเรา?"

อุ้ยเชี่ยวปัอดูจากประกายตาของนางพบว่าแฝงแววหวั่นไหวกังวล จึงกล่าว

"โกวโกว ท่านเข้าสังกัดสมาคมฟ้าดินเราเป็นอย่างไร?"

เทาอั้งเอ็งงงงันวูบ กล่าวว่า

"เราไยต้องสังกัดสมาคมฟ้าดิน?"

อุ้ยเชี่ยวปัอเห็นว่าสมาคมฟ้าดินมีกำลังกล้าแข็ง เทาอั้งเอ็งหากเข้าร่วมสังกัด ก็มิต้องเกรงกลัวนิกายเทพมังกร ปากกลับกล่าวว่า

"สมาคมฟ้าดินมีอุดมการณ์กอบกู้ราชวงศ์เหม็ง หากได้ยอดฝีมือเช่นโกว-โกวเข้าร่วมสังกัด คงประเสริฐเลิศยิ่ง"

"เรื่องนี้ไว้ภายหน้าค่อยว่ากล่าวกันเถอะ เราต้องหวนกลับพระราชวัง เจ้าคิดไปที่ใด?"

อุ้ยเชี่ยวปัอกล่าวอย่างสงสัยใจ

"ท่านยังคิดหวนกลับพระราชวังไยกัน?"

"เราเติบใหญ่ขึ้นในพระราชวัง มีแต่หวนกลับไป ภายในวังมีอาณาบริเวณไพศาล เราหากซุกซ่อนเร้นกายไว้ ไท้โหวคงสืบเสาะไม่พบพาน"

"อย่างนั้นท่านกลับวังไป ตอนนี้ข้าพเจ้ามีเรื่องต้องกระทำ ภายหน้าจะกลับไปเยี่ยมเยือนท่าน"

เทาอั้งเอ็งเข้าใจว่าอุ้ยเชี่ยวปัอคิดสะสางเรื่องภายในสมาคมฟ้าดิน จึงไม่สอบถามมากความ กล่าวว่า

"ภายหน้าเจ้าหากกลับวัง จะพบเราในที่ใด?"

"ข้าพเจ้าเมื่อกลับถึงพระราชวัง จะปักท่อนไม้ลงบนกองหินข้างสถานที่เผาสิ่งปฏิกูล บนท่อนไม้วาดรูปนกนางแอ่นตัวหนึ่ง หมายความว่าข้าพเจ้ากลับมาแล้ว ค่ำคืนนั้นพวกเราจะพบพานกันในที่นั้น"

"ตกลงตามนี้ หลานอันประเสริฐ วงนักเลงเปี่ยมเล่ห์เพทุบาย เจ้าต้องระมัดระวังให้มากไว้"

"น้อมรับทราบ"

ทั้งสองควบขับรถถึงตัวเมืองแห่งหนึ่ง อุ้ยเชี่ยวปัอโดยสารรถม้าอีกคันหนึ่ง

ส่วนเทาอั้งเอ็งควบขับรถคันเดิมกลับพระราชวัง เห็นนางเหลียวหน้ากลับมา
มองตนตลอดเวลา ต้องครุ่นคิดขึ้น

'นางแม้มิใช่โกวโกวแท้จริงของเรา กลับดีต่อเรายิ่ง'

สู่โง้วไท้ซัว

อุ้ยเซี่ยวป้อหลับไหลภายในรถตื่นหนึ่ง ยามพลบค่ำพันแว่วเสียงฝีเท้าม้าดังระรัว ม้าเร็วตัวหนึ่งห้อตะบึงมาทางด้านหลัง บุรุษหนุ่มบนหลังม้าร้องดังๆ ว่า

"สารถี ผู้โดยสารภายในรถเป็นบุรุษหนุ่มผู้หนึ่งกระมัง?"

อุ้ยเซี่ยวป้อพอฟัง จดจำออกว่าเป็นซุ่มเสียงชายในดวงใจของปิงอี่นามเส้าอิดจิว มิรอให้สารถีตอบคำ ก็ชะโงกศีรษะออกนอกหน้าต่างรถกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"เล้าตั่วกอ (พี่ใหญ่) ท่านกำลังเสาะหาข้าพเจ้าหรือ?

เห็นเส้าอิดจิวเหงื่อชุ่มโชกโทรมกาย พอพบเห็นอุ้ยเซี่ยวป้อก็ร้องว่า

"ในที่สุดก็เสาะพบเจ้าแล้ว"

พลางกระตุ้นม้าอ้อมมายังหน้ารถ ตวาดว่า

"รีบไสหัวลงมาให้กับเรา!"

อุ้ยเซี่ยวป้อเห็นมันมีท่าทีดุร้ายหมายขวัญ ฉุกคิดว่าผิดท่า ถามว่า

"เล้าตั่วกอ ผู้น้องล่วงเกินท่านในที่ใด?"

เส้าอิดจิวมิตอบคำ สะบัดแส้ม้าวูบหวดใส่ลาเทียมรถ สร้างความเจ็บปวดแก่ลาจนแผดร้องก้อง ยกขาหน้าทั้งสองขึ้น แทบสลัดสารถีประจำรถร่วงหล่นลงมา สารถีนั้นจึงตวาดว่า

"ยามกลางวันแสกๆ ไฉนอาละวาดปานนี้?"

เส้าอิดจิวตวาดว่า

"เราพาลจะอาละวาด"

จบคำ พุ่งแส้ยาวออกรัดพันลำคอสารถีนั้นไว้ กระตุกข้อมือวูบกระชากสารถีลงจากอานรถ สะบัดข้อมือวูบวาบ หวดกระหน่ำแส้ใส่อย่างดุร้าย!

อุ้ยเซี่ยวป้อเห็นเงาแส้พอกราดฟาดลง หยาดโลหิตพลันสาดกระจายถึงกับใจสะท้านหวั่นไหว คำนึงขึ้น

'สารถีนี้หามีข้ออริบาดหมางกับเส้าอิดจิว มันกลับฟาดโบยเช่นนี้ คงคิดรังควานหาเรื่องกับเรา หลังจากหวดกระหน่ำสารถีเสร็จสิ้นย่อมต้องจัดการเรา'

พอได้คิด ดึงมีดสั้นจากในรองเท้าทิ่มแทงใส่ตะโพกลาเบาๆ ลาตัวนั้นพอได้รับความเจ็บปวดก็ห้อตะบึงอย่างคลุ้มคลั่ง ฉุดลากรถโดยสารพุ่งทะยานไปตามทางหลวง

เส้าอิดจิวเห็นรถโดยสารเคลื่อนไหวจึงผละจากสารถีนั้นกระตุ้นม้าติดตามมาร้องว่า

"เด็กน้อย หากเก่งกล้าสามารถ ก็อย่าได้หลบหนี"

อุ้ยเซี่ยวป้อชะโงกศีรษะออกจากหน้าต่างรถร้องว่า

"เด็กน้อย หากเก่งกล้าสามารถ ก็อย่าได้ไล่ล่าตามมา"

เส้าอิดจิวชุ่นแค้นยิ่ง หวดแส้เร่งเร้าอาชาไล่ติดตามมา ลาตัวนั้นฉุดลากรถคันหนึ่ง ระดับความเร็วจึงเชื่องช้ากว่า ระยะห่างของทั้งสองฝ่าย ยิ่งมายิ่งย่นใกล้เข้า

เส้าอิดจิวพลันสะบัดแส้ดังควับ อุ้ยเซี่ยวป้อเห็นเงาแส้พุ่งปราดมาดุจแม่เบี้ยอสรพิษ รีบหุดศีรษะกลับเข้ามาภายในรถ ปลายแส้จึงหวดใส่กรอบหน้าต่างจนเศษไม้ปลิวเวียนว่อน

แลเห็นหัวม้าตัวที่เส้าอิดจิวควบขับประชิดใกล้มาถึงข้างรถ รออีกชั่วขณะเส้าอิดจิวก็สามารถทะยานขึ้นมายังรถม้าแล้ว อุ้ยเซี่ยวป้อยามร้อนรุ่ม พลันบังเกิดปฏิภาณวูบ ล้วงเงินแท่งหนักเจ็ดแปดตำลึงจากอกเสื้อแท่งหนึ่ง สะบัด

ข้อมือขัดออกไป ประกายสีเงินพุ่งวาบคราเดียวก็ชัดถูกดวงตาข้างซ้ายของม้าตัวนั้น จนแก้วตาแหลกละเอียด โลหิตทะลักเนืองนอง ตาบอดไปข้างหนึ่งวิ่งตะบึงเฉียงๆ สู่เนินดิน

เล้าอิดจิวรีบรั้งบังเหียน แต่ม้ายามตาบอดกลับพยศอาละวาดสลัดมันลงจากหลังม้า ดีที่มันมีพลังฝีมือไม่ต่ำทราม เกลือกกลิ้งไปตามพื้นดินตลบหนึ่งก็ลุกขึ้นยืนหยัดมั่น แต่ม้าตัวนั้นกลับโจนทะยานเข้าดงไม้ไปแล้ว

อุ้ยเชี่ยวปัอหัวร่อฮาๆ กล่าวว่า

"เล้าตั่วกอไม่สามารถควบขับม้า ไยไม่ไปจับเต่ามาตัวหนึ่งควบขับเต่าแทน"

เล้าอิดจิวเดือดดาลเป็นการใหญ่ เกร็งลมปราณทุ่มเทวิชาตัวเบาติดตามรถโดยสารมา อุ้ยเชี่ยวปัอยื่นมือสั้นออกทิ่มสกัดลาตัวนั้นอีกครา มิคาดลาเทียมรถคราหนี้กลับหมุนตัวกลับวิ่งตะบึงเข้าหาเล้าอิดจิว อุ้ยเชี่ยวปัอร้องดังๆ ว่า

"ไม่ถูกต้อง"

พลางฉุดรั้งบังเหียนหมายบังคับลาหยุดยั้งลง แต่ไม่ประสบผล จึงกระโดดปราดออกจากรถวิ่งตะบึงเข้าดงไม้ข้างทาง

เล้าอิดจิวบิดกายวูบไล่ล่าตามไป ยื่นมือซ้ายออก ตะปบคว้าต้นคออุ้ยเชี่ยวปัอ อุ้ยเชี่ยวปัอเสือกแทงมีดสั้นมายังด้านหลัง แต่เล้าอิดจิวเป็นศิษย์ผู้กล้าขวัญเหล็ก ทายาทตระกูลเล้าแห่งตระกูลเล้า แป๊ะ ปึง โซว พลังฝีมือสูงเยี่ยมยิ่ง ยามนั้นกางนิ้วข้างขวาออกก็ตะปบคว้าข้อมืออุ้ยเชี่ยวปัอไว้ พับข้อศอกฝ่ายตรงข้าม จ่อปลายมีดสั้นใส่คอหอยผู้เป็นเจ้าของ ตวาดว่า

"โจรน้อยยังคิดต่อสู้ดิ้นรนอีก?"

อุ้ยเชี่ยวปัอรู้สึกเย็นวะวาบที่คอหอย ทราบว่ามีดสั้นของตนฟันเหล็กคุจฟันหยวก ฝ่ายตรงข้ามหากผลักข้อมือขึ้นมา คงทะลวงทะลุคอหอยตนเอง รีบกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"เล้าตั่วกอ พวกเราเป็นคนกันเอง มีวาจาใดสามารถว่ากล่าวกัน"

"เพ้ย ผู้ใดเป็นคนกันเองกับเจ้า? เจ้า...เจ้ากลับหลอกลวงน้ำใจปึงซือม่วย

หลับนอนร่วมเตียงกับนาง เราต้องฆ่าเจ้าแน่นอน"

อุ้ยเชี่ยวปัอเพิ่งทราบสาเหตุที่ฝ่ายตรงข้ามคุร้ายถึงเพียงนี้ ที่แท้สืบเนื่องจากปิงอี่ เพียงมิทราบฝ่ายตรงข้ามล่วงรู้ได้อย่างไร จึงกล่าว

"ปิงโกวเนี้ยเป็นนางในดวงใจของท่าน ข้าพเจ้าไหนเลยกล้าล่วงเกินนาง? ในใจปิงโกวเนี้ยเพียงคะนึงนึกถึงท่าน ขอร้องข้าพเจ้าช่วยเหลือท่านออกจากวัง"

"เราจึงไม่รับไมตรีของเจ้า เจ้าหลังจากช่วยเหลือเรา ไฉนให้ปิงม่วยแต่งงานกับเจ้า?"

"ไหนเลยมีเรื่องเช่นนั้น?"

"เราได้ยินปิงซือม่วยบอกกับกุ่งจู้ (หลานสาวผู้ดรองแดวัน) ด้วยตัวเอง ไหนเลยแปลกปลอมได้?"

ที่แท้ฉื่อเทียนชวงหลังจากนำพาปิงอี่ มกเกี่ยมพิ้ง เดินทางระยะทางหนึ่ง ก็พบพานราชสีห์ส่ายเศียรเส้าอิดจิวและพยัคฆ์เชียว ซึ่งโดยสารรถคิดเดินทางสู่หมู่บ้านตระกูลเจี๊ยะเช่นกัน

การพบพานในระหว่างทาง ย่อมปิติยินดียิ่ง แต่ปฏิกิริยาของปิงอี่ที่แสดงต่อเส้าอิดจิวกลับผิดแผกจากกาลก่อน ท่าทีเฉื่อยชาไม่อนาทร มักอยู่ร่วมกับมกเกี่ยมพิ้ง หาแยแสสนใจมันไม่

ค่ำคืนนั้นค้างแรมในโรงเตี๊ยม เส้าอิดจิวพลิกกายไปมาบนเตียงยากหลับใหลได้ ลอบผุดลุกขึ้นเร้นกายไปยังนอกหน้าต่างของห้องพักปิงอี่และมกเกี่ยม-พิ้ง ได้ยินมกเกี่ยมพิ้งกล่าวเบาๆ

"ท่านไม่เหลือบแลเส้าซือเฮียเยี่ยงนี้ ไยมิใช่สร้างความสะเทือนใจแก่มันนัก?"

ปิงอี่กล่าวว่า

"เราเพียงมุ่งหวังให้เขาลืมเลือนเราแต่เนิ่นๆ"

"ซือเจ้ ท่านตกลงใจแต่งงานกับอุ้ยเชี่ยวปัอนั้นจริงๆ? เขาอายุอ่อนเยาว์ปานนี้ ไหนเลยคู่ควรกัน?"

"ท่านคิดแต่งงานกับวานรน้อยนั้น จึงเกลี้ยกล่อมเราคืนดีกับเส้าซือเฮียใช่หรือไม่?"

"มิใช่ ท่านหากเข้าใจเช่นนั้น ก็แต่งงานกับวานรน้อยเถอะ"

ปิงอี่ทอดถอนใจ กล่าวว่า

"คราก่อนเราเคยสาบานว่า เขาหากช่วยเหลือเส้าซือเฮียออกไป จะแต่งงานเป็นภรรยาเขา ไหนเลยกลับกลอกคืนคำได้? อย่าว่าแต่... อย่าว่าแต่เขาเคยหลับไหลร่วมเตียงเดียวกับเราสอง"

"คิก...คิก...วานรน้อยนี้ชุกชนจริงๆ เขาบอกว่าในบันทึกเอ็งเลียกติ่งมีบท 'ท่านแม่ทัพมกเอ็งยิงเกาทัณฑ์คำเนินแผนหนูนาพิชิตฮุ่นหนำ กุ่ยกงกงสองมือโอบนงคราญ' ดังนั้นโอบกอดเราสองไว้"

"ความจริงเขาแม้อายุยังเยาว์ ถ้อยคารมดีกดะนอง แต่กลับดีต่อพวกเรามิน้อย หลังจากแยกทางกันครานี้ มิทราบเมื่อใดจึงสามารถพบพานกันอีก?"

มกเกี่ยมพึ่งหัวร่อคิก กล่าวเบาๆ

"ซือเจ้ ท่านคิดถึงเขากระมัง?"

"แล้วจะเป็นไร?"

"ข้าพเจ้าก็คิดถึงเขาเช่นกัน พวกเราเชื้อเชิญเขาร่วมทางไปยังหมู่บ้านตระกูลเจี๋ยะ เขากลับบอกว่ามีเรื่องต้องกระทำ มิทราบเป็นความจริงหรือไม่?"

ปิงอี่กลับกล่าวว่า

"ตอนแวะพักรับประทานอาหาร เราได้ยินเขาสอบถามถึงเส้นทางรุดสู่มณฑลชัวไซต่อสารถี ดูท่าเขาคิดเดินทางสู่ชัวไซ"

"น่าเสียดายที่เราสองล้วนรับบาดเจ็บ มิเช่นนั้นจะติดตามเขาไปยังมณฑลชัวไซ"

เส้าอิดจิวลอบรับฟังถึงตอนนี้ถึงกับหัวสมองลั่นอื้ออึง หน้าผากปะทะกับกรอบหน้าต่างคราหนึ่ง ปิงอี่และมกเกี่ยมพึ่งภายในห้องพลันอุทานอย่างตื่นตระหนก หน้าผากเส้าอิดจิวแม้ปะทะกับขอบหน้าต่าง แต่หาเจ็บปวดกระไรเพลิงวิษยากลับลุกฮือโหม เพียงคิดปลิดชีวิตอุ้ยเชี่ยวป้อให้จงได้

เส้าอิดจิวจูงม้าออกจากคอกตัวหนึ่ง ควบตะบึงออกนอกโรงเตี๊ยม หวนนึกถึงอุ้ยเชี่ยวป้อ เมื่อคิดเดินทางสู่ชัวไซ จึงควบขับม้าสู่ทิศตะวันตก

จวบจนฟ้าสางสว่าง ก็ย่างเข้าทางหลวงสายใหญ่ ยามเมื่อพบพานรถโดยสารควบขับเพียงคันเดียวจึงสอบถามว่า 'ผู้โดยสารภายในรถเป็นบุรุษหนุ่มผู้หนึ่งหรือไม่?'

อุ้ยเซี่ยวป้อกลับมิทราบรายละเอียดที่มกเกี่ยมพิ้งและปิงอี่สนทนากัน แต่เมื่อฟังว่าเส้าอิดจิวลอบรับฟังจากครุณีทั้งสอง คงรอบรู้จำกัดยิ่ง จึงกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"เส้าตั่วกอ ท่านหลงกลชือม่วยท่านแล้ว"

เส้าอิดจิวกล่าวว่า

"หลงกลอันใด?"

"ท่านเคยกำนัลปิ่นเงินและสลักรูปดอกเหมยอันหนึ่งแก่ชือม่วยท่าน ใช่หรือไม่?"

"นั่นก็มิผิด"

อุ้ยเซี่ยวป้อโป้ปดว่า

"ตอนที่นางหักหาญกับศัตรูภายในวัง บังเอิญทำปิ่นเงินตกหล่นหายถึงกับร้อนรุ่มใจยิ่ง บอกว่านี่เป็นสมบัติที่ชายในดวงใจมอบให้ ต้องเสาะหากลับคืนให้จงได้"

เส้าอิดจิวงงงันวูบ กล่าวว่า

"นาง...นางดีต่อเราปานนี้?"

"ย่อมแน่นอน ไหนเลยแปลกปลอมได้?"

"ภายหลังเป็นอย่างไร?"

"ท่านบีบเค้นคร่ากุมข้าพเจ้าเช่นนี้ ข้าพเจ้าไหนเลยสามารถกล่าววาจา?"

เส้าอิดจิวพอฟังว่าปิงอี่บังเกิดจิตปฏิพัทธ์ต่อมันอย่างลึกล้ำปานนี้ โทสะก็สลายคลายไปกว่าครึ่ง คลายมือจากการคร่ากุมอุ้ยเซี่ยวป้อ ถามอีกว่า

"ภายหลังเป็นอย่างไร?"

อุ้ยเซี่ยวป้อสอดมือคลำไปในรองเท้าช้าๆ เห็นบนข้อมือขวาปรากฏรอยนิ้วสีแดงคล้ำหลายรอย จึงกล่าว

"คนของตำหนักตระกูลมกชมชอบคร่ากุมข้อมือบุคคลอื่น ท่านและแป๊ะ-

ธั่งปังส้วนเป็นตัวอย่างอันดี ต่างแตกฉานหลักวิชากูเยี่ยวชิ่ว (กรงเล็บเต่า)"

คำ 'เต่า' กล่าวอย่างคลุมเครือ เส้าอิดจิวรับฟังไม่ชัดเจน จึงมิแยแสสนใจ กล่าวว่า

"อย่าได้พร่ำพิไร รีบบอกมาเถอะ"

"ข้าพเจ้าต้องนั่งลงพักผ่อนหอบหายใจสักครู่ก่อนค่อยมีเรี่ยวแรงกล่าววาจา"

จบคำ สาวเท้าไปทรุดนั่งพิงลำต้นไม้ต้นหนึ่ง เส้าอิดจิวอับจนปัญญา ได้แต่ติดตามไปนั่งเคียงบ่าเคียงไหล่ด้วย

อุ้ยเชี่ยวป้อพลันทอดถอนใจ กล่าวว่า

"น่าเสียดาย น่าเสียดายนัก"

"น่าเสียดายอันใด?"

"น่าเสียดายที่ปิงซือม่วยท่าน มิได้นั่งเคียงบ่าเคียงไหล่พร่ำพรอดบอกรักกับท่านในที่นี้ ไม่เช่นนั้นนางคงปีติยินดียิ่ง"

เส้าอิดจิวอดแย้มยิ้มมิได้ กล่าวว่า

"ท่านทราบได้อย่างไร?"

อุ้ยเชี่ยวป้อกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าได้ยินนางบอกเอง วันนั้นนางหลังจากสูญหายปิ่นเงิน กลับเสี่ยงอันตรายฝ่าด่านที่เหล่าราชองครักษ์เฝ้ารักษา ไม่คำนึงถึงอาการบาดเจ็บที่ได้รับ สยบราชองครักษ์ช่วงชิงปิ่นเงินอันนั้นกลับมา

"เราบอกว่า 'ปิงโกวเนี้ยโง่งมนัก ปิ่นเงินอันหนึ่งมีราคาเพียงใด เราจะกำนัลเงินทองแก่ท่านพันตำลึง สั่งทำปิ่นเงินสามสี่พันอัน วันหนึ่งๆ เสียบผมเผ้าสิบอัน ในหนึ่งปีล้วนเสียบปิ่นใหม่ โดยไม่ซ้ำอันเดิมที่เคยเสียบมา'

"ปิงโกวเนี้ยบอกว่า 'ท่านเป็นเด็กทารก เข้าใจอันใด? นี่เป็นปิ่นเสียบผมที่เส้าซือเฮียที่รักกำนัลให้ ต่อให้ท่านสั่งทำปิ่นหนึ่งพันอัน หรือจัดทำด้วยทองคำไข่มุก ก็หาเทียบเทียมปิ่นอันนี้ไม่'"

เส้าอิดจิวถึงกับหัวร่อจนหุบปากมิลง กล่าวว่า

"อย่างนั้นนางไฉนกล่าววาจาอีกแบบหนึ่งต่อมกกุ่งจู้ในยามวิกาล?"

"ท่านลอบรับฟังคำสนทนาของพวกนางที่นอกหน้าต่างกระมัง?"

"หาใช่ลอบรับฟัง ข้าพเจ้าลุกขึ้นมาปัสสาวะในยามวิกาล บังเอิญได้ยิน"

อุ้ยเซี่ยวป้อรีบกล่าวว่า

"เล้าตั่วกอกระทำไม่ถูกต้องแล้ว ไม่ปัสสาวะที่อื่น ไฉนปัสสาวะที่ใต้หน้าต่างปิงโกวเนี้ย? อย่างนั้นไยมิใช่เหมือนคละคลุ้งคลบฟ้า รมจนโกวเนี้ยสะคราญโฉมทั้งสองเสียสุขภาพ?"

เล้าอิดจิวอับจนถ้อยคำ หันเหหัวเรื่องว่า

"ถูกแล้ว ภายหลังปิงซือม่วยกล่าวกระไรอีก?"

"ข้าพเจ้าหิวโหยยิ่งนัก ไม่มีเรี่ยวแรงกล่าววาจา ท่านรีบไปซื้อหาสิ่งของมา หลังจากรับประทานอิ่มหนำ ค่อยสามารถถ่ายทอดวาจาที่ชวนคลื่นเหียนของปิงซือม่วยท่านออกไป"

"ปิงซือม่วยสูงส่งสำรวม ไหนเลยเคยกล่าววาจาชวนคลื่นเหียนอันใด?"

"นางมักบอกว่า 'เล้าซือเฮียที่รัก' หรือ 'เล้าซือเฮียอันงามสง่าและนุ่มนวลเอาใจ' ข้าพเจ้ากลับรับฟังจนคลื่นเหียนนัก"

เล้าอิดจิวหัวใจพองโต ปากกลับกล่าวว่า

"เป็นไปไม่ได้กระมัง ปิงซือม่วยไหนเลยกล่าววาจาเช่นนั้น?"

"นับว่าข้าพเจ้าจดจำผิดไป เล้าตั่วกอ ข้าพเจ้าต้องปลีกตัวไปหาอาหารรับประทาน"

พลางฉกฉวยโอกาสยืดกายขึ้น

เล้าอิดจิวรับฟังจนคันที่หัวใจอยากจะเกา ไหนเลยยินยอมปล่อยให้อุ้ยเซี่ยวป้อจากไป รีบกดไหล่ฝ่ายตรงข้ามไว้ กล่าวว่า

"น้องแซ่อุ้ยอย่าเพิ่งไป ข้าพเจ้ามีขนมเปียะอยู่หลายก้อน ท่านก็รับประทานก่อน"

พลางปลดห่อผ้าที่กลางหลังลงมา หยิบฉวยขนมเปียะหลายก้อนยื่นส่งให้

อุ้ยเซี่ยวป้อรับมาก้อนหนึ่ง หักเป็นสองส่วน ส่งครึ่งหนึ่งเข้าปากขบเคี้ยวหลายคราา กล่าวว่า

"ขนมเปียะนี้จืดชืดไร้รสชาติ ท่านลองรับประทานดูบ้าง"

พลางยื่นส่งขนมเปียะในมือคืนมา เล้าอิดจิวกัดกินคำหนึ่ง จากนั้นกล่าวว่า

"เพียงแต่แช็งกระด้างไป พวกเราก็ใช้เป็นเครื่องประทังหิวเถอะ"

"มิทราบอีกหลายก้อนเป็นอย่างไร?"

พร้อมกับฉกฉวยขนมเปียะอีกหลายก้อนมาพลิกเลือกไปมา แล้วส่งขนมเปียะก้อนหนึ่งให้ เอ่ยสืบต่อ

"ท่านลองลิ้มชิมก้อนนี้ดู"

เล้าอิดจิวเพียงมุ่งหวังให้อุ้ยเชี่ยวปัอบอกเล่าเหตุการณ์สืบต่อ ไม่ฝืนเจตนาฝ่ายตรงข้าม จึงรับขนมเปียะก้อนนั้นมากัดกินคำหนึ่ง กล่าวว่า

"รสชาติเป็นเฉกเช่นเดิม ท่านยังคงเล่าสืบต่อเถอะ"

เอ่ยถึงตอนนี้ พลันรู้สึกปลายลิ้นชาด้าน เรือนร่างอ่อนระทวยไร้เรี่ยวแรงขึ้นมา

อุ้ยเชี่ยวปัอเอียงหน้ากล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"เล้าตั่วกอ โสตประสาทท่านยังปราดเปรียวดังเดิม สามารถได้ยินซุ่มเสียงข้าพเจ้าหรือ?"

เล้าอิดจิวฉุกคิดว่าผิดท่าไป กระชากเสียงว่า

"ท่านลอบประทุษร้ายเราอย่างไร?"

พลางสะบัดฝ่ามือกระแทกใส่ทรวงอกอุ้ยเชี่ยวปัอ มิคาดสภาวะฝ่ามือพอใช้ออก ค่อยพบว่ากำลังภายในเสื่อมสูญสลาย ปราศจากกระแสพลังทะลักออกต้องปล่อยแขนลงแต่กลางคัน

ที่แท้ตอนที่อุ้ยเชี่ยวปัอสาวเท้ามายังใต้ต้นไม้ ฉวยโอกาสที่หันกายลอบสอดมือซ้ายไปในอกเสื้อคละเคล้าผงสลบ ซึ่งรับมอบจากราชองครักษ์เตียคังนี้ เคลือบแฝงอยู่ที่ใจกลางฝ่ามือ จากนั้น แสร้งเป็นเลือกเฟ้นขนมเปียะแท้ที่จริงฉาบผงสลบลงบนขนมเปียะก้อนหนึ่ง หลอกล่อให้ฝ่ายตรงข้ามกัดกินผงสลบจึงแทรกซึมอวัยวะภายในจนเล้าอิดจิวเรือนร่างชาด้านเสื่อมสูญเรี่ยวแรง

เหตุพลิกแพลงกลับกลายนี้ สุดที่เล้าอิดจิวจะคาดคิดมาก่อน ยามนั้นล่ายโงนเงนล้มลงสิ้นสติสมประดีไป

อุ้ยเชี่ยวปัอพลันดึงมีดสั้นจากในรองเท้าขุดพื้นดินเป็นหลุมแห่งหนึ่ง ฝัง

ร่างเล้าอิดจิวไว้ในหลุม โผล่พันแต่ส่วนศีรษะ

ชั่วหม้อข้าวเดือดให้หลัง เล้าอิดจิวจึงฟื้นคืนสติมา พอลืมตาขึ้น อุ้ยเชี่ยว-ป้อก็ปาดช้อมือวูบ คมมีดตัดผมเผ้าเล้าอิดจิวไปกระจุกหนึ่ง แทบกรีดถูกหนังศีรษะมัน สร้างความแตกตื่นแก่ฝ่ายตรงข้ามจนอุทานออกมา

อุ้ยเชี่ยวป้อแสร้งร้องโพล่งว่า

"ท่านไฉนกลับกลายเป็นหลวงจีนไป?"

เล้าอิดจิวพอพบว่าตนเองถูกกลบฝังอยู่ภายในหลุม ก็มิกล้าขัดขืนดิ้นรน เพราะเพื่อรักษาชีวิตรอด รีบแย้มยิ้มประจบกล่าวว่า

"ท่านหัวหน้าหน่วยแซ่อุ้ย ข้าพเจ้าหาใช่หลวงจีนไม่"

อุ้ยเชี่ยวป้อแผดค่าว่า

"มารดาท่านเถอะ ท่านมิใช่หลวงจีน ไฉนโกนผมมาโป้ปดหลอกลวงข้าพเจ้า?"

เล้าอิดจิวครุ่นคิดในใจ

'เป็นท่านตัดผมเราไปกระจุกหนึ่ง ไฉนกลับโทษว่าเรา?'

แต่มันพอถูกยาสลบแทรกซึม กระทั่งปลายนิ้วยังไม่อาจเคลื่อนไหว มิกล้าทุ่มเถียงกับฝ่ายตรงข้าม กล่าวว่า

"เป็นความผิดพลาดของข้าพเจ้าเอง ขอท่านหัวหน้าหน่วยอย่าได้โทษว่าตำหนิ"

อุ้ยเชี่ยวป้อกล่าวว่า

"อย่างนั้นข้าพเจ้าถามท่าน ปิงอี่โกวเนี้ยเป็นภรรยาผู้ใด?"

"นี่..."

"นี่นั่นอันใด รีบบอกมา"

พลางยกมีดสั้นขึ้นพุ่งฉวัดเฉวียนตามใบหน้าเล้าอิดจิว

เล้าอิดจิวรู้สึกชายชาตรีไม่ถือสา พลาดท่าตำตายังคงให้ปีศาจน้อยนี้ได้เปรียบไป ไม่เช่นนั้นฝ่ายตรงข้ามหากสะบัดมีดสั้นมาตัดจมูกหรือใบหูมัน ผลสุดท้ายคงเลวร้ายสุดคาดคิด รีบกล่าวว่า

"นาง...ย่อมเป็นฮูหยิน (ภรรยา) ของท่านหัวหน้าหน่วยแซ่อุ้ย"

"ฮา...ฮา...ยังมี ท่านนับเป็นสหายข้าพเจ้าหรือไม่?"

"ข้าพเจ้าความจริงมิกล้าอาจเอื้อม แต่ท่านหัวหน้าหน่วยแซ่อุ้ยหากยึดถือข้าพเจ้าเป็นสหาย ข้าพเจ้าย่อมรู้สึกเป็นเกียรติอย่างสูง"

อุ้ยเชี่ยวป๊อกล่าวว่า

"ท่านหากยึดถือข้าพเจ้าเป็นสหาย ควรยึดมั่นคุณธรรมบู๊ลิ้ม ไม่อาจและเล็มภรรยาสหาย ภายหน้าท่านหากลับๆ ล่อๆ ลอบติดต่อกับภรรยาเรา นับเป็นอย่างไร?"

เส้าอิดจิวลอบคร่ำครวญในใจอย่างหวนโหย ทราบว่าหลงกลฝ่ายตรงข้ามอีกครา แต่มิอาจไม่ตอบวาจา กล่าวว่า

"อย่างนั้นขอให้...ฟ้าพิฆาตเรา"

"ฮา...ฮา...เมื่อเป็นเช่นนี้ จะอภัยละเว้นชีวิตท่าน ราดรดปัสสาวะใส่ศีรษะท่านกองหนึ่ง แล้วค่อยปลดปล่อยท่าน"

จบคำ แสดงท่วงท่าหมายถลกขากางเกงขึ้น

ทันใด ในดงไม้บังเกิดซุ่มเสียงสตรีเสียงหนึ่งตวาดว่า

"ทำไม่ได้!"

อุ้ยเชี่ยวป๊อเบือนหน้าไป ถึงกับทั้งแตกตื่นทั้งยินดี เห็นในดงไม้ปรากฏเงาร่างสามสายสาวเท้าออกมา ผู้นำหน้าคือปิงอี่ ถัดไปเป็นมกเกี่ยมพิ้งและวานรแปดแขนฉื่อเทียนชวง ชั่วครู่ให้หลัง ปรากฏผู้คนอีกสองคนติดตามออกมา กลับเป็นราชสีห์ส่ายเศียรโง้วลิบซิง และศิษย์พยัคฆ์เขียวเงาปิว

ทั้งห้าเร้นกายในดงไม้เป็นเวลานาน ได้ยินคำตอบโต้ระหว่างอุ้ยเชี่ยวป๊อและเส้าอิดจิวอย่างชัดเจน เห็นอุ้ยเชี่ยวป๊อคิดราดรดปัสสาวะใส่ศีรษะเส้าอิดจิว เพราะเป็นข้อบาดหมางอันลึกล้ำ ปิงอี่อดส่งเสียงตวาดมิได้

อุ้ยเชี่ยวป๊อกล่าวอย่างยินดี

"ที่แท้พวกท่านรุดมาแต่แรก เห็นแก่หน้าผู้อาวุโสแซ่โง้ว ปัสสาวะกองนี้มิต้องราดรด"

ฉื่อเทียนชวงรีบสาวเท้ามา โอบอุ้มเส้าอิดจิวขึ้นจากหลุม เส้าอิดจิว อับอายยิ่ง ก้มศีรษะต่ำมิกล้าประสานสบตากับทุกผู้คน ราชสีห์ส่ายเศียรกล่าวว่า

"หลานแซ่เล้า ชีวิตพวกเรารับการช่วยเหลือจากท่านหัวหน้าหน่วยแซ่อุ้ย พวกเราชนชาวบู๊ลิ้มยึดมั่นคำ 'คุณธรรม' เจ้าไฉนทรยศเนรคุณ? ทั้งคร่ากุมข้อมือท่านหัวหน้าหน่วยแซ่อุ้ย และจ่อปลายมีดใส่คอหอยมัน หากพลาดพลั้งทำร้ายมันถึงแก่ชีวิตจะทำอย่างไร?"

กล่าวพลางส่ายหน้าไปมา น้ำคำมิพอใจยิ่ง

เล้าอิดจิวกระซากเสียงว่า

"หนึ่งชีวิตแลกหนึ่งชีวิต เราจะชดใช้ชีวิตคืนแก่มันก็แล้วกัน"

"เหลวไหล เจ้ากลับกล่าวอย่างปลอดโปร่งนัก ชีวิตเจ้านี้ได้จากที่ใด หรือมิใช่ท่านหัวหน้าหน่วยแซ่อุ้ยช่วยเหลือไว้? เจ้าไม่หาทางทดแทนพระคุณ ก็นับเป็นชนชั้นต่ำทราม กลับบังอาจลงมือต่อท่านหัวหน้าหน่วยแซ่อุ้ย"

เล้าอิดจิวถูกอุ้ยเชี่ยวปัอคุกคามจนสัตย์สาบานเพราะเพื่อรักษาชีวิตรอด บัดนี้ได้รับอิสระ หวนนึกถึงวาจาที่ผ่านมา ล้วนถูกปิงอี่ได้ยิน นับว่าอับอายดั่งแค้นเหลือประมาณ ราชสีห์ส่ายเคียรแม้เป็นซือเจ็ก (ศิษย์ผู้น้องของอาจารย์) แต่เมื่อถูกอบรมสั่งสอนเยี่ยงนี้อดโทสะประดังมิได้ หน้าแปรเปลี่ยนเป็นเขียวคล้ำก้มศีรษะลง

อุ้ยเชี่ยวปัอเห็นตนเองชิงเป็นฝ่ายมีเปรียบ จึงกล่าวอย่างยิ้มแย้ม ,

"ผู้อาวุโสแซ่โง้ว เล้าตั่วกอเพียงสัพยอกหยอกล้อกับข้าพเจ้า ย่อมไม่ยึดถือเป็นจริงเป็นจัง ขอท่านเห็นแก่หน้าข้าพเจ้า อย่าได้บ่งบอกเรื่องนี้ออกไป"

ราชสีห์ส่ายเคียรกล่าวว่า

"ท่านหัวหน้าหน่วยแซ่อุ้ยเมื่อสั่งมา ย่อมต้องปฏิบัติตาม"

อุ้ยเชี่ยวปัอเบือนหน้ามายังปิงอี่และมกเกี่ยมพึ้งกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"พวกท่านไฉนรุดมาถึงที่นี้?"

ปิงอี่พลันตวัดมือวูบ เสียงฉาดดังสดใส เมื่อแก้มซ้ายอุ้ยเชี่ยวปัอถูกตบใส่ดราหนึ่ง อุ้ยเชี่ยวปัอถอยกายไปหลายก้าว โพล่งว่า

"ท่านไฉนตบตีคน?"

ปิงอี่กระซากเสียงว่า

"ท่านเห็นเราเป็นคนเยี่ยงไร? กล่าววาจาใดกับเล้าซือเฮีย? พวกท่านทั้ง

สอง...ล้วนมิใช่คนดีงาม"

ยามใจคับแค้น น้ำตาถึงกับไหลหลั่งออกมา

ฉื่อเทียนชวงรู้สึกนี่เป็นการทุ่มเถียงของหนุ่มสาว มินับเป็นเรื่องใหญ่กระไร รีบหัวร่อฮาๆ กล่าวว่า

"ท่านเป็นหัวหน้าหน่วย และเส้าเฮียล้วนเสียเปรียบเล็กน้อย นับว่ายุติกัน เราหิวโหยยิ่งนัก พวกเรารีบเสาะหาร้านอาหาร รับประทานให้อิ่มหนำ"

เพิ่งขาดคำ ปรากฏลมเหนือหอบหนึ่งกระโชกมา ฝนเม็ดโป้งๆ ตกลงจากกลางอากาศ ต้องโพล่งว่า

"ในเดือนสิบกลับเกิดฝนตก นับว่าประหลาดแท้"

เห็นเมฆดำกลุ่มใหญ่เคลื่อนคล้อยมาจากด้านทิศเหนือ จึงเอ่ยสืบต่อ

"ฝนห่านี้คงรุนแรงมิน้อย พวกเรารีบหาสถานที่หลบฝน"

ทั้งเจ็ดโลดแล่นไปตามทางหลวง อาการบาดเจ็บของปิงอี่และมกเกี่ยมพิ้งยังไม่ทุเลา เร่งรุดไม่รวดเร็วนัก สายฝนกลับยิ่งมายิ่งหนาแน่น มิหนำซ้ำตลอดรายทางไม่พบพานกระท่อมชาวนาหรือเก๋งพักร้อนแม้สักหลังเดียว

มินานให้หลัง ทั้งเจ็ดก็เปียกชุ่มโชกตลอดทั้งร่าง อุ้ยเซี่ยวป้อหัวร่อพลางกล่าวว่า

"ทั้งหมดมิต้องเร่งรีบไป จะอย่างไรต่างเป็นลูกไก่ตกน้ำแล้ว"

วิ่งตะบึงอีกระยะทางหนึ่ง บรรลุถึงริมลำธารทวนน้ำขึ้นไปครึ่งลี้ กลับพบเห็นศาลเจ้าปรักหักพังหลังหนึ่ง มาตรว่าซอมซ่อทรุดโทรม แต่ก็นับว่ามีสถานที่หลบฝนแล้ว

เห็นประตูศาลเจ้าพังทลายแต่แรก ในศาลเจ้าอบอวลด้วยกลิ่นอับชื้น ฉื่อเทียนชวงหักขาโต๊ะเก้าอี้ลงมือก่อไฟ เพื่อผึ่งเสื้อผ้าทั้งหมดแห้งสนิทโดยเร็ว จากนั้นล้วงเสบียงกรังออกแจกจ่ายแก่ทุกผู้คน

มกเกี่ยมพิ้งเพ่งตาถามอุ้ยเซี่ยวป้อว่า

"เมื่อครู่ท่านผสมสิ่งใดลงไปในขนมเปียะเส้าซือเฮีย?"

อุ้ยเซี่ยวป้อทวนคำว่า

"ข้าพเจ้าผสมสิ่งใด? หามีไม่"

"เฮอะ ท่านยังไม่ยอมรับอีก อย่างนั้นเล้าซือเฮียไฉนถูกยาสลบมอมใส่?"

"มันถูกยาสลบเมื่อใด เป็นไปมิได้กระมัง? มันมิใช่นั่งผิงไฟอยู่หรือ?"

"เพ้ย แสร้งเป็นโง่งมนัก มิสนทนากับท่านแล้ว"

ปิงอี่ที่ด้านข้างก็สงสัยใจยิ่ง ตอนที่เล้าอิดจิวสยบอุ้ยเชี่ยวปัอ พวกมันเพียงแต่สังเกตเห็นแต่ไกล ต่อมาทั้งสองนั่งสนทนากันใต้ต้นไม้ พวกนางก็เร้นกายเข้าใกล้ เห็นเล้าอิดจิวหยิบขนมเปียะออกมาเอง ไฉนกลับถูกยาสลบมอมใส่?

อุ้ยเชี่ยวปัอหัวร่อพลางกล่าวว่า

"มิแน่นักว่าเล้าซือเฮียเป็นโรคลมบ้าหมู อาการพลันกำเริบอย่างกะทันหัน"

เล้าอิดจิวชุ่นแค้นยิ่ง ชี้มือมายังอุ้ยเชี่ยวปัอกล่าวว่า

"เจ้า...เจ้า..."

ยามกะทันหันกลับมิทราบสมควรด่าว่าอย่างไร

ท้องฟ้าค่อยๆ มืดค่ำลง ทั้งเจ็ดห้อมล้อมกองไฟ ทรุดนั่งกับพื้น แต่หลังคาศาลเจ้าแตกรั่ว สายฝนไหลซึมลงมาตลอดเวลา

อุ้ยเชี่ยวปัอรู้สึกว่าหลังคาเหนือศีรษะแตกรั่ว สายฝนหยดหยาดลงบนหัวไหล่ ปิงอี่พลันกล่าวว่า

"ท่านเข้ามา ที่นี้ฝนไม่สาดลงมา"

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวเสริมขึ้น

"มิต้องกลัว ข้าพเจ้าไม่ตีท่านอีก"

อุ้ยเชี่ยวปัอแย้มยิ้มออกมา ทรุดนั่งลงที่ข้างกายของนาง ปิงอี่กล่าวเบาๆ ที่ริมโสตมกเกี่ยมพึ้งหลายประโยค มกเกี่ยมพึ้งหัวร่อคิกออกมา ยื่นริมฝีปากมายังข้างใบหูอุ้ยเชี่ยวปัอ กล่าวเบาๆ

"ปิงซือเจ้บอกว่า นางกับท่านเป็นพวกพ้องเดียวกัน ดังนั้นจึงตบตีควบคุมท่าน เรียกท่านอย่าได้ก้าวร้าวล่วงเกินเล้าซือเฮีย ท่านเข้าใจเจตนารมณ์ของนางหรือไม่?"

อุ้ยเชี่ยวปัอจงใจกล่าวที่ข้างหูของนางว่า

"พวกพ้องเดียวกันอันใด? เรากลับไม่เข้าใจ"

มกเกี่ยมพิ้งจึงถ่ายทอดวาจาไป ปิงอี่ค้อนควักใส่อุ้ยเชี่ยวป้อคราหนึ่ง กล่าวกับมกเกี้ยมพิ้งว่า

"คำมั่นสัญญาที่ข้าพเจ้าให้กับเขา ต้องยึดมั่นปฏิบัติตาม เรียกเขาวางใจได้"

มกเกี่ยมพิ้งจึงถ่ายทอดวาจากลับมา อุ้ยเชี่ยวป้อกล่าวเบาๆ ที่ข้างหูนางว่า

"ปิงโกวเนี้ยเป็นพวกพ้องเดียวกับเรา อย่างนั้นท่านเล่า?"

มกเกี่ยมพิ้งหน้าแดงฉานสดใส ร้องเพียออกมา ยกมือเรียวงามขึ้นตบตีอุ้ยเชี่ยวป้อหัวร่อฮาๆ เบี่ยงกายหลบเลี่ยง พลางผงกศีรษะต่อปิงอี่

ปิงอี่คล้ายแย้มยิ้มคล้ายแง่งอน ภายใต้แสงไฟสาดส่อง รู้สึกงดงามสะคราญสุดบรรยาย

ที่นั่งของเส้าอิดจิวห่างไกลจากบุคคลทั้งสาม แม้เงี่ยหูสดับฟังก็เพียงได้ยินคำ 'เส้าซือเฮีย' และ 'พวกพ้องเดียวกัน' เห็นทั้งสามยิ้มแย้มแจ่มใส ท่าทีสนิทสนม อดอิจฉาริษยามิได้

ปิงอี่กล่าวเบาๆ กับมกเกี่ยมพิ้งอีกว่า

"ท่านสอบถามเขาว่า ใช้วิธีใดสยบเส้าซือเฮีย?"

อุ้ยเชี่ยวป้อเห็นสีหน้าปิงอี่เปี่ยมแววสงสัยอยากรู้ จึงกล่าวเบาๆ กับมกเกี่ยมพิ้งว่า

"ข้าพเจ้าลอบคละเคล้ายาสลบกับมือซ้าย ขณะเลือกเฟ้นขนมเปียะ ขนมเปียะย่อมเจือปนยาผง ส่วนขนมเปียะก้อนที่ข้าพเจ้ากัดกิน ใช้มือขวายึดถือไว้ หาได้แตะต้องมือซ้ายไม่"

มกเกี่ยมพิ้งส่งเสียงดังฮ้อ พอถ่ายทอดวาจาไป ปิงอี่ก็สอบถามว่า

"ท่านได้ยาสลบจากที่ใด?"

อุ้ยเชี่ยวป้อพอรับทราบคำถาม จึงตอบว่า

"เป็นราชองครักษ์ภายในวังมอบให้ ตอนช่วยเหลือเส้าซือเฮียท่าน ก็อาศัยยาผงเหล่านี้"

ยามนี้สายฝนสาดซัดดุจฟ้ารั่ว กระหน่ำใส่หลังคาศาลเจ้าดังเกรียวกราว ริมฝีปากอุ้ยเชี่ยวปัอต้องกระทบใบหูมกเกี่ยมพิ้ง นางค่อยได้ยินชัดเจน

เส้าอิคจิวรัถนรุ่มใจยิ่ง พลันผุดลุกขึ้น ใช้ส่วนหลังปะทะพิงค้นเสาถย่าง หนักหน่วง มิคาดบังเกิดเสียงดังผิดปกติคราหนึ่ง เบื้องบนศีรษะปรากฏกระเบื้องร่วงหล่นลงมาหลายแผ่น ที่แท้ศาลเจ้าหลังนี้ทรุดโทรมรกร้างแต่แรก พอถูกลมเหนือกระโชกสายฝนสาดซัด ก็ไม่อาจทานรับได้ ปรากฏแผ่นกระเบื้องและเศษอิฐร่วงพร่างพรูลงมา

ฉื่อเทียนชวงร้องดังๆ ว่า

"แย่แล้ว ศาลเจ้าหลังนี้กำลังจะถล่มทลาย ทั้งหมดรีบออกไป"

อุ้ยเชี่ยวปัอและพวกทั้งเจ็ดวิ่งตะบึงออกจากศาลเจ้า ไปได้มิกี่ก้าวได้ยินเสียงโครมกึกก้อง ศาลเจ้าทั้งหลังส้วนพังทลายลง

ยามนั้น ได้ยินเสียงฝีเท้าม้าดังระรัว ม้าสิบกว่าตัวควบตะบึงมาจากด้านทิศตะวันออกเฉียงใต้ ชั่วพริบตา เร่งรุดเข้าใกล้ เห็นบนหลังม้าล้วนโดยสารด้วยผู้คน แว่วเสียงทุ้มหนักเสียงหนึ่งดังว่า

"ที่นี้ความจริงมีศาลเจ้าหลังหนึ่ง สามารถใช้หลบฝน กลับพังทลายแล้ว"

อีกผู้หนึ่งร้องดังๆ ว่า

"นี่ พวกท่านอยู่ที่นี้ทำอะไร?"

ฉื่อเทียนชวงตอบไปว่า

"พวกเราหลบฝนในศาลเจ้า ศาลเจ้าหลังนี้กลับพังทลาย แทบถล่มทับพวกเราตายไป"

บุคคลที่เอ่ยปากสอบถามกล่าวอีกว่า

"เตี่ยเล่าซา นอกจากศาลเจ้าหลังนี้ ในละแวกใกล้เคียงมีตึกรามอื่นอีกหรือไม่?"

ชุ่มเสียงทุ้มหนักนั้นกล่าวว่า

"มีนั้นมีอยู่...แต่เท่ากับไม่มี..."

ชายฉกรรจ์ผู้หนึ่งแผดค่าว่า

"มารดาท่านเถอะ ที่แท้มีหรือไม่?"

ชายชรานั้นกล่าวเสียงทุ้มหนัก

"หากมุ่งสู่ทิศตะวันตกเฉียงเหนือ ย่างเข้าเขตหุบเขา มีตึกปีศาจอยู่หลังหนึ่ง ชุมนุมไปด้วยวิญญาณพยาบาท มิว่าผู้ใดก็ไม่กล้ากรายใกล้ ไยมิใช่เทียบเท่ากับไม่มี?"

ผู้คนบนหลังม้าส้วนหัวร่อออกมา กล่าวว่า

"บิดาจึงไม่เกรงกลัวตึกปีศาจ"

"มีปีศาจก็ประเสริฐ จะคร่ากุมมารับประทานเป็นอาหารว่าง"

จากนั้นมีคนตวาดว่า

"เตี่ยเล่าซา รีบนำทางเถอะ"

ชายชรานามเตี่ยเล่าซากล่าวว่า

"เรายังคิดใคร่มีชีวิตสืบต่อ มิกล้าเร่งรุดไป ขอตักเตือนทุกท่านอย่าได้แวะกรายไป"

ที่แท้บุคคลนี้เป็นชาวพื้นเมืองในละแวกใกล้เคียง เพียงทำหน้าที่นำทางให้กับทุกผู้คน ผู้คนบนหลังม้ามิรอรับฟังจบความ พากันกระตุ้นม้าควบขับสู่ทิศตะวันตกเฉียงเหนือ เตี่ยเล่าซากลับขับขี่ลาตัวหนึ่ง ย้อนกลับสู่เส้นทางเมื่อชามา

ฉื่อเทียนชวงกล่าวว่า

"โง้วเฮีย ท่านหัวหน้าหน่วยแซ่อุ้ย พวกเราสมควรทำอย่างไร?"

ราชสีห์ส่ายเศียรโง้วลิบชิง รู้สึกสมควรให้อุ้ยเซี่ยวป้อตกลงใจ จึงกล่าว

"ท่านหัวหน้าหน่วยโปรดสั่งมา"

อุ้ยเซี่ยวป้อยังเป็นเด็กหนุ่ม เกรงกลัวภูตผีปีศาจ แต่มิกล้ากล่าวจากปากกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าหามีความเห็นใดไม่"

"เรื่องภูตผีปีศาจเป็นชาวพื้นเมืองเข้าใจงมงาย ล้วนเหลวไหลไร้ความจริง"

อุ้ยเซี่ยวป้อตะกุกตะกักว่า

"ปีศาจบางตนไม่อาจเห็นได้ รอจนพบพาน คิดหลบหนีก็ไม่ทันท่วงทีแล้ว"

เส้าอิดจิวร้องดังๆ ว่า

"พวกเราท่องเที่ยวในยุทธจักร กริ่งเกรงภูตผีปีศาจอันใด? หากถูกฝนสาดซัดในที่นี้อีกครึ่งชั่วยาม ทั้งหมดคงป่วยไข้แน่นอน"

อุ้ยเซี่ยวป้อเห็นมกเกี่ยมพิ้งเรือนร่างสั่นระริก ไม่อาจกลั้กลืนสีบไป จึงกล่าว

"ตกลง ทั้หมดไปกันเถอะ หากพบพานภูตผีปีศาจร้าย ต้องระมัดระวังให้มากไว้"

ทั้งหมดเร่งรุดตามคำบอกของเตี่ยเล่าซา สู่ทิศตะวันตกเฉียงเหนือ ย่างเข้าเขตหุบเขา ท่ามกลางความมืดทะมึนวังเวง กลับสีบเสาะเส้นทางเดินไม่พบ ขณะนั้น ในดงไม้ซ้ายมือบังเกิดเสียงม้าร้องขึ้น ทราบว่าชายฉกรรจ์ที่โดยสารม้าขบวนนั้นคงอยู่ในดงไม้ ฉื่อเทียนชวงต้องขบคิดขึ้น

"มิทราบผู้คนเหล่านี้มีความเป็นมาอย่างไร?"

แต่แล้วหวนนึกถึงตนกับราชสีห์ส่ายเตียรหากผนึกกำลังกัน ฝ่ายตรงข้ามแม้เป็นนักสู้สามัญ มีจำนวนหลายสิบคน ก็หานำพามาปรารมภ์ ดังนั้นสีบเสาะเข้าดงไม้ไป

พอย่างเข้าดงไม้ ยิ่งมืดมิดสนิท ได้ยินเบื้องหน้าบังเกิดเสียงเคาะประตูดังระรัว แสดงว่ามีห้องหับจริงๆ

อุ้ยเซี่ยวป้อทั้งแตกตื่นทั้งยินดี พลันปรากฏมือข้างหนึ่งยื่นออกยึดกุมมือซ้ายของตนไว้ รู้สึกฝ่ามือนั้นอบอุ่นนุ่มนิ่ม ข้างหูบังเกิดซุ่มเสียงหนึ่งดังว่า

"มิต้องกลัว"

ผู้กล่าววาจากลับเป็นปิงอี่

ได้ยินเสียงเคาะประตูดังมิขาดหู แต่หามีคนเปิดประตูไม่ ทั้งเจ็ดพอเร่งรุดเข้าใกล้ เห็นเบื้องหน้าเป็นตึกรามแถบใหญ่ เหล่าผู้โดยสารม้าร้องดังๆ ว่า

"เปิดประตู พวกเราคิดขอหลบฝน"

ร่ำร้องชั่วขณะ ภายในห้องหามีซุ่มเสียงขานรับไม่ คนผู้หนึ่งกล่าวว่า

"เตี่ยเล่าซาบอกว่าเป็นตึกปีศาจ ย่อมรกร้างไร้ผู้อาศัย พวกเราทะยานข้ามกำแพงตึกเข้าไปเถอะ"

ได้ยินเสียงเปรื่องปร่าง ผู้คนสองคนชักอาวุธออก ลอยตัวทะยานข้าม

กำแพงเข้าไป เปิดประตูใหญ่ออก ที่หลงเหลือล้วนฮือเข้าไป

ฉื่อเทียนชวงฉุกคิดขึ้น

"คนเหล่านี้เป็นชนชาวบู๊ลิ้มจริงๆ ดูท่ามีพลังฝีมือไม่ด่ำทราม"

จากนั้นติดตามเข้าไป

พอผ่านเข้าประตูใหญ่เป็นลานตึกแถบหนึ่ง ถัดไปเป็นห้องโถงใหญ่ มีคนล้วงหินเหล็กไฟจากอกเสื้อตีจุดขึ้น เห็นบนโต๊ะในห้องโถงจัดตั้งเทียนไข จึงจ่อจุดขึ้น

ทุกผู้คนรู้สึกสว่างวูบที่เบื้องหน้าสายตา บังเกิดความปลาบปลื้มประโลมใจ เห็นโต๊ะเก้าอี้ที่จัดเรียงรายในห้องโถงล้วนสร้างจากไม้แก่นจันทน์ ตกแต่งเฉกเช่นตระกูลรโหฐาน

ฉื่อเทียนชวงพลันได้คิดขึ้น

"บนโต๊ะเก้าอี้มิได้แปดเปื้อนฝุ่นละออง บนพื้นปัดกวาดสะอาดสะอ้าน ในที่นี้ไฉนไร้ผู้คน?"

ชายฉกรรจ์ผู้หนึ่งพลันกล่าวว่า

"ห้องโถงนี้สะอาดสะอ้าน แสดงว่าต้องมีคนพักพำนัก"

อีกผู้หนึ่งร้องดังๆ ว่า

"นี่ ภายในห้องมีคนหรือไม่?"

ซุ่มเสียงพอถ่ายทอดออก บังเกิดคลื่นเสียงสะท้อนมา เสียงสะท้อนพอขาดหาย รอบบริเวณนอกจากสายฝนสาดเท หามีซุ่มเสียงอื่นอีก

ทุกผู้คนหันมาสบตากันล้วนรู้สึกเป็นเรื่องผิดปกติวิสัย ชายชราผมขาวโพลนผู้หนึ่งกวาดตามายังฉื่อเทียนชวง กล่าวว่า

"ทุกท่านล้วนเป็นสหายในยุทธจักรหรือ?"

ฉื่อเทียนชวงโป้ปดว่า

"ข้าพเจ้าแซ่โต้ว หลายท่านนี้บ้างเป็นคนในครอบครัว บ้างเป็นญาติมิตรสนิท คิดเดินทางสู่มณฑลซัวไซ มิคาดเผชิญฝนห่าใหญ่นี้ นายท่านแซ่ไร?"

ชายชราผมขาวผงกศีรษะรับทราบ เห็นในฝ่ายตรงข้ามทั้งเจ็ดมีทั้งชายชราทั้งเด็กหนุ่ม ยังมีดรุณีสาวจึงไม่ระแวงสงสัยอีก ทั้งมิตอบวาจา ทรุดนั่งลงบน

เก้าอี้ ชี้มือไปยังชายฉกรรจ์หกคน กล่าวว่า

"พวกเจ้าทั้งหกไปตรวจตราทางด้านหลัง ดูว่ามีผู้คนหรือไม่?"

ชายฉกรรจ์ทั้งหกชักอาวุธออกกุมกระชับมั่นเดียงบ่าเดียงไหล่สู่ตึกหลัง ผู้นำหน้าถือเชิงเทียนส่องแสงสว่าง ที่หลงเหลือย่อกายก้าวเนิบนาบ ท่าทีระแวดระวังกริ่งเกรงยิ่ง ได้ยินเสียงเตะประตู ตวาดถามดังมิขาดหู หามีซุ่มเสียงผิดปกติอื่นอีก คลื่นเสียงยิ่งมายิ่งห่างหาย แสดงว่าเขตตึกกว้างไพศาล ยามกะทันหันสืบเสาะไปไม่ถึงสุดทาง

ชายชราผมขาวชี้มือมายังชายฉกรรจ์อีกสี่คน สั่งว่า

"เสาะหาท่อนไม้จำนวนหนึ่ง จุดคบเพลิงขึ้นหลายอัน ติดตามไปตรวจตราดู"

ชายฉกรรจ์ทั้งสี่รับคำผละจากไป อุ้ยเชี่ยวป้อและพวกทั้งเจ็ดนั่งตามกรอบหน้าต่างในห้องโถง มิว่าผู้ใดก็ไม่กล่าววาจา เห็นฝ่ายตรงข้ามจากไปสิบกว่าคน ในห้องโถงยังหลงเหลือผู้คนอีกแปดคน ดูจากอาภรณ์การแต่งกายคล้ายเป็นผู้คนในสมาคมใด ทั้งละม้ายเป็นผู้คุ้มกันภัย ยามกะทันหันหยั่งคำนวณความเป็นมาฝ่ายตรงข้ามไม่ออก

อุ้ยเชี่ยวป้อออดกล่าวมิได้

"เจ้เจิ ท่านว่าห้องหับนี้มีปีศาจหรือไม่?"

ปิงอี่กล่าวว่า

"ย่อมมีปีศาจ ทุกถิ่นฐานล้วนมีคนตาย ผู้ที่สูญเสียชีวิตต่างกลับกลายเป็นปีศาจ"

อุ้ยเชี่ยวป้อสยิวกายอย่างหนาวเหน็บ ตนมิเกรงกลัวทุกผู้คน แต่กลับกริ่งเกรงภูตผีปีศาจ

เส้าอิดจิวพลันกล่าวว่า

"ภูตผีปีศาจในโลกมุ่งหลอกหลอนทารก ผู้ใหญ่มีพลังจิตกล้าแข็ง เหล่าปีศาจหัวโต ผีตายซากล้วนมิกล้าตอแย"

ปิงอี่ยื่นมือออกจากในแขนเสื้อยึดกุมมืออุ้ยเชี่ยวป้อไว้ กล่าวว่า

"ผู้คนเกรงกลัวปีศาจ ปีศาจยิ่งกลัวคน เมื่อปรากฏแสงไฟ ภูตผีปีศาจ

ล้วนหลบหนีไป"

ได้ยินเสียงฝีเท้าดังขึ้น บุรุษฉกรรจ์ที่ไปตรวจค้นด้านหลังทั้งหกล้วนหวนกลับมาในห้องโถง สีหน้าเปี่ยมแววประหลาดพิกล พากันกล่าวว่า

"ไม่พบเห็นผู้คนแม้สักคนเดียว แต่ทุกที่ทางล้วนปัดกวาดจนสะอาด-สะอ้าน"

"บนเตียงปูฟูกจัดผ้าห่มครบครัน ใต้เตียงจัดวางรองเท้า ล้วนเป็นของสตรี"

"ในตู้เสื้อผ้าสะสมแต่อาภรณ์สตรี หามีอาภรณ์บุรุษแม้สักชิ้นเดียว

เล้าอิดจิวพลันร้องดังๆ ว่า

"ที่นี้ชุมนุมด้วยปีศาจสตรี!"

ทุกผู้คนล้วนกวาดตามองมา ยามกะทันหันมิว่าผู้ใดก็ไม่เอ่ยปากกล่าววาจา ชายชราผมขาวนั้นกล่าวถามว่า

"ในห้องครัวมีของใด?"

ชายฉกรรจ์ผู้หนึ่งกล่าวว่า

"ในห้องครัวจัดเรียงรายถ้วยชามตะเกียบครบครันเช็ดล้างจนสะอาดสะอ้าน เพียงแต่ในถังข้าวสาร หามีเม็ดข้าวแม้สักเม็ดเดียว"

ทันใด แว่วเสียงร้องอย่างแตกตื่นดังจากด้านหลัง ชายฉกรรจ์อีกสี่คนถาโถมกลับมายังห้องโถงอย่างลนลาน คบเพลิงในมือล้วนดับหมดสิ้น ร่ำร้องว่า

"คนตาย มีคนตายมากมายยิ่ง"

ชายชราผมขาวผุดลุกขึ้น กล่าวเสียงทุ้มหนัก

"เราเข้าใจว่าพบพานศัตรูเข้มแข็งเสียอีก คนตายมีอันใดน่ากลัว?"

"มิใช่น่ากลัว หากแต่ประหลาดพิกล"

"มีอันใดน่าประหลาด?"

"ห้องหับทางขวามือทุกหลังล้วนเป็นห้องสถิตวิญญาณผู้ตาย!"

"มีคนตายและโลงศพหรือไม่?"

ชายฉกรรจ์สองคนสบตากันวูบ ตอบว่า

"ไม่ทันเห็นถนัดชัดตา คล้ายกับไม่มี"

ชายชราผมขาวสั่งบริวารหักขาเก้าอี้ในห้องโถงจัดทำเป็นคบเพลิงอีกหลายอัน นำกำลังทั้งหมดเร่งรุดสู่หลังตึกหลัง ฉื่อเทียนชวงกล่าวว่า

"เราจะติดตามไปชมดู ทุกท่านรอคอยอยู่ที่นี้"

จบคำ ติดตามฝ่ายตรงข้ามไป

พยัคฆ์เขียวกล่าวว่า

"ซือแป๋ คนเหล่านี้มีความเป็นมาอย่างไร?"

ราชสีห์ส่ายเศียรส่ายหน้ากล่าวว่า

"สังเกตไม่ออก ฟังจากสำเนียงคล้ายเป็นชาวพื้นเมืองย่อปัก แต่กลับมิใช่ศิษย์สำนักลักชี่มึ้ง หรือว่าเป็นชาวมิจฉาชีพขนถ่ายสิ่งของ แต่หามีสิ่งของใดพกติดตัว"

เส้าอิดจิวกล่าวว่า

"ผู้คนเหล่านี้มินับเป็นอย่างไรได้ กลับเป็นขบวนปีศาจสตรีภายในห้องนับว่าร้ายกาจยิ่ง"

อุ้ยเชี่ยวปัอสูดลมหายใจเข้าไปอย่างหนาวเหน็บ ยืดกุมมือปิงอี่ไว้อย่างแนบแน่น มักเกยมพงกล่าวว่า

"เส้าซือเฮีย ท่าน...ท่านอย่าได้ข่มขู่คนได้หรือไม่?"

แสดงแน่ชัด จิตใจนางก็หวาดหวั่นพรั่นพรึงยิ่ง เส้าอิดจิวกล่าวว่า

"กุ่งจู้ ท่านเป็นครุณีสูงศักดิ์ ปีศาจร้ายพอพบพานท่าน ล้วนหลีกลี้หนีห่างมิกล้าก้าวร้าวรังควาน ปีศาจร้ายชิงชังแต่ขันทีที่ไม่ชายไม่หญิง"

ปิงอี่เลิกคิ้วเรียวงาม โทสะพลุ่งขึ้น คิดหมายกล่าวกระไร แต่แล้วกลั้นกลืนไว้

ชั่วครู่ให้หลังจึงแว่วเสียงฝีเท้าดังขึ้น ทุกผู้คนหวนกลับมายังห้องโถงใหญ่ อุ้ยเชี่ยวปัอพอเห็นเช่นนั้นค่อยคลายใจลง ฉื่อเทียนชวงกล่าวเบาๆ

"มีห้องสถิตวิญญาณรวมยี่สิบกว่าหลัง ทุกหลังจัดตั้งป้ายระบุนามผู้ตายห้าหกป้าย ดูท่าเช่นไหว้สักการะผู้คนทั้งตระกูล"

เส้าอิดจิวร้องว่า

"อย่างนั้นตึกหลังนี้ ไยมิใช่มีปีศาจร้อยกว่าคน?"

ฉื่อเทียนชวงมิตอบคำ มันมีประสบการณ์ช่ำชองชำนาญ แต่ไม่เคยพบ

พานเรื่องประหลาดพิกลเช่นนี้มาก่อน ชั่วครู่ให้หลังจึงกล่าว

"ที่ประหลาดที่สุดคือ ภายในห้องสถิตวิญญาณล้วนจุดเทียนไขสว่างไสว"

อุ้ยเซี่ยวปัอปิงอี่และมกเกี่ยมพิ้งล้วนอุทานออกมาชายฉกรรจ์ผู้หนึ่งกล่าวว่า

"ตอนแรกที่พวกเราเข้าไป เทียนไขไม่ได้จุดขึ้นชัดๆ"

ชายชราผมขาวถามว่า

"พวกเจ้ามิได้จำผิด?"

ชายฉกรรจ์ทั้งสี่ ท่านมองดูเรา เราชมดูท่าน จากนั้นผงกศีรษะยืนยัน

ชายชราผมขาวกล่าวว่า

"ที่นี้หามีปีศาจไม่ หากแต่พวกเราเผชิญพบยอดคนจุดเทียนไขในห้องสถิตวิญญาณทั้งยี่สิบกว่าหลังขึ้นในเวลาชั่วพริบตา ระดับฝีมือนี้นับว่ารวดเร็วยิ่ง โค้วเฮียท่านว่าใช่หรือไม่?"

วาจาตอนท้ายเอ่ยปากสอบถามฉื่อเทียนชวง ฉื่อเทียนชวงแสร้งกล่าวอย่างโง่งม

"พวกเราคงก้าวร้าวล่วงเกินเทพารักษ์เจ้าที่ ยังคงไป...ไปโขกศีรษะคำนับทีหน้าห้องสถิตวิญญาณเถอะ"

ชายชราผมขาวแค่นเสียงดังเฮอะ ร้องดังๆ ว่า

"พวกเราผ่านทางมายังที่นี้ บุกรุกเข้าคฤหาสน์เพื่อหลบฝนชั่วคราว ขอเจ้าของสถานที่นี้ปรากฏออกพบพานด้วย"

วาจาประดานี้ เปล่งจากจุดศูนย์อันลึกล้ำ ถ่ายทอดกังวานไปไกล เนิ่นนานให้หลัง บริเวณหลังตึกยังคงปราศจากซุ่มเสียงใด

ชายชราผมขาวร่ำร้องสืบไป

"เจ้าของสถานที่นี้ เมื่อไม่ยินยอมพบพานแขกเหรื่อสามัญ พวกเราจะไม่รบกวน เพียงคิดหลบฝนในห้องโถง รอจนฝนซาฟ้าสาง ทั้งหมดจะออกเดินทางทันที"

จบคำ เงี่ยหูสดับฟัง แต่หามีซุ่มเสียงผิดปกติใดกระทบโสตไม่

ชายฉกรรจ์ผู้หนึ่งกล่าวเบาๆ

"เจียงเล่าตั่ว (พี่ใหญ่แซ่เจียง) แยแสไปไยว่าฝ่ายตรงข้ามเป็นผู้คนหรือ

ปีศาจ รอถึงวันรุ่งขึ้น พานวางเพลิงเผาผลาญสถานที่นี้ให้สิ้นซาก"

ชายชราผมขาวโบกมือกล่าวว่า

"พวกเรารับมอบหมายมาทำงานสำคัญ อย่าได้ตอแยแส่หาเรื่อง ยังดงนั่งลงพักผ่อนเถอะ"

ทุกผู้คนอาภรณ์เปียกชุ่มโชก จึงก่อกองไฟขึ้นในห้องโถง มีคนหยิบฉวยน้ำเต้าสุราออกมา ดึงจุกยื่นส่งต่อชายชราแซ่เจียงก่อน ชายชราแซ่เจียงรำดื่มลงไปอึกใหญ่ ปรายตามายังฉื่อเทียนชวง กล่าวว่า

"โค้วเฮีย พวกท่านเป็นคนในครอบครัวเดียวกัน ไฉนสำเนียงเสียงกล่าวจึงผิดแผกกัน ท่านออกสำเนียงนครหลวง อีกหลายท่านกลับเป็นชาวพื้นเมืองฮุ้นหนำ?"

ฉื่อเทียนชวงกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"พี่ท่านมีประสบการณ์เลิศล้ำนัก นับเป็นนักเลงเก่าจริงๆ ม่วยม่วย (น้องสาว) คนโตเราแต่งงานกับชาวพื้นเมืองฮุ้นหนำ หลานชายล้วนเป็นชาวเมืองฮุ้นหนำ"

ชายชราแซ่เจียงผงกศีรษะ เปลี่ยนเป็นถามว่า

"สองท่านเดินทางมาจากนครหลวงกระมัง?"

"ใช่แล้ว"

"มิทราบระหว่างทางพบเห็นขันทีน้อยอายุสิบหกสิบเจ็ดผู้หนึ่งหรือไม่?"

วาจาพอกล่าว อุ้ยเชี่ยวปัอและพวกล้วนใจสะท้านหวั่นไหว ดีที่ชายชราแซ่เจียงเพียงจ้องมองฉื่อเทียนชวง และสีหน้าฉื่อเทียนชวงไม่แสดงแววผิดปกติมากเกี่ยมพิ้ง พยัคฆ์เขียวแม้หน้าแปรเปลี่ยนไป แต่กลับไม่ทันสังเกตเห็น

ฉื่อเทียนชวงกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ขันทีพอออกจากนครหลวง ก็มีโทษประหาร ไหนเลยพบพานขันทีในระหว่างทางได้?"

ชายชราแซ่เจียงส่งเสียงดังฮ้อ กล่าวว่า

"มิแน่นักว่ามันจะผลัดเปลี่ยนปลอมแปลงโฉม"

"ไหนเลยมีขันทีใดกล้ากระทำเช่นนั้น? มิทราบท่านสอบถามถึงขันทีน้อย

ใด เราหากกลับถึงนครหลวงจะสืบเสาะหาให้"

ชายชราแซ่เจียงกล่าวคำขอบคุณ แต่มิยอมระบุบอก พริ้มตาเงียบงันไป ฉื่อเทียนชวงครุ่นคิดในใจ

'มันสอบถามถึงขันทีน้อยอายุสิบหกสิบเจ็ดผู้หนึ่ง ไยมิใช่สืบเสาะหาท่านหัวหน้าหน่วยแซ่อุ้ย? ผู้คนเหล่านี้ความเป็นมามิทราบชัด หามีกุศลเจตนาควรสอบถามให้กระจ่างชัด'

ดังนั้นกล่าวว่า

"ขันทีน้อยในนครหลวง มีเพียงบุคคลหนึ่งที่กระเดื่องเลื่องลือนาม ประกอบความดีความชอบปลิดชีวิตเมื่องไป คาดว่าท่านคงเคยได้ยินมา?"

ชายชราแซ่เจียงลืมตาขึ้น กล่าวว่า

"ท่านหมายถึงขันทีเชี่ยวกุ่ยจื้อ?"

"มิใช่มันยังมีผู้ใด? คนผู้นี้กำลังขวัญกล้าแข็ง พลังฝีมือสูงเยี่ยม นับว่าร้ายกาจจริงๆ"

"คนผู้นี้มีรูปลักษณะอย่างไร ท่านเคยพบเห็นหรือ?"

ฉื่อเทียนชวงกล่าวโดยมิขบคิด

"กุ่ยกงกงท่านนี้ ออกมาเตร็ดเตร่ในนครหลวงทุกวี่วัน เรือนร่างอ้วนฉุ ผิวกายดำคล้ำ เราเข้าใจว่าอย่างน้อยต้องมีอายุสิบแปดสิบเก้าปี ไม่เชื่อว่าเพียงสิบหกปีเท่านั้น"

ปิงอี่บีบมืออุ้ยเชี่ยวป้อแนบแน่นขึ้น มกเกี่ยมพึ้งก็กระทุ้งศอกมายังชายโครงอุ้ยเชี่ยวป้อเบาๆ ส้วนลอบหัวร่อในใจ

อุ้ยเชี่ยวป้อความจริงเกรงกลัวปีศาจพอฟังชายชราแซ่เจียงสอบถามถึงตนต้องครุ่นคิดหาสาเหตุเลศนัย ความหวาดหวั่นต่อปีศาจค่อยๆ ลบเลือนหายชายชราแซ่เจียงกล่าวว่า

"กระนั้นหรือ เรากลับรับทราบมาว่ากุ่ยกงกงนี้เป็นเด็กหนุ่มคนหนึ่งกลอกกลิ้งเจ้าเล่ห์ยิ่ง รู้สึกละม้ายคล้ายหลานชายของท่านอยู่หลายส่วน"

พลางกวาดตามายังอุ้ยเชี่ยวป้อแวบหนึ่ง

เส้าอิดจิวพลันกล่าวว่า

"ฟังว่าเชี่ยวกุ่ยจื้อถนัดในการใช้ยาสลบ ที่สามารถสังหารเมี่ยงไปเพราะใช้ยาสลบมอมฝ่ายตรงข้ามก่อน มิเช่นนั้นโจรน้อยนั้นเกรงกลัวปีศาจ ไหนเลยปลิดชีวิตเมี่ยงไปได้?"

ปรายตามายังอุ้ยเชี่ยวปัอ กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"น้องเรา ท่านว่าใช่หรือไม่?"

ราชสีห์ส่ายเศียรเดือดดาลเป็นการใหญ่ ตวัดฝ่ามือตบใส่ใบหน้าเส้าอิดจิว เส้าอิดจิวก้มศีรษะหลบเลี่ยง เท้าซ้ายแตะสัมผัสพื้น ดีดกายลอยขึ้น ทั้งสองล้วนใช้ออกด้วยหลักวิชาตำหนักตระกูลมก คนหนึ่งโต้ตอบอย่างเร่งร้อน คนหนึ่งหลบเลี่ยงอย่างว่องไว สำแดงวิชาประจำสำนักออกมาอย่างลืมตัว

ชายชราแซ่เจียงพลันผุดลุกขึ้นกล่าวว่า

"วิเศษแท้ พวกท่านปลอมแปลงได้ละม้ายเหมือนนัก"

มันพอผุดลุกขึ้น บริวารอีกสิบกว่าคนล้วนกระโดดปราดขึ้นมา

ราชสีห์ส่ายเศียรก็ล้วงดาบเบาบางออกมา สะบัดปาดไปทางซ้าย ชิงจู่โจมก่อน ปลายดาบแทงใส่คอหอยชายฉกรรจ์ผู้หนึ่งสัมฟุบลงกับพื้น

ชายชราแซ่เจียงล้วงมือไปยังหว่างเอว พอดึงมือออกมาก็เพิ่มพู่กันคู่หนึ่ง เสียดสีพู่กันทั้งสองด้ามบังเกิดเสียงโลหะดังระคายหู จี้พุ่งพู่กันข้างซ้ายมายังใบหน้าราชสีห์ส่ายเศียร สกัดพู่กันข้างขวาใส่ทรวงอกฉื่อเทียนชวง อาศัยหนึ่งจู่โจมสอง ปฏิกิริยารวดเร็วฉับไวยิ่ง

ฉื่อเทียนชวงเบี่ยงวูบมาทางขวา กางนิ้วชี้นิ้วกลางข้างซ้ายปักทะลวงใส่ดวงตาชายฉกรรจ์ผู้หนึ่ง ชายฉกรรจ์นั้นหงายร่างไปด้านหลัง ตาบในมือกลับถูกฉื่อเทียนชวงช่วงชิงไป ฉื่อเทียนชวงพอเสือกข้อมือวูบปลายดาบก็ทิ่มแทงใส่ท้องน้อยชายฉกรรจ์นั้น

อีกด้านหนึ่ง พยัคฆ์เขียวก็ประมือกับคู่ต่อสู้ เส้าอิดจิวลังเลเล็กน้อย จึงดึงแส้อ่อนออกโถมเข้าหาฝ่ายตรงข้าม ฝ่ายตรงข้ามแม้มีกำลังพวกมาก แต่นอกจากชายชราแซ่เจียงที่หักหาญกับราชสีห์ส่ายเศียรอย่างคู่คี่ก้ำกึ่ง ที่หลงเหลือล้วนมิใช่คู่มือฉื่อเทียนชวงและพวก

อุ้ยเชี่ยวปัอคิดยุติการต่อสู้โดยเร็ว ดังนั้นชักมีดสั้นประกายดำออก

โถมปราดไปในวงต่อสู้ เพิ่งถลันเข้าไป ทางซ้ายมือปรากฏประกายเจิดจ้าวูบขึ้น ดาบยาวเล่มหนึ่งกราดฟาดลงยังศีรษะอย่างดุร้าย

อุ้ยเชี่ยวป้อตวัดมีดสั้นขึ้นกันปะทะเสียงฉับคราหนึ่ง ดาบยาวนั้นถูกฟันหักสะบั้น สร้างความแตกตื่นแก่ชายฉกรรจ์ผู้ลงมือจนตะลึงลานไป อุ้ยเชี่ยว-ป้อพลันลดข้อมือวูบ มีดสั้นอันคมกริบก็ปักทะลวงใส่ทรวงอกชายฉกรรจ์นั้นจมลึกเสมอด้าม พอถอนมีดสั้นกลับออกมา ร่างของชายฉกรรจ์ก็ลืมดรีนลง

พลันแว่วเสียงโลหะเสียดสีดังระคายโสต ชายชราแซ่เจียงเสียดสีพู่กันทั้งสองค้ามกันเอง เหล่าบริวารล้วนล่าถอยมายังด้านหลังของมัน แยกย้ายยืนหยัดตามตำแหน่งต่างๆ ผู้คนทั้งสิบกว่าคนหาได้เบียดเสียดปะทะกันเอง ก่อตั้งเป็นขบวนค่ายกลขบวนหนึ่ง

ฉื่อเทียนชวงและราชสีห์ส่ายเศียรล้วนฉุกใจคิดล่าถอยมาหนึ่งก้าว พยัคฆ์เขียวกลับกุมกระชับดาบสะอึกไปเบื้องหน้า

ทันใด ในค่ายกลปรากฏดาบยาวสี่เล่มฟาดฟันออกมาโดยพร้อมเพรียง สองเล่มฟันใส่หัวไหล่ อีกสองเล่มกวาดกราดมายังข้อเท้า ผสมผสานกันอย่างเหมาะเจาะสอดคล้อง พยัคฆ์เขียวเงาปิวพลันคราง หนักๆ หัวไหล่ถูกฟันใส่ดาบหนึ่ง ราชสีห์ส่ายเศียรร้องโพล่งว่า

"ปิวยี้รีบถอย"

พยัคฆ์เขียวถอยปราดมายังด้านหลัง สภาพการณ์นับว่าพลิกแพลงกลับกลายอย่างกะทันหัน ฉื่อเทียนชวงเพ่งตาสำรวจมอง คิดคำนวณว่าค่ายกลฝ่ายตรงข้ามเคลื่อนไหวอย่างไร เห็นชายชราแซ่เจียงชูพู่กันข้างขวาขึ้นร้องดังๆ ว่า

"อั้งก่าจู้ (ประมุขนิกายแซ่อั้ง) อมตะยั่งยืนนาน เสพสุขเทียมเทพยดาอายุขัยสูงล้ำเทียมฟ้า"

ชายฉกรรจ์อีกสิบกว่าคน ล้วนชูอาวุธขึ้นสูงร้องว่า

"ท่านประมุขนิกายแซ่อั้งอมตะยั่งยืนนาน อายุขัยสูงล้ำเทียมฟ้า"

กระแสเสียงกึกก้องกัมปนาท ลักษณะท่าทีคล้ายวิปลาสฟั่นเฟือน

ฉื่อเทียนชวงและพวกแตกตื่นตกใจยิ่ง มิทราบฝ่ายตรงข้ามกำลังก่อกวน

เลศนัยใด อุ้ยเซี่ยวป้อพอฟังคำ 'ประมุขนิกายแช่อั้ง' พลันประหวัดนึกถึงถ้อยร้อยวาจาและสีหน้าอันหวาดหวั่นพรั่นพรึงของนางกำนัลเทาอั้งเอ็ง ต้องร้องโพล่งว่า

"พวกมันเป็นคนของซิ่งเส้งก่า (นิกายเทพมังกร)"

ชายชราแช่เจียงหน้าแปรเปลี่ยนไป กล่าวว่า

"เจ้าก็ล่วงรู้นามของนิกายเทพมังกร?"

พลางชูมือขวาร้องดังๆ อีกว่า

"ท่านประมุขนิกายแช่อั้ง ปรีชาสามารถเลิศล้ำ นิกายเราประจัญบานคราใดล้วนประสบชัย มิมีขุมกำลังใดต้านติด กวาดกราดทำลายไปทุกแห่งหน เหล่าศัตรูล้วนหลบลี้หนีหน้า"

เหล่าชายฉกรรจ์ล้วนท่องขานว่า

"นิกายเราประจัญบานคราใดล้วนประสบชัย มิมีขุมกำลังใดต้านติด กวาดกราดทำลายไปทุกแห่งหน เหล่าศัตรูล้วนหลบลี้หนีหน้า"

ฉื่อเทียนชวงและพวกพอฟังฝ่ายตรงข้ามท่องขานคำหนึ่งก็สะท้านใจวูบรู้สึกพฤติการณ์บุคคลเหล่านี้ประหลาดพิสดารล้ำ ไม่เคยประสบมาก่อน ขณะเผชิญศัตรู กลับส่งเสียงท่องอ่านขึ้นมา อุ้ยเซี่ยวป้อร้องว่า

"คนเหล่านี้สามารถร่ายเวทมนตร์คาถา อย่าได้หลงกลพวกมัน พวกเรารีบบุก"

แต่ทว่าชายชราแช่เจียงยิ่งท่องรำพันยิ่งรวดเร็ว ภายหลังกลับเป็นผู้คนสิบกว่าคน เอื้อนเอ่ยโดยพร้อมเพรียงว่า

"ท่านประมุขนิกายแช่อั้งพิทักษ์ปกป้อง สรรพศิษย์ฮึกหาญทวีคูณ อาศัยหนึ่งต้านทานร้อย อาศัยร้อยต้านทานหมื่น ท่านประมุขแช่อั้งทิพยเนตรดุจสายฟ้าสาดส่องทั่วทั้งสี่ทิศ ศิษย์เราพิฆาตศัตรูพิทักษ์นิกาย ท่านประมุขแช่อั้งจะส่งเสริมสนับสนุนเลื่อนรุ่นเพิ่มตำแหน่ง!"

ทันใด โห่ร้องดังกึกก้องฮือโหมเข้ามา ราชสีห์ส่ายเศียร อุ้ยเซี่ยวป้อ ฉื่อเทียนชวงและพวกรีบตวัดอาวุธขึ้นต้านปะทะ แต่เพียงชั่วพริบตา พลังฝีมือบุคคลเหล่านี้กลับรุดหน้าขึ้นอย่างกะทันหัน พลังดาบประกายทวนล้วนเข้มแข็ง

แกร่งกร้าวกว่าคราแรกหลายเท่านัก

เหล่าชายฉกรรจ์คล้ายคลุ้มคลั่งฟั่นเฟือน สะบัดฟาดฟันอาวุธอย่างเกรี้ยวกราด ไม่กี่กระบวนท่าให้หลัง เส้าอิดจิวและพยัคฆ์เขียวล้วนถูกฟันล้มลง

ยามนั้น อุ้ยเชี่ยวป้อกวัดแกว่งมีดสั้นเป็นครึ่งวงกว้างคุ้มครองอยู่เบื้องหน้า ปัดป่ายดาบยาวสองเล่มหักสะบั้น แต่พลันปรากฏบุรุษกลางคนผู้หนึ่งเสือกแทงทวนยาวมายังกลางหลัง

คราครั้งนี้จู่โจมอย่างลอบเร้นกลางหลังอุ้ยเชี่ยวป้อจึงถูกทิ่มแทงใส่ทวนหนึ่งดีที่สวมใส่ภูษาวิเศษคุ้มครองกาย ปลายทวนไม่อาจทิ่มแทงทะลุร่าง แต่กระบวนท่าทวนแฝงกระแสพลังรุนแรง ต้องซวนเซถลาล้มฟุบลง

ส่วนปิงอี่ มกเกี่ยมพิ้งแม้ต้านทานศัตรูอีกกำลังหนึ่ง กลับถูกทำร้ายบาดเจ็บ ปิงอี่ถูกกระบี่ทิ่มแทงใส่ข้อเท้า มกเกี่ยมพิ้งถูกปลายดาบกรีดใส่ต้นแขนล้มลงกับพื้นดิน มินานให้หลัง ราชสีห์ส่ายเตียรและฉื่อเทียนชวงก็รับบาดเจ็บ ชายชราแซ่เจียงประกบนิ้วจี้วูบวาบ สกัดจุดสำคัญทุกผู้คนไว้ เหล่าชายฉกรรจ์ล้วนร่ำร้องว่า

"ท่านประมุขนิกายแซ่อั้ง ปรีชาสามารถเลิศล้ำ อายุขัยสูงล้ำเทียมฟ้า"

จบคำล้วนกระแทกนั่งลงกับพื้น เหงื่อเม็ดโป้งๆ ไหลรินพร่างพรู ส่งเสียงหอบหายใจ แสดงว่าเหน็ดเหนื่อยอิดโรยยิ่ง

ซึ่งความจริงแล้วการตะลุมบอนหมู่เมื่อครู่ดำเนินเพียงชั่วน้ำเดือด ก็ปรากฏผลแพ้ชนะขึ้น แต่พวกมันคล้ายหักล้างเป็นเวลาหลายชั่วยามก็ปาน

อุ้ยเชี่ยวป้อเห็นฝ่ายตนแม้รับบาดเจ็บ แต่ล้วนไม่หนักหนาสาหัส ค่อยคลายใจลงครุ่นคิดขึ้น

'ผู้คนเหล่านี้คงเรียนรู้วิชาไสยศาสตร์ มิน่าเล่าเทาโกวโกวพอเอ่ยถึงนิกายเทพมังกรถึงกับขวัญหนีดีฝ่อ นับว่ายากพัวพันจริงๆ'

ชายชราแซ่เจียงนั่งพริ้มตาพักผ่อนบนเก้าอี้ ชั่วครู่ให้หลังค่อยผุดลุกขึ้น ปาดหยาดเหงื่อบนใบหน้า กล่าวกับฉื่อเทียนชวงและพวกว่า

"พวกเจ้าท่องตามเรา คอยรับฟังไว้ ท่านประมุขนิกายแซ่อั้งปรีชาสามารถเลิศล้ำ อายุขัยสูงล้ำเทียมฟ้า"

ฉื่อเทียนชวงแผดต่าว่า

"พวกท่านเหล่าตัวประหลาด เสแสร้งเป็นลึกลับ หากให้เราคล้อยตามพวกเจ้าอย่างงมงาย นับว่ากำลังเพ้อฝันไป"

ชายชราแซ่เจียงรั้งพู่กันขึ้นกระแทกลงยังหน้าผากฉื่อเทียนชวงจนปรากฏโลหิตไหลทะลักออกมา ชายชรานั้นกวาดตามายังราชสีห์ส่ายเตียรกล่าวว่า

"เจ้าท่องหรือไม่?"

ราชสีห์ส่ายเตียรส่ายหน้าตามแบบฉบับ ชายชราแซ่เจียงจึงกดกระแทกพู่กันลงยังหน้าผากมัน กวาดตามายังพยัคฆ์เขียวเป็นเชิงถามไถ่

พยัคฆ์เขียวแผดต่าว่า

"มารดาท่านมีอายุขัยเทียมสุนัข"

ชายชราแซ่เจียงเดือดดาลเป็นการใหญ่ กระแทกพู่กันลงอย่างหนักหน่วงพยัคฆ์เขียวถึงกับสิ้นสติสมประดีไป ราชสีห์ส่ายเตียรตวาดว่า

"ท่านหากเก่งกล้าสามารถ ก็ฆ่าพวกเราให้หมดสิ้น"

ชายชราแซ่เจียงรั้งพู่กันขึ้น กล่าวกับเส้าอิดจิวว่า

"เจ้าจะท่องหรือไม่?"

"ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้า..."

ชายชราแซ่เจียงจ่อปลายพู่กันใส่หน้าผากเส้าอิดจิว เส้าอิดจิวจึงโพล่งว่า

"ท่านประมุขนิกายแซ่อั้งปรีชาสามารถเลิศล้ำ...อายุขัยสูงล้ำเทียมฟ้า"

ชายชราแซ่เจียงหัวร่อฮาๆ กล่าวว่า

"นับว่าผู้ทราบสถานการณ์จึงเป็นวีรบุรุษ เด็กน้อยเจ้ากลับไม่ต้องรับความเจ็บปวด"

พลางสาวเท้าถึงเบื้องหน้าอุ้ยเชี่ยวป้อตวาดว่า

"ปีศาจน้อย ท่องตามเรา"

อุ้ยเชี่ยวป้อกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไม่ต้องท่องตามท่าน"

ชายชราแซ่เจียงโทสะประดัง รั้งพู่กันขึ้น อุ้ยเชี่ยวป้อพลันร้องดังๆ ว่า

"ท่านประมุขนิกายแซ่อุ้ย ปรีชาสามารถเลิศล้ำ อายุขัยสูงล้ำเทียมฟ้าอมตะยั่งยืนนาน เสพสุขเทียมเทพยดา ท่านประมุขนิกายแซ่อุ้ย ประจัญบานคราใดล้วนประสบชัย ไม่มีขุมกำลังใดต้านติด ท่านประมุขนิกายแซ่อุ้ยส่งเสริมสนับสนุน เลื่อนรุ่นเพิ่มตำแหน่งให้กับพวกท่าน!"

ตนกล่าวคำ 'อุ้ย' อย่างคลุมเครือ ทดแทนคำ 'อั้ง' ชายชราแซ่เจียงกลับฟังไม่ออก เข้าใจว่าอุ้ยเชี่ยวป้อหมายถึง 'ประมุขนิกายแซ่อั้ง' พอฟังอุ้ยเชี่ยว-ป้อระคมพร่างพรูออกมา ถึงกับยินดียิ่ง หัวร่อๆ กล่าวว่า

"ทารกนี้กลับเชื่องเชื่อนัก"

สาวเท้าถึงเบื้องหน้าปิงอี่ยื่นมือลูบคลำคางกลมมนของนาง เอ่ยสืบต่อ

"ทารกหญิงนี้รูปโฉมไม่เลว ยังคงท่องตามเราอย่างเชื่องเชื่อเถอะ"

ปิงอี่เบือนหน้าไปอีกทิศทางหนึ่ง กล่าวว่า

"ไม่ท่องเด็ดขาด"

ชายชราแซ่เจียงรั้งพู่กันขึ้นหมายกระแทกลง ภายใต้เปลวเทียนสาดส่องเห็นวงหน้านางผุดผาดสะคราญล้ำ ชายชราแซ่เจียงกลับไม่อาจตัดใจจู่โจมลงจ่อปลายพู่กันไปยังพวงแก้มของนาง กล่าวว่า

"เจ้าหากกล่าวคำ 'ไม่ท่อง' อีกคำ เราจะกรีดพู่กันใส่ใบหน้าเจ้าสักสามแผล"

อุ้ยเชี่ยวป้อกล่าวว่า

"ให้ข้าพเจ้าท่องแทนนางเถอะ รับรองไพเราะชวนฟังกว่านางมากนัก"

ชายชราแซ่เจียงกระชากเสียงว่า

"ผู้ใดต้องการให้เจ้าท่องแทน?"

พลางกระแทกพู่กันลงยังหัวไหล่ปิงอี่ สร้างความเจ็บปวดแก่ปิงอี่จนคราง หนักๆ ออกมา พลันปรากฏชายฉกรรจ์ผู้หนึ่งกล่าวว่า

"เจียงซาเอี้ย ทารกหญิงนี้หากไม่ท่อง พวกเราก็เปลื้องอาภรณ์ของนาง"

ที่หลงเหลือล้วนส่งเสียงสนับสนุน เล้าอิดจิวพลันกล่าวว่า

"พวกท่านไยต้องข่มเหงรังแกสตรี เราทราบว่าขันทีน้อยที่พวกท่านคิดเสาะหาอยู่ที่ใด"

ชายชราแซ่เจียงรีบกล่าวว่า

"อยู่ที่ใด รีบบอกมา"

"ท่านต้องรับปากไม่ทำร้ายโกวเนี้ยนางนี้ เราจึงยอมบอก"

ปิงอี่กรีดร้องว่า

"เล้าซือเฮีย ไม่ต้องให้ท่านยุ่งเกี่ยว"

ชายชราแซ่เจียงกล่าวว่า

"ตกลง เราจะไม่ทำร้ายโกวเนี้ยนี้ ขันทีน้อยเชี่ยวกุ่ยจื้อที่ทำร้ายเมี่ยงไป่ฮ่องเต้ทรงโปรดปรานที่สุดอยู่ที่ใด?"

เล้าอิดจิวเน้นเสียงว่า

"อยู่ไกลสุดขอบฟ้า อยู่ใกล้เพียงแค่เอื้อม"

ชายชราแซ่เจียงฉุกใจคิด ชี้มือมายังอุ้ยเชี่ยวปัอกล่าวอย่างตื่นเต้นยินดี

"เป็น...เป็นมัน?"

ปิงอี่รีบกล่าวว่า

"อาศัยเด็กหนุ่มเช่นเขา ไหนเลยสังหารเมี่ยงไป่ได้? ท่านอย่าได้ฟังมันกล่าวเหลวไหล"

เล้าอิดจิวสวนคำว่า

"ใช่แล้ว หากไม่ใช้ยาสลบ ไหนเลยสังหารจอมยุทธ์แห่งแมนจูเมี่ยงไป่ได้?"

ชายชราแซ่เจียงเชื่อครึ่งมิเชื่อครึ่ง เพ่งตามองอุ้ยเชี่ยวปัอ กล่าวว่า

"เมี่ยงไป่ถูกเจ้าฆ่าทิ้งใช่หรือไม่?"

"ใช่แล้วจะเป็นไร ไม่ใช่จะเป็นไร?"

ชายชราแซ่เจียงแผดค่าว่า

"มารดาเจ้าเถอะ เรารู้สึกปีศาจน้อยนี้ประหลาดพิสดารนัก บริวารเราตรวจค้นร่างมัน"

ปรากฏชายฉกรรจ์สองคนสะอึกปราดมา ปลดห่อผ้าลงจากกลางหลัง วางเรียงรายลงบนโต๊ะ ชายชราแซ่เจียงพอพบเห็นพวงไข่มุก มรกต ทองคำ อัญมณีต่างๆ จึงกล่าว

"นี่ย่อมเป็นสิ่งของภายในวัง...เอ๊ะ นี่เป็นอะไร?"

พลางหยิบฉวยตั๋วแลกเงินปึกหนึ่งขึ้น เห็นแต่ละใบมีมูลค่าห้าร้อยตำลึง หนึ่งพันตำลึง รวมทั้งสิ้นหลายสิบหมื่นตำลึง ต้องแตกตื่นจนตะลึงลาน โพล่งว่า

"ใช่แล้ว เจ้าเป็นเซี่ยวกุ่ยจื้อ"

จากนั้นเหลือบเห็นคัมภีร์วิชาฝีมือสองเล่มนั้นจึงพลิกอ่านตลบหนึ่งกล่าวว่า

"มิผิดแม้แต่น้อย นี่เป็นเคล็ดวิชากำลังภายในของสำนักคงทัง เป็นมรดกตกทอดของไฮ้ได้ปูบริวารเรา นำมันไปยังห้องข้าง เราจะสอบปากคำโดยละเอียด"

ชายฉกรรจ์ผู้หนึ่งโอบอุ้มอุ้ยเซี่ยวป๊อขึ้น อีกคนหนึ่งถือเทียนไขสาดส่องทางเดิน อีกสองคนกวาดรวบสมบัติของอุ้ยเซี่ยวป๊อบนโต๊ะนำพามายังตึกหลังเข้าสู่ห้องข้างหลังหนึ่ง ชายชราแซ่เจียงโบกมือสั่งว่า

"พวกเจ้าล้วนออกไป"

ชายฉกรรจ์ทั้งสี่ออกจากห้องปิดประตูลง ชายชราแซ่เจียงหัวร่อพลางกล่าวว่า

"นับว่าเหยียบย่ำจนรองเท้าสึกหรอมิพบพาน ยามไม่กลับมาไม่ลำบากยากเย็น กุ่ยกงกง สามารถพบพานท่านในที่นี้นับเป็นวาสนาที่สะสม มาแต่บางบรรพ์"

อุ้ยเซี่ยวป๊อก็กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ข้าพเจ้าสามารถพบพานท่านในที่นี้นับเป็นวาสนาที่สะสมมาหกบางบรรพ์เก้าชั่วอายุคน"

หวนนึกถึงข้าวของประจำตัวตน ล้วนถูกตรวจค้นไป บ่ายเบี่ยงปฏิเสธก็หามีประโยชน์ไม่ ได้แต่พลิกแพลงตามสถานการณ์ ดำเนินแผนตามยุทธ-ศาสตร์ น้ำมาก่อทำนบกั้น ทหารมาตั้งทัพสู้

ชายชราแซ่เจียงงงงันวูบ มิทราบคำ 'วาสนาที่สะสมมาหกบางบรรพ์ เก้าชั่วอายุคน' หมายความกระไร กล่าวว่า

"กุ่ยกงกงคิดเดินทางสู่วัดเชิงเลี้ยงยี่ภูเขาโง้วไท้ชัวกระมัง?"

อุ้ยเซี่ยวป๊อสะท้านใจวูบ ครุ่นคิดขึ้น

'ฝ่ายตรงข้ามกลับล่วงรู้จุดหมายปลายทางของเราด้วย นับว่ายากต้านรับแล้ว'

ยามนั้นกล่าวว่า

"ท่านทั้งมีพลังฝีมือสูงเยี่ยม ความสามารถในการท่องเวทมนตร์ยังเหนือล้ำกว่านักพรตทั่วไป นิกายเทพมังกรท่านร้ายกาจสมดังคำร่ำลือจริงๆ"

มันหันเหหัวเรื่องไปอีกทางหนึ่ง ไม่แยแสสนใจคำถามของมัน ชายชราแซ่เจียงถามว่า

"ท่านได้ยินนามนิกายเทพมังกรจากที่ใด?"

อุ้ยเซี่ยวป้อโป้ปดว่า

"ได้ยินจากบุตรชายโง้วซำกุ่ยนามโง้วเอ่งฮิ้ม มันรับคำสั่งบิดามันเข้าวังมาถวายเดรื่องราชบรรณาการ บริวารมันมียอดฝีมือคนหนึ่งนามเอี้ยเอ็กจือ พวกมันคิดล้มล้างนิกายเทพมังกร บอกว่าประมุขนิกายแซ่อั้งมีความสามารถเลิศล้ำ บริวารมากมายสุดคณานับ ครอบครองพระสูตรสี่สิบสองบทเล่มหนึ่ง นับว่าร้ายกาจยิ่งนัก"

ชายชราแซ่เจียงยิ่งรับฟังยิ่งตื่นเต้นตระหนก นามโง้วเอ่งฮิ้ม เอี้ยเอ็กจือ มันเคยได้ยินมา มิหนำซ้ำเมื่อหนึ่งเดือนก่อน ก็ทราบระแคะระคายว่านิกายเทพมังกรมุ่งมั่นสืบเสาะพระสูตรสี่สิบสองบทอะไรนั่นเล่มหนึ่ง เพียงมิทราบรายละเอียด รีบถามว่า

"นิกายเทพมังกรเราไม่มีอริบาดหมางกับโง้วซำกุ่ย มันไฉนคิดล้มล้างพวกเรา?"

"โง้วเอ่งฮิ้มบอกว่า พวกมันเลื่อมใสความสามารถประมุขนิกายแซ่อั้งยิ่ง เพียงแต่นิกายเทพมังกรเมื่อครอบครองพระสูตรสี่สิบสองบทอันเป็นตำราพิสดารก็มิอาจไม่ช่วงชิงมา นิกายท่านมิใช่มีสตรีอ้วนฉุอีกนางหนึ่ง เรียกว่าลิ้วเฉียบตั่วเจ้ อยู่ในพระราชวังหรอกหรือ?"

"ท่านไฉนทราบเรื่องนี้ด้วย?"

อุ้ยเซี่ยวป้อพร่ำกล่าวเหลวไหล ขอเพียงมีส่วนเกี่ยวพันกับนิกายเทพมังกรจะบอกเปะปะออกไป ยามนั้นกล่าวว่า

"ลิ้วตั่วเจ้าท่านมีไมตรีคบหากับข้าพเจ้าไม่เลว มีอยู่คราหนึ่ง ก้าวร้าวล่วงเกินไท้โหว ไท้โหวคิดปลิดชีวิตนาง ดีที่ข้าพเจ้ายื่นมือช่วยเหลือซุกซ่อนไว้ในที่เร้นลับ ลิ้วตั่วเจ้สำนึกคื้นตันในพระคุณข้าพเจ้า จึงเกลี้ยกล่อมข้าพเจ้าเข้าสังกัดนิกายเทพมังกร"

"อืมม์ ไท้โหวไฉนคิดปลิดชีวิตลิ้วเฉียบ พวกนางมิใช่...มิใช่ปรองดองนักหรือ?"

อุ้ยเชี่ยวป้อยามกะทันหันครุ่นคิดหาสาเหตุขัดแย้งระหว่างฮ้วงไท้โหวและลิ้วเฉียบไม่ออก จึงกล่าว

"ลิ้วตั่วเจ้แม้บอกต่อข้าพเจ้า แต่ขอร้องข้าพเจ้าอย่าได้แพร่งพรายออกไป ดังนั้นไม่อาจบอกต่อท่าน สรุปแล้วในวังไท้โหว เมื่อไม่นานมานี้ปรากฏบุรุษเพศศีรษะล้านเลี่ยนผู้หนึ่งปลอมเป็นนางกำนัล..."

ชายชราแซ่เจียงโพล่งว่า

"เรื่องที่เต่งเป้งนึ้งปะปนเข้าวัง ท่านก็ล่วงรู้ด้วย?"

อุ้ยเชี่ยวป้อมิทราบมาก่อนว่า บุรุษศีรษะล้านนั้นเรียกว่าเต่งเป้งนึ้ง แต่กลับปั้นสีหน้าเป็นล่วงรู้ทุกเรื่องราว กล่าวว่า

"เจียงซาเอี้ย เรื่องนี้เป็นความลับสุดยอด ต่อให้เป็นบริวารคนสนิทก็มิอาจแพร่งพรายให้ทราบ ไม่เช่นนั้นท่านประมุขนิกายแซ่อั้งยามขุ่นเคืองเกรงว่ามิสามารถรับผิดชอบได้"

ชนเสแสร้งเป็นลึกลับจนสุดหยั่งคะเน มิคาดกลับประสบผล วาจาหลายประโยคว่ากล่าวจนชายชราแซ่เจียงฉุกใจได้คิดขึ้น

- 'เราไฉนวู่วามปานนี้ กลับถ่ายทอดเรื่องของเต่งตั่วกอต่อเด็กน้อยนี้ด้วย?'

ยามนั้นฝืนแย้มยิ้ม กล่าวว่า

"ท่านสนทนาวาจาใดกับเต่งตั่วกอบ้าง?"

อุ้ยเชี่ยวป้อกล่าวว่า

"คำสนทนาระหว่างข้าพเจ้ากับเต่งตั่วกอ และวาจาที่มันคิดน้อมเรียนต่อท่านประมุขนิกายแซ่อั้ง มีแต่รอจนพบพานท่านประมุขนิกาย ข้าพเจ้าค่อยน้อมเรียนให้ทราบ"

ชายชราแซ่เจียงพอถูกข่มขู่กลับขบคิดคาดเดามิออกว่า บุรุษหนุ่มเบื้องหน้ามีความเป็นมาอย่างไรครุ่นคิดขึ้น

'เกรงว่าเหนือใช้เรามาสืบเสาะร่องรอยเด็กน้อยนี้ เราหากสามารถสะสางเรื่องราวขั้นต่อไปจนสำเร็จลุล่วง นับเป็นความดีความชอบประการหนึ่ง'

พอได้คิดจึงกล่าว

"น้องเราเดินทางสู่โง้วไท้ซัว คงคิดรุดไปสมทบกับซุ่ยตงกระมัง?"

อุ้ยเชี่ยวป้อคำนึงในใจ

'ฝ่ายตรงข้ามทราบว่าเราคิดเดินทางสู่โง้วไท้ซัวทั้งทราบเรื่องเกี่ยวกับซุ่ยตง คงเป็นอ้วงไท้โหวถ่ายทอดให้ทราบ อ้วงไท้โหวเรียกหาบุรุษศีรษะล้านที่ปลอมเป็นนางกำนัลว่าซือเฮีย ส่วนบุรุษศีรษะล้านเป็นคนของนิกายเทพมังกร ที่แท้อ้วงไท้โหวสมคบคิดกับนิกายเทพมังกรปะปนไปในวังด้วยจุดมุ่งหมายลึกล้ำบัดนี้เราตกอยู่ในเงื้อมมือพวกมัน นับว่าคับขันจวนเจียนจริงๆ'

ดังนั้นแสร้งกล่าวอย่างตื่นเต้นสงสัย

"เจียงซาเอี้ยกลับมีหูตาปราดเปรียวนัก ล่วงรู้เรื่องของซุ่ยตงด้วย"

"เฮอะ เรายังล่วงรู้เรื่องของบุคคลที่มีศักดิ์ศรีสูงล้ำกว่าซุ่ยตงร้อยเท่าพันทวีอีก"

อุ้ยเชี่ยวป้อลอบร้องในใจ

'จบสิ้นกัน อ้วงไท้โหวบ่งบอกทุกเรื่องราวไปจนหมดสิ้น บุคคลที่มีศักดิ์ศรีสูงล้ำกว่าซุ่ยตงร้อยเท่าพันทวีที่ว่า ย่อมหมายถึงฮ่องเต้องค์ก่อน ซึ่งทรงผนวชที่โง้วไท้ซัว'

ชายชราแซ่เจียงกล่าวว่า

"น้องเรา เราล่วงรู้ทุกเรื่องราว ดังนั้นท่านอย่าได้คิดหมายปกปิดอำพรางครั้งนี้เดินทางไปยังโง้วไท้ซัว เพราะได้รับบัญชาจากฮ่องเต้หรือ?"

อุ้ยเชี่ยวป้อแสร้งเป็นกล่าวอย่างสงสัยใจ

"ฮ่องเต้? พระองค์ไหนเลยทรงล่วงรู้เรื่องที่โง้วไท้ซัวได้"

"อย่างนั้นเป็นผู้ใดบัญชาท่านมา?"

อุ้ยเชี่ยวป้อแสร้งกล่าวอย่างลึกลับ

"ท่านลองคาดเดาดู"

"หรือเป็นไท้โหวบัญชา?"

"ฮา...ฮา...เจียงชาเอี้ยคาดเดาคราเดียวก็ถูกต้อง ภายในพระราชวังผู้ที่ล่วงรู้เรื่องโง้วไท้ซัวมีเพียงบุคคลสองคน ปีศาจตนหนึ่ง"

ชายชราแซ่เจียงทวนคำว่า

"บุคคลสองคน ปีศาจตนหนึ่ง?"

"ถูกต้อง สองคนที่ว่าคือข้าพเจ้าและฮ้วงไท้โหว ปีศาจตนนั้นไฮ้ไต้ปู มันถูกอ้วงไท้โหวใช้ฝ่ามือสำลีละลายกระดูกฆ่าทิ้ง"

"ฮ้วงไท้โหวบัญชาท่านมาไยกัน?"

"ท่านเป็นพวกพ้องเดียวกับไท้โหว ไยไม่ไปถามไถ่นางเอง?"

วาจานี้หากบ่งบอกในตอนแรกที่ย่างเข้าห้องชายชราแซ่เจียงคงต้องตบตีใส่ แต่พอฟังอุ้ยเชี่ยวปัอโป้ปดถึงตอนนี้ ต้องระแวงคลางแคลงใจพึมพำว่า

"ไท้โหวบัญชาท่านมา?"

"ไท้โหวบอกว่า นางถ่ายทอดเรื่องนี้ต่อท่านประมุขนิกายแซ่อั้ง ท่านประมุขก็สนับสนุนเห็นพ้องจึงบัญชาใช้สอยเรามา"

ตนขนย้าย 'ประมุขนิกายแซ่อั้ง' ออกไปตลอดเวลา สำนึกว่าชายชราแซ่เจียงกริ่งเกรงประมุขนิกายแซ่อั้งยิ่ง หากพร่ำกล่าวถึง ฝ่ายตรงข้ามคงมิกล้าประทุษร้าย

ชายชราแซ่เจียงถามว่า

"ผู้คนที่เบื้องนอกทั้งหก เป็นผู้ติดสอยห้อยตามของท่านหรือ?"

"พวกมันล้วนเป็นคนภายในวัง โกวเนี้ยสองนางนั้นเป็นนางกำนัลรับใช้ไท้โหว บุรุษเพศสี่คนนั้นเป็นราชองครักษ์..."

มิทันจบคำ ชายชราแซ่เจียงพลันแค่นหัวร่ออย่างเย็นชา กล่าวว่า

"คนของตำหนักตระกูลมกล้วนจงรักภักดีราชวงศ์เหม็ง ไหนเลยยินยอมรับราชการเป็นราชองครักษ์ภายในวัง? ท่านออกจะโป้ปดเกินไปแล้ว"

อุ้ยเชี่ยวปัอหัวร่อฮาๆ ออกมา ชายชราแซ่เจียงงงงันวูบ กล่าวว่า

"ท่านหัวร่ออันใด?"

มันไหนเลยทราบ ดราใดที่อุ้ยเชี่ยวป้อโป้ปดจนถูกคนสังเกตพบพิรุธมักส่งเสียงหัวร่อ ทำให้ฝ่ายตรงข้ามรู้สึกว่าตัวเองเข้าใจผิดพลาด รอจนตนหาข้ออ้างกลบเกลื่อน ฝ่ายตรงข้ามจะไม่คุกคามเค้นถามเกินไป

อุ้ยเชี่ยวป้อหัวร่อชั่วขณะจึงกล่าว

"บุคคลที่ตำหนักตระกูลมกชิงชังที่สุด ไม่ใช่ชาวแมนจู ท่านทราบหรือไม่ว่าเป็นใคร?"

"ย่อมเป็นโง้วซำกุ่ย ซึ่งปลิดชีวิตบรรพบุรุษของตำหนักตระกูลมก"

"เจียงซาเอี้ยรอบรู้กว้างขวางจริงๆ คนของตำหนักตระกูลมกที่ปะปนเข้าวัง เพราะเพื่อซ่องสุมกำลังสังหารจอมโฉดโง้วซำกุ่ย"

ชายชราแซ่เจียงค่อยเชื่อถือกว่าครึ่ง ครุ่นคิดในใจ

'เราจะออกไปสอบถามผู้คนทางเบื้องนอก ดูว่าคำให้การของพวกมันสอดคล้องกันหรือไม่ หากผิดเพี้ยนไป ก็กลับมาปลิดชีวิตมัน'

ดังนั้นหันกายเปิดประตูถามออกไป

อุ้ยเชี่ยวป้อใจหายวาบ โพล่งว่า

"นี่ ท่านคิดไปที่ใด? นี่เป็นตึกปีศาจ ไฉนทิ้งข้าพเจ้าไว้ในที่นี้เพียงลำพัง?"

ชายชราแซ่เจียงกล่าวว่า

"เราจะกลับมาในบัดดล"

จบคำ ปิดประตูลง สาวเท้าก้าวปราดสู่ห้องโถงใหญ่

อุ้ยเชี่ยวป้อใจเต้นระทึกตูมตาม เห็นเปลวเทียนเต้นระริก เงาที่ปรากฏบนผนังจึงสั่นไหวตลอดเวลา คล้ายกับเงาร่างทุกสายล้วนเป็นภูตผีปีศาจ ในยามเงียบสงัดงัน ยิ่งน่าประหวั่นพรั่นใจ

ทันใดที่เบื้องนอกบังเกิดซุ่มเสียงหนึ่งร้องดังๆ ว่า

"พวกเจ้าล้วนไปที่ใด?"

กลับเป็นซุ่มเสียงชายชราแซ่เจียง

อุ้ยเชี่ยวป้อฟังออกว่า กระแสเสียงมันเปี่ยมแววประหวั่นลนลาน พอฟังถึงกับขวัญหนีดีฝ่อ ร้องว่า

"พวกมัน...สาบสูญไปแล้วหรือ?"

ได้ยินชายชราแซ่เจียงร้องอีกว่า

"พวกเจ้าไปที่ใดจนหมดสิ้น?"

ขาดคำ รอบบริเวณหามีเสียงขานรับไม่

ชั่วครู่ให้หลัง พลันแว่วเสียงฝีเท้าดังมายังตึกหลัง จากนั้นประตูห้อถูกเตะออกดังโครม เงาร่างสายหนึ่งโถมเข้าห้องมา

อุ้ยเชี่ยวป้อกวาดตามอง เห็นเป็นชายชราแซ่เจียงแตกตื่นจนหน้าซีดขาว หอบหายใจพลางกล่าว

"พวกมันล้วน...ล้วนหายสาบสูญไปแล้ว!"

อุ้ยเชี่ยวป้อกล่าวเสียงสั่นระริกว่า

"คงถูก...ปีศาจร้ายคร่ากุมตัวไป พวกเรา...พวกเรารีบหนี"

ชายชราแซ่เจียงกล่าวว่า

"ไหนเลยมีเรื่องเช่นนั้น?"

ยื่นมือซ้ายออกเกาะขอบโต๊ะ โต๊ะตัวนั้นถึงกับสั่นไหวดังเกรียวกราว แสดงว่าจิตใจมันก็ประหวั่นพรั่นพรึงมิน้อย

ชายชราแซ่เจียงพลันปิดประตูลง ลงกลอนประตูอย่างแน่นหนา เหลียวหน้ามองมา พอดีประสานสบกับตากลมโตของอุ้ยเชี่ยวป้อ อุ้ยเชี่ยวป้อเห็นมันขบกรามแนบแน่น หน้าบัดเดี๋ยวเขียวคล้ำบัดเดี๋ยวซีดขาว ทรุดนั่งลงบนเก้าอี้อย่างแช่มช้า

สายฝนความจริงหยุดตกชั่วขณะ พลันตกกระหน่ำอีกครา สาดเทลงบนหลังคาตึก กลับสร้างความแตกตื่นแก่ชายชราแซ่เจียงจนกระโดดปราดขึ้น

ยามนั้น ในห้องโถงใหญ่พลันบังเกิดซุ่มเสียงแผ่วล้าของสตรีเสียงหนึ่งดังว่า

"ผู้แซ่เจียง เจ้าออกมา"

กระแสเสียงหาชราภาพไม่ แต่ก็ไม่สดใสเจื้อยแจ้ว รับรองมิได้เปล่งจากปากปิงอี่หรือมกเกี่ยมพิ้ง พร้อมกับแฝงความหวนโหยอยู่หลายส่วน

อุ้ยเชี่ยวป้อร้องโพล่งว่า

"เป็นปีศาจสตรี!"

ชายชราแซ่เจียงร้องดังๆ ว่า

"ผู้ใดเรียกหาเรา?"

เบื้องนอกหามีคนตอบคำไม่ นอกจากสายฝนสาดกระหน่ำ ปราศจาก ซุ่มเสียงอื่นอีก ชายชราแซ่เจียงและอุ้ยเซี่ยวป้อสบตากันวูบ รู้สึกขนลุกเกรียวกราว

เนิ่นนานให้หลัง ซุ่มเสียงสตรีนั้นดังขึ้นอีกคราว่า

"ผู้แซ่เจียง เจ้าออกมา"

ชายชราแซ่เจียงพลันกราดฟาดฝ่ามือขวาออก แว่วเสียงดังกร๊อบกลอนประตูหักสะบั้น ร่างของมันโถมใส่บานประตูจนเปิดผางออก วิ่งตะบึงไปยังห้องโถงใหญ่ แต่ชายชราแซ่เจียงพอเข้าสู่โถงใหญ่ ก็ปราศจากสำเนียงใดอื่นอีก ทั้งมิได้ยินเสียงตวาดแผดค่าปะทะหักหาญ แม้แต่เสียงฝีเท้าก็ขาดหายไป

ลมหนาวหอบหนึ่งกระโชกมาจากนอกประตูผสานกับหยาดฝนกระเซ็นเข้ามา สาดต้องร่างอุ้ยเซี่ยวป้อจนต้องสยิวกายอย่างหนาวเหน็บ ดิดส่งเสียงร้องแต่ก็มิกล้า พลันแว่วเสียงดังโครม ประตูห้องถูกลมกระโชกปิดเข้าหากัน จากนั้นดีดกระดอนสู่เบื้องนอกอีกครา

ยามนี้ทั่วทั้งตัวตึกอันกว้างขวาง เพียงหลงเหลืออุ้ยเซี่ยวป้อลำพังคนเดียว ย่อมมีปีศาจร้ายจำนวนมิน้อยบุกเข้าห้องมาบีบเค้นลำคออุ้ยเซี่ยวป้อถึงแก่ชีวิต แต่ทว่ารอคอยอยู่เนิ่นนาน ปีศาจร้ายเหล่านั้นหาได้เข้ามา อุ้ยเซี่ยวป้อจึงปลอบประโลมตนเอง

'ใช่แล้ว ปีศาจร้ายคร่าวิญญาณผู้ใหญ่ ไม่ทำร้ายทารก อาจบางทีพวกมันหลังจากดื่มโลหิตผู้ตนมากมายปานนี้ คงอิ่มหนำสำราญแล้ว'

พลันปรากฏสายลมอีกหอบหนึ่งกระโชกเข้ามา เปลวเทียนดับวูบไป อุ้ย-เซี่ยวป้ออดอทานออกมามิได้ พบว่าภายในห้องเพิ่มปีศาจขึ้นอีกตนหนึ่ง!

อุ้ยเซี่ยวป้อรู้สึกปีศาจนั้นยืนหยัดอยู่เบื้องหน้าตน มาตรว่ามืดมิดเห็นไม่ถนัดชัดตา แต่ยังสังเกตตำแหน่งของปีศาจตนนั้นออก ต้องกล่าวเสียงสั่นระรัว

"นี่ อย่าได้ทำร้ายเรา เรา...เราก็เป็นปีศาจ พวกเราเป็นคนกันเอง...ไม่พวกเราล้วนเป็นปีศาจ ท่าน...ท่านทำร้ายข้าพเจ้า ก็หามีประโยชน์ไม่"

ปีศาจตนนั้นกล่าวเสียงเย็นชา

"ท่านมิต้องกลัว ข้าพเจ้าไม่ทำร้ายท่าน"

กลับเป็นซุ่มเสียงของปีศาจสตรี อุ้ยเซี่ยวป้อพอฟังวาจาทั้งเก้าคำถึงกับดีกดักขึ้นอักโข กล่าวว่า

"ท่านบอกว่าไม่ทำร้ายข้าพเจ้า ก็มิอาจทำร้ายจริงๆ ลูกผู้ชายถือวาจาเป็นสัจจะ หากทำร้ายข้าพเจ้าอีก ก็นับว่าไม่ถูกต้อง"

ปีศาจตนนั้นกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเป็นปีศาจ หาใช่ลูกผู้ชาย บัดนี้ถามท่าน แม่ทัพแมนจูผู้ยิ่งใหญ่เมี่ยงไป ถูกท่านฆ่าทิ้งจริงๆ ?"

อุ้ยเซี่ยวป้อถามโพล่งว่า

"ท่านเป็นศัตรูหรือสหายของเมี่ยงไป?"

ฝ่ายตรงข้ามกลับนิ่งเงียบงันมิตอบคำ อุ้ยเซี่ยวป้อยามกะทันหันต้องงงงันวูบ ฝ่ายตรงข้ามมิว่าเป็นมนุษย์หรือปีศาจ หากเป็นศัตรูเมี่ยงไปก็ประเสริฐ แต่หากเป็นพวกพ้องของเมี่ยงไป ตนพอยอมรับ ไยมิใช่จบสิ้นกัน

ทันใด อุปนิสัยของเชียนพนันพลันประดังขึ้นคำนึงในใจ

'ทีแท้ออกแต้มสูงหรือแต้มต่ำ สมควรแทงสักครา หากแทงถูกต้องนางย่อมต้องจ่ายเรา มาตรว่าแทงผิด ก็จ่ายชีวิตไป'

พอคาดคิดว่าเหตุการณ์เบื้องหน้าเป็นเรื่องการพนันขันต่อ ความหวาดหวั่นก็สลายคลาย ร้องดังๆ ว่า

"มารดามันเถอะ เมี่ยงไปถูกเราฆ่าทิ้งเอง บิดาทะลวงดาบใส่ร่างมันจนไปรายงานต่อยมบาล ท่านหากคิดล้างแค้นก็ลงมืออย่างเต็มที่ บิดาหากขมวดคิ้วนิ่วหน้า มินับเป็นลูกผู้ชายชาตรี"

ปีศาจสตรีนั้นกล่าวเสียงเย็นชา

"ท่านไฉนคิดสังหารเมี่ยงไป?"

อุ้ยเซี่ยวป้อครุ่นคิดขึ้น

'ท่านหากเป็นสหายเมี่ยงไป ย่อมไม่ปล่อยปละละเว้น เราเมื่อทุ่มเงินแทงลงไปแล้ว หากแพ้เป็นอันหมดสิ้น หากแม้นชนะก็ต้องชนะอย่างเต็มเม็ดเต็มหน่วย'

ดังนั้นกล่าวเสียงกังวาน

"เมี่ยงไปขุนนางกังฉิน เข่นฆ่าสังหารประชาราษฎรสุดคณานับ บิดาแม้อายุยังเยาว์ กลับขุ่นแค้นคลั่งใจ ประจวบกับมันหมิ่นพระบรมเดชานุภาพย่องเต้ ข้าพเจ้าจึงฉกฉวยโอกาสฆ่าทิ้ง ลูกผู้ชายกล้าทำก็กล้ารับ ข้าพเจ้าถือเป็นการล้างแค้นชำระอาฆาตให้กับประชาราษฎรทั้งแผ่นดิน"

วาจาประดานี้ ลอกเลียนจากศิษย์หน่วยไพรมรกตแห่งสมาคมฟ้าดิน ซึ่งความจริงแล้ว การที่ตนเองสังหารเมี่ยงไป เพียงรับพระบัญชาย่องเต้ หามีส่วนเกี่ยวข้องกับการ 'ล้างแค้นชำระอาฆาตให้กับประชาราษฎร' แม้แต่น้อย

ปีศาจสตรีเบื้องหน้าพอฟังกลับนิ่งเงียบงันไป อุ้ยเซี่ยวป้อใจเต้นระทึกตูมตาม มิทราบครานี้ตนแทงถูกหรือผิดกันแน่ ชั่วครู่ให้หลัง แว่วเสียงผิดปกติเบาๆ ฝ่ายตรงข้ามกลับผละจากห้องไป

อุ้ยเซี่ยวป้อส่ายร่างโงนเงนหลายครา แต่จุดเส้นถูกจี้สกัด มือเท้าไม่อาจขยับเคลื่อนไหว ต้องขบคิดขึ้น

'มารดามันเถอะ ลูกเต๋าเขย่าแล้ว กลับไม่ยอมเปิดชามขึ้น ไยมิใช่ทรมานผู้คนนัก?'

เมื่อครู่ในยามพลุ่งพล่าน เพียงคิดพนันสักครา ไม่ปรารมภ์ผลแพ้ชนะ ยามนี้พอประหวัดหวนนึกค่อยพบว่าเมื่อครู่ตนเองกลับสนทนากับภูตผีปีศาจร้าย แลเห็นประตูห้องถูกสายลมกระโชกปิดเปิด ทันใด ที่ไกลตาปรากฏแสงสว่างลำหนึ่งขึ้น เคลื่อนมายังทิศทางด้านนี้อย่างแช่มช้า

อุ้ยเชี่ยวป้อแตกตื่นตกใจยิ่ง ลอบร้องในใจ

'นั่นเป็นไฟปีศาจ'

ประกายแสงสว่างกลุ่มนั้นเคลื่อนใกล้เข้ามาทุกขณะ กลับเป็นตะเกียงดวงหนึ่ง ผู้ถือตะเกียงเป็นปีศาจสตรีชุดขาวนางหนึ่ง

อุ้ยเชี่ยวป้อรีบหลับตาลง ได้ยินเสียงฝีเท้าดังอย่างแผ่วเบา หยุดยั้งที่เบื้องหน้าตน จากนั้นแว่วเสียงดรุณีนางหนึ่งดังว่า

"ท่านไฉนหลับตาลง?"

กระแสเสียงสดใสเจื้อยแจ้วเสนาะโสตยิ่ง อุ้ยเชี่ยวป้อกล่าวว่า

"ท่านอย่าได้ข่มขู่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้าไม่คิดชมดูท่าน"

ปีศาจชุดขาวกล่าวว่า

"ท่านเข้าใจว่าเรามีโลหิตไหลหลั่งจากทวารทั้งเจ็ดบนใบหน้า ลิ้นปลิ้นจากปาก ใช่หรือไม่ ท่านไยไม่พิสูจน์ดูด้วยตาตนเอง"

"เราจึงไม่หลงกลท่าน ท่านผมเผ้ายาวสยาย โลหิตไหลหลั่งจากทวารทั้งเจ็ด มีอันใดน่าดู?"

ปีศาจชุดขาวหัวร่อคิกคัก พ่นลมหายใจออกมาพอต้องใบหน้าอุ้ยเชี่ยวป้อ รู้สึกแฝงความอบอุ่น ทั้งมีกลิ่นหอมจางๆ

อุ้ยเชี่ยวป้อหรี่ตาซ้ายขึ้นเล็กน้อย เห็นเป็นวงหน้าขาวเกลี้ยงเกลา คิ้ว

เรียวงาม ริมฝีปากแดงระเรื่อ แย้มยิ้มตุจบุปผาเบ่งบานวงหนึ่ง ดังนั้นเบิกตาจนกลมกว้างจึงเห็นเป็นเค้าหน้าอันงดงามสะคราญของครุณีอายุสิบห้าสิบหกปี ผมเผ้าเกล้าเป็นมวยสองมวย จ้บจ้องมองมันอย่างยิ้มแย้ม

อุ้ยเซี่ยวป้อคลายใจลง กล่าวว่า

"ท่านมิใช่ปีศาจจริงๆ?"

ครุณีชุดขาวยิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าย่อมเป็นปีศาจ เป็นปีศาจผูกคอตาย"

อุ้ยเซี่ยวป้อสะท้านเฮือก ระแวงคลางแคลงไม่แน่ใจ ครุณีชุดขาวหัวร่อพลางกล่าวว่า

"ตอนที่ท่านฆ่าคน ขวัญกล้ายิ่งนัก ไฉนพอพบเห็นปีศาจผูกคอตายกลับขวัญอ่อนปานนี้?"

อุ้ยเซี่ยวป้อระบายลมหายใจ กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไม่กลัวคน หากแต่กลัวปีศาจ"

"คิก...คิก...ท่านถูกคนจี้สกัดจุดใด?"

"ข้าพเจ้าไหนเลยทราบได้?"

ครุณีชุดขาวยื่นมือนวดเฟ้นหัวไหล่และสะบักฝ่ามือใส่กลางหลังอุ้ยเซี่ยว-ป้อเบาๆ สามครา อุ้ยเซี่ยวป้อก็สามารถขยับเคลื่อนไหวสองแขน กล่าวว่า

"ท่านกลับรู้จักตบคลายจุด นับว่าประเสริฐแท้"

ครุณีชุดขาวกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเพิ่งร่ำเรียนวิชาสำเร็จ วันนี้ใช้ต่อท่านเป็นคราแรก"

จากนั้นกดฝ่ามือมายังชายโครงอุ้ยเซี่ยวป้อ จุดเส้นที่ข้อเท้าอุ้ยเซี่ยวป้อก็รับการตบคลาย กระโดดปราดขึ้น ยื่นสองมือออกกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ท่านเกาคันให้กับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าต้องสนองคืนแก่ท่าน"

พลางสืบเท้าไปหนึ่งก้าว

ครุณีชุดขาวแลบลิ้นปั้นสีหน้า แต่หน้าปีศาจนี้กลับน่ารักยิ่งหาได้น่าสะพรึงกลัวไม่ อุ้ยเซี่ยวป้อยื่นนิ้วชี้นิ้วกลางไป หมายคีบจับปลายลิ้นของนาง ครุณีชุดขาวรีบเบือนหน้าหลบเลี่ยง กล่าวว่า

"ท่านไม่เกรงกลัวปีศาจผูกคอตายหรือ?"

อุ้ยเชี่ยวป้อกล่าวว่า

"ท่านมีเงาสะท้อน ทั้งมีความอบอุ่น แสดงว่าเป็นคน"

"ไม่ ข้าพเจ้าเป็นผีตายซาก"

อุ้ยเชี่ยวป้องงงันวูบ ภายใต้แสงตะเกียงสาดส่อง เห็นวงหน้านางขาวผุดผาด สองแก้มแดงระเรื่อ จึงกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"เท้าของผีตายซากจะแข็งทื่อไม่งอพับ ทั้งไม่สามารถกล่าววาจา"

"คิก...คิก...อย่างนั้นข้าพเจ้าคงเป็นปีศาจสุนัขจิ้งจอก"

อุ้ยเชี่ยวป้อหัวร่อพลางกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไม่กลัวปีศาจสุนัขจิ้งจอก"

ในใจอดครุ่นคิดมิได้

'หรือนางเป็นปีศาจสุนัขจิ้งจอกจริงๆ?'

ขบคิดถึงตอนนี้ ต้องเหลียวมองไปยังเบื้องหลังของนางแวบหนึ่ง

ดรุณีชุดขาวหัวร่อพลางกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเป็นปีศาจสุนัขจิ้งจอก ผ่านการบำเพ็ญภาวนากว่าพันปี หามีหางไม่"

"ข้าพเจ้าสามารถพบพานปีศาจสุนัขจิ้งจอกอันงามสะคราญเช่นท่าน แม้ถูกล่อลวงจนลุ่มหลงตายไป ก็หาเป็นไรไม่"

ดรุณีชุดขาวหน้าแดงวูบยกนิ้วเรียวงามขึ้นกรีดแก้มตนเองเป็นการล้อเลียนกล่าวว่า

"หน้าไม่อาย เมื่อครู่ยังเกรงกลัวปีศาจ ตอนนี้กลับกล่าววาจาเอารัดเอาเปรียบ"

อุ้ยเชี่ยวป้อเกรงกลัวปีศาจร้ายและผีตายซาก สำหรับปีศาจสุนัขจิ้งจอกกลับไม่หวาดหวั่นกระไร เห็นดรุณีเบื้องหน้าชดช้อยอ่อนหวาน เปรียบกับปิงอี่ มกเกี่ยมพิ้ง ยังชวนให้สนิทชิดใกล้อีกหลายส่วน จึงถามว่า

"โกวเนี้ยมีนามว่ากระไร?"

ดรุณีชุดขาวกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเรียกว่าซังยี้ (แปลว่าคู่หนึ่ง)"

"ประเสริฐแท้ เพียงมิทราบเป็นรองเท้าคู่หนึ่ง หรือถุงเท้าเหม็นคดุ้งคู่หนึ่ง?"

ครุณีชุดขาวซังยี้หัวร่อพลางกล่าวว่า

"นั่นแล้วแต่ท่านจะเข้าใจ กุ่ยเชียงกง (คำเรียกหาบุรุษหนุ่ม) ท่านร่างเปียกชุ่มโชก คงไม่สบาย โปรดไปผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้าแห้งสนิท เพียงแต่มีความมิสะดวกประการหนึ่ง"

"มิสะดวกอันใด?"

"พวกเราในที่นี้หามีอาภรณ์บุรุษเพศไม่"

อุ้ยเซี่ยวป้อสะท้านเฮือก ครุ่นคิดขึ้น

'ตีกรามหลังนี้ล้วนเป็นปีศาจสตรี'

ซังยี้ไม่ทราบความในใจอุ้ยเซี่ยวป้อ ถือตะเกียงหันกายไป อุ้ยเซี่ยวป้อกลับลังเลไปวูบ ซังยี้เมื่อสาวเท้าถึงหน้าประตูจึงเหลียวหน้ากลับมา ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ท่านเกรงว่าสวมใส่เสื้อผ้าสตรีจะไม่เป็นมงคลแก่ตัวกระมัง? เยี่ยงนี้เถอะท่านหลับไหลอยู่บนเตียง ข้าพเจ้าจะผึ่งเสื้อผ้าแก่ท่านจนแห้ง"

อุ้ยเซี่ยวป้อเห็นนางกล่าวอย่างนุ่มนวลเอาใจ ยากบ่ายเบี่ยงปฏิเสธ ได้แต่ติดตามนางสาวเท้าออกนอกประตู ถามว่า

"สหายของข้าพเจ้าเล่า ล้วนไปยังที่ใดแล้ว?"

ซังยี้กล่าวเสียงแผ่วเบา

"ซาเสียวไน่ (นายหญิงอันดับสาม) สั่งว่า อย่าได้กล่าวมากความกับท่าน รอจนท่านรับประทานอาหารว่างเสร็จสิ้น ซาเสียวไน่ย่อมบอกต่อท่านเอง"

อุ้ยเซี่ยวป้อหิวโหยแต่แรก พอฟังว่ามีอาหารว่างรับประทานถึงกับคึกคักขึ้นอักโข ซังยี้นำพาอุ้ยเซี่ยวป้อสาวเท้าผ่านทางระเบียงมืดครึ้มเข้าสู่ห้องหับหลังหนึ่ง จุดเทียนไขบนโต๊ะขึ้น เห็นภายในห้องเพียงจัดตั้งหนึ่งโต๊ะหนึ่งเตียง บนเตียงวางผ้าห่มหมอนหนุน ทั่วทั้งห้องสะอาดสะอ้านยิ่ง

ซังยี้ปล่อยม่านมุ้งลง กล่าวว่า

"กุ่ยเชียงกง ท่านขึ้นเตียงไป เปลื้องอาภรณ์โยนออกมาแก่ข้าพเจ้า"

อุ้ยเชี่ยวป้อปฏิบัติตาม ขึ้นสู่เตียงนอน เปลื้องอาภรณ์ที่สวมใส่มุดปราดไปในผ้าห่ม เหวี่ยงอาภรณ์ออกมานอกม่านมุ้ง ชังยี้ยื่นมือรับไว้ กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าจะนำอาหารว่างมา ท่านชมชอบรับประทานขนมจ้างชนิดหวานหรือเค็ม?"

อุ้ยเชี่ยวป้อหัวร่อพลางกล่าวว่า

"เราหิวโหยจนท้องลั่นโครกคราก ต่อให้เป็นขนมจ้างชนิดดินทรายก็ขอรับประทานสักสามใบ"

ชังยี้สาวเท้าจากไป ชั่วครู่ให้หลัง อุ้ยเชี่ยวป้อพลันสูดได้กลิ่นหอมของอาหาร เห็นชังยี้ยกถาดไม้ใบหนึ่งกลับเข้าห้องมา ใช้แขนเลิกม่านมุ้งขึ้น

อุ้ยเชี่ยวป้อเห็นบนจานภายในถาดวางขนมจ้างที่แก้ออกสี่ใบ รีบหยิบฉวยตะเกียบรับประทาน รู้สึกรสชาติหอมหวานยิ่ง กัดกินครึ่งใบจึงกล่าว

"ชังยี้ นี่กลับละม้ายคล้ายขนมจ้างเมืองโอ้วจิว รสชาติประเสริฐเลิศยิ่ง"

ที่แท้ขนมจ้างที่ผลิตโดยชาวเมืองโอ้วจิวในมณฑลจิกกัง เมล็ดข้าวนุ่มนิ่มสอดไส้หอมหวาน ขึ้นชื่อลือเลื่องที่สุด เมืองเอี้ยงจิวมีร้านจำหน่ายขนมจ้างโอ้วจิว ผู้มาหาความสำราญในตึกเริงสราญมักใช้อุ้ยเชี่ยวป้อไปซื้อหามา ขนมจ้างนี้ใช้ใบบัวห่อหุ้มอยู่เปลือกนอก อุ้ยเชี่ยวป้อคิดขโมยรับประทาน นับว่ายากเย็นยิ่ง แต่มักบีบเม็ดข้าวออกจากมุมของขนมจ้างลิ้มชิมรสชาติดู

ชังยี้กล่าวอย่างตื่นเต้นสงสัยว่า

"ท่านกลับรู้จักอาหารนัก ทราบว่านี่เป็นขนมจ้างเมืองโอ้วจิว"

"ในสถานที่นี้ ซื้อหาขนมจ้างเมืองโอ้วจิวได้อย่างไร?"

"หาใช่ซื้อหามาหากแต่เป็น...เป็นปีศาจสุนัขจิ้งจอกร่ายเวทมนตร์เสกลรรชั้น"

อุ้ยเชี่ยวป้อทราบว่านางกล่าวสัพยอก จึงกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ปีศาจสุนัขจิ้งจอกมีความสามารถเลิศล้ำนัก"

พลันฉุกคิดถึงถ้อยร้อยคารมของเจียงเสาซาและพวก จึงกล่าวเสริมขึ้น

"มิหนำซ้ำอายุสูงล้ำเทียมฟ้า"

ชังยี้หัวร่อพลางกล่าวว่า

"ท่านค่อยๆ รับประทานเถอะ ข้าพเจ้าจะผึ่งเสื้อผ้าให้กับท่าน"

อุ้ยเชี่ยวป้อรอคอยชั่วขณะ พลันแว่วเสียงฉี่ฉี่ ที่แท้ซังยี้ถือเตารีดที่ภายในบรรจุถ่านแดงเครื่องหนึ่ง รีดเสื้อผ้าที่คลี่กางอยู่บนโต๊ะของตน

ส่วนขนมจ้างสี่ใบนั้น มีไส้เค็มสองใบ หวานสองใบ อุ้ยเชี่ยวป้อรับประทานลงไปสามใบก็อิ่มหนำ กล่าวว่า

"ขนมจ้างอร่อยจริงๆ เป็นท่านห่อเองหรือ?"

"เป็นชาเสียวไน่ปรุงขึ้น ข้าพเจ้าช่วยห่อใบบัว"

อุ้ยเชี่ยวป้อฟังออกว่า สำเนียงของนางเป็นพื้นเสียงแถบกังหนำ (ดินแดนใต้ลุ่มแม่น้ำแยงซีเกียง) จึงฉุกใจคิดกล่าวว่า

"ท่านเป็นชาวพื้นเมืองโอ้วจิวหรือ?"

ซังยี้ลังเลชั่วขณะจึงกล่าว

"เสื้อผ้าใกล้แห้งสนิท กุ่ยเชียงกงตอนพบพานชาเสียวไน่ ค่อยถามไถ่นางเอง ดีหรือไม่?"

ถ้อยร้อยวาจาอ่อนน้อมยำเกรงยิ่ง อุ้ยเชี่ยวป้อกล่าวว่า

"ย่อมดียิ่ง"

พลางเลิกม่านมุ้งชมดูนางรีดเสื้อผ้า ซังยี้เงยหน้าขึ้นแย้มยิ้มพลางกล่าวว่า

"ท่านมิได้สวมใส่เสื้อผ้า ระวังจะเป็นหวัด"

อุ้ยเชี่ยวป้อพลันคึกคะนองขึ้นมา ขยับกายวูบกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าจะกระโดดออกไปแล้ว แม้ไม่สวมใส่เสื้อผ้า ก็หาเป็นหวัดไม่"

ซังยี้ใจหายวาบ กลับเห็นอุ้ยเชี่ยวป้อมุดปราดไปในผ้าห่ม กระทั่งศีรษะก็ไม่โผล่พ้นออกมา ต้องหัวร่อคิกคักดังเจื้อยแจ้ว

ซังยี้ยื่นส่งเสื้อผ้าที่รีดจนแห้งสนิทเข้ามาในผ้าห่ม อุ้ยเชี่ยวป้อสวมใส่แล้วลงจากเตียง ซังยี้จึงช่วยกลัดกระดุมเสื้อให้ พร้อมกับหยิบฉวยหวีเล็กๆ อันหนึ่งหวีสางผมเผ้าแก่อุ้ยเชี่ยวป้อ อุ้ยเชี่ยวป้อนาสิกสูดได้กลิ่นหอมจางๆ จากเรือนกายนาง ถึงกับยินดียิ่ง กล่าวว่า

"ที่แท้ปีศาจสุนัขจิ้งจอกเป็นคนดีงามปานนี้"

ซังยี้เม้มปากหัวร่อ กล่าวว่า

"ปีศาจสุนัขจิ้งจอกใดกัน?ช่างระคายหูนักข้าพเจ้าหาใช่ปีศาจสุนัขจิ้งจอกไม่"

"ข้าพเจ้าทราบแล้ว ต้องเรียกเป็นเซียนผู้ยิ่งใหญ่ ไม่อาจเรียกเป็นปีศาจสุนัขจิ้งจอก"

"ข้าพเจ้าก็มิใช่เซียนผู้ยิ่งใหญ่ หากแต่เป็นเอียเท้า (หญิงรับใช้) น้อยนางหนึ่ง"

อุ้ยเชี่ยวป้อกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเป็นขันทีน้อย ท่านเป็นเอียเท้าน้อย ล้วนแต่ทำหน้าที่รับใช้ผู้อื่นกลับเป็นคู่ครองกัน"

"ท่านปรนนิบัติฮ่องเต้ หากทัดเทียมเปรียบกับท่าน เฉกเช่นฟ้ากับดิน"

ยามนั้นนางถักเปียแก่อุ้ยเชี่ยวป้อเสร็จสิ้น จึงถามว่า

"ข้าพเจ้าถักเปียถูกต้องหรือไม่?"

อุ้ยเชี่ยวป้อชมเชยว่า

"วิเศษแท้ ท่านหากสามารถถักเปียให้กับข้าพเจ้าทุกวี่วัน ก็ประเสริฐ"

"ข้าพเจ้าเกรงว่าไม่มีวาสนาปานนั้น วันนี้สามารถถักเปียให้กับวีรบุรุษเยี่ยงท่าน นับเป็นวาสนาที่สะสมมาแต่บางบรรพ์"

"มิต้องเกรงใจไป โฉมสะคราญเยี่ยงท่านกลับถักเปียให้กับข้าพเจ้า คงสืบเนื่องจากข้าพเจ้าปางก่อนเคาะไม้บักฮื้อ (ไม้เคาะตอนสวดมนต์ของหลวงจีน) ทะลุไปสิบแปดอัน ค่อยมีวาสนาปานนี้"

ซังยี้หน้าแดงวูบกล่าวว่า

"ข้าพเจ้ากล่าววาจาจากใจจริง ท่านกลับสัพยอกหยอกล้อผู้อื่น"

"ไม่...ไม่... ข้าพเจ้าก็กล่าวจากใจจริง"

ซังยี้ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ซาเสียวไน่บอกว่า กุ่ยเชียงกงหากยินยอมให้เกียรติ ขอเชิญไปยังตึกหลังสักครา"

"ตกลง ซาเสียวเอี้ย (นายอันดับสาม) ของท่านไม่อยู่บ้านหรือ"

"ท่านผู้เฒ่าสิ้นบุญไปแล้ว"

อุ้ยเชี่ยวป้อหวนนึกถึงห้องสถิตวิญญาณในเขตตึกนี้ ถึงกับใจหายวาบมิกล้าถามไถ่ ติดตามซังยี้มายังห้องโถงจำลองหลังหนึ่ง

ชั่วครู่ให้หลัง ได้ยินเสียงฝีเท้าดังกระทบโสต ประตูข้างห้องโถงปรากฏสตรีสาวชุดขาวสะอาดนางหนึ่งสาวเท้าออกมา กล่าวว่า

"กุ่ยเชียงกงลำบากมากแล้ว"

พลางย่อกายคารวะอย่างชดช้อย อุ้ยเชี่ยวปัอรีบคารวะตอบ กล่าวว่า

"มิกล้ารับ"

สายตายามกวาดมอง เห็นสตรีสาวนี้อายุยี่สิบสี่ยี่สิบห้า หาได้พอกเครื่องประทินโฉม วงหน้าชีดขาว ขอบตาแดงก่ำ แสดงว่าผ่านการร่ำไห้มา มาตรแม้นแฝงกลิ่นอายเย็นยะเยียบ แต่ภายใต้แสงโคมสาดส่อง ปรากฏเงาสะท้อนของนางขึ้น คาดว่ามิใช่ปีศาจ จึงเอ่ยสืบต่อ

"ซาเสียวไน่ (นายหญิงอันดับสาม) ขอบพระคุณท่านที่ปรุงขนมจ้างให้รับประทาน"

สตรีสาวนั้นกล่าวว่า

"สามีผู้ล่วงลับแซ่จึง มิกล้ารับคำ 'ซาเสียวไน่' จากท่าน กุ่ยเชียวกงอยู่ในวังเป็นเวลานานเท่าใด?"

อุ้ยเชี่ยวปัอครุ่นคิดในใจ

'เมื่อครู่ท่ามกลางความมืดมิด มีสตรีนางหนึ่งสอบถามถึงเรื่องสังหารเมี่ยง-ไป เรายอมรับว่าถูกเราฆ่าทิ้ง พวกนางก็ใช้ซังยี้ส่งขนมจ้างแก่เรา ดูท่าคราครั้งนี้ทุ่มเงินพนันแทงถูกต้อง'

ดังนั้นกล่าวว่า

"ยังมิถึงสองปี"

สตรีสาวจึงฮูหยินกล่าวว่า

"กุ่ยเชียงกง สามารถบอกเล่าเหตุการณ์ที่สังหารชุนนางกังฉินเมี่ยงไปต่อเราหรือไม่?"

อุ้ยเชี่ยวปัอได้ยินนางเรียกหาเมี่ยงไปเป็น 'ชุนนางกังฉิน' ค่อยคลายใจลง ดังนั้นบอกเล่าเหตุการณ์ที่คังอีมีพระราชโองการให้คร่ากุมเมี่ยงไป แต่เมี่ยงไปกลับสังหารเหล่าขันทีน้อย สุดท้ายตนชัดผงกำยานใส่ดวงตาเมี่ยงไป คร่ากุมฝ่ายตรงข้ามไว้ออกไป เพียงบิดเบือนเหตุการณ์ที่คังอีทรงทิ่มแทงมีดสั้นใส่

กลางหลังมัน เป็นตนลงมือแทน จึงฮูหยินรับฟังอย่างเงียบงัน พอฟังว่าอุ้ยเชี่ยวป้อคร่ากุมเมี่ยงไปไว้ ค่อยระบายลมหายใจยาวๆ

ควรทราบว่าอุ้ยเชี่ยวป้อฟังนักเล่านิทานบอกเล่าเกร็ดประวัติศาสตร์มามากหลาย ทราบดีว่าตอนใดสมควรแสร้งหยุด ตอนใดพึงประโคมโหม ต่อแต้มแต่งเติม ยามบอกเล่าเรื่องราวประดานี้ เกรงว่ายังตื่นเต้นระทึกขวัญกว่าตอนที่พิชิตเมี่ยงไปจริงๆ อีกหลายส่วน

จึงฮูหยินกล่าวว่า

"ที่แท้เป็นเช่นนี้ ฟังจากคำร่ำลือ กลับบอกว่ากุ่ยเชียงกงหักล้างกับจอมยุทธ์แห่งแมนจูเมี่ยงไปถึงสามร้อยกระบวนท่า ใช้ไม้ตายสยบมัน ภายหลังเมี่ยงไปไฉนจึงเสียชีวิตเล่า?"

อุ้ยเชี่ยวป้อครุ่นคิดขึ้น

'ดูท่านางหาใช่ปีศาจสตรี หากแต่เป็นชนชาวบู๊ลิ้ม พึงเอ่ยอ้างถึงนามสมาคมฟ้าดิน'

ดังนั้นบอกเล่าตามความสัตย์ว่า ดังฮีทรงบัญชาตนไปยังที่คุมขังเมี่ยงไปประจวบกับคนของสมาคมฟ้าดินบุกเข้าคฤหาสน์ดังชิงอ้วง ตนเข้าใจผิดคิดว่าพวกมันเป็นบริวารเมี่ยงไป จึงมุดเข้าห้องคุมขังไปสังหารเมี่ยงไป

จึงฮูหยินพอฟังจึงผงกศีรษะกล่าวว่า

"ท่านประมุขสมาคมแซ่ตั้ง ที่รับกุ่ยเชียงกงเป็นศิษย์ มอบหมายให้ดำรงตำแหน่งหัวหน้าหน่วยไพรมรกต ที่แท้สืบเนื่องจากเหตุการณ์ครั้งนี้เอง"

อุ้ยเชี่ยวป้อครุ่นคิดในใจ

'ท่านเมื่อรับทราบเรื่องเช่นนี้ ยังถามไถ่ไยกัน?'

ตนมิทราบว่า จึงฮูหยินที่แท้เป็นศัตรูหรือสหายกับสมาคมฟ้าดิน จึงกล่าว

"ข้าพเจ้าเป็นหัวหน้าหน่วยไพรมรกตอย่างงมงาย มิเข้าใจอะไรทั้งสิ้น"

จึงฮูหยินยืดกายขึ้น กล่าวว่า

"กุ่ยเชียงกงนั่งสักครู่ ชังยี้นำขนมอบเชยของพวกเราให้กุ่ยเชียงกงลิ้มชิมด้วย"

จบคำ หันกายเข้าห้องชั้นใน

อุ้ยเชี่ยวปัอหวนนึกถึงนางชักชวนตนรับประทานขนมหวาน คงไม่มีเจตนาร้าย แต่แล้วฉุกคิดขึ้น

'โอ๊ย ไม่ถูกต้อง ปีศาจสตรีชักชวนรับประทานขนมหรืออาหาร แต่แท้ที่จริงเสกจากไส้เดือนในพื้นดิน'

เห็นชังยี้ประคองโถเคลือบมาใบหนึ่ง ภายในบรรจุลูกกวาดขนมหวาน อุ้ยเชี่ยวปัอแม้สูดได้กลิ่นหอมของต้นอบเชยและผลสน กลับมิกล้ารับประทาน

อุ้ยเชี่ยวปัอนั่งอยู่ในห้องโถงจำลอง เพียงภาวนาให้ฟ้าสางสว่าง เนิ่นนานให้หลัง แว่วเสียงชายเสื้อปะทะลมดังขึ้นหลังประตู ริมหน้าต่างข้างบังกั้นเพิ่มดวงตาขึ้นมากมายหลายคู่ คล้ายเป็นดวงตาอิสตรีลอบชำเลืองมองตน

อุ้ยเชี่ยวปัอถูกชมดูจนขนลุกเกรียวกราว พลันได้ยินซุ่มเสียงสตรีชรานางหนึ่งดังว่า

"กุ่ยเชียงกงสังหารชุนนางกังฉินเมี่ยงไป ล้างแค้นให้กับตระกูลเรา พระคุณยิ่งใหญ่นี้มิทราบทดแทนอย่างไร?"

จากนั้น มวลหมู่สตรีที่เบื้องนอกล้วนสะอึกสะอื้นร่ำไห้ อุ้ยเชี่ยวปัอยามตกอยู่ในสภาพการณ์เช่นนี้ถึงกับบังเกิดความหนาวเย็นแผ่ซ่านไปทั่วสรรพางค์กาย ชั่วครู่ให้หลัง เสียงร่ำไห้ค่อยๆ ห่างหาย แสดงว่าสตรีเหล่านั้นแยกย้ายจากไป อุ้ยเชี่ยวปัอต้องครุ่นคิดขึ้น

'ฝ่ายตรงข้ามที่แท้เป็นผู้คนหรือภูตผีกัน?'

ความคิดมิทันสิ้นสุด จึงฮูหยินและชังยี้ล้วนปรากฏกายออกมา กล่าวว่า

"กุ่ยเชียงกงมิต้องแตกตื่น ผู้พำนักในที่นี้ล้วนเป็นทายาทกำพร้าของชนชาวธัมมะที่ถูกเมี่ยงไปทำร้าย คิดใคร่หาโอกาสล้างแค้น มิคาดเมี่ยงไปกลับเสียชีวิตในเงื้อมมือกุ่ยเชียงกง นับเป็นที่สำนึกตื้นตันนัก"

เห็นชังยี้ประคองห่อผ้าของตนวางลงบนโต๊ะ จึงฮูหยินเอ่ยสืบต่อ

"กุ่ยเชียงกงเป็นผู้มีพระคุณ พวกเราความจริงพึงต้อนรับอย่างสมเกียรติเพียงแต่พวกเราอยู่ในระหว่างการไว้ทุกข์ มีสิ่งไม่สะดวกหลายประการ ทั้งหมดตกลงว่าจะกำนัลของขวัญแสดงน้ำใจต่อท่าน แต่กุ่ยเชียงกงพกเงินทองจำนวนมหาศาลติดตัว ย่อมไม่เหลือบแลสิ่งของใดในหมู่บ้านชนบทเรา"

"ฮูหยินเกรงใจไปแล้ว เพียงมิทราบพวกพ้องข้าพเจ้าหลายท่านอยู่ที่ใด?"

จึงฮูหยินเงียบงันชั่วขณะ จึงกล่าว

"ตามเหตุผลควรบอกให้ทราบ แต่ท่านผู้มีพระคุณหากล่วงรู้เกรงว่ามีแต่ผลร้าย หามีประโยชน์ใด หลายท่านนั้นเมื่อเป็นสหายของท่าน พวกเราย่อมมิให้ทั้งหมดได้รับความกระทบกระเทือนใด ภายหน้าสามารถสมทบกับท่าน"

อุ้ยเชี่ยวป้อพอฟัง ทราบว่าสอบถามอีกก็หามีประโยชน์ไม่ จึงกวาดตาไปยังหน้าต่างห้องโถง คำนึงขึ้น

'ไฉนท้องฟ้ายังไม่รุ่งสางสว่างอีก?'

จึงฮูหยินคล้ายล่วงรู้ความในใจฝ่ายตรงข้าม กล่าวว่า

"วันพรุ่งนี้ท่านคิดเดินทางสู่ที่ใด?"

อุ้ยเชี่ยวป้อหวนนึกนางย่อมได้ยินคำสนทนาระหว่างตนกับชายชราแซ่เจียง ไม่สามารถปกปิดอำพรางนาง จึงกล่าว

"ข้าพเจ้าคิดเดินทางสู่ภูเขาโง้วไท้ซัว"

"ที่นี้ห่างจากโง้วไท้ซัวไกลโข พวกเราคิดกำนัลของขวัญแก่ท่านผู้มีพระคุณสิ่งหนึ่ง ขอท่านโปรดรับไว้"

อุ้ยเชี่ยวป้อกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ผู้อื่นกำนัลของขวัญด้วยกุศลเจตนา ข้าพเจ้ากลับไม่เคยปฏิเสธมาก่อน"

จึงฮูหยินชี้มือมายังซังยี้ กล่าวว่า

"เอียเท้านี้ติดตามรับใช้เรานานปี กระทำเรื่องราวได้หมดจดนัก คิดกำนัลแก่ท่านผู้มีพระคุณ ให้นางคอยปรนนิบัติรับใช้ท่าน"

อุ้ยเชี่ยวป้อทั้งตื่นเต้นทั้งยินดี คิดไม่ถึงของขวัญของนางกลับเป็นบุคคลคนหนึ่ง เมื่อครู่ซังยี้รีดเสื้อผ้าถักเปียให้กับมัน หากมีหญิงรับใช้ที่ทั้งเชื่องเชื่อทั้งโสภาสะคราญเยี่ยงนี้อยู่ข้างกาย กลับสุขสำราญนัก แต่การเดินทางสู่โง้วไท้ซัวคราวนี้ เกรงว่าเปี่ยมอุปสรรคขวากหนาม ต้องพลิกแพลงตามสถานการณ์ นำพาหญิงรับใช้นางหนึ่งร่วมทางไปกลับไม่สะดวกยิ่ง ดังนั้น กล่าวว่า

"ของขวัญของฮูหยินนี้ล้ำค่านัก เพียงแต่..."

แลเห็นชังยี่กัมศีรษะต่ำกำลังชำเลืองมองมา ตนพอกวาดตาไปนางก็รีบเบือนศีรษะไปอีกทางหนึ่ง สองข้างแก้มแดงระเรื่อชื้นวูบ

จึงฮูหยินกล่าวว่า

"ท่านผู้มีพระคุณมีความยุ่งยากใจใด?"

"ข้าพเจ้าเดินทางสู่โง้วไท้ชัวเพื่อปฏิบัติหน้าที่สำคัญ หากนำพาโกวเนี้ยนางหนึ่งร่วมทางไป เกรงว่าไม่สะดวกยิ่ง"

"นั่นกลับมิต้องกังวล ชังยี่แม้อายุยังเยาว์ แต่ฝีมือปราดเปรียวมิน้อย รับรองไม่เป็นห่วงผูกพันสร้างความกังวลแก่ท่าน"

อุ้ยเซี่ยวป้อปรายตามายังชังยี่ เห็นตากลมโตของนางเปี่ยมประกายมุ่งหวัง จึงกล่าว

"ชังยี่ ท่านยินยอมติดตามข้าพเจ้าไปหรือไม่?"

ชังยี่กัมศีรษะกล่าวเสียงแผ่วเบา

"ซาเสียวไน่สั่งข้าพเจ้าปรนนิบัติรับใช้เซียงกง ย่อมต้องปฏิบัติตาม"

"อย่างนั้นท่านเองยินยอมหรือไม่?"

"พวกเราชนชาวบ่าวทาส ไหนเลยไม่ยินยอม? ฮูหยินสั่งข้าพเจ้าปรนนิบัติเซียงกง ข้าพเจ้าย่อมต้องรับใช้อย่างสุดความสามารถ เซียงกงหากดีต่อข้าพเจ้านับเป็นวาสนาข้าพเจ้า มิเช่นนั้นได้แต่ตำหนิตนเองชะตาดับแค้น"

"ฮา...ฮา...ท่านมีวาสนาเลิศล้ำ รับรองไม่ดับแค้น"

จึงฮูหยินกล่าวว่า

"ชังยี่ เจ้ากราบกรานเซียงกง นับแต่นี้ก็เป็นคนของกุ่ยเซียงกงแล้ว"

ชังยี่เงยหน้าขึ้น พลันบังเกิดความอาลัยอาวรณ์จนหลั่งน้ำตาออกมา จึงฮูหยินลูบคลำผมเผ้านาง เอ่ยสืบต่อ

"กุ่ยเซียงกงเป็นวีรบุรุษอายุเยาว์ เจ้าปรนนิบัติรับใช้ให้ดี กุ่ยเซียงกงย่อมดีต่อเจ้า"

ชังยี่รับคำ ย่อกายลงกราบกรานอุ้ยเซี่ยวป้อ อุ้ยเซี่ยวป้อประคับประคองนางขึ้น แก้ห่อผ้าหยิบฉวยไข่มุกพวงหนึ่งยื่นส่งให้กล่าวว่า

"นี่ถือเป็นของขวัญในวาระประสบพบหน้าเถอะ"

ไข่มุกพวงนี้มีมูลค่าสี่ห้าพันตำลึง หากใช้กวาดซื้อหญิงรับใช้อย่างน้อยต้องได้มาหลายสิบนาง ซังยี้จึงกล่าวขอบพระคุณ ยื่นสองมือรับมา คล้องลงบนคอนาง นางสวมใส่อาภรณ์ซอมซ่อสมถะ ภายใต้ประกายมุกสาดส่องสะท้อนต้องใบหน้านาง ขับเน้นจนผุดผาดสะคราญขึ้นอีกหลายส่วน

จึงฮูหยินกล่าวว่า

"โง้วไท้ซัวเป็นสถานชุมนุมมังกรพยัคฆ์ ท่านผู้มีพระคุณพึงระมัดระวังให้มากไว้"

เบือนหน้ามายังซังยี้ เอ่ยสืบต่อ

"ซังยี้ เจ้าหากออกจากที่นี้ ก็มิใช่คนของตระกูลจึงอีก หากประพฤติเหลวไหลทางเบื้องนอก ตระกูลจึงเรากลับไม่อาจปกป้องคุ้มครองเจ้า"

ซังยี้น้อมกายรับคำ จึงฮูหยินกล่าวคำอำลาอุ้ยเซี่ยวป๊อ สาวเท้าจากไปเห็นนอกหน้าต่างสว่างรำไร ซังยี้ปลีกตัวไปนำห่อผ้ามาใบหนึ่งสะพายไว้ที่กลางหลัง รวมกับห่อผ้าอุ้ยเซี่ยวป๊อ อุ้ยเซี่ยวป๊อกล่าวว่า

"พวกเราไปกันเถอะ"

ครั้นแล้วสาวเท้าสู่ประตูใหญ่ ซังยี้ตามติดอยู่ด้านหลังอย่างเงียบงัน

ยามนี้ฝนขาดเม็ดแล้ว อุ้ยเซี่ยวป๊อไปได้หลายสิบก้าว เหลียวหน้ามายังตึกใหญ่แวบหนึ่งเห็นละอองน้ำเคลือบคลุมกำแพงตึก กลับกลายเป็นสภาพเลือนสลัว ต้องทอดถอนใจกล่าวว่า

"เหตุการณ์เมื่อคืนเฉกเช่นความฝันก็ปาน ซังยี้วาจาที่ซาเสียวไน่กล่าวกับท่านเมื่อตอนท้ายหมายความว่ากระไร?"

"ซาเสียวไน่บอกว่า นับแต่นี้ข้าพเจ้าเพียงปรนนิบัติรับใช้เซียงกง ไม่ว่ากระทำอะไรกล่าวประการใด ล้วนไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับตระกูลจึง"

"อย่างนั้นท่านตอนนี้คงสามารถบ่งบอกต่อเราว่า พวกพ้องเราที่แท้ไปที่ใดแล้วกระมัง?"

ซังยี้งงงันวูบกล่าวว่า

"ถูกแล้ว พวกพ้องของเซียงกงถูกคนของนิกายเทพมังกรควบคุมตัวไป ซาเสียวไน่รับปากว่าจะหาทางช่วยเหลือพวกมันออกมา"

"ซาเสียวไน่รู้จักวิชาฝีมือหรือ?"

"มิเพียงรู้จัก มิหนำซ้ำยังสูงเยี่ยมยิ่ง"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวอย่างไม่เชื่อถือ

"บุคคลที่อ้อนแอ้นอ่อนแอเยี่ยงนาง ไหนเลยมีพลังฝีมือสูงเยี่ยม? หากร้ายกาจจริงๆ ซาเสียวเอี้ยไฉนถูกเมี่ยงไปทำร้ายถึงแก่ชีวิต?"

"เล้าไท้เอี้ย (นายผู้เฒ่า) ซาเสียวเอี้ยและพวกตอนประสบภัยในผู้คนหลายสิบคนล้วนไม่รู้จักวิชาฝีมือ บุรุษเพศถูกเมี่ยงไปคร่ากุมขึ้นนครหลวงไปฆ่าทิ้ง สตรีถูกเนรเทศไปแดนรกร้าง ดีที่ระหว่างทางพบพานผู้ช่วยเหลือสังหารผู้ควบคุม ช่วยเหลือสตรีทั้งหลายสิบนางมายังที่นี้ พร้อมกับถ่ายทอดวิชาฝีมือแก่ซาเสียวไน่และพวก"

อุ้ยเซี่ยวป้อค่อยเข้าใจกระจ่าง เห็นอรุโณทัยเพิ่งไขแสง จึงถามว่า

"ห้องหับพวกท่านจัดตั้งแท่นสถิตวิญญาณจำนวนมาก คงเป็นผู้คนที่ถูกเมี่ยงไปฆ่าทิ้งกระมัง?"

"ถูกแล้ว พวกเราเร้นกายในหุบเขาลึกล้ำ ไม่คบค้าหาสู่กับบุคคลภายนอก ชาวป่าในละแวกใกล้เคียงเคยแวะกรายมาสืบสาวข้อเท็จจริง พวกเรามักปลอมเป็นภูตผีหลอกหลอน รอบปีนี้จึงไม่มีผู้ใดกรายใกล้ คิดไม่ถึงเชียงกงกลับเร่งรุดมา"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

"อย่างนั้นท่านจึงคร่ากุมพวกพ้องเรา รวมทั้งคนของนิกายเทพมังกรไป?"

"อืมม์ เชียงกงเมื่อคืนสอบถามถึง ข้าพเจ้ามิกล้าบ่งบอก แต่ซาเสียวไน่เมื่อบอกว่านับแต่นี้ข้าพเจ้าเพียงปรนนิบัติท่าน ย่อมไม่อาจปกปิดท่านทุกเรื่องราว"

อุ้ยเซี่ยวป้อยินดียิ่ง กล่าวว่า

"บอกกับท่าน ชื่อแซ่แท้จริงของข้าพเจ้าเรียกว่าอุ้ยเซี่ยวป้อ กุ่ยกงกงอะไรนั่นล้วนเป็นนามปลอม ท่านนับเป็นคนของตระกูลอุ้ยต่างหาก"

ชังยี้กล่าวอย่างปลื้มปิติ

"ขอบพระคุณเชียงกง ที่บ่งบอกนามแท้จริงให้ทราบ สหายของเชียงกง

หลายท่านนั้น ตอนแรกถูกคนของนิกายเทพมังกรคร่ากุมไป ขณะที่พวกท่านหักหาญกับฝ่ายตรงข้าม ซาเสียวไน่และพวกล้วนชมดูอยู่รอบนอก พอเห็นพวกมันสามารถท่องเวทมนตร์คาถา..."

อุ้ยเซี่ยวป้อยิ้มพลางกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าก็สามารถท่องคาถาฝ่ายตรงข้าม เรียกว่าท่านประมุขนิกายนซ่อั้งปรีชาสามารถเลิศล้ำ อายุสูงล้ำเทียมฟ้า"

ซังยี้กล่าวว่า

"ซาเสียวไน่บอกว่า พวกมันท่องสวดเช่นนี้ แท้จริงคงแฝงหลักวิชาลี้ลับใดพลังฝีมือจึงเพิ่มพูนขึ้นหลายเท่า ตอนที่ชายชราแซ่เจียงกล่าววาจากับท่านซาเสียวไน่ลอบรับฟังอยู่นอกหน้าต่าง ส่วนพวกพ้องเราดับโคมไฟในห้องโถงใช้แหอวนคร่ากุมคนทั้งหก จากนั้นชักนำชายชราแซ่เจียงออกมา แต่มิได้ประมือกับมัน รอจนชายชราแซ่เจียงโถมเข้าห้องโถง ซาเสียวไน่ก็คลี่แห ครอบคลุมลงใส่..."

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวเสริมขึ้น

"กลับจับได้เต่าโสโครกตัวหนึ่ง"

"คิก...คิก...มาตุภูมิดั้งเดิมของพวกเราที่เมืองโอ้วจิวอยู่ใกล้บึงน้ำแห่งหนึ่ง พวกเรามันออกไปจับปลา จึงเรียนรู้วิธีคลี่คลุมแห เมื่อคืนกลับใช้จัดการคน"

"พวกท่านเป็นชาวเมืองโอ้วจิวจริงๆมิน่าเล่าจึงห่อขนมจ้างได้อร่อยปานนั้น เพียงมิทราบซาเสียวเอี้ย ท่านไฉนถูกเมี่ยงไปทำร้ายถึงแก่ชีวิต?"

"ซาเสียวไน่บอกว่า ตั่วเสียวเอี้ย (นายคนโต) พวกเราเป็นนักศึกษาคงแก่เรียนหลังจากตาบอดได้แต่งตำราเกี่ยวกับเกร็ดประวัติศาสตร์ปลายราชวงศ์เหม็งในตำรามีข้อความกระทบกระทั่งชาวแมนจู"

อุ้ยเซี่ยวป้อชมเชยดังจิ๊กจั๊กว่า

"ร้ายกาจนัก คนตาบอดยังสามารถแต่งตำรา มิทราบท่านแต่งตำราได้หรือไม่?"

"ข้าพเจ้าไหนเลยมีความสามารถปานนั้น ซาเสียวไน่เพียงสอนข้าพเจ้าท่องตำราเจ็ดแปดเล่มเท่านั้น"

"ไอ้ไฮ ท่านรู้จักถิงเจิดแปดเล่ม ข้าพเจ้ากลับรู้จักหนังสือเพียงเจ็ดแปดตัว"

ซังยี้หัวร่อพลางกล่าวว่า

"ภายหลังมีขุนนางกังฉินร้องเรียนต่อเมี่ยงไป๋ เมี่ยงไป๋จึงประกาศคร่ากุมพวกเราทั้งตระกูล ปลิดชีวิตอย่างโหดเหี้ยมอำมหิต"

ขณะสนทนาทั้งสองบรรลุถึงเชิงเขา เห็นท้องฟ้าสดใสดุจชะล้าง หวนนึกถึงเหตุการณ์รุดไปหลบฝนในตึกปีศาจ คล้ายกำเนิดใหม่ก็ปาน

อุ้ยเชี่ยวป้อหวนนึกถึงภรรยาม่ายของตระกูลจึง เมื่ออาฆาตมาดร้ายเมี่ยงไป๋ปานนี้ ฉื่อเทียนชวง ปิงอี่ มกเกี่ยมพิ้งและพวกที่ถูกคร่ากุม คงไม่มีภยันตรายใด เร่งรุดเดินทางหลายลี้ บรรลุถึงตัวเมืองแห่งหนึ่ง ทั้งสองแวะเข้าร้านจำหน่ายหมี่น้ำอุ้ยเชี่ยวป้อพอทรุดนั่งลงเห็นซังยี้กลับยืนปรนนิบัติอยู่ด้านข้างจึงกล่าว

"มิต้องเกรงใจ นั่งลงรับประทานร่วมกันเถอะ"

ซังยี้กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไหนเลยรับประทานร่วมกับท่านได้? นี่ออกจะไร้มารยาทไป"

"ข้าพเจ้ามีนิสัยประหลาดอยู่ประการหนึ่ง หากรับประทานเพียงลำพัง จะปวดท้องขึ้นมา รีบนั่งลงรับประทานร่วมกับข้าพเจ้าเถอะ"

ซังยี้จึงแย้มยิ้มอย่างอ่อนหวาน ลากเก้าอี้มาตัวหนึ่ง นั่งลงที่มุมโต๊ะ อุ้ยเชี่ยวป้อรับประทานหมี่น้ำไม่กี่คำ พลันเหลือบเห็นลามะชาวทิเบตสาวเท้าเข้าร้านมาสามรูป ร่ำร้องว่า

"รีบยกหมี่น้ำมา"

ลามะรูปหนึ่งเหลือบเห็นพวงไข่มุกที่คล้องคอซังยี้ พลันใช้ศอกซ้ายกระทุ้งสหาย บุ้ยปากบอกไบ้ อีกสองคนพอกวาดตามาล้วนมีสีหน้าปีติยินดี อุ้ยเชี่ยวป้อเห็นเช่นนั้นฉุกคิดขึ้น

"ผิดท่าแล้ว มันสามคิดปล้นชิงสิ่งของ"

ดังนั้น สั่งผู้รับใช้ในร้านไปว่าจ้างรถโดยสารคันหนึ่ง จ่ายค่าอาหารออกจากร้าน สั่งสารถีควบขับสู่ทิศตะวันตกโดยด่วน

รถโดยสารเร่งรุดเป็นระยะทางหลายลี้ เบื้องหลังพลันบังเกิดเสียงฝีเท้าม้า

ดังระรัว อุ้ยเชี่ยวปัอพอชะโงกศีรษะออกนอกหน้าต่างเห็นลามะทั้งสามควบขับม้าไล่ล่ามา ร่ำร้องว่า

"หยุดรถ"

สารถีรั้งบังเหียนลาหยุดรถ ลามะทั้งสามรูปจึงกระตุ้นม้าสกัดขวางหน้าลามะรูปหนึ่งกล่าวว่า

"เด็กน้อยทั้งสองลงจากรถเถอะ"

อุ้ยเชี่ยวปัอเปิดประตูรถ ชักชวนซังยี้ลงจากรถ มิทันกล่าววาจาลามะอ้วนฉุรูปหนึ่งก็พุ่งฝ่ามืออันใหญ่โตออกตะปบปราดมายังข้อมืออุ้ยเชี่ยวปัอ อุ้ย-เชี่ยวปัอถลันเบี่ยงไปด้านข้าง ใช้วิชาคว้าจับใหญ่ กางนิ้วคร่ากุมชีพจรข้อมือลามะอ้วนฉุสลัดเหวี่ยงสู่ภายนอก

ท่วงท่านี้ใช้ได้พอดีเป็นที่สุด ลามะอ้วนฉุกลับถูกสะบัดเหวี่ยงไปด้านหลังร่วงหล่นไปในพื้นดินที่เจิ่งนองด้วยน้ำฝน จนดินโคลนกระเซ็นแปดเปื้อนร่าง

ลามะอีกสองรูปถลันเข้าประดับประคองพวกพ้องขึ้น พากันชักดาบเหล็กกล้าจากหว่างเอว ฮือโหมโถมเข้ามาอย่างดุร้าย ซังยี้พลันช่วงชิงแส้อ่อนจากมือสารถีสะบัดออกดังควับ ม้วนพันดาบเหล็กกล้าของลามะรูปหนึ่งไว้รั้งแส้คืนกลับ ยื่นมือซ้ายรับดาบมา จากนั้นตวัดแส้ออกอีก ช่วงชิงดาบมาเป็นเล่มที่สอง

ลามะทั้งสามแตกตื่นจนตะลึงลานวูบ แส้ในมือของซังยี้ก็พวยพุ่งออก แต่กลับม้วนพันลำคอลามะรูปที่สามฉุดลากมาเบื้องหน้า ยื่นมือตะปบคว้าดาบลามะนั้นถูกแส้หนังรัดลำคอจนตาเหลือกค้างลิ้นปลิ้นจากปาก ลามะอีกสองรูปจึงพุ่งโถมมาทางซ้ายขวา คิดหมายช่วยเหลือพวกพ้อง

ซังยี้พลันทะยานปราดขึ้นทางอากาศ แตะหยั่งเท้าซ้ายลงบนอานรถ ตวัดเท้าขวาเตะกราดออกสกัดจุดสำคัญของลามะทั้งสองจนล้มลงสิ้นสติ จากนั้นคลายแส้ออก ลามะคนที่สามก็สลบไสลไปเช่นกัน

อุ้ยเชี่ยวปัอยินดียิ่ง โห่ร้องว่า

"ซังยี้ ที่แท้ท่านมีพลังฝีมือสูงเยี่ยมปานนี้"

ซังยี้ยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

"หามิได้ เป็นคนชั่วร้ายสามคนนี้ใช้การไม่ได้ต่างหาก"

อุ้ยเชียวปัอสาวเท้ามา เตะใส่ร่างลามะรูปหนึ่งถามว่า
"พวกท่านคิดทำอะไร"
ลามะรูปนั้นค่อยๆ ฟื้นคืนสติมา ตอบว่า
"พวกเราเป็นลามะสังกัดวัดบุ้นซู้ยี่ แถบเทือกเขาโง้วไท้ซัว"
ซังยี้กล่าวว่า
"ที่แท้พวกท่านเป็นบรรพชิต อย่างนั้นไฉนสกัดขวางทางพวกเรา?"
ลามะนั้นไม่ตอบคำ ซังยี้จึงประกบนิ้วใส่หว่างเอวฝ่ายตรงข้าม พอดีสกัดถูกจุดเทียนตั๊กฮวก แผ่พุ่งพลังจากปลายนิ้วทะลวงเข้าสู่ร่าง ลามะนั้นพลันรู้สึกปวดคันตลอดทั่วร่าง คล้ายถูกมดปลวกนับร้อยพันขบกัด อาการคันยิ่งมายิ่งกำเริบรุนแรง อดส่งเสียงครวญครางมิได้

ยามนั้น ลามะอีกสองรูปทยอยฟื้นคืนสติ พอเห็นเช่นนั้นล้วนแตกตื่นตกใจยิ่ง ลามะนั้นกล่าวอย่างยากเย็นว่า

"เรายินยอมบอก...ทุกประการ ขอโกวเนี้ยโปรด...โปรดคลายจุดให้"

ซังยี้จึงตบฝ่ามือใส่จุดคี่โหวบริเวณลำคอฝ่ายตรงข้าม อาการปวดคันพลันปลาสนาการไป อุ้ยเชียวปัอซักถามว่า

"พวกท่านลงจากสำนักมาไยกัน?"

"เป็น...เป็นซือแป้ใช้พวกเราลงมา"

"ซือแป้ท่านใช้พวกท่านลงจากสำนักมาปล้นชิงสมบัติผู้อื่น?"

"ไม่ ซือแป้ใช้พวกเราขึ้นสู่นครหลวง..."

เอ่ยถึงตอนนี้ หลวงจีนอ้วนฉุที่ถูกอุ้ยเชียวปัอสยบในตอนแรกพลันกระแอมไอคราหนึ่ง

อุ้ยเชียวปัอกลอกกลิ้งปราดเปรื่องเพียงไหน รีบปรายตาไป เห็นลามะอ้วนฉุกะพริบตาบอกใบ้เป็นเชิงกำชับพวกพ้องอย่าได้แพร่งพรายข้อเท็จจริง

อุ้ยเชียวปัอตอนแรกเห็นลามะชาวทิเบตเหล่านี้บังเกิดจิตละโมบต่อทรัพย์สมบัติ มุ่งหมายช่วงชิง จึงคิดสั่งสอนพวกมันสักครา พอเห็นสีหน้าท่าทีของลามะอ้วนฉุ คล้ายมีความนัยเคลือบแฝง จึงกล่าว

"ทั้งสามเสแสร้งเป็นลึกลับ ซังยี้ ท่านจี้สกัดใส่มันสาม ปล่อยให้พวกมัน

ดร่ำครวญหวนไห้ จากนั้นพวกเราไปกันเถอะ"

ซังยี้รับคำ นางดูออกว่าลามะอ้วนฉุจงใจก่อกวน จึงสกัดจุดเทียนตั๊กฝ่ายตรงข้ามก่อน ลามะอ้วนฉุถึงกับครวญครางออกมา จากนั้นซังยี้สาวเท้าถึงเบื้องหน้าลามะที่เคยถูกสกัดจุด ประกบนิ้วหมายจี้ใส่ ลามะนั้นรีบกล่าวว่า

"เรายินยอมบอก ซือแป้เราใช้พวกเราขึ้นสู่นครหลวงเพื่อส่งจดหมายฉบับหนึ่ง"

อุ้ยเชี่ยวป้อถามสอดขึ้น

"จดหมายเล่า?"

"จดหมาย...จดหมายหาได้อยู่ที่เราไม่"

"อย่างนั้นท่านไปนำมา"

ลามะนั้นอับจนปัญญา สาวเท้าถึงเบื้องหน้าลามะอ้วนฉุ กล่าวเป็นภาษาทิเบตหลายคำ ลามะอ้วนฉุกลับตอบโต้ด้วยภาษาทิเบตดังสนั่นหวั่นไหว อุ้ย-เชี่ยวป้อฟังจากสำเนียงและสีหน้ามันแสดงว่าไม่อนุญาตลามะนั้นหยิบฉวยจดหมาย จึงกระแทกหมัดลง ลามะอ้วนฉุก็สิ้นสติไป

ลามะอีกรูปหนึ่งล้วงจดหมายปิดผนึกจากอกเสื้อมันยื่นส่งด้วยสองมือ อุ้ย-เชี่ยวป้อฉีกซองดึงกระดาษสีเหลืองแผ่นหนึ่ง เห็นขีดอักขระทิเบตตดเดี้ยวหลายแถว ตอนท้ายใช้ชาดแดงวาดรูปยันต์ มิทราบหมายความกระไร จึงยื่นส่งต่อซังยี้ กล่าวว่า

"ในจดหมายเขียนว่าอย่างไร?"

ซังยี้ก็ไม่รู้จักอักขระทิเบต จึงกล่าวกับลามะนั้น

"เชียงกงถามท่านว่า ในจดหมายขีดเขียนข้อความใด?"

ลามะนั้นเพ่งตาอ่านจดหมาย จากนั้นตะกกตะกักว่า

"ในจดหมายบอกว่า บุคคลที่สืบเสาะหา พวกเราหาไม่พบ..."

อุ้ยเชี่ยวป้อเห็นฝ่ายตรงข้ามตาทอประกายวูบวาบคารมอ้ำๆ อึ้งๆ แสดงว่ากำลังโป้ปด จึงกล่าว

"ซังยี้ ลามะนี้โป้ปดอีกแล้ว"

ซังยี้กล่าวว่า

"มันชั่วร้ายปานนี้ ไม่อาจอภัยละเว้นจริงๆ"

พลางประกบนิ้วจี้สกัดจุดเทียนตั๊กของลามะอีกสองรูป ทั้งสองถึงกับแผดร้องครวญครางออกมา กล่าวว่า

"ท่านม่าเราเถอะ ซือเฮียเราเมื่อครู่บอกว่า...หากบ่งบอกข้อความในจดหมายออกไป เราสองล้วนมิอาจมี...มีชีวิตรอดได้"

อุ้ยเชี่ยวป๊อกล่าวว่า

"อย่าได้แยแสสนใจมัน พวกเราไปกันเถอะ"

พลางชักชวนซังยี้กระโดดขึ้นรถ สารถีนั้นเห็นทั้งสองอายุยังเยาว์กลับสามารถพิชิตลามะสามคน ถึงกับนับถือเสื่อมใสจนหมดหัวใจ ควบขับรถจากไปทันที

อุ้ยเชี่ยวป๊อกล่าวเบาๆ

"ซังยี้ เมื่อบรรลุถึงตัวเมืองเบื้องหน้า ท่านต้องผลัดเปลี่ยนอาภรณ์การแต่งกาย ซุกเก็บไข่มุกพวงนี้ไว้"

"ถูกแล้ว ข้าพเจ้าต้องผลัดเปลี่ยนอาภรณ์เยี่ยงไร?"

"ท่านก็ปลอมเป็นบุรุษเถอะ"

เดินทางอีกสามสิบกว่าลี้บรรลุถึงเมืองใหญ่แห่งหนึ่ง อุ้ยเชี่ยวป๊อขับไล่สารถีไป จับจองโรงเตี๊ยมพักพำนัก ซังยี้ก็ผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้าปลอมเป็นเด็กรับใช้คมคายผู้หนึ่ง

เมื่อผ่านการผลัดเปลี่ยนอาภรณ์การแต่งกาย ตลอดรายทางก็ไม่เป็นเป้าสะดุดตาผู้ใดอีก ซังยี้แม้มีพลังฝีมือสูงเยี่ยม แต่ไม่เข้าใจเรื่องราวส่วนใหญ่ล้วนเป็นอุ้ยเชี่ยวป๊อตกลงใจตัดสินเหตุการณ์ แต่การตัดสินใจของอุ้ยเชี่ยวป๊อหาสูงเยี่ยมกระไร กลับแฝงความเหลวไหลอยู่เจ็ดส่วน

วันนี้อุ้ยเชี่ยวป๊อย่างเข้าเขตมณฑลชัวไช รู้สึกหากจะสอบถามตำแหน่งสถานที่ตั้งวัดเช็งเลี้ยงยี่ อันเป็นที่ซึ่งกษัตริย์ซุ่นตี่ทรงผนวช สมควรสอบถามจากหลวงจีนตามวัดวาต่างๆ ดังนั้นเมื่อบรรลุถึงวัดวาเมืองฮูเพ้งก็เข้าสักการะพุทธรูป

หลวงจีนแผนกปฏิคม (ต้อนรับ) ก็หยิบฉวยสมุดรายนามบริจาคออกมา

อุ้ยเชียวปัอจึงกล่าว

"บริจาคเป็นบริจาค ไยต้องเขียนหนังสืออันใด?"

จากนั้นส้วงเงินห้าสิบตำลึงแท่งหนึ่งยื่นส่งไป

หลวงจีนปฏิคมตื่นเต้นตระหนกยิ่ง รู้สึกประสกน้อยนี้มีศรัทธาแรงกล้านัก รีบกล่าวขอบคุณ เชื้อเชิญเข้าโรงเจ เสนอหมี่เจมาพร้อมกับรายงานต่อเจ้าอาวาส

เจ้าอาวาสจึงออกมาต้อนรับ ชมเชยว่าประสกน้อยศรัทธาแรงกล้าย่อมได้รับบุญกุศลสนอง วันหน้าขอให้สอบได้ตำแหน่งจอหงวน (บัณฑิตหน้าบัลลังก์องค์ฮ่องเต้) มีบุตรหลานสืบตระกูล เสพสุขสำราญชั่วอายุขัย อุ้ยเชี่ยวปัอลอบหัวร่อในใจ หวนนึกถึงตนไม่รู้จักหนังสือ ไหนเลยสอบได้ตำแหน่งจอหงวน? ยามนั้นกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าคิดรุดสู่โง้วไท้ซัว ประกอบพิธีสงฆ์สักครา ใคร่ขอท่านเจ้าอาวาสแนะนำบุคคลที่คุ้นเคยกับทำเลนำพาไปสักครา"

พลางส้วงเงินอีกห้าสิบตำลึงยื่นส่งไป บอกว่าเป็นค่าจ้างวานผู้นำทาง เจ้าอาวาสนั้นจึงเรียกหาเปียตี่ (ลูกพี่ลูกน้อง) เพศมราวาส ซึ่งพำนักในวัดวาออกมาพบพานอุ้ยเชี่ยวปัอ

คนผู้นี้แซ่อูนามโป๊ย คารมปราดเปรื่องยิ่ง อุ้ยเชี่ยวปัอจึงส้วงเงินใช้มันไปซื้อเครื่องสังฆทาน อูโป๊ยพอเห็นเงินทองสุกปลั่งถึงกับแย้มยิ้มจนระรื่น จัดซื้อจีวรและเครื่องใช้สำหรับถวายต่อหลวงจีนมาครบครัน พร้อมกับผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้าตนเองจนใหม่เอี่ยมลออ ทั้งสามบ่ายโฉมสู่โง้วไท้ซัว ด้านหลังตามติดด้วยผู้แบกหามสี่คน ผ่านวัดวาอารามมากหลาย ค้างแรมในวัดเส้งเก้งยี่คืนหนึ่ง วันรุ่งขึ้นบ่ายโฉมขึ้นเหนือก็บรรลุถึงวัดเชิงเลี้ยงยี่

วัดเชิงเลี้ยงยี่อยู่บนยอดเขาเชิงเลี้ยงซัว ยามเปรียบกับวัดวาตามรายทางมิเห็นโอ่อ่าโอหารกระไร อุ้ยเชี่ยวปัอต้องบังเกิดความผิดหวังเล็กน้อย

อูโป๊ยเข้าสู่ซุ้มประตูวัด บอกต่อหลวงจีนปฏิคมว่ามีขุนนางแซ่อุ้ยจากนครหลวงคิดประกอบพิธีสงฆ์ หลวงจีนปฏิคมจึงชักนำเข้ามารับน้ำชา พร้อมกับน้อมเรียนต่อเจ้าอาวาส

เจ้าอาวาสวัดเชิงเลี้ยงยี่ฉายาเต็งกวงพอออกมาพบพานอุ้ยเซี่ยวป้อก็ถามว่า

"มิทราบประสกน้อยคิดประกอบพิธีสงฆ์ใด?"

อุ้ยเซี่ยวป้อเห็นเจ้าอาวาสเต็งกวงเรือนร่างผอมสูงสองตาพริ้มลงเล็กน้อย จึงกล่าว

"ข้าพเจ้าคิดประกอบบุญกุศลเจ็ดวันเจ็ดคืน แผ่ไปถึงบิดาผู้ล่วงลับ และสหายอีกหลายท่าน"

"นครหลวงมีวัดวามากหลาย ประสกไฉนรอนแรมมายังโง้วไท้ซัว?"

อุ้ยเซี่ยวป้อทราบดีว่าฝ่ายตรงข้ามต้องถามไถ่เช่นนี้ ก่อนหน้านี้ได้หารือกับอูโป๋ยมาก่อน พอฟังจึงกล่าว

"มารดาข้าพเจ้าเมื่อเดือนก่อนฝันถึงบิดาผู้ล่วงลับ ในฝันบิดาข้าพเจ้าบอกว่ายามมีชีวิตประกอบบาปกรรมมหันต์ต้องรุดมาวัดเชิงเลี้ยงยี่ ขอให้ท่านเจ้าอาวาสสวดมนต์เจ็ดวันเจ็ดคืน จึงสามารถขจัดปัดเป่า ไม่ต้องถูกลงทัณฑ์ในปรภพ ดังนั้นมารดาจึงใช้ข้าพเจ้ามายังวัดท่าน"

เจ้าอาวาสเต็งกวงกล่าวว่า

"ความฝันยามวิกาล เกิดจากจิตหมกมุ่นยามกลางวัน หาเป็นความจริงไม่ เรื่องแผ่บุญกุศลถึงผู้ล่วงลับ อภัยที่วัดเราไม่รับกระทำ ขอแนะนำท่านไปยังวัดอิมเกาะยี่เถอะ"

จบคำ ยืดกายขึ้นหมายจากไป

อุ้ยเซี่ยวป้อที่คิดประกอบพิธีสงฆ์เจ็ดวันเจ็ดคืน เพราะเพื่อคิดอาศัยโอกาสนี้สืบเสาะว่ากษัตริย์ซุ่นตี่ผนวชในวัดเชิงเลี้ยงยี่จริงหรือไม่ พอเห็นเช่นนั้น ต้องลอบร้อนรุ่มใจ กล่าวว่า

"ท่านเจ้าอาวาสเมื่อไม่อนุญาต ข้าพเจ้าก็ใคร่ขอบริจาคสังฆทานรวมทั้งเงินทองที่นำมาแก่วัดท่าน ขอท่านเจ้าอาวาสระดมได้ชีอภายในวัดทุกท่านรวมทั้งหลวงจีนแผนกโรงครัว ปลูกผัก มาเพื่อให้ข้าพเจ้าถวายกับมือเอง"

เจ้าอาวาสเต็งกวงเงยหน้าขึ้น สองตาพลันสาดประกายเจิดจ้าดุจสายฟ้าวาดผ่านหน้าอุ้ยเซี่ยวป้อตลบหนึ่ง จากนั้นก้มศีรษะลง กล่าวว่า

"โอมมณีศัสสะ อาตมาจะคล้อยตามเจตนารมณ์ของประสกน้อย"

จากนั้นหันกายเข้าสู่ห้องชั้นใน

ชั่วครู่ให้หลัง แว่วเสียงระฆังย่ำเป็นจังหวะ หลวงจีนปฏิคมกล่าวว่า

"ขอเชิญประสกไปยังโบสถ์พระประธาน"

อุ้ยเชี่ยวป้อเมื่อบรรลุถึงโบสถ์พระประธาน เห็นเหล่าหลวงจีนทยอยเข้ามา จึงถวายเครื่องสังฆทานไป พร้อมกับจับตาสังเกตหลวงจีนทุกรูป คำนึงในใจ

'เราไม่เคยพบเห็นซุ่นตี่ฮ่องเต้มาก่อน แต่เมื่อเป็นพระบิดาดังฮี คงมีรูปโฉมคลับคล้ายพระองค์อยู่บ้าง'

แต่ถวายเครื่องสังฆทานไปทั้งสิ้นสี่สิบชิ้น กลับไม่พบพานหลวงจีนรูปใดรูปโฉมคลับคล้ายดังฮี ต้องลอบผิดหวัง แต่แล้วพลันฉุกคิดขึ้น

'ซุ่นตี่เคยเป็นฮ่องเต้เจ้าชีวิต ไหนเลยยินยอมรับสังฆทานจากเรา? แผนการของเรานี้นับว่าโง่งมนัก'

เบือนหน้ามายังหลวงจีนปฏิคม ถามว่า

"หลวงจีนภายในวัดท่านล้วนรุดมาหมดสิ้นแล้ว?"

หลวงจีนปฏิคมกล่าวว่า

"ถูกแล้ว ขอบพระคุณประสกเป็นอย่างสูง"

"เกรงว่ายังมีหลวงจีนไม่ยินยอมออกมารับ"

"ไม่มีเรื่องเช่นนั้น มีแต่ท่านเจ้าอาวาสยังมิได้รับ อาตมาเห็นว่ามิต้องเชื้อเชิญท่านผู้เฒ่าออกมาหรอก"

ยามนั้น ปรากฏหลวงจีนรูปหนึ่งก้าวปรา๋ดๆ มากล่าวว่า

"ซือเฮีย เบื้องนอกมีลามะสิบกว่ารูปสะพายอาวุธครบครัน ต้องการพบท่านเจ้าอาวาส"

หลวงจีนปฏิคมส่งเสียงดังอา สาวเท้าก้าวปราดไป อุ้ยเชี่ยวป้อยิ้มพลางกล่าวว่า

"ดูท่าลามะเหล่านั้นคิดรุดมาหาพวกเรา"

หวนนึกถึงซังยี้พลังฝีมือสูงเยี่ยม จึงไม่นำพาปรารมภ์ ชักชวนซังยี้ออกไปชมดูเหตุการณ์ แลเห็นลามะสิบกว่ารูปฮือโหมเข้ามาหน้าโบสถ์พระประธาน แม้พบเห็นอุ้ยเชี่ยวป้อกลับไม่ชำเลืองแลแม้สักแวบเดียว

ขณะนั้น เจ้าอาวาสเต็งกวงปรากฏกายขึ้น กล่าวเสียงเนิบนาบ

"มีเรื่องใด?"

หลวงจีนปฏิคมมิทันตอบวาจา ปรากฏลามะจีวรแดงรูปหนึ่งสาวเท้าออกจากกลุ่ม กล่าวว่า

"พวกเรามาจากดินแดนทิเบต เช้าแผ่นดินตงง้วนเพื่อปฏิบัติภารกิจ มิคาดลามะน้อยในกลุ่มเราคนหนึ่งกลับถูกคร่ากุมมาซุกซ่อนภายในวัดเช็งเลี้ยงยี่ บัดนี้ขอท่านมอบออกมา"

เจ้าอาวาสเต็งกวงกล่าวว่า

"วัดเราไหนเลยอนุญาตลามะน้อยเร้นกาย? อาตมาประกันว่าหามีเรื่องเช่นนั้นไม่"

"อย่างนั้นให้พวกเราตรวจค้นดู"

"นี่เป็นดินแดนสถาบันสงฆ์ ไหนเลยให้ผู้คนตรวจค้นโดยง่ายดาย?"

เพิ่งขาดคำ ปรากฏลามะสองรูปสะอึกกายมาชักดาบยาวออก แยกย้ายจ่อใส่ทรวงอกหน้าหลังของเจ้าอาวาสเต็งกวง กระชากเสียงว่า

"ท่านอนุญาตให้ตรวจค้นหรือไม่?"

สีหน้าเจ้าอาวาสเต็งกวงปราศจากแววประหวั่นพรั่นพรึง กล่าวว่า

"ต่างเป็นศิษย์สถาบันสงฆ์ ไฉนลงมือโหมหัก?"

ลามะทั้งสองพลันเสือกส่งดาบมาเบื้องหน้า เจ้าอาวาสเต็งกวงเบี่ยงกายปาดมือวูบ ปลายดาบของลามะทั้งสองกลับเสือกแทงใส่พวกพ้องกันเอง นับว่าทั้งสองมีพลังฝีมือไม่ต่ำทราม พากันสะบัดฝ่ามือซ้ายออกปะทะกันฉาดหนึ่ง หยิบยืมสภาวะถอยปราดไปด้านหลัง ที่หลงเหลือกลับร้องว่า

"เจ้าอาวาสเช็งเลี้ยงยี่ลงมือแล้ว"

อุ้ยเชี่ยวป้อฉุกใจคิดขึ้น

'ลามะเหล่านี้ก่อกวนแส่หาเรื่องชัดๆ ในวัดวาไหนเลยซุกซ่อนลามะน้อยได้ หรือฝ่ายตรงข้ามมีจิตเจตนาเฉกเช่นกับเรา คิดใคร่พบซุ่นตี่ฮ่องเต้เช่นกัน?'

ความคิดมิทันสิ้นสุด นอกวัดปรากฏลามะอีกสามสี่สิบรูปฮือโหมเข้ามา ในจำนวนนั้นยังมีมราวาสสวมใส่ชุดยาวอีกหลายคน

เจ้าอาวาสเต็งกวงกวาดตาไปยังหลวงจีนอายุห้าสิบเศษรูปหนึ่ง กล่าวว่า

"ที่แท้ท่านเจ้าอาวาสซิมโคยแห่งวัดฮุดกวงยี่ ก็ให้เกียรติรุดมาด้วย"

วัดฮุดกวงยี่มีประวัติศาสตร์ยาวนานที่สุดในโง้วไท้ชัว ตามศักดิ์ฐานะในสถาบันสงฆ์ยังสูงล้ำกว่าวัดเช็งเลี้ยงยี่ เจ้าอาวาสซิมโคยรูปนี้เรือนร่างอ้วนฉุยามนั้นกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"เต็งกวงซือเฮีย เราขอแนะนำให้รู้จักกับสหายสองท่าน ลามะท่านที่นำขบวนมา ฉายาปางัวน ฮวบซือ (ลามะปางัวน) เป็นลามะคนสนิทขององค์ดาไลลามะ"

ผายมือไปยังนักศึกษาสวมชุดยาวสีเขียวอายุสามสิบเศษผู้หนึ่ง เอ่ยสืบต่อ

"ท่านนี้คือผู้กล้าหาญแถบกวนตง นามอ้วงโพ่วเกาะซิงแซ"

อ้วงโพ่วเกาะประสานมือกล่าวว่า

"เสื่อมไสมานาน เจ้าอาวาสเต็งกวงพลังฝีมือเลิศล้ำ หลักวิชาปัวเยียกเจี้ย (ฝ่ามือปัญญาบารมี) และเกียเฮียะชิ่ว (มือพุทธองค์) เป็นเอกในแผ่นดิน วันนี้ได้พบพานนับเป็นเกียรติอย่างสูง"

เจ้าอาวาสเต็งกวงงงงันวูบ ครุ่นคิดขึ้น

'มันไฉนล่วงรู้แนววิชาฝีมือของเราซึ้งกระจ่างปานนี้'

ซิมโคยได้ซือขบคิดอย่างสงสัยใจ

'ฟังว่าฝ่ามือปัญญาบารมีและมือพุทธองค์ เป็นสองในเจ็ดสิบสองยอดวิชาเสียวลิ้มยี่ หรือหลวงจีนรูปนี้กลับมีระดับฝีมือปานนั้น?'

อุ้ยเซี่ยวป้อได้ยินฝ่ายตรงข้ามตอบโต้กันอย่างเกรงอกเกรงใจปานนี้ คงไม่คิดต่อสู้กัน

ลามะปางัวนกล่าวว่า

"หลวงจีนใหญ่ ศิษย์ของเราเรียกว่าอิมจู ถูกวัดท่านควบคุมตัวไว้ ขอท่านเห็นแก่หน้าองค์ดาไลลามะปลดปล่อยมันออกมา"

เจ้าอาวาสเต็งกวงยิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า

"นับแต่วัดเช็งเลี้ยงยี่ก่อตั้งขึ้น เกรงว่าวันนี้เพิ่งมีลามะให้เกียรติมา หากบอกว่าพวกเรารั้งศิษย์ท่านไว้ จะกล่าวอ้างได้อย่างไร"

ลามะปางัวนกล่าวว่า

"ท่านหมายความว่า พวกเราใส่ไคล้ปรักปรำท่านอยู่ได้...ไม่ดื่มสุราจับกรอก ยินยอมดื่มแต่สุราเสนอ"

ท่านเป็นชาวทิเบต มิเข้าใจสุภาษิตชาวฮั่นอย่างถ่องแท้ กลับกล่าวคำ 'ไม่ดื่มสุราเสนอ ยินยอมดื่มแต่สุราจับกรอก' จนตลบกลับ

ชิมโคยไต้ซือกล่าวว่า

"สองท่านอย่าได้ทำลายความสามัคคีกัน ในความเห็นอาตมา อาตมาและประสกแซ่อ้วงโพ่วขอเป็นสักขีพยาน ให้ทั้งหมดเข้าอารามไปเตร็ดเตร่ตามสถานที่ต่างๆ หากยังสืบเสาะลามะน้อยอิมจูไม่พบ เป็นอันเลิกรากัน"

กล่าวไปกล่าวมา ยังต้องการตรวจค้นวัดเชิงเลี้ยงยี่ เจ้าอาวาสเต็งกวงถึงกับโทสะพลุ่งขึ้น กล่าวว่า

"ลามะหลายท่านนี้มาจากดินแดนทิเบต ไม่เข้าใจกฎระเบียบชาวฮั่นยังพอทำเนา แต่ไต้ซือศักดิ์ศรีสูงส่งไฉนกล่าววาจาเยี่ยงนี้?"

ลามะปางัวนสอดคำขึ้น

"เนื่องเพราะมีคนเห็นอิมจูอยู่ในวัดเชิงเลี้ยงยี่ พวกเราจึงรุดมาสอบถาม มิเช่นนั้นก็ไม่กล้า...ไม่กล้าอาจอุกปานนี้"

ท่านกล่าวคำ 'อุกอาจ' เป็นตลบกลับอีกครา เจ้าอาวาสเต็งกวงกล่าวว่า

"มิทราบผู้ใดเห็นกับตา?"

"เป็นอ้วงโพ่วเกาะท่านนี้ ซึ่งมีเกียรติภูมิเลื่องลือ รับรองไม่โป้ปด"

อุ้ยเซี่ยวป้อครุ่นคิดในใจ

'พวกท่านเป็นพวกพ้องกันชัดๆ ไยต้องเสาะหาสักขีพยานอ้างอิง?'

ดังนั้นอดถามมิได้

"ลามะน้อยนั้นมีอายุเท่าใด?"

"ลามะปางัวน ชิมโคยไต้ซือ อ้วงโพ่วเกาะและพวก ความจริงไม่ได้เหลือบแลสองบุรุษหนุ่มทางด้านนี้ พอฟังจึงกวาดตามา เห็นอุ้ยเซี่ยวป้อสวมแพรพรรณล้ำค่า หมวกประดับหยก หว่างเอวห้อยไข่มุก นับเป็นกงจื้อผู้รุ่มรวย เด็กรับใช้ข้างกายก็สวมใส่แพรพรรณล้ำค่า

ชิมโคยได้ชีอจึงกล่าว

"ลามะน้อยนั้นมีอายุไล่เลี่ยกับท่าน"

อุ้ยเชี่ยวปัอกล่าวว่า

"ใช่แล้ว พวกเราเมื่อครู่เห็นลามะน้อยนั้นเข้าสู่วัดวาแห่งหนึ่ง ซุ้มประตูวัดเขียนอักษร 'ฮุดกวงยี่' ลามะน้อยเข้าวัดฮุดกวงยี่ไปชัดๆ!"

วาจาพอกล่าวออก สีหน้าลามะปาง้วนและพวกล้วนแปรเปลี่ยนไป ลามะปาง้วนกระชากเสียงว่า

"เหลวไหล สุดเหลวไหล"

ท่านเกรงว่าคำ 'เหลวไหล' ยังมีน้ำหนักไม่เพียงพอ จึงเพิ่มคำ 'สุด' เข้าไป อุ้ยเชี่ยวปัอกลับสวนคำว่า

"สุดแสนเหลวไหล เหลวไหลเหลือจะพรรณนา"

ลามะปาง้วนขุ่นแค้นสุดระงับ พลันกางนิ้วข้างขวาดุจตาขอ ตะกุยมายังทรวงอกอุ้ยเชี่ยวปัออย่างดุร้าย

เจ้าอาวาสเต็งกวงสะบัดจีวรข้างขวาออก แผ่พุ่งกำลังภายในชุมหนึ่งกดทับมายังข้อศอกปาง้วน จนท่วงท่าตะกุยไม่อาจใช้ออกจนสุดล้า ลามะปาง้วนเปลี่ยนเป็นพุ่งมือขวาออก ไขว่คว้ามายังชายจีวรเจ้าอาวาสเต็งกวง เจ้าอาวาสเต็งกวงหดแขนควงจีวรวูบก็หลบเลี่ยงได้ อ้วงโพ่วเกาะพลันกล่าวเสียงกังวาน

"ทั้งหมดมีวาจาใดค่อยๆ ว่ากล่าว อย่าได้ปะทะหาญหัก"

เพิ่งขาดคำ นอกวัดพลันปรากฏผู้คนกลุ่มใหญ่ส่งเสียงดังว่า

"อ้วงโพ่วซิงแซสั่งว่า มีวาจาใดก็ว่ากล่าวกัน อย่าได้ปะทะอย่างหักโหม"

ฟังจากกระแสเสียง กลับมีจำนวนกว่าร้อยคนลอบโอบล้อมวัดเซ็งเลี้ยงยี่ไว้อย่างเงียบงัน ทั้งหมดส่งเสียงครานี้ มีเจตนาแสดงอานุภาพข่มขู่ขวัญ

ต่อให้เจ้าอาวาสเต็งกวงมีตบะหนักแน่นเพียงไร พอฟังอดสะท้านใจมิได้ อ้วงโพ่วเกาะยิ้มพลางกล่าวว่า

"ท่านเจ้าอาวาสเป็นยอดฝีมือชาวบู๊ลิ้ม วัดเซ็งเลี้ยงยี่หาได้กระทำเรื่องราวใดไม่อาจเปิดเผยแก่ผู้คน ไยต้องกีดกันลามะปาง้วน ทำลายความสมัครสามัคคีในยุทธจักร?"

ซุ่มเสียงมันแช่มช้าเนิบนาบ แท้ที่จริงแฝงความหมายคุกคามคน ระบุว่าหากไม่ยินยอมให้ตรวจค้นต้องปะทะหักหาญกัน

เจ้าอาวาสเต็งกวงลอบร้อนรุ่มใจ วัดเช็งเลี้ยงยี่มีหลวงจีนสี่สิบกว่ารูป แต่มีอยู่ไม่กี่รูปที่เรียนรู้วิชาฝีมือ ไม่มีทางต้านทานรับศัตรูภายนอกจำนวนร้อยได้

พร้อมกันนั้น ผลจากการประกระบวนท่ากับลามะปาง้วน พบว่าหลักวิชาโกยเยี่ยวกง (กรงเล็บไก่) ของฝ่ายตรงข้ามร้ายกาจยิ่ง ฟังจากสำเนียงอ้วงโพ่วเกาะ ก็มีพลังการฝึกปรือลึกล้ำยิ่ง หากแม้นทั้งสองกลุ้มจู่โจมใส่ตนเองก็ไม่สามารถรับไว้ แต่แล้วหวนนึกถึงความลับยิ่งใหญ่ของวัดเช็งเลี้ยงยี่ พลันตัดใจอย่างเด็ดเดี่ยว กล่าวว่า

"อภัยที่วัดเรามิยินยอมให้ตรวจค้น ทุกท่านหากคิดคุกคามบังคับ อาตมาจะสละชีวิตเข้าน้อมสนอง"

ลามะปาง้วนเดือดดาลเป็นการใหญ่ สะอึกปราดเข้ามา กางนิ้วข้างซ้ายออกตะกุยใส่ด้วยวิชากรงเล็บไก่ แหวกฝ่าอากาศดังหวีดหวิวเกรี้ยวกราด เจ้าอาวาสเต็งกวงเบี่ยงกายหลบเลี่ยง สะบัดฝ่ามือขวาออกอย่างละลิ่วแผ่วพลิ้ว ใช้ฝ่ามือปัญญาบารมีตีโต้ไป

ลามะปาง้วนรุกไล่ไปห้ากระบวนท่า ยังไม่สามารถกระทบกระทั่งเจ้าอาวาสเต็งกวงแม้สักขุมขนหนึ่ง ต้องร้อนรุ่มใจขึ้นมา รุกจู่โจมอย่างเร่งร้อน พลันแว่วเสียงคราง หนักๆ มือซ้ายลามะปาง้วนกระชากเคราขาวเจ้าอาวาสเต็งกวงออกมากระจุกหนึ่ง แต่ไหล่ขวากลับถูกประทับใส่ฝ่ามือหนึ่ง ตอนแรกลามะปาง้วนยังไม่รู้สึกเป็นอย่างไร แต่แล้วแขนขวายิ่งมายิ่งหนักอึ้ง เพียงใช้กรงเล็บข้างซ้ายตะกยตะกายออก

เจ้าอาวาสเต็งกวงถลันหลบเลี่ยง พลันแว่วเสียงดังหวีดหวิว พลังดรรชนีสายหนึ่งจี้พุ่งมาถึง รีบสะบัดฝ่ามือกระแทกไปยังทิศทางต้นเสียง ผู้จี้พุ่งดรรชนีเป็นอ้วงโพ่วเกาะ พอดีกรีดลงบนแก้มขวาของเจ้าอาวาสเต็งกวงจนโลหิตหลั่งไหล ส่วนปลายพลังฝ่ามือเพียงปาดถูกต้นแขนอ้วงโพ่วเกาะคราหนึ่ง

หลวงจีนวัดเช็งเลี้ยงยี่เห็นเจ้าอาวาสถูกกลุ้มรุมทำร้าย ล้วนฮือเข้ามา

หมายช่วยเหลือ แต่หลวงจีนเหล่านี้ไม่รู้จักวิชาฝีมือ กลับถูกเหล่าลามะกระแทกกระเจิดกระเจิง

เจ้าอาวาสเด็งกวงร้องว่า

"ทั้งหมดอย่าได้ลงมือ"

พอเสียสมาธิกล่าววาจา ก็ถูกพลังครรชนีอ้วงโพ่วเกาะพุ่งใส่ทรวงอกข้างขวา โลหิตสดๆ ฉีดพุ่งออกมา

ลามะที่ด้านข้างสองรูปฉกฉวยโอกาสกวาดกราดคาบเลียดดินฟันใส่สองเท้าเจ้าอาวาสเด็งกวง เจ้าอาวาสเด็งกวงทรวงอกปวดแปลบปลาบ แต่ยังปาดฝ่ามือซ้ายลงกระแทกลงบนศีรษะลามะทั้งสองจนสิ้นสติไป ลามะปางง้วนชุ่นแค้นยิ่งพุ่งสองมือออก นิ้วทั้งสิบปักไปในเท้าซ้ายเจ้าอาวาสเด็งกวง เจ้าอาวาสเด็งกวงไม่สามารถยืนหยัดสืบไปต้องล้มครืนลง

อ้วงโพ่วเกาะสกัดจุดทั่วทั้งร่างเจ้าอาวาสเด็งกวงหลายแห่ง จากนั้นบุ้ยปากไปยังห้องของโบสถ์พระประธาน กล่าวว่า

"คงอยู่ในห้องหับนั้น"

ลามะปางง้วนผงกศีรษะโถมปราดไปตวัดเท้าเตะใส่ประตูห้องได้ยินเสียงกร๊อบกลอนประตูหักสะบั้นบานประตูเปิดผางเข้าสู่ด้านใน ลามะปางง้วนกล่าวว่า

"คนภายในห้องรีบออกมา"

ในห้องหับกลับมืดทะมึน ปราศจากซุ่มเสียงสำเนียงใด ลามะปางง้วนพลันโบกมือบงการ ปรากฏลามะสองคนชิงกันถลันเข้าห้องไป

วัดเซ็งเลี้ยงยี่

ทันใดหน้าประตูห้องปรากฏประกายสีทองกระจายวูบ กระบองทองด้ามหนึ่งกวาดกราดออกมา ได้ยินเสียงโครม...โครม กระบองทองกระแทรกลงบนศีรษะลามะทั้งสองจนมันสมองสีขาวเยิ้มไหลทะลักพร้อมกับโลหิตเนืองนอง จบชีวิตไม่ทันแผดร้องครวญคราง ทอดซากศพอยู่หน้าประตู

เหตุแปรเปลี่ยนดรานี้เหนือความคาดหมายทุกผู้คน เห็นกระบองทองกวาดกระแทกไม่รวดเร็วกระไร ลามะทั้งสองกลับไม่สามารถหลบเลี่ยง

ลามะปางวนแผดต่าออกมา ปรากฏลามะอีกสามรูปร่ายรำดาบยาวคุ้มครองเบื้องบนศีรษะโถมเข้าห้องไป ลามะรูปที่หนึ่งพอย่างเข้าประตูกระบองทองก็กดกระหน่ำลง จนดาบยาวพุ่งลงหาเจ้าของเอง

ลามะรู้ที่สองรีบตวัดดาบขึ้นปะทะหมายช่วยเหลือพวกพ้อง แต่สภาวะกระบองทองคล้ายแฝงพลังกดดันหลายพันชั่ง สุดที่ดาบยาวนั้นจะต้านรับได้ ได้ยินเสียงโครมใหญ่ ลามะสองรูปแรกถูกกระบองทองบดขยี้ศีรษะแหลกลาญสร้างความแตกตื่นให้แก่ลามะรูปที่สามจนลนลานล่าถอยกลับมา!

ลามะปางวนทั้งแตกตื่นทั้งเดือดดาล แต่มิกล้าบุกเข้าไป อ้วงโพ่วเกาะพลันร้องว่า

"ทะยานขึ้นหลังคาตึก แกะกระเบื่องซัดลงไป"

คำสั่งพอถ่ายทอดออก ปรากฏชายฉกรรจ์สี่คนทะยานปราดขึ้นบน

หลังคาตึก แกะแผ่นกระเบื้องสะบัดชัดลงในห้อง อ้วงโพ่วเกาะกล่าวอีกว่า

"ขว้างหินดินเข้าไป"

ชายฉกรรจ์ที่ร่วมทางมาอีกจำนวนหนึ่งก็เก็บหินบนพื้นขึ้น ชัดขว้างเข้าทางประตูไม้ดุจห่าฝน

เมื่อเป็นเช่นนี้คนภายในห้องต่อให้มีพลังฝีมือสูงเยี่ยมกว่านี้ก็ไม่สามารถเร้นกายไว้ สะเก็ดหินที่ขว้างเข้าไป แม้ถูกกระบองทองกระแทกกระเด็นออกมา แต่กระเบื้องบนหลังคาตึกล้วนตกหล่นลงไป พลันได้ยินเสียงขู่คำรามดังก็กก้องหลวงจีนร่างสูงใหญ่รูปหนึ่ง มือซ้ายหนีบร่างหลวงจีนอีกรูปหนึ่ง มือขวากวัดแกว่งกระบองทองก้าวยาวๆ ออกมา

หลวงจีนรูปนี้อย่างน้อยต้องสูงใหญ่กว่าผู้คนธรรมดาหนึ่งช่วงศีรษะ กระบองทองสะท้อนประกายวูบวาบวาววับ แกร่งกร้าวเหี้ยมหาญยิ่งนัก ตวาดก้องว่า

"พวกเจ้าล้วนรำคาญในการมีชีวิตสืบไปหรือ?"

อุ้ยเชี่ยวปัอหยั่งคำนวณว่า หลวงจีนในซอกแขนซ้ายฝ่ายตรงข้ามย่อมเป็นซุนตี่ย่องเต้ แต่หลวงจีนร่างสูงใหญ่พอออกจากห้อง ประกายตาผู้คนส่วนใหญ่ล้วนกวาดมองมายังท่านเป็นจุดเดียว เห็นฝ่ายตรงข้ามหน้าเขียวคล้ำ เคราสั้นชี้ชันปานเส้นลวด จีวรขาดวิ่นคร่ำคร่า เผยเห็นกล้ามเนื้ออันบึกบึนแข็งแกร่ง สยบข่มชู่ขวัญเหล่าลามะจนถดถอยไปหลายก้าว

ลามะปาง้วนร้องว่า

"ฝ่ายตรงข้ามมีเพียงคนเดียว เกรงกลัวมันไยกัน? บุกเข้าไป"

อ้วงโพ่วเกาะกล่าวว่า

"ทั้งหมดระวัง อย่าได้ทำร้ายถูกหลวงจีนในซอกแขนมัน"

มันพอส่งเสียงร้อง ทุกผู้คนจึงกวาดมองมายังหลวงจีนรูปนั้น เห็นมีอายุสี่สิบเศษ เรือนร่างสูงโปร่ง แผงราศีสูงสง่า สองตาพริ้มลงเล็กน้อย กลับไม่เหลือบแลสภาพรอบกายแม้สักแวบเดียว

ยามนั้น ลามะสิบกว่ารูปล้วนฮือโหมเข้าหาหลวงจีนร่างสูงใหญ่นั้น หลวงจีนร่างสูงใหญ่ก็สะบัดกวัดแกว่งกระบองทองดุจสายลม อ้วงโพ่วเกาะพลัน

เลื่อนมือมายังหว่างเอว กระชากแส้อ่อนเส้นหนึ่ง ส่วนลามะปางง้วนใช้ค้อนเหล็กคู่หนึ่งเป็นอาวุธ สะอึกเข้าหาทางซ้ายขวา

อ้วงโพ่วเกาะขยับข้อมือวูบ ปลายแส้ก็หวดใส่ต้นคอหลวงจีนร่างสูงใหญ่ดังฉาด หลวงจีนร่างสูงใหญ่ร้องอย่างขุ่นเคืองกระหน่ำกระบองลงใส่ลามะปางง้วน ลามะปางง้วนตวัดค้อนขึ้นกันปะทะ แว่วเสียงดังเปรี่ยง ค้อนคู่กระเด็นจากมือ หลวงจีนร่างสูงใหญ่กลับถูกหวดใส่หัวไหล่อีกครา

ทกผัคนล้วนดออกว่า หลวงจีนรูปนี้มีแต่พลังแขนมหาศาล วิชาฝีมือกลับธรรมดาสามัญยิ่ง ยามนั้น ปรากฏลามะรูปหนึ่งฉกฉวยโอกาสสะอึกเข้าใกล้ คร่ากุมแขนซ้ายของหลวงจีนกลางคนซึ่งอยู่ในซอกแขนหลวงจีนร่างสูงใหญ่

อุ้ยเซี่ยวป้อชมดูถึงตอนนี้ พลันกล่าวเบาๆ

"ซังยี้ พิทักษ์คุ้มครองหลวงจีนนั้นไว้"

ซังยี้รับคำ ดีดกายปราดไปเบื้องหน้าประกบนิ้วจี้สกัดใส่หว่างเอวลามะรูปนั้น ลามะนั้นก็ถูกสกัดล้มลง

อุ้ยเซี่ยวป้อก็ดึงมีดสั้นประกายดำจากในรองเท้ากุมกระชับด้วยมือขวา โถมปราดมาในวงต่อสู้ เสือกแทงมีดสั้นใส่ลามะอีกรูปหนึ่งซึ่งดิดฮือเข้าช่วยเหลือพวกพ้อง

ลามะนั้นตวาดอย่างขุ่นเคือง ฟาดฟันดาบยาวลงหมายกระแทกมีดสั้นปลิวกระเด็น มิคาดอาวุธทั้งสองเล่มพอปะทะกัน บังเกิดเสียงดังฉับ ดาบยาวเล่มนั้นกลับหักสะบั้นเป็นสองท่อน ดุจท่อนไม้ฟันลงยังคมมีดก็ปาน อุ้ยเซี่ยวป้อลดข้อมือวูบ คมมีดก็กรีดใส่ทรวงอกลามะรูปนั้น โลหิตสดๆ ฉีดพุ่งดุจน้ำพุ ล้มหงายไปด้านหลัง

ลามะอีกรูปหนึ่งส่งเสียงแผดด่าเป็นภาษาทิเบตคำหนึ่ง ถาโถมเข้าหาอุ้ยเซี่ยวป้ออย่างดุร้ายหมายชวัญ อุ้ยเซี่ยวป้อพุ่งมือซ้ายออก ใช้วิชาคว้าจับใหญ่รวบคว้าปกเสื้อลามะรูปหนึ่ง หยิบยืมสภาวะสลัดเหวี่ยงไปอีกทิศทางหนึ่ง

ขณะเดียวกัน ซังยี้หมุนกายกลับจี้วูบใส่ใบหน้าอ้วงโพ่วเกาะ อ้วงโพ่วเกาะรีบเบี่ยงกายไปทางขวา ซังยี้จึงสกัดตรรชนีมายังทรวงอกลามะปางง้วน ลามะปางง้วนแผดด่าว่า

"เด็กน้อย..."

มิทันกล่าวกระไร ก็ถูกสกัดจุดล้มลง

ซังยี้เรือนร่างอ้อนแอ้นแน่งน้อย ท่าร่างคล่องแคล่วปราดเปรียว ประกบนิ้วเรียวงามจี้วูบวาบ เหล่าลามะและชายฉกรรจ์ที่ร่วมทางมากับปางง้วนและอ้วงโพ่วเกาะล้วนล้มระเนระนาดลง

ชิมโดยได้ชีอแห่งวัดฮุดกวงยี่ร้องโพล่งว่า

"นี่ ประ...ประสกน้อย.."

ซังยี้หัวร่อพลางลอกเลียนถ้อยคารมว่า

"นี่ หลวงจีนเฒ่า"

จบคำ พุ่งตรรชนีสกัดใส่หว่างเอวมัน อ้วงโพ่วเกาะแตกตื่นตกใจยิ่ง กวัดแกว่งแส้อ่อนคุ้มครองบริเวณซ้ายขวาหน้าหลัง กระทั่งสายน้ำยังมิอาจสาดกระเซ็นเข้าไป

ซังยี้ยังคงอาศัยมือเปล่าพุ่งวนเวียนอยู่นอกวง เจ้าอาวาสเต็งกวงกระแทกนั่งบนพื้นต้องครุ่นคิดขึ้น

'จนบัดนี้เรายังสังเกตแนววิชาฝีมือของอ้วงโพ่วเกาะไม่ออก แต่ประสกน้อยนี้กลับร้ายกาจปานนี้ มิทราบเป็นศิษย์สำนักใด?'

อ้วงโพ่วเกาะพลันแผ่พุ่งพลังใส่ตัวแส้ แส้อ่อนคล้ายทวนยาวเล่มหนึ่งทิ่มแทงมายังทรวงอกซังยี้ ตวาดสำทับว่า

"อยู่!"

พริบตาที่ปลายแส้จะสกัดถูกทรวงอกซังยี้ ซังยี้พลันสะกิดเท้าเบี่ยงวูบโน้มร่างมาเบื้องหน้า จี้สกัดตรรชนีมายังท้องน้อยอ้วงโพ่วเกาะ

อ้วงโพ่วเกาะก็พลิกแพลงกระบวนท่าได้รวดเร็วฉับไว ยกมือซ้ายขึ้นกันปะทะสภาวะตรรชนี จากนั้นตัวแส้วกเป็นวง เปลี่ยนเป็นสกัดใส่กลางหลังซังยี้

ซังยี้ทะยานขึ้นกลางอากาศ พลิกร่างกลับมา ยื่นมือซ้ายคว้ากุมปลายแส้อ้วงโพ่วเกาะไว้ อ้วงโพ่วเกาะสลัดข้อมือโดยแรง คิดเหวี่ยงร่างของนางเข้าหาผนังกำแพง ซังยี้ยามลอยอยู่กลางอากาศตวัดเท้าซ้ายเตะออกอย่างแผ่วพลิ้ว พอดีเตะถูกขมับอ้วงโพ่วเกาะ ร่างของมันพลันล้มครืนลง!

ชังยี้ทิ้งร่างลงสัมผัสพื้น ช่วงชิงแส้อ่อนมา อุ้ยเชี่ยวปัอโห่ร้องชมเชยว่า

"ฝีมืออันประเสริฐ"

พลางจ่อมีดสั้นใส่ตาซ้ายอ้วงโพ่วเกาะ ตวาดว่า

"ท่านถ่ายทอดคำสั่งไป ห้ามมิให้ผู้ใดเข้ามา"

อ้วงโพ่วเกาะร่างไม่อาจเคลื่อนไหว รู้สึกตัวมืดแผ่พลังเย็นเยียบเสียดผิวกาย สร้างความแตกตื่นจนร้องว่า

"ทั้งหมดอย่าได้เข้ามา"

หลวงจีนร่างสูงใหญ่เบิ่งตาโปนโตจ้องมองชังยี้ชั่วขณะ กล่าวว่า

"เด็กร้ายกาจ"

จากนั้นประคองหลวงจีนกลางคนนั้นกลับเข้าห้อง อุ้ยเชี่ยวปัอสืบเท้าไปหนึ่งก้าว คิดกล่าวกระไรกับหลวงจีนกลางคน กลับไม่ทันท่วงที

ชังยี้กลับตบคลายจุดให้แก่เจ้าอาวาสเต็งกวง เจ้าอาวาสเต็งกวงยืดกายขึ้นประนมมือกล่าวว่า

"ประสกน้อยพลังฝีมือสูงล้ำเยี่ยมยอด ขจัดเภทภัยให้กับวัดเรา อาตมากลับไม่ทันสังเกตพบ เสียมารยาทไปมิน้อย"

ชังยี้หัวร่อพลางกล่าวว่า

"หามิได้ ท่านเกรงใจต่อกงจื้อเรายิ่ง"

เจ้าอาวาสเต็งกวงเบือนหน้ามากล่าวว่า

"อุ้ยกงจื้อ พวกเราจะสะสางเหตุการณ์อย่างไร?"

ที่แท้ชังยี้แม้สยบเหล่าศัตรูที่บุกรุกเข้ามาตั้งหลายสิบคน แต่นอกวัดยังรายล้อมด้วยผู้คนกว่าร้อยคน สถานการณ์ยังไม่คลี่คลาย อุ้ยเชี่ยวปัอจึงกล่าว

"ขอให้ชนชั้นผู้นำทั้งสาม สั่งทั้งหมดแยกย้ายจากไปเป็นไร?"

อ้วงโพ่วเกาะพอฟัง ทราบว่าอุ้ยเชี่ยวปัอย่อมต้องคุกคามมันขับไล่บริวารไป มิรอให้อุ้ยเชี่ยวปัอเอ่ยปากก็ส่งเสียงว่า

"พวกเจ้าล้วนลงจากเขาไปรอคอยเรา"

ได้ยินผู้คนจำนวนร้อยที่เบื้องนอกรับคำโดยพร้อมเพรียง แว่วเสียงฝีเท้าดังสับสน ชั่วพริบตาล้วนจากไป อุ้ยเชี่ยวปัอจึงกล่าว

"ท่านเจ้าอาวาส ขอเชิญมายังห้องหับด้านนั้น"

เจ้าอาวาสเต็งกวงรับคำ ชักนำอุ้ยเซี่ยวป๊อเข้าสู่ห้องหับซ้ายมือ อุ้ยเซี่ยว-ป๊อจึงกล่าว

"ท่านเจ้าอาวาส ผู้คนเหล่านี้รุดมาสืบเสาะหาลามะน้อยจริงๆ หรือ?"

เจ้าอาวาสเต็งกวงปากอ้าตาค้าง ไม่สามารถตอบคำ ท่านแม้ทราบว่าคนเหล่านี้รุดมาด้วยจิตเจตนาใด กลับมิอาจบ่งบอกได้ อุ้ยเซี่ยวป๊อกล่าวเสียงแผ่วเบา

"ข้าพเจ้าทราบว่า พวกมันมุ่งมาเสาะหาหลวงจีนฮ่องเต้รูปนั้น"

เจ้าอาวาสเต็งกวงสะท้านเฮือก กล่าวว่า

"ที่แท้ประสกล่วงรู้แต่แรกแล้ว"

"ข้าพเจ้าเดินทางมายังวัดท่านครานี้ หาได้คิดประกอบสังฆทานใด หากแต่เพราะเพื่อพิทักษ์คุ้มครองหลวงจีนฮ่องเต้"

"ที่แท้เป็นเช่นนี้ อาตมาก็คลางแคลงใจแต่แรก รู้สึกประสกมิได้รุดมาประกอบสังฆทานจริงๆ"

อุ้ยเซี่ยวป๊อเอ่ยสืบต่อ

"อ้ัวงโพ่วเกาะลามะปาง้วนและพวกแม้ถูกคร่ากุมแต่หากปลดปล่อยพวกมันหลายวันให้หลังคงย้อนกลับมาก่อกวนอีก"

"โอมมณีตัสสะ จะอย่างไรไม่อาจฆ่าคนเด็ดขาด"

"ฆ่าทิ้งย่อมไม่มีประโยชน์ เยี่ยงนี้เถอะ ท่านใช้คนพันธนาการชนชั้นบริวารก่อน จากนั้นพวกเราจะสอบสวนว่า พวกมันสืบเสาะหาหลวงจีนฮ่องเต้ด้วยเจตนาใด"

เจ้าอาวาสเต็งกวงขบคิดแล้วผงกศีรษะคล้อยตาม ปรบมือคราหนึ่ง เบื้องนอกปรากฏหลวงจีนรูปหนึ่งสาวเท้ามา เจ้าอาวาสเต็งกวงจึงสั่งว่า

"นำประสกแซ่อ้ัวงโพ่วท่านนั้นเข้ามา"

อุ้ยเซี่ยวป๊อสอดคำขึ้น

"อ้ัวงโพ่วเกาะกลอกกลิ้งเจ้าเล่ห์ เกรงว่ามิอาจสอบสวนได้ความนัยใด ยังคงสอบถามลามะปาง้วนนั้นก่อน"

"ถูกต้อง อาตมากลับไม่ทันฉุกคิดถึง"

หลวงจีนรูปนั้นหวนกลับออกไป ชักชวนพวกพ้องหนีบร่างลามะปางง้วนเข้ามา เนื่องเพราะขุ่นแค้นฝ่ายตรงข้ามทำร้ายหลวงจีนภายในวัด จึงเหวี่ยงร่างลงกับพื้นอย่างหนักหน่วง

อุ้ยเชี่ยวป้อยื่นมือซ้ายหยิบฉวยเก้าอี้ตัวหนึ่งสะบัดปาดมีดสั้นในมือขวาใส่ขาเก้าอี้ มีดสั้นคมกริบยิ่งปาดเศษไม้หลุดมา คล้ายกับปอกเปลือกผลไม้ก็ปาน

เจ้าอาวาสเต็งกวงเบิกตาจนกลมกว้าง ไม่เข้าใจจิตเจตนาฝ่ายตรงข้าม อุ้ยเชี่ยวป้อวางเก้าอี้ลง สาวเท้าถึงเบื้องหน้าลามะปางง้วน ยื่นมือซ้ายลูบคลำศีรษะแล้วรั้งมีดสั้นขึ้น วาดท่วงท่าหมายปาดลง ลามะปางง้วนร้องสุดเสียงว่า

"ทำไม่ได้"

อุ้ยเชี่ยวป้อกล่าวว่า

"ไฉนไม่ได้? ทราบว่าลามะนิกายมิกจงแห่งทิเบตฝึกปรือวิชาเท้ากง (ศีรษะเหล็ก) แขนงหนึ่ง คาบกระบี่มิอาจกล้ำกราย ตอนข้าพเจ้าอยู่ที่นครหลวงเคยใช้มีดสั้นเล่มนี้ปาดใส่ลามะรูปหนึ่ง กรีดปาดใส่ศีรษะอยู่ครึ่งค่อนวัน กลับไม่ระคายแม้สักขุมขนหนึ่ง คราวนี้คิดทดสอบลามะใหญ่ท่านดู"

ชังยี้เม้มปากหัวร่อ รู้สึกสนุกสนานยิ่ง ลามะปางง้วนรีบกล่าวว่า

"เราไม่เคยฝึกปรือวิชาศีรษะเหล็กมา ท่านหากกรีดปาดใส่ เราต้องตายแน่นอน"

อุ้ยเชี่ยวป้อกล่าวว่า

"มิแน่นักว่าต้องตาย ข้าพเจ้าเพียงปาดใส่ขม่อมท่านหลุดมาส่วนหนึ่ง จวบจนเห็นมันสมองท่านก็หยุดยั้งยุติ ฟังว่าคนผู้หนึ่งหากกล่าววาจาตามความสัตย์ มันสมองจะหยุดนิ่ง หากโป้ปดหลอกลวง มันสมองจะไหลทะลักออกมาโดยไม่หยุดยั้ง ตอนนี้ข้าพเจ้ามีวาจาถามไถ่ท่าน หากไม่ปาดมันสมองท่านไหนเลยทราบว่าท่านโป้ปดมดเท็จจริงหรือไม่?"

"อย่าได้ลงมือ เราจะตอบตามความสัตย์"

อุ้ยเชี่ยวป้อขบคิดแล้วกล่าว

"ก็ได้ บัดนี้ตอบวาจามา เป็นผู้ใดใช้ท่านมายังวัดเช็งเลี้ยงยี่?"

"เป็นลามะเซ่งล้อทอแห่งวัดจินยังอี่ใช้มา"

เจ้าอาวาสเต็งกวงสอดคำขึ้น

"วัดเราหามีข้อบาดหมางกับวัดจินยังอี่ ลามะเซ่งล้อทอไฉนใช้ท่านมาก่อกวน?"

"พวกเราหาได้มาก่อกวน เซ่งล้อทอซือเฮียใช้เรามาเสาะหาหลวงจีนอายุสี่สิบเศษรูปหนึ่ง แต่ให้โป้ปดว่า ลามะน้อยรูปหนึ่งหายสาบสูญ ยึดถือเป็นข้ออ้างเข้ามาตรวจค้น ส่วนอ้วงโพ่วซิงแซรู้จักหลวงจีนกลางคนรูปนั้น จึงชักชวนมันมาเสาะหาตน หากเราสามารถเสาะพบฝ่ายตรงข้าม นับเป็นความดีความชอบอันยิ่งใหญ่ เมื่อกลับถึงทิเบตองค์ดาไลลามะย่อมบำเหน็จรางวัลอย่างงาม"

อุ้ยเชี่ยวปัอเห็นสีหน้าฝ่ายตรงข้ามสัตย์ซื่อจริงจังหาได้เสแสร้งแกล้งดัด คาดว่าลามะปาง้วนก็หลงกลผู้อื่น ถูกหลอกใช้มาโดยไม่ทราบว่าหลวงจีนกลางคนนั้นคือซุ่นตี่ฮ่องเต้ ดังนั้นล้วงจดหมายภาษาทิเบตฉบับที่ช่วงชิงจากสามลามะในระหว่างทาง คลี่กางออกกล่าวว่า

"ท่านลองท่องอ่านให้ข้าพเจ้าฟังดูว่าในจดหมายเขียนว่าอย่างไร?"

ลามะปาง้วนรับคำ อ่านเป็นภาษาทิเบตอย่างรวดเร็ว อุ้ยเชี่ยวปัอไม่ทราบหมายความกระไร แต่ยังแสร้งผงกศีรษะกล่าวว่า

"ท่านอ่านได้ถูกต้อง เจ้าอาวาสท่านนี้ไม่เข้าใจภาษาทิเบต ท่านก็แปลเป็นภาษาชาวฮั่นออกมา"

ลามะปาง้วนกล่าวว่า

"ในจดหมายบอกว่า ขนชั้นผู้ยิ่งใหญ่อยู่ในวัดเช็งเลี้ยงยี่แถบโง้วไท้ซัวจริงๆ ทราบมาว่านิกาย...เทพมังกร ก็คิดเชื้อเชิญมันไป พวกเราควรชิงลงมือก่อน"

อุ้ยเชียวปัอได้ยินฝ่ายตรงข้ามเอ่ยอ้างถึงนิกายเทพมังกรด้วย คาดว่าคงมิได้ปั้นเรื่องขึ้นเอง จึงซักถามว่า

"ในจดหมายยังเขียนว่าอย่างไรอีก?"

"ในจดหมายย้ำว่า การเชื้อเชิญผู้ยิ่งใหญ่ท่านนั้นออกจากวัดเช็งเลี้ยงยี่กลับไม่ลำบากยากเย็น แต่เกรงว่านิกายเทพมังกรพอทราบข่าวจะรุดมาช่วงชิง ดังนั้นเซ่งล้อทอซือเฮียขอให้ตั๊กฮั้วยี่อแห่งนครหลวงส่งยอดฝีมือหนุนเนื่อง

มาสมทบ"

อุ้ยเซี่ยวป้อผงกศีรษะรับทราบ เบือนหน้ามายังเจ้าอาวาสเต็งกวงกล่าวว่า

"ท่านเจ้าอาวาส ข้าพเจ้าจะสอบสวนเจ้าอาวาสอุดกวงยี่ซิมโคยไต้ซือบ้าง ท่านหากไม่คิดรับฟัง ก็เชิญตามสะดวก"

เจ้าอาวาสเต็งกวงผงกศีรษะ สั่งคนนำลามะปาง้วนออกไป ควบคุมตัวซิมโคยไต้ซือเข้ามา ตนเองหวนกลับห้องเจ้าอาวาส ซิมโคยไต้ซือพอเข้าห้องมาก็แย้มยิ้มประจบ กล่าวว่า

"ประสกน้อยทั้งสองอายุยังเยาว์ กลับมีพลังฝีมือสูงเยี่ยมปานนี้ อาตมานับว่าไม่เคยได้ยินได้ฟังมาก่อน"

อุ้ยเซี่ยวป้อตัดบทว่า

"ผู้ใดต้องการให้ท่านสรรเสริญเยินยอ?"

"ถูกแล้ว วีรบุรุษแท้จริงไม่ชมชอบรับฟังคำเยินยอ แต่ที่อาตมากล่าวล้วนเป็นวาจาจากใจจริง"

กล่าวไปกล่าวมายังเป็นคำยกย่องเยินยอ อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าถามท่าน ผู้ใดใช้ท่านมาอาละวาดในวัดเช็งเลี้ยงยี่?"

"ประสกน้อยเมื่อถามถึง อาตมาไหนเลยกล้าปกปิดอำพราง เป็นลามะเซ่งล้อทอใช้คนส่งเงินห้าร้อยตำลึงมา ขอให้เราชักนำลามะปาง้วนมายังวัดเช็ง-เลี้ยงยี่ เสาะหา...เสาะหาบุคคลคนหนึ่ง"

อุ้ยเซี่ยวป้อเพิ่งทราบว่า ซิมโคยไต้ซือก็รับการว่าจ้างมา จึงถามว่า

"อย่างนั้นอ้วงโพ่วเกาะเป็นตัวอะไร?"

"มันร่วมทางมากับลามะปาง้วน ประสกน้อยหลังจากปลดปล่อยเรา เราจะส่งมันไปมอบต่อนายอำเภอเมืองโง้วไท้ แจ้งข้อหาว่ามันนำคนมาก่อกวนวัดเช็งเลี้ยงยี่"

อุ้ยเซี่ยวป้อใช้คนควบคุมตัวท่านออกไปคร่ากุมอ้วงโพ่วเกาะเข้ามาสอบสวน บุคคลนี้กลับเข้มแข็งยิ่ง มิยอมตอบวาจาแม้สักคำเดียว ซังยี้สกัดจุดเทียนตั๊กมัน จนอ้วงโพ่วเกาะปวดคันสุดทนทาน แต่ยังปิดปากสนิท เพียงเร่งรัดให้สังหารมัน อุ้ยเซี่ยวป้อกลับเลื่อมใสในความทระนง สั่งซังยี้คลายจุดให้ ควบ

คุมอ้วงโพ่วเกาะออกไป เชื้อเชิญเจ้าอาวาสเต็งกวงเข้ามากล่าวว่า

"เหตุการณ์ครานี้จะสะสางอย่างไร พวกเราต้องหารือกับหลวงจีนฮ่องเต้รูปนั้นดู"

เจ้าอาวาสเต็งกวงกล่าวว่า

"อาตมาเคยรับปากเป็นมั่นเหมาะว่า ศิษย์ภายในวัดเราจะไม่สนทนากับหลวงจีนฮ่องเต้รูปนั้น"

"ข้าพเจ้าหาใช่หลวงจีนภายในวัดท่าน สามารถไปสนทนากับท่าน"

"ไม่ได้ ประสกน้อยพอย่างเข้าห้องหับ ซือตี่ (ศิษย์ผู้น้อง) ของหลวงจีนฮ่องเต้ฉายาเกี้ยเตียง (วิปลาส) จะจู่โจมกระบองทำร้ายท่าน"

"มันทำร้ายข้าพเจ้าไม่ได้หรอก"

เจ้าอาวาสเต็งกวงปรายตามายังซังยี้แวบหนึ่ง กล่าวว่า

"ท่านสามารถใช้คนของท่านจี้สกัดจุดหลวงจีนเกี้ยเตียง แต่เกี้ยชี (งมงาย) รับรองไม่ยอมสนทนากับท่าน"

"เกี้ยชี? ที่แท้หลวงจีนฮ่องเต้*หลังจากทรงผนวชขนานฉายาว่าเกี้ยชีท่านเมื่อกล่าวเยี่ยงนี้ได้แต่ปล่อยให้วัดเชิงเลี้ยงยี่ถูกฝ่ายตรงข้ามทำลายสลายไป"

เจ้าอาวาสเต็งกวงเปี่ยมแววร้อนรุ่มใจ พลันโพล่งว่า

"อาตมาจะไปเรียนถามเง็กลิ้มซือเฮีย ท่านผู้เฒ่าอาจมีหนทางแก้ไข"

"เง็กลิ้มเซี่ยงซือเป็นใคร?"

"เป็นบรรพชิตที่ถ่ายทอดหลักธรรมต่อเกี้ยชี"

"อย่างนั้นท่านนำข้าพเจ้าไปพบสักครา"

ครั้นแล้ว เจ้าอาวาสเต็งกวงชักนำอุ้ยเซี่ยวป้อและซังยี้ออกทางประตูหลัง

---

* เรื่องที่ซุ่นตี่ฮ่องเต้ทรงผนวชที่โง้วไท้ซัว ในราชวงศ์แมนจูโจษจันอย่างกว้างขวาง จัดเป็นหนึ่งในสี่ปริศนาของแมนจู ปริศนาอีกสามประการที่เหลือคือ เรื่องที่ฮองไทเฮาของซุ่นตี่ฮ่องเต้มีความสัมพันธ์กับผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์ เรื่องที่เอียงเจี๋ย (หย่งเจิ้น) ฮ่องเต้ช่วงชิงภรรยาผู้อื่น และเรื่องที่เคี่ยงส้ง (เฉียนหลง) ฮ่องเต้ทรงเป็นเลือดเนื้อเชื้อไขของตระกูลตั้งเมืองไฮ้เส้ง กวีแมนจูโง้วบิวยซึงตั้งข้อสังเกตว่า ซุ่นตี่ฮ่องเต้ทรงโทมนัสต่อการตายของสนมรัก ดังนั้นทรงผนวชที่โง้วไท้ซัว

วัด เดินทางเป็นระยะหลายลี้ มาถึงอารามเล็กๆ หลังหนึ่ง

เจ้าอาวาสเต็งกวงมุ่งตรงเข้าไป บรรลุถึงตึกหลัง เห็นหลวงจีนชราคิ้วเคราขาวโพลนรูปหนึ่งนั่งขัดสมาธิพริ้มตาอยู่บนอาสนะ กับการมาของบุคคลทั้งสามคล้ายไม่รู้สำนึกก็ปาน เจ้าอาวาสเต็งกวงโบกมือบอกไป้ให้สงบซุ่มเสียง พลางทรุดนั่งลงบนอาสนะอีกใบหนึ่ง อุ้ยเชี่ยวป้อลอบหัวร่อในใจ ทรุดกายลงที่ด้านหลังฝ่ายตรงข้าม

เนิ่นนานให้หลัง หลวงจีนชรายังไม่ขยับเคลื่อนไหวแม้แต่น้อย อุ้ยเชี่ยว-ป้อนั่งจนมือเท้าชาด้าน ต้องผุดลุกขึ้นแล้วนั่งลงสลับกันหลายครา อัดอั้นใจเหลือประมาณ ครู่ใหญ่ต่อมา หลวงจีนชราค่อยระบายลมหายใจ ลืมตาขึ้นช้าๆ พอพบเห็นผู้คนเบื้องหน้า หามีท่าทีตื่นตระหนกไม่เพียงผงกศีรษะเล็กน้อย

เจ้าอาวาสเต็งกวงกล่าวว่า

"ซือเฮีย ความผูกพันกับโลกียวิสัยของเกี้ยซียังไม่สิ้นสุด มีคนสืบเสาะมาถึงเชิงเลี้ยงยี่ ขอซือเฮียชี้แนะหนทางคลี่คลาย"

จากนั้นบอกเล่าเหตุการณ์ที่ลามะปาง้วน อ้วงโพ่วเกาะและพวกบุกเข้าวัดมาหมายช่วงชิงหลวงจีนเกี้ยซี ตีที่อุ้ยเชี่ยวป้อและบ่าวยื่นมือเข้าช่วยเหลือออกไป

เง็กลิ้มเชี่ยงซือสดับฟังอย่างเงียบงัน มิกล่าวว่ากระไร พริ้มตาลงนั่งกรรมฐานอีกครา อุ้ยเชี่ยวป้อไม่อาจสะกดกลั้นใจสืบไป ผุดลุกขึ้นหมายร้องเจ้าอาวาสเต็งกวงกลับโบกมือตลอดเวลา ขอร้องให้นั่งลงรอคอย

คราครั้งนี้เง็กลิ้มเชี่ยงซือนั่งกรรมฐานอีกครึ่งชั่วยาม จึงลืมตาขึ้นยิ้มพลางกล่าวว่า

"ประสกแซ่อุ้ยมาจากนครหลวงหรือ?"

"ถูกแล้ว"

"ประสกแซ่อุ้ยปรนนิบัติรับใช้มหาบพิตรภายในวังกระมัง?"

อุ้ยเชี่ยวป้อปกปิดศักดิ์ศรีตนเองอย่างมิดชิด มิได้แพร่งพรายต่อเจ้าอาวาสเต็งกวง ยามนี้พอฟังถึงกับแตกตื่นตกใจยิ่ง กระโดดปราดขึ้นจากเบาะกลม โพล่งว่า

"ท่าน...ท่านทราบได้อย่างไร?"

"อาตมาเพียงสันนิษฐานคาดเดา"

อุ้ยเชี่ยวป้อครุ่นคิดในใจ

'หลวงจีนชรารูปนี้ประหลาดนัก เกรงว่ามีญาณพิเศษอันใด'

ยามไหวหวั่นระย่นย่อ ต้องนั่งลงอย่างเรียบๆ ร้อยๆ

เง็กลิ้มเซี่ยงซือเอ่ยสืบต่อ

"มหาบพิตรบัญชาประสกแซ่อุ้ยมาพบพานเกี้ยชี มิทราบมีวาจาใดดิดใดร่กล่าว?"

อุ้ยเชี่ยวป้อครุ่นคิดขึ้น

'หลวงจีนชรานี้เมื่อล่วงรู้ทุกเรื่องราว ปกปิดอำพรางไปก็หามีประโยชน์ไม่'

ดังนั้นกล่าวว่า

"ฮ่องเต้เมื่อทรงทราบว่า บิดายังมีพระชนม์อยู่ ถึงกับทั้งโสมนัสทั้งโทมนัส ใช้ข้าพเจ้ามากราบกรานฮ่องเต้รัชกาลก่อน"

"มหาบพิตรมอบสัญลักษณ์ใดแก่ประสกหรือไม่?"

อุ้ยเชี่ยวป้อจึงล้วงพระราชโองการที่ทรงแต่งตั้งตนเป็นรองหัวหน้าราช-องครักษ์ ประดับยศคลุมแพรเหลืองจากอกเสื้อ ยื่นสองมือส่งต่อเง็กลิ้มเซี่ยงซือ เง็กลิ้มเซี่ยงซือรับมาอ่านดูเที่ยวหนึ่ง จากนั้นส่งคืนแก่อุ้ยเชี่ยวป้อกล่าวว่า

"ที่แท้อุ้ยตั่วนั้ง (เจ้านายแซ่อุ้ย) ดำรงตำแหน่งรองผู้ดูแลราชองครักษ์กลับเสียคารวะแล้ว"

อุ้ยเชี่ยวป้อขบคิดอย่างภาคภูมิ

'ท่านคงไม่ดูแคลนเราอีกกระมัง?'

แต่เห็นสีหน้าเง็กลิ้มเซี่ยงซือปราศจากความเคารพยำเกรง ความกระตือรือร้นต้องสลายไป

เง็กลิ้มเซี่ยงซือถามว่า

"ประสกแซ่อุ้ย เห็นว่าสมควรสะสางเหตุการณ์อย่างไร?"

"เราต้องการกราบพบหลวงจีนฮ่องเต้ รับฟังคำสั่งท่านผู้เฒ่า"

"เกี้ยชีกาลก่อนมีศักดิ์ศรีสูงสุด แต่หลังจากทรงผนวช ก็ไร้นิวรณ์ใดๆ ตัดขาดจากโลกียวิสัย ขอให้กลับไปกราบทูลมหาบพิตรว่า เกี้ยชีไม่อนุญาตท่านเข้าพบ และไม่ต้องการพบพานบุคคลภายนอก"

อุ้ยเชี่ยวปัอกล่าวว่า

"ฮ่องเต้เป็นราชบุตรหลวงจีนฮ่องเต้ หานับเป็นบุคคลภายนอกไม่"

"ในเมื่อปลงผมออกบวช บุตรหลานภรรยาก็เป็นบุคคลภายนอก ประสกน้อยอายุยังเยาว์ กลับปราดเปรื่องยิ่งนัก กุศลเจตนาที่สอดมือเข้าช่วยเหลือขอน้อมรับด้วยใจ แต่บรรพชิตไม่แก่งแย่งชิงดีชิงเด่นกับผู้คน ยินยอมรับเภทภัยรังควานทั้งมวล"

กล่าวจบ พริ้มตาลงอีกครา

เจ้าอาวาสเต็งกวงยืดกายขึ้น ล่าถอยออกจากห้องพร้อมกับกวักมือชักชวนอุ้ยเชี่ยวปัอ อุ้ยเชี่ยวปัอแสยะหน้าส้อเลียนเง็กลิ้มเชี่ยงซือ ใช้นิ้วหัวแม่มือขวาอุดจมูก กวักนิ้วมือสี่นิ้วใส่เง็กลิ้มเชี่ยงซือเป็นความหมายว่า 'วางก้ามนัก'

ทั้งสามออกมานอกอาราม เจ้าอาวาสเต็งกวงกล่าวว่า

"เง็กลิ้มซือเฮียเป็นบรรพชิตสุดสูง ได้ชี้แนะหนทางแล้ว อาตมาจะกลับไปปลดปล่อยลามะปางวันและพวก บัดนี้ขออำลา"

จบคำประนมมือขึ้น กลับไม่ต้องการให้อุ้ยเชี่ยวปัอเข้าวัดเช็งเลี้ยงยี่อีก

อุ้ยเชี่ยวปัอบังเกิดโทสะพลุ่งขึ้น กล่าวว่า

"พวกท่านเมื่อมีแผนเลิศล้ำ ข้าพเจ้าก็ไม่สอดมือยุ่งเกี่ยว"

สั่งซังยี้ไปเรียกอูโป๊ยและพวกลงจากสำนัก กลับมาค้างแรมในวัดเส้งเก้งยี่ เมื่อคืนตนบริจาคแก่วัดเส้งเก้งยี่ไปหนึ่งร้อยตำลึง เจ้าอาวาสจึงต้อนรับขับสู้เป็นอย่างดี

อุ้ยเชี่ยวปัอยามอยู่ในห้องพัก ต้องครุ่นคิดขึ้น

'เรานับว่าพบพานหลวงจีนฮ่องเต้แล้ว แต่ท่านตกอยู่ในภาวการณ์ล่อแหลมยิ่ง ลามะทิเบตและนิกายเทพมังกรล้วนคิดคร่ากุมหลวงจีนฮ่องเต้ อาศัยเง็กลิ้มเชี่ยงซือ เจ้าอาวาสเต็งกวงจะมีประโยชน์ใด? อีกหลายวันให้หลัง หลวงจีนฮ่องเต้คงถูกคร่ากุมไป เราไหนเลยกลับไปกราบทูลคังฮีได้?'

เบือนหน้ามายังซังยี้ เห็นนางชมวดคิ้วแนบแน่น สีหน้ามิพอใจจึงถามว่า

"ซังยี้ มีเรื่องใดไม่สบายใจ?"

"ไม่มีใค"

อุ้ยเซี่ยวป้อชบคิดแล้วกล่าว

"ข้าพเจ้าทราบแล้ว ท่านตำหนิข้าพเจ้ารับราชการภายในวัง หาได้ถ่ายทอดบอกต่อท่าน"

ซังยี้ขอบตาแดงระเรื่อ กล่าวว่า

"ชาวแมนจูล้วนเป็นคนชั่วร้าย ท่านไฉนรับราชการในราชวงศ์เช็ง?"

เอ่ยถึงตอนนี้ น้ำตาไหลรินลงมา อุ้ยเซี่ยวป้องงงันวูบกล่าวว่า

"เด็กโง่เขลา ไยต้องร้องไห้ด้วย?"

"ซาเสียวไน่มอบข้าพเจ้าแก่เซียงกง สั่งให้ปรนนิบัติรับใช้ท่าน แต่ท่านกลับรับราชการในราชวงศ์เช็ง บิดามารดาเรา ยังมีกอกอเรา ล้วนถูกเหล่าขุนนางกังฉินชาวแมนจูฆ่าทิ้ง ท่าน..."

มิทันขาดคำ ต้องร่ำไห้ออกมา

ต่อให้อุ้ยเซี่ยวป้อมีไหวพริบปราดเปรื่อง พอเห็นน้ำตาของนางกลับมือไม้ปั่นป่วนเป็นพัลวัน รีบกล่าวว่า

"บอกกับท่าน ข้าพเจ้าแท้ที่จริงดำรงตำแหน่งหัวหน้าหน่วยไพรมรกต ซือแป้เราใช้ให้เข้าวังเพื่อสืบเสาะรายนามขุนนางกับกังฉิน ซึ่งความจริงชาวแมนจูก็มีคนดีงามเช่นกัน ภารกิจของข้าพเจ้านี้เป็นความลับสุดยอด ผูกพันกับความเป็นตายส่วนตัว ตอนแรกจึงปกปิดอำพรางท่าน"

ซังยี้ยื่นมือซ้ายออกปิดปากอุ้ยเซี่ยวป้อไว้ กล่าวเบาๆ

"อย่างนั้นท่านอย่าได้บอก ล้วนเป็นข้าพเจ้าไม่ดี คุกคามให้ท่านบอกออกมา"

พลางหัวร่อทั้งน้ำตา เอ่ยสืบต่อ

"เซียงกงเป็นคนดี ย่อมไม่ประกอบเรื่องชั่วร้าย ข้าพเจ้าช่างเป็นเอียเท้า (หญิงรับใช้) โง่เขลาจริงๆ"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ท่านเป็นเอียเท้าอันเชื่องเชื่อต่างหาก"

พลางฉุดรั้งนางนั่งลงที่ข้างกาย ถ่ายทอดเรื่องของซุ่นตี่ฮ่องเต้ และคังฮีออกไป สุดท้ายสรุปว่า

"คังฮีมีพระชนม์เพียงสิบกว่าพรรษา พระบิดาก็ทรงออกผนวช บัดนี้คนชั่วร้ายเหล่านั้นยังคิดคร่ากุมหลวงจีนฮ่องเต้ ดีที่ท่านยื่นมือช่วยเหลือ แต่แล้วเจ้าอาวาสเต็งกวงกลับปลดปล่อยพวกมันไป ดูท่ามันประตานั้นต้องย้อนกลับมาอีก คร่ากุมหลวงจีนฮ่องเต้ไปแล่เนื้อรับประทาน"

ตนทราบว่าซังยี้เปี่ยมเมตตาธรรม คิดกระตุ้นนางไปช่วยคน จึงจงใจบอกภาวการณ์ของหลวงจีนเกี้ยชีจนเลวร้ายยิ่ง

ซังยี้สะท้านเฮือก โพล่งว่า

"พวกมันไฉนคิดรับประทานเนื้อหลวงจีนฮ่องเต้?"

"ท่านเคยได้ยินนิทานเรื่องพระถังซำจั๋งเดินทางสู่ชมพูทวีป เพื่ออัญเชิญพระไตรปิฎกหรือไม่?"

"เคยได้ยินมา ในเรื่องยังมีเห้งเจียและตือโป๊ยก่าย"

อุ้ยเชียวป้อผงกศีรษะ กล่าวว่า

"ถูกต้องตามรายทางมีภูตผีปีศาจจำนวนมากคิดรับประทานเนื้อพระถังซำจั๋งเพื่อมีชีวิตเป็นอมตะ คงกระพันไม่แก่เฒ่า"

"ข้าพเจ้าเข้าใจแล้ว คนชั่วร้ายเหล่านั้นเข้าใจว่าหลวงจีนฮ่องเต้คือพระถัง-ซำจั๋งหรือ?"

"ใช่แล้ว หลวงจีนฮ่องเต้คือพระถังซำจั๋ง คนชั่วร้ายเหล่านั้นเป็นภูตผีปีศาจ เราคือเห้งเจียผู้ยิ่งใหญ่ ท่านเป็น..."

พลางยกสองมือป้องใบหูโบกไหวกระพือไปมา ซังยี้หัวร่อคิก กล่าวว่า

"ท่านว่าข้าพเจ้าเป็นตือโป๊ยก่าย?"

อุ้ยเชี่ยวป้อหัวร่อพลางกล่าวว่า

"ท่านรูปโฉมคล้ายเจ้าแม่กวนอิม เพียงแต่กระทำเรื่องของตือโป๊ยก่าย"

ซังยี้โบกมือขวักไขว่ กล่าวว่า

"อย่าได้ก้าวร้าวถึงเจ้าแม่กวนอิม เชียงกง ท่านละม้ายคล้ายอั้งไฮ้ยี่ ที่

ปรนนิบัติรับใช้เจ้าแม่กวนอิม ข้าพเจ้าคือ..."

เอ่ยถึงตอนนี้พลันหน้าแดงวูบ กล้ำกลืนวาจาไว้ อุ้ยเชี่ยวป้อกล่าวเสริมขึ้น

"มิผิด ข้าพเจ้าเป็นอั้งไช้ยี้ ท่านเป็นธิดามังกร เราสองจะอยู่ร่วมโดยไม่แยกจาก"

ซังยี้หน้าแดงฉานสดใส กล่าวเบาๆ

"ข้าพเจ้าย่อมปรนนิบัติรับใช้ท่านตลอดกาล นอกจากท่าน...ท่านไม่ต้องการข้าพเจ้า ขับไล่ข้าพเจ้าไป"

อุ้ยเชี่ยวป้อรั้งมือขึ้น ฟันลงยังต้นคอตนเอง กล่าวว่า

"ต่อให้ตัดศีรษะข้าพเจ้า ก็ไม่ขับไล่ท่านไป นอกจากท่านไม่ต้องการอยู่ร่วมกับข้าพเจ้า ลอบหลบหนีไป"

ซังยี้ก็รั้งฝ่ามือ ฟันลงยังต้นคอของนาง กล่าวว่า

"ต่อให้ตัดศีรษะข้าพเจ้า ก็ไม่จากไป"

ทั้งสองล้วนหัวร่อฮาๆ ออกมา ซังยี้นับแต่ติดตามรับใช้อุ้ยเชี่ยวป้อก็ยึดถือตนเองเป็นบ่าว มิกล้าสัพยอกหยอกล้อ ยามนี้พอฟังอุ้ยเชี่ยวป้อแพร่งพรายสภาพความจริง สร้างความยินดียิ่ง ความสัมพันธ์ของทั้งสองฝ่ายจึงสนิทสนมขึ้นอีกหลายส่วน

อุ้ยเชี่ยวป้อกล่าวอีกว่า

"บัดนี้ พวกเราต้องครุ่นคิดหาทางไปช่วยเหลือพระถังซำจั๋งกัน"

ซังยี้กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"การช่วยเหลือพระถังซำจั๋งล้วนเป็นเห้งเจียออกความเห็น ตือโป๊ยก่ายเป็นเพียงผู้ปฏิบัติตาม"

อุ้ยเชี่ยวป้อได้ยินนางกล่าวถึงตือโป๊ยก่าย พลันประหวัดนึกถึง 'สุกรฮกเหล็งสุรา' มกเกี่ยมพิ้งขึ้นมา มิทราบนางและปิงอี่อยู่ที่ใด? ปลอดภัยดีหรือไม่? ซังยี้เห็นอุ้ยเชี่ยวป้อเชื่องซึมเซาไป มิกล้ารบกวนสมาธิฝ่ายตรงข้าม ชั่วครู่ให้หลัง อุ้ยเชี่ยวป้อจึงกล่าว

"ซังยี้ สมมุติว่ามีของวิเศษประการหนึ่ง ปรากฏโจรร้ายจำนวนมากคิดใคร่ชิงโมย พวกเราสมควรชิงลงมือก่อน ชิงของวิเศษนั้นมา"

ซังยี้ปรบมือกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเข้าใจแล้ว ท่านหมายความว่าจะไปช่วยเหลือหลวงจีนฮ่องเต้ออกมา?"

"ถูกต้อง เรื่องราวมิอาจชักช้า ต้องรุดไปในบัดดล"

ทั้งสองออกจากวัดเล้งเก้งยี่เร่งรุดมาถึงนอกวัดเซ็งเลี้ยงยี่ รอจนพลบค่ำลง อุ้ยเซี่ยวป้อจึงกล่าว

"ภายในวัดมีแต่เจ้าอาวาสเรียนรู้วิชาฝีมือ ดีที่ท่านรับบาดเจ็บคงนอนพักรักษาตัว ท่านไปจี้สกัดจุดเกี้ยเตียง จากนั้นพวกเราก็ช่วยเหลือหลวงจีนฮ่องเต้ออกมา เพียงแต่กระบองทองของเกี้ยเตียงหนักอึ้งนักต้องระมัดระวังให้มากไว้"

ซังยี้ผงกศีรษะรับ ยามเงี่ยหูสดับฟัง รอบบริเวณปราศจากซุ่มเสียงสำเนียงใด ทั้งสองจึงทะยานขึ้นบนกำแพงดึก พุ่งปราดสู่ห้องหับของหลวงจีนเกี้ยชี แลเห็นบานประตูปิดลง แต่ประตูบานนี้ถูกลามะปางวนทำลายเสียหาย ยังมิได้ซ่อมแซม เพียงปิดแง้มไว้

ซังยี้ผลักประตูไปทางซ้าย พลันได้ยินเสียงครืนใหญ่ กระบองทองด้ามนั้นกระแทกออกมา ซังยี้ร่างอ้อนแอ้นแน่งน้อย กลับฉกฉวยช่องว่างรอยโหว่ชั่ววูบถลันเข้าไปในห้อง ประกบนิ้วเรียวงามจี้สกัดจุดสำคัญบริเวณทรวงอกเกี้ยเตียงสองแห่ง จากนั้นยื่นสองมือรับกระบองทองไว้

เกี้ยเตียงจุดเส้นถูกสกัดจึงอ่อนระทวยล้มลงกระบองทองนั้นหนักร้อยกว่าชั่ง ซังยี้หากไม่รับไว้กระบองทอง คงต้องตกหล่นลงกดทับข้อเท้ามันแหลกละเอียด

อุ้ยเซี่ยวป้อถลันตามติดเข้าไป ปิดประตูลง เห็นห้องหับนี้มีพื้นที่จำกัด ท่ามกลางความมืดมิด ปรากฏเงาร่างสายหนึ่งนั่งขัดสมาธิบนอาสนะ อุ้ยเซี่ยวป้อคาดเดาว่าฝ่ายตรงข้ามคือซุ่นตี่ฮ่องเต้ ซึ่งผนวชเป็นหลวงจีนเกี้ยชี จึงย่อกายลงกราบกราน กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าอุ้ยเซี่ยวป้อ เป็นผู้รุดมาช่วยเหลือเมื่อยามกลางวัน ขออย่าได้ตื่นตระหนก"

หลวงจีนเกี้ยชีเงียบงันมิส่งเสียง อุ้ยเซี่ยวป้อจึงเอ่ยสืบต่อ

"บัดนี้ปรากฏคนชั่วร้ายจำนวนมากคิดประทุษร้ายท่าน ข้าพเจ้าจึงใคร่ขอเชื้อเชิญไปยังสถานที่อันปลอดภัยแห่งหนึ่ง"

หลวงจีนเกี้ยชียังไม่ตอบคำ สายตาอุ้ยเซี่ยวป้อเริ่มคุ้นเคยกับความมืดพบว่าเกี้ยชีนั่งขัดสมาธิด้วยอิริยาบถเดียวกับเง็กลิ้มเซี่ยงซือ เพียงมิทราบท่านนั่งกรรมฐานจริงหรือไม่

หลวงจีนร่างสูงใหญ่เกี้ยเตียงพลันกล่าวว่า

"พวกท่านทั้งสองล้วนเป็นคนดี เมื่อกลางวันจึงยื่นมือช่วยเหลือ ซือเฮีย (ศิษย์ผู้พี่) เรากำลังนั่งกรรมฐาน มิสนทนากับผู้คน ท่านคิดชักนำซือเฮียไปที่ใด?"

ชุ่มเสียงมันความจริงก้องกังวานยามนี้พยายามลดให้แผ่วทุ้มจึงแหบแห้งยิ่ง

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

"ซือเฮียท่านคิดใคร่ไปที่ใด พวกเราจะคุ้มครองไปยังที่นั้น ซังยี้คลายจุดให้กับได้ซือท่านนี้"

ซังยี้จึงตบฝ่ามือใส่ชายโครงและกลางหลังเกี้ยเตียงคลายจุดให้ หลวงจีนเกี้ยเตียง (วิปลาส) กล่าวว่า

"ซือเฮีย เด็กน้อยสองคนนี้เชื้อเชิญพวกเราออกไปหลบเลี่ยงเภทภัยชั่วคราว"

หลวงจีนเกี้ยชีพลันกล่าวว่า

"ซือแป๋หาได้สั่งพวกเราออกจากวัดเช็งเลี้ยงยี่ไม่"

สำเนียงของท่านกังวานยิ่ง อุ้ยเซี่ยวป้อเพิ่งได้ยินเป็นคราแรก หลวงจีนวิปลาสกล่าวว่า

"หากแม้นศัตรูทุ่มเทกำลังมา เกรงว่าสุดที่พวกเราจะต้านทานรับได้"

"เขตแดวันอยู่ที่ใจ หากบอกว่าอันตราย ทุกแห่งหนในต่ำใต้ล้วนอันตราย ขอเพียงจิตใจสงบ ทุกประการล้วนปลอดภัย"

หลวงจีนวิปลาสนิ่งอึ้งไป เบือนหน้ามายังอุ้ยเซี่ยวป้อ กล่าวว่า

"ซือเฮียไม่ยินยอมออกไป พวกท่านกลับไปเถอะ"

อุ้ยเซี่ยวป้อขมวดคิ้วกล่าวว่า

"หากแม้นฝ่ายตรงข้ามคร่ากุมซือเฮียท่านไปเล่า?"

หลวงจีนเกี้ยชีสอดคำขึ้น

"ต่ำใต้ไม่มีผู้ใดรอดพ้นจากความตาย มีชีวิตยาวนานหรือสั้นอีกหลายปี มีอันใดผิดแผกแตกต่าง?"

อุ้ยเชี่ยวป้อยามผิดหวัง ต้องร้องโพล่งอย่างลืมตัว

"อย่างนั้นนางสนมเจ็งฮุยและนางสนมตั้งงัก (พระชนนีคังฮี) ก็ไม่มีใดผิดแผกกระมัง?"

หลวงจีนเกี้ยชีพลันผุดลุกขึ้นกล่าวว่า

"เจ้า...เจ้าได้ยินผู้ใดเอ่ยอ้างถึงนางสนมทั้งสอง?"

"ข้าพเจ้าทราบจากไฮ้ไต้ปู่"

"เจ้ารู้จักไฮ้ไต้ปู่? มันเป็นไรแล้ว?"

"มันถูกอ้วงไท้โหวใช้ฝ่ามือสำลีละลายกระดูกฆ่าทิ้ง"

หลวงจีนเกี้ยชีกล่าวเสียงสั่นระรัว

"ไท้โหวก็รู้จักวิชาฝีมือ?"

"ถูกแล้ว ข้าพเจ้าเห็นไฮ้ไต้ปู่หักหาญกับอ้วงไท้โหวในอุทยานกับตา"

"เจ้าเป็นใคร?"

"ข้าพเจ้าอุ้ยเชี่ยวป้อ ดำรงตำแหน่งรองหัวหน้าราชองครักษ์"

หลวงจีนเกี้ยชีทอดถอนใจ กล่าวว่า

"คังฮีสบายดีหรือไม่?"

"ฮ่องเต้พอทรงทราบว่าท่านยังมีชีวิตอยู่ ถึงกับดำริมายังโง้วไท้ชัวด้วยพระองค์เอง ภายหลังทรงกริ่งเกรงว่าจะกระทบกระเทือนถึงราชการงานเมือง จึงบัญชาข้าพเจ้ามากราบพบท่านก่อน"

หลวงจีนเกี้ยชีผงกศีรษะเป็นเชิงเห็นพ้อง ท่าทีแปรเปลี่ยนไปมากหลาย อุ้ยเชี่ยวป้อเห็นเช่นนั้นจึงฉกฉวยโอกาสถ่ายทอดบอกเรื่องที่นางสนมทั้งสองถูกฝ่ามือละลายกระดูกฆ่าทิ้ง ไฮ้ไต้ปู่สอบถามจากเจ้าหน้าที่ชันสูตรศพจนกระจ่างชัดออกไป

หลวงจีนเกี้ยชีพอฟังจบความถึงกับพลุ่งพล่านใจยิ่ง ร้องดังๆ ว่า

"ที่แท้สภาพความจริงเป็นเช่นนี้ ซือตี่ พวกเราออกไป"

หลวงจีนวิปลาสรับคำ มือขวากระชับกระบองทอง มือซ้ายเปิดประตูออก ประตูพอเปิดออก เห็นหน้าประตูยืนหยัดด้วยหลวงจีนชรารูปหนึ่งกล่าวเสียงทุ้มหนัก

"พวกเจ้าคิดไปที่ใด?"

หลวงจีนเกี้ยชี หลวงจีนวิปลาสล้วนร้องโพล่งว่า

"ซือแป๋"

ที่แท้หลวงจีนหน้าประตูกลับเป็นเง็กลิ้มเซี่ยงซือ ได้ยินท่านกล่าวช้าๆ

"เราได้ยินวาจาของพวกเจ้าแล้ว ในเมื่อปลงผมออกบวช สมควรขจัดสิ่งผูกพันกับโลกียวิสัยไปสิ้น หากให้โลกียวิสัยผูกมัดตน จะเป็นบาปไปจวบชั่วชีวิต"

อุ้ยเชี่ยวป๊อพอเห็นฝ่ายตรงข้ามปรากฏกาย ก็ฉุกคิดว่าผิดท่าไป เห็นหลวงจีนเกี้ยชีย่อกายลงกราบกรานกล่าวว่า

"ซือแป๋อบรมถูกต้อง ศิษย์เข้าใจแล้ว"

เง็กลิ้มเซี่ยงซือเอ่ยสืบต่อ

"เรื่องลามะทิเบตคิดคร่ากุมเจ้า เป็นพวกมันสร้างสมบาปกรรมเอง บัดนี้พวกเจ้าไม่สามารถพำนักในที่นี้สืบไป ยังคงติดตามเรามุ่งสู่อารามเบื้องหลัง"

กล่าวจบหันกายไป หลวงจีนเกี้ยชี หลวงจีนวิปลาสล้วนตามติดอยู่ด้านหลัง

อุ้ยเชี่ยวป๊อครุ่นคิดขึ้น

'เรื่องนี้มิได้ปฏิบัติสำเร็จลุล่วง หากไม่สามารถกราบทูลต่อองค์ดังฮีย่องเต้ ก็เสียทีที่ประดับยศคลุมแพรเหลือง เราต้องติดตามไปชมดู'

ดังนั้นชักขวนซังยี้ไปยังอารามของเง็กลิ้มเซี่ยงซือ เง็กลิ้มเซี่ยงซือคล้ายมิเห็นบุคคลทั้งสองก็ปาน หาได้แยแสสนใจไม่ ทรุดนั่งขัดสมาธิลงบนอาสนะตนเอง หลวงจีนเกี้ยชีก็นั่งลงที่ด้านข้าง พริ้มตาไม่เคลื่อนไหว ส่วนหลวงจีนวิปลาสแม้นั่งลงบนอาสนะกลับยื่นมือลูบคลำกระบองทองที่ข้างกายตลอดเวลา

อุ้ยเชี่ยวป๊อแสยะยิ้มล้อเลียนซังยี้ ลอกเลียนเยี่ยงอย่าง ทรุดนั่งลงบน

อาสนะบ้าง ส่วนซังยี้นั่งอยู่ข้างกายตน

อุ้ยเซี่ยวป้อแม้มิใช่เห้งเจีย แต่นิสัยดึกดะนองชมชอบเคลื่อนไหวคล้ายกับวานรจริงๆ หากให้นั่งอยู่บนอาสนะอย่างสงบเรียบร้อย นับว่าเป็นไปมิได้เด็ดขาด ดังนั้นโยกร่างไปทางซ้าย เอนร่างมาทางขวา กุมมือซังยี้มาเกาใจกลางฝ่ามือของนาง ซังยี้ต้องกลั้นหัวร่ออย่างสุดความสามารถ ชี้มือซ้ายไปยังเง็กลิ้ม-เซี่ยงซือและหลวงจีนเกี้ยชี

ผ่านไปครึ่งชั่วยาม ที่ไกลตาพลันบังเกิดเสียงฝีเท้าดังสับสน ตอนแรกได้ยินไม่ชัดเจน ภายหลังยิ่งมายิ่งเคลื่อนใกล้ ผู้คนกลุ่มใหญ่โลดแล่นมายังวัดเช็ง-เลี้ยงยี่

กล้ามเนื้อบนใบหน้าหลวงจีนวิปลาสกระตุกเข้าหากัน ยื่นมือตะปบกระ-บองทอง แต่เห็นเง็กลิ้มเซี่ยงซือและหลวงจีนเกี้ยชีล้วนนั่งแน่วนิ่งไม่เคลื่อนไหว จึงวางกระบองทองลง ได้ยินผู้คนกลุ่มนั้นพอบุกเข้าวัดเช็งเลี้ยงยี่ ก็ส่งเสียงโห่ร้องมิขาดหู อุ้ยเซี่ยวป้อครุ่นคิดในใจ

'ฝ่ายตรงข้ามหากพบว่าหลวงจีนเกี้ยชีมิได้พำนักในวัด จะสืบเสาะมาถึงที่นี้หรือไม่ กลับต้องขอดูว่าเง็กลิ้มเซี่ยงซือจะต้านรับอย่างไร?'

จริงดังคาดหมาย ชั่วหม้อข้าวเดือด ผู้คนกลุ่มใหญ่ก็ฮือโหมมายังหลังเขา หยุดยั้งที่นอกอาราม คนผู้หนึ่งร้องว่า

"พวกเราบุกเข้าไปตรวจค้นดู"

หลวงจีนวิปลาสพลันผุดลุกขึ้น ยึดกุมกระบองทองพิทักษ์อยู่หน้าประตู

อุ้ยเซี่ยวป้อเดินถึงริมหน้าต่าง กวาดตาไปเบื้องนอก ภายใต้แสงจันทร์สาดส่อง เห็นแต่เงาร่างผู้คนแน่นขนัดยัดเยียด พอเหลียวมองไปยังเง็กลิ้ม-เซี่ยงซือและหลวงจีนเกี้ยชี ทั้งสองกลับยังนั่งแน่วนิ่งกับที่

ซังยี้สาวเท้ามากล่าวเสียงแผ่วเบา

"พวกเราสมควรทำอย่างไร?"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวเบาๆ

"รอสักครู่ฝ่ายตรงข้ามหากบุกเข้ามา พวกเราก็ช่วยเหลือหลวงจีนฮ่องเต้ออกทางประตูหลัง หากพลัดพรากจากกันในระหว่างทาง ก็สมทบกันในวัด

เส้งเก้งยี่"

"ทราบแล้ว"

ทันใด ผู้คนเบื้องนอกตวาดว่า

"เป็นผู้ใดสอดแทรกเข้ามา?"

"อย่าให้เข้าอารามไป"

มิทันขาดคำ ปรากฏเงาคนถลันวูบวาบคนสองคนเข้าประตูมา พุ่งผ่านข้างกายหลวงจีนวิปลาส ประนมมือคารวะเง็กลิ้มเซี่ยงซือ จากนั้น ทรุดนั่งขัดสมาธิกับพื้น กลับเป็นหลวงจีนจีวรเทาสองรูป

ประตูห้องความจริงคับแคบยิ่ง หลวงจีนวิปลาสเรือนร่างสูงใหญ่ พอขัดขวางอยู่หน้าประตู แทบไม่มีช่องว่างรอยโหว่ แต่หลวงจีนทั้งสองรูปกลับมุดปราดเข้ามาอย่างปราดเปรียว ไม่กระทบถูกแม้ชายจีวรหลวงจีนวิปลาส มิทราบทั้งสองเข้ามาได้อย่างไรจริงๆ

ยามนั้น เบื้องนอกบังเกิดเสียงโห่ร้องอีกว่า

"มีคนรุดมาอีก"

"คร่ากุมมันไว้"

ได้ยินเสียงโครมๆ ดังต่อเนื่อง เงาร่างผู้คนปลิวกระจัดกระจาย ภายในห้องกลับเพิ่มหลวงจีนอีกสองรูป มิกล่าวว่ากระไร ทรุดนั่งลงที่ด้านหลังหลวงจีนสองรูปแรก จากนั้นปรากฏหลวงจีนทยอยเข้ามาทีละคู่ อุ้ยเซี่ยวป้อรู้สึกกระตือรือร้นขึ้น มิทราบมีหลวงจีนอีกมากมายเท่าใดเข้ามา หากเพิ่มอีกหลายคู่ก็ไม่มีที่ว่างอีก

แต่เมื่อเข้ามาเป็นคู่ที่เก้า ก็ไม่มีคนเข้าห้องอีก ในหลวงจีนคู่ที่เก้ากลับเป็นเจ้าอาวาสเซ็งเลี้ยงยี่ ฉายาเต็งกวง อ้ยเซี่ยวป้อทั้งพิศวงสงสัยทั้งปลาบปลื้มประโลมใจ ครุ่นคิดขึ้น

'หลวงจีนสิบเจ็ดรูปนี้ หากมีพลังฝีมือเทียบเทียมเจ้าอาวาสเต็งกวง ต่อให้มีศัตรูมากมายกว่านี้ ก็หาเกรงกลัวไม่'

ศัตรูที่เบื้องนอกโห่ร้องก้องอื้ออึง แต่ไม่มีผู้ใดกล้าบุกเข้าห้องมา ชั่วครู่ให้หลัง บังเกิดซุ่มเสียงทุ้มหนักเสียงหนึ่งดังว่า

"เสียวลิ้มยี่คิดปกป้องวัดเชิงเลี้ยงยี่หรือ?"

ผู้คนภายในวัดมิตอบคำ อึดใจต่อมา ได้ยินชายชรานั้นกล่าวว่า

"วันนี้เห็นแก่หน้าจับโป๊ยล้อฮั่น (สิบแปดอรหันต์) แห่งเสียวลิ้มยี่ พวกเราจะล่าถอยไป"

ขาดคำ เงาคนเบื้องนอกล้วนแยกย้ายจากไป

อุ้ยเซี่ยวป๊อตรวจดูหลวงจีนสิบแปดรูปเที่ยวหนึ่ง เห็นผู้ที่อายุสูงวัยที่สุดย่างเข้าเจ็ดแปดสิบพรรษา ผู้ที่อ่อนเยาว์ที่สุดเพียงยี่สิบเศษ บ้างสูงใหญ่บ้างต่ำเตี้ย ในจีวรบางผืนมีวัตถุนูนออกมา คล้ายพกอาวุธติดตัว ต้องขบคิดขึ้น

'ทั้งหมดเมื่อถูกเรียกหาเป็นสิบแปดอรหันต์แห่งเสียวลิ้ม เจ้าอาวาสเต็ง-กวงคงเป็นหนึ่งในสิบแปดอรหันต์ด้วย เง็กลิ้มเซี่ยงซือที่ปราศจากข้อกริ่งเกรงเพราะนัดแนะผู้ช่วยเหลืออันร้ายกาจมาคุ้มครอง มิทราบทั้งหมดจะนั่งบำเพ็ญภาวนาเนิ่นนานเท่าใด บิดาจึงไม่น้อมสนองสืบไป'

ดังนั้นน้อมกายกล่าวกับหลวงจีนเกี้ยชีว่า

"ในเมื่อสิบแปดอรหันต์พิทักษ์คุ้มครอง ท่านนับว่าปลอดภัยไร้ภยันตราย ข้าพเจ้าคิดขออำลา"

หลวงจีนเกี้ยชีลืมตาขึ้นกล่าวว่า

"ครั้งนี้สร้างความลำบากแก่เจ้าแล้ว กลับไปกราบทูลฮ่องเต้เจ้าชีวิตว่ามิต้องมายังโง้วไท้ซัว มาตรว่ารุดมา เราก็ไม่ต้องการพบ"

ยื่นมือไปในอกเสื้อ ล้วงห่อผ้าเล็กๆ มาใบหนึ่งเอ่ยสืบต่อ

"คัมภีร์เล่มนี้ ให้นำไปมอบต่อดังฮีฮ่องเต้พร้อมกับถ่ายทอดวาจาว่า เหตุ-การณ์ในต่ำใต้ พึงปล่อยให้เป็นไปตามกฎธรรมชาติ สมควรสร้างสรรค์สันติสุขแก่ผู้คนทั้งแผ่นดิน"

อุ้ยเซี่ยวป๊อพลันฉุกใจคิดขึ้น

'หรือนี่เป็นพระสูตรสี่สิบสองบทอีกเล่มหนึ่ง?'

ดังนั้นยื่นสองมือรับมา หลวงจีนเกี้ยชีกล่าวว่า

"เจ้าไปเถอะ"

อุ้ยเซี่ยวป๊อรับคำ สาวเท้าไปยังหน้าประตู พลันบังเกิดจิตคึกคะนองเยี่ยง

ทารกขึ้น กวาดตามายังเง็กลิ้มเชี่ยงซือกล่าวว่า

"หลวงจีนเฒ่า ท่านนั่งเนิ่นนานปานนี้ ไม่ต้องปัสสาวะบ้างหรือ?"

เง็กลิ้มเชี่ยงซือคล้ายมิได้ยินก็ปานอุ้ยเชี่ยวป้อหัวร่อฮิฮะชักชวนซังยี้จากมา เมื่อกลับถึงวัดเส้งเก้งยี่ อุ้ยเชี่ยวป้อก็ปิดประตูลง แก้ห่อผ้าออก เห็นภายในเป็นพระสูตรสี่สิบสองบทอีกเล่มหนึ่งจริงๆ เพียงแต่ปกตำราเป็นสีเหลือง ต้องครุ่นคิดในใจ

'เราครอบครองพระสูตรสี่สิบสองบททหกเล่ม หากเพิ่มเล่มนี้อีกนับเป็นเจ็ดเล่ม ยังขาดเพียงเล่มเดียว หลวงจีนเกี้ยชีใช้เรามอบต่อคังยีฮ่องเต้ เราสมควรปฏิบัติตามหรือไม่?'

ยามกะทันหันกลับมิอาจตกลงใจได้

วันรุ่งขึ้น นำพาซังยี้ อูโป๊ยและพวกลงจากสำนัก อุ้ยเชี่ยวป้อมายัง โง้ว-ไท้ซัวครานี้ ระหว่างทางได้หญิงรับใช้ที่ทั้งงามสะคราญ ทั้งมีพลังฝีมือสูงเยี่ยม เยี่ยงซังยี้ สามารถพบพานจีนเกี้ยชี ได้รับพระสูตรสี่สิบสองบทเล่มหนึ่ง สร้างความปีติยินดียิ่ง

เร่งรุดเป็นระยะทางสิบกว่าลี้บนทางหลวง ปรากฏเทาเถาะ (หลวงจีนไว้ผม) รูปหนึ่งเดินสวนมา หลวงจีนรูปนี้ส่วนสัดสูงยิ่ง แทบเทียมหลวงจีนวิปลาส แต่ผ่ายผอมยิ่งนัก เจ้าอาวาสเต็งกวงนับว่าผอมซูบ หลวงจีนไว้ผมรูปนี้ยังผอมกว่าเต็งกวงอีกครึ่งหนึ่ง ใบหน้ามีแต่หนังหุ้มกระดูก เบ้าตาลึกกลวง คล้ายปีศาจซากอสุภ ครองจีวรหลวงกว้างเฉกเช่นไม้ไผ่ค้ำยันอาภรณ์ไว้

อุ้ยเชี่ยวป้อพอเห็นรูปลักษณะฝ่ายตรงข้าม ต้องสูดลมหายใจเข้าไปอย่างหนาวเหน็บ มิกล้าชมดูมากความ เบี่ยงวูบมาข้างทาง เปิดทางให้ฝ่ายตรงข้ามผ่านไป หลวงจีนไว้ผมพอมาถึงเบื้องหน้าอุ้ยเชี่ยวป้อกลับชะงักเท้าลงถามว่า

"เจ้ามาจากวัดเช็งเลี้ยงยี่กระมัง?"

อุ้ยเชี่ยวป้อโป้ปดว่า

"ไม่ใช่ พวกเรามาจากวัดเส้งเก้งยี่"

หลวงจีนไว้ผมพลันพุ่งมือซ้ายออกตะปบลงยังไหล่ซ้ายอุ้ยเชี่ยวป้อ ท่วงท่านี้พลิกแพลงพิสดาร จู่โจมออกจากตำแหน่งแง่มุมที่คาดคิดมิถึงมาก่อน

อุ้ยเชี่ยวปัอคิดถลันหลบเลี่ยงกลับไม่ทันท่วงที ฝ่ามือช้างนั้นกดลงยังหัวไหล่แล้ว

อุ้ยเชี่ยวปัอแตกตื่นตกใจยิ่ง ตวัดเท้าขวาขึ้นเตะใส่ท้องน้อยฝ่ายตรงข้าม มิคาดหลวงจีนไว้ผมกลับไม่หลบเลี่ยงแม้แต่น้อย เสียงโครมเมื่ออุ้ยเชี่ยวปัอเตะถูกเป้าหมายอย่างถนัดถนี่ แต่คล้ายเตะใส่หินใหญ่ก้อนหนึ่ง กลับเจ็บแปลบปลาบที่ข้อเท้าอย่างรุนแรง ต้องคร่างหนักๆ ออกมา

หลวงจีนไว้ผมถามว่า

"เจ้าเป็นขันทีเชี่ยวกุ่ยจื้อภายในวังกระมัง?"

พลางกดฝ่ามือแนบแน่นลง อุ้ยเชี่ยวปัอรู้สึกชาด้านไปตลอดทั้งร่าง ไม่สามารถขยับเคลื่อนไหว รีบกล่าวว่า

"เหลวไหล ท่านเห็นข้าพเจ้าคล้ายขันทีหรือ ข้าพเจ้าเป็นกงจื้อแซ่อุ้ยต่างหาก"

ซังยี้เห็นอุ้ยเชี่ยวปัอถูกสยบ จึงตวาดว่า

"ปล่อยมือ ห้ามมิให้ก้าวร้าวกงจื้อเรา"

หลวงจีนไว้ผมนั้นยื่นมือซ้ายปาดออกกดลงยังหัวไหล่ซังยี้พลางกล่าว

"ฟังจากซุ่มเสียงเจ้าก็ละม้ายคล้ายขันทีน้อยด้วย"

ซังยี้ลดไหล่ขวาลง ท่วงท่ากดประทับของฝ่ายตรงข้ามจึงพลาดผิด พร้อมกับประกบนิ้วจี้สกัดใส่จุดเทียนตั๋วฮวกหลวงจีนไว้ผมอย่างว่องไว

แว่วเสียงดังทึบ จี้สกัดถูกเป้าหมาย แต่ปลายนิ้วคล้ายจี้สกัดถูกแผ่นเหล็กกล้าชั้นหนึ่ง ปลายนิ้วเจ็บปวดแปลบปลาบ กระทั่งนิ้วมือแทบหักสลายไป!

ซังยี้อดกรีดร้องออกมามิได้ จากนั้นหัวไหล่ปวดแปลบปลาบ ถูกมือขวาของหลวงจีนไว้ผมนั้นกดประทับไว้ หลวงจีนไว้ผมหัวร่อเฮอะฮะ กล่าวว่า

"ขันทีน้อยนี้ มีพลังฝีมือสูงเยี่ยมยิ่ง นับว่าร้ายกาจจริงๆ"

ซังยี้ร้องว่า

"ข้าพเจ้าไม่ใช่ขันทีน้อย ท่านจึงเป็นขันทีน้อย"

"ฮา...ฮา...เจ้าเห็นเราละม้ายคล้ายขันทีน้อยในที่ใด?"

ซังยี้ร่ำร้องว่า

"รีบปล่อยมือ มิเช่นนั้นข้าพเจ้าจะด่าคนแล้ว"

"เจ้าจี้สกัดจุดเรา เรายังไม่เกรงกลัว ไหนเลยแยแสคำด่าของเจ้า เจ้าพลังฝีมือสูงเยี่ยมปานนี้ คงเป็นบุคคลภายในวังออกมาปฏิบัติงาน"

"ท่านพลังฝีมือสูงเยี่ยมกว่าข้าพเจ้า ย่อมเป็นคนภายในวังมากกว่า"

หลวงจีนไว้ผมกล่าวว่า

"ขันทีน้อยเจ้าทุ่มเถียงเกี่ยงงอนนัก"

มือซ้ายตะปบคอเสื้ออุ้ยเซี่ยวป้อ มือขวาคว้ากุมซังยี้พุ่งปราดไปเบื้องหน้า หน่มสาวทั้งสองส่งเสียงร้อง แต่หลวงจีนไว้ผมหาแยแสสนใจ ยามตะปบคว้าบุคคลคล้ายยืดถือปุยนุ่นไร้น้ำหนัก ฝีเท้ายังรวดเร็วว่องไวยิ่ง อูโป๊ยและพวกชมดูจนปากอ้าตาค้าง ไหนเลยกล้าส่งเสียงออกมา?

หลวงจีนไว้ผมเร่งรุดตามทางหลวงไปหลายวา พลันทะยานขึ้นสู่เนินดินแห่งหนึ่ง ยามมุ่งสู่ทำเลเบื้องสูงคล้ายโลดแล่นอยู่บนพื้นที่ราบลุ่มก็ปาน อุ้ยเซี่ยวป้อรู้สึกกระแสลมพัดผ่านสองหูดังอื้ออึงต้องครุ่นคิดขึ้น

'หลวงจีนไว้ผมร้ายกาจปานนี้ หรือเป็นปีศาจอสุรกายใด?'

ชั่วครู่ให้หลัง หลวงจีนไว้ผมพลันวางร่างคนทั้งสองลงบนพื้น ชี้มือไปเบื้องหน้า กล่าวว่า

"หากไม่บ่งบอกความจริงมา เราจะนำพวกเจ้าไปยังยอดเขานั้น จากนั้นเหวี่ยงลงสู่เบื้องล่าง"

เห็นปลายนิ้วท่านชี้ไปยังยอดเขาสูงตระหง่าน ถูกเมฆหมอกแผ่ปกคลุมลูกหนึ่ง หากเหวี่ยงผู้คนลงจากยอดเขานั้นจริงๆ ย่อมต้องแหลกสลายเป็นเลือดเนื้อเละเทะ

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

"ตกลง ขอบอกตามความสัตย์ นางเป็น..."

หลวงจีนไว้ผมนั้นกล่าวว่า

"เป็นไรหรือ?"

"เป็นภรรยาเรา"

วาจาพอกล่าวออก หลวงจีนไว้ผมและซังยี้ล้วนสะท้านใจวูบ ซังยี้หน้าแดงฉานสดใส หลวงจีนไว้ผมกลับกล่าวอย่างสงสัยใจ

"ภรรยาอันใด?"

อุ้ยเซี่ยวป้อโป้ปดว่า

"ข้าพเจ้าเป็นกงจี้อรุ่มรวยในนครหลวง ชมชอบเสียวเจี๋ยะท่านนี้ ซึ่งมีนิวาสสถานอยู่ข้างเคียง ดังนั้นพวกเราลอบสาบานรักในอุทยาน แต่บิดาของนางไม่ยินยอมคล้อยตาม ข้าพเจ้าจึงชักนำนางหลบหนีออกมา นางนับเป็นโกวเนี้ยนางหนึ่ง ไหนเลยเป็นขันทีน้อยใดไฮ้ ท่านหากไม่เชื่อก็ปลดหมวกของนางลงมา"

หลวงจีนไร้ผมปลดหมวกของซังยี้ลง ผมเผ้าอันนุ่มสลวยก็ยาวสยายลงประบ่า แสดงว่านางเป็นสตรีจริงๆ อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

"ท่านหากควบคุมตัวพวกเราไปส่งมอบต่อทางกรมเมือง พวกเราเป็นอันจบสิ้นกัน บัดนี้จะกำนัลเงินทองให้พันตำลึง ขอท่านปลดปล่อยพวกเราเถอะ"

หลวงจีนไร้ผมกล่าวว่า

"เช่นนี้เป็นว่าเจ้าไม่ใช่ขันทีน้อยจริงๆ ไม่เช่นนั้นขันทีน้อยไหนเลยลักพาดรุณีในห้องหอมา เด็กน้อยอายุยังเยาว์ กลับขวัญกล้ามิน้อย"

พลางคลายมือจากการคร่ากุมอุ้ยเซียวป้อ เอ่ยสืบต่อ

"พวกเจ้ามายังโง้วไท้ชัวไยกัน?"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวอย่างคล่องแคล่ว

"พวกเรามายังวัดเส้งเก้งยี่ เพื่อสักการะพุทธองค์ อธิษฐานให้เรากงจี้อร่อนเร่สามารถสอบไล่ได้ตำแหน่งจอหงวน ภรรยาเราก็จะเป็นฮูหยินผู้สูงศักดิ์"

ถ้อยคารมที่ว่า 'ลอบสาบานรักในอุทยาน กงจี้อร่อนเร่สอบไล่ได้ตำแหน่งจอหงวน' ล้วนฟังจากคำบอกเล่าของนักเล่านิทานในเมืองเอี้ยงจิว มิเช่นนั้นอุ้ยเซี่ยวป้อไม่เคยร่ำเรียนตำรับตำรา ไหนเลยล่วงรู้ได้?

หลวงจีนไร้ผมขบคิดแล้วกล่าว

"เรานับว่าเข้าใจผิดไป พวกเจ้าไปเถอะ"

อุ้ยเซี่ยวป้อยินดียิ่ง กุมมือซังยี้สาวเท้าจากไป ไปได้ไม่กี่ก้าว หลวงจีนไร้ผมพลันกล่าวว่า

"ไม่ถูกต้อง กลับมา เจ้ามีพลังฝีมือสูงเยี่ยมยิ่ง เมื่อครู่จี้สกัดใส่เราดรรชนี

หนึ่ง ตอนนี้ยังรู้สึกปวดแปลบปลาบ"

พลางยื่นมือลูบคลำจุดเทียนตั๋วฮวกที่หว่างเอว ถามสืบต่อ

"เจ้าร่ำเรียนวิชาฝีมือจากผู้ใด?"

ซังยี้ไม่สามารถโป้ปด ไม่ทันตอบวาจา ต้องหน้าแดงวูบ อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวแทนว่า

"นางร่ำเรียนวิชาจากตระกูล เป็นมารดาของนางถ่ายทอดให้"

"โกวเนี้ยน้อยนี้แซ่อะไร?"

อุ้ยเซี่ยวป้อกลบเกลื่อนว่า

"ความนี้บ่งบอกไป มิใคร่สะดวกนัก"

"มีอันใดไม่สะดวก? รีบบอกมา"

ซังยี้ตอบว่า

"พวกเราแซ่จึง"

หลวงจีนไว้ผมส่ายหน้ากล่าวว่า

"ไม่ถูกต้อง คนแซ่จึงในโลกไม่มียอดฝีมือที่สามารถอบรมธิดาเยี่ยงนี้ได้"

อุ้ยเซี่ยวป้อสอดคำขึ้น

"ยอดฝีมือในโลกมีมากมายนัก ท่านไหนเลยรู้จักหมดสิ้น?"

หลวงจีนไว้ผมกระชากเสียงว่า

"เรากำลังสอบถามโกวเนี้ยน้อย เจ้าอย่าได้สอดปากคำ"

พลางผลักฝ่ามือใส่หัวไหล่อุ้ยเซี่ยวป้อ อุ้ยเซี่ยวป้อโน้มร่างไปเบื้องหน้าตามสภาวะผลักไสด้วยท่วงท่าฮวงเกี้ยเซ่าเอียง (ลมหอบหญ้าเอนลู่) โยกไหล่หมุนกายมา รั้งมือซ้ายคุ้มครองส่วนใบหน้า มือขวาวาดท่วงท่าตระเตรียมจู่โจมออก

หลวงจีนไว้ผมสะท้านใจเล็กน้อย พุ่งมือขวาตะปบใส่ทรวงอกอุ้ยเซี่ยวป้อ อุ้ยเซี่ยวป้อสะบัดฝ่ามือขวาออกในบัดดล ด้วยท่าเส้งจั้วฉุกตั่ง (งูปราดเปรียวพุ่งจากถ้ำ) กลับใช้ออกได้พอดีเป็นที่สุด ฟันถูกต้นคอหลวงจีนไว้ผมอย่างถนัดถนี่ แต่ปลายนิ้วคล้ายปะทะกับผนังเหล็กกำแพงทองแดง ต้องอุทานดังอา หดมือกลับคืน

ซังยี้เห็นอุ้ยเซี่ยวป๊อลงมือ ก็ไขว้สลับฝ่ามือทั้งสองจู่โจมใส่หลวงจีนไว้ผมอย่างละลิ่วแผ่วพลิ้ว หลวงจีนไว้ผมแผ่พุ่งพลังจากปลายนิ้วสกัดจุดบริเวณทรวงอกอุ้ยเซี่ยวป๊อไว้ หมุนกายกลับไปหักหาญกับซังยี้

ซังยี้พุ่งฉวัดเฉวียนด้วยท่าร่างอันคล่องแคล่วปราดเปรียว แต่หลวงจีนไว้ผมเรียนรู้หลักวิชากิมเจ็งเจ๋า (ระฆังทองคลุมกาย) จนเรือนร่างคงกระพันชาตรี ดาบกระบี่มิอาจกล้ำกราย ไม่แยแสสนใจท่าจู่โจมของซังยี้ มุ่งตีโต้ไปถ่ายเดียว

เจ็ดแปดกระบวนท่าให้หลังสองมือหลวงจีนไว้ผมก็ล้อมพันลำคอของนางไว้ พับศอกซ้ายกระทุ้งตราหนึ่งสกัดจุดสำคัญซังยี้ไว้หันกายมายังอุ้ยเซี่ยวป๊อกล่าวว่า

"เจ้าบอกว่าเป็นกงจี้อรุ่มรวย ไฉนเรียนรู้วิชาดว้าจับของเกาะซิ่งเล้งเต้า (เกาะเทพมังกร) แห่งแดวันเลี่ยวตัง?"

อุ้ยเซี่ยวป๊อกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเป็นทายาทผู้รุ่มรวย ไฉนใช้หลักวิชาเกาะเทพมังกรแดวันเลี่ยวตังไม่ได้? หรือต้องให้เด็กยากจนขันแค้น ค่อยสามารถใช้ออก?"

ขณะกล่าวเหลวไหลถ่วงเวลา ขบคิดอย่างว่องไว

'หลักวิชาของเกาะเทพมังกรแดวันเลี่ยวตัง เป็นวิชาฝีมือใด? ใช่แล้ว เต่าชราแซ่ไฮ้บอกว่าอ้วงไท้โหวแอบอ้างเป็นคนของสำนักบู๊ตึง แท้ที่จริงใช้แนววิชาของเกาะอสรพิษ เกาะเทพมังกรที่ว่าคงหมายถึงเกาะอสรพิษ พวกมันตำหนิว่าคำ 'อสรพิษ' ไม่น่าฟัง จึงเรียกตัวเองเป็น 'เทพมังกร' หลักวิชาฝีมือของคังฮีฮ่องเต้ เป็นอ้วงไท้โหวถ่ายทอดให้ เรามักประกระบวนท่ากับพระองค์ จึงใช้แนววิชาของเกาะอสรพิษไปอย่างลืมตัว'

หลวงจีนไว้ผมกระชากเสียงว่า

"เหลวไหล ซือแป๋เจ้าเป็นใคร?"

อุ้ยเซี่ยวป๊อคำนึงในใจ

'หากบอกว่าเป็นอ้วงไท้โหวถ่ายทอดให้ เท่ากับสารภาพเองว่าเราเป็นขันทีภายในวัง พึงโป้ปดเปลี่ยนแปลงจึงถูกต้อง'

ยามนั้นได้คิดอย่างว่องไวกล่าวว่า

"เป็นคู่สนิทชิดเชยของเจ็กเจ่ก (อา) เรา นามลิ้วเฉียบโกวโกว (อาหญิง)

ซึ่งมีเรือนร่างอ้วนฉุถ่ายทอดให้"

"อะไร ลิ้วเฉียบโกวเนี้ยเป็นคู่สนิทชิดเชยของเจ็กเจ่กเจ้า? เจ็กเจ่กเจ้าเป็นใคร?"

อุ้ยเซี่ยวป๊อกล่าวอย่างคล่องแคล่วมิติดขัด

"เจ็กเจ่กเราเรียกว่าอุ้ยตั่วป๊อ (วิเศษใหญ่) เป็นกงจื้อเจ้าสำราญอันเลื่องชื่อของนครหลวง ยามหาความสำราญ มักจ่ายเงินคราละพันตำลึงขึ้นไป รูปโฉมคมคายดุจตัวเอกในคณะงิ้ว ลิ้วเฉียบจึงลุ่มหลงจนงมงาย กระโดดข้ามกำแพงสวนมายังบ้านข้าพเจ้าแทบทุกราตรี ข้าพเจ้าจึงรบเร้านางถ่ายทอดวิชาฝีมือให้สักหลายท่า"

หลวงจีนไว้ผมเชื่อครึ่งมิเชื่อครึ่งกล่าวว่า

"เจ็กเจ่กเจ้ารู้จักวิชาฝีมือหรือไม่?"

"ฮา...ฮา...รู้จักอันใด มันถูกลิ้วเฉียบโกวโกวตะปบคอเสื้อ โลดแล่นไปมาโดยไม่อาจเคลื่อนไหว เจ็กเจ่กข้าพเจ้ายามร้อนรุ่มจึงด่าว่า 'ผู้บุตรกำลังคว้าจับบิดา' ลิ้วเฉียบโกวโกวกลับตอบว่า 'แม้นับเป็นผู้บุตรคว้าจับบิดา หรือผู้หลานคว้าจับเอี่ยเอี้ย (ปู่) ก็หาเป็นไรไม่'"

อุ้ยเซี่ยวป๊อกำลังวกอ้อมด่าว่า หลวงจีนไว้ผมเมื่อครู่ตะปบคอเสื้อโลดแล่นมายังเนินดิน เฉกเช่นบุตรหลานคว้าจับผู้เป็นบิดา หลวงจีนไว้ผมกลับไม่รู้สึกสำนึกซักถามว่า

"ลิ้วเฉียบโกวเนี้ยมีรูปลักษณะอย่างไร?"

"โกวโกวท่านนั้นเรือนร่างอ้วนฉุ อายุสี่สิบเศษ ชมชอบสวมใส่รองเท้าแพรแดง ท่านก็ชมชอบนางใช่หรือไม่ ยามเมื่อท่านพบพานนาง ก็หลับไหลร่วมกับนาง อย่าได้ตื่นขึ้นตลอดกาล"

หลวงจีนไว้ผมไหนเลยทราบว่าลิ้วเฉียบเสียชีวิตแล้ว อุ้ยเซี่ยวป๊อกำลังสาปแช่งให้ฝ่ายตรงข้ามตายตามลิ้วเฉียบไป หลวงจีนไว้ผมตวาดว่าเหลวไหล แต่กลับเชื่อถือวาจาของอุ้ยเซี่ยวป๊อ ยื่นมือตบใส่ท้องน้อยเบาๆ หมายตบคลายจุดให้

มิคาดฝ่ามือนี้กลับตบถูกพระสูตรสี่สิบสองบทซึ่งซุกซ่อนในอกเสื้อของ

อุ้ยเชี่ยวปัอ บังเกิดเสียงฉาดเบาๆ เนื่องเพราะกางกั้นด้วยคัมภีร์เล่มหนึ่ง จุดเส้นจึงไม่ตบคลาย

หลวงจีนไว้ผมถามโพล่งว่า

"นั่นเป็นอะไร?"

อุ้ยเชี่ยวปัอโป้ปดว่า

"เป็นตั๋วแลกเงินที่เราหยิบฉวยออกจากบ้านมาปีกใหญ่"

"เป็นไปมิได้ ตั๋วแลกเงินไหนเลยหนาแน่นมากมายปานนี้?"

พลางยื่นมือมาในอกเสื้ออุ้ยเชี่ยวปัอ ล้วงห่อผ้าใบนั้นออกมา พอคลี่ห่อผ้าเป็นคัมภีร์เล่มหนึ่ง หลวงจีนไว้ผมงงงันวูบ ร้องอย่างยินดี

"เป็นพระสูตรสี่สิบสองบท!"

ขาดคำ รีบห่อหุ้มคัมภีร์ซุกเก็บไว้ในอกเสื้อตนเอง ตะปบคว้าปกเสื้ออุ้ยเชี่ยวปัอกระชากร่างลอยขึ้นจากพื้น ตวาดเสียงเกรี้ยวกราด

"เจ้าได้สิ่งนี้จากที่ใด?"

วาจานี้ยากตอบได้ อุ้ยเชี่ยวปัอหัวร่อฮิฮะ กล่าวว่า

"ความนี้ยืดยาวยิ่ง ยามกะทันหันยากบอกเล่าได้กระจ่าง"

ตนเองกำลังถ่วงเวลาคิดปั้นเรื่องราวแนบเนียนไร้พิรุธขึ้น คิดโป้ปดว่าได้พระสูตรสี่สิบสองบทจากที่ใดย่อมง่ายดายยิ่ง แต่หากคิดหลอกเอาคัมภีร์คืนมากลับยากเย็นยิ่ง หลวงจีนไว้ผมร้องดังๆ ว่า

"เป็นผู้ใดให้แก่เจ้า?"

ยามนั้น อุ้ยเชี่ยวปัอเหลือบเห็นหลวงจีนจีวรเทาเจ็ดแปดรูปมุ่งตรงขึ้นมายังเนินดินนี้ ดูจากลักษณะการแต่งกายคล้ายเป็นบุคคลในสิบแปดอรหันต์แห่งเสียวลิ้ม ซึ่งพบพานในอารามหลังวัดเชิงเลี้ยงยี่

ยามเหลียวหน้าไปอีกทิศทางหนึ่ง พบเห็นหลวงจีนอีกหลายรูป รวมทั้งสิ้นสิบเจ็ดสิบแปดรูป สร้างความยินดียิ่ง คำนึงขึ้น

'หลวงจีนไว้ผมแม้มีพลังฝีมือสูงเยี่ยม แต่คงไม่อาจต้านทานสิบแปดอรหันต์แห่งเสียวลิ้มได้'

ความคิดมิทันสิ้นสุด หลวงจีนไว้ผมก็พบเห็นหลวงจีนสิบกว่ารูปนั้นกลับ

ไม่แยแสสนใจ ถามอุ้ยเซี่ยวป้อว่า

"หลวงจีนเหล่านี้รุดมาไยกัน?"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าว

"พวกมันฟังว่าท่านมีพลังฝีมือสูงเยี่ยมติดหมายกราบกรานท่านเป็นอาจารย์"

"เพ้ย เราไม่เคยรับศิษย์มาก่อน"

จากนั้นร้องดังๆ ว่า

"พวกท่านล้วนไสหัวไปให้กับเรา"

เสียงตวาดครานี้ สะท้านสะเทือนทั่วขุนเขาสั่นขวัญวิญญาณผู้คนนัก

หลวงจีนทั้งสิบแปดรูป กลับคล้ายมิได้ยินก็ปานพากันขึ้นถึงบนยอดเนิน หลวงจีนชรารูปหนึ่งประนมมือกล่าวว่า

"ไต้ซือ (คำยกย่องหลวงจีน) เป็นเอ้ยจุนเจี้ย (ผู้วิเศษอ้วนเตี้ย) แห่งแคว้นเลี่ยวตังกระมัง?"

อุ้ยเซี่ยวป้อยามลอยอยู่กลางอากาศ พอฟังอดหัวร่อ...ฮา...มิได้ หลวงจีนไว้ผมนี้เรือนร่างผอมสูง หลวงจีนชราแห่งเสียวลิ้มหาได้ตาบอด ไฉนถามว่าฝ่ายตรงข้ามเป็นผู้วิเศษอ้วนเตี้ยหรือไม่ ดูท่าคงเหน็บแนมมัน มิคาดหลวงจีนไว้ผมกลับร้องดังๆ ว่า

"เราคือผู้วิเศษอ้วนเตี้ยจริง พวกท่านเมื่อล่วงรู้ความเป็นมาของเรา คงมิใช่ชนชั้นสามัญ มิทราบไต้ซือเป็นใคร?"

หลวงจีนชรานั้นกล่าวว่า

"อาตมาเต็งซิมแห่งตึกตักม้อ สังกัดวัดเสียวลิ้มยี่ ซือตี่ (ศิษย์ผู้น้อง) อีกสิบเจ็ดท่าน ก็สังกัดตึกตักม้อเช่นกัน"

ผู้วิเศษอ้วนเตี้ยอุทานดังอา มิกล้าชะล่าเลินเล่อ วางร่างอุ้ยเซี่ยวป้อลงอย่างแช่มช้า กล่าวว่า

"ที่แท้สิบแปดอรหันต์แห่งเสียวลิ้มล้วนรุดมา เราเพียงลำพังกลับสู้พวกท่านไม่ได้"

"ทั้งหมดไม่มีข้ออาฆาตบาดหมาง ไฉนกล่าวคำ 'ต่อสู้' กัน? เกาเอ้ยน่อ-จุนเจี้ย (สองผู้วิเศษสูงเตี้ย) แห่งแค้วนเลี่ยวตัง พลังฝีมือสูงล้ำเยี่ยมยอด ยินดี

ที่ได้พบพาน"

"มิกล้ารับ พวกท่านเดินทางมายังโง้วไท้ซัวไยกัน?"

เต็งซิมไต้ซือชี้มือมายังอุ้ยเซี่ยวป้อ กล่าวว่า

"ประสกน้อยท่านนี้ มีความสัมพันธ์กับเสียวลิ้มยี่อยู่บ้าง ขอท่านปลดปล่อยมันลงจากเขาไป"

ผู้วิเศษอ้วนเตี้ยทราบดีว่า สิบแปดอรหันต์แห่งเสียวลิ้มมีพลังฝีมือสูงเยี่ยม หากผนึกกำลังจู่โจม สุดที่มันจะต้านรับได้ ดังนั้นกล่าวว่า

"เห็นแก่หน้าไต้ซือ จะปล่อยปละละเว้นมัน"

พลางตบฝ่ามือใส่ท้องน้อยอุ้ยเซี่ยวป้อคลายจุดให้ อุ้ยเซี่ยวป้อกระโดดปราดขึ้น ยื่นมือขวาออกกล่าวว่า

"คัมภีร์เล่มนั้นเป็นสิบแปดอรหันต์มอบต่อข้าพเจ้า สั่งให้นำไปยัง...ไปยังเสียวลิ้มยี่ มอบต่อเจ้าอาวาส ท่านยังคงส่งคืนต่อข้าพเจ้าเถอะ"

ผู้วิเศษอ้วนเตี้ยกระชากเสียงว่า

"อะไร คัมภีร์เล่มนี้มีส่วนเกี่ยวพันใดกับเสียวลิ้มยี่?"

อุ้ยเซี่ยวป้อมิตอบคำ ร้องดังๆ ว่า

"คัมภีร์เล่มนี้เป็นหลวงจีนรูปนั้นใช้ข้าพเจ้ามอบส่งต่อผู้คน มีความสำคัญใหญ่หลวงนัก รีบมอบคืนมา"

ผู้วิเศษอ้วนเตี้ยแค่นเสียงดังเฮอะ หันกายหมายทะยานลงจากเนินดิน ขณะนั้น ปรากฏหลวงจีนเสียวลิ้มสามรูปลอยตัวขึ้นยื่นมือตะปบใส่ต้นแขนท่านผู้วิเศษอ้วนเตี้ยมิคิดพัวพันนานไป จึงเบี่ยงกายหลบเลี่ยง

อย่าได้เห็นท่านเรือนร่างสูงยิ่ง ปฏิกิริยากลับว่องไวนัก หลักวิชาคว้าจับของหลวงจีนเสียวลิ้มทั้งสามกลับไม่สามารถกระทบกระทั่งแม้แต่ชายจีวร แต่แล้วปรากฏหลวงจีนเสียวลิ้มอีกสี่รูปสกัดขัดขวางเบื้องหลัง ไขว้สลับฝ่ามือทั้งแปดข้างผนึกเป็นเงาฝ่ามืออันแน่นหนา

ผู้วิเศษอ้วนเตี้ยตวาดก้องร้องขึ้น ผลักฝ่ามือทั้งสองออกด้วยท่าโหงวเต็ง·ไคชัว (ห้าตะปูเบิกภูผา) กระแทกกระทั้นออกอย่างเกรี้ยวกราด คิดหมายหยิบยืมสภาวะทะลวงฝ่าลงจากเนินดิน หลวงจีนเสียวลิ้มทั้งสี่รูปแยกย้ายเป็น

ซ้ายขวาต้านปะทะอย่างหักโหม สองรูปทางซ้ายแฝงกำลังภายในแกร่งกร้าว สองรูปทางขวากลับแฝงกระแสพลังอ่อนหยุ่น

ผู้วิเศษอ้วนเตี้ยใจหายวูบ ครุ่นคิดขึ้น

'ทราบมาว่าแนววิชากำลังภายในของสำนักเสียวลิ้มแกร่งกร้าวไร้เทียมทาน แต่หลวงจีนทางขวาทั้งสองรูปกลับแฝงกระแสพลังอ่อนหยุ่น นับเป็นศัตรูอันเข้มแข็ง มิอาจชะล่าดูแคลน'

ดังนั้นแยกฝ่ามือทั้งสองสลายพลังฝ่ามือของฝ่ายตรงข้าม แต่เบื้องหลังปรากฏฝ่ามืออีกสามข้างตะกุยปราดมาหลักวิชาของหลวงจีนทั้งสามรูปที่ด้านหลังกลับผิดแผกแตกต่าง แยกย้ายกันใช้วิชาเส้งเยี่ยว (กรงเล็บมังกร) โฮ้วเยี่ยว (กรงเล็บพยัคฆ์) เอ็งเยี่ยว (กรงเล็บเหยี่ยว) ออก

ผู้วิเศษอ้วนเตี้ยใจหายวูบ โผพุ่งขึ้นกลางอากาศหมุนคว้างดุจสายลมหอบหนึ่ง ละล่ำลงที่ข้างกายอุ้ยเซี่ยวป๊อ ยื่นมือขวาตะปบคอเสื้ออุ้ยเซี่ยวป๊อ ตวาดว่า

"พวกท่านต้องการให้มันมีชีวิตสืบไปหรือไม่?"

สิบแปดอรหันต์สลับเท้าพุ่งวนเวียน ก่อตั้งเป็นวงล้อมสองชั้นรายล้อมผู้วิเศษอ้วนเตี้ยไว้ เต็งซิมได้ชือกล่าวว่า

"คัมภีร์ของประสกน้อยนี้ล้ำค่านัก ขอท่านมอบคืนมา"

ผู้วิเศษอ้วนเตี้ยยกร่างอุ้ยเซี่ยวป๊อขึ้นสูง ทาบฝ่ามือซ้ายใส่ขม่อมอุ้ยเซี่ยวป๊อ ไม่ตอบวาจาเต็งซิมได้ชือ ก้าวยาวๆ สู่ทิศเหนือ

สภาพการณ์ชัดแจ้งยิ่ง หากแม้นสิบแปดอรหันต์สกัดขัดขวาง ท่านจะแผ่พุ่งพลังจากใจกลางฝ่ามือซ้ายกดกระแทกขม่อมอุ้ยเซี่ยวป๊อแหลกลาญทันที หลวงจีนทางด้านทิศเหนือหลายรูปลังเลเล็กน้อย จากนั้นเบี่ยงกายเปิดทาง ผู้วิเศษอ้วนเตี้ยจึงโลดตะบึงสู่ทิศเหนือ สิบแปดอรหันต์ก็ทุ่มเทวิชาตัวเบาติดตามไป

ยามนี้หลวงจีนเสียวลิ้มได้ตบคลายจุดให้กับซังยี้เห็นอุ้ยเซี่ยวป๊อถูกคร่ากุมไป สร้างความแตกตื่นแก่นาง เกร็งลมปราณไล่ล่าตาม วิชาฝีมือของนางได้รับถ่ายทอดจากยอดคน สูงล้ำทัดเทียมยอดฝีมือ แต่จะอย่างไรอายุยังเยาว์ พลังการฝึกปรือเป็นรองสิบแปดอรหันต์ กอปรกับร่างเตี้ยเล็กติดตามไปสองลี้ ก็

ถูกทอดทิ้งจนล้าหลัง

ซังยี้ยามร้อนรุ่มถึงกับร่ำไห้ออกมา แต่ด้วยความห่วงใยอุ้ยเซี่ยวป้อยังคงวิ่งตะบึง เห็นผู้วิเศษอ้วนเตี้ยแม้ดร่ากุมคนผู้หนึ่ง ท่าร่างหาได้เชื่องช้าไม่ สิบแปดอรหันต์กลับไม่อาจติดตามทัน

พลันเห็นผู้วิเศษอ้วนเตี้ยเบี่ยงกายวูบ พุ่งปราดไปตามทางภูเขาคับแคบขึ้นสู่ยอดเขาสูงลูกหนึ่ง หลวงจีนเสียวลิ้มได้แต่ทยอยติดตามขึ้นสู่ทางคับแคบทีละคน

ซังยี้เมื่อติดตามถึงเชิงเขา ก็เหน็ดเหนื่อยจนหอบหายใจ ยามเงยหน้าขึ้นเห็นยอดเขาสูงชันเสียดเมฆต้องครุ่นคิดขึ้น

'หลวงจีนไว้ผมชั่วร้าย ดร่ากุมอุ้ยกงจื้อขึ้นสู่ยอดเขาสูง หากพลาดพลั้งร่วงหล่นลงมา กงจื้อไหนเลยมีชีวิตรอดได้?'

ขณะประหวั่นลนลาน พลันได้ยินเสียงครืนครันสะท้านหู หินใหญ่มากมายหลายก้อนกลิ้งตกลงมาตามทางภูเขา สิบแปดอรหันต์ต้องหลบเลี่ยงตลอดเวลา ที่แท้ผู้วิเศษอ้วนเตี้ยขณะขึ้นสู่ยอดเขา ได้ตวัดเตะก้อนหินข้างทางกลิ้งตกลงมาสกัดขัดขวางศัตรู ยืดระยะห่างทุกขณะ

เจ้าอาวาสเต็งกวง ตอนประมือกับอ้วงพู่เกาะ อวัยวะภายในรับบอบช้ำเล็กน้อย จึงอยู่ล้าหลังที่สุด ซังยี้พอเห็นเช่นนั้น รีบทะยานขึ้นสู่ยอดเขาปากร้องว่า

"ท่านเจ้าอาวาส..."

เจ้าอาวาสเต็งกวงเหลียวหน้ามา เห็นนางลมหายใจไม่ปะติดปะต่อ สีหน้าประหวั่นพรั่นพรึง จึงปลอบประโลมว่า

"ไม่ต้องกลัว มันไม่กล้าทำร้ายกงจื้อท่าน"

แต่หวนนึกถึงผู้วิเศษอ้วนเตี้ยดุร้ายปานนี้ กลับไม่กล้าระบุมั่น ยามนั้นกุมมือซังยี้ไว้ เร่งรุดขึ้นสู่ยอดเขา

รอจนทั้งสองขึ้นถึงบนยอดเขา เห็นสิบเจ็ดอรหันต์ห้อมล้อมอารามหลังหนึ่ง แสดงว่าผู้วิเศษอ้วนเตี้ยและอุ้ยเซี่ยวป้อย่อมอยู่ในอาราม ที่แท้เทือกเขาโง้วไท้ซัวมียอดเขาสูงทั้งสิ้นห้าลูก แต่ละลูกก่อสร้างวัดวาอารามหลังหนึ่ง ใช้ประกอบพิธีทางสงฆ์ ยอดเขาลูกนี้เป็นหนึ่งในห้า ขนานนามกิ้มซิ่วฮงอาราม

ประจำยอดเขาลูกนี้คืออารามโพวจี่ยี่

ซังยี้ส่งเสียงร้องว่า

"กงจื้อ..."

แต่ทว่าหามีซุ่มเสียงขานตอบไม่ จึงสะกิดเท้าพุ่งปราดเข้าไป

เจ้าอาวาสเต็งกวงเกรงนางจะถูกประทุษร้าย จึงทัดทานว่า

"อย่าได้เข้าไป"

พลางยื่นมือหมายฉุดรั้ง แต่ซังยี้ท่าร่างปราดเปรียว กลับตะปบถูกอากาศธาตุ

ซังยี้โถมตรงสู่โบสถ์พระประธาน เห็นผู้วิเศษอ้วนเตี้ยยืนหยัดอยู่ใต้ชายคาโบสถ์ มือซ้ายยังคร่ากุมอุ้ยเซี่ยวปัอไว้ ซังยี้ร้องว่า

"กงจื้อ หลวงจีนชั่วร้ายทำร้ายท่านหรือไม่?"

อุ้ยเซี่ยวปัอกล่าวว่า

"ท่านไม่ต้องร้อนรุ่ม มันไม่กล้าทำร้ายข้าพเจ้าหรอก"

ผู้วิเศษอ้วนเตี้ยกระชากเสียงว่า

"เราไฉนไม่กล้าทำร้ายเจ้า?"

อุ้ยเซี่ยวปัอกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ท่านหากกระทบกระทั่งข้าพเจ้าแม้สักขุมขนหนึ่ง สิบแปดอรหันต์แห่งเสียวลิ้มจะคร่ากุมท่านไป เปลี่ยนแปรจนกลับคืนสู่สภาพเดิม กลายเป็นทั้งอ้วนฉุทั้งต่ำเตี้ยดังเดิม"

ผู้วิเศษอ้วนเตี้ยหน้าแปรเปลี่ยนไป กล่าวเสียงสั่นระรัว

"กลับคืนสู่สภาพเดิม? เจ้า...เจ้าทราบได้อย่างไร?"

ซึ่งความจริงอุ้ยเซี่ยวปัอหาทราบเรื่องราวใด เพียงเห็นฝ่ายตรงข้ามร่างผอมสูง กลับขนานฉายาผู้วิเศษอ้วนเตี้ย จึงพร่ำกล่าวเหลวไหล มิคาดเปะปะถูกเป้ากลับจี้ถึงใจดำมัน

อุ้ยเซี่ยวปัอดูจากสีหน้าฝ่ายตรงข้าม รู้สึกแฝงแววประหวั่นพรั่นพรึง ดังนั้นกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าทราบดี"

"เฮอะ อาศัยสิบแปดอรหันต์ ยังไม่มีความสามารถปานนั้น"

อุ้ยเชี่ยวปัอรู้สึกฝ่ามือที่ทาบอยู่บนขม่อมของตน สั่นระริกเล็กน้อย แสดงว่าจิตใจแฝงความหวาดหวั่นพรั่นพรึง จึงกล่าว

"พวกมันไม่มีความสามารถ เง็กลิ้มเซี่ยงซือแห่งวัดเชิงเลี้ยงยี่กลับกระทำได้ สิบแปดอรหันต์เพียงสอบถามจะทราบเอง"

ผู้วิเศษอ้วนเตี้ยใจหายวาบ โพล่งว่า

"เง็กลิ้มเซี่ยงซืออยู่ในวัดเชิงเลี้ยงยี่?"

"ท่านหากไม่เชื่อ ก็ไปชมดูเอง"

ผู้วิเศษอ้วนเตี้ยร้องอย่างชุ่นเคือง

"เราไยต้องไปชมดู? มารดามันเถอะ เราไม่ไปเด็ดขาด"

"พระสูตรสี่สิบสองบทเล่มนี้ เป็นเง็กลิ้มเซี่ยงซือมอบต่อเรา ท่านไม่ไปพบพานมัน มันจะมาเสาะหาท่านเอง"

ผู้วิเศษอ้วนเตี้ยพลันบังเกิดโทสะประดัง ตวัดเท้าขวาเตะออก แว่วเสียงดังโครม เตะสิงโตหินที่เชิงบันไดปลิวกระเด็นไปปะทะกับผนังห้องจนสะเก็ดศิลาปลิวเวียนว่อน ร้องว่า

"เง็กลิ้มเซี่ยงซือหากขึ้นเขามาเรา เราจะบดขยี้เจ้าแหลกลาญดามือ"

อุ้ยเชี่ยวปัอลอบตรำตรวญในใจอย่างหวนโหย

'ตรานี้กลับกล่าวไม่ถูกต้อง มิทราบมันไฉนอาฆาตเง็กลิ้มเซี่ยงซือปานนี้?'

ตนเองไม่เข้าใจสาเหตุความนัย รู้สึกกล่าวกระไรล้วนพลาดผิด ยามกะทันหันกลับไม่กล้าเอ่ยมากความ

ผู้วิเศษอ้วนเตี้ยกวาดตามายังซังยี้ ถามว่า

"เจ้ารุดมาไยกัน หรือรำคาญในการมีชีวิตสืบไป?"

ซังยี้กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าร่วมเป็นร่วมตายกับกงจื้อ ท่านหากทำร้ายเขาแม้สักขุมขนหนึ่ง ข้าพเจ้าจะเสี่ยงชีวิตกับท่าน"

"เด็กน้อยมีอันใดดี ทารกหญิงเจ้ากลับบังเกิดจิตปฏิพัทธ์มันปานนี้?"

ซังยี้หน้าแดงวูบ ไม่สามารถตอบคำ กล่าวว่า

"กงจี้อเป็นคนดี ท่านเป็นคนชั่วร้าย"

ยามนั้น เบื้องนอกบังเกิดซุ่มเสียงสิบแปดอรหันต์ดังว่า

"โอมมณีตัสสะ ผู้วิเศษอ้วนเตี้ยโปรดปลดปล่อยประสกน้อยนี้ มอบคัมภีร์คืนแก่มัน"

ผู้วิเศษอ้วนเตี้ยสะท้านเฮือก หน้าแปรเปลี่ยนไป คลายมือจากการคร่ากุมอุ้ยเชี่ยวปัอ ยื่นมืออุดใบหูคล้ายกับกระแสเสียงสิบแปดอรหันต์ระคายหูยิ่ง จนมิคิดรับฟังอีก

ซังยี้พลันก้มกายลงโอบอุ้มอุ้ยเชี่ยวปัอขึ้น สาดพุ่งออกนอกศาลเจ้า ผู้วิเศษอ้วนเตี้ยยื่นมือขวาออกตะปบใส่กลางหลังนาง ซังยี้เบี่ยงกายหลบเลี่ยง แต่ผู้วิเศษอ้วนเตี้ยพลันพุ่งมือขวาตามติด ในที่สุดก็คร่ากุมซังยี้ไว้ ได้ยินสิบแปดอรหันต์พากันกล่าวว่า

"ผู้วิเศษอ้วนเตี้ย ท่านเป็นนักสู้ผู้กล้าเลื่องลือนามไฉนเดี่ยวเข็ญคุกคามชนชั้นผู้เยาว์?"

วาจาประดานี้ กล่าวอย่างสงบสำรวม แต่ยามกระทบโสตอุ้ยเชี่ยวปัอ รู้สึกทรวงอกอัดอั้นสุดบรรยาย

ผู้วิเศษอ้วนเตี้ยชู่คำรามว่า

"พวกท่านหากใช้วิชาอธรรมอีก เราจะสังหารเด็กน้อยนี้ ทำลายคัมภีร์ไป"

คราครั้งนี้ กลับมีประสิทธิภาพยิ่ง สิบแปดอรหันต์ล้วนสงบซุ่มเสียงลงมิกล้าใช้หลักวิชาไซจี้อย่อ (ราชสีห์คำราม) สยบฝ่ายตรงข้าม

ผู้วิเศษอ้วนเตี้ยประกบนิ้วจี้สกัดจุดอุ้ยเชี่ยวปัอและซังยี้อีกครา กวาดตาสำรวจมอง ครุ่นคิดหาหนทางรอด ทันใดเงาร่างสีเทาถลันวูบวาบ สิบแปดอรหันต์ล้วนโลดแล่นเข้ามารายล้อมผู้วิเศษอ้วนเตี้ยไว้

ผู้วิเศษอ้วนเตี้ยพลันยกเท้าขึ้นเหยียบลงบนศีรษะอุ้ยเชี่ยวปัอ แค่นหัวร่อดังเฮอะฮะเป็นความหมายว่า สิบแปดอรหันต์หากยื้อโหมเข้ามา จะใช้เท้าเหยียบศีรษะอุ้ยเชี่ยวปัอแหลกลาญก่อน

อุ้ยเชี่ยวปัอทั้งแตกตื่นทั้งเดือดดาล จนใจที่จุดเส้นถูกจี้สกัด ไม่

สามารถขยับเคลื่อนไหว ยามเมื่อถูกเหยียบศีรษะ หัวงสมองกลับสับสนอลวน ครุ่นคิดหาทางรอดไม่ได้ สภาพการณ์จึงยันกันไปในลักษณะนี้

อุ้ยเซี่ยวป๊อกลอกกลิ้งควงตาไปมา คิดเสาะหาวัตถุสะดุดตา เบนเบือนสายตาผู้วิเศษอ้วนเตี้ย ขอเพียงมันเสียสมาธิชั่ววูบ สิบแปดอรหันต์ก็มีโอกาสช่วยเหลือได้ พลันเห็นกลางลานตึกมีเต่าขนาดใหญ่หล่อหลอมจากศิลาตัวหนึ่ง บนหลังเต่าปักตั้งหลักศิลาก้อนหนึ่ง นอกจากนั้นไม่มีสิ่งอื่นใดอีก

อุ้ยเซี่ยวป๊อกล่าวว่า

"ผู้วิเศษอ้วนเตี้ย บิดาท่านเลื้อยคลานอยู่บนลานตึก บนหลังกดทับหลักศิลาหนักอึ้ง ท่านกลับไม่ช่วยเหลือมัน ช่างอกตัญญูนัก"

"บิดาเราเลื้อยคลานบนลานตึกใดกัน? ล้วนพร่ำกล่าวเหลวไหล"

ท่านกลับมิทราบว่าอุ้ยเซี่ยวป๊อด่าว่าเป็นลูกเต่า อุ้ยเซี่ยวป๊อกล่าวสืบต่อ

"พระสูตรสี่สิบสองบทมีทั้งสิ้นแปดเล่ม ท่านได้ไปเพียงเล่มหนึ่งจะมีประโยชน์ใด?"

ผู้วิเศษอ้วนเตี้ยถามอย่างร้อนรุ่ม

"คัมภีร์อีกเจ็ดเล่มอยู่ที่ใด?"

"ข้าพเจ้าย่อมทราบดี"

"อย่างนั้นรีบบอกมา หากไม่บ่งบอก เราจะเหยียบศีรษะเจ้าแหลกละเอียด"

อุ้ยเซี่ยวป๊อกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าความจริงไม่ทราบ เมื่อครู่เพิ่งทราบได้"

"เมื่อครู่เพิ่งทราบได้ หมายความกระไร?"

หลักศิลาบนหลังเต่าตัวนั้นสลักอักขระคดเคี้ยว ลักษณะคล้ายตัวลูกอ๊อด อุ้ยเซี่ยวป๊อย่อมไม่รู้จัก แต่แสร้งเป็นท่องอ่านอักขระ กล่าวอย่างแช่มช้า

"พระสูตรสี่สิบสองบทแบ่งเป็นแปดเล่ม เล่มที่หนึ่งซุกซ่อนอยู่ในวัดอะไรในมณฑลย่อหน้า อักษรหลายตัวเหล่านั้น ข้าพเจ้ากลับมิรู้จัก"

ผู้วิเศษอ้วนเตี้ยกวาดตามองตามสายตาอุ้ยเซี่ยวป๊อ เห็นฝ่ายตรงข้ามจ้องจับอยู่ที่หลักศิลากลางลานตึก จึงกล่าวอย่างสงสัยใจ

"หรือเจ้าทราบจากหลักศิลานี้?"

อุ้ยเชี่ยวปัอไม่แยแสสนใจ แสร้งเป็นเพ่งพินิจอักขระบนหลักศิลาอ่านว่า

"เล่มที่สองซุกซ่อนอยู่ในอารามนางชีอะไร ในมณฑลชัวไซ ผู้วิเศษอ้วนเตี้ยข้าพเจ้าไม่รู้จักหนังสือนั้นท่านเปรื่องปราดทั้งบุ๋นและบู๊ก็เข้าไปชมดูเองเถอะ"

ผู้วิเศษอ้วนเตี้ยเข้าใจว่าเป็นความจริง ก้มกายลงตะปบร่างอุ้ยเชี่ยวปัอขึ้นสาวเท้ามายังหน้าเต่ามหึมาตัวนั้น เพ่งพินิจโดยละเอียด อักขระที่สลักบนศิลา หากบอกว่าเป็นก้อยอักษร มันกลับไม่รู้จักแม้สักตัวเดียว แต่หากบอกว่ามิใช่อักษร ไฉนสลักอยู่บนหลักศิลา ได้ยินอุ้ยเชี่ยวปัอเอ่ยสืบต่อ

"เล่มที่สามอยู่ในภูเขาอะไร ที่มณฑลซื่ชวน เรากลับไม่รู้จักอีก"

ผู้วิเศษอ้วนเตี้ยถามโพล่งว่า

"เล่มที่สี่ซุกซ่อนอยู่ที่ใด?"

อุ้ยเชี่ยวปัอกลับกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าคันศีรษะยิ่งนัก"

"เจ้าว่าอะไร?"

"ในอารามนี้มีตัวหมัด กระโดดเข้ามาในผมเผ้าข้าพเจ้า ท่านก็จับออกมาให้ข้าพเจ้า ยามคันที่หนังศีรษะสายตามิอาจเห็นถนัดชัด"

ผู้วิเศษอ้วนเตี้ยปลดหมวกอุ้ยเชี่ยวปัอออก ยื่นนิ้วทั้งห้าเกาผมเผ้าอุ้ยเชี่ยวปัอหลายครา กล่าวว่า

"ดีขึ้นบ้างหรือไม่?"

อุ้ยเชี่ยวปัอร้องว่า

"ตัวหมัดนั้นกัดหนังศีรษะด้านซ้ายเรา ท่านกลับเกาด้านขวา ยิ่งเกายิ่งคัน"

ผู้วิเศษอ้วนเตี้ยจึงเปลี่ยนเป็นเกาศีรษะด้านซ้ายอุ้ยเชี่ยวปัออุ้ยเชี่ยวปัอร้องว่า

"โอย ตัวหมัดกระโดดลงมาบนต้นคอข้าพเจ้าแล้ว ท่านมองไม่เห็นหรือ?"

ผู้วิเศษอ้วนเตี้ยหาใช่คนโง่เขลา ทราบดีว่าอุ้ยเชี่ยวปัอจงใจก่อกวนเพียงแต่ดิดพึ่งพาฝ่ายตรงข้ามท่องอ่านอักขระบนหลักศิลา จึงตบฝ่ามือใส่กลางหลังอุ้ยเชี่ยวปัอคลายจุดที่จี้สกัดให้ วางฝ่ามือซ้ายลงบนหัวไหล่อุ้ยเชี่ยวปัอป้องกันมิให้หลบหนี กล่าวว่า

"เจ้าเกาเองเถอะ"

"หมัดของมารดามันร้ายกาจนัก ดงมิได้ดื่มโลหิตผู้คนสามปี ความจริงเรือนร่างอ้วนเตี้ย ตอนนี้กลับหิวโหยจนทั้งผอมทั้งสูง สร้างความลำบากแก่บิดาเสลอดเวลา"

พลางยกมือขึ้นสอดไปในคอเสื้อ เกาอยู่แกรกกราก

ผู้วิเศษอ้วนเตี้ยทราบว่าฝ่ายตรงข้ามวกอ้อมด่าตนเป็นตัวหมัด แต่แสร้งเป็นมิทราบเรื่องถามว่า

"คัมภีร์เล่มที่สี่อยู่ที่ใด?"

"คัมภีร์เล่มที่สี่ซุกซ่อนอยู่ในตึกตัก...ตักอะไรนั่นบนเสียวลิ้มยี่"

ผู้วิเศษอ้วนเตี้ยสะท้านใจวูบร้องโพล่งว่า

"ซุกซ่อนอยู่ในตึกตักม้อบนเสียวลิ้มยี่?"

อุ้ยเซี่ยวป้อเห็นท่านกริ่งเกรงต่อสิบแปดอรหันต์จึงจงใจกลั่นแกล้งก่อกวน คาดว่าต่อให้ท่านมีขวัญกล้าเทียมฟ้า ก็ไม่กล้าบุกตึกตักม้อแห่งเสียวลิ้มหมาย ขโมยคัมภีร์ จึงกล่าวว่า

"นี่เป็นคำ 'ม้อ' หรือ แม้แต่อักษรอ่านยากตัวนี้ท่านยังรู้จัก ไยต้องให้ข้าพเจ้าท่องอ่าน? ใช่แล้ว ที่แท้ท่านคิดทดสอบภูมิปัญญาข้าพเจ้า กล่าวไปน่าละอายยิ่ง ในอักษรแถวหนึ่ง กลับมีอยู่หลายตัวที่ไม่รู้จัก"

สายตายามชำเลืองแล เห็นผู้วิเศษอ้วนเตี้ยหน้าบัดเดี๋ยวเขียวคล้ำบัดเดี๋ยวแดงฉาน พอปรายตามายังสิบแปดอรหันต์ เห็นยังยืนตะลึงลาน จึงยื่นมือดึงมีดสั้นจากในรองเท้า ซุกซ่อนอยู่ในแขนเสื้อ

ผู้วิเศษอ้วนเตี้ยกล่าวอีกว่า

"เล่มที่ห้าซุกซ่อนอยู่ที่ใด?"

อุ้ยเซี่ยวป้อเคยได้ยินไช้เล่ากงบอกว่า สำนักเสียวลิ้มเป็นค่ายสำนักมาตรฐาน และระบุว่าอ้วงไท้โหวแอบอ้างแนววิชาสำนักบู๊ตึง ส่วนอ้วงไท้โหวบอกว่าไช้เล่ากงสังกัดสำนักคงทัง คาดว่าสำนักบู๊ตึง คงทังก็เป็นสำนักใหญ่เช่นกัน ดังนั้นบอกว่าพระสูตรสี่สิบสองบทเล่มที่ห้าและหกซุกซ่อนอยู่ในสำนักบู๊ตึงคงทัง เล่มที่เจ็ดกลับถูกคนของตำหนักตระกูลมกได้ไป สุดท้ายสรุปว่า

"เล่มที่แปดอยู่ในคฤหาสน์ของเจ้าพิชิตอะไรนั่น ในมณฑลฮุ่นหนำ"

หวนนึกถึงเจ้าพิชิตประจิมเกลี้ยกล่อมยอดฝีมือคับคั่ง ผู้วิเศษอ้วนเตี้ยหากกล้าบุกไปตอแยแส่หาเรื่องย่อมต้องพลาดพลั้งเสียที

ผู้วิเศษอ้วนเตี้ยพลันกล่าวว่า

"เจ้าบอกว่าคัมภีร์เล่มที่แปดอยู่ในคฤหาสน์เจ้าพิชิตประจิม?"

"ข้าพเจ้าไม่รู้จักอักษรตัวนี้ มิทราบเป็นเจ้าพิชิตประจิมหรือไม่"

ผู้วิเศษอ้วนเตี้ยพลันตวาดว่า

"เหลวไหล หลักศิลานี้อย่างน้อยต้องมีประวัติศาสตร์ยาวนานกว่าห้าร้อยปี โง้วซำกุ่ยมีอายุเท่าใด หลักศิลาเมื่อหลายร้อยปีก่อนกลับจารึกนามมัน!"

หลักศิลานี้มีสีสันดำคล้ำ ตะไคร่รกครึ้ม อักขระบางเส้นขีดบกพร่องขาดหาย มองปราดเดียวก็ทราบว่าเป็นโบราณวัตถุเมื่อหลายร้อยปีก่อน

อุ้ยเซี่ยวป้ออายุยังเยาว์ ไม่เข้าใจชี้งถึงสาเหตุนี้ กลับพลั้งปากพาดพิงถึงโง้วซำกุ่ย ต้องลอบร้องในใจ

'ผิดท่าแล้ว'

ขบคิดอย่างว่องไว จากนั้นทุ่มเถียงว่า

"ข้าพเจ้าบอกแล้วว่าไม่รู้จักอักษรตัวนี้ เป็นท่านบอกว่าคือเจ้าพิชิตประจิม มิแน่นักว่าครั้งกระโน้นมณฑลฮุ่นหนำมีเจ้าพิชิตแมว เจ้าพิชิตสุนัขท่านหนึ่ง อักษรเหล่านี้ยากเรียนรู้ ท่านแสร้งอ่านเป็นเจ้าพิชิตประจิมโง้วซำกุ่ยไยมิใช่ถูกไต้ซือในที่นี้หัวร่อจนฟันร่วงหมดปาก?"

วาจาประดานี้กลับมีเหตุผล ว่ากล่าวจนผู้วิเศษอ้วนเตี้ยหน้าแดงฉาน แต่หามีโทสะไม่ กล่าวว่า

"เราไม่รู้จักอักษรเหล่านี้แม้สักตัวเดียว ที่แท้มิใช่เจ้าพิชิตประจิม ถัดจากนั้นเขียนว่าอย่างไร?"

อุ้ยเซี่ยวป้อครุ่นคิดขึ้น

'หวาดเสียวนัก ทุ่มเถียงบ่ายเบี่ยงชั่วขณะค่อยกลบเกลื่อนผ่านไป กลับต้องกล่าววาจาน่าฟังสักหลายประโยคให้ท่านเบิกบานสำราญใจ ท่านเรียกขานเกาะอสรพิษเป็นเกาะเทพมังกร ทั้งรู้จักลิ้วเฉียบอันอ้วนฉุ คาดว่าคงสังกัด

นิกายเทพมังกร'

ดังนั้นเอียงหน้ามองชั่วขณะ จึงกล่าว

"ถัดไปคล้ายเป็นอายุขัยสูงล้ำอะไรฟ้า"

ผู้วิเศษอ้วนเตี้ยกล่าวอย่างตื่นเต้น

"เจ้าพินิจดูว่าอะไรฟ้ากัน?"

"คล้ายเป็นคำ 'เทียม' ใช่แล้ว เป็นคำอายุขัยสูงล้ำเทียมฟ้า"

"โอ ยังมีข้อความใดอีก?"

"อักษรเหล่านี้ประหลาดพิกลยากแยกแยะจริงๆ ใช่แล้ว นั่นเป็นคำประมุขนิกายแซ่อั้ง ยังมีคำเทพมังกร ท่านดู นั่นอ่านว่าปรีชาสามารถเลิศล้ำ!"

ผู้วิเศษอ้วนเตี้ยโห่ร้องออกมา กล่าวว่า

"หลักศิลาเมื่อพันปีก่อน ก็สลักว่าท่านประมุขนิกายแซ่อั้งมีอายุสูงล้ำเทียมฟ้าจริงๆ?"

"บนหลักศิลาจารึกว่า นี่เป็นหลักศิลาที่ถังไท้จงฮ่องเต้ทรงบัญชาเที้ยก่ากิม ฉิ่งเจ่กปัอ (ขุนนางสมัยถัง) ก่อตั้งขึ้น ระบุว่าสมัยถังมีแม่ทัพฉื่อหมงกงสามารถหยั่งพยากรณ์เหตการณ์ของพันปีให้หลัง คำนวณว่าพันปีให้หลัง รัช-สมัยเชิงมีประมุขนิกายแซ่อั้งท่านหนึ่ง ปกครองนิกายเทพมังกรด้วยปรีชาสามารถเลิศล้ำ อายุขัยสูงล้ำเทียมฟ้า"

อุ้ยเซี่ยวปัอได้ยินนักเล่านิทานในเมืองเอี้ยงจิวเล่าถึงเกร็ดประวัติศาสตร์สมัยถัง จนจดจำนามเที้ยก่ากิม ฉิ่งเจ่กปัอเป็นอย่างดี เพียงแต่ฉื่อหมงกงเป็นแม่ทัพในยุคสมัยปฐมกษัตริย์เต้ถัง หาได้หยั่งคำนวณเหตุการณ์ของพันปีให้หลังไม่ อุ้ยเซี่ยวปัอกลับประโคมโหมกล่าวคิดหลอกลวงผู้วิเศษอ้วนเตี้ยเบือนศีรษะ สิบแปดอรหันต์ก็สามารถช่วยเหลือตนไป สำหรับคำ 'ประมุขนิกายแซ่อั้งปรีชาสามารถเลิศล้ำ อายุขัยสูงล้ำเทียมฟ้า' กลับทราบจากชายชราแซ่เจียงและพวกในตึกตระกูลจึง

ผู้วิเศษอ้วนเตี้ยพอฟังถึงกับอ้าปากกว้าง ไม่สามารถหุบลง อุ้ยเซี่ยวปัอฉกฉวยโอกาสกล่าวว่า

"เบื้องหลังของหลักศิลานี้ มิทราบยังจารึกว่าอะไรอีก?"

ผู้วิเศษอ้วนเตี้ยผงกศีรษะเห็นพ้อง อ้อมปราดมาหลังหลักศิลา อุ้ยเซี่ยว-ป้อเห็นโอกาสยากเสาะหา จึงกระโดดปราดมาด้านหลัง

ผู้วิเศษอ้วนเตี้ยฉุกคิดว่าผิดท่าไป ยื่นมือตะปบคว้า หลวงจีนเสียวลิ้มที่สองฟากข้างพากันสะบัดฝ่ามือสกัดขัดขวาง ผู้วิเศษอ้วนเตี้ยอับจนปัญญา ได้แต่ต่อยหมัดออกด้านปะทะ อุ้ยเซี่ยวป้อกลับหมุนคว้างมาถึงด้านหลังสิบแปดอรหันต์

ในกลุ่มสิบแปดอรหันต์ ปรากฏหลวงจีนอีกสี่รูปหนุนเนื่องเข้าไปวิ่งวนเวียนอยู่รอบกายผู้วิเศษอ้วนเตี้ย ฝ่ามือสิบหกข้างกราดฟาดออกจากตำแหน่งแปดทิศ ผนึกเป็นขบวนค่ายกลค่ายหนึ่ง

ผู้วิเศษอ้วนเตี้ยก็ต้านรับอย่างเข้มแข็งรัดกุม หักหาญชั่วขณะกลับชำเลืองมองหลักศิลานั้น หลวงจีนเสียวลิ้มรูปหนึ่งจึงฉกฉวยโอกาสประทับฝ่ามือมา แว่วเสียงดังฉาด ผู้วิเศษอ้วนเตี้ยถูกฟาดใส่ฝ่ามือหนึ่ง พลันสะบัดควงสองแขนเป็นวง คุกคามหลวงจีนทั้งแปดรูปถดถอยไปสองก้าว จากนั้นตวาดว่า

"วันนี้ขุมกำลังเราน้อยนิดกว่า ยังคงมอบคัมภีร์เล่มนี้คืนแก่พวกท่านเถอะ"

จบคำ สอดมือไปในอกเสื้อล้วงห่อผ้าที่ห่อหุ้มพระสูตรสี่สิบสองบทออกมายื่นส่งให้ เจ้าอาวาสเต็งกวงโคจรลมปราณแผ่ซ่านไปทั่วสรรพางค์กาย จากนั้นยื่นมือขวาออก ค่อยๆ รับคัมภีร์มา

มิคาดผู้วิเศษอ้วนเตี้ยหามีปฏิกิริยาผิดปกติไม่ ยิ้มพลางกล่าวว่า

"เจ้าอาวาสเต็งกวง สิบแปดอรหันต์กลุ้มจู่โจมเราเพียงลำพัง ออกจะเสื่อมเสียหน้าไป"

เจ้าอาวาสเต็งกวงประนมมือกล่าวว่า

"อภัยที่ล่วงเกิน หลวงจีนเสียวลิ้มหากหักหาญเพียงลำพัง เกรงว่ามิใช่คู่มือของท่าน"

พลางโบกมือซ้ายวูบ เหล่าหลวงจีนล้วนล่าถอยห่างมา พิทักษ์คุ้มครองอุ้ยเซี่ยวป้อ

ผู้วิเศษอ้วนเตี้ยพลันกล่าวว่า

"ประสกแซ่อุ้ย เราคิดใคร่เชื้อเชิญท่านไปยังเกาะเทพมังกร พำนักเป็นอาคันตุกะสักหลายวัน"

อุ้ยเซี่ยวป้อใจหายวาบ โพล่งว่า

"อะไร ต้องการให้ข้าพเจ้าไปยังเกาะเทพมังกร?"

"ถูกแล้ว ท่านสามารถมอบคัมภีร์ให้เจ้าอาวาสเต็งกวงเก็บรักษา ตนเองเดินทางไปยังเกาะเทพมังกร นิกายเราจะให้การต้อนรับท่านอย่างสมเกียรติ หลังจากพบพานท่านประมุขนิกายแซ่อั้ง ย่อมต้องส่งท่านออกจากเกาะโดยปลอดภัย"

เห็นอุ้ยเซี่ยวป้อแบะปากเล็กน้อย แสดงว่าไม่ยินยอมเชื่อถือวาจา จึงเอ่ยสืบต่อ

"ท่านเจ้าอาวาสเต็งกวงโปรดเป็นสักขีพยาน ว่าผู้วิเศษอ้วนเตี้ยยึดถือวาจาเป็นสัจจะหรือไม่?"

เจ้าอาวาสเต็งกวงทราบมาว่าหลวงจีนไว้ผมรูปนี้ประพฤติลำพองผยอง แต่หามีความชั่วร้ายใหญ่หลวงใด สองผู้วิเศษสูงเตี้ยยึดมั่นวาจาเป็นสัจจะตลอดมา จึงกล่าว

"นั่นแน่นอน เพียงแต่ประสกแซ่อุ้ยมีเรื่องสำคัญผูกมัดตัว เกรงว่าไม่มีเวลาไปยังเกาะเทพมังกร"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

"ใช่แล้ว ข้าพเจ้าวุ่นวายยิ่ง ภายหน้าหากมีเวลาว่างค่อยไปยังเกาะเทพมังกร น้อมพบผู้วิเศษอ้วนเตี้ยและประมุขนิกายแซ่อั้งเถอะ"

ผู้วิเศษอ้วนเตี้ยรีบกล่าวว่า

"สมควรบอกเป็นท่านประมุขนิกายแซ่อั้ง และบริวารท่านผู้เฒ่าหลวงจีนไว้ผมอ้วนเตี้ย ประการแรก ในโลกไม่มีผู้ใดศักดิ์ศรีสูงล้ำกว่าท่านผู้เฒ่า หากเอ่ยอ้างนามบุคคลอื่นก่อน ค่อยกล่าวถึงท่านประมุขนิกายแซ่อั้ง นับเป็นการก้าวร้าวล่วงเกินอย่างมหันต์ ประการสอง ยามอยู่เบื้องหน้าท่านผู้เฒ่า ไม่อาจเอ่ยอ้างคำ 'ผู้วิเศษ' 'เทพยดา' อะไรนั่น ในโลกมีแต่ท่านประมุขนิกายแซ่อั้งปกครองทั่วยุทธจักร"

อุ้ยเชี่ยวป้อแลบลิ้นออกมา กล่าวว่า

"ประมุขนิกายแช่อั้งร้ายกาจปานนี้ ข้าพเจ้ายิ่งมิกล้าไปพบพาน"

"ท่านประมุขนิกายแช่อั้งเมตตาต่อทุกผู้คน เกื้อการุณย์ครอบคลุมยุทธจักร หากพบพานวีรบุรุษอันชาญฉลาดปราดเปรื่องเยี่ยงประสกน้อย ย่อมนิยมชมชอบยิ่ง การเดินทางสู่เกาะเทพมังกรของประสกน้อย อาจได้รับการถ่ายทอดกระบวนท่าจากท่านผู้เฒ่า รับรองสามารถพิชิตไปทั่วแผ่นดิน"

วาจาประดานี้กล่าวจากน้ำใสใจจริง ตอนแรกท่านไม่เห็นอุ้ยเชี่ยวป้ออยู่ในสายตา ยามนี้กลับเรียกหาเป็น 'ประสกน้อย' และ 'วีรบุรุษอันชาญฉลาดปราดเปรื่อง'

อุ้ยเชี่ยวป้อหวนนึกถึงคำบอกเล่าของนางกำนัลเทาอั้งเอ็ง ท่าทีของชายชราแช่เจียงและพวกในตึกปีศาจ รวมทั้งอ้วงไท้โหว ลิ้วเฉียบ กับบุรุษศีรษะล้านที่ปลอมเป็นนางกำนัลถึงกับบังเกิดความชิงชังรังเกียจนิกายเทพมังกร ยามเปรียบเทียบกัน บรรดาศิษย์นิกายเทพมังกรที่ตนรู้จักกลับเป็นผู้วิเศษอ้วนเตี้ย ยังแฝงธาตุแท้ของนักสู้อยู่หลายส่วน

เพียงแต่ท่านช่วงชิงดัมภีร์ คร่ากุมตนไปๆ มาๆ แต่แล้วพลันแปรเปลี่ยนท่าที เชื้อเชิญตนไปยังเกาะเทพมังกร ย่อมไม่มีกุศลเจตนา การที่ตอนนี้กล่าวเกรงอกเกรงใจ คงเกรงว่าสู้สิบแปดอรหันต์มิได้ ขอเพียงสิบแปดอรหันต์จากไป คงแสดงท่าทีดุร้ายอีก ดังนั้นกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไม่ไป"

สีหน้าผู้วิเศษอ้วนเตี้ยเปี่ยมแววผิดหวัง กวาดตามองสิบแปดอรหันต์เที่ยวหนึ่ง กล่าวว่า

"ประสกน้อย พลังฝีมือเราหากเปรียบกับสิบแปดอรหันต์ มิทราบเป็นอย่างไร?"

"ต่างมีปมเด่นของตัว"

ผู้วิเศษอ้วนเตี้ยกระชากเสียงว่า

"ต่างมีปมเด่นของตัวใดกัน? หากหักหาญกันตัวต่อตัว หรือพวกมันสามารถเอาชัยเรา?"

"หากต่อสู้กันตัวต่อตัว ท่านอาจได้ชัย หากอาศัยหนึ่งต้านทานสิบแปด ท่านต้องพ่ายแพ้แน่นอน"

ผู้วิเศษอ้วนเตี้ยยิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า

"สำหรับยอดฝีมือเช่นเรา ท่านเคยพบพานมาก่อนหรือไม่?"

"ย่อมเคยพบพานมา"

"เจ้าว่ามีผู้ใดพลังฝีมือสูงเยี่ยมกว่าเรา?"

อุ้ยเซี่ยวป้อความจริงกล่าวโป้ปด พอฟังกลับอึ้งไปวูบ พลังฝีมือซือแป้แม้สูงเยี่ยม แต่มิทราบทัดเทียมกับมันได้หรือไม่ แต่ยังกล่าวว่า

"ผู้ที่มีพลังฝีมือสูงเยี่ยมกว่าท่านมีมากมายยิ่ง หนึ่งคือประมุขสมาคมฟ้าดินตั้งกึงน้ำ ข้าพเจ้าเคยเห็นท่านผู้เฒ่าประมือกับผู้คนในนครหลวง สองมือคร่ากุมหลวงจีนไว้ผมสี่คน แต่ละคนหนักสองร้อยกว่าชั่ง ตั้งกึงน้ำเพียงสะกิดสองเท้าก็ทะยานข้ามกำแพงเมืองไป อาศัยท่านยังเป็นรองท่านผู้เฒ่ามากมายนัก"

ผู้วิเศษอ้วนเตี้ยได้ยินเกียรติภูมิฝ่ายตรงข้ามมา แต่ไม่ยอมเชื่อว่าฝ่ายตรงข้ามมีพลังฝีมือถึงระดับนั้น จึงแค่นเสียงดังเฮอะออกมา

อุ้ยเซี่ยวป้อเอ่ยสืบต่อ

"บุคคลที่สองคือเสียวไหนไน่ (นายหญิงอายุเยาว์) อันงามสะคราญแห่งดินแดนกังหนำ"

พลางปรายตามายังซังยี้ ซังยี้กลับโบกมือขวักไขว่เป็นความหมายอย่าได้เอ่ยถึงซาเสียวไน่ของนาง

อุ้ยเซี่ยวป้อยังคงกล่าวว่า

"เสียวไหนไน่นั้น เคยประมือกับมือกระบี่สำนักบู๊ตึงสามสิบหกรูป ใช้ขบวนค่ายกลใดห้อมล้อมนางไว้ ประกายกระบี่ผนึกแน่นหนา จนสายน้ำยังมิอาจสาดกระเซ็นเข้าไป เสียวไหนไน่นั้นมือซ้ายโอบอุ้มทารก มือขวาว่างเปล่าไร้อาวุธ..."

ผู้วิเศษอ้วนเตี้ยกล่าวอย่างสงสัยใจ

"นางใช้มือซ้ายโอบอุ้มทารก ประลองกระบี่กับสำนักบู๊ตึง?"

อุ้ยเชี่ยวป้อเพิ่มเติมว่า

"มีอันใดน่าแตกตื่น ในมือนางยังโอบอุ้มทารกฝาแฝดชายคู่หนึ่ง ปากกล่าวว่า 'ทารกอันเชื่องเชื่ออย่าได้ร่ำไห้ คอยชมการละเล่นของมารดา'

"ขณะว่ากล่าว ช่วงชิงกระบี่ในมือนักพรตทั้งสามสิบหกรูปมา จี้สกัดจุดใส่ฝ่ายตรงข้าม จนยืนเซื่องซึมตะลึงลาน โอบอุ้มทารกฝาแฝดไปดึงหนวดเคราเหล่านักพรต สร้างความเบิกบานสำราญใจแก่ทารกทั้งสองยิ่ง"

ผู้วิเศษอ้วนเตี้ยรับฟังจนเคลิบเคลิ้มงมงาย ทอดถอนใจกล่าวว่า

"คิดไม่ถึงในโลกกลับมียอดฝีมือสตรีเช่นนี้"

อุ้ยเชี่ยวป้อเห็นฝ่ายตรงข้ามถูกหลอกลวงจนคล้อยตาม ถึงกับภาคภูมิใจยิ่ง กล่าวว่า

"ขอบอกตามความสัตย์เสียวไหนไน่ท่านนี้เป็นมารดาบุญธรรมข้าพเจ้าเอง"

"โอ นางแซ่ใดกัน ในยุทธจักรมียอดฝีมือเยี่ยงนี้ เราไฉนไม่เคยได้ยินมา?"

"ยอดฝีมือในยุทธจักรยังมีมากมายยิ่ง อาทิภรรยาข้าพเจ้าผู้นี้ ท่านเห็นนางอ้อนแอ้นแน่งน้อย หยาดเยิ้มสะคราญ ไหนเลยมีลักษณะของผู้ฝึกปรือวิชาบู๊?"

ซังยี้รับฟังจนหน้าแดงฉาน ผู้วิเศษอ้วนเตี้ยหวนนึกถึงซังยี้อายุยังเยาว์กลับมีระดับฝีมือปานนี้ นับว่าไม่เคยพบพานมาก่อนจริงๆ จึงกล่าว

"นั่นก็มิผิด ประสกน้อยเมื่อไม่ยอมรุดสู่เกาะเทพมังกร ก็เชิญตามสะดวก"

"เชิญท่านก่อนเถอะ"

วาจานี้คล้ายเป็นการถ่อมตนให้เกียรติ แท้ที่จริงมุ่งหวังให้ผู้วิเศษอ้วนเตี้ยจากไปก่อน ท่านหากไปยังทิศตะวันออก ตนจะมุ่งสู่ตะวันตก ย่อมไม่เผชิญพบกันในระหว่างทาง

ผู้วิเศษอ้วนเตี้ยส่ายหน้ากล่าวว่า

"ประสกน้อยล่วงหน้าไปก่อน เราต้องคัดลอกอักขระบนหลักศิลานี้"

อุ้ยเชี่ยวป้อลอบหัวร่อในใจ หวนนึกถึงตนพร่ำกล่าวเหลวไหล กลับหลอกลวงฝ่ายตรงข้ามจนหลงเชื่อจริงๆ

ขึ้นเกาะอสรพิษ

ครั้นแล้วสิบแปดอรหันต์ อุ้ยเชี่ยวปัอและซังยี้ลงจากยอดเขา เจ้าอาวาสเต็งกวงส่งมอบพระสูตรสี่สิบสองบทคืนต่ออุ้ยเชี่ยวปัอ กล่าวว่า

"ประสกแซ่อุ้ยคิดหวนกลับนครหลวงกระมัง?"

"ถูกแล้ว"

"พวกเราได้รับมอบหมายจากเง็กลิ้มเชี่ยงซือ คุ้มครองส่งประสกหวนกลับนครหลวง"

อุ้ยเชี่ยวปัอยินดียิ่ง กล่าวว่า

"ประเสริฐแท้ แต่ทุกท่านหากร่วมทางกับข้าพเจ้า มิทราบมีผู้ใดอารักขาหลวงจีนเกี้ยชี?"

เต็งซิมได้ซือสอดคำขึ้น

"ประสกโปรดวางใจ เง็กลิ้มเชี่ยงซือวางแผนอย่างรัดกุมไว้แล้ว"

อุ้ยเชี่ยวปัอบังเกิดความนิยมเลื่อมใสเง็กลิ้มเชี่ยงซืออย่างจริงใจ ฝ่ายตรงข้ามนั่งพริ้มตาขัดสมาธิ ต่อให้ขุนเขาถล่มทลาย ก็ไม่แยแสสนใจ แต่ลอบตระเตรียมการณ์อย่างรอบคอบ

ในเมื่อมีสิบแปดองครักษ์คุ้มครอง ตลอดรายทางย่อมปราศจากเภทภัย ภยันตรายใด มิเพียงไม่พบพานผู้วิเศษอ้วนเตี้ยทั้งปราศจากชนชาวบู๊ลิ้มกรายใกล้

วันนี้บรรลุถึงนอกเมืองนครหลวง สิบแปดอรหันต์กล่าวคำอำลาอุ้ยเชี่ยว

ป้อ เต็งซิมได้ซือกล่าวว่า "ประสก เมื่อบรรลุถึงนครหลวงโดยปลอดภัย อาตมาและพวกก็ขออำลา"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

"ได้ซือทุกท่านคุ้มครองส่งถึงที่นี้ เป็นที่ตื้นตันของข้าพเจ้านัก โปรดรับการกราบกรานจากข้าพเจ้าด้วย"

พลางคิดคุกเข่าลง เต็งซิมได้ซือรีบประคับประคองไว้ กล่าวว่า

"ตลอดรายทาง ประสกต้อนรับเป็นอย่างดี พวกเราเท่ากับขึ้นเหนือมาท่องเที่ยวต่างหาก"

ที่แท้อุ้ยเซี่ยวป้อพกเงินทองมากมายมหาศาล พอลงจากโง้วไท้ซัวก็ว่าจ้างรถสิบเก้าคัน ตนกับซังยี้โดยสารคันหนึ่ง สิบแปดอรหันต์โดยสารรูปละหนึ่งคัน ทั้งสั่งอูโป๊ยควบม้าไปรอคอยที่เบื้องหน้า จับจองโรงเตี๊ยมจัดเตรียมอาหารเจก่อน พอบรรลุถึงที่ใดก็หว่านเงินทองออก เหล่าผู้รับใช้จึงต้อนรับขับสู้สิบแปดอรหันต์เป็นอย่างดี

อุ้ยเซี่ยวป้อมีนิสัยคึกคะนองยียวน ถ้อยคารมกลอกกลิ้งตลอดมา แต่มีคุณความดีประการหนึ่ง คือชมชอบคบหาสหาย ทอดไมตรีให้อย่างจริงใจ ตลอดรายทางสนทนากับสิบแปดอรหันต์อย่างถูกคอ ยามนี้พอต้องแยกจากสีหน้าจึงอาลัยอาวรณ์

เต็งซิมได้ซือกล่าวว่า

"โอมมณีตัสสะ ประสกน้อยไยต้องลำบากยากใจไป? ภายหน้าหากมีเวลาว่างขอเชิญไปยังวัดเสียวลิ้มยี่สักคราๆ"

"ข้าพเจ้าต้องรุดไปแน่นอน"

เต็งซิมได้ซือกล่าวเสียงทึมหนัก

"สำหรับวันนี้ อภัยที่อาตมาขอระบุบอกตรงๆ ประสกน้อยคล้ายถูกพิษพิสดารใดแทรกซึม อาตมาเคยลอบคลี่คลายสลาย แต่ปราศจากผล มิทราบเป็นเพราะเหตุใด"

อุ้ยเซี่ยวป้อนับแต่ถูกไฮ้เล่ากงแพร่พิษในน้ำแกงจืด บริเวณท้องน้อยมักเจ็บแปลบปลาบ อาการเจ็บปวดนี้ยิ่งมายิ่งรุนแรง เพียงแต่สะกดกลั้นกลืนชั่ว

ขณะก็เสื่อมสูญสลาย ภายหลังถูกอ้วงไท้โหวประทับฝ่ามือทำร้าย อาการบาดเจ็บบอบช้ำยิ่งหนักหนาสาหัส เพียงแต่ตนหนึ่งนั้นอายุยังเยาว์ มิรู้จักหนักเบา สองนิสัยคึกคะนอง ไม่นำพาปรารมภ์ทุกเรื่องราว ยามนี้พอฟัง ถึงกับบังเกิดความสลดหดหู่ใจ กล่าวเสียงสั่นเครือ

"เป็นคนชั่วร้ายสองคนทำร้ายข้าพเจ้า คนหนึ่งแพร่พิษ อีกคนหนึ่งกระแทกทำร้าย"

เต็งซิมไต้ซือเงียบงันชั่วขณะจึงกล่าว

"อาการของประสกน้อยหากเลวร้ายลง ไม่สามารถรักษา ก็เร่งรุดสู่วัดเสียวลิ้มยี่ อาตมาจะหาหนทางช่วยเหลืออย่างสุดความสามารถ"

อุ้ยเชี่ยวป้อยินดียิ่ง รีบคุกเข่าลง เต็งซิมไต้ซือประคับประคองให้ลุกขึ้น ชักชวนสิบเจ็ดอรหันต์อำลาจากไป ซังยี้ฟังจากคำตอบโต้ของทั้งสองฝ่าย สร้างความร้อนรุ่มใจยิ่ง รีบกล่าวว่า

"กงจื้อ ท่านถูกพิษแทรกซึม รับบาดเจ็บบอบช้ำ มิทราบเจ็บปวดรวดร้าวหรือไม่?"

มิรอให้อุ้ยเชี่ยวป้อตอบวาจา น้ำตาไหลรินพร่างพรู อุ้ยเชี่ยวป้อหัวร่อพลางกล่าวว่า

"เอ๊ะ ท่านไฉนกลับร่ำไห้?ข้าพเจ้าไม่เจ็บปวดรวดร้าวแม้แต่น้อย"

พลางยกแขนเสื้อเช็ดคราบน้ำตาให้กับนาง ซังยี้หน้าแดงวูบ กล่าวเสียงแผ่วเบา

"กงจื้อ อีกหลายวันให้หลังพวกเราก็รุดสู่เสียวลิ้มยี่ ขอให้หลวงจีนใหญ่รักษาอาการบาดเจ็บแก่ท่าน"

"ตกลง หลวงจีนน้อยเต็งทงสนิทสนมกับข้าพเจ้าที่สุด ข้าพเจ้าความจริงก็ตั้งใจว่าจะรุดไปเยี่ยมเยือนท่าน"

ในสิบแปดอรหันต์ ผู้ที่อายุเยาว์วัยที่สุดเป็นหลวงจีนเต็งทง เพียงยี่สิบสี่ปี แต่มีภูมิปฏิภาณฉลาดปราดเปรื่อง พากเพียรฝึกปรือฝีมือ กลับสามารถจัดอยู่ในสิบแปดอรหันต์ มีความสัมพันธ์กับอุ้ยเชี่ยวป้อที่สุด

ขบวนผู้คนเข้าสู่นครหลวง ซังยี้พอเห็นสภาพอันเจริญรุ่งเรืองภายในเมือง

ถึงกับปากอ้าตาค้าง อุ้ยเชี่ยวป้อก็นวะพำนักในโรงเตี๊ยมหยูกุยอันใหญ่โต สำหรับให้ชังยี้พักผ่อน พรุ่งนี้จะเข้าเฝ้าคังฮีฮ่องเต้ กราบทูลเหตุการณ์ทั้งมวล

ค่ำคืนนั้น ให้ชังยี้ออกไปท่องเที่ยว ปิดประตูลงกลอน ล้วงห่อผ้าที่ห่อหุ้มพระสูตรสี่สิบสองบทจากอกเสื้อบรรจุลงในกล่องไม้ใบหนึ่งซึ่งซื้อหามาเมื่อยามเช้า โรยปูนขาวอยู่รอบห่อผ้าป้องกันการเปียกชื้น จากนั้นเคลื่อนโต๊ะห่างจากผนัง ล้วงมีดสั้นประกายคำออกกรีดลงบนผนัง

มีดสั้นเล่มนี้ฟันหยกดุจฟันหยวก จึงกรีดทะลวงก้อนอิฐบนผนังได้อย่างง่ายดาย ตัดเป็นช่องสี่เหลี่ยมแห่งหนึ่ง ซุกซ่อนกล่องไม้อยู่หลังผนัง ปิดก้อนอิฐลง เทน้ำละลายปูนขาวฉาบลงบนร่องอิฐ ช่องเจาะนี้อยู่ใต้โต๊ะ รอจนปูนขาวแห้งสนิท หากมิใช่จงใจเสาะหา ย่อมไม่ถูกคนภายนอกพบเห็นโดยง่ายดาย

อุ้ยเชี่ยวป้อผลักโต๊ะคืนสู่สภาพเดิม ระบายลมหายใจยาวๆ หวนนึกถึงตนรวบรวมพระสูตรสี่สิบสองบทได้เจ็ดเล่ม ขอเพียงเสาะพบเล่มสุดท้าย ก็สามารถสืบสาวถึงที่ซ่อนขุมทรัพย์ของชาวแมนจู ซึ่งประเมินค่ามิได้ เพียงแต่คราครั้งนี้ตนมิได้ถวายพระสูตรสี่สิบสองบทต่อคังฮีฮ่องเต้ ต้องลอบไม่สบายใจ แต่แล้วคำนึงขึ้น

'หากมิใช่เราปั้นเรื่องโป้ปด หลอกลวงผู้วิเศษอ้วนเตี้ยจนหลงเชื่อ พระสูตรสี่สิบสองบทเล่มนี้ย่อมตกเป็นของท่าน นี่นับว่าเราดำเนินอุบายช่วงชิงคืนมาต่างหาก'

พอได้คิด รู้สึกชอบด้วยเหตุผล ถอดกลอนเปิดประตูออก พลันรู้สึกเจ็บแปลบปลาบที่ท้องน้อยคล้ายถูกคมมีดกรีดเชือดเฉือน อย่าว่าแต่ไม่สามารถระบายลมหายใจ แม้แต่คำ 'เต่าชรา นางอำมหิต' ก็มิอาจค่าจากปาก นี่นับเป็นอาการครั้งนี้หนักหนาสาหัสกว่าเดิม เพียงแต่อุ้ยเชี่ยวป้อยังไม่รู้สำนึก ย่อกายลงสะกดกลั้นกลืนชั่วขณะ ค่อยทุเลาลง

วันรุ่งขึ้น สั่งอูโป๊ยไปว่าจ้างรถ คิดนำพาชังยี้ไปรับประทานอาหารเช้าอันโอชะ ให้เอียเท้าน้อยนี้เปิดหูเปิดตา จากนั้นซื้อหาอาภรณ์ขันที ไม่เช่นนั้นก็สวมใส่ชุดราชองครักษ์ สั่งทำแพรเหลืองคลุมกาย จากนั้นส่ายอาดๆ เข้าวังให้เหล่าราชองครักษ์และขันทีปากอ้าตาค้าง ขบคิดถึงตอนนี้รู้สึกสนุกสนานยิ่ง

'ในเมื่อฮ่องเต้ทรงมีพระราชโองการแต่งตั้งเราเป็นรองผู้ดูแลราชองครักษ์ยังจะสวมใส่ชุดขันทีไปไย พานสวมชุดราชองครักษ์คลุมแพรเหลืองเข้าวัง'

ครั้นเมื่อรถลามาถึง ก็ชวนซังยี้ขึ้นรถ กล่าวเป็นสำเนียงชาวนครหลวงว่า

"พวกเราจะไปรับประทานหมี่ทอดกรอบ เนื้อแพะที่ร้านข่วยแชก้วงก่อน"

สารถีประจำรถน้อมกายรับคำ อูโปยก็นั่งลงที่ข้างกายสารถี กล่าวว่า

"ในนครหลวง แม้แต่ม้าลายังผิดแผกจากที่อื่น มณฑลชัวไซเราหามีลาดำตาโตเยี่ยงนี้แม้สักตัวเดียว"

รถลานั้นควบขับชั่วขณะพลันบ่ายโฉมออกจากประตูเมืองอุ้ยเซี่ยวป้อร้องว่า

"นี่ ให้ไปยังร้านข่วยแชก้วง ไฉนออกจากประตูเมืองมา?"

สารถีนั้นกล่าวว่า

"ลาเทียมรถตัวนี้มีนิสัยประการหนึ่ง พอมาถึงประตูเมือง ต้องออกนอกเมืองไปเตร็ดเตร่รอบหนึ่งก่อน"

อุ้ยเซี่ยวป้อและซังยี้ล้วนหัวร่อออกมา อูโปยกล่าวว่า

"ในนครหลวงแม้แต่ลาก็วางก้ามด้วย"

แต่ทว่ารถลาพอออกจากประตูเมือง ก็บ่ายโฉมขึ้นเหนือไปลี้เศษยังไม่ยอมกลับรถ อุ้ยเซี่ยวป้อฉุกคิดว่าผิดท่าไป ตวาดว่า

"สารถี เจ้ากำลังก่อกวนอันใด รีบกลับไป"

สารถีนั้นรับคำ ร้องดังๆ ว่า

"เจ้าเชื่องเชื่อ หันหัวกลับ"

พลางหวดแส้อย่างวุ่นวาย ลาเทียมรถกลับยิ่งห้อตะบึงรวดเร็วกว่าเดิม แว่วเสียงฝีเท้าม้าดังระรัว ม้าสองตัวพุ่งทะยานมาจากด้านข้าง เทียบเคียงขนานกับรถลา ผู้ขับขี่บนหลังม้าล้วนเป็นชายฉกรรจ์ร่างบึกบึน

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวเบาๆ

"ลงมือ!"

ซังยี้โน้มร่างไปเบื้องหน้า จี้สกัดตรรชนีใส่หว่างเอวสารถีดุจสายฟ้า สารถีนั้นส่ายร่างโงนเงนร่วงหล่นลงจากอานรถ ถูกชายฉกรรจ์บนหลังม้าข้างเคียงรับไว้

จากนั้นลอยตัวขึ้น ละลิ่วลงบนที่นั่งคนขับ

ซังยี้ประกบนิ้วพุ่งตรรชนีไปอีกครา แต่ชายฉกรรจ์นี้กลับมีพลังฝีมือไม่ต่ำทราม พลิกกายกลับมาตะปบคว้าข้อมือของนาง ซังยี้พลิกข้อมือวูบ ตบใส่ใบหน้าฝ่ายตรงข้าม ชายฉกรรจ์นั้นทะลวงมือซ้ายออกกันสภาวะฝ่ามือของนางไว้ จากนั้นตะกุยมือขวาลงยังหัวไหล่ซังยี้

ทั้งสองล้วนยึดหลักความรวดเร็วสยบความว่องไว ชั่วพริบตาหักหาญกันแปดเก้ากระบวนท่า รถลายังคงห้อตะบึงสืบไป ชายฉกรรจ์บนหลังม้าอีกคนหนึ่งร้องว่า

"นี่หมายความกระไร?"

มิทันขาดคำ ซังยี้พลันสะบัดมือผุดผ่องออกประทับใส่ทรวงอกคู่ต่อสู้ ในเสียงดังโครม ชายฉกรรจ์นั้นถูกกระแทกกระเด็นไป

ชายฉกรรจ์อีกผู้หนึ่งรั้งแส้ม้าหวดกระหน่ำมา ซังยี้ยื่นมือปราดออกคว้าจับปลายแส้ไว้ พร้อมกับพันอยู่รอบอานรถ ลาเทียมรถยามห้อตะบึง จึงฉุดลากชายฉกรรจ์นั้นร่วงหล่นจากหลังม้ามา

ซังยี้ยึดจับบังเหียนลาหมายหยุดรถ แต่นางไม่รู้จักวิชาควบขับ จึงไม่ประสบผล อุ้ยเชี่ยวป้อพลันกระโดดปราดมายังอานรถ รับบังเหียนลอกเลียนสำเนียงสารถี ร้องว่า

"เจ้าเชื่องเชื่อ หันหัวกลับ"

พร้อมกับคลายมือซ้าย มือขวากระชับบังเหียนแน่นเข้าเฉกเช่นกับวิธีการบังคับอาชา ลาเทียมรถพลันหันหัวกลับมา ไหนเลยมีท่าทีพยศดื้อรั้น?

พลันแว่วเสียงฝีเท้าม้าดังระรัว ม้าเร็วสิบกว่าตัวควบขับติดตามมาห้อมล้อมรถลาไว้ ผู้ขับขี่บนหลังม้าล้วนเป็นชายฉกรรจ์ กระชับอาวุธครบครัน อุ้ยเชียวป้อกล่าวว่า

"ยามกลางวันแสกๆ คิดปล้นชิงหรือ?"

ชายฉกรรจ์ผู้หนึ่งกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"พวกเราเป็นเทวทูต รับคำสั่งจากนายเหนือมาเชื้อเชิญอุ้ยกงจื้อไปดื่มสุรา"

อุ้ยเชี่ยวป้องงงันวูบ กล่าวว่า

"นายเหนือท่านเป็นใคร?"

"ย่อมเป็นสหายของกงจี้อ ท่านพอพบพานก็ทราบเอง"

อุ้ยเชี่ยวป้อเห็นท่าทีฝ่ายตรงข้ามประหลาดพิสดารจึงกล่าว

"หากไม่ระบุนามผู้เชิญ นับเป็นการเชื้อเชิญที่แฝงอกุศลจิต ข้าพเจ้ามิขอรุดไป หลีกทางเถอะ"

ชายฉกรรจ์นั้นหัวร่อออกมา พลันรั้งดาบชี้นฟันลง ห่าโลหิตพลันสาดกระจาย ศีรษะลาถูกฟันขาดสะบั้น ซากศพลาล้มลง รถโดยสารถลันล้มตามลง อุ้ยเชี่ยวป้อและซังยี้พากันละล่ำลงสู่พื้น กลุ่มชายฉกรรจ์ก็ลงจากหลังม้ากวัดแกว่งดาบธือโหมเข้ามา

ซังยี้มีท่าร่างคล่องแคล่วปราดเปรียว ประกบนิ้วจี้วูบวาบ ชั่วพริบตาก็สยบชายฉกรรจ์เจ็ดแปดคนล้มลง ที่หลงเหลือห้าหกคนชะงักงันวูบ พลันแว่วเสียงล้อรถบดกับพื้นรถคันหนึ่งควบขับมา ภายในรถบังเกิดซุ่มเสียงสตรีหนึ่งดังว่า

"เป็นคนกันเอง รีบหยุดมือ"

อุ้ยเชี่ยวป้อพอฟัง ถึงกับเบิกบานสำราญใจร้องว่า

"ภรรยาเรามาแล้ว!"

ซังยี้และเหล่าชายฉกรรจ์ล้วนหยุดมือ สีหน้าซังยี้เปี่ยมแววตื่นเต้นสงสัย คิดไม่ถึงว่ากงจี้อของนางมีภรรยาแล้ว ยุคสมัยนั้น บุรุษสตรีแต่งงานตั้งแต่อายุเยาว์ บุรุษเพศอายุสิบห้าสิบหกก็มีภรรยา มีอยู่มากหลาย เพียงแต่อุ้ยเชี่ยวป้อไม่เคยบ่งบอกต่อนางว่ามีภรรยามาก่อน

ชั่วพริบตา รถโดยสารแล่นถึงเบื้องหน้า ภายในรถปรากฏรุณีสาวนางหนึ่งทะยานออกมา เห็นเป็นปิงอี่ซึ่งเคยรับปากแต่งงานกับอุ้ยเชี่ยวป้อจริงๆ

อุ้ยเชี่ยวป้อสะอึกเข้าหากุมมือของนางไว้ กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"เจ้เจ๊ (พี่สาว) อันประเสริฐ ข้าพเจ้าคิดถึงท่านแทบตาย วันเวลาที่ผ่านมาท่านอยู่ที่ใด?"

ปิงอี่ยิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า

"รอสักครู่ค่อยว่ากล่าวกัน เพียงแต่พวกท่านไฉนต่อยตีกัน?"

เห็นบนพื้นดินนอนฟุบด้วยผู้คน โลหิตลาแปดเปื้อนเนืองนอง ต้องลอบพิศวงสงสัยเล็กน้อย

ชายฉกรรจ์ผู้หนึ่งน้อมกาย กล่าวว่า

"ปิงโกวเนี้ย พวกเรามาเชื้อเชิญอุ้ยกงจื้อไปดื่มสุรา เพียงแต่ก้าวร้าวล่วงเกินไปบ้าง ยังคงให้โกวเนี้ยเชื้อเชิญเองเถอะ"

ปิงอี่กวาดตามายังอุ้ยเชี่ยวปัอ กล่าวว่า

"คนเหล่านี้ล้วนถูกท่านสยบไว้ พลังฝีมือของท่านกลับรุดหน้านัก"

"แม้รุดหน้าก็ไม่ล้ำหน้ารวดเร็วปานนี้ เป็นฝีมือของซังยี้โกวเนี้ยต่างหาก"

ปิงอี่กวาดตามายังซังยี้ เห็นนางมีอายุเพียงสิบสี่สิบห้าปี ท่าทีขวยเขินเอียงอาย แทบมิเชื่อว่านางกลับมีพลังฝีมือสูงเยี่ยมปานนี้ ดังนั้นถามว่า

"ม่วยม่วย (น้องสาว) แซ่ใด?"

ตอนที่นางอยู่ในตึกปีศาจ หาได้เผชิญหน้าซังยี้ ดังนั้นทั้งสองจึงไม่รู้จัก ซังยี้พลันย่อกายลงกราบกราน กล่าวว่า

"บ่าวซังยี้ขอน้อมพบเสียวฮูหยิน (ภรรยานายเล็ก)!"

อุ้ยเชี่ยวปัอหัวร่อฮาๆ ออกมา ปิงอี่กลับอับอายจนหน้าแดงฉาน ถลันหลบเลี่ยง กล่าวว่า

"ท่าน...ท่านเรียกหาข้าพเจ้าว่าอะไร? ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้าหาใช่ไม่"

ซังยี้ยืดกายขึ้น กล่าวว่า

"กงจื้อบอกว่าท่านเป็นฮูหยินของเขา บ่าวปรนนิบัติกงจื้อ ย่อมต้องเรียกหาท่านเป็นเสียวฮูหยิน"

ปิงอี่ค้อนควักใส่อุ้ยเชี่ยวปัอ กล่าวว่า

"คนผู้นี้ชมชอบกล่าวเหลวไหล อย่าได้เชื่อถือเขา ข้าพเจ้าคือปิงโกวเนี้ย"

ซังยี้ยิ้มเล็กน้อย กวาดตามายังอุ้ยเชี่ยวปัอ เห็นฝ่ายตรงข้ามเปี่ยมแวว กระหยิ่มยิ้มย่อง สีหน้านางพลันแดงฉานสดใสขึ้นมา หวนนึกถึงตอนอยู่ที่โง้วไท้ซัว อุ้ยเชี่ยวปัอบอกต่อผู้วิเศษอ้วนเตี้ยว่า นางเป็นภรรยาเขา ที่แท้อุ้ยเชี่ยวปัอชมชอบเรียกหาดรุณีอายุเยาว์เป็นภรรยา ได้ยินอุ้ยเชี่ยวปัอกล่าวว่า

"ภรรยาน้อย (มกเกี่ยมพิ้ง) ของข้าพเจ้าเล่า?"

ปิงอี่ค้อนควักอีกครา กล่าวว่า

"แยกจากกันเนิ่นนานปานนี้ พอพบหน้ายังไม่ยอมกล่าวเป็นจริงเป็นจัง"

จากนั้น ชังยี้ตบคลายจุดให้กับเหล่าชายฉกรรจ์ อุ้ยเชี่ยวป้อกล่าวว่า

"หากทราบว่าท่านเชื้อเชิญข้าพเจ้าไปดื่มสุรา ย่อมต้องติดปีโบยบินไปโดยไม่รีรอแม้ชั่วครู่ชั่วยาม"

"เฮอะ ท่านลืมเลือนข้าพเจ้าแต่แรก ย่อมคิดไม่ถึงว่าข้าพเจ้าจะเชื้อเชิญท่านไป"

อุ้ยเชี่ยวป้อจิตใจวาบหวามดื่มด่ำ กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไหนเลยลืมเลือนท่านได้? อย่าว่าแต่ดื่มสุรา ท่านแม้เชื้อเชิญเราไปดื่มปัสสาวะม้าหรือยาพิษ ข้าพเจ้าก็ไม่อิดเอื้อนบ่ายเบี่ยง"

"อย่าได้กล่าวไพเราะหูปานนี้ หากข้าพเจ้าเชื้อเชิญท่านไปดื่มยาพิษที่สุดหล้าฟ้าเขียวเล่า?"

อุ้ยเชี่ยวป้อเห็นนางครึ่งยิ้มครึ่งบึ้ง ภายใต้อรุโณทัยสาดส่อง ยิ่งเปล่งปลั่งสะคราญ ถึงกับอบอุ่นใจเหลือประมาณ กล่าวว่า

"อย่าว่าแต่สุดหล้าฟ้าเขียวต่อให้ขึ้นสู่ภูเขากระบี่กระโดดลงในกระทะน้ำมันข้าพเจ้าก็ต้องรุดไป"

ปิงอี่ให้ชังยี้นั่งรถของนาง สั่งคนจูงม้าตัวหนึ่งให้กับอุ้ยเชี่ยวป้อ นางเองควบขับม้าเคียงบ่าเคียงไหล่กับอุ้ยเชี่ยวป้อ มุ่งสู่ทิศตะวันออก เหล่าชายฉกรรจ์ล้วนตามติดอยู่ด้านหลัง ระหว่างทางปิงอี่กล่าวว่า

"ท่านยอดเยี่ยมจริงๆ มิทราบเล่นลวดลายใดได้หญิงรับใช้ผู้นี้มา?"

อ้ยเชี่ยวป้อกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ไหนเลยมีลวดลายใด นางยินยอมติดตามรับใช้ข้าพเจ้าต่างหาก"

ปิงอี่แย้มยิ้มออกมา ทราบว่าอุ้ยเชี่ยวป้อแม้อายุยังเยาว์ แต่ลวดลายแพรวพราย พกเงินทองมากมายมหาศาล คงใช้เงินทองซื้อหญิงรับใช้นางหนึ่ง แต่นางไฉนมีพลังฝีมือติดตัว กลับยากเข้าใจได้

ครั้นแล้วอุ้ยเชี่ยวป้อสอบถามถึงร่องรอยมกเกี่ยมพิ้ง ฉื่อเทียนชวง

และพวก กล่าวว่า

"ตอนอยู่ในตึกปีศาจ ท่านถูกคนของนิกายเทพมังกรคร่ากุมไว้ ภายหลังดิ้นหลุดจากห้วงอันตรายอย่างไร? เป็นชาเสียวไน่แห่งตระกูลจึงยื่นมือช่วยเหลือพวกท่านหรือ?"

"ผู้ใดเป็นชาเสียวไน่ตระกูลจึง?"

"นางเป็นเจ้าของตึกปีศาจนั้น"

ปิงอี่ส่ายหน้า กล่าวว่า

"พวกเราไม่เคยพบพานเจ้าของตึกมาก่อน นิกายเทพมังกรเพียงคิดสืบเสาะหาท่าน ชายชราแซ่เจียงพอหาท่านไม่พบ ก็ปลดปล่อยพวกเราไป กุ่งจู้ (หลานสาวแม่ทัพ) ผู้อาวุโสแซ่ฉีออยู่ที่เบื้องหน้า อีกไม่นานจะพบพาน"

เบือนหน้ามากล่าวสืบต่อ

"จิตใจท่านหมกมุ่นนึกถึงแต่มกกุ่งจู้ เพิ่งประสบพบหน้า ก็สอบถามเจ็ดแปดครั้งแล้ว"

อุ้ยเชี่ยวป้อร้องว่า

"ปรักปรำแท้ๆ ไหนเลยเคยสอบถามถึงเจ็ดแปดครั้ง ข้าพเจ้าหากพบพานนางก่อน มิได้ประสบพบพานท่านตอนนี้คงสอบถามถึงเจ็ดแปดสิบครั้งแล้ว"

"ต่อให้ท่านมีถึงสิบปาก ก็ไม่อาจสอบถามถึงเจ็ดแปดสิบครั้งในอึดใจเดียว เพียงแต่ท่านแม้มีปากเดียว ยังร้ายกาจกว่าบุคคลอื่นถึงสิบปาก"

ขณะสัพยอกหยอกล้อ เดินทางได้สิบกว่าลี้ อุ้ยเชี่ยวป้อพลันถามว่า

"ใกล้ถึงแล้วกระมัง?"

ปิงอี่กล่าวอย่างมิพอใจ

"ยังห่างอีกไกลโข หากทราบว่าท่านคำนึงถึงมกกุ่งจู้ปานนี้ สมควรให้นางมารับท่านจะประเสริฐกว่า"

อุ้ยเชี่ยวป้อแลบลิ้นออกมา กล่าวว่า

"นับแต่นี้ข้าพเจ้าจะไม่เอ่ยอ้างถึงนางก็แล้วกัน"

"ท่านปากมิสอบถามถึง ในใจกลับร้อนรุ่มกระวนกระวาย ยิ่งชวนให้ผู้อื่นขุ่นแค้นคลั่งใจ"

ฟังจากถ้อยคารม คล้ายหึงหวงรุนแรงยิ่ง อุ้ยเชี่ยวป้อยิ่งปลาบปลื้มประโลมใจ กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ข้าพเจ้าหากร้อนรุ่มใจเพียงเล็กน้อย ก็มิใช่สามีท่าน หากแต่เป็นบุตรชายท่าน"

ปิงอี่หัวร่อคิก กล่าวว่า

"เด็ก..."

นางคิดกล่าวว่า 'เด็กอันเชื่องเชื่อนัก' แต่แล้วหน้าแดงวูบ หวนนึกถึงนางยังเป็นครุณีสาว หากเรียกหาเช่นนั้น ออกจะไม่เหมาะสม จึงกลั้กลืนวาจาไว้

เดินทางถึงยามกลางวัน บรรลุถึงเมืองน้อยแห่งหนึ่ง หลังจากพักรับประทานอาหาร ขบวนผู้คนก็มุ่งสู่ทิศตะวันออกสืบไป

อุ้ยเชี่ยวป้อไม่กล้าถามไถ่นางอีกว่าคิดรุดสู่ที่ใด เห็นห่างจากนครหลวงมาไกลโข ทราบดีว่าวันนี้ไม่มีทางกลับถึงวังเช้าเฝ้าคังฮีฮ่องเต้ได้ ครุ่นคิดขึ้น

'จะอย่างไรคังฮีหาได้ทรงกำหนดเวลากลับนครหลวงแก่เรา กลับวังเนิ่นช้าอีกหลายวัน ก็หาเป็นไรไม่'

ตลอดรายทาง ปิงอี่สนทนาปราศรัยกับอุ้ยเชี่ยวป้ออย่างสนิทสนม คราก่อนตอนอยู่ภายในวัง แม้อยู่ร่วมห้องเดียวกัน แต่มีมกเกี่ยมพิ้งสอดแทรกอยู่ ยามนี้ควบขับม้าเคียงคู่ กลับยิ้มแย้มแจ่มใส บุคคลอื่นก็ทราบสถานการณ์ อยู่ล้าหลังแต่ไกล

อุ้ยเชี่ยวป้อตอนอยู่ในพระราชวัง ที่เรียกหานางเป็นภรรยา เพราะสิบเนื่องจากความคึกคะนอง บัดนี้ประสบพบพานอีกครา เห็นปิงอี่บัดเดี๋ยวแง่งอน บัดเดี๋ยวชดช้อยนุ่มนวล อดหวั่นไหวใจมิได้ เห็นนางควบขับม้าครึ่งค่อนวัน สองแก้มถึงแดงเปล่งปลั่ง ยิ่งผุดผาดสะคราญอย่างบอกมิถูก ต้องจับจ้องมองจนเชื่องซึมตะลึงลาน

ปิงอี่ยิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า

"ท่านตะลึงลานอันใด?"

อุ้ยเชี่ยวป้อกล่าวว่า

"เจ้าเจ็ออันประเสริฐ ท่านงดงามจริงๆ ข้าพเจ้าคิด..."

"ท่านคิดทำอะไร?"

"ข้าพเจ้าหากบอกไป ท่านอย่าได้มีโทสะ"

"หากเป็นจริงเป็นจัง ข้าพเจ้าย่อมไม่มีโทสะ หากกล่าวเหลวไหล ข้าพเจ้าต้องขุ่นเคือง"

"ข้าพเจ้าคิดว่าท่านหากเป็นภรรยาข้าพเจ้าจริงๆ ข้าพเจ้ามิทราบเบิกบานใจถึงเพียงไหน"

ปิงอี่ค้อนควักใส่ ปั้นสีหน้าจนเคร่งเครียด เบือนหน้าไปอีกทางหนึ่ง อุ้ยเชี่ยวปอกล่าวอย่างร้อนรุ่ม

"ท่านขุ่นเคืองแล้ว?"

"ย่อมขุ่นเคืองจนแทบคลั่งใจตาย"

"นี่เป็น...นี่เป็นวาจาจากใจจริงเรา หาได้เหลวไหลไม่"

"เฮอะ ตอนอยู่ในพระราชวัง ข้าพเจ้าเมื่อให้คำมั่นว่าจะอยู่ร่วมกับท่านไปชั่วชีวิต ย่อมไม่เปลี่ยนแปรอีก"

อุ้ยเชี่ยวปอยินดียิ่ง หากมิใช่ทั้งสองฝ่ายควบขับบนหลังม้า คงคิดโอบกอดนาง จุมพิตแก้มผุดผาดของนางสักครา ยามนั้นยื่นมือขวาออกกุมมือขวานางไว้ กล่าวว่า

"ต่อให้ผ่านไปอีกหนึ่งพันปี หนึ่งหมื่นปี ข้าพเจ้าก็ไม่เปลี่ยนใจเช่นกัน"

"คนผู้หนึ่ง ไหนเลยมีชีวิตถึงหนึ่งพันปีหนึ่งหมื่นปี นอกจากท่านเป็นเต่า..."

เอ่ยถึงตอนนี้ ต้องหัวร่อคิกออกมา เบือนหน้าไปอีกทิศทางหนึ่ง แต่ยังปล่อยให้ฝ่ายตรงข้ามยึดกุมมือไว้

อุ้ยเชี่ยวปอยามลูบคลำมือออบอุ่นนุ่มนิ่มข้างนั้น ถึงกับอิ่มเอมเปรมใจ กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ท่านดีต่อข้าพเจ้าปานนี้ ข้าพเจ้าย่อมไม่เป็นลูกเต่าตลอดกาล"

ที่แท้ภรรยาหากคบชู้ สามีจะถูกเรียกเป็นลูกเต่า ปิงอี่พอฟัง ต้องร้องเพ้ยกล่าวว่า

"ท่านไม่เคยกล่าววาจาประเสริฐเลิศเกินสามประโยคมาก่อน ในปากสุนัขไม่มีงาช้างงอกเงยจริงๆ "

อุ้ยเชี่ยวปัอหัวร่อพลางกล่าวว่า

"ท่านแต่งงานกับไก่ ก็อยู่ร่วมกับไก่ แต่งกับสุนัข ก็อยู่ร่วมกับสุนัข ชั่วชีวิตท่านนี้ ยากจะเห็นปากของสามีท่านมีงาช้างงอกเงยออกมา"

ยามพลบค่ำ ทั้งหมดค้างแรมที่โรงเตี๊ยมในเมืองใหญ่แห่งหนึ่ง วันรุ่งขึ้นอุ้ยเชี่ยวปัอสั่งอูโป๋ยว่าจ้างรถคันหนึ่ง โดยสารร่วมกับปิงอี่ มักฉกฉวยโอกาสโอบเอวอ้อนแอ้น จุมพิตพวงแก้มของนาง ปิงอี่ก็มิขัดขืนดิ้นรน แต่ไม่อนุญาตให้กระทำเกินเลยกว่านี้

อุ้ยเชี่ยวปัอยามโอบกอดนงคราญ กลับมุ่งหวังให้รถม้าคันนี้เดินทางตลอดกาลนาน อย่าได้บรรลุถึงจุดหมาย ละเลยลืมเลือนเรื่องราวอื่นจนหมดสิ้น ยามเคลิบเคลิ้มงมงาย ไม่ล่วงรู้วันเวลาที่ผ่านพ้น พลบค่ำของวันนี้ รถม้าเดินทางถึงชายฝั่งทะเล ปิงอี่กุมมืออุ้ยเชี่ยวปัอสาวเท้าถึงริมฝั่งกล่าวเบาๆ

"ตี่ตี่ (น้องชาย) อันประเสริฐ เราสองก็โดยสารเรือท่องทะเลใช้ชีวิตอย่างสุขสำราญเป็นไร?"

ขณะว่ากล่าว ซุกศีรษะอิงกับหัวไหล่ฝ่ายตรงข้าม เรือนร่างอ่อนระทวยคล้ายไร้เรี่ยวแรง

อุ้ยเชี่ยวปัอต้องยื่นมือโอบเอวของนางไว้ รู้สึกผมเผ้าที่จอนหูของนางเสียดสีกับแก้มของตน สูดได้กลิ่นหอมหวนชื่นนาสา มาตรแม้นรู้สึกว่าการโดยสารเรือท่องทะเล ออกจะฉับพลันกะทันหันผิดท่าไป แต่ในสภาพการณ์เช่นนี้ไหนเลยกล่าวคำ 'ไม่' ได้? ที่ชายฝั่ง จอดไว้ด้วยเรือลำหนึ่ง มือพายบนเรือพอเห็นบริวารปิงอี่โบกสะบัดแพรเขียว ก็แจวเรือน้อยลำหนึ่งมา ทยอยรับอุ้ยเชี่ยวปัอ ปิงอี่และพวกขึ้นเรือใหญ่

อุ้ยเชี่ยวปัอพอเข้าสู่ห้องท้องเรือเห็นบนพื้นปูพรมหนานุ่ม โต๊ะเก้าอี้เป็นเนื้อไม้ชั้นดี ตกแต่งอย่างงดงามตระการ ต้องครุ่นคิดขึ้น

'เจ้าเจ๊ดีต่อเราปานนี้ ย่อมไม่คิดประทุษร้ายเรา'

ยามนั้นผู้รับใช้บนเรือเสนอผ้าเช็ดหน้าร้อนกรุ่นมาให้ ทั้งสองเช็ดใบหน้า

จากนั้นยกหมี่น้ำมา ชั่วครู่ให้หลังตัวเรือไหวโคลงเคลง เริ่มกางใบออกสู่ทะเล

ชีวิตภายในเรือกลับเป็นอีกแบบหนึ่ง ค่ำคืนนั้นปิงอี่รอจนอุ้ยเชี่ยวป๋อขึ้นเตียง ค่อยแยกไปหลับไหลยังห้องท้องเรือข้างเคียง วันรุ่งขึ้นก็หวีสางผมเผ้าสวมใส่เสื้อให้อุ้ยเชี่ยวป๋อ อุ้ยเชี่ยวป๋อขบคิดขึ้น

'ตอนนี้นางยังมิทราบว่าเราหาใช่ขันที เข้าใจว่าพวกเราไม่สามารถเป็นสามีภรรยาจริงๆ สมควรรอถึงเวลาใด ค่อยบ่งบอกต่อนาง?'

วันนี้ทั้งสองคลอเคลียอยู่ริมหน้าต่าง ชมดูอาทิตย์อุทัยลอยขึ้นจากชายฝั่ง นับเป็นสภาพงามตระการสุดเปรียบปาน ปิงอี่พลันทอดถอนใจ กล่าวว่า

"ตอนที่ข้าพเจ้าบุกเข้าวังไป เข้าใจว่าต้องจบสิ้นชีวิต มิคาดกลับพบพานท่าน สามารถเสพสุขเช่นนี้ น้องอันประเสริฐ เรากลับไม่ล่วงรู้ชาติกำเนิดของท่าน ท่านไฉนเข้าวังไป?"

"ข้าพเจ้ากำลังคิดบอกต่อท่านเช่นกัน ข้าพเจ้าถือกำเนิดขึ้นในเมืองเอี้ยง-จิว มารดาอยู่ในซ่องคณิกา"

ปิงอี่สะท้านเฮือก เบือนหน้ามากล่าวเสียงสั่นระรัว

"มารดาท่านอยู่ในซ่องคณิกา ทำหน้าที่หุงหาอาหารหรือซักล้างเสื้อผ้ากันแน่?"

อุ้ยเชี่ยวป๋อพอเห็นสีหน้าท่าทีของนาง ถึงกับใจหายวาบ ทราบว่าปิงอี่หยามเหยียดซ่องคณิกา หากบอกว่ามารดาของตนเป็นนางคณิกา นางคงมิแยแสสนใจตนอีก ดังนั้นหัวร่อฮาๆ กล่าวว่า

"ตอนที่มารดาเราอยู่ในซ่องคณิกา อายุเพียงหกเจ็ดปี ไหนเลยหุงหาอาหารได้?"

"อ้อ ตอนนั้นอายุเพียงหกเจ็ดปี?"

อุ้ยเชี่ยวป๋อมีความสามารถโป้ปดมดเท็จเป็นเอกในแผ่นดิน จึงกล่าวโดยมิขบคิด

"หลังจากชาวแมนจูบุกเข้ากำแพงใหญ่ได้สังหารชาวเมืองเอี้ยงจิวไปมิน้อย รัวกง (ตา) เราเป็นขุนนางชั้นผู้ใหญ่ เสียชีวิตในการต่อสู้ ตอนนั้นมารดาเราอายุยังเยาว์ ต้องร่อนเร่ตามท้องถนน บังเอิญพบพานเศรษฐีรุ่มรวยมาหา

ความสำราญในช่องคณิกา จึงคิดรับเป็นหญิงรับใช้ พอสอบถามชาติตระกูล กลับเปลี่ยนความตั้งใจ รับมารดาเราเป็นธิดาบุญธรรม นำกลับบ้านไปอุปการะเลี้ยงดู ภายหลังแต่งงานกับบิดาเรา ซึ่งเป็นกงจี้อรุ่มรวยในเมืองเอี้ยงจิว"

จากนั้นประโคมโหมว่า ตึกรามในเมืองเอี้ยงจิวของตนหรูหราฟุ่มเฟือยถึงเพียงไหน เพียงแต่เครื่องประดับต่างๆ ออกจะละม้ายคล้ายช่องคณิกาสนทนาถึงตอนนี้ พลันเห็นด้านทิศตะวันออกเฉียงเหนือปรากฏแผ่นดินแถบหนึ่งขึ้น เรือโดยสารกำลังแล่นตรงไป ปิงอี่ต้องอุทานดังเอ๊ะ กล่าวว่า

"นั่นเป็นสถานที่ใด?"

หนึ่งชั่วยามให้หลัง ค่อยแล่นเข้าใกล้ เห็นบนฝั่งปรากฏต้นไม้เขียวชอุ่มหาดทรายละเอียดอ่อน แผ่อาณาเขตยาวไกล ปิงอี่จึงกล่าว

"นั่งเรือมาหลายวัน ศีรษะเริ่มมึนงง พวกเราลองขึ้นจากเรือไปชมดูดีหรือไม่?"

อุ้ยเซี่ยวป๊อกล่าวอย่างกระตือรือร้น

"วิเศษแท้ นั่นคล้ายเป็นหมู่เกาะแห่งหนึ่ง มิทราบบนเกาะมีเรื่องสนุกสนานใดหรือไม่?"

ปิงอี่เรียกหาผู้ถือท้ายเข้ามาสอบถามบริเวณของเกาะแห่งนี้ และมีผลิตผลใดหรือไม่ ผู้ถือท้ายกล่าวว่า

"เรียนโกวเนี้ย นี่เกาะเทพยดาในโพ้นทะเลตังไฮ้ (ทะเลบูรพา) ฟังว่าบนเกาะมีผลไม้ทิพย์ ผู้ใดรับประทานมีอายุขัยยืนยาว โกวเนี้ยและอุ้ยเซียงกงลองขึ้นไปสืบเสาะเสี่ยงโชคดู"

ปิงอี่ผงกศีรษะรับทราบ ให้ผู้ถือท้ายออกจากห้องห้องเรือ กล่าวเบาๆ

"ข้าพเจ้าหาได้เพ้อฝันถึงผลไม้ทิพย์ใด วันเวลาที่ผ่านมานี้ ยังสุขสำราญกว่าเทพยดาอีก"

อุ้ยเซี่ยวป๊อยินดียิ่ง กล่าวว่า

"เราท่านจะอยู่ร่วมบนเกาะเทพยดา มาตรว่าสืบเสาะผลไม้ทิพย์ไม่พบ ขอเพียงท่านไม่พรากจากข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็นับเป็นเทพยดา"

ทั้งสองโดยสารเรือน้อยขึ้นสู่ฝั่ง เหยียบย่ำเม็ดทรายละเอียดอ่อนนุ่ม สาว

เท้าไป นาสิกสูดได้กลิ่นบุปผาหอมรวยริน เฉกเช่นย่างกรายมายังทิพย์วิมานกีปาน

ปิงอี่พลันกล่าวว่า

"มิทราบบนเกาะมีผู้คนหรือไม่?"

อุ้ยเชี่ยวปัอกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ผู้คนกลับมิมี มีแต่เทพธิดาอันงามสะคราญนำบ่าวทาสขึ้นเกาะมา"

ปิงอี่แย้มยิ้มอย่างอ่อนหวาน กล่าวว่า

"น้องเรากล่าวผิดพลาดแล้วภายหน้าท่านหากไม่ยึดถือข้าพเจ้าเป็นบ่าวทาสแม้ยามอยู่ในความฝันข้าพเจ้าก็แย้มยิ้มออกมา"

ทั้งสองยึดกุมมือกันและกันเข้าสู่ดงไม้เบื้องหน้า รู้สึกกลิ่นบุปผาหอมจรุงใจผิดสามัญ อุ้ยเชี่ยวปัอต้องกล่าวว่า

"ดอกไม้นี้หอมหวนยิ่ง หรือเป็นดอกไม้ทิพย์?"

สาวเท้าไปอีกหลายก้าว ในพงหญ้าพลันบังเกิดซุ่มเสียงผิดปกติขึ้น จากนั้นเบื้องหน้าปรากฏประกายสีเหลืองพุ่งวูบวาบ อสรพิษพื้นเหลืองลายดำเจ็ดแปดตัวมุดปราดออกมา!

อุ้ยเชี่ยวปัออุทานดังอา กุมมือปิงอี่หันกายกลับ เพิ่งสืบเท้าไปก้าวหนึ่ง เบื้องหน้าปรากฏอสรพิษอีกเจ็ดแปดตัวพุ่งออกมาสกัดขวางทาง ล้วนมีลำตัวแดงฉานแผ่แม่เบี้ยแปลบปลาบบังเกิดเสียงฟ่อๆ ระคายหู อสรพิษเหล่านี้ส่วนหัวเป็นรูปสามเหลี่ยม แสดงว่ามีพิษร้ายแรง ปิงอี่สกัดขวางหน้าอุ้ยเชี่ยวปัอชักกระบี่ยาวออกร้องว่า

"ข้าพเจ้าจะต้านทานฝูงอสรพิษ ท่านรีบหลบหนีไป!"

อุ้ยเชี่ยวปัอไหนเลยยินยอมผละจากไปเพียงลำพังดึงมีดสั้นประกายดำออกฉุดลากปิงอี่พุ่งเฉียงๆ ไปด้านข้าง ไปได้เพียงสองก้าว รู้สึกเย็นวาบที่ลำคอ อสรพิษตัวหนึ่งเลื้อยปราดลงจากต้นไม้รัดพันลำคออุ้ยเชี่ยวปัอไว้!

ปิงอี่รีบยื่นมือออกตะปบลำตัวอสรพิษหมายกระชากดึง อุ้ยเชี่ยวปัอร้องโพล่งว่า

"ทำไม่ได้!"

มิทันขาดคำ อสรพิษตัวนั้นพลันหันหัวกลับฉกปราดใส่หลังมือปิงอี่ ฝังเขี้ยวจมลึกลงไปในเลือดเนื้อ อุ้ยเชี่ยวป้อสะบัดมีดสั้นออกอย่างเร่งร้อน ประกายมีดพอกรีดผ่านหยาดโลหิตพลันสาดกระจาย อสรพิษตัวนั้นถูกฟันขาดเป็นสองท่อน

ยามนั้น แว่วเสียงควับๆ เบาๆ อสรพิษลำตัวสีแดงสองตัวพุ่งเข้ารัดพันข้อเท้าหนุ่มสาวทั้งสองไว้ อุ้ยเชี่ยวป้อตวัดมีดสั้นฟันลง มาตรแม้นฟันอสรพิษทั้งสองตัวตายไป แต่รู้สึกชาวูบที่ข้อเท้าซ้าย ที่แท้ถูกอสรพิษขบกัดใส่เขี้ยวหนึ่ง!

ปิงอี่พลันคลายมือจากการยึดกุมกระบี่ยาว โอบกอดอุ้ยเชี่ยวป้อไว้ ร่ำไห้พลางกล่าวว่า

"เราสองคงต้องจบสิ้นชีวิตในที่นี้แล้ว!"

อุ้ยเชี่ยวป้อขบกรามกรอด อาศัยมีดสั้นอันคมกริบสะบัดกวาดกราดออกประกายมีดฟาดฟันถึงที่ใด อสรพิษล้วนถูกฟันขาดเป็นหลายท่อน แต่ทว่าอสรพิษภายในดงยิ่งมายิ่งมากมาย ฆ่าฟันไม่หมดสิ้น อุ้ยเชี่ยวป้อจึงฉุดลากปิงอี่คืนรนออกจากดงไม้ แต่ต่างถูกอสรพิษฉกกัดไปห้าหกแผล

ทั้งสองรู้สึกศีรษะมึนงงตาพร่าพราย สติสัมปชัญญะเคลิบเคลิ้มเลอะเลือน ชะเง้อมองท้องทะเลเห็นเรือน้อยลำนั้นแล่นกลับเข้าหาเรือใหญ่ ปิงอี่ร้องไปหลายคำ แต่เหล่ามือพายไหนเลยได้ยิน?

ปิงอี่พลันม้วนขากางเกงอุ้ยเชี่ยวป้อขึ้น ก้มกายลงดูดพิษงูที่ปากแผลบนข้อเท้าซ้ายฝ่ายตรงข้าม อุ้ยเชี่ยวป้อกล่าวว่า

"ไม่ ไม่มีประโยชน์อันใด"

ขณะนั้น เบื้องหลังบังเกิดเสียงฝีเท้าดังขึ้น คนผู้นั้นกล่าวว่า

"พวกท่านมายังที่นี่ หรือคิดหาที่ตาย?"

อุ้ยเชี่ยวป้อเหลียวหน้าไป เห็นเป็นชายกลางคนสามคน รีบกล่าวว่า

"ตั๋วเจ่ก (อา) พวกเราถูกอสรพิษขบกัดใส่ โปรดยื่นมือช่วยเหลือด้วย"

บุรุษกลางคนผู้หนึ่งล้วงขวดยาจากอกเสื้อ เทยาเม็ดส่งเข้าปากขบเคี้ยวแล้วพอกทาลงบนปากแผลอุ้ยเชี่ยวป้อ อุ้ยเชี่ยวป้อกล่าวว่า

"ท่าน...ท่านพยาบาลให้กับนางก่อน"

เห็นข้อเท้าของตนเปลี่ยนเป็นดำเกรียม ชาด้านไร้ความรู้สึก มิทราบอาการทุเลาลงหรือไม่?

ปิงอี่ถาโถมมารับยาเม็ดไปชบเคี้ยว พอกทาลงบนปากแผลของนางเอง อุ้ยเชี่ยวปัอจึงกล่าว

"เจ้าเจ็อันประเสริฐ..."

เอ่ยถึงตอนนี้ พลันรู้สึกเบื้องหน้าสายตามืดทะมึนล้มหงายไปด้านหลังสิ้นสติสมประดี

รอจนฟื้นตื่นมา รู้สึกริมฝีปากแห้งผาก ทรวงอกปวดแปลบปลาบอดครางบาๆ มิได้ แว่วซุ่มเสียงคนผู้หนึ่งกระทบโสตว่า

"ฟื้นตื่นแล้ว"

อุ้ยเชี่ยวปัอค่อยๆ ลืมตาขึ้น เห็นคนผู้หนึ่งถือยาน้ำชามหนึ่ง ส่งถึงริมฝีปากตน ยาน้ำนี้แฝงกลิ่นคาวคละคลุ้ง พออ้าปากดื่มลงไป รู้สึกขมฝาดยิ่ง เมื่อดื่มหมดสิ้นจึงกล่าว

"ขอบคุณตั๋วเจ่กที่ช่วยชีวิต เจ้าเจ็เรา...มิเป็นไรกระมัง?"

คนผู้นั้นกล่าวว่า

"พวกเราหากมาสายกว่านี้ สองท่านคงจบสิ้นกัน พวกท่านขวัญกล้าบังอาจนัก ไฉนขึ้นมายังเกาะเทพยดานี้?"

อุ้ยเชี่ยวปัอพอฟังว่า ปิงอี่ได้รับการช่วยเหลือเช่นกัน ถึงกับยินดียิ่ง พร้อมกับพบว่า ตนนอนอยู่บนเตียง ห่มคลุมด้วยผ้าห่ม เสื้อผ้าอาภรณ์ล้วนถูกปลดเปลื้องไป สองเท้ายังชาด้าน

ชายฉกรรจ์ที่ป้อนยาน้ำให้ มีรูปโฉมอัปลักษณ์ ใบหน้าเปี่ยมรอยแผลเป็น แต่ในสายตาอุ้ยเชี่ยวปัอยึดถือเป็นผู้มีพระคุณช่วยชีวิต ระบายลมหายใจกล่าวว่า

"มือพายบนเรือบอกว่า เกาะแห่งนี้งอกเงยด้วยผลไม้ทิพย์ หากรับประทานจะมีอายุขัยยืนยาว"

"เฮอะ หากมีผลไม้ทิพย์จริง มันไฉนไม่มาปลิดไป?"

อุ้ยเชี่ยวปัอฉุกใจคิด โพล่งว่า

"ที่แท้มือพายเหล่านั้นบังเกิดอคติคิดร้าย บนเรือใหญ่ยังมีพวกพ้องของเราอยู่ร่วมด้วย หรือพลาดพลั้งเสียทีพวกมันแล้ว... ตั่วเจ่ก ท่านต้องครุ่นคิดหาทางช่วยเหลือด้วย"

ชายฉกรรจ์อัปลักษณ์กล่าวว่า

"เรือลำนั้นแล่นจากไปตั้งแต่สามวันก่อน จะสืบเสาะหาได้จากที่ใด?"

อุ้ยเซี่ยวป๊อกล่าวอย่างสงสัยใจ

"สามวันแล้ว?"

"มิผิด ท่านสลบไปสามวันสามคืน จนบัดนี้ค่อยฟื้นคืนสติมา"

อุ้ยเซี่ยวป๊อหวนนึกถึงซังยี้ แม้มีพลังฝีมือสูงเยี่ยม แต่มีเพียงโดดเดี่ยวลำพัง คาดว่าไม่สามารถดิ้นหลุดจากเงื้อมหัตถ์อสูรร้าย ถึงกับร้อนรุ่มใจอย่างใหญ่หลวง

ชายฉกรรจ์อัปลักษณ์ปลอบประโลมว่า

"ตอนนี้ร้อนรุ่มไปก็ไร้ประโยชน์ ท่านพึงนอนพักรักษาตัว อสรพิษบนเกาะนี้มีพิษร้ายแรง ต้องรับประทานยาติดต่อกันเจ็ดวัน จึงสามารถขจัดพิษไป"

จากนั้นสอบถามถึงชื่อแซ่อุ้ยเซี่ยวป๊อ พร้อมกับประกาศนามตนเองว่านามพัวฮ้ง

จวบจนถึงวันที่สาม อุ้ยเซี่ยวป๊อค่อยสามารถลุกขึ้น พัวฮ้งจึงชักนำไปเยี่ยมเยือนปิงอี่ ที่แท้ปิงอี่ได้รับการดูแลจากสตรีจำนวนหนึ่ง เห็นนางสีหน้าซูบซีดอิดโรย ทั้งสองพอพบพานกัน สร้างความพลุ่งพล่านยินดียิ่ง โถมเข้าโอบกอดกัน

นับแต่นั้นทั้งสองจะอยู่ร่วมห้องกันในยามกลางวัน เมื่อบรรลุถึงวันที่หก พัวฮ้งกล่าวว่า

"แพทย์ประจำเกาะเราเล็กชิงแซเพิ่งกลับถึงเกาะ เราได้เชื้อเชิญเล็กชิงแซมาตรวจอาการของท่านแล้ว"

อุ้ยเซี่ยวป๊อกล่าวคำขอบคุณ มินานให้หลัง ปรากฏคนผู้หนึ่งเข้ามา เห็นมีอายุสี่สิบเศษ สวมชุดนักศึกษา สีหน้าเมตตาการุณย์ สอบถามถึงเหตุการณ์ที่อุ้ยเซี่ยวป๊อเผชิญฝูงอสรพิษ จากนั้นกล่าวว่า

"ชาวเกาะเราล้วนพกกำมะถันติดตัว อสรพิษจะหลบลี้หนีห่างมิกล้าขบกัดทำร้าย"

อุ้ยเชี่ยวป้อกล่าวว่า

"ที่แท้เป็นเช่นนี้ มิน่าเล่าพัวตั่วกอและพวกจึงไม่เกรงกลัวอสรพิษ"

เล็กชิงแซล้วงยาเม็ดออกมาหกเม็ด กล่าวว่า

"ท่านรับประทานยาเม็ด อีกสามเม็ดมอบให้พวกพ้องท่าน รับประทานวันละหนึ่งเม็ด

อุ้ยเชี่ยวป้อยื่นมือรับไว้ ล้วงตั๋วแลกเงินมูลค่าสองร้อยตำลึงออกมาฉบับหนึ่ง กล่าวว่า

"ค่ารักษาเพียงนี้ ขอชิงแซโปรดรับไว้"

เล็กชิงแซเห็นฝ่ายตรงข้ามจิตใจกว้างขวางปานนี้ ต้องตื่นเต้นเล็กน้อย กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"กงจื้อคงอยู่ที่นี้จนอัดอั้นยิ่ง ค่ำคืนนี้ขอเชิญท่านกับสหายหญิงไปดื่มสุราในบ้านเราเป็นไร?"

อุ้ยเชี่ยวป้อยินดียิ่ง ส่งเสียงรับคำ เมื่อถึงยามพลบค่ำ เล็กชิงแซก็จัดเกี้ยวไม้ไผ่มาสองหลัง เกี้ยวไม้ไผ่นี้ความจริงเป็นเก้าอี้ไม้ไผ่ตัวหนึ่ง สองฟากข้างประดับลำไผ่ ทั้งหน้าหลังมีคนแบกหาม

เกี้ยวทั้งสองหลังบรรทุกอุ้ยเชี่ยวป้อและปิงอี่เลียบไปตามริมลำธารผ่านพุ่มพฤกษ์เขียวชอุ่ม เดินทางประมาณเจ็ดแปดลี้บรรลุถึงหน้าตึกไม้ไผ่สามหลัง

เล็กชิงแซพอแว่วเสียงฝีเท้า ก็ออกจากห้องหับเชื้อเชิญทั้งสองเข้าสู่ห้องโถง เห็นสตรีอายุสามสิบเศษนางหนึ่งรอคอยอยู่ กลับเป็นภรรยาเล็กชิงแซ

เล็กฮูหยิน (ภรรยาผู้แซ่เล็ก) กุมมือปิงอี่ไว้อย่างสนิทสนม ส่วนเล็กชิง-แซเชื้อเชิญอุ้ยเชี่ยวป้อมายังห้องหนังสือ เห็นบนแคร่ไม้ไผ่วางตำรับตำรามิน้อย ผนังแขวนเต็มไปด้วยภาพวาดทิวทัศน์และภาพลายพู่กัน ดูท่าเล็กชิงแซกลับมีรสนิยมมิน้อย

เล็กชิงแซกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าพำนักบนเกาะร้าง รอบรู้จำกัด อุ้ยกงจื้อมาจากตงง้วนอันศิวิไลซ์

เป็นทายาทตระกูลสูงศักดิ์ คงมีวิจารณญาณเลิศล้ำ ท่านเห็นว่าภาพวาดเหล่านี้คู่ควรกับการทัศนาหรือไม่?"

ถ้อยร้อยความเรียงเหล่านี้ อุ้ยเซี่ยวปัอหาเข้าใจไม่ เพียงแต่ได้ยินเล็กซิง-แซกล่าวถึง 'ภาพวาด' คาดว่าฝ่ายตรงข้ามกำลังกล่าวอ้างถึงภาพวาดเหล่านั้น

และเห็นภาพใบหนึ่งเป็นภาพทิวทัศน์ อีกภาพหนึ่งวาดรูปกระเรียนขาวและเต่า แต่ตนหาทราบไม่ว่ามีความหมายว่าอายุชัยยั่งยืนยาวเยี่ยงเต่ากระเรียน จึงกล่าวว่า

"เต่าตัวนี้กลับน่าดูนัก"

เล็กซิงแซงงงันวูบ ชี้มือไปยังภาพวาดอีกใบหนึ่ง กล่าวว่า

"อุ้ยกงจื้อเห็นว่าลายอักษรบนภาพใบนี้เป็นอย่างไร?"

อุ้ยเซี่ยวปัอเห็นอักษรบนภาพคดเคี้ยวไปมาคล้ายกับเป็นภาพยันต์ จึงผงกศีรษะชมเชย เล็กซิงแซชี้มือไปยังภาพอักษรตวัดอีกใบหนึ่ง กล่าวว่า

"ภาพใบนี้เล่า?"

อุ้ยเซี่ยวปัอรู้สึกหากพร่ำชมเชย ออกจะไร้รสชาติ เอียงหน้าชมดูชั่วขณะจึงกลาว

"สีหมึกของอักษรหลายตัวนี้จางเกินไป ไม่จุ่มหมึกจนเปียกโชก ทั้งปลายเส้นมีรอยแตกแยกไม่เรียบร้อย"

เล็กซิงแซพอฟังถึงกับใจหายวาบ ครุ่นคิดขึ้น

'ที่แท้ท่านไม่รู้จักวิชาพู่กันจิตรกรแม้แต่น้อย กลับพร่ำคุยโอ่โอ้อวด'

ควรทราบว่าการเขียนอักษรตวัด พิถีพิถันในการลงหมึกหนาบาง อาศัยความเปียกและจางเบาบางของรอยหมึก ขับเน้นกันและกัน เฉกเช่นเมฆรุ้งประดับฟ้า ส่วนลายเส้นขีดตวัดมีวิธีการเขียนสลับซับซ้อน บ้างลากโยงติดต่อกันบ้างโดดเด่นเหนือล้ำ เป็นหลักวิชาความรู้อันลึกล้ำ อุ้ยเซี่ยวปัอว่ากล่าวไม่กี่ประโยค ก็เผยพิรุธออกมา

เล็กซิงแซหน้าแปรเปลี่ยนเล็กน้อย จากนั้นชี้มือไปยังภาพวาดอีกใบหนึ่ง กล่าวว่า

"ภาพใบนี้ส่วนเป็นอักขระโบราณ เรารอบรู้จำกัด ไม่รู้จักแม้สักคำเดียว

ขออุ้ยกงจื้อชี้แนะด้วย"

อุ้ยเชี่ยวปัอเห็นอักษรบนแผ่นภาพละม้ายคล้ายอักขระโบราณ ซึ่งสลักอยู่ที่หลักศิลาในอารามโพวฉี้ยี่ บนยอดเขากิ้มซิ่วฮงแถบโง้วไท้ซัว ดังนั้นฉุกใจคิดกล่าวว่า

"ข้าพเจ้ากลับรู้จักอักษรหลายตัวนี้ เป็นคำประมุขนิกายแซ่อั้งอมตะยั่งยืนนาน เสพสุขเทียมเทพยดา ปรีชาสามารถเลิศล้ำอายุขัยสูงล้ำเทียมฟ้า"

เล็กซิงแซพลันแย้มยิ้มออกมา กล่าวว่า

"ขอบคุณฟ้าดิน ท่านรู้จักอักษรนี้จริงๆ"

สำเนียงเสียงกล่าวสั่นระริก เปี่ยมแววปีติยินดี อุ้ยเชี่ยวปัอพลันระแวงสงสัยขึ้น ครุ่นคิดในใจ

'เราพอรู้จักอักษรหลายตัวนี้ มันไฉนยินดีปานนี้? หรือเล็กซิงแซก็เป็นคนของนิกายเทพมังกร? โอย ผิดท่าแล้ว บนเกาะนี้เต็มไปด้วยอสรพิษ หรือนี่เป็นเกาะอสรพิษ ซึ่งศิษย์นิกายเทพมังกรเรียกเป็นเกาะเทพมังกร?"

ขบคิดถึงตอนนี้ ต้องร้องโพล่งว่า

"ผู้วิเศษอ้วนเตี้ยก็อยู่บนเกาะกระมัง?"

เล็กซิงแซสะท้านเฮือก ถอยกายไปก้าวใหญ่ กล่าวว่า

"ท่าน...ท่านทราบข้อเท็จจริงแล้ว?"

อุ้ยเชี่ยวปัอผงกศีรษะ แต่แท้ที่จริงตนมิทราบข้อเท็จจริงใดทั้งสิ้น เล็กซิงแซกล่าวเสียงทุ้มหนัก

"ท่านเมื่อทราบดี ก็ประเสริฐแท้"

สาวเท้าถึงข้างโต๊ะหนังสือ ฝนหมึกคลี่กางกระดาษ เอ่ยสืบต่อ

"ขอให้ท่านแปลอักขระโบราณเหล่านี้ออกมา ว่าคำใดเป็น 'อั้ง' คำใดเป็น 'นิกาย'"

จากนั้นถือพู่กันจุ่มหมึก กวักมือเป็นเชิงเรียกหาได้ยืดถือพู่กันเขียนอักษร

อุ้ยเชี่ยวปัอลอบคร่ำครวญในใจอย่างหวนโหย แต่เห็นฝ่ายตรงข้ามหน้าเคร่งเครียดจริงจัง ดังนั้นมิกล้าขัดขืนบ่ายเบี่ยง ตัดใจสาวเท้าไปนั่งลงที่หน้าโต๊ะหนังสือ รวบมือกำเป็นหมัดยืดถือพู่กันไว้

อุ้ยเซี่ยวป้อหากถือพู่กันด้วยลักษณะคล้ายถือตะเกียบรับประทานอาหาร กลับละม้ายเหมือนอยู่สามส่วน แต่เมื่อยึดถือเช่นนี้ คล้ายกำลังถือมีดเชือดไก่ ทั้งละม้ายยึดถือค้อนตีเหล็ก ในโลกไหนเลยมีการถือพู่กันเช่นนี้?

เล็กชิงแซโทสะประดังขึ้น แต่พยายามสะกดกลั้นกลืนไว้ กล่าวว่า

"ท่านเขียนนามตัวเองก่อน"

อุ้ยเซี่ยวป้อพลันผุดลุกขึ้น เหวี่ยงพู่กันทิ้ง จนหยาดหมึกสาดกระจาย ร้องดังๆ ว่า

"บิดาไม่รู้จักถ้อยร้อยความเรียงหรือขีดเขียนหนังสือคำ'ประมุขนิกายแซ่อั้ง อายุขัยสูงล้ำเทียมฟ้า' อะไรนั่น เป็นข้าพเจ้าโป้ปดหลอกลวงผู้วิเศษอ้วนเตี้ย ท่านหากต้องการให้บิดาเขียนหนังสือ รอให้บิดาจุติใหม่ค่อยว่ากันท่านจะฆ่าจะฟันก็ลงมือ รับรองไม่ขมวดคิ้วนิ่วหน้า"

เล็กชิงแซกล่าวเสียงเย็นชา

"เจ้าไม่รู้จักอักษรหนังสือใด?"

"ไม่รู้จักทั้งสิ้น รวมทั้งคำ 'เต่า' หรือ 'บัดซบ' ของท่าน"

หวนนึกถึงตนตกอยู่ในเกาะอสรพิษคงต้องประสบเภทภัยวาสนาไม่มีทางรอดชีวิตได้ วิงวอนขอร้องไปก็ไร้ประโยชน์ มิสู้เอารัดเอาเปรียบทางถ้อยร้อยวาจาเสียก่อน

เล็กชิงแซขบคิดชั่วขณะ จึงหยิบฉวยพู่กันขึ้นขีดเขียนอักขระโบราณลงบนกระดาษ กล่าวว่า

"นี่เป็นอักษรใด?"

"ข้าพเจ้าบอกแล้วว่าไม่รู้จักเป็นไม่รู้จัก หรือยังจะแปลกปลอมได้?"

เล็กชิงแซผงกศีรษะ เค้นเสียงว่า

"ที่แท้ผู้วิเศษอ้วนเตี้ยหลงกลเจ้า แต่เรื่องนี้รายงานต่อท่านประมุขนิกายแล้ว เจ้านับเป็นชนวนแห่งเภทภัยชัดๆ"

ขาดคำ พลันโถมปราดมาด้วยระดับความเร็วดุจสายลม อุ้ยเซี่ยวป้อคิดหลบเลี่ยงก็มิทันท่วงที รู้สึกตึงวูบที่ลำคอ นิ้วทั้งสิบของเล็กชิงแซบีบเค้นใส่คอหอยอุ้ยเซี่ยวป้อไว้ จนลมหายใจขาดห้วงชั่วขณะ!

เล็กชิงแซขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน กล่าวว่า

"เจ้าทำร้ายพวกเรา หลอกลวงท่านประมุขนิกาย ทั้งหมดหากต้องเสียชีวิตอย่างอเนจอนาถเพราะเจ้า เจ้าก็อย่าหมายมีชีวิตสืบไป"

อุ้ยเชี่ยวปัอถูกบีบเค้นจนหน้าเปลี่ยนเป็นเขียวคล้ำ ลิ้นปลิ้นจากปาก เห็นฝ่ายตรงข้ามพอแผ่พุ่งพลังเพิ่มเติมอีกส่วนเดียว อุ้ยเชี่ยวปัอจะขาดใจตายทันที เล็กชิงแซพลันฉุกคิดว่า เรื่องนี้มีความสำคัญใหญ่หลวงนัก จึงคลายมือจากการบีบเค้น หักกายออกจากประตูอย่างขุ่นแค้น

อุ้ยเชี่ยวปัอข่มสติเยือกเย็นลง แผดด่าคำ 'เต่าบัดซบ' ในใจไม่ขาดปาก หวนนึกถึงตอนอยู่บนเกาะอสรพิษ ไม่มีทางหนีเอาชีวิตรอด หากเร้นกายไปในพงหญ้าพุ่มไม้ดอก จะเผชิญพบอสรพิษ จบชีวิตเร็วขึ้น เพียงมุ่งหวังว่าสามารถตกตายร่วมกับปิงอี่ ก็พึงพอใจ

ยามนั้นสาวเท้าถึงหน้าประตู ยื่นมือผลักประตู พบว่าประตูลงกลอนทางเบื้องนอก เมื่อสะอึกถึงริมหน้าต่าง เห็นเบื้องนอกหันหาหุบเหวลึกล้ำ ไม่สามารถกระโดดออกไป พอเหลียวหน้ามา ก็พบเห็นภาพวาดพู่กันบนผนังต้องครุ่นคิด

'ภาพบัดซบเหล่านี้มีอันใดน่าดูด้วย'

หยิบฉวยพู่กันขึ้น จุ่มหมึกวาดรูปเต่าลงบนภาพวาดต่างๆ มีทั้งขนาดใหญ่และเล็ก น่าเสียดายที่ภาพเหล่านี้ล้วนเป็นผลงานของจิตรกรมือเยี่ยม วันนี้กลับถูกเด็กน้อยจอมคะนองทำลายเสียหายไปสิ้น เมื่อวาดรูปเต่าได้หลายสิบตัว ถึงกับเมื่อยมือขึ้นมา เหวี่ยงพู่กันลงบนพื้น ทรุดนั่งกับเก้าอี้ ชั่วพริบตาก็ม่อยหลับไป

ยามตื่นขึ้นมา เห็นท้องฟ้ามืดค่ำลง กลับไม่มีผู้ใดเยี่ยมกรายมาสร้างความหิวโหยจนท้องลั่นโครกคราก ขบคิดในใจ

'เต่าบัดซบนั้นคิดปล่อยให้เราอดตายทั้งเป็น'

ความคิดมิทันสิ้นสุด ประตูไม้ไผ่ถูกผลักเปิด เล็กชิงแซถือเทียนไขเข้าห้องมา

อุ้ยเชี่ยวปัอเห็นสีหน้ามันเย็นชากระด้างไร้ความรู้สึก กลับไหวหวั่นอยู่

บ้าง เล็กชิงแซวางเชิงเทียนลงบนโต๊ะ สายตายามเหลือบเห็นภาพทิวทัศน์ลายพู่กันที่แขวนบนผนังถูกป้ายชโลมจนไม่หลงเหลือแบบลักษณะเดิมอีก ถึงกับชุ่นแค้นแทบคลุ้มคลั่ง ร้องว่า

"ท่าน...ท่าน..."

ยกมือชี้นหมายตบลง แต่แล้วหยุดยั้งชะงักกลางคัน สะกดกลั้นโทสะอย่างสุดความสามารถ

อุ้ยเชี่ยวป๊อกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"นี่คือท่านนั่นเอง ข้าพเจ้าวาดได้ละม้ายเหมือนหรือไม่?"

เล็กชิงแซทอดถอนใจยาว กระแทกนั่งลง กล่าวว่า

"วาดได้ประเสริฐมาก"

มันกลับไม่ตบตีคน ยังบอกว่าวาดได้ประเสริฐ เป็นที่เหนือความคาดหมายอุ้ยเชี่ยวป๊ออย่างใหญ่หลวง เห็นสีหน้ามันรันทดโศกสลด แสดงว่าเจ็บปวดรวดร้าวใจยิ่ง ต้องกล่าวว่า

"เล็กชิงแซ ขออภัยที่ข้าพเจ้าทำลายภาพวาดท่านเสียหายไป"

เล็กชิงแซส่ายหน้า กล่าวว่า

"มิ...มิมีใด"

สองมือโอบศีรษะ ฟุบอยู่บนโต๊ะ ชั่วครู่ให้หลังจึงเอ่ยสืบต่อ

"ท่านคงหิวโหยแล้ว ยังคงรับประทานอาหารก่อน"

ชักนำอุ้ยเชี่ยวป๊อมายังห้องรับแขก เห็นบนโต๊ะจัดวางน้ำแกงจืดหนึ่งชาม กับข้าวสี่จาน มีทั้งไก่และปลาสด รออยู่ชั่วขณะ เล็กฮูหยินก็นำพาปิงอี๋ออกมา ทั้งสี่รับประทานอาหารร่วมกัน

อุ้ยเชี่ยวป๊อสงสัยใจยิ่ง ครุ่นคิดขึ้น

'หรือรูปเต่าหลายสิบตัวของเรา วาดได้วิจิตรงดงาม เล็กชิงแซจึงเอ่ยปากเชื้อเชิญเรารับประทานอาหาร'

แต่ตนยังมีความสำนึกตนอยู่ ทราบดีว่าเป็นไปมิได้เด็ดขาด คิดเอ่ยปากถามไถ่หลายครา แต่เห็นสีหน้าเล็กชิงแซแปรเปลี่ยนตลอดเวลา เกรงว่าจะกระตุ้นโทสะมัน

เมื่อรับประทานอาหารเสร็จสิ้น เล็กชิงแชนำพาอุ้ยเชี่ยวปัอกลับมายังห้องหนังสือ หยิบฉวยพู่กันชี้นชีดเขียนคำ 'อุ้ยเชี่ยวปัอ' ลงบนกระดาษ กล่าวว่า

"นี่เป็นนามของท่านเอง ท่านเขียนได้หรือไม่?"

"หนังสือสามตัวนี้รู้จักข้าพเจ้า แต่ข้าพเจ้าหารู้จักมันไม่ จะชีดเขียนได้อย่างไร?"

เล็กชิงแชส่งเสียงดังอืมม์ ครุ่นคิดชั่วขณะ จากนั้นยื่นมือซ้ายหยิบฉวยเชิงเทียนสาวเท้าถึงหน้าแผ่นภาพอักขระโบราณ พินิจพิจารณาโดยละเอียดครั้นแล้วกลับมาหน้าโต๊ะ ชีดเขียนอักษรลงบนกระดาษอย่างรวดเร็ว นับจำนวนอักขระโบราณบนภาพแล้วเขียนเพิ่มเติมลงบนกระดาษ แก้ไขดัดแปลงอีกสองสามครา ค่อยร้องโพล่งว่า

"เยี่ยงนี้ จึงแนบเนียนไร้พิรุธ นับว่าใช้ได้แล้ว"

อุ้ยเชี่ยวปัอไม่ทราบมันกำลังก่อกวนเลศนัยใด จะอย่างไรตนก็รับประทานอิ่มหนำ ทั้งวาดภาพเต่าลงบนแผ่นอักขระโบราณเจ็ดแปดตัว มันกลับไม่มีโทสะจึงไม่แยแสสนใจ เห็นเล็กชิงแชหยิบฉวยกระดาษขาวอีกใบหนึ่ง จากนั้นคัดลอกอักษรจากกระดาษใบแรก เมื่อเขียนเสร็จสิ้น ก็โคลงศีรษะอ่านทบทวนเที่ยวหนึ่ง

อุ้ยเชี่ยวปัอเพียงได้ยินว่ามีคำ 'เกาะเทพมังกร' 'ประมุขแซ่อั้ง' สุดท้ายกลับบ่งบอกว่า เล่มแรกอยู่ที่ขุนเขาบรรพตใด เล่มที่สองอยู่ในขุนเขาไหน จึงเข้าใจในบัดดล

ถ้อยร้อยวาจาเหล่านี้ ล้วนเป็นตนโป้ปดหลอกลวงผู้วิเศษอ้วนเตี้ย ขณะอยู่ในอารามโพวฉีย์ มิคาดผู้วิเศษอ้วนเตี้ยกลับยึดถือเป็นจริงเป็นจัง หวนกลับมาประโคมโหมเป็นการใหญ่ จากนั้นขบคิดสืบต่อ

'คราก่อนผู้วิเศษอ้วนเตี้ยเชื้อเชิญเรามายังเกาะเทพมังกร เข้าพบประมุขนิกายแซ่อั้ง เพราะคิดอาศัยเราพิสูจน์ยืนยันคำบอกเล่าของท่าน เพียงแต่เราไม่ยินยอม มิคาดภูตผีดลบันดาลโดยสารเรือมาถึงที่นี้

'บัดนี้ประมุขนิกายแซ่อั้งคงทราบว่า เรามิรู้จักอักขระโบราณ เพียงโป้ปดประโคมโหม ยามเดือดดาลคลั่งแค้น คงเหวี่ยงเรากับเจ้าเจ๊อันประเสริฐลง

ในหลุมอสรพิษ ให้ฝูงอสรพิษฉกกัดจนไม่หลงเหลือแม้แต่ซาก'

ขบคิดถึงตอนนี้ ต้องสยิวกายอย่างหนาวเหน็บ

เล็กซิงแซพลันหันกายมา ยิ้มพลางกล่าวว่า

"อุ้ยกงจื้อ รู้จักอักขระโบราณบนหลักศิลา นับเป็นที่น่ายินดีน่าอวยพร ทั้งเป็นท่านประมุขนิกายแซ่อั้งมีวาสนาเลิศล้ำฟ้า จึงประทานทารกเทพยดาเยี่ยงท่านจุติมา สามารถท่องอ่านอักขระโบราณได้"

อุ้ยเชี่ยวป้อแค่นเสียงดังเฮอะ กล่าวว่า

"ท่านไม่ต้องสัพยอกเราข้าพเจ้าเพียงกล่าวโป้ปดหลอกลวงผู้วิเศษฮ้วนเตี้ยท่านเมื่อทราบว่าไม่เป็นความจริง ก็ปลิดชีวิตในดาบเดียวเถอะ"

เล็กซิงแซกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"อุ้ยกงจื้อ ใยต้องถ่อมตนไป? นี่เป็นข้อความที่กงจื้อแปลออกมา เราได้คัดลอกไว้ ขอท่านชี้แนะด้วย"

จากนั้นท่องอ่านว่า

"เดือนสิบของปีที่สอง ในรัชสมัยถังไท้จงฮ่องเต้ ขุนนางอำมาตย์ชั้นผู้ใหญ่เที้ยก่ากิม ผู้บัญชาทหารเมืองฉื่อจิว ฉิ่งเจ่กปัอ และสมุทกลาโหมลี้ฮึง ชุมนุมร่วมกันบนยอดเขากิ้มชิ่วฮง เห็นขอบฟ้าบูรพาสว่างเรืองรอง ปรากฏอักษรสีทองผุดกลางกลุ่มเมฆเป็นข้อความว่า

"อีกพันปีให้หลัง ทะเลบูรพามีเกาะนามเทพมังกร ประมุขนิกายแซ่อั้งได้รับประสาทพรจากฟ้าแผ่อานุภาพเกริกไกร ปราบมารพิชิตปีศาจ เจิดจ้าจำรัสดุจอรุโณทัย อมตะยั่งยืนเป็นหมื่นปี เสพสุขเทียบเทพยดา เปรื่องปราดทั้งบุ๋นและบู๊ ครอบคลุมมวลสำสัตว์โดยถ้วนหน้า

"จากนั้นขอบฟ้าปรากฏอักษรสีเขียว เป็นใจความว่า

"ฟ้าประทานพระสูตรสี่สิบสองบทแก่ผู้แซ่อั้งแปดเล่ม หนึ่งชุกซ่อนในวัดทังม้อยี่ ภูเขาฮกงู้ชัว สองชุกซ่อนในอารามเทียนชิมอำ มณฑลชัวไซ สามชุกซ่อนในอารามเล่งเชียวอำ มณฑลชี่ชวน สี่ชุกซ่อนในวัดเสียวลิ้มยี่ ภูเขาซงชัว ห้าชุกซ่อนในอารามจินบู๊กวน ภูเขาบู๊ตึงชัว หกชุกซ่อนในวัดเกียเฮียะยี่ ภูเขาคงทัง เจ็ดชุกซ่อนในตำหนักตระกูลมก มณฑลฮุ้นหนำ แปดชุกซ่อนใน

คฤหาสน์เจ้าพิชิตประจิม มณฑลฮุนหน้า

"เหล่าขุนนางอำมาตย์จึงน้อมจารึกอักษรเทพยดาแกะสลักบนหลักศิลาแสดงต่ออนุชนรุ่นหลัง"

อ่านจบความ ถามว่า

"มีข้อความใดผิดพลาดไปหรือไม่?"

อุ้ยเชี่ยวปัอกล่าวว่า

"นี่เป็นหลักศิลาสมัยถัง ไหนเลยทราบว่าพันปีให้หลัง มีเจ้าพิชิตประจิมโง้วซำกุ่ย?"

"เง็กเซียนฮ่องเต้ทรงมีปรีชาญาณรอบรู้แตกฉาน เมื่อทราบว่าพันปีให้หลังมีท่านประมุขนิกายแซ่อั้ง ย่อมล่วงรู้ว่ามีโง้วซำกุ่ยเช่นกัน"

อุ้ยเชี่ยวปัอส่งเสียงดังอ้อ ครุ่นคิดขึ้น

'มิทราบมันกำลังก่อกวนเรื่องราวใด?'

เล็กชิงแซกล่าวต่อ

"ในความเห็นของเรา อุ้ยกงจื้อคงบังเกิดปฏิภาณวูบ จึงสามารถแปลอักขระโบราณ ภายหน้าอาจจดจำผิดพลาด ทางที่ประเสริฐขอให้ท่องจดจำอักขระบทนี้จนขึ้นใจ รอจนท่านประมุขนิกายแซ่อั้งเบิกตัวเข้าพบ จะได้ท่องอ่านโดยไม่ติดขัด"

อุ้ยเชี่ยวปัอรับฟังถึงตอนนี้ พลันเข้าใจในบัดดล ที่แท้ผู้วิเศษอ้วนเตี้ยและเล็กชิงแซน้อมเรียนต่อประมุขนิกายแซ่อั้งแล้วว่า มีเด็กหนุ่มผู้หนึ่งรู้จักอักขระบนหลักศิลา ประมุขนิกายแซ่อั้งจึงคิดเบิกตัวมาสอบถาม มิคาดเรื่องนี้ล้วนเป็นเรื่องเหลวไหล ผู้วิเศษอ้วนเตี้ยและเล็กชิงแซเกรงว่าประมุขนิกายแซ่อั้งจะบันดาลโทสะ จึงสะกดกลั้นความขุ่นแค้นที่มีต่ออุ้ยเชี่ยวปัอ แสร้งแปลจัดทำบทความบทหนึ่ง หวังเพื่อหลอกลวงประมุขนิกายแซ่อั้ง คลี่คลายมหันตภัยครานี้

เล็กชิงแซกล่าวว่า

"บัดนี้เราจะท่องอ่านคำหนึ่ง อุ้ยกงจื้อก็อ่านคล้อยตาม พึงจดจำให้แม่นยำ อย่าได้ผิดพลาดแม้สักคำเดียว...เดือนสิบสอง..."

เหตุการณ์เมื่อดำเนินถึงขั้นนี้ อุ้ยเซี่ยวป้อคิดบ่ายเบี่ยงปฏิเสธก็มิได้ อย่าว่าแต่เรื่องสมคบกันโป้ปดประมุขนิกายแซ่อั้ง กลับน่ากระดือรือร้นสนใจนัก จึงท่องอ่านตามนั้น

อุ้ยเซี่ยวป้อมีไหวพริบปฏิภาณฉลาดหลักแหลม หากให้ตนท่องอ่านบทความมิกี่สิบประโยค หาลำบากยากเย็นไม่ เพียงแต่บทความนี้มีคำ 'ได้รับประสาทพรจากฟ้า' 'เจิดจ้าจำรัสดุจอรุโณทัย' อะไรนั่น มิเข้าใจว่าหมายความกระไร ได้แต่ท่องอ่านตามเล็กชิงแซ

ดีที่เล็กชิงแซมีความอดกลั้นเป็นเยี่ยม จึงอ่านนำโดยไม่เบื่อหน่ายรำคาญท่องอ่านอยู่สิบกว่าเที่ยว อุ้ยเซี่ยวป้อค่อยท่องอ่านได้ถูกต้อง ไม่ผิดพลาดแม้สักคำเดียว

ค่ำคืนนั้น อุ้ยเซี่ยวป้อหลับไหลในบ้านเล็กชิงแซ วันรุ่งขึ้นรับประทานอาหารเช้าร่วมกับปิงอี่ จากนั้นท่องอ่านข้อความอีกคราว เล็กชิงแซพอฟังฝ่ายตรงข้ามท่องจดจำได้ถูกต้อง สร้างความยินดียิ่ง หยิบฉวยกระดาษพู่กันขีดเขียนอักขระโบราณทีละตัว สอนให้อุ้ยเซี่ยวป้อจำแนกว่าคำไหนแปลว่า 'รัช-สมัย' คำใดแปลว่า 'ถัง'

เมื่อเป็นเช่นนี้ อุ้ยเซี่ยวป้อถึงกับต้องคร่ำครวญอย่างหวนโหย อักขระโบราณเหล่านี้คดๆ เคี้ยวๆ หากให้จำแนกทีละตัวและเขียนไปตามนั้น นับว่าลำบากยากเข็ญจริงๆ อุ้ยเซี่ยวป้อมีนิสัยคึกคะนองชมชอบเคลื่อนไหว ไม่สามารถนั่งสงบเพียงชั่วครู่ชั่วยาม แม้ให้ตนเขียนคำ 'หนึ่ง' ถึง 'สิบ' ก็ยากเย็นยิ่ง อย่าว่าแต่ให้ร่ำเรียนอักขระโบราณนี้

ซึ่งความจริงอักขระบนหลักศิลาแฝงความหมายลึกล้ำ เล็กชิงแซก็มิทราบแปลว่าอะไร เพียงนับตามจำนวนอักขระที่ผู้วิเศษอ้วนเตี้ยคัดลอกมาประพันธ์เป็นบทความบทหนึ่ง โดยให้จำนวนอักษรเท่าเทียมกัน มุ่งหวังว่าสามารถสร้างความปลาบปลื้มประโลมใจแก่ประมุขนิกายแซ่อั้งเท่านั้น หวนนึกถึงประมุขนิกายแซ่อั้งภูมิปัญญาปราดเปรื่อง ข้อความจอมปลอมเหล่านี้ย่อมมิอาจหลอกลวงท่าน ได้แต่กลบเกลื่อนผ่านไป

วันนี้อุ้ยเซี่ยวป้อเรียนรู้อักขระได้เชื่องช้ายิ่ง จวบจนถึงยามเที่ยงเพียง

เรียนรู้อักขระได้แปดตัว ดีที่อักขระโบราณลักษณะพิกล อุ้ยเชี่ยวปัอยามขีดเขียนออกมา ก็มีรูปลักษณะพิสดาร กลับละม้ายเหมือนอยู่หลายส่วน หากให้อุ้ยเชี่ยวปัอที่ไม่เคยหัดเขียนหนังสือคัดอักษรบรรจง รับรองพบเห็นพิรุธแน่นอน

หลังเที่ยงจำแนกได้อีกเจ็ดตัว ยามค่ำคืนเรียนได้อีกหกตัว วันนี้เรียนรู้ทั้งสิ้นยี่สิบเอ็ดตัว อุ้ยเชี่ยวปัอถึงกับร้องตะโกนก้อง เหวี่ยงพู่กันทิ้งไปหลายคราา

เล็กชิงแซ่ต้องทั้งข่มขู่ ทั้งปลอบประโลม สุดท้ายเรียกปิงอี่มานั่งอยู่ด้านข้างมัน ทางหนึ่งอบรมสั่งสอน ทางหนึ่งหมกมุ่นกังวล เกรงว่าประมุขนิกายแซ่อั้งมีคำสั่งเบิกตัวอุ้ยเชี่ยวปัอเข้าพบในวินาทีข้างหน้า

หากแม้อักขระบทนี้ร่ำเรียนไม่หมดสิ้น ประมุขนิกายแซ่อั้งก็มีคำสั่งเรียกหา มิเพียงอุ้ยเชี่ยวปัอต้องจบสิ้นชีวิต แม้แต่ครอบครัวมันก็ต้องตายตามไปด้วย แต่เรื่องนี้กลับไม่อาจเร่งรัด มิเช่นนั้นอาจเป็นเหตุให้เชื่องช้าลง

ร่ำเรียนอยู่หลายวัน ปากแผลที่ถูกอสรพิษฉกกัดบนร่างอุ้ยเชี่ยวปัอส้วนทุเลาลง แต่รู้จักอักขระโบราณเพียงร้อยกว่าตัว นอกประตูพลันบังเกิดซุ่มเสียงคุ้นหูเสียงหนึ่งดังว่า

"เล็กชิงแซ ท่านประมุขนิกายมีคำสั่งเบิกตัวอุ้ยกงจื่อเข้าพบ"

ผู้มากลับเป็นผู้วิเศษอ้วนเตี้ย

เล็กชิงแซหน้าแปรเปลี่ยนเป็นซีดเผือด ข้อมือสั่นระริก พู่กันที่จุ่มหมึกจนเปียกโชกร่วงหล่นลงบนปกเสื้อ เห็นผู้วิเศษอ้วนเตี้ยสาวเท้าเข้าห้องหนังสือมา อุ้ยเชี่ยวปัอจึงทักทายอย่างยิ้มแย้ม

"ผู้วิเศษอ้วนเตี้ยท่านไฉนบัดนี้ค่อยรุดมา?ข้าพเจ้ารอคอยท่านเนิ่นนานนัก"

ผู้วิเศษอ้วนเตี้ยพอเห็นสีหน้าเล็กชิงแซทราบว่าผิดท่าไป หาได้ตอบวาจาอุ้ยเชี่ยวปัอ พึมพำว่า

"เราสมควรทราบแต่แรกว่าเจ้ากล่าวเหลวไหล พานหลงเชื่อจนงมงาย คิดประกอบความดีความชอบ ดูท่าต้องจบชีวิตเร็วขึ้น"

เล็กชิงแซแค่นหัวร่อ กล่าวว่า

"ท่านเพียงโดดเดี่ยวลำพัง แต่ครอบครัวผู้แซ่เล็กทั้งแปดคน กลับต้องตายตามท่านด้วย"

ผู้วิเศษอ้วนเตี้ยทอดถอนใจ กล่าวว่า

"มาตรแม้นมิได้เกิดเรื่องนี้ ท่านประมุขนิกายคงมิยินยอมให้พวกเรามีชีวิตนานไป"

"นั่นก็มิผิด ในยุคสมัยนี้พวกเราล้วนชราภาพ ปราศจากคุณค่าประโยชน์ กลับปรากฏเหล่าบุรุษวัยฉกรรจ์ขึ้นแทนที่"

กระแสเสียงเปี่ยมแววคับแค้น แต่อุ้ยเชี่ยวป้อมิทราบทั้งสองสนทนาถึงเรื่องใดกันแน่

ผู้วิเศษอ้วนเตี้ยกล่าวว่า

"เล็กเฮีย เหตุการณ์ดำเนินถึงขั้นนี้ ยังกริ่งเกรงกับความตายไปไย?"

อุ้ยเชี่ยวป้อพลันปรบมือสนับสนุนว่า

"ผู้วิเศษอ้วนเตี้ยกล่าวถูกต้อง ถือกำเนิดเป็นลูกผู้ชายชาตรี ยังเกรงกลัวอันใด ข้าพเจ้าล้วนไม่กริ่งเกรง พวกท่านยิ่งไม่ต้องหวาดหวั่น"

เล็กชิงแชกล่าวเสียงเย็นชา

"เด็กน้อยมิรู้ความ ไม่รู้จักฟ้าสูงแผ่นดินต่ำ รอจนเจ้าสำนึกซึ้งถึงความหวาดหวัน ก็สายเกินการแล้ว!"

เชื่องชีมตะลึงลานชั่วขณะ จึงกล่าว

"ผู้วิเศษอ้วนเตี้ยโปรดรอสักครู่ เราจะไปสั่งเสียภรรยาสักหลายคำ"

จบคำผละจากไป ชั่วครู่ให้หลังหวนกลับห้องหนังสือมา ใบหน้ายังแปดเปื้อนด้วยคราบน้ำตา

ผู้วิเศษอ้วนเตี้ยฝืนยิ้มแย้ม กล่าวว่า

"เล็กเฮีย ท่านก็กำนัลยาเม็ดตั๊กเส้งตัง (ยาเม็ดมังกรพิษ) แก่เราสักเม็ดหนึ่ง"

เล็กชิงแชผงกศีรษะ ล้วงขวดเคลือบใบหนึ่งจากอกเสื้อ เปิดจุกเทยาเม็ดออกมาเม็ดหนึ่ง กล่าวว่า

"ยาเม็ดนี้พอแตะกับน้ำลาย จะเสียชีวิตทันที หากมิถึงวินาทีสุดท้าย อย่าได้รับประทานโดยพลการ"

ผู้วิเศษอ้วนเตี้ยรับคำ ยื่นมือรับไว้ อุ้ยเชี่ยวป้อคอนอยู่บนโง้วไท้ชัว เห็น

ผู้วิเศษอ้วนเตี้ยต่อต้านสิบแปดอรหันต์แห่งเสียวลิ้มอย่างห้าวหาญ ยามนี้กลับขอรับยาพิษ แสดงว่าคิดอัตวินิบาตกรรม ในตอนที่ประมุขนิกายเทพมังกรค่าหนิมา จนบัดนี้เพิ่งทราบว่าเหตุการณ์เลวร้ายสาหัส ค่อยหวาดหวั่นพรั่นพรึงขึ้นมา

ทั้งสามออกจากประตูห้อง อุ้ยเชี่ยวปัอได้ยินห้องชั้นในบังเกิดเสียงสตรีสะอึกสะอื้นร่ำไห้ แสดงว่าภรรยาเล็กชิงแซห่วงใยกังวลต่อสามี จึงถามว่า

"ปิงโกวเนี้ย ไม่ร่วมทางไปด้วยหรือ?"

ผู้วิเศษอ้วนเตี้ยกล่าวว่า

"เจ้าอายุยังเยาว์ กลับเป็นเผ่าพันธุ์มากไมตรี ตอนอยู่โง้วไท้ซัวมีซังยี้ ที่นี้ยังมีปิงโกวเนี้ย"

พลันยื่นมือซ้ายออกโอบอุ้มอุ้ยเชี่ยวปัอ ร้องว่า

"ไปกันเถอะ"

กล่าวจบสาวเท้าก้าวปราดๆ สู่ทิศตะวันออก

ท่าร่างผู้วิเศษอ้วนเตี้ยยิ่งมายิ่งรวดเร็ว คล้ายอาชาห้อตะบึง เล็กชิงแซตามติดอยู่ข้างเคียงยังคงขมวดคิ้วนิ่วหน้า แต่กลับสามารถเคียงบ่าเคียงไหล่กับผู้วิเศษอ้วนเตี้ย หาได้ถูกทอดทิ้งแม้สักก้าวเดียว

อุ้ยเชี่ยวปัอเพิ่งทราบว่านักศึกษาอ่อนแอผู้นี้ ก็มีพลังการฝึกปรือลึกล้ำ จึงกล่าว

"ผู้วิเศษอ้วนเตี้ย เล็กชิงแซ สองท่านพลังฝีมือสูงเยี่ยมปานนี้ ไยต้องเกรงกลัวท่านประมุขนิกายแซ่อั้งด้วย..."

ผู้วิเศษอ้วนเตี้ยยื่นมือขวาออกปิดปากอุ้ยเชี่ยวปัอไว้ กระซากเสียงว่า

"ยามอยู่บนเกาะเทพมังกรเจ้าบังอาจกล่าวก้าวร้าวท่านประมุขนิกายเช่นนี้ หรือรำคาญในการมีชีวิตสืบไป?"

อุ้ยเชี่ยวปัอถูกปิดปากจนลมหายใจแทบขาดห้วง ต้องครุ่นคิดขึ้น

'มารดามันเถอะ ท่านเกรงกลัวประมุขนิกายแซ่อั้งปานนี้ ไหนเลยนับเป็นนักสู้ผู้กล้าได้?'

ทั้งสามมุ่งสู่ยอดเขาทางด้านทิศตะวันออกของหมู่เกาะ ทางภูเขาที่ตัด

ทอดขึ้นไปลาดชันยิ่ง ชั่วครู่ให้หลังเหลือบเห็นบนยอดไม้ ในพงหญ้ากลางทางหลวง เลื้อยคลานเต็มไปด้วยอสรพิษ แต่กลับประหลาดนัก อสรพิษแม้เผชิญกับบุคคลทั้งสาม หาได้พุ่งฉกเข้ามารังควานทำร้าย

พอลดเลี้ยวไหล่เขาสองคราเห็นบนยอดเขาที่ไกลตาก่อสร้างดึกไม้ไผ่ขนาดใหญ่หลายหลัง ผู้วิเศษอ้วนเตี้ยโอบอุ้มอุ้ยเซี่ยวป๊อโลดแล่นขึ้นไป

ผู้วิเศษอ้วนเตี้ยและเล็กชิงแซ ล้วนมีฝีเท้ารวดเร็วว่องไว แต่ยังโลดแล่นตะบึงอยู่ชั่วขณะ จึงขึ้นถึงบนยอดเขา เหลือบเห็นบุรุษหนุ่มชุดเขียวกลางหลังล้วนสะพายกระบี่ยาวสี่คนรุดมารับหน้า คนทางซ้ายสุดกล่าวว่า

"หลวงจีนไร้ผมอ้วนเตี้ย เด็กน้อยนี้ขึ้นมาทำอะไร?

ผู้วิเศษอ้วนเตี้ยวางร่างอุ้ยเซี่ยวป๊อลง กล่าวว่า

"ท่านประมุขนิกายมีคำสั่งเบิกตัวมันเข้าพบ เพื่อสอบถามเรื่องราวบางประการ"

เพิ่งขาดคำ ทางซ้ายมือปรากฏดรุณีชุดแดงกลางหลังสะพายกระบี่สามนางเตร็ดเตร่มาถึง ดรุณีนางหนึ่งกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"หลวงจีนไร้ผมอ้วนเตี้ย เด็กน้อยนี้เป็นบุตรลับๆ ของท่านหรือ?"

พลางยื่นมือหยิกแก้มอุ้ยเซี่ยวป๊อคราหนึ่ง ผู้วิเศษอ้วนเตี้ยกล่าวว่า

"โกวเนี้ยหัวร่อเยาะแล้ว เด็กน้อยนี้เป็นบุคคลที่ท่านประมุขนิกายเบิกตัวเข้าพบพาน"

ดรุณีชุดแดงใบหน้ากลมมนอีกนางหนึ่ง ยื่นมือมาหยิกแก้มขวาอุ้ยเซี่ยวป๊อบ้าง หัวร่อพลางกล่าวว่า

"เด็กน้อยนี้เค้าหน้าคมคาย ต้องเป็นบุตรลับๆ ของหลวงจีนไร้ผมอ้วนเตี้ย ท่านคิดบ่ายเบี่ยงก็ไม่เป็นผล"

อุ้ยเซี่ยวป๊อถูกพวกนางกลั่นแกล้งก่อกวนเยี่ยงนี้โทสะพลันประดัง ร้องว่า

"ข้าพเจ้าเป็นบุตรลับๆ ของท่าน ท่านลอบติดต่อกับหลวงจีนไร้ผมอ้วนเตี้ยถือกำเนิดเราออกมา"

เหล่าบุรุษดรุณีงงงันวูบ จากนั้นหัวร่อฮาๆ ดังสนั่น ดรุณีหน้ากลมมนหน้าแดงสดใสร้องว่า

"ปีศาจน้อยหาที่ตาย"

พลางยื่นมือตบใส่ อุ้ยเชี่ยวปัอเบี่ยงศีรษะวูบหลบเลี่ยงได้

ยามนี้ปรากฏบุรุษสตรีอายุเยาว์อีกสิบกว่าคนเร่งรุดมาตามต้นเสียง ล้วนสัพยอกหยอกล้อครุณีหน้ากลมมน ครุณีหน้ากลมมนทั้งอับอายทั้งชุ่นแค้นตวัดเท้าซ้ายขึ้นเตะใส่ก้นอุ้ยเชี่ยวปัออย่างหนักหน่วง อุ้ยเชี่ยวปัอกลับร้องดังๆ ว่า

"มารดา ท่านไฉนตีบุตร?"

เหล่าบุรุษหนุ่มยิ่งหัวร่อดังสนั่นอีกครา ทันใด เสียงระฆังย่ำกังวาน ทุกผู้คนล้วนสงบซุ่มเสียงลงสดับฟัง จากนั้นบุรุษสตรีทั้งหมดต่างหันกายพุ่งปราดไปยังตึกไม้ไผ่

ผู้วิเศษอ้วนเตี้ยพลันกล่าวว่า

"ก่าจู้ (ประมุขนิกาย) เรียกระดมทุกผู้คน รับฟังคำสั่งสอน"

เบือนหน้ามายังอุ้ยเชี่ยวปัอ เอ่ยสืบต่อ

"รอสักครู่ตอนพบพานก่าจู้ อย่าได้กล่าวเหลวไหลเด็ดขาด"

อุ้ยเชี่ยวปัอเห็นสีหน้าท่านหมกมุ่นกังวล เหล่าบุรุษสตรีอายุเยาว์ก็ก้าวร้าวหยามเหยียด อดสมเพชเวทนามิได้ ผงกศีรษะรับ เห็นทั่วสี่ทิศแปดทางล้วนปรากฏผู้คนมุ่งสู่ตึกไม้ไผ่ ผู้วิเศษอ้วนเตี้ยและเล็กชิงแซก็แยกย้ายกุมมือทั้งสองของอุ้ยเชี่ยวปัอเข้าสู่เขตตึกเช่นกัน

พอผ่านทางระเบียงสายยาวเหยียด เบื้องหน้าสายตาพลันปรากฏเป็นห้องโถงใหญ่หลังหนึ่ง ห้องโถงนี้ใหญ่โตมโหฬารยิ่ง สามารถบรรจุผู้คนนับพันคน

อุ้ยเชี่ยวปัอพอพบเห็นห้องโถงอันกว้างใหญ่เช่นนี้ ต้องบังเกิดจิตสำรวม เห็นกลุ่มบุรุษสตรียืนเรียงรายจัดแบ่งตำแหน่งห้าแห่ง ฝ่ายบุรุษสวมชุดเชียวขาว ดำ เหลือง ฝ่ายครุณีล้วนสวมชุดแดง มีจำนวนทั้งสิ้นประมาณห้าร้อยคน กลางหลังทั้งหมดสะพายกระบี่ยาว

ที่กึ่งกลางห้องโถงจัดตั้งเก้าอี้ไม้ไผ่สองตัว มาตรแม้นเป็นเก้าอี้ไม้ไผ่กลับสลักเสลาอย่างประณีต บนเก้าอี้บุนวมคลุมแพรเหลือง สองฟากข้าง

เก้าอี้ไม้ไผ่ ยืนหยัดด้วยผู้คนหลายสิบคน มีทั้งบุรุษสตรี ผู้ที่อ่อนเยาว์ที่สุดอายุสามสิบเศษ ผู้ที่อายุสูงวัยที่สุดประมาณหกเจ็ดสิบปี บนร่างล้วนมิได้พกอาวุธ

ในห้องโถงใหญ่ นับว่าชุมนุมผู้คนห้าหกร้อยคน แต่ปราศจากซุ่มเสียงสำเนียงใด กระทั่งเสียงกระแอมไอก็ไม่มี ชั่วครู่ให้หลัง แว่วเสียงระฆังย่ำติดต่อกันเก้าครั้ง ห้องโถงชั้นในบังเกิดเสียงฝีเท้าดังขึ้น อุ้ยเชี่ยวปัอต้องครุ่นคิดขึ้น

'ก่าจู้ปีศาจออกมาแล้ว'

มิคาดบุคคลที่ออกมา กลับเป็นบุรุษอายุสามสิบเศษสิบคน สวมใส่อาภรณ์สีสันผิดแผกกันรวมห้าสี แยกย้ายยืนหยัดอยู่สองฟากข้างเก้าอี้ไม้ไผ่ อึดใจต่อมา ได้ยินเสียงระฆังย่ำดังตึงใหญ่ จากนั้นปรากฏกระพรวนเงินหลายร้อยอันรัวสนองรับ ทุกผู้คนในห้องโถงล้วนงอเข่าคุกลง พากันกล่าวว่า

"ก่าจู้เสพสุขเทียบเทพยดา อายุขัยสูงล้ำเทียมฟ้า"

ในเสียงร้อง ผู้วิเศษอ้วนเตี้ยกระตุกแขนเสื้ออุ้ยเชี่ยวปัอให้คุกเข่าลงด้วย

อุ้ยเชี่ยวปัอได้แต่ปฏิบัติตาม ยามชำเลืองมองเห็นหนึ่งบุรุษหนึ่งสตรีก้าวเนิบนาบออกจากห้องชั้นใน ฝ่ายบุรุษอายุสูงวัยยิ่ง เคราขาวยาวจรดอก ใบหน้าเต็มไปด้วยรอยแผลเป็นริ้วรอยเหี่ยวย่น อัปลักษณ์ยิ่งนัก คาดว่าคงเป็นประมุขนิกายแซ่อั้ง สตรีนั้นกลับเป็นสตรีสาวงามสะคราญ ดูเผินๆ อายุเพียงยี่สิบแปดยี่สิบเก้าปี ยามแย้มยิ้มหยาดเยิ้มยั่วยวน เปี่ยมเสน่ห์ดึงดูดใจ

บุรุษสตรีทั้งสองทรุดนั่งลงบนเก้าอี้ เสียงกระพรวนดังขึ้นอีกครา ทุกผู้คนจึงผุดลุกขึ้นอย่างแช่มช้า ชายฉกรรจ์ชุดเขียวทางซ้ายสุดผู้หนึ่งคลี่กระดาษท่องอ่านดังกังวานว่า

"ขอน้อมอ่านคำสอนของอั้งก่าจู้ ที่แผ่เมตตาไพศาล อานุภาพปกคลุมสิทศดังนี้ โอสถทิพย์ประสิทธิภาพล้ำลึก หลักปรัชญาครอบคลุมกว้างไกล"

ทุกผู้คนในห้องโถงพากันอ่านตามว่า

"โอสถทิพย์ประสิทธิภาพล้ำลึก หลักปรัชญาครอบคลุมกว้างไกล"

ผู้คนหลายร้อยคนยามท่องอ่านออกมา กระแสเสียงกึกก้องกัมปนาทยิ่งอุ้ยเชี่ยวปัอถึงกับสะท้านเฮือกใหญ่

ชายฌกรรจ์ชุดเขียวท่องอ่านสิบต่อ

"อาจารย์เลิศล้ำสั่งสอนศิษย์เราว่า นั่งขัดสมาธิแน่วแน่ ปรับจิตสำรวมสมาธิ ผนึกรวมลมปราณที่ด่านเอี้ยงกวน โคจรผ่านง้วนเอี้ยงเทียนกวน ทะลักทลายดุจระลอกกลางธารา กระแทกใส่ย่งจั้ว อกลื่อ แผ่ซ่านถึงกระดูกสันหลัง พุ่งขึ้นสู่เส้งตี้ง ฮั้วตี้ ยามเมื่อลมปราณเพิ่มพูนทวี ให้ทะลวะลงสู่เต้งเส้ากั่งเก็ง หยุดยั้งที่จุดตังชั้ง เยี่ยงนี้จึงเป็นเคล็ดวิชาอันลึกล้ำยืดอายุขัยยาวนาน"

ชายฌกรรจ์ชุดเขียวท่องคำหนึ่ง ทุกผู้คนก็อ่านขานตามนั้น อุ้ยเชี่ยวปัอขบคิดในใจ

'นี่กลับละม้ายคล้ายหลวงจีนท่องสวดมนต์ ไหนเลยนับเป็นคำสั่งสอนของอั้งก่ารู้?'

ทุกผู้คนพอท่องจบความ ล้วนกล่าวว่า

"ขอน้อมจารึกคำสั่งสอนอั้งก่ารู้ เพื่อประกอบความดีความชอบพิชิตศัตรูคู่ต่อสู้ ยืดอายุขัยยาวนาน"

ถ้อยร้อยวาจาเหล่านี้เหล่าบุรุษสตรีอายุเยาว์ร้องอย่างกระตือรือร้นเป็นพิเศษ อุ้ยเชี่ยวปัอเห็นอั้งก่ารู้หน้าเย็นชากระด้าง สตรีสาวข้างกายกลับท่องขานตามอย่างยิ้มแย้ม ยามเมื่อท่องจบความ ทั่วห้องโถงก็กลับคืนสู่ความเงียบสงบ

สตรีสาวนั้นกวาดตาจากซ้ายมาทางขวาอย่างแช่มช้า รอยแย้มยิ้มพลันสลายคลาย กล่าวเสียงเนิบนาบ

"ท่านเทวทูตเฮ็กเล้งไซ่ (มังกรดำ) วันนี้ถึงกำหนดมอบส่งคัมภีร์แล้ว"

กระแสเสียงของนางสดใสหยาดเยิ้ม ไพเราะเสนาะโสตยิ่ง กล่าวจบก็ยื่นมือซ้ายออก

อุ้ยเซี่ยวป๊อกวาดตามองแต่ไกล เห็นฝ่ามือข้างนั้นขาวเกลี้ยงเกลาปานสลักเสลาจากหยกเนื้อดี พลันฉุกใจคิดขึ้น

'สตรีนี้หากไปยังตึกเริงสราญ รับรองเหล่าผู้แสวงหาความสำราญในเมืองเอี้ยงจิวต้องฮือโหมมาหมายสนิทชิดใกล้ เบียดเสียดจนประตูตึกเริงสราญพังทลายไป'

ฯณะครุ่นคิด ชายชราชุดดำทางซ้ายมือผู้หนึ่งสืบเท้ามา น้อมกายกล่าวว่า

"เรียนฮูหยิน ทางนครหลวงส่งข่าวมาว่า เสาะพบร่องรอยของคัมภีร์ทั้งสี่เล่ม กำลังปฏิบัติตามคำสั่งสอนก่าจู้ มาตรแม้ต้องพลีชีวิต ก็ขอช่วงชิงพระสูตรสี่สิบสองบท นำมาน้อมเสนอก่าจู้และฮูหยิน"

กระแสเสียงมันสั่นระริกเล็กน้อย แสดงว่าหวาดหวั่นพรั่นพรึงยิ่ง

สตรีสาวนั้นกล่าวว่า

"ก่าจู้ผ่อนผันยืดเวลาให้สามวัน เทวทูตมังกรดำ ท่านมักอิดเอื้อนบ่ายเบี่ยง

มิยินยอมปฏิบัติงานอย่างสุดความสามารถ ออกจะไม่จงรักภักดีต่อก่าจู้อย่างแท้จริง"

เทวทูตมังกรคำน้อมกายลงกว่าเดิมกล่าวว่า

"บริวารได้รับแผ่พระคุณจากก่าจู้และฮูหยิน แม้ร่างแหลกลาญสลายก็ยากชำระทดแทน เพียงแต่เรื่องนี้ลำบากยากเข็ญ ผู้คนหกคนที่บริวารส่งเข้าวังไป ปรากฏลิ้วเฉียบและเต่งเป้งนึ้งพลีชีวิตแก่นิกาย ขอก่าจู้และฮูหยินเมตตาผ่อนผันด้วย"

อุ้ยเชี่ยวป้อพอฟังคำลิ้วเฉียบ ต้องครุ่นคิดขึ้น

'นางกำนัลอ้วนฉุลิ้วเฉียบ เป็นคนของนิกายเทพมังกรจริงๆ คราก่อนชายชราแซ่เจียงก็เอ่ยอ้างถึงเต่งเป้งนึ้ง คาดว่าหมายถึงบุรุษศีรษะล้านที่ปลอมเป็นนางกำนัลนั้น'

สตรีสาวนั้นพลันยกมือซ้ายขึ้น กวักเรียกอุ้ยเชี่ยวป้อ กล่าวอย่างแย้มยิ้ม

"น้องเราเข้ามา"

อุ้ยเชี่ยวป้อสะท้านเฮือก กล่าวเบาๆ

"ข้าพเจ้าหรือ?"

"ใช่แล้ว เราเรียกหาเจ้า"

อุ้ยเชี่ยวป้อกวาดตามายังเล็กชิงแซ ผู้วิเศษอ้วนเตี้ยที่ข้างกายแวบหนึ่ง เล็กชิงแซกล่าวว่า

"ฮูหยินมีคำสั่งเรียกหา รีบเข้าไปคารวะน้อมพบ"

อุ้ยเชี่ยวป้อสาวเท้าไปเบื้องหน้า น้อมกายคารวะ กล่าวว่า

"ก่าจู้และฮูหยินเสพสุขเทียบเทพยดา อายุขัยสูงล้ำเทียมฟ้า"

สตรีสาวองฮูหยินยิ้มดัง กล่าวว่า

"เด็กน้อยนี้กลับเชื่องเชื่อนัก ผู้ใดเรียกเจ้าเพิ่มเติมคำ 'และฮูหยิน' (ภรรยาประมุข) อยู่ท้ายคำก่าจู้?"

ที่แท้ศิษย์นิกายเทพมังกรส้วนกล่าวคำ 'ก่าจู้เสพสุขเทียบเทพยดา อายุขัยสูงล้ำเทียมฟ้า' พอเข้าสังกัดนิกาย ก็ท่องขานวาจาประดานี้จนชื่นใจ คุ้นเคยคล่องปาก มิว่าผู้ใดก็ไม่กล้าต่อแต้มแต่งเติม ลดทอนลิดรอนแม้สักครึ่งคำ

อุ้ยเชี่ยวปัอเห็นฮูหยินนางนี้ ทั้งโสภาสะคราญ ทั้งกุมอำนาจใหญ่ จึงเพิ่มเติมคำ 'และฮูหยิน' เข้าไป พอฟังนางถามไถ่จึงกล่าว

"ก่าจู้มีฮูหยินร่วมอยู่ด้วย การมีอายุขัยเทียมฟ้า ค่อยมีความหมายดื่มด่ำ ไม่เช่นนั้นผ่านไปอีกหนึ่งหรือสองร้อยปี ฮูหยินขึ้นสู่สรวงสวรรค์ ก่าจู้ไยมิใช่โคดเดี่ยวเดียวดายยิ่ง?"

อั้งฮูหยินพอฟังถึงกับหัวร่อคิกคักออกมา อั้งก่าจู้กียกมือลูบเคราขาวผงกศีรษะแย้มยิ้มเล็กน้อย ผัดนในนิกายเทพมังกร ชยพบเห็นก่าจู้ ล้วนหวาดหวั่นขวัญสะท้าน เฉกเช่นมุสิกพบพานแมว ไหนเลยกล้ากล่าวเหลวไหลเยี่ยงนี้? ตอนแรกพอฟังวาจาอุ้ยเชี่ยวปัอ ล้วนใจเต้นระทึกขึ้น จวบจนเห็นสีหน้าอั้งก่าจู้และฮูหยินเป็นปกติ ค่อยคลายใจลง

อั้งฮูหยินหัวร่อพลางกล่าวว่า

สามคำที่ว่านั้น เป็นเจ้าคิดค้นขึ้น ต่อเติมเข้าไปกระมัง?"

อุ้ยเชี่ยวปัอกล่าวว่า

"นั่นมิอาจนับว่าเพิ่มเติมเข้าไป ในอักขระโบราณบนหลักศิลา ก็มีนามของฮูหยินเช่นกัน"

วาจาพอกล่าวออก เล็กชิงแซคล้ายถูกเหวี่ยงเข้าไปในหล่มน้ำแข็งเย็นเยียบ มันทุ่มเทความพากเพียรพยายามสอนให้อุ้ยเชี่ยวปัอท่องอ่านบทความจนขึ้นใจ มิคาดอุ้ยเชี่ยวปัอพลันเล่นลวดลายเพิ่มเติมฮูหยินเข้าไป เมื่อเป็นเช่นนี้ จำนวนอักษรไหนเลยเทียบเท่ากับจำนวนอักขระโบราณได้? ทารกคึกคะนองนี้ชมชอบกล่าวเหลวไหลรอสักครู่คงต้องท่องอ่านข้อความอย่างวุ่นวาย ถูกก่าจู้พบเห็นพิรุธในบัดดล พวกมันย่อมจบสิ้นแน่นอน

อั้งฮูหยินกางงงงวยกล่าวว่า

"เจ้าว่าบนหลักศิลาก็จารึกนามของเราด้วย?"

"ถูกแล้ว"

วาจาพอโพล่งจากปาก ค่อยฉุกคิดขึ้น

'ผิดท่าแล้ว นางหากให้เราท่องอ่านข้อความที่แปลจากอักขระโบราณ ในความเรียงกลับไม่มีนามของฮูหยิน'

ดีที่อั้งฮูหยินมิได้สอบถามโดยละเอียด หันเหหัวเรื่องว่า

"เจ้าแซ่อุ้ย มาจากนครหลวงใช่หรือไม่?"

"ถูกแล้ว"

"หลวงจีนไว้ผมอ้วนเตี้ยบอกว่า ตอนอยู่ในนครหลวง เจ้าเคยพบพานสตรีอ้วนฉุนามลิ้วเฉียบ ทั้งนางเคยถ่ายทอดวิชาฝีมือแก่เจ้า?"

ที่แท้ยามอยู่เบื้องหน้าอั้งก่าจู้ ไม่อาจเอ่ยอ้างถึงคำ 'ผู้วิเศษ' หรือ 'เฒ่าเทพยดา' นางจึงเรียกหาผู้วิเศษอ้วนเตี้ยเป็นหลวงจีนไว้ผมอ้วนเตี้ย

อุ้ยเชี่ยวป๊อครุ่นคิดในใจ

'วาจาเหลวไหลที่เรากล่าวกับหลวงจีนไว้ผมอ้วนเตี้ย มันล้วนรายงานต่อก่าจู้และฮูหยิน เมื่อเป็นเช่นนี้ได้แต่ยืนกรานถึงที่สุด จะอย่างไรลิ้วเฉียบก็เสียชีวิตไม่มีพยานคัดค้าน'

ดังนั้นกล่าวว่า

"ถูกแล้ว ลิ้วโกวโกว (อาหญิง) ท่านนี้เป็นสหายสนิทกับเจ็กเจ่ก (อา) เรามักมายังบ้านข้าพเจ้าทุกทิวาราตรี"

อั้งฮูหยินถามอย่างยิ้มแย้ม

"นางไปไยกัน?"

"ไปสัพยอกหยอกล้อกับเจ็กเจ่กเรา บางครั้งทั้งสองยังโอบกอดจุมพิตกัน เข้าใจว่าข้าพเจ้าไม่พบเห็น แต่ข้าพเจ้าล้วนลอบแอบดู"

คนถนัดจัดเจนในการโป้ปด ทราบว่ายิ่งกล่าวอย่างเป็นจริงเป็นจังบ่งบอกรายละเอียดข้อปลีกย่อยยิ่งชวนให้ผู้คนเชื่อถือ

อั้งฮูหยินหัวร่อพลางกล่าวว่า

"เด็กน้อยนี้กลอกกลิ้งนัก ผู้อื่นจุมพิตกัน เจ้าก็ลอบชมดู"

เบือนหน้ามายังเทวทูตมังกรดำ เอ่ยสืบต่อ

"ท่านได้ยินแล้วกระมัง มันยังเป็นเด็กหนุ่ม ย่อมไม่สามารถกล่าวโป้ปด"

อุ้ยเชี่ยวป๊อกวาดตามองตามสายตาของนางไป เห็นเทวทูตมังกรดำหน้าแปรเปลี่ยนอย่างรุนแรงเรือนร่างสั่นระริก งอเข่าคุกลงกับพื้นโขกศีรษะพลางกล่าว

"บริวารปกครองหย่อนยานมีความผิดสมควรตาย ขอก่าจู้และฮูหยินอภัย

ละเว้น...อนุญาตบริวารประกอบความดีความชอบ ถ่ายถอนโทษทัณฑ์"

อุ้ยเชี่ยวปัอลงสัยใจยิ่ง ครุ่นคิด

'เราบอกว่าลิ้วเฉียบจุมพิตกับเจ็กเจ่กเรา เกี่ยวข้องอันใดกับชายชรานี้ ไฉนดื่นตระหนกปานนี้?'

อั้งฮูหยินยิ้มพลางกล่าวว่า

"ประกอบความดีความชอบ ถ่ายถอนโทษทัณฑ์? ท่านมีคุณความดีใด เราเข้าใจว่าบุคคลที่ท่านจัดส่งไปปฏิบัติงานให้กับก่ารู้อย่างเข้มแข็งจริงๆ มิคาดกลับบังเกิดสัมพันธ์สวาทกับคนในนครหลวง"

เทวทูตมังกรคำยังโขกศีรษะไม่หยุดยั้งจนหน้าผากปริแตกโลหิตไหลรินหลั่ง อุ้ยเชี่ยวปัอคิดแก้ต่างแทนมันสักหลายประโยค ยามกะทันหันกลับนึกถ้อยวาจาไม่ออก

เทวทูตมังกรคำใช้เข่าคืบคลานไปเบื้องหน้าร้องว่า

"ก่ารู้ เราเคยเผชิญความเป็นตายร่วมกับท่านผู้เฒ่า นับว่ากล้ำกลืนความลำเค็ญมามิน้อย"

อั้งฮูหยินแค่นหัวรอ กล่าวว่า

"ท่านเอ่ยอ้างถึงเรื่องเก่าก่อนไยกัน? ท่านอายุสูงวัยปูนนี้ ยังสามารถปฏิบัติเรื่องราวใดได้ ยังคงถอดถอนจากตำแหน่งเทวทูตมังกรคำเถอะ!"

เทวทูตมังกรคำเงยหน้าขึ้น กวาดมองมายังอั้งก่ารู้ วิงวอนว่า

"ก่ารู้ สำหรับกับบริวารเก่าก่อน กลับมิมีไมตรีหลงเหลือจริงๆ?"

สีหน้าอั้งก่ารู้เย็นชากระด้าง กล่าวอย่างเฉื่อยชา

"นิกายเรามีผู้คนชราภาพจนงมงายมากมายยิ่ง สมควรชำระสะสางจึงถูกต้อง"

ชุ่มเสียงมันแผ่วทุ้มเลอะเลือนไม่ชัดเจน อุ้ยเชี่ยวปัอนับเป็นครั้งแรกที่ได้ยินมันเอ่ยปากกล่าววาจา

เหล่าบุรุษสตรีอายุเยาว์ทั้งหลายร้อยคนในห้องโถง พลันกล่าวว่า

"ขอน้อมจารึกคำสั่งสอนอั้งก่ารู้ เพื่อประกอบความดีความชอบ พิชิตศัตรูคู่ต่อสู้ ยืดอายุขัยยืนยาว!"

เทวทูตมังกรดำทอดถอนใจ ยืดกายขึ้นอย่างแช่มช้า กล่าวว่า

"พวกเราล้วนชราภาพ สมควรตายแล้ว"

หันกายไปเอ่ยสืบต่อ

"นำมาเถอะ"

ในกลุ่มบุรุษหนุ่ม ปรากฏบุรุษหนุ่มชุดดำสี่คนสาวเท้าก้าวปราดมา ในมือล้วนยืดถือถาดไม้ใบหนึ่ง บนถาดครอบฝาครอบทองเหลืองกลม พอมาถึงเบื้องหน้าเทวทูตมังกรดำ ก็จัดวางถาดไม้ลงบนพื้น ล่าถอยกลับไป

ทุกผู้คนในห้องโถงล้วนล่าถอยห่างมา เทวทูตมังกรดำพึมพำว่า

"ขอน้อมจารึกคำสั่งสอนอั้งก่าจู้ เพื่อประกอบความดีความชอบ พิชิตศัตรูคู่ต่อสู้ ยืดอายุชัย... เฮอะ ชีวิตนี้กลับไม่อาจยืดยาวสืบไป"

จบคำ ยื่นมือยืดจับห่วงบนฝาครอบทองเหลือง ยกฝาครอบขึ้นมา

ยามนั้น ในถาดปรากฏวัตถุเรียวยาวดีดพุ่งขึ้นมา ฉกปราดใส่เทวทูตมังกรดำ มิคาดที่ด้านข้างปรากฏมีดบินเล่มหนึ่งชัดพุ่งมาฟันวัตถุสิ่งนั้นเป็นสองท่อนตกหล่นลงภายในถาด กลับเป็นอสรพิษขนาดเล็ก ลำตัวมีสีสันห้าสีตัวหนึ่ง

อุ้ยเชี่ยวป้ออุทานอย่างลืมตัว ดูจากสภาพการณ์ศิษย์นิกายเทพมังกรที่ไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่สำเร็จลุล่วงต้องถูกอสรพิษห้าสีฉกกัดเสียชีวิต แต่ตอนนี้กลับปรากฏบุคคลอื่นสอดมือเข้าขัดขวาง พริบตานั้น ทุกผู้คนในห้องโถงล้วนโห่ร้องออกมาว่า

"เป็นการลงมือของผู้ใด?"

"ศิษย์ทรยศใด บังอาจแสดงกิริยากระด้างกระเดื่องต่อก่าจู้?"

อั้งฮูหยินตวาดว่า

"ขบวนบุรุษหนุ่มห้ามังกรลงมือโดยพร้อมเพรียง"

อย่าได้เห็นนางอ้อนแอ้นหยาดเยิ้ม เสียงตวาดครานี้กลับสะกดเสียงโห่ร้องของผู้คนหลายร้อยคนไปสิ้น ที่แท้สตรีสาวสะคราญล้ำนางนี้กลับมีพลังการฝึกปรือลึกล้ำยิ่ง

ได้ยินเสียงเปรื่องปร่าง ประกายเย็นเยียบกระจายจ้า บุรุษสตรีอายุเยาว์ทั้งหลายร้อยคนล้วนชักอาวุธจากฝัก ธือโหมเข้าโอบล้อมศิษย์นิกายเทพมัง-

กรที่มีอายุสูงวัยทั้งหลายสิบคนไว้

ผู้คนอายุเยาว์หลายร้อยคนนี้ ชุดเขียวรวมกับชุดเขียว ชุดขาวรวมกลุ่มกับชุดขาว ไม่คละเคล้าปนเปกัน ต่างยึดตำแหน่งอันมั่นเหมาะ ใช้กำลังเจ็ดแปดคนตรึงคนของนิกายเทพมังกรที่อายุสูงวัยคนหนึ่ง จ่อกระบี่คุกคามใส่จุดชีวิตฝ่ายตรงข้าม

ชั่วพริบตา ผู้ที่อายุสูงวัยทั้งหลายสิบคนล้วนถูกสยบไว้ รวมทั้งผู้วิเศษอ้วนเตี้ยและเล็กซิงแซ ก็ถูกผู้คนหลายคนจ่อกระบี่คุกคามใส่ พลันปรากฏนักพรตเคราดำ อายุห้าสิบเศษผู้หนึ่งหัวร่อฮาๆ กล่าวว่า

"ฮูหยินคงใช้เวลาหลายเดือนฝึกฝนค่ายกลขบวนนี้กระมัง? ซึ่งความจริงคิดจัดการกับบริวารเก่าก่อนไม่จำเป็นต้องเปลืองกำลังปานนี้"

บุคคลที่สยบคุกคามมัน เป็นตรุณีชุดแดงแปดนาง ปรากฏตรุณีสองนางเสือกส่งกระบี่จ่อคุกคามขั้วหัวใจมัน ตวาดว่า

"ไม่อาจก้าวร้าวก่าจู้และฮูหยิน"

นักพรตนั้นกล่าวว่า

"ฮูหยิน เทพมังกรห้าสีตัวนั้นถูกเราบ้อกึงเต้าหยินฆ่าทิ้ง ท่านหากคิดลงทัณฑ์ ก็ลงมืออย่างเต็มที่ ไยต้องลุกลามถึงบุคคลอื่น?"

อั้งฮูหยินยิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า

"ท่านยินยอมสารภาพเอง นับว่าประเสริฐแท้ ก่าจู้แต่งตั้งท่านเป็น เชียะ-เส้งไซ่ (เทวทูตมังกรแดง) นับเป็นตำแหน่งสูงส่ง เพียงเป็นรองก่าจู้ขั้นเดียว ท่านไฉนคิดทรยศ?"

นักพรตบ้อกึงกล่าวว่า

"บริวารไม่ได้ทรยศเทวทูตมังกรดำเดียตาฮวงเคยประกอบความดีความชอบเพียงแต่คนในสังกัดมันปฏิบัติงานไม่เต็มที่ ฮูหยินก็คิดปลิดชีวิตมัน บริวารจึงคิดขอให้ผ่อนผันละเว้น"

"หากแม้นเราไม่อนุญาตเล่า?"

นักพรตบ้อกึงกล่าวว่า

"นิกายเทพมังกรแม้ก่อตั้งขึ้นโดยก่าจู้แต่เหล่าน้องพี่ล้วนมีความดีความชอบ

ฟันฝ่าอุปสรรคนานัปการ ครั้งกระโน้นมีผู้สังกัดนิกายรวมหนึ่งพันยี่สิบสามคน บัดนี้บ้างเสียชีวิตในเงื้อมมือศัตรู บ้างถูกก่าจู้ฆ่าทิ้ง จนหลงเหลือมิถึงร้อยคน ก่าจู้และฮูหยิน เมื่อพบเห็นพวกเราเหล่าผู้ชราก็ชิงชังรังเกียจ คิดใช้อนุชนรุ่นหลังแทน บริวารก็ขอวิงวอนก่าจู้เมตตาการุณย์ เพียงอัปเปหิพวกเราออกจากนิกายเถอะ"

อั้งฮูหยินแค่นหัวร่อ กล่าวว่า

"นิกายเทพมังกรนับแต่ก่อตั้งมา ยังไม่เคยได้ยินว่ามีคนรอดชีวิตออกจากนิกาย ท่านออกจะเพ้อฝันไป"

"หรือก่าจู้และฮูหยินคิดปลิดชีวิตพวกเราให้หมดสิ้น?"

"นั่นกลับมิใช่ ผู้ชราที่จงรักภักดีต่อก่าจู้ ก่าจู้ย่อมยึดถือเป็นพี่น้องอันประเสริฐ ไม่คำนึงถึงอายุขัยว่าสูงล้ำอ่อนเยาว์ประการใด ผู้ใดจงรักภักดีต่อก่าจู้ให้ยกมือขึ้น"

บุรุษสตรีอายุเยาว์ทั้งหลายร้อยคนพากันยกมือขึ้น แม้แต่ผู้ที่อายุสูงวัยซึ่งถูกรายล้อมไว้ ก็ปฏิบัติตามกล่าวว่า

"พวกเราล้วนจงรักภักดีต่อก่าจู้"

อุ้ยเซี่ยวป้อเห็นทั้งหมดยกมือขึ้น ก็ยกมือซ้ายขึ้นบ้าง

อั้งฮูหยินผงกศีรษะ กล่าวว่า

"ประเสริฐแท้ แม้แต่น้องเราที่เพิ่งบรรลุถึงเกาะเทพมังกรก็จงรักภักดีต่อก่าจู้ด้วย"

อุ้ยเซี่ยวป้อลอบร้องในใจ

'เราจงรักภักดีลูกเต่าบัดซบต่างหาก'

อั้งฮูหยินเอ่ยสืบต่อ

"ทั้งหมดล้วนจงรักภักดี หามีคนทรยศ ออกจะไม่ถูกต้อง เราต้องสอบสวนโดยละเอียดสักครา ศิษย์เราพันธนาการพี่น้องอายุสูงวัยไว้"

บุรุษสตรีอายุเยาว์ทั้งหลายร้อยคนล้วนรับคำ บุรุษกลางคนร่างบึกบึนสูงใหญ่ผู้หนึ่งพลันร้องว่า

"ช้าก่อน"

อั้งฮูหยินกล่าวว่า

"ท่านแป๊ะเส้งไช่ (เทวทูตมังกรขาว) มีความเห็นสูงส่งใด?"

บุรุษร่างสูงใหญ่กล่าวว่า

"บริวารรู้สึกไม่ยุติธรรม"

"ท่านกลับกล่าวหาว่าเราตัดสินไม่ยุติธรรม?"

"บริวารมิกล้า เพียงแต่บริวารติดสอยห้อยตามก่าจู้ยี่สิบปี ตอนที่ทุ่มเทชีวิตให้กับนิกาย เด็กน้อยเหล่านี้ยังไม่ถือกำเนิด ไฉนบอกว่าพวกมันจงรักภักดีกลับระบุว่าพวกเราเหล่าพี่น้องเก่าก่อนบังเกิดจิตทรยศ?"

อั้งฮูหยินยิ้มพลางกล่าวว่า

"หมายความว่าท่านกำลังอวดอ้างความดีความชอบตัวเอง ไฉนไม่บอกว่าหากปราศจากเทวทูตมังกรขาวเตี่ยจี่เส้งท่าน นิกายเทพมังกรก็มีชุมกำลังเยี่ยงวันนี้?"

เทวทูตมังกรขาวเตี่ยจี่เส้งกล่าวว่า

"เทพมังกรอุบัติขึ้นโดยก่าจู้ ทั้งหมดเพียงบุกเบิกถากถางให้กับท่านประมุข มินับเป็นความดีความชอบใด ขณะเดียวกัน เด็กน้อยอายุสิบกว่าปีเหล่านี้ก็ไม่มีความดีความชอบเช่นกัน"

"เราอายุเพียงยี่สิบเศษ คงไม่มีความดีความชอบใดกระมัง?"

เตี่ยจี่เส้งลังเลเล็กน้อยจึงกล่าว

"ฮูหยินก็ไม่มีความดีความชอบจริง เป็นก่าจู้ก่อตั้งนิกาย เพราะเสริมชุมกำลังขึ้นเอง"

อั้งฮูหยินกล่าวอย่างแช่มช้า

"ในเมื่อทั้งหมดไม่มีความดีความชอบ ฆ่าท่านทิ้งไป ก็ไม่นับเป็นการปรักปรำใช่หรือไม่?"

เอ่ยถึงตอนนี้ ตาคู่งามพลันสาดประกายอำมหิตวูบ แต่สีหน้ายังหยาดเยิ้มยั่วยวนกระไรปานนั้น

เทวทูตมังกรขาวเตี่ยจี่เส้งชุ่นแค้นสุดระงับ ร้องดังๆ ว่า

"ฆ่าเราคนเดียวย่อมไม่เป็นไร แต่เกรงว่าการประหารสิครอนผู้สัตย์ซื่อ

จงรักเช่นนี้ รากฐานของนิกายเทพมังกรจะล่มสลายภายในเงื้อมมือ ฮูหยิน"

อั้งฮูหยินกล่าวว่า

"กล่าวได้ประเสริฐ โอ เราง่วงเหงานัก"

ถ้าร้อยวาจาเหล่านี้เอื้อนเอ่ยอย่างเกียจคร้าน มิคาดกลับเป็นรหัสบงการออกคำสั่งให้ฆ่าคน

บุรุษหนุ่มชุดขาวที่รายล้อมอยู่รอบกายเทวทูตมังกรขาวทั้งเจ็ดพอฟัง พากันเสือกส่งกระบี่ไปโดยพร้อมเพรียง ทิ่มแทงใส่ร่างฝ่ายตรงข้าม กระบี่ทั้งเจ็ดเล่มพอรั้งคืนกลับ ปรากฏประกายโลหิตเจ็ดสายฉีดพุ่งออกจากร่างเทวทูตมังกรขาวเตี่ยจี่เล้ง ชโลมอาภรณ์ของเหล่าบุรุษหนุ่มชุดขาวจนแดงฉาน

เทวทูตมังกรขาวเตี่ยจี่เล้งร้องว่า

"ก่าจู้ ท่าน...ท่านอำมหิตนัก!"

มิทันชาดคำ พลันล้มฟุบลงสิ้นใจตาย

เทวทูตมังกรขาวเตี่ยจี่เล้ง นับเป็นชนชั้นยอดฝีมือในนิกายเทพมังกรยามเมื่อเจ็ดกระบี่เสือกส่งมา กลับไม่สามารถต่อสู้ดิ้นรน แสดงว่าก่อนหน้านี้บุรุษหนุ่มทั้งเจ็ดมิทราบผ่านการฝึกซ้อมมากี่คราจนช่ำชองชำนาญยิ่ง

อั้งฮูหยินอ้าปากหาวคราหนึ่ง ยกมือซ้ายขึ้นปิดปากแดงระเรื่อ ท่าทีชดช้อยอ่อนหวานยิ่ง อั้งก่าจู้ยังหน้าเย็นชากระด้างกับการตายของเทวทูตมังกรขาว คล้ายมองไม่เห็นก็ปาน อั้งฮูหยินกล่าวเสียงแผ่วเบา

"เทวทูตมังกรเขียว เทวทูตมังกรเหลือง สองท่านรู้สึกเทวทูตมังกรขาวมีความผิดสมควรตายหรือไม่?"

ชายชราร่างต่ำเตี้ยผู้หนึ่งน้อมกาย กล่าวว่า

"เตี่ยจี่เล้งบังเกิดจิตคิดทรยศก่าจู้และฮูหยินมาเนิ่นนาน บริวารเคยน้อมเรียนต่อฮูหยินหลายครา ฮูหยินมักบอกว่า เห็นแก่หน้าบริวารเก่าก่อน พึงให้มันมีโอกาสกลับใจได้สำนึก นับเป็นความการุณย์อันไพศาล บัดนี้สังหารมันเช่นนี้ นับว่ากรุณาต่อมัน น้องพี่ในนิกายล้วนสำนึกในพระคุณก่าจู้และฮูหยิน"

อุ้ยเซี่ยวป้อขบคิดในใจ

'บุคคลนี้นับเป็นเจ้าประจบจอมสอพลอ'

อั้งฮูหยินยิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า

"ท่านเทวทูตมังกรเหลือง กลับปราดเปรื่องนัก ท่านเทวทูตมังกรเขียวคิดเห็นเป็นอย่างไร?"

ชายชราร่างผอมชูบ อายุห้าสิบเศษผู้หนึ่ง พลันถลึงตาใส่บุรุษหนุ่มชุดเขียวที่รายล้อมอยู่รอบกายแปดคน ตวาดว่า

"ถอยห่างไป ก่าจู้หากคิดฆ่าเรา เราสามารถลงมือเอง"

บุรุษหนุ่มชุดเขียวทั้งแปดเสือกส่งกระบี่ไปเล็กน้อย ปลายกระบี่จ่อติดกับอาภรณ์มัน ชายชรานั้นกลับแค่นหัวร่อดังเฮอะฮะ ยกมือรวบจับปกเสื้อตนเอง กล่าวว่า

"ก่าจู้ ฮูหยิน ครั้งกระโน้นบริวารกับท่านเทวทูตมังกรแดง ขาว ดำ เหลืองสัตย์สาบานว่า จะขายชีวิตให้กับนิกายเทพมังกร คิดไม่ถึงกลับมีวันเช่นนี้ ฮูหยินคิดสังหารเราผู้แซ่โค้ว หามีอันใดน่าประหลาด ที่น่าประหลาดคือ ฮึง ตั่วกอกลับชลาดเขลากลัวตาย กล่าววาจาบัดซบไร้ยางอาย ปรักปรำน้องพี่ตนเอง"

เอ่ยถึงตอนนี้ พลันได้ยินเสียงควาก แยกสองมือออกฉีกอาภรณ์ชุดยาวที่สวมใส่ขาดเป็นสองท่อนสะบัดควงข้อมือ ม้วนกวาดเศษผ้าทั้งสองส่วนออก ปัดป่ายกระบี่ยาวของบุรุษหนุ่มชุดเขียวทั้งแปดเบนเบือนไป จากนั้นประกายเจิดจ้ากระจายวูบ ในมือเพิ่มกระบี่สั้นยาวหนึ่งเชียะห้านิ้วสองเล่ม ทิ่มแทงออกรอบข้างดุจประกายไฟแลบพุ่ง

ได้ยินเสียงฉึกๆ บุรุษหนุ่มชุดเขียวทั้งแปดถูกกระบี่สั้นทิ่มทะลวงใส่ทรวงอกสั้มระเนระนาดลงบนพื้น โลหิตสดๆ ฉีดพุ่งออกมาดุจน้ำพุ ซากศพทั้งแปดขดกายเป็นก้อนกลมรายล้อมอยู่รอบกายชายชราผอมชูบ ผู้ดำรงตำแหน่งเทวทูตมังกรเขียว สภาพการตายล้วนเป็นเฉกเช่นกัน นับเป็นการลงมืออันรวดเร็วฉับไวจริงๆ

อั้งฮูหยินใจหายวูบ ผุดลุกขึ้นจากเก้าอี้ ปรบสองมือดราหนึ่ง บุรุษหนุ่มชุดเขียวยี่สิบกว่าคนล้วนกระชับกระบี่สกัดขวางหน้าเทวทูตมังกรเขียว จากนั้นปรากฏผู้คนอีกหลายสิบคนหนุนเนื่องเข้าหา ห้อมล้อมมันไว้อย่างแน่นหนา

เทวทูตมังกรเขียวหัวร่อฮาๆ กล่าวว่า

"ฮูหยิน เหล่าทารกที่ท่านอบรมออกมาฝีมือต่ำต้อยยิ่ง ก่าจู้หากคิดพึ่งพาพวกมันพิชิตศัตรูคู่ต่อสู้ เกรงว่าไม่สมมาดปรารถนา"

ประมุขนิกายเทพมังกรกลับมีขันติหนักแน่นเข้มแข็งจริงๆ ไม่ว่าเจ็ดบุรุษหนุ่มกสุ้มสังหารเทวทูตมังกรขาว หรือเทวทูตมังกรเขียวปลิดชีวิตแปดบุรุษหนุ่ม มันล้วนสงบแน่วนิ่ง หาได้แยแสสนใจไม่

อั้งฮูหยินปรายตามองสามีแวบหนึ่ง คล้ายสำนึกว่ามิอาจทัดเทียมดังนั้น หรุดกายลงอย่างยิ้มแย้ม

"เทวทูตมังกรเขียว ท่านมีเพลงกระบี่สูงเยี่ยมยิ่งวันนี้..."

มิทันจบคำ พลันได้ยินเสียงเปรื่องๆ ปร่างๆ กระบี่ในมือเหล่าบุรุษสตรีอายุเยาว์ทั้งหลายร้อยคนล้วนร่วงหล่นลงสู่พื้น ทุกผู้คนงงงันวูบ จากนั้นบังเกิดเสียงโครมคราม เหล่าบุรุษสตรีอายุเยาว์ล้วนอ่อนระทวยล้มลง

ยามนั้นทุกผู้คนในห้องโถงรู้สึกศีรษะมึนงงตาพร่าพราย ไม่สามารถยืนหยัดมั่น ผู้ที่พลังการฝึกปรืออ่อนด้อยจำกัด ล้มฟุบลงก่อน ที่หลงเหลือก็ล่ายโงนเงนล้มลง ฟุบเรี่ยราดอยู่รอบห้องโถง

อั้งฮูหยินร้องโพล่งอย่างแตกตื่น

"เป็น...เป็นไรหรือ?"

เอ่ยถึงตอนนี้ ร่างพลันอ่อนระทวยลื่นไถลลงจากเก้าอี้ไม้ไผ่!

เทวทูตมังกรเขียวกลับยืนตระหง่านง้ำ สองมือกระชับกุมกระบี่สั้นแสยะยิ้ม กล่าวว่า

"ก่าจู้ ท่านประหัตประหารพี่น้องกันเอง คิดมิถึงกลับมีวันนี้กระมัง?"

จบคำ ยกกระบี่คู่ชี้นปะทะกันดังเปรื่อง สืบเท้าก้าวผ่านผู้คนที่ฟุบระเนระนาดอยู่บนพื้น เข้าหาประมุขนิกายเทพมังกร

ประมุขนิกายเทพมังกรแค่นเสียงดังเฮอะ กล่าวว่า

"ไม่แน่นัก!"

ยื่นมือตะปบที่เท้าแขนของเก้าอี้ไม้ไผ่ แว่วเสียงดังกร๊อบ ที่เท้าแขนซึ่งขัดเกลาจากไม้ไผ่ถูกหักออกจากส่วนประกอบ กุมกระชับมั่นไว้

เทวทูตมังกรเขียวคาดไม่ถึงว่า ก่าจู้ยังสามารถขยับเคลื่อนไหว ต้องใจหายวาบ ถอยกายไปหนึ่งก้าว หวนนึกถึงก่าจู้พลังการฝึกปรือลึกล้ำ คงสะกดฤทธิ์ยาไว้ แต่หากนานเข้า ย่อมต้องสิ้นลงแน่นอน ตอนนี้ยังคงถ่วงเวลาชั่วขณะ จึงกล่าว

"ก่าจู้ นิกายเทพมังกรอันยิ่งใหญ่ แตกแยกร้าวฉานถึงปานนี้ ที่แท้เป็นผู้ใดเพาะเภทภัยไว้ ท่านผู้เฒ่าคงทราบกระจ่างแก่ใจกระมัง?"

ประมุขนิกายเทพมังกรส่งเสียงดังอืมม์ มิทันกล่าววาจา ร่างพลันลิ่นไถลลงจากเก้าอี้กระแทกนั่งกับพื้น เก้าอี้ไม้ไผ่ถูกกดทับจนพังทลายครึ่งหนึ่ง

เทวทูตมังกรเขียวยินดียิ่ง สะอึกปราดเข้าหา พลันได้ยินเสียงดังครืนใหญ่ วัตถุสิ่งหนึ่งแหวกฝ่าอากาศซัดพุ่งมายังทรวงอก เทวทูตมังกรเขียวแตกตื่นตกใจยิ่ง สะบัดฟาดฟันกระบี่สั้นทั้งสองเล่มลง ฟันวัตถุสิ่งนั้นหักเป็นสองท่อน กลับเป็นไม้ไผ่ส่วนที่ใช้เท้าแขนท่อนนั้น

ประมุขนิกายเทพมังกรคราวนี้สะบัดซัดที่เท้าแขนมาด้วยพลังการฝึกปรืออันเข้มแข็งแกร่งกร้าว อานุภาพย่อมรุนแรงเหลือประมาณ ที่เท้าแขนส่วนหนึ่งถูกฟันขาดสะบั้น แต่ส่วนแรกยังแหวกพุ่งมาด้วยระดับความเร็วดังเดิม ได้ยินเสียงฉึก ที่เท้าแขนท่อนนั้นปักทะลวงใส่ทรวงอกเทวทูตมังกรเขียวกระทุ้งกระดูกชายโครงหักไปห้าหกซี่ จมลึกถึงปอด

เทวทูตมังกรเขียวแผดร้องสุดเสียง แต่แล้วลมหายใจอึดอัดติดขัด กระแสเสียงจึงขาดห้วงไปแต่กลางคัน ส่ายร่างโงนเงนหลายคราว กระบี่สั้นในมือร่วงหล่นลงสู่พื้นปักใส่ร่างบุรุษหนุ่มสองคน

บุรุษหนุ่มทั้งสองแขนขาชาด้านยากขยับเคลื่อนไหว แต่สติสัมปชัญญะยังแจ่มใส ปากสามารถกล่าววาจา กระบี่สั้นพอปักทะลวงลงมาล้วนแผดร้องอย่างโหยหวน

บุรุษสตรีอายุเยาว์หลายร้อยคนนั้น เห็นก่าจู้สำแดงอานุภาพสยบเทวทูตมังกรเขียว ล้วนโห่ร้องด้วยความยินดี แลเห็นประมุขนิกายเทพมังกรมีอาขวายันพื้นดิ้นรนหมายลุกขึ้น แต่เท้าขวาไม่ทันยืนหยัดมั่น สองเข่าพลันอ่อนระทวยล้มลง เกลือกกลิ้งไปตามพื้นดินหลายตลบ มีสภาพทุลักทุเลยิ่ง

เมื่อเป็นเช่นนี้ ทุกผู้คนจึงทราบว่าก่ารู้ก็เป็นเฉกเช่นกับพวกมัน ถูกพิษร้ายแรงแทรกซึม กล้ามเนื้อทุกส่วนชาด้าน ลักษณะคล้ายคนอัมพาต

ควรทราบว่า ประมุขนิกายเทพมังกรปกติสำรวมตนยิ่ง ยามอยู่เบื้องหน้าศิษย์ในนิกาย ไม่เคยกล่าววาจามากความ หรือยิ้มแย้มแจ่มใส ยามนี้กลับล้มลงในสภาพเช่นนี้ แสดงว่าเรี่ยวแรงปลาสนาการเสื่อมสูญสิ้นจริงๆ

ผู้คนหลายร้อยคนในห้องโถงล้วนล้มลง กลับมีบุคคลหนึ่งยืนแน่วนิ่ง คนผู้นี้ความจริงมีเรือนร่างเตี้ยเล็ก แต่ท่ามกลางเงาคนที่ล้มระเนระนาด จึงโดดเด่นสะดุดตาเป็นพิเศษ ซึ่งคืออุ้ยเซี่ยวป้อนั่นเอง

อุ้ยเซี่ยวป้อนาสิกสูดได้กลิ่นหอมจางๆ รู้สึกจิตใจปลอดโปร่งแจ่มใส ร่างอบอุ่นสบายสุดบรรยาย แต่เห็นทุกผู้คนล้วนล้มฟุบกับพื้น มิทราบไฉนเกิดเหตุแปรเปลี่ยนเช่นนี้?

อุ้ยเซี่ยวป้อยืนตะลึงลานชั่วขณะ จึงยื่นมือไปฉุดรั้งเล็กชิงแซ กล่าวว่า

"เล็กชิงแซ ทั้งหมดกำลังทำอะไร?"

เล็กชิงแซกล่าวอย่างสงสัยใจ

"ท่าน...ท่านมิได้ถูกพิษ?"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวอย่างงุนงง

"ถูกพิษ? ข้าพเจ้าก็มิทราบ"

พลางประคับประคองเล็กชิงแซขึ้น แต่เล็กชิงแซสองเท้าอ่อนระทวย มิทันยืนหยัดมั่นก็ล้มลงอีกครา

เล็กชิงแซกวาดตามอง เห็นเทวทูตมังกรเขียวยังส่ายร่างโงนเงนคุจร่ำสุราจนเมามาย ยื่นมือข้างหนึ่งเกาะเสาไม้ ส่งเสียงไอไม่หยุดยั้ง จึงกล่าว

"โค้วตั่วกอ ท่าน...แพร่พิษอันใด?"

เทวทูตมังกรเขียวกล่าวว่า

"น่าเสียดายที่เราพลาดพลั้งล้มเหลวในขั้นสุดท้าย ดูท่าเราไม่รอดแล้ว"

เล็กชิงแซกล่าวว่า

"ท่านใช้ผงจับเฮียงนึ่งกึงซัว (ผงสิบหอมสลายเอ็น) หรือลี้เซียวฮุ้นเฮียง (ผงหอมมอมวิญญาณ) หรือว่าใช้...ฮ่วยฮ้วยฮู่กุกฮุ้ง (ผงละลายโลหิต)?"

มันเอ่ยขานนามพิษร้ายสามประการ พอเอ่ยถึงคำ 'ผงละลายโลหิต' กระแสเสียงถึงกับสั่นระริก หวาดหวั่นพรั่นพรึงยิ่งนัก

เทวทูตมังกรเขียวได้รับบาดเจ็บที่ปอดขวา จึงไออย่างรุนแรง มิสามารถตอบคำ

เล็กซิงแซเบือนหน้ามา กล่าวว่า

"แล้วอุ้ย...อุ้ยกงจื้อไฉนไม่ถูกพิษแทรกซึม โอ ใช่แล้ว"

มันพลันรู้สำนึกในบัดดล กล่าวเสียงกังวาน

"ท่านฉาบแป๊ะฮวยฮกจั้วกอ (ขี้ผึ้งบุปผางูแมวเซา) อยู่บนกระบี่สั้นทั้งสองเล่มกระมัง อุ้ยกงจื้อท่านลองสูดดมกระบี่สั้นทั้งสองเล่มว่าบนกระบี่มีกลิ่นหอมของบุปผาหรือไม่?"

อุ้ยเซี่ยวป๊อครุ่นคิดในใจ

'บนกระบี่เมื่อฉาบพิษร้าย เราจึงไม่สูดดม'

ดังนั้นกล่าวว่า

"มาตรแม้นอยู่ที่นี้ ก็สูดได้กลิ่นหอมของบุปผา"

เล็กซิงแซร้องโพล่งว่า

"ใช่แล้ว ขี้ผึ้งบุปผางูแมวเซามีกลิ่นหอมรุนแรงปรุงด้วยวิชาอันเร้นลับ ผู้คนธรรมดายามสูดดม เพียงรู้สึกจิตใจปลอดโปร่ง แต่ทว่า...พวกเราพำนักอยู่บนเกาะอสรพิษ ล้วนดื่มฮังอิ้งเอียะจิ้ว (ยาน้ำดินถนำ...เป็นดินชนิดหนึ่ง มีสีเหลืองอ่อน ใช้สำหรับปรุงยา) เพื่อป้องกันมิให้อสรพิษกรายใกล้

"กลิ่นหอมของขี้ผึ้งบุปผางูแมวเซา พอเผชิญกับยาน้ำดินถนำ จะบังเกิดปฏิกิริยาหักล้างกันจนผู้คนกล้ามเนื้ออ่อนระทวย เรือนร่างชาด้านไปสิบสองชั่วยาม ดังนั้นขี้ผึ้งบุปผางูแมวเซาจึงเป็นสิ่งต้องห้ามของเกาะเรา โค้วตั่วกอกลับจัดเตรียมไว้แต่แรก ดูท่าท่านคงมิได้ดื่มยาน้ำดินถนำเป็นเวลาสามสี่เดือนแล้ว"

เทวทูตมังกรเขียวพลันกระแทกกายลง พอดีนั่งลงบนร่างบุรุษหนุ่มคนหนึ่งส่ายหน้า กล่าวว่า

"คนคำนวณมิสู้ฟ้าลิขิต สุดท้ายเรายังพลาดพลั้งเสียทีอั้งอันทง"

บุรุษหนุ่มสองคนตวาดว่า

"บังอาจนัก กลับกล้าระบุนามก่าจู้"

เทวทูตมังกรเขียวแค่นหัวร่ออย่างเย็นชา หยิบฉวยกระบี่ยาวเล่มหนึ่ง สืบเท้าเข้าหาประมุขนิกายเทพมังกรทีละก้าว กล่าวว่า

"เราจะปลิดชีวิตมัน ดูว่านามอั้งอันทง เรียกหาได้หรือไม่?"

บุรุษสตรีอายุเยาว์ทั้งหลายร้อยคนอุทานดังระงม ชั่วครู่ให้หลัง ได้ยินเทวทูตมังกรเหลืองผู้จัดเจนในการสอพลอกล่าวเสียงทุ้มหนัก

"ตั่วกอ ท่านสังหารอั้งอันทง ทั้งหมดจะเทิดทูนท่านเป็นประมุขนิกายเทพมังกร พวกเรารีบท่องอ่านคำสั่งประมุขนิกายแซ่โค้ว แสดงออกถึงความจงรักภักดี"

ปรากฏผู้คนหลายสิบคนกล่าวว่า

"ทั้งหมด ขอน้อมรับคำสั่งท่านประมุขนิกายแซ่โค้ว"

เพียงแต่บ้างเข้มแข็งเด็ดเดี่ยว บ้างรีรอลังเล จึงมิใคร่พร้อมพรัก

เทวทูตมังกรเขียวสืบเท้าไปสองก้าวก็ส่งเสียงไอคราหนึ่ง มันความจริงรับบาดเจ็บสาหัส แต่ยังสะกดกลั้นกลืน คิดปลิดชีวิตประมุขนิกายเทพมังกรก่อน

อั้งฮูหยินพลันหัวร่อคิกคัก กล่าวว่า

"เทวทูตมังกรเขียว ท่านไม่มีเรี่ยวแรงประคับประคองทรงกายโลหิตจากทรวงอกก็ไหลหลั่งแทบหมดสิ้น เหน็ดเหนื่อยอิดโรยยิ่งนัก ยังคงนั่งลงพักผ่อนรอจนโลหิตไหลหลั่งเหือดแห้งท่านก็จะตายไป ตายอย่างสงบเยือกเย็น"

สำเนียงของนางยิ่งมายิ่งอ่อนโยนนุ่มนวลเย้ิมปานจะหยด เทวทูตมังกรเขียวสืบเท้ามาอีกสองสามก้าว พลันหงายร่างล้มลงกับพื้น

เทวทตมังกรเหลืองกล่าวว่า

"หลักวิชามี่ฮุ้นได้อวบ (วิชาสะกดจิต) ของฮูหยินยอดเยี่ยมจริงๆ โค้วเชาะเต้ง ท่านมุ่งมั่นคิดหมายเป็นก่าจู้ ไยไม่ปัสสาวะส่องดูสารูปตัวเองก่อน?"

เทวทูตมังกรแดงนักพรตบ้อกึงตวาดว่า

"เทวทูตมังกรเหลือง ท่านต่ำช้าไร้ยางอาย หันทางเสือตามลม เราหากเคลื่อนไหวได้ จะปลิดชีวิตท่านเป็นบุคคลแรก"

เทวทูตมังกรเหลืองกล่าวว่า

"ท่านกราดเกรี้ยวไปไย เรา..."

พลันเห็นเทวทูตมังกรเขียวโค้วเขาะเต้งดิ้นรนหมายลุกขึ้น มิทราบการชิงชัยคราวนี้ผู้ใดต้องจบชีวิต จึงกล้ำกลืนวาจาได้

ยามกะทันหัน ประกายตาหลายร้อยคู่ในห้องโถงล้วนจ้องจับมายังเทวทูตมังกรเขียวโค้วเขาะเต้งเป็นจุดเดียว

อั้งฮูหยินพลันกล่าวเสียงนุ่มนวล

"โค้วตั่วกอ ท่านเหน็ดเหนื่อยอิดโรยยิ่ง ยังคงตายเสียเถอะ มีชีวิตสืบไปหามีประโยชน์ใดไม่ มิสู้ตายอย่างสงบ"

โค้วเขาะเต้งส่งเสียงพิกลในลำคอ อ้าปากหาวคราหนึ่ง ไม่สามารถดิ้นรนลุกขึ้นจริงๆ แต่โค้วเขาะเต้งสำนึกทราบดี มันหากกระแทกนั่งสืบไป ในผู้คนหลายร้อยคน นับว่าประมุขนิกายเทพมังกรมีพลังการฝึกปรือลึกล้ำที่สุด ย่อมสลายพิษภายในกายได้ก่อน อย่างนั้นคนของนิกายเทพมังกรที่มีอายุสูงวัยล้วนไม่มีชีวิตรอดได้ จึงกล่าว

"เล็กชิงแซ ท่าน...ต้องครุ่นคิดหาหนทาง...คลี่คลายสถานการณ์โดยด่วน"

เล็กชิงแซกล่าวว่า

"อุ้ยกงจื้อ ก่าจู้ผู้นี้โหดเหี้ยมอำมหิตยิ่ง รอจนขจัดพิษภายในกายได้ จะปลิดชีวิตทุกผู้คน แม้แต่ท่านก็ไม่อาจรอดได้ รีบปลิดชีวิตก่าจู้และฮูหยินเถอะ"

วาจาประดานี้ แม้มันไม่บ่งบอก อุ้ยเซี่ยวป๊อก็สำนึกทราบแต่แรก ดังนั้นก้มกายหยิบฉวยกระบี่เล่มหนึ่งสาวเท้าเข้าหาประมุขนิกายเทพมังกรอย่างแช่มช้า เล็กชิงแซเอ่ยสืบต่อ

"อั้งฮูหยินรู้จักวิชาสะกดจิต ท่านอย่าได้ประสานสบตากับนาง มิว่านางกล่าวกระไร ล้วนมีเจตนาทำร้ายท่าน ยังคงปลิดชีวิตนางก่อน"

อุ้ยเซี่ยวป๊อรับคำ กุมกระบี่สืบเท้าเข้าหาอั้งฮูหยิน อั้งฮูหยินกล่าวเสียงนุ่มนวล

"น้องเราเห็นว่าเรางดงามหรือไม่?"

กระแสเสียงหยาดเยิ้มยั่วยวนชวนลุ่มหลง อุ้ยเซี่ยวป๊อสะท้านใจวูบ เงย

หน้าหมายจับตาชมดูนาง

ผู้วิเศษอ้วนเตี้ยตวาดก้องว่า

"ทำไม่ได้!"

อุ้ยเชี่ยวป้อสะท้านเฮือก รีบพริ้มตาลง อั้งฮูหยินหัวร่อเบาๆ กล่าวว่า

"น้องเรา ลืมตาขึ้นชมดูเรา เจ้าดู นัยน์ตาเราปรากฏเงาของเจ้า"

อุ้ยเชี่ยวป้อคิดใคร่ลืมตาขึ้น แต่แล้วสะกดข่มกลั้นไว้ รั้งกระบี่ขึ้นขวางอก เคลื่อนเข้าหาอั้งฮูหยิน

ทันใด ด้านซ้ายมือบังเกิดเสียงสดใสเสนาะโสตดังว่า

"กอกอ (พี่ชาย) อันประเสริฐ อย่าได้ลงมือ!"

กระแสเสียงนี้คุ้นหูยิ่ง อุ้ยเชี่ยวป้อถึงกับใจสะท้านหวั่นไหว กวาดตาไปยังทิศทางต้นเสียง เห็นดรุณีชุดแดงวงหน้าผุดผาดสะคราญไร้เดียงสานางหนึ่ง นอนฟุบกับพื้น กลับเป็นกุ่งจู้ (หลานสาวเจ้าผู้ครองแคว้น) ตำหนักตระกูลมกนามมกเกี่ยมพิ้ง

อุ้ยเชี่ยวป้อแตกตื่นตกใจยิ่ง คาดมิถึงว่าจะพบพานนางในที่นี้ สำหรับนางไฉนสวมใส่ชุดแดง สังกัดหน่วยครุฑมังกรแดง กลับมิดื่นตระหนกกระไร รีบประคับประคองนางขึ้น กล่าวว่า

"ท่านไฉนอยู่ในที่นี้ด้วย?"

มกเกี่ยมพิ้งมิตอบคำ เพียงกล่าวว่า

"ท่านอย่าได้...สังหารฮูหยิน รวมทั้งก่าจู้ด้วย"

อุ้ยเชี่ยวป้อกล่าวอย่างสงสัยใจ

"หรือท่านเข้าสังกัดนิกายเทพมังกรด้วย?"

มกเกี่ยมพิ้งตลอดเรือนร่างอ่อนระทวยตั่งราวกับไร้กระดูก ซุกศีรษะแอบอิงกับหัวไหล่ ริมฝีปากพอดีจ่ออยู่ที่ข้างใบหูอุ้ยเชี่ยวป้อ กล่าวเบาๆ

"กอกออันประเสริฐ ขอวิงวอนท่านอย่าได้สังหารก่าจู้และฮูหยิน มาตรแม้นปิงซือเจ้อยู่ที่นี้ นางจะขอร้องท่านเช่นกัน"

อุ้ยเชี่ยวป้อแยกจากนางเป็นเวลานาน ยามประสบพบโดยไม่คาดหมาย ย่อมปีติยินดียิ่ง อย่าว่าแต่มีเรือนร่างอบอุ่นแอบอิงอ้อมอก ซุ่มเสียงนุ่มนวล

กระทบโสต ยากฝืนเจตนาของนาง ยามนั้นกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าหากไม่สังหารพวกมัน หลังจากก่าจู้ขจัดพิษจากร่าง จะสังหารข้าพเจ้า"

วาจาประดานี้กล่าวให้นางได้ยินเพียงลำพัง มกเกี่ยมพิ้งกล่าวว่า

"ท่านหากช่วยเหลือก่าจู้และฮูหยิน ทั้งสองไหนเลยสังหารท่าน?"

อุ้ยเชี่ยวป้อรู้สึกมีเหตุผล นี่เป็นโอกาสประกอบความดีความชอบอันประเสริฐ เพียงแต่ตนหากยื่นมือช่วยเหลือประมุขนิกายเทพมังกร ผู้วิเศษอ้วนเตี้ยเล็กซิงแซ และนักพรตบ้อกึง คงต้องถูกก่าจู้ฆ่าทิ้ง ผู้วิเศษอ้วนเตี้ยและเล็กซิงแซ รู้จักมักคุ้นกับตน ส่วนนักพรตบ้อกึงนิสัยฮึกหาญ ยึดมั่นคุณธรรมสหาย ฆ่าทิ้งไปออกจะน่าเสียดาย ทางที่ประเสริฐอย่าได้สังหารก่าจู้และฮูหยิน พร้อมกับพิทักษ์ชีวิตผู้วิเศษอ้วนเตี้ยและพวกไว้

ได้ยินมกเกี่ยมพิ้งกล่าวเบาๆ

"ข้าพเจ้าสังกัดฮูหยิน หากแม้นเทวทูตมังกรเขียวดำรงตำแหน่งก่าจู้ ข้าพเจ้าต้องจบชีวิตแน่นอน"

อุ้ยเชียวป้อกล่าวว่า

"ใช่แล้ว ภรรยาที่รัก เราต้องช่วยเหลือท่าน"

พลางจุมพิตพวงแก้มของนางคราหนึ่ง

มกเกี่ยมพิ้งอับอายจนหน้าแดงฉาน แต่ดวงตากลับทอประกายยินดีขึ้นวูบ

อุ้ยเชี่ยวป้อโอบประคองมกเกี่ยมพิ้งไว้ เบือนหน้ามา กล่าวว่า

"เล็กซิงแซ บนหลักศิลาจารึกว่า ก่าจู้และฮูหยินเสพสุขเทียบเทพยดา อายุขัยสูงล้ำเทียมฟ้า ข้าพเจ้าไหนเลยทำร้ายทั้งสองได้ ท่านทั้งสองปรีชาสามารถเลิศล้ำ แม้คิดประทุษร้ายก็ไม่ประสบผล"

เล็กซิงแซร้อนรุ่มใจยิ่ง กล่าวว่า

"ท่านอย่าได้คิดเหลวไหลไป รีบสังหารคนทั้งสอง มิเช่นนั้นทั้งหมดล้วนต้องตกตายโดยไร้ที่กลบฝัง"

อุ้ยเชี่ยวป้อส่ายหน้า กล่าวว่า

"เล็กซิงแซ อย่าได้กล่าวก้าวร้าวต่อเบื้องสูงเช่นนี้ ท่านมียาขจัดพิษหรือ

ไม่ พวกเรารีบขจัดพิษให้กับก่าจู้และฮูหยินกัน"

อั้งฮูหยินกล่าวเสียงนุ่มนวล

"ถูกต้อง น้องเรามีความคิดอ่านเลิศล้ำจริงๆ นับเป็นทารกวิเศษที่สวรรค์เบื้องบนบัญชาให้มาจุติช่วยเหลือก่าจู้สะสางภารกิจ นิกายเทพมังกรมีวีรบุรุษเยี่ยงท่าน นับเป็นวาสนาของทุกผู้คน"

วาจาประดานี้คล้ายกล่าวจากใจจริง เปี่ยมความดื่นเต้นเลื่อมใส อุ้ยเชี่ยวปัอพอฟัง สบอารมณ์ยิ่งนักกล่าวว่า

"ฮูหยิน ข้าพเจ้าหาใช่คนของนิกายเทพมังกรไม่"

อั้งฮูหยินกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ตอนนี้เจ้านับว่าเข้าสังกัดนิกายแล้ว โดยเราเป็นผู้ชักนำเอง ก่าจู้ น้องท่านนี้ประกอบความดีความชอบให้กับพรรคเรา สมควรดำรงตำแหน่ง ใด?"

ประมุขนิกายเทพมังกรกล่าวว่า

"เทวทูตมังกรขาวเตี่ยจี่เส้งทรยศต่อนิกาย ถูกฆ่าทิ้ง พวกเราจะเลื่อนบุรุษหนุ่มนี้ดำรงตำแหน่งเทวทูตมังกรขาว"

องฮูหยินสนับสนุนว่า

"วิเศษแท้ น้องเรา นิกายเรานับก่าจู้ยิ่งใหญ่ที่สุด ถัดจากนั้นเป็นเทวทูตมังกรเขียว แดง ขาว เหลือง ดำ เจ้าพอเข้าสังกัดนิกาย ก็ดำรงตำแหน่งเทวทูตมังกรขาว นับว่าไม่เคยอุบัติมาก่อน พวกเราทราบว่าท่านแซ่อุ้ย มิทราบฉายานามกระไร?"

"เราเรียกว่าอุ้ยเชี่ยวปัอ ฉายามังกรขาว"

หวนนึกถึงครั้งกระโน้น เม้าจับโป๊ยขนานฉายานามนี้ให้กับตน คิดไม่ถึงกลับสอดคล้องกับเหตุการณ์ในวันนี้

อั้งฮูหยินยินดียิ่ง กล่าวว่า

"เจ้าดู นี่นับว่าฟ้าดินคลบันดาล ไม่เช่นนั้นไหนเลยประจวบเหมาะปานนี้ ก่าจู้เมื่อเอื้อนเอ่ยวาจาจากปาก ย่อมมิแปรเปลี่ยนกลับกลายเด็ดขาด"

เล็กซิงแซร้อนรุ่มใจยิ่ง กล่าวว่า

"อุ้ยกงจื้ออย่าได้หลงกลพวกมัน มาตรว่าท่านดำรงตำแหน่งเทวทูตมังกร

ขาว พวกมันยามมิพอใจก็สามารถปลิดชีวิตท่านอย่างง่ายดายดุจพลิกฝ่ามือ พึงยึดถือเตี่ยจี่เส้งเป็นเยี่ยงอย่าง รีบสังหารก่าจู้และฮูหยิน ทั้งหมดจะเทิดทูนท่านเป็นประมุขนิกายเทพมังกร"

วาจาพอกล่าว ทุกผู้คนล้วนใจหายวาบ ผู้วิเศษอ้วนเตี้ย เทวทูตมังกรเขียว นักพรตบ้อกึงและพวกตอนแรกล้วนรู้สึกว่า กล่าวเยี่ยงนี้ออกจะเป็นไปมิได้ แต่แล้วฉุกคิดว่า หากไม่เทิดทูนอุ้ยเซี่ยวป้อเป็นก่าจู้ในนิกาย ก็ไม่มีตำแหน่งสูงล้ำกว่าเทวทูตมังกรขาวอีก

ตอนนี้สถานการณ์เลวร้ายยิ่ง ชะตากรรมทุกผู้คนขึ้นอยู่กับการตกลงใจของอุ้ยเซี่ยวป้อ มีแต่ทำเยี่ยงนี้จึงสามารถหลอกล่อให้อุ้ยเซี่ยวป้อสังหารก่าจู้และฮูหยิน ขอเพียงคลี่คลายสถานการณ์ในวันนี้ มาตรแม้บุรุษหนุ่มนี้เป็นก่าจู้จริงๆ ก็ไม่อาจหนีรอดจากเงื้อมมือทั้งหมด ดังนั้นล้วนสนับสนุนว่า

"พวกเราล้วนเทิดทูนอุ้ยกงจื้อ เป็นประมุขนิกายเทพมังกร"

อุ้ยเซี่ยวป้อแลบลิ้นออกมา กล่าวว่า

"ข้าพเจ้ากลับไม่สามารถดำรงตำแหน่งก่าจู้ พวกท่านกล่าวเยี่ยงนี้ออกจะไม่ถูกต้อง เยี่ยงนี้เถอะ ก่าจู้ ฮูหยิน ทั้งหมดก็คืนดีกัน เล็กชิงแช เทวทูตมังกรเขียว และพวกล่วงเกินก่าจู้ ขอท่านผู้เฒ่าผ่อนผันละเว้นอย่าได้พิจารณาโทษพวกมัน เล็กชิงแชก็มอบยาขจัดออกมาให้ทั้งหมดรับประทาน ไยมิใช่ประเสริฐยิ่ง"

ประมุขนิกายเทพมังกรขบคิดแล้วกล่าว

"ท่านเทวทูตมังกรขาวเมื่อชักชวนพวกเราคืนดีกัน ไม่ถือสาข้อผิดพลาดเก่าก่อน เราจะอนุโลมเห็นพ้อง ไม่ถือสาหาความกับเหตุการณ์บนห้องโถงในวันนี้"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

"เล็กชิงแช ท่านเทวทูตมังกรเขียว ก่าจู้เมื่อรับปาก ไยมิใช่ประเสริฐยิ่ง?"

เล็กชิงแชเห็นอุ้ยเซี่ยวป้อไม่ยอมทำร้ายประมุขนิกายเทพมังกร จึงทอดถอนใจ กล่าวว่า

"อย่างนั้นก่าจู้โปรดสัตย์สาบานยืนยัน"

อั้งอูหยินจึงกล่าว

"เราโชวช้วนจักไม่ถือสาเหตุการณ์ในวันนี้ หากทวนคำสาบานนี้ ขอเราพลัดตกลงในบึงเทพมังกร ถูกเหล่าอสรพิษขบกัดถึงแก่ชีวิต"

ประมุขนิกายเทพมังกรก็กล่าวเสียงแผ่วทุ้ม

"เราประมุขนิกายเทพมังกร หากสืบสาวหาความถึงเหตุการณ์ในวันนี้ต่อเหล่าน้องพี่สูงอายุ ขอให้พลัดตกบึงเทพมังกร ถูกเหล่าอสรพิษขบกัด มิหลงเหลือแม้กระดูก"

การพลัดตกบึงเทพมังกร ถูกเหล่าอสรพิษขบกัด เป็นทัณฑ์ทรมานที่สาหัสที่สุดในนิกายเทพมังกร ก่าจู้และฮูหยินเมื่อสาบานต่อหน้าชุมนุมชนเช่นนี้ ย่อมไม่กลับกลายคืนคำอีก

เล็กชิงแชกล่าวว่า

"ท่านเทวทูตมังกรเขียวเห็นเป็นอย่างไร?"

เทวทูตมังกรเขียวโค้วเซาะเต้ง กล่าวเสียงแผ่วล้า

"เรา...เราจะอย่างไรคงมิอาจมีชีวิตรอดได้"

เล็กชิงแชเบือนหน้าไปถามว่า

"บ้อกึงเต้าเจี้ยงเห็นเป็นอย่างไร?"

นักพรตบ้อกึงร้องดังๆ ว่า

"ตกลงตามนี้ อั้งก่าจู้ปราดเปรื่องเลิศล้ำพลังฝีมือสูงเยี่ยมกว่าพวกเรานับสิบเท่า ทั้งหมดความจริงเทิดทูนก่าจู้เป็นนายเหนือ เพียงแต่ท่านผู้เฒ่าหลังจากรับฮูหยินนี้เป็นภรรยา นิสัยใจคอแปรเปลี่ยนไป มุ่งสนับสนุนบุรุษหนุ่มที่แรกเริ่มสังกัด ลิดรอนสังหารพวกเรา

"ท่านเทวทูตมังกรเขียวที่ดำเนินการตอบโต้เพียงเพื่อรักษาชีวิตรอดสืบไป ก่าจู้และฮูหยินเมื่อสาบานไม่ถือสาหาความเหตุการณ์ในวันนี้ ทั้งหมดไยต้องทรยศต่อท่านผู้เฒ่า? อีกประการ นิกายเทพมังกรก็มิอาจขาดแคลนก่าจู้ท่านนี้ได้"

ทุกผู้คนพอฟัง พากันร้องขานว่า

"ก่าจู้เสพสุขเทียบเทพยดา อายุขัยสูงล้ำเทียมฟ้า

เลิกซิงแซกล่าวว่า

"อุ้ยกงจื้อ ท่านมิได้ดื่มยาน้ำดินถนำ ไม่ถูกพิษของขี้ผึ้งบุปผาแมวเซา ทำร้าย นับเป็นลิขิตของฟ้าดิน ตลบันดาลให้ประกอบความดีความชอบ หากคิดขจัดพิษขี้ผึ้งบุปผาแมวเซา ให้ออกไปตักน้ำบริสุทธิ์ป้อนให้ทุกผู้คนร่ำดื่ม จะทุเลาเป็นปกติเอง"

อุ้ยเซี่ยวป้อหัวร่อพลางกล่าวว่า

"ที่แท้ขจัดง่ายดายปานนี้"

จบคำ สาวเท้าออกจากห้องโถงใหญ่ แต่หาพบเห็นน้ำบริสุทธิ์ไม่ จึงอ้อมมายังห้องโถงหลัง เห็นจัดวางอ่างน้ำสิบกว่าใบ ล้วนบรรจุเต็มไปด้วยน้ำบริสุทธิ์ที่แท้จัดเตรียมไว้สำหรับใช้ในตอนห้องโถงไม้ไผ่เกิดอัคคีเพลิงขึ้น ดังนั้นตักน้ำถังหนึ่งกลับมาในห้องโถง ตักน้ำกระบวยหนึ่งป้อนให้ประมุขนิกายเทพมังกรดื่มลงไปก่อน จากนั้นป้อนแก่อั้งฮูหยิน ส่วนกระบวยที่สามยื่นส่งต่อนักพรตบ้อกึง กล่าวว่า

"เต้าเจี๋ยงนับเป็นนักสู้ผู้กล้า สมควรดื่มเป็นกระบวยที่สาม"

ส่วนกระบวยต่อไปป้อนแก่ผู้วิเศษอ้วนเตี้ย เล็กซิงแซ และมกเกี่ยมพิ้ง ตามลำดับ ทุกผู้คนพอดื่มน้ำบริสุทธิ์ ก็อาเจียนออกมา มือเท้าเริ่มสามารถเคลื่อนไหว อุ้ยเซี่ยวป้อหลังจากป้อนน้ำแก่ผู้คนอีกหลายคน เล็กซิงแซก็สามารถลุกขึ้นเดินเหินสาวเท้าไปประคับประคองเทวทูตมังกรเขียวโค้วเซาะเต้ง ห้ามโลหิตรักษาบาดแผลให้กับมัน

ผู้วิเศษอ้วนเตี้ยและพวกแยกย้ายกันกอบน้ำบริสุทธิ์ป้อนให้พวกพ้อง มินานให้หลัง มกเกี่ยมพิ้งก็ช่วยเหลือตรุณีชุดแดงอีกหลายนาง ยามกะทันหันในห้องโถงเต็มไปด้วยเศษอาหารที่อาเจียนออกมาเหม็นคละคลุ้งสุดทนทาน

อั้งฮูหยินกล่าวว่า

"ทั้งหมดแยกย้ายไปพักผ่อน พรุ่งนี้ค่อยชุมนุมกันใหม่"

ประมุขนิกายเทพมังกรกล่าวว่า

"เราไม่ถือสาหาความ พี่น้องทั้งหมดก็อย่าได้ทุ่มเถียงวิวาท เหล่าบุรุษห้ามมังกรมิอาจก้าวร้าวเหล่าเทวทูต บรรดาเทวทูตก็ไม่อาจหาข้ออ้างจัด

การชนชั้นผู้เยาว์นิกายเรา ผู้ฝ่าฝืนต้องถูกลงทัณฑ์สถานหนัก"

ทุกผู้คนล้วนรับคำ คลายใจลงอักโข อั้งฮูหยินกล่าวเสียงนุ่มนวล

"เทวทูตมังกรขาว ตามเรามา"

อุ้ยเชี่ยวปัอยังไม่ทราบนางกำลังเรียกหาตน เห็นนางกำลังกวักมือต่อตน ค่อยทราบว่าตนดำรงตำแหน่งเทวทูตมังกรขาวสังกัดนิกายเทพมังกร จึงสาวเท้าเข้ามา

ประมุขนิกายเทพมังกรและอั้งฮูหยินก้าวเคียงบ่าเคียงไหล่ออกจากห้องโถงใหญ่ ศิษย์นิกายเทพมังกรที่สามารถเคลื่อนไหวล้วนน้อมกายคารวะ กล่าวว่า

"ก่าจู้เสพสุขเทียบเทพยดา อายุขัยสูงล้ำเทียมฟ้า"

ประมุขนิกายเทพมังกรและอั้งฮูหยินสาวเท้าตามเส้นทางที่ปูลาดด้วยหินเขียว สู่ซ้ายมือของห้องโถง ผ่านดงไม้แถบใหญ่ บรรลุถึงที่ราบลุ่มแถบหนึ่ง เห็นก่อสร้างตึกไม้ไผ่ขนาดใหญ่อยู่หลายหลัง บุรุษสตรีอายุเยาว์สวมใส่อาภรณ์สีสันต่างๆ สิบกว่าคนเฝ้ารักษาอย่างเข้มงวด พอพบเห็นก่าจู้ ต่างคารวะอย่างนอบน้อม

อั้งฮูหยินชักนำอุ้ยเชี่ยวปัอเข้าสู่ห้องไม้ไผ่กล่าวกับบุรุษหนุ่มชุดขาวผู้หนึ่งว่า

"อุ้ยกงจื้อท่านนี้เป็นเทวทูตมังกรขาวคนใหม่ ให้มันพักผ่อนในห้องข้างขวา มือ พวกเจ้าปรนนิบัติรับใช้ให้ดี"

พลางยิ้มแย้มกับอุ้ยเชี่ยวปัอ หันกายเข้าสู่ห้องชั้นใน

บุรุษหนุ่มชุดขาวหลายคนน้อมกายคารวะต่ออุ้ยเชี่ยวปัอ กล่าวว่า

"บริวารขอน้อมพบท่านเทวทูต"

อุ้ยเชี่ยวปัอเป็นขันทีสูงศักดิ์ในพระราชวัง ดำรงตำแหน่งหัวหน้าหน่วยสังกัดสมาคมฟ้าดิน ได้รับความเคารพนบนอบมา จึงผงกศีรษะกล่าวว่า

"มิต้องมากมารยาท"

บุรุษหนุ่มชุดขาวเหล่านั้นชักนำอุ้ยเชี่ยวปัอมายังห้องข้างขวามือ เห็นมีพื้นที่กว้างขวาง ตกแต่งอย่างประณีตงดงาม บนโต๊ะจัดวางวัตถุโบราณ ผนังแขวนภาพวาด เหนือเตียงคลุมม่านมุ้งหลากสี ฟูกหมอนปักทอลวดลายวิจิตรงดงาม

เหล่าบุรุษหนุ่มชุดขาวเห็นอุ้ยเชี่ยวปัออายุยังเยาว์ แต่ฟังจากสำเนียงอั้งฮูหยินแสดงว่ายกย่องอุ้ยเชี่ยวปัอยิ่ง มิหนำซ้ำเชียงฮกกือ (ดินแดนเชียนสถิต) ของก่าจู้นี้ไม่เคยมีบุคคลภายนอกพักพำนักมาก่อน บุรุษหนุ่มเหล่านี้ทำหน้าที่รักษาการณ์อยู่ที่นี้ มิทราบเหตุแปรเปลี่ยนในห้องโถงเมื่อครู่ เห็นอุ้ยเชี่ยวปัอดำรงตำแหน่งสูงส่ง ต่างเข้ามาประจบสอพลอ

ยามเที่ยงของวันนั้น อุ้ยเชี่ยวปัอสอบถามถึงกฎระเบียบต่างๆ ในนิกายต่อเหล่าบุรุษหนุ่มชุดขาว เพิ่งทราบว่ารองจากก่าจู้เป็นห้าเทวทูต แต่ละเทวทูตปกครองศิษย์นิกายเทพมังกรอายุสูงวัยหลายสิบคน และบุรุษสตรีอายุเยาว์อีกร้อยคน

ดังนั้น ขนชั้นเทวทูตล้วนเป็นยอดฝีมืออันดับสูง ประกอบความดีความชอบในนิกาย อุ้ยเชี่ยวปัอเป็นบุรุษหนุ่มเพิ่งเข้าสังกัด กลับดำรงตำแหน่งสูงส่งปานนี้ ย่อมสืบเนื่องจากช่วยชีวิตประมุขนิกายเทพมังกรและอั้งฮูหยินนั่นเอง

วันรุ่งขึ้น ประมุขนิกายเทพมังกรและอั้งฮูหยินเรียกชุมนุมศิษย์ในสังกัดอีกครา สีหน้าทุกผู้คนล้วนไหวหวั่นไม่สบายใจ มิทราบก่าจู้จะจัดการเหตุการณ์เมื่อวานอย่างไร? ท่านแม้สาบานว่าจะไม่ถือสาหาความ แต่ก่าจู้ท่านนี้ความคิดอ่านลึกซึ้ง มิว่าผู้ใดก็คาดคิดไม่ออกว่าท่านมีความคิดอันร้ายกาจใด

ประมุขนิกายเทพมังกรและอั้งฮูหยินพอย่างเช้าห้องโถง อุ้ยเชี่ยวปัอก็ยืนหยัดอยู่ในกลุ่มมังกรขาว กลับสูงศักดิ์กว่าผู้วิเศษอ้วนเตี้ยและเล็กชิงแซเสียอีก

ประมุขนิกายเทพมังกรกล่าวถามว่า

"อาการบาดเจ็บของท่านเทวทูตมังกรเขียวเป็นอย่างไร?"

เล็กชิงแซน้อมกาย กล่าวว่า

"เรียนก่าจู้ อาการบาดเจ็บท่านเทวทูตมังกรเขียวหนักหนาสาหัสยิ่ง มิทราบสามารถรักษาชีวิตไว้ได้หรือไม่"

ประมุขนิกายเทพมังกรส้วงขวดเคลือบสีแดงจากอกเสื้อใบหนึ่ง กล่าวว่า

"ขวดยานี้บรรจุยาเม็ดเทียนอ้วงปัอเมี่ยตัง (ยาเม็ดโลกบาลพิทักษ์ชีวิต) สามเม็ด เจ้านำไปมอบให้มันรับประทานเถอะ"

จบคำ มิเทินสะบัดมือแสดงท่า ขวดเคลือบใบนั้นก็ลอยฝ่าอากาศถึงเบื้องหน้าเล็กชิงแชอย่างแช่มช้า

เล็กชิงแชรีบยื่นสองมือรับไว้ น้อมกายกล่าวว่า

"ขอบพระคุณก่าจู้"

มันทราบว่า ประมุขนิกายเทพมังกรปรุงยาเม็ดพิทักษ์ชีวิต โดยรวบรวมจากสมุนไพร ตัวยาอันเลิศล้ำมีทั้งโสมอายุสามร้อยปี ดีหมีขาว บัวหิมะ ทั้งสิ้นปรุงได้สิบกว่าเม็ด เทวทูตมังกรเขียวสามารถรับประทานคราเดียวสามเม็ดย่อมมิมีอันตรายถึงแก่ชีวิต

ศิษย์นิกายเทพมังกรอายุสูงวัยที่หลงเหลือ ล้วนน้อมกายขอบพระคุณครุ่นคิดขึ้น

'เทวทูตมังกรเขียวเมื่อวานก้าวร้าวก่าจู้ มีจิตมุ่งร้ายหมายชีวิต วันนี้ก่าจู้กลับประทานตัวยาเลิศล้ำแสดงว่ามิได้ถือสาหาความกับเหตุการณ์ที่ผ่านมาจริงๆ'

อั้งฮูหยินพลันกล่าวว่า

"ท่านเทวทูตมังกรขาว ฟังว่าเจ้าเห็นอักขระโบราณบนหลักศิลาภูเขาโง้ว-ไท้ซัวหรือ?"

อุ้ยเชี่ยวปัอน้อมกายรับคำ ผู้วิเศษอ้วนเตี้ยกล่าวว่า

"เรียนก่าจู้ ฮูหยิน บริวารได้คัดลอกอักขระเหล่านั้นมาด้วย"

พลางล้วงกระดาษน้ำมันแผ่นหนึ่งจากอกเสื้อ คลี่กางออกติดลงบนผนังขวามือ เห็นเป็นอักขระโบราณลักษณะคล้ายตัวลูกอ๊อด มิมีผู้ใดเข้าใจความหมายได้

อั้งฮูหยินกล่าวว่า

"ท่านเทวทูตมังกรขาวหากรู้จักอักขระเหล่านี้ ก็ท่องให้ทั้งหมดฟังด"

อุ้ยเชี่ยวปัอรับคำ เพ่งตามองกระดาษน้ำมันที่ชีดเขียนอักขระโบราณท่องข้อความที่เล็กชิงแชให้ท่องจดจำว่า

"เดือนสิบของปีที่สอง ในรัชสมัยถังไท้จงย่องเต้..."

ยามเมื่อข้อความใดละเลยลืมเลือนก็กล่าวว่า

"นี่เป็นอักษรใด กลับยากจำแนกแยกแยะ ใช่แล้วเป็นคำพิชิตมาร"

เมื่อท่องถึงตอน 'เสพสุขเทียบเทพยดา อายุชัยสูงล้ำเทียมฟ้า เปรื่องปราดทั้งบุ๋นและบู๊' ก็ดัดแปลงเพิ่มเติมว่า

"เสพสุขเทียบเทพยดา รวมทั้งฮูหยินอายุชัยสูงล้ำเทียมฟ้า เปรื่องปราดทั้งบุ๋นและบู๊"

คำ 'รวมทั้งฮูหยิน' ค่อนข้างหยาบคาย หากให้เล็กชิงแชประพันธ์ย่อมต้องใช้ถ้อยคำไพเราะ แต่อุ้ยเชี่ยวปัอไม่เข้าใจหลักภาษาศาสตร์ ไหนเลยร้อยกรองวลีได้?

อั้งฮูหยินพอฟัง ถึงกับแย้มยิ้มออกมา กล่าวว่า

"ก่ากู้ ในอักขระโบราณมีนามของเราจริงๆ กลับมิใช่เทวทูตมังกรชาวปั้นโป๊ปดชื้น"

ประมุขนิกายเทพมังกรก็ปลาบปลื้มยินดี ผงกศีรษะกล่าวว่า

"พวกเรานับว่าได้รับบัญชาสวรรค์ ให้ก่อตั้งนิกายเทพมังกรขึ้น"

สุดท้าย อุ้ยเชี่ยวปัอท่องอ่านที่ซ่อนของพระสูตรสี่สิบสองบททั้งแปดเล่มออกไป อั้งฮูหยินพอฟังต้องกล่าวว่า

"นี่เป็นลิขิตของสวรรค์เบื้องบนจริงๆ แม้แต่ชุนนางกังฉินโง้วซำกุ่ยก็ถูกบรรจุนามตั้งแต่รัชสมัยถัง ก่ากู้ คัมภีร์แปดเล่มนี้เป็นสรวงสวรรค์ประทานแก่นิกายเรา จะช้าเร็วต้องตกเป็นของนิกายเทพมังกร"

ทุกผู้คนในห้องโถงล้วนร้องว่า

"ก่ากู้เสพสุขเทียบเทพยดา อายุชัยสูงล้ำเทียมฟ้า"

รอจนสรรพสำเนียงเงียบสงบลง ประมุขนิกายเทพมังกรจึงกล่าว

"บัดนี้ ประกอบพิธีแต่งตั้งอุ้ยเชี่ยวปัอดำรงตำแหน่งเทวทูตมังกรขาวเป็นทางการ

พิธีแต่งตั้งของนิกายเทพมังกรผิดแผกแตกต่างกับพิธีของสมาคมฟ้าดิน อุ้ยเชี่ยวปัอเห็นบนแท่นบูชาจัดวางถาดทองคำห้าใบ บนถาดล้วนปรากฏอสรพิษเล็กๆ ตัวหนึ่งขดอยู่ อสรพิษทั้งห้าตัวเป็นสีเขียว แดง ขาว เหลือง ดำ ตามลำดับ ล้วนผงกหัวขึ้นแผ่แม่เบี้ยอยู่แปลบปลาบ ลำตัวกลับขดอยู่บนถาด

ครั้นแล้ว อุ้ยเชี่ยวปัอกราบกรานอสรพิษทั้งห้าซึ่งถูกขนานเรียกเป็น

เทพมังกรห้าสี จากนั้นคุกเข่าโขกศีรษะประมุขนิกายเทพมังกรและอั้งฮูหยิน แล้วรับการอวยพรแสดงความยินดีจากเทวทูตมังกรแดง นักพรตบ้อกึงและพวก

สุดท้ายอั้งฮูหยินรินยาน้ำดินถนำสามจอกแก่อุ้ยเซี่ยวป้อให้ดื่มลงไปกล่าวว่า

"หลังจากดื่มยาน้ำนี้ เจ้านับเป็นคนของเกาะเทพมังกร มวลหมู่อสรพิษไม่กล้ำกรายทำร้ายอีก"

ประมุขนิกายเทพมังกรก็ประทานมุกดินถนำพวงหนึ่งให้อุ้ยเซี่ยวป้อคล้องติดตัว พิษร้ายนานาจะไม่แทรกซึมทำร้าย จากนั้นผู้คนที่สังกัดโดยตรงต่อเทวทูตมังกรขาว ล้วนเข้ามาน้อมพบอุ้ยเซี่ยวป้อ

ประมุขนิกายเทพมังกรสั่งว่า

"เทวทูตมังกรเขียวปวยไข้พักรักษาตัว ให้หลวงจีนไว้ผมอ้วนเตี้ยรักษาการแทนชั่วคราว จวบจนอาการทุเลา"

ผู้วิเศษอ้วนเตี้ยน้อมกายรับคำ ประมุขนิกายเทพมังกรกล่าวอีกว่า

"ท่านเทวทูตทั้งห้าและเล็กกอฮึงให้รุดมายังห้องโถงหลัง ปรึกษาหารือเรื่องราวกัน"

ครั้นแล้ว ผุดลุกขึ้นพร้อมกับอั้งฮูหยิน ศิษย์นิกายเทพมังกรล้วนโห่ร้องน้อมส่ง

อุ้ยเซี่ยวป้อเพิ่งทราบว่า เล็กซิงแซที่แท้นามกอฮึง ยามนั้นตนกับนักพรตบ้อกึง เทวทูตที่หลงเหลือ ผู้วิเศษอ้วนเตี้ยกับเล็กซิงแซ ตามติดอยู่ด้านหลังก่าจู้และฮูหยินเข้าสู่หลังห้องโถง

เห็นหลังห้องโถงเป็นห้องกะทัดรัดหลังหนึ่ง กึ่งกลางจัดตั้งเก้าอี้นวมสองตัว ประมุขนิกายเทพมังกรและอั้งฮูหยินทรุดกายนั่งลง ถัดมาจัดตั้งเก้าอี้เตี้ยๆ ห้าตัว เทวทูตมังกรแดง เหลือง ดำ แยกย้ายทรุดนั่งลงบนเก้าอี้เตี้ยๆ ผู้วิเศษอ้วนเตี้ยก็นั่งลงเช่นกัน พลางกล่าวว่า

"ท่านเทวทูตมังกรขาวเชิญนั่ง"

อุ้ยเซี่ยวป้อเห็นเล็กซิงแซหาได้ทรุดนั่งลง ต้องลังเลเล็กน้อย เล็กซิงแซยิ้มพลางกล่าวว่า

"ท่านเทวทูตมังกรขาวเชิญนั่ง ในตึกเชียมเส้งตี้ง (ตึกมังกรหมอบ) หามีที่

นั่งของบริวารสามัญเยี่ยงเราไม่"

อุ้ยเชี่ยวป้อฉุกใจคิด ผู้วิเศษอ้วนเตี้ยหากมิใช่รักษาการแทนเทวทูตมังกรเขียว ก็ไม่มีที่นั่งเช่นกัน ดังนั้นทรุดกายนั่งลง ส่วนเล็กชิงแซยืนหยัดอยู่ข้างกายตน

ประมุขนิกายเทพมังกรกล่าวว่า

"ตามคำบอกในอักขระโบราณ พระสูตรสี่สิบสองบททั้งแปดเล่มกระจัดกระจายอยู่ตามสารทิศต่างๆ แต่ท่านเทวทูตมังกรคำรายงานว่าสี่ในแปดอยู่ในพระราชวังเช็ง ที่แท้เป็นเพราะเหตุใด?"

เทวทูตมังกรคำกล่าวว่า

"คาดว่าคัมภีร์สี่เล่มนั้นตอนแรกอยู่ในเสียวลิ้มยี่ คำหนักตระกูลมกและอื่นๆ ภายหลังถูกชาวแมนจูช่วงชิงไปสะสมไว้"

ประมุขนิกายเทพมังกรเงียบงันไม่ส่งเสียง สีหน้าเทวทูตมังกรคำปรากฏแววประหวั่นพรั่นพรึงขึ้น มิทราบคำตอบของมันเป็นที่สบอารมณ์ก่าจู้หรือไม่ ชั่วครู่ให้หลัง อั้งฮูหยินจึงกล่าว

"ท่านเทวทูตมังกรคำบอกว่า ใช้คนปะปนเข้าวังคิดหมายช่วงชิงคัมภีร์มาอย่างสุดความสามารถ แต่จนบัดนี้ยังมิได้คัมภีร์มาแม้สักเล่มเดียว พวกเราสมควรใช้บุคคลที่มีวาสนาเลิศล้ำกว่านี้ไปกระทำแทน"

เทวทูตมังกรเหลืองจอมสอพลอรีบกล่าวว่า

"ฮูหยินปราดเปรื่องนัก ท่านเทวทูตแม้ปฏิบัติงานอย่างสุดความสามารถแต่มิได้คัมภีร์มา แสดงว่าวาสนาไม่เพียงพอจริงๆ"

อั้งฮูหยินยิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า

"ในความเห็นของท่าน ผู้ใดจึงมีวาสนาเพียงพอ?"

เทวทูตมังกรเหลืองประจบว่า

"ผู้มีวาสนาเลิศล้ำที่สุด ย่อมเป็นก่าจู้ท่านผู้เฒ่า ถัดมาเป็นฮูหยิน เพียงแต่ย่อมมิต้องรบกวนให้ก่าจู้และฮูหยินรุดไป ผู้ที่มีวาสนารองลงมาคือท่านเทวทูตมังกรขาว ซึ่งแตกฉานอักขระโบราณ ทั้งประกอบความดีความชอบอย่างใหญ่หลวง หว่างคิ้วจึงปรากฏราศีอันเจิดจ้าขึ้น"

ประมุขนิกายเทพมังกรกล่าวว่า

"มันเป็นเด็กหนุ่ม สามารถปฏิบัติเรื่องสำคัญเช่นนี้หรือ?"

ตำแหน่งเทวทูตมังกรชาวแม้สูงส่ง แต่ในสายตาอุ้ยเชี่ยวป้อหาได้แยแสสนใจไม่ แต่ตนเมื่อตกอยู่บนเกาะได้แต่ปรับตัวตามสถานการณ์ แท้ที่จริงคิดหวนกลับนครหลวงโดยเร็ว ยามนี้พอฟัง ฉุกคิดว่าเป็นโอกาสปลีกตัวไปจึงกล่าว

"บริวารได้รับการสนับสนุนจากก่าจู้และฮูหยินเป็นที่ตื้นตันนัก แม้มิมีความสามารถใด แต่ด้วยบุญวาสนาของท่านผู้เฒ่าทั้งสอง คงตลบันดาลให้บริวารสามารถปะปนเข้าวังไปชโมยคัมภีร์สี่เล่มนั้นมา"

ประมุขนิกายเทพมังกรรับฟังจนแย้มยิ้มเล็กน้อย อั้งฮูหยินกล่าวอย่างยินดี

"ท่านถึงกับขันอาสา แสดงว่าเปี่ยมความจงรักภักดีต่อก่าจู้ คาดว่าได้รับบัญชาจากสวรรค์ลงมาจุติเพื่อปฏิบัติเรื่องสำคัญนี้ให้กับก่าจู้"

ประมุขนิกายเทพมังกรพลันกล่าวว่า

"ตามคำรายงานของเทวทูตมังกรดำ บริวารที่ปะปนอยู่ในวังของมันบอกว่าฮ่องเต้มีชันทีน้อยคนหนึ่ง เรียกว่าเชี่ยวกุ่ยจื้อ!"

อุ้ยเชี่ยวป้อพอฟังว่า 'เชี่ยวกุ่ยจื้อ' ถึงกับใจหายวาบ ลอบร้องในใจ

'หรือก่าจู้ล่วงรู้ศักดิ์ศรีแท้จริงของเรา เมื่อเป็นเช่นนี้นับว่าจบสิ้นกัน?'

ได้ยินประมุขนิกายเทพมังกรเอ่ยสืบต่อ

"ฮ่องเต้ทรงบัญชามันไปยังภูเขาโง้วไท้ซัวคิดมุ่งร้ายต่อนิกายเรา พวกเราจัดส่งผู้คนไปหลายขบวน คิดคร่ากุมมันมาสอบสวน หลวงจีนไว้ผมอ้วนเตี้ยเป็นหนึ่งในจำนวนนั้น มิคาดเสาะหาเชี่ยวกุ่ยจื้อไม่พบ กลับเสาะพบเจ้า"

เทวทูตมังกรเหลืองรีบสอพลอว่า

"นั่นเนื่องเพราะก่าจู้วาสนาสูงล้ำเทียมเทพยดา"

ประมุขนิกายเทพมังกรเอ่ยสืบไป

"ท่านเทวทูตมังกรชาวเมื่อปะปนเข้าวัง ก็สืบสาวเรื่องราวของเชี่ยวกุ่ยจื้อโดยละเอียด ดูว่าฮ่องเต้ทรงบัญชามันไปยังโง้วไท้ซัว ที่แท้มีจุดมุ่งหมายใด?"

อุ้ยเชี่ยวป้อลนลานรับคำ ในใจปีติยินดียิ่ง ฟังจากถ้อยคำ ประมุขนิกายเทพมังกรหาล่วงรู้ศักดิ์ศรีแท้จริงของตนไม่ ทั้งยังคิดให้ตนปะปนเข้าวังไป

อั้งฮูหยินกล่าวว่า

"ฟังว่าในพระสูตรสี่สิบสองบทแปดเล่มนี้ซุกซ่อนเคล็ดวิชายืดอายุขัยยืนยาวก่ารู้เราเมื่อได้รับประสาทพรจากฟ้า เสพสุขเทียบเทพยดา อายุขัยสูงล้ำเทียมฟ้า คัมภีร์แปดเล่มนั้นจะช้าเร็วย่อมตกอยู่ในเงื้อมมือก่ารู้ ท่านเทวทูตมังกรขาวก็ประกอบความดีความชอบอีกคราว นำคัมภีร์แปดเล่มนั้นกลับมา หากต้องการผู้ใดช่วยเหลือประสานงาน ก็เลือกเฟ้นไปได้อย่างเต็มที่"

อุ้ยเชี่ยวป้อครุ่นคิดในใจ

'เราเพียงคิดหาโอกาสปลีกตัวออกจากเกาะ หากมีคนในนิกายร่วมทางไปกลับจะขัดมือขวางเท้า'

ดังนั้นกล่าวว่า

"หากนำคนมากไป เกรงว่าจะแพร่งพรายความลับ ใช่แล้ว บริวารคิดเลือกเฟ้นครุณีที่สังกัดท่านเทวทูตมังกรแดงไปสักหนึ่งหรือสองคน ให้พวกนางปลอมเป็นนางกำนัล อยู่ในพระราชวัง"

ที่แท้ตนพลันฉุกคิดถึงมกเกี่ยมพิ้ง คิดหมายชักนำนางจากเกาะไปด้วย

เทวทูตมังกรแดงนักพรตบ้อกึงกล่าวว่า

"ท่านคัดเลือกไปได้อย่างเต็มที่"

เล็กชิงแซพลันกล่าวว่า

"เรียนก่ารู้ ฮูหยิน บริวารเมื่อคืนกล่าวก้าวร้าวสาหัส กลับรับการละเว้นชีวิตจากก่ารู้ เป็นที่ตื้นตันนัก..."

ประมุขนิกายเทพมังกรโบกมือตัดบทว่า

"ทั้งหมดอย่าได้พาดพิงถึงเหตุการณ์เมื่อคืน นับแต่นี้ไม่อนุญาตผู้ใดเอ่ยถึงอีก"

"น้อมรับทราบ เจตนาของบริวารคิดติดตามท่านเทวทูตมังกรขาวไปอาจสามารถประกอบเรื่องราวใดให้กับก่ารู้ แสดงออกถึงความจงรักภักดี"

ประมุขนิกายเทพมังกรผงกศีรษะ กล่าวว่า

"เล็กกอฮึงภูมิปัญญาปราดเปรื่อง พลังฝีมือสูงเยี่ยม แตกฉานอักษรศาสตร์ ประพันธ์บทความได้เลิศล้ำ เจ้าก็ติดตามเทวทูตมังกรขาวไปเถอะ"

เล็กชิงแซใจเต้นระทึกดูมตามครุ่นคิดขึ้น

'ก่าจู้บอกว่า 'ประพันธ์บทความได้เลิศล้ำ' ที่แท้ทราบแต่แรกว่าเราเขียนข้อความขึ้นตบตา เพียงไม่ถือสาหาความ'

ผู้วิเศษอ้วนเตี้ยพลันกล่าวว่า

"เรียนก่าจู้ บริวารก็คิดติดตามเทวทูตมังกรขาวไปยังนครหลวง ปฏิบัติเรื่องราวให้กับก่าจู้"

ประมุขนิกายเทพมังกรกล่าวว่า

"ตกลง สองท่านต้องปฏิบัติตามคำสั่งเทวทูตมังกรขาว ไม่อาจละเมิดขัดขืน"

เล็กชิงแซและผู้วิเศษอ้วนเตี้ยล้วนน้อมกายรับคำ อั้งฮูหยินล้วงมังกรเล็กๆ ตัวหนึ่งจากอกเสื้อเห็นหล่อหลอมเป็นสีทองคำ เงินยวง ทองแดง เหล็กดำ เคลือบสีเขียว กล่าวว่า

"เทวทูตมังกรขาว นี่เป็นโหงวเส้งเหล็ง (ประกาศิตห้ามังกร) ของก่าจู้มอบให้เจ้าครอบครองชั่วคราว ศิษย์นิกายเราพอพบเห็นประกาศิตนี้ คล้ายพบพานก่าจู้เอง มีสิทธิ์ฆ่าฟันตามอำเภอใจ หลังจากปฏิบัติหน้าที่เสร็จสิ้น ค่อยส่งคืนประกาศิตมา"

อุ้ยเชี่ยวปัอรับคำ ยื่นสองมือรับมา กลับลอบคร่ำครวญในใจ

'เราเพียงมุ่งหวังว่า สามารถกลับถึงนครหลวง จากนั้นไม่แยแสสนใจนิกายเทพมังกรหรือนิกายพยัคฆ์ร้ายใดอีก เมื่อรับประกาศิตห้ามังกรจากนางมาเกรงว่าต้องยุ่งยากมากหลาย'

อั้งฮูหยินกล่าวว่า

"เทวทูตมังกรขาว หลวงจีนไว้ผมอ้วนเตี้ยและเล็กกอฮึงรั้งอยู่ที่นี้ ที่หลงเหลือล่าถอยไป"

นักพรตบ้อกึง เทวทูตมังกรเหลือง เทวทูตมังกรดำจึงน้อมกายคารวะก่าจู้และฮูหยินล่าถอยออกจากห้อง ประมุขนิกายเทพมังกรล้วงขวดเคลือบสีดำ

ออกมาใบหนึ่ง เทยาเม็ดสีแดงมาสามเม็ด กล่าวว่า

"ท่านทั้งสามรุดไปปฏิบัติหน้าที่ เป็นที่ปลาบปลื้มของเรานัก จะกำนัลยาเม็ดตั๊กเส้งเอ็กกึงอี้ (ยาเม็ดมังกรพิษเปลี่ยนกล้ามเนื้อ) ให้คนละหนึ่งเม็ด!"

ผู้วิเศษอ้วนเตี้ย เล็กชิงแซล้วนมีสีหน้าปีติยินดี ทั้งประหวั่นพรั่นพรึง งอเข่าเขวาลงรับมา อุ้ยเซี่ยวป๊อก็ปฏิบัติตาม รับยาเม็ดมังกรพิษเปลี่ยนกล้ามเนื้อมากลืนกินลงไป มินานให้หลัง รู้สึกบริเวณท้องน้อยปรากฏพลังร้อนระอุขุมหนึ่งแผ่ซ่านขึ้นมา โคจรไปตามเส้นโลหิต กระจายทั่วสรรพางค์กาย บังเกิดความปลอดโปร่งสบายอย่างบอกมิถูก

อั้งฮูหยินกล่าวว่า

"เทวทูตมังกรขาวรั้งอยู่ ที่หลงเหลือล่าถอยไป"

ผู้วิเศษอ้วนเตี้ยเล็กชิงแซจึงล่าถอยออกจากห้องอั้งฮูหยินยิ้มพลางกล่าวว่า

"เทวทูตมังกรขาว เจ้าใช้อาวุธใด?"

อุ้ยเซี่ยวป๊อกล่าวว่า

"บริวารพลังฝีมือจำกัด มิได้ฝึกปรืออาวุธใดมาก่อน เพียงพกมีดสั้นเล่มหนึ่งติดตัว"

"ลองมอบมาให้เราชมดู"

อุ้ยเซี่ยวป๊อดึงมีดสั้นประกายคำจากในรองเท้ายื่นสองมือส่งไป อั้งฮูหยินรับมาชมดู ถอนผมเผ้าเส้นหนึ่ง คลายมือปล่อยเส้นผมลงบนคมมีด เส้นผมพลันขาดเป็นสองส่วน ประมุขนิกายเทพมังกร อั้งฮูหยินล้วนชมเชยว่า

"มีดสั้นอันประเสริฐ"

นิสัยใจคออุ้ยเซี่ยวป๊อ มิมีใดประเสริฐเลิศล้ำ เพียงไม่นำพาปรารมภ์กับทรัพย์สินเงินทองสมบัติล้ำค่า ยามนั้นกล่าวว่า

"บริวารคิดมอบมีดสั้นเล่มหนึ่งแก่ฮูหยิน ขอฮูหยินรับไว้"

อั้งฮูหยินหัวร่อคิกคัก กล่าวว่า

"เรามิมีวัตถุใดกำนัลแก่เจ้า ไหนเลยรับสมบัติของเจ้า? กุศลเจตนาขอรับไว้ด้วยใจ เราจะถ่ายทอดกระบวนท่าป้องกันตัวแก่เจ้าสามกระบวนท่า เรียกว่ามุ้ยยิ้นซาเจียว (สามกระบวนท่านงคราญ) เจ้าคอยดูให้ดี"

พลางยืดกายขึ้นส้วงผ้าเช็ดหน้าแพรผืนหนึ่งผูกมีดสั้นกับข้อเท้าขวา กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ก่าจู้รบกวนท่านสำแดงวิชาฝีมือด้วย"

ประมุขนิกายเทพมังกรผงกศีรษะ สาวเท้าเข้าใกล้ พลันยื่นมือซ้ายปราดออกตะปบคว้าคอเสื้ออั้งฮูหยินไว้ กระตุกร่างของนางลอยขึ้นจากพื้น ปฏิกิริยานี้รวดเร็วยิ่ง อุ้ยเชี่ยวป้อถึงกับใจหายวาบ อุทานดังอาออกมา

อั้งฮูหยินเบี่ยงร่างหมุนคว้างกลับมา สองมือโอบรอบคอประมุขนิกายเทพมังกรไว้ มือขวากลับยืดกุมมีดสั้นจ่อปลายมีดกับกลางหลังประมุขนิกายเทพมังกร กล่าวว่า

"กระบวนท่าแรกเรียกว่า กุ่ยฮุงฮ้วยมัง (กุ่ยฮุยชม้ายเนตร...กุ่ยฮุยเป็นนางสนมเลื่องชื่อในสมัยโบราณ)"

อุ้ยเชี่ยวป้อชมดูจนเบิกบานสำราญใจ ชมเชยว่า

"วิเศษแท้"

พร้อมกับครุ่นคิดขึ้น

'คราก่อน เราถูกผู้วิเศษอ้วนเตี้ยกระชากลอยขึ้นจากพื้น ไม่สามารถขัดขืนดิ้นรน หากเรียนรู้กระบวนท่านี้แต่แรก ก็สามารถปลิดชีวิตมันในมีดเดียว'

ประมุขนิกายเทพมังกรวางร่างของนางลงบนพื้นอย่างแผ่วเบา อั้งฮูหยินก็สอดมีดสั้นไว้ที่ข้างเท้าขวา โน้มร่างท่อนบนไปเบื้องหน้า ประมุขนิกายเทพมังกรยกเท้าขวาขึ้น แสดงท่วงท่าหมายเหยียบลงยังหว่างเอวของนาง มือซ้ายแสร้งเป็นกระชับดาบพาดลงยังต้นคอของนาง กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ยอมแพ้หรือไม่?"

อุ้ยเชี่ยวป้อขบคิดในใจ

'หากตกอยู่ในสถานการณ์เช่นนี้ ย่อมยอมรับการพ่ายแพ้'

พลันเห็นอั้งฮูหยินก้มศีรษะจรดทรวงอกตัวเอง อาวุธที่พาดอยู่ต้นคอของนางย่อมจู่โจมพลาดผิด พร้อมกับตีลังกาตามสภาวะ ศีรษะมุดลอดหว่างขาประมุขนิกายเทพมังกร มือขวาดึงมีดสั้น รวบมือกำเป็นหมัดต่อยเบาๆ ลงยังกลางหลังฝ่ายตรงข้าม เพียงแต่ชี้ปลายมีดสู่ท้องฟ้า หากเผชิญศัตรูจริงๆ ย่อม

ปักทะลวงมีดสั้นใส่กลางหลังศัตรู

อุ้ยเชี่ยวป้อโห่ร้องอีกว่า

"ประเสริฐ"

ประมุขนิกายเทพมังกรรอจนนางสอดมีดสั้นไว้ดังเดิม ก็บิดสองมือของนางไขว้มายังด้านหลัง ใช้มือซ้ายยึดจับข้อมือทั้งสองข้างนั้น มือขวาแสดงท่วงท่ากระชับอาวุธพาดมายังต้นคออั้งฮูหยิน กล่าวว่า

"คราวนี้ท่านคงมิอาจหนีรอดได้"

อั้งฮูหยินหัวร่อพลางกล่าวว่า

"คอยชมดูให้ชัดเจนด้วย"

จบคำ ตวัดเตะเท้าขวาไปเบื้องหน้า ส่วนเท้าพอเคลื่อนไหวมีดสั้นที่ข้อเท้าก็ปาดเอาผ้าเช็ดหน้าแพรผืนนั้นขาดจากกัน มีดสั้นร่วงหล่นลงมา นางใช้ปลายเท้าขวาเขี่ยต้ามมีดสั้นที่กลางอากาศ มีดสั้นพลันพุ่งวาบมายังคอหอยของนาง!

อุ้ยเชี่ยวป้ออุทานว่า

"ระวัง"

เห็นอั้งฮูหยินย่อร่างลง มีดสั้นเล่มนั้นจึงชัดพุ่งใส่ทรวงอกประมุขนิกายเทพมังกร ประมุขนิกายเทพมังกรคลายมือจากการคร่ากุมนาง หงายร่างท่อนบนไปด้านหลังท่วงท่าทิปังเกี้ย(สะพานเหล็ก)ร่างท่อนบนงอโค้งอย่างสวยงาม มีดสั้นจึงพุ่งผ่านทรวงอกไปปักฉึกลงบนผนังห้องด้านหลัง ตัวมีดจมลึกถึงด้าม

เหตุการณ์พลิกแพลงกลับกลายนี้ หวุดหวิดหวาดเสียวยิ่ง อุ้ยเชี่ยวป้อถึงกับชมดูจนปากอ้าตาค้าง ขวัญสั่น วิญญาณสะท้าน ลอบร้องคำ 'ประเสริฐ' ในใจกลับมิอาจเปล่งจากปาก

อั้งฮูหยินกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"เป็นอย่างไร?"

อุ้ยเชี่ยวป้อยื่นมือเกาะพนักเก้าอี้ ประคับประคองทรงกายไว้ กล่าวว่า

"แทบสร้างความแตกตื่นแก่ข้าพเจ้า จนขวัญฝ่อตายไป"

ประมุขนิกายเทพมังกรและอั้งฮูหยินเห็นอุ้ยเชี่ยวป้อหน้าซีดขาว พอฟัง

วาจานี้ ถึงกับปิติยินดีกว่าการรับฟังคำยกย่องสรรเสริญนับร้อยพันวจี ทั้งสองมีพลังฝีมือสูงเยี่ยม หากรับฟังคำยกย่องชมเชยจากบุรุษหนุ่มผู้หนึ่ง ก็มิคู่ควรกับการยินดี แต่อุ้ยเชี่ยวปัอห่วงใยกังวลปานนี้ แสดงว่าจงรักภักดีต่อบุคคลทั้งสองจริงๆ

อั้งฮูหยินจงใจถามว่า

"มีดสั้นหาได้ชัดใส่เจ้า ไยต้องแตกตื่นตระหนก?"

อุ้ยเชี่ยวปัอกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเกรงว่า...เกรงว่าก่าจู้และฮูหยิน...จะได้รับอันตราย"

อั้งฮูหยินหัวร่อพลางกล่าวว่า

"ก่าจู้ไหนเลยถูกทำร้ายโดยง่าย กระบวนท่านี้เรียกว่าปวยอี่ซ้วงเซี้ยง (นางแอ่นเหินตลบ) ยากแก่การฝึกปรือ เพียงแต่ก่าจู้พลังฝีมือเลิศล้ำ แม้มิทราบล่วงหน้าก็ไม่อาจทำลายท่าน แต่ทว่าในใต้หล้านอกจากก่าจู้ น้อยคนนักที่สามารถหลบเลี่ยงจากกระบวนท่าที่จู่โจมอย่างไม่คาดหมายนี้ได้"

จากนั้นถ่ายทอดเคล็ดวิชาสามกระบวนท่านงคราญแก่อุ้ยเชี่ยวปัออย่างละเอียด มาตรแม้นมีเพียงสามกระบวนท่า แต่มีส่วนสัมพันธ์กับแขนขาทุกส่วนสัดบนร่างกาย อิริยาบถชักอาวุธ ก้มศีรษะ ใช้กระแสพลังจังหวะเวลาล้วนต้องกระทำได้พอดีเป็นที่สุด

สำหรับกระบวนท่าที่สอง ซึ่งตีลังกาเสือกแทงมีดสั้นเรียกว่า เชี่ยวเลี้ยง-ช้วยทิ้ง (เชี่ยวเลี้ยงทอดขวาง) ได้ยินอั้งฮูหยินเอ่ยสืบต่อ

"สามกระบวนท่านงคราญนี้ แฝงนามของสตรีงามสมัยโบราณ บุรุษเพศหากฝึกปรือออกจะมิเหมาะสม ดีที่เจ้าเป็นเพียงเด็กหนุ่ม หาเป็นไรไม่"

อุ้ยเชี่ยวปัอลอกเลียนฝึกปรือทีละท่วงท่า อั้งฮูหยินคอยแก้ไขดัดแปลงฝึกฝนเป็นเวลาหนึ่งชั่วยาม จึงนับว่าร่ำเรียนได้อย่างผิวเผิน โดยเฉพาะท่าที่สามนางแอ่นเหินตลบ หากพลาดผิดเพียงเล็กน้อย เท่ากับสังหารตนเอง อั้งฮูหยินจึงแนะนำตนจัดทำมีดไม้เล่มหนึ่ง มีน้ำหนักและขนาดเท่ามีดสั้น ใช้สำหรับฝึกซ้อมฝีมือ

ประมุขนิกายเทพมังกรยามอยู่เบื้องหน้าเหล่าบริวารสีหน้าเคร่งขรึมสำรวม

ตอนนี้กลับชมดูอยู่ด้านข้างอย่างยิ้มแย้ม รอจนอั้งฮูหยินถ่ายทอดเสร็จสิ้น จึงกล่าว

"สามกระบวนท่านงคราญของฮูหยินร้ายกาจนัก เพียงแต่ผู้ถูกทำร้ายต้องเสียชีวิตแน่นอน เราจะถ่ายทอดวิชาเอ็งฮ้งซาเจียว (สามกระบวนท่าผู้กล้า) แก่เจ้า ใช้สำหรับสยบศัตรู สามารถอภัยละเว้นหรือปลิดชีวิตฝ่ายตรงข้ามได้ตามใจนึก"

อุ้ยเซี่ยวป้อยินดียิ่ง กล่าวว่า

"ขอบพระคุณก่าจู้"

อั้งฮูหยินกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"เรากลับมิเคยได้ยินว่า ท่านบัญญัติสามกระบวนท่าผู้กล้า ที่แท้ท่านซุกงำไว้ถ่ายทอดแก่ศิษย์ ไม่ยอมแนะนำแก่เรา"

"นี่เป็นวิชาฝีมือที่เราเพิ่งครุ่นคิดบัญญัติขึ้น หลังจากชมดูสามกระบวนท่านงคราญของท่านเมื่อครู่ มิทราบใช้การได้หรือไม่ ท่านก็ชี้แนะด้วย"

อั้งฮูหยินค้อนควักใส่คราหนึ่ง หัวร่อเสียงหยาดเยิ้ม กล่าวว่า

"ก่าจู้ผู้ยิ่งใหญ่ ล้อผู้อื่นเล่นแล้ว"

ประมุขนิกายเทพมังกรหัวร่อพลางกล่าวว่า

"นับแต่โบราณกาลมา วีรบุรุษผู้กล้ายากผ่านด่านนงคราญสามกระบวนท่าผู้กล้าย่อมสู้สามกระบวนท่านงคราญมิได้"

อั้งฮูหยินหัวร่ออย่างอ่อนหวาน กล่าวว่า

"ยามอยู่เบื้องหน้าเด็กน้อยนี้ ยังกล่าววาจาเยี่ยงนี้ต่อเรา"

ประมุขนิกายเทพมังกรฉุกคิดว่าเสียกิริยาไป กระแอมไอแล้วกล่าวอย่างจริงจัง

"เทวทูตมังกรขาวอายุยังเยาว์ ยามประมือกับผู้คน มักถูกฝ่ายตรงข้ามตะปบคอเสื้อไว้ กระชากลอยขึ้นจากพื้น ฮูหยิน ท่านลองเห็นเราเป็นเทวทูตมังกรขาว จู่โจมกระบวนท่ามา"

อั้งฮูหยินยื่นมือซ้ายปราดออกคว้าจับคอเสื้อประมุขนิกายเทพมังกร กระตุกลอยขึ้นจากพื้น ประมุขนิกายเทพมังกรร่างบึกบึนสูงใหญ่ น้ำหนักตัว

อย่างน้อยสองร้อยชั่ง อั้งฮูหยินร่างอ้อนแอ้นแน่งน้อย กลับสามารถยกร่างฝ่ายตรงข้ามได้โดยไม่ลำบากยากเย็น

ประมุขนิกายเทพมังกรกล่าวว่า

"คอยดูด้วย"

พลางพลิกไขว้มือซ้ายอย่างแช่มช้า เกาใส่ชอกแขนซ้ายอั้งฮูหยินคราหนึ่ง อั้งฮูหยินหัวร่อคิกคัก ร่างอ่อนระทวยลง ประมุขนิกายเทพมังกรมือซ้ายกดชอกแขนของนาง พับแขนซ้ายไปอย่างแช่มช้า ตะปบปกเสื้ออั้งฮูหยินค่อยๆ ยกขึ้นจนลอยอยู่เหนือศีรษะ จากนั้นสลัดออกไปอย่างแผ่วเบา อั้งฮูหยินพอตกหล่นลงสู่พื้นก็ลื่นไถลไปตามสภาวะ คล้ายจอกแหนลอยกระเพื่อมไปตามผิวน้ำ รอจนหยุดยั้งชะงักร่างก็ทอดกายนอนเฉียงๆ บนพื้น หาได้ลุกขึ้นในบัดดล

เมื่อครู่ประมุขนิกายเทพมังกรเกาชอกแขน พลิกข้อมือคว้าจับทุ่มเหวี่ยงนางข้ามศีรษะไป ทุกท่วงท่าล้วนเชื่องช้ายิ่ง อุ้ยเชี่ยวปัอเห็นได้อย่างถนัดชัดเจน รู้สึกปฏิกริยาประมุขนิกายเทพมังกรสวยงามจับตา มาตรแม้นเชื่องช้าเนิบนาบยังรวบรัดหมดจด จู่โจมตำแหน่งแง่มุมอันเหมาะสม ใช้สภาวะพอดีเป็นที่สุด เปรียบกับท่วงท่าอันรวดเร็วฉับไวของอั้งฮูหยิน ยังลึกล้ำกว่าหลายเท่า

อั้งฮูหยินหัวร่อพลางกล่าวว่า

"ท่านจี้เกาผู้อื่น นับเป็นวีรบุรุษผู้กล้าใด?"

กล่าวพลางยืดกายขึ้น ประมุขนิกายเทพมังกรยิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า

"หากเป็นวีรบุรุษผู้กล้าแท้จริง ย่อมไม่เกาคันให้กับท่าน แต่เทวทูตมังกรขาวหากถูกศัตรูยกขึ้น ฝ่ายตรงข้ามคงบีบเค้นจุดใต้จุยที่ต้นคอมัน ซึ่งเป็นชีพจรสัมพันธ์กับมือเท้า ทำให้ตลอดทั้งร่างชาด้านไร้เรี่ยวแรง ได้แต่เกาใส่จุดเกิกจั้วที่ชอกแขนศัตรู ซึ่งเป็นตำแหน่งสัมพันธ์กับหัวใจ ฝ่ายตรงข้ามต้องคลายมือแน่นอน ยามนั้นเทวทูตมังกรขาวก็สามารถฟื้นฟูเรี่ยวแรง จากนั้นสลัดเหวี่ยงศัตรูข้ามศีรษะไป ตอนที่ทุ่มเหวี่ยงให้สกัดจุดเชี่ยวไฮ้ที่หลังศอกและจุดกึงอึงที่ชอกแขนของศัตรู รอจนมันร่วงฟาดกับพื้น ก็มิสามารถขยับเคลื่อนไหวได้"

อุ้ยเซี่ยวป้อปรบมือ กล่าวว่า

"กระบวนท่านี้วิเศษแท้"

ประมุขนิกายเทพมังกรแนะนำว่า

"เจ้าหลังจากฝึกปรือสำเร็จ ยามใช้กระบวนท่าออก ให้ยิ่งรวดเร็วยิ่งประ-เสริฐ"

พลางฟุบกายลงกับพื้น อั้งฮูหยินก็ยกเท้าเหยียบชายโครงฝ่ายตรงข้าม ยื่นมือขวาหยิบฉวยกลอนประตูไม้ที่พิงอยู่ข้างประตูพาดใส่ต้นคอประมุขนิกายเทพมังกร กล่าวเสียงเจื้อยแจ้ว

"ยอมแพ้แล้วหรือไม่?"

ประมุขนิกายเทพมังกรกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ยอมแพ้แต่แรกแล้ว เราจะโขกศีรษะคำนับท่าน"

พลางงอเข่าหมายคุกลง แขนขวากลับปาดออกอย่างแช่มช้า กระทบกับกลอนประตู เสียงกร๊อบ เมื่อกลอนประตูกลับหักสะบั้นไป

อุ้ยเซี่ยวป้อใจหายวาบ แขนขวาประมุขนิกายเทพมังกรหากกราดฟาดออกอย่างเร่งร้อน ด้วยพลังการฝึกปรือของท่าน ย่อมสามารถกระแทกกลอนประตูหักสะบั้น บัดนี้เคลื่อนฝ่ามืออย่างแช่มช้า พอกระทบกระทั่งถูกกลอนประตูก็หักสะบั้นทันที นับว่าเหนือความคาดหมายของตนอย่างใหญ่หลวง จากความนี้แสดงว่าท่านมีพลังภายในลึกล้ำสุดหยั่งคะเนจริงๆ

ประมุขนิกายเทพมังกรกล่าวว่า

"เจ้าพับหัวเข่าแสร้งเป็นโขกศีรษะต่อศัตรู ฉกฉวยโอกาสดึงมีดสั้นออกมาตรแม้นมิมีพลังการฝึกปรือเยี่ยงเรา แต่มีดสั้นของเจ้าคมกริบยิ่ง ยามฟันใส่อาวุธศัตรู สามารถฟาดฟันจนหักสะบั้น"

ขณะว่ากล่าว ตีลังกาตลบหนึ่ง มุดปราดใส่หว่างขาอั้งฮูหยิน

อุ้ยเซี่ยวป้องงงันวูบ หวนนึกถึงท่านเป็นชนชั้นประมุขนิกาย มาตรแม้นฝ่ายตรงข้ามเป็นภรรยา ก็ไม่บังควรมุดลอดหว่างขาอิสตรีไป มิคาดประมุขนิกายเทพมังกรหาได้มุดลอดจริงๆ เพียงแสร้งแสดงท่วงท่า จากนั้นพุ่งมือซ้ายตะปบข้อเท้าขวาอั้งฮูหยิน มือขวาแสร้งเป็นกระชับมีดสั้นจ่อจี้ท้องน้อยของ

นาง กล่าววว่า

"นี่เป็นมีดสั้นอันคมกริบ ฟันหยกดุจฟันหยวก ต่อให้ศัตรูชวัญกล้าเทียมฟ้า ก็มิกล้าขัดขืนดิ้นรน"

จบคำ ค่อยๆ ยืดกายขึ้น อั้งฮูหยินกลับถูกคว้าจับ เป็นศีรษะอยู่ล่างเท้าอยู่บน ตลบกลับกัน

อั้งฮูหยินกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"รีบปล่อยมือ นี่นับเป็นรูปลักษณะใด?"

ประมุขนิกายเทพมังกรหัวร่อฮาๆ มือขวาโอบเอวอ้อนแอ้นของนาง พลิกร่างนางจนยืดตัวตรงพลางกล่าว

"เทวทูตมังกรขาว เจ้าร่างเดี้ยเล็ก ไม่สามารถพลิกตลบร่างศัตรู มาตว แม้นทำไม่ได้ แต่หากจ่อมีดสั้นใส่ท้องน้อยศัตรู ฝ่ายตรงข้ามได้แต่ยินยอมพ่ายแพ้ จากนั้นเตะใส่จุดชิ้งชั้ง ซึ่งฮองโป่วสังบริเวณทรวงอก ป้องกันมิให้มันตีโต้มา"

อุ้ยเซี่ยวป้อร้องว่า

"ถูกต้อง สมควรเตะใส่สักหลายเท้า"

ประมุขนิกายเทพมังกรพลิกไขว้สองมือมายังกลางหลัง ให้อั้งฮูหยินคว้าจับไว้ อั้งฮูหยินก็หยิบฉวยกลอนประตูที่หักเหลือครึ่งท่อนพาดใส่ต้นคอฝ่ายตรงข้าม ประมุขนิกายเทพมังกรอธิบายว่า

"ศัตรูหากคร่ากุมสองมือเรา ย่อมต้องบีบเค้นชีพจรข้อมือเราไว้จนข้อมือชาด้านไร้เรี่ยวแรง เมื่อเป็นเช่นนี้ได้แต่ใช้เท้าตวัดเตะ..."

มิทันขาดคำ อั้งฮูหยินอุทานดังอา ถอยปราดไปด้านหลัง กล่าวด้วยใบหน้าแดงฉานว่า

"ไม่อาจถ่ายทอดกระบวนท่าต่ำทรามเยี่ยงนี้แก่เด็กน้อยนี้"

ประมุขนิกายเทพมังกรกล่าวว่า

"วิชาเสี้ยวอิมคา (ตวัดเตะท่อนล่าง) นี้ไหนเลยนับเป็นกระบวนท่าต่ำทราม? อวัยวะลับก็นับเป็นจุดชีวิตบนร่างกายมนุษย์ หากทำร้ายถูกย่อมต้องเสียชีวิต ดังนั้นในเพลงหมัดของสำนักมาตรฐาน อาทิสำนักเสียวลิ้ม บู๊ตึง ก็สอดแทรก

กระบวนท่าตวัดเตะท่อนล่างนี้ เพียงแต่ศัตรูตอนอยู่ด้านหลังของเจ้า คร่ากุมสองมือพาดตาบใส่ต้นคอ ย่อมป้องกันว่าจะตีโต้มาเยี่ยงนี้ มิแน่นักว่าจะสะบัดตาบฟันศีรษะน้อยๆ ของเจ้าลงจากบ่าก่อน"

พลางงอนิ้วทั้งสิบตะกรุยปราดใส่ทรวงอกอั้งฮูหยินแต่ไกล อั้งฮูหยินร้องเพ้ยกล่าวว่า

"นี่ไหนเลยนับเป็นกระบวนท่าผู้กล้าได้?"

"จุดยู้ตง ยู้กึง บริเวณทรวงอกผู้คน มิว่าเป็นบุรุษหรือสตรี ล้วนเป็นจุดชีวิต เทวทูตมังกรขาว ฝ่ายตรงข้ามเมื่อสามารถคร่ากุมสองมือเจ้าพลิกไขว้หลังพลังฝีมือย่อมไม่ต่ำทราม สองมือเจ้าแม้ไร้เรี่ยวแรง แต่พอเห็นเจ้าแสดงท่วงท่าเช่นนี้ ย่อมต้องหดกายไปด้านหลัง รอจนฉุกคิดว่าเจ้าไร้เรี่ยวแรงก็สายเกินการ ฮูหยินท่านคว้าจับสองมือเราไว้"

อั้งฮูหยินสาวเท้ามาตีมือประมุขนิกายเทพมังกรที่พลิกไขว้มากลางหลังเบาๆ จากนั้นยื่นมือซ้ายคว้าจับไว้ หงายร่างท่อนบนไปด้านหลัง มิให้ฝ่ายตรงข้ามกระทบถูกปทุมถันนาง

ประมุขนิกายเทพมังกรกล่าวว่า

"คอยดูให้ชัดตา"

จบคำ บิดกายมาทางซ้ายอย่างแช่มช้า กระโดดปราดขึ้น กระทุ้งศอกขวาด้วยหลักวิชาอิ้วเด้ยทุ้ย (ขนดศอกกระทุ้ง) กระแทกกลางหลังอั้งฮูหยินเบาๆ จากนั้นแยกสองเท้าออกขี่ลงบนไหล่ของนาง พร้อมกับกดนิ้วหัวแม่มือใส่ขมับอั้งฮูหยิน นิ้วชี้กดปลายคิ้ว นิ้วกลางแตะนัยน์ตา อธิบายว่า

"นิ้วกลางพอแผ่พุ่งพลังออก จะทิ่มทะลวงฝ่ายตรงข้ามตาบอดไป นิ้วหัวแม่มือหากกดลง ก็ทำร้ายศัตรูสิ้นสติไป แต่ต้องระมัดระวังคู่ต่อสู้ตีโต้กลับมา"

พลันตีลังกาตลบหนึ่ง ดีดกายปราดไปวาเศษ ยื่นมือขวามายังข้อเท้าแสดงท่วงท่าหมายดึงมีดสั้นออกจ่อปลายมีดสู่เบื้องนอก รั้งมือซ้ายขึ้นเฉียงๆ เอ่ยสืบต่อ

"ฝ่ายตรงข้ามหากตาบอด ถาโถมเข้ามา ท่วงท่าย่อมเกรี้ยวกราดยิ่ง พึงระมัดระวังว่ามันจะโอบกอดเจ้าไว้อย่างแนบแน่น"

อุ้ยเชี่ยวป้อเห็นกระบวนท่านี้สลับซับซ้อนสับสนชวนละลาน สามารถหลบเลี่ยงอาวุธศัตรู สยบจุดสำคัญฝ่ายตรงข้าม ต้องชมเชยว่า

"กระบวนท่านี้ยอดเยี่ยมจริงๆ แต่ยากกับการฝึกปรือ"

ประมุขนิกายเทพมังกรกล่าวว่า

"หลักวิชาที่เราถ่ายทอดแก่เจ้า แม้มีเพียงสามกระบวนท่า แต่แฝงนววิชาคว้าจับ สยบจุด ตัวเบาสามแขนง แนววิชาใดฝึกปรือไม่ชำชอง สามกระบวนท่านี้ก็มิสามารถใช้ออก"

ครั้นแล้วอธิบายตำแหน่งจุดเส้น หลักวิชาคว้าจับเกร็งลมปราณตัวเบาพร้อมกับสมมุติตนเป็นศัตรู ฝึกซ้อมกระบวนท่ากับอุ้ยเชี่ยวป้อ หากพบว่าใช้ไม่ถูกต้องจะแก้ไขดัดแปลง เพียงแต่อุ้ยเชี่ยวป้อมิกล้าชี่คอฝ่ายตรงข้ามท่วงท่านี้จึงละเลยไป

อั้งฮูหยินกล่าวว่า

"ก่าจู้ สามกระบวนท่านงคราญของเรา เป็นชีอแปถ่ายทอดให้ เป็นหลักวิชาที่ผ่านการบัญญัติคิดค้นอย่างยากเย็น แต่ท่านกลับครุ่นคิดสามกระบวนท่าผู้กล้าได้ในบัดดล นับเป็นปรมาจารย์วิชาการต่อสู้อย่างแท้จริง"

ประมุขนิกายเทพมังกรประสานมือกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"มิกล้ารับคำชมเชยของฮูหยิน"

อุ้ยเชี่ยวป้อตอนอยู่ในห้องโถงใหญ่เมื่อวาน เห็นประมุขนิกายเทพมังกรมิว่ากล่าวไม่แย้มยิ้ม คล้ายรูปสลักจากศิลา ต้องลอบหยามเหยียดดูแคลน บัดนี้พอเห็นวิชาฝีมือแท้จริงของท่าน จึงยินยอมรับนับถือกล่าวว่า

"การฝึกปรือหลักวิชาที่ร่ำเรียนจากชีอแปจนชำชองมินับว่าน่าแตกตื่น แต่ก่าจู้สามารถครุ่นคิดบัญญัติกระบวนท่าใหม่ ใช้ออกได้ตามใจนึก จึงนับว่ายอดเยี่ยมไร้ผู้ต่อต้าน"

อั้งฮูหยินถามว่า

"ไฉนยอดเยี่ยมไร้ผู้ต่อต้าน?"

"ก่าจู้หากเผชิญศัตรู ต่อให้ฝ่ายตรงข้ามร้ายกาจปานใด หากทุ่มเทกระบวนท่าที่บัญญัติขึ้นใหม่ออกไป ฝ่ายตรงข้ามกระทั่งรู้จักยังไม่รู้จัก ไหนเลย

ต้านทานรับได้? มีแต่ยอมรับการพ่ายแพ้"

ประมุขนิกายเทพมังกรและอั้งฮูหยินส้วนหัวร่อดังสนั่นหวั่นไหว อั้งฮูหยินกล่าวว่า

"ก่าจู้ สามกระบวนท่านงคราญของเรา มีนามของหญิงงามสมัยโบราณกำกับอยู่ สามกระบวนท่าผู้กล้าของท่าน ก็สมควรกำกับนามวีรบุรุษผู้กล้าลงไปสักสามท่าน"

ประมุขนิกายเทพมังกรผงกศีรษะ กล่าวว่า

"ตกลง กระบวนท่าแรกของเรา ยกร่างศัตรูขึ้นเฉกเช่นโหงวจือซู (แม่ทัพสมัยเลียดก๊ก ซึ่งทัดทานมิให้องค์ฮ่องเต้ของตนลุ่มหลงเสน่ห์นางงามไซซี) ยกกระถาง ดังนั้นเรียกว่าจือซูก้อเตี้ย (โหงวจือซูยกกระถาง)"

"ประเสริฐแท้ โหงวจือซูนับเป็นวีรบุรุษผู้กล้าอย่างแท้จริง"

ประมุขนิกายเทพมังกรเอ่ยสืบต่อ

"กระบวนท่าที่สองพลิกตลบร่างศัตรูยกขึ้นเฉกเช่นแม่ทัพลู่ตี่ชิมถอนต้นหลิวก็ขนานเรียกเป็นตี่ชิมป๋วกลิ้ว (ลู่ตี่ชิมถอนกิ่งหลิว)"

"ประเสริฐแท้ เพียงแต่กระบวนท่าที่สามของท่านแม้พลิกแพลงพิสดารออกจะเสเพลหยาบคายมิคล้ายวีรบุรุษผู้กล้า"

เอ่ยถึงตอนนี้ ต้องหัวร่อคิกออกมา

ประมุขนิกายเทพมังกรกล่าวว่า

"ไหนเลยไม่นับได้? เราใช้สองนิ้วกดปลายคิ้วของท่าน นับเป็นเตียเชี่ยงอ้วยไบ๊ (เตียเชี่ยงแต่งแต้มคิ้ว)"

อั้งฮูหยินหัวร่อพลางกล่าวว่า

"เตียเชี่ยงแต่งแต้มวาดคิ้วให้กับภรรยา ไหนเลยนับเป็นพฤติการณ์ของวีรบุรุษ?"

อุ้ยเชี่ยวป้อมิทราบเตียเชี่ยงเป็นบุคคลในยุคสมัยใด เพียงรู้สึกเตียเชี่ยงเมื่อแต่งแต้มคิ้วให้กับภรรยา มิเพียงไม่อาจนับเป็นวีรบุรุษผู้กล้า ยังเป็นบุรุษโสโครกที่เกรงกลัวภรรยา หาทราบไม่ว่าประมุขนิกายเทพมังกรกำลังสัพยอกหยอกเอินฮูหยิน จึงกล่าว

"ก่าจู้ กระบวนท่าของท่านนี้ ชื่อยู่บนคอศัตรู ผู้กล้าหาญที่ชำนาญในการขับขี่ม้ามีมากมายยิ่ง กวนอูขี่ม้ามังกรแดง ฉิ่งเค้งก็ขี่ม้าเหลืองแสนรู้"

ประมุขนิกายเทพมังกรกล่าวว่า

"ถูกต้อง เพียงแต่ม้ามังกรแดงของกวนอู ตอนแรกเป็นของลิโป้ ได้มาเพราะโจโฉกำนัลให้ หมายเกลี้ยกล่อมกวนอูเป็นพวก ส่วนฉิ่งเค้งขายม้าเหลืองแสนรู้ในภายหลัง ล้วนไม่เหมาะสมกับการขนานนามกระบวนท่า มีแล้วกระบวนท่านี้เฉกเช่นเด็กเชิง (แม่ทัพสมัยซ้อง) สยบม้าวิเศษพันธุ์มังกร ให้ขนานนามว่าเด็กเชิงกั่งกู่ (เด็กเชิงพิชิตอาชา)"

อั้งฮูหยินปรบมือ กล่าวว่า

"ประเสริฐแท้ เด็กเชิงตอนเช้าสนามรบ สวมใส่หน้ากากปีศาจสีเขียว ช่วยชู่จนทหารฮวนเตลิดหลบหนี ย่อมนับเป็นวีรบุรุษผู้กล้าคนหนึ่ง"

จากนั้นอุ้ยเชี่ยวป้อแสดงสามกระบวนท่านงคราญ สามกระบวนท่าผู้กล้าออกมา หกกระบวนท่านี้พลิกแพลงพิสดาร ยามกะทันหันยากเรียนรู้แตกฉาน แต่เมื่อเข้าใจเคล็ดวิชา ภายหน้าย่อมสามารถฝึกฝนชำชอง รอจนฝึกปรือเสร็จสิ้น ก็เป็นเวลายามเที่ยง อั้งฮูหยินกล่าวว่า

"ในนิกายเรา ผู้ที่สามารถรับการชี้แนะวิชาฝีมือจากก่าจู้ นอกจากเราแล้วนับเจ้าเป็นบุคคลแรก"

อุ้ยเชี่ยวป้อกล่าวว่า

"ช่างมิทราบบริวารสะสมวาสนามาแต่ปางใด จึงได้รับความเมตตาการุณย์เช่นนี้"

"เจ้าก็ปฏิบัติหน้าที่ให้กับก่าจู้เพื่อทดแทนพระคุณเถอะ"

"น้อมรับทราบ"

อั้งฮูหยินเอ่ยสืบต่อ

"เจ้าไปเถอะ หลังจากรวบรวมสัมภาระก็โดยสารเรือจากไปพร้อมกับหลวงจีนไว้ผมอ้วนเตี้ย เล็กกอฮึง วันพรุ่งนี้มิต้องมาอำลาอีก"

อุ้ยเชี่ยวป้อรับคำน้อมกายอำลาบุคคลทั้งสอง หันกายสาวเท้าถึงหน้าประตูพลันเหลียวหน้ามา กล่าวว่า

"ฮูหยิน ข้าพเจ้าหากมีชีวิตถึงแปดสิบปี ก่าจู้และฮูหยินก็ถ่ายทอดกระบวนท่าแก่ข้าพเจ้าคนละสามกระบวนท่าได้หรือไม่?"

อั้งฮูหยินงงงันวูบ จากนั้นเข้าใจว่านี่เป็นถ้อยคำอวยพรให้อายุชัยยืนยาว ตอนนี้อุ้ยเซี่ยวป๊ออายุเพียงสิบหกสิบเจ็ดปี ต้องผ่านไปอีกหกสิบกว่าปี จึงมีอายุแปดสิบ ก่าจู้และนางอายุชัยสูงล้ำเทียมฟ้า ย่อมสามารถมีชีวิตอีกหกสิบปีกว่า ดังนั้นกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ตกลง ในงานเลี้ยงครบรอบแปดสิบปีของเจ้า ก่าจู้และเราจะถ่ายทอดกระบวนท่าให้อีก รอจนเจ้าอายุร้อยปี พวกเราก็ถ่ายทอดให้อีกสามกระบวนท่าขนานนามว่าเล่าชิวเชซาเจียว (สามกระบวนท่าเฒ่าคงกระพัน) และเล่าพัว-พั๊วซาเจียว (สามกระบวนท่าสตรีชรา)"

อุ้ยเซี่ยวป๊อกล่าวว่า

"ไม่ ตอนนั้นฮูหยินยังโสภาสะคราญเฉกเช่นวันนี้ มิแน่นักว่าท่านกับก่าจู้ยังมีรูปลักษณะอ่อนเยาว์กว่าปัจจุบัน หลักวิชาที่ถ่ายทอดแก่ข้าพเจ้าเรียกว่า... กิมทังซาเจียว (สามกระบวนท่าทารกทองคำ) และเง็กนึ่งซาเจียว (สามกระบวนท่านงคราญหยก)"

ประมุขนิกายเทพมังกรและอั้งฮูหยินส้วนหัวร่อฮาๆ สบอารมณ์ยิ่งนัก

อุ้ยเซี่ยวป๊อสาวเท้ามายังห้องโถงใหญ่ เห็นผู้วิเศษฮ้วนเตี้ยและเล็กชิงแชส้วนนั่งรอคอย มิทราบเกิดเหตุเปลี่ยนแปลงใด รอจนเห็นอุ้ยเซี่ยวป๊อกลับออกมาอย่างยิ้มแย้มค่อยคลายใจลง คิดเอ่ยปากสอบถามก็มิกล้า อุ้ยเซี่ยวป๊อกล่าวว่า

"ก่าจู้และฮูหยิน ถ่ายทอดวิชาลึกล้ำแก่ข้าพเจ้ามิน้อย"

ผู้วิเศษฮ้วนเตี้ยและเล็กชิงแชพากันกล่าวว่า

"ขอแสดงความยินดีต่อท่านเทวทูตมังกรขาว นิกายเรานอกจากฮูหยินแล้ว ไม่เคยมีผู้ใดรับการถ่ายทอดหลักวิชาจากก่าจู้แม้สักครึ่งกระบวนท่า

อุ้ยเซี่ยวป๊อกล่าวอย่างภาคภูมิ

"ฮูหยินก็กล่าวเช่นนี้"

เล็กชิงแชกล่าวว่า

"ท่านเทวทูตมังกรขาวได้รับความเมตตาจากก่ารู้ปานนี้ นับเป็นอุบัติการณ์ที่ไม่เคยมีมาก่อน ก่ารู้คงถ่ายทอดเคล็ดแผ่ซ่านฤทธิ์ยาเม็ดมังกรพิษเปลี่ยนกล้ามเนื้อแก่ท่านด้วยกระมัง?"

อุ้ยเชี่ยวป้อกล่าวว่า

"นั่นกลับมิมี เล็กซิงแซรู้จักเคล็ดวิชานั้นหรือไม่?"

"เรารู้จักอยู่บ้าง เพียงไม่แตกฉานเทียบเทียมก่ารู้"

ทั้งสามกลับมายังดึกไม้ไผ่ตระกูลเล็ก เล็กซิงแซก็ถ่ายทอดเคล็ดนั่งกรรมฐาน วิธีโคจรลมปราณ ให้ฝึกปรือวันละครึ่งชั่วยาม แผ่ซ่านประสิทธิภาพฤทธิ์ยาเม็ดมังกรพิษเปลี่ยนกล้ามเนื้อกระจายไปทั่วสรรพางค์กาย

ยาเม็ดมังกรพิษเปลี่ยนกล้ามเนื้อนี้ เมื่อมีคุณประโยชน์ต่อร่างกายอย่างใหญ่หลวงปานนี้ ผู้วิเศษอ้วนเตี้ยและเล็กซิงแซเมื่อรับประทานลงไปสมควรปิติยินดีจึงถูกต้อง แต่ดูจากสีหน้าทั้งสอง กลับหมกมุ่นกังวล คล้ายกลืนยาพิษร้ายใดลงไปก็ปาน

อุ้ยเชี่ยวป้อระแวงเคลือบแคลงสงสัยขึ้นมา เลียบเคียงถามว่า

"ดูไม่ออกว่ายาเม็ดเล็กๆ เยี่ยงนี้ กลับมีประสิทธิภาพเพียงนี้ น่าเสียดายที่มีคำ 'มังกรพิษ' อยู่ จนผู้คนเข้าใจว่าเป็นยาพิษอีก"

ผู้วิเศษอ้วนเตี้ยทอดถอนใจ กล่าวว่า

"เป็นยาพิษหรือยาวิเศษเลิศล้ำ ต้องคอยดูต่อไป ชีวิตของพวกเราล้วนผูกพันอยู่กับท่านเทวทูตมังกรขาวแต่ผู้เดียว"

อุ้ยเชี่ยวป้อใจหายวาบ กล่าวว่า

"เพราะเหตุใด?"

ผู้วิเศษอ้วนเตี้ยกวาดตามายังเล็กซิงแซ เล็กซิงแซก็ผงกศีรษะเป็นเชิงอนุญาตมันกล่าววาจา ผู้วิเศษอ้วนเตี้ยจึงกล่าว

"ท่านเทวทูตมังกรขาว ผู้คนทั่วไปเรียกหาเราเป็นผู้วิเศษอ้วนเตี้ย ก่ารู้และฮูหยินเรียกหาเราเป็นหลวงจีนไว้ผมอ้วนเตี้ย แต่เราทั้งผอมทั้งสูง หาได้สอดคล้องกับฉายานาม ท่านรู้สึกสงสัยใจหรือไม่?"

"ข้าพเจ้าพิศวงสงสัยตลอดมา เข้าใจว่าผู้อื่นกล่าวล้อเล่นกับท่าน แต่ก่า-

จู้ก็เรียกหาท่านเป็นหลวงจีนไว้ผมอ้วนเตี้ย ท่านผู้เฒ่าย่อมไม่สัพยอกหยอกล้อกับท่าน"

ผู้วิเศษอ้วนเตี้ยกล่าวอย่างหมกมุ่นกังวล

"นี่นับเป็นครั้งที่สอง ที่เรารับประทานยาเม็ดมังกรพิษเปลี่ยนกล้ามเนื้อยามประหวัดหวนนึกถึงเหตการณ์คราแรก ยังอดหวาดหวั่นขวัญเสียมิได้ เราความจริงทั้งอ้วนฉุทั้งต่ำเตี้ย มีรูปลักษณะสอดคล้องกับฉายาจริงๆ"

อุ้ยเซี่ยวป้ออุทานดังอา โพล่งว่า

"พอรับประทานยาเม็ดมังกรพิษเปลี่ยนกล้ามเนื้อ ท่านก็กลับกลายเป็นทั้งผอมทั้งสูง"

"มิผิดแม้แต่น้อย"

อุ้ยเซี่ยวป้อระงับสติ กล่าวว่า

"นั่นก็ประเสริฐแท้ ตอนนี้ท่านสารรูปเหี้ยมหาญ กาลก่อนเป็นคนอ้วนเตี้ยคงไม่อีกหาญเท่าปัจจุบัน"

ผู้วิเศษอ้วนเตี้ยฝืนแย้มยิ้ม กล่าวว่า

"วาจาแม้มิผิด แต่คนอ้วนเตี้ยผู้หนึ่ง พลันมีส่วนสัดยืดสูงขึ้นสามเชียะในช่วงเวลาสามเดือน รสชาติของผิวหนังปริแตก โลหิตไหลหลั่งเนืองนอง ไหนเลยทนทานได้ หากมิใช่โชคดี สามารถกลับถึงเกาะเทพมังกร ก่าจู้ประทานยาขจัดให้ด้วยจิตเมตตา เกรงว่าร่างกายเราจะยืดสูงขึ้นอีกสามเชียะ"

อุ้ยเซี่ยวป้ออดดื่นตระหนกมิได้ กล่าวว่า

"บัดนี้เราสามล้วนกลืนกินยาเม็ดนี้ลงไป ข้าพเจ้าหายืดสูงขึ้นอีกสามเชียะกลับมิเป็นไร ท่านหากสูงขึ้นอีกสามเชียะ ออกจะสูงเกินไป"

ผู้วิเศษอ้วนเตี้ยกล่าวว่า

"ยาเม็ดมังกรพิษเปลี่ยนกล้ามเนื้อประสิทธิภาพเลิศล้ำยิ่ง ในช่วงเวลาหนึ่งปีจะบำรุงร่างกายให้แข็งแรง เพิ่มพูนพลังการฝึกปรือ แต่หากครบกำหนดหนึ่งปีไม่กลืนกินยาขจัด พิษร้ายที่เจือปนในตัวยาพลันกำเริบ แต่มิแน่นักว่าจะยืดร่างสูงขึ้น ซือเฮีย (ศิษย์ผู้พี่) เรา กอจุนจี้ย (ผู้วิเศษสูงโปร่ง) กลับต่ำเตี้ยลง"

อุ้ยเซี่ยวป้อหัวร่อพลางกล่าวว่า

"ผู้วิเศษอ้วนเตี้ยท่านกลับกลายเป็นผู้วิเศษสูงโปร่ง ผู้วิเศษสูงโปร่งเปลี่ยนเป็นผู้วิเศษอ้วนเตี้ย ทั้งสองสลับสับเปลี่ยนนามกัน ไยมิใช่ไร้เรื่องราว"

ผู้วิเศษอ้วนเตี้ยมีสีหน้าชุ่นเคืองขึ้นวูบกล่าวว่า

"เป็นไปไม่ได้"

อุ้ยเชี่ยวปัอรีบกล่าวว่า

"ขออภัยที่ข้าพเจ้ากล่าวผิดพลาดไป"

"ท่านดำรงตำแหน่งเทวทูตมังกรขาว เราเป็นบริวารในสังกัด แม้จะตบตีค่าว่า เราก็มิกล้าขัดขืน เพียงแต่แนววิชาฝีมือ นิสัยใจคอ สำเนียงรูปโฉมของเรากับซือเฮียล้วนผิดแผกแตกต่าง ไม่อาจสลับสับเปลี่ยนกัน"

"ที่แท้เป็นเช่นนี้"

ผู้วิเศษอ้วนเตี้ยเอ่ยสืบต่อ

"เมื่อห้าปีก่อน ก่าจู้ใช้เรากับซือเฮียไปปฏิบัติภารกิจประการหนึ่ง แต่กลับล่วงเลยจากระยะเวลาที่กำหนดให้สามวัน จึงรีบโดยสารเรือกลับเกาะ ขณะอยู่บนเรือ ฤทธิ์ยาเมืดมังกรพิษเปลี่ยนกล้ามเนื้อพลันกำเริบเจ็บบ่วดรวดร้าวสุดทนทาน ซือเฮียนิสัยร้อนรุ่มถึงกับอาละวาดอย่างคลุ้มคลั่ง เตะเสากระโดงเรือหักสะบั้น เรือลำนั้นจึงแล่นล่องไปโดยไร้จุดหมาย เรายิ่งมายิ่งสูงขึ้น ส่วนสัดมันกลับยิ่งมายิ่งต่ำเตี้ยลง

"ผ่านไปประมาณสองเดือน เสบียงอาหารบนเรือล้วนรับประทานหมดสิ้น ซือเฮียก็สังหารผู้ถือท้ายและมือพาย รับประทานทีละคน ดีที่พบพานเรืออีกลำหนึ่ง จึงรับการช่วยเหลือ พวกเราให้เรือลำนั้นแล่นตรงมายังเกาะเทพมังกร ก่าจู้เห็นพวกเราปฏิบัติหน้าที่สำเร็จ ทั้งมิมีเจตนาถ่วงเวลา จึงประทานยาขจัดพิษให้ ชีวิตของเราสองนับว่ารอดสืบไปได้อย่างหวุดหวิด"

อุ้ยเชี่ยวปัอยิ่งรับฟังยิ่งชวัญสั่นระทึก ยามเบือนหน้ามายังเล็กชิงแซ เห็นมันมีสีหน้าเคร่งเครียดจริงจัง แสดงว่าผู้วิเศษอ้วนเตี้ยหาได้กล่าวโป้ปดจึงกล่าว

"อย่างนั้นพวกเราต้องนำพระสูตรสี่สิบสองบททั้งแปดเล่มกลับมายังเกาะเทพมังกร ภายในกำหนดเวลาหนึ่งปีกระมัง?"

เล็กชิงแซกล่าวว่า

"หากเป็นเช่นนั้นย่อมประเสริฐสุด แต่ไหนเลยกระทำได้ตามใจนึก? ขอเพียงนำกลับได้หนึ่งหรือสองเล่ม กลับเกาะทันกำหนดเวลา ก่าจู้ย่อมประทานยาขจัดให้"

อุ้ยเซี่ยวป๊อครุ่นคิดขึ้น

'เราครอบครองพระสูตรสี่สิบสองบทอยู่เจ็ดเล่ม ปีหน้าอย่างมากแบ่งปันเล่มหนึ่งแก่ก่าจู้ จะเป็นไรไป?'

ดังนั้นคลายใจลง กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ครั้งนี้ก่าจู้หากไม่ประทานยาขจัด มิแน่นักว่าเราจะกลับกลายเป็นชายชราอายุเจ็ดแปดสิบ สองท่านอาจเปลี่ยนเป็นเด็กทารกอายุเจ็ดแปดขวบคงสนุกสนานยิ่ง"

เล็กซิงแซสะท้านเฮือก โพล่งว่า

"นั่น...อาจเป็นไปได้"

ซุ่มเสียงเปี่ยมความประหวั่นพรั่นพรึง

อุ้ยเซี่ยวป๊อกล่าวว่า

"สองท่านโปรดวางใจ ก่าจู้ต้องกำนัลยาขจัดให้แน่นอน พวกท่านนั่งรอสักครู่ ข้าพเจ้าจะไปกล่าววาจากับปิงโกวเนี้ยสักหลายประโยค"

ที่แท้ตนคิดถ่ายทอดเรื่องพบพานมกเกี่ยมพิ้งต่อปิงอี่ มิคาดเล็กซิงแซกล่าวว่า

"อั้งฮูหยินเบิกตัวปิงโกวเนี้ยไปแล้ว บอกว่าขอให้ท่านเทวทูตวางใจ ขอเพียงท่านปฏิบัติภารกิจให้กับก่าจู้อย่างสุดความสามารถ ปิงโกวเนี้ยย่อมพำนักบนเกาะอย่างสุขสงบ"

อุ้ยเซี่ยวป๊อใจหายวูบ กล่าวว่า

"ปิง...โกวเนี้ยไม่ออกเดินทางพร้อมกับพวกเรา?"

เล็กซิงแซกล่าวว่า

"อั้งฮูหยินใช้คนมาเบิกตัวนางไป ถ่ายทอดวาจาเช่นนี้ต่อภรรยาเรา ทั้งบอกว่ามกเกี่ยมพิ้งโกวเนี้ยที่สังกัดเทวทูตมังกรแดง จะถูกเบิกตัวไปเช่นกัน"

อุ้ยเซี่ยวป๊อลอบคร่ำครวญในใจอย่างหวนโหย เมื่อครู่ตนบอกกับนัก

พรตบ้อกึงว่าจะเลือกเฟ้นสตรีในสังกัดเทวทูตมังกรแดงร่วมทางไป ย่อมเจาะจงแต่มกเกี่ยมพิ้ง มิคาดอั้งฮูหยินหยั่งคำนวณได้แต่แรกเบิกตัวนางไปก่อน ยามนั้นกล่าวเสียงแผ่วเบา

"นาง...ไม่ไว้วางใจข้าพเจ้า?"

เล็กซิงแซกล่าวว่า

"นี่เป็นกฎระเบียบของนิกายเรา ยามออกจากเกาะไปปฏิบัติหน้าที่ให้กับก่าจู้ มิอาจนำครอบครัวร่วมทาง"

อุ้ยเซี่ยวป้อฝืนยิ้ม กล่าวว่า

"โกวเนี้ยทั้งสองหาใช่ภรรยาในครอบครัวข้าพเจ้าไม่"

"อย่างน้อยพวกนางก็สนิทสนมกับท่านยิ่ง"

อุ้ยเซี่ยวป้อความจริงคาดคิดว่า พรุ่งนี้สามารถนำปิงอี่และมกเกี่ยมพิ้งออกจากเกาะ ถึงกับกระตือรือร้นยิ่ง พริบตานั้นต้องท้อแท้หดหู่ ครุ่นคิดขึ้น

'ก่าจู้และฮูหยินร้ายกาจจริงๆ มิเพียงใช้ยาเมืดมังกรพิษเปลี่ยนกล้ามเนื้อผูกมัดเราไว้ ยังหน่วงเหนี่ยวปิงอี่และมกเกี่ยมพิ้งอยู่บนเกาะด้วย'

เช้าวันรุ่งขึ้น อุ้ยเซี่ยวป้อเพิ่งลุกขึ้นจากเตียง ได้ยินเสียงเป่าหลอดเขาดังขึ้น จากนั้นบังเกิดเสียงฝีเท้าเร่งรุดถึงหน้าประตู ปรากฏผู้คนร้องดังๆ ว่า

"ศิษย์สังกัดเทวทูตมังกรขาว ขอน้อมส่งท่านเทวทูต"

ชาดคำ เป็นเสียงมโหรีบบรรเลงไพเราะหู

อุ้ยเซี่ยวป้อถลันออกจากประตู เห็นหน้าประตูยืนเรียงรายด้วยผู้คนสองสามร้อยคน พากันโห่ร้องว่า

"ขอท่านเทวทูตปฏิบัติหน้าที่ให้กับก่าจู้สำเร็จลุล่วงสมมาดปรารถนาทุกประการ"

อุ้ยเซี่ยวป้อพลันคึกคักขึ้นอักโข นำพาผู้วิเศษอ้วนเตี้ย เล็กซิงแซขึ้นเรือประสานมือกล่าวคำอำลาเทวทูตมังกรแดง นักพรตบ้อกึง เทวทูตมังกรดำเตี้ย-ตาอวง เทวทูตมังกรเหลืองจอมสอพลอ

ได้ยินเสียงมโหรีดังขึ้น ม้าสองตัวควบขับถึงริมฝั่ง ผู้คนบนหลังม้าล้วนสวมใส่อาภรณ์ชุดขาว กลับเป็นปิงอี่และมกเกี่ยมพิ้ง

อุ้ยเชี่ยวปัอยินดียิ่ง ฉุกคิดขึ้น

'หรือฮูหยินเปลี่ยนความตั้งใจยินยอมปลดปล่อยพวกนางร่วมทงไปกับเรา?'

แลเห็นดรุณีทั้งสองพลิ้วกายลงจากหลังม้า สืบเท้าถึงริมกราบเรือ ปิงอี่กล่าวเสียงกังวาน

"ได้รับคำสั่งก่าจู้และฮูหยิน รุดมาน้อมส่งท่านเทวทูตมังกรขาว"

อุ้ยเชี่ยวปัอใจหายวูบ ครุ่นคิดขึ้น

'ที่แท้พวกนางเพียรรุดมาติดตามส่ง'

ได้ยินปิงอี่เอ่ยสืบต่อ

"บริวารปิงอี่ มกเกี่ยมพึ้งได้รับคำสั่งฮูหยินโยกย้ายจากหน่วยมังกรแดงเข้าสังกัดท่านเทวทูตมังกรขาว" ·

อุ้ยเชี่ยวปัอองงันวูบ จากนั้นเข้าใจในบัดดล ครุ่นคิดขึ้น

'ที่แท้ท่านสังกัดเทวทูตมังกรแดงของนิกายเทพมังกรแต่แรก ระหว่างทางที่เดินทางมายังเกาะเทพมังกร เพียงเสแสร้งแกล้งเป็นเอาอกเอาใจ แท้ที่จริงได้รับคำสั่งก่าจู้ ชักนำเรามายังเกาะเทพมังกร ผู้วิเศษอ้วนเตี้ยตอนแรกเกี่ยวเช็ญเชิญชวนเราไม่สำเร็จ ท่านจึงเปลี่ยนเป็นหลอกล่อชักนำ'

ขบคิดถึงตอนนี้ บังเกิดความรู้สึกยากบรรยาย ความจริงคิดกล่าววาจาหยอกเอินพวกนางสักหลายประโยค กลับมิมีกะใจว่ากล่าว เพียงผงกศีรษะรับอย่างเงียบงัน พลันฉุกคิดขึ้น

'เหตุการณ์ที่ผ่านมา เมื่อเป็นการเสแสร้งแสดงละครของปิงอี่ ซังยี้ย่อมอยู่บนเกาะนี้ด้วย'

ดังนั้นเบือนหน้ามายังเล็กซิงแซ กล่าวว่า

"ท่านใช้คนไปปลดปล่อยซังยี้ที่เป็นหญิงรับใช้ปรนนิบัติข้าพเจ้าออกมา ข้าพเจ้าจะนำนางร่วมทางไป"

"นี่..."

อุ้ยเชี่ยวปัอโทสะประดัง ตวาดว่า

"นี่นั่นอันใด รีบปลดปล่อยออกมา!"

เล็กซิงแซพอถูกตวาดว่า กลับมิกล้าขัดขืนลนลานรับคำ เบือนหน้ามาสั่ง

ผู้รับใช้บนเรือหลายประโยค คนผู้นั้นก็ละล่ิวลงสู่ฝั่ง วิ่งตะบึงกลับเกาะไป

มินานให้หลัง ปรากฏม้าเร็วสองตัวควบขับมา ผู้โดยสารบนหลังม้าตัวแรกร่างอ้อนแอ้นแน่งน้อย กลับเป็นซังยี้จริงๆ ซังยี้มิทันรั้งบังเหียนก็ร้องว่า

"กงจี้อ..."

พลางลอยตัวชี้นจากอานม้า พลิ้วปราดลงบนหัวเรืออย่างปราดเปรียว

ในสายตายอดฝีมือเยี่ยงนักพรตบ้อกึงและพวก วิชาตัวเบานี้มินับเป็นอย่างไรได้ เพียงแต่นางอายุยังเยาว์ ท่วงท่าสวยงามจับตา ทุกผู้คนจึงโห่ร้องชมเชยออกมา

คราก่อนอุ้ยเชี่ยวปัอเห็นเรือโดยสารแล่นจากไป หวนนึกถึงซังยี้ถูกทอดทิ้งอยู่บนเรือ แม้มีพลังฝีมือเข้มแข็ง จะอย่างไรอายุยังเยาว์ มิเข้าใจเล่ห์เหลี่ยมอุบาย เกรงว่าจะตกไปในเงื้อมมือคนชั่วร้าย จึงห่วงใยกังวลตลอดมา รอจนพบว่าปิงอี่กลับเป็นศิษย์สังกัดนิกายเทพมังกร ค่อยฉุกคิดว่าเรือลำที่ตนโดยสารมาย่อมเป็นของเกาะเทพมังกรด้วย ยามนี้พอพบเห็นซังยี้จึงปิติยินดียิ่งกุมมือของนางไว้

เห็นซังยี้สีหน้าซูบซีดอิดโรย ขอบตาแดงกำ่ แสดงว่าผ่านการรำ่ไห้มาหลายคราา รีบถามว่า

"มีคนข่มเหงรังแกเจ้าหรือ?"

ซังยี้กล่าวว่า

"หามีไม่ ข้าพเจ้าเพียงห่วงใยกังวลในตัวกงจี้อ พวกมัน...พวกมันกลับคุมขังข้าพเจ้าไว้"

"เอาเถอะ พวกเราจะหวนกลับไปแล้ว"

ซังยี้กล่าวอีกว่า

"ที่นี้มี...มีงูพิษมากมายยิ่ง"

เอ่ยถึงตอนนี้ ต้องรำ่ไห้ออกมา

อุ้ยเชี่ยวปัอกวาดตามายังปิงอี่ หวนนึกถึงคราก่อน นางชักนำตนเข้าดงไม้ปล่อยให้อสรพิษขบกัด ตอนอยู่บนเรือโดยสาร ก็พรำ่พรอดด้วยถ้อยคำอันระรื่นหู แท้ที่จริงแล้วเสแสร้งแกล้งดัดชี้น โทสะพลันประดัง ถลึงตาใส่นางครา

หนึ่ง สั่งว่า

"ออกเรือ"

มือพายบนเรือล้วนถอนสมอขึ้น ที่ริมฝั่งก็จุดประทัดดังสนั่นหวั่นไหว ผู้คนที่ติดตามส่งพากันกล่าวว่า

"ขอท่านเทวทูตปฏิบัติหน้าที่ให้กับก่าฐู่สำเร็จดุล่วง ประกอบความดีความชอบใหญ่หลวง"

ยามนั้น เรือโดยสารกางใบแล่นห่างจากเกาะ อุ้ยเชี่ยวป้อต้องครุ่นคิดในใจ

'เราหากมิทราบว่าปิงโกวเนี้ยสังกัดนิกายเทพมังกร คงครุ่นคิดถึงนางทุกเมื่อเชื่อวัน เมื่อเป็นเช่นนี้ กลับปราศจากข้อพะวักพะวน'

แต่ทวนนึกถึงไมตรีอันนุ่มนวลของปิงอี่เมื่อชามา อดบังเกิดจิตเลื่อนลอยมิได้

กงจู้ผู้แสนซน

วันนี้เรือโดยสารแล่นถึงเกาะฉิ้งฮ้วงเต้า ทั้งหมดสละเรือขึ้นฝั่ง บรรลุถึงนครหลวง อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าต้องหาทางปะปนเข้าวัง มิทราบเมื่อใดจึงประสบผล ทั้งหมดต้องเสาะหาที่พำนักในนครหลวงก่อน"

ครั้นแล้ว ให้เล็กชิงแซไปจับจองคฤหาสน์หลังหนึ่ง ผู้คนทั้งสิบกว่าคนเข้าไปพักพำนัก ในขบวนที่มามีทั้งคนครัว สารถี บ่าวรับใช้เพียบพร้อมทุกประการ

เมื่อมีที่พำนัก อุ้ยเซี่ยวป้อจึงผละจากมาเพียงลำพัง เตร็ดเตร่ถึงสถานที่ซึ่งสมาคมฟ้าดินชุมชนกัน เห็นผู้เช่าที่พักเปลี่ยนเป็นพ่อค้าใบชาคนหนึ่ง ลองสอบถามถึงพวกพ้องในสมาคม คนผู้นั้นกลับมิทราบเรื่อง แสดงว่าสมาคมฟ้าดินโยกย้ายที่พำนักแล้ว

ดังนั้นเตร็ดเตร่มายังสะพานเทียนเกี้ย คาดคิดว่าต่อให้วานรแปดแขนไม่อยู่ในที่นั้น น้องพี่ในสมาคม อาทิ กองังเถียว เจ้าของร้านค้าสุกรจี้เล่าปิ้งอาจอยู่ละแวกนั้น มิคาดเตร็ดเตร่ไปมาหลายตลบ กลับมิพบพานผู้คนแม้สักคนเดียว

อุ้ยเซี่ยวป้อจึงมายังโรงเตี๊ยมที่พักพำนักพร้อมกับชังยี้เมื่อคราก่อน ล้วงเงินสิบตำลึงเหวี่ยงลงบนดอกเสมียน บอกว่าต้องการห้องพักหลังหนึ่ง เสมียนประจำโรงเตี๊ยมพอพบเห็นเงินสุกปลั่ง จึงต้อนรับขับสู้เป็นอย่างดี อุ้ยเซี่ยวป้อ

ส้วงเงินอีกห้าหุ้นยัดเยียดแก่ผู้รับใช้ บอกว่าต้องการห้องพักหมายเลขแปด ซึ่งพักพำนักเมื่อคราก่อน ดีที่ห้องหับนั้นหามีผู้คนพำนัก ผู้รับใช้นับว่ากำไรเงินอย่างง่ายดาย

อุ้ยเซี่ยวป้อทอดกายอยู่บนเตียงชั่วขณะ พริ้มตาพักผ่อน เงี่ยหูสดับฟัง มั่นใจว่ารอบกายปราศจากร่องรอยผู้คน ค่อยลุกขึ้นเคลื่อนย้ายโต๊ะ ส้วงมีดสั้นกรีดใส่ผนังห้องงัดแงะแผ่นอิฐออก เห็นพระสูตรสี่สิบสองบทเล่มที่กษัตริย์ซุ่นตี่ทรงประทานให้ยังซุกซ่อนอยู่ภายในช่องว่างหลังผนัง

อุ้ยเซี่ยวป้อแก้ห่อผ้าออกตรวจดูจนแน่ใจ จึงยัดเยียดก้อนอิฐคืนสู่สภาพเดิม ซุกคัมภีร์ไว้ในอกเสื้อออกจากโรงเตี๊ยม สาวเท้าสู่เขตพระราชวัง เมื่อบรรลุถึงประตูวัง ราชองครักษ์ที่เฝ้าประตูเห็นบุรุษหนุ่มสวมชุดสามัญชนมุ่งตรงมา จึงตวาดว่า

"เด็กน้อยรุดมาไยกัน?"

อุ้ยเซี่ยวป้อหัวร่อพลางกล่าวว่า

"ท่านมิรู้จักข้าพเจ้าหรือไร ข้าพเจ้าคือกุ่ยกงกงภายในวัง"

ราชองครักษ์นั้นกวาดตาสำรวจมอง จดจำออกว่าเป็นกุ่ยกงกงที่ฮ่องเต้ทรงโปรดปรานจริงๆ รีบแย้มยิ้มประจบ กล่าวว่า

"กุ่ยกงกงไฉนสวมใส่อาภรณ์เยี่ยงนี้?"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ฮ่องเต้ทรงบัญชาข้าพเจ้าไปปฏิบัติเรื่องสำคัญ จึงรีบรุดกลับมา ไม่ทันผลัดเปลี่ยนอาภรณ์"

"ถูกแล้ว กุ่ยกงกงหน้าแดงเปล่งปลั่ง คงปฏิบัติเรื่องราวได้อย่างสะดวกราบรื่น"

อุ้ยเซี่ยวป้อพอเข้าสู่พระราชวังก็มุ่งตรงมายังโรงครัว เหล่าขันทีแผนกโรงครัวพอเห็นอุ้ยเซี่ยวป้อกลับมา รีบยิ้อโหมเข้าต้อนรับ บางคนกล่าวว่า

"กงกงออกจากวังไปเนิ่นนาน ปานนี้ทั้งหมดล้วนครุ่นคิดถึง ภาวนาให้ท่านปลอดภัยไร้อันตราย"

บ้างกลับประจบประแจงว่า

"โรงครัวปราศจากกงกงควบคุม ช่างวุ่นวายดุจแมลงวันถูกตัดหัวไปก็ปาน"

อุ้ยเชี่ยวป้อหัวร่อพลางกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าก็คิดถึงทั้งหมด เงินเดือนในหลายเดือนมานี้ของข้าพเจ้าให้ทั้งหมดไปเบิกมาแจกจ่ายกัน"

เหล่าขันทียิ่งปีติยินดี พากันโห่ร้องออกมา

อุ้ยเชี่ยวป้อกลับมายังห้องพักของตน ไขกุญแจเข้าไปผลัดเปลี่ยนอาภรณ์ชุดขันที ใช้เศษผ้าห่อหุ้มคัมภีร์ไว้ มุ่งตรงมายังห้องทรงพระอักษร ขอเข้าเฝ้าดังฮี ดังฮีพอทรงสดับฟังว่าเชี่ยวกุ่ยจื้อกลับถึงวัง จึงตรัสว่า

"รีบเข้ามา"

อุ้ยเชี่ยวป้อก้าวปราดๆ เข้าไปคุกเข่าโขกศีรษะต่อดังฮี กล่าวว่า

"ขอเดชะ กระหม่อมมีข่าวดีมากราบทูล"

ดังฮีเมื่อสดับฟังตระหนักว่าพระบิดายังมีพระชนม์อยู่ อดพลุ่งพล่านพระทัยมิได้ ตรัสว่า

"เข้ามา ค่อยๆ ว่ากล่าวกัน"

อุ้ยเชี่ยวป้อหันกายปิดประตูลงกลอน ตรวจตราแคร่หนังสือรอบบริเวณมิเห็นมีขันทีอื่นอีก จึงกล่าวเสียงแผ่วเบา

"ข้าพเจ้าสืบเสาะพบฮ่องเต้องค์ก่อนที่โง้วไห้ชัวจริงๆ"

ดังฮีกุมมืออุ้ยเชี่ยวป้อไว้ ตรัสว่า

"พระบิดาทรงผนวชที่โง้วไห้ชัวจริงๆ ? ท่านผู้เฒ่ารับสั่ง...รับสั่งว่ากระไรบ้าง?"

อุ้ยเชี่ยวป้อจึงบอกเล่าเหตุการณ์ที่พบพานหลวงจีนเกี้ยชีที่วัดเช็งเลี้ยงยี่เผชิญการคุกคามทำร้ายจากลามะชาวทิเบต ตนทะยานออกต้านรับมือพิทักษ์คุ้มครองหลวงจีนฮ่องเต้ ภายหลังดีที่รับการช่วยเหลือจากสิบแปดอรหันต์แห่งเสียวลิ้มยี่ไปอย่างละเอียด

อุ้ยเชี่ยวป้อถนัดจัดเจนในการกล่าววาจา เรื่องนี้ความจริงตื่นเต้นหวาดเสียวยิ่ง ยามถ่ายทอดจากปากของตน ยังระทึกขวัญขึ้นอีกสามส่วน พร้อมกับเพิ่มเติมถึงความห้าวหาญจงรักของตนเป็นทวีคูณ ดังฮีถึงกับทรงสดับฟังด้วย

พระทัยเต้นระทึก ตรัสว่า

"เราจะจัดส่งทหารองครักษ์หนึ่งพันคนไปยังโง้วไท้ชัว ถวายความคุ้มครองอย่างเข้มแข็ง"

อุ้ยเซี่ยวป้อสั่นศีรษะ กล่าวว่า

"ฮ่องเต้องค์ก่อนคงไม่สบพระราชหฤทัยแน่นอน"

ครั้นแล้วถ่ายทอดวาจาของหลวงจีนเกี้ยชี ตอนอยู่ในอารามของเง็กลิ้ม-เซี่ยงซือ หลังวัดเช็งเลี้ยงยี่ออกไป ดังฮีพอสดับฟังว่าพระบิดามิให้พระองค์เดินทางสู่โง้วไท้ชัว ถึงกับกันแสงออกมา ตรัสว่า

"เราต้องรุดไปให้จงได้"

อุ้ยเซี่ยวป้อรออยู่ชั่วขณะค่อยล้วงพระสูตรสี่สิบสองบทยื่นถวายไปกล่าวว่า

"ฮ่องเต้องค์ก่อนมีพระราชดำรัสว่า ให้พระองค์สร้างสรรค์สันติสุขแก่ชาวประชา อย่างนั้นฮ่องเต้องค์ก่อนก็ปลาบปลื้มพระทัย"

ดังฮีน้ำพระเนตรไหลรินพร่างพรู ยื่นพระหัตถ์มารับห่อผ้าไปคลี่กางออกทอดพระเนตรเห็นเป็นพระสูตรสี่สิบสองบทเล่มหนึ่ง จากนั้นตรัสถามถึงสุขภาพและความเป็นอยู่ของหลวงจีนเกี้ยชี อุ้ยเซี่ยวป้อก็กราบทูลไปตามความสัตย์ ดังฮีถึงกับบังเกิดความโทมนัสจนกันแสงสนั่นหวั่นไหว

อุ้ยเซี่ยวป้อพลันบังเกิดปฏิภาณขึ้นวูบ ครุ่นคิดขึ้น

'พระองค์กันแสงเช่นนี้ เราก็พลอยร่ำไห้ด้วย พระองค์คงบำเหน็จความดีความชอบเพิ่มขึ้น จะอย่างไรน้ำตาก็มิต้องใช้เงินทองซื้อหามาสามารถหลั่งไหลตามใจปรารถนา'

พอได้คิด ก็แสร้งสะอึกสะอื้นหลายครา น้ำตาพลันไหลรินหลั่ง ครำครวญหวนไห้อย่างโศกาอาดูร

ดังฮีพลันตรัสถามว่า

"เรานึกถึงพระบิดา ดังนั้นจึงร่ำไห้ เจ้ากลับร่ำไห้อย่างเศร้าสลดกว่าเราอีกสืบเนื่องจากสาเหตุใดหรือ?"

ที่แท้ดังฮีแม้โศกาอาดูรกันแสงออกมา แต่พระองค์ทรงเป็นฮ่องเต้ จึงข่มพระทัยอย่างสุดความสามารถ อุ้ยเซี่ยวป้อกลับจงใจเสแสร้ง ถึงกับร่ำไห้

สนั่นหวั่นไหว ความสามารถในการแสร้งร่ำไห้ของอุ้ยเชี่ยวปัอตอนอยู่ในเมืองเอี้ยงจิวก็ชำชองชำนาญยิ่ง หาได้เพียงเปล่งเสียงร่ำไห้ หากแต่มีน้ำตาไหลรินพร่างพรูจริงๆ บุคคลอื่นยากจำแนกได้ ยามนั้นพอฟังจึงกล่าว

"ข้าพเจ้าเห็นพระองค์ร่ำไห้อย่างอาดูร หวนนึกถึงความเมตตาของฮ่องเต้องค์ก่อน ตรัสชมเชยว่าข้าพเจ้าฉลาดปราดเปรื่อง นิยมชมชอบข้าพเจ้ายิ่งจึงคับแค้นใจขึ้นมา"

กล่าวพลางสะอึกสะอื้นร่ำไห้ไม่หยุดยั้ง หยุดเล็กน้อยจึงเอ่ยสืบต่อ

"หากมิใช่ข้าพเจ้าต้องหวนกลับมารายงาน ถึงกับคิดใคร่อยู่บนโง้วไท้ซัวปรนนิบัติฮ่องเต้องค์ก่อนมิให้คนชั่วร้ายคุกคามรังควาน"

ดังฮีตรัสว่า

"เชี่ยวกุ่ยจื้อ เจ้าประเสริฐจริงๆ เราต้องบำเหน็จรางวัลให้อย่างงาม"

อุ้ยเชี่ยวปัอยินดียิ่ง แต่น้ำตายังไหลทะลัก กล่าวว่า

"พระองค์ดีต่อข้าพเจ้ายิ่ง ข้าพเจ้าก็มิต้องการบำเหน็จรางวัลใด เพียงมุ่งหวังว่าฮ่องเต้องค์ก่อนทรงปลอดภัยไร้อันตราย ชนชั้นบ่าวทาสเยี่ยงข้าพเจ้าก็ปลาบปลื้มประโลมใจยิ่ง"

ตนอายุสูงวัยขึ้น ความสามารถในการประจบยิ่งรุดหน้า การเดินทางสู่เกาะเทพมังกรคราวนี้ได้ยินทุกผู้คนร้องคำ 'ก่าจู้เสพสุขเทียบเทพยดา อายุชัยสูงล้ำเทียมฟ้า' ยิ่งฝึกฝนจนใบหน้าหนาขึ้น คารมสอพลอระรื่นหูกว่าเดิม

ดังฮีผงกพระพักตร์ ตรัสว่า

"เราก็ห่วงใยกังวลว่า มิมีคนปรนนิบัติพระบิดา เจ้าบอกว่าหลวงจีนวิปลาสโง่ทึบ เกรงว่าไม่สามารถถวายความอารักขาพระบิดา ยากนักที่พระบิดาจะชมชอบเจ้า..."

อุ้ยเชี่ยวปัอรับฟังถึงตอนนี้ ถึงกับอ้าปากกว้างมิอาจหุบลง ครั่นครวญในใจอย่างหวนโหย

'โอย ดรานี้บิดาย่ำแย่แน่ นับว่าประโคมโหมเกินเลยไปแล้ว'

ดังฮีตรัสสืบต่อ

"ความจริงเราไม่อาจปราศจากเจ้า แต่ผู้บุตรสมควรกตัญญูบิดา สมควร

เลือกเฟ้นสิ่งที่ประเสริฐเลิศที่สุดมอบแก่บิดา"

อุ้ยเชี่ยวป้อลอบร้องในใจ

'ผิดท่าแล้ว พระองค์คิดใช้เราไปปรนนิบัติหลวงจีนฮ่องเต้ที่โง้วไท้ซัว เฉกเช่นสั่งเราไปจองจำในคุก มิมีโอกาสเตร็ดเตร่ท่องเที่ยวได้'

คังฮีตรัสอีกว่า

"เยี่ยงนี้เถอะ เจ้ากลับไปโง้วไท้ซัว ออกบวชเป็นหลวงจีน ปรนนิบัติพระบิดาในวัดเช็งเลี้ยงยี่..."

อุ้ยเชี่ยวป้อทราบว่าสถานการณ์เลวร้ายยิ่ง รีบสอดคำขึ้น

"การปรนนิบัติฮ่องเต้องค์ก่อน นับว่าประเสริฐยิ่ง แต่หากให้ข้าพเจ้าบวชเป็นหลวงจีน ข้าพเจ้าจึงไม่กระทำ"

"เจ้าก็มิต้องบวชเป็นหลวงจีนตลอดกาลเพียงแต่พระบิดาคิดบำเพ็ญภาวนา ท่านสมควรบวชเป็นหลวงจีน ค่อยปรนนิบัติสะดวกขึ้น ภายหน้าหากคิดคืนสู่เพศฆราวาส ก็แล้วแต่เจ้า"

ความหมายในรับสั่งคือ หากแม้นฮ่องเต้ชุ่นตี่เสด็จสวรรคต อุ้ยเชี่ยวป้อก็สามารถคืนสู่เพศฆราวาส ต่อให้อุ้ยเชี่ยวป้อ มีลวดลายแพรวพราย ยามนี้กลับอับจนปัญญา หน้านิ่วคิ้วขมวด กล่าวว่า

"ข้าพเจ้า...มิอาจตัดใจจากพระองค์ไป..."

เอ่ยถึงตอนนี้ต้องร่ำไห้ออกมาดังโฮใหญ่คราครั้งนี้กลับมิได้เสแสร้งแกล้งตัดหากแต่ร่ำไห้ออกมาจริงๆ เนื่องเพราะไม่ต้องการปลงผมบวชเป็นหลวงจีน เพียงมิทราบจะบ่ายเบี่ยงอย่างไร

คังฮีกลับตื้นตันพระทัยยิ่ง ยื่นหัตถ์ตบไหล่อุ้ยเชี่ยวป้อ ตรัสว่า

"เจ้าก็บวชเป็นหลวงจีน ปรนนิบัติพระบิดาสักหลายปี จากนั้นเราจะส่งบุคคลอื่นไปรับเจ้ากลับมา เชี่ยวกุ่ยจื้อ เจ้าเชื่อฟังวาจาเรา ภายหน้าเราจะแต่งตั้งเจ้าเป็นขุนนางชั้นผู้ใหญ่"

อุ้ยเชี่ยวป้อยังร่ำไห้ไม่หยุดยั้ง ครุ่นคิดขึ้น

'แยแสไปไยว่าภายหน้าจะเป็นขุนนางชั้นผู้ใหญ่หรือไม่? ปัจจุบันนี้ คงต้องเป็นหลวงจีนน้อยแน่นอน'

จากนั้นฉุกคิดขึ้น

'เราหากบรรลุถึงภูเขาโง้วไท้ชัว ก็พร่ำกล่าวเหลวไหล หลวงจีนเกี้ยชีอาจจะปลดปล่อยเรากลับวังมาเอง'

พอนึกได้เช่นนั้น ค่อยชะงักเสียงร่ำไห้ลง กล่าวว่า

"พระองค์ใช้ข้าพเจ้าไปกระทำเรื่องราวใด ข้าพเจ้าส้วนไม่บ่ายเบี่ยงปฏิเสธอย่าว่าแต่เป็นหลวงจีน แม้เป็นลูกเต่าก็ยินยอม ข้าพเจ้าต้องปรนนิบัติฮ่อง-เต้องค์ก่อนอย่างสุดความสามารถให้ท่านผู้เฒ่าร่างกายแข็งแรงอมตะยั่งยืนนาน พร้อมกับเสพสุขเทียบเทพยดา อายุขัยสูงเทียมฟ้า"

ดังฮีปลื้มพระทัยยิ่ง ตรัสอย่างยิ้มแย้ม

"เจ้าออกจากนครหลวงไปสองเดือน กลับมีภูมิความรู้รุดหน้าขึ้น ภูเขาโง้วไท้ชัวมีทิวทัศน์เป็นอย่างไร?"

อุ้ยเชี่ยวป้อจึงบรรยายทิวทัศน์บนภูเขาโง้วไท้ชัวออกไป ดังฮีผงกพระ-พักตร์ ตรัสอย่างกระตือรือร้น

"เชี่ยวกุ่ยจื้อ เจ้าก็ล่วงหน้าไปก่อน เราจะหาโอกาสติดตามไปให้จงได้"

ตรัสถึงตอนนี้ นอกประตูห้องทรงพระอักษรบังเกิดชุ่มเสียงสดใสเจื้อยแจ้วเสียงหนึ่งดังว่า

"กอกอ (พี่ชาย) ฮ่องเต้ ท่านยังไม่ออกมาประลองกับเราอีก?"

จบคำ กระหน่ำประตูห้องดังโครมคราม

ดังฮีแย้มพระโอษฐ์เล็กน้อย ตรัสว่า

"เชี่ยวกุ่ยจื้อ เปิดประตู"

อุ้ยเชี่ยวป้อคำนึงในใจ

'ผู้มาเป็นใคร? หรือเป็นเกี่ยงเส้งกงจู้ (ราชธิดาเกี่ยงเส้ง) อันเป็นชนิษฐา (น้องสาว) ฮ่องเต้ดังฮี?'

ขามนั้นสาวเท้าถึงข้างประตู เพิ่งถอดกลอนประตู บุคคลที่เบื้องนอกก็ผลักไสโดยแรง ประตูห้องดีดผึงเข้ามาปะทะใส่หน้าผากอุ้ยเชียวป้อ สร้างความเจ็บปวดรวดร้าวยิ่ง

จากนั้น ปรากฏรุณีชุดแดงฉานสดใสชลิบทองนางหนึ่ง พุ่งปราดเข้ามา

ดุจสายลมหอบหนึ่ง กล่าวว่า

"เรารอคอยเป็นเวลานาน ท่านยังไม่ออกมา หรือเกรงกลัวเรา?"

อุ้ยเชี่ยวปัอยกมือขึ้นลูบคลำหน้าผาก เห็นดรุณีนางนี้มีอายุสิบห้าสิบหกปี ยังอ่อนเยาว์กว่าตนหนึ่งขวบปี ใบหน้ารูปไข่ กอปรเป็นบุคลิกอันงามพิลาสล้ำ ริมฝีปากบางเบา แฝงเสน่ห์ชวนประทับจิต

คังฮีตรัสอย่างยิ้มแย้ม

"ผู้ใดกลัวเจ้า เราเห็นว่ากระทั่งศิษย์เราเจ้าก็สู้ไม่ได้ ไหนเลยคู่ควรกับการประมือกับเรา?"

ครุณีนั้นกล่าวอย่างสงสัยใจ

"ท่านรับศิษย์แล้ว? เป็นผู้ใดกัน?"

คังฮีหลิ่วพระเนตรข้างซ้ายต่ออุ้ยเชี่ยวปัอ ตรัสว่า

"นี่คือศิษย์ของเราเชี่ยวกุ่ยจื้อ พลังฝีมือของมันเป็นเราถ่ายทอดให้เชียวกุ่ยจื้อ รีบเข้ามาน้อมพบซือโกว (น้องสาวอาจารย์) เกี่ยงเส้งกงจู้"

อุ้ยเชี่ยวปัอขบคิดในใจ

'เป็นเกียงเส้งกงจู้จริงๆ'

ตนทราบว่าฮ่องเต้องค์ก่อนทรงมีราชธิดาหกองค์ สิ้นพระชนม์ไปสี่องค์ มีแต่เกี่ยงเส้งกงจู้เติบโตเจริญวัย ถือกำเนิดจากอ้วงไท้โหว อุ้ยเชี่ยวปัอเนื่องเพราะกริ่งเกรงอ้วงไท้โหว ปกติน้อยครั้งจะกรายใกล้วังอ้วงไท้โหว กงจู้ก็น้อยครั้งจะแวะมายังห้องทรงพระอักษร ดังนั้นจนบัดนี้ค่อยพบพานนาง พอฟังพระดำรัสคังฮีทราบว่าเป็นการสัพยอกหยอกล้อระหว่างพระองค์ทั้งสอง จึงน้อมกายคารวะเกี่ยงเส้งกงจู้ กล่าวว่า

"ผู้หลานขอน้อมพบซือโกว ขอซือโกว..."

เกี่ยงเส้งกงจู้หัวร่อคิกคัก พลันตวัดเท้าขึ้นเตะมายังปลายคางอุ้ยเชี่ยวปัอ

ท่าเท่านี้ปราศจากวี่แววล่วงหน้า อุ้ยเชี่ยวปัอก็อยู่ในท่วงท่าโน้มกาย ไหนเลยสามารถหลบเลี่ยงได้? มิทันกล่าวจบคำ ปลายคางก็ถูกเตะจนหุบปากกัดถูกปลายลิ้นตนเอง สร้างความเจ็บปวดร่ำร้องออกมา พออ้าปากขึ้น ปราณโลหิตสดๆ ไหลรินลงชโลมปกเสื้อ

คังฮีตรัสโพล่งว่า

"เจ้า..."

เกี่ยงเส้งกงจู้หัวร่อพลางกล่าวว่า

"กอกอฮ่องเต้ ศิษย์ของท่านพลังฝีมือใช้ไม่ได้ ข้าพเจ้าตวัดเตะทดสอบมันกลับมิสามารถหลบเลี่ยง คิก...คิก..."

อุ้ยเชี่ยวป้อโทสะประดัง แต่ยามอยู่ในพระราชวังเช็ง มาตรแม้นนางคิดฆ่าตนจริงๆ ก็มิอาจทำอย่างไรได้ คังฮีรีบตรัสถามอุ้ยเชี่ยวป้อว่า

"เป็นไร ปลายลิ้นรับบาดแผลกระมัง? เจ็บปวดรุนแรงหรือไม่?"

อุ้ยเชี่ยวป้อฝืนยิ้ม กล่าวว่า

"ยังมิเป็นไร"

ปลายลิ้นตนรับบาดแผล สำเนียงเสียงกล่าวจึงเลอะเลือนไม่ชัดเจน

เกี่ยงเส้งกงจู้ลอกเลียนสำเนียงอุ้ยเชี่ยวป้อ กล่าวอย่างเลอะเลือน

"ยังมิเป็นไร ชีวิตจบสิ้นไปครึ่งหนึ่งแล้ว"

เอ่ยถึงตอนนี้ ต้องยื่นมือซ้ายกุมพระหัตถ์คังฮีไว้ เอ่ยสืบต่อ

"มาเถอะ พวกเราไปประลองฝีมือกัน"

ที่แท้ตอนที่อ้วงไท้โหวถ่ายทอดวิชาฝีมือต่อคังฮี เกี่ยงเส้งกงจู้ชมดูจนบังเกิดความกระตือรือร้น รบเร้ามารดาถ่ายทอดวิชาฝีมือให้ อ้วงไท้โหวก็แนะนำหลักวิชาแก่นางบ้าง เพียงมิได้ชี้แนะอย่างหมกมุ่นเยี่ยงฮ่องเต้ ด้วยความปรารถนาใคร่เอาชัย นางจึงขอให้ราชองครักษ์ภายในวังถ่ายทอดเพลงหมัด ร่ำเรียนจากคนละท่าสองท่า สองสามปีมานี้ กลับมีความสำเร็จอยู่บ้าง เมื่อหลายวันก่อน ร่ำเรียนวิชาคว้าจับได้สิบกว่ากระบวนท่า พอทดลองใช้ต่อเหล่าราชองครักษ์ ทั้งหมดยอมออมมือให้ ถูกกงจู้กระแทก กระเจิดกระเจิง

เกี่ยงเส้งกงจู้ชาญฉลาดยิ่ง ทราบว่าเหล่าราชองครักษ์คิดเอาอกเอาใจนาง กลับมิพอใจ ดังนั้นมาท้าทายประลองกับกอกอฮ่องเต้ คังฮีมิได้ประกระบวนท่ากับอุ้ยเชี่ยวป้อเป็นเวลานาน จึงยอมรับคำท้าทาย ทั้งสองประลองฝีมือกันในตำหนักจำลอง คังฮีทรงอ่อนข้อให้ครึ่งหนึ่ง แต่หลังจากประมือกันห้ารอบ ยังประสบชัยสี่รอบ

เกี่ยงเส้งกงจู้ชุ่นแค้นยิ่ง ไปรบเร้ามารดาถ่ายทอดกระบวนท่าให้ อ้วงไท้โหวเพิ่งทุเลาจากอาการบาดเจ็บจึงขับไล่นางออกมา นางได้แต่ร่ำเรียนวิชาคว้าจับจากราชองครักษ์อีกสิบกว่าท่า นัดแนะประลองกับดังฮีฮ่องเต้ใหม่ มิคาดอุ้ยเซี่ยวป้อพอดีกลับถึงวัง ดังฮีทรงลืมเลือนกำหนดประลองไป ยามเมื่อพระองค์สดับฟังเรื่องราวเกี่ยวกับพระบิดา ถึงกับโสมนัสทั้งโทมนัส ไหนเลยมีพระทัยสัพยอกหยอกล้อกับพระชนิษฐา? ตรัสว่า

"ตอนนี้เรายังมีเรื่องต้องกระทำ มิมีเวลาเล่นกับเจ้า เจ้าไปฝึกฝนใหม่เถอะอีกหลายวันให้หลังค่อยมาประลองกันใหม่"

เกี่ยงเส้งกงจู้เลิกคิ้วเรียวงาม กล่าวว่า

"พวกเราชาวนักสู้ เมื่อนัดแนะประลองกัน ไม่พบพานมิยอมเลิกรา ท่านไม่รุดมาตามนัด ต้องถูกสหายร่วมแนวหัวร่อเยาะ หากมิประลองเท่ากับท่านยอมรับการพ่ายแพ้"

ถ้อยคารมของนักสู้ผู้กล้าประดานี้ ล้วนเป็นเหล่าราชองครักษ์ถ่ายทอดบอกให้ทราบ ดังฮีก็ตรัสว่า

"เรายอมรับการพ่ายแพ้ เกี่ยงเส้งกงจู้มีพลังฝีมือเป็นเอกในแผ่นดิน พลังหมัดพิชิตพยัคฆ์ขุนเขาทักษิณ เท้าเตะกราดมังกรทะเลอุดร"

เกี่ยงเส้งกงจู้หัวร่อพลางกล่าวว่า

"เท้าเตะกราดตัวหนอนทะเลอุดรต่างหาก"

จบคำ ตวัดเท้าเตะใส่อุ้ยเซี่ยวป้ออีกครา อุ้ยเซี่ยวป้อเบี่ยงวูบมาด้านข้างท่าเท้าของนางจึงเตะใส่อากาศธาตุ

เกี่ยงเส้งกงจู้เห็นกอกอฮ่องเต้วันนี้ไม่ยอมประลองกับนาง เหล่าราชองครักษ์ร่างบึกบึนสูงใหญ่พลังฝีมือยอดเยี่ยม หากประลองจริงๆ นางย่อมสู้มิได้ ขันทีน้อยนี้อายุและส่วนสัดทัดเทียมกับนาง ปฏิกิริยาปราดเปรียวสามารถยืดเป็นคู่ประลอง จึงกล่าว

"ประเสริฐแท้ ซือแป๋ท่านเกรงกลัวเรา มิกล้าประมือด้วย ท่านตามเรามา"

ดังฮีทรงชื่นชมชนิษฐาอันดีกคะนองปราดเปรียวองค์นี้ยิ่ง จึงตรัสว่า

"เซี่ยวกุ่ยจื้อ เจ้าก็ประกระบวนท่ากับกงจู้ พรุ่งนี้ค่อยมาปรนนิบัติเรา"

เกี่ยงเส้งกงจู้ฉกฉวยโอกาสที่คังฮีรับสั่งร้องว่า

"รับกระบวนท่า"

ยกมือรวบกำเป็นหมัด ใช้ออกด้วยท่าเจ็งโก้วชี้เม้ง (ระฆังกลองย่ำระรัว) ต่อยใส่พระนลาฏ (หน้าผาก) คังฮี คังฮีตรัสว่า

"มาได้ประเสริฐ"

ยกพระหัตถ์ขึ้นกันปะทะ พลิกพระกรเบี่ยงพระวรกาย ใช้ออกด้วยท่าชุ่ยเทงม่อง้วย (ผลักหน้าต่างชมจันทร์) ผลักใส่กลางหลังของนางเบาๆ เกี่ยง-เส้งกงจู้มิสามารถยืนหยัดมั่น ต้องซวนเซไปเบื้องหน้าหลายก้าว อุ้ยเซี่ยวป้อพอเห็นเช่นนั้น อดหัวร่อออกมามิได้

เกี่ยงเส้งกงจู้อับอายขุ่นแค้น กระชากเสียงว่า

"ขันทีโสโครก หัวร่ออันใด?"

ยื่นมือออกคีงใบหูซวาอุ้ยเซี่ยวป้อ ฉุดลากออกจากห้องทรงพระอักษร อุ้ยเซี่ยวป้อหากคิดขัดขืนดิ้นรน เกี่ยงเส้งกงจู้ก็ไม่สามารถคร่ากุมตน แต่หวนนึกถึงศักดิ์ฐานะทั้งสองฝ่ายผิดแผกแตกต่าง ไม่กล้าล่วงเกินเสียมารยาท ได้แต่ปล่อยให้นางฉุดลากออกไป

เหล่าราชองครักษ์และขันทีที่อยู่นอกห้องทรงพระอักษร พอเห็นเช่นนั้นล้วนลอบหัวร่อในใจ แต่กริ่งเกรงต่ออำนาจอุ้ยเซี่ยวป้อ ไม่ว่าผู้ใดก็มิกล้าหัวร่อออกมา

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

"เอาเถอะ รีบปล่อยมือ ท่านคิดไปที่ใด ข้าพเจ้าจะติดตามไปด้วย"

เกี่ยงเส้งกงจู้กล่าวเป็นสำนวนบู๊ลิ้มว่า

"โจรร้ายที่อาละวาดอย่างโฉดชั่วเยี่ยงท่าน วันนี้ถูกเราคร่ากุมไว้ ไหนเลยยินยอมปลดปล่อยโดยง่ายดาย? จะจี้สกัดจุดท่านเสียก่อน"

พลางประกบนิ้วทิ่มสกัดทรวงอก ท้องน้อยอุ้ยเซี่ยวป้อหลายคราๆ

เกี่ยงเส้งกงจู้ไม่รู้จักวิชาสกัดจุด มิทราบตำแหน่งจุดเส้น แต่กลับทิ่มสกัดอย่างรุนแรง อุ้ยเซี่ยวป้อร้องโอยออกมา กล่าวว่า

"จุดเส้นถูกจี้สกัดแล้ว"

ขาดคำ กระแทกนั่งลง ปากอ้าตาค้าง ไม่ขยับเคลื่อนไหว

เกี่ยงเส้งกงจู้ทั้งตื่นเต้นทั้งยินดี เช้าใจว่านางลงมือเปะปะสกัดถูกจุดเส้นจริงๆ กล่าวว่า

"เราจะตบคลายจุดให้กับท่าน"

พลางเตะใส่หว่างเอวอุ้ยเชี่ยวป้อคราหนึ่ง อุ้ยเชี่ยวป้อครุ่นคิดขึ้น

'เราสมควรแสร้งเป็นจุดเส้นถูกตบคลาย จึงไม่ถูกเตะอีก'

ดังนั้นอุทานดังอา กระโดดปราดขึ้น กล่าวว่า

"วิชาจี้สกัดตบคลายจุดของกงจู้ยอดเยี่ยมจริงๆ"

เกี่ยงเส้งกงจู้แค่นเสียงดังเฮอะ กล่าวว่า

"ท่านกลอกกลิ้งนัก เราไหนเลยเคยร่ำเรียนวิชาสกัดจุดมา?"

แต่อุ้ยเชี่ยวป้อคารมจัดเจน นางก็ชมชอบอยู่บ้างเอ่ยสืบต่อ

"ตามเรามา"

อุ้ยเชี่ยวป้อตามติดอยู่ด้านหลังของนางมาถึงห้องหับหลังที่ประลองฝีมือกับคังยีเมื่อคราก่อน เกี่ยงเส้งกงจู้กล่าวว่า

"ลงกลอนประตูด้วย อย่าให้ผู้อื่นขโมยร่ำเรียนเพลงหมัดไป"

อุ้ยเชี่ยวป้อลอบหัวร่อครุ่นคิดขึ้น

'ผู้ใดคิดขโมยร่ำเรียนฝีมืออันธรรมดาสามัญของท่าน'

ขณะครุ่นคิด ปิดประตูลง

เกี่ยงเส้งกงจู้หยิบฉวยกลอนประตูไม้คล้ายคิดยื่นส่งให้ พลันปราดข้อมือวูบ อุ้ยเชี่ยวป้อแว่วเสียงครืนใหญ่ มิทันมีความคิดใดวูบขึ้น ศีรษะพลันถูกวัตถุหนักอึ้งสิ่งหนึ่งกระแทกใส่ รู้สึกเจ็บแปลบปลาบอย่างรุนแรง ล้มลงสิ้นสติสมประดี

รอจนฟื้นคืนสติมาลืมตาขึ้น เห็นเกี่ยงเส้งกงจู้เท้าเอวอย่างยิ้มแย้ม พร้อมกับกล่าวว่า

"ผู้ฝึกปรือวิชาบู๊สมควรลอดส่ายตาสำรวจทั้งสี่ทิศสดับฟังแปดทาง เรากระแทกกลอนประตูใส่ท่าน ท่านไฉนไม่ระมัดระวังตน?"

อุ้ยเชี่ยวป้อกล่าวว่า

"ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้า..."

รู้สึกศีรษะปวดแปลบปลาบแทบแตกสลาย ปรากฏวัตถุหยุ่นเหนียวเป็นเมือกลื่นไหลรินเข้าตาซ้ายจนไม่อาจลืมตาขึ้น ทั้งนาสิกสูดได้กลิ่นคาวโลหิต ที่แท้นกูกกลอนประตูกระแทกจนศีรษะปริแตก โลหิตหลั่งไหล

เกี่ยงเส้งกงจู้วาดกลอนประตูในมือ กล่าวว่า

"หากเก่งกล้าสามารถ ก็ลุกขึ้นประลองกันใหม่"

จบคำ กระแทกกลอนประตูลงใส่หัวไหล่อุ้ยเชี่ยวป้อ อุ้ยเชี่ยวป้อเกลือกกลิ้งมาด้านข้างเป็นการหลบเลี่ยง กระโดดปราดขึ้น ยื่นมือหมายช่วงชิงกลอนประตู

เกี่ยงเส้งกงจู้ส่งเสียงร้องว่า

"มาได้ประเสริฐ"

พลางตวัดกลอนประตูขึ้น เสียงโครมเมื่อกระแทกถูกแก้มขวาอุ้ยเชี่ยวป้อ อุ้ยเชี่ยวป้อตาลายพร่าพรายโซซัดโซเซถอยไปหลายก้าว ล้มหงายลงบนพื้น เกี่ยงเส้งกงจู้ร้องว่า

"เราต้องประหารฆ่าโจรโฉดชั่วเยี่ยงท่าน"

รั้งกลอนประตูขึ้นสูง กระหน่ำลงใส่ส่วนสมองอุ้ยเชี่ยวป้ออย่างดุดัน อุ้ยเชี่ยวป้อรีบพลิกกายหลบเลี่ยง กลอนประตูจึงทวดลงบนพื้น

ได้ยินเกี่ยงเส้งกงจู้ครางหนักๆ ที่แท้นางใช้กำลังรุนแรงไป ข้อมือความสั่นสะเทือนจนง่ามมือแทบฉีดขาด สร้างความขุ่นแค้นจนกระแทกกระทั้นกลอนประตูลงอีกครา ร้องว่า

"ชันทีโสโครกเราคิดฟาดท่าน ท่านกลับกล้าหลบเลี่ยง"

ในเสียงร้อง กลอนประตูทวดลงบนหัวไหล่ เท้าซ้ายอุ้ยเชี่ยวป้อจนผิวหนังปริแตก โลหิตไหลซึมเจ็บปวดรวดร้าวสุดทนทาน

อุ้ยเชี่ยวป้อเห็นนางคล้ายคิดหมายฟาดตนแหลกลาญดามือ ถึงกับทั้งแตกตื่นทั้งเดือดดาล รวบรวมเรี่ยวแรงดีดกายขึ้น เกี่ยงเส้งกงจู้กวาดกลอนประตูจู่โจมมายังส่วนใบหน้าอุ้ยเชี่ยวป้อ อุ้ยเชี่ยวป้อยามฉุกละหุก ได้แต่ยกแขนซ้ายขึ้นกันปะทะ

ได้ยินเสียงโครม กระดูกต้นแขนอุ้ยเชี่ยวป้อแทบหักสลาย ยามนั้นชบ

คิดอย่างเร่งร้อน

'กงจู้มิได้ล้อเล่นกับเรา ใช่แล้ว นางได้รับมอบหมายจากฮ้วงไท้โหว ให้ปลิดชีวิตเรา!'

ขบคิดถึงตอนนี้ ไม่อาจปล่อยให้นางทำร้ายสืบไป กางนิ้วชี้นิ้วกลางข้างขวาพุ่งออกด้วยท่าซังเล้งเชียจู (สองมังกรชิงไข่มุก) ทะลวงใส่ดวงตาเกี่ยง-เล้งกงจู้

เกี่ยงเล้งกงจู้อุทานดังอา ถอยกายไปก้าวใหญ่ อุ้ยเซี่ยวป้อจึงตวัดเท้าเตะกวาดตามติดไป เกี่ยงเล้งกงจู้ถึงกับล้มหงายลง ร้องว่า

"ขันทีโสโครก คิดต่อยตีจริงๆ หรือ?"

อุ้ยเซี่ยวป้อยื่นมือปราดออก ช่วงชิงกลอนประตูมา คิดหมายกระแทกลงยังศีรษะของนาง เห็นเกี่ยงเล้งกงจู้ตาทอประกายหวาดหวั่นพรั่นพรึงและขุ่นเคืองคลั่งแค้น จึงฉุกคิดขึ้น

'นี่เป็นพระราชวังแมนจู เราหากกระแทกกลอนประตูลง นับว่ากระทำความผิดอย่างมหันต์ นอกจากประหารฆ่านาง จากนั้นใช้ผงละลายซากศพละลายสลายไป'

พอลังเลวูบ ก็มิอาจกระแทกกลอนประตูลง

เกี่ยงเล้งกงจู้ส่งเสียงร้องอีกว่า

"ขันทีโสโครก ฉุดเราขึ้นมา"

อุ้ยเซี่ยวป้อครุ่นคิดในใจ

'เราเมื่อระมัดระวัง นางหากคิดฆ่าเรา กลับไม่ง่ายตายนัก'

ดังนั้นยื่นมือฉุดรั้งนางขึ้นมา เกี่ยงเล้งกงจู้กล่าวว่า

"พลังฝีมือท่านเป็นรองเรา เพียงแต่เรามิทันระวังสะดุดหกล้มไปเอง"

หน้าผากอุ้ยเซี่ยวป้อปรากฏโลหิตไหลรินหลั่งลงมา ต้องหยีตาซ้ายลง ยกแขนเสื้อขึ้นปาดเช็ดมิทุ่มเถียงเกี่ยงงอนกับนาง เกี่ยงเล้งกงจู้หัวร่อพลางกล่าวว่า

"ช่างใช้การไม่ได้ มาเถอะ เราจะเช็ดคราบโลหิตให้กับท่าน"

พลางล้วงผ้าเช็ดหน้าแพรจากอกเสื้อสาวเท้ามา อุ้ยเซี่ยวป้อถอยกายไปก้าวใหญ่ กล่าวว่า

"ข้าพเจ้ามิกล้ารับ"

เกี่ยงเส้งกงจู้กล่าวว่า

"พวกเราชนชาวนักสู้ในยุทธจักร พึงมีสุขร่วมเสพ มีภัยร่วมต้านจึงถูกต้อง"

จบคำ ใช้ผ้าเช็ดหน้าแพรปราดเช็ดคราบโลหิตบนใบหน้าอุ้ยเชี่ยวปัอ

อุ้ยเชี่ยวปัอสูดได้กลิ่นหอมรวยรินจากเรือนกายนาง จิตใจถึงกับวาบหวิวหวั่นไหว ยามนี้ทั้งสองฝ่ายอยู่ในระยะประชิดใกล้ เห็นวงหน้าอันงามซึ้งสะคราญผิวกายอันขาวละเอียดเกลี้ยงเกลาของนางอย่างชัดเจน ต้องครุ่นคิดขึ้น

'กงจู้ (ราชธิดา) นางนี้งดงามนัก'

แว่วเสียงเกี่ยงเส้งกงจู้ดังว่า

"ท่านหันกายไป ให้เราดูว่าบาดแผลที่หลังศีรษะท่านเป็นอย่างไร"

อุ้ยเชี่ยวปัอหันกายไปครุ่นคิดขึ้น

'กาลก่อนเราระแวงมากความไป กงจู้เพียงล้อเล่นกับเรา หากแต่ชมชอบเอาชัย จึงลงมือโดยมิรู้จักหนักเบา'

เกียงเส้งกงจู้ยื่นมือแตะสัมผัสบาดแผลที่หลังศีรษะอุ้ยเชียวปัอ อุ้ย-เชี่ยวปัอถึงกับอุทานดังอา เจ็บปวดรวดร้าวยิ่ง เกี่ยงเส้งกงจู้หัวร่อพลางกล่าวว่า

"เจ็บปวดนักหรือ?"

อุ้ยเชี่ยวปัอฝืนใจ กล่าวว่า

"มิเป็นไร..."

มิทันจบคำ พลันเจ็บแปลบปลาบที่กลางหลังอย่างรุนแรง จากนั้นสองเท้าถูกตวัดเกี่ยวล้มลงกับพื้น

ที่แท้เกี่ยงเส้งกงจู้ลอบดึงมีดสั้นที่ซุกซ่อนอยู่ในรองเท้าออกมา แทงใส่กลางหลังอุ้ยเชี่ยวปัอคราหนึ่ง จากนั้นนางยกเท้าเหยียบลงบนแผ่นหลังฝ่ายตรงข้ามหัวร่อพลางกล่าว

"เจ็บปวดนักหรือ? ท่านหากตอบว่า 'มิเป็นไร' เราจะทิ่มแทงใส่ท่านอีกหลายมีด"

อุ้ยเชี่ยวปัอแตกตื่นตกใจยิ่ง บาดแผลที่กลางหลัง แม้มิได้ทิ่มแทงถูกจุดชีวิต แต่สร้างความเจ็บปวดสาหัสนัก ต้องลอบร้องในใจ

'บิดาต้องตายแน่แล้ว'

ยามนั้นคิดใช้ท่าทอดขวางเหยียดขนานที่อั้งฮูหยินถ่ายทอดให้มุดลอดหว่างขาเกี่ยงเส้งกงจู้ วกมายังเบื้องหลังของนาง แต่คนรับบาดเจ็บอยู่ก่อนเรี่ยวแรงเสื่อมสูญสิ้น ปฏิกิริยาจึงเชื่องช้ายิ่ง

ร่างพอเคลื่อนไหว เกี่ยงเส้งกงจู้ก็ทิ่มแทงมีดสั้นลงใส่เท้าซ้ายอุ้ยเชี่ยวปัออีกครา หัวร่อคิกคัก กล่าวว่า

"เจ็บปวดหรือไม่?"

อุ้ยเชี่ยวปัอกล่าวว่า

"เจ็บปวดยิ่ง กงจู้พลังฝีมือสูงเยี่ยม ข้าพเจ้ามิใช่คู่มือท่านผู้เฒ่า เพียงแต่นักสู้ผู้กล้าในยุทธจักรหลังจากคร่ากุมคน มักอภัยละเว้นชีวิตให้"

เกี่ยงเส้งกงจู้หัวร่อพล่างกล่าวว่า

"โทษประหารแม้สามารถยกเว้น แต่ต้องลงทัณฑ์สักครา"

ย่อกายลงบนกลางหลังอุ้ยเชียวปัอ ตวาดว่า

"ท่านหากเคลื่อนไหวเพียงเล็กน้อย เราจะปลิดชีวิตท่านในมีดเดียว"

"ข้าพเจ้าจะไม่เคลื่อนไหวแม้แต่น้อย"

แต่ทว่าเกี่ยงเส้งกงจู้พอดีนั่งลงบนกลางหลังของตน ดังนั้นอดคราญครางออกมามิได้

เกี่ยงเส้งกงจู้กลอกกลิ้งดวงตาตลบหนึ่งพลันแก้สายรัดเอวอุ้ยเชี่ยวปัอออกพันธนาการสองเท้าฝ่ายตรงข้ามไว้ จากนั้นกรีดมีดสั้นตัดแขนเสื้ออุ้ยเชี่ยวปัอมาชิ้นหนึ่ง มัดพันสองแขนอย่างแน่นหนา กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ท่านเป็นเชลยของเรา พวกเราจะฝึกปรือวิชาแขนงหนึ่ง เรียกว่าขงเบ้งเจ็ดคร่ากุมเบ้งเฮ็ก"

ที่แท้ชาวแมนจูล้วนศึกษาตำนานสามก๊ก เกี่ยงเส้งกงจู้อ่านตำนานสามก๊กถึงสามเที่ยว สามารถระบุนามขงเบ้งและเบ้งเฮ็กได้

อุ้ยเชี่ยวปัอกลับทราบตำนานนี้ รีบกล่าวว่า

"ถูกแล้ว ขงเบ้งคร่ากุมเบ้งเฮ็กเจ็ดครา ปลดปล่อยเจ็ดครั้ง เกี่ยงเล้งกงจู้เพียงคร่ากุมเชี่ยวกุ่ยจื้อคราเดียว พอปลดปล่อยข้าพเจ้าก็ไม่ทรยศ ท่านนับว่าร้ายกาจกว่าขงเบ้งถึงเจ็ดเท่า"

"ไม่ได้ ขงเบ้งต้องจุดไฟเผาทหารเกราะหวายของเบ้งเฮ็ก"

อุ้ยเชี่ยวป้อสะท้านเฮือก โพล่งว่า

"ข้าพเจ้าหาได้สวมใส่เกราะหวายไม่"

"คิก...คิก...อย่างนั้นเผาเสื้อผ้าท่านก็ได้"

"ทำไม่ได้"

เกี่ยงเล้งกงจู้กระซากเสียงว่า

"ไฉนไม่ได้? ขงเบ้งพอคิดจุดไฟเผาก็ลงมือ ทหารเกราะหวายมิอาจกล่าวมากความ"

เหลือบเห็นบนโต๊ะจัดวางเทียนและหินเหล็กไฟ จึงตีหินเหล็กไฟจ่อจุดกับเทียนไข อุ้ยเชี่ยวป้อร้องว่า

"ขงเบ้งมิได้เผาเบ้งเฮ็กเสียชีวิต ท่านหากเผาเราจนตายไป ก็ไม่นับเป็นขงเบ้ง หากแต่เป็นโจโฉ"

เกี่ยงเล้งกงจู้หาแยแสสนใจ คิดจ่อเทียนไขกับชายเสื้ออุ้ยเชี่ยวป้อ พลันเห็นมุ่นมวยผมอุ้ยเชี่ยวป้อคำชลับมันระยับ ดังนั้นฉุกใจคิด จ่อเปลวเทียนกับมุ่นมวยผม ผมเผ้ามนุษย์ติดไฟโดยง่าย พอเผาไหม้ก็ลุกลามดังฉิ่งๆ อย่างรวดเร็ว อุ้ยเชี่ยวป้อแตกตื่นจนขวัญหนีดีฝ่อ ร้องดังๆ ว่า

"ช่วยด้วย โจโฉคิดเผาขงเบ้งแล้ว"

ชั่วพริบตา ศีรษะอุ้ยเชี่ยวป้อก็ปรากฏเปลวไฟลุกไหม้ ยามคับขันจวนเจียนมิทราบมีเรี่ยวแรงจากที่ใด ดีดปราดขึ้นจากพื้นพุ่งศีรษะโถมใส่อ้อมอกเกี่ยง-เล้งกงจู้

เกี่ยงเล้งกงจู้กรีดร้องออกมา คิดหลบเลี่ยงก็มิทันท่วงที อุ้ยเชี่ยวป้อพุ่งถูกท้องน้อยนาง เปลวอัคคีบนผมเผ้าพลันดับวูบไป เกี่ยงเล้งกงจู้ใช้สองมือตบเสื้อผ้าอย่างวุ่นวาย ท้องน้อยเจ็บแปลบปลาบ กลับแว่วเสียงดังโครม อุ้ยเชี่ยว-ป้อล้มลงสิ้นสติไป

ยามเคลิบเคลิ้มเลอะเลือน อุ้ยเชี่ยวปัอรู้สึกบาดแผลตามร่างกายปวดแสบรวดร้าวยิ่ง พอฟื้นคืนสติมา พบว่าตนนอนหงายอยู่บนพื้น เกี่ยงเส้งกงจู้มือซ้ายกำผงละเอียดสีขาวกำหนึ่งกำลังโรยผงขาวลงบนปากแผลของตน

อุ้ยเชี่ยวปัอร้องดังๆ ว่า

"ท่านทำอะไร?"

เกี่ยงเส้งกงจู้กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ราชองครักษ์เตียคังนี้บอกว่า พวกมันหากคร่ากุมศัตรูได้ ศัตรูไม่ยอมสารภาพ จะโรยเกลือลงบนปากแผลศัตรู สร้างความเจ็บปวดแก่มันจนร้องขอชีวิต มิอาจไม่สารภาพความจริง"

อุ้ยเชี่ยวปัอรู้สึกปากแผลตามร่างกายปวดแสบร้อนรุ่มจริงๆ ต้องร้องว่า

"ช่วยด้วย ยอมสารภาพแล้ว"

เกี่ยงเส้งกงจู้หัวร่อฮิฮะ กล่าวว่า

"ท่านสารภาพเร็วปานนี้ มีอันใดน่าเล่น? ต้องบอกว่า 'บิดาเมื่อตกอยู่เงื้อมมือท่าน จะฆ่าจะฟันก็เชิญตามสะดวก หากขมวดคิ้วนิ่วหน้า มินับเป็นลูกผู้ชายชาตรี' เราจะกรีดมีดใส่ร่างท่านอีกหลายแผลโรยเกลือเพิ่มเติมลงไปแล้วท่านค่อยร้องขอชีวิต จึงสนุกสนานสมใจ"

อุ้ยเชี่ยวปัอขุ่นแค้นยิ่ง แผดด่าว่า

"บัดซบ...นี่...นี่...ข้าพเจ้ามิได้ด่าท่าน ข้าพเจ้าหาใช่ลูกผู้ชายชาตรี ยอมรับสารภาพแล้ว"

เกี่ยงเส้งกงจู้กล่าวอย่างจริงจัง

"เราเป็นเจ้าสำนักเกี่ยงเส้ง พลังฝีมือเป็นเอกในแผ่นดิน คร่ากุมโจรโฉดชั่วที่สะสมแต่ความชั่วร้ายเยี่ยงท่านได้..."

"ตกลง ข้าพเจ้าเป็นโจรเด็ดบุปผา (โจรราคะ) วันนี้ฝีมือเป็นรอง ถูกท่านเจ้าสำนักเกี่ยงเส้งคร่ากุมไว้ มีแต่หนทางตายสายเดียว ยุทธจักรมีวลีว่า ฆ่าคนเพียงปลิดปลงศีรษะ ข้าพเจ้ายินยอมรับชะตากรรมแล้ว"

เกี่ยงเส้งกงจู้ได้ยินฝ่ายตรงข้ามกล่าวเป็นสำนวนบู๊ลิ้ม สอดคล้องกับคำบ่งบอกบรรยายของเตียคังนี้และเหล่าราชองครักษ์ จึงกล่าว

"เขียงนี้จึงถูกต้อง เมื่อดิดเล่นกัน ต้องแสดงให้ละม้ายเหมือน"

อุ้ยเชี่ยวปัอลอบแผดค่าในใจไม่หยุดยั้ง ปากแผลทั่วทั้งร่างปวดแปลบจับจิด ยามกะทันหันหยั่งคำนวณไม่ถูกว่า นางที่แท้รับคำสั่งจากอ้วงไท้โหวมาบลิดชีวิตตน หรือเพียงคิดลอกเลียนพฤติการณ์ของนักสู้ชาวบู๊ลิ้ม? รู้สึกนางลงมืออย่างอำมหิต มาตรแม้นดิดล้อเล่น ชีวิตตนยังต้องจบสิ้นในเงื้อมมือนาง ตอนนี้มีแต่หาหนทางดิ้นหลุดรอด ดังนั้นข่มความเจ็บปวด กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าพลันไม่ยอมรับนับถือท่านเจ้าสำนัก ท่านหากเก่งกล้าสามารถก็ปลดปล่อยข้าพเจ้า พวกเราประลองกันใหม่ ท่านหากมิกล้าประมือ ก็ประหารข้าพเจ้าในมีดเดียว ข้าพเจ้าจะกลับกลายเป็นปีศาจพยาบาทมุดเข้ามาในผ้าห่มของท่านยามวิกาล บีบเค้นคอหอยดูดโลหิตของท่าน"

เกี่ยงเส้งกงจู้ขวัญอ่อนเกรงกลัวปีศาจ ต้องกรีดร้องออกมา กล่าวเสียงสั่นระรัว

"เราไยต้องประหารฆ่าท่าน?"

"อย่างนั้นรีบปลดปล่อยข้าพเจ้า"

"เราไม่ปล่อย ขันทีโสโครกกลับกล้าข่มขู่เรา"

พลางหยิบฉวยเชิงเทียน จ่อเปลวเทียนมายังใบหน้าอุ้ยเชี่ยวปัอ

อุ้ยเชี่ยวปัอรู้สึกร้อนวูบวาบที่ใบหน้า ถึงกับผงะหงายไปด้านหลัง พุ่งไหล่ขวาชนใส่ข้อมือของนาง เสียงเปรื่องเมื่อเชิงเทียนร่วงหล่นจากมือตกหล่นลงบนพื้น เปลวเทียนพลันดับวูบไป สร้างความเดือดดาลแก่นาง จนหยิบฉวยกลอนประตูไม้ขึ้นหวดกระหน่ำใส่อุ้ยเชี่ยวปัอ

อุ้ยเชี่ยวปัอปวดแปลบปลาบสุดทนทาน พลันร้องดังๆ ว่า

"ข้าพเจ้าตายแล้ว"

จากนั้นเสแสร้งแกล้งตาย ไม่ขยับเคลื่อนไหวแม้แต่น้อย

เกี่ยงเส้งกงจู้กระชากเสียงว่า

"ท่านแกล้งตาย รีบฟื้นตื่นมาเล่นกับเรา"

อุ้ยเชี่ยวปัอยังคงไม่ขยับเคลื่อนกาย เกี่ยงเส้งกงจู้อดประหวั่นพรั่นพรึงมิได้ เกรงว่าทำร้ายฝ่ายตรงข้ามเสียชีวิตจริงๆ พอก้มศีรษะลง เห็นบนใบหน้า

ตามร่างกายอุ้ยเชี่ยวป้อแปดเปื้อนด้วยคราบโลหิต หวนนึกถึงฝ่ายตรงข้ามหลังจากเสียชีวิต กลับกลายเป็นปีศาจพยาบาท ยิ่งไหวหวั่นคนลานกล่าวเสียงนุ่มนวล

"เอาเถอะ เราไม่ทำร้ายท่านอีก ท่านอย่าได้ตายเถอะ"

อุ้ยเชี่ยวป้อขบคิดในใจ

'เราเมื่อตายไป ไหนเลยไม่ตายได้? วาจานี้เหลวไหลชัดๆ'

เกี่ยงเส้งกงจู้ผลักไสร่างอุ้ยเชี่ยวป้อหลายครา อุ้ยเชี่ยวป้อยังคงไม่เคลื่อนไหว เกี่ยงเส้งกงจึ้จึงกล่าว

"วิงวอนท่านอย่าได้กลับกลายเป็น...เป็นปีศาจหลอกหลอนเรา เรามิคิดทำร้ายท่านถึงแก่ชีวิต เพียงประลองล้อเล่นกับท่าน ผู้ใดเรียกท่านใช้การไม่ได้ปานนี้?"

รู้สึกอุ้ยเชี่ยวป้อระบายลมหายใจจากรูจมูกอย่างแผ่วเบา สร้างความยินดียิ่ง ยื่นมือมายังชั้วหัวใจอุ้ยเชี่ยวป้อ พบว่าหัวใจยังเต้นอยู่ จึงหัวร่อออกมากล่าวว่า

"ขันทีโสโครก ที่แท้ท่านยังไม่ตาย คราครั้งนี้จะอภัยละเว้นท่าน รีบลืมตาขึ้นมา"

อุ้ยเชี่ยวป้อยังมิเคลื่อนไหว แต่เกี่ยงเส้งกงจู้กลับไม่หลงกลอีก ตวาดว่า

"เราจะควักนัยน์ตาท่านออกมาให้ท่านกลับกลายเป็นปีศาจตาบอด สืบเสาะหาเราไม่พบ"

จบคำ เสือกส่งข้อมือขวา จ่อปลายมีดมายังเปลือกตาของอุ้ยเชี่ยวป้อ อุ้ยเชี่ยวป้อใจหายวาบ ทราบว่านางสามารถกระทำทุกเรื่องราว จึงเกลือกกลิ้งร่างเป็นการหลบเลี่ยง

เกี่ยงเส้งกงจักระชากเสียงว่า

"ปีศาจชั่วร้ายบังอาจหลอกลวงเรา เราต้องแทงท่านตาบอดให้จงได้"

ถาโถมมายกเท้าขึ้นเหยียบลงบนทรวงอกอุ้ยเชี่ยวป้อ รั้งมีดสั้นขึ้นทิ่มแทงใส่ดวงตาฝ่ายตรงข้ามอย่างรวดเร็ว คราครั้งนี้กลับมิใช่เสแสร้งดัด สภาวะมีดเร่งร้อนรุนแรง มิเพียงคิดทิ่มแทงใส่ดวงตาตน ยังอาจจมลึกถึงส่วนสมอง!

อุ้ยเชี่ยวป้อพลันพับหัวเข่าทั้งสอง กระทุ้งเข่าใส่ทรวงอกของนาง แว่ว

เสียงดังทึบ เกี่ยงเส้งกงจู้ส่ายร่างโงนเงนอ่อนระทวยล้มลง ที่แท้เกี่ยงเส้งกงจู้โน้มร่างท่อนบนทะลวงมีดสั้นลงมา อุ้ยเชี่ยวป้อกลับกระทุ้งเข่าสวนขึ้นไป กระแทกจนนางลมหายใจติดขัดสิ้นสติไป

อุ้ยเชี่ยวป้อยินดียิ่ง หวนนึกถึงนาง หากฟื้นคืนสติ ย่อมมิยอมปล่อยปละละเว้นตน ดังนั้นงอร่างยื่นมือออก ดึงมีดสั้นประกายดำจากในรองเท้า ตัดสายรัดเอวที่พันธนาการสองเท้าตนไปก่อน จากนั้นปักมีดสั้นลงบนขาเก้าอี้ หันกายไป ให้คมมีดเสียดสีกับเศษผ้าที่พันธนาการสองมือ เสียดสีมิกี่ครา สายรัดก็ขาดจากกัน

อุ้ยเชี่ยวป้อระบายลมหายใจยาวๆ หวนนึกถึงสามารถดิ้นหลุดจากเงื้อมหัตถ์มัจจุราช นับว่าเบิกบานสุดบรรยาย ยามกะทันหันไม่คำนึงถึงบาดแผลที่ได้รับ ขบคิดในใจ

'เราสมควรจัดการนางอย่างไร? ฟังจากถ้อยคารมของนาง คล้ายเล่นกับเราจริงๆ หากได้รับคำสั่งจากอ้วงไท้โหวให้มาฆ่าเรา พอเห็นเราแสร้งตาย ไยต้องหวาดหวั่นขึ้นมา? เพียงแต่หากล้อเล่นเช่นทารก ไฉนเล่นรุนแรงปานนี้? ใช่แล้ว นางเป็นกงจู้ผู้สูงศักดิ์ มิได้เห็นขันทีนางกำนัลเป็นผู้คน เข้าใจว่าเป็นเช่นมดปลวกอันไร้ค่า'

ยิ่งขบคิดยิ่งขุ่นเคือง ตวัดเท้าเตะใส่ชายโครงนางฉาดหนึ่ง มิคาดท่าเท้านี้กลับเตะถูกจุดเส้นบนร่างเกี่ยงเส้งกงจู้ จนเลือดลมโคจรปรุโปร่ง เกี่ยงเส้งกงจู้พลันส่งเสียงครวญครางฟื้นคืนสติมา ดิ้นรนลุกขึ้นยืนหยัดแผดต่าว่า

"ขันทีโสโครก ท่าน..."

อุ้ยเชี่ยวป้อพลันสะบัดฝ่ามือออก เสียงฉาด...ฉาด สองคราตบใส่สองแก้มของนาง จากนั้นสอดเท้าไปยังหว่างขาเกี่ยงเส้งกงจู้ พอเกี่ยววบนางก็ลิมครีนลง

อุ้ยเชี่ยวป้อโถมตามติดลงไป สองมือรวบกำเป็นหมัดต่อยใส่กลางหลังสองเท้าของนาง ร้องว่า

"นางโสโครก บิดาจะตีท่านให้ตาย"

เกี่ยงเส้งกงจู้ร้องว่า

"หยุดมือ ท่านลงมืออย่างกะทันหัน ไม่เคารพกฎระเบียบ เราจะเรียกไท้โหวฆ่าท่าน"

อุ้ยเชี่ยวป้อใจหายวูบ หยุดยั้งชะงักมือ แต่แล้วชบคิดขึ้น

'เมื่อตบตีไปแล้ว พานลงมือให้สมใจ'

ดังนั้นกระแทกหมัดลงอีก ต่อยติดต่อกันสามสี่หมัด เกี่ยงเล้งกงจู้พลันหัวร่อคิกออกมา

อุ้ยเชี่ยวป้องงงันวูบ ครุ่นคิดขึ้น

'เราทุบตีนางเยี่ยงนี้ นางไฉนไม่ร่ำไห้ กลับหัวร่อออกมา?'

พลันถอนมีดสั้นประกายดำจากขาเก้าอี้ จ่อใส่คอหอยนาง จากนั้นใช้มือซ้ายพลิกร่างนาง กลับตวาดว่า

"หัวร่ออันใด?"

เห็นเกี่ยงเล้งกงจู้ตาหรี่ปรือ ใบหน้าเปี่ยมรอยแย้มยิ้ม คล้ายปลาบปลื้มปิติจริงๆ หาได้เสแสร้งแกล้งดัดขึ้น ได้ยินนางกล่าวเสียงนุ่มนวล

"ไม่อาจทุบตีรุนแรงปานนี้ แต่ก็อย่าได้ลงมือเบาไป"

อุ้ยเชี่ยวป้อพิศวงสงสัยยิ่ง เกรงว่านางจะเล่นลวดลาย จึงตวาดว่า

"ท่านคิดเล่นลวดลายใด บิดาจึงไม่หลงกล"

เกี่ยงเล้งกงจู้ส่งเสียงดังอืมม์ในลำคอ ขยับกายหมายลุกขึ้น อุ้ยเชี่ยวป้อตวาดสำทับว่า

"ห้ามมิให้เคลื่อนไหว"

ยกมือผลักหน้าผากของนาง เกี่ยงเล้งกงจู้จึงล้มหงายลงอีก

อุ้ยเชี่ยวป้อรู้สึกปากแผลทั่วทั้งร่างปวดแปลบปลาบเพลิงโทสะยิ่งลุกฮือโหมสะบัดฝ่ามือวูบวาบตบใส่ใบหน้านางสี่ฉาด เกี่ยงเล้งกงจู้ส่งเสียงดังอืมม์อีกครา สีหน้าเปี่ยมแววปลอดโปร่งสบาย กล่าวเบาๆ

"ขันทีโสโครก อย่าได้ตบตีใบหน้าเรา มิเช่นนั้นไท้โหวจะพบเห็น เอ่ยปากสอบถามถึง ไม่สามารถปกปิดได้"

อุ้ยเชี่ยวป้อแผดด่าว่า

"นางโสโครก ที่แท้ท่านยิ่งถูกทุบตียิ่งปลอดโปร่งโล่งอารมณ์ ใช่หรือไม่?"

พลางยื่นมือหยิกต้นแขนซ้ายนางอย่างรุนแรงสองครา เกี่ยงเส้งกงจู้ครวญครางออกมา แต่ดวงตาเปี่ยมแววยินดี ด้วยอุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

"ท่านรู้สึกสบายหรือไม่?"

เกี่ยงเส้งกงจู้มิตอบคำ พลันตวัดเท้าเตะมายังชายโครงอุ้ยเซี่ยวป้อ ซึ่งเป็นตำแหน่งที่ถูกกลอนประตูหวดทำร้ายพอดี อุ้ยเซี่ยวป้อปวดแปลบปลาบอย่างรุนแรง ขุ่นแค้นจนหยิกใส่ต้นแขน หัวไหล่ ท้องน้อยของนางเป็นพัลวัน

เกี่ยงเส้งกงจู้หัวร่อคิกคัก ร้องว่า

"ท่าน...กอกอ (พี่ชาย) อันประเสริฐ อภัยละเว้นเราเถอะ"

อุ้ยเซี่ยวป้อรับฟังจนจิตใจวาบหวิว ครุ่นคิดขึ้น

นางเรียกหาเราเช่นนี้ กลับละม้ายคล้ายปิงอี่ โกวเนี้ยพร่ำพรอดบอกรักต่อเรา ขณะโดยสารเรือท่องทะเล'

ยามนั้นเพลิงโทสะสลายคลายลง เพียงแต่นางมีแผนการอย่างไร กลับหากหยั่งคาดคำนวณ จึงแก้สายรัดเอวของนางออก พันธนาการมือเท้าของนางบ้าง

เกี่ยงเส้งกงจู้หัวร่อพลางกล่าวว่า

"ปีศาจน้อย ท่านคิดทำอะไร?"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

"ป้องกันมิให้ท่านทำร้ายคน"

พลางยืดกายขึ้น รู้สึกลมหายใจติดขัด ต้องส่งเสียงหอบหายใจ ทั่วทั้งร่างปวดแปลบปลาบแทบสิ้นสติไป

เกี่ยงเส้งกงจู้กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"เชี่ยวกุ่ยจื้อ วันนี้เล่นสนุกนัก พวกเราจะเล่นกันอีกหรือไม่?"

"ชีวิตข้าพเจ้าถูกท่านล้อเล่นจนตายไปครึ่งหนึ่ง หากจะเล่นกันอีก ข้าพเจ้าก็แลดงเป็นขงเบ้งเผาทหารเกราะหวาย เผาผมเผ้าและอาภรณ์ของท่าน"

เกี่ยงเส้งกงจู้ร้องโพล่งว่า

"ไม่อาจเผาผมเผ้า ท่านก็เผาอาภรณ์เราเถอะ แม้เผาจนร่างพุพอง เราก็

หากลัวไม่"

อุ้ยเซี่ยวปัอร้องเพ้ย กล่าวว่า

"ท่านไม่กลัวตาย บิดาจึงไม่วิปลาสฟั่นเฟือนไปกับท่าน ข้าพเจ้าต้องไปรักษาบาดแผลแล้ว"

จนบัดนี้จึงเชื่อว่า เกี่ยงเส้งกงจู้หามีเจตนาสังหารตน ดังนั้นแก้สายรัดที่พันธนาการมือเท้าให้กับนาง

เกี่ยงเส้งกงจู้กล่าวว่า

"ไม่เล่นอีกจริงๆ? อย่างนั้นวันพรุ่งนี้ค่อยมาอีกเป็นไร?"

ซุ่มเสียงเปี่ยมแวววิงวอน อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

"หากแม้ไท้โหวหรือฮ่องเต้ทรงทราบ ไหนเลยมีชีวิตสืบไปได้?"

เกี่ยงเส้งกงจู้ผุดลุกขึ้นอย่างแช่มช้า กล่าวว่า

"ขอเพียงเรามิบอก ไท้โหวและกอกอฮ่องเต้ไหนเลยทรงทราบได้? ท่านก็อย่าได้ทำร้ายใบหน้าเรา แม้ตามร่างกายมีรอยแผลมากมายกว่านี้ก็หาเป็นไรไม่"

"ข้าพเจ้าถูกท่านทำร้ายสาหัส ต้องพักรักษาตัวเป็นแรมเดือน วันพรุ่งนี้มิอาจรุดมา"

เกี่ยงเส้งกงจู้ตัดบทว่า

"หลังเที่ยงวันพรุ่งนี้ เราจะรอคอยท่านในที่นี้ ท่านหากไม่รุดมา เราจะไปกราบทูลไท้โหวว่าท่านทุบตีเรา"

พลางม้วนแขนเสื้อขึ้น เห็นบนข้อมือขาวผุดผาดละลานปานหยกเนื้อดีเต็มไปด้วยริ้วรอยเขียวคล้ำ ซึ่งเกิดจากการถูกอุ้ยเซี่ยวป้อหยิกจนห้อเลือด

อุ้ยเซี่ยวป้อใจหายวาบ ครุ่นคิดขึ้น

'เมื่อครู่เราไฉนลงมืออย่างรุนแรงปานนั้น'

เกี่ยงเส้งกงจู้ข่มขู่ว่า

"พรุ่งนี้ท่านหากไม่รุดมา ดูว่าสามารถมีชีวิตสืบไปหรือไม่?"

อุ้ยเซี่ยวป้อได้แต่ผงกศีรษะ กล่าวว่า

"พรุ่งนี้ข้าพเจ้าจะมาเล่นกับท่านก็แล้วกัน แต่ท่านมิอาจทำร้ายข้าพเจ้า

อิก"

"เราหากทุบตีท่าน ท่านก็ลงมือสนองคืนเถอะ พวกเราชาวนักสู้ สมควรจำแนกบุญคุณความแค้นอย่างชัดแจ้ง"

อุ้ยเชี่ยวปัอฝืนยิ้ม กล่าวว่า

"หากถูกท่านทุบตีอีก นักสู้เยี่ยงข้าพเจ้าคงต้องกลับกลายเป็นปีศาจไป"

"ดิก...ดิก... ท่านวางใจเถอะ เราไม่ทำร้ายท่านตายจริงๆ อย่างมากเพียงครึ่งเป็นครึ่งตายเท่านั้น"

เห็นอุ้ยเชี่ยวปัอหน้าแปรเปลี่ยนไป จึงแย้มยิ้มอย่างอ่อนหวาน กล่าวเสียงนุ่มนวล

"เชี่ยวกุ่ยจื้อ ภายในวังมีราชองครักษ์และขันทีมากหลาย เราเพียงชมชอบท่านคนเดียว เนื่องเพราะบุคคลอื่นทั้งปราศจากกำลังขวัญ ทั้งมิกล้าต่าเราเป็น 'นางโสโครก' มาก่อน"

อุ้ยเชี่ยวปัอทั้งขุ่นเคืองทั้งขบขัน กล่าวว่า

"ท่านชมชอบถูกด่าว่าทุบตี?"

"ถูกท่านด่าว่าเยี่ยงนี้จึงประเสริฐ แต่ไท้โหวมักปั้นสีหน้าตำหนิดุด่า ให้เราเดารพกฎระเบียบ เราจึงไม่ชมชอบฟัง"

อุ้ยเชี่ยวปัอฉุกคิดขึ้น

'ท่านหากชมชอบถูกด่าว่า ไยไม่ไปยังซ่องคณิกา? เหล่าแม่เล้าถึงกับทั้งด่าว่าทั้งทุบตี โดยมิเวทนาปรานี'

ดังนั้นกล่าวว่า

"อย่างนั้นทางที่ประเสริฐ ท่านก็รุดไปยังตึกเริงสราญ"

เกี่ยงเส้งกงจู้กล่าวอย่างกระตือรือร้น

"ตึกเริงสราญเป็นสถานที่เยี่ยงไร น่าเล่นหรือไม่?"

อุ้ยเชี่ยวปัอลอบหัวร่อในใจ ปากกล่าวว่า

"น่าเล่นยิ่ง เพียงแต่อยู่ในเมืองเอี๋ยงจิว"

"รอจนเราอายุสูงวัย ต้องเดินทางไปแน่นอน"

"ตกลง ภายหน้าเราจะนำพาท่านไปเอง"

เกี่ยงเส้งกงจู้ยื่นมือออกกุมมืออุ้ยเซี่ยวป้อไว้ กล่าวว่า

"เราประลองกับเหล่าขันทีราชองครักษ์ มิว่าผู้ใดก็จงใจออมมือให้ ไม่น่าเล่นแม้แต่น้อย มีแต่กอกอย่องเต้จึงประลองจริงๆ สักสามส่วน เพียงมิยอมบิดทำร้ายเราจนเจ็บปวด ท่านกลับต่อสู้กันจริงๆ เรารับรองไม่ตัดใจสังหารท่าน"

พลันโน้มหน้ามาประทับริมฝีปากลงบนริมฝีปากอุ้ยเซี่ยวป้อคราหนึ่ง แล้วหมุนกายโลดแล่นออกจากห้องด้วยใบหน้าแดงฉาน

อุ้ยเซี่ยวป้อรู้สึกฟ้าหมุนดวงดินโคลงเคลง กระแทกนั่งลงกับพื้น ครุ่นคิดในใจ

'กงจู้ผู้นี้ เกรงว่าเสียสติอยู่บ้าง เรายิ่งตบตีด่าว่านาง นางยิ่งเบิกบานสำราญใจ หรือนาง...นางชมชอบเราขันทีน้อยจริงๆ?'

ยามประหวัดนึกถึงวงหน้างามสะคราญล้ำของนางถึงกับจิตใจเคลิบเคลิ้มค่อยๆ ยืดกายขึ้น กลับมายังห้องพัก รู้สึกอ่อนล้าระโหย ต้องล้มกายลงบนเตียงหลับไหลไป

หลับไหลเป็นเวลาห้าชั่วยามค่อยตื่นขึ้นมา เห็นเป็นยามพลบค่ำ ทั่วทั้งร่างเจ็ดปวดรวดร้าว อดครวญครางมิได้ ยืดกายขึ้นคิดชะล้างผงเกลือบนปากแผล มิคาดพอเปลื้องอาภรณ์ออก โลหิตที่ปากแผลแห้งเกรอะกรังล้วนแนบติดกับเสื้อผ้า พอฉีกกระชากก็ปวดแปลบคราหนึ่ง ต้องสะกดกลั้นกลืนอย่างสุดความสามารถ

วันรุ่งขึ้นอุ้ยเซี่ยวป้อมาเข้าเฝ้าดังฮี ดังฮีทอดพระเนตรเห็นอุ้ยเซี่ยวป้อใบหน้าฟกช้ำผมเผ้าไหม้เกรียม ถึงกับสะท้านพระทัยวูบ แต่พระองค์ปรีชาญาณเฉียบแหลม ตระหนักว่าคงเป็นผลงานของพระขนิษฐา จึงตรัสถามว่า

"เป็นกงจู้ทำร้ายเจ้า?"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ซือแป๋ (อาจารย์) ศิษย์ฝีมือเป็นรองกงจู้ สร้างความเสื่อมเสียหน้าแก่ท่านผู้เฒ่า ได้แต่ครำเคร่งฝึกฝนอีกสามปี ค่อยประลองกับกงจู้อีก"

ดังฮีตอนแรกคำริว่า อุ้ยเซี่ยวป้อคงคับแค้นคลั่งใจ ยามนี้พอฟัง แสดง

ว่าอุ้ยเชี่ยวปัอไม่คัดพ้อตำหนิแม้แต่น้อย เพียงยึดถือเป็นการล้อเล่น ทรงปลื้มพระทัยยิ่ง ตรัสอย่างยิ้มแย้ม

"เชี่ยวกุ่ยจื้อ เจ้าดียิ่ง เราจะบำเหน็จรางวัลให้ เจ้าต้องการอันใด?"

"ซือแป้ไม่ตำหนิศิษย์ต่ำต้อยด้อยฝีมือ ก็สร้างความสำนึกตื้นตันแก่ศิษย์ยิ่ง มิต้องการทูลขอสิ่งใด เพียงขอให้ซือแป้ถ่ายทอดกระบวนท่าสูงส่งแก่ศิษย์สักหลายท่า ป้องกันมิให้ถูกผู้อื่นข่มเหงคะเนงร้ายเท่านั้น"

ดังฮีทรงพระสรวลฮาๆ ถ่ายทอดวิชาคว้าจับอันเลิศล้ำที่ทรงศึกษาจากฮ้วงไท้โหวแก่อุ้ยเชี่ยวปัอหลายกระบวนท่า

อุ้ยเชี่ยวปัอกาลก่อนประลองฝีมือกับดังฮี เคยเห็นพระองค์ใช้กระบวนท่าเหล่านี้ออก ยามนี้ดังฮีทรงชี้แนะอธิบาย ตนก็เรียนรู้ได้ ครุ่นคิดขึ้น

'กาลก่อน เราประลองวิชาทุ่มเหวี่ยงกับพระองค์ ในฐานะสหาย แต่พระองค์เป็นฮ่องเต้ เราเป็นข้าทาส ไม่บังควรเรียกหาเป็นเชี่ยวเฮี้ยงจื้ออีก รู้สึกเราออกจากราชวังไปหลายเดือน พระองค์ทรงมีบารมียิ่งใหญ่ขึ้น สมควรเปลี่ยนคำเรียกหาใหม่'

ดังนั้นงอเข่าคุกลง โขกศีรษะรวมแปดครั้ง กล่าวว่า

"ซือแป้ที่เคารพ ศิษย์เชี่ยวกุ่ยจื้อขอปวารณาตัวเป็นศิษย์อันดับหนึ่งของท่านผู้เฒ่า"

ดังฮีงงงันวูบ จากนั้นทรงตระหนักถึงจิตเจตนาอุ้ยเชี่ยวปัอ รู้สึกน่าเล่นยิ่ง จึงตรัสอย่างยิ้มแย้ม

"เมื่อวานเราบอกว่าเป็นซือแป้เจ้า วันนี้ได้แต่รับเจ้าเป็นศิษย์จริงๆ อีกมินานเจ้าต้องเป็นหลวงจีน กงจู้เผาผมเผ้าเจ้า ดูท่าเป็นเจตนารมณ์ของฟ้า ยืมมือกงจู้ปลงผมให้กับเจ้า"

"ถูกแล้ว"

"สำหรับเรื่องที่เจ้ากราบกรานเราเป็นอาจารย์อย่าได้บอกต่อผู้อื่น มิเช่นนั้นเราจะอัปเปหิเจ้าออกจากสำนัก"

"ศิษย์มิกล้า"

ดังฮีประทับลงบนเก้าอี้ ดำริขึ้น

'เราแม้เป็นซือแป๋เชี่ยวกุ่ยจื้อ แต่แท้ที่จริงมิได้สูงเยี่ยมกว่ามันเท่าใด ไม่มีพลังฝีมือร้ายกาจใดถ่ายทอดให้ หลวงจีนของเสียวลิ้มยี่ฝีมือสูงเยี่ยมยิ่ง ครานี้พระบิดาประสบภัยคุกคาม ก็รับการช่วยเหลือจากหลวงจีนเสียวลิ้ม'

คำริถึงตอนนี้พลันตกลงพระทัย ตรัสว่า

"เจ้าล่าถอยไปพักรักษาบาดเจ็บ พรุ่งนี้ค่อยมาพบเรา"

อุ้ยเชี่ยวป๊อจึงล่าถอยมายังห้องพัก สั่งขันทีไปเชื้อเชิญแพทย์หลวงมารักษาพยาบาลตน อาการบาดแผลแม้เจ็บปวด แต่เป็นบาดแผลทางผิวกาย มิได้กระทบกระเทือนถึงกระดูก แพทย์หลวงบอกว่า พักรักษาประมาณสิบวันก็ทุเลา

อุ้ยเชี่ยวป๊อนอนหลับชั่วขณะ หลังจากรับประทานอาหารก็รุดไปตามกำหนดนัดกับเกี่ยงเส้งกงจู้ ด้วยจิตใจอันเต้นระทึก ทั้งกริ่งเกรงนางทำร้ายตนอีก ทั้งคิดใคร่พบพานนาง

พอผลักประตูเข้าไป เกี่ยงเส้งกงจู้พลันส่งเสียงดังเจื้อยแจ้ว โถมตรงเข้ามา อุ้ยเชี่ยวป๊อระมัดระวังแต่แรก ดังนั้นยกแขนซ้ายขึ้นกันปะทะ หมุนตัวมาทางขวา ยื่นมือขวาตะปบคอเสื้อเกี่ยงเส้งกงจู้กดร่างนางโน้มเอนไปเบื้องหน้า

เกี่ยงเส้งกงจู้หัวร่อพลางกล่าวว่า

"ขันทีโสโครก วันนี้ไฉนร้ายกาจขึ้นมา?"

อุ้ยเชี่ยวป๊อคว้าจับแขนซ้ายของนางบิดไขว้มายังด้านหลัง กล่าวว่า

"ท่านหากไม่เรียกข้าพเจ้าเป็นกอกออันประเสริฐ ข้าพเจ้าจะบิดแขนข้างนี้หักไป"

"เพ้ย ท่านเป็นขันทีโสโครกต่างหาก"

อุ้ยเชี่ยวป๊อหยิกต้นแขนเกี่ยงเส้งกงจู้อย่างรุนแรงคราหนึ่ง ตวาดสำทับว่า

"ยังไม่เรียกอีก?"

"เราพานไม่เรียก"

อุ้ยเชี่ยวป๊อจึงคลายมือจากการคร่ากุม สะบัดฝ่ามือใส่ต้นแขนของนางฉาดใส่ เกี่ยงเส้งกงจู้สะท้านเฮือก แต่กลับหัวร่อคิกคักออกมา

อุ้ยเชี่ยวป๊อ จึงกล่าวว่า

"ที่แท้ท่านชมชอบถูกตบดี"

ตนเมื่อระมัดระวัง เกี่ยงเส้งกงจู้ก็มิอาจทำร้ายถูก มีแต่ถูกทุบดีถ่ายเดียว

อุ้ยเซี่ยวป้อทั้งหยิกทั้งทุบดี สร้างความเจ็บปวดกายแก่เกี่ยงเส้งกงจู้จนชดกายบนพื้นไม่สามารถลุกขึ้น อุ้ยเซี่ยวป้อจึงหยุดยั้งชะงักมือ

เกี่ยงเส้งกงจู้หอบหายใจ กล่าวว่า

"บัดนี้ถึงรอบเราทุบดีท่านแล้ว"

อุ้ยเซี่ยวป้อหวนนึกถึงนางฝีมืออำมหิต หากถูกทุบดี จะมีอันตรายถึงแก่ชีวิต จึงสั่นศีรษะ กล่าวว่า

"ไม่ ข้าพเจ้าไม่ให้ท่านทุบดี"

เกี่ยงเส้งกงจู้ขุ่นเคืองขึ้นมา โถมเข้ามาขบกัด อุ้ยเซี่ยวป้อสะบัดฝ่ามือออกตบใส่ใบหน้านาง ปราดฝ่ามือวูบกระแทกนางส้มลง เกี่ยงเส้งกงจู้ ยื่นมือโอบสองเท้าอุ้ยเซี่ยวป้อไว้ กล่าวเสียงหยาดเยิ้ม

"กอกออันประเสริฐ ท่านอนุญาตเราสักคราเถอะ เราจะไม่ทุบดีท่านจนเจ็บปวดก็แล้วกัน"

อุ้ยเซี่ยวป้อถูกเรียกหาจนจิตใจวาบหวิว ขณะจะรับปาก ได้ยินเกี่ยงเส้ง-กงจู้กล่าวอีกว่า

"กอกออันประเสริฐ ท่านหากหลั่งโลหิต เราจะชมชอบกว่าสิ่งใด"

อุ้ยเซี่ยวป้อสะท้านทั้งร่าง กล่าวว่า

"ปล่อยมือ ข้าพเจ้าต้องกลับไปแล้ว หากเล่นกับท่านสืบไป สักวันหนึ่งต้องจบชีวิตในเงื้อมมือท่านแน่นอน"

เกี่ยงเส้งกงจู้ทอดถอนใจ กล่าวว่า

"ท่านไม่เล่นกับเราอีก?"

"เยี่ยงนี้ออกจะเสี่ยงอันตรายไป อาจเสียชีวิตทุกขณะจิต"

เกี่ยงเส้งกงจู้หัวร่อคิกคัก ยืดกายขึ้น กล่าวว่า

"อย่างนั้นท่านประคองเรากลับห้องพัก เราถูกท่านทุบดีจนมิมีเรี่ยวแรงเดินเหินแล้ว"

"ข้าพเจ้าไม่กระทำ"

เกี่ยงเส้งกงจู้ยื่นมือเกาะผนังห้อง สาวเท้าออกไปอย่างแช่มช้า พลันคุกเข่าซ้ายแทบล้มฟุบลง อุ้ยเชี่ยวป้อจึงถลันเข้าประคับประคองไว้ เกี่ยงเส้งกงจู้จึงกล่าว

"ท่านไปเรียกหาขันทีมาสองคน ประคับประคองเรากลับไป"

อุ้ยเชี่ยวป้อหวนนึกถึงหากเรียกหาขันทีมา อาจถูกอ้วงไท้โหวทราบเรื่อง ได้แต่กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าจะประคองท่านกลับห้องพักแล้วกัน"

เกี่ยงเส้งกงจู้กล่าวคำขอบคุณอย่างยิ้มแย้ม ศีรษะแอบอิงหัวไหล่อุ้ยเชี่ยว-ป้อ สาวเท้าสู่ทิศตะวันตก

ที่พำนักของเกี่ยงเส้งกงจู้ อยู่ด้านซ้ายมือขอวังไท้โหว พอเคลื่อนเข้าใกล้อุทยานวังอ้วงไท้โหว อุ้ยเชี่ยวป้อหวนนึกถึงพลังการฝึกปรืออ้วงไท้โหว อดขวัญสั่นวิญญาณสะท้านมิได้ ตกลงใจว่าหลังจากส่งเกี่ยงเส้งกงจู้ถึงที่พัก จะหวนกลับไปในบัดดล

ทั้งสองสาวเท้ามาถึงเชิงระเบียง เกี่ยงเส้งกงจู้พลันระบายลมหายใจเข้ามายังใบหูซ้ายอุ้ยเชี่ยวป้อเบาๆ อุ้ยเชี่ยวป้อหน้าแดงวูบกล่าวว่า

"อย่า...อย่าได้..."

เกี่ยงเส้งกงจู้กล่าวเสียงหยาดเยิ้ม

"เป็นไรหรือ? เราหาได้ทำร้ายท่านไม่"

พลางขบกัดใบหูซ้ายอุ้ยเชี่ยวป้อไว้อย่างแผ่วเบา

อุ้ยเชี่ยวป้อรู้สึกชาด้านและคันยิ่ง กล่าวเบาๆ

"ท่านหากกัดใบหูข้าพเจ้าเจ็บปวด ข้าพเจ้าจะไม่พบหน้าท่านอีกตลอดกาล"

เกี่ยงเส้งกงจู้ดิดขบกัดเนื้อใบหูอุ้ยเชี่ยวป้อไปส่วนหนึ่ง พอฟังจึงมิกล้าขบกัดอีก เพียงหัวร่อดังดิกดัก หัวร่อจนอุ้ยเชี่ยวป้อใบหน้าแดงฉาน เรือนร่างอ่อนระทวย

เมื่อบรรลุถึงวังเกี่ยงเส้งกงจู้ อุ้ยเชี่ยวป้อก็หันกายหมายจากไป เกี่ยง-เส้งกงจู้พลันกล่าวว่า

"ท่านเข้ามา เราจะให้ท่านชมดูของสิ่งหนึ่ง"

ยามนี้ปรากฏขันทีสี่คน นางกำนัลสี่นางยืนหยัดอยู่หน้าประตู อุ้ย-

เชี่ยวปัอมิกล้าขัดขืน ได้แต่ติดตามเข้าไป

เกี่ยงเส้งกงจู้ยึดกุมมืออุ้ยเชี่ยวปัอไว้ ชักนำเข้าสู่ห้องนอนของนาง นางกำนัลสองนางติดตามเข้ามาเสนอผ้าเช็ดหน้าแพรอบอุ่นต่อเกี่ยงเส้งกงจู้

เกี่ยงเส้งกงจู้ก็หยิบฉวยผืนหนึ่งยื่นส่งแก่อุ้ยเชี่ยวปัอ อุ้ยเชี่ยวปัอจึงรับมาเช็ดเหงื่อบนใบหน้า นางกำนัลทั้งสองเห็นกงจู้ให้เกียรติแก่ขันทีน้อยปานนี้ ขันทีน้อยนี้กลับรับไว้ ถึงกับชมดูจนปากอ้าตาค้างไป

เกี่ยงเส้งกงจู้ชำเลืองเห็นเข้า ถึงกับถลึงตาใส่ กล่าวว่า

"มีอันใดน่าดู?"

นางกำนัลทั้งสองรีบน้อมกายล่าถอยไป มิคาดชักช้าก้าวหนึ่ง เกี่ยงเส้งกง-จู้พลันยื่นมือปราดออก ควักใส่ดวงตานางกำนัลข้างกายนางหนึ่ง นางกำนัลนั้นหลบเลี่ยงมาด้านข้าง แต่ยังกรีดร้องอย่างเจ็บปวด บริเวณขมับถูกตะกุยเป็นรอยแผลโลหิต สร้างความแตกตื่นแก่นางกำนัลทั้งสอง จนขวัญหนีดีฝ่อรีบล่าถอยไป

อุ้ยเชี่ยวปัอรู้สึกกงจู้นางนี้ดุร้ายยิ่ง ยังคงปลีกตัวจากไปแต่เนิ่นๆ กล่าวว่า

"กงจู้ ย่องเต้ทรงบัญชาข้าพเจ้าปฏิบัติเรื่องราวหนึ่ง ข้าพเจ้าต้องไปแล้ว"

เกี่ยงเส้งกงจู้กล่าวว่า

"ร้อนรุ่มไปไย?"

พลางปิดประตูลงกลอนอย่างแน่นหนา

อุ้ยเชี่ยวปัอใจเต้นระทึกตูมตาม มิทราบนางคิดกระทำเรื่องประหลาดพิกลใด เกี่ยงเส้งกงจู้กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"เราเป็นกงจู้มาสิบหกปี ได้รับการปรนนิบัติตลอดมา รู้สึกจืดชืดยิ่ง วันนี้พวกเราจะสลับสับเปลี่ยนกัน ให้ท่านเป็นนาย เรากลับกลายเป็นบ่าวทาส"

อุ้ยเชี่ยวปัอโบกมือขวักไขว่ กล่าวว่า

"ไม่ได้ ข้าพเจ้าหามีวาสนาปานนั้น"

เกี่ยงเส้งกงจู้หน้าเคร่งเครียดเย็นชาลง กล่าวว่า

"อย่างนั้นเราจะส่งเสียงร้อง บอกว่าท่านทุบตีเราจนฟกช้ำดำเขียวตลอดทั้งร่าง"

จากนั้นร้องดังๆ ว่า

"โอย เจ็บปวดแทบตายแล้ว"

อุ้ยเซี่ยวป้อสะท้านเฮือก นี่เป็นห้องนอนของกงจู้ เบื้องนอกมีขันทีนางกำนัลเฝ้ารอปรนนิบัติอยู่จำนวนมาก ขอเพียงนางร้องอีกหลายครา ต้องมีคนฮือโหมเข้ามา หาใช่เงียบสงัดเฉกเช่นตอนอยู่ในห้องประลองฝีมือไม่ จึงรีบกล่าวว่า

"อย่าได้ร้อง ข้าพเจ้าคล้อยตามท่านก็แล้วกัน"

เกี่ยงเส้งกงจู้ยิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า

"จอมดื้อรั้น กล่าวดีๆ กับท่านพานไม่ฟัง มิยอมดื่มสุราเสนอ ยอมดื่มแต่สุราจับกรอก"

อุ้ยเซี่ยวป้อครุ่นคิดในใจ

'ท่านจึงเป็นจอมดื้อรั้น ไม่เป็นนายเหนือกลับลดตัวเป็นบ่าวทาส'

เห็นเกี่ยงเส้งกงจู้น้อมกายคารวะอุ้ยเซี่ยวป้ออย่างนอบน้อม กล่าวว่า

"ท่านราชบุตร ต้องการพักผ่อนแล้วกระมัง? ข้าพเจ้าจะเปลื้องอาภรณ์ให้กับท่าน"

อุ้ยเซี่ยวป้อแค่นเสียงดังเฮอะ กล่าวว่า

"ข้าพเจ้ายังไม่นอน ท่านนวดเฟ้นต้นขาให้กับข้าพเจ้า"

เกี่ยงเส้งกงจู้รับคำ ทรุดนั่งลงกับพื้น ยกเท้าขวาอุ้ยเซี่ยวป้อพาดลงบนหัวเข่าของนาง นวดเฟ้นให้กับอุ้ยเซี่ยวป้ออย่างแผ่วเบานุ่มนวล มิได้กระทบกระเทือนถูกปากแผลแม้แต่น้อย อุ้ยเซี่ยวป้อชมเชยว่า

"ปรนนิบัติรับใช้ได้ยอดเยี่ยมนัก"

พลางยกมือหยิกแก้มของนางเบาๆ เกี่ยงเส้งกงจู้ปลาบปลื้มยินดียิ่ง กล่าวว่า

"นายท่านชมเชยไปแล้ว"

เปลี่ยนเป็นนวดเฟ้นเท้าซ้ายให้กับอุ้ยเซี่ยวป้อ ชั่วครู่ให้หลังกล่าวอีกว่า

"นายท่านโปรดขึ้นเตียงไป ข้าพเจ้าจะทุบหลังให้กับท่าน"

อุ้ยเซี่ยวป้อรับการนวดเฟ้นจากนางจนเบิกบานสำราญใจ รู้สึกกงจู้นางนี้

หากไม่แสดงบทบาทของบ่าวทาสสมใจ ย่อมมิยอมปล่อยปละละเว้นตน จึงถอดรองเท้าขึ้นเตียงล้มกายลง นาสิกสูดได้กลิ่นหอมรวยรินชื่นนาสา ต้องครุ่นคิดขึ้น

'เตียงนอนของกงจู้งามตระการนัก ผ้าห่มหมอนหนุนวิจิตรงดงามยิ่ง'

เกี่ยงเส้งกงจู้ก็ดึงผ้าห่มผืนหนึ่ง ห่มคลุมลงบนร่างอุ้ยเชี่ยวปัอ จากนั้นรวบมือกำเป็นหมัด ทุบลงที่กลางหลังอุ้ยเชี่ยวปัอเบาๆ

อุ้ยเชี่ยวปัอขณะแสดงบทบาทราชบุตร จนเคลิบเคลิ้มลืมตน นอกประตูพลันบังเกิดซุ่มเสียงผู้คนหลายคนร้องชานว่า

"อ้วงไท้โหวเสด็จมาถึง!"

ความตื่นตระหนกของอุ้ยเชี่ยวปัอครานี้ใหญ่หลวงนัก รีบกระโดดปราดขึ้น สีหน้าเกี่ยงเส้งกงจู้ก็เปี่ยมแววประหวั่นลนลาน กล่าวเสียงสั่นระรัว

"หลบเลี่ยงไม่ทันท่วงทีแล้ว ท่านอย่าได้เคลื่อนไหว รีบมุดเข้าไปในผ้าห่ม"

อุ้ยเชี่ยวปัอหดศีรษะมุดเข้าไปในผ้าห่ม ได้ยินเสียงทุบประตูกระทบโสตสร้างความแตกตื่นจนแทบสิ้นสติไป เกี่ยงเส้งกงจู้ปล่อยม่านมุ้งลง หันกายไปถอดกลอนประตู อ้วงไท้โหวก็สาวพระบาทเข้ามา ตรัสว่า

"ยามกลางวันแสกๆ ปิดประตูไยกัน?"

เกี่ยงเส้งกงจู้กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ข้าพเจ้าง่วงเหงายิ่ง คิดหลับใหลสักครู่"

อ้วงไท้โหวประทับลงบนเก้าอี้ ตรัสว่า

"เจ้ากำลังเล่นลวดลายใด ไฉนหน้าซีดขาวไร้สีเลือด?"

"ข้าพเจ้าบอกแล้วว่าง่วงเหงายิ่ง"

อ้วงไท้โหวก้มพระพักตร์ลง พระเนตรพอดีเหลือบเห็นรองเท้าของอุ้ยเชี่ยวปัอคู่นั้น จากนั้นทอดพระเนตรเห็นม่านมุ้งพลิ้วไสว จึงตระหนักว่าผิดท่าไป เหลียวพระพักตร์มา ตรัสสั่งเหล่าขันทีนางกำนัลที่ติดตามเข้ามาว่า

"พวกเจ้าออกไปรอคอยที่เบื้องนอก"

รอจนทุกผู้คนล่าถอยไป จึงตรัสอีกว่า

"ปิดประตูลงกลอนด้วย"

เกี่ยงเส้งกงจู้กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"บ้อโหว (พระชนนี) ก็คิดเล่นลวดลายใด?"

แต่ยังปิดประตูลงกลอน มองตามพระเนตรอ้วงไท้โหว กลับพบเห็นรองเท้าอุ้ยเชี่ยวปัอคู่นั้น สีหน้านางพลันแปรเปลี่ยนไป ฝืนแย้มยิ้ม กล่าวว่า

"ข้าพเจ้ากำลังคิดปลอมเป็นบุรุษไปอวดต่อบ้อโหว บ้อโหวเห็นว่าข้าพเจ้าหากสวมใส่ชุดบุรุษเพศจะคมคายน่าดูหรือไม่?"

อ้วงไท้โหวตรัสเสียงเย็นชา

"นั่นต้องดูว่า เด็กน้อยบนเตียงรูปโฉมคมคายน่าดูหรือไม่!"

พลันยืดพระวรกายขึ้น สะอึกปราดถึงหน้าเตียง

เกี่ยงเส้งกงจู้แตกตื่นตกใจยิ่ง ฉุดรั้งพระหัตถ์อ้วงไท้โหว ร้องว่า

"บ้อโหว ข้าพเจ้าเพียงล้อเล่นกับเขา..."

มิทันจบคำ อ้วงไท้โหวก็สลัดหัตถ์ซ้ายวูบ กระแทกเกี่ยงเส้งกงจู้ปลิวไปหลายก้าว จากนั้นพุ่งหัตถ์ขวาตลบม่านมุ้งเลิกผ้าห่มตะปบคอเสื้ออุ้ยเชี่ยวปัอกระชากขึ้นจากเตียง

อุ้ยเชี่ยวปัอหันหน้าหาเตียงด้านใน มิกล้าเหลียวหน้ามาประจันกับ อ้วง-ไท้โหว แตกตื่นตระหนกจนร่างสั่นระริก

เกี่ยงเส้งกงจู้ร้องอย่างตื่นตระหนก

"บ้อโหว นี่คือชันทีน้อยซึ่งกอกอฮ่องเต้โปรดปรานที่สุด ท่าน...ท่านอย่าได้ทำร้ายเขา"

อ้วงไท้โหวแค่นสุรเสียงดังเฮอะ ตระหนักว่ากงจู้อายุเริ่มสูงวัยถึงกับซุกซ่อนชันทีน้อยอยู่ในห้องนอนด้วยอารมณ์คึกคะนอง ซึ่งมินับเป็นเรื่องใหญ่โตกระไร ดังนั้นพลิกหัตถ์ขวาวูบ จนอุ้ยเชี่ยวปัอหันหน้ามา สะบัดหัตถ์ตบฉาดๆ ตรัสว่า

"ไสหัวไป เราหากพบว่าเจ้ากับกงจู้..."

พลันทอดพระเนตรเห็นโฉมหน้าอุ้ยเชี่ยวปัอชัดตาถึงกับสะท้านพระทัยวูบ ตรัสโพล่งว่า

"เป็นเจ้า"

อุ้ยเชี่ยวป้อเบือนหน้าไปอีกทางหนึ่ง กล่าวว่า

"ไม่ใช่ข้าพเจ้า"

คำพูดนี้พิสดารยากเข้าใจ แต่ยามอกสั่นขวัญแขวนเยี่ยงนี้ ไหนเลยกล่าววาจาอื่นได้?

อ้วงไท้โหวตะปบคว้าคอเสื้ออุ้ยเชี่ยวป้อไว้อย่างแนบแน่นตรัสเสียงเนิบนาบ

"ทางสวรรค์เจ้าไม่เดิน กลับแส่มายังประตูนรก เจ้าก้าวร้าวล่วงเกินกงจู๋ไม่อาจโทษว่าเราอำมหิตไป"

เกี่ยงเส้งกงจู๋กล่าวอย่างร้อนรุ่ม

"บ้อโหว เป็นข้าพเจ้าให้เขานอนอยู่ที่นี่ มิควรโทษว่าตำหนิเขา

อ้วงไท้โหวหาสดับฟังไม่ แผ่พุ่งพลังใส่พระหัตถ์ซ้าย ยกพระหัตถ์ขึ้นหมายกระแทกลง

อุ้ยเชี่ยวป้อสำนึกว่า มิมีทางรอดชีวิตได้ ยามคับขันจวนเจียนฉุกคิดถึงกระบวนท่าเด็กเชิงกั่งกู่ (เด็กเชิงพิชิตอาชา) ซึ่งประมุขนิกายเทพมังกรถ่ายทอดให้ ยื่นสองมือมาด้านหลัง ตะกุยใส่พระอุระ (ทรวงอก) อ้วงไท้โหว

อ้วงไท้โหวสะท้านพระทัย หงายพระวรกายท่อนบนมาด้านหลัง ตวาดว่า

"หาที่ตาย"

อุ้ยเชี่ยวป้อพลันถีบยันสองเท้าใส่ขอบเตียงตีลังกาตลบหนึ่ง ทิ้งตัวลงบนพระศอ (ลำคอ) อ้วงไท้โหว นิ้วชี้ทั้งสองจ่อใส่พระเนตร นิ้วหัวแม่มือกดมายังขมับของนาง ตวาดว่า

"ท่านหากเคลื่อนไหวเพียงเล็กน้อย ข้าพเจ้าจะควักดวงตาท่านออกมา"

กระบวนท่านี้ ตนยังฝึกฝนไม่ช่ำชอง ตีที่ยืนหยัดบนเตียง อ้วงไท้โหวประทับบนพื้น หนึ่งสูงหนึ่งเตี้ย ทิ้งตัวลงได้โดยง่าย กอปรกับตอนตีลังกาขึ้นไปปลายเท้าพอดีเกี่ยวถูกม่านมุ้ง ห่มคลุมลงบนร่างทั้งสอง นับว่าใช้กระบวนท่าอย่างทุลักทุเลยิ่ง ประมุขนิกายเทพมังกรหากเห็นกับตา ย่อมต้องชุ่นแค้นจนแทบคลั่งใจตาย มาตรแม้ใช้หลักวิชาไม่ถูกต้อง อ้วงไท้โหวยังถูกสยบ ยามกะทันหันกลับมิสามารถต่อต้านดิ้นรน

เกี่ยงเส้งกงจู๋ถึงกับหัวร่อฮาๆ ร้องว่า

"เชี่ยวกุ่ยจื้อไม่อาจเสียมารยาท รีบลงมา"

อุ้ยเชี่ยวป้อยกเท้าขวาขึ้น ยื่นมือขวาดึงมีดสั้นประกายดำออกมาจ่อคุกคามกลางหลังอ้วงไท้โหว จากนั้นค่อยลื่นไถลลงมา พลันแว่วเสียงดัง เพียะ มังกรเล็กๆ ตัวหนึ่งร่วงหล่นจากอกเสื้อตกลงบนพื้น

อ้วงไท้โหวพอทอดพระเนตรเห็นมังกรเล็กๆ ตัวนั้นยิ่งสะท้านพระทัย ตรัสว่า

"เจ้า...เจ้าได้ของนี้จากที่ใด?"

อุ้ยเชี่ยวป้อพลันบังเกิดปฏิภาณวูบ หวนนึกถึงอ้วงไท้โหวติดต่อกับบุรุษศีรษะล้านที่ปลอมเป็นนางกำนัลเต่งเป้งน้ำ และนางกำนัลอ้วนฉุลิ้วเฉียบแห่งนิกายเทพมังกร มิแน่นักว่าประกาศิตห้ามังกรซึ่งตนรับมอบจากประมุขนิกายเทพมังกรนี้ อาจสยบข่มขู่นางได้ จึงกล่าว

"ของนี้ของนั้นอันใด นี่คือประกาศิตห้ามังกรของนิกายเรา หรือท่านไม่รู้จัก?"

อ้วงไท้โหวสะท้านทั้งพระวรกาย ตรัสว่า

"ถูกแล้ว"

อุ้ยเชี่ยวป้อได้ยินนางส่งเสียงอย่างนอบน้อมสำรวม ถึงกับปลาบปลื้มประโลมใจยิ่ง กล่าวว่า

"พบเห็นประกาศิตห้ามังกร เฉกเช่นพบพานอั้งก่าจู้เอง อั้งก่าจู้เสพสุขเทียบเทพยดา อายุขัยสูงล้ำเทียมฟ้า"

"ถูกแล้ว อั้งก่าจู้เสพสุขเทียบเทพยดา อายุขัยสูงล้ำเทียมฟ้า"

จบความก้มพระวรกายลงหยิบฉวยประกาศิตห้ามังกรเทิดทูนขึ้นเหนือเศียร

อุ้ยเชี่ยวป้อยื่นมือรับมา ถามว่า

"ท่านจะรับฟังคำสั่งเราหรือไม่?"

อ้วงไท้โหวตรัสว่า

"ขอเชิญสั่งมา"

อุ้ยเชี่ยวป้อค่อยระบายลมหายใจยาวๆ รั้งมีดสั้นคืนกลับ ทรุดนั่งลงทีขอบเตียงอย่างเขื่องโข

อ้วงไท้โหวตรัสต่อเกี่ยงเส้งกงจู้ว่า

"เด็กเอย เจ้ากอกอไป อย่าได้กล่าววาจาใดทั้งสิ้น มิเช่นนั้นระวังเราจะฆ่าเจ้า"

เกี่ยงเส้งกงจู้ใจหายวาบ ลนลานรับคำ ปรายตามายังอุ้ยเชี่ยวป้อแวบหนึ่ง รู้สึกพิศวงสงสัยยิ่ง อดกล่าวมิได้

"บ้อโหว นี่เป็นพระบรมราชโองการจากกอกอฮ่องเต้หรือ?"

ที่แท้คังอีทรงมีพระชนม์เติบใหญ่เจริญวัยขึ้น เริ่มทรงอาญาสิทธิ์ เหล่าขันทีนางกำนัลรวมทั้งราชองครักษ์ล้วนเดารพย่ำเกรงขึ้น เกี่ยงเส้งกงจู้กลับล่วงรู้เรื่องนี้เป็นอย่างดี

อ้วงไท้โหวผงกพระพักตร์ ตรัสว่า

"ถูกต้อง มันมีเรื่องสำคัญคิดบอกต่อเรา เจ้าอย่าได้แพร่งพรายต่อผู้ใด รวมทั้งฮ่องเต้ด้วย เพื่อมิให้พระองค์...ตำหนิเจ้า"

เกี่ยงเส้งกงจู้กล่าวว่า

"ทราบแล้ว ข้าพเจ้าจึงไม่โง่เขลาปานนี้"

พลางสาวเท้าออกจากห้อง พร้อมกับปิดประตูลง

อุ้ยเชี่ยวป้อกับอ้วงไท้โหวสบตามองหน้ากัน ต่างกริ่งเกรงกันและกัน ชั่วครู่ให้หลัง อ้วงไท้โหวจึงตรัสว่า

"ที่นี้ไม่สะดวกกับการกล่าววาจา ขอเชิญไปสนทนาในวังไท้โหวเป็นไร?"

ในถ้อยร้อยวาจาแฝงคำ 'เชิญ' ทั้งตรัสเป็นเชิงขอความเห็น อุ้ยเชี่ยวป้อยิ่งคลายใจลง จากนั้นครุ่นคิดขึ้น

'นางจิตใจอำมหิต หรือคิดหลอกลวงเราไปยังวังไท้โหว ดำเนินอุบายประทุษร้ายเรา?'

ดังนั้นกล่าวเบาๆ

"ข้าพเจ้าเพิ่งดำรงตำแหน่งเทวทูตมังกรขาว สังกัดนิกายเทพมังกร ได้รับคำสั่งอั้งก่าจู้พกนำประกาศิตห้ามังกรมา"

อ้วงไท้โหวพอฟัง พลันน้อมพระวรกายลง ตรัสว่า

"บริวารขอน้อมพบท่านเทวทูตมังกรขาว"

อุ้ยเชี่ยวป้อแม้ดาดคะเนได้แต่แรกว่า ไท้โหวมีการคบค้าหาสู่กับบริวารสังกัดเทวทูตมังกรดำ แต่คิดไม่ถึงว่านางกลับเป็นบริวารนิกายเทพมังกรด้วย นางอยู่ในฐานะอ้วงไท้โหว ปรารถนาสิ่งใดล้วนรับสิ่งนั้น กลับเข้าสังกัดนิกายเทพมังกร มิหนำซ้ำศักดิ์ศรียังต่ำทรามกว่าตน นับว่าคาดคิดไม่ถึงจริงๆ เห็นนางคารวะอย่างเคารพนบนอบต้องตะลึงลานไป

อ้วงไท้โหวทอดพระเนตรเห็นฝ่ายตรงข้ามนิ่งเงียบงัน เข้าพระทัยว่าอุ้ยเชี่ยวป้อคำนึงถึงความแค้นครั้งเก่าก่อน ยิ่งประหวั่นพระทัย ตรัสเบาๆ

"บริวารกาลก่อนมิล่วงรู้ศักดิ์ศรีท่านเทวทูต ล่วงเกินไปมากหลาย ขอท่านเทวทูตอภัยละเว้น"

แต่เห็นอุ้ยเชี่ยวป้ออายุยังเยาว์ กลับดำรงตำแหน่งสูงส่งในนิกาย ต้องระแวงสงสัย ดำริขึ้น

'คนผู้นี้หากปลอมแปลงมา เราจะฆ่าทิ้งเป็นการปิดปาก'

ดำริถึงตอนนี้ พลันบังเกิดเพลิงอำมหิตลุกฮือโหมแผ่พุ่งออกจากทางพระเนตร อุ้ยเชี่ยวป้อก็ตื่นตัวในบัดดล ลอบร้องในใจ

'ผิดท่าแล้ว นางคิดปลิดชีวิตเรา'

ดังนั้นกล่าวเสียงแผ่วเบา

"ท่านทราบหรือไม่ว่า กระบวนท่าที่ข้าพเจ้าสยบท่านเมื่อครู่ ได้รับถ่ายทอดจากผู้ใด?"

อ้วงไท้โหวสะท้านพระทัย หวนนึกถึงกระบวนท่าของปีศาจน้อยเมื่อครู่ นับว่าลี้ลับสุดหยั่งคะเน จู่โจมเพียงกระบวนท่าเดียวก็สยบนางได้ ย่อมเป็นเคล็ดวิชาของประมุขนิกายเทพมังกร ถึงกับตรัสเสียงสั่นสะท้าน

"หรือเป็น...เป็นแนววิชาที่ก่าจู้ถ่ายทอดให้?"

อุ้ยเชี่ยวป้อกล่าวยิ้มแย้ม

"ก่าจู้ถ่ายทอดไม้ตายแก่ข้าพเจ้าสามสิบกระบวนท่า อั้งฮูหยินถ่ายทอดหลักวิชาดาบจับแก่ข้าพเจ้าสามสิบกระบวนท่า ยามเปรียบเทียบกัน ย่อมเป็นหลักวิชาก่าจู้ร้ายกาจกว่ามากนัก แต่กระบวนท่าก่าจู้พอใช้ออกจะปลิดชีวิตคนในบัดดล ข้าพเจ้ามิคิดฆ่าท่าน จึงเพียงใช้กระบวนท่ากุ่ยฮุยชะม้ายเนตรของอั้ง

ฮูหยินออกไป"

ตนยามประโคมโหมโอ้อวด มิต้องลงทุนลงแรง จำนวนกระบวนท่าจึงเพิ่มเป็นสิบเท่า จากหกกระบวนท่า เป็นหกสิบกระบวนท่า

แต่อ้วงไท้โหวกลับไม่ระแวงสงสัย ตระหนักว่ากระบวนท่าของอั้งฮูหยินล้วนบรรจุนามหญิงงามในประวัติศาสตร์ลงไป อุ้ยเซี่ยวป้อพอดีกล่าวได้ถูกต้องสอดคล้อง จึงดำริขึ้น

'ดีที่มันเพียงใช้กระบวนท่าของอั้งฮูหยินจัดการเรา หากใช้แนววิชาของก่าจู้ออก เราคงจบชีวิตไปแต่แรก'

ยามนี้ ไหนเลยกล้าประทุษร้ายฝ่ายตรงข้ามอีก ตรัสว่า

"ขอบพระคุณท่านเทวทูตละเว้นชีวิต"

อุ้ยเซี่ยวป้อภาคภูมิลำพองยิ่ง กล่าวว่า

"เรามิได้คว้กล้วงดวงตาท่านตามเคล็ดกระบวนท่าที่อั้งฮูหยินถ่ายทอดให้นับว่าผ่อนผันละเว้นท่านอีกสามส่วน"

วาจานี้กลับเป็นความจริง เมื่อครู่ตนสามารถควักล้วงดวงตาของนางเพียงแต่นางในยามบาดเจ็บสาหัส ย่อมต้องตีโต้อย่างสุดเรี่ยวแรงปลิดชีวิตของตนไปด้วย

อ้วงไท้โหวตระหนักว่า ก่าจู้และฮูหยินหากมิลงมือก็แล้วกันไป พอลงมือต้องทำร้ายคนถึงแก่ชีวิตไม่อนุญาตฝ่ายตรงข้ามล่าถอยโดยมิรับบาดเจ็บเด็ดขาด จึงตรัสอีกว่า

"ขอบพระคุณท่านเทวทูตที่ยั้งมือไว้ไมตรี บริวารต้องหาทางทดแทนพระคุณของท่าน"

อุ้ยเซี่ยวป้อพอเห็นอ้วงไท้โหวเฉกเช่นมุสิกพบพานแมวประหวั่นพรั่นพรึงยิ่งมิคาดครานี้สามารถสยบนางปานนี้ ย่อมอิ่มเอิบใจสุดบรรยายยกชาซ้ายขึ้นพาดเท้าขวานั่งไขว่ห้าง กระดิกปลายเท้าหลายครา กล่าวเบาๆ

"ครั้งนี้ ผู้ที่ติดตามข้าพเจ้ามายังนครหลวง มีหลวงจีนไว้ผมอ้วนเตี้ยและเล็กกอฮึง"

อ้วงไท้โหวรับคำ หวนนึกถึงผู้วิเศษอ้วนเตี้ยและเล็กชิงแซเป็นยอดฝีมือ

ในนิกาย กลับเป็นผู้ช่วยอุ้ยเชี่ยวปัอ เมื่อคดีที่มิได้ลงมือโดยพลการ หากทำร้ายอุ้ยเชี่ยวปัอถึงแก่ชีวิต ผู้วิเศษอ้วนเตี้ยและเล็กชิงแซรุดมาสืบสาว นางก็มิอาจต้านทานรับได้ ยามทอดพระเนตร พบว่าสองข้างแก้มอุ้ยเชี่ยวปัอมีรอยนิ้วมือปรากฏชัดตา ซึ่งเกิดจากการถูกนางตบใส่สองฉาด ต้องตรัสอย่างหวั่นไหว

"บริวารประพฤติพลาดผิด แต่ท่านเทวทูตจิตใจกว้างขวาง ย่อมไม่ถือสาหาความ รับรองภายหน้าต้องเสพสุขเลิศล้ำ"

อุ้ยเชี่ยวปัอยิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า

"เทวทูตมังกรดำ เตียตาอวงปฏิบัติหน้าที่มิสำเร็จ ก่ารู้และฐูหยินขุ่นเคืองยิ่ง มอบหมายข้าพเจ้ามาหยิบฉวยคัมภีร์แทน"

อ้วงไท้โหวสะท้านทั้งพระวรกาย ตระหนักว่าคัมภีร์ทั้งหลายเล่มสาบสูญสลาย นับเป็นเรื่องเลวร้ายนัก ต้องตรัสว่า

"เรื่องนี้ยืดยาวยิ่ง ขอเชิญท่านเทวทูตไปยังวังไท้โหว อนุญาตบริวารรายงานให้ทราบ"

อุ้ยเชี่ยวปัอผงกศีรษะ หวนนึกถึงเรื่องนี้มีปมปัญหาไม่เข้าใจมากมายยิ่งกำลังคิดสอบถาม จึงยืดกายขึ้น อ้วงไท้โหวหันพระวรกายไปถอดกลอนประตูสาวพระบาทออกจากห้อง อุ้ยเชี่ยวปัอก็ติดตามอยู่ด้านหลัง ทั้งสองมาถึงวังไท้โหว อ้วงไท้โหวทรงชักนำอุ้ยเชี่ยวปัอเข้าสู่ห้องบรรทมขับไล่นางกำนัลจากไป ปิดประตูลง ตักน้ำโสมชามหนึ่งยื่นส่งมา

อุ้ยเชี่ยวปัอรับมาจิบดื่มหลายคำ ครุ่นคิดอย่างอิ่มเอมเปรมใจ

'อ้วงไท้โหวคงให้ความยำเกรงต่อเราเป็นครั้งแรกในชีวิตมิเคยแสดงต่อผู้อื่นมาก่อน'

อ้วงไท้โหวเปิดหีบไม้หยิบฉวยกล่องทองออกมาสองใบ เปิดกล่องล้วงขวดหยกสองขวด ตรัสว่า

"กาลก่อนบริวารมิทราบเรื่อง แพร่พิษต่อท่านเทวทูต ในขวดสีเขียวเป็นยาขจัดพิษ ส่วนขวดสีแดงเป็นยาเม็ดเขาะเชียมเง็กเกียงอี้ (ยาเม็ดคางคกโสมหิมะ) ยี่สิบเม็ด เป็นเครื่องบรรณาการจากประเทศเกาหลีถวายต่อราชวงศ์เซ็ง มีคุณค่าเลิศล้ำ หากรับประทานลงไปจะบำรุงร่างกายแข็งแรง พิษนานามิ

าจกล้ำกราย ขอท่านเทวทูตถ่ายทอดมอบยาเม็ดโสมหิมะแก่ก่าจู้สิบเม็ด อีก
บเม็ดให้ท่านรับประทานเอง นับเป็น...เป็นน้ำใจเล็กน้อยจากบริวาร"

อุ้ยเชี่ยวป้อหัวร่อฮาๆ กล่าวว่า

"ฮา...ฮา...มิทราบยาเม็ดเหล่านี้ จะหักล้างกับฤทธิ์ยาเม็ดมังกรพิษเปลี่ยน
ล้ามเนื้อหรือไม่?"

"หามีผลหักล้างกันไม่ ขอแสดงความยินดีต่อท่านเทวทูตที่ได้รับการ
ระทานยาเม็ดมังกรพิษเปลี่ยนกล้ามเนื้อ มิทราบ...ก่าจู้ใช้ท่านมอบยาขจัด
ำหรับบริวารในปีนี้มาหรือไม่?"

อุ้ยเชี่ยวป้องงงันวูบ ทวนคำว่า

"ยาขจัดสำหรับท่านในปีนี้?"

จากนั้นเข้าใจในบัดดล อ้วงไท้โหวคงเสวยยาเม็ดมังกรพิษเปลี่ยนกล้าม
เนื้อลงไปด้วย ทุกๆ ปีประมุขนิกายเทพมังกรจะมอบยาขจัดให้ แต่หาได้ขจัด
พิษอย่างสิ้นเชิง ต้องเสวยทุกปี มิเช่นนั้นพิษภายในวรกายจะกำเริบ ดังนั้น
าล่าวว่า

"ข้าพเจ้าก็รับประทานยาเม็ดมังกรพิษเปลี่ยนกล้ามเนื้อ ก่าจู้ย่อมไม่มอบ
ยาขจัดให้ข้าพเจ้าพกนำมา"

อ้วงไท้โหวรีบตรัสว่า

"ถูกแล้ว แต่ท่านเทวทูตได้รับการแผ่พระคุณจากก่าจู้ บริวารไหนเลย
กล้าทัดเทียบเปรียบด้วย?"

อุ้ยเชี่ยวป้อรู้สึกนางหวั่นไหวปานนี้ สมควรปลอบประโลมสักหลายคำ จึง
กล่าว

"ก่าจู้และฮูหยินบอกว่า ขอเพียงท่านจงรักภักดีต่อก่าจู้ ปฏิบัติหน้าที่
อย่างสุดความสามารถ ก่าจู้ย่อมไม่ละเลยลืมเลือนท่าน ให้วางใจอย่างเต็มที่"

"ถูกแล้ว ขอก่าจู้เสพสุขเทียบเทพยดา อายุขัยสูงล้ำเทียมฟ้า"

อุ้ยเชี่ยวป้อครุ่นคิดในใจ

ท่านดวามจริงเป็นอ้วงไท้โหว มีอำนาจยิ่งใหญ่ไพศาล ต่อให้นิกาย
เทพมังกรร้ายกาจกว่านี้ ก็มิอาจทัดเทียบเปรียบกับท่าน ไยต้องเข้าสังกัดนิกาย

เทพมังกรรับฟังคำสั่งจากก่าจู้? ไยมิใช่ลดศักดิ์ศรีตัวเอง ใช่แล้วนางคงเฉกเช่นกับเกี่ยงเส้งกงจู้ ชมชอบถูกค่าทุบตีค่อยเบิกบานสำราญใจ'

ตนอายุยังเยาว์ มาตรแม้นฉลาดเฉลียว จะอย่างไรรอบรู้น้อยนิด ประสบการณ์จำกัด ขบคิดเลศนัยแท้จริงไม่ออก สันนิษฐานผิดพลาดไป

อ้วงไท้โหวพลันตรัสว่า

"สำหรับพระสูตรสี่สิบสองบทสี่เล่ม บริวารใช้เต้งเป้งน้ำและลิ้วเฉียบนำไปมอบต่อก่าจู้ คาดว่าท่านผู้เฒ่าคงได้รับแล้วกระมัง?"

อุ้ยเชี่ยวป้องงงันวูบ ครุ่นคิดขึ้น

'เต้งเป้งน้ำถูกเทาโกวโกว (อาหยิง...เทาอั้งเอ็ง) ฆ่าทิ้ง ลิ้วเฉียบเสียชีวิตในเงื้อมมือเรา ไหนเลยมีคัมภีร์ใดมอบต่อก่าจู้?'

ยามกะทันหันขบคิดคาดเดาเจตนาของนางไม่ออก จึงกล่าว

"นั่นกลับไม่เคยได้ยินมาก่อน"

"อย่างนั้นประหลาดแท้ บริวารใช้เต้งเป้งน้ำและลิ้วเฉียบส่งคัมภีร์ไปยังเกาะเทพมังกรชัดๆ ภายหน้าท่านเทวทูตกลับถึงเกาะ ก็เบิกตัวทั้งสองไปสอบถามจะทราบเอง"

อุ้ยเชี่ยวป้อพลันฉุกใจคิดขึ้น

'ใช่แล้ว นางเข้าใจว่าเรามิทราบเรื่องที่เต้งเป้งน้ำถูกเทาโกวโกวฆ่าทิ้ง นางสูญเสียคัมภีร์สี่เล่ม เกรงว่าก่าจู้จะโทษว่าตำหนิ จึงผลักไสความรับผิดชอบให้กับคนตายทั้งสอง นับว่าชาญฉลาดนัก มิคาดคัมภีร์ทั้งสี่เล่มนั้นกลับตกอยู่ในเงื้อมมือเรา หลอกลวงบิดาไม่ได้ ตอนนี้เราก็อย่าเพิ่งเปิดโปง'

ดังนั้นกล่าวว่า

"ท่านเมื่อได้คัมภีร์มาสี่เล่ม นับเป็นความดีความชอบมิน้อย ให้พากเพียรสืบเสาะคัมภีร์อีกสี่เล่มด้วย"

อ้วงไท้โหวตรัสว่า

"ถูกแล้ว บริวารจะช้าเร็วต้องนำคัมภีร์อีกสี่เล่มมาทดแทนพระคุณก่าจู้"

"ประเสริฐมาก รอจนข้าพเจ้าพบพานก่าจู้ จะชมเชยท่านสักหลายประโยค"

"ทางที่ประเสริฐ ขอให้บริวารเปลี่ยนเป็นสังกัดเทวทูตมังกรขาว รับฟังคำสั่งจากท่านเทวทูตโดยตรง"

อุ้ยเชี่ยวป้อฉกฉวยโอกาสกล่าวว่า

"นั่นง่ายดายยิ่ง แต่ท่านต้องบอกเล่าเหตุการณ์ที่เข้าสังกัดนิกายเทพมังกรต่อเราโดยละเอียด"

"ถูกแล้ว สำหรับกับท่านเทวทูต บริวารมิกล้าปกปิดอำพรางแม้แต่น้อย..."

ทันใด นอกประตูบังเกิดเสียงฝีเท้า นางหนึ่งส่งเสียงขึ้น

"ขอเดชะ ย่องเต้มีพระราชโองการเบิกตัวกุ่ยกงกงเข้าเฝ้าในบัดดล"

อุ้ยเชี่ยวป้อจึงกล่าวเบาๆ

"ภายหน้าค่อยสนทนากัน ท่านวางใจอย่างเต็มที่"

อ้วงไท้โหวก็กล่าวเบาๆ

"ขอบพระคุณท่านเทวทูต"

จากนั้นตรัสเสียงกังวาน

"ย่องเต้เมื่อเบิกตัวเจ้า เจ้าก็ไปเถอะ"

อุ้ยเชี่ยวป้อจึงล่าถอยออกจากห้องบรรทม เห็นนอกวังไท้โหวรักษาการณ์ด้วยราชองครักษ์แปดคน ต้องสะท้านใจเล็กน้อย ครุ่นคิดขึ้น

'หรือเกิดเรื่องราวใด?'

เมื่อมาถึงห้องทรงพระอักษร ดังฮีก็ตรัสด้วยความยินดี

"เจ้าปลอดภัยไร้อันตราย นับว่าประเสริฐแท้ ฟังว่าเจ้าถูกนางเรียกตัวไปเรากลับกริ่งเกรงว่านางประทุษร้ายเจ้า"

อุ้ยเชี่ยวป้อเพิ่งเข้าใจได้ กล่าวอย่างคล่องแคล่ว

"ขอบพระคุณซือแป๋ที่ห่วงใยกังวล นางสอบถามเรื่องที่บริวารเดินทางส่งโง้วไท้ชัว แต่ศิษย์ไม่ยอมแพร่งพรายข้อเท็จจริง บอกว่ามิทราบมีย่องเต้องค์ก่อนอันใด"

"ประเสริฐ เมื่อครู่เราบัญชาราชองครักษ์ทั้งแปดว่า นางหากไม่ยอมปลดปล่อยเจ้าออกมา ให้บุกเข้าวังไท้โหวไปช่วงชิงเจ้า แปรพักตร์กับนางในบัดดล"

อุ้ยเชี่ยวปัอคุกเข่าลง กล่าวว่า

"ฮ่องเต้ชีอแปแผ่พระคุณต่อศิษย์อย่าไพศาล ศิษย์แม้ร่างแหลกลาญสลายก็ยากทดแทน"

"เจ้ารุดไปปรนนิบัติพระบิดา ก็นับเป็นการทดแทนพระคุณเรา"

"น้อมรับทราบ"

ดังฮีหยิบฉวยซองพระราชหัตถเลขา (จดหมาย) สีเหลืองจากโต๊ะพระอักษรฉบับหนึ่ง ตรัสว่า

"นี่เป็นพระราชโองการแต่งตั้งตำแหน่งเหล่าหลวงจีนเสียวลิ้มยี่ ท่านคัดเลือกราชองครักษ์ร้อยคน ทหารลาดตระเวนสองพันคน เดินทางสู่เสียวลิ้มยี่ พร้อมกับแต่งตั้งเจ้าเป็นรองผู้ควบคุมกองทหารธงเหลืองเจ้าความจริงเป็นชาวฮั่น เราจะเปลี่ยนสัญชาติเจ้าเป็นชาวแมนจู พร้อมกันนั้นกองทหารธงเหลืองขึ้นตรงต่อฮ่องเต้ นับเป็นตำแหน่งสูงส่งมิน้อย

อุ้ยเชี่ยวปัอรีบกล่าวว่า

"ขอเพียงสามารถชิดใกล้ชีอแปี มิว่าเป็นตำแหน่งใด ศิษย์ก็ไม่นำพา"

ในใจกลับครุ่นคิดขึ้น

'เราเป็นชาวฮั่น อยู่ดีๆ ตอนนี้กลับกลายเป็นชาวแมนจูแล้ว'

ดังฮีทรงเบิกตัวหัวหน้าควบคุมกองทหารธงเหลืองนามฉักยี่อจูเข้าเฝ้า รับสั่งว่า เชี่ยวกุ่ยจื้อที่แท้จริงหาใช่ขันที ตอนนี้ทรงแต่งตั้งเป็นรองหัวหน้าควบคุมกองทหารธงเหลือง

ตอนที่จอมยุทธ์แห่งแมนจูเมี่ยงไปมีอำนาจยิ่งใหญ่ ฉักยี่อจูถูกกีดกันตอนท้ายถึงกับถูกคุมขังในคุก ดีที่เมี่ยงไปเสียชีวิต จึงรับการปลดปล่อย ลอบสำนึกตื้นตันพระคุณอุ้ยเชี่ยวปัอที่ปลิดชีวิตเมี่ยงไปตลอดมา พอฟังจึงแสดงความยินดีต่ออุ้ยเชี่ยวปัอ กล่าวว่า

"เราสองสามารถปฏิบัติหน้าที่ร่วมกัน นับว่าประเสริฐแท้ ท่านเป็นวีร-บุรุษผู้กล้า ย่อมสามารถปรับปรุงกองทหารธงเหลืองเรามีประสิทธิภาพเข้มแข็งยิ่งขึ้น"

พร้อมกับลอบตกลงใจว่า อุ้ยเชี่ยวปัอเป็นบุคคลที่ฮ่องเต้โปรดปราน มัน

จะลดตัวเป็นผู้ช่วยฝ่ายตรงข้ามเอง ขอเพียงสร้างความพึงพอใจแก่อุ้ยเซี่ยวป้อตำแหน่งราชการภายหน้าย่อมก้าวไกล

อุ้ยเซี่ยวป้อถ่อมตนเล็กน้อย ดังฮีพลันตรัสว่า

"เรื่องนี้อย่าเพิ่งประกาศเป็นทางการ พวกเจ้าทั้งสองล่าถอยไปรวบรวมกำลังคน ให้เซี่ยวกุ่ยจี้อออกเดินทางในคืนนี้ มิต้องกราบบังคมลาอีก"

อุ้ยเซี่ยวป้อจึงกราบบังคมทูลลา ครุ่นคิดขึ้น

'อ้วงไท้โหวไฉนเข้าสังกัดนิกายเทพมังกร จนบัดนี้ยังไม่สืบเสาะทราบชัดมีแต่รอจนภายหน้ากลับเข้าวังมา ค่อยถามไถ่นาง'

ดังนั้น ทั้งสองรุดไปพบพานผู้ดูแลราชองครักษ์ตอสัง อุ้ยเซี่ยวป้อหยิบฉวยพระราชโองการที่ดังฮีฮ่องเต้เคยทรงแต่งตั้งตนเป็นรองผู้ดูแลราชองครักษ์ประดับยศคลุมแพรเหลืองแสดงต่อมัน ตอสังก็แสดงความยินดีมิชาดปากกล่าวว่า

"น้องเรา เลือกเฟ้นราชองครักษ์ไปอย่างเต็มที่ แม้คิดให้เราร่วมทางไปก็ได้"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"นั่นกลับมิกล้ารับ ท่านมีหน้าที่ถวายความคุ้มครองฮ่องเต้ ยากแก่การออกจากนครหลวงไป"

ครั้นแล้วเลือกเฟ้นเตียคังนี้ เจี๊ยะฉี่เฮี้ยงสองราชองครักษ์ ให้มันสองรวบรวมราชองครักษ์ที่ใกล้ชิดจำนวนหนึ่ง

ไม่นานให้หลัง ฉักยื่อจูก็ระดมกำลังทหารลาดตระเวนสองพันคน ให้ทหารลาดตระเวนนามจ้อเนี่ยเป็นผู้ควบคุมมารอคอยอยู่นอกวัง ส่วนจีวรเครื่องใช้พระราชทานที่ดังฮีทรงพระราชทานแก่หลวงจีนเสียวลิ้มยี่ก็จัดเตรียมเรียบร้อย ใช้พลทหารหลายร้อยคนลำเลียงขึ้นรถ

สองชั่วยามให้หลัง ทุกสรรพสิ่งจัดการเสร็จสิ้น อุ้ยเซี่ยวป้อความจริงต้องสวมใส่ชุดทหาร แต่ยามกะทันหันยากจัดหาชุดทหารนายทัพขนาดเล็ก ฉักยื่อจูจึงกำนัลชุดทหารของมันให้ชุดหนึ่ง สั่งคนตัดเย็บสี่คนติดตามขึ้นรถดัดแปลงให้เหมาะกับขนาดร่างกายอุ้ยเซี่ยวป้อ แล้วค่อยกลับนครหลวงมา

อุ้ยเซี่ยวป้อหาโอกาสปลีกตัวมายังคฤหาสน์ที่จับจองไว้ กล่าวกับเล็กชิง-แซและผู้วิเศษอ้วนเตี้ยว่า

"วันนี้ข้าพเจ้าปะปนเข้าวังไปแล้ว แผ้วทางขโมยคัมภีร์ได้ สองท่านรอรับฟังข่าวคราวภายในห้อง อย่าได้ออกท่องเที่ยวโดยพลการ เพื่อมิให้แพร่งพรายศักดิ์ศรีไป"

เล็กชิงแซและผู้วิเศษอ้วนเตี้ยเห็นอุ้ยเซี่ยวป้อใช้เวลาสองวันถากถางแผ้วทางขโมยคัมภีร์ได้ ล้วนปลาบปลื้มยินดียิ่ง ลนลานรับคำ

อุ้ยเซี่ยวป้อก็สั่งซังยี้ผลัดเปลี่ยนเป็นสวมใส่ชุดบุรุษ ปลอมแปลงเป็นเด็กรับใช้ ร่วมทางไปกับตน

ทั้งหมดออกเดินทางในยามพลบค่ำ ออกนอกประตูเมืองด้านทิศใต้ได้สิบห้าลี้ ก็หยุดยั้งตั้งค่ายพักแรมกองทหารธงเหลืองสังกัดฮ่องเต้ ด้านอาหารการกินจึงเลิศล้ำกว่าทหารเดินทัพทั่วไป ครั้งนี้มิได้ออกรบทัพจับศึก กลับเป็นการท่องเที่ยวชมทิวทัศน์ นับเป็นหน้าที่ประเสริฐเลิศยิ่ง

อุ้ยเซี่ยวป้อพลันฉุกคิดขึ้น

'เมื่อวานถูกเกี่ยงเส้งกงจู้ทำร้าย จนต้องนอนพักผ่อน ไม่สามารถรุดไปเยี่ยมเยือนเทาโกวโกว มิทราบนางเป็นอย่างไร คราวหน้าหากกลับวังมา ต้องไปพบนางสักครา'

หลังจากดื่มกินอิ่มหนำ เห็นเวลายังเช้านัก จึงเรียกระดมเตียดังนี้ เจี๋ยะฉี่เฮี้ยง ผู้ควบคุมทหารลาดตระเวนจ้อเนี่ย และเหล่าราชองครักษ์มายังค่ายกระโจมหลังกึ่งกลาง ทุกผู้คนล้วนครุ่นคิดขึ้น

'ฮ่องเต้คงมีพระราชโองการ บัญชาท่านรองผู้ควบคุมไปปฏิบัติเรื่องสำคัญอันใด ตอนนี้คงคิดประกาศให้ทราบ'

มิคาดอุ้ยเซี่ยวป้อกลับกล่าวว่า

"ตอนนี้ไม่ถึงเวลาเข้านอน ทั้งหมดไร้เรื่องราวกระทำ ก็มาเล่นพนันข้าพเจ้าจะเป็นเจ้ามือเอง"

ทหารทั้งหมดงงงันวูบ ยังเข้าใจว่าอุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวล้อเล่น กลับเห็นอุ้ย-

เซี่ยวปัอล้วงลูกเต๋าจากอกเสื้อสี่ลูก โยนลงบนโต๊ะเตี้ย ลูกเต๋าหมุนกลิ้งไม่หยุดยั้ง

ทั้งหมดจึงโห่ร้องออกมาอย่างยินดี ทหารชาวแมนจูทั่วไปชมชอบเล่นพนัน เพียงแต่ตอนเดินทัพห้ามมิให้เล่นการพนัน เพื่อมิให้นายทหารจิตใจฟุ้งซ่าน แต่อุ้ยเซี่ยวปัอไหนเลยทราบได้ ส่วนจ้อเนี่ยแม้ทราบระเบียบทหาร แต่หวนนึกถึงครั้งนี้มิใช่ออกสนามรบ ไยต้องขัดขวางความสำราญใจของรองหัวหน้าควบคุม

อุ้ยเซี่ยวปัอล้วงตั๋วแลกเงินออกปึกหนึ่งวางลงบนโต๊ะ มีจำนวนห้าหกพันตำลึง กล่าวว่า

"ผู้ใดเก่งกล้าสามารถ ก็ชนะเอาไป"

เหล่าทหารต่างกลับกระโจมไปหยิบฉวยเงินทอง ทหารหน่วยลาดตระเวนจำนวนหนึ่งมีฐานะรุ่มรวย พอฟังว่ารองหัวหน้าควบคุมเป็นเจ้ามือ ก็พกเงินทองเข้ากระโจมมาอย่างเงียบงัน อุ้ยเซี่ยวปัอร้องว่า

"ในวงพนันไม่แบ่งแยกลำดับศักดิ์ศรี กินแต่เงินทองตั๋วแลกเงิน ยิ่งพ่ายแพ้ยิ่งหัวร่อ จึงนับเป็นลูกผู้ชายชาตรี แพ้แล้วหลบหนีนับเป็นลูกเต่า"

พลางเป่าลมหายใจลงบนลูกเต๋าทั้งสี่ลูก ยื่นมือกวาดรวบขึ้นมา

ตอนอยู่ในเมืองเอี้ยงจิว อุ้ยเซี่ยวปัอเลื่อมใสในอานุภาพของเจ้ามือวงพนันอย่างยิ่งยวด มาตรแม้นไม่พิสมัยตำแหน่งรองผู้ดูแลราชองครักษ์หรือรองหัวหน้ากองทหารธงเหลือง แต่วันนี้นำทหารหลายพันคนมา สมควรเป็นเจ้ามือเล่นพนันสักครา ค่อยยึดถือเป็นเรื่องน่าภาคภูมิ

เหล่าทหารพากันทุ่มเงินแทง บ้างถูกกินรวบ บ้างชนะได้เงิน เล่นไปครู่ใหญ่ ทั้งหมดเพิ่มความกระเหี้ยนกระหือขึ้น จำนวนเงินได้เสียก็เพิ่มมากขึ้น ทหารที่เบียดเสียดอยู่ด้านหลังก็ส่งเงินทองมา

ราชองครักษ์เจี๋ยะฉี่เฮี้ยงและทหารลาดตระเวนคนหนึ่ง ยืนหยัดอยู่ข้างกายอุ้ยเซี่ยวปัอ ช่วยกวาดรวบเงินทองหรือจ่ายให้ ในกระโจมทหารแว่วเสียงตวาดกินนั่นจ่ายนี่ กลับคล้ายเป็นบ่อนพนันใหญ่โตไป

พนันอยู่หนึ่งชั่วยาม บนโต๊ะพนันเพิ่มเงินทองถึงสามหมื่นกว่าตำลึง บ้างหมดเนื้อหมดตัวก็กลับกระโจมไปหยิบยืมเงินทองจากสหายที่ไม่เล่นพนันมา

คิดหมายชักทุนรอนกลับคืน

แต่ทว่าลูกเต๋าอุ้ยเชี่ยวปัอพอทอดลง มักออกเป็นแต้มสูงสุด กินมากกว่าจ่าย ทุกผู้คนล้วนท้อแท้ขึ้นมา เจี๊ยะฉี่เฮี้ยงยื่นมือออกหมายกวาดรวบเงินพนันมา อุ้ยเชี่ยวปัอพลันร้องว่า

"ช้าก่อน วันนี้บิดาเป็นเจ้ามือเป็นคราแรก จะไม่กินเงินทุกท่าน ขอกำนัลแก่ทั้งหมด"

บรรดาทหารโห่ร้องก้องอื้ออึง ล้วนกล่าวว่า

"ท่านรองหัวหน้าควบคุม จิตใจกว้างขวางนัก"

อุ้ยเชี่ยวปัอกล่าวว่า

"จะแทงก็แทงอีก"

ทุกผู้คนได้เงินคืนราวปาฏิหาริย์ คล้ายดิ้นหลุดรอดจากห้วงความตาย พากันทุ่มเงินแทงจนบนโต๊ะกองสุมเต็มไปด้วยเงินทอง

ทันใด คนผู้หนึ่งกล่าวเสียงกังวาน

"เราแทงแต้มสูงสุด"

ขาดคำ วัตถุสิ่งหนึ่งลอยละลิ่วข้ามศีรษะเหล่าทหารร่วงหล่นลงบนโต๊ะพนัน ทุกผู้คนพอกวาดตามองล้วนอุทานดังระงม เห็นเป็นศีรษะมนุษย์ชุ่มโชกด้วยโลหิตสดๆ หัวหนึ่ง!

หัวมนุษย์นั้นศีรษะสวมหมวกราชองครักษ์ เจี๊ยะฉี่เฮี้ยงพอเพ่งตามองต้องร้องโพล่งว่า

"เป็นกัวะทง"

ที่แท้นี่เป็นศีรษะราชองครักษ์กัวะทง รับมอบหมายให้เฝ้าลาดตระเวนอยู่นอกกระโจม มิคาดกลับถูกคนปลิดศีรษะสะบัดเหวี่ยงเข้ามา

ทุกผู้คนเงยหน้าขึ้น เห็นหน้ากระโจมยืนหยัดด้วยเงาร่างชุดครามสิบกว่าสาย มีทั้งบุรุษสตรี ในมือล้วนกระชับกุมกระบี่ยาว สะท้อนประกายวูบวาบวาววับ

เหล่าทหารเล่นพนันจนสมองเลอะเลือน ไม่ว่าผู้ใดก็มิทราบว่าผู้คนเหล่านี้เข้ามาตั้งแต่เมื่อใด ในกลุ่มคนชุดครามยืนหยัดด้วยบุรุษหนุ่มอายุยี่สิบห้ายี่สิบ

หกปิเค้าหน้าคมคาย สองมือว่างเปล่าไร้อาวุธผู้หนึ่ง กล่าวว่า

"ท่านรองหัวหน้าควบคุมผู้ยิ่งใหญ่ รับแทงหรือไม่?"

เหล่าทหารในกระโจมไม่ได้พกอาวุธติดตัว ยามกะทันหันมิทราบสมควรทำอย่างไร เจี๊ยะฉี้เฮี้ยงพลันตวาดว่า

"คร่ากุมมันไว้"

ปรากฏราชองครักษ์สี่คนโถมปราดเข้าหาบุรุษหนุ่มนั้น บุรุษหนุ่มนั้นพลันแยกสองแขนยื่นมือปราดออก ก็ตะปบคว้าปกเสื้อราชองครักษ์ได้สองคน

บุรุษหนุ่มนั้นกระตุกข้อมือวูบ ได้ยินเสียงโครม พุ่งศีรษะราชองครักษ์ทั้งสองเข้าชนกัน พอคลายมือออก ทั้งสองก็ล้มลงสิ้นสติไป

ราชองครักษ์อีกสองคนทุ่มเทกระบวนเพลงหมัดต่อยใส่บุรุษหนุ่มนั้นโดยพร้อมเพรียง พลันเห็นประกายกระบี่วูบขึ้นสองคราเสียงแผดร้องโหยหวนดังตามติดมา ที่ด้านข้างปรากฏกระบี่ยาวสองเล่ม แทงใส่กลางหลังราชองครักษ์ทั้งสองทะลุออกทางหน้าอก

ผู้ลงมือเป็นชายกลางคนชุดครามผู้หนึ่ง และนักพรตผู้หนึ่ง ทั้งสองพากันถอนกระบี่จากซากศพ เปล่งเสียงหัวร่อดังยาวนาน สะบัดมือซัดกระบี่ออก บุรุษกลางคนนั้นร้องว่า

"แทงแต้มสูงสุด"

นักพรตนั้นก็กล่าวว่า

"แทงแต้มต่ำสุด"

เห็นเงากระบี่แหวกฝ่าอากาศ สะท้อนประกายวูบวาบวาววับ ล้วนปักฉึกๆ ลงบนโต๊ะพนัน

เหล่าทหารล้วนสูดลมหายใจเข้าไปอย่างหนาวเหน็บ บุรุษหนุ่มนั้นโบกมือวูบ ปรากฏเงาร่างสีครามสี่สายถลันจากกลุ่มยื่นกระบี่ปราดออกจ่อคุกคามจุดชีวิตบริเวณทรวงอกชายโครงซ้ายขวาของอุ้ยเซี่ยวป๋อ!

เจี๊ยะฉี้เฮี้ยงตวาดว่า

"พวกท่านเป็นใคร? บังอาจ...บุกเข้ากระโจมทำร้ายทหาร มิกลัว ถูก... ถูกตัดศีรษะหรือ?"

หนึ่งในสี่คนชุดครามที่จ่อกระบี่คุกคามอุ้ยเชี่ยวปัอ ปรากฏคนผู้หนึ่งเว่ร่อคิกออกมา กล่าวว่า

"พวกเราไม่กลัว ท่านกลัวหรือไม่?"

กลับเป็นสำเนียงอิสตรี

อุ้ยเชี่ยวปัอเบือนหน้าไป เห็นเป็นครุณีสาวอายุสิบห้าสิบหกปี ใบหน้าลมเกลี้ยง ผิวพรรณละเอียดอ่อน ตากลมโตสุกใสดำขลับ มุมปากก็ประดับวยรอยแย้มยิ้มนางหนึ่ง

อุ้ยเชี่ยวปัอพอพบเห็นครุณีสะคราญโฉม ก็บังเกิดจิตลวนลามอยู่สามส่วนงกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"เพียงโกวเนี้ยจ่อกระบี่คุกคามข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็กลัวแล้ว"

ครุณีสาวเสือกส่งกระบี่ยาวมาเบื้องหน้าเล็กน้อย ปลายกระบี่ก็จ่อจี้กับหัวหล่อุ้ยเชี่ยวปัอ กล่าวว่า

"ท่านเมื่อบอกว่ากลัว ไฉนยังแย้มยิ้ม?"

อุ้ยเชี่ยวปัอปั้นสีหน้าจนเคร่งขรึม กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเชื่อฟังวาจาสตรีที่สุด โกวเนี้ยมิอนุญาตให้แย้มยิ้ม ข้าพเจ้าก็ไม่ยัมยิ้ม"

ครุณีสาวเห็นอุ้ยเชี่ยวปัอเสแสร้งแกล้งดัด อดหัวร่อคิกมิได้ บุรุษหนุ่มที่าขบวน สีหน้าปรากฏแววชุ่นเคืองขึ้นวูบ แค่นหัวร่อ กล่าวว่า

"แมนจูคงใกล้สิ้นอำนาจ จึงใช้เด็กน้อยปากมิสิ้นกลิ่นน้ำนมเป็นผู้ควบคุมพทหาร นี่พวกเราแทงศีรษะหนึ่งหัว กระบี่สองเล่มแล้ว ท่านไฉนยังไม่ทอดกเต๋า?"

อุ้ยเชียวปัอกล่าวว่า

"เราหากเป็นฝ่ายแพ้ ต้องจ่ายอย่างไร?"

"นั่นไยต้องถามไถ่ แพ้กระบี่จ่ายกระบี่ แพ้ศีรษะจ่ายศีรษะ!"

มันเข้าใจว่าแม่ทัพหนุ่มอุ้ยเชี่ยวปัอต้องถูกข่มขู่จนยอมรับการพ่ายแพ้งวอนขอชีวิตรอดแน่นอน หาคาดไม่ว่า อุ้ยเชี่ยวปัอหากประลองฝีมือเอพลาดพลั้งก็ยอมพ่ายแพ้ หากอยู่ในวงพนัน มิยอมแสดงความขลาดเขลา

เด็ดขาด อย่าว่าแต่ตอนนี้ ยังมีครุฑสะคราญโฉมอยู่ข้างเคียง ไหนเลยยินยอมเสื่อมเสียหน้าต่อหน้าสตรี พร้อมกันนั้นครุ่นคิดขึ้น

'พวกท่านจ่อกระบี่ใส่เราสี่เล่ม จะอย่างไรเราต้องตายแน่นอน ไยต้องเสียเปรียบในเชิงคารม?'

ดังนั้นกวาดรวบลูกเต๋าขึ้น กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ตกลง ข้าพเจ้ารับแทงแล้ว แพ้กระบี่จ่ายกระบี่ แพ้ศีรษะจ่ายศีรษะ แพ้กางเกงก็ถอดกางเกง ท่านถอดก่อน"

บุรุษหนุ่มนั้นคิดไม่ถึงว่าแม่ทัพหนุ่มนี้กลับมีกำลังขวัญเข้มแข็งปานนี้ ต้องงงงันวูบ บุรุษกลางคนที่ทิ่มแทงกระบี่ปลิดชีวิตราชองครักษ์พลันกล่าวเบาๆ

"ทัพทหารชุมนุมอยู่เบื้องนอก อย่าได้รีรอลังเลไป"

ความหมายในวาจาคือ มิต้องเปลืองคารมโดยใช่เหตุ ไม่เช่นนั้นราชองครักษ์สองพันคนที่เบื้องนอก หากฮือโหมเข้ามา กลับยากต้านรับได้

บุรุษหนุ่มกวาดตามายังอุ้ยเซี่ยวปัอ เห็นสีหน้าฝ่ายตรงข้ามปราศจากแววประหวั่นพรั่นพรึง จึงครุ่นคิดขึ้น

'เราหากไม่พนันกับท่าน เกรงว่าท่านตายอย่างไม่ยินยอมพร้อมใจ'

ดังนั้นกวาดลูกเต๋าทั้งสี่ลูกขึ้นสะบัดมือทอดลง กลับออกเป็นหกแต้ม บุรุษกลางคนและนักพรตนั้นได้แต่ทอดลูกเต๋าด้วย ปรากฏว่าออกเป็นแปดแต้ม

อุ้ยเซี่ยวปัอจึงกวาดรวบลูกเต๋าวางลงบนใจกลางฝ่ามือ ยื่นมือถึงเบื้องหน้าครุฑสาว กล่าวว่า

"โกวเนี้ยโปรดเป่าลมหายใจคำหนึ่ง"

ครุฑสาวยิ้มพลางกล่าวว่า

"เป่าไยกัน?"

แต่ยังเป่าลมหายใจลงบนลูกเต๋าคราหนึ่ง อุ้ยเซี่ยวปัอโห่ร้องว่า

"สำเร็จแล้ว โฉมสะคราญเป่าลมหายใจ มีแต่กินไม่มีจ่าย"

จบคำ เขย่าข้อมือหมายทอดลง เจี๊ยะฉี้เอี้ยงพลันกล่าวว่า

"ช้าก่อน ท่านรองหัวหน้าควบคุมสอบถามพวกมันก่อนว่า มีจิตเจตนาใดกันแน่?"

มันเกรงว่าอุ้ยเซี่ยวป้อหากทอดลูกเต๋าลง ออกต่ำกว่าหกแต้ม จะมีอันรายถึงแก่ชีวิต จึงส่งเสียงทัดทานขึ้น บุรุษหนุ่มนั้นแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"หากขลาดเขลากลัวตาย ก็คุกเข่าลงวิงวอนขอชีวิตเถอะ"

อุ้ยเซี่ยวป้อสวนคำว่า

"ลูกเต๋าบัดซบจึงขลาดเขลากลัวตาย"

จบคำ ทอดลูกเต๋าลง กลิ้งหมุนไปมาหลายตลบก็หยุดชะงัก กลับออกเป็นหกแต้ม

อุ้ยเซี่ยวป้อยินดียิ่ง ร้องว่า

"หกกินหกเช่นประตูฟ้า จ่ายบนจ่ายล่าง"

พลางยื่นมือตะปบคว้าศีรษะมนุษย์ที่บุรุษหนุ่มนั้นสะบัดเหวี่ยงมา วางลงเบื้องหน้าตน เอ่ยสืบต่อ

"เจี๋ยะตั่วกอ ท่านไปหยิบฉวยกระบี่สองเล่มจ่ายบนจ่ายล่าง"

เจี๋ยะฉี้เฮี้ยงรับคำ สาวเท้าไปยังประตูกระโจม

บุรุษชุดครามผู้หนึ่งปาดข้อมือวูบ จ่อกระบี่จี้ใส่ทรวงอกเจี๋ยะฉี้เฮี้ยงวาดว่า

"หยุดไว้"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ท่านไม่อนุญาตไปหยิบฉวยกระบี่ ก็ตีราคากระบี่เล่มหนึ่งมีมูลค่าพันาลึง"

จากนั้น หยิบฉวยเงินสองพันตำลึงจากกองเงินเบื้องหน้า ผลักถึงข้างระบี่สองเล่มนั้น

นับแต่เหล่าคนชุดครามบุกเข้ากระโจมมาสยบอุ้ยเซี่ยวป้อไว้ เหล่าทหารวนอับจนปัญญา เห็นฝ่ายตรงข้ามฆ่าราชองครักษ์ด้วยพลังฝีมือสูงเยี่ยมเหารฝ่ายตนแม้มีมากมาย แต่ล้วนอยู่ในกระโจมหลังอื่นมิล่วงรู้เหตุแปรเปลี่ยนอสักครู่หากเกิดการตะลุมบอนหมู่ขึ้น เกรงว่าทั้งหมดต้องเสียชีวิตภายใต้มกระบี่ของคนร้าย

ท่ามกลางความประหวั่นพรั่นใจ เห็นอุ้ยเซี่ยวป้อทอดลูกเต๋าพนันศีรษะ

กับศัตรูด้วยสีหน้ายิ้มแย้มแจ่มใส อดนับถือเลื่อมใสกำลังขวัญอุ้ยเชี่ยวปัอมิได้ แต่บางคนกลับครุ่นคิดขึ้น

'เด็กหนุ่มมิรู้จักฟ้าสูงแผ่นดินต่ำ ท่านเข้าใจว่าโจรร้ายเหล่านี้กำลังล้อเล่นกับท่านหรือ?'

บุรุษหนุ่มนั้นกล่าวเสียงเย็นชา

"ด้วยกระบี่วิเศษของพวกเราสองเล่ม เพียงชนะเงินท่านมาสองพันตำลึงหรือ? น้องพี่เรากวาดเงินทองบนโต๊ะมาหมดสิ้น"

ปรากฏบุรุษชุดครามสี่ห้าคนสะอึกปราดไป กวาดรวบตั๋วแลกเงินและเงินทองบนโต๊ะพนันจนหมดสิ้น บุรุษหนุ่มนั้นตะปบกระบี่ยาวจากพวกพ้องมาเล่มหนึ่ง จ่อคุกคามใส่คอหอยอุ้ยเชี่ยวปัอ ตวาดว่า

"เจ้าเป็นชาวแมนจูหรือชาวฮั่นกันแน่?"

อุ้ยเชี่ยวปัอขบคิดในใจ

'บิดาหากยอมสวามิภักดิ์ก็ยินยอมแต่แรก หากรอถึงตอนนี้ค่อยยินยอมสยบ ออกจะมีหัวไม่มีหาง พึงแสดงตนเป็นลูกผู้ชายชาตรีให้ถึงที่สุด'

ดังนั้นหวรอฮาๆ กล่าวว่า

"บิดาคือรองหัวหน้าควบคุมกองทหารธงเหลืองเรียกว่า ฮัวชาฮัวชาเชี่ยวปัอ หากจะฆ่าฟันก็ลงมือ จะพนันก็เล่นต่อไป ถือดีว่าเป็นผู้ใหญ่ข่มเหงผู้เยาว์มินับเป็นลูกผู้ชายชาตรี"

บุรุษหนุ่มนั้นยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

"ถือดีว่าเป็นผู้ใหญ่ข่มเหงผู้เยาว์ มินับเป็นลูกผู้ชายชาตรี...เชี่ยวซือม่วย (ศิษย์ผู้น้องคนเล็กที่เป็นหญิง) ท่านอายุอ่อนเยาว์กว่ามัน ก็ประลองกับมันดู"

ตรุณีสาวรับคำ กุมกระบี่สาวเท้ามา กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"นี่ ท่านแม่ทัพฮัวชาฮัวชาเชี่ยวปัอ เราคิดรับทราบกระบวนท่าสูงส่งจากท่าน"

คนชุดครามที่ห้อมล้อมอยู่รอบกายอุ้ยเชี่ยวปัอทั้งสาม เสือกกระบี่มาเบื้องหน้าเล็กน้อย สัมผัสถูกอาภรณ์อุ้ยเชี่ยวปัอ พากันกล่าวว่า

"ออกไปประกระบวนท่า"

บุรุษหนุ่มนั้นสะบัดชัดกระบี่จากมือปักฉึกลงที่เบื้องหน้าอุ้ยเชี่ยวปัอ เป็นการเสนอกระบี่ให้

อุ้ยเชี่ยวปัอครุ่นคิดขึ้น

'เรามิรู้จักเพลงกระบี่ คงสู้ครุณีน้อยนางนี้ไม่ได้'

ดังนั้นกล่าวว่า

"ผู้ใหญ่ข่มเหงผู้เยาว์ มินับเป็นลูกผู้ชายชาตรี เราอายุสูงวัยกว่าโกวเนี้ยนี้ไหนเลยข่มเหงนางได้?"

บุรุษหนุ่มนั้นโทสะประดัง ตะปบคอเสื้ออุ้ยเชี่ยวปัอกระชากขึ้นจากพื้นตวาดว่า

"ท่านมิกล้าประลองกระบี่ ก็โขกศีรษะร้องขอชีวิตต่อเชียวซือม่วยเรา!"

อุ้ยเชี่ยวปัอหัวร่อพลางกล่าวว่า

"โขกศีรษะก็โขกศีรษะ หัวเข่าบุรุษเพศล้ำค่าดุจเพชรทอง ทางที่ประเสริฐคุกเข่าต่อสตรีทุกวี่วัน"

โบราณมีวลีว่า 'หัวเข่าบุรุษเพศล้ำค่ากว่าเพชรทอง ไม่ยอมคุกเข่าคำนับผู้ใดโดยง่ายดาย' ตนกลับเปลี่ยนเป็น 'คุกเข่าต่อสตรีทุกวี่วัน'

อุ้ยเชี่ยวปัอกล่าวจบคำก็งอเข่าทั้งสองหมายคุกลงต่อครุณีสาว เหล่าบุรุษชุดครามล้วนหัวร่อดังสนั่นหวั่นไหว มิคาดอุ้ยเชี่ยวปัอฉกฉวยโอกาสทึ่งอเข่าลงยื่นมือขวาดึงมีดสั้นประกายดำจากในรองเท้า หมุนกายวกปราดมาด้านหลังบุรุษหนุ่มนั้น จ่อมีดสั้นใส่กลางหลังมัน กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ท่านยอมแพ้หรือไม่?"

เหตุแปรเปลี่ยนดรานี้อุบัติอย่างกะทันหัน บุรุษหนุ่มนั้นแม้มีพลังฝีมือสูงเยี่ยม กลับหลบเลี่ยงมิทันท่วงที จุดเส้นที่กลางหลังถูกปลายมีดจ่อจี้ไว้

ที่แท้อุ้ยเชี่ยวปัอสำนึกว่า หากกระบวนท่าที่ร่ำเรียนจากเกาะเทพมังกรยังไม่ช่ำชองชำนาญ ได้แต่ปั้นสีหน้ายิ้มแย้มแจ่มใส แสดงท่าทางดุจจอมคลกกระตุ้นให้ฝ่ายตรงข้ามหัวร่อเยาะ จากนั้นพลิกแพลงใช้กระบวนท่ากุ่ยฮุยชะม้ายเนตร กลับกลายเป็นฝ่ายได้ชัย หากแม้นอุ้ยเชี่ยวปัอเป็นผู้ใหญ่ฝ่ายตรงข้ามย่อมบังเกิดจิตระมัดระวัง มิคาดบุรุษหนุ่มนั้นชะล่าเลินเล่อไป

พร้อมกันนั้นกระบวนท่านี้พลิกแพลงพิสดารยิ่ง มันจึงพลาดพลั้งเสียที

ท่ามกลางความแตกตื่นตระหนก ปรากฏบุรุษหนุ่มชุดครามเจ็ดแปดคนจ่อจี้กระบี่ยาวมายังทั่วสรรพางค์กายอุ้ยเชี่ยวปัอ ตวาดว่า

"รีบหันมีดสั้นไป"

แต่เห็นมีดสั้นประกายดำจ่อคุกคามกลางหลังบุรุษหนุ่มนั้น อุ้ยเชี่ยวปัอขอเพียงเสือกส่งมีดสั้นออกไปเบื้องหน้า บุรุษหนุ่มนั้นจะจบชีวิตทันที ดังนั้นกระบี่ยาวทั้งเจ็ดแปดเล่มขณะห่างจากร่างอุ้ยเชี่ยวปัอเชียะเศษ ล้วนมิกล้าเสือกส่งออก ยามกะทันหันจึงยันกันในลักษณะนี้ อุ้ยเชี่ยวปัอกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"หันเหก็หันเห"

พลันสะบัดควงมีดสั้นเป็นวง แผ่ประกายสีดำวงใหญ่ ได้ยินเสียงเปรื่องๆ ดังถี่ยิบ กระบี่ยาวทั้งเจ็ดแปดเล่มพอปะทะกับประกายมีดก็หักสะบั้นเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย อุ้ยเชี่ยวปัอวกมีดสั้นคืนกลับจ่อคุกคามกลางหลังบุรุษหนุ่มนั้นดังเดิม

เหล่าคนชุดครามใจหายวาบ ล้วนถอยกายไปก้าวใหญ่ อุ้ยเชี่ยวปัอกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"วางเงินทองลง ข้าพเจ้าจะปล่อยปละละเว้นนายเหนือพวกท่าน"

คนชุดครามที่กวาดรวบเงินทองล้วนวางเงินทองและตั๋วแลกเงินลงบนโต๊ะดังเดิม

ทันใด นอกกระโจมบังเกิดซุ่มเสียงผู้คนหลายร้อยคนตวาดว่า ·

"อย่าได้ปล่อยปละละเว้นเหล่าโจรร้าย"

ที่แท้ยามสับสนอลวน ปรากฏนายทหารสองคนหลบหนีออกจากกระโจมระดมบริวารห้อมล้อมกระโจมหลังกึ่งกลางไว้อย่างแน่นหนา

นักพรตกลางคนนั้นตวาดว่า

"ฆ่าชาวแมนจูน้อยนี้ก่อน"

ตะปบกระบี่ยาวขึ้นจากโต๊ะพนันเสือกข้อมือแทงปราดออกทะลวงมายังทรวงอกข้างขวาอุ้ยเชี่ยวปัอ

ท่ากระบี่นี้จู่โจมจากด้านข้าง คำนวณตำแหน่งแง่มุมอย่างมั่นเหมาะ มั่นใจว่าอุ้ยเชี่ยวปัอหากถูกกระบี่แทงใส่ต้องผงะหงายไปด้านหลัง ปลายมีดจะห่าง

จากกลางหลังบุรุษหนุ่มนั้น

เห็นประกายรุ้งขาววูบขึ้นแวบ ทิ่มแทงถูกเป้าหมายอย่างถนัดถนี่ มิคาดปลายกระบี่พอสัมผัสร่างอุ้ยเชี่ยวป้อ ตัวกระบี่ถูกดัดเป็นรูปโค้ง เสียงเพียะคราหนึ่ง หักสะบั้นเป็นสองส่วนไป

อุ้ยเชี่ยวป้อร้องว่า

"โอย แทงเราไม่ตาย"

เหล่าบุรุษชุดครามเห็นดาบกระบี่มิอาจกล้ำกรายอุ้ยเชี่ยวป้อ ล้วนแตกตื่นจนตะลึงลาน นักพรตนั้นรู้สึกปลายกระบี่ทิ่มแทงถูกร่างอันอ่อนนุ่มนิ่มจากนั้นตัวกระบี่พลันหักสะบั้น ไหนเลยล่วงรู้ว่าอุ้ยเชี่ยวป้อสวมใส่ภูษาวิเศษคุ้มครองกาย ดาบกระบี่ยากทะลวงเข้ามา

ยามนี้ปรากฏทหารหลายร้อยคน กุมกระชับดาบทวนยาว ฮือโหมเข้ากระโจมหลังกึ่งกลาง ราชองครักษ์ที่ร่วมเล่นพนันอยู่ก่อนก็หยิบฉวยอาวุธจากบริวารในสังกัด คนชุดครามทั้งสิบกว่าคน ต่อให้มีพลังฝีมือสูงเยี่ยมกว่านี้ ก็ไม่สามารถทะลวงฝ่าจากวงล้อม อย่าว่าแต่มีอยู่หลายคน อาวุธหักสะบั้น ผู้นำขบวนถูกสยบ ความจริงชิงเป็นฝ่ายมีเปรียบ แต่แล้วสถานการณ์พลิกกลับกลายพลาดพลั้งพ่ายแพ้อย่างสิ้นเชิง

บุรุษหนุ่มนั้นร้องดังๆ ว่า

"ทั้งหมดอย่าได้สนใจเรา รีบทะลวงฝ่าออกไป"

เหล่าราชองครักษ์และทหารลาดตระเวนแยกย้ายกันฮือโหมเข้ามา ใช้กำลังเจ็ดแปดคนรายล้อมศัตรูคนหนึ่ง เหล่าคนชุดครามขอเพียงเคลื่อนไหวเล็กน้อยจะถูกกลุ้มรุมฟาดฟัน ได้แต่รามือรับการจับกุม

อุ้ยเชี่ยวป้อครุ่นคิดในใจ

'ผู้คนเหล่านี้พลังฝีมือสูงเยี่ยม ตั้งตัวเป็นศัตรูกับชาวแมนจู มิแน่นักว่ามีส่วนสัมพันธ์กับสมาคมฟ้าดิน เราจะหาทางปลดปล่อยพวกมันไปอย่างไร?'

ครั้นแล้วกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"พี่ท่าน เมื่อครู่ท่านสามารถฆ่าข้าพเจ้ากลับไม่ลงมือ ข้าพเจ้าหากฆ่าท่านในบัดดล มิให้ท่านมีโอกาสถอนทุน ออกจะขาดความห้าวหาญ นับเป็น

เพียงลูกเต่า เยี่ยงนี้เถอะ พวกเรามาพนันศีรษะกันอีกครา"

ยามนี้ ปรากฏอาวุธแปดเล่มจ่อคุกคามบุรุษหนุ่มนั้นไว้ อุ้ยเชี่ยวปัอจึงรั้งมีดสั้นคืนกลับ ทรุดนั่งลงอย่างยิ้มแย้มแจ่มใส

บุรุษหนุ่มนั้นกระชากเสียงว่า

"จะฆ่าจะฟันก็ลงมือ อย่าได้เย้ยหยันบิดามากความ"

อุ้ยเชี่ยวปัอไม่แยแสสนใจ กวาดรวบลูกเต๋าทั้งสี่ลูกขึ้น กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"บัดนี้ข้าพเจ้าเป็นเจ้ามือ พนันศีรษะพวกท่านให้เข้ามาทอดลูกเต๋าทีละคน ผู้ใดทอดชนะก็รับค่าเดินทางร้อยตำลึงออกจากกระโจมไป หากทอดพ่ายแพ้ก็ทิ้งศีรษะไว้ที่นี้ เจี๋ยะตั่วกอ ท่านถือดาบเล่มหนึ่งรออยู่ด้านข้าง ฟันศีรษะผู้พ่ายแพ้ ล้างแค้นให้กับกัวะทงตั่วกอ"

จากนั้นนับจำนวนคนฝ่ายตรงข้าม พบว่ามีทั้งสิ้นสิบเก้าคน จึงแบ่งเงินแท่งออกเป็นสิบเก้ากอง กองละหนึ่งร้อยตำลึง

เหล่าคนชุดครามสำนึกว่าเมื่อพลาดพลั้งถูกคร่ากุม ต่างต้องถูกตัดศีรษะไม่มีทางรอดชีวิต มิคาดแม่ทัพหนุ่มนี้ คิดแสดงตนเป็นผู้ห้าวหาญ กลับละเว้นหนทางรอด หากแม้นทอดลูกเต๋าพ่ายแพ้จริง ก็มีแต่ยอมรับชะตากรรม นักพรตนั้นกล่าวว่า

"ประเสริฐมาก ลูกผู้ชายชาตรี..."

อุ้ยเชี่ยวปัอกล่าวเสริมขึ้น

"ยึดถือวาจาเป็นสัจจะ เราฮั่วชาฮั่วชาเชี่ยวปัอไม่เคยเอารัดเอาเปรียบคนมาก่อน ม่วยม่วย (น้องสาว) น้อยนี้เมื่อครู่เป่าลมหายใจลงบนลูกเต๋า รักษาศีรษะข้าพเจ้าไว้ ท่านมิต้องพนัน รับเงินหนึ่งร้อยตำลึงแล้วออกจากกระโจมไปก่อน...ถ่ายทอดคำสั่งข้าพเจ้าไปให้ทหารที่เฝ้ารักษาอยู่ด้านนอก อย่าได้เหนี่ยวรั้งนางไว้"

ทหารลาดตระเวนผู้หนึ่งร้องดังๆ ว่า

"ท่านรองหัวหน้าควบคุมมีคำสั่ง หากมีคนรับการปลดปล่อยจากกระโจมหลังกึ่งกลาง อย่าได้เหนี่ยวรั้งไว้"

ขบวนทหารนอกกระโจมพากันรับคำ อุ้ยเชี่ยวปัอก็ผลักเงินแท่งจำนวน

หนึ่งร้อยตำลึงถึงเบื้องหน้าครุณีสาว ครุณีสาวหน้าบัดเดี๋ยวซีดขาว บัดเดี๋ยวแดงระเรื่อ ส่ายหน้ากล่าวเสียงแผ่วเบา

"ข้าพเจ้าไม่ต้องการ พวกเรา...พวกเราทั้งสิบเก้าคน ขอ...ขอร่วมเป็นร่วมตายกัน"

อุ้ยเชี่ยวปัอชมเชยว่า

"ท่านมีคุณธรรมล้ำเลิศนัก ในเมื่อขอร่วมเป็นร่วมตาย ก็มิต้องพนันทีละคน โกวเนี้ยน้อย เราท่านจะพนันกันตาหนึ่ง ท่านหากชนะ ก็รับเงินทองจากไปทั้งสิบเก้าคน หากแม้นพ่ายแพ้ ต่างต้องถูกตัดศีรษะทั้งสิบเก้าคน เป็นไร?"

ครุณีสาวเบือนหน้ามายังบุรุษหนุ่มนั้น เป็นเชิงถามไถ่ขอความเห็นฝ่ายตรงข้าม บุรุษหนุ่มนั้นลำบากยากใจยิ่ง หากพนันกับแม่ทัพน้อยนี้ทีละคน ในจำนวนสิบเก้าคนต้องมีแพ้มีชนะ ขอเพียงฝ่ายตรงข้ามเดารพสัจจะ ต้องมีผู้คนหลายคนรอดชีวิตได้ ภายหน้ายังสามารถชำระล้างแค้น หากให้เชี่ยวชือม่วยทอดลูกเต๋า เมื่อชนะก็ล่าถอยทั้งขบวน หากพ่ายแพ้เท่ากับล่มสลายทั้งขบวน ออกจะเสี่ยงอันตรายไป ดังนั้นกวาดตามายังเหล่าผู้ร่วมสำนักทีละคน

ชายฉกรรจ์ชุดครามผู้หนึ่งพลันร้องดังๆ ว่า

"เชี่ยวชือม่วยกล่าวมิผิด พวกเราขอร่วมเป็นร่วมตายกัน ให้นางทอดลูกเต๋าเถอะ ไม่เช่นนั้นต่อให้เราทอดชนะ ก็มิขอมีชีวิตเพียงลำพัง"

วาจาพอกล่าว ปรากฏคนชุดครามเจ็ดแปดคนส่งเสียงสนับสนุนเห็นพ้อง อุ้ยเชี่ยวปัอจึงกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"โกวเนี้ยน้อย ท่านทอดก่อน"

จากนั้น ผลักลูกเต๋าและชามถึงเบื้องหน้าครุณีสาว

ครุณีสาวยังเบือนหน้ามองบุรุษหนุ่มนั้น ตระเตรียมปฏิบัติตามเจตนารมณ์มัน บุรุษหนุ่มนั้นผงกศีรษะ กล่าวว่า

"เชี่ยวชือม่วย เป็นตายแล้วแต่ลิขิต ท่านทอดอย่างเต็มที่เถอะ"

ครุณีนั้นยื่นมือกวาดลูกเต๋าขึ้นจากชาม ขณะเดียวกันยังงอนหรุบต่ำลง พลันเงยหน้าขึ้นกวาดมองมายังอุ้ยเชี่ยวปัอ มือที่กำลูกเต๋าสั่นระริกเล็กน้อย พอคลายมือลูกเต๋าทั้งสี่ลูกก็ร่วงหล่นลงในชาม บังเกิดเสียงสดใสขึ้น ครุณีสาวพริ้ม

ตาลง กลับมิกล้าชมดู ข้างหูแว่วเสียงร้องดังสับสนวา

"สาม...สาม... ออกเป็นแต้มสาม!"

ในเสียงร้อง ได้ยินเหล่าราชองครักษ์ตะเบ็งเสียงหัวร่อออกมา

ครุณีสาวมิเข้าใจวิธีการเล่นพนันลูกเต๋า แต่ได้ยินฝ่ายตรงข้ามยินดีลำพองปานนี้ คาดว่านางคงทอดลูกเต๋าเป็นแต้มต่ำสุด จึงลืมตาขึ้นอย่างแช่มช้า เห็นศิษย์ร่วมสำนักหน้าซีดขาวดุจกระดาษจริงๆ

ควรทราบว่า ลูกเต๋าทั้งสี่ลูกสามารถทอดสูงสุดรองลงมาเป็นคู่ฟ้า คู่ดิน คู่คน คู่เสมอ ดอยเหมย สามยาว ม้านั่ง หัวงัวซึ่งเป็นคู่ชนิดต่างๆ ต่อให้ไม่เป็นคู่ก็มีสี่แต้มถึงเก้าแต้มที่ใหญ่กว่าสามแต้ม ครุณีสาวกลับทอดได้สามแต้มเท่ากับแพ้เสียเก้าส่วน ต่อให้อุ้ยเซี่ยวป้อพลอยทอดเป็นสามแต้ม สามเจ้ามือจะกินสามคู่ขา ยังสามารถตัดศีรษะผู้คนทั้งสิบเก้าคนนี้ พลันปรากฏชายฉกรรจ์ชุดครามผู้หนึ่งร้องว่า

"ศีรษะของเราให้เราพนันเอง บุคคลอื่นทอดอย่างไรมิอาจนับได้"

นักพรตนั้นกระชากเสียงว่า

"ถือกำเนิดเป็นลูกผู้ชายชาตรี ไฉนขลาดเขลากลัวตายปานนี้? เสื่อมเสียเกียรติภูมิสำนักเฮ้งอกเรานัก"

อุ้ยเซี่ยวป้อส่งเสียงดังอึมม์ กล่าวว่า

"ทุกท่านสังกัดสำนักเฮ้งอก?"

นักพรตนั้นกล่าวว่า

"จะอย่างไรทั้งหมดต่างต้องตาย บอกกับท่านก็หาเป็นไรไม่"

ชายฉกรรจ์นั้นร้องดังๆ ว่า

"บิดามารดาเราถือกำเนิดเราออกมา นอกจากบิดามารดาเรา บุคคลอื่นมิอาจกำหนดความเป็นตายของเราได้"

นักพรตนั้นกระชากเสียงอย่างชุ่นเคือง

"ชื่อม่วยก่อนทอดลูกเต๋า ท่านมิได้แสดงความเห็น รอจนนางทอดได้สามแต้ม ค่อยส่งเสียงคัดค้าน สำนักเฮ้งอกเราหามีบุคคลเยี่ยงท่านไม่"

ชายฉกรรจ์นั้นคิดใคร่รักษาชีวิต จึงสวนคำว่า

"โหงวฮู้ซือเจ็ก (ศิษย์ผู้น้องของอาจารย์) เราไม่สังกัดสำนักเฮ้งอกก็หาเป็นไร แม่ทัพหนุ่มนี้ให้พวกเราทอดทีละคน เซี่ยวซือม่วยนี้กลับทอดแทน พวกท่านต่างรับปาก แต่เรามิได้รับปากใดๆ"

บุรุษหนุ่มผู้นำขบวนกล่าวอย่างเยือกเย็น

"ง้วนซือเฮีย (ศิษย์ผู้พี่แซ่ง้วน) นับแต่นี้ท่านมิใช่ศิษย์สำนักเฮ้งอก ท่านพนันทอดลูกเต๋ากับมันเองเถอะ"

บุรุษแซ่ง้วนกล่าวว่า

"มิใช่ก็มิใช่"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

"ท่านแซ่ง้วน มิทราบมีนามกระไร?"

บุรุษแซ่ง้วนเห็นศิษย์ร่วมสำนักกลับกลายเป็นศัตรู มันหากบ่งบอกนามปลอม ย่อมต้องถูกเปิดโปง จึงกล่าว

"ข้าพเจ้าง้วนหงีฮึง"

บุรุษหนุ่มผู้นำขบวนแค่นเสียงดังเฮอะ กล่าวว่า

"ท่านสมควรเปลี่ยนนามเป็นง้วนฮึงจึงเหมาะสม"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

"ไฉนต้องเปลี่ยนนาม คำง้วนฮึงขาดคำ 'หงี' (แปลว่าคุณธรรม) ไป ที่แท้มันแดกดันท่านปราศจากคุณธรรม นี่ สหายสังกัดสำนักเฮ้งอก ท่านใดคิดพนันศีรษะให้กับตัวเองอีก?"

สายตายามกวาดมอง เห็นคนชุดครามสองคนขยับเขยื้อนริมฝีปาก แต่แล้วมิกล่าวว่ากระไร

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

"ประเสริฐ ศิษย์สำนักเฮ้งอก ล้วนเป็นวีรบุรุษผู้กล้าเปี่ยมคุณธรรม ง้วนเฮียท่านนี้มิใช่คนของสำนักเฮ้งอก มันมีคุณธรรมหรือไม่ หามีส่วนเกี่ยวข้องกับสำนักเฮ้งอกแต่อย่างไร"

เบือนหน้าไปสั่งว่า

"บริวารเรารินสุรามา ข้าพเจ้าจะดื่มสุราร่วมกับสหายทั้งสิบแปดท่านนี้

จอกหนึ่ง รอสักครู่มิว่าข้าพเจ้าทอดแพ้หรือชนะ ล้วนต้องพลัดพรากตายจากกัน"

ทหารในสังกัดรินสุราสิบเก้าจอก วางลงที่เบื้องหน้าอุ้ยเชี่ยวป้อจอกหนึ่ง ยื่นส่งอีกสิบแปดจอกแก่เหล่าคนชุดคราม คนเหล่านั้นเห็นบุรุษหนุ่มผู้นำขบวนรับไว้จึงยื่นมือรับบ้าง

บุรุษหนุ่มนั้นกล่าวเสียงกังวาน

"พวกเราไม่คบค้าหาสู่กับชาวแมนจู เพียงแต่ท่านเปิดเผยหมดจด ให้เกียรติแก่สำนักเรา จะร่วมดื่มด้วยจอกหนึ่ง"

อุ้ยเชี่ยวป้อกล่าวว่า

"ประเสริฐ เชิญ"

แหงนหน้าดื่มสุรารวดเดียวหมดสิ้น คนชุดครามทั้งสิบแปดคนก็ดื่มสุราเช่นกัน จากนั้นเหวี่ยงจอกลงบนพื้น ง้วนหงีฮึงหน้าแปรเปลี่ยนเป็นเขียวคล้ำเบือนหน้าไปอีกทางหนึ่ง

อุ้ยเชี่ยวป้อตวาดว่า

"จัดเตรียมดาบสิบแปดเล่ม เราพอทอดลูกเต๋าลงหากออกสูงกว่าสามแต้มก็ตัดศีรษะสหายทั้งสิบแปดคนนี้ทันที"

เหล่าทหารรับคำดังกึกก้อง ปรากฏราชองครักษ์สิบแปดคนกระชับดาบกระบี่ ยืนหยัดอยู่ด้านหลังคนชุดครามทั้งสิบแปดคน อุ้ยเชี่ยวป้อครุ่นคิดในใจ

'เราจัดทำลูกเต๋าชุดนี้เป็นพิเศษ หากคิดบังคับให้ออกเป็นหนึ่งหรือสองแต้มหายุ่งยากลำบากไม่ เพียงแต่ระหว่างนี้ขาดการฝึกซ้อม หากพลาดพลั้งผิดเพี้ยนจะทำร้ายคนสิบแปดคนถึงแก่ชีวิต บุรุษโสโครกเหล่านี้ยังพอทำเนา โกว-เนี้ยน้อยที่คล้ายบุปผาแย้มบานนี้ หากตายไปออกจะน่าเสียดาย'

กวาดรวบลูกเต๋าทั้งสี่ลูกขึ้นเขย่าในมือ เป่าลมหายใจคำหนึ่ง จากนั้นทอดลงในชาม รีบใช้มือซ้ายปิดปากชามไว้

ได้ยินลูกเต๋าหมุนกลิ้งหลายตลบ จากนั้นหยุดนิ่ง อุ้ยเชี่ยวป้อมิมีความมั่นใจ จึงแยกนิ้วมือหรี่ตามอง เห็นลูกเต๋าในชามออกแต้มสองสองลูก แต้มหนึ่งหนึ่งลูก แต้มห้าหนึ่งลูก นับรวมได้สิบแต้ม เท่ากับไม่มีแต้ม ต๋ำจนไม่

อาจต่ำได้อีก

อุ้ยเชี่ยวปัอตอบตกลงใจว่า หากฝีมือไม่ศักดิ์สิทธิ์ทอดสูงกว่าสามแต้มขึ้นไป จะบอกว่าออกเป็นหนึ่งหรือสองแต้ม และเขย่าลูกเต๋าและชามจนลูกเต๋าเคลื่อนไหว ฝ่ายตรงข้ามย่อมปีติยินดี บริวารของตนอย่างมากเพียงระแวงสงสัย มิกล้าตำหนิโดยตรง ยามนี้เห็นออกแต้มต่ำตามใจปรารถนา สร้างความยินดียิ่ง แผดด่าว่า

"มารดามันเถอะ บิดาสมควรฟันมือข้างนี้ทิ้งจึงถูกต้อง"

พลางทุบมือซ้ายลงบนหลังมือขวาที่ทอดลูกเต๋าของตนอย่างหนักหน่วง

ทุกผู้คนพอเห็นลูกเต๋า ล้วนร้องดังๆ ว่า

"ไม่มีแต้ม ไม่มีแต้ม"

เหล่าคนชุดครามรอดจากห้วงความตายราวปาฏิหาริย์ อดโห่ร้องอย่างยินดีมิได้ บุรุษหนุ่มผู้นำขบวนเพ่งตามองอุ้ยเชี่ยวปัอ ครุ่นคิดขึ้น

'มิทราบแม่ทัพน้อยนี้ ยึดถือวาจาเป็นสัจจะหรือไม่?'

อุ้ยเชี่ยวปัอพลันผลักกองเงินบนโต๊ะพนันไปเบื้องหน้า กล่าวว่า

"เมื่อชนะได้เงินทองก็รับไป หรือคิดพนันสืบต่ออีก?"

บุรุษหนุ่มนั้นกล่าวว่า

"เงินทองกลับมิกล้ารับไว้ ท่านปฏิบัติตามวาจาที่ลั่นไว้ นับเป็นผู้กล้าหาญท่านหนึ่ง โอกาสหน้าพบกันใหม่"

จบคำประสานมือ หันกายหมายจากไป อุ้ยเชี่ยวปัอร้องว่า

"นี่ ท่านชนะเงินทองกลับไม่ยอมรับไป หรือดูแคลนเราฮัวชาฮัวชาเชี่ยวปัอ?"

บุรุษหนุ่มนั้นขบคิดในใจ

'ยามตกอยู่ในห้วงอันตราย มิบังควรพัวพันนานไป'

ดังนั้นกล่าวว่า

"ขอบคุณท่าน"

คนชุดครามทั้งสิบแปดคนล้วนรับเงินทอง หันกายออกจากกระโจม อุ้ยเชี่ยวปัอเพ่งตามองหน้าดรุณีสาวตลอดเวลา ดรุณีสาวหลังจากรับเงินทอง

อดกวาดมองอุ้ยเซี่ยวป้อแวบหนึ่งมิได้ ประกายตาทั้งสี่สายพอประสานสบกัน ครุณีสาวต้องหน้าแดงวูบ ยิ้มเล็กน้อย กล่าวเบาๆ

"ขอบคุณท่าน"

สาวเท้าไปสองก้าว พลันเหลียวหน้ามาเอ่ยสืบต่อ

"ท่านแม่ทัพน้อย ยินยอมมอบลูกเต๋าทั้งสี่ลูกแก่ข้าพเจ้าหรือไม่?"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ย่อมได้ ท่านคิดนำไปพนันเงินทองกับเหล่าซือเฮียหรือ?"

"ไม่ ข้าพเจ้าคิดเก็บรักษาไว้เป็นที่ระลึก เมื่อครู่ช่างข่มขู่ขวัญข้าพเจ้าแทบตาย"

อุ้ยเซี่ยวป้อกวาดรวบลูกเต๋าทั้งสี่ลูกขึ้น วางลงยังใจกลางฝ่ามือของนาง ครุณีสาวกล่าวคำขอบคุณอีกครา สาวเท้าก้าวปราดๆ ออกจากกระโจม ง้วนหงีฮึงเห็นศิษย์ร่วมสำนักออกจากกระโจมก็คิดติดตามออกไป อุ้ยเซี่ยวป้อพลันร้องว่า

"นี่ เรายังมิได้พนันกับท่าน"

ง้วนหงีฮึงหน้าแปรเปลี่ยนเป็นซีดขาวไร้สีเลือด ครุ่นคิดขึ้น

'เรากระทำผิดพลาดจริงๆ หากทราบแต่แรกว่ามันจะทอดเป็นไม่มีแต้ม เราก็มิต้องลดศักดิ์ศรีตนเองเป็นคนต่ำช้าเช่นนี้'

ดังนั้นกล่าวว่า

"ท่านแม่ทัพไม่มีลูกเต๋า เราเข้าใจว่ามิคิด...มิคิดพนันอีก"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

"ไฉนไม่คิดพนัน? แม้มิมีลูกเต๋า ก็สามารถพนันยันยีหรือเล่นปั่นแปะกัน"

พลางตะปบตัวแลกเงินมาปึกหนึ่ง เอ่ยสืบต่อ

"ท่านลองทายดูว่า ในมือข้าพเจ้ามีเงินทองเท่าใด?"

ง้วนหงีฮึงกล่าวว่า

"นั่นไหนเลยทายได้?"

อุ้ยเซี่ยวป้อตบโต๊ะตวาดว่า

"โจรร้ายนี้บังอาจก้าวร้าวเราแม่ทัพ คุมตัวออกไปตัดศีรษะ"

เหล่าทหารรับคำโดยพร้อมเพรียง ง้วนหงีฮึงหน้าซีดเผือด สองเข่าอ่อนระทวยคุกลงกับพื้น กล่าวเสียงสั่นระรัว

"ผู้ต่ำต้อย...มิกล้า ท่านแม่ทัพ...ใหญ่โปรดละเว้นชีวิต"

อุ้ยเชี่ยวป้ออิ่มเอมเปรมใจยิ่ง ขบคิดขึ้น

'เจ้าผู้นี้กลับเรียกเราเป็นแม่ทัพใหญ่'

ยามนั้นกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าสอบถามอันใดท่าน ให้สารภาพมาตามความสัตย์ หากปกปิดอำพราง ระวังจะถูกตัดศีรษะ"

ง้วนหงีฮึงลนลานรับคำ อุ้ยเชี่ยวป้อสั่งคนนำโซ่ตรวนพันธนาการมือเท้าง้วนหงีฮึง จากนั้นให้เหล่าทหารหยิบฉวยทุนรอนตัวเองล่าถอยกลับไป ในกระโจมหลงเหลือแต่เตียคังนี้ เจี๋ยะฉี่เฮี้ยงสองทหารองครักษ์ และผู้ดูแลทหารลาดตระเวนนามชุนสุ้ย

ครั้นแล้ว อุ้ยเชี่ยวป้อให้เตียคังนี้ดำเนินการสอบสวน มันพอถามไปประโยคหนึ่ง ง้วนหงีฮึงก็ตอบมา มิกล้าปกปิดอำพรางจริงๆ

ทีแท้เจ้าสำนักเฮ้งอกมีนามซีทู้แป๊ะสุ้ย ความจริงเป็นรองแม่ทัพสมัยราชวงศ์เหม็ง สังกัดหัวหน้าด่านซัวไฮ้กวน โง้วซำกุ่ย ซีทู้แป๊ะสุ้ยห้าวหาญชาญชัย ต่อต้านทหารแมนจูเป็นสามารถ ประกอบความดีความชอบมิน้อย

ภายหลังจอมโจรลี้จื่อเซ้งบุกเข้านครหลวง โง้วซำกุ่ยทรยศราชวงศ์เหม็งปล่อยให้ชาวแมนจูเข้าด่าน ซีทู้แป๊ะสุ้ยพอทราบว่าโง้วซำกุ่ยเป็นคนทรยศ ยามเดือดดาลจึงสละตำแหน่งราชการ เร้นกายในเทือกเขาเฮ้งอกซัว

ซีทู้แป๊ะสุ้ยความจริงมีพลังฝีมือสูงเยี่ยม หลังจากปลีกตัวเร้นกายก็ศึกษาค้นคว้าวิชาฝีมือจนรุดหน้ากว่าเดิม บริวารส่วนใหญ่ไม่ยอมรับราชการกับชาวแมนจู ล้วนติดตามม่ายังเฮ้งอกซัว ซีทู้แป๊ะสุ้ยยามอยู่ว่าง ก็ถ่ายทอดวิชาฝีมือให้ นานไปจึงก่อตั้งเป็นสำนักเฮ้งอกขึ้น ยามเอ่ยอ้างถึงนามซีทู้แป๊ะสุ้ย เตียคังนี้และพวกกลับเคยได้ยินมา

ง้วนหงีฮึงอธิบายว่า

"บุรุษหนุ่มที่นำขบวนมา เป็นบุตรคนที่สามของซีทู้แป๊ะสุ้ย นามซีทู้เฮาะ

ที่หลงเหลือบ้างเป็นซือเฮียตี่ร่วมสำนัก ผู้ที่อายุสูงวัยเป็นซือเจ็ก (ศิษย์ผู้น้องอาจารย์) ครุณีสาวเรียกว่าเจ็งยิ้ว บิดานางเคยเป็นนายทหารสังกัดซีทู้แป๊ะสุ้ย เสียชีวิตไปเมื่อหลายปีก่อน ก่อนตายสั่งธิดากราบกรานซีทู้แป๊ะสุ้ยเป็นอาจารย์"

จากนั้นเล่าว่ามินานมานี้ได้รับข่าวว่า บุตรชายโง้วซำกุ่ยนามโง้วเอ่งยิ้ม เดินทางถึงนครหลวง ซีทู้แป๊ะสุ้ยจึงใช้พวกมันมาพบพานโง้วเอ่งยิ้ม เมื่อผ่านทางถึงที่นี้ เห็นค่ายกระโจมทหารแมนจู ซีทู้เฮาะอายุเยาว์ชมชอบก่อเรื่อง จึงเร้นกายเข้ามาตรวจตราดู พอเห็นทั้งหมดกำลังเล่นพนันจึงสอดมือเข้ามา ซึ่งความจริงไม่ต้องการเงินทอง หากแต่คิดทำลายล้างทหารแมนจู

อุ้ยเชี่ยวป๊อพอฟังจบซักถามว่า

"พวกท่านรุดไปพบพานบุตรชายโง้วซำกุ่ยไยกัน?"

ง้วนหงีฮึงกล่าวว่า

"ซือแป๋สั่งพวกเราหาทางคร่ากุมมันไปยังเฮ้งอกชัว อาศัยเป็นเครื่องมือข่มขู่คุกคามโง้วซำกุ่ย ให้มัน...ให้มัน..."

อุ้ยเชี่ยวป๊อกล่าวเสริมขึ้น

"คุกคามให้มันเป็นกบฏหรือ?"

"นี่เป็นคำบอกของซือแป๋ หามีส่วนเกี่ยวข้องกับผู้ต่ำต้อย ผู้ต่ำต้อยวันนี้สะบั้นไมตรีกับสำนักเฮ้งอก เพราะไม่คล้อยตามแผน ตั้งตัวกระด้างกระเดื่องต่อชาวแมนจู จึงสละความมืดสู่หนทางสว่าง"

อุ้ยเชี่ยวป๊อตวัดเท้าเตะออก ด่าอย่างยิ้มแย้ม

"มารดาทานเถอะ ท่านยังนับเป็นผู้กล้าเทิดทูนคุณธรรม"

ง้วนหงีฮึงกลับไม่หลบเลี่ยง ยินยอมถูกเตะใส่เท้าหนึ่ง กล่าวว่า

"ถูกแล้ว ล้วนพึ่งพาการสนับสนุนของท่านแม่ทัพน้อย ผู้ต่ำต้อยนับแต่นี้ขอปวารณาตัวเป็นบ่าวทาสท่านแม่ทัพน้อย ปรนนิบัติรับใช้ด้วยความสัตย์ซื่อจงรัก"

อุ้ยเชี่ยวป๊อหวนนึกถึงตนปลดปล่อยซีทู้เฮาะ เจ็งยิ้วและพวก เกรงว่าเดียดังนี้และเหล่าราชองครักษ์ไม่ยินยอมพร้อมใจ เบื้องหน้านับเป็นคดีรายหนึ่ง ตนหากทำคดีนี้ จึงนับเป็นเจ้ามือแท้จริง ชบคิดชั่วขณะ พลันนึกได้วิธีหนึ่ง

ฅบโต๊ะอย่างหนักหน่วง ตวาดว่า

"เจ้าโจรร้ายสมคบคิดกับโง้วซำกุ่ย คิดก่อกวนความสงบชัดๆ กลับบอกว่าคิดคร่ากุมบุตรชายมัน ท่านคงได้รับการช่วยเหลือเจือจุนจากโง้ว-ซำกุ่ย จึงช่วยปกปิดแทนมัน บริวารเราฟาดโบยมัน"

เสียงขาดคำ นอกกระโจมปรากฏทหารเจ็ดแปดคนฮือโหมเข้ามากดร่างง้วนหงีฮึงกับพื้น หวดกระหน่ำกระบองใส่ จนง้วนหงีฮึงเลือดเนื้อเหวอะหวะโลหิตไหลหลั่งออกมา

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

"ท่านจะสารภาพหรือไม่? ท่านบอกว่าคิดคร่ากุมบุตรชายโง้วซำกุ่ย ไฉนบุกเข้ากระโจมเรา มุ่งร้ายต่อราชองครักษ์และทหารลาดตระเวน ซึ่งขึ้นตรงต่อฮ่องเต้?"

เตียคังนี้ ชุนสุ้ยพอฟัง รู้สึกสบอารมณ์ยิ่ง พากันส่งเสียงข่มขู่กรรโชก อุ้ยเซี่ยวป้อเอ่ยสืบต่อ

"โจรร้ายนี้คารมกลอกกลิ้ง หากไม่ฟาดโบยไหนเลยยอมสารภาพความจริง? บัดนี้ฟาดหวดให้กับเราอีก"

เหล่าทหารกระหน่ำกระบองลง ง้วนหงีฮึงร้องดังๆ ว่า

"อย่าได้ฟาดโบย ผู้ต่ำต้อยยอมรับสารภาพ"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

"พวกท่านซ่องสุมกำลังบนเฮ้งอกชัวเท่าใด?"

"ทั้งสิ้นสี่ร้อยกว่าคน"

"รวมทั้งครอบครัวเล่า?"

"ประมาณสองพันคน"

อุ้ยเซี่ยวป้อแผดด่าว่า

"มารคาท่านบัดซบสิบแปดชั่วชาติ ไหนเลยน้อยนิดปานนั้น? ฟาดโบยให้กับเราอีก"

"ขออย่าได้ฟาดโบย มีประมาณสี่พันถึงห้าพันคน"

"บัดซบ กล่าววาจารีรอลังเลนัก เก้าพันเป็นเก้าพัน ไฉนแยกเป็นสี่พัน

และห้าพัน?"

ตนกลับยัดเยียดว่ามีเก้าพันคน ง้วนหงีฮึงก็รีบขานรับ

อุ้ยเซี่ยวป๊อกลับกล่าวว่า

"พวกท่านเหล่าโจรร้าย คงไม่ยอมบอกความจริง ครั้งนี้บอกว่ามีเก้าพันคน แท้ที่จริงคงมีมากกว่านั้นหลายเท่า ที่แท้ผู้คนที่ซ่องสุมบนเฮ้งอกซัวมีจำนวนเท่าใด?"

ง้วนหงีฮึงฟังออกว่าหากบ่งบอกจำนวนคนมากยิ่งชื้น อุ้ยเซี่ยวป๊อยิ่งชมชอบ จึงกล่าว

"ฟังว่ามี...มีสามหมื่นกว่าคน"

"เฮอะ ดูท่าท่านต้องถูกฟาดหวด จึงยินยอมบอกความจริง"

"ขออย่าได้ฟาดโบย ท่านแม่ทัพถามว่าอย่างไร ผู้ต่ำต้อยจะสารภาพเช่นนั้น"

มันตกลงใจแน่นอนว่า จะคล้อยตามแม่ทัพน้อยนี้ทุกประการ เพื่อมิต้องถูกฟาดโบยจนเจ็บปวดรวดร้าว

อุ้ยเซี่ยวป๊อกล่าวว่า

"พวกท่านสามหมื่นกว่าคน ล้วนฝึกปรือวิชาฝีมือมากระมัง? โกวเนี้ยน้อยเมื่อครู่อายุสิบห้าสิบหก ยังมีวิชาฝีมือติดตัว แสดงว่าเป็นบริวารสังกัดโง้วซำกุ่ยกระมัง?"

"ถูกแล้ว ทั้งหมดล้วน...ล้วนฝึกปรือฝีมือ เป็นบริวารโง้วซำกุ่ย"

"ผู้นำพวกท่านซีทู้แป๊ะลุ้ย กาลก่อนเป็นนายทัพสังกัดโง้วซำกุ่ย เคยประกาศว่าจะสังหารชาวแมนจูเราให้หมดสิ้น ใช่หรือไม่?"

"มันกล่าวไม่ถูกต้องจริง"

อุ้ยเซี่ยวป๊อเอ่ยสืบต่อ

"มันใช้พวกท่านมายังนครหลวง เพื่อพบพานบุตรชายโง้วซำกุ่ย หารือเรื่องก่อกวนความสงบ ไฉนไม่ไปหารือกับโง้วซำกุ่ยในมณฑลฮุ้นหนำ?"

"นี่...เกรงว่ามีสาเหตุเคลือบแฝง"

ซึ่งความจริง พวกมันเพียงคิดคร่ากุมโง้วเอ่งฮิ้ม คำถามอุ้ยเซี่ยวป๊อข้อนี้

ยากตอบได้จริงๆ

อุ้ยเซี่ยวป๊อกระซากเสียงว่า

"มีสาเหตุใดเคลือบแฝง? ซีทู้แป๊ะสุ้ยเดินทางถึงมณฑลฮุ้นหนำหารือกับโง้วซำกุ่ยแล้วชัดๆ ใช่หรือไม่?"

"คล้าย...คล้ายดั่งใช่..."

"คล้ายดั่งมารดาท่าน ใช่เป็นใช่ มิใช่เป็นมิใช่ รีบตอบมา"

"ถูกแล้ว ซีทู้แป๊ะสุ้ยเคยเดินทางไปหารือกับโง้วซำกุ่ยจริง"

เตียดังนี้และพวกทั้งสามได้ยินอุ้ยเซี่ยวป๊อชักนำชี้ทาง เสกสรรปั้นเรื่องคิดก่อการกบฏ สุมใส่เจ้าพิชิตประจิมโง้วซำกุ่ย ต้องหันมาสบตากันอย่างหมกมุ่นกังวล มิทราบอุ้ยเซี่ยวป๊อมีจิตเจตนาใด อุ้ยเซี่ยวป๊อถามอีกว่า

"ซีทู้แป๊ะสุ้ยเมื่อเป็นแม่ทัพสังกัดโง้วซำกุ่ย นำกำลังคนถึงสามหมื่น ไฉนไม่รักษาการณ์ที่มณฑลฮุ้นหนำกลับชุมนุมที่เฮ้งอกซัว มารดาท่านเถอะเฮ้งอกซัวอยู่สถานที่ใด?"

ในใจกลับครุ่นคิดขึ้น

'หากแม้นเฮ้งอกซัวก็อยู่ที่มณฑลฮุ้นหนำ นับว่าสอบถามพลาดผิดไป'

ดีที่ง้วนหงีฮึงกล่าวว่า

"อยู่นอกเมืองฉี้ง้วนแถบมณฑลฮ้อหนำ"

อุ้ยเซี่ยวป๊อร้องโพล่งว่า

"นั่นอยู่ใกล้กับนครหลวงยิ่ง พวกท่านซุ่มซ่อนกำลังกองทัพอยู่บนภูเขาละแวกนครหลวง โง้วซำกุ่ยที่มณฑลฮุ้นหนำ พอก่อการกบฏพวกท่านจะบุกเข้านครหลวงสังหารพวกเราเหล่าราชองครักษ์ ทหารลาดตระเวนจนโลหิตเนืองนองเป็นท้องธาร ซากศพกองสุมดุจภูเขา ผงคลีอบอวลคละคลุ้ง อุจจาระปัสสาวะรินหลั่งใช่หรือไม่?"

ง้วนหงีฮึงโขกศีรษะกล่าวว่า

"นั่นเป็นแผนการของโง้วซำกุ่ยและซีทู้แป๊ะสุ้ย หามีส่วนเกี่ยวข้องกับ...กับผู้ต่ำต้อยไม่"

"ในสำนักเฮ้งอกพวกท่าน เคยมีผู้ใดรับราชการสังกัดโง้วซำกุ่ยบ้าง?"

"มีมากมายนัก"

ครั้นแล้วบ่งบอกนามบุคคลมากมาย กลับไม่อาจโป้ปดปลอมแปลงขึ้น อุ้ยเชี่ยวป้อจึงกล่าวว่า

"ประเสริฐมาก ท่านบันทึกนามบุคคลเหล่านั้น พร้อมกับระบุว่าเคยรับราชการตำแหน่งใดสังกัดโง้วซำกุ่ย"

"มีอยู่บางคน ผู้ต่ำต้อยจดจำตำแหน่งหน้าที่ไม่ชัดเจน"

"จดจำไม่ชัดเจน? นำไปฟาดหวดอีกสามสิบกระบอง"

ง้วนหงีฮึงสะท้านเฮือก รีบกล่าวว่า

"มิต้องฟาดหวด ผู้ต่ำต้อย...จำได้แล้ว"

ครั้นแล้วเหล่าทหารหยิบฉวยกระดาษพู่กันมา ง้วนหงีฮึงจึงลงมือเขียนชื่อแซ่บุคคล

อุ้ยเชี่ยวป้อเห็นมันเขียนอยู่ครึ่งค่อนวันยังไม่เสร็จสิ้น จึงรำคาญขึ้นมา สั่งทหารสองคนควบคุมตัวง้วนหงีฮึงออกจากกระโจม สารภาพวาจาที่บ่งบอกเมื่อคร่ต่อทหารแผนกสอบสวนอีกครา

จากนั้นอุ้ยเชี่ยวป้อกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"พี่ทั้งสาม พวกเราครานี้สามารถทำคดีใหญ่โตคงได้เลื่อนยศเพิ่มวาสนา"

เตียคังนี้และพวกทั้งแตกตื่นทั้งยินดี เจี๋ยะฉี้เฮี้ยงกล่าวว่า

"นี่เป็นความสามารถของท่านรองหัวหน้าควบคุม พวกเราหามีความดีความชอบใดไม่"

"ผู้พบเห็นล้วนมีส่วน ต่างมีความดีความชอบด้วย"

เตียคังนี้กล่าวว่า

"ครั้งนี้ระบุว่าเจ้าพิชิตประจิมก่อการกบฏ มิทราบมีหลักฐานเพียงพอหรือไม่?"

อุ้ยเชี่ยวป้อกล่าวว่า

"โจรร้ายขบวนนี้เป็นนายทหารเก่าก่อนของโง้วซำกุ่ย ครั้งนี้เดินทางมาพบพานบุตรชายโง้วซำกุ่ยในนครหลวง นับเป็นหลักฐานแน่นแฟ้น สามท่านก็ไปหารือกับนายทหารแผนกบันทึกข้อความ ร่างข้อความกราบทูลส่องเต้ในบัด

ศล"

เตียดังนี้ เจี๋ยะฉี่เฮี้ยง ชุนสุ้ยก็ล่าถอยไป หนึ่งชั่วยามให้หลัง ร่างข้อความเสร็จสิ้น นำกลับมาท่องอ่านต่ออุ้ยเซี่ยวป้อ มีใจความสอดคล้องกับคำสารภาพง้วนหงีฮึง พร้อมกับผนวกรายชื่อบุคคลที่เคยรับราชการสังกัดโง้ว-ซำกุ่ย ตอนนี้เร้นกายในเฮ้งอกซัวด้วย

ในข้อความกราบทูล แต่งเติมเป็นการใหญ่ บรรยายว่าอุ้ยเซี่ยวป้อพบเห็นร่องรอยโจรร้ายตอนพลบค่ำ ยามวิกาลแสร้งเป็นปล่อยปละละเลย ชักนำโจรร้ายเข้ากระโจมมา แต่ฝ่ายตรงข้ามคุร้ายเหี้ยมหาญ อุ้ยเซี่ยวป้อนำกำลังทะยานออกต่อต้าน คร่ากุมหัวหน้าโจรง้วนหงีฮึง สอบสวนทราบแผนทรยศราชองครักษ์กัวะทงและพวกพลีชีวิตให้กับแผ่นดิน

อุ้ยเซี่ยวป้อพอฟังจบความจึงกล่าว

"เพิ่มเติมลงไปว่า พวกเราส้วนคร่ากุมโจรร้ายทั้งสิบเก้าคนได้ แต่ฝ่ายตรงข้ามไม่ยอมแพร่งพรายข้อเท็จจริง เราจึงปฏิบัติตามแผนเลิศล้ำของฮ่องเต้ จงใจปลดปล่อยโจรร้ายสิบแปดคน ค่อยสืบทราบแผนการร้ายโดยละเอียด"

เตียดังนและพวกพากันกล่าวว่า

"การปลดปล่อยโจรร้ายทั้งสิบแปดคน ที่แท้เป็นแผนเลิศล้ำของฮ่องเต้?"

"ย่อมแน่นอน มิเช่นนั้นข้าพเจ้าอายุยังเยาว์ไหนเลยฉลาดเฉลียวปานนี้?"

ตนหมายถึงเรื่องคังฮีทรงบัญชาตนปลดปล่อยราชสีห์ส่ายเคียรเส้าอิดจิวและพวก เพื่อสืบสาวถึงตันตอตำหนักตระกูลมก เตียดังนี้และพวกพอฟังกลับเข้าใจว่าหมายถึงเรื่องสำนักเฮ้งอกลอบบุกจู่โจม ต่างคึกคักขึ้นอักโข

ตามกฎระเบียบราชวงศ์เช็ง กองทัพที่รับบัญชาให้ออกปฏิบัติหน้าที่ มิอาจหวนกลับโดยพลการ อุ้ยเซี่ยวป้อแม้ออกจากนครหลวงมิถึงยี่สิบลี้ ก็ไม่อาจกลับวังไปกราบทูลคังฮีด้วยตนเอง ดังนั้นสั่งราชองครักษ์สิบคนนำทหารลาดตระเวนสามร้อยควบคุมตัวง้วนหงีฮึงกลับนครหลวงไปทั้งในยามราตรี ในใจอุ้ยเซี่ยวป้อกลับครุ่นคิดอย่างภาคภูมิ

'ครั้งนี้โง้วซำกุ่ยย่ำแย่แน่แล้ว หากแม้นมันถูกล้มล้าง ซือแป๋เราทั้งสองคงชมชอบ ซือแป๋ตั้งกึงน้ำย่อมต้องชมเชยเรา ฮ่องเต้ซือแป๋ก็ปลื้มพระทัย'

วันรุ่งขึ้น นำทหารลงสู่ใต้อย่างแช่มช้า ประมาณยามพลบค่ำปรากฏราชองครักษ์สองคนควบขับม้าเร็วจากนครหลวง กล่าวว่า

"ฮ่องเต้ทรงมีพระราชโองการลับ"

อุ้ยเชี่ยวป้อยินดียิ่ง ตั้งขบวนทหารรับราชโองการในค่ายกระโจมหลังกึ่งกลาง ราชองครักษ์ผู้ถือพระราชโองการอ่านเสียงกังวาน

"รองผู้ดูแลราชองครักษ์ รองผู้ควบคุมกองทหารธงเหลืองอุ้ยเชี่ยวป้อรับทราบ เราบัญชาท่านเดินทางสู่วัดเสียวลิ้มยี่ ไฉนก่อกวนหาเรื่องในระหว่างทาง รับฟังวาจาเหลวไหลของคนต่ำช้า ปรักปรำขุนนางผู้ซื่อสัตย์ นับแต่นี้ห้ามมิให้เอ่ยอ้างถึงเรื่องไร้สาระเหล่านั้นเด็ดขาด"

อุ้ยเชี่ยวป้อพอฟัง ถึงกับแตกตื่นจนเหงื่อยะเยียบชุ่มโชกโทรมกาย ได้แต่โขกศีรษะรับพระราชโองการ เตียคังนี้ ชุนลุ้ยและพวกล้วนเสื่อมเสียหน้ามิกล้ากล่าวมากความ รู้สึกอุ้ยเชี่ยวป้อก่อกวนด้วยจิตใจคึกคะนอง ฮ่องเต้ทรงไม่ลงอาญานับเป็นพระมหากรุณาธิคุณ ดังนั้นทยอยอำลาล่าถอย

ราชองครักษ์ผู้ส่งพระราชโองการสาวเท้าถึงข้างกายอุ้ยเชี่ยวป้อกล่าวเบาๆ

"ฮ่องเต้ทรงรับสั่งว่า ให้ท่านระมัดระวังทุกเรื่องราว"

อุ้ยเชี่ยวป้อรับคำ มอบเงินทองพันตำลึงแก่ราชองครักษ์ทั้งสอง รอจนมันสองจากไป ต้องหมกมุ่นครุ่นคิดขึ้น

'หรือฮ่องเต้ทรงตระหนักว่า เราใส่ไคล้ปรักปรำโง้วซำกุ่ย หรืองั้วนหงีฮึงเมื่อบรรลุถึงนครหลวงกลับทวนคำสารภาพ บอกว่าเราคุกคามมันสารภาพดูท่าคิดกำจัดขุนนางกังฉินโง้วซำกุ่ย หาใช่เรื่องง่ายดายไม่'

เมื่อเป็นเช่นนี้ ทั้งหมดก็ไม่มีกะใจเล่นพนัน ตลอดรายทางไร้เรื่องราว วันนี้บรรลุถึงวัดเสียวลิ้มยี่บนชงซัว เจ้าสำนักเสียวลิ้มยี่พอรับรายงานว่ามีพระราชโองการจากเมืองหลวง จึงนำหลวงจีนทั้งหมดลงจากเขามาชักนำอุ้ยเชี่ยวป้อและพวกเข้าสู่วัด

อุ้ยเชี่ยวป้อล้วงพระราชโองการ ซึ่งเป็นลายพระหัตถ์ของคังฮีออกมาแกะซองให้เตียคังนี้ท่องอ่าน ได้ยินมันพร่ำพรรณนาว่า "ได้ชื่อทุกท่านสำนึกซึ้งถึงแก่นแท้ของโลกียวิสัย ใฝ่หาความสันโดษ มุ่งส่งเสริมสำสัตว์เป็นสรณะที่ตั้ง

และบอกว่า "พำนักบนดินแดนสถาบันสงฆ์อันศักดิ์สิทธิ์ อยู่บนยอดเขาเชียว-ชิกฮง ท่ามกลางหมู่เมฆปกคลุม บำเพ็ญภาวนาด้วยจิตสงบ เป็นที่ยึดเหนี่ยวทางใจของผู้คนทั้งแผ่นดิน"

จากนั้นทรงแต่งตั้งเจ้าสำนักเสียวลิ้มฮ้วยชงเป็นบรรพชิตส่วนพระองค์ สิบแปดอรหันต์ที่ประกอบความดีความชอบในเทือกเขาโง้วไท้ซัวล้วนได้รับแต่งตั้งสุดท้ายท่องอ่านว่า

"บัดนี้ทรงบัญชารองผู้ดูแลราชองครักษ์ รองผู้ควบคุมกองทหารธงเหลืองพระราชทานยศคลุมแพรเหลืองเชี่ยวกุ่ยจี้อ ปลงผมออกบวชเป็นหลวงจีนในวัดเสียวลิ้มแทนข้าฯ ศึกษาค้นคว้าคัมภีร์พระธรรม ทรงพระราชทานเครื่องบวช ให้ประกอบพิธีโกนผมเผ้าในบัดดล"

ก่อนหน้านี้ใช้ถ้อยร้อยความเรียง อุ้ยเซี่ยวป้อมิทราบหมายความกระไรพอรับฟังตอนท้าย กลับเข้าใจดี ถึงกับหน้าแปรเปลี่ยนอย่างรุนแรง

ดังฮีทรงบัญชาตนไปเป็นหลวงจีนในโง้วไท้ซัว ตนก็รับปากพระองค์ มิคาดคังฮีกลับบัญชาตนมายังเสี่ยวลิ้มยี่ ด้วยพระราชประสงค์ให้ตนปลงผมออกบวชบนสำนักเสียวลิ้ม อุ้ยเซี่ยวป้อพกพระราชโองการนี้ติดตัวตลอดมา แต่ก่อนบรรลุถึงที่หมาย มิว่าผู้ใดก็ไม่กล้าแกะออกลอบอ่านดู อย่าว่าแต่ต่อให้แกะอ่าน ก็ไม่ทราบข้อความ

เจ้าสำนักฮ้วยชงและหลวงจีนทั้งหมดล้วนประนมรับพระราชโองการ จากนั้นเหล่าทหารเริ่มแจกจ่ายสิ่งของพระราชทานให้ อุ้ยเซี่ยวป้อที่ชมอยู่ด้านข้างถึงกับหัวร่อมิออก ร้องไห้ไม่ได้ จำแนกไม่ออกว่าเป็นรสชาติใด

เจ้าสำนักฮ้วยชงล้วงมีดโกนออกมา กล่าวว่า

"อุ้ยตั่วนั้ง (ท่านผู้มียศศักดิ์แซ่อุ้ย) ปลงผมออกบวชแทนมหาบพิตร นับเป็นเกียรติของวัดเราอย่างสูง อาตมาก็มิกล้าเป็นซือแป๋ของท่าน จะรับท่านเป็นศิษย์แทนอาจารย์ผู้ล่วงลับ นับเป็นซือตี่ (ศิษย์ผู้น้อง) ของอาตมา ขนานฉายาฮ้วยเม้ง วัดเสียวลิ้มยี่มีแต่ท่านและอาตมาอยู่ในรุ่นฮ้วย"

อุ้ยเซี่ยวป้อเห็นเหตุการณ์ดำเนินถึงขั้นนี้ ได้แต่งอเข่าคุกลง รับการโกนผมเผ้าด้วยน้ำตาคลอหน่วย เจ้าสำนักฮ้วยชงปาดมีดโกนตัดผมเผ้าบนศีรษะ

อุ้ยเชี่ยวป๊อสองครา จากนั้นหลวงจีนแผนกปลงผมก็โกนผมอุ้ยเชี่ยวป๊อซึ่งถูกเกี่ยงเล้งกงจู้เผาไหม้จนล้านเลี่ยน

เจ้าสำนักฮ้วยชงให้โอวาสว่า

"เสียวลิ้มเป็นดินแดนแห่งความสงบ ท่านออกบวชแทนมหาบพิตรสมควรตัดขาดจากทางโลก ปล่อยกระแสจิตว่างเปล่า ปราศจากความอาลัยอาวรณ์ต่อสิ่งเย้ายั่วใดๆ"

พลางหยิบฉวยเครื่องบวชพระราชทาน ขีดเขียนนามฮ้วยเม้งลงในบาตรชักนำอุ้ยเชี่ยวป๊อกราบไหว้พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ บรรดาหลวงจีนสวดมนต์ส่งเสียงสรรเสริญพระคุณ

อุ้ยเชี่ยวป๊อกลับลอบร้องในใจ

'นี่นับเป็นเคราะห์หามยามร้าย ผมเผ้าบิดาจึงถูกโกนหมดสิ้น พวกท่านท่องคำโอมมณีตัสสะคำหนึ่ง บิดาจะด่าคำมารดาท่านเถอะในใจ'

พลันบังเกิดความสลดหดหู่ เปล่งเสียงร่ำไห้ออกมาสนั่นหวั่นไหวเหล่าหลวงจีน บรรดาทหารภายในโบสถ์ต่างแตกตื่นจนตะลึงลาน หลวงจีนทั้งหมดล้วนส่งเสียงท่องสวดขึ้นกล่อมเกลาอารมณ์ อุ้ยเชี่ยวป๊อร่ำไห้ชั่วขณะได้แต่ชะงักเสียงลง

เจ้าสำนักฮ้วยชงกล่าวว่า

"ซือตี่ หลวงจีนวัดเราจัดอันดับรุ่นตามฉายาได้ กัก กวน ฮ้วย เต็ง เจ่ง ฮั้ว เง่ยมตามลำดับ ซือแป้เรากวนตาเชี่ยงซือสำเร็จมรรคผลเมื่อยี่สิบแปดปีก่อน หลวงจีนรุ่นเต็งของวัดเราล้วนเป็นหลานศิษย์ของท่าน"

ครั้นแล้วเต็งกวงได้ซือ หลวงจีนเต็งทงในสิบแปดอรหันต์ ล้วนมาน้อมพบซือเจ็ก (ศิษย์ผู้น้องของอาจารย์)

อุ้ยเชี่ยวป๊อเห็นหลวงจีนชราเคราขาวดุจไหมเงินทุกรูปล้วนเรียกหาตนเป็นซือเจ็ก หลวงจีนรุ่นเจ่งก็มีอายุสูงวัยมิน้อย กลับเรียกหาตนเป็นซื่อเจ็กโล้ว (สูงศักดิ์กว่าอาจารย์หนึ่งรุ่น) พลอยรู้สึกสนุกสนานขึ้นมา

มาตรแม้นเป็นหลวงจีนรุ่นฮั้วก็มีอายุสามสี่สิบปี ตอนกราบพบกลับเรียกหาเป็นไท้ซือเจ็กโล้จ (สูงศักดิ์กว่าอาจารย์สองรุ่น) อดหัวร่อฮาๆ มิได้ ทั้งหมด

เห็นใบหน้าอุ้ยเชี่ยวปัอยังประดับด้วยคราบน้ำตา พลันส่งเสียงหัวร่อดังสนั่นอดยิ้มออกมามิได้

ครั้นแล้ว เตียคังนี้และพวกกล่าวคำอำลา อุ้ยเชี่ยวปัอพลันหวนนึกถึงซังยี้ขึ้นมา จึงล้วงเงินห้าร้อยตำลึง สั่งเตียคังนี้จับจองเช่าห้องหับชาวพื้นเมืองที่เชิงเขาให้นางพักพำนัก

ที่แท้วัดเสี่ยวลิ้มยี่ไม่อนุญาตประสกสตรีเข้าวัด ดังนั้นอุ้ยเชี่ยวปัอจึงให้ซังยี้รอคอยอยู่เชิงเขา เข้าใจว่าหลังจากถ่ายทอดพระราชโองการ แจกจ่ายสิ่งของพระราชทาน สามารถลงจากสำนักเดินทางกลับนครหลวง มิคาดกลับต้องปลงผมออกบวชภายในวัด

อุ้ยเชี่ยวปัอเมื่อออกบวชแทนพระองค์ ทั้งเป็น 'บรรพชิตสูงศักดิ์' ในรุ่นฮ้วย เจ้าสำนักฮ้วยชงจึงจัดห้องหับขนาดใหญ่ให้หลังหนึ่ง ใช้เณรน้อยสี่รูปคอยปรนนิบัติรับใช้

เจ้าสำนักฮ้วยชงกล่าวอีกว่า

"ซือตี่ยามอยู่ในวัด สามารถเคลื่อนไหวอย่างอิสระ มิจำเป็นต้องประกอบวัตรเช้าหรือวัตรค่ำ นอกจากลงเว้นศีลปาณาฆ่าฟัน ลักลอบชโมย ประพฤติผิดในกาม มุสาวาทา ดื่มสุราเมรัยทั้งห้าประการ มิต้องยึดถือศีลข้อปลีกย่อยอื่นอีกโดยเคร่งครัด"

อุ้ยเชี่ยวปัอคำนึงขึ้น

'ในเบญจศีลนี้ ศีลข้อห้ามมิให้มุสาวาทา บิดาจะไม่ยึดถือเด็ดขาด!'

ดังนั้นถามว่า

"มิทราบพึงยึดถือศีลเล่นการพนันหรือไม่?"

เจ้าสำนักฮ้วยชงงงงันวูบจึงกล่าว

"พนันอันใด?"

"ย่อมพนันเงินทอง"

เจ้าสำนักฮ้วยชงยิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า

"ในเบญจศีลหามีศีลข้อห้ามมิให้พนันเล่นเงินทอง มาตรแม้นหลวงจีนรูปอื่นสมควรยึดถือ สำหรับซือตี่แล้วแต่ความสะดวก"

อุ้ยเซี่ยวป้อขบคิดในใจ

'เรามิต้องยึดถือศีลข้อนี้เพียงลำพังจะมีประโยชน์ใด หรือให้เราพนันกับตัวเอง?'

อุ้ยเซี่ยวป้อพำนักภายในวัดหลายวัน รู้สึกจืดชืดไร้รสชาติ ค้องครุ่นคิดขึ้น

'ดังฮีมีพระราชประสงค์ให้เราปรนนิบัติหลวงจีนฮ่องเต้ ซึ่งทรงผนวชที่วัดเช็งเลี้ยงยี่ กลับบัญชาเรามาปลงผมออกบวชที่เสี่ยวลิ้มยี่ มิทราบเมื่อใดจึงสามารถเดินทางไปยังโง้วไท้ซัว?'

วันนี้เตร็ดเตร่มายังตึกอรหันต์ เห็นหลวงจีนเต็งทงนำศิษย์รุ่นเจ๋งหกรูปฝึกซ้อมวิชาฝีมืออย่างคร่ำเคร่ง เหล่าหลวงจีนพอพบเห็นอุ้ยเซี่ยวป้อ ล้วนน้อมกายคารวะ อุ้ยเซี่ยวป้อโบกมือกล่าวว่า

"มิต้องมากมารยาท พวกท่านฝึกซ้อมสืบไป"

เห็นหลวงจีนรุ่นเจ๋งทั้งหกมีเพลงหมัดเข้มแข็งรัดกุม กระบวนท่ารวดเร็วดุดัน ยามคลี่คลายกระบวนท่าเปี่ยมข้อพลิกแพลงซับซ้อน เปรียบกับตนที่เป็นซือเต็กโจ้ว มิทราบสูงล้ำกว่ากี่เท่าตัว

ได้ยินหลวงจีนเต็งทงอธิบายว่า หมัดนี้รุนแรงไปขาดความอ่อนหยุ่นหนุนเสริม ท่าเท้านี้เตะสูงไป จู่โจมใส่ตำแหน่งพลาดผิด ชี้แนะอย่างละเอียดถี่ถ้วนนัก

อุ้ยเซี่ยวป้อล้วนไม่เข้าใจ จึงหันกายจากมาครุ่นคิดขึ้น

'ฟังว่าเสียวลิ้มยี่มีพลังฝีมือเป็นเอกในแผ่นดิน เราออกบวชเป็นหลวงจีนภายในวัด หากไม่ร่ำเรียนวิชาฝีมือบ้าง ไยมิใช่น่าเสียดายไป'

ทันใด ฉุกใจคิดขึ้น

'โอย ใช่แล้ว ดังฮีที่ทรงบัญชาเรามาบวชเป็นหลวงจีนเสี่ยวลิ้มยี่ ที่แท้มีพระประสงค์ให้เราร่ำเรียนวิชาฝีมือ ใช้สำหรับพิทักษ์คุ้มครองหลวงจีนฮ่องเต้ แต่ซือแป้เราเสียชีวิตตั้งแต่ยี่สิบแปดปีก่อน จะให้ผู้ใดถ่ายทอดวิชาฝีมือแก่เรา?'

ขบคิดชั่วขณะ พลันนึกขึ้นได้

'เจ้าสำนักฮ้วยชงให้เราเป็นซือตี่มัน ที่แท้ทำให้เรามิมีซือแป้ ด้วยเห็นว่าเราเป็นแม่ทัพแมนจู ไม่ยินยอมถ่ายทอดวิชาฝีมือสูงสุดแก่เราแมนจูน้อย เฮอะ ท่านมิยอมสอนเรา หรือเราไม่รู้จักขมดูเอง?'

ในยุทธจักร ขณะฝึกซ้อมวิชาฝีมือ ห้ามมิให้บุคคลอื่นชมดูอยู่ด้านข้าง แต่ช้วยเม้งเชี่ยงซือท่านนี้เป็น 'บรรพชิตสูงศักดิ์' ของเสี่ยวลิ้มยี่ เมื่อชมดูลูกศิษย์หลานศิษย์ฝึกซ้อมวิชาฝีมือ มิว่าผู้ใดก็ไม่กล้าตำหนิ

อุ้ยเชี่ยวป้อเตร็ดเตร่ไปทางซ้าย ท่องเดินมาทางขวา พอเห็นเหล่าหลวงจีนกำลังฝึกซ้อมวิชาฝีมือ ก็หยุดยั้งชมดูชั่วขณะ น่าเสียดายที่ 'บรรพชิตสูงศักดิ์' ท่านนี้ มิได้ปรับพื้นฐานพลังฝีมือ ครั้งกระโน้นไฮ้เล่ากงจงใจซุกง่ำเคล็ดวิชาฝีมือแท้จริง ประมุขสมาคมฟ้าดินตั้งกึงน้ำถ่ายทอดมอบดัมภีร์โคจรลมปราณเล่มนั้นให้ ตนก็ไม่พากเพียรฝึกฝน หลักวิชาสำนักเสียวลิ้มลึกล้ำไพศาล ตนเตร็ดเตร่ชมดูเช่นนี้ ไหนเลยมีประโยชน์อันใด?

อุ้ยเชี่ยวป้อพำนักในเสียวลิ้มยี่เป็นเวลาหลายเดือน จวบจนฤดูหนาวสิ้นสุด ฤดูชุนเทียน (ใบไม้ผลิ) กรายมา กลับมิได้ร่ำเรียนวิชาฝีมืออันใด เพียงแต่อุ้ยเชี่ยวป้อชมชอบคบหาสหาย หลวงจีนทั้งหมดเห็นผู้อาวุโสที่มีตำแหน่งเพียงรองจากเจ้าสำนักยินยอมถ่อมตนลงคบหา จึงสนิทสนมกับตนยิ่ง

วันนี้สายลมเฉื่อยฉิวระรื่น อุ้ยเชี่ยวป้อรู้สึกอบอุ่นสบาย จึงออกจากประตูวัดเตร็ดเตร่ลงจากยอดเขา หวนนึกถึงมิได้พบพานซังยี้เป็นเวลานาน มิทราบหญิงรับใช้นางนี้มีความเป็นอยู่อย่างไร สมควรรุดไปเยี่ยมเยียนนาง ขณะจะบรรลุถึงเก๋งต้อนรับอาคันตุกะ ซึ่งก่อสร้างอยู่นอกวัด พลันได้ยินเสียงทุ่มเถียงวิวาทดังมาตามลม ถึงกับปิดิยินดียิ่ง คำนึงในใจ

'วิเศษแท้ มีคนทุ่มเถียงต่อยตีกัน'

ดังนั้นเร่งฝีเท้าไป ได้ยินเสียงบุรุษดังขึ้นหลายเสียง โดยมีซุ่มเสียงของสตรีสอดแทรกอยู่ พอเร่งรุดเข้าใกล้ เห็นภายในเก๋งมีครุณีอายุเยาว์สองนาง กำลังทุ่มเถียงกับหลวงจีนเสียวลิ้มสี่รูป หลวงจีนทั้งสี่พอพบเห็นอุ้ยเชี่ยวป้อพากันกล่าวว่า

"ซือเจ็กโจ้วมาแล้ว ขอท่านผู้เฒ่าตัดสินเรื่องราวเถอะ"

พลางเดินออกจากเก๋ง ประนมมือคารวะอุ้ยเชี่ยวป้อ

หลวงจีนสี่รูปนี้ล้วนเป็นหลวงจีนรุ่นเจ๋ง อุ้ยเชี่ยวป้อจดจำออกว่าพวกมันเป็นหลวงจีนแผนกปฏิคม (ต้อนรับ) ปกติอ่อนโยนนุ่มนวล คารมจัดเจน มิ

ทราบไฉนทุ่มเถียงวิวาทกับครุณีอายุเยาว์สองนางนี้? ยามเหลียวหน้ามองครุณีทั้งสอง เห็นหนึ่งในสองครุณีอายุยี่สิบเศษ สวมใส่ชุดคราม อีกนางหนึ่งอายุเพียงสิบเจ็ดสิบแปดปี สวมใส่อาภรณ์ชุดเขียว

อุ้ยเชี่ยวป้อพอเหลือบเห็นครุณีอาภรณ์เขียว ถึงกับใจเต้นผางอย่างรุนแรง ทรวงอกคล้ายถูกค้อนมหึมากระหน่ำใส่ ศีรษะมึนงงตาพร่าพราย ลอบร้องในใจ

'ตายแล้ว ตายแล้ว ในใต้หล้ากลับมีครุณีสะคราญโฉมเยี่ยงนี้ ครุณีงามนางนี้หากเป็นภรรยาเรา มิว่าเป็นตำแหน่งหน้าที่ใด ทรัพย์ศฤงคารเพียงไหนเราก็ไม่ต้องการ อุ้ยเชี่ยวป้อแม้ต้องขึ้นสวรรค์ลงนรก ฝ่าดงดาบภูเขากระบี่ห่าเกาทัณฑ์ทะเลทวน ก็ต้องรับนางเป็นภรรยาให้จงได้!'

ครุณีทั้งสองได้ยินหลวงจีนทั้งสี่เรียกหาหลวงจีนน้อยนี้เป็น 'ซือเจ็กโล้ว' ต้องลอบพิศวงสงสัย พลันเห็นสองตาอุ้ยเชี่ยวป้อเบิ่งค้างจับจ้องมองครุณีอาภรณ์เขียวโดยมิกะพริบ ต่อให้เป็นบุรุษเพศธรรมดาแสดงท่าทีเยี่ยงนี้ ก็ไม่สมควรอย่างยิ่ง อย่าว่าแต่ฝ่ายตรงข้ามปลงผมบวชเป็นหลวงจีน

ครุณีอาภรณ์เขียวหน้าแดงวูบ เบือนหน้าไปอีกทางหนึ่ง ครุณีชุดครามกลับมีสีหน้าขุ่นเคือง อุ้ยเชี่ยวป้อยังมิรู้สึกสำนึก ครุ่นคิดขึ้น

'นางไฉนเบือนหน้าไป? วงหน้าแดงระเรื่อเช่นนี้ ต่อให้หญิงงามในตึกเริงสราญยืนหยัดรวมกันร้อยนาง ก็ไม่อาจเทียมเทียบนางแม้แต่ปลายเล็บ นางหากแย้มยิ้มคราเดียว เราแม้จ่ายให้หมื่นตำลึงยังคู่ควร!'

ตนถือกำเนิดจากชุมชนอันสับสน มิเคยร่ำเรียนหนังสือมาก่อน นำนางคณิกาในตึกเริงสราญและเงินหมื่นตำลึงมาเปรียบเทียบบรรยากาศความสะคราญของครุณีอาภรณ์เขียวนี้ มาตรแม้นหยาบคายไป แต่ก็เปล่งจากน้ำใสใจจริง จากนั้นครุ่นคิดสืบไป

'ปึงอี่ มกเกี่ยมพิ้ง ฮูหยินนิกายเทพมังกร เกี่ยงเส้งกงจู้ หญิงรับใช้ชังยี่ยังมีเจ็งโกวเนี้ยที่ทอดลูกเต๋านางนั้น แม้รวมกันก็ไม่อาจเทียบเทียมเทพธิดาหยาดฟ้ามาสู่ดินนางนี้ เราอุ้ยเชี่ยวป้อมิต้องการเป็นฮ่องเต้ ไม่ขอเป็นประมุขนิกายเทพมังกร ประมุขสมาคมฟ้าดิน หรือรับตำแหน่งแม่ทัพขุนพลประดับยศคลุมแพรเหลืองใดๆ ทั้งสิ้น แต่ต้องเป็น...เป็นสามีของครุณีนางนี้ให้จงได้'

พริบตานั้น บังเกิดความคิดวูบวาบมิหยุดยั้ง ตกลงใจว่าแม้ต้องบุกน้ำลุยไฟ ตกตายหมื่นครั้ง ก็ขอสานประณิธานครานี้

หลวงจีนทั้งสี่ ครุณีทั้งสอง เห็นอุ้ยเซี่ยวป๊อบัดเดี๋ยวแย้มยิ้มระรื่น บัดเดี๋ยวขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน คล้ายวิปลาสฟั่นเฟือน เหล่าหลวงจีนแม้พร่ำเรียกหาอุ้ยเซี่ยวป๊อกลับไม่ได้ยิน สองในสี่หลวงจีนฉายาเจ่งฉี้ เจ่งเช็งพลันร้องดังๆ ว่า

"ซือเจ็กโจ้ว"

อุ้ยเซี่ยวป๊อค่อยสะท้านตื่นจากภวังค์ ระบายลมหายใจยาวๆ ครุณีชุดครามตอนแรกเข้าใจว่าอุ้ยเซี่ยวป๊อมีนิสัยรุ่มร่ามไม่สำรวม ภายหลังกลับพบว่าผิดท่าไป ดูท่าคงเป็นคนโง่เขลา สติมิสมบูรณ์ จึงกล่าว

"หลวงจีนน้อยนี้เป็นซือเจ็กโจ้วพวกท่าน?"

หลวงจีนเจ่งฉี้รีบกล่าวว่า

"โกวเนี้ยโปรดกล่าวเกรงใจกว่านี้ หลวงจีนสูงศักดิ์รูปนี้ฉายาฮ้วยเม้ง เป็นซือตี่ของเจ้าสำนักเรา"

ครุณีทั้งสองใจหายวาบ แต่แล้วรู้สึกน่าหัวร่อ สีหน้าปรากฏแววไม่เชื่อถือขึ้น ครุณีอาภรณ์เขียวกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"เจ้เจ๊ (พี่สาว) มันโป้ปดหลอกลวง พวกเราจึงไม่หลงกล หลวงจีนน้อยเยี่ยงนี้ไหนเลยเป็นหลวงจีนสูงศักดิ์ใดได้?"

สำเนียงของนางสดใสเจื้อยแจ้ว หยาดเยิ้มเสนาะโสต อุ้ยเซี่ยวป๊อฟังจนขวัญกระเจิดกระเจิง อดลอกเลียนมิได้

"หลวงจีนน้อยเยี่ยงนี้ ไหนเลยเป็นหลวงจีนสูงศักดิ์ใดได้?"

วาจาพอกล่าวจากปาก แสดงออกถึงท่าทีอันเสเพลอย่างชัดแจ้ง

ครุณีทั้งสองหน้าเคร่งเครียดเย็นชาลง หลวงจีนรุ่นเจ่งทั้งสี่ก็รู้สึกเซี่ยวซือเจ็กโจ้วแสดงท่าทีไม่เหมาะสม ครุณีชุดครามแค่นเสียงดังเฮอะ กล่าวว่า

"ท่านเป็นหลวงจีนสูงศักดิ์ของเสียวลิ้มยี่?"

อุ้ยเซี่ยวป๊อกล่าวว่า

"หลวงจีนก็คือหลวงจีน หาใช่หลวงจีนสูงศักดิ์ใด ท่านดูเราต่ำเตี้ยปานนี้เป็นเพียงหลวงจีนต่ำเตี้ยรูปหนึ่ง"

ครุณีชุดครามเลิกคิ้วเรียวงามกล่าวว่า

"ซือแป๋พวกเราบอกว่า เสียวลิ้มยี่เป็นศูนย์รวมวิชาฝีมือทั้งแผ่นดิน เจ็ดสิบสองวิชาในสำนัก ลึกล้ำสุดหยั่งคะเน พวกเราสองพี่น้องนิยมเลื่อมใสนักเร่งรุดมาเป็นพิเศษ มิคาดกลับรับทราบแต่วิชาสามัญธรรมดา มิหนำซ้ำหลวงจีนภายในวัดไม่เคารพกฎระเบียบคารมกลอกกลิ้งยียวนเฉกเช่นคนเสเพลตามชุมชน ม่วยม่วย (น้องสาว) พวกเราไปกันเถอะ"

จบคำ หันกายออกจากเก๋ง

หลวงจีนเจ่งเชิงขยับกายวูบสกัดขวางหน้านางไว้ กล่าวว่า

"โกวเนี้ยเดินทางมายังเสียวลิ้มยี่ ลงมือทำร้ายคน มาตรแม้นคิดใครไปก็ต้องบ่งระบุนามซือแป๋ท่านมา"

อุ้ยเชี่ยวป้อพอฟังคำ 'ลงมือทำร้ายคน' จึงฉุกใจคิดขึ้น

'ที่แท้นางทำร้ายคนแล้ว มิน่าเล่าเจ่งเชิงและพวกจึงทุ่มเถียงเกี่ยงงอนกับพวกนาง'

เห็นแก้มซีกซ้ายหลวงจีนเจ่งเชิง เจ่งฉี้ ล้วนปรากฏรอยนิ้วมือชัดเจน แสดงว่าต่างถูกตบใส่ฉาดหนึ่งต้องขบคิดสืบไป

'หลวงจีนเสียวลิ้มยี่ล้วนมีพลังฝีมือไม่ต่ำทราม กลับมิสามารถหลบเลี่ยงจากฝ่ามือนี้ อย่างนั้นพลังฝีมือครุณีสองนางนี้คงร้ายกาจนัก'

ครุณีชุดครามกล่าวว่า

"อาศัยพลังฝีมือพวกท่านเพียงนี้ ยังมิคู่ควรให้ข้าพเจ้าระบุฉายาซือแป๋"

หลวงจีนเจ่งฉี้สำนึกดีว่า อาศัยพวกตนทั้งห้าไม่สามารถสกัดเหนี่ยวรั้งพวกนางไว้ เพียงแต่ครุณีทั้งสองหากลงจากสำนักกระจายข่าวว่า พวกนางสามารถสยบหลวงจีนสำนักเสียวลิ้มยี่สองรูป โดยที่ฝ่ายตรงข้ามมิทราบความเป็นมาพวกนาง ไยมิใช่เสื่อมเสียเกียรติภูมิสำนักเสียวลิ้มยี่นัก จึงกล่าว

"พวกเราเป็นหลวงจีนแผนกปฏิคม โกวเนี้ยทั้งสองหากคิดรับทราบวิชาฝีมือวัดเรา โปรดรอสักครู่ อาตมาจะไปเชื้อเชิญซือเจ็กมาสักหลายท่าน"

พลางหันกายกลับหมายกลับเข้าวัด

ทันใด เงาร่างสีครามถลันวูบ ครุณีชุดครามยื่นเท้าออกเกี่ยวตวัดคราหนึ่ง

หลวงจีนเจ๋งฉี้ไม่ทันระวังถึงกับสะดุดหกล้มลงกับพื้น!

หลวงจีนเจ๋งฉี้กระโดดปราดขึ้น ยามชุ่นเคืองจึงสะบัดฝ่ามือออกด้วยท่าค้อพะกิมเจ็ง (หงายรัวระฆังทอง) กระแทกใส่ไหล่ซ้ายนาง ครุณีชุดครามปาดมือซ้ายวูบ ได้ยินเสียงกร๊อบ ทำร้ายกระดูกข้อต่อแขนขวาหลวงจีนเจ๋งฉี้หลุดจากข้อ จากนั้นครุณีชุดครามหมุนคว้างละลิ่วร่าง ปาดมือผุดผ่องอย่างคล่องแคล่วว่องไว แว่วเสียงกร๊อบ กร๊อบ ผสานกับเสียงแผดร้องโอดโอย พิชิตหลวงจีนเจ๋งเซ็งและพวกทั้งสี่ล้มลง

หลักวิชาที่นางใช้ออก ล้วนเป็นวิชาฮุงกึงฉ่อกุกชิ่ว (แยกเอ็นบิดกระดูก) กระเทือนกระดูกข้อมือหรือข้อพับหัวเข่าหลวงจีนทั้งสี่หลุดจากข้อต่อ ล้มระเนระนาดบนพื้น

อุ้ยเชี่ยวป้อแตกตื่นจนขวัญหนีดีฝ่อ มิทราบสมควรทำอย่างไร พลันรู้สึกตึงวูบที่ต้นคอ ถูกมือข้างหนึ่งคว้าจับไว้ กระบวนท่านี้คว้าจับจุดเส้นบริเวณต้นคอไว้ อุ้ยเชี่ยวป้อถึงกับร่างอ่อนระทวย ไม่อาจใช้เรี่ยวแรงได้

อุ้ยเชี่ยวป้อกวาดตามอง เห็นครุณีชุดครามยืนหยัดอยู่เบื้องหน้าอย่างนั้นผู้ที่คว้าจับต้นคอของตนไว้ย่อมเป็นครุณีอาภรณ์เขียว สร้างความปีติยินดีแทบคลุ้มคลั่ง ร้องดังๆ ว่า

"วิเศษแท้ วิเศษแท้"

รู้สึกเมื่อถูกนางคว้าจับเช่นนี้ ก็ไม่เสียทีที่ถือกำเนิดมา ทางที่ประเสริฐขอให้ถูกนางต่อยสักหลายหมัด แม้ต้องเสียชีวิตในบัดดล ก็เป็นวาสนาอันล้ำเลิศ ยามนั้น นาสิกยังสูดได้กลิ่นหอมซาบซ่านชื่นนาสาต้องร้องว่า

"หอมหวน หอมหวนนัก"

ครุณีชุดครามกระชากเสียงว่า

"คนผู้นี้เลวยิ่ง ม่วยม่วย ตัดจมูกมันออกมา"

เบื้องหลังอุ้ยเชี่ยวป้อ บังเกิดเสียงสดใสหยาดเยิ้มดังว่า

"ตกลง ควักล้วงดวงตาชั่วร้ายของมันก่อน"

จบคำ รู้สึกมีปลายนิ้วอันอบอุ่นนุ่มนิ่มนิ้วหนึ่งจ่อมายังเปลือกตาข้างซ้ายอุ้ยเชี่ยวป้อ

อุ้ยเซี่ยวป้อร้องว่า

"ท่านค่อยๆ ควักล้วง อย่าได้ลงมือเร็วไป"

ครุณีอาภรณ์เขียวกล่าวอย่างสงสัยใจ

"เพราะเหตุใด?"

"ทางที่ประเสริฐ ขอให้ท่านคร่ากุมเราเช่นนี้ชั่วชีวิต อย่าได้ปลดปล่อยตลอดกาลนาน"

ครณีอาภรณ์เขียวกระซากเสียงว่า

"หลวงจีนน้อย ความตายกรายถึงศีรษะ ยังกล่าวเหลวไหลอันใด?"

อุ้ยเซี่ยวป้อพลันรู้สึกเจ็บแปลบปลาบอย่างรุนแรง ครุณีอาภรณ์เขียวกลับคิดควักล้วงนัยน์ตาตนจริงๆ ยามแตกตื่นตกใจ รีบกัมศีรษะลง มิเพียงไม่มีกะใจละเมอเพ้อฝัน ทั้งลืมเลือนหกกระบวนท่าที่ประมุขนิกายเทพมังกรและอั้งฮูหยินถ่ายทอดให้ไปสิ้น

อุ้ยเซี่ยวป้อตวัดสองมือมายังด้านหลัง มุ่งหวังว่าสามารถปัดป่ายมือข้างที่คร่ากุมคอเสื้อของตนไป มิคาดจุดเส้นตนถูกบีบเค้น สภาวะจึงไร้เรี่ยวแรง

ครุณีอาภรณ์เขียวสะบัดฝ่ามืออีกข้างหนึ่งกระแทกถูกกลางหลังอุ้ยเซี่ยวป้อคราหนึ่ง อุ้ยเซี่ยวป้อร้องว่า

"โอย มารดาของเรา"

พลางตะกุยปัดป่ายสองมือมายังด้านหลังเป็นพัลวัน ฝ่ามือขวาพลันแตะสัมผัสถูกเลือดเนื้ออันนุ่มนิ่มเปี่ยมแรงดีดสะท้อน กลับแตะต้องถูกปทุมถันครุณีอาภรณ์เขียว

ครุณีอาภรณ์เขียวทั้งแตกตื่นทั้งอับอาย ตะปบคร่ากุมสองมืออุ้ยเซี่ยวป้อไว้กระตุกพับเข้าหากันแว่วเสียงดังกร๊อบ กระดูกข้อต่อกับช่วงไหล่อุ้ยเซี่ยวป้อถูกบิดหลุดจากข้อ กลับเป็นท่าไม้ตายในหลักวิชาแยกเอ็นบิดกระดูก จากนั้นครุณีอาภรณ์เขียวตวัดเท้าเตะออก เตะจนอุ้ยเซี่ยวป้อปลิวละลิ่วไปวาเศษ หน้าผากปะทะกับเสาเก๋งดังโครม โลหิตสดๆ ไหลทะลัก เจ็บปวดจนแทบสิ้นสติสมประดี

ครุณีอาภรณ์เขียวขุ่นแค้นสุดระงับ ตวัดข้อมือวูบ ประกายเย็นเยียบ

กระจายจ้า ชักดาบใบหลิวเบาบางจากหว่างเอวเล่มหนึ่งฟันลงยังกลางหลังอุ้ยเชี่ยวปัอ อุ้ยเชี่ยวปัอเกลือกกลิ้งร่างตลบหนึ่ง มาถึงใต้โต๊ะหินกลางพื้น ดมดาบจึงฟันลงบนพื้นจนประกายไฟแลบกระจาย

ดรุณีอาภรณ์เขียวตวัดเท้าซ้ายขึ้น เตะโต๊ะหินปลิวกระเด็นไปด้านข้าง ดรุณีชุดครามที่ด้านข้างร้องว่า

"ม่วยม่วย ไม่อาจฆ่าคน"

ดรุณีอาภรณ์เขียวคล้ายมิได้ยินก็ปาน ตวัดดาบใบหลิวลงฟันใส่กลางหลังอุ้ยเชี่ยวปัออย่างถนัดถนี่ อุ้ยเชี่ยวปัอร้องอีกครา

"โอย มารดาเราช่วยด้วย"

รู้สึกกลางหลังปวดแปลบปลาบ ดีที่สวมใส่ภูษาวิเศษคุ้มครองกาย จึงไม่ถูกทำร้ายถึงแก่ชีวิต

ดรุณีอาภรณ์เขียวยังสะบัดดาบฟันลง ดรุณีชุดครามรีบตะปบดาบจากฝักเสือกแทงเข้ามาจากด้านข้างแว่วเสียงดังเปรี่อง กันสภาวะดาบของนางไว้ ปากกล่าวว่า

"หลวงจีนน้อยคงมิอาจรอดชีวิตได้ พวกเารีบไป"

หวนนึกถึงพวกนางฆ่าหลวงจีนในวัดเสียวลิ้มยี่นับว่าก่อกวนเภทภัยใหญ่หลวงมิน้อย

ดรุณีอาภรณ์เขียวรับการหยามอัปยศอย่างใหญ่หลวง น้ำตาไหลทะลักจากเบ้าดุจไข่มุกหลุดจากสาย พลันรั้งข้อมือปาดดาบใบหลิวใส่ลำคอของนาง

ดรุณีชุดครามแตกตื่นตกใจยิ่ง รีบเสือกพุ่งดาบเข้ามากันปะทะปัดดมดาบเบือนห่างไป แต่ปลายดาบยังกรีดใส่ลำคอขาวผ่อง โลหิตสดๆ ฉีดพุ่งออกมา ดรุณีชุดครามร้องอย่างแตกตื่นว่า

"ม่วยม่วย...กำลังทำอะไร?"

ดรุณีอาภรณ์เขียวหน้ามืดวูบวาบ ล้มฟุบลงกับพื้นสิ้นสติไป ดรุณีชุดครามเหวี่ยงดาบทิ้ง โอบอุ้มดรุณีอาภรณ์เขียวไว้ กล่าวเสียงสั่นระรัว

"ม่วยม่วย ท่าน...ท่านไม่อาจตาย"

เบื้องหลังพลันบังเกิดซุ่มเสียงหนึ่งดังว่า

"โอมมณีศัสสะ รีบหาทางช่วยเหลือโดยด่วน"

ครุณีชุดครามกล่าวเสียงสั่นเครือ

"คงมิอาจช่วยเหลือได้แล้ว"

เพิ่งขาดคำ เบื้องหลังปรากฏฝ่ามือข้างหนึ่งยื่นมา จี้พุ่งครรชนีสกัดจุดรอบปากแผลบริเวณลำคอครุณีอาภรณ์เขียวไว้ กล่าวว่า

"ตอนนี้พึงช่วยคนโดยรีบด่วน ขอโกวเนี้ยอย่าได้โทษว่าตำหนิ"

จากนั้นฉีกชายจีวรออกดังควาก พันลำคอครุณีอาภรณ์เขียวไว้ ก้มกายลงโอบอุ้มนางขึ้น

ครุณีชุดครามยืดกายขึ้น เห็นผู้ยื่นมือช่วยเหลือเป็นหลวงจีนชราเคราขาวยาวจรดอกรูปหนึ่ง โอบอุ้มครุณีอาภรณ์เขียวพุ่งปราดขึ้นสู่เสียวลิ้มยี่ ยามประหวั่นลนลาน ได้แต่ติดตามขึ้นไป

อุ้ยเชี่ยวปัอหลบรอดจากห้วงความตายอย่างหวุดหวิด ดิ้นรนผุดลุกขึ้น รู้สึกสองแขนไม่เป็นตัวของตัวเอง ปล่อยห้อยลงแนบกายอย่างอ่อนล้า ต้องครุ่นคิดขึ้น

'โกวเนี้ยน้อยนางนี้ไฉนคิดอัตวินิบาตกรรม? หากเสียชีวิตจริงๆ สมควรทำอย่างไร เรายังคงหลบหนีไปเถอะ'

แต่พอหวนนึกถึงรูปโฉมอันงามสะคราญสุดฟ้าสุดดินของครุณีอาภรณ์เขียวถึงกับเลือดลมพลุ่งพล่านระอุ ตกลงใจว่า

'เราต้องติดตามขึ้นไปดูอาการของนาง'

ดังนั้นตะเกียกตะกายขึ้นสู่ยอดเขาไปได้สิบกว่าก้าว ภายในวัดปรากฏหลวงจีนสิบกว่ารูปโลดแล่นออกมาแบกอุ้ยเชี่ยวปัอและหลวงจีนรุ่นเจ๋งทั้งสี่รูปกลับเข้าเสียวลิ้มยี่

อุ้ยเชี่ยวปัอและหลวงจีนทั้งสี่ล้วนถูกกำลังภายในกระแทกกระเทือนกระดูกข้อต่อหลุดจากส่วนประกอบ วิชาคว้าจับและกระแทกกระดูกข้อต่อเป็นปมเด่นของสำนักเสียวลิ้ม หลวงจีนในสำนักจึงช่วยต่อกระดูกทั้งหมดคืนสู่สภาพเดิม

บุคคลทั้งห้านั่งอยู่ในวิหารจำลอง ท่านเหลียวมองเรา เราชมดูท่าน

สีหน้ากระอักกระอ่วนยิ่ง ชั่วครู่ให้หลังอุ้ยเชี่ยวป้อจึงกล่าว

"เราจะออกไปชมดู"

จากนั้นสอบถามจนทราบว่าอาคันตุกะสตรีทั้งสองพำนักในตึกบูรพา จึงมุ่งตรงไป

เพิ่งลดเลี้ยวทางระเบียง เห็นหลวงจีนกระชับดาบแปดรูปดาหน้ามา กลับเป็นหลวงจีนสังกัดตึกก่ายลุกอี่ (ตึกธรรมวินัย) หลวงจีนที่นำหน้าน้อมกายกล่าวว่า

"ซือเจ็กโจ้ว ท่านเจ้าสำนักรออยู่ในตึกธรรมวินัย ขอเชิญท่านผู้เฒ่ารุดไป"

อุ้ยเชี่ยวป้อกล่าวว่า

"ทราบแล้ว เราจะไปเยี่ยมเยียนครุณีนางนั้นก่อน ดูว่านางมีชีวิตรอดได้หรือไม่"

หลวงจีนทั้งแปดหันไปสบตากัน มิกล้าขัดขวางทัดทาน ได้แต่กระชับดาบตามติดอยู่ด้านหลัง อุ้ยเชี่ยวป้อเมื่อบรรลุถึงตัวตึกบูรพาจึงถามว่า

"ครุณีนางนั้นเป็นอย่างไร?"

หลวงจีนชรารูปหนึ่งกล่าวว่า

"เรียนซือเจ็ก อาตมากำลังรักษาพยาบาลอย่างสุดความสามารถ หวังว่าช่วยชีวิตของนางได้"

ครุณีชุดครามยืนหยัดอยู่ข้างประตู พลันชี้มือมายังอุ้ยเชี่ยวป้อกล่าวเสียงสั่นเครือ

"ล้วนเป็นหลวงจีนน้อยท่านก่อกวนเรื่องราวขึ้น"

อุ้ยเชี่ยวป้อแลบลิ้นให้กับนาง สาวเท้ามายังตึกธรรมวินัย เห็นประตูตึกเปิดอ้ากว้าง หลวงจีนหลายสิบรูปแยกย้ายยืนหยัดอยู่สองฟากข้าง บรรยากาศเคร่งเครียดสำรวมยิ่ง หลวงจีนที่ควบคุมอุ้ยเชี่ยวป้อรุดมาทั้งแปดรูปพากันกล่าวว่า

"เรียนท่านเจ้าสำนัก หลวงจีนช้วยเม้งมาถึง"

อุ้ยเชี่ยวป้อพอเห็นสภาพรอบข้าง ต้องขบคิดขึ้น

'ท่านเป็นตุลาการหรือ? มารดาท่านเถอะ วางก้ามโสโครกอันใด?'

ยามนั้นสาวเท้าเข้าตึกไป เห็นหน้าพระพุทธรูปจุดเทียนไขหลายสิบเล่ม เจ้าสำนักฮ้วยชงยืนหยัดอยู่ด้านซ้าย ขวามือยืนหยัดด้วยหลวงจีนชราร่างสูงใหญ่เปี่ยมบุคลิกสยบขวัญรูปหนึ่ง กลับเป็นหัวหน้าตึกพิทักษ์กฎฉายาเต็งเส็กเซี่ยงซือ ถัดจากนั้นเป็นหลวงจีนเจ่งฉี้ เจ่งเช็งและพวกทั้งสี่

เจ้าสำนักฮ้วยชงกล่าวว่า

"ซือตี่ ท่านก็บอกเล่าเหตุการณ์ภายในเก๋งที่ไหล่เขาต่อหัวหน้าตึกพิทักษ์กฎเถอะ"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

"เราได้ยินทั้งหมดทุ่มเถียงวิวาทกัน จึงเร่งรุดไปชมดู เพียงมิทราบเกิดเรื่องอันใด เจ่งฉี้ ยังคงให้ท่านบอกเล่าเถอะ"

หลวงจีนเจ่งฉี้รับคำ หันกายไปกล่าวว่า

"เรียนท่านเจ้าสำนัก ท่านหัวหน้าตึก ศิษย์ทั้งสี่ฟังว่ามีโกวเนี้ยสองนางมายังวัดเรา จึงรุดมาที่เก๋งต้อนรับอาคันตุกะ บอกว่าตามกฎระเบียบวัดเราไม่ต้อนรับโกวเนี้ยตลอดมา โกวเนี้ยที่อายุสูงวัยกว่ากล่าวว่า 'ฟังว่าเสียวลิ้มยี่ยกตนเป็นต้นตอวิชาบู๊เจ็ดสิบสองยอดวิชาในสำนัก ล้วนเป็นไม้ตายไร้ผู้ต่อต้าน พวกเราจึงคิดใคร่รับทราบว่า ที่แท้ร้ายกาจปานใด'

"ศิษย์กล่าวว่า 'วัดเรามิกล้ายกย่องตนเองว่าไร้ผู้ต่อต้าน โกวเนี้ยทั้งสองสังกัดสำนักไหน เป็นศิษย์สูงส่งของผู้อาวุโสท่านใด?"

เจ้าสำนักฮ้วยชงกล่าวว่า

"ใช่แล้ว ตรุณีทั้งสองรุดมายังวัดเรา ย่อมมีความเป็นมาใหญ่หลวง สมควรสอบถามสังกัดสำนักพวกนางก่อน"

หลวงจีนเจ่งฉี้เล่าว่า

"โกวเนี้ยนางนั้นกล่าวว่า 'ท่านต้องการทราบความเป็นมาพวกเราหรือ? นั่นง่ายดายยิ่ง มองปราดเดียวก็ทราบเอง'

"จากนั้นพลันลงมือ ตบใส่ใบหน้าศิษย์และเจ่งเช็งซือตี่ นางลงมือว่องไวยิ่ง ศิษย์ไม่ทันระวัง จึงมิสามารถหลบเลี่ยง

"เจ่งเช็งซือตี่บอกว่า 'พวกท่านไฉนลงมือตบตีคน' โกวเนี้ยนางนั้น

กล่าวอย่างยิ้มแย้ม 'พวกเราหากบ่งบอกความเป็นมาด้วยลมปากไร้หลักฐานอ้างอิง หากลงมือใช้ออก พวกท่านมิใช่เห็นได้หรือ?' เอ่ยถึงตอนนี้ ฮ้วยเม้งซือเจ็กโจ้วก็เร่งรุดมาถึง"

เต็งเส็กเซี่ยงซือซักถามว่า

"นางใช้หลักวิชาใดตบตีพวกเจ้า?"

หลวงจีนเจ๋งฉี้ เจ๋งเช็งล้วนก้มศีรษะ บอกว่าเห็นไม่ถนัดชัด เต็งเส็กเซี่ยงซือเบือนหน้ามายังหลวงจีนปฏิคมอีกสองรูป กล่าวว่า

"พวกเจ้ามิได้ถูกตบตี สมควรเห็นวิชาท่าร่างของโกวเนี้ยนางนั้นกระมัง?"

หลวงจีนปฏิคมทั้งสองรูปกล่าวว่า

"ศิษย์เพียงได้ยินเสียงฉาดๆ ซือเฮียทั้งสองก็ถูกตบใส่ เหลียวดูโกวเนี้ยนางนั้น คล้ายมิได้ขยับข้อมือ หรือเคลื่อนกายมาก่อน"

เต็งเส็กเซี่ยงซือกวาดตามายังเจ้าสำนักฮ้วยชงเป็นเชิงขอความเห็น เจ้าสำนักฮ้วยชงขบคิดชั่วขณะจึงสั่งว่า

"ไปเชื้อเชิญหัวหน้าตึกอรหันต์ หัวหน้าตึกปัวเยียกตึ้ง (ตึกปัญญาบารมี) มา"

มินานให้หลัง หัวหน้าตึกทั้งสองก็รุดมาถึง หัวหน้าตึกอรหันต์ฉายาเต็งซิมเป็นผู้นำสิบแปดอรหันต์รุดสู่เทือกเขาโง้วไท้ซัว กอบกู้เภทภัยวัตเช็งเลี้ยงยี่กลับมีไมตรีคบหากับอุ้ยเซี่ยวป้อ ส่วนหัวหน้าตึกปัญญาบารมีฉายาเต็งกวนเป็นหลวงจีนชราที่ปลงผมออกบวชเมื่ออายุสิบปี จนบัดนี้อายุแปดสิบพรรษายังมิเคยออกจากประตูวัดแม้สักก้าวเดียว

หลวงจีนทั้งสองรูปน้อมกายคารวะเจ้าสำนักฮ้วยชง เจ้าสำนักฮ้วยชงกล่าวว่า

"มีโกวเนี้ยสองนางรุดมาก่อกวนหาเรื่อง มิทราบสังกัดสำนักใด สองท่านรอบรู้กว้างขวาง ขอให้วินิจฉัยด้วย"

ครั้นแล้วบอกเล่าเหตุการณ์ที่ผ่านมาให้ทราบ เต็งซิมได้ซือกล่าวว่า

"หลานศิษย์ทั้งสี่ไม่เห็นอากัปกิริยาของนาง แต่หลานศิษย์สองคนกลับถูกตบใส่ หลักวิชานี้อาจเป็นวิชาโชยเฮียะชิ่ว (หัตถ์พันกลีบ) ของสำนักเรา

หรือฮ้วยฮวงเจี้ย (ฝ่ามือลมหวน) ของสำนักบู๊ตึง เลาะงังคุ้ง (หัตถ์ท่านป่าร่วง) ของสำนักคุนลุ้น ปวยหงชิ่ว (หงส์เหินหาว) ของสำนักคงหัง"

เจ้าสำนักฮ้วยชงผงกศีรษะ กล่าวว่า

"เพียงฝ่ามือสองฉาคนี้ ไม่อาจหยั่งคำนวณต้นตอวิชาฝ่ามือของนางได้ ฮ้วยเม้งซือตี่ ภายหลังท่านไฉนประมือกับพวกนาง?"

อุ้ยเชี่ยวป้อจึงบอกเล่าเหตุการณ์ที่ดรุณีชุดครามหักกระดูกข้อต่อตามแขนขาหลวงจีนทั้งสี่ เต็งซิมไต้ซือก็ตรวจตรากระดูกข้อต่อที่หลุดจากข้อของหลวงจีนทั้งสี่รูปอย่างละเอียด สุดท้ายถามว่า

"ขอถามซือเจ็ก โกวเนี้ยนางนั้นไฉนบิดสองแขนท่านผู้เฒ่าหลุดจากข้อ?"

อุ้ยเชี่ยวป้อกล่าวว่า

"เราผู้เฒ่าถูกนางคว้ากุมต้นคอไว้ ถึงกับตลอดทั้งร่างอ่อนระทวยไร้เรี่ยวแรง"

ตนได้ยินฝ่ายตรงข้ามเรียกหาเป็นท่านผู้เฒ่า พลอยเรียกตนเองเป็นเราผู้เฒ่าบ้าง พร้อมกับชี้มือมายังต้นคอตนเองเป็นเชิงประกอบ

เต็งซิมไต้ซือผงกศีรษะ กล่าวว่า

"นั่นเป็นจุดไต้จุย เป็นจุดสำคัญบนร่างมนุษย์"

อุ้ยเชี่ยวป้อเล่าสืบต่อ

"เราตวัดมือกลับ คิดปัดมือของนางพ้นไป กลับถูกนางฟาดใส่กลางหลังฝ่ามือหนึ่ง เราผู้เฒ่ายามร้อนรุ่มจึงตะกุยใส่ทรวงอกนาง ดรานี้นางก็ร้อนรุ่มขึ้นมาบ้างบิดแขนเราหักออกมา เหวี่ยงลงกับพื้น รั้งดาบฟาดฟันลง"

เต็งซิมไต้ซือยืนหยัดอยู่ด้านหลังอุ้ยเชี่ยวป้อ เห็นจีวรที่กลางหลังฝ่ายตรงข้ามขาดกะรุ่งกะริ่ง ถึงกับใจหายวาบกล่าวว่า

"ซือเจ็กรับบาดเจ็บหรือไม่?"

อุ้ยเชี่ยวป้อกล่าวอย่างภาคภูมิ

"เราสวมภูษาวิเศษหุ้มครองกาย มิได้รับบาดเจ็บ ดรุณีนางนั้นฟันเราไม่ตาย เข้าใจว่าเราผู้เฒ่าพลังฝีมือลึกล้ำสุดหยั่งคะเน ได้แต่ปาดดาบใส่คอหอยนางเอง ซึ่งความจริงด้วยรูปโฉมโนมพรรณของนาง เราย่อมไม่สร้างความ

ลำบากใจแก่นาง..."

เจ้าสำนักฮ้วยชงขมวดคิ้วกล่าวว่า

"ซือตี่ เพียงพอแล้ว"

เหล่าหลวงจีนล้วนทราบว่า ตรุณีอาภรณ์เขียวที่คิดอัตวินิบาตกรรม เนื่องเพราะทรวงอกถูกแตะต้องสัมผัส ได้รับความอัปยศอดสู อุ้ยเซี่ยวป้อเมื่อครู่ตกอยู่ในห้วงอันตราย ยามคับขันจวนเจียนจึงตะกุยตะกายวุ่นวาย อย่าว่าแต่อุ้ยเซี่ยวป้อพลังฝีมือจำกัด ขณะถูกคร่ากุมย่อมต่อสู้ดิ้นรน ไม่คำนึงถึงกฎระเบียบประเพณี

สีหน้าเด็งเส็กเซี่ยงซือคลายความเคร่งเครียดเย็นชาลง กล่าวว่า

"ซือเจ็ก ตอนแรกได้ยินโกวเนี้ยชุดครามกล่าวหาท่านมิยึดถือกฎระเบียบ เข้าใจว่าท่านละเมิดศีลประพฤติผิดในกาม ที่แท้เป็นการพลั้งผิดตอนต่อสู้ ขอให้ซือเจ็กนั่งลง"

พลางยกเก้าอี้มาตัวหนึ่ง วางลงที่ข้างกายเจ้าสำนักฮ้วยชง ที่แท้อุ้ยเซี่ยวป้อเป็นหลวงจีนสูงศักดิ์ เมื่อไม่ประพฤติผิดข้อห้าม ตึกพิทักษ์กฎก็มิอาจควบคุมฝ่ายตรงข้าม พึงต้อนรับตามมารยาท

อุ้ยเซี่ยวป้อหัวร่อฮิฮะ ทรุดนั่งลงโดยไม่เกรงใจ เด็งซิมได้ซือเห็นฝ่ายตรงข้ามท่าทีคึกคะนอง กล่าววาจาเหลวไหล อดกล่าวมิได้

"ซือเจ็กแม้ไม่ละเมิดศีล แต่ตอนพบพานโกวเนี้ย สมควรสำรวมตน จึงมิเสียทีที่เป็นหลวงจีนสูงศักดิ์ของเสียวลิ้มยี่"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"เราเป็นหลวงจีนสูงศักดิ์ประเภทคลุมๆ เครือๆ ไม่อาจยึดถือเป็นจริงเป็นจัง"

เจ้าสำนักฮ้วยชงขณะจะส่งเสียงตักเตือน หลวงจีนเด็งกวนพลันกล่าวว่า

"ไม่ได้สังกัดสำนัก"

เด็งซิมได้ซือกล่าวอย่างสงสัยใจ

"ซือเฮียหมายความว่า โกวเนี้ยสองนางนั้นมิได้สังกัดสำนักใด?"

หลวงจีนเด็งกวนผงกศีรษะ กล่าวว่า

"พวกนางล้วนขโมยร่ำเรียนมา ในหลักวิชาแยกเอ็นบิดกระดูก ครอบคลุมวิชาสำนักเสียวลิ้ม บู๊ตึง คุนลุ้น คงทัง เซาะซัว เตียมชังหกสำนัก เพลงดาบที่นางฟันใส่กลางหลังซือเจ็ก ครอบคลุมเพลงดาบของสำนักง่อไบ๊ แซเซี้ย ลักฮะสามชนิด สับสนซับซ้อนยิ่ง"

ที่แท้หลวงจีนเต็งกวน มาตรแม้นไม่เคยออกจากประตูวัดมาก่อน แต่ศึกษาตำรับตำราจนแตกฉาน รอบรู้กว้างขวางไพศาลยิ่ง

ดึกดักม้อของเสียวลิ้มยี่ ศึกษาค้นคว้าวิชาฝีมือประจำสำนัก ตึกปัญญาบารมีวิเคราะห์วิชาฝีมือของค่ายสำนักทั้งแผ่นดิน หลวงจีนตึกปัญญาบารมีทั้งหลายสิบรูป ล้วนแตกฉานวิชาฝีมือของสำนักหนึ่ง นับว่ารู้เขารู้เรา จึงประสบชัยตลอดกาล

เมื่อปลายรัชสมัยซุ่ย (ก่อน ค.ศ. 589 ปี) หลวงจีนเสียวลิ้มยี่เคยช่วยเหลือปฐมฮ่องเต้ราชวงศ์ถัง พิชิตอริราช วิชาฝีมือสำนักเสียวลิ้มสะท้านแผ่นดิน ตั้งแต่ยุคสมัยนั้น พันกว่าปีมานี้ ธำรงเกียรติภูมิยั่งยืนนาน สาเหตุสำคัญสืบเนื่องจากแนววิชาประจำสำนักลึกล้ำไพศาล แต่ตึกปัญญาบารมีที่วิเคราะห์วิชาฝีมือสำนักอื่นก็มีส่วนด้วย

ศิษย์สำนักเสียวลิ้มยามประกอบวีรกรรมในยุทธจักร เมื่อกลับวัดมาต้องไปรายงานตัวที่ตึกพิทักษ์กฎว่าประกอบเรื่องผิดพลาดใดหรือไม่ จากนั้นมายังตึกปัญญาบารมีถ่ายทอดบอกประสบการณ์ที่ผ่านมาให้ทราบ

สำนักเสียวลิ้มเมื่อล่วงรู้แนววิชาฝีมือสำนักอื่น จะหาทางชดเชยข้อบกพร่องในวิชาประจำสำนัก หากแม้นฝ่ายตรงข้ามมีกระบวนท่าใดเลิศล้ำ หลวงจีนสังกัดตึกปัญญาบารมีจะบันทึกไว้ เป็นการศึกษาค้นคว้าวิชาของสำนักทั้งแผ่นดิน หลังจากผ่านการสะสมกลั่นกรองนับพันปี เสียวลิ้มยี่ย่อมคำนวณชี้งถึงแนววิชาฝีมือทั้งแผ่นดิน เพียงพอต่อการปกครองยุทธจักรทุกยุคทุกสมัย

หลวงจีนเต็งกวนคร่ำเคร่งศึกษาวิชาบู๊ มิเข้าใจเรื่องราวในโลกกว้าง ปกติค่อนข้างโง่งมเซื่องซึมเซา แต่สามารถจำแนกแยกแยะวิชาฝีมือทุกค่ายสำนักได้ นักศึกษาอ่านตำรับตำรามากไป จะกลับกลายเป็น 'หนอนตำรางมงาย' หลวงจีนเต็งกวนรูปนี้ กลับเป็น 'ผู้งมงายวิชาบู๊' ของวิชาการต่อสู้ ชั่วชีวิตหลวงจีน

เต็งกวน นอกจากประกระบวนท่ากับศิษย์ร่วมสำนัก ไม่เคยหักหาญกับบุคคลภายนอกแม้สักครึ่งกระบวนท่า แต่รอบรู้แนววิชาฝีมือกว้างขวาง หลวงจีนเสียวลิ้มยี่ส้วนนับถือเลื่อมใส

หลวงจีนทั้งหมดพอฟัง ล้วนตื่นเต้นสงสัย เต็งซิมได้ชีอกล่าวว่า

"ที่แท้โกวเนี้ยสองนางนี้ มิได้สังกัดสำนักใด เมื่อเป็นเช่นนี้ขยเพียงช่วยชีวิตโกวเนี้ยอาภรณ์เชียวได้ ก็ปลดปล่อยพวกนางออกจากวัด เป็นอันยุติเรื่องราวกัน เพียงแต่พวกนางอายุยังเยาว์ ไฉนร่ำเรียนวิชาฝีมือได้มากมายปานนี้?"

สาเหตุความนัยของเรื่องนี้ หลวงจีนเต็งกวนย่อมไม่สามารถอธิบายได้

เจ้าสำนักฮ้วยชงกล่าวว่า

"โกวเนี้ยทั้งสอง เพียงชาญฉลาดปราดเปรื่องฝึกปรือวิชาได้รวดเร็ว เป็นเรื่องธรรมดาสามัญ พวกเราแยกย้ายกันไปเถอะ"

อุ้ยเชี่ยวป้อพลันกล่าวว่า

"ในความเห็นของเรา วิชาฝีมือสำนักเสียวลิ้มมีเพียงนี้เอง"

เจ้าสำนักฮ้วยชงขณะจะออกจากประตู พอฟังพลันเหลียวหน้ากลับมา อุ้ยเชียวป้อเอ่ยสืบต่อ

"เจ๋งฉี้ เจ๋งเช็งพวกท่านฝึกปรือวิชาฝีมือเป็นเวลานานเท่าใด?"

หลวงจีนเจ๋งฉี้บอกว่าร่ำเรียนมายี่สิบสี่ปี หลวงจีนเจ๋งเช็งตอบว่าร่ำเรียนยี่สิบสองปี

อุ้ยเชี่ยวป้อจึงกล่าว

"พวกนางทั้งสองอย่างมากมีอายุยี่สิบปี เพียงขโมยร่ำเรียนจากนั่นหนึ่งท่าลอบศึกษาจากนี่หนึ่งเพลง ก็ทำร้ายจนหลวงจีนที่ผ่านการร่ำเรียนวิชาฝีมือยี่สิบกว่าปีจนเตลิดเปิดหนีอุจจาระปัสสาวะเรี่ยราด เมื่อเป็นเช่นนี้ กระบวนท่าต่ำต้อยน้อยนิดของสำนักบู๊ตึ้ง คุนลุ้น ยังร้ายกาจกว่าวิชามาตรฐานของสำนักเสียวลิ้มเราเสียอีก"

เจ้าสำนักฮ้วยชง เต็งเส็กแห่งตึกพิทักษ์กฎ เต็งซิมแห่งตึกอรหันต์ ล้วนมีสีหน้ากระอักกระอ่วน หลวงจีนเต็งกวนกลับผงกศีรษะ กล่าวว่า

"มีเหตุผล"

เจ้าสำนักฮ้วยชงสอดคำขึ้น

"วิชาฝีมือสำนักเรา ตอนแรกเริ่มฝึกปรือมีความสำเร็จธรรมดาสามัญ ยิ่งฝึกฝนยิ่งลึกล้ำ ตอนแรกไม่มุ่งหวังให้ประสบความสำเร็จในบัดดล ย่อมผิดแผกจากค่ายสำนักอื่น"

เหล่าหลวงจีนล้วนส่งเสียงสนับสนุน ทยอยออกจากตึกพิทักษ์กฎ อุ้ยเชี่ยวป้อพลันสั่นศีรษะ หลวงจีนเต็งกวนขมวดคิ้วครุ่นคิดชั่วขณะก็สั่นศีรษะบ้าง

เจ้าสำนักฮ้วยชงและเต็งซิมได้ชือสบตากันวูบล้วนครุ่นคิดขึ้น

'หนึ่งชราหนึ่งฉกรรจ์คู่นี้ล้วนงมงาย อย่าได้แยแสสนใจ'

อุ้ยเชี่ยวป้อพลันชักชวนหลวงจีนเต็งกวนว่า

"ท่านตามเรามา"

หลวงจีนเต็งกวนแม้มีอายุแปดสิบพรรษา แต่ลำดับรุ่นต่ำกว่าอุ้ยเชี่ยวป้อขั้นหนึ่ง จึงส่งเสียงรับคำตามติดอยู่ด้านหลัง

อุ้ยเชี่ยวป้อกลับมุ่งมายังตัวตึกบูรพา กล่าวถามหลวงจีนชราที่ทำหน้าที่พยาบาลครุณอาภรณ์เขียวว่า

"อาการของโกวเนี้ยอาภรณ์เขียวนั้นเป็นอย่างไร?"

หลวงจีนชรานั้นกล่าวว่า

"ดีที่จี้สกัดจุดห้ามโลหิต รักษาพยาบาลทันท่วงที โกวเนี้ยอาภรณ์เขียวนางนั้นรอดจากห้วงอันตรายแล้ว เพียงแต่ตอนนี้ยังหลับไหลอยู่"

เพิ่งขาดคำ ภายในห้องปรากฏเงาร่างสีครามถลันวูบ ครุณีชุดครามพลิ้วกายออกมา ถลึงจ้องมองอุ้ยเชี่ยวป้ออย่างชุ่นแค้น กล่าวว่า

"ท่านรุดมาทำอะไร?"

ตวัดมือขวาวูบ ดึงดาบใบหลิวออกมา กรีดเป็นประกายเส้นสายยาวเหยียด แหวกจู่โจมมาถึง

หลวงจีนเต็งกวนที่ด้านข้างกล่าวว่า

"นี่เป็นเพลงดาบสำนักลักฮะจริงๆ โกวเนี้ยโปรดยั้งมือไว้ไมตรี"

พลางสะบัดจีวรกว้างใหญ่ออก ครุณีชุดครามรู้สึกมีพลังอ่อนหยุ่นชุมหนึ่ง

ม้วนทะลักใส่ตัวดาบของนาง สภาวะดาบต้องเบนเบือนไปอีกทิศทางหนึ่ง

ครุณีชุดครามแตกตื่นตกใจยิ่ง ฝ่ายตรงข้ามกลับมีพลังการฝึกปรือบรรลุถึงขั้นคงชิ่วยิบแป๊ะยิ่ม (มือเปล่าชิงอาวุธ) ดังนั้นสะบัดมือผุดผ่องข้างซ้ายจู่โจมมายังอุ้ยเชี่ยวปัอ

หลวงจีนเต็งกวนกล่าวว่า

"นี่เป็นวิชาหงส์เหินหาวของสำนักคงทัง"

พลางกรีดควงข้อมืออย่างพิเศษพิสดาร ก็สลายพลังจู่โจมของนางอย่างง่ายดาย

ครุณีชุดครามถูกขัดขวางถึงสองครา ถึงกับทั้งแตกตื่นทั้งเดือดดาล รั้งสภาวะดาบขึ้นสูง ผนึกเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับตัวดาบ พุ่งโถมเข้ามาอย่างดุร้าย หลวงจีนเต็งกวนงอนิ้วกลางแตะกับนิ้วหัวแม่มือข้างขวาดีดพุ่งไปเบื้องหน้า ปรากฏพลังดรรชนีชุมหนึ่งแหวกฝ่าอากาศไป ความเข้มแข็งของกระแสพลังผนึกจนคล้ายวัตถุมีสภาพ

ครุณีชุดครามอุทานดังอา ถอยปราดไปด้านหลังอย่างประหวั่นลนลานเร้นกายกลับเข้าห้องหับ

อุ้ยเชี่ยวปัอชมเชยว่า

"ท่านมีพลังฝีมือเข้มแข็งนัก"

หลวงจีนเต็งกวนประนมมือกล่าวว่า

"ซือเจ็ก (ศิษย์ผู้น้องของอาจารย์) ชมเชยไปแล้ว"

อุ้ยเชี่ยวปัอเห็นหน้าห้องหับมีหลวงจีนเฝ้ารักษา ไม่สะดวกกับการไปเยี่ยมเยือนดูอาการครุณีอาภรณ์เขียว เพียงแต่เมื่อฟังว่านางมิมีอันตรายถึงแก่ชีวิต ก็คลายใจลง ชักชวนหลวงจีนเต็งกวนจากมา ครั่นคิดขึ้น

'หลวงจีนชรารู้ซึ้งถึงต้นตอวิชาฝีมือของครุณีทั้งสอง · เพียงงอนิ้วดีดออกก็คุกคามนางมิกล้าเข้ามาทำร้ายคน เราหากคิดรับครุณีอาภรณ์เขียวเป็นภรรยา ต้องหาหนทางชักชวนหลวงจีนชรานี้เป็นองครักษ์คุ้มครอง'

ดังนั้นกล่าวว่า

"ท่านเมื่อครู่งอนิ้วดีดไป ครุณีนั้นก็ยอมรับการพ่ายแพ้ นั่นเป็นวิชาฝีมือ

อันใด?"

หลวงจีนเต็งกวนกล่าวว่า

"วิชาทั้งจี้ชิ้งทง (ดรรชนีเทพยดา) นี้ ฝึกปรือได้ไม่ยากนัก ขอเพียงจำแนกจุดจนแม่นยำ แผ่พุ่งพลังใส่ฝ่ายตรงข้าม ก็ใช้การได้"

อุ้ยเซี่ยวป้อพอฟังว่า 'ฝึกปรือได้ไม่ยากนัก' ถึงกับยินดียิ่ง คนนิสัยคึกคะนอง กริ่งเกรงต้องสงบจิตใจฝึกปรือฝีมือที่สุด ยามนั้นรีบกล่าวว่า

"ประเสริฐแท้ ท่านรีบสอนแก่เรา"

"วิชากำลังภายใน ที่เซี่ยวซือเจ็กฝึกปรือจากคัมภีร์เอ็กกึงเก็ง (คัมภีร์เปลี่ยนกล้ามเนื้อ) มิทราบฝึกปรือถึงขั้นใด ขอให้ดีดดรรชนีทดลองดู"

"ต้องพุ่งดรรชนีอย่างไร?"

หลวงจีนเต็งกวนงอนิ้วดีดออก ปรากฏกำลังภายในขุมหนึ่งแหวกพุ่งออกใบไม้ซึ่งร่วงอยู่บนพื้นใบหนึ่งถึงกับลอยพลิ้วขึ้นมา อุ้ยเซี่ยวป้อหัวร่อพลางกล่าว

"นั่นน่าเล่นนัก"

จากนั้นลอกเลียนฝ่ายตรงข้าม งอนิ้วกลางข้างขวาแตะกับนิ้วหัวแม่มือดีดพุ่งออกไป คราครั้งนี้ย่อมปราศจากซุ่มเสียงสำเนียงใด แม้แต่ฝุ่นละอองบนพื้นก็ไม่ตลบลอยขึ้น

หลวงจีนเต็งกวนกล่าวว่า

"ที่แท้ซือเจ็กมิได้ฝึกปรือวิชาโคจรกำลังภายในในคัมภีร์เปลี่ยนกล้ามเนื้อ หากคิดฝึกปรือวิชากำลังภายในนี้ พึงร่ำเรียนวิชาหัวเยียกเจี๊ยะ (ฝ่ามือปัญญาบารมี) ก่อน เราจะประฝ่ามือปัญญาบารมีกับท่าน ดูว่าพลังฝ่ามือซือเจ็กลึกล้ำถึงระดับใด แล้วค่อยถ่ายทอดคัมภีร์เปลี่ยนกล้ามเนื้อให้"

อุ้ยเซี่ยวป้อส่ายหน้า กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าก็ไม่รู้จักฝ่ามือปัญญาบารมี"

"นั่นมิเป็นไร พวกเราประวิชาเนี่ยมฮวยคิ้มน่าชิ่ว (ฝ่ามือคว้าจับเด็ดบุปผา)"

"ฝ่ามือคว้าจับเด็ดบุปผาใด กลับไม่เคยได้ยินมาก่อน"

สีหน้าหลวงจีนเต็งกวนปรากฏแววลำบากยากใจขึ้นกล่าวว่า

"อย่างนั้นพวกเราประวิชาพื้นฐานรองลงไปอีก ทดลองหักหาญวิชากิมกังชิ่งชิ่ว (มือเทวราช) กันเถอะ ที่แท้ท่านก็ไม่รู้จัก อย่างนั้นทดลองวิชาซั่งฮวยชิ่ว (โปรยบุปผา) ใช่แล้ว เซี่ยวซือเจ็กอายุยังเยาว์ ยังมิได้ร่ำเรียนฝ่ามือนี้ มิทราบเคยศึกษาฝ่ามืออุ้ยท้อเจี้ย (ฝ่ามือองคุลีมาน) ล้อฮั่นคุ้ง (หมัดอรหันต์) ฮกโฮ้วคุ้ง (หมัดพิชิตพยัคฆ์) เพลงหมัดเสียวลิ้มหรือไม่?"

ท่านพอเอ่ยอ้างถึงวิชาแขนงหนึ่ง อุ้ยเซี่ยวป๊อก็สั่นศีรษะ หลวงจีนเต็งกวนก็หาได้ขุ่นเคืองใจไม่ กล่าวว่า

"วิชาฝีมือสำนักเสียวลิ้มค่อยๆ รุดหน้าตามลำดับ ตอนแรกร่ำเรียนเพลงหมัดเสียวลิ้ม หลังจากแตกฉานชำนาญ ค่อยศึกษาเพลงหมัดพิชิตพยัคฆ์ และหมัดอรหันต์ รอจนปรับพื้นฐานกำลังภายนอกและภายใน จึงฝึกปรือฝ่ามือองคุลีมาน ใช้เวลาประมาณห้าปี หากปฏิภาณปราดเปรื่อง สามารถฝึกปรือฝ่ามือโปรยบุปผา จากนั้นจะศึกษาวิชาปอล้อมิกชิ่ว (หัตถ์พันกร) หรือไม่ ต้องคำนวณนิสัยใจคอแต่ละบุคคล หลานศิษย์เยี่ยงเจ๋งฉี้ เจ๋งเช็ง กำลังฝึกปรือฝ่ามือโปรยบุปผา สิบปีให้หลัง เจ๋งเช็งอาจสามารถร่ำเรียนหัตถ์พันกลับ ส่วนเจ๋งฉี้มิมีความตั้งใจแน่วแน่ ยังคงฝึกหัตถ์เพลงไม้เท้าจึงถูกต้อง"

อุ้ยเซี่ยวป๊อสูดลมหายใจเข้าไปอย่างหนาวเหน็บ กล่าวว่า

"ท่านบอกว่าครรชนีเทพยดาฝึกปรือได้ไม่ยากนัก แต่หากต้องร่ำเรียนตั้งแต่เพลงหมัดเสียวลิ้ม ค่อยๆ ร่ำเรียนขึ้นไป เมื่อใดจึงสามารถฝึกหัดถึงวิชาครรชนีเทพยดา?"

"ตามบันทึกในตึกปัญญาบารมี สำนักเสียวลิ้มรุ่นที่ห้า วัดเรามีฮวบหุยเซี่ยงซือรูปหนึ่ง มีภูมิปฏิภาณฉลาดปราดเปรื่อง เข้าวัดมาสามสิบหกปี ก็ฝึกปรือครรชนีเทพยดาได้ ระดับความรุดหน้ามิเคยมีมาแต่โบราณกาลจวบจนปัจจุบัน หลายร้อยปีให้หลัง มีเส้งเฮงเซี่ยงซือท่านหนึ่ง ใช้เวลาสามสิบเก้าปีศึกษาความครรชนีเทพยดาจนแตกฉาน"

อุ้ยเซี่ยวป๊อกล่าวถามว่า

"ท่านเริ่มฝึกปรือฝีมือ จวบจนฝึกถึงครรชนีเทพยดาใช้เวลาประมาณเท่าใด?"

หลวงจีนเต็งกวนยิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า

"หลานศิษย์ฝึกปรือเพลงหมัดเสียวลิ้มเมื่ออายุสิบเอ็ด ดีที่กราบกรานฮ้วยตี่เซี่ยงซือเป็นอาจารย์ ร่ำเรียนได้เร็วกว่าซือเฮียตี่ร่วมสำนัก เมื่ออายุห้าสิบสาม ก็สามารถใช้วิชาดรรชนีบ้าง"

"ท่านฝึกปรือตั้งแต่อายุสิบเอ็ด เรียนรู้ดรรชนีเทพยดาเมื่ออายุห้าสิบสาม หมายความว่าใช้เวลาทั้งสิ้นสี่สิบสองปี?"

หลวงจีนเต็งกวนกล่าวอย่างภาคภูมิ

"ใช้เวลาสี่สิบสองปีฝึกปรือดรรชนีเทพยดาได้ พันกว่าปีมานี้ อาตมาจัดเป็นบุคคลร่ำเรียนสำเร็จเร็วที่สุดคนที่สาม"

หยุดเล็กน้อยแล้วเอ่ยสืบต่อ

"เพียงแต่ พลังการฝึกปรือของอาตมาอ่อนด้อยจำกัด หากวิจารณ์ตามความแกร่งกร้าวของพลังดรรชนี เกรงว่าต้องจัดอยู่อันดับเจ็ดสิบ"

อุ้ยเซี่ยวป้อขบคิดในใจ

'ต่อให้ท่านจัดอยู่อันดับสามก็ดี หรือจัดอยู่อันดับเจ็ดสิบก็ตาม หากให้บิดาใช้เวลาสี่สิบกว่าปีฝึกปรือหลักวิชานี้ เมื่อถึงเวลานั้น เรากับดรุณีอาภรณ์เขียวล้วนเป็นชายชราสตรีชรา อายุหกสิบเจ็ดสิบปี บิดาจะฝึกปรือไปไย?'

ดังนั้นกล่าวว่า

"นางฝึกปรือเพียงปีสองปี ท่านศึกษาถึงสี่ห้าปีค่อยเอาชนะนาง นับว่ายังใช้การไม่ได้"

"ซือเจ็กกล่าวถูกต้อง หากเปรียบเทียบเช่นนี้ สำนักเสียวลิ้มเรานับว่าเสื่อมเสียหน้านัก"

อุ้ยเซี่ยวป้อฉุกคิดขึ้น ตนกลับต้องกระตุ้นมันสักตรา จึงกล่าว

"ท่านเป็นหัวหน้าตึกปัญญาบารมี หากไม่หาทางปรับปรุง หลังจากตกตาย ไหนเลยแบกหน้าไปพบพานฮวบหุยเซี่ยงซือ เล้งเฮงเซี่ยงซือ รวมทั้งซือเฮียเรา เจ้าสำนักฮ้วยชงได้ ทั้งหมดย่อมต้องตำหนิว่าท่านรู้จักแต่รับประทานข้าว ถ่ายอุจจาระ เป็นเหตุให้สำนักเสียวลิ้มเสื่อมเสียเกียรติภูมิ"

หลวงจีนเต็งกวนหน้าแดงฉานสดใส กล่าวอย่างประหวั่นลนลาน

ซือเจ็กกล่าวถูกต้อง รอสักครู่ผู้หลานกลับไปจะพลิกทบทวนตำรับตำราในตึกปัญญาบารมี ดูว่ามีทางลัดส่งเสริมให้ฝึกปรือสำเร็จแตกฉานโดยเร็วหรือไม่?"

อุ้ยเซี่ยวป๊อกล่าวอย่างยินดี

"ถูกต้อง ท่านหากตรวจสอบไม่ออก มิสู้เชื้อเชิญตรุณีทั้งสองมา ให้ผู้ที่อายุสูงวัยกว่าเป็นเจ้าสำนัก คนอายุเยาว์เป็นหัวหน้าตึกปัญญาบารมี ทำหน้าที่ถ่ายทอดวิชาฝ่ามือแทน!"

หลวงจีนเต็งกวนงงงันวูบ กล่าวว่า

"พวกนางเป็นโกวเนี้ย ไหนเลยดำรงตำแหน่งเจ้าสำนัก และหัวหน้าตึกของวัดเราได้?"

"ผู้ใดเรียกท่านครุ่นคิดหนทางลัดไม่ออก หากแม้นเป็นเช่นนั้น สำนักเสียวลิ้มก็ไม่อาจยืนหยัดในยุทธจักร หลวงจีนวัดเราหลายพันรูปล้วนกราบกรานครุณีทั้งสองเป็นอาจารย์ บอกว่าพวกนางร่ำเรียนวิชาปีสองปีก็หักกระดูกข้อต่อของหลวงจีนเสียวลิ้มดังกรอบๆ แกรบๆ เพราะเพื่อรักษามือเท้าให้ครบสมบูรณ์ ได้แต่น้อมเชิญครุณีเป็นหัวหน้าตึกปัญญาบารมี"

วาจาประดานี้ ว่ากล่าวจนหลวงจีนเต็งกวนหลั่งเหงื่อพร่างพรู กล่าวเสียงสั่นระรัว

"ถูกแล้ว นั่น...นับว่าเสื่อมเสียหน้านัก"

อุ้ยเซี่ยวป๊อกล่าวสืบไป

"เมื่อถึงเวลานั้น พวกเราก็ไม่อาจเรียกตนเองเป็นเสียวลิ้มไผ่ (สำนักเสียวลิ้ม) อีก"

"อย่างนั้น...จะเรียกเป็นสำนักใด?"

"พานเรียกเป็นเสียวนึ่งไผ่ (สำนักครุณี) เปลี่ยนเพียงคำเดียว นับว่าง่ายดายยิ่ง"

หลวงจีนเต็งกวนหน้าซีดเผือด กล่าวว่า

"ไม่ได้ เราต้องไปตรวจดูตำรา...ซือเจ็กอภัยที่มิอาจน้อมสนองสืบไป"

ประนมมือคารวะ หันกายหมายจากไป

อุ้ยเชี่ยวปัอทัดทานว่า

"ช้าก่อน เรื่องนี้ท่านต้องปกปิดเป็นความลับ มิอาจให้ศิษย์สำนักเราล่วงรู้"

"เพราะเหตุใด?"

"ทั้งหมดไม่เชื่อถือว่าท่านหาทางลัดได้หรือไม่ ตอนนี้ครุณีทั้งสองยังพักรักษาบาดเจ็บภายในวัด ทั้งหมดยามประหวั่นพรั่นพรึง ล้วนรุดไปกราบกรานนางเป็นอาจารย์ สำนักเสียวลิ้มเราไยมิใช่ล่มสลายไป"

หลวงจีนเต็งกวนกล่าวว่า

"ซือเจ็กแนะนำได้ถูกต้อง เรื่องนี้เกี่ยวพันถึงความดำรงอยู่หรือล่มสลายของสำนักเรา มิอาจแพร่งพรายออกไปเด็ดขาด"

ในใจเปี่ยมความสำนึกตื้นตัน รู้สึกซ้วยเม้งซือเจ็กท่านนี้แม้อายุยังเยาว์แต่สายตากว้างไกล ยอดเยี่ยมจริงๆ หากมิใช่คาดการณ์ล่วงหน้าได้ด้วยปรีชาญาณ สำนักเสียวลิ้มย่อมต้องกลับกลายเป็นสำนักครุณีไป

อุ้ยเชี่ยวปัอเห็นฝ่ายตรงข้ามผละจากไปอย่างเร่งร้อน ชายจีวรพลิ้วปลิวไสว แสดงว่าประหวั่นลนลานยิ่ง ต้องครุ่นคิดขึ้น

'หลวงจีนชรานี้คงนึกหาทางลัดใดได้ วาจาเราประดานี้ หากกล่าวต่อผู้อื่นทุกผู้คนล้วนสังเกตพบพิรุธ แต่ขอเพียงท่านไม่หารือกับบุคคลอื่น ย่อมมิทราบว่าเรากำลังหลอกลวงท่าน'

หวนนึกถึงรูปโฉมอันงามสะคราญปานบุปผาของครุณีอาภรณ์เขียว อดพลุ่งพล่านใจมิได้ คิดย้อนกลับสู่ตัวตึกบูรพา แต่มิมีหลวงจีนเต็งกวนคุ้มครอง จำต้องทอดถอนใจ กลับมายังห้องพักของตน

วันรุ่งขึ้นก็มุ่งตรงมายังตัวตึกบูรพา หลวงจีนชราที่รักษาบาดเจ็บประนมมือกล่าวว่า

"ซือเจ็กตื่นเช้านัก"

อุ้ยเชี่ยวปัอกล่าวถามว่า

"อาการของโกวเนี้ยนั้นทุเลาลงบ้างหรือไม่?"

"โกวเนี้ยฟื้นตื่นขึ้นในยามเที่ยงคืน พอทราบว่าพำนักในเสียวลิ้มยี่ ก็ยืนกรานหมายจากไป กล่าววาจาก้าวร้าว บอกว่ามิยอมเสียชีวิตในวัดวาของ

หลวงจีน...น้อยเด็ดขาด"

อุ้ยเชี่ยวป้อได้ยินฝ่ายตรงข้ามกล่าวอ้ำๆ อึ้งๆ แสดงว่าดรุณีอาภรณ์เขียวหากมิใช่ด่าคนเป็น 'โจรราคะน้อย' คงด่าเป็น 'หลวงจีนโฉดน้อย' จึงซักถามว่า

"ภายหลังเป็นอย่างไร?"

"หลานศิษย์พยายามทัดทานเหนี่ยวรั้ง โกวเนี้ยนั้นกลับดิ้นรนลุกขึ้น เจ้าเจ๊ของนางก็ประคับประคองนางออกจากห้อง หลานศิษย์ได้แต่ปล่อยให้พวกนางจากไป พร้อมกับรายงานต่อท่านเจ้าสำนัก"

อุ้ยเชี่ยวป้อผงกศีรษะรับทราบ ขบคิดอย่างเลื่อนลอย

'ดรุณีอาภรณ์เขียวเมื่อจากไป มิทราบไปยังที่ใด นางไร้ชื่อแซ่ ยากแก่การสืบเสาะพบพาน'

จากนั้นครุ่นคิดสืบไป

'ดรุณีทั้งสองพลังฝีมือสูงเยี่ยม สามารถใช้แนววิชาทุกค่ายสำนัก ย่อมสืบสาวพบได้'

ดังนั้นเตร็ดเตร่มายังตึกปัญญาบารมี เห็นหลวงจีนเต็งกวนนั่งอยู่บนพื้นรอบกายกองสุมด้วยตำราหลายร้อยเล่ม สองมือโอบศีรษะตาแดงฉานด้วยสายเลือด ที่แท้มิได้หลับไหลตลอดคืน ดูจากสภาพการณ์ ย่อมครุ่นคิดหาทางลัดไม่ได้

หลวงจีนเต็งกวนเห็นอุ้ยเชี่ยวป้อเข้าห้องมา กลับจ้องมองอย่างเลื่อนลอยคล้ายกับมิรู้จัก ที่แท้หมกมุ่นครุ่นคิดจนไม่รับรู้สภาพรอบกาย ควรทราบว่าวิชาสำนักเสียวลิ้มทุกแขนงล้วนมุ่งปรับรากฐานหนักแน่นลึกล้ำ รุดหน้าอย่างแช่มช้า หากคิดมุ่งเรียนลัด นับว่าฝืนกับกฎเกณฑ์สำนักเสียวลิ้ม หลวงจีนเต็งกวนแม้รู้ซึ้งแตกฉานหลักวิชาทั้งแผ่นดิน แต่หากให้ท่านทำลายข้อห้ามประจำสำนัก บัญญัติแนวทางใหม่ ไหนเลยประสบความสำเร็จได้ในฉับพลัน

อุ้ยเชี่ยวป้อเห็นฝ่ายตรงข้ามหมกมุ่นครุ่นคิด คิดบอกว่าดรุณีทั้งสองได้จากไป มิต้องร้อนรุ่มบัญญัติ แต่แล้วฉุกคิดขึ้น

'ท่านหากไม่พากเพียรพยายาม ไหนเลยนึกออกได้ เราหากบ่งบอกไป หลวงจีนชราคงเกียจคร้านขึ้นมา'

กาลเวลาผ่านไปเดือนเศษ อุ้ยเชี่ยวปัอมักแวะมายังตึกปัญญาบารมี เห็นหลวงจีนเต็งกวนซูบซีดลง สีหน้าอิดโรยมิกล่าวว่ากระไร คล้ายคนเชื่องซึมโง่งมบางครั้งยืดกายขึ้น ต่อยหมัดเตะกราด จากนั้นสั่นศีรษะกระแทกนั่งลง

อุ้ยเชี่ยวปัออาศัยในวัดเสียวลิ้มยี่เป็นเวลาครึ่งปี ดังฮือฮ่องเต้ยังมิมีพระราชโองการมาถึง ตนหลังจากกลืนกินยาขจัดพิษและยาเม็ดโสมหิมะของฮ้วงไท้โหว พิษภายในกายก็สลายคลาย ส่วนสัดสูงใหญ่ขึ้น สำเนียงเริ่มแปรเปลี่ยนมิได้เป็นเยี่ยงเด็กหน่มอีก

หนึ่งเดือนมานี้ ทุกวี่วันมักคะนึงถึงครุฑอาภรณ์เขียวนั้น ลอบตัดพ้อตำหนิหลวงจีนเต็งกวนโง่เขลา ผ่านไปเนิ่นนานปานนี้ ยังบัญญัติวิชาทางลัดสะกดข่มครุฑชุดครามและพวกไม่ได้ มิเช่นนั้น ตนพอเรียนรู้จะลงจากสำนักไปเสาะหาครุฑอาภรณ์เขียว วันนี้อัดอั้นสุดทนทาน จึงพกนำเงินทองลงจากยอดเขาเชี่ยวชิกฮงบ่ายโฉมสู่ทิศตะวันตกหลายสิบลี้มาถึงเมืองใหญ่แห่งหนึ่งครุ่นคิดขึ้น

'วันนี้บิดาขอดีนสู่เพศมราวาส ท่องเที่ยวหาความสำราญสักครา'

ดังนั้นเข้าร้านจำหน่ายเสื้อผ้าสำเร็จรูป ซื้อหาหมวกนักศึกษา อาภรณ์แพร ถุงน่องรองเท้า ออกมานอกเมือง ผลัดเปลี่ยนที่หลังเนินเขา พับชุดจีวรไว้ในห่อผ้า สะพายอยู่กลางหลัง ส่องดูเงาตัวเองที่ริมลำธาร รู้สึกคล้ายทายาทผู้รุ่มรวยผู้หนึ่ง

ครั้นแล้วกลับเข้าตัวเมือง มาถึงเหลาสุราแห่งหนึ่ง สั่งหมูเห็ดเป็ดไก่มาดื่มกินจนอิ่มหนำสำราญ ขบคิดในใจ

'ครั้งนี้จะไปเสาะหาบ่อนพนัน เล่นพนันสักครา'

อุ้ยเชี่ยวปัอทราบว่าบ่อนพนันมักตั้งอยู่ในตรอกซอย ดังนั้นเข้าตรอกเล็กทะลุซอยน้อย เหลียวซ้ายแลขวาตลอดทาง มาถึงซอยเล็กๆ สายทีเจ็ด พลันแว่วเสียงผู้คนร้องว่า

"เก้าจอมฟ้า กินรวบหมดสิ้น"

วาจาหลายประโยคนี้ยามกระทบโสต นับว่าระรื่นหูเหลือประมาณ เปรียบกับตอนสดับฟังคำ 'โอมมณีตัสสะ' ในวัดเสียวลิ้มยี่ นับว่าผิดแผกแตกต่าง

อุ้ยเชี่ยวปัอสาวเท้าเข้าใกล้ ยื่นมือผลักประตูห้อง พลันปรากฏชายฉกรรจ์ผู้หนึ่งเดินออกมา เพ่งมองอุ้ยเชี่ยวปัอ กล่าวว่า

"ทำอะไร?"

อุ้ยเชี่ยวปัอล้วงเงินแท่งหนึ่งจากอกเสื้อ โยนขึ้นโยนลง กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"รู้สึกคันไม้คันมือ คิดมาเสียสักหลายตำลึง"

ชายฉกรรจ์นั้นกล่าวว่า

"นี่เป็นซ่องคณิกา หาใช่บ่อนพนัน น้องเราหากคิดสนิทสนมกับครุณี รออีกหลายปีค่อยมาเถอะ"

อุ้ยเชี่ยวปัอมิได้พนันขันต่อเป็นเวลานาน นับแต่ฟังคำ 'เก้าจอมฟ้ากินรวบหมดสิ้น' ต่อให้ฟ้าถล่มทลาย ก็ต้องเล่นพนันสักตาสองตา อย่าว่าแต่ซ่องคณิกาเป็นสถานที่ซึ่งตนอาศัยจนเติบใหญ่ มาถึงซ่องคณิกาเท่ากับกลับสู่มาตุภูมิถิ่นกำเนิด จึงกล่าว

"ท่านเลือกโฉมสะคราญให้กับเราสักหลายนาง ค่ำคืนนี้เสียวเอี้ย (เรียกตนเองเป็นเจ้านายน้อย) จะจัดโต๊ะสักสามโต๊ะ"

พลางยัดเยียดเงินแท่งเจ็ดแปดตำลึงนั้นแก่ฝ่ายตรงข้าม เอ่ยสืบต่อ

"นี่กำนัลให้ท่านดื่มสุรา"

ผู้ควบคุมซ่องนั้นยินดียิ่ง ปั้นสีหน้าจนยิ้มแย้มแจ่มใส น้อมกายกล่าวขอบคุณ ร้องเสียงกังวาน

"อาคันตุกะทรงเกียรติมาถึง"

พลางชักนำอุ้ยเชี่ยวปัอเข้าซ่องไป

แม่เล้าประจำซ่องดาหน้าออกมาต้อนรับ เห็นเป็นบุรุษหนุ่มอายุสิบหกสิบเจ็ด สวมใส่อาภรณ์หรูหรา ต้องครุ่นคิดขึ้น

'เด็กน้อยนี้ คงขโมยเงินภายในบ้านมาจับจ่ายใช้สอย กลับต้องขูดรีดมันให้สมใจ'

ดังนั้นกุมมืออุ้ยเชี่ยวปัอไว้ กล่าวว่า

"เสียวเอี้ย ตามกฎสถานที่นี้ ท่านต้องการหานงคราญ ต้องกำนัลเงินทองก่อน"

อุ้ยเชี่ยวป้อปั้นสีหน้าเคร่งเครียดลง กล่าวว่า

"ท่านเข้าใจว่าเราเป็นทารกอมมือ ไม่เคยท่องเที่ยวมาหรือ พวกเรานับเป็นผู้ประกอบกิจการค้าอย่างเดียวกัน บิดาแจกจ่ายเงินทองจนช่ำชองแล้ว"

ล้วงตัวแลกเงินปึกหนึ่งออกมา มีมูลค่าสามสี่ร้อยตำลึงโยนลงบนโต๊ะ เอ่ยสืบต่อ

"โกวเนี้ยที่ห้อมล้อมรอบข้าพเจ้า กำนัลให้คนละห้าทุน โกวเนี้ยที่ปรนนิบัติ จ่ายให้สามตำลึง ท่านที่เป็นแม่เล้า กำนัลให้หนึ่งตำลึง ผู้ที่ถือป้านน้ำชาให้ห้าทุน บิดาหากสนุกสนานสมใจ จะแจกจ่ายเพิ่มทวีให้เท่าตัว"

วาจาประดานี้ ล้วนเป็นถ้อยคำที่ใช้ในตอนเที่ยวช่องคณิกา แม่เล้านั้นถึงกับรับฟังจนปากอ้าตาค้าง ตะลึงลานวูบจึงกล่าว

"ที่แท้เป็นเสียวเอี้ยที่ประกอบการค้าอย่างเดียวกัน เรากลับมีตาแต่ไร้แวว มิทราบเสียวเอี้ยเปิดตึกใดบ้าง?"

อุ้ยเชียวป้อกล่าวว่า

"บิดาเปิดตึกหลีชุนอี่ (ตึกเริงสราญ) อี่เช้งอี่ (ตึกมากไมตรี) ในเมืองเอี้ยงจิว เปิดตึกเชี้ยซิมอี่ (ตึกประเทืองอารมณ์) เที่ยงชุนอี่ (ตึกวสันต์สุข) ในนครหลวง เปิดตึกยิ่วเช้งอี่ (ตึกไมตรีนุ่มนวล) ซุ่ยเกิกอี่ (ตึกเบญจมาศนิทรา) ในเมืองนานกิง รวมหกสาขา"

ซึ่งความจริง นามทั้งหกล้วนเป็นนามช่องคณิกาเลื่องชื่อของเมืองเอี้ยงจิว มิเช่นนั้นอุ้ยเชี่ยวป้อยามกะทันหัน ไหนเลยบอกป้ายยี่ห้อช่องคณิกาหกแห่งไปได้?

แม่เล้าตื่นเต้นยิ่ง เพิ่งทราบว่าเจ้าของช่องคณิกาถึงหกแห่งให้เกียรติมาการค้าของฝ่ายตรงข้ามกลับใหญ่โตมิน้อย จึงถามอย่างยิ้มแย้ม

"เสียวเอี้ยชมชอบสนทนากับสตรีเยี่ยงไรบ้าง?"

"ในเมืองน้อยเยี่ยงนี้ คงไม่มีสตรีจากเมืองโซวจิวมาประจำช่องกระมัง?"

ที่แท้เมืองโซวจิวขึ้นชื่อว่าเป็นแหล่งชุมนุมนางคณิกา แม่เล้านั้นพอฟัง มี

สีหน้าละอายกล่าวว่า

"ช่องเรามีโกวเนี้ยนางหนึ่ง โป้ปดปลอมแปลงว่ามาจากเมืองโซวจิว แท้ที่จริงเป็นชาวเมืองฮุงเฮี้ยง เพียงใช้หลอกลวงตบตาผู้หาความสำราญที่ไร้ประสบการณ์ แต่มิกล้าหลอกลวงผู้เชี่ยวชาญ"

อุ้ยเชี่ยวป้อหัวร่อพลางกล่าวว่า

"ท่านเรียกระดมสตรีประจำช่องมาจนหมดสิ้น เสียวเอี้ยจะกำนัลเงินทองให้คนละสามตำลึง"

แม่เล้านั้นยินดียิ่ง ถ่ายทอดวาจาไป พริบตาต่อมา เหล่าคณิกาก็หนุนเนื่องมาชุมนุมอยู่ภายในห้องจนแออัดเบียดเสียด ช่องคณิกาในเมืองน้อยเยี่ยงนี้ ย่อมมีแต่คณิกาที่มือใหญ่นิ้วหยาบ พอกแป้งประทินผิวจนหนาเตอะ ต่างกุมมือโอบเอวทอดไมตรีต่ออุ้ยเชี่ยวป้อ

อุ้ยเชี่ยวป้อสบอารมณ์ยิ่ง มาตรแม้นคณิกาเหล่านี้คิ้วดกหนา ตาเล็กหยีบ้างปากแดงฉานกว้างใหญ่ เปรียบกับตนยังอัปลักษณ์กว่าหลายส่วน แต่ตนตั้งประณิธานตั้งแต่เล็กว่า จะอวดโอ่ศักดิ์ศรีในช่องคณิกาสักคราว วันนี้สมมาดปรารถนา ย่อมภาคภูมิใจนัก

อุ้ยเชี่ยวป้อพลันฉุดรั้งคณิกาข้างกายมานางหนึ่ง จูบลงบนปากนาง รู้สึกมีกลิ่นกระเทียมอันเหม็นคละคลุ้งพลุ่งเข้ามา ถึงกับสะอิดสะเอียนแทบอาเจียนทันใด ม่านประตูถูกเลิกขึ้น ครุณีสองนางเดินเข้ามา อุ้ยเชี่ยวป้อร้องว่า

"ม่วยม่วย (น้องสาว) ทั้งสองล้วนเข้ามา ข้าพเจ้าจะจูบปากรับขวัญ..."

มิทันจบความ เหลือบเห็นโฉมหน้าครุณีทั้งสองชัดตา ถึงกับสะท้านใจอย่างรุนแรง แผดร้องสุดเสียง ผลักไสคณิกาที่โอบกอดตนสองนางล้มลงกับพื้นผุดลุกขึ้นมา ที่แท้ผู้มากลับเป็นครุณีอาภรณ์เขียวซึ่งตนคะนึงถึงทุกเช้าค่ำวันคืน และเจ้เจ๊ของนางครุณีชุดคราม

ครุณีชุดครามแค่นหัวร่อ กล่าวว่า

"ท่านพอเข้าเมืองมา พวกเราก็สะกดติดตามอยู่ด้านหลัง ดูว่าท่านจะกระทำเรื่องชั่วร้ายใดบ้าง?"

อุ้ยเชี่ยวป้อเหงื่อชุ่มโชกโชมกายฝืนยิ้ม กล่าวว่า

"ถูกแล้ว โกวเนี้ยนางนี้...บาดแผลบนลำคอของท่านทุเลา...ทุเลาแล้วกระมัง?"

ครุณีอาภรณ์เขียวแค่นหัวร่ออย่างเย็นชา หาแยแสสนใจไม่ ครุณีชุดครามกระชากเสียงว่า

"เราสองพี่น้อง รอคอยอยู่นอกวัดเสียวลิ้มยี่ตลอดมา คิดบดขยี้ท่านแหลกลาญ ชำระล้างความอัปยศให้กับม่วยม่วยเรา ในที่สุดนับว่าฟ้ามีทิพย-เนตร วันนี้ท่านจึงตกมายังเงื้อมมือพวกเรา"

อุ้ยเซี่ยวป้อลอบคร่ำครวญในใจอย่างหวนโหย

'วันนี้บิดาคงต้องตายแน่นอน'

ปั้นรอยแย้มยิ้มพลางกล่าว

"ซึ่งความจริง ข้าพเจ้าก็มิได้...ล่วงเกินโกวเนี้ยอันใด เพียงตะกุย...เยี่ยงนี้คราหนึ่ง ข้าพเจ้า..."

ครุณีอาภรณ์เขียวหน้าแดงฉานสดใส ตาสาดประกายอำมหิตวูบ ครุณีชุดครามกล่าวเสียงเย็นชา

"เมื่อครู่ท่านกล่าวว่ากระไร เรียกพวกเราทำอย่างไร?"

"นั่น...นับว่าประจวบเหมาะนัก ข้าพเจ้าเข้าใจว่า...สองท่านก็เป็นโกวเนี้ยในช่องคณิกานี้"

ครุณีอาภรณ์เขียวกล่าวเบาๆ

"เจ้เจ๊ พร่ำพิไรกับหลวงจีนโฉดชั่วนี้ไยกัน? ประหารฆ่าทิ้งในดาบเดียวเถอะ"

จบคำ ชักดาบใบหลิวจากฝัก สะบัดเป็นประกายเจิดจ้าพุ่งวาบใส่อุ้ยเซี่ยวป้อดจสายฟ้า

อุ้ยเซี่ยวป้อรีบหดศีรษะลง หมวกนักศึกษาบนศีรษะกลับถูกประกายดาบฟันหลุดลุ่ย เผยเห็นศีรษะอันล้านเลี่ยน

เหล่าคณิกาล้วนกรีดร้องว่า

"ฆ่าคนแล้ว..."

อุ้ยเซี่ยวป้อหมุนคว้าง ละล่ิวร่างมายังด้านหลังเหล่าคณิกา ร้องว่า

"นี่เป็นช่องคณิกา สตรีที่เหยียบย่างเข้ามาล้วนเป็นคณิกา พวกท่านทั้งสองยังมิรีบออกไป หากถูกผู้อื่นพบเห็น นับว่า...เสื่อมเสียหน้านัก"

ดรุณีชุดคราม ดรุณีอาภรณ์เขียวกราดฟาดคาบใบหลิวดังควับเดวี้ยวจู่โจมโหมใส่ แต่ภายในห้องชุมนุมคณิกาสิบกว่านาง ไหนเลยฟาดฟันถูกอุ้ยเซี่ยวป้อ ประกายคาบพอกรีดผ่าน แทบทำร้ายถูกคณิกาสองนาง อุ้ยเซี่ยวป้อร้องอีกว่า

"บิดาอยู่ในช่องคณิกานี้ มีอันใดน่าดู? พวกท่านถึงกับติดตามมา ข้าพเจ้า...จะเปลี่องอาภรณ์แล้ว"

พลางยกมือขึ้นปลดกระดุมเสื้อ

ดรุณีทั้งสองขุ่นแค้นยิ่ง แต่กริ่งเกรงอุ้ยเซี่ยวป้อจะกระทำดังว่าจริงๆ ดรุณีอาภรณ์เขียวพลันหันกายพุ่งปราดออกไป ดรุณีชุดครามงงงัน จากนั้นตามติดออกจากห้อง มิคาดยามนั้นพอดีปรากฏแม่เล้าและแมงดาคุมช่องถลันเข้ามา ดรุณีทั้งสองจึงสะบัดฝ่ามือออก แว่วเสียงโครมๆ กระแทกมันสองปลิวกระเด็นไปทางซ้ายขวายามกะทันหัน ในช่องคณิกาบังเกิดเสียงโห่ร้องแผดก่าดังระงม

อุ้ยเซี่ยวป้อนับว่ารอดพ้นจากคมดาบชั่วคราว แต่หวนนึกถึงดรุณีทั้งสองย่อมต้องเฝ้ารักษาอยู่หน้าประตู ตนขอเพียงก้าวพ้นจากธรณีประตูช่อง จะถูกพวกนางกลุ้มรุมฟาดฟันถึงแก่ชีวิต จึงร้องว่า

"ทั้งหมดอย่าได้วุ่นวาย กำนัลเงินทองให้คนละสิบตำลึง"

เหล่าคณิกาพอฟังว่าจะได้รับกำนัลเงินทองสิบตำลึง ล้วนสงบชุ่มเสียงลง อุ้ยเซี่ยวป้อล้วงเงินสามสิบตำลึง มอบส่งต่อแมงดาคุมช่องกล่าวว่า

"รีบไปจัดเตรียมม้าให้กับข้าพเจ้าตัวหนึ่ง รอดอยอยู่ใต้ชายคาตึกที่ปากตรอก"

แมงดาคุมช่องรับเงินทองสาวเท้าจากไป อุ้ยเซี่ยวป้อชี้มือมายังนางคณิกานางหนึ่ง กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าจะกำนัลเงินทองแก่ท่านยี่สิบตำลึง รีบเปลี่องอาภรณ์ออก ให้ข้าพเจ้าผลัดเปลี่ยน"

คณิกานั้นยินดียิ่ง เปลื้องอาภรณ์ชั้นนอกออกในบัดดล ที่หลงเหลือพากันสอบถามสาเหตุกรณีพิพาท

อุ้ยเชี่ยวปัอจึงกล่าว

"พวกนางเป็นภรรยาหลวง ภรรยาน้อยข้าพเจ้าโกนผมข้าพเจ้า ไม่อนุญาตมายังซ่องคณิกา ข้าพเจ้าลอบหลบหนีออกมา พวกนางจึงไล่ล่าตามมาหมายสังหาร"

แม่เล้าและเหล่าคณิกาพอฟัง ล้วนหัวร่อคิกคัก ภรรยาผู้มาท่องเที่ยว ติดตามสามีมาทุ่มเถียงวิวาทต่อยตีกันในซ่องคณิกา กลับพบพานอยู่บ่อยครั้ง เพียงแต่ภรรยาหลวง ภรรยาน้อยร่วมมือกันโกนผมสามี ไม่อนุญาตมาท่องเที่ยว ถือคาบไล่ล่าประหาร กลับมิเคยได้ยินมาก่อน

อุ้ยเชี่ยวปัอสวมใส่ชุดคณิกาอย่างเร่งรีบ ใช้ผ้าลายผืนหนึ่งโพกศีรษะ เหล่านางคณิกาทราบว่าอุ้ยเชี่ยวปัอคิดผลัดเปลี่ยนปลอมแปลงโฉมหลบหนีออกไป จึงห้อมล้อมเข้ามา ช่วยพอกฝุ่นหอมแต้มชาดให้กับอุ้ยเชี่ยวปัอ

ผู้มาท่องเที่ยวในซ่องคณิกาสิบกว่าคน และมั่วสุมกันเล่นพนัน พอรับทราบข่าวก็เร่งรุดมาชมดู มินานให้หลัง แมงดาคุมซ่องหวนกลับมาถึงกล่าวว่า

"เสียวเอี้ย จัดเตรียมม้าเรียบร้อยแล้ว ภรรยาหลวงท่านเฝ้ารักษาอยู่ประตูหน้า ภรรยาน้อยเฝ้าควบคุมประตูหลัง ในมือต่างกุมกระชับดาบ"

อุ้ยเชี่ยวปัอแจกจ่ายเงินทองแก่เหล่าแม่เล้าคณิกา พลางแผดค่าว่า

"นางโสโครกทั้งสองกลับควบคุมบิดาอย่างเข้มงวดปานนี้ นับว่าไม่เคยพบพานมาก่อนจริงๆ"

แม่เล้าประจำซ่องได้รับรางวัลเงินทองจากอุ้ยเชี่ยวปัอสามสิบตำลึง จึงกล่าว

"แม่เสือทั้งสองกีดกันทำลายการค้าผู้อื่น สตรีในใต้หล้าหากเป็นเช่นพวกนางทั้งสอง พวกเราไยมิใช่ต้องรับประทานแต่ลมเหนือ ปรารถจากนขกเหรื่อมาอุดหนุน ขอให้แม่เสือสาวทั้งสองไร้บุตรไร้หลานสืบตระกูลเถอะ"

วาจาพอกล่าวจากปาก ค่อยฉุกคิดว่าครุณีทั้งสองเป็นภรรยาหลวง ภรรยาน้อยอุ้ยเชี่ยวปัอ ถึงกับร้องว่า

"โอย เสียวเอี้ย เรามิได้หมายถึงท่าน ท่านยังคงหย่าขาดจากแม่เสือสาวทั้งสอง มาท่องเที่ยวหาความสำราญในที่นี้ทุกวี่วันเถอะ"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

"วิเศษแท้ ท่านไปยังประตูหน้า แผดด่านางโสโครกนั้นสักครา แต่ต้องหลบซ่อนอยู่หลังประตู ป้องกันนางจู่โจมดาบทำร้ายท่าน เจ้เจ็ทุกท่าน พวกเราฮือโหมออกทางประตูหลัง นางโสโครกนั้นย่อมไม่สามารถคร่ากุมเรา"

จากนั้นแจกจ่ายเงินทองให้อีก เหล่าคณิกาล้วนชันอาสาโดยถ้วนทั่ว

โบราณมีวลีว่า 'ตั้งรางวัลเสนอสินบน ย่อมมีชายชาตรีขันอาสา' แต่หากแจกจ่ายเงินทองอย่างงาม สตรีก็ฮึกหาญมิกลัวตายเช่นกัน เหล่านางคณิกาพอได้รับเงินสุกปลั่ง ล้วนยินยอมเสี่ยงชีวิตรับใช้ ได้ยินประตูหน้าบังเกิดเสียงแม่เล้าประจำช่องแผดด่าว่า

"นางโสโครกใหญ่ นางโสโครกน้อย หากคิดควบคุมเหนี่ยวรั้งสามีไว้สมควรปรนนิบัติมันอย่างเอาอกเอาใจ พวกท่านหย่อนสมรรถภาพ มันจึงมาหาความสำราญในที่นี้ พวกท่านยืดกุมดาบมาข่มขู่กรรโชกจะมีประโยชน์ใด สามีท่านเป็นคนดีอันดับหนึ่ง จิตใจกว้างขวางที่สุดแห่งแผ่นดิน พวกท่านแม่เสือสาวหาคู่ควรกับมันไม่ มารดาจะสั่งสอนพวกท่านสักคำ ยังคงรีบไปโขกศีรษะขอขมามัน มิเช่นนั้นมันตกลงใจขายพวกท่านแก่มารดา เป็นคณิกาในที่นี้ พวกเราพรุ่งนี้จะแลกเปลี่ยนเงินทองสินค้ากัน โอย เจ็บปวดแทบตายแล้ว..."

อุ้ยเซี่ยวป้อพอฟัง ทราบว่าครุณีชุดครามอดลงมือทำร้ายคนมิได้ รีบกล่าวว่า

"พวกเราไปกันเถอะ"

นางคณิกาสิบกว่านางฮือโหมออกทางประตูหลัง อุ้ยเซี่ยวป้อก็ปะปนอยู่ในจำนวนนั้น เห็นครุณีอาภรณ์เขียวยืดกุมดาบใบหลิวยืนอยู่ข้างประตู พอเห็นสตรีอาภรณ์หลากสีสิบกว่านางทะลักออกมา ถึงกับเบิกตาจนกลมกว้าง มิทราบเป็นเรื่องราวใด

เหล่านางคณิกาวิ่งตะบึงออกจากตรอกซอย อุ้ยเซี่ยวป้อกวาดตาสำรวจมองเห็นม้าตัวหนึ่งจัดเตรียมอยู่ปากตรอกจริงๆ จึงพลิ้วปราดขึ้นบนหลังม้า

ควบขับสู่วัดเสียวลิ้มยี่

ครุณีชุดครามกลับมีไหวพริบปราดเปรื่อง ฉุกคิดได้ว่าเป็นเรื่องราวใด ผละจากแม่เล้านั้นหมุนกายไล่ล่าตามมา เหล่านางคณิกากลับปิดสกัดอยู่ปาก ตรอกยื่นมือฉุดรั้งนางไว้ พากันกล่าวว่า

"แม่เสือสาว สามีท่านควบขับม้าจากไปแล้ว...คิก...คิก"

ครุณีชุดครามขุ่นแค้นยิ่ง รั้งดาบขึ้นแสดงท่วงท่าข่มขู่ แต่เหล่านางคณิกาสำนึกแน่ว่า นางมิกล้าลงมือฆ่าคนจริงๆ จึงร้องด่าเป็น 'นางโสโครก' 'ไหน้ำส้ม' (แผลงเป็น หึงศวง) มิขาดปาก

ครุณีชุดครามร้อนรุ่มใจยิ่ง ร้องว่า

"ม่วยม่วย โจรร้ายนั้นหลบหนีไปแล้ว รีบไล่ล่าตาม"

แต่ทว่าเสียงฝีเท้าม้าห่างหายไปทุกขณะ ไหนเลยไล่ล่าตามทัน?

อุ้ยเชี่ยวป้อดำเนินอุบายดิ้นรนหลุดรอดมา พอควบม้าออกนอกตัวเมือง ก็เปลื้องชุดสตรีบนร่างออกสลัดเหวี่ยงทิ้งไป ถ่มน้ำลายลงบนแขนเสื้อจนเปียกโชก ปาดเช็ดเครื่องประทินโฉมบนใบหน้าทิ้ง ขบคิดในใจ

'บิดาปีนี้โชคร้ายย่ำแย่นัก ทั้งบวชเป็นหลวงจีน ทั้งปลอมแปลงเป็นคณิกา โอ ครุณีอาภรณ์เขียวหากยินยอมเป็นภรรยาเรา เราก็ไม่ย่างกรายมายังซ่องคณิกาแม้สักก้าวเดียว'

เมื่อควบม้าถึงเชิงเขาเชี่ยวซิกฮง (ที่ตั้งวัดเสียวลิ้มยี่) ก็กระตุ้นม้ามาหลังเขา พลิ้วลงจากหลังม้า ลอบเร้นเข้าวัด วิ่งตะบึงมายังห้องหับของตน

ระหว่างทางแม้เผชิญพบหลวงจีนหลายรูป แต่ก็มิทันเอ่ยปากถามไถ่ อุ้ยเชี่ยวป้อเมื่อบรรลุถึงห้องพักก็ชะล้างแป้งฝุ่นบนใบหน้า ครองจีวรแทน ตกลงใจว่า

'ครุณีทั้งสองหากติดตามขึ้นมาอาละวาด เราจะยืนกรานไม่ยอมรับ'

รอคอยถึงยามพลบค่ำ ครุณีทั้งสองกลับมิได้ติดตามมา

วันรุ่งขึ้นประมาณยามเที่ยง อุ้ยเชี่ยวป้อทอดกายนอนบนเตียง หวนนึกถึงเรือนร่างอันอ้อนแอ้นชดช้อยของครุณีอาภรณ์เขียว อดคิดลงจากสำนักไปสืบเสาะหานางมิได้ ยามนั้น หลวงจีนปฏิคมฉายาเจ่งฉี้พลันสาวเท้าเข้า

มากล่าวเบาๆ

"ซือเจ็กโจ้ว (ศักดิ์ศรีสูงส่งกว่าอาจารย์หนึ่งรุ่น) หลายวันนี้ท่านอย่าได้ออกจากวัดเด็ดขาด"

อุ้ยเชี่ยวปือใจหายวาบโพล่งว่า

"เป็นไรหรือ?"

"หลวงจีนแผนกโรงครัวผู้หนึ่ง รุดมาบอกกับอาตมาว่า ขณะลงจากเขาไปผ่าฟืน บังเอิญพบพานตรุณีสองนาง ในมือยืดกุมดาบ สอบถามมันว่ารู้จักท่านหรือไม่ ปกติออกจากวัดเวลาใด ชมชอบไปยังที่ใด ซือเจ็กโจ้วพวกนางบังเกิดจิตมุ่งร้าย เฝ้ารักษาอยู่นอกวัด คิดประทุษร้ายท่าน ขอเพียงท่านผู้เฒ่าไม่ออกจากวัด พวกนางคงมิกล้าบุกเข้ามา"

อุ้ยเชี่ยวปือทราบดีว่าพวกนางย่อมเป็นตรุณีชุดคราม และตรุณีอาภรณ์เขียว ยามนั้นเกาศีรษะกล่าวว่า

"พวกนางดุร้ายปานนี้จริงๆ?"

"หลวงจีนแผนกโรงครัวเพียงบอกว่า มิทราบอันใดทั้งสิ้น ก็ถูกพวกนางทุบตีทำร้ายจนขอบตาเขียวคล้ำ ข่มขู่ว่าหากกลับวัดมาแพร่งพรายเรื่องราว จะตัดลิ้นของมัน เฮอะ ถึงกับรุกรานถึงเสียวลิ้มยี่ นับว่าขวัญกล้าบังอาจจริงๆ"

อุ้ยเชี่ยวปือสนับสนุนว่า

"ถูกต้อง หลวงจีนเสียวลิ้มเราหากเกรงกลัวพวกนางจนมิกล้าก้าวย่างออกนอกวัด ยังนับเป็นค่ายสำนักใดได้"

หลวงจีนเจ่งฉี้กล่าวว่า

"อาตมาได้น้อมเรียนท่านเจ้าสำนัก ขอให้ขับไล่พวกนางไป แต่ท่านเจ้าสำนักบอกว่า เรื่องนี้หากแพร่สะบัดสู่ยุทธจักร ชนชาวบู๊ลิ้มคงตำหนิพวกเราข่มเหงคะเนงร้ายตรุณีอายุเยาว์สองนาง จึงขอให้ซือเจ็กโจ้วอ่อนข้อให้ พวกนางรออีกหลายวันมิพบพานท่าน ย่อมต้องผละจากไป"

อุ้ยเชี่ยวปือส่งเสียงดังอืมม์ รอจนหลวงจีนเจ่งฉี้อำลาจากไป จึงครุ่นคิดขึ้น

'ลองแวะไปพบพานหลวงจีนเต็งกวน หวังว่าท่านครุ่นคิดหนทางลัดได้'

ดังนั้นสาวเท้ามายังดึกปัญญาบารมี เห็นหลวงจีนเต็งกวนสองมือโอบศีรษะแหงนหน้ามองชื่อคาน เตร็ดเตร่เป็นวงภายในห้อง ส่งเสียงพึมพำตลอดเวลา

อุ้ยเซี่ยวป้อมิกล้ารบกวนสมาธิท่าน แต่รอคอยอยู่เนิ่นนาน เห็นท่านหมุนวนหลายสิบตลบ ยังไม่หยุดยั้งชะงัก จึงส่งเสียงร้องว่า

"หลวงจีนเฒ่า"

หลวงจีนเต็งกวนคล้ายมิได้ยินก็ปาน จึงสาวเท้าไปยื่นมือตบไหล่ฝ่ายตรงข้าม กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"หลวง..."

มิคาดฝ่ามือเพิ่งแตะสัมผัสหัวไหล่หลวงจีนเต็งกวน รู้สึกมีกำลังภายในขุมหนึ่งกระแทกใส่ถึงกับสะท้านทั้งร่าง ปลิวละลิ่วไปปะทะกับผนังห้องดังโครมใหญ่ กระดูกทั่วทั้งกายคล้ายแหลกสลายจากกัน ลมหายใจอึดอัดติดขัด ไม่อาจส่งเสียงร้องออกมา

หลวงจีนเต็งกวนใจหายวูบ สะอึกมาประนมมือกล่าวว่า

"หลานศิษย์สมควรตาย กระทบกระทั่งถูกชื่อเจ็ก ขอท่านผู้เฒ่าลงทัณฑ์สถานหนัก"

อุ้ยเซี่ยวป้อฟุบกายอยู่ชั่วขณะ ค่อยระบายลมหายใจออกมา ฝืนแย้มยิ้มกล่าวว่า

"มิต้องมากมารยาท เป็นเราไม่ดีเอง"

พลางดิ้นรนผุดลุกขึ้น เกาะไหล่ฝ่ายตรงข้ามประคับประคองทรงกายไว้ ถามว่า

"นี่เป็นวิชาฝีมือใด กลับร้ายกาจนัก"

"นี่เป็นลมปราณคุ้มครองกาย ของวิชาฝ่ามือปัญญาบารมี"

อุ้ยเซี่ยวป้อผงกศีรษะรับ หวนนึกถึงหากคิดฝึกปรือวิชาแขนงนี้ ต้องร่ำเรียนเพลงหมัดเสียวลิ้ม หมัดพิชิตพยัคฆ์ หมัดอรหันต์ ฝ่ามือองคุลีมาน ฝ่ามือโปรยบุปผา ฝ่ามือเทวราช ฝ่ามือคว้าจับปลิดบุปผาอะไร ตนกลับมิมีเวลาและความอดกลั้นเพียงพอ สอบถามว่า

"ท่านครุ่นคิดหนทางลัดได้หรือไม่?"

หลวงจีนเต็งกวนหน้านิ่วคิ้วขมวด กล่าวว่า

"หลานศิษย์ค้นพบว่า หากไม่ฝึกปรือครรชนีเทพยดาและวิชาเปลี่ยนกล้ามเนื้อ สามารถใช้ฝ่ามือปัญญาบารมีต้านทานวิชาประสกหญิงทั้งสองเพียงแต่"

"เพียงแต่การร่ำเรียนฝ่ามือปัญญาบารมี ต้องใช้เวลายี่สิบสามสิบปี จึงฝึกปรือแตกฉานใช่หรือไม่?"

"เวลายี่สิบสามสิบปี เกรงว่า..."

อุ้ยเซี่ยวป้อแบะปากกล่าวเสริมขึ้น

"เกรงว่ายังไม่เพียงพอ?"

"ถูกแล้ว หลานศิษย์คิดตรวจค้นดูว่า หากเปลี่ยนเป็นฝึกปรือฝ่ามือคว้าจับปลิดบุปผา มิทราบใช้ได้หรือไม่?"

อุ้ยเซี่ยวป้อหวนนึกถึงหลวงจีนชรารูปนี้คร่ำครึงมงาย ปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ทุกเรื่องราว มิทราบวันเวลาใด จึงครุ่นคิดหาหนทางลัดได้

หลวงจีนชรารูปนี้มีพลังการฝึกปรือลึกล้ำ คล้ายมิเป็นรองประมุขนิกายเทพมังกร แต่ประมุขนิกายเทพมังกรสามารถบัญญัติกระบวนท่าใหม่ได้ตามใจนึก พลิกแพลงตามสถานการณ์ หลวงจีนชรานี้กลับคล้ายขอนไม้ท่อนหนึ่ง สมควรกรุยทางให้กับฝ่ายตรงข้าม ดังนั้นกล่าวว่า

"หลานศิษย์เฒ่า ครุณีสองนางนั้นอายุยังเยาว์ไหนเลยมีพลังการฝึกปรือลึกล้ำเยี่ยงท่าน ในความเห็นเรา หากคิดจัดการพวกนาง มิจำเป็นต้องฝึกปรือกำลังภายใน"

หลวงจีนเต็งกวนใจหายวาบ โพล่งว่า

"ฝึกปรือวิชาฝีมือ ไม่ปรับพื้นฐานกำลังภายใน ไยมิใช่เป็นแนวทางอธรรม?"

"พวกนางไม่มีแนวทางต่างหาก ยามต้านทานรับหลักวิชาที่ไร้แนวทางต้องใช้วิธีการปราศจากแนวทาง"

"ปราศจากแนวทาง? เรากลับมิเข้าใจ"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ท่านมิเข้าใจ เราจะสอนท่าน"

หลวงจีนเต็งกวนกล่าวอย่างนอบน้อม

"ขอซือเจ็กโปรดชี้แจงแนะนำ"

นับแต่ท่านปลงผมออกบวชเป็นหลวงจีนเสียวลิ้ม ซือแป๊ะ (ศิษย์ผู้พี่ของอาจารย์) และซือเจ็ก (ศิษย์ผู้น้องของอาจารย์) รุ่นฮ้วยแต่ละรูป ล้วนเป็นหลวงจีนทรงปริยัติธรรม หวนนึกถึงฮ้วยเม้งซือเจ็กรูปนี้ แม้อายุยังเยาว์ พลังการฝึกปรือจำกัด แต่หากมิมีความสามารถเลิศล้ำ ไหนเลยเป็นซือเจ็กของตนได้ หนึ่งเดือนมานี้ หลวงจีนเต็งกวนหมกมุ่นหนทางลัด แต่ครุ่นคิดแนวทางไม่ได้ ดูท่าต่อให้ใช้เวลาอีกสิบยี่สิบปี ก็มิสามารถค้นพบแนวทางลัด เมื่อมีหลวงจีนสูงศักดิ์รุ่นฮ้วยอธิบายชี้แนะ ถึงกับทั้งตื่นเต้นทั้งยินดี

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

"ท่านว่าครุณีทั้งสองใช้ท่าเพลงสำนักคุ้นลุ้น กระบวนท่าสำนักง่อไบ๊อะไรนั่น กระบวนเพลงสับสนซับซ้อนเหล่านั้น หากเปรียบเทียบหลักวิชาสำนักเสียวลิ้มเรามิทราบผู้ใดเข้มแข็งกว่า?"

"คาดว่าสำนักเสียวลิ้มเราเข้มแข็งกว่า"

อุ้ยเซี่ยวป้อปรบมือกล่าวว่า

"อย่างนั้นง่ายดายยิ่ง พวกนางไม่ใช้กำลังภายในแสดงกระบวนท่าสับสนปนเปท่าหนึ่ง ฝ่ายเราก็มิต้องทุ่มเทกำลังภายใน ใช้กระบวนท่าสำนักเสียวลิ้มตีโต้ไปย่อมเป็นฝ่ายได้ชัย มิว่าฝ่ามือปัญญาบารมี ฝ่ามือเทวราช ขอเพียงไม่ฝึกปรือปรับกำลังภายใน คงร่ำเรียนได้โดยง่ายดาย ใช่หรือไม่?"

หลวงจีนเต็งกวนชมวดคิ้วกล่าวว่า

"หากมิปรับพื้นฐานกำลังภายใน เพลงหมัดฝ่ามือเหล่านั้นก็ปราศจากอานุภาพ พอเผิชญพบยอดฝีมือสำนักอื่น จะถูกฝ่ายตรงข้ามกระแทกทำร้ายจนกระดูกเส้นเอ็นหักสะบั้น"

"ฮา...ฮา...ครุณีสองนางนั้น ไหนเลยมีพลังการฝึกปรือลึกล้ำ ท่านไม่ต้องกังวลมากความ"

หลวงจีนเต็งกวนฉุกใจคิด ระบายลมหายใจยาวๆ กล่าวว่า

"ที่แท้เป็นเช่นนี้ หลานศิษย์กลับขบคิดมิเข้าใจตลอดมา"

งงงันชั่วขณะ จึงเอ่ยสืบต่อ

"เพียงแต่สำนักเรามีเพลงหมัดพื้นฐานสิบแปดแขนง วิชาฝ่ามืออาวุธทั้งในและนอกสารบบรวมสิบหกประการ ยอดวิชาอีกเจ็ดสิบสองประการ วิชาแต่ละแขนงมีท่วงท่าพลิกแพลงหลายสิบท่วงท่าขึ้นไป แม้คิดร่ำเรียนกระบวนท่าเพลงโดยไม่ฝึกปรือกำลังภายใน ก็ต้องใช้เวลาหลายสิบปี"

อุ้ยเชี่ยวป้อขบคิดในใจ

'หลวงจีนชรานี้งมงายคร่ำครึจริงๆ'

ยามนั้นกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"นั่นไยต้องร่ำเรียนกระบวนท่าทั้งมวลจนหมดสิ้น โบราณมีวลีว่า น้ำมาก่อทำนบกั้น ทหารมาตั้งทัพสู้ ครุณีสองนางนั้นจู่โจมกระบวนท่า หลวงจีนเฒ่าท่านก็ใช้กระบวนท่าตีโต้สลาย รับรองรุกไล่นางจนเตลิดเปิดหนีหลบลี้เร้นหาย"

หลวงจีนเต็งกวนกล่าวด้วยความยินดี

"ถูกแล้ว คราก่อนประสกหญิงทั้งสองบิดแขนชีอเจ็ก ทำร้ายเจ่งฉี้และพวกทั้งสี่ หลักวิชาที่ใช้เป็นวิชาแยกเอ็นบิดกระดูกของหกค่ายสำนัก หากใช้แนววิชาสำนักเสียวลิ้มเรา ก็คลี่คลายสลายได้"

ครั้นแล้ว ร่ายรำกระบวนท่าแยกเอ็นบิดกระดูกของครุณีทั้งสองออกมา

คราก่อน ตอนที่ครุณีชุดครามและครุณีอาภรณ์เขียวบิดกระดูกอุ้ยเชี่ยวป้อ หลวงจีนเจ่งฉี้และพวกทั้งห้า หลวงจีนเต็งกวนมิได้อยู่ร่วมด้วย เพียงคำนวณจากอาการบาดเจ็บของบุคคลทั้งห้า ก็แสดงกระบวนท่าของครุณีทั้งสองได้สร้างความเลื่อมใสแก่อุ้ยเชี่ยวป้อนัก

จากนั้นหลวงจีนเต็งกวนอธิบายวิธีคลี่คลายกระบวนท่าแยกเอ็นบิดกระดูกออกมา ร่ายรำสำแดงต่ออุ้ยเชี่ยวป้อ วิธีคลี่คลายเหล่านี้ บางครั้งสลับซับซ้อนยากร่ำเรียน บางคราแฝงกำลังภายในอย่างลึมตัว อุ้ยเชี่ยวป้อจึงให้ฝ่ายตรงข้ามครุ่นคิดวิธีการรวบรัดกว่านี้

หลักวิชาสำนักเสียวลิ้มลีกล้ำไพศาล หลวงจีนเต็งกวนก็รอบรู้กว้างขวาง ขอเพียงอุ้ยเซี่ยวป้อรู้สึกยากเรียนรู้ จะสั่นศีรษะคราหนึ่ง หลวงจีนเต็งกวนจะเปลี่ยนกระบวนท่าอื่น จวบจนอุ้ยเซี่ยวป้อสามารถเรียนรู้โดยไม่ยากเย็น

มินานให้หลัง อุ้ยเซี่ยวป้อก็ฝึกปรือกระบวนท่าคลี่คลายหลักวิชานยกเอ็นบิดกระดูกได้ ตรุณีทั้งสองหากจู่โจมท่าเพลงเหล่านี้ต่อตนอีก จะพลิกแพลงเป็นฝ่ายมีเปรียบ

จากนั้นศึกษาวิธีปิดป้องคลี่คลายเพลงดาบที่ตรุณีอาภรณ์เขียวฟาดใส่กลางหลังตน และกระบวนท่าที่ตรุณีชุดครามจู่โจมใส่หลวงจีนเต็งกวนได้ กระบวนท่าเพลงเหล่านี้แม้ไม่เปี่ยมอานุภาพเฉกเช่นตรรชนีเทพยดา แต่หากใช้จัดการตรุณีสองนางนั้น นับว่าเหลือเฟือเกินพอ

หลวงจีนเต็งกวนเห็นอุ้ยเซี่ยวป้อฝึกปรือเพียงหนึ่งชั่วยามก็เรียนรู้กระบวนท่าเหล่านี้ ความอัดอั้นในเดือนเศษพลันคลี่คลายสลาย ยินดีจนเกาใบหูลูบคาง คันที่หัวใจยากจะเกา พลันกล่าวว่า

"น่าเสียดาย น่าเสียดายนัก"

จากนั้นกล่าวอีกว่า

"เสี่ยงอันตราย เสี่ยงอันตรายนัก"

อุ้ยเซี่ยวป้อรีบถามว่า

"น่าเสียดายอันใด? เสี่ยงอันตรายที่ใด?"

เต็งกวนกล่าวว่า

"หากให้ชีอเจ็ก เจ่งฉี้และพวกออกไปประมือกับประสกหญิงสองนางนั้น พวกนางพลันบิดกระดูกแขนขาพวกท่านอย่างรุนแรงจนพิการยากจะรักษา ไยมิใช่น่าเสียดาย หากแม้พวกนางลงมืออย่างอำมหิต ทำร้ายท่านทั้งห้าถึงแก่ชีวิต ไยมิใช่เสี่ยงอันตรายไป?"

อุ้ยเซี่ยวป้อหัวร่อฮาๆ กล่าวว่า

"ที่แท้เป็นเช่นนี้ อย่างนั้นท่านออกไปประกระบวนท่ากับพวกนาง ย่อมไม่เกิดเรื่องน่าเสียดาย ปราศจากอันตรายใด"

หลวงจีนเต็งกวนกล่าวอย่างลำบากยากใจ

"บรรพชิตมิบังควรมีโทสะจริต ออกไปประมือกับพวกนางเยี่ยงนี้เกรงว่าไม่เหมาะสม"

อุ้ยเซียวป้อกล่าวว่า

"ถูกแล้ว เราสองออกจากวัดไปเตร็ดเตร่ดู หากแม้นพวกนางจากไปแล้ว พวกเราก็มิสิบสาวหาความ"

"แต่หลานศิษย์ไม่เคยออกจากประตูวัดแม้สักก้าวเดียว..."

อุ้ยเซี่ยวป้อสอดคำขึ้น

"พวกเรามิออกไปไกล เพียงเตร็ดเตร่อยู่นอกวัด ทางที่ประเสริฐ อย่าได้

พบพานพวกนาง"

"นั่นประเสริฐแท้ ชีอเจ็กเปี่ยมเมตตาการุณย์ธรรม ไม่ชิงดีชิงเด่นกับผู้คน อาตมาจะยึดถือเป็นเยี่ยงอย่าง"

อุ้ยเซี่ยวป้อลอบหัวร่อในใจ กุมมือมันออกทางประตูข้างมา หลวงจีนเต็ง-กวนมิเคยแวะกรายมายังข้างวัด เห็นนอกวัดงอกเงยด้วยสนโบราณรกครึ้ม ต้องกล่าวอย่างตื่นเต้น

"ต้นสนมากมายเหล่านี้ ยามงอกเงยรวมกัน นับเป็นภาพพจน์ประ-หลาดตา หน้าลานตีกปัญญาบารมีเรามีเพียงสองต้นเท่านั้น..."

มิทันจบคำ เบื้องหลังพลันบังเกิดเสียงตวาดดังเจื้อยแจ้วว่า

"โจรน้อยอยู่ที่นี้เอง"

ขาดคำ ประกายเจิดจ้ากระจายวูบ ดาบใบหลิวเล่มหนึ่งฟาดฟันใส่อุ้ยเซี่ยวป้ออย่างเกรี้ยวกราด

หลวงจีนเต็งกวนกล่าวว่า

"นี่เป็นกระบวนท่าแม้โฮ่วเฮี่ยชัว (พยัคฆ์ทะยานจากเขา) ในเพลงดาบโหงวโฮ้วต่วนมึ้งตือ (ดาบห้าเสือล้างตระกูล)"

พลางยื่นมือปาดออกตะปบปราดใส่ชีพจรข้อมือผู้ใช้ดาบ แต่แล้วฉุกคิดว่านี่เป็นหลักวิชาในฝ่ามือคว้าจับปลิดบุปผา ยากที่อุ้ยเซี่ยวป้อจะเรียนรู้ รีบรั้งสภาวะฝ่ามือคืนกลับ ร้องโพล่งว่า

"ท่านี้ไม่เหมาะสม"

ผู้ใช้ดาบคือตรุณีชุดคราม พอเห็นหลวงจีนเต็งกวนหดมือกลับก็พลิกข้อมือวูบ กวาดกราดดาบใบหลิวมายังหว่างเอวหลวงจีนเต็งกวน

ยามนั้น ตรุณีอาภรณ์เขียวก็พ่งปราดออกจากดงสน กระชากดาบใบหลิวกราดฟาดใส่อุ้ยเซี่ยวป้อ อุ้ยเซี่ยวป้อวกกายมายังด้านหลังหลวงจีนเต็งกวน ตรุณีอาภรณ์เขียวจึงฟาดฟันดาบลงใส่ไหล่ซ้ายหลวงจีนเต็งกวน หลวงจีนเต็ง-กวนกล่าวว่า

"กระบวนท่านี้เป็นเพลงดาบไท้เก๊ก ยากแก่การใช้ท่วงท่ารวบรัดคล่องแคล่ว"

มิทันจบคำ ตรุณีทั้งสองยิ่งร่ายรำดาบยิ่งเร่งร้อน หลวงจีนเต็งกวนร้องว่า

"ซือเจ็ก โกวเนี้ยทั้งสองจู่โจมกระบวนท่ารวดเร็วไป เรา...ขบคิดไม่ทันท่วงที ท่านขอให้พวกนางร่ายรำอย่างแช่มช้าเถอะ"

ครุณีชุดครามแม้ทุ่มเทกระบวนท่าดุร้ายเกรี้ยวกราด แต่มิอาจกระทบกระทั่งถูกร่างหลวงจีนเต็งกวน กลับแทบถูกฝ่ายตรงข้ามช่วงชิงดาบไป พอฟังเข้าใจว่าหลวงจีนเต็งกวนจงใจแตกตัน รีบสะบัดดาบเร่งร้อนกว่าเดิม

อุ้ยเชี่ยวปักล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"นี่ โกวเนี้ยทั้งสอง หลานศิษย์เราขอให้พวกท่านร่ายรำดาบเชื่องช้าลง"

หลวงจีนเต็งกวนกล่าวว่า

"ถูกแล้ว เราไหวพริบจำกัด ยามกะทันหันครุ่นคิดวิธีคลี่คลายสลายกระบวนท่าเหล่านี้มิได้"

ครุณีอาภรณ์เขียวชิงชังอาฆาตอุ้ยเชี่ยวปัอ เมื่อไม่อาจกล้ำกรายหลวงจีนเต็งกวน ก็เบี่ยงกายโถมจู่โจมใส่อุ้ยเชี่ยวปัอ หลวงจีนเต็งกวนยื่นมือซ้ายออกขวางกันไว้ กล่าวว่า

"ซือเจ็กเราร่ำเรียนวิธีคลี่คลายสลายเพลงดาบเหล่านี้มิได้ รอจนซือเจ็กศึกษาสำเร็จ โกวเนี้ยค่อยจู่โจมเถอะ"

ขณะว่ากล่าว สองมือบัดเดี๋ยวคร่ากุม บัดเดี๋ยวตะปบ บัดเดี๋ยวสกัด บัดเดี๋ยวกราดฟาด พัวพันครุณีทั้งสองไว้

อุ้ยเชี่ยวปัอเห็นฝ่ายตรงข้ามมิอาจคุกคามทำร้ายตน จึงเอนร่างพิงต้นสนชมการต่อสู้อย่างยิ้มแย้ม กลอกกลิ้งดวงตาผ่านใบหน้า มือเท้าตามร่างกายครุณีอาภรณ์เขียว แสวงหาความสุขทางสายตาบำเรออารมณ์ตนเอง

ครุณีอาภรณ์เขียวมิพบเห็นอุ้ยเชี่ยวปัอ เข้าใจว่ามันหลบหนีจากไป ยามเหลียวหน้ามอง เห็นอุ้ยเชี่ยวปัอเพ่งมองนางเขม็งนิ่ง ถึงกับหน้าแดงวูบ หันกายรั้งดาบขึ้นถึงระดับคิ้ว ถาโถมเข้าหาอุ้ยเชี่ยวปัอ มิคาดยามนั้นหลวงจีนเต็งกวนพอดีจี้พุ่งครรชนีมายังหว่างเอวของนาง แฝงกำลังภายในสองส่วน แต่นางพอแบ่งแยกสมาธิคิดใคร่ทำร้ายอุ้ยเชี่ยวปัอ จึงถูกครรชนีพุ่งใส่ คราง หนักๆ ล้มฟุบลง มิอาจขยับเคลื่อนกายแม้แต่น้อย

หลวงจีนเต็งกวนรีบกล่าวว่า

"ขออภัย กระบวนท่าเชี่ยจี้เทียนน้ำ (จี้ใส่ฟ้าทักษิณ) ของอาตมานี้แฝงกำลังภายในเพียงสองส่วน โกวเนี้ยเพียงใช้กระบวนท่าอักโข้วฮ้วยโล่ว (พยัคฆ์ขวางทาง) ในเพลงดาบสะบั้นวิญญาณ รั้งดาบปิดสลัดก็สามารถหลบเลี่ยงได้ มิคาด..."

ดรุณีชุดครามขุ่นแค้นยิ่ง สะบัดฟาดฟันดาบอย่างกราดเกรี้ยว แต่พลังฝีมือนางเป็นรองหลวงจีนเต็งกวนมากนัก ไม่อาจกระทบกระเทือนแม้แต่ชายจีวรฝ่ายตรงข้าม

หลวงจีนเต็งกวนพร่ำพิไรมิขาดปาก มุ่งจดจำกระบวนท่าของนางไว้ เพื่อวิเคราะห์ค้นคว้าวิธีคลี่คลายในภายหลัง

อุ้ยเชี่ยวปัอสาวเท้าถึงเบื้องหน้าดรุณีอาภรณ์เขียวชมเชยว่า

"ดรุณีงามสะคราญเยี่ยงนี้ ในใต้หล้าคงมีแต่ท่านเพียงลำพังคนเดียว"

พลางยื่นมือออกลูบคลำวงหน้านางอย่างแผ่วเบา ดรุณีอาภรณ์เขียวทั้งแตกตื่นทั้งชุ่นเคือง ถึงกับสลบสิ้นสติไป

อุ้ยเชี่ยวปัอใจหายวาบ รั้งมือกลับมายืดกายขึ้นร้องว่า

"หลานศิษย์เต็งกวน ต่อสู้กันเยี่ยงนี้ออกจะไม่น่าดู ยังคงจี้สกัดจุดโกวเนี้ยนางนี้ด้วย ให้นางระบุนามกระบวนท่าจากปาก จึงเรียบร้อยกว่า"

หลวงจีนเต็งกวนกล่าวด้วยความยินดีว่า

"ซือเจ็กกล่าวถูกต้อง"

ดรุณีชุดครามทราบดีว่า หลวงจีนเต็งกวนหากลงมืออย่างสุดความสามารถ นางก็มิมีทางต้านรับได้ เห็นม่วยม่วยถูกคร่ากุม นางหากตกอยู่ในเงื้อมมือฝ่ายตรงข้าม ก็ไม่มีผู้ใดไปส่งข่าวขอความช่วยเหลือ ดังนั้นถอยปราดจากวง ร้องว่า

"พวกท่านหากทำร้ายซือม่วยเราแม้สักขุมขนหนึ่ง เราจะเผาเสียเสียวลิ้มยี่มอดไหม้ไปสิ้น"

หลวงจีนเต็งกวนงงงันวูบกล่าวว่า

"พวกเราไหนเลยกล้าทำร้ายนาง? แต่ขนนางหากร่วงหลุดจากกายเส้น

หนึ่ง ท่านจะเผาวัดเราจริงๆ?"

ครุณีชุดครามกระชากเสียงว่า

"หลวงจีนเฒ่าเล่นลิ้นคารม กลับสอดคล้องกับหลวงจีนน้อยนัก"

ขยี้เท้าแล้วโฉมปราดเข้าดงไม้ไป

อุ้ยเชี่ยวป้อเห็นครุณีอาภรณ์เขียวนอนเหยียดยาวบนพื้นหญ้า ขับเน้นเห็นถึงวงหน้าขาวเกลี้ยงเกลา และมือเรียวงามป้านหยกเนื้อดี ถึงกับจับจ้องมองจนตะลึงลานไป หลวงจีนเต็งกวนกล่าวว่า

"โกวเนี้ย เจ้าเจ็ท่านจากไปแล้ว ท่านก็รีบไปเถอะ อย่าได้ทำให้ขุมขนร่วงหล่น มิเช่นนั้นเจ้าเจ็ท่านจะเผาวัดเรา"

อุ้ยเชี่ยวป้อฉุกคิดขึ้น

'โอกาสยากเสาะหา โฉมสะคราญนางนี้เมื่อตกอยู่ในเงื้อมมือเรา มิว่าอย่างไรก็ไม่อาจปลดปล่อยไป'

ดังนั้นกล่าวว่า

"หลานศิษย์เต็งกวน ท่านนับว่าประกอบความดีความชอบใหญ่หลวง พิทักษ์เกียรติภูมิสำนักเสียวลิ้มเรายั่งยืนยาว"

หลวงจีนเต็งกวนกล่าวอย่างสงสัยใจ

"ซือเจ็กไฉนกล่าวเช่นนี้?"

"พวกเรากำลังว้าวุ่นใจ มิทราบโกวเนี้ยทั้งสองยังมีกระบวนท่าใดอื่นอีกฟ้าดินกลับตลบันดาลให้โกวเนี้ยนางนี้มายังวัดเรา เมื่อเป็นเช่นนี้ จะให้นางสำแดงออกมาสักครา"

จบคำ โอบอุ้มครุณีอาภรณ์เขียวขึ้น

หลวงจีนเต็งกวนรู้สึกไม่ถูกต้อง แต่มีข้อผิดพลาดในที่ใดก็มิอาจบอกได้ตะกุกตะกักว่า

"พวกเรา เชื้อเชิญโกวเนี้ยนางนี้เข้าวัดไปคล้ายฝืนกฎระเบียบ"

"ฝืนกฎระเบียบใด ตอนแรกที่นางเข้าวัด ท่านเจ้าสำนัก หัวหน้าตึกพิทักษ์กฎล้วนรับรู้ หาได้บ่งบอกว่ามีอันใดไม่ถูกต้อง"

หลวงจีนเต็งกวนผงกศีรษะ มิสามารถทุ่มเถียงได้ เห็นอุ้ยเชี่ยวป้อโอบอุ้ม

นางเข้าทางประตูข้าง ได้แต่ตามติดอยู่ด้านหลัง หัวงสมองสับสนอลวน

อุ้ยเชี่ยวป้อก็ใจเต้นระทึกตูมตาม ตนแม้โอบอุ้มเรือนร่างอบอุ่นนุ่มนิ่มไว้ แต่กริ่งเกรงถูกหลวงจีนภายในวัดพบเห็น ดีที่ดึกปัญญาบารมีอยู่ทางหลังวัด อุ้ยเชี่ยวป้อสาวเท้าก้าวปราดอย่างเร่งร้อน กลับมิถูกผู้ใดพบเห็น เมื่อบรรลุถึงห้องพักหลวงจีนเต็งกวน ครุณีอาภรณ์เขียวยังมิได้ฟื้นคืนสติมา อุ้ยเชี่ยวป้อจึงวางร่างนางลงบนเตียง กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"สำเร็จแล้ว"

หลวงจีนเต็งกวนกล่าวถามว่า

"พวกเรา...จะให้โกวเนี้ยนางนี้...พำนักในที่นี้?"

"มิผิด คราก่อนนางรับบาดเจ็บที่ลำคอ มิใช่พำนักในตึกบูรพาของวัดเราหรือ?"

"คราก่อนเพราะเพื่อ...เพื่อรักษาบาดเจ็บ พิทักษ์ชีวิตของนาง จึงมิอาจไม่อนุโลม"

"อย่างนั้นครั้งนี้ก็ฟันใส่นางสักมีดหนึ่ง อนุโลมให้นางพำนักในที่นี้เป็นคำรบสอง"

กล่าวจบ ดึงมีดสั้นประกายดำจากในรองเท้ามา

หลวงจีนเต็งกวนจิตใจเมตตาการุณย์ รีบกล่าวว่า

"ทำไม่ได้"

"ก็ได้ รอสักครู่ให้นางสำแดงกระบวนท่าเหล่านั้นออกมา จากนั้นพวกเราลอบส่งนางออกไปก็แล้วกัน"

หลวงจีนเต็งกวนรับคำ รู้สึกเชี่ยวชีอเจ็กนี้ประพฤติพิกลพิสดาร แต่ท่านเมื่อเป็นหลวงจีนรุ่นอ้วยย่อมมีประสบการณ์รอบรู้เลิศล้ำกว่า หากปฏิบัติตามคงไม่ผิดพลาดเด็ดขาด อุ้ยเชี่ยวป้อเอ่ยสืบไป

"โกวเนี้ยนางนี้นิสัยดื้อรั้น คิดช่วงชิงตำแหน่งหัวหน้าตึกปัญญาบารมีของท่าน บัดนี้ท่านออกไป เราจะเกลี้ยกล่อมนางแปรเปลี่ยนความตั้งใจ"

"นางหากคิดดำรงตำแหน่งหัวหน้าตึกปัญญาบารมี หลานศิษย์จะสละแก่นางเอง"

อุ้ยเซี่ยวป้องงงันวูบ คิดไม่ถึงหลวงจีนชรารูปนี้กลับปราศจากจิตชิงดีชิงเด่น จึงกล่าว

"นางมิใช่หลวงจีนวัดเรา ไหนเลยช่วงชิงตำแหน่งหัวหน้าตึกปัญญาบารมีไปได้ เยี่ยงนั้นไยมิใช่เสื่อมเสียเกียรติภูมิสำนักเสียวลิ้มเรานัก"

"อ้อ หลานศิษย์กลับคิดผิดไป"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวอีกว่า

"บัดนี้ ท่านถ่ายทอดกระบวนท่าคว้าจับแก่เราสักหลายท่า ขอเพียงนางคิดทำร้ายคน เราจะคร่ากุมจุดเส้นชีพจรนางไว้ พิทักษ์เกียรติภูมิสำนักเสียวลิ้มเรา"

หลวงจีนเต็งกวนผงกศีรษะเห็นพ้อง ขบคิดชั่วขณะ จากนั้นถ่ายทอดกระบวนท่าคว้าจับให้สามเท่า สามท่านี้ล้วนเป็นวิชาฝ่ามือคว้าจับเด็ดบุปผา

วิชาฝ่ามือคว้าจับเด็ดบุปผา เป็นหลักวิชาลึกล้ำของสำนักเสียวลิ้ม อาศัยพลังการฝึกปรืออันลึกล้ำเป็นพื้นฐาน ยามใช้ออกเฉื่อยช้าเนิบนาบ หามีท่วงท่าคุร้ายเหี้ยมหาญ

ครั้งกระโน้นองค์ศากยมุนีแสดงธรรมต่อพระสาวก ได้เด็ดดอกบัวสีทองแสดงต่อสาวกพระองค์ สาวกทั้งหลายล้วนนิ่งเงียบงัน มิเข้าใจซึ้งกระจ่าง มีแต่พระมหากัสสปแย้มยิ้มเล็กน้อย

พระมหากัสสปเป็นสาวกองค์แรกของพระศากยมุนี เป็นปรมาจารย์แห่งสถาบันสงฆ์ มาเผยแพร่พระธรรมยังแผ่นดินใหญ่ เสียวลิ้มยี่สังกัดสถาบันสงฆ์ จึงมุ่งมั่นบำเพ็ญจิตเฉกเช่นพระมหากัสสป

หวนนึกถึงองค์ศากยมุนีเด็ดบุปผา พระมหากัสสปยิ้มเล็กน้อยมิกล่าววาจา สดับรับรู้ถึงแก่นแท้ของหลักธรรม นับเป็นกระแสจิตที่ลึกล้ำเพียงไหน อนุชนรุ่นหลังจึงขนานนามวิชาคว้าจับนี้เป็น "เด็ดบุปผา" ทุกกระบวนท่าสูงส่งสง่า ผิดเพี้ยนจากวิชาคว้าจับทั่วไปที่มุ่งบิดแขนหักขาอย่างใหญ่หลวง

เพียงแต่อุ้ยเซี่ยวป้อปราศจากพื้นฐานกำลังภายใน หากแสดงกระบวนท่าสูงสง่าเหล่านี้ต่อยอดฝีมือ คงถูกปัดป่ายกระเด็น แต่ครุณีอาภรณ์เขียวก็ปราศจากกำลังภายใน ใช้วิธีการนี้เข้าจัดการ กลับเหมาะสมยิ่ง

ชั่วน้ำเดือดให้หลัง อุ้ยเชี่ยวป้อก็ร่ำเรียนสามกระบวนท่านี้ได้ ที่แท้ตนเคยศึกษาวิชาคว้าจับจากไฮ้เล่ากง ใช้ประลองกับคังฮีฮ่องเต้ พอร่ำเรียนวิชาคว้าจับ จึงแตกฉานได้โดยเร็ว อุ้ยเชี่ยวป้อทดลองใช้ต่อหลวงจีนเต็งกวนจวบจนจำแนกจุดได้อย่างแม่นยำ จึงกล่าว

"ท่านออกไปรอคอยอยู่นอกห้อง เราจะเกลี้ยกล่อมกลับกลายความตั้งใจของนาง"

•

หลวงจีนเต็งกวนรับคำน้อมกายอำลา สาวเท้าออกจากห้องพร้อมกับปิดประตูลง

อุ้ยเชี่ยวป้อหมุนกายกลับ ดรุณีอาภรณ์เขียวพอดีฟื้นคืนสติ อ้าปากหมายร้อง พลันเห็นประกายมีดสีดำกระจายจ้าจ่อมายังจมูกของนาง ถึงกับอ้าปากกว้าง มิกล้าร้องออกมา อุ้ยเชี่ยวป้อกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"โกวเนี้ย ท่านหากรับฟังวาจาอย่างเชื่องเชื่อเราก็ไม่ทำร้ายท่านแม้สักขุมขนหนึ่ง มิเช่นนั้นจะตัดจมูกท่าน ปลดปล่อยออกจากวัด คนผู้หนึ่งหากปราศจากจมูก คงจำแนกกลิ่นหอมหวน กลิ่นเหม็นคละคลุ้งไม่ได้"

ดรุณีอาภรณ์เขียวหน้าซีดขาวไร้สีเลือด อุ้ยเชียวป้อเอ่ยสืบต่อ

"ท่านยินยอมเชื่อฟังวาจาหรือไม่?"

ดรุณีอาภรณ์เขียวขุ่นแค้นยิ่ง กล่าวเสียงแผ่วเบา

"ท่านรีบฆ่าเราเถอะ"

อุ้ยเชี่ยวป้อทอดถอนใจ กล่าวว่า

"โฉมสะคราญจันทราหลบเร้นหาย บุปผาสะเทิ้นอายเยี่ยงท่าน เราไหนเลยตัดใจทำร้ายท่านได้ มิสู้ปลดปล่อยท่านไป ทอดทิ้งให้เราคำนึงนึกถึงท่านจวบจนเสียชีวิต"

ดรุณีอาภรณ์เขียวหน้าแดงวูบ จากนั้นกลับกลายเป็นซีดขาวดังเดิม อุ้ยเชี่ยวป้อจึงกล่าว

"ตอนนี้มีแต่ตัดจมูกของท่าน เยี่ยงนั้นรูปโฉมท่านจะไม่งดงามกระไร เราก็ไม่คิดถึงอีก ยืดชีวิตสืบไปได้"

ดรุณีอาภรณ์เขียวพริ้มตาลง หยาดน้ำสุกใสสองหยดไหลซึมออก

จากขนตาอันยาวงอนมา อุ้ยเชี่ยวปัอใจอ่อนลง กล่าวว่า

"อย่าได้ร้องไห้ ขอเพียงท่านเชื่อฟังวาจา เรายินยอมตัดจมูกตัวเองแทน ท่านมีนามว่ากระไร?"

ครุณีอาภรณ์เขียวสั่นศีรษะ น้ำตาไหลรินพร่างพรู อุ้ยเชี่ยวปัอกล่าวว่า

"ที่แท้ท่านเรียกว่าเอี้ยวเท้าเงียว (แมวสั่นหัว) นามนี้กลับไม่น่าฟังกระไร"

ครุณีอาภรณ์เขียวลืมตาขึ้น กล่าวเสียงสั่นเครือ

"ผู้ใดเรียกว่าแมวสั่นหัว ท่านจึงเป็นแมวสั่นหัว"

อุ้ยเชี่ยวปัอได้ยินนางตอบวาจา จึงสบอารมณ์ยิ่ง กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ตกลง เราคือแมวสั่นหัว อย่างนั้นท่านเล่า?"

"เราไม่ยอมบอก"

"ท่านมิยอมบอก เราได้แต่ขนานนามให้กับท่าน เรียกว่าแฮ้ปาเงียว (แมวใบ้)"

ครุณีอาภรณ์เขียวกระซากเสียงว่า

"เหลวไหล เราหาได้เป็นใบ้ไม่"

อุ้ยเชี่ยวปัอยกเท้าซ้ายขึ้นพาดบนเข่าขวา กระดิกปลายเท้าไปมา เห็นนางยามขุ่นเคือง ยังงดงามสะคราญล้ำ จึงกล่าว

"ท่านที่แท้มีแซ่สูงส่งนามยิ่งใหญ่ว่ากระไร?"

"เราบอกแล้วว่าไม่ยอมบอก ก็ไม่ยอมบอก"

"เรามีวาจาคิดหารือกับท่าน ท่านไร้ชื่อไร้แซ่จะเรียกหาอย่างไร อืมม์ เราควรขนานนามท่านอย่างไรดี?"

ครุณีอาภรณ์เขียวพร่ำกล่าวว่า

"มิต้องการ เรามิต้องการ"

อุ้ยเชี่ยวปัอพลันกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"มีแล้ว ท่านเรียกว่านางตระกูลอุ้ย"

"ประหลาดพิกลนัก เราหาได้แซ่อุ้ยไม่"

อุ้ยเชี่ยวปัอพลันกล่าวอย่างจริงจัง

"ขอฟ้าเป็นพยาน ดินเป็นสักขี เราแม้ต้องฝ่าดงศาสตราวุธ ลงสู่กระทะ

น้ำมัน ถูกรุมสับเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย ไร้บุตรไร้หลานสืบตระกูล ถูกสายฟ้าผ่าร่างภายหน้าก็ต้องคืนสู่เพศมราวาส รับท่านเป็นภรรยาให้จงได้!"

ครุณีอาภรณ์เขียวได้ยินฝ่ายตรงข้ามสาบานด้วยถ้อยคำสาหัสมากมายปานนี้ ต้องงงงันวูบ พอฟังถึงตอนท้าย ถึงกับหน้าแดงฉานสดใส ร้องเพ้ยออกมา อุ้ยเชี่ยวป้อกล่าวว่า

"เราแซ่อุ้ย ดังนั้นชะตาท่านถูกลิขิตแน่นอนว่าเป็นนางตระกูลอุ้ยแน่นอน"

ครุณีอาภรณ์เขียวพริ้มตาลง ร่ำร้องว่า

"ในโลกไม่เคยมีหลวงจีนเยี่ยงท่านมาก่อน ท่าน...ต้องถูกลงทัณฑ์ในขุมนรกสิบแปดชั้น"

อุ้ยเชี่ยวป้อพลันคุกเข่าโครมลงกับพื้น ครุณีอาภรณ์เขียวได้ยินเสียงคุกเข่าสร้างความสงสัยใคร่อยากรู้จนลืมตาขึ้น เห็นอุ้ยเชี่ยวป้อโขกศีรษะต่อนอกหน้าต่างหลายครา กล่าวว่า

"องค์เจ้าแม่กวนอิม กษัตริย์เง็กเซียนฮ่องเต้ สี่โลกบาล พญายมราช ปีศาจภูตพรายทั้งมวลก็โปรดรับทราบว่า เราอุ้ยเชี่ยวป้อ แม้ตายไปต้องตกนรกผ่านทัณฑ์สิบแปดประการ ถูกตัดลิ้นเลื่อยศีรษะ ภายหน้าก็ยังจะคืนสู่เพศมราวาส รับนางเป็นภรรยา"

ครุณีอาภรณ์เขียวได้ยินฝ่ายตรงข้ามกล่าวอย่างหนักแน่นจริงจัง กลับหวาดหวั่นพรั่นพรึงขึ้นมา วิงวอนว่า

"อย่าได้กล่าวสืบไป"

หยุดเล็กน้อยจึงขบกรามกล่าวว่า

"ท่านแม้ฆ่าข้าพเจ้าก็ดี ตบตีทุกวี่วันก็ตาม ข้าพเจ้า...ก็ไม่รับปากเด็ดขาด"

อุ้ยเชี่ยวป้อยืดกายขึ้น กล่าวว่า

"ท่านรับปากก็ดี ปฏิเสธก็ดี สรุปแล้วต่อให้ท่านกลับกลายเป็นสตรีชราอายุร้อยปี เราหากมิได้ท่านเป็นภรรยา แม้ตายก็นอนตาไม่หลับ"

ครุณีอาภรณ์เขียวเห็นเส้นเอ็นบนหน้าผากฝ่ายตรงข้ามโปนโต อดหวั่นไหวใจมิได้ พริ้มตาลงอีกครา อุ้ยเชี่ยวป้อสาวเท้าไปหลายก้าว ส่งเสียงคำรามเบาๆ กระแสเสียงประหลาดพิกลยิ่ง ครุณีอาภรณ์เขียวแตกตื่นจนกรีดร้องออก

มา

อุ้ยเซี่ยวป้องงงันวูบ ถอยกายมาหลายก้าวครุ่นคิดขึ้น

'ตอนอยู่ในพระราชวัง เราเคยเรียกปิงอี่และมกเกี่ยมพิ้งเป็นภรรยาหลวง ภรรยาน้อย ตอนนั้นยิ้มแย้มแจ่มใส คิดโอบกอดก็โอบกอด คิดจุมพิตก็จุมพิต ครุณีนี้ถูกหลวงจีนเต็งกวนจี้สกัดจุด นอนอยู่บนเตียงมิอาจเคลื่อนไหว ไฉนเรากลับมิกล้าแตะต้องสัมผัสนางแม้แต่น้อย'

ขบคิดถึงตอนนี้ อดด่ามิได้

"ปิศาจขวัญอ่อน ใช้การไม่ได้นัก"

ครุณีอาภรณ์เขียวช้อนตาขึ้นมองมา อุ้ยเซี่ยวป้อหน้าแดงวูบกล่าวว่า

"เรากำลังด่าตัวเอง หาได้ด่าท่านไม่"

ครุณีอาภรณ์เขียวกล่าวว่า

"ท่านอุกอาจสามหาว ปราศจากระเบียบแบบแผน ยังบอกว่าขวัญอ่อนอีก ท่านหากขวัญอ่อนจริง กลับต้องขอบคุณฟ้าดิน"

วาจาพอกล่าวออก อุ้ยเซี่ยวป้อพลันบังเกิดความฮึกหาญประดังร้องว่า

"เราอุกอาจสามหาวแล้ว"

ครุณีอาภรณ์เขียวแตกตื่นตกใจยิ่ง ตาทอประกายขุ่นแค้นอาฆาต อุ้ยเซี่ยวป้อพอประสานสบกับนางกลับมิกล้าตัดใจลงมือ กล่าวเสียงนุ่มนวล

"เรากลัวภรรยามาแต่กำเนิด ยังคงปลดปล่อยท่านไปเถอะ"

ครุณีอาภรณ์เขียวคลายความหวั่นหวาดลง กระชากเสียงว่า

"ท่านตอนอยู่ภายในเมือง กล่าวกระไรกับสตรีชั่วร้ายเหล่านั้น? บอกว่าเจ้เจ็และเราเป็น...เป็นอะไรนั่นของท่าน คิดคร่ากุมท่านกลับบ้านไป ท่าน..."

"ฮา...ฮา...สตรีชั่วร้ายเหล่านั้นนับเป็นอย่างไรได้ ภายหน้าเราหากคืนสู่เพศมราวาส รับท่านเป็นภรรยา ต่อให้คณิกานับพันนับหมื่นยืนเรียงรายอยู่เบื้องหน้า เราก็ไม่ชำเลืองแลพวกนางแม้สักแวบเดียว จากเช้าถึงค่ำ จากค่ำถึงเช้า เพียงจับจ้องมองภรรยาที่รักของเรา"

ครุณีอาภรณ์เขียวกล่าวอย่างร้อนรุ่ม

"ท่านหากกล่าวคำ...ที่รักอะไรนั่นอีกคำเดียว เราจะมิสนทนากับ

ท่านตลอดกาลนาน"

"ตกลง เราไม่เรียกหาอีก เพียงร่ำร้องในใจ"

"ร่ำร้องในใจก็ไม่ได้"

อุ้ยเชี่ยวปัอหัวร่อพลางกล่าวว่า

"ตอนที่เราร่ำร้องในใจ ท่านหาทราบไม่"

"เฮอะ เราไฉนมิทราบ? ดูจากสีหน้าอันประหลาดพิกลของท่านแสดงว่าท่านกำลังร้องเรียกในใจ"

อุ้ยเชี่ยวปัอกล่าวอย่างกลอกกลิ้ง

"มารดานับแต่ถือกำเนิดเราออกมา ก็มีสีหน้าประหลาดพิกลเช่นนี้แล้ว อาจบางทีสืบเนื่องจากเราล่วงรู้นับแต่ถือกำเนิดว่า ภายหน้าจะรับท่านเป็นภรรยา จึงมีสีหน้าเช่นนี้แต่แรก"

ครุณีอาภรณ์เชียวพริ้มตาลง ไม่แยแสสนใจฝ่ายตรงข้ามอีก อุ้ยเชี่ยวปัอกล่าวว่า

"นี่ เรามิได้เรียกหาท่านเป็นภรรยา ท่านไฉนไม่แยแสสนใจเรา?"

"ยังบอกว่ามิได้เรียกหาเรา ท่านบอกว่าสืบเนื่องจากล่วงรู้ว่าภายหน้าจะรับเราเป็น...อะไรนั่นชัดๆ"

"ตกลง เราขอเปลี่ยนเป็นบอกว่า ภายหน้าจะเป็นสามีท่านก็แล้วกัน"

ครุณีอาภรณ์เชียวชุ่นแค้นยิ่ง พริ้มสองตาแนบแน่น ต่อให้อุ้ยเชี่ยวปัอกล่าวกระตุ้นอย่างไร ล้วนมิยอมตอบคำ อุ้ยเชี่ยวปัออับจนปัญญา คิดข่มขู่คุกคามนาง แต่รู้สึกหากข่มขู่กรรโชกโฉมสะคราญปานเทพธิดาเยี่ยงนี้ นับเป็นการล่วงเกินจริงๆ จึงทอดถอนใจ กล่าวว่า

"เราขอร้องท่านประการหนึ่ง ขอเพียงท่านบ่งบอกชื่อแซ่มา เราจะปลดปล่อยท่านออกไป"

ครุณีอาภรณ์เชียวกล่าวว่า

"ท่านหลอกลวงคน"

"ทั่วใต้หล้านี้ เราหลอกลวงทุกผู้คน เพียงไม่หลอกลวงท่านคนเดียว ลองคิดดู เรามุ่งมั่นให้หลานชายท่านเรียกเราเป็นเอี่ยเอี้ย (ปู่) วันนี้หากหลอกลวง

ท่าน แม้แต่บุตรชายท่านยังไม่ยอมเรียกหาเราเป็นบิดา อย่าว่าแต่หลานชายเลย"

ครุณีอาภรณ์เขียวตอนแรกมิเข้าใจว่าอุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวอ้างถึงหลานชายเอี่ยเอี้ยอะไรนั่น แต่แล้วฉุกคิดว่าฝ่ายตรงข้ามกำลังวกอ้อมกล่าวถึงเรื่องนั้นอีก ต้องกล่าวอย่างคับแค้นรันทด

"เราก็ไม่มุ่งหวังให้ท่านปลดปล่อยเรา ท่านข่มเหงรังแกเยี่ยงนี้ เราก็มิคิดมีชีวิตสืบไปแต่แรก วิงวอนท่านรีบประหารเราในดาบเดียวเถอะ"

อุ้ยเซี่ยวป้อกวาดตามายังลำคอขาวผ่องของนาง เห็นยังมีรอยดาบสีแดงจางๆ สายหนึ่ง สร้างความสำนึกเสียใจยิ่ง สะบัดฝ่ามือตบใส่แก้มซ้ายของตนสามสี่คราา กล่าวว่า

"โกวเนี้ย เราช่างบัดซบสมควรตาย"

หันกายมายังหน้าประตู ถามว่า

"นี่ หลานศิษย์เฒ่า เราคิดคลายจุดให้กับโกวเนี้ยนางนี้ มิทราบสมควรทำอย่างไร?"

หลวงจีนเด็งกวนยืนหยัดอยู่หน้าประตู มันมีพลังการฝึกปรือลึกล้ำ ได้ยินคำตอบโต้ระหว่างอุ้ยเซี่ยวป้อและครุณีอาภรณ์เขียวอย่างชัดแจ้ง รู้สึกคำ 'เกลี้ยกล่อม' ของซือเจ็กท่านนี้ลึกล้ำสุดหยั่งคาดจริงๆ มีทั้งคำสามี ภรรยา หลานชาย เอี่ยเอี้ย ดูท่าตนรอบรู้จำกัด ไม่รู้ซึ้งถึงแก่นแท้ ภายหลังได้ยินเชี่ยวซือเจ็กตบหน้าตัวเอง ยิ่งนับถือเลื่อมใส ควรทราบว่าสถาบันสงฆ์ตอนถ่ายทอดหลักธรรม มุ่งมั่นให้ศิษย์สำนึกชี้งแตกฉาน ผู้เป็นศิษย์หากไม่เข้าใจ ซือแปมักตวาดก้อง กระแทกกระบองลงใส่แสกหน้า กระตุ้นให้รู้ซึ้งสำนึก

หลวงจีนเด็งกวนเข้าใจว่า ซือเจ็กกำลังใช้หลักธรรมลึกล้ำกล่อมเกลาโกว-เนี้ยนางนี้ ครั้งกระโน้นหลวงจีนสูงศักดิ์ฟาดกระบองกระตุ้นสำนึกผู้เป็นศิษย์เชี่ยวซือเจ็กกลับตบตีตนเอง เสียสละเพื่อส่งเสริมผู้อื่น นับเป็นการุณย์ธรรมนักยามนี้พอฟังอุ้ยเซี่ยวป้อสอบถามวิธีคลายจุด รีบกล่าวว่า

"โกวเนี้ยนางนี้ถูกจี้สกัดจุดเทียนโคย ซือเจ็กก็ถ่ายลมปราณนวดเฟ้นจุดคี้มึ้ง ช้วยไช้บริเวณข้อเท้าของนาง จุดเส้นจะคลี่คลายปรุโปร่งเอง"

อุ้ยเชี่ยวป๊อกล่าวว่า

"จุดคี้มั้ง ฮ้วยไฮ้อยู่ที่ใด?"

หลวงจีนเต็งกวนเลิกจีวรขึ้น ชี้บ่งตำแหน่งบริเวณข้อพับเข่า พร้อมกับแนะนำวิธีนวดเฟ้นให้เลือดลมโคจรสะดวก สุดท้ายกล่าวว่า

"ซือเจ็กมิได้ปรับพื้นฐานกำลังภายใน ต้องใช้เวลานวดเฟ้นประมาณครึ่งชั่วยาม ค่อยคลายจุดได้"

อุ้ยเชี่ยวป๊อผงกศีรษะรับ กลับมาถึงข้างเตียง ดรุณีอาภรณ์เขียวโพล่งว่า

"มิต้องตบคลาย ไม่อนุญาตท่านสัมผัสร่างเรา"

อุ้ยเชี่ยวป๊อรู้สึกหากต้องนวดเฟ้นข้อพับเข่าของนางครึ่งชั่วยามนับว่ามิถูกต้องจริงๆ จึงเหลียวหน้ามาถามว่า

"หากไม่ใช้มือนวดเฟ้น มิทราบมีหนทางอื่นคลายจุดแก่นางหรือไม่?"

หลวงจีนเต็งกวนตอบว่า

"เพียงสะบัดแขนเสื้อปาดวูบ พุ่งดรรชนีเทพยดาฝ่าอากาศก็คลายจุดได้โอย ไม่ถูกต้อง เชี่ยวซือเจ็กมิได้ฝึกปรือกำลังภายใน ไม่สามารถใช้วิธีการเหล่านี้ หลานศิษย์จะลองครุ่นคิดดู"

ซึ่งความจริงท่านเพียงปาดชายจีวร หรือพุ่งดรรชนีเทพยดาฝ่าอากาศ ก็สามารถคลายจุดให้กับดรุณีอาภรณ์เขียว เพียงแต่เต็งกวนคร่ำครีปราศจากไหวพริบ รู้สึกซือเจ็กเมื่อสอบถามถึง ต้องหาทางตอบไป

อุ้ยเชี่ยวป๊อเห็นท่านแหงนหน้าขบคิดเชื่องชีมเชา ทราบดีว่าท่านสามารถยืนหยัดเช่นนี้สามสี่ชั่วยาม หวนนึกถึงตอนที่ตนตบคลายจุดให้กับกุ่งจู้ผู้สูงศักดิ์มกเกี่ยมพิ้ง กลับทั้งจี้สกัด คว้าจับ ตบฟาด ปราศจากข้อกริ่งเกรงใดๆ ยามเผชิญหน้าดรุณีนิรนามนางนี้ กลับไหวหวั่นพรั่นใจนัก

ยามเบือนหน้ามอง เห็นดรุณีอาภรณ์เขียวชมวดคิ้วเรียวงาม สีหน้าหม่มหมองกังวล พลันบังเกิดจิตสมเพชเวทนาขึ้น หยิบฉวยไม้เคาะสำหรับเคาะบักฮื้อ (วัตถุจัดสร้างจากไม้ ลักษณะเป็นรูปปลาข้างในกลวง) สาวเท้าถึงข้างกายนาง กล่าวว่า

"อุ้ยเชี่ยวป๊อชาติก่อนติดค้างหนี้สินท่าน ชาตินี้มิเกรงกลัวทั้งฟ้าดิน

เพียงกริ่งเกรงท่าน บัดนี้ตบคลายจุดให้"

พลางทุ่มสกัดไม้เคาะลงบนข้อพับเข่าซ้ายครุฑอาภรณ์เขียวหลายครา

ครุฑอาภรณ์เขียวค้อนควักคราหนึ่ง เม้มริมฝีปากแนบแน่น อุ้ยเชี่ยวป้อจี้สกัดอีกหลายครา ถามว่า

"รู้สึกเป็นอย่างไร?"

"ท่าน...รู้จักแต่กล่าววาจาเหลวไหล หามีความสามารถอื่นอีก"

ที่แท้หลวงจีนเต็งกวนพลังการฝึกปรือลึกล้ำ พลังครรชนีทะลวงผ่านจุดปิดสกัดจุดนางไว้ อุ้ยเชี่ยวป้อแม้สกัดไม้พลองถูกเป้าหมาย แต่กระแสพลังไม่เพียงพอ ยามกะทันหันมิอาจตบคลาย อุ้ยเชี่ยวป้อพอฟังนางกล่าวแดกดันโทสะพลันประดัง ทิ่มสกัดอย่างหนักหน่วงหลายครา ครุฑอาภรณ์เขียวถึงกับอุทานออกมา

อุ้ยเชี่ยวป้อใจหายวาบ โพล่งว่า

"เจ็บปวดนักหรือ?"

"ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้า..."

กลับไม่อาจเอ่ยสืบต่อ

อุ้ยเชี่ยวป้อเปลี่ยนเป็นสกัดข้อพับเข่าขวาครุฑอาภรณ์เขียวหลายครา ครุฑอาภรณ์เขียวพลันสะท้านขึ้นเฮือกหนึ่ง

อุ้ยเชียวป้อกล่าวอย่างยินดี

"สำเร็จแล้ว เสียวลิ้มยี่ความจริงมีเจ็ดสิบสองยอดวิชา นับแต่นี้จะผนวกเพิ่มเป็นเจ็ดสิบสามยอดวิชา ไม้ตายแขนงใหม่นี้บัญญัติโดยฮ้วยเม้งเซี่ยงซือเรียกว่าบักฮื้อทุ้ยโก้ยฮวกชิ่งกง (ยอดวิชาไม้เคาะบักฮื้อตบคลายจุด) ฮา...ฮา..."

ขณะภาคภูมิลำพอง ครุฑอาภรณ์เขียวพลันพลิกกายลุกขึ้นนั่ง ยื่นมือปราดออก ช่วงชิงมีดสั้นประกายดำจากอุ้ยเชี่ยวป้อ สะบัดมือเสือกแทงใส่ทรวงอกเขาดุจสายฟ้า

อุ้ยเชี่ยวป้อรู้สึกปวดแปลบที่บริเวณทรวงอก ร้องว่า

"โอย คิดฆ่าสามีแล้ว..."

มิทันจบคำ ต้องกระแทกนั่งลง"

ครุณีอาภรณ์เชียวสะกิดเท้าเลิกน้อย ดีดปราดออกนอกห้องอย่างว่องไว หลวงจีนเต็งกวนยื่นมือออกขวางกันไว้ กล่าวอย่างแตกตื่น

"โกวเนี้ย ท่านสังหารซือเจ็กเรา..."

ครุณีอาภรณ์เชียวชักดาบใบหลิวจากฝัก สะบัดดังควับเคว้ียว จู่โจมติดต่อกันไปสามดาบ หลวงจีนเต็งกวนยื่นมือซ้ายสอดแทรกเข้ามาในม่านดาบ ช่วงชิงดาบใบหลิวมา สะบัดปาดชายจีวรดราหนึ่ง ครุณีอาภรณ์เชียวถึงกับเข่าอ่อนระทวย ล้มฟุบลงกับพื้น

หลวงจีนเต็งกวนสะอึกปราดถึงข้างกายอุ้ยเชี่ยวป๊อ เห็นมีดสั้นเล่มหนึ่งปักตรึงใส่ทรวงอกด้านขวา จึงพุ่งนิ้วกลางข้างขวาออกปิดสกัดจุดรอบปากแผลพลางกล่าว

"โอมมณีตัสสะ พุทธองค์โปรดคุ้มครอง"

ยื่นนิ้วมือสามนิ้วยึดจับด้ามมีดสั้น ถอนออกมาอย่างแผ่วเบา ในปากแผลปรากฏโลหิตไหลซึมออกมาทันที

หลวงจีนเต็งกวนเห็นโลหิตไหลหลั่งไม่มากนัก รีบคลี่จีวรฝ่ายตรงข้ามเห็นปากแผลลึกประมาณหนึ่งนิ้ว จึงส่งเสียงสรรเสริญพระคุณอีกครา

ที่แท้อุ้ยเชี่ยวป๊อสวมใส่ภูษาวิเศษคุ้มครองกาย หากมิใช่มีดสั้นประกายคำคมกริบสุดแสน ความจริงมิอาจทำร้ายตนแม้แต่น้อย มีดสั้นแม้ทิ่มแทงทะลุภูษาวิเศษเป็นรูหนึ่ง แต่พลังมีดสลายไปกว่าครึ่ง ไม่มีอันตรายถึงแก่ชีวิต เพียงแต่อุ้ยเชี่ยวป๊อเห็นทรวงอกปรากฏโลหิตหลั่งไหล ปากแผลเจ็บแปลบปลาบ ต้องพึมพำว่า

"ครั้งนี้ต้องตายแน่แล้ว นาง..."

ครุณีอาภรณ์เชียวฟุบกายกับพื้น ร่ำไห้พลางกล่าวว่า

"เป็นข้าพเจ้าฆ่าเขา หลวงจีนเต่ารีบฆ่าข้าพเจ้าชดใช้ชีวิตแทนมันเถอะ"

หลวงจีนเต็งกวนทอดถอนใจออกมา โลดแล่นจากห้องหยิบฉวยยาสมานแผลมา พอกลงบนปากแผลอุ้ยเชี่ยวป๊อ

อุ้ยเชี่ยวป๊อกล่าวว่า

"นาง...นางแค้นเรายิ่ง ท่านยังคงปลดปล่อยนางไป"

หลวงจีนเต็งกวนกล่าวว่า

"ปลดปล่อยนาง? หากแม้นอาการบาดเจ็บของท่านมิอาจรักษา ต้องสำเร็จมรรคผล จะทำอย่างไร?"

อุ้ยเซี่ยวป้อบังเกิดปฏิภาณวูบ กล่าวว่า

"ท่านโน้มร่างลงมา โอย เราต้องตายแน่แล้ว"

หลวงจีนเต็งกวนโน้มเอวลงทาบใบหูถึงมุมปากอุ้ยเซี่ยวป้อ อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวเบาๆ

"ท่านคลายจุดแก่นาง แต่อย่าปล่อยให้ออกจากห้อง รอจนนางร่ายรำกระบวนท่าหมดสิ้น ค่อย..."

"ค่อยทำอย่างไร?"

อุ้ยเซี่ยวป้อหอบหายใจตลอดเวลา จึงตัดบทว่า

"รีบ...ปฏิบัติตามคำสั่งเรา..."

หลวงจีนเต็งกวนพอฟังคำเร่งรัด แม้ไม่เข้าใจเจตนารมณ์ฝ่ายตรงข้าม แต่ได้แต่ล่าถอยไป งอนิ้วดีดออกคลายจุดให้กับครุณีอาภรณ์เขียว

ครุณีอาภรณ์เขียวเห็นอุ้ยเซียวป้อกล่าวลับๆ ล่อๆ ต่อหลวงจีนเต็งกวน รู้สึกหลวงจีนน้อยนี้กลอกกลิ้งเจ้าเล่ห์ ก่อนตายคงดำเนินแผนชั่วร้ายจัดการนาง มิเช่นนั้นนางถูกสกัดจุดชัดๆ ไฉนกลับคลายจุดให้ พลันครุ่นคิดขึ้น

'มันบอกว่า ภายหน้าจะรับเราเป็นภรรยา มิเช่นนั้นแม้ตายก็นอนตาไม่หลับ หรือก่อนที่มันจะสิ้นลมปราณ คิด...รับเราเป็นภรรยา?'

ดังนั้นเบี่ยงกายวูบ ตะปบดาบใบหลิวบนพื้นขึ้นฟันใส่หน้าผากตนเอง

หลวงจีนเต็งกวนปาดชายจีวรออก ม้วนใส่ดมดาบใบหลิว ครุณีอาภรณ์เขียวรู้สึกมีกระแสพลังพุ่งมาปะทะหน้า ได้แต่คลายมือจากการยึดกุมดาบถอยปราดไปด้านหลัง หลวงจีนเต็งกวนตวัดจีวรขึ้นวูบ ดาบใบหลิวพลันแหวกพุ่งขึ้นสู่เบื้องบน ปักฉึกลงบนชื่อ

ครุณีอาภรณ์เขียวเห็นฝ่ายตรงข้ามแหงนหน้ามองดาบใบหลิว จึงสะกิดเท้าเสาคพุ่งไปทางซ้ายของหลวงจีนเต็งกวน คิดหลบหนีออกจากห้อง

หลวงจีนเต็งกวนยื่นมือซ้ายออกขวางกันไว้ ครุณีอาภรณ์เขียวจึงกางนิ้ว

ข้างขวาตะกุยใส่ดวงตาท่าน หลวงจีนเต็งกวนพลิกข้อมือวูบ คว้าใส่ศอกขวาของนาง พลางกล่าว

"นี่เป็นกระบวนท่าฮุ้นอิงก่วยมัก (เมฆหมอกผ่านตา) ของตระกูลเจียแดนกังหนำ"

ครุณีอาภรณ์เขียวตวัดเท้าขึ้นเตะใส่ท้องน้อยฝ่ายตรงข้าม หลวงจีนเต็ง-กวนย่อร่างเล็กน้อย ท่าเท้านี้จึงเตะใส่อากาศธาตุ จากนั้นกล่าวว่า

"นี่เป็นกระบวนท่าคงกิกจกอิม (ฝีเท้าสะท้อนเสียง) ใช่หรือไม่?"

ครุณีอาภรณ์เขียวไหนเลยแยแสสนใจ ต่อยหมัดเตะกราดเท้า พุ่งดรรชนีกระทุ้งศอก ทุ่มเทใช้กระบวนท่าออกไม่หยุดยั้ง

หลวงจีนเต็งกวนสามารถจำแนกแยกแยะออก เพียงแต่กระบวนท่าของนางรวดเร็วยิ่ง มิทันกล่าวจากปาก เพียงปาดมือคลี่คลาย จดจำไว้ในใจ ครุณีอาภรณ์เขียวจู่โจมไปหลายกระบวนท่า ยังไม่สามารถสลัดหลุดมา ยามร้อนรุ่มลนลาน ลมหายใจอึดอัดติดขัด พลันส่ายร่างโงนเงนล้มลงสิ้นสติไป

หลวงจีนเต็งกวนทอดถอนใจ กล่าวว่า

"โกวเนี้ยร่ำเรียนกระบวนท่าค่ายสำนักต่างๆ มากมายปานนี้ กลับมิได้ปรับพื้นฐานพลังภายใน หักหาญนานไปย่อมเสื่อมสูญเรี่ยวแรง ในความเห็นอาตมา ยังคงฝึกปรือวิชากำลังภายในตั้งแต่แรกเริ่มใหม่ โกวเนี้ยเห็นเป็นอย่างไร ฮา...ฮา...ที่แท้ท่านสิ้นสติสมประดี อาตมากลับไม่ทันรู้สึกสำนึก"

จบคำ สาวเท้ามายังข้างกายอุ้ยเซี่ยวป้อ เห็นสีหน้าฝ่ายตรงข้ามซีดขาว หอบหายใจตลอดมา รีบยื่นมือแตะตรวจชีพจรข้อมืออุ้ยเซี่ยวป้อ รู้สึกชีพจรหัวใจฝ่ายตรงข้ามเต้นตามปกติ หามีอันตรายใดไม่ จึงกล่าวอย่างยินดี

"อาการของซือเจ็กมิมีอันตรายถึงแก่ชีวิต"

พลางทาบฝ่ามือมายังจุดเส้งไท้ที่กลางหลังอุ้ยเซี่ยวป้อ ถ่ายเทกำลังภายในเข้าไปรักษาบาดเจ็บแก่ฝ่ายตรงข้าม

อุ้ยเซี่ยวป้อคึกคักขึ้นอักโข กล่าวว่า

"หลานศิษย์เฒ่า ท่านจดจำกระบวนท่าของนางได้หมดสิ้นหรือไม่?"

"จดจำได้ เพียงแต่หากคิดใช้กระบวนท่ารวบรัดเยี่ยงกาลก่อนเข้าคลี่คลาย

กลับมิง่ายดายนัก"

ท่านมีพลังการฝึกปรือลึกล้ำ ปากแม้กล่าววาจายังคงถ่ายทะลักกำลังภายในจากใจกลางฝ่ามือไม่หยุดยั้ง

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

"รอสักครู่ นางร่ายรำกระบวนท่าหมัดฝ่ามือหมดสิ้น ค่อยให้นางใช้ดาบท่านก็จดจำเพลงดาบไว้"

"ถูกต้อง สมควรจดจำเพลงดาบไว้ด้วย เพียงแต่ดาบใบหลิวของนางปักตรึงอยู่บนขื่อคานแล้ว"

อุ้ยเซี่ยวป้อยิ้มพลางกล่าวว่า

"หรือท่านไม่สามารถกระโดดขึ้นไปถอนลงมา?"

หลวงจีนเต็งกวนงงงันวูบ หัวร่อพลางกล่าวว่า

"หลานศิษย์ช่างโง่เขลานัก"

ท่านพอส่งเสียงหัวร่อ ถึงกับปลุกดรุณีอาภรณ์เขียวฟื้นคืนสติมา สองมือยันพื้น กระโดดปราดขึ้นโถมใส่ประตูห้อง

หลวงจีนเต็งกวนปาดจีวรข้างซ้ายเฉียงๆ แผ่พุ่งกำลังภายในออก ดรุณีอาภรณ์เขียวฝีเท้าซวนเซ พุ่งไปปะทะกับผนังห้องอย่างเสียหลัก หลวงจีนเต็งกวนสะบัดจีวรข้างขวาตามติดไป ปรากฏพลังอ่อนหยุ่นห่อหุ้มล้อมกายดรุณีอาภรณ์เขียวไว้ จนนางยืนหยัดมั่น

ดรุณีอาภรณ์เขียวงงงันวูบ ทราบดีว่าหลวงจีนชรารูปนี้มีพลังฝีมือเหนือล้ำกว่านางมากนัก หากหักหาญสืบไป รังแต่ถูกกลั่นแกล้งก่อกวน ดังนั้นถดถอยไปกระแทกนั่งลงบนเก้าอี้ หลวงจีนเต็งกวนจึงถามว่า

"ท่านไม่ต่อสู้อีก?"

ดรุณีอาภรณ์เขียวกล่าวอย่างขุ่นเคือง

"เมื่อสู้ท่านไม่ได้ จะต่อสู้ไปไย?"

"ท่านไม่ลงมือ เราไหนเลยทราบว่าท่านจะใช้กระบวนท่าใด ครุ่นคิดวิธีคลี่คลายกระบวนท่าของท่านได้"

ดรุณีอาภรณ์เขียวฉุกคิดขึ้น

'ที่แท้ท่านกำลังล่อลวงให้เราลงมือ ศึกษาแนววิชาฝีมือเรา เราพานมิให้ท่านล่วงรู้'

พลันกระโดดปราดขึ้น ต่อยหมัดเปะปะ เตะกราดอย่างวุ่นวาย ปราศจากระเบียบแบบแผนใดๆ

หลวงจีนเต็งกวนร้องโพล่งขึ้น

"เอ๊ะ ประหลาดนัก โอย พิสดารแท้"

เห็นทุกกระบวนท่าของนางล้วนไม่เคยประสบพบมาก่อน บางครั้งมีอยู่หลายท่าสอดคล้องกับหลักวิชาสำนักใดสำนักหนึ่ง แต่ก็คล้ายใช่คล้ายมิใช่ ยามกะทันหันห้วงสมองสับสนอลวน

หาทราบไม่ว่า ท่วงท่าที่ดรุณีอาภรณ์เขียวใช้ออกหาใช่กระบวนท่าเพลงใด เพียงต่อยเปะปะ เตะอย่างวุ่นวาย ทราบดีว่าหลวงจีนชรานี้มิทำร้ายนางอย่างมากเพียงถูกสกัดจุดล้มลงกับพื้น และคาดคิดเยี่ยงทารกว่า ท่านคิดสืบสาวต้นตอวิชาฝีมือเรา เราพานมิให้ท่านตรวจพบ หลวงจีนเต็งกวนแตกฉานหลักวิชาทุกค่ายสำนัก แต่หาได้คาดคิดไม่ว่า ในใต้หล้ามีบุคคลไม่รู้จักวิชาฝีมือนับพันๆ หมื่นๆ ยามต่อยตีกัน ก็ต่อยหมัดเตะเท้า ไหนเลยรู้จักเพลงหมัดท่าเท้าใด คำนวณว่าใช้กระบวนท่าถูกต้องหรือไม่

ควรทราบว่าหลวงจีนเต็งกวนปลงผมออกบวชตั้งแต่อายุสิบเอ็ด ชั่วชีวิตมิเคยออกจากประตูวัดแม้สักก้าวเดียว การต่อยตีอย่างชุลมุนวุ่นวายของทารกทุกผู้คนล้วนเห็นมามากหลาย แต่หัวหน้าตึกปัญญาบารมีภูมิความรู้ลึกล้ำไพศาลรูปนี้ กลับไม่เคยประสบพบพานได้ยินได้เห็นมาก่อน

หลวงจีนเต็งกวนชมดูอยู่สิบกระบวนท่า ถึงกับชมดูอยู่จนปากอ้าตาค้างครุ่นคิดอย่างสับสนวุ่นวาย

'นี่ละม้ายคล้ายกระบวนท่าโต้เคี่ยเส้ง (มังกรสะบัดหาง) ในเพลงหมัดบู๊ตึงแต่ท่วงท่ารั้งตีนกลับมิถูกต้อง หรือดัดแปลงจากกระบวนท่าเส้งคี่ฮุ้นเยี่ยง (มังกรมุ่นเมฆ) ของสำนักคงทัง เอ๊ะ ท่าเท้านี้ยิ่งประหลาดพิกล กลับถีบมาตรงๆ ช่างโง่เขลานัก ผู้คนเพียงพุ่งมือออกก็คว้าจับข้อเท้า แต่มรรคาบู๊มีกฎว่า สุ

สามัญสามารถสยบข้อพลิกแพลง ความนี้คงมีท่าตามติดอันร้ายกาจใช้ออกมา โอนางยื่นมือทั้งสองออกตะกุยลงใส่ศีรษะเรา แต่ศีรษะเราปราศจากผมเผ้าชัดๆ ย่อมเป็นกระบวนท่าหลอกล่อ นางไฉนตะกุยศีรษะหลวงจีน? สมควรวิเคราะห์จุดมุ่งหมายนางสักครา'

ซึ่งความจริง ครุณีอาภรณ์เชียวจงใจต่อยเตะอย่างวุ่นวาย ชั่วชีวิตหลวงจีนเต็งกวนฝึกปรือแต่หลักวิชาลึกล้ำ ท่านคิดศึกษาแก่นแท้จากท่วงท่าอันวุ่นวายไหนเลยพบเห็นสิ่งใดได้ หลวงจีนเต็งกวนยิ่งชมดูยิ่งมืนงงสงสัย จากความสงสัยใจกลับกลายเป็นนับถือเลื่อมใส จากความนิยมเลื่อมใสเริ่มบังเกิดความหวาดหวั่นขึ้นมา

อุ้ยเซี่ยวป้อทอดกายอยู่บนเตียง เห็นครุณีอาภรณ์เชียวจู่โจมอย่างวุ่นวายไร้แบบแผน หลวงจีนเต็งกวนกลับวิเคราะห์ค้นคว้าอย่างจริงจัง อดหัวร่อฮาๆ มิได้ ตนหัวร่อเพียงคำเดียว ปากแผลก็เจ็บแปลบปลาบอย่างรุนแรง จึงขบกรามกล้ำกลืนไว้ ยามกะทันหันทั้งเจ็บปวดทั้งน่าหัวร่อ นับเป็นรสชาติสุดบรรยาย

หลวงจีนเต็งกวนขณะประหวั่นลนลาน พลันได้ยินอุ้ยเซี่ยวป้อหัวร่อฮาๆ ถึงกับหน้าแดงฉานจรดใบหู ครุ่นคิดในใจ

'ซือเจ็กหัวร่อ เราไม่รู้จักกระบวนท่าลึกล้ำของโกวเนี้ยนางนี้ เกรงว่าต้องให้นางดำรงตำแหน่งหัวหน้าตึกปัญญาบารมีแทน'

ยามเบือนหน้ามอง เห็นสีหน้าอุ้ยเซี่ยวป้อเปี่ยมแววเจ็บปวดรวดร้าว ยิ่งสำนึกเสียใจ ขบคิดขึ้น

'ซือเจ็กจิตใจสัตย์ซื่อการุณย์ ยามกะทันหันยากเปล่งวาจา ให้เราสละตำแหน่งแก่โกวเนี้ยนางนี้จากปวกได้'

เห็นกระบวนท่าหมัดเท้าของครุณีอาภรณ์เชียวยิ่งมายิ่งสับสน ดูไม่ออกว่ามีท่วงท่าใดละม้ายคล้ายหลักวิชาของเหล่าสำนักมาตรฐาน ต้องครุ่นคิดขึ้น

'ฟังว่าหลักวิชาฝีมือหากฝึกปรือถึงขั้นสูงสุด จะปราศจากร่องรอยให้สืบ

เสาะ ไร้เบาะแสให้จับเค้า ฟังว่าในยุคสมัยก่อน มีผู้กล้านามตีกโกวคิ่วป่าย (แสวงพ่ายแพ้) ยังมีผู้กล้าหาญนามเหลิงฮู้ชง* ยึดหลักใช้ 'ไร้กระบวนท่าสยบกระบวนท่าทั้งแผ่นดิน' สุดท้ายปราศจากผู้ใดทัดเทียมเปรียบติด หรือว่า...'

ซึ่งความจริง หลวงจีนเต็งกวนขอเพียงสืบเท้าไปต่อยหมัดเตะเท้าออก ก็สามารถสยบครุณีอาภรณ์เขียว เพียงแต่มันศึกษากระบวนท่าก่อนแล้วค่อยเคลื่อนไหวตลอดมา ยามนี้มิรู้จักท่วงท่าจู่โจมเปะปะของครุณีอาภรณ์เขียวเฉกเช่นเสือคำแรกพบลา ประหวั่นลนลานยิ่ง

ครุณีอาภรณ์เขียวลงมืออยู่ครึ่งค่อนวัน รู้สึกมือเท้าอ่อนระทวย หวนนึกถึงความอัปยศที่ได้รับจากอุ้ยเซี่ยวปัอ ถึงกับคับแค้นใจจนกระแทกนั่งกับพื้น

หลวงจีนเต็งกวนใจหายวาบ ครุ่นคิดขึ้น

'ฟังว่าหากฝึกปรือฝีมือถึงขั้นลึกล้ำ แม้นั่งกับพื้นก็สามารถกระแทกทำร้ายคนแต่ไกล ดูท่า...'

ห้วงสมองมันความจริงสับสนอลวน ยามไหวหวั่นพรั่นใจ ปรากฏเลือดลมพลุ่งขึ้นสู่สมอง สิ้นสติสมประดี ล้มฟุบลงอย่างแช่มช้า!

ครุณีอาภรณ์เขียวทั้งตื่นเต้นทั้งยินดี เกรงว่าทั้งสองจะดำเนินแผนชั่วร้ายใด มิกล้าเข้ามาประหัตประหารหลวงจีนทั้งสอง หันกายโถมออกจากห้อง อุ้ย-เซี่ยวปัอได้แต่เบิ่งตาชมดู ปล่อยให้นางหลบหนีไป

เนิ่นนานให้หลัง หลวงจีนเต็งกวนค่อยฟื้นคืนสติมา สีหน้าเปี่ยมแวว อับอายใจ กล่าวว่า

"ซือเจ็ก เรา...เราละอายต่อปรมาจารย์วัดเรานัก"

อุ้ยเซี่ยวปัอฝืนยิ้มกล่าวว่า

"หลานศิษย์ นึกเลยเถิดไปที่ใด?"

"โกวเนี้ยนางนี้พลังฝีมือลึกล้ำ หลานศิษย์มิรู้จักแม้สักกระบวนท่าเดียว เป็นที่ละอายใจนัก"

---

* เหลิงฮู้ชง เป็นตัวเอกของเรื่องกระบี่เย้ยยุทธจักร เคยศึกษาเก้ากระบี่เอกะสันโดษของตีกโกวคิ่วป่าย จากฮวงเซ็งเอี้ยง ผู้อาวุโสสำนักฮั้วซัว รายละเอียดอยู่ในเรื่องกระบี่เย้ยยุทธจักร

ท่านพยายามหวนนึกทบทวนกระบวนท่าของครุณีอาภรณ์เขียว แต่นางต่อยเตะอย่างวุ่นวาย หามีต้นตอให้จับเค้าไม่ ไหนเลยสามารถประหวัดหวนนึกถึงกับส่ายโงนเงนแทบล้มลงอีก

อุ้ยเชี่ยวปัอหัวร่อพลางกล่าวว่า

"ท่านว่าการต่อยเตะอย่างวุ่นวายนั้น เป็นวิชาฝีมืออันลึกล้ำ? ฮาฮา...น่าหัวร่อนัก"

"ซือเจ็กหมายความว่า...นั่นมิใช่วิชาอันลึกล้ำ"

อุ้ยเชี่ยวปัอยกมือกดปากแผลส่งเสียงกระแอมไอ กลั้นหัวร่ออย่างสุดความสามารถ กล่าวว่า

"นี่เป็นวิชาที่...เด็กทารกทุกคนล้วนสามารถใช้ออก...ฮา...ฮา...ท่านกลับบอกว่า...เป็นวิชาอันลึกล้ำ...ฮา...ฮา...ช่างน่าหัวร่อแทบตาย"

หลวงจีนเต็งกวนเชื่อครึ่งมิเชื่อครึ่ง กล่าวว่า

"เราไฉนไม่เคยพบเห็นท่วงท่าเหล่านั้นมาก่อน?"

"ในเสียวลิ้มยี่ย่อมมิมีหลักวิชาเช่นนี้"

หลวงจีนเต็งกวนแหงนหน้าขบคิด ครึ่งค่อนวันพลันปรบมือดังฉาดใหญ่ กล่าวว่า

"ใช่แล้ว เพลงหมัดเท้าของโกวเนี้ยนางนี้ แม้ประหลาดพิสดาร แต่ใช้เพลงหมัดเสียวลิ้มอันพื้นฐานธรรมดาก็คลี่คลายสลายเอาชัยได้อย่างง่ายดาย เพียงแต่หลานศิษย์รู้สึกในใต้หล้า มิมีเรื่องง่ายดายเช่นนี้ กระบวนท่าที่สามัญธรรมดา คงแฝงแก่นแท้อันลึกล้ำ"

อุ้ยเชี่ยวปัอรับฟังถึงตอนนี้ อดหัวร่อฮาๆ ออกมามิได้

อาการบาดเจ็บของอุ้ยเชี่ยวปัอไม่หนักหนากระไร อีกประการยาสมานแผลของเสียวลิ้มยี่มีประสิทธิภาพยิ่ง พักรักษาสิบกว่าวันก็ทุเลาเป็นปกติ อุ้ย-เชี่ยวปัอมีศักดิ์ศรีสูงส่ง ออกบวชแทนคังฮีฮ่องเต้ หลวงจีนภายในวัดจึงมิกล้าสอบถามสาเหตุความนัยที่ตนรับบาดเจ็บ

ระหว่างที่อุ้ยเชี่ยวปัอพักรักษาบาดเจ็บ หลวงจีนเต็งกวนได้บันทึกกระบวนท่าที่ครุณีอาภรณ์เขียวใช้ออกเอาไว้ ครุ่นคิดวิธีคลี่คลายสลายถ่ายทอด

ต่ออุ้ยเชี่ยวป้ออย่างสิ้นเชิง

อุ้ยเชี่ยวป้อนิสัยคึกคะนอง เกียจคร้านไม่หมั่นเพียรคัมภีร์วิชาฝีมือที่ตั้งกึงน้ำมอบให้ ร่ำเรียนเพียงครั้งสองคราก็ละเลยไม่ฝึกปรือ วิชาที่ใช้เล่ากงตกทอดทิ้งไว้ ตนฝึกปรือวันหนึ่งก็ทอดทิ้งละเลยสิบวัน สำหรับหกกระบวนท่าที่ประมุขนิกายเทพมังกรและฮั้งฮูหยินถ่ายทอดให้ นับแต่ออกจากเกาะเทพมังกรไม่เคยฝึกซ้อมทบทวน

เพียงแต่ฝึกปรือวิชาบู๊คราวนี้ เพราะเพื่อใช้จัดการดรุณีอาภรณ์เขียว กลับหมกมุ่นสนใจเป็นพิเศษ จดจำกระบวนท่าคล่องแคล่วคล่องแคล่วขึ้นใจ

หลวงจีนเต็งกวนพลันกล่าวว่า

"เชี่ยวซือเจ็ก ท่านฝึกปรือแต่กระบวนท่า ไม่ปรับพื้นฐานกำลังภายใน มิอาจใช้ต่อบุคคลอื่น เพียงสามารถจัดการต่อประสกหญิงสองนางนั้นเท่านั้น"

"ประเสริฐแท้ เราที่ศึกษาร่ำเรียน เพราะเพื่อจัดการโกวเนี้ยนางนั้นโดยเฉพาะ"

หลวงจีนเต็งกวนปากกว้างตาค้าง จ้องมองอุ้ยเชี่ยวป้ออย่างสงสัยใจกล่าวว่า

"หากแม้นภายหน้าซือเจ็กไม่ประสบพบพานโกวเนี้ยสองนางนั้น ความพากเพียรไยมิใช่สูญเปล่า ทั้งถ่วงเวลาฝึกปรือฝีมือขั้นพื้นฐานด้วย"

อุ้ยเชี่ยวป้อส่ายหน้ากล่าวว่า

"เราหากไม่พบพานโกวเนี้ยนางนั้น ต้องตายแน่นอน ยังจะฝึกปรือวิชาฝีมือพื้นฐานปลายฐานไปไย?"

หลวงจีนเต็งกวนเอ่ยอ้างถึง 'โกวเนี้ยสองนางนั้น' อุ้ยเชี่ยวป้อเพียงกล่าวแต่ 'โกวเนี้ยนางนั้น' ตนมุ่งมั่นฝึกปรือฝีมือเพราะดรุณีอาภรณ์เขียวเป็นพิเศษ หากแม้นนับแต่นี้ไม่อาจพบพานนาง ต่อให้ฝึกปรือฝีมือเทียบเทียมหลวงจีนเต็งกวน ยังจะมีประโยชน์ใด

หลวงจีนเต็งกวนถามอย่างสงสัยใจ

"หรือซือเจ็กถูกพิษโกวเนี้ยนางนั้น มีแต่รับยาขจัดพิษจากนาง จึงสามารถยืดชีวิตสืบไป?"

อุ้ยเซี่ยวป๊อหวนนึกถึงตนกล่าวเป็นเชิงครุ่นคะนึงหา หลวงจีนชรากลับเข้าใจเช่นนี้ จึงกล่าว

"ถูกต้อง เราถูกพิษของนางทำร้ายแทรกซึมถึงกระดูก มีแต่นางจึงสามารถขจัดได้"

"โอ เต็งเจี่ยซือตี่ของวัดเรา ถนัดในการขจัดพิษ เราจะไปเชื้อเชิญท่านมาตรวจตราอาการซือเจ็ก"

อุ้ยเซี่ยวป๊อกลั้นหัวร่ออย่างสุดความสามารถกล่าวว่า

"มิต้อง พิษภายในกายเราเป็นพิษกำเริบช้า มีแต่นางจึงเป็นยาขจัด ต่อให้หลวงจีนเต็งเจี่ยแตกฉานเพียงใด ก็หามีประโยชน์ไม่"

"ที่แท้มีแต่นางจึงมียาขจัด"

อุ้ยเซี่ยวป๊อบอกว่า 'มีแต่นางจึงเป็นยาขจัด' หลวงจีนเต็งกวนกลับเข้าใจว่า 'มีแต่นางจึงมียาขจัด' ผิดเพี้ยนเพียงคำเดียว ความหมายกลับแตกต่างอย่างใหญ่หลวง

เวลาผ่านไปสองเดือน อุ้ยเซี่ยวป๊อจดจำกระบวนท่าของครุฑทั้งสองและวิธีคลี่คลายสลายได้จนขึ้นใจ ทุกวี่วันฝึกซ้อมกระบวนท่ากับหลวงจีนเต็งกวน มักยึดถือหลวงจีนชรารูปนี้เป็นครุฑอาภรณ์เขียวอันสะคราญล้ำ บางครั้งกลับกล่าววาจาหยอกเอิน ลงมืออย่างชดช้อยนุ่มนวล ดีที่หลวงจีนเต็งกวนมิเข้าใจทุกเรื่องราว กลับคาดคิดว่าเชี่ยวซือเจ็กท่านนี้มีหลักปรัชญาลึกซึ้ง ตนเองโง่เขลาเบาปัญญา ยากเข้าใจกระจ่าง

วันนี้ทั้งสองกำลังวิจารณ์เพลงคาบของครุฑทั้งสอง หลวงจีนสังกัตตีกปัญญาบารมีรูปหนึ่งพลันสาวเท้าเข้าห้องมา รายงานว่า

"ท่านเจ้าสำนักน้อมเชิญซือแป๊ะและซือเจ็กโจ้วไปยังวิหารกลาง"

อุ้ยเซี่ยวป๊อและหลวงจีนเต็งกวนจึงรุดมายังวิหารไต้ฮ้งป๊อเต่ยอันเป็นวิหารกลาง เห็นภายในชุมนุมด้วยอาคันตุกะหลายสิบคน บ้างนั่งบ้างยืน

เจ้าสำนักเสียวลิ้มยี่ฮ้วยชงเชี่ยงซือกำลังนั่งสนทนากับอาคันตุกะผู้มาเห็นด้านตรงข้ามเจ้าสำนักฮ้วยชงนั่งไว้ด้วยคนสามคน คนแรกเป็นบุรุษหนุ่มสวมหมวกขนนก ใส่ชุดหนังสัตว์ อายุประมาณยี่สิบ กลับเป็นราชบุตร

แควันมองไกล

บุคคลที่สองเป็นลามะวัยกลางคน เรือนร่างผอมซูบต่ำเตี้ย ผิวกายดำมะเมื่อม บุคคลที่สามเป็นนายทหาร สวมใส่ชุดทหารนายกอง มีอายุประมาณสี่สิบเศษ

ด้านหลังบุคคลทั้งสาม มีทั้งนายทหารและลามะ ยังมีอีกสิบกว่าคนสวมใส่ชุดสามัญชนคนธรรมดา ล้วนมีรูปลักษณะเหี้ยมหาญ แสดงว่ามีวิชาฝีมือติดตัว

เจ้าสำนักฮ้วยชงพอเห็นอุ้ยเชี่ยวปัอเข้าวิหารมา จึงผุดลุกขึ้นกล่าวว่า

"ซือตี๋ วันนี้มีอาคันตุกะทรงเกียรติมายังวัดเรา ท่านนี้คือราชบุตรแควันมองโกล นามกัวะยี่อตัง ท่านนี้คือ ลามะดินแดนทิเบต ฉายาเชียงฉี ท่านนี้คือ นายกองสังกัดเจ้าพิชิตประจิมโง้วซำกุ่ย เบ๊ตั่วนั้ง (ท่านผู้มียศศักดิ์แซ่เบ๊)"

หันกายมาแนะนำว่า

"ท่านผู้นี้คือซือตี๋ (ศิษย์ผู้น้อง) อาตมา ฉายาฮ้วยเม้ง"

ทุกผู้คนเห็นอุ้ยเชี่ยวปัออายุยังเยาว์ เนื่องเพราะเพิ่งทุเลาจากอาการบาดเจ็บ สีหน้าจึงซูบซีดอิดโรย กลับมีศักดิ์ทัดเทียมเจ้าสำนัก ล้วนพิศวงสงสัยยิ่ง

ราชบุตรกัวะยี่อตังอดหัวร่อมิได้ กล่าวว่า

"หลวงจีนสูงศักดิ์รูปนี้ ช่างเล็กน้อยจนน่าสนุกสนานนัก...ฮา...ฮา... ประหลาดแท้"

อุ้ยเชี่ยวปัอประนมมือกล่าวว่า

"โอมมณีตัสสะ ท่านราชบุตรผู้ยิ่งใหญ่ ช่างใหญ่โตจนชวนขัน...ฮิ...ฮิ... พิสดารล้ำนัก"

ราชบุตรกัวะยี่อตังกระชากเสียงว่า

"เรามีอันใดชวนขันน่าพิสดาร?"

อุ้ยเชี่ยวปัอกล่าวว่า

"อาตมามีอันใดสนุกสนานน่าประหลาด ท่านราชบุตรก็มีสิ่งนั้นชวนขันน่าพิสดาร เรียกว่าฉันใดฉันนั้น เชิญนั่ง"

พลางทรุดนั่งลงที่ข้างกายเจ้าสำนักฮ้วยชง ส่วนหลวงจีนเต็งกวนยืนหยัดอยู่ด้านหลังอุ้ยเชี่ยวปัอ

ทุกผู้คนยามกะทันหันอับจนถ้อยคำ มิทราบสมควรตอบกระไร เจ้าสำนักฮ้วยชงกล่าวว่า

"สามท่านให้เกียรติมายังวัดเรา มิทราบมีคำแนะนำใดจะสั่งสอน?"

ลามะเชียงฉี้กล่าวว่า

"เราสามพบพานในระหว่างทาง หลังจากโอภาปราศรัยกัน ล้วนบ่งบอกว่าเสียวลิ้มยี่เป็นต้นตอแหล่งกำเนิดหลักวิชาบู๊แผ่นดินตงง้วน พวกเราต่างพำนักในดินแดนรกร้าง ดังนั้นชักชวนกันรุดมายังวัดท่าน เพื่อยลบุคลิกหลวงจีนสูงศักดิ์"

ท่านแม้เป็นลามะชาวทิเบต แต่ถ้อยร้อยวาจาคล่องแคล่วมิติดขัด หากมิใช่ครองจีวรสีเหลือง ยังเข้าใจว่าเป็นขุนนางในนครหลวงเสียอีก

เจ้าสำนักฮ้วยชงกล่าวว่า

"มิกล้ารับ ดินแดนมองโกล ทิเบต ฮุ้นหนำมีหลักธรรมรุ่งเรืองจำเริญสามท่านได้รับประกายธรรมครอบคลุม ย่อมมีสติปัญญาเลิศล้ำ ยังหวังให้แนะนำสั่งสอนด้วย"

ลามะเชียงฉี้เอ่ยอ้างถึงหลักวิชาบู๊ เจ้าสำนักฮ้วยชงกลับอ้างอิงถึงหลักธรรม ควรทราบว่า เสียวลิ้มยี่แม้มีวิชาฝีมือเป็นเอกในแผ่นดิน แต่หลวงจีนภายในวัดมุ่งศึกษาค้นคว้าหลักธรรม ที่ฝึกปรือวิชาฝีมือเพียงเพื่อใช้ป้องกันตัว

ราชบุตรกัวะยื่อตังสอดคำขึ้น

"ฟังว่าเสียวลิ้มยี่มียอดวิชาเจ็ดสิบสองประการนับแต่โบราณกาลมา ไร้ผู้ทัดเทียมเปรียบติด มิทราบท่านเจ้าสำนักยินยอมสั่งหลวงจีนวัดท่านสำแดงออกมา ให้พวกเราเปิดหูเปิดตาสักคราหรือไม่?"

"คำร่ำลือในยุทธจักร ผิดเพี้ยนจากความจริง หลวงจีนวัดเราฝึกปรือวิชาฝีมือเพื่อมีพลานามัยสมบูรณ์ วิชาอันต่ำต้อยน้อยนิด มิควรค่าแก่การเอ่ยอ้าง"

ราชบุตรกัวะยื่อตังกล่าวว่า

"ท่านเจ้าสำนักออกจะขาดความเปิดเผยหมดจดแล้ว พวกท่านหาก สำแดงเจ็ดสิบสองยอดวิชาออกมาหรือเกรงว่าถูกพวกเราขโมยร่ำเรียนไป?"

หลวงจีนเสียวลิ้มยี่ เกียรติภูมิกระเดื่องเลื่องลือพันกว่าปีมานี้ แทบทุกเดือนล้วนมีคนมาขอการแนะนำ บ้างวิงวอนขอร่ำเรียนฝีมืออย่างจริงใจ บ้างมีเจตนารังควาน แต่ทว่าหลวงจีนภายในวัดมักบ่ายเบี่ยงปฏิเสธ ต่อให้ผู้มายโสโอหัง กล่าววาจาก้าวร้าว เหล่าหลวงจีนก็ไม่ถือสาหาความ จวบจนผู้มาลงมือทำร้ายคน ค่อยลงมือตีโต้ ดังนั้นถ้อยคารมของราชบุตรกัวะยื่อตังเยี่ยงนี้ เจ้าสำนักฮ้วยชงมิทราบได้ยินมากี่คราา ยามนั้นยิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า

"สามท่านหากคิดวิจารณ์หลักธรรม อาตมาย่อมเรียกระดมหลวงจีนทั่วทั้งวัดมาสดับฟัง สำหรับเรื่องวิชาฝีมือ วัดเรามิกล้าแสดงโอ่โดยพลการ"

ราชบุตรกัวะยื่อตังสวนคำว่า

"เช่นนี้เป็นว่า เสียวลิ้มยี่มีแต่นามอันจอมปลอม หลวงจีนภายในวัดปราศจากราคาค่างวดแม้สักหุนเดียวกระมัง?"

"สำสัตว์ในต่ำใต้ ความจริงเป็นธาตุวัตถุอันจอมปลอม ไร้ความจริงแท้แน่นอน ปราศจากราคาค่างวดแม้สักหุนเดียว ชื่อเสียงเกียรติภูมิเป็นของนอกกาย ท่านราชบุตรระบุว่า วัดเรามีแต่นามอันจอมปลอมก็หาผิดพลาดไม่"

ราชบุตรกัวะยื่อตังคิดมิถึงว่า เจ้าสำนักฮ้วยชงไม่มีโมหะจิตแม้แต่น้อย กลับงงงันวูบ พลันผุดลุกขึ้นหัวร่อฮาๆ ชี้มือมายังอุ้ยเซี่ยวป๊อกล่าวว่า

"หลวงจีนน้อย ท่านก็เป็นบุคคลปราศจากราคาค่างวดแม้สักหุนเดียวเฉกเช่นลมสุนัขกระมัง?!"

อุ้ยเซี่ยวป๊อหัวร่อฮิฮะ กล่าวว่า

"หลวงจีนน้อยปราศจากราคาค่างวดแม้สักหุนเดียวจริง ท่านราชบุตรกลับมีราคาค่างวดอยู่บ้าง นับว่าเหนือล้ำกว่าหลวงจีนน้อยชั้นหนึ่ง"

ในกลุ่มคน ปรากฏคนหลายคนหัวร่อออกมา ราชบุตรกัวะยื่อตังโทสะประดังคิดจู่โจมลงมือ แต่แล้วฉุกคิดขึ้น

'หลวงจีนน้อยนี้มีศักดิ์ศรีสูงส่งเทียบเทียมเจ้าสำนักเสียวลิ้ม อาจมีความลึกล้ำพิสดารใดเคลือบแฝง'

ดังนั้นสะกดข่มเพลิงโทสะอย่างยากเย็น อุ้ยเชี่ยวป้อยังเอ่ยสืบต่อ

"ท่านราชบุตรมิต้องมีโทสะ ควรทราบว่าสิ่งที่เหม็นคละคลุ้งที่สุดในใต้หล้าหาใช่ลมสุนัข หากแต่เป็นคารมคน ผู้คนบางคนยามกล่าววาจาออกมา ถึงกับเหม็นคละคลุ้งตลบฟ้า เฉกเช่นกับ...เฮอะ เฮอะ ยังคงอย่าได้บอกออกไป สำหรับบุคคลที่ไม่มีราคาค่างวดแม้สักหุนเดียว หานับว่าต่ำต้อยที่สุดไม่ ที่ต่ำต้อยบัดซบที่สุด คือติดค้างหนี้สินบุคคลอื่นหลายร้อยหมื่นหลายพันหมื่นตำลึงแล้วบ่ายเบี่ยงไม่ยอมชดใช้ ท่านราชบุตรติดค้างผู้อื่นหรือไม่ ย่อมทราบกระจ่างแก่ใจ"

ราชบุตรกัวะยื่อตังงงงันวูบ มิทราบสมควรกล่าวกระไร เจ้าสำนักฮ้วยชงพลันกล่าวว่า

"วาจาซือตี่ซึ้งถึงแก่นปรัชญา ชนชาวโลกเพาะกงกรรมกงเกวียน เมื่อมีเหตุก็ต้องมีผล วนเวียนมิรู้จบ ประกอบบาปกรรมไม่รู้สิ้น หากปราศจากราคาค่างวดแม้สักหุนเดียว ก็เพียงแต่มิได้สร้างสมบุญกุศล ไม่ได้ประกอบบาปกรรม เปรียบกับบุคคลที่ติดค้างหนี้กรรมมากมายสุดคณานับ นับว่าประเสริฐเลิศกว่าจริงๆ"

ที่แท้บรรพชิตสูงศักดิ์ มักเสาะแสวงค้นคว้าหลักธรรม วาจาอุ้ยเชี่ยวป้อประดานี้ ความจริงกำลังแดกดันราชบุตรกัวะยื่อตัง แต่ยามกระทบโสตเจ้าสำนักฮ้วยชงกลับรู้สึกแฝงหลักปรัชญาอันลึกซึ้ง ส่งเสียงสนับสนุน

หลวงจีนเต็งกวนพอรับฟังคำอรรถาธิบายก็เข้าใจปรุโปร่ง กล่าวอย่างนิยมเลื่อมใส

"ฮ้วยเม้งซือเจ็กอายุยังเยาว์ กลับค้นคว้ารู้ซึ้งถึงแก่นแท้ ภายหน้าย่อมสามารถจรรโลงหลักธรรมสถาบันสงฆ์แผ่ไพศาล"

หลวงจีนน้อยรูปหนึ่งกล่าวเหลวไหล หลวงจีนชราสองรูปกลับสนับสนุนเห็นพ้อง คล้ายมีเจตนารังควานราชบุตรกัวะยื่อตัง กัวะยื่อตังถึงกับหน้าแดงฉานสดใส พลันโถมปราดเข้าหาอุ้ยเชี่ยวป้อดุจสายฟ้า

ผู้เหย้าและอาคันตุกะนั่งประจันกัน ห่างกันประมาณสองวา แต่ปฏิกิริยามันว่องไวยิ่ง ถาโถมคราเดียวก็บรรลุถึง นิ้วมือทั้งสิบกางงองุ้มดุจตาขอ

แยกย้ายตะกุยไสใบหน้าและบริเวณทรวงอกอุ้ยเซี่ยวปัอ

ท่วงท่านี้แฝงกำลังภายในเปี่ยมล้น กรงเล็บมิทันตะกุยถึง กระแสพลังอันเข้มแข็งแกร่งกร้าวก็ครอบคลุมถึงตัว อุ้ยเซี่ยวปัอแม้คิดต่อต้านขัดขืน กลับไม่อาจกระทำได้ มีแต่รามือรอรับการคร่ากุมถ่ายเดียว

เจ้าสำนักฮ้วยชงพลันสะบัดปาดจีวรข้างขวาออก สกัดขวางหน้ากัวะยื่อ-ตัง สภาวะจู่โจมอันเกรี้ยวกราดรุนแรงของราชบุตรกัวะยื่อตัง พอปะทะกับจีวรรู้สึกเลือดลมพลุ่งพล่านระอุ คล้ายปะทะกับผนังหนาทึบเปลือกนอกเป็นสำลีชั้นในเป็นแผ่นเหล็กกล้าก็ปาน ต้องชวนเซถอยมาด้านหลังสามก้าว

ราชบุตรกัวะยื่อตังรู้สึกร่างปลิวละลิ่วมาด้านหลัง คิดถ่วงลมปราณยืน-หยัดมั่น กลับไม่สามารถปักหลักได้ ต้องถดถอยไปอีกสามก้าว กระแสพลังที่ทะลักมาจึงสลายคลาย แต่ทว่าพริบตานั้น เรี่ยวแรงทั่วทั้งกายกลับเสื่อมสูญสลายคลายจนไร้ร่องรอย ถึงกับเข่าอ่อนระทวยทรุดฮวบลงไป ต้องครุ่นคิดอย่างแตกตื่น

'แย่แล้ว ครั้งนี้ต้องแสดงความทุเรศต่อหน้าชุมชนแน่นอน'

ความคิดมิทันสิ้นสุด รู้สึกส่วนก้นสัมผัสถูกแผ่นไม้อันแข็งแกร่ง กลับกระแทกนั่งลงบนเก้าอี้ดังเดิม

พลังสะบัดจีวรของเจ้าสำนักฮ้วยชงนี้ เป็นกระแสพลังอ่อนหยุ่นนุ่มนวลปราศจากความแกร่งกร้าวดุดัน คำนวณสภาวะที่ฝ่ายตรงข้ามโถมมาได้พอดีเป็นที่สุด กระแทกสะท้อนราชบุตรกัวะยื่อตังทรุดนั่งลงบนเก้าอี้

หากแม้นเจ้าสำนักฮ้วยชงใช้กระแสพลังรุนแรงไป ราชบุตรกัวะยื่อตังย่อมต้องกดกระแทกจนเก้าอี้ไม้แหลกสลาย ปลิวละลิ่วไปด้านหลัง หากแฝงพลังภายในอ่อนด้อย ราชบุตรกัวะยื่อตังมิทันบรรลุถึงเก้าอี้ ต้องกระแทกนั่งลงกับพื้น

ยอดฝีมือที่มาส่วนใหญ่มีพลังฝีมือลึกล้ำ เห็นเจ้าสำนักฮ้วยชงปาดชายจีวรอย่างแผ่วพลิ้ว นับเป็นสุดยอดของวิชาฝีมือ ผู้คนหลายคนอดโห่ร้องชมเชยมิได้

ราชบุตรกัวะยื่อตังมิได้แสดงความทุเรศออกมาค่อยคลายใจลง สูดลม

หายใจลึกๆ พบว่ากำลังภายในก่อกำเนิดขึ้นอีกครา หาได้ถูกเจ้าสำนักฮ้วยชงลบล้างไปไม่ สร้างความปีติยินดียิ่ง แต่แล้วหวนนึก เมื่อครู่ลงมืออย่างหุนหันวู่วาม สุดท้ายถูกปัดป่ายกลับมา นับเป็นการเสื่อมเสียหน้าอย่างใหญ่หลวง ถึงกับหน้าแดงฉานสดใส พลันได้ยินผู้คนที่ร่วมทางมาโห่ร้องชมเชย โทสะพลันประดังขึ้น

อุ้ยเซี่ยวป้อมิทันระงับขวัญอันแตกตื่นลง เจ้าสำนักฮ้วยชงพลันเบือนหน้ามากล่าวว่า

"ซือตี่มีสมาธิหนักแน่นเข้มแข็งนัก ไม่นำพากับการข่มขู่คุกคามจากภายนอก ในพระคัมภีร์บันทึกไว้ 'ชนชาวเราแม้อยู่ท่ามกลางดงขวากหนามมาตรว่ามิเคลื่อนไหว ก็ไม่ถูกทิ่มแทงทำร้าย หากไม่บังเกิดโมหะ ปล่อยกระแสจิตว่าง จะเสพสุขสันโดษ' ดังนั้นคัมภีร์โบราณจึงจารึกว่า 'ตัณหาเป็นบ่อให้เกิดทุกข์ ไร้กมลจึงสุขารมณ์' ซือตี่อายุยังเยาว์กลับบำเพ็ญตนถึงขั้น 'ไร้ใจ' อยู่ทุกวินาที 'ไม่เคลื่อนไหว' อยู่ทุกลมหายใจ นับเป็นอัจฉริยะที่ฟ้าประทาน ภูมิปัญญาปราดเปรื่องเลิศล้ำจริงๆ"

ท่านไหนเลยทราบว่าอุ้ยเซี่ยวป้อที่ไม่ปิดป้องปะทะหรือถลันหลบเลี่ยงสืบเนื่องจากสภาวะจู่โจมของราชบุตรกัวะยื่อตังรวดเร็วจริงๆ เฉกเช่น 'อสนีบาตฟาดทลาย มิทันอุดหู' หาใช่ไม่คิดอุดหู หากแต่อุดหูไม่ทันท่วงที

เจ้าสำนักฮ้วยชงค้นคว้าพระธรรมเป็นหลักใหญ่ ปกติมุ่งศึกษาว่าสมควรบำเพ็ญภาวนาเยี่ยงไร จึงบรรลุถึงขั้นไร้เขาไร้เรา บัดนี้เห็นอุ้ยเซี่ยวป้อไม่นำพากับความเป็นความตายตัวเอง พลันบังเกิดความนิยมเลื่อมใสขึ้น หวนนึกถึงท่านเองใช้หลักวิชาพั่วชิ่งกง (วิชาแขนเสื้อทลายพลัง) สะบัดจีวรคราเดียวกระแทกราชบุตรกัวะยื่อตังกลับไป แม้เป็นหลักวิชาสูงล้ำ ยามเมื่อเปรียบเทียบกับขันติสมาธิอุ้ยเซี่ยวป้อ กลับมินับเป็นอย่างไรได้

ราชบุตรกัวะยื่อตังความจริงขุ่นแค้นสุดระงับ พอฟังฝ่ายตรงข้ามยกย่องชมเชยหลวงจีนน้อยนี้อีกครา พลันร้องดังๆ ว่า

"ซาลีซือปายี้ นีเบ๊อั้ง เกียนอปิเต็งยี้"

นักสู้มองโกลที่ด้านหลังมันพอได้ยินราชบุตรกัวะยื่อตังออกคำสั่ง พลัน

สะบัดแขนวูบวาบ ประกายไลหะสีเหลืองพุ่งวาบออกไป กระสวยทองเก้าอันแยกย้ายจู่โจมใส่ทรวงอกเจ้าสำนักฮ้วยชง หลวงจีนเต็งกวนและอุ้ยเซี่ยวป้อโดยพร้อมเพรียง!

ทั้งสองฝ่ายอยู่ในระยะประชิดใกล้ ราชบุตรกัวะยื่อตังตอนตวาดสั่งให้ชัดกระสวย กล่าวเป็นภาษามองโกล บุคคลอื่นรับฟังมิเข้าใจ ไม่ทันระวังป้องกันรอจนรู้สึกสำนึก กระสวยทองทั้งเก้าอันก็พุ่งจู่โจมถึงตัว

เจ้าสำนักฮ้วยชง หลวงจีนเต็งกวนล้วนอุทานดังอา เจ้าสำนักฮ้วยชงยังคงใช้หลักวิชาแขนเสื้อทลายพลัง สะบัดจีวรออกม้วนพันกระสวยทองทั้งสามอันไว้ หลวงจีนเต็งกวนประกบฝ่ามือทั้งสองลง ใช้กระบวนท่าเก่งโล้ยซาป้อ (น้อมคารวะซำป้อกง) ประกบกระสวยทั้งสามอันไว้ยังใจกลางฝ่ามือ ส่วนกระสวยทองที่ชัดใส่อุ้ยเซี่ยวป้อทั้งสามอัน กลับพุ่งฉึก ฉึก ถูกทรวงอกอุ้ย-เซี่ยวป้อ ชัดถูกเป้าหมายอย่างถนัดถนี่!

กระสวยเก้าอันนี้จู่โจมออกโดยพร้อมเพรียง เจ้าสำนักฮ้วยชงและหลวงจีนเต็งกวนคิดยื่นมือช่วยเหลือ ก็ไม่ทันท่วงที ถึงกับใจหายวาบ ได้ยินเสียงติงติง กระสวยทองทั้งสามอันสะท้อนย้อนกลับมาร่วงหล่นลงสู่พื้น ที่แท้อุ้ยเซี่ยว-ป้อสวมใส่ภูษาวิเศษคุ้มครองกาย กระสวยทองมิอาจกระทบกระทั่งทำร้ายได้

เมื่อเป็นเช่นนี้ ยอดฝีมือที่มาล้วนหน้าแปรเปลี่ยนไป เห็นหลวงจีนน้อยนี้อายุยังเยาว์ กลับฝึกปรือวิชากิมกังสู่ที่ชิ่งกง (ลมปราณวชิระคุ้มครองกาย) อันเป็นวิชากำลังภายในขั้นสูงสุดของสำนักเสียวลิ้มได้ นับว่าคาดมิถึงจริงๆ

ลามะเชียงฉี่พลันกล่าวว่า

"ลมปราณวชิระคุ้มครองกายของหลวงจีนน้อย ท่านสามารถฝึกปรือถึงระดับนี้ นับว่ายากเย็นจริงๆ เพียงแต่ยังไม่บรรลุถึงขั้นสูงสุด มิอาจกระแทกอาวุธลับปลิวกระเด็น เป็นเหตุให้จีวรถูกทะลวงเป็นรูสามรู"

ที่แท้ตามคำร่ำลือ หากฝึกปรือลมปราณวชิระคุ้มครองกายขั้นสูงสุด รอบกายจะก่อเกิดลมปราณไร้สภาพชั้นหนึ่งขึ้น ศาสตราวุธและอาวุธลับของศัตรูไม่ทันจู่โจมถึงตัว ก็ถูกกระแทกกระเด็นไป เพียงแต่นั่นเป็นเพียงคำเล่าลือโจษขาน มิมีผู้ใดพบเห็นกับตา วันนี้เห็นอุ้ยเซี่ยวป้อไม่ถูกกระสวยทำร้าย นับเป็นอุบัติ-

การณ์ที่ไม่เคยพบพานมา ทั้งหมดต่างครุ่นคิดขึ้น

'มิน่าเล่าหลวงจีนน้อยนี้สามารถจัดอยู่ในรุ่นฮ้วยของสำนักเสียวลิ้ม ทัดเทียมกับเจ้าสำนักฮ้วยชง ที่แท้มีพลังฝีมือลึกล้ำสุดหยั่งคาด'

ซึ่งความจริงฝีมือรับกระสวยของเจ้าสำนักฮ้วยชงและหลวงจีนเต็งกวนก็สูงเยี่ยมยิ่ง หากไม่มีกำลังภายในและภายนอกยากกระทำได้ เพียงแต่ 'ความสามารถ' ที่อุ้ยเชี่ยวปัอแสดงออกลึกล้ำยิ่ง ทุกผู้คนกลับไม่แยแสสนใจหลวงจีนชราทั้งสอง

อุ้ยเชี่ยวปัอถูกกระสวยทั้งสามอันซัดใส่ทรวงอก บังเกิดอาการเจ็บแปลบปลาบจับจิต ไหนเลยสามารถกล่าววาจา ได้แต่ฝืนยิ้มออกมา ทุกผู้คนล้วนเข้าใจว่าอุ้ยเชี่ยวปัอผ่านการบำเพ็ญภาวนา มิคิดถ่อมตัวลงเกี่ยงงอนกับลามะเชียงฉี้ ปรากฏผู้คนหลายคนครุ่นคิดชี้น

'ท่านบอกว่าลมปราณนี้ยังฝึกปรือไม่บรรลุถึงขั้นสูงสุด หากแม้นเราซัดกระสวยใส่ท่านสามอัน เกรงว่าทรวงอกท่านต้องถูกทะลวงเป็นรูสามรู ทะลุออกทางกลางหลัง'

เพียงแต่ทุกผู้คนร่วมทางมากับลามะเชียงฉี้ ไม่สะดวกกับการกล่าวแดกดัน

ราชบุตรกัวะยื่อตังเห็นอุ้ยเชี่ยวปัอร้ายกาจปานนี้ เพลิงโทสะพลันสลายคลาย ครุ่นคิดในใจ

'พลังฝีมือสำนักเสียวลิ้ม ร้ายกาจสมดังคำร่ำลือจริงๆ'

ลามะเชียงฉี้กล่าวอีกว่า

"พวกเรา นับว่ารับทราบวิชาสำนักเสียวลิ้มยี่แล้ว เพียงแต่ฟังว่าซุกซ่อนสตรีไว้ ออกจะขัดกับกฎระเบียบอันดีงาม"

เจ้าสำนักฮ้วยชงหน้าเคร่งขรึมสำรวมลง กล่าวว่า

"วัดเราไม่เคยต้อนรับโกวเนี้ยมาก่อน ไฉนระบุว่าซุกซ่อนสตรีไว้?"

"ตามคำร่ำลือในยุทธจักร ห้องหับของหลวงจีนน้อยวัดท่านรูปนี้ ซุกซ่อนสตรีสะคราญล้ำอยู่นางหนึ่งชัดๆ"

อุ้ยเชี่ยวปัอใจหายวาบ ฉุกคิดขึ้น

'พวกมันไฉนทราบเรื่องด้วย?'

จากนั้นเข้าใจในบัดดล

"ใช่แล้ว ดรุณีชุดครามหลังจากหลบหนีไปย่อมรายงานต่อซือแป้พวกนางดูท่าคนเหล่านี้เป็นกำลังหนุนที่นางเชื้อเชิญมาคิดช่วยเหลือดรุณีอาภรณ์เขียวมันระบุว่าห้องหับเราซุกซ่อนสตรีสะคราญล้ำ แสดงว่าดรุณีอาภรณ์เขียวแม้หลบหนีออกไป กลับมิได้เผชิญพบพวกมัน"

ดังนั้นกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ห้องหับเรามีสตรีหรือไม่ ทุกท่านลองรุดไปดูก็จะทราบเอง"

ราชบุตรกัวะยื่อตังร้องดังๆ ว่า

"ตกลง พวกเราจะตรวจค้นให้แน่ชัด"

พลางผุดลุกขึ้น โบกมือตวาดสั่งว่า

"ลงมือตรวจค้น!"

เหล่าผู้ติดสอยห้อยตามล้วนขยับร่างหมายเคลื่อนไหว เจ้าสำนักฮ้วย-ชงพลันกล่าวว่า

"ท่านราชบุตรคิดตรวจค้นวัดเรา มิทราบรับคำสั่งจากผู้ใด?"

"นับเป็นคำสั่งของเราเองเถอะ"

"ผิดแล้ว ท่านเป็นราชบุตรมองโกล หากอยู่ดินแดนมองโกล สามารถออกคำสั่งตามใจนึก แต่เสียวลิ้มยี่ไม่อยู่ในเขตมองโกล ย่อมไม่ตกอยู่ภายใต้การปกครองของท่านราชบุตร"

ราชบุตรกัวะยื่อตังชี้มือมายังนายทัพแซ่เบ๊กล่าวว่า

"มันเป็นขุนนางรับราชการ หากให้มันออกคำสั่งตรวจค้นวัด พวกท่านคงมิกล้าฝืนคำสั่งราชการกระมัง?"

เจ้าสำนักฮ้วยชงกล่าวว่า

"ท่านผู้นี้เป็นนายทหารสังกัดเจ้าพิชิตประจิมมณฑลฮุ้นหนำ ต่อให้เจ้าพิชิตประจิมทรงอำนาจกว่านี้ ก็ไม่อาจครอบคลุมถึงมณฑลฮ่อหนำนี้!"

เจ้าสำนักฮ้วยชงล่วงรู้เรื่องราวต่างๆ คารมคมคายหลักแหลม ผิดเพี้ยนจากหลวงจีนเต็งกวนอย่างสิ้นเชิง วาจาพอกล่าวออก ราชบุตรกัวะยื่อตังและ

พวกสัวนอับจนถ้อยคำ ที่เบื้องหลังราชบุตรกัวะยื่อตัง พลันบังเกิดซุ่มเสียงหนึ่งดังเจื้อยแจ้วว่า

"ท่านราชบุตร ม่วยม่วยเราถูกหลวงจีนน้อยคร่ากุมมาชัดๆ รีบเรียกมันปล่อยคนออกมา ไม่เช่นนั้นพวกเราก็จุดเพลิงเผาวัดเสียวลิ้มยี่!"

กระแสเสียงเป็นสำเนียงสตรี แต่ผู้กล่าววาจากลับเป็นบุรุษใบหน้าเหลืองซีด ไว้เคราะกครึ้มผู้หนึ่ง!

อุ้ยเซี่ยวป้อพอฟังซุ่มเสียง ก็จดจำออกว่าบุคคลนี้คือดรุณีชุดครามปลอมแปลงมา เพียงแต่ใบหน้านางถูทาชี้ผึ้งติดเคราปลอม ปะปนอยู่ในกลุ่มคนมิว่าผู้ใดก็ไม่ทันสังเกตสนใจ ดังนั้นครุ่นคิดชั่น

'หลายวันนี้ เรากำลังหมกมุ่นกังวลว่า จนบัดนี้ยังมิทราบชื่อแซ่ดรุณีอาภรณ์เขียวที่เป็นภรรยาในอนาคตเรา นางเมื่อจากไป จะสืบเสาะหาจากที่ใด บัดนี้เมื่อทราบว่าพวกนางเป็นพวกพ้องเดียวกับราชบุตรมองโกล ก็ไม่อาจสลัดหลุดได้'

เจ้าสำนักฮ้วยซงก็จดจำศักดิ์ศรีแท้จริงของดรุณีชุดครามได้ กล่าวว่า

"ที่แท้ท่านนี้คือโกวเนี้ยที่เคยรุดมาทำร้ายคนที่วัดเราเมื่อคราก่อน โกว-เนี้ยอีกนางหนึ่งเคยรักษาบาดเจ็บในวัดเราจริง แต่มิใช่ติดตามท่านไปแล้วหรือ?"

ดรุณีชุดครามกระชากเสียงว่า

"ภายหลังม่วยม่วยเรายังถูกหลวงจีนน้อยคร่ากุมเข้าวัด โดยมีหลวงจีนชรานี้เป็นผู้สยบม่วยม่วยเรา"

พลางชี้มือมายังหลวงจีนเด็งกวนเป็นเชิงประกอบ อุ้ยเซี่ยวป้อใจหายวูบครุ่นคิดชั่น

'ผิดท่าแล้ว หลวงจีนเด็งกวนไม่สามารถกล่าวโป้ปด เรื่องนี้ต้องถูกเปิดโปงแน่นอน นี่สมควรทำอย่างไร?'

ยามกะทันหันกลับประหวั่นลนลานยิ่ง หลวงจีนเด็งกวนประนมมือกล่าวว่า

"ม่วยม่วยโกวเนี้ยอยู่ที่ใด ยังหวังให้บ่งบอกด้วย ซือเจ็กเราถูกพิษนาง

ทำร้าย มีแต่นางจึงมียาขจัด ขอโกวเนี้ยรุดไปขอร้องม่วยม่วยท่านกำนัลยาขจัดให้มาตรแม้นชีอเจ็กเราไม่นำพาปรารมภ์ความเป็นตาย แต่ทว่า...โอ"

วาจาประคานี้จับต้นชนปลายมิถูก ทุกผู้คนแม้ไม่เข้าใจกระจ่าง แต่ล้วนทราบว่าครุณีอาภรณ์เขียวมิอยู่ภายในวัด มิหนำซ้ำอุ้ยเซี่ยวป้อถูกพิษของนางทำร้าย มีแต่ได้ยาขจัดพิษจากนาง จึงสามารถยืดชีวิตสืบไป

ทุกผู้คนเห็นหลวงจีนเต็งกวนหน้าตาสัตย์ซื่อ ยืดมั่นว่ากล่าวอย่างหมกมุ่นจริงจัง ล้วนเชื่อถือฝ่ายตรงข้ามครุ่นคิดขึ้น

'เสียวลิ้มยี่มีตีกรามห้องหับมากหลาย มาตรแม้นเจ้าสำนักฮ้วยชงอนุญาตให้ตรวจค้น ยามกะทันหันไหนเลยตรวจพบได้? อีกประการหลวงจีนชราเมื่อกล่าวเยี่ยงนี้ หากเสาะค้นไม่พบผู้คน ไยมิใช่เสื่อมเสียหน้านัก?'

ครุณีชุดครามกลับกรีดร้องว่า

"ม่วยม่วยเราถูกพวกท่านคร่ากุมเข้าวัดไปชัดๆ เกรงว่าถูกทำร้ายถึงแก่ชีวิต ทำลายซากศพลบล้างร่องรอยแล้ว ย่อมค้นหาไม่พบ"

เอ่ยถึงตอนท้าย ซุ่มเสียงถึงกับสั่นเครือ ราชบุตรกัวะยื่อตังผงกศีรษะกล่าวว่า

"หลวงจีนน้อยนี้ มิใช่คนดีงามจริงๆ"

ครุณีชุดครามชี้มือมายังอุ้ยเซี่ยวป้อ กล่าวว่า

"วันนั้น ท่านมั่วสุมกับสตรีชั่วร้ายในซ่องคณิกา ทั้งเห็นม่วยม่วยเรารูปโฉมงามสะคราญ จึงบังเกิดจิตชั่วร้าย ม่วยม่วยเราคง...คงไม่ยอมคล้อยตามท่าน ท่านจึงฆ่านางทิ้ง"

เจ้าสำนักฮ้วยชงรับฟังจนยิ้มเล็กน้อย รู้สึกไหนเลยมีเรื่องเช่นนั้น? หลวงจีนเต็งกวนยิ่งมิทราบว่าซ่องคณิกาเป็นสถานที่เยี่ยงไร ครุ่นคิดขึ้น

'เซี่ยวชีอเจ็กคิดศึกษาหลักปรัชญาลึกล้ำ จึงไปพำนักในซ่องคณิกา นั่นนับว่าประเสริฐยิ่ง'

อุ้ยเซี่ยวป้อกลับลอบร้อนรุ่มใจ เกรงว่านางจะเปิดเผยตีแผ่พฤติการณ์ของตนออกมาอย่างสิ้นเชิง

ยามนั้น เบื้องหลังนายกองแซ่แป๊ะ พลันปรากฏบุคคลหนึ่งสาวเท้าออก

มากล่าวว่า

"ยี่โกวเนี้ย (ครุณีอันดับสอง) ผู้ต่ำต้อยทราบดีว่า เชี่ยงชือรูปนี้เคารพกฎระเบียบวินัย ย่อมไม่กรายใกล้ซ่องคณิกา"

อุ้ยเชี่ยวป้อกวาดตามองถึงกับยินดียิ่ง ที่แท้บุคคลนี้คือเอี้ยเอ็กจือ ซึ่งเคยพบพานในคฤหาสน์คังชิงอ้วง (เชื้อพระวงศ์คัง) ที่นครหลวงมา

ครั้งกระโน้นเอี้ยเอ็กจือติดตามบุตรชายเจ้าพิชิตประจิมโง้วซำกุ่ย นามโง้วเอ่งฮิ้มไปยังนครหลวง ตนเคยร่วมทุนพนันกับมัน ชนะเงินทองมาจำนวนหนึ่ง ดูท่าโง้วเอ่งฮิ้มเดินทางกลับมณฑลฮุ้นหนำแล้ว ส่วนมันเดินทางมากับนายกองแซ่เบ๊ เพียงแต่มันก้มศีรษะยืนหยัดอยู่แถวหลัง ตอนแรกไม่ทันสังเกตพบ

ครุณีชุดครามกระซากเสียงว่า

"ท่านทราบได้อย่างไร? หรือท่านรู้จักมัน?"

เอี้ยเอ็กจือกล่าวว่า

"มิเพียงผู้ต่ำต้อย แม้แต่ซี่จื้อ (บุตรชายเจ้าครองแคว้น) เรา ก็รู้จักเชี่ยงชือท่านนี้ ก่อนที่ท่านผู้เฒ่าจะปลงผมออกบวช เป็นขันทีในพระราชวัง ไหนเลยรุดไปซ่องคณิกาคร่ากุมคุกคามซาโกวเนี้ย (ครุณีอันดับสาม)ได้?"

ทุกผู้คนอุทานดังอา ครุ่นคิดขึ้น

'มันหากเคยเป็นขันที ย่อมผ่านการตอนมา ไม่ไปท่องเที่ยวในซ่องคณิกายิ่งไม่ช่วงชิงสตรีมาซุกซ่อนกักกันตัวไว้'

ครุณีชุดครามดูจากสีหน้าทั้งหมด ทราบว่าทุกผู้คนไม่เชื่อถือนาง ถึงกับกรีดร้องว่า

"มันหากเป็นขันที ไฉนบอกว่าจะ...คืนสู่เพศมราวาส รับม่วยม่วยเราเป็นภรรยา? มิเพียงหลวงจีนน้อยนี้ก้าวร้าวลวนลาม หลวงจีนชรานี้ก็เล่นลิ้นคารมด้วย"

ทุกผู้คนเห็นหลวงจีนเฒ่ากวนอายุเกือบแปดสิบ เค้าหน้าเมตตาการุณย์แฝงแววโง่เขลางมงาย เมื่อครู่กล่าวตะกุกตะกัก หากระบุว่าเป็นบุคคลเล่นลิ้นคารม ในใต้หล้าคงมิมีสุภาพชนแน่นอน!

เมื่อเป็นเช่นนี้ ยิ่งไม่เชื่อถือวาจาดรุณีชุดคราม รู้สึกวันนี้หลงคล้อยตามคำชักชวนของนาง รุดมาแสดงความทุเรศในวัดเสียวลิ้ม นับว่าไม่คู่ควรจริงๆ

เอี้ยเอ็กจือกล่าวว่า

"ยี่โกวเนี้ย เซี่ยงซือท่านนี้ก่อนปลงผมออกบวชก็มีเกียรติภูมิเลื่องลือ เป็นกุ่ยกงกงที่สังหารขุนนางกังฉินเมี่ยงไป้ อ้วงเอี้ย (เจ้าพิชิตประจิม) เราถูกคนใส่ไคล้ปรักปรำ ล้วนอาศัยท่านผู้เฒ่ากราบทูลข้อเท็จจริงต่อฮ่องเต้ จึงพ้นจากมลทิน พระคุณนี้จนบัดนี้ยังไม่ทดแทน"

ทุกผู้คนล้วนเคยได้ยินนามเซี่ยวกุ่ยจื้อที่พิชิตเมี่ยงไป้มา ทราบว่าฝ่ายตรงข้ามเป็นขันทีน้อยที่ตังฮีทรงโปรดปรานที่สุด อดอุทานดังอาอีกคราม่ได้

อุ้ยเซี่ยวป้อหัวร่อพลางกล่าวว่า

"เอี้ยเฮีย มิพบพานนานวัน ซี่จื้อท่านสบายดี?"

เอี้ยเอ็กจือติดตามนายกองแซ่เบ๊ ขึ้นสู่เสียวลิ้มยี่คราวนี้ นอกจากบริวารเจ้าพิชิตประจิม ฝ่ายราชบุตรกัวะยี่อตัง และลามะเชียงฉี้ ล้วนมิทราบชื่อแซ่มันพอฟังอุ้ยเซี่ยวป้อเรียกหามันเป็นเอี้ยเฮีย แสดงว่าทั้งสองฝ่ายรู้จักมักคุ้นกันจริงๆ เอี้ยเอ็กจือน้อมกายกล่าวว่า

"ด้วยบารมีเซี่ยงซือคุ้มครอง ซี่จื้อเราสบายดี"

อุ้ยเซี่ยวป้อครุ่นคิดในใจ

'เรากลับมุ่งหวังให้จอมโฉดโง้วซำกุ่ยและบุตรชายตกตายแต่เนิ่นๆ คิดมิถึงท่านกลับคลี่คลายภยันตรายให้กับเรา'

ราชบุตรกัวะยี่อตังกวาดตาสำรวจดูอุ้ยเซี่ยวป้อตลบหนึ่งกล่าวว่า

"ที่แท้ท่านคือขันทีน้อยที่ปลิดชีวิตเมี่ยงไป้ ตอนอยู่มองโกลเราก็เคยได้ยินนามท่านมา ท่านสังหารเมี่ยงไป้แล้วค่อยปลงผมออกบวช คงไม่ได้ใช้วิชาสำนักเสียวลิ้มพิชิตจอมยุทธ์แมนจูกระมัง?"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ย่อมมิใช่ เพียงแต่ผู้ที่ถ่ายทอดวิชาฝีมือแก่เรากลับมีอยู่มิน้อย เอี้ยตั๋วกอท่านนี้ ก็เคยแนะนำกระบวนท่ากวาดฟาดทั้งกองทัพ และภูเขาสูงธารน้ำใส

พลางผุดลุกขึ้น ร่ายรำสำแดงกระบวนท่าทั้งสองออกมา ตนปราศจากกำลังภายใน บุคคลอื่นสังเกตอานุภาพท่าเพลงไม่ออก แต่ดูจากท่วงท่า เป็นเพลงหมัดตระกูลมกจริงๆ

สีหน้าดรุณีชุดครามคลายความขุ่นเคืองลง กล่าวว่า

"เอี้ยสี่เจ็ก (อาที่สี่) คน...คนผู้นี้มีพระคุณต่อเจ้าพิชิตประจิมจริงๆ?"

เอี้ยเอ็กจือกล่าวว่า

"มิผิด ยี่โกวเนี้ยภายหน้าหากพบพานซี่จื้อ โปรดถามไถ่รายละเอียดได้"

ดรุณีชุดครามขบคิดชั่วขณะ พลันกล่าวถามอุ้ยเซี่ยวป้อว่า

"อย่างนั้นท่าน...ท่านสัพยอกกับพวกเราสองพี่น้องเยี่ยงนี้ มิทราบมีจิตเจตนาใด?"

อุ้ยเซี่ยวป้อตอบว่า

"สัพยอกกลับมิได้สัพยอก จิตเจตนาย่อมมีอยู่"

พลางครุ่นคิดในใจ

'จิตเจตนาของเราคือ ภายหน้าจะคืนสู่เพศฆราวาส รับม่วยม่วยท่านเป็นภรรยา เพียงแต่ที่นี้ผู้คนมากหลาย ไม่สะดวกกับการกล่าวจากปาก'

ดรุณีชุดครามกล่าวว่า

"เป็นจิตเจตนาใด?"

อุ้ยเซี่ยวป้อเพียงแย้มยิ้มมิตอบคำ ลามะเชียงฉี้พลันผุดลุกขึ้นกล่าวว่า

"ท่านเจ้าสำนัก พวกเรารุดมาอย่างอุกอาจ ยังหวังว่าได้ตำหนิ บัดนี้ขออำลา"

เจ้าสำนักฮ้วยชงกล่าวว่า

"ผู้มานับเป็นอาคันตุกะ ขอเชิญไปรับอาหารเจ เพียงแต่โกวเนี้ยนางนี้..."

รู้สึกนางปลอมแปลงเป็นบุรุษปะปนเข้าวัดมา ไม่ถือสาหาความยังพอทำเนา หากเชื้อเชิญให้รับอาหารเจ เท่ากับฝืนกฎระเบียบวินัย

ลามะเชียงฉี้ยิ้มพลางกล่าวว่า

"เพื่อมิให้ท่านเจ้าสำนักลำบากยากใจ อาหารมื้อนี้ ทั้งหมดขอรับด้วยใจแล้ว"

ครั้นแล้วทั้งหมดกล่าวคำอำลา เจ้าสำนักฮ้วยชง อุ้ยเซี่ยวปัอ และหลวงจีนเต็งกวนติดตามส่งถึงหน้าซุ้มประตูวัด

ทันใด ได้ยินเสียงฝีเท้าม้าดังระรัว ม้าสิบกว่าตัวห้อตะบึงมา พอควบขับเข้าใกล้ เห็นผู้โดยสารบนหลังม้าล้วนสวมใส่ชุดราชของครักษ์รักษาพระองค์ มีทั้งสิ้นสิบหกคน ม้าเร็วทั้งสิบหกตัวมิทันบรรลุถึงหน้าวัด ผู้โดยสารทั้งหมดพากันพลิ้วกายลงจากหลังม้า ผู้นำหน้าเป็นเตียดังนี้ และเจี๊ยะฉี้เฮี้ยง เตียดังนี้ พอพบเห็นอุ้ยเซี่ยวปัอก็ร้องดังๆ ว่า

"อุ้ย...ตั่วนั้ง (ท่านผู้มียศศักดิ์แซ่อุ้ย) ท่านผู้เฒ่าสบายดี"

มันความจริงคิดเรียกหาเป็น 'ท่านรองหัวหน้ากองธงเหลือง' แต่เห็นฝ่ายตรงข้ามครองจีวร ได้แต่กล้ำกลืนไว้ ชักชวนเหล่าราชองครักษ์ย่อกายลงกราบกราน

อุ้ยเซี่ยวปัอยินดียิ่ง กล่าวว่า

"ทุกท่านรีบลุกขึ้น มิต้องมากมารยาท เรารอคอยทุกท่านทุกวี่วัน"

ราชบุตรกัวะยื่อตังเห็นบุคคลทั้งสิบหกคนเป็นราชองครักษ์ประจำวัง ปกติไม่เห็นทหารมณฑลอื่นอยู่ในสายตา กลับเคารพยำเกรงอุ้ยเซี่ยวปัอปานนี้ ต้องครุ่นคิดขึ้น

'หลวงจีนน้อยนี้ มีความเป็นมาอย่างใหญ่หลวงจริงๆ'

เห็นเตียดังนี้และพวกไม่ชำเลืองแลนายกองแซ่เบ๊ เอี้ยเอ็กจือแม้สักแวบเดียว โทสะพลันประดังกล่าวว่า

"ไปกันเถอะ"

ทั้งหมดประสานมือเป็นเชิงอำลาเจ้าสำนักฮ้วยชง จากนั้นลงจากเขา อุ้ยเซี่ยวปัอเชื้อเชิญเหล่าราชองครักษ์เข้าวัด เตียดังนี้ก้าวเดียงบ่าเดียงไหล่กับอุ้ยเซี่ยวปัอ กล่าวเบาๆ

"ฮ่องเต้ทรงมีพระราชโองการมา"

อุ้ยเซี่ยวปัอผงกศีรษะรับทราบ เมื่อมาถึงวิหารได้ฮั้งปอเต่ย เตียดังนี้ก็ท่องอ่านพระราชโองการมีใจความว่า ดังฮีทรงบริจาคเงินสองหมื่นตำลึงแก่เสียวลิ้มยี่ ใช้ในการปฏิสังขรณ์วัด ปิดทองพระพุทธรูป ทรงแต่งตั้งอุ้ยเซี่ยวปัอ

เป็นบรรพชิตประจำพระองค์

หลังจากดื่มน้ำชา อุ้ยเซี่ยวปัอก็ชักชวนเตียคังนี้ เจี๋ยะฉี่เฮี้ยง มายังห้องหับของตน เตียคังนี้กล่าวว่า

"ฮ่องเต้ทรงบัญชาอุ้ยตั่วนั้ง ตระเตรียมเดินทางสู่เทือกเขาโง้วไท้ซัว"

เรื่องนี้อยู่ในการคาดคะเนของอุ้ยเซี่ยวปัอแต่แรก จึงผงกศีรษะรับ เตียคังนี้ล้วงพระราชโองการลับฉบับหนึ่งจากอกเสื้อ ใช้สองมือยื่นส่งมา กล่าวว่า

"พระองค์ยังมีพระราชโองการลับผนวกมา"

อุ้ยเซี่ยวปัอเห็นพระราชโองการลับฉบับนี้ประทับตราครั่งอย่างแนบแน่น ต้องครุ่นคิดขึ้น

'มิทราบฮ่องเต้มีพระบัญชาใด หากทรงพระอักษรมา เรากลับอ่านไม่ออก เมื่อเป็นพระราชโองการลับ ก็มิอาจให้เตียคังนี้และพวกล่วงรู้ ยังคงรุดไปหารือกับซือเฮียเจ้าสำนัก ท่านย่อมไม่แพร่งพรายความลับออกไป'

ดังนั้นนำพระราชโองการลับมายังห้องหับเจ้าสำนักฮ้วยชง กล่าวว่า

"ซือเฮียเจ้าสำนัก ฮ่องเต้ทรงมีพระราชโองการลับแก่เราฉบับหนึ่ง ขอให้ท่านชี้แนะด้วย"

พลางแกะตราครั่งออก พบว่าภายในกลับเป็นม้วนกระดาษวาดภาพสี่ภาพ

ภาพใบแรกวาดเป็นรูปบรรพตห้าลูก อุ้ยเซี่ยวปัอจดจำออกว่าเป็นโง้วไท้ซัว ยอดเขาลูกหนึ่งวาดวัดวาหลังหนึ่ง เขียนคำ 'เช็งเลี้ยงยี่' อุ้ยเซี่ยวปัอเคยรุดไปยังวัดเช็งเลี้ยงยี่ที่โง้วไท้ซัว กลับรู้จักอักษรสามคำนี้

ภาพใบที่สองเป็นรูปหลวงจีนน้อยรูปหนึ่ง สาวเท้าเข้าวัดวา เหนือซุ้มประตูวัดเขียนคำ 'เช็งเลี้ยงยี่' เช่นกัน เบื้องหลังหลวงจีนน้อยตามติดด้วยหลวงจีนกลุ่มหนึ่ง เหนือศีรษะกลุ่มหลวงจีนเขียนคำ 'หลวงจีนเสียวลิ้มยี่' อุ้ยเซี่ยวปัอก็รู้จักอักษรประโยคนี้ด้วย

ส่วนภาพใบที่สาม วาดเป็นรูปโบสถ์พระประธาน หลวงจีนน้อยรูปหนึ่งนั่งอยู่กึ่งกลาง เค้าหน้าประพิมพ์ประพายอุ้ยเซี่ยวปัอ แต่ครองจีวรขลิบแดงเยี่ยงเจ้าอาวาส ข้างกายมีหลวงจีนหลายรูปยืนสำรวมอยู่

อุ้ยเชี่ยวปัอเห็นหลวงจีนน้อยในภาพวาดละม้ายเหมือนตนจริงๆ ถึงกับเอียงหน้าชมดู รู้สึกสนุกสนานยิ่ง อดหัวร่อมิได้

ภาพสุดท้าย วาดรูปหลวงจีนน้อยงอเข่าคุกลงกับพื้น ปรนนิบัติหลวงจีนกลางคนรูปหนึ่ง หลวงจีนกลางคนเค้าหน้าผอมซูบ กลับเป็นซุ่นตี่ฮ่องเต้ในรัชกาลก่อน ปัจจุบันทรงผนวชเป็นหลวงจีนขนานฉายาเกี้ยชี

นอกจากภาพวาดทั้งสี่ พระราชโองการลับฉบับนี้หามีอักษรอื่นอีก ที่แท้คังฮีทรงแตกฉานวิชาจิตรกรรม ตระหนักว่าอุ้ยเชี่ยวปัอรู้จักหนังสือไม่มากนัก จึงวาดภาพถ่ายทอดพระราชโองการ ความหมายในภาพวาดทั้งสี่บ่งระบุอย่างชัดแจ้งยิ่ง ทรงมีพระราชโองการให้อุ้ยเชี่ยวปัอไปเป็นเจ้าอาวาสวัดเช็งเลี้ยงยี่ ปรนนิบัติหลวงจีนเกี้ยชี

อุ้ยเชี่ยวปัอตอนแรกรู้สึกน่าเล่น แต่แล้วความปีติยินดีเริ่มสลายคลายคร่ำครวญในใจ

"เป็นหลวงจีนน้อยยังพอทำเนา กลับให้ไปเป็นเจ้าอาวาส นับว่าย่ำแย่นัก"

เจ้าสำนักฮ้วยชงยิ้มพลางกล่าวว่า

"ขอแสดงความยินดีต่อซือตี่ องค์มหาบพิตรทรงแต่งตั้งท่านเป็นเจ้าอาวาสวัดเช็งเลี้ยงยี่ วัดเช็งเลี้ยงยี่มีประวัติศาสตร์ยาวนาน การไปของซือตี่คราวนี้ คงสามารถเผยแพร่หลักธรรมกว้างไพศาล"

อุ้ยเชี่ยวปัอฝืนแย้มยิ้ม กล่าวว่า

"เราไม่สามารถเป็นเจ้าอาวาสแน่นอน คงก่อกวนจนชุลมุนวุ่นวายสับสนไร้แบบแผน"

"ในพระราชโองการระบุให้ซือตี่นำหลวงจีนวัดเราจำนวนหนึ่งติดตามไปยังวัดเช็งเลี้ยงยี่ คอยให้ความช่วยเหลือ ซือตี่เลือกเฟ้นไปได้อย่างเต็มที่"

อุ้ยเชี่ยวปัอชบคิดชั่วขณะ พลันเข้าใจในบัดดล ที่แท้คังฮีทรงมีพระปรีชาญาณสุขุมรอบคอบ พระประสงค์ที่บัญชาตนมาออกบวชที่เสียวลิ้มยี่ครึ่งปี เพราะเพื่อให้ตนสนิทสนมกับเหล่าหลวงจีน เพื่อสะดวกกับการเลือกเฟ้นหลวงจีนที่สบอารมณ์ร่วมทางสู่วัดเช็งเลี้ยงยี่ ซุ่นตี่ฮ่องเต้เมื่อทรงผนวช ย่อมมีพระประสงค์ให้ราชองครักษ์ถวายความคุ้มครอง หลวงจีนเสียวลิ้มยี่พลังฝีมือ

สูงเยี่ยม หากให้คนนำไปอารักขาหลวงจีนเกี้ยชี ย่อมปลอดภัยกว่าเหล่าราชองครักษ์ ดังนั้นครุ่นคิดขึ้น

'หากแม้นคังฮีตอนแรกทรงบัญชาเราไปยังวัดเช็งเลี้ยงยี่ ออกจะเป็นเป้าหมายดึงดูดความสนใจผู้คน บัดนี้เราโยกย้ายจากเสียวลิ้มยี่ไปยังวัดเช็งเลี้ยงยี่ ก็มิมีผู้คนระแวงสงสัย เนื่องเพราะหนึ่งในสิบแปดอรหันต์แห่งเสียวลิ้ม ฉายาเต็งกวนไต้ซือ ก็เคยเป็นเจ้าอาวาสวัดเช็งเลี้ยงยี่ ภายหลังคุ้มครองเราสู่นครหลวง จึงมอบตำแหน่งเจ้าอาวาสแก่บุคคลอื่น'

ขบคิดถึงตอนนี้ ต้องนับถือเลื่อมใสพระปรีชาญาณของคังฮีอย่างจริงใจ

ครั้นแล้วกลับมายังห้องพัก ส้วงตั๋วแลกเงินหนึ่งหมื่นตำลึง สั่งเตียดังนี้นำไปแบ่งปันกำนัลแก่เหล่าราชองครักษ์ เตียดังนี้ เจี๊ยะฉี้เฮี้ยงคิดไม่ถึงว่า อุ้ยเซี่ยวป้อหลังจากปลงผมออกบวช ยังมีจิตใจกว้างขวางปานนี้ ล้วนยินดียิ่ง ชมเชยว่า

"นับแต่โบราณกาลมา หลวงจีนใหญ่กำนัลเงินทองแก่ราชองครักษ์ มีแต่อุ้ยตั่วนั้งคนเดียว รับรองในอนาคตก็ไม่มีเหตุการณ์เช่นนี้อีก"

อุ้ยเซียวป้อพลางกล่าวว่า

"หลวงจีนใหญ่ไม่ได้กำนัลเงินทอง หากแต่เป็นหลวงจีนน้อยมอบให้"

เตียดังนี้กล่าวเบาๆ

"อุ้ยตั่วนั้ง พวกเรามิกล้าถามไถ่ว่าฮ่องเต้มอบหมายหน้าที่ใดแก่ท่าน เพียงแต่ต้องการให้พวกเรากระทำใด สมมุติเช่นหยิบฉวยคัมภีร์วิชาฝีมือของเสียวลิ้มยี่ พวกเราจะวางเพลิงเผาวัด สร้างสถานการณ์วุ่นวาย อุ้ยตั่วนั้งก็ฉกฉวยโอกาสลงมือได้"

เจี๊ยะฉีเฮี้ยงหัวร่อพลางกล่าวว่า

"ถูกต้อง นี่เรียกว่าปล้นชิงตอนเพลิงไหม้ จับปลาตอนน้ำขุ่น"

อุ้ยเซี่ยวป้องงงันวูบ จากนั้นเข้าใจในบัดดล

'ใช่แล้ว พวกมันเข้าใจว่าฮ่องเต้ทรงบัญชาเรามาเป็นหลวงจีนเสียวลิ้มเพื่อชโมยคัมภีร์วิชาฝีมือ'

ดังนั้นกล่าวเบาๆ

"สองท่านโปรดวางใจ เรา...เราได้มาแล้ว"

เจี๊ยะฉี้เฮี้ยง เตียดังนี้ยินดียิ่ง พากันกล่าวว่า

"ฮ่องเต้มีพระบุญญาธิการเลิศล้ำ อุ้ยตั่วนั้งชาญฉลาดปราดเปรื่อง ขอแสดงความยินดีที่ท่านประกอบความดีความชอบยิ่งใหญ่ได้"

อุ้ยเซี่ยวป้อลอบหัวร่อในใจ พลันฉุกคิดถึงเรื่องราวหนึ่ง กล่าวว่า

"เมื่อครู่ตอนอยู่นอกซุ้มประตูวัด พบพานผู้คนขบวนหนึ่ง พวกท่านล่วงรู้ความเป็นมาฝ่ายตรงข้ามหรือไม่?"

"มิทราบได้"

อุ้ยเซี่ยวป้อจึงกล่าว

"ผู้คนเหล่านั้นมายังสำนักเสียวลิ้ม ท่าทีลับๆ ล่อๆ คล้ายคิดขโมยคัมภีร์ภายในวัดเช่นกัน โดยเฉพาะนายกองนั้นมิทราบสังกัดผู้ใด มันรับราชการกลับก่อกวนเรื่องราวของฮ่องเต้ พวกท่านก็ติดตามไปสืบเสาะว่าผู้ใดใช้สอยบงการพวกมันมา"

เตียดังนี้กล่าวว่า

"นั่นง่ายดายยิ่ง พวกมันลงจากเขาไม่นานนักย่อมต้องติดตามทันนายกองนั้นมีชื่อเสียงเรียงนาม พอสืบเสาะจะทราบสังกัดเอง"

อุ้ยเซี่ยวป้อทราบดีว่านายกองแซ่เบ๊สังกัดโจ้วซำกุ่ย กลับแสร้งเป็นมิทราบความเป็นมา กล่าวใส่ไคล้ปรักปรำให้เหล่าราชองครักษ์กราบทูลต่อฮ่องเต้

ยามนั้นกล่าวอีกว่า

"ในกลุ่มฝ่ายตรงข้าม มีดรุณีปลอมเป็นบุรุษนางหนึ่ง พวกนางกำลังสืบเสาะดรุณีงามอายุประมาณสิบหกปีนางหนึ่ง พวกนางทั้งสองมีส่วนเกี่ยวพันกับเรื่องนี้ พวกท่านพยายามสืบสาวชื่อแซ่ ประวัติความเป็นมาดรุณีทั้งสองส่งจดหมายตอบมา"

ตนกลับใช้ราชองครักษ์ไปสืบเสาะนางในดวงใจ เหล่าราชองครักษ์คิดคลี่คลายคดีใด ชุนนางทหารทั้งแผ่นดินต้องให้ความร่วมมือ ย่อมต้องเสาะพบ

เบาะแสได้

เดียดังนี้ เจี๊ยะฉี่เฮี้ยง ต่างตบอกอาสาแข็งขันว่าจะสืบสาวให้กระจ่าง

แทนพระคุณที่อุ้ยเซี่ยวปัอให้ความสนับสนุนและบำเหน็จเงินทอง

เจ้าอาวาสเซ็งเลี้ยงยี่

รอจนเหล่าราชองครักษ์อำลาจากไป อุ้ยเซี่ยวป๊อก็ย้อนกลับมาพบเจ้าสำนักฮ้วยชง บอกว่าเมื่อมีพระราชโองการ พรุ่งนี้จะเดินทางสู่วัดเซ็งเลี้ยงยี่

เจ้าสำนักฮ้วยชงกล่าวว่า

"มิทราบซือตี่คิดนำพาหลวงจีนใดร่วมทางไป?"

"เราต้องการให้หัวหน้าตึกปัญญาบารมีหลานศิษย์เต็งกวน และสิบแปดอรหันต์ร่วมทางไป"

จากนั้นระบุฉายาหลวงจีนที่รู้จักอีกสิบกว่ารูป จนครบจำนวนสามสิบหกรูป

เจ้าสำนักฮ้วยชงย่อมมิมีความเห็นขัดแย้ง เรียกหาหลวงจีนทั้งสามสิบหกรูปมา บอกว่าฮ้วยเม้งเซี่ยงซือรับพระราชโองการให้เดินทางสู่โง้วไท้ซัว ดำรงตำแหน่งเจ้าอาวาสวัดเซ็งเลี้ยงยี่ กำชับทั้งหมดร่วมทางไปปฏิบัติตามคำสั่งฮ้วยเม้งเซี่ยงซือ

วันรุ่งขึ้น อุ้ยเซี่ยวป๊อนำหลวงจีนทั้งสามสิบหกรูปอำลาเจ้าสำนักฮ้วยชงลงจากสำนัก เมื่อบรรลุถึงเชิงเขา อุ้ยเซี่ยวป๊อก็แวะมาเยี่ยมเยียนซังยี้เพียงลำพัง

ซังยี้พำนักในหมู่บ้านชาวนา แยกจากอุ้ยเซี่ยวป๊อกว่าครึ่งปี ฟังจากคำบอกของเตียคังนี้ ทราบว่าอุ้ยเซี่ยวป๊อปลงผมออกบวชเป็นหลวงจีน มิทราบว่า

ให้มากี่คราา ยามนี้เห็นอุ้ยเชี่ยวปัอศีรษะล้านเลี่ยน ครองจีวรอดร่ำไห้ออกมาอีกมิได้

อุ้ยเชี่ยวปัอกลับกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ซังยี้อันประเสริฐ ท่านไฉนร้องไห้ หรือตำหนิข้าพเจ้าไม่ได้แวะมาเยี่ยมเยียนท่าน?"

ซังยี้สะอึกสะอื้นพลางกล่าว

"หามิได้ แต่เชียงกง (คำยกย่องบุรุษหนุ่ม)...ปลงผมออกบวช..."

อุ้ยเชี่ยวปัอกุมมือขวาซังยี้ไว้ จุมพิตลงบนหลังมือนางเบาๆ กล่าวว่า

"เอียเท้าโง่เขลา เชียงกงหาได้ตั้งใจปลงผมออกบวชไม่"

ซังยี้ทั้งอับอายทั้งยินดีหน้าแดงฉานจรดใบหู อุ้ยเชี่ยวปัอพินิจดูซังยี้โดยละเอียด เห็นสีหน้านางซูบซีดอิดโรย แต่ส่วนสัดสูงใหญ่ขึ้น ยิ่งเน้นเห็นถึงความอ้อนแอ้นแน่งน้อย ต้องยิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า

"ท่านไฉนซูบซีดไป คงคิดถึงข้าพเจ้าทุกวันกระมัง?"

ซังยี้คิดสั่นศีรษะ แต่กลับก้มศีรษะลงอย่างแช่มช้า อุ้ยเชี่ยวปัอจึงกล่าว

"เอาเถอะ ท่านรีบผลัดเปลี่ยนเป็นสวมใส่ชุดบุรุษ ติดตามข้าพเจ้าไปเถอะ"

ซังยี้ยินดียิ่ง ไม่ถามไถ่มากความ ผลัดเปลี่ยนสวมใส่ชุดบุรุษปลอมแปลงเป็นเด็กรับใช้ดังเดิม ติดตามอุ้ยเชี่ยวปัอออกเดินทาง

ตลอดรายทางไร้เรื่องราว วันนี้บรรลุถึงเทือกเขาโง้วไท้ซัว ขณะจะเข้าสู่เขตเทือกเขา พลันเห็นหลวงจีนสี่รูปคาหน้ามา หลวงจีนชราที่นำหน้าประนมมือกล่าวว่า

"ทุกท่านเป็นไต้ซือจากเสียวลิ้มยี่กระมัง?"

อุ้ยเชี่ยวปัอตอบว่า

"มิผิด"

"ท่านคงเป็นฮ้วยเม้งเชี่ยงซือกระมัง?"

อุ้ยเชี่ยวปัอผงกศีรษะรับ หลวงจีนทั้งสี่จึงน้อมกายคารวะ กล่าวว่า

"รับทราบว่าเชี่ยงซือเดินทางมารับตำแหน่งเจ้าอาวาส พวกเราปีติยินดียิ่งมารอคอยอยู่เชิงเขานานวันแล้ว"

ที่แท้ดังฮีทรงบัญชาผู้คนอีกขบวนหนึ่ง ถ่ายทอดพระราชโองการแก่เจ้าอาวาสวัดเชิงเลี้ยงยี่ ฉายาฮวบเซ่ง ทรงแต่งตั้งฮวบเซ่งได้ซือดำรงตำแหน่งเจ้าอาวาสวัดฉื่อฮุ้นยี่แห่งเมืองเชี่ยงอันแทน ยามเมื่อหลวงจีนเสียวลิ้มมาถึงก็มอบตำแหน่งให้

วัดฉื่อฮุ้นยี่แห่งเมืองเชี่ยงอัน ใหญ่โตโอฬารกว่าอารามเชิงเลี้ยงยี่มากนัก ฮวบเซ่งได้ซือหลังจากรับพระราชโองการ ถึงกับปลาบปลื้มยินดียิ่ง ใช้คนมารอต้อนรับที่เชิงเขา

อุ้ยเชี่ยวปัอติดตามหลวงจีนทั้งสี่มายังวัดเชิงเลี้ยงยี่รับมอบตำแหน่งเจ้าอาวาสจากฮวบเซ่งได้ซือ หลวงจีนประจำวัดล้วนรุดมาน้อมพบ แต่เง็กลิ้ม-เชี่ยงซือ หลวงจีนเกี้ยชีและหลวงจีนวิปลาส มิได้รุดมาด้วยตนเอง เพียงแต่เง็กลิ้มเชี่ยงซือร่างข้อความเสนอต่อเจ้าอาวาสอุ้ยเชี่ยวปัอ ให้หลวงจีนเต็งทงท่องอ่าน มีใจความว่าทั้งสามอยู่ในระหว่างบำเพ็ญภาวนา อภัยที่ไม่อาจมาน้อมพบเจ้าอาวาสคนใหม่

วันรุ่งขึ้น ฮวยเซ่งได้ซือก็ลงจากวัดสู่นครเชี่ยงอัน อุ้ยเชี่ยวปัอจึงเป็นเจ้าอาวาสวัดเชิงเลี้ยงยี่ ดีที่หลวงจีนเต็งกวนและพวกคอยแนะนำระเบียบวินัยและพิธีการ จากหลวงจีนน้อยกลับกลายเป็นเจ้าอาวาส กลับมิมีข้อผิดพลาดใด อุ้ยเชี่ยวปัอสั่งซังยี้โกนผมเผ้าเช่นกัน ปลอมแปลงเป็นเณรน้อย พำนักในห้องพักเล็กๆ นอกห้องเจ้าอาวาส อาศัยในวัดเชิงเลี้ยงยี่ด้วย

จุดประสงค์ที่มายังเชิงเลี้ยงยี่ เพราะเพื่อพิทักษ์คุ้มครองหลวงจีนเกี้ยชี ผลจากการสอบถามหลวงจีนประจำวัด ทราบว่าเง็กลิ้มเชี่ยงซือ หลวงจีนเกี้ยชี หลวงจีนวิปลาสยังพำนักในอารามหลังวัด จึงไม่ไปรบกวน หลังจากหารือกับหลวงจีนเต็งซิม ตกลงก่อสร้างกระท่อมมุงจากอยู่รอบอารามรวมสี่หลัง ใช้หลวงจีนแปดรูปผลัดเปลี่ยนกันเฝ้าเวรดูแลรักษาการณ์ในกระท่อม

เมื่อจัดการเสร็จสิ้น อุ้ยเชี่ยวปัอก็เรียกหาหลวงจีนเต็งกวนมาศึกษาวิธีการคลี่คลายท่าจู่โจมของดรุณีทั้งสองนาง หลายเดือนให้หลังกลับเรียนรู้กระบวนท่าได้มิน้อย

อุ้ยเชี่ยวปัอถึงกับชมเชยว่า

"หลานศิษย์เฒ่า ท่านนับว่าประกอบความดีความชอบใหญ่หลวงแก่เสียวลิ้มยี่ หากแม้นพวกนางรุกรานรังควานเสียวลิ้มยี่อีก มิว่าพวกนางใช้กระบวนท่าเยี่ยงไร พวกเราล้วนคลี่คลายได้"

หลวงจีนเต็งกวนพากเพียรมากว่าครึ่งปี น้ำหนักตัวลดไปสิบกว่าชั่ง ค่อยแลกมาซึ่งคำชมเชยนี้ สร้างความปลาบปลื้มประโลมใจยิ่ง

อุ้ยเชี่ยวป้อรอให้เตียคังนี้และเจี๊ยะฉี้เฮี้ยงส่งข่าวเกี่ยวกับชื่อแซ่ความเป็นมาครุณีอาภรณ์เขียว มิคาดกลับปราศจากข่าวคราวใดๆ พร้อมกันนั้นครุ่นคิดขึ้น

'เรากลืนกินยาเม็ดมังกรพิษเปลี่ยนกล้ามเนื้อของประมุขพรรคเทพมังกรลงไป ภายในหนึ่งปีหากไม่ส่งพระสูตรสี่สิบสองบทไปยังเกาะเทพมังกรพิษภายในกายจะกำเริบ คำนวณนับตามกำหนดเวลา หลงเหลือเพียงสองเดือนเท่านั้น'

ยามไร้เรื่องราวกระทำ จึงลงจากวัดมาท่องเที่ยวตามสถานที่ต่างๆ เพียงคำนึงถึงแต่ครุณีอาภรณ์เขียวถ่ายเดียว เมื่อมาถึงริมลำธารสายหนึ่ง เห็นต้นหลิวบนฝั่งเอนลู่ไปตามลม ต้องขบคิดในใจ

'ต้นไม้นี้หากเป็นครุณีอาภรณ์เขียว บิดาจะโอบกอดไว้ นางคงไม่ยินยอมใช้ออกด้วยท่าไชยไง้ลวกซิ่ว (โขดหินตั้งประจัน) ฟาดใส่เราแปดฝ่ามือ บิดาจะใช้ท่าฮุ้นเซ็งเฮี้ยอ่วย (เมฆหมอกแผ่ปกคลุม) คลี่คลายสลาย จากนั้นตามติดด้วยท่าแก่อุ้ยฮุงเม้ง (ชิดคั่นแบ่งกระจ่าง) พุ่งมือทั้งสองออก คร่ากุมนางไว้อย่างแน่นหนา ต่อให้ตัดศีรษะเราก็ไม่ผ่อนคลาย'

ขณะครุ่นคิด ร่ายรำใช้ออกอย่างลืมตัว แว่วเสียงทึบๆ สองมือตะปบคว้าถูกกิ่งหลิวท่อนหนึ่งไว้ พลันได้ยินซุ่มเสียงแหบห้าวเสียงหนึ่งดังว่า

"หลวงจีนน้อยคงวิกลจริตแน่แล้ว"

อุ้ยเชี่ยวป้อใจหายวาบ เงยหน้าขึ้นเห็นลามะสามรูปกำลังจับจ้องตนหัวร่อออกมา ถึงกับหน้าแดงวูบ สะบัดหน้าจากมา

พอลดเลี้ยวทางภูเขาสายหนึ่ง เบื้องหน้าปรากฏลามะหลายรูปสวนทางมา อุ้ยเชี่ยวป้อก็เบี่ยงกายให้ฝ่ายตรงข้ามผ่านไป ได้ยินลามะรูปหนึ่งกล่าวว่า

"ตามคำสั่งนายเหนือ ให้พวกเรารุดถึงที่หมายก่อนเที่ยงวันพรุ่งนี้ให้จงได้ พวกเรารีบรุดเดินทางเถอะ"

อุ้ยเชี่ยวปัอพอฟัง ก็มิขบคิดมากความ เมื่อกลับถึงวัดเช็งเลี้ยงยี่เห็นหลวงจีนเต็งทงมารอคอยอยู่หน้าประตูวัด พอพบเห็นอุ้ยเชี่ยวปัอก็ดาหน้ามากล่าวอย่างหมกมุ่นจริงจัง

"ซือเจ็ก เราเห็นว่าไม่ถูกต้อง"

อุ้ยเชี่ยวปัอฉุกใจคิด ถามว่า

"เป็นไรหรือ?"

หลวงจีนเต็งทงชักนำอุ้ยเชี่ยวปัอมายังยอดเขาช้างวัด อุ้ยเชี่ยวปัอกวาดตาไป เห็นด้านทิศใต้ปรากฏเงาสีเหลืองเกาะรวมสุมเป็นกลุ่มก้อน พอเพ่งพิจารณาพบว่าเป็นลามะจีวรเหลืองกระจัดกระจายอยู่ตามสุมทุมพุ่มพฤกษ์เขาเชินเนินไศล มีจำนวนประมาณพันรูป

อุ้ยเชี่ยวปัอใจหายวาบ กล่าวว่า

"ลามะมากมายปานนี้รุดมาไยกัน?"

หลวงจีนเต็งทงชี้มือไปยังทิศตะวันตก กล่าวว่า

"ทางด้านนั้นยังมีอีก"

อุ้ยเชี่ยวปัอเบือนสายตาไปยังทิศตะวันตก เห็นลามะจำนวนพันบ้างนั่งบ้างยืน ภายใต้แสงอาทิตย์สาดส่อง สะท้อนประกายวูบวาบวาววับ แสดงว่าลามะเหล่านี้ล้วนพกอาวุธติดตัว

อุ้ยเชี่ยวปัอยิ่งตื่นตระหนกกว่าเดิมร้องโพล่งว่า

"พวกมันพกอาวุธติดตัว หรือว่า..."

หลวงจีนเต็งทงผงกศีรษะ กล่าวว่า

'หลานศิษย์ก็คาดคิดเช่นนั้น"

หลวงจีนเต็งทงปีนี้อายุเพียงยี่สิบสี่พรรษา เป็นหลวงจีนที่อายุอ่อนเยาว์ที่สุดในสิบแปดอรหันต์ แต่มีไหวพริบหลักแหลม สามารถคลี่คลายเหตุการณ์เฉพาะหน้า เจ้าสำนักฮ้วยชงเลือกเฟ้นไว้เป็นทายาทรั้งตำแหน่งเจ้าสำนักเสียวลิ้มรุ่นต่อไป

คราก่อนหลวงจีนเด็งทงหลังจากกอบกู้เภทภัยให้กับหลวงจีนเกี้ยชี ก็คุ้มครองอุ้ยเชี่ยวป๊อกลับนครหลวง ระหว่างทางโอภาปราศรัยกันอย่างถูกคอ ครั้งนี้อุ้ยเชี่ยวป๊อก็มอบหมายภารกิจใหญ่น้อยในวัดเช็งเลี้ยงยี่ให้ฝ่ายตรงข้ามดูแลแทน

อุ้ยเชี่ยวป๊อกวาดสำรวจไปยังทิศเหนือ ทิศตะวันออกบ้าง เห็นส้วนชุมนุมลามะจำนวนพัน พอจำแนกแยกแยะโดยละเอียด เห็นกลุ่มลามะบ้างครองจีวรเหลืองคล้ำ แสดงว่าเป็นผู้นำขบวน ต้องโพล่งว่า

"ดูท่าคงมีลามะจำนวนสี่พันห้าพันรูป"

หลวงจีนเด็งทงกล่าวว่า

"หากนับรวมผู้ควบคุมขบวนลามะ จำนวนสามร้อยยี่สิบห้ารูป มีทั้งสิ้นสี่พันแปดสิบสองรูป"

"ยอดเยี่ยมนัก ท่านกลับนับจำนวนได้ละเอียดปานนี้"

"ซือเจ็ก นี่จะทำอย่างไร?"

อุ้ยเชี่ยวป๊ออับจนถ้อยคำ หากให้ตนโป้ปดหลอกลวงคน หาทางหลบลี้หนีหน้า นับเป็นความสามารถที่ชำชองชำนาญ บัดนี้ฝ่ายตรงข้ามทุ่มเทกำลังสี่พันกว่าคนรายล้อมวัดเช็งเลี้ยงยี่อย่างแน่นหนา แสดงว่าวางแผนการอย่างรอบคอบ หากคิดทะลวงฝ่าจากวงล้อมต้องดำเนินกลยุทธ์เยี่ยงกองทหาร ตนไหนเลยเข้าใจได้ ย้อนถามว่า

"นี่จะทำอย่างไร?"

หลวงจีนเด็งทงกล่าวว่า

"คำนวณเจตนารมณ์ฝ่ายตรงข้าม ดงคิดคร่ากุมหลวงจีนเกี้ยชีไป ดูท่าจะรอถึงยามพลบค่ำ ค่อยเคลื่อนกำลังขึ้นมาจากทุกด้าน"

"อย่างนั้นพวกเราใช้คนไปแจ้งต่อเจ้าอาวาสวัดวาต่างๆ ที่โง้วไท้ซัวให้จัดกำลังหลวงจีนมาสมทบ หักหาญกับเหล่าลามะสักครา เรียกว่า 'หลวงจีนโง้วไท้ซัวผนึกกำลัง ประจัญบานกับลามะโฉดชั่ว'"

หลวงจีนเด็งทงกล่าวว่า

"หลวงจีนโง้วไท้ซัวส่วนใหญ่มิรู้จักวิชาฝีมือ แม้เรียกระดมมา ก็รังแต่ถูก

เข่นฆ่าเสียชีวิต"

"อย่างนั้นพวกเราขอยอมแพ้เป็นไร?"

"พวกเราหากยอมแพ้ หลวงจีนเกี้ยชีย่อมถูกฝ่ายตรงข้ามตร่ากุมไปลามะเหล่านี้ทุ่มเทกำลังมาย่อมมีจุดมุ่งหมายใหญ่หลวงเคลือบแฝง"

อุ้ยเซี่ยวป้อครุ่นคิดขึ้น

'มิทราบหลวงจีนเสียวลิ้มล่วงรู้ศักดิ์ศรีแท้จริงของหลวงจีนเกี้ยชีหรือไม่?'

ดังนั้นถามว่า

"เมื่อหลายเดือนก่อน ฝ่ายตรงข้ามก็รุดมาครั้งหนึ่ง ดีที่พวกท่านข่มขู่พวกมันล่าถอยไป คราครั้งนี้กลับเพิ่มจำนวนขึ้นอีก มิทราบคิดตร่ากุมหลวงจีนเกี้ยชีด้วยเจตนาใด?"

"หลวงจีนเกี้ยชีรูปนี้ ดงมีความเป็นมาใหญ่หลวง แต่เด็งซิมซือเฮียขณะดำรงตำแหน่งเจ้าอาวาสเช็งเลี้ยงยี่ ไม่เคยอธิบายข้อเท็จจริงให้ทราบ ซือเจ็กเมื่อมิทราบ พวกเรายิ่งไม่อาจทราบได้"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

"อย่างนั้นพวกเราพิทักษ์คุ้มครองหลวงจีนเกี้ยชีบุกทะลวงฝ่าออกไป"

"ดูท่ามีแต่หนทางนี้ พวกเราสามสิบเจ็ดหลวงจีนเสียวลิ้ม บวกกับเด็กรับใช้ของซือเจ็ก มิสามารถต้านรับการจู่โจมจากลามะสี่พันรูป แต่หากคิดทะลวงฝ่าวงล้อมลงไป กลับไม่ลำบากยากเย็นกระไร"

"เพียงแต่เกรงว่าหลวงจีนเกี้ยชีรวมทั้งผู้เป็นซือแป๋เง็กลิ้มเซี่ยงซือไม่ยินยอมไปจากที่นี้"

หลวงจีนเด็งทงขมวดคิ้วกล่าวว่า

"อย่างนั้น ขอเชิญซือเจ็กหาทางเกลี้ยกล่อมสักครา"

"หากให้เราเกลี้ยกล่อมหลวงจีนเกี้ยชียังพอมีหนทาง หากแม้นให้กล่อมเกลาเง็กลิ้มเซี่ยงซือเปลี่ยนความตั้งใจ เรากลับอับจนปัญญา นี่เรียกว่ามุสิกดิดลากเต่า เต่ากลับหดหัวไปในกระดอง มิทราบจะงับอย่างไร"

สายตายามกวาดมอง เห็นเหล่าลามะนั่งกระจัดกระจายตามที่ต่างๆ วางกำลังไว้อย่างเหมาะสม เห็นแน่ชัดว่ารอจนพลบค่ำลงลามะทั้งสี่พันรูปจะ

ธือโหมขึ้นมา หลวงจีนวัดเช็งเลี้ยงยี่มีแต่ร้องคำ 'พุทธองค์โปรดปรานี' ต้องลอบร้องในใจ

'มารดามันเถอะ ทั้งชราณกรรจ์บวชเป็นหลวงจีนไยกัน หากออกบวชเป็นลามะ ตอนนี้ไยมิใช่ภาคภูมิลำพอง ไม่ต้องห่วงใยกังวลแม้แต่น้อย'

ขบคิดถึงตอนนี้ หัวงสมองพลันบังเกิดปฏิภาณวูบ นึกได้แผนการประการหนึ่ง ต้องลอบยินดี แต่ไม่แสดงออกทางสีหน้า กล่าวว่า

"เราจะกลับห้องไปหลับไหลสักตื่นหนึ่ง"

หลวงจีนเต็งทงงงงันวูบครุ่นคิดขึ้น

'สถานการณ์คับขันจวนเจียน ท่านยังมีกะใจไปหลับไหลอีก?'

อุ้ยเชี่ยวป้อกลับไม่แยแสสนใจ กลับเข้าวัดมายังห้องหับเจ้าอาวาสครึ่งชั่วยามให้หลัง หลวงจีนเต็งซิม เต็งกวนแห่งตึกปัญญาบารมี เต็งกวงแห่งตึกอรหันต์ และหลวงจีนเต็งทงล้วนรุดมาขอเข้าพบ

อุ้ยเชี่ยวป้อให้หลวงจีนทั้งสี่เข้าห้องมา เห็นทุกผู้คนล้วนมีสีหน้าประหวั่นลนลาน คาดว่าหลวงจีนเต็งซิมและพวกก็พบเห็นขุมกำลังเหล่าลามะด้วย

อุ้ยเชี่ยวป้อบิดขี้เกียจ อ้าปากหาวคราหนึ่ง ได้ยินหลวงจีนเต็งซิมกล่าวว่า

"ลามะที่ชุมนุมอยู่เชิงเขา คล้ายมือกุศลจิตคิดร้ายวัดเรา ขอชือเจ็กเจ้าอาวาสถ่ายทอดวิธีต้านรับ"

อุ้ยเชี่ยวป้อกล่าวว่า

"เราขบคิดอยู่ครึ่งค่อนวัน นึกหาหนทางต้านรับไม่ได้ ได้แต่กลับมาหลับไหล เง็กลิ้มเชี่ยงชือเคยบอกว่าบรรพชิตไม่แก่งแย่งชิงดีชิงเด่นกับชนชาวโลก วัดเช็งเลี้ยงยี่หากต้องถูกทำลายล่มสลาย ก็เป็นเภทภัยยากหลีกเลี่ยง ได้แต่เชิดหน้ารับความลำเค็ญ ยืดคอรอรับคมดาบ ฝ่ายตรงข้ามฟาดฟันดาบมา พวกเราก็ยืดคอขึ้นรับไว้ ดูว่าดาบฝ่ายตรงข้ามสามารถตัดผ่านช่วงคอหรือไม่"

คารมที่ว่า 'เชิดหน้ารับความลำเค็ญ ยืดคอรอรับคมดาบ' กลับแปลกใหม่ยิ่ง เต็งซิมและพวกทั้งสามทราบว่า อุ้ยเชี่ยวป้อกล่าวเหลวไหล หลวงจีนเต็งกวนกลับยึดถือเป็นจริงเป็นจัง กล่าวว่า

"ดาบของลามะเหล่านั้น รู้สึกคมกล้ายิ่ง คอของพวกเราคงมิอาจรับไว้

เพศบรรพชิตไม่แก่งแย่งชิงดีชิงเด่นกับชนชาวโลก พึงเชิดหน้ารับความลำเค็ญจริง แต่ยืดคอรอรับคมดาบออกจะเกินเลยไป ครั้งกระโน้นปรมาจารย์ตักม้อ (ตะโมภิกขุ...ผู้ก่อตั้งวัดเสียวลิ้มยี่) ก็มิได้อบรมศิษย์ยืดคอรับคมดาบ ไม่เช่นนั้นทั้งหมดก็มิต้องฝึกปรือวิชาบู๊แล้ว"

อุ้ยเซี่ยวป้อผงกศีรษะ กล่าวว่า

"ในความเห็นหลานศิษย์เตี๋งกวน คงไม่สามารถยืดคอรอรับคมดาบกระมัง?"

"ถูกแล้ว หากยืดอกรอรับพลังหมัด แอ่นท้อง ท่าเท้า กลับสามารถกระทำได้"

ที่แท้หลวงจีนเต็งกวนพลังการฝึกปรือลึกล้ำ ฝ่ายตรงข้ามหากต่อยหมัดเตะกราดมา เพียงผนึกลมปราณขึ้นก็สามารถกระแทกสะท้อนหมัดเท้าเหล่านั้นกลับไป

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

"ลามะเหล่านั้นล้วนสะพายดาบพกไม้เท้าพระธรรม ไหนเลยเกลี้ยกล่อมมิให้ฝ่ายตรงข้ามใช้อาวุธได้"

หลวงจีนเต็งกวนอับจนถ้อยคำ หลวงจีนเต็งชิมกล่าวเสริมขึ้น

"บัดนี้ทั้งหมดมีแต่คุ้มครองหลวงจีนเกี้ยชี เง็กลิ้มเซี่ยงซือ หลวงจีนวิปลาส ทะลวงฝ่าวงล้อมออกไป ฝ่ายตรงข้ามคิดใคร่ครำกุมหลวงจีนเกี้ยชี คงไม่ทำร้ายหลวงจีนอื่นในเชิงเลี้ยงยี่"

อุ้ยเซี่ยวป้อจึงนำหลวงจีนทั้งสี่มายังอารามหลังวัด เณรน้อยประจำอารามจึงเข้าไปรายงาน เง็กลิ้มเซี่ยงซือและพวกฟังว่าเจ้าอาวาสมาถึง ก็ออกมาต้อนรับ

เง็กลิ้มเซี่ยงซือ หลวงจีนเกี้ยชี หลวงจีนวิปลาส พอพบเห็นอุ้ยเซี่ยวป้อล้วนงงงันวูบ ทั้งสามเพียงทราบว่าเจ้าอาวาสคนใหม่เป็นหลวงจีนอายุเยาว์จากเสียวลิ้มยี่ คิดมิถึงกลับเป็นอุ้ยเซี่ยวป้อ จากนั้นเง็กลิ้มเซี่ยงซือ หลวงจีนเกี้ยชีค่อยฉุกคิดว่า นี่เป็นพระราชประสงค์ข่องดังฮีทรงบัญชาอุ้ยเซี่ยวป้อมาพิทักษ์คุ้มครองหลวงจีนเกี้ยชี

ทั้งหมดเข้าอารามไป ตามกฎสถาบันสงฆ์ เจ้าอาวาสสมควรนั่งกลางบรรพชิตภายในวัดยืนปรนนิบัติอยู่สองฟากข้าง

ยามนั้นเง็กลิ้มเซี่ยงซือเชื้อเชิญอุ้ยเซี่ยวป้อนั่งลงยังอาสนะกึ่งกลาง อุ้ยเซี่ยวป้อสบอารมณ์ยิ่ง ทรุดกายลงพลางกล่าว

"เง็กลิ้มเซี่ยงซือ เกี้ยชีได้ซือ สองท่านเชิญนั่ง"

เง็กลิ้มเซี่ยงซือ หลวงจีนเกี้ยชีทรุดกายนั่งลงบนอาสนะสองฟากข้าง เง็กลิ้มเซี่ยงซือกล่าวว่า

"รบกวนท่านเจ้าอาวาสรุดมาด้วยตนเอง อาตมาและพวกรู้สึกไม่สบายใจยิ่ง"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

"กล่าวประเสริฐ อาตมาน้อยทราบว่า สามท่านไม่ชมชอบให้บุคคลอื่นรบกวน จึงมิได้รุดมา เพียงแต่วันนี้เกิดเรื่องใหญ่ประการหนึ่ง มิอาจไม่มุ่งมา"

ตนได้ยินหลวงจีนชราเรียกหาตนเองเป็น 'อาตมา' หวนนึกถึงตัวเองอายุยังเยาว์ จึงเรียกขานเป็น 'อาตมาน้อย'

เหล่าหลวงจีนพอฟังอุ้ยเซี่ยวป้อบัญญัติคำศัพท์ใหม่ ล้วนลอบหัวร่อในใจ เง็กลิ้มเซี่ยงซือกล่าวว่า

"มิทราบเป็นเรื่องใหญ่อันใด?"

"หลานศิษย์เต็งกวง ท่านก็บ่งบอกต่อบุคคลทั้งสามด้วย"

เง็กลิ้มเซี่ยงซือทราบว่าเจ้าอาวาสคนใหม่ฉายาช้วยเม้งศักดิ์ศรีสูงส่งกว่าหลวงจีนรุ่น 'เต็ง' รุ่นหนึ่ง แต่อุ้ยเซี่ยวป้อสีหน้าดึกดะนอง กลับเรียกหาหลวงจีนเต็งกวงแห่งตึกอรหันต์เป็น 'หลานศิษย์' ยังคงงงงันวูบ

หลวงจีนเต็งกวงก็ถ่ายทอดเหตุการณ์ที่ลามะหลายพันรูปห้อมล้อมวัดเชิงเลี้ยงยี่ไว้ออกไป เง็กลิ้มเซี่ยงซือพริ้มตารุ่นคิดชั่วขณะ จึงลืมตาขึ้น กล่าวว่า

"ท่านเจ้าอาวาสคิดต้านรับอย่างไร?"

อุ้ยเซี่ยวป้อจงใจกล่าวว่า

"ลามะเหล่านั้นบ้างนั่งบ้างยืน ห้อมล้อมอยู่รอบวัดเรา คงเห็นที่นี้ทิวทัศน์งามตระการ รุดมาทัศนาชมดู"

หลวงจีนวิปลาสอดกล่าวมิได้

"หากชมดูทิวทัศน์ ก็ไม่ห้อมล้อมวัดเราไว้อย่างแน่นหนาชุมนุมเป็นเวลาหลายชั่วยาม พวกมันคงคิดคร่ากุมเกี้ยชีซือเฮียไป"

"พวกมันแม้คิดเชื้อเชิญเกี้ยชีได้ซือไป คงสืบเนื่องจากเลื่อมใสการบำเพ็ญภาวนาของสามท่าน หมายเชื้อเชิญไปเทศนาสั่งสอนตามวัดวาลามะ อาจเปลี่ยนจากลามะเป็นหลวงจีน"

หลวงจีนเต็งกวนสอดคำขึ้น

"ซือเจ็กเจ้าสำนัก อย่างนั้นพวกมันไฉนพกอาวุธมา?"

อุ้ยเชี่ยวป้อประนมมือ กล่าวว่า

"พวกมันพกอาวุธติดตัว อาจคิดตัดศีรษะหลวงจีนวัดเราจริงๆ พุทธองค์มีคำสอนว่า 'เราไม่ลงนรก ผู้ใดลงนรก?' พวกเราย่อมต้องยืดคอรอรับคมดาบเรียกว่าเราหากไม่ถูกตัดศีรษะ จะตัดศีรษะผู้ใดแทน โอมมณีตัสสะ มีเกิดย่อมมีตาย มีศีรษะไว้สำหรับตัดทิ้ง เหล่าลามะฟันดาบมา พวกเรายึดถือว่าดาบนั้นเป็นวัตถุธาตุอันว่างเปล่า ปล่อยให้สะบั้นลงยังศีรษะเราโดยไม่เหลือบแล"

ตนปลงผมออกบวชกว่าครึ่งปี รับฟังคำเทศนามามากหลาย จึงแปลความหมายอย่างวุ่นวายเป็นการใหญ่เอ่ยสืบต่อ

"ครั้งกระโน้นพุทธองค์เราแล่เนื้อป้อนเหยี่ยวร้าย พลีชีพป้อนพยัคฆ์เหล่าลามะแม้ดุร้าย แต่คงประเสริฐเลิศกว่าเหยี่ยวพยัคฆ์ พวกเราก็จะพลีชีพสละชีวิต ส่งเสริมประณิธานของลามะโฉดกัน"

เหล่าหลวงจีนหันไปมองหน้ากัน รู้สึกวาจาอุ้ยเชี่ยวป้อแม้มีเหตุผลแต่พร่ำพิไรไร้สาระ ดูท่าอรรถาธิบายหลักธรรมคำสอนผิดพลาดไป

หลวงจีนเต็งชิม เต็งทง รู้สึกถ้อยร้อยวาจานี้ผิดเพี้ยนจากนิสัยใจคออุ้ยเชี่ยวป้อ คงกล่าววาจาเป็นความหมายย้อนกลับ คิดกระตุ้นเง็กลิ้มเซี่ยงซือและหลวงจีนเกี้ยชีเอ่ยปากขอความช่วยเหลือเอง

หลวงจีนวิปลาสพลันร้องดังๆ ว่า

"ซือแป๋เคยบอกว่า ลามะชาวทิเบตคิดคร่ากุมเกี้ยชีซือเฮียไป ดำเนินการยึดครองโลก พวกเราไหนเลยปล่อยให้ฝ่ายตรงข้ามกระทำได้ดังใจนึก?"

อุ้ยเชียวป้อผงกศีรษะ กล่าวว่า

"ความเห็นของซือเฮีย ยังสูงล้ำกว่าอาตมาน้อยขั้นหนึ่ง เพียงแต่ฝ่ายตรงข้ามขุมกำลังกล้าแข็ง สุดที่พวกเราจะต้านทานรับได้"

"อย่างนั้นพวกเราจะคุ้มครองซือแป๋ เกี้ยชีซือเฮียทะลวงฝ่าวงล้อมออกไป"

อุ้ยเชี่ยวป้อกล่าวว่า

"เพียงแต่หากเกิดการปะทะหักล้าง ต้องทำร้ายเหล่าลามะถึงแก่ชีวิต ช่วยคนชีวิตหนึ่ง เป็นกุศลเท่ากับก่อเจดีย์เจ็ดชั้น หากสังหารคนผู้หนึ่ง เป็นบาปกรรมเทียบเท่าทลายเจดีย์แปดชั้น โอมมณีตัสสะ พุทธองค์โปรดปรานี"

ทันใด หน้าประตูบังเกิดเสียงฝีเท้าดังขึ้น หลวงจีนเต็งกักแห่งเสียวลิ้มสาวเท้าเข้ามา กล่าวว่า

"เรียนซือเจ็กเจ้าอาวาส เหล่าลามะที่เชิงเขาพลันเคลื่อนกำลังขึ้นมา ห่างจากวัดเช็งเลี้ยงยี่เพียงร้อยวา ก็หยุดยั้งชะงักลง"

อุ้ยเชี่ยวป้อกล่าวว่า

"ไฉนหยุดยั้งแต่กลางคัน? เกรงว่าถูกหลักมุทิตากล่อมเกลาบังเกิดจิตได้สำนึก รู้ซึ้งถึงแก่นแท้ของคำ 'กลับใจจะพบฟากฝั่ง'"

หลวงจีนวิปลาสร้องดังๆ ว่า

"ไม่ใช่ ฝ่ายตรงข้ามจะรอถึงยามพลบค่ำค่อยบุกจู่โจมขึ้นมา"

ที่แท้หลวงจีนวิปลาสคราก่อนตอนอยู่ในเพศฆราวาส เป็นแม่ทัพควบคุมกองธง ภายหลังเป็นผู้ดูแลราชองครักษ์ ถวายความอารักขาซุ่นตี่ฮ่องเต้ รู้ซึ้งถึงหลักยุทธศาสตร์รบพุ่งเป็นอย่างดี

เง็กลิ้มเชี่ยงซือนิ่งเงียบงันตลอดเวลา ยามนี้เห็นเส้นเอ็นบนหน้าผากหลวงจีนวิปลาสพองโต ซุ่มเสียงยิ่งมายิ่งก้องกังวาน จึงยิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า

"เกี้ยเตียง (วิปลาส) ท่านเจ้าอาวาสมีแผนมั่นเหมาะอยู่ก่อน เจ้าไยต้องกริ่งเกรงมากความ?"

อุ้ยเชี่ยวป้อหน้านิ่วคิ้วขมวด กล่าวว่า

"แผนมั่นเหมาะกลับมิมี สามสิบหกกลยุทธ์ อันดับแรกคือหลบหนี ทั้ง

หมดเมื่อเสนอให้ทะลวงฝ่าออกไป พวกเราก็ทะลวงออกจากวงล้อมไป"

หลวงจีนวิปลาส หลวงจีนเด็งชิมล้วนสนับสนุนเห็นพ้อง อุ้ยเชี่ยวป้อจึงกล่าว

"อย่างนั้นทั้งหมดรวบรวมข้าวของ รอจนพลบค่ำก็บุกทะลวงลงสู่ทิศตะวันออก เข้าเมืองเจาเพ้งไป ต่อให้เหล่าลามะดุร้ายกว่านี้ ก็มิกล้าบุกเข้าเมืองไปอย่างเปิดเผย"

หลวงจีนวิปลาสและพวกรับคำ หลวงจีนเกี้ยชีพลันกล่าวว่า

"เราเป็นบุคคลชักนำเภทภัย ครั้งนี้แม้หลบหนีไปได้ ฝ่ายตรงข้ามยังคงรุกรานมาอีก เพาะอาถรรพณ์การฆ่าฟันไม่มีวันสิ้นสุด มิสู้เผาผลาญตนเองต่อหน้าเหล่าลามะ ให้พวกมันล้มเลิกความตั้งใจ!"

หลวงจีนวิปลาสกล่าวอย่างร้อนรุ่ม

"ซือเฮียทำไม่ได้ เราขอเผาตัวเองแทนท่านก็แล้วกัน"

เผาผลาญแทนเราจะมีประโยชน์ใด? พวกมันเพียงคิดคร่ากุมเราไปเท่านั้น"

เง็กลิ้มเชี่ยงซือพลันกล่าวว่า

"โอมมณีตัสสะ เกี้ยชีนับว่ารู้ซึ้งถึงแก่นแท้ของหลักธรรม เยี่ยงนี้จึงสอดคล้องกับคำ 'เราไม่ลงนรก ผู้ใดลงนรก' อย่างแท้จริง"

อุ้ยเชี่ยวป้อลอบร้องในใจ

'หลวงจีนเกี้ยชีกล่าววาจาสอดคล้องกับคำสอน หรือคำเทศนาของเรา เมื่อครู่ไม่ถูกต้อง?'

เง็กลิ้มเชี่ยงซือกล่าวอีกว่า

"รอสักครู่เหล่าลามะบุกมาถึง อาตมากับเกี้ยชีจะจุดไฟเผาตัวเอง ขอท่านเจ้าอาวาสอย่าได้ขัดขวาง"

อุ้ยเชี่ยวป้อและเหล่าหลวงจีนหันมามองหน้ากันอย่างตื่นตระหนก ได้ยินหลวงจีนเกี้ยชีกล่าวเสียงเนิบนาบ

"เราตกลงใจแน่นอน ขอให้ทุกท่านสานประณิธานครานี้ด้วย หากแม้นการเผาตัวเองของอาตมาสามารถกล่อมเกลาจิตใจลามะทั้งหลาย ยิ่งประเสริฐ

เลิศนัก"

พลางยืดกายขึ้น ประนมมือคารวะอุ้ยเซี่ยวป๊อและเหล่าหลวงจีนเสียวลิ้ม

หลวงจีนเต็งซิมและพวกดูจากสีหน้าฝ่ายตรงข้ามแสดงว่ามิมีวันกลับกลายความตั้งใจ ได้แต่อำลาจากมา หวนกลับถึงโบสถ์พระประธาน

อุ้ยเซี่ยวป๊อเรียกหาหลวงจีนเสียวลิ้มทั้งหมดมาถ่ายทอดบอกเรื่องราวให้ทราบ หลวงจีนทั้งหมดล้วนไม่เห็นพ้องกับการที่หลวงจีนเกี้ยชีและพวกจะอัต-วินิบาตกรรม เสนอให้ทัดทานขัดขวาง

อุ้ยเซี่ยวป๊อกล่าวว่า

"ทั้งหมดต่างคิดคุ้มครองหลวงจีนเกี้ยชีและพวกกระมัง?"

หลวงจีนทั้งหมดรับคำ อุ้ยเซี่ยวป๊อเอ่ยสืบต่อ

"นั่นง่ายดายยิ่ง พวกท่านทั้งสามสิบหกรูปบุกทะลวงออกจากวัดในบัดดล แสร้งเป็นคิดแหวกฝ่าวงล้อมออกไป แต่แล้วไม่สำเร็จ ล่าถอยกลับวัดเชิง-เลี้ยงยี่ ฉกฉวยโอกาสคร่ากุมลามะสี่ห้าสิบรูปขึ้นมา"

หลวงจีนเต็งซิมกล่าวว่า

"เจตนาท่านเจ้าอาวาส คิดคร่ากุมลามะเหล่านั้นเป็นตัวประกัน สะ-กดพวกมันมิกล้าเคลื่อนไหวโดยพลการกระมัง? หากเป็นช่วงนั้น สมควรคร่ากุมลามะศักดิ์ศรีสูงส่งจึงถูกต้อง"

"คิดคร่ากุมลามะศักดิ์ศรีสูงส่ง เกรงว่าไม่ง่ายดายนัก พวกเราเพียงคร่ากุมลามะน้อยมาหลายสิบรูปก็พอแล้ว"

เหล่าหลวงจีนเสียวลิ้มมิทราบอุ้ยเซี่ยวป๊อมีจิตเจตนาใด แต่ท่านเจ้าอาวาสเมื่อมีคำสั่ง ได้แต่รับคำ ล่าถอยไปปฏิบัติตาม

มินานให้หลัง ได้ยินที่ไหล่เขาบังเกิดเสียงโห่ร้องก้องอื้ออึง อุ้ยเซี่ยวป๊อยืนหยัดอยู่บนหอระฆังจับตาชมดู เห็นหลวงจีนเสียวลิ้มสามสิบหกรูปโถมเข้ากลุ่มลามะ ปรากฏประกายดาบวูบวาบวาววับ เปิดฉากหักหาญขึ้นมา

หลวงจีนสามสิบหกรูปนี้ ล้วนเป็นยอดฝีมือเสียวลิ้มยี่ ลามะเหล่านี้ย่อมมิใช่คู่มือด้วย บุกทะลวงลงไปหลายสิบวา กราดฟาดฝ่ามือจี้สกัดดรรชนี ต่อยหมัดตวัดเตะเท้า ชั่วพริบตาก็สยบเหล่าลามะล้มลงหลายสิบรูป แลเห็นเหล่า

ลามะหนุนเนื่องมาสกัดขวางทาง ยิ่งมายิ่งเพิ่มพูนทวี หลวงจีนเด็งซิมพลันร้องดังๆ ว่า

"ฝ่ายตรงข้ามมีขุมกำลังกล้าแข็ง ไม่สามารถทะลวงฝ่าออกไป ให้ล่าถอยกลับเข้าวัด"

ท่านมีพลังการฝึกปรือลึกล้ำ ซุ่มเสียงจึงก้องกังวานไปไกลโข หลวงจีนเด็งทงก็ส่งเสียงร้องว่า

"พวกเราจะล่าถอยในลักษณะนี้หรือ?"

หลวงจีนเด็งซิมร้องว่า

"ทั้งหมดคร่ากุมลามะกลับไปด้วย ให้ฝ่ายตรงข้ามบังเกิดจิตกริ่งเกรงมิกล้าทำร้ายคนโดยพลการ"

หลวงจีนเสียวลิ้มยี่ บ้างยื่นสองมือตะปบลามะสองรูป บ้างพาดลามะรูปหนึ่งอยู่เหนือไหล่ หันกายกลับเข้าวัด หลวงจีนเด็งซิม เด็งกวงรั้งท้ายสุด คอยสกัดขัดขวางมิให้ลามะที่หลงเหลือติดตามขึ้นมาช่วงชิงคน

อุ้ยเซี่ยวป้อลงจากหอระฆัง ออกมาต้อนรับอย่างยิ้มแย้ม ตรวจนับจำนวนเชลยที่คร่ากุมมาได้ พบว่าคร่ากุมลามะทั้งสิ้นสี่สิบเจ็ดรูป เมื่อกลับถึงโบสถ์พระประธาน อุ้ยเซี่ยวป้อสั่งว่า

"เปลื้องจีวรลามะเหล่านี้ จี้สกัดจุดสำคัญพวกมัน คุมขังในห้องเก็บฟืนทางด้านหลัง"

หลวงจีนเสียวลิ้มยี่รู้สึกคำสั่งเจ้าอาวาสนี้ประหลาดพิสดารนัก ยามนั้นเปลื้องจีวรลามะทั้งสี่สิบเจ็ดรูปออก จี้สกัดจุดเส้นสำคัญฝ่ายตรงข้าม คุมขังในห้องเก็บฟืน อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวสืบต่อ

"สรรพสิ่งในใต้หล้า ล้วนเป็นวัตถุธาตุอันจอมปลอม ไร้เขาไร้เรา ไร้หลวงจีน ไร้ลามะ ไม่มีการจำแนกแบ่งแยก หลวงจีนก็คือลามะ ลามะก็คือหลวงจีน หลานศิษย์ทุกท่านก็ผลัดเปลี่ยนเป็นครองจีวรลามะเถอะ"

หลวงจีนทั้งหมดงงงันวูบ อุ้ยเซี่ยวป้อร้องดังๆ ว่า

"ซังยี้เข้ามา ช่วยตกแต่งปลอมแปลงข้าพเจ้าเป็นลามะน้อย"

ซังยี้รอคอยอยู่นอกโบสถ์ พอฟังคำเรียกหาก็ถลันวูบเข้ามา เลือกจีวร

ลามะที่มีขนาดเล็กที่สุด ช่วยผลัดเปลี่ยนให้กับอุ้ยเซี่ยวป้อ อุ้ยเซี่ยวป้อครองมงกุฎลามะทับลงไป กลับละม้ายคล้ายลามะน้อยจริงๆ กล่าวกับซังยี้ว่า

"ท่านก็ปลอมเป็นลามะน้อยด้วย"

หลวงจีนเต็งกวงแห่งตึกอรหันต์ถามว่า

"ซือเจ็กผลัดเปลี่ยนเป็นครองจีวรลามะ มิทราบมีจิตเจตนาใด?"

หลวงจีนเต็งกวนแห่งตึกปัญญาบารมีกล่าวอย่างโง่งม

"หรือพวกเรายินยอมสวามิภักดิ์ต่อเหล่าลามะ?"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

"ไม่ พวกเราปลอมเป็นลามะ ฮือไปยังอารามด้านหลัง สกัดจุดเง็กลิม-เซี่ยงซือเกี้ยชี หลวงจีนวิปลาสไว้ ให้ทั้งหมดผลัดเปลี่ยนเป็นครองจีวรลามะ..."

หลวงจีนเต็งทงรับฟังถึงตอนนี้ พลันปรบมือชมเชยว่า

"แผนการอันประเสริฐ พวกเราทั้งหลายสิบคนปลอมแปลงเป็นลามะบุกทะลวงลงไปยามวิกาล เหล่าลามะยากจำแนกแยกแยะ คงไม่สกัดขัดขวาง"

หลวงจีนเต็งกวงแห่งตึกอรหันต์กลับกล่าวอย่างลังเล

"เพียงแต่ล่วงเกินหลวงจีนเกี้ยชีและพวกทั้งสาม ออกจะก้าวร้าวเสียมารยาทไป"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

"โอมมณีตัสสะ ช่วยชีวิตคนสามชีวิตเท่ากับได้บุญกุศลเฉกเช่นก่อเจดีย์ยี่สิบเอ็ดชั้น ก้าวร้าวล่วงเกินเพียงเล็กน้อย ย่อมประเสริฐกว่าปล่อยให้พวกท่านทั้งสามจุดไฟเผาตนเอง"

ครั้นแล้ว หลวงจีนทั้งหมดจึงเปลื้องจีวรออกผลัดเปลี่ยนเป็นครองจีวรลามะแทน หลวงจีนเสียวลิ้มยี่ปกติเคารพกฎระเบียบวินัยสำรวมตนยึดมั่นยามนี้กลับคล้อยตามอุ้ยเซี่ยวป้อกระทำเรื่องเหลวไหล หลังจากครองจีวรลามะล้วนมีสารรูปพิสดาร อดรู้สึกน่าขบขันมิได้

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวอีกว่า

"ทุกท่านห่อหุ้มจีวรหลวงจีนไว้ พกนำติดตัว หลังจากทะลวงฝ่าวงล้อมค่อยผลัดเปลี่ยนแทน"

จากนั้นซังยี้รวบรวมข้าวของเงินทองห่อรวมเป็นห่อหนึ่งสะพายอยู่กลางหลัง รอคอยถึงยามพลบค่ำ อุ้ยเชี่ยวปัอจึงกล่าว

"ทั้งหมดถูทาขี้เถ้าฝุ่นละอองลงบนใบหน้า หิ้วน้ำถังหนึ่งติดตามเรามา"

หลวงจีนเสียวลิ้มยี่ล้วนปฏิบัติตาม หิ้วถังน้ำกระชับอาวุธ วิ่งตะบึงไปยังหลังวัด ส่งเสียงโห่ร้องอื้ออึง ฮือโหมเข้าอารามไป

เง็กลิ้มเชี่ยงซือ หลวงจีนเกี้ยชี หลวงจีนวิปลาส ต่างตกลงใจอัตวินิบาตกรรม จึงกองสุมหญ้าแห้งไม้ฟืนอยู่กลางลานตึก ตามร่างกายชโลมน้ำมันสน ตกลงใจว่ารอจนเหล่าลามะบุกรุกมาถึง จะจุดเพลิงเผาผลาญตนเอง มิคาดพลันแว่วเสียง 'กีลีกูลู ฮัวชาฮัวชา' อันประหลาดพิกล คล้ายภาษาทิเบต คล้ายมิใช่ดังระงม จากนั้นปรากฏลามะหลายสิบรูปโถมเข้าอารามมา โดยปราศจากวี่แววล่วงหน้าแม้แต่น้อย

เง็กลิ้มเชี่ยงซือกล่าวเสียงกังวาน

"ทุกท่านโปรดรอสักครู่ อาตมามีวาจาคิดกล่าว..."

มิทันจบคำ อุ้ยเชี่ยวปัอก็ยกถังน้ำขึ้นสาดน้ำใส่ร่างเง็กลิ้มเชี่ยงซือก่อน

จากนั้น ปรากฏน้ำเย็นหลายสิบถังสาดใส่ร่างหลวงจีนเกี้ยชีและพวกทั้งสาม ปฏิกิริยานี้ว่องไวสุดเปรียบปาน อย่าว่าแต่ทั้งสามไม่ทันจุดเพลิงเผาผลาญตนเอง ต่อให้จุดไฟขึ้น ก็ต้องถูกน้ำเย็นราดรดดับไป

ซังยี้สะอึกปราดออกจี้สกัดจุดหลวงจีนวิปลาสก่อน หลวงจีนเกี้ยชีมิรู้จักวิชาฝีมือ ส่วนเง็กลิ้มเชี่ยงซือแม้มีพลังฝีมือไม่ต่ำทราม แต่มิคิดต่อต้านขัดขืน ล้วนถูกจี้สกัดจุดไว้

หลวงจีนเสียวลิ้มยี่พากันเปลื้องจีวรทั้งสามออก คลุมจีวรลามะแทน อุ้ยเชี่ยวปัอบุ้ยปากบอกใบ้ต่อซังยี้คราหนึ่ง ซังยี้ก็หยิบฉวยเชิงเทียนจ่อจุดกับกองหญ้าแห้งกลางลานตึก บังเกิดอัคคีเพลิงลุกไหม้ทันที

สายตายามกวาดมอง อุ้ยเชี่ยวปัอพลันเหลือบเห็นกระบองทองของหลวงจีนวิปลาสวางอยู่มุมโบสถ์ คิดหยิบฉวยจากไป มิคาดกลับไม่ขยับเคลื่อนไหว หลวงจีนเต็งทงถลันวูบมาหยิบฉวยแทน อุ้ยเชี่ยวปัอจึงโบกมือวูบ เหล่าหลวงจีนห้อมล้อมเง็กลิ้มเชี่ยงซือและพวกไว้กึ่งกลาง โลดแล่นลงจากยอดเขา

ไปได้มิกี่สิบวา ในอารามปรากฏควันดำทะมึนพวยพุ่งเป็นกลุ่มก้อน เปลวอัคคีลุกช่วงโชติจรดขอบฟ้า เหล่าลามะที่ไหล่เขาเห็นหลังวัดเช็งเลี้ยงยี่บังเกิดอัคคีเพลิงลุกไหม้ ล้วนปั่นป่วนวุ่นวายขึ้นมา ผู้ควบคุมขบวนลามะรีบรุดขึ้นมาหมายดับไฟ ระหว่างทางพบเห็นอุ้ยเซี่ยวป้อและพวก ล้วนเข้าใจว่าเป็นพวกพ้องเดียวกัน ท่ามกลางความสับสนวุ่นวาย หามีผู้ใดสกัดขวางทางเอ่ยปากสอบถามไม่

หลวงจีนเสียวลิ้มยี่ทั้งหมดลงมาถึงเชิงเขา แหงนหน้ามองขึ้นไปเห็นเปลวอัคคีลุกไหม้ถึงหลังคาอาราม หลวงจีนเต็งทงกล่าวว่า

"อารามหลังนี้พอเกิดเพลิงไหม้ พวกมันสิบเสาะหลวงจีนเกี้ยชีไม่พบ คงเข้าใจว่าถูกเผาผลาญถึงแก่ชีวิต นับแต่นี้ไม่มารบกวนอีก"

อุ้ยเซี่ยวป้อสั่งหลวงจีนเต็งกวนตบคลายจุดให้กับหลวงจีนเกี้ยชีและพวกทั้งสาม พลางกล่าว

"พวกเราก้าวร้าวล่วงเกิน ยังหวังอย่าได้ตำหนิ"

หลวงจีนเกี้ยชีและพวกเมื่อครู่ถูกสกัดจุด ไม่อาจขยับเคลื่อนไหว แต่ยังเห็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นชัดตา คาดเดาได้ว่าหลวงจีนเสียวลิ้มหาทางช่วยเหลือ

หลวงจีนเกี้ยชีตกลงใจเผาตนเอง หลวงจีนวิปลาสชื่อจงรัก ได้แต่ตายตามไปด้วย เพียงแต่ใจจริงมิคิดใคร่ตายในลักษณะนี้ ยามนี้รอดพ้นจากอันตราย ต้องร้องโพล่งว่า

"แผนการอันประเสริฐ ทั้งหมดสามารถหลบหนีลงมาโดยง่ายดาย ล้วนเป็นการช่วยเหลือของท่านเจ้าอาวาส พวกเรามีแต่สำนึกในพระคุณ ไหนเลยโทษว่าตำหนิท่าน"

หลวงจีนเกี้ยชียิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า

"คราวนี้ ไม่ทำร้ายผู้คนแม้สักคนเดียว ก็สามารถคลี่คลายเหตุการณ์ นับว่าประเสริฐเลิศจริงๆ"

เพิ่งขาดคำ บนทางภูเขาเบื้องหน้าบังเกิดเสียงฝีเท้าดังขึ้น ผู้คนขบวนหนึ่งเคลื่อนตรงมา หลวงจีนเต็งทงกล่าวว่า

"ซือเจ็ก มีลามะขบวนหนึ่งเร่งรุดมา"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

"พวกเราจะดาหน้าเข้าหา กล่าวกีลีกูลู พอพบหน้าฝ่ายตรงข้ามก็แย้มยิ้มให้ ชี้มือไปบนยอดเขา"

หลวงจีนทั้งหมดล้วนรับคำ แม้แต่หลวงจีนเกี้ยชี เง็กลิ้มเซี่ยงซือก็ผงกศีรษะ อุ้ยเซี่ยวป้อถึงกับอิ่มเอมเปรมใจยิ่ง ครุ่นคิดขึ้น

'มิเพียงหลวงจีนฮ่องเต้ แม้แต่ซือแป๋ของหลวงจีนฮ่องเต้ก็เชื่อฟังวาจาเรา'

แลเห็นผู้คนขบวนหนึ่งลดเลี้ยวจากมุมโค้งของหุบเขามา ในมือล้วนถือคบเพลิงโคมไฟ ภายใต้เปลววงเพลิงสาดส่อง กลับมิใช่ขบวนลามะ หากแต่เป็นอุบาสกที่รุดมานมัสการพุทธรูป

หลวงจีนเสียวลิ้มทั้งหมดพอเคลื่อนเข้าหา ล้วนงงงันวูบ หลวงจีนเต็งทงและพวกรีบหุบปากลง หลวงจีนเต็งกวนยังพึมพำคำ 'กีลีกูลู' อย่างโง่งม ในกลุ่มอุบาสกปรากฏบุรุษผู้หนึ่งสาวเท้าออกมาตวาดก้องว่า

"พวกท่านกำลังทำอะไร?"

คนผู้นี้เรือนร่างสูงใหญ่ ซุ่มเสียงก้องกังวาน อุ้ยเซี่ยวป้อพอกวาดตามองไปจดจำออกว่าเป็นผู้ดูแลราชถงครักษ์รักษาพระองค์นามตอส้ง ถึงกับยินดียิ่งดาหน้าเข้าหาร้องว่า

"ตอตั่วกอ (พี่ใหญ่) ท่านดูว่าผู้น้องเป็นใคร?"

ตอส้งงงงันวูบ หยิบฉวยโคมไฟจากบุคคลข้างเคียงสาดส่องมายังใบหน้าอุ้ยเซี่ยวป้อ อุ้ยเซี่ยวป้อก็ยักคิ้วหลิ่วตาหัวร่อฮาๆ ออกมา ตอส้งทั้งตื่นเต้นทั้งยินดี กล่าวว่า

"ที่แท้เป็น...เป็นน้องแซ่อุ้ย ท่านไฉนอยู่ที่นี้ ปลอมเป็นลามะน้อยไยกัน?"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"แล้วท่านไฉนมาถึงที่นี้"

ขณะว่ากล่าว ด้านหลังตอส้งปรากฏอุบาสกอีกขบวนหนึ่งเร่งรุดมาถึง ผู้นำขบวนกลับเป็นเจี๋ยะฉี่เฮี้ยง

อุ้ยเซี่ยวป้อกวาดตาสำรวจมอง พบว่าอุบาสกเหล่านี้ล้วนเป็นราช-

องครักษ์ปลอมแปลงขึ้น มีอยู่ครึ่งหนึ่งที่รู้จัก จึงถามไถ่ตอสังเบาๆ

"ฮ่องเต้ทรงบัญชาพวกท่านรุดมากระมัง?"

ตอสังกล่าวเบาๆ

"ฮ่องเต้และอ้วงไท้โหวเสด็จมานมัสการพุทธรูปที่โง้วไท้ซัว ตอนนี้ทรงประทับอยู่ในวัดเส้งทั้งยี่"

อุ้ยเชี่ยวป้อยินดียิ่ง กล่าวว่า

"ฮ่องเต้เสด็จมาถึงโง้วไท้ซัวแล้ว นับว่าวิเศษแท้"

ในใจกลับครุ่นคิดขึ้น

'มิทราบอ้วงไท้โหวติดตามมาไยกัน?'

ชั่วครู่ให้หลัง ปรากฏทหารหน่วยลาดตระเวนอีกขบวนหนึ่งปลอมเป็นอุบาสกเร่งรุดมา อุ้ยเชี่ยวป้อพลันถามว่า

"คราครั้งนี้ อุบาสกที่เดินทางจากนครหลวงมายังโง้วไท้ซัวมีจำนวนทั้งสิ้นเท่าใด?"

ตอสังกล่าวเบาๆ

"นอกจากราชองครักษ์เรา ยังมีทหารลาดตระเวนแปดกองธง ทหารรบพุ่ง ล้วนตามเสด็จมา"

"อย่างนั้นคงมีจำนวนสามสี่หมื่นคน?"

"รวมทั้งสิ้นสามหมื่นสองพันกว่าคน"

อุ้ยเชี่ยวป้อซักถามว่า

"หัวหน้าถวายความคุ้มครองเป็นใคร?"

"เป็นคังชิงอ้วง (เชื้อพระวงศ์คัง)"

"อ้อ เป็นสหายเก่าเช่นกัน"

ครั้นแล้ว หัวหน้ากองธงเหลืองนามฉักยี่อจูก็เร่งรุดมาถึง อุ้ยเชี่ยวป้อจึงกล่าว

"ตอตั่วกอ ท่านหัวหน้ากองธงเหลือง ตอนนี้มีลามะหลายพันรูปสืบทราบว่าฮ่องเต้เสด็จมายังโง้วไท้ซัว จึงรายล้อมวัดเช็งเลี้ยงยี่ไว้ คิดก่อกวนความสงบ สองท่านรีบรุดไปคร่ากุมพวกมัน นับเป็นการประกอบความดี

ความชอบประการหนึ่ง"

ทั้งสองยินดียิ่ง พากันกล่าวขอบคุณอุ้ยเชี่ยวป้อว่า

"อุ้ยตั่วนั้งมักมอบหมายความดีความชอบแก่พวกเรา เป็นที่ตื้นตันของพวกเรานัก"

ครั้นแล้ว ถ่ายทอดคำสั่งให้เฝ้ารักษาเส้นทางละแวกใกล้เคียงไว้ ระดมนายกองกล้าแข็งบุกตะลุยขึ้นสู่ยอดเขา อุ้ยเชี่ยวป้อร้องดังๆ ว่า

"ย่องเต้ปรีชาสามารถ แผ่มุทิตาไพศาล พวกท่านเพียงคร่ากุมเหล่าลามะไม่อาจทำร้ายผู้คนถึงแก่ชีวิต"

เหล่าราชองครักษ์ล้วนรับคำ อุ้ยเชี่ยวป้อแท้ที่จริงกล่าววาจาหลายประโยคนี้ให้หลวงจีนเกี้ยชีรับฟัง หวนนึกถึงรอสักครู่คังฮีทรงพบพานพระบิดา หลวงจีนเกี้ยชีคงถ่ายทอดวาจาของตนให้ทราบด้วย หันกายมายังหลวงจีนเกี้ยชี กล่าวว่า

"ได้ชือทั้งสาม ลักษณะการแต่งกายของพวกเราประหลาดพิกล ยังคงรุดไปผลัดเปลี่ยนจีวรที่วัดกิมเกาะยี่ที่เบื้องหน้า เสาะหาสถานที่เงียบสงบพักผ่อน"

หลวงจีนเกี้ยชีและพวกผงกศีรษะเห็นพ้อง ทั้งหมดเร่งรุดเป็นระยะทางหลายลี้ บรรลุถึงวัดกิมเกาะยี่ อุ้ยเชี่ยวป้อพอเข้าประตูวัดก็หยิบฉวยตั๋วแลกเงินมูลค่าหนึ่งพันตำลึงมอบต่อเจ้าอาวาส กล่าวว่า

"พวกเราขอพักผ่อนในวัดท่านชั่วคราว ห้ามมิให้ถามไถ่มากความ ถามไถ่ประโยคหนึ่ง จะหักสิบตำลึง หากไม่ซักถามแม้สักคำเดียว เงินหนึ่งพันตำลึงนี้นับเป็นเงินบริจาคปฏิสังขรณ์วัด หากถามไถ่หนึ่งร้อยหนึ่งประโยค ท่านกลับต้องจ่ายเงินแก่ข้าพเจ้าสิบตำลึง"

เจ้าอาวาสกิมเกาะยี่พอพบเห็นจำนวนเงินมหาศาลปานนี้ ถึงกับทั้งตื่นเต้นทั้งยินดี ลนลานรับคำ ถามว่า

"ชือเฮียคิด..."

เอ่ยถึงตอนนี้ พลันฉุกใจคิดเปลี่ยนเป็นกล่าวว่า

"คิดดื่มน้ำชาเถอะ"

จากนั้นเข้าห้องชั้นในไปรินน้ำชา ท่านความจริงคิดถามว่า 'ชือเฮียคิดดื่ม

น้ำชาหรือไม่' นับว่ามีไหวพริบปราดเปรียว เปลี่ยนคารมทันท่วงที มิต้องถูกหักไปสิบตำลึง

อุ้ยเชี่ยวป้อออกจากวัดมา ลอบถ่ายทอดคำสั่งให้ราชองครักษ์ร้อยกว่าคนเฝ้ารักษาอยู่รอบวัดกิมเกาะยี่ จากนั้นสั่งต่อราชองครักษ์สองคนว่า

"พวกท่านไปกราบทูลฮ่องเต้ว่า กระหม่อมอุ้ยเชี่ยวป้อกำลังปฏิบัติหน้าที่สำคัญ มิกล้าจากมาโดยพลการ ตอนนั้นรอรับเสด็จอยู่วัดกิมเกาะยี่"

ราชองครักษ์คนหนึ่งกล่าวว่า

"เรียนอุ้ยตั่วนั้ง พวกเราเหล่าข้าทาสบริพารสมควรรุดไปเฝ้าพระองค์ ไม่อาจรอให้พระองค์เสด็จมา"

อุ้ยเชี่ยวป้อหัวร่อพลางกล่าวว่า

"ครั้งนี้จำต้องทำลายกฎระเบียบอันเคยชิน รีบไปกราบทูลตามนี้"

ราชองครักษ์ทั้งสองรับคำหันกายจากไป พากันแลบลิ้นออกมาดรุ่นคิดขึ้น

'คราวนี้ขวัญกล้าบังอาจนัก หรือรำคาญในการมีชีวิตสืบไป?'

เหล่าหลวงจีนหลังจากผลัดเปลี่ยนเป็นครองจีวรดังเดิม ก็ทรุดนั่งลงพักผ่อน ได้ยินที่ไกลตาบังเกิดเสียงโห่ร้องฆ่าฟันอื้ออึง เหล่าราชองครักษ์รายล้อมคร่ากุมลามะทั้งหมด วุ่นวายอยู่หนึ่งชั่วยาม กระแสเสียงค่อยสร่างซา

ครูใหญ่ให้หลัง ได้ยินเสียงฝีเท้าผู้คนหลายสิบคนเร่งรุดตรงมา หยุดยั้งที่หน้าวัด อุ้ยเชี่ยวป้อฉุกใจคิดขึ้น

'คังฮีฮ่องเต้เสด็จมาถึงแล้ว'

ดังนั้นดึงมีดสั้นออกกุมกระชับไว้ เฝ้ารักษาอยู่หน้าห้องหลวงจีนเกี้ยชีปั้นสีหน้าเป็นสัตย์ซื่อจงรักพิทักษ์นายเหนือโดยไม่หวั่นไหวต่อความตาย หากวิจารณ์จากเปลือกนอก ต่อให้หลวงจีนวิปลาสก็ไม่ฮึกหาญจงรักเฉกเช่นตน

ได้ยินเสียงฝีเท้าเคลื่อนใกล้มา ราชองครักษ์ในชุดสามัญชนสิบกว่าคนมุ่งตรงมาหน้าห้อง ในมือล้วนถือโคมไฟ แยกย้ายยืนหยัดอยู่สองฟากข้าง ราชองครักษ์ผู้หนึ่งตวาดเบาๆ

"รีบชุกเก็บอาวุธไว้"

อุ้ยเชี่ยวป้อถดถอยมาหน้าห้อง ใช้ส่วนหลังพิงประตู จงใจกล่าวว่า

"ได้ชือทุกท่านกำลังพักผ่อน มิว่าผู้ใดก็ไม่อาจเข้ามา"

พลันเห็นบุรุษหนุ่มชุดครามผู้หนึ่งสาวเท้ามา กลับเป็นดังฮี ซึ่งทรงปลอมแปลงพระองค์เยี่ยงสามัญชน

อุ้ยเซี่ยวป้อจึงสอดมือสั้นดีนฝัก สะอึกกายไปคุกเข่าลงกล่าวเบาๆ

"ขอแสดงความยินดีต่อพระองค์ ได้ชือ...ท่านผู้เฒ่าอยู่ภายในห้อง"

ดังฮีตรัสเสียงสั่นระรัว

"เจ้าขอเข้าพบแทนเรา"

พลางโบกพระหัตถ์ตรัสสั่งว่า

"พวกเจ้าล้วนออกไป"

รอจนเหล่าราชองครักษ์ล่าถอยจากไป อุ้ยเซี่ยวป้อจึงยกมือขึ้นเคาะประตูเบาๆ สองครา กล่าวว่า

"ช้วยเม้งขอเข้าพบ"

รอคอยชั่วขณะ แว่วเสียงหลวงจีนวิปลาสดังว่า

"ช้วยเม้งเซี่ยงซือ ซือเฮียเราเหน็ดเหนื่อยอิดโรย อภัยที่ไม่อนุญาตให้เข้าพบ ซือเฮียตัดขาดจากโลกียวิสัย ขอให้ท่านถ่ายทอดต่อบุคคลภายนอกว่าอย่าได้มารบกวนการบำเพ็ญภาวนา"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

"ถูกแล้ว ขอให้ท่านเปิดประตู อนุญาตเราพบหน้าสักครา"

"ซือเฮียเราบอกว่า นี่เป็นวัดกิมเกาะยี่ ทั้งหมดอยู่ในฐานะอาคันตุกะ หากมิได้รับคำสั่งเจ้าอาวาสกิมเกาะยี่ อภัยที่ไม่อาจปฏิบัติตาม"

อุ้ยเซี่ยวป้อเบือนหน้ามายังดังฮี เห็นพระพักตร์พระองค์สลดหดหู่ จึงขบคิดขึ้น

'หากใช้เจ้าอาวาสกิมเกาะยี่มาให้เปิดประตู ออกจะเป็นการคุกคามหลวงจีนเกี้ยชี ยังคงวิงวอนขอร้องจะประเสริฐกว่า'

พอได้คิด ยกสองมือขึ้นทุบอกหลายครา จากนั้นร่ำไห้ออกมาส่งเสียงคร่ำครวญว่า

"เราเป็นทายาทกำพร้า ปราศจากบิดามารดา ไม่มีผู้คนเหลียวแล อยู่ไป

จะมีคุณค่าความหมายใด มิสู่พุ่งศีรษะชนประตูอัตวินิบาตกรรมกลับรวบรัดหมดจดกว่า"

ตนความจริงแสรังร่ำไห้ แต่พอหวนนึกถึงมารดาระหกระเหินในซ่องคณิกา มิทราบบิดาเป็นใคร น้ำตาถึงกับไหลรินพร่างพรู ร่ำไห้อย่างโศกาอาดูรจริงๆ

ดังฮีทรงสดับฟังอุ้ยเชี่ยวปัอร่ำไห้ ตอนแรกทรงงงงันวูบ จากนั้นพระทัยบังเกิดความหดหู่ กันแสงออกมาบ้าง ยามนั้นประตูห้องถูกเปิดออก หลวงจีนวิปลาสยืนหยัดอยู่หน้าประตู กล่าวว่า

"ขอเชิญประสกน้อยเข้ามา"

ดังฮีปลื้มพระทัยยิ่ง ถลันวรกายเข้าห้องไปโอบสองเท้าหลวงจีนเกี้ยชี กันแสงสนั่นหวั่นไหว หลวงจีนเกี้ยชีลูบคลำพระเศียรดังฮีเบาๆ กล่าวว่า

"เด็กโง่เขลา..."

จากนั้นพลอยหลั่งน้ำตาลงมา

เง็กลิ้มเชี่ยงชือ หลวงจีนวิปลาสล้วนก้มศีรษะออกจากห้องปิดประตูลงหาได้ชำเลืองแลอุ้ยเชี่ยวปัอแม้สักแวบเดียว สาวเท้าไปสิบกว่าก้าว หลวงจีนวิปลาสรู้สึกเสียมารยาทไป ค่อยเหลียวหน้ามาเรียกหาว่า

"ท่านเจ้าอาวาส"

อุ้ยเชี่ยวปัอกำลังเงี่ยหูสดับฟังว่าหลวงจีนเกี้ยชีและดังฮีภายในห้องสนทนาว่ากระไร จึงไม่แยแสสนใจหลวงจีนวิปลาส ได้ยินดังฮีตรัสเสียงสั่นเครือ

"พระบิดา ผู้บุตรคิดถึงท่านนัก"

หลวงจีนเกี้ยชีกล่าวเบาๆ หลายประโยค เนื่องเพราะกางกั้นด้วยประตูชั้นหนึ่ง มิได้ยินถนัดชัดเจน อุ้ยเชี่ยวปัอแม้สงสัยใครอยากรู้ แต่ไม่กล้าผลักประตูเงี่ยหูฟัง ได้แต่รอคอยอยู่นอกห้อง ชั่วครู่ให้หลัง แว่วเสียงหลวงจีนเกี้ยชีดังว่า

"ให้จดจำคำ 'อย่าได้เพิ่มภาษี' จนขึ้นใจ นี่เป็น..."

อุ้ยเชี่ยวปัอแม้เงี่ยหูสดับฟัง แต่มิได้ยินข้อความสืบไปอีก ชั่วครู่ต่อมา

หลวงจีนเกี้ยชีค่อยส่งเสียงกังวานขึ้น กล่าวว่า

"การพบพานของเราสองคืนนี้ ทำลายการบำเพ็ญภาวนาของเรามิน้อย ภายหน้าเจ้าไม่อาจรุดมาอีก"

ดังฮีทรงนิ่งเงียบงัน หลวงจีนเกี้ยชีกล่าวอีกว่า

"เจ้าใช้คนมาปรนนิบัติเรา แม้นับเป็นจิตกตัญญู แต่บรรพชิตพึงบำเพ็ญทุกรกิริยา ปรนนิบัติเราเกินไป ออกจะไม่ถูกต้อง"

ทั้งสองสนทนาปราศรัยอีกชั่วขณะ ได้ยินหลวงจีนเกี้ยชีร้องดังๆ ว่า

"เจ้าไปเถอะ รักษาสุขภาพให้ดี แผ่เมตตาต่ออาณาประชาราษฎร์ ก็นับเป็นการแสดงออกถึงความกตัญญูต่อเรา"

จากนั้นบังเกิดเสียงฝีเท้าดังขึ้น อุ้ยเซี่ยวป้อรีบถลันเบี่ยงไปด้านข้างเพ่งตามองลานตึก ได้ยินเสียงประตูห้องถูกเปิดออก หลวงจีนเกี้ยชีกุมพระ-หัตถ์ดังฮีออกจากห้องมา สองพระราชบิดากับราชโอรสประสานสบพระเนตรชั่วขณะ หลวงจีนเกี้ยชีจึงกล่าว

"เจ้าประเสริฐเลิศยิ่ง ดังนั้นเราไว้วางใจเจ้า เจ้าก็วางใจเถอะ"

จากนั้นคลายมือจากการยึดกุม ล่าถอยกลับเข้าห้อง ปิดประตูลงกลอน

ดังฮีโถมพระวรกายกับประตู ทรงสะอึกสะอื้นไม่หยุดยั้ง อุ้ยเซี่ยวป้อยืนหยัดอยู่ด้านข้าง พลอยหลั่งน้ำตาด้วย ดังฮีกันแสงชั่วขณะ ตระหนักว่าพระบิดาไม่เปิดประตูอีก จึงกุมมืออุ้ยเซี่ยวป้อมา ทรุดประทับลงบนบันไดหน้าประตูห้อง แหงนพระพักตร์มองท้องฟ้า ตรัสว่า

"เซี่ยวกุ่ยจื้อ พระบิดาบอกว่าเจ้าประเสริฐเลิศยิ่ง แต่มิต้องการให้เจ้าปรนนิบัติอีก"

อุ้ยเซี่ยวป้อพอฟัง ถึงกับเบิกบานใจยิ่ง แต่ไม่กล้าแสดงนอกปีติยินดีแม้แต่น้อย กล่าวว่า

"บุคคลที่มุ่งร้ายต่อหลวงจีนฮ่องเต้มีมากมายยิ่ง พระองค์ต้องหาหนทางลอบพิทักษ์คุ้มครอง"

"นั่นย่อมแน่นอน ลามะเหล่านั้นชั่วร้ายนัก"

อุ้ยเซี่ยวป้อฉุกคิดถึงอ้วงไท้โหวก็เสด็จมายังโง้วไท้ซัว จึงกล่าว

"ไท้โหวคง..."

"นางก็เสด็จมาพร้อมกับขนิษฐาเรา แต่พระบิดามิต้องการพบพวกนาง"

อุ้ยเชี่ยวป้อผงกศีรษะเป็นเชิงรับทราบ ดังฮีตรัสสืบไป

"ลามะเหล่านั้นคงคิดคร่ากุมพระบิดา ใช้สยบคุกคามเรา ให้ปฏิบัติตามเจตนารมณ์พวกมัน เชี่ยวกุ่ยจื้อ คราครั้งนี้เจ้าช่วยเหลือพระบิดานับเป็นความดีความชอบมิน้อย"

"นั่นเป็นพระองค์คาดการณ์ล่วงหน้าได้โดยพระปรีชาญาณ ใช้ศิษย์มาเป็นหลวงจีนในที่นี้ มินับเป็นความดีความชอบ ไม่ว่าพระองค์บัญชาผู้ใดมา ก็กระทำได้เช่นกัน"

ที่แท้อุ้ยเชี่ยวป้อคราก่อนกราบกรานดังฮีเป็นอาจารย์ เพื่อสะดวกกับการเรียกหา จึงเรียกตนเองเป็นศิษย์

ดังฮีตรัสว่า

"นั่นไม่แน่นัก พระบิดาบอกว่าเจ้าสามารถปฏิบัติตามพระประสงค์ท่านผู้เฒ่า ทะลวงฝ่าวงล้อมมาโดยไม่ทำร้ายฝ่ายตรงข้ามแม้สักคนเดียว"

"ศิษย์ฟังว่า หลวงจีนฮ่องเต้คิดจุดไฟเผาตนเองระงับการแก่งแย่งช่วงชิงถึงกับแตกตื่นจนชวัญกระเจิดกระเจิงจากร่าง อุจจาระปัสสาวะเรี่ยราด รีบครุ่นคิดหาหนทางคลี่คลาย"

ดังฮีตรัสอย่างตื่นตระหนก

"จุดไฟเผาตัวเองอันใด?"

อุ้ยเชี่ยวป้อจึงบอกเล่าเหตุการณ์ในวัดเช็งเลี้ยงยี่ออกไป ดังฮีอดสะท้านพระทัยมิได้ เหลียวพระพักตร์มายังห้องพักหลวงจีน ตรัสว่า

"พระบิดาสั่งเราอย่าได้เพิ่มภาษี แผ่เมตตาต่ออาณาประชาราษฎร์ปกครองแผ่นดินด้วยทศพิธราชธรรม จึงไม่เกิดการรบราฆ่าฟันขึ้น"

"ถูกแล้ว ขอพระองค์มีพระชนมายุหมื่นปี หมื่นๆ ปี"

ดังฮีตรัสอีกว่า

"พระบิดาบอกต่อเราว่า หลายปีแห่งการบำเพ็ญภาวนา ประหวัดนึกถึงพฤติการณ์เมื่อครั้งกระโน้น อดละอายใจมิได้ ทหารแมนจูหลังจากบุกเข้าปกครองแผ่นดินด้วยทศพิธราชธรรม จึงไม่เกิดการรบราฆ่าฟันขึ้น"

"ถูกแล้ว ขอพระองค์มีพระชนมายุหมื่นปี หมื่นๆ ปี"

ดังฮีตรัสอีกว่า

"พระบิดาบอกต่อเราว่า หลายปีแห่งการบำเพ็ญภาวนา ประหวัดนึกถึงพฤติการณ์เมื่อครั้งกระโน้น อดละอายใจมิได้ ทหารแมนจูหลังจากบุกเข้า

กำแพงใหญ่ก็ปล้นฆ่าช่วงชิงทรัพย์สินผู้คนทุกแห่งหน ทำลายล้างชาวบ้านชาวเมืองมากมายสุดคณานับ ดังนั้นชาวฮั่นจึงชิงชังอาฆาตชาวแมนจูจนจับจิต"

อุ้ยเซี่ยวป้อความจริงเป็นชาวฮั่น แต่ดังฮีทรงแต่งตั้งตนเป็นรองหัวหน้ากองทหารธงเหลือง เข้าพระทัยว่าอุ้ยเซี่ยวป้อเป็นชาวแมนจูเช่นกัน ซึ่งความจริงอุ้ยเซี่ยวป้อไม่เข้าใจเรื่องราวของบ้านเมืองแต่อย่างไร เพียงแต่ดังฮีแรกพบพระบิดายามพลุ่งพล่านพระทัย จึงถ่ายทอดกระแสรับสั่งพระบิดาต่อคนสนิทผู้นี้ ยามนั้นอุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

"ตอนที่ศิษย์อยู่ในเมืองเอี้ยงจิว ก็เคยได้ยินเรื่องทหารแมนจูฆ่าคนมาเช่นกัน"

ดังฮีทอดถอนพระทัย ตรัสว่า

"เหตุการณ์ล้างเมืองเอี้ยงจิวติดต่อกันสิบวัน ทำลายล้างชีวิตผู้คนไปมากมายก่ายกอง นับเป็นข้อผิดพลาดของพวกเราชาวแมนจูอย่างมหันต์ เราหลังจากกลับถึงนครหลวง จะถ่ายทอดพระราชโองการยกเลิกเก็บภาษีข้าวเปลือกเมืองเอี้ยงจิวสามปี"

อุ้ยเซี่ยวป้อขบคิดในใจ

'ชาวเมืองเอี้ยงจิวมิต้องเสียภาษีข้าวเปลือกสามปี ทั้งหมดมีเงินทองหลงเหลือ การค้าของตีกเริงสราญคงคึกคักรุ่งเรืองขึ้น มิทราบหาหนทางอย่างไร ให้พระองค์บัญชาเราไปปฏิบัติราชการในเมืองเอี้ยงจิว เราจะรุดไปเยี่ยมเยือนมารดา เรียกนางอย่าได้เป็นคณิกาอีก เปิดซ่องคณิกาเองสามหลังบิดาเป็นเจ้าของซ่องเอง เปิดบ่อนพนันติดต่อกันสิบวัน มีจำนวนเทียบเท่าครั้งกระโน้นเอี้ยงจิวถูกล้างผลาญ'

ขณะครุ่นคิดอย่างกระตือรือร้น ดังฮีพลันตรัสถามว่า

"เซี่ยวกุ่ยจื้อ เจ้าว่าดีหรือไม่?"

อุ้ยเซี่ยวป้อรีบกล่าวว่า

"ประเสริฐแท้ เมื่อเป็นเช่นนี้ ทั้งหมดล้วนมีเงินทองติดตัว อาหารอุดมสมบูรณ์ ไม่ก่อเรื่องวุ่นวายอีก"

"ทั้งหมดแม้มีเงินทอง ยังอาจคิดก่อความวุ่นวาย คราก่อนเจ้าออกจากนครหลวง ก็ใช้ราชองครักษ์ควบคุมคนผู้หนึ่งไป บอกว่าเป็นโจรทรยศจากเฮ้งอกชัว เราได้สอบสวนมันด้วยตนเองหลายครา"

อุ้ยเชี่ยวปัอใจหายวาบ รีบผุดลุกขึ้นกล่าวว่า

"พระองค์บัญชาศิษย์ อย่าได้ยุ่งเกี่ยวกับเรื่องไร้สาระมากความ นับแต่นั้นศิษย์ก็มิกล้าวุ่นวายอีก"

"เจ้านั่งลง เราใช้ราชองครักษ์ถ่ายทอดพระราชโองการไปตำหนิเจ้าเพราะเพื่อตบตาผู้คน มิให้โจรทรยศตื่นตัวต่างหาก"

อุ้ยเชี่ยวปัอยินดียิ่ง กระโดดจนตัวลอย ค่อยทรุดนั่งลง กล่าวเบาๆ

"ศิษย์เข้าใจแล้ว ที่แท้พระองค์กริ่งเกรงจอมโฉดโง้วซำกุ่ยตื่นตัวล่วงหน้า"

"โง้วซำกุ่ยบังเกิดจิตคิดทรยศหรือไม่ ตอนนี้ยังมิอาจระบุแน่ชัด เพียงแต่มันเห็นเราอายุยังเยาว์ ไม่เห็นเราอยู่ในสายตา"

"มารดามันเถอะ โง้วซำกุ่ยมีอันใดร้ายกาจ? พระองค์เพียงกระดิกนิ้วก้อย ก็เข่นฆ่ามันจนกวาดฟาดทั้งกองทัพ ภูเขาสูงธารน้ำใส"

วาจาตอนท้าย กลับเป็นนามกระบวนเพลงหมัดตระกูลมก ดังฮีแย้มพระโอษฐ์เล็กน้อย ตรัสว่า

"สองประโยคหลังใช้ไม่ถูกต้อง สมควรบอกว่ากระดิกนิ้วเพียงเล็กน้อย ก็กวาดฟาดทั้งกองทัพ เข่นฆ่าจนกระแทกตกลำธาร"

"ถูกแล้ว ศิษย์เป็นหลวงจีนมาหลายเดือน ภูมิความรู้หาได้รุดหน้าแม้แต่น้อย ภายหลังต้องปรนนิบัติพระองค์อย่างใกล้ชิด ตอนใช้คำพังเพยค่อยกวาดฟาดทั้งกองทัพ กระแทกผู้รับฟังตกลำธาร"

ดังฮีทรงพระสรวลฮาๆ พระทัยที่หม่นหมองค่อยสลายคลาย ตรัสเบาๆ

"โง้วซำกุ่ยจัดเจนในกลยุทธ์ มีทแกล้วทหารหาญมิน้อย หากคิดทรยศจริง ผนึกกำลังกับก้วงเจ็งตงแห่งมณฑลฮกเกี้ยน เสียงดอฮีแห่งมณฑลกวางตุ้ง พวกเรากลับยากจัดการ ต้องดำเนินการอย่างเยือกเย็น พอลงมือก็เข่นฆ่าโง้วซำกุ่ยตกลำธาร อุจจาระ ปัสสาวะเรี่ยราด"

ดังฮีทรงมีพระอุตสาหะวิริยะ หลังจากออกว่าราชการมักศึกษาอักษร-

ศาสตร์จากบัณฑิตผู้รู้ ปกติเอื้อนกาพย์ท่องโคลงกลอน บัดนี้ตรัสคำ 'อุจจาระ ปัสสาวะเรี่ยราด' เยี่ยงอุ้ยเชี่ยวปัอ กลับเบิกบานพระทัยมิน้อย วันนี้สามารถพบพานพระบิดา ความจริงทั้งโสมนัสทั้งโทมนัส แต่มิถึงครึ่งชั่วยาม ทรงถูกกีดกันออกนอกประตู มิทราบภายหน้าสามารถพบพานอีกหรือไม่สร้างความคับแค้นพระทัยยิ่ง ดีที่อุ้ยเชี่ยวปัอคารมชบขันคึกคะนอง คลี่คลายความหม่นหมองพระทัยได้บ้าง

ดังฮียืดพระวรกายขึ้น สาวพระบาทไปมา หยิบฉวยหินมาสี่ก้อนวางเรียงรายลงบนพื้น ตรัสว่า

"ฝ่ายอั่นมีสี่เจ้าครองแควันปกครองภาคบูรพา ประจิม ทักษิณ สมควรแยกกำลังพวกมันจากกัน อย่าให้ผนึกกำลังกัน เจ้าพิชิตทักษิณขงเชี้ยเด็กเสียชีวิตแล้ว เพียงเหลือธิดามัน จัดการได้ง่ายดายยิ่ง"

ตวัดพระบาทเตะหินปลิวไปก้อนหนึ่ง ตรัสสืบต่อ

"ก้วงเจ็งตงมีแต่ความหาญฮึก ปราศจากปัญญา ไม่เป็นที่น่ากริ่งเกรง"

ดังนั้นเชี่ยพระบาทเตะก้อนหินปลิวไปอีกก้อนหนึ่ง ตรัสอีกว่า

"เสียงคอฮีสองพ่อลูกไม่ปรองดองกัน เกิดการขัดแย้งกันเอง มันคงมิอาจแสดงความกระด้างกระเดื่อง"

จบความตวัดพระบาทเตะก้อนหินก้อนที่สามปลิวไป เพียงหลงเหลือหินก้อนใหญ่ที่สุด ต้องเพ่งพระเนตรจ้องมองอย่างตะลึงลาน

อุ้ยเชี่ยวปัอกล่าวว่า

"นี่เป็นเจ้าพิชิตประจิมโง้วซำกุ่ย"

ดังฮีผงกพระพักตร์รับ อุ้ยเชี่ยวปัอแผดต่าว่า

"จอมโฉดโสโครกนี้พานไม่ตาย เป็นเหตุให้พระองค์ต้องเปลืองสมองครุ่นคิด พระองค์ก็ปัสสาวะใส่มันสักกองเถอะ"

ดังฮีเป็นกษัตริย์หนุ่ม พอสดับฟังต้องพระสรวลฮาๆ ถลกสนับเพลา (กาง-เกง) ขึ้น ราดรดพระบังคนเบา (ปัสสาวะ) ลงบนก้อนหินนั้น ตรัสอย่างยิ้มแย้ม

"เจ้าก็ราดรดบ้าง"

อุ้ยเชี่ยวปัอก็ราดรดปัสสาวะลงบนหินก้อนนั้น หัวร่อพลางกล่าว

"ประวัติศาสตร์บทนี้เรียกว่า ฮ่องเต้ภูเขาสูงธารน้ำใส เชี่ยวกุ่ยจื้อ.."

พลันหวนนึกถึงนักเล่านิทานเคยเล่าตำนานสามก๊กมีอยู่บทหนึ่งเรียกว่า 'กวนอูชักน้ำท่วมทันเจ็ดกองทัพ' จึงลอกเลียนเยี่ยงอย่าง กล่าวว่า

"เชี่ยวกุ่ยจื้อชักน้ำท่วมทันเจ็ดกองทัพ"

ดังฮียิ่งสบพระราชหฤทัย ทรุดพระวรกายประทับลงบนบันไดดังเดิม ได้ยินนอกวัดบังเกิดเสียงฝีเท้าดังสับสน แสดงว่ามีผู้คนจำนวนมิน้อยชุมนุมอยู่เบื้องนอก อุ้ยเชี่ยวป้อจึงกล่าวว่า

"ดูท่าตอลังและพวกคร่ากุมลามะโฉดเหล่านั้นมาแล้ว นับเป็นบุญญาธิการของพระองค์ ตอนนี้เพิ่งเสด็จมาถึง ก็กวาดล้างลามะเหล่านั้นมาได้"

"นั่นกลับไม่เป็นเหตุประจวบเหมาะ เราได้รับรายงานลับของเจ้าจึงเดินทางมายังโง้วไท้ชัว แต่ยังชักช้าไปก้าวหนึ่ง ลามะเหล่านั้นบังอาจรายล้อมวัดเช็งเลี้ยงยี่ หากมิใช่เจ้าอาศัยไหวพริบคลายสถานการณ์ เราคงต้องคับแค้นเสียใจไปชั่วชีวิต"

อุ้ยเชี่ยวป้อกล่าวอย่างสงสัยใจ

"ศิษย์หาได้รายงานลับใดไม่"

"เราใช้ราชองครักษ์ไปถ่ายทอดพระราชโองการ พวกมันกราบทูลว่า พบพานราชบุตรมองโกล ลามะชาวทิเบต ยังมีนายทหารนายกองใช่หรือไม่?"

"ถูกแล้ว"

ดังฮีตรัสว่า

"เจ้าสั่งพวกมันลอบสืบเสาะข้อเท็จจริง เหล่าราชองครักษ์ก็สืบทราบว่าราชบุตรมองโกลนั้นเรียกว่า กัวะยื่อตัง ทหารนั้นเรียกว่าเบ๊ป้อเป็นนายกองสังกัดโง้วซำกุ่ย สมคบคิดกับเหล่าลามะมุ่งร้ายต่อพระบิดา"

อุ้ยเชี่ยวป้อตบชาอ่อนดังฉาดใหญ่ กล่าวว่า

"เป็นเช่นนั้นจริงๆ ศิษย์เห็นพวกมันลับๆ ล่อๆ เชื่อมั่นว่ามิใช่คนดีงาม กลับมิทราบว่าทหารบัดซบนั้นสังกัดโง้วซำกุ่ย"

ซึ่งความจริง ตนล่วงรู้ชื่อแซ่ความเป็นมาบุคคลเหล่านั้นแต่แรก จุดประสงค์ที่สั่งเจี๋ยะฉี่เฮี้ยงสืบเสาะข้อเท็จจริง เพราะเพื่อใส่ไคล้ปรักปรำโง้ว

ซำกุ่ย คิดไม่ถึงกลับชักนำดังฮีเสดิจมาถึงโง้วไท้ซัว

ดังฮีตรัสว่า

"ภายหลังพวกมันทั้งสามฝ่ายแยกทางกัน ราชองครักษ์เตียดังนี้สะกดติดตามเหล่าลามะไป พบว่าพวกมันรวบรวมกำลังคนดิดเดินทางมายังโง้วไท้ซัว เพื่อคร่ากุมบุคคลสำคัญคนหนึ่ง มันยังมิทราบความหนักเบาของสถานการณ์ สะกดติดตามไปหลายวัน ค่อยกลับนครหลวงมากราบทูล เราพอทราบเรื่องจึงสั่งให้รีบออกเดินทาง เพียงแต่ฮ่องเต้คิดเสด็จออกจากวังหลวงต้องเตรียมการเป็นการใหญ่ สุดท้ายรุดมาสายไปหนึ่งวัน"

อุ้ยเซี่ยวป้อร้องว่า

"ที่แท้โง้วซำกุ่ยกำเริบเสิบสานปานนี้ ถึงกับใช้นายกองในสังกัดมาติดต่อกับเหล่าลามะ หมายประทุษร้ายหลวงจีนฮ่องเต้"

ดังฮีนิ่งเงียบงันชั่วขณะจึงตรัสว่า

"เพื่อความสุขุมรอบคอบ ทางที่ประเสริฐให้รอคอยสืบไปอีกหลายปี รอจนเราเติบใหญ่กว่านี้ โง้วซำกุ่ยชราภาพลงค่อยลงมือ เมื่อถึงเวลานั้นย่อมต้องได้ชัยแน่นอน"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวอย่างร้อนรุ่ม

"หากแม้นมันแก่ตายไป ไยมิใช่กรุณามันเกินไป"

"นั่นนับเป็นวาสนาของมัน เซี่ยวกุ่ยจื้อ เจ้าหากคิดหาความสนุกสนานภายหน้าเราจะนำเจ้าไปยังแดวันเลี่ยวตัง ล่าหมีล่าพยัคฆ์"

อุ้ยเซี่ยวป้อยินดียิ่ง ร้องว่า

"วิเศษ วิเศษแท้"

ดังฮีเบือนพระพักตร์มายังประตูห้อง ตรัสว่า

"ตอนที่เราอายุหกขวบ พระบิดาเคยนำเราไปล่าสัตว์ที่แดวันเลี่ยวตัง บัดนี้..."

ตรัสถึงตอนนี้ ต้องหดหู่พระทัยจนกลั้นกลืนพระดำรัสไว้ ชั่วครู่ให้หลังค่อยงอพระชานุ (เข่า) คุกลงที่หน้าประตู ตรัสเบาๆ

"พระบิดาโปรดถนอมตัว ผู้บุตรขออำลา"

อุ้ยเชี่ยวปัอก็คุกเข่าลงเช่นกัน จากนั้น ดังฮีสาวพระบาทมายังโบสถ์พระประธาน ทอดพระเนตรพบดังชิงฮ้วง หัวหน้ากองธงเหลืองฉักยี่อจู ผู้ดูแลราชองครักษ์ตอสัง รวมทั้งขุนนางชั้นผู้ใหญ่ โซะเฮียกทู้และพวก ล้วนรอรับเสด็จอยู่

เหล่าขุนนางล้วนถวายบังคม ดังฮีโบกพระหัตถ์ดราหนึ่ง ทั้งหมดจึงยืดกายขึ้น ยามชำเลืองแล เห็นขอบพระเนตรดังฮีแดงก่ำ แสดงว่าผ่านการกันแสงมา ดอนนั้นดังฮีแม้พระชนม์ยังเยาว์ แต่ทรงพระปรีชาเลิศล้ำ ขุนนางใหญ่น้อยล้วนเคารพยำเกรง บัดนี้ฮ่องเต้กลับกันแสง นับเป็นเรื่องประหลาดประการหนึ่ง พร้อมกันนั้นเห็นใบหน้าอุ้ยเชี่ยวปัอก็แปดเปื้อนคราบน้ำตา ยิ่งมิทราบว่าเป็นเรื่องราวใด

ควรทราบว่า ดังฮีทรงปกปิดเรื่องซุ่นตี่ฮ่องเต้ทรงผนวชที่โง้วไท้ซัวอย่างมิดชิด ต่อให้ขนิษฐาคนสนิทเกี่ยงเส้งกงจู้ก็มิทราบ บรรดาขุนนางยิ่งไม่ล่วงรู้

ดังชิงอ้วงกล่าวว่า

"ขอเดชะ ปรากฏลามะหลายพันรูปห้อมล้อมอยู่นอกวัดเช็งเลี้ยงยี่ มิทราบมีจุดประสงค์ใด บัดนี้ล้วนคร่ากุมมายังที่นี้ ขอพระองค์ทรงบัญชามา"

ดังฮีผงกพระพักตร์ตรัสว่า

"นำหัวหน้าลามะมา"

ฉักยี่อจูก็ควบคุมลามะชรามาสามรูป เห็นสองในสามรับบาดเจ็บ ต่างถูกล่ามโซ่ตราตรวน พวกมันยังมิทราบว่าดังฮีเป็นฮ่องเต้องค์ปัจจุบันท่าทีดื้อรั้นแข็งกร้าวยิ่ง

ดังฮีพลันตรัสอย่างเร่งร้อนหลายคำ บรรดาขุนนางล้วนใจหายวาบ มิว่าผู้ใดก็ไม่ทราบว่าพระองค์ทรงเรียนรู้ภาษาทิเบต ซึ่งความจริงลามะเหล่านี้หาใช่ลามะชาวทิเบต หากแต่เป็นลามะมองโกล ดังฮีตรัสเป็นภาษามองโกลต่อพวกมัน สนทนาโต้ตอบกันชั่วขณะ ลามะทั้งสามรูปล้วนก้มศีรษะต่ำ คล้ายยินยอมสยบ ดังฮีพลันตรัสว่า

"นำพวกมันไปยังห้องข้าง เราจะสอบสวนเป็นการลับ"

ตอสังรับคำ สะอึกกายมาจี้สกัดจุดตามร่างกายลามะทั้งสามเจ็ดแปดแห่ง

เคลื่อนย้ายมายังห้องข้างหลังหนึ่ง ดังฮีกวักพระหัตถ์ ชักชวนอุ้ยเซี่ยวป้อ ทั้งสองล้วนเข้าสู่ห้องข้าง อุ้ยเซี่ยวป้อปิดประตูลง ดึงมีดสั้นประกายดำกวัดแกว่งผ่านดวงตา จมูก ใบหู ลำคอ ลามะทั้งสามรูปเป็นเชิงข่มขู่ขวัญ

ดังฮีตรัสเป็นภาษามองโกลสอบถาม ลามะชราที่สุดรูปหนึ่งก็ตอบคำอย่างนอบน้อม อุ้ยเซี่ยวป้อพอฟังสุรเสียงดังฮีกังวานขึ้น พระพักตร์กริ้วโกรธขึ้น ก็วาดมีดสั้นข่มขู่ลามะ หากแม้นพระพักตร์ดังฮีอ่อนโยนลง ค่อยล่าถอยมาด้านข้างอย่างยิ้มแย้ม

ดังฮีสอบถามเป็นเวลาหนึ่งชั่วยาม จึงบัญชาราชองครักษ์มาควบคุมตัวลามะทั้งสามออกไป ให้อุ้ยเซี่ยวป้อปิดประตูลง ตรัสอย่างครุ่นคิด

"เซี่ยวกุ่ยจื้อ เรื่องพระบิดาทรงผนวชในที่นี้ มีผู้ล่วงรู้ทั้งสิ้นกี่คน?"

"นอกจากพระองค์และศิษย์ ก็มีซือแปหลวงจีนฮ่องเต้เง็กลิ้มเซี่ยงซือ และซือตี่หลวงจีนวิปลาส ความจริงมีขันทีไช้เล่ากงอีกคนหนึ่ง แต่มันเสียชีวิตแล้ว เจ้าอาวาสเช็งเลี้ยงยี่คนก่อน เต็งกวงไต้ซือคล้ายมิทราบข้อเท็จจริง ยังมีอีกผู้หนึ่งคือ...อ้วงไท้โหว"

ดังฮีผงกพระพักตร์ตรัสว่า

"มิผิด ที่ล่วงรู้เรื่องนี้ หากนับรวมทั้งพระบิดา มีทั้งสิ้นเพียงหกคน แต่เมื่อครู่เราผู้สอบถามลามะมองโกลนั้น มันบอกว่าได้รับคำสั่งดาไลลามะตักไนแห่งทิเบต เดินทางมารับหลวงจีนในวัดเช็งเลี้ยงยี่รูปหนึ่งไปยังทิเบต เราซักถามว่าหลวงจีนวัดเช็งเลี้ยงยี่นั้นเป็นใคร ดาไลลามะทิเบตคิดเชื้อเชิญไปไย มันกลับมิทราบเรื่อง สุดท้ายบอกว่าหลวงจีนรูปนั้นคล้ายรู้จักคำสวดนิกายมิกจง ดาไลลามะต้องการให้ถ่ายทอดบอกออกมา ซึ่งนั่นย่อมเป็นวาจาเหลวไหล แต่ดูจากท่าทีของมันมิคล้ายกล่าวโป้ปด คงเป็นบุคคลอื่นหลอกลวงจนมันหลงเชื่อถือ"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

"ถูกแล้ว ดาไลลามะทิเบตล่วงรู้ศักดิ์ศรีแท้จริงหลวงจีนฮ่องเต้หรือไม่ยังมิทราบชัด แต่ผู้ที่กระตุ้นยุยงดาไลลามะทิเบตมาคุกคามทำร้ายหลวงจีนฮ่องเต้เกรงว่าล่วงรู้ข้อเท็จจริง"

ดังฮีผงกพระพักตร์เห็นพ้อง อุ้ยเชี่ยวปัอพลันประหวั่นพรั่นพรึงขึ้นมากล่าวว่า

"ศิษย์ทราบดีว่าเรื่องราวใหญ่หลวงนัก ถึงกับปิดปากสนิท แม้แต่ยามหลับไหลก็ไม่กล้าแพร่งพรายแม้สักครึ่งคำ"

ดังฮีตรัสว่า

"เราเชื่อว่าเจ้าไม่บ่งบอก เง็กลิ้มเซี่ยงซือ และหลวงจีนวิปลาสก็มิแพร่งพรายออกไป มีแต่...มีแต่อ้วงไท้โหว"

อุ้ยเชี่ยวปัอรีบสนับสนุนว่า

"ใช่แล้ว เป็นนางแน่นอน"

"นางลอบซุกซ่อนบุรุษเพศ ปลอมแปลงเป็นนางกำนัล เคยประทุษร้ายพระชนนีและนางสนองงค์ก่อน กริ่งเกรงเรื่องราวถูกเปิดโปง จึงคิดทำร้ายพระบิดา ประทุษร้ายเรา แล้วค่อยฆ่าเจ้า จึงนอนตาหลับได้"

อุ้ยเชี่ยวปัอขบคิดในใจ

'นางอำมหิต สมคบคิดกับนิกายเทพมังกรแต่แรก นางเมื่อทราบว่าหลวงจีนเกี้ยชียังมีชีวิต ย่อมรายงานต่อประมุขนิกายเทพมังกร ดูท่าการที่ลามะเหล่านั้นมายังโง้วไท้ซัว คงมีส่วนสัมพันธ์กับประมุขนิกายเทพมังกร'

เพียงแต่ตนดำรงตำแหน่งเทวทูตมังกรขาวสังกัดนิกายเทพมังกร ไม่อาจถ่ายทอดเรื่องนี้ต่อดังฮี ดังฮีทอดพระเนตรเห็นสีหน้าฝ่ายตรงข้ามผิดปกติ จึงตรัสถามว่า

"เป็นไรหรือ?"

อุ้ยเชี่ยวปัอรีบกล่าวว่า

"ศิษย์รู้สึก...รู้สึกพระองค์สันนิษฐานถูกต้อง ย่อมเป็นอ้วงไท้โหวแพร่งพรายเรื่องราวออกไป"

"เฮอะ เราต้องปลิดชีวิตนาง จึงสามารถระบายความแค้นในอก เพียงแต่...พระบิดาไม่ต้องการให้เราทำร้ายนาง แล้วนี่จะทำอย่างไร?"

อุ้ยเชี่ยวปัอครุ่นคิดในใจ

'หลวงจีนเกี้ยชีไม่อนุญาตท่านสังหารอ้วงไท้โหว แต่มิได้สั่งห้ามเรา'

ดังนั้นกล่าวว่า

"พระองค์มิต้องว้าวุ่นพระทัย อ้วงไท้โหวประกอบแต่ความชั่วร้าย ย่อมประสบวาระสุดท้ายอย่างสยดสยอง พระองค์คอยเบิ่งพระเนตรเงี่ยพระกรรณดูเถอะ"

คังฮีพอสดับฟัง ก็เข้าพระทัยความหมายในวาจาอุ้ยเซี่ยวปัอ ผงกพระพักตร์รับ ตรัสว่า

"ตอนนี้ พึงกีดกันมิให้เหล่าลามะรุดมาคุกคามพระบิดาอีก ทางที่ประเสริฐให้ส่งบุคคลที่เชื่อถือได้คนหนึ่งไปดำรงตำแหน่งดาไลลามะทิเบต ลามะทั่วแผ่นดินล้วนอยู่ภายใต้การปกครองของมัน ค่อยปราศจากความห่วงใยกังวล"

อุ้ยเซี่ยวปัอใจหายวาบ ครุ่นคิดขึ้น

'วันนี้เราปลอมเป็นลามะน้อย อย่าได้ก่อกวนเป็นจริงเป็นจัง ฮ่องเต้หากเอ่ยพระโอษฐ์ ก็ยากกลับกลาย สมควรกราบทูลก่อน'

ดังนั้นรีบกล่าวว่า

"ขอเดชะ ศิษย์ไม่ต้องการเป็นดาไลลามะเด็ดขาด"

คังฮีทรงพระสรวลฮาๆ กล่าวว่า

"เจ้ากลับปราดเปรียวนัก ซึ่งความจริงหากเป็นดาไลลามะทิเบต สามารถปกครองอาณาบริเวณกว้างไกลกว่ามณฑลฮุ้นหนำของโง้วซำกุ่ย มีอันใดไม่ดี?"

อุ้ยเซี่ยวปัอโบกมือขวักไขว่ กล่าวว่า

"ศิษย์ยินยอมเป็นขันทีน้อย อยู่ข้างเคียงพระองค์ หากเป็นดาไลลามะ ก็มิมีโอกาสใกล้ชิดพระองค์อีก"

วาจาหลายประโยคนี้กลับเป็นความจริง อุ้ยเซี่ยวปัอชิดใกล้กับคังฮีเป็นเวลานาน มาตรแม้นฝ่ายหนึ่งเป็นฮ่องเต้ ฝ่ายหนึ่งเป็นขันทีน้อย แต่อายุขัยใกล้เคียง โอภาปราศรัยอย่างถูกคอ เฉกเช่นสหายคนสนิท หากต้องแยกจากกัน นับว่ายากตัดใจจริงๆ

คังฮีแย้มพระโอษฐ์ ผลักประตูสาวพระบาทออกไป ตรัสต่อฉักยื่อจูและตอสั่งว่า

"พวกเจ้าทั้งสองปฏิบัติหน้าที่โดยเข้มแข็ง เรามีบำเหน็จรางวัล"

ฉักยี่อจูและตอสังยินดียิ่ง ดังฮีตรัสสืบไป

"เราเลื่อมใสในบวรพุทธศาสนา เชี่ยวกุ่ยจื้อปลงผมออกบวชเป็นหลวงจีนแทนเราในที่นี้ นับเป็นความดีความชอบอย่างใหญ่หลวง บัดนี้อุ้ยเชี่ยวปัอออกบวชแทนเราครบกำหนด จะติดตามเรากลับวัง ถึงวาระฉักยี่อจูออกบวชสองปี แต่หาใช่เป็นหลวงจีน หากแต่เป็นลามะประจำโง้วไท้ซัว ให้ฉักยี่อจูเลือกทหารลาดตระเวนสองพันคนออกบวชเป็นลามะพร้อมกับเจ้า แยกย้ายอารามลามะต่างๆ ทั่วโง้วไท้ซัว ระหว่างที่ออกบวชจะจ่ายเบี้ยเลี้ยงให้สองเท่า"

ฉักยี่อจูงงงันวูบ มาตรแม้นไม่ยินยอมพร้อมใจ ได้แต่กราบบังคมในพระมหากรุณา ดังฮีตรัสอีกว่า

"การประกอบบุญกุศล ไม่จำเป็นต้องให้ผู้คนล่วงรู้ ทั้งหมดอย่าได้แพร่งพรายเรื่องนี้ออกไป มิเช่นนั้นจะพิจารณาโทษตามวินัยทหาร ตอสังควบคุมลามะโง้วไท้ซัวกลับนครหลวงคุมขังไว้ชั่วคราว ใช้คนไปแจ้งต่อดาไลลามะตักไน บอกว่าเราเชื้อเชิญลามะเหล่านี้ไปเผยแพร่หลักธรรมในนครหลวง อีกเจ็ดแปดปีให้หลัง ค่อยส่งพวกมันกลับแควันทิเบต"

ฉักยี่อจูและตอสังส้วนรับคำ อุ้ยเชี่ยวปัอยินดียิ่ง ครุ่นคิดขึ้น

'บิดานับว่าดิ้นรนสู่อนาคตสุกใส นับแต่นี้มิต้องเป็นหลวงจีนอีก'

จากนั้นขบคิดสืบไป

'อีกเจ็ดแปดปีให้หลัง ลามะเหล่านี้ไหนมีชีวิตกลับไปได้? พวกมันคุกคามทำร้ายหลวงจีนฮ่องเต้ พระองค์ไม่ตัดศีรษะพวกมัน เพียงจองจำไว้ชั่วชีวิตนับเป็นพระมหากรุณาธิคุณอย่างใหญ่หลวง'

ดังฮีตรัสว่า

"เชี่ยวกุ่ยจื้อ ขอเลื่อนตำแหน่งเจ้าเป็นหัวหน้าลาดตระเวนกองธงเหลืองทั้งยังดำรงตำแหน่งรองผู้ดูแลราชองครักษ์ ฉักยี่อจู เจ้าหากเป็นลามะได้ประเสริฐ เมื่อกลับถึงนครหลวง จะแต่งตั้งเจ้าเป็นผู้ตรวจการ"

อุ้ยเชี่ยวปัอมิรู้สึกเป็นอย่างไร มิว่าตำแหน่งหัวหน้าลาดตระเวน หรือรองหัวหน้าลาดตระเวน ก็ไม่นับเป็นอย่างไรได้ ฉักยี่อจูกลับยินดี ควรทราบว่า

ตำแหน่งราชการในนครหลวงมีมากมายยิง ตำแหน่งหัวหน้าลาดตระเวนกองธงเหลือง นอกจากรับเงินเดือนแล้ว หามีเงินพิเศษอันใด หากเป็นผู้ตรวจการมณฑลต่างๆ ก็แผ่อานุภาพไปทั่วสี่ทิศ ทรัพย์สินเงินทองไหลมาเทมาดุจสายน้ำ

ยามนั้นท้องฟ้ารุ่งสางสว่าง ดังฮีรับสั่งให้ไปสักการะพุทธรูปวัดเชิงเลี้ยงยี่ เมื่อเดินทางถึงหน้าวัด เห็นคาบทวนทิ้งเรี่ยราด ตามพงหญ้าบนก้อนหินแปดเปื้อนคราบโลหิต แสดงว่าเหตุการณ์คร่ากุมเหล่าลามะเมื่อคืนสยดสยองยิ่ง

ดังฮีเสด็จเข้าวัดไป สักการะองค์พระยูไล จากนั้นเสด็จมายังหลังวัด ทอดพระเนตรเห็นอารามหลังนั้นถูกเผาผลาญเป็นเถ้าถ่าน พระพุทธหลายองค์มอดไหม้เกรียม อดสะท้านพระทัยมิได้ รับสั่งโซะเฮียกทูบริจาคเงินหนึ่งหมื่นตำลึงปฏิสังขรณ์อาราม

เมื่อกลับถึงโบสถ์พระประธาน เหล่าหลวงจีนเสียวลิ้มส้วนเข้ามาน้อมพบ คาดว่าประสกน้อยนี้มีความเป็นมาใหญ่หลวง คงเป็นเชื้อพระวงศ์อันใด ส้วนคารวะขอบคุณที่บริจาคเงินทองปฏิสังขรณ์อาราม

ดังฮีเสด็จมาถึงที่ซึ่งพระบิดาทรงผนวช มิมีพระประสงค์จากไปในบัดดล ตรัสว่า

"เราคิดพำนักในวัดท่านสักหลายวัน มิทราบได้หรือไม่?"

อุ้ยเซี่ยวปัอในฐานะเจ้าอาวาสเชิงเลี้ยงยี่ กล่าวว่า

"ประสกให้เกียรติมา ย่อมยินดีต้อนรับ..."

ทันใด ได้ยินเสียงระเบิดกึกก้อง ฝุ่นละอองร่วงพร่างพรู เพดานโบสถ์พระประธานถูกทลายเป็นช่องใหญ่ เงาร่างสีขาวสายหนึ่งสาดพุ่งลงมาดุจดาวตกจากฟ้า

เห็นเงาร่างนั้นกลับเป็นหลวงจีนชุดขาวรูปหนึ่ง มือกระชับกระบี่ยาว โถมปราดเข้าหาดังฮี ร้องว่า

"วันนี้ขอล้างแค้นให้กับราชวงศ์เหม็ง"

ดังฮีรีบถดถอยกายมาด้านหลัง ตอลัง ฉักยี่อจู ดังชิงอ้วง เนื่องเพราะตามเสด็จ ไม่สะดวกกับการพกอาวุธติดตัว ยามแตกตื่นตกใจ ส้วนยื่นมือ

ตะปบปราดใส่คนผู้นั้น

คนผู้นั้นสะบัดแขนเสื้อข้างขวา ก่อเกิดเป็นพลังวังวนชุมหนึ่งม้วนทะลักทลายออก ตอสังและพวกคล้ายตกอยู่ท่ามกลางพายุร้าย ปลิวละลิ่วไปด้านหลังโดยพร้อมเพรียง หลวงจีนเด็งซิม เด็งกวงและพวกพากันร้องว่า

"ไม่อาจทำร้ายคน"

พลางถลันวูบวาบมาสกัดขัดขวาง

คนผู้นั้นสะบัดปาดแขนเสื้ออีกครา แต่หลวงจีนรุ่นเด็งของเสียวลิ้มยี่พลังฝีมือสูงล้ำเยี่ยมยอด พากันเกร็งลมปราณคุ้มครองกายคลี่คลายสลาย จากนั้นทุ่มเทหลักวิชาโฮ้วเยี่ยวกง (กรงเล็บพยัคฆ์) เล้งเยี้ยวกง (กรงเล็บมังกร) เนี่ยมฮวยคิมน่าชิ่ว (มือคว้าจับปลิดบุปผา) คิมเล้งชิ่ว (มือคร่ามังกร) แยกย้ายตะปบคว้าใส่คนชุดขาวนั้น

หลักวิชาเหล่านี้ล้วนเป็นไม้ตายเสียวลิ้มยี่ ยามใช้ออกโดยพร้อมเพรียงต่อให้ฝ่ายตรงข้ามร้ายกาจปานใดก็ไม่สามารถหลบเลี่ยงได้โดยสิ้นเชิง มิคาดคนชุดขาวนั้นถลันวูบวาบไปมา คล้ายปุยนุ่นไร้น้ำหนัก หลบเลี่ยงหลักวิชาคว้าจับต่างๆ ได้อย่างพิสดารปานปาฏิหาริย์

หลวงจีนเสียวลิ้มยี่สะท้านใจอย่างรุนแรง ห้วงสมองบังเกิดความคิดหนึ่งวูบขึ้น

'ในใต้หล้าไหนเลยมียอดฝีมือเยี่ยงนี้?'

คนชุดขาวหาได้หยุดยั้งชะงักแม้ชั่วครู่ชั่วยาม เสือกกระบี่แทงปราดไปยังดังฮีอีกครา กรีดเป็นประกายเส้นสายยาวเหยียดวาบใส่

พระขนอง (กลางหลัง) ดังฮีพิงกับโต๊ะบูชา มิสามารถถดถอยอีก ต้องตำริในใจ

'คราครั้งนี้จบสิ้นแล้ว'

พริบตานั้น อุ้ยเซี่ยวป๊อพลันพุ่งปราดไป บดบังขวางหน้าดังฮี เสียงฉึกคราหนึ่ง กระบี่เล่มนั้นทิ่มแทงถูกทรวงอก ตัวกระบี่พลันงอเป็นรูปโค้ง กลับไม่สามารถแทงทะลุเข้ามา

อุ้ยเซี่ยวป๊อรู้สึกปวดแปลบที่ทรวงอกอย่างรุนแรง แต่ยามกะทันหัน

ขบกรามกล้ำกลืนไว้ ล้วงมีดสั้นประกายคำออกกวาดวูบ ประกายมีดพอกรีดผ่าน กระบี่เล่มนั้นยามถูกฟัน หักสะบั้นเป็นสองท่อน คนชุดขาวนั้นงงงันวูบ หลวงจีนเต็งกวนแห่งตึกปัญญาบารมีพลันร้องว่า

"อย่าได้ทำร้ายซือเจ็กเรา"

พลางกราดฟาดฝ่ามีอออก กระแทกลงยังไหล่ขวาฝ่ายตรงข้าม คนชุดขาวคลายมือเหวี่ยงกระบี่หักทิ้ง พลิกข้อมือต้านปะทะอย่างหักโหม กำลังภายในทั้งสองฝ่ายพอปะทะ หลวงจีนเต็งกวนรู้สึกเลือดลมพลุ่งพล่านระอุ เบื้องหน้าสายตาปรากฏดาวทองระยิบระยับ ต้องส่ายร่างโงนเงนคราหนึ่ง

คนชุดขาวชมเชยว่า

"กำลังภายในอันกล้าแข็งนัก"

คนชุดขาวหลังจากต้านทานรับหลวงจีนเต็งกวนฝ่ามือหนึ่ง สำนึกว่ารอบบริเวณชุมนุมยอดฝีมือคับคั่ง กระบี่เมื่อครู่ไม่สามารถทิ่มแทงใส่ร่างหลวงจีนน้อย ยิ่งเป็นเรื่องพิสดารน่าแตกตื่น ดังนั้นมิกล้าหักหาญสืบไป ยืดมือขวาตะปบคว้าคอเสื้ออุ้ยเซี่ยวป๊อทะยานปราดขึ้นกลางอากาศ ทะลวงออกทางช่องแตกบนเพดานโบสถ์นั้น

ปฏิกิริยานี้รวดเร็วยิ่ง ในโบสถ์พระประธานแม้ชุมนุมหลวงจีนเสียวลิ้มจำนวนสามสิบหกรูป กลับมิมีผู้ใดสกัดขัดขวางทันท่วงที

หลวงจีนเต็งชิม เต็งทงโผพุ่งออกทางช่องแตกนั้น ละล่ิวลงบนหลังคาโบสถ์ เห็นหลังเขาปรากฏเงาร่างสีขาวไหวูบวาบ เพียงชั่วพริบตาก็ล่วงหน้าไปหลายสิบวา นับเป็นวิชาตัวเบาอันเลิศล้ำสุดยอดจริงๆ เหล่าหลวงจีนเห็นเจ้าอาวาสประจำวัดถูกคร่ากุม จึงชักชวนขับไล่ล่าตามไป ร่างเพิ่งขยับเคลื่อนไหวเงาร่างสีขาวนั้นก็ข้ามหุบเขาหายลับตา มิอาจไล่ล่าตามทัน

แม่ชีชุดขาว

อุ้ยเชี่ยวปัอถูกฝ่ายตรงข้ามคร่ากุมจากมา รู้สึกคล้ายเหาะเหินเดินเวหา ต้นไม้ใหญ่น้อยพุ่งผ่านข้างกายไปอย่างเร่งร้อน ยิ่งเร่งรุดทำเลยิ่งสูงชัน อดประหวั่นพรั่นพรึงมิได้ครุ่นคิดขึ้น

'ฝ่ายตรงข้ามมิอาจทิ่มแทงเราเสียชีวิตในกระบี่เดียว คงไม่ยินยอมพร้อมใจ คิดเปลี่ยนวิธีการใหม่ ทดลองเหวี่ยงเราลงจากยอดเขาสูงหมื่นวา ดูว่าตกตายหรือไม่'

ความคิดมิทันสิ้นสุด คนชุดขาวนั้นพลันคลายมือเหวี่ยงร่างอุ้ยเชี่ยวปัอลงจริงๆ

อุ้ยเชี่ยวปัอแผดร้องสุดเสียง จากนั้นกลางหลังกระทบถึงพื้น ที่แท้เพียงเหวี่ยงร่างของตนลงบนพื้นหาได้สะบัดเหวี่ยงลงสู่หุบเหวไม่

คนชุดขาวจับจ้องมองอุ้ยเชี่ยวปัออย่างเย็นชา กล่าวว่า

"ฟังว่าสำนักเสียวลิ้มมีวิชาคุ้มครองกายแขนงหนึ่ง ตาบกระบี่มิอาจกล้ำกรายทำร้าย คิดไม่ถึงหลวงจีนน้อยเจ้ากลับเรียนรู้ได้"

อุ้ยเชี่ยวปัอได้ยินกระแสเสียงฝ่ายตรงข้ามสดใสเสนาะโสต ต้องงุนงงสงสัย พอเงยหน้าขึ้นเห็นฝ่ายตรงข้ามใบหน้ารูปไข่ขาวเกลี้ยงเกลา สองคิ้วเรียวโค้งดุจจันทร์แรม ตาคู่งามแฝงแววหม่นหมอง กลับเป็นสตรีสาวสะคราญโฉมอายุประมาณสามสิบเศษ เพียงแต่ศีรษะล้านเลี่ยน โกนผมเผ้าไปสิ้น ที่แท้

หาใช่หลวงจีน หากแต่เป็นแม่ชี

อุ้ยเซี่ยวป๊อลอบปีติยินดี ครุ่นคิดชั่น

'เมื่อเป็นแม่ชี ย่อมเกลี้ยกล่อมได้ง่ายดายขึ้น'

ดังนั้นพลิกกายลุกขึ้นนั่ง รู้สึกทรวงอกปวดแปลบอย่างรุนแรง เลือดลมอึดอัดติดขัด ที่แท้เมื่อครู่ถูกนางแทงใส่หนึ่งกระบี่ มาตรแม้นอาศัยภูษาวิเศษคุ้มครองร่าง มิได้ทิ่มแทงถูกผิวกาย แต่นางมีกำลังภายในกล้าแข็ง กลับถูกทำร้ายบอบช้ำภายใน อุทานดังอา แล้วล้มหงายลง

แม่ชีชุดขาวกล่าวเสียงเย็นชา

"เราเข้าใจว่าลมปราณเสียวลิ้มยี่ร้ายกาจถึงเพียงไหน ที่แท้หาได้แกร่งกร้าวดังที่คาดคิดไม่"

อุ้ยเซี่ยวป๊อกล่าวว่า

"บอกต่อซือไถ่ (คำยกย่องแม่ชี) ตามความสัตย์ ในโบสถ์วัดเช็งเลี้ยงยี่ชุมนุมด้วยหลวงจีนเสียวลิ้มยี่สามสิบหกรูป บ้างเป็นหัวหน้าตึกอรหันต์ บ้างเป็นหัวหน้าตึกปัญญาบารมี ล้วนเป็นยอดฝีมือสำนักเสียวลิ้ม พวกหลวงจีนสามสิบหกรูปสู้ซือไถ่ลำพังคนเดียวไม่ได้ หากทราบเช่นนี้แต่แรก เราก็ไม่ไปสังกัดเสียวลิ้มยี่ กราบกรานซือไถ่เป็นอาจารย์แทน นับว่าประเสริฐเลิศกว่าร้อยเท่าพันทวี...โอย เจ็บทรวงอกนัก"

โบราณมีคำพังเพยว่า สุดทนทานรับคือคำเยินยอ อุ้ยเซี่ยวป๊อยิ่งสันทัดจัดเจนเรื่องนี้เป็นพิเศษ แม่ชีชุดขาวแม้เป็นยอดฝีมือสุดสูง พอฟังจบความสีหน้าอันเย็นชากระด้างอดปรากฏรอยแย้มยิ้มมิได้ กล่าวว่า

"เจ้ามีนามกระไร ร่ำเรียนวิชาฝีมือในเสียวลิ้มยี่กี่ปี?"

อุ้ยเซี่ยวป๊อครุ่นคิดในใจ

'นางทะยานลงจากหลังคาโบสถ์ ประทุษร้ายดังฮึ บอกว่าขอล้างแค้นให้กับราชวงศ์เหม็ง ตอนนี้เราตกอยู่ในเงื้อมมือนาง สมควรสนิทชิดใกล้ด้วย เพียงมิทราบนางเป็นศัตรูหรือสหายกับสมาคมฟ้าดิน ยังคงอย่าได้แพร่งพรายออกไปชั่วคราว'

ดังนั้นกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเป็นบุตรกำพร้าของชาวเมืองเอี้ยงจิวอันข้นแค้น บิดาถูกทหารแมนจูฆ่าทิ้ง ถูกขายเข้าพระราชวังเป็นขันทีน้อยตั้งแต่เล็กเรียกว่า เชี่ยวกุ่ยจื้อ ภายหลัง..."

แม่ชีชุดขาวกล่าวอย่างครุ่นคิด

"ขันทีน้อยเชี่ยวกุ่ยจื้อ แมนจูมีขุนนางกังฉินนามเมี่ยงไป ถูกขันทีน้อยผู้หนึ่งฆ่าทิ้ง นับเป็นการลงมือของผู้ใด?"

"ถูกข้าพเจ้าฆ่าทิ้งเอง"

แม่ชีชุดขาวเชื่อครึ่งมิเชื่อครึ่ง กล่าวว่า

"เมี่ยงไปถูกยกย่องเป็นจอมยุทธ์แห่งแมนจู พลังฝีมือสูงเยี่ยมยิ่ง เจ้าไหนเลยสังหารมันได้?"

อุ้ยเชี่ยวปัอลุกขึ้นนั่งช้าๆ บอกเล่าเหตุการณ์ที่รับบัญชาจากฮ่องเต้ให้คร่ากุมเมี่ยงไป ตนลอบทิ่มแทงใส่มันมีดหนึ่ง โปรยเถ้ากำยานใส่ดวงตา ภายหลังเข้าคุกคุมขังไป ทิ่มแทงมีดสั้นปลิดชีวิตเมี่ยงไป ตนบอกเล่าเรื่องนี้มามากครั้งพอเล่าอีกครา ก็เพิ่มเติมบทบาทของตนเข้าไปอีก แม่ชีชุดขาวพอฟัง พลันทอดถอนใจพึมพำว่า

"หากเป็นเช่นนั้นจริง หญิงม่ายตระกูลจึงเหล่านั้นคงสำนึกตื้นตันพระคุณของเจ้า"

อุ้ยเชี่ยวปัอกล่าวอย่างยินดี

"ท่านผู้เฒ่ารู้จักซาเสียวไน่และพวกในตระกูลจึง? พวกนางขอบพระคุณข้าพเจ้าแต่แรก ทั้งกำนัลหญิงรับใช้แก่ข้าพเจ้านางหนึ่งเรียกว่า ซังยี้ ตอนนี้นางคงร้อนรุ่มใจนัก..."

แม่ชีชุดขาวถามสอดขึ้น

"เจ้าไฉนรู้จักคนของตระกูลจึงด้วย?"

อุ้ยเชี่ยวปัอก็บอกเล่าไปตามความสัตย์ สุดท้ายกล่าวว่า

"ท่านผู้เฒ่าหากไม่เชื่อ ให้เรียกหาซังยี้มาสอบถามดู"

"เจ้าเมื่อรู้จักซาเสียวไน่และซังยี้ นับว่ากล่าวได้ถูกต้อง ภายหลังไฉนออกบวชเป็นหลวงจีน?"

อุ้ยเชี่ยวป้อหวนนึกถึงเรื่องหลวงจีนเกี้ยชีออกบวช ทางที่ประเสริฐ ยังคงปกปิดอำพรางไว้ กล่าวว่า

"ฮ่องเต้ทรงบัญชาข้าพเจ้ามาออกบวชที่เสียวลิ้มแทนพระองค์ มิกี่เดือนให้หลัง ก็บัญชาข้าพเจ้ามาเป็นเจ้าอาวาสเช็งเลี้ยงยี่ ดังนั้นร่ำเรียนหลักวิชาเสียวลิ้มได้น้อยนิดยิ่ง ซึ่งความจริงต่อให้ฝึกปรืออีกหลายสิบปี ศึกษาฝ่ามือองคุลีมาลย์ ฝ่ามือปัญญาบารมี ฝ่ามือคว้าจับปลิดบุปผาอะไรนั่นจนหมดสิ้น ยามอยู่เบื้องหน้าท่านผู้เฒ่า ก็หามีประโยชน์ใดไม่"

แม่ชีชุดขาวหน้าเคร่งเครียดเย็นชาลง กล่าวว่า

"เจ้าเมื่อเป็นชาวฮั่น ไฉนเสี่ยงชีวิตไปคุ้มครองฮ่องเต้แมนจู?"

อุ้ยเชี่ยวป้อใจหายวาบ รู้สึกวาจาประโยคนี้ยากตอบได้ ตอนที่แม่ชีชุดขาวประทุษร้ายดังฮี ตนที่ทะยานออกขัดขวาง เนื่องเพราะรู้สึกพระองค์เป็นบุคคลที่สนิทชิดใกล้ที่สุด มิว่าอย่างไรไม่อาจให้ผู้ใดทำร้ายพระองค์ แม่ชีชุดขาวกล่าวเสียงเย็นชา

"เราหากเหวี่ยงเจ้าลงจากยอดเขาลูกนี้ ลมปราณคุ้มครองกายของเจ้าสามารถพิทักษ์ชีวิตได้หรือไม่?"

อุ้ยเชี่ยวป้อร้องดังๆ ว่า

"ย่อมใช้การไม่ได้ ซึ่งความจริงท่านมิต้องเหวี่ยงข้าพเจ้าลงจากยอดเขาเพียงประทับใส่ศีรษะข้าพเจ้าหนึ่งฝ่ามือ ศีรษะข้าพเจ้าจะแหลกสลายเป็นสิบเจ็ดสิบแปดชิ้น"

"อย่างนั้น เจ้าประจบฮ่องเต้แมนจูมีประโยชน์อันใด?"

อุ้ยเชี่ยวป้อร้องโพล่งว่า

"ข้าพเจ้าหาได้ประจบพระองค์ ดังฮีเป็นสหายสนิทข้าพเจ้า ทรงตรัสว่าจะไม่เพิ่มภาษี แผ่เมตตาต่อประชาราษฎร์"

ซึ่งความจริงตนกลับมีคุณธรรมต่อดังฮี แต่ที่ว่าคำนึงอาณาประชาราษฎร์อันใด หาได้นึกฝันมาก่อน ตอนนี้ตกอยู่ในห้วงความเป็นความตาย ได้แต่ประโคมโหมออกไป เพื่อคลี่คลายสถานการณ์

แม่ชีชุดขาวกล่าวอย่างเคลือบแคลงสงสัย

"ดังฮึดรัสว่าจะไม่เพิ่มภาษี แผ่เมตตาต่อประชาราษฎร์?"

อุ้ยเชี่ยวปัอรีบกล่าวว่า

"มิผิด พระองค์ตรัสว่า ชาวแมนจูหลังจากบุกเข้าแผ่นดินตงง้วน ก็เข่นฆ่าสังหารประชาราษฎร์ ล้างเมืองเอี้ยงจิวสิบวัน นับว่าไม่บังควรอย่างยิ่ง ดังนั้น...เสด็จมาสักการะพุทธรูปที่โง้วไท้ซัว ยกเลิกการเก็บภาษีข้าวเปลือกเมืองเอี้ยงจิวสามปี เพียงแต่ขุนนางกังฉินเมี่ยงไปไม่เคารพพระดำรัสพระองค์ทำลายล้างผู้คนไปมากหลาย พระองค์จึงทรงพิโรธ บัญชาข้าพเจ้าฆ่ามันซือไถ่หากทำร้ายพระองค์ อ้วงไท้โหวจะออกว่าราชการเอง นางโสโครกนี้อำมหิตยิ่ง ท่านหากคิดฆ่าชาวแมนจู ยังคงไปสังหารนางโสโครกนั้นเถอะ"

แม่ชีชุดขาวถลึงตากล่าวว่า

"ยามอยู่เบื้องหน้าเรา ห้ามมิให้กล่าวคำหยาบคาย"

"ถูกแล้ว ยามอยู่เบื้องหน้าท่านผู้เฒ่า นับแต่นี้ไปเจ็ดแปดสิบปี ข้าพเจ้าจะไม่กล่าวคำหยาบคายแม้สักครึ่งคำ"

แม่ชีชุดขาวแหงนหน้ามองท้องฟ้า มิแยแสสนใจอุ้ยเชี่ยวปัอ ชั่วครู่ให้หลังจึงถามว่า

"อ้วงไท้โหวนั้นอำมหิตที่ใด?"

อุ้ยเชี่ยวปัอรู้สึกนี่เป็นโอกาสใส่ไคล้ปรำอ้วงไท้โหวอันประเสริฐ จึงกล่าว

"อ้วงไท้โหวบอกว่า ปัจจุบันเป็นรัชสมัยเช็ง สมควรขุดสุสานของฮ่องเต้ราชวงศ์เหม็งทั้งสิบเจ็ดสิบแปดรุ่นออกมา ดูว่ามีของวิเศษใดหรือไม่..."

แม่ชีชุดขาวโทสะประดัง สะบัดฝ่ามือขวาลงบนก้อนหินก้อนหนึ่ง เสียงระเบิดหนักๆ สะเก็ดหินปลิวเวียนว่อน หินก้อนนั้นถูกกระแทกแหลกลาญกล่าวเสียงเกรี้ยวกราด

"สตรีนี้อำมหิตนัก"

"ใช่แล้ว ดังนั้นข้าพเจ้ากราบทูลฮ่องเต้ว่า ไม่อาจกระทำเช่นนั้นเด็ดขาด"

"เฮอะ เจ้ามีความรู้อันใด สามารถเอ่ยอ้างชักนำเหตุผลจนดังฮึดล้อยตาม?"

อุ้ยเชี่ยวป้อหัวร่อฮาๆ กล่าวว่า

"เหตุผลข้าพเจ้าหนักแน่นนัก ข้าพเจ้าบอกว่ามนุษย์ทุกรูปนามล้วนต้องตาย พวกท่านชาวแมนจูปกครองโลกมนุษย์ แต่ยมบาลตุลาการ ปีศาจหน้าม้า ปีศาจหน้าวัว ยมทูตคร่าวิญญาณ ปีศาจเล็กปีศาจน้อยในปรภพล้วนเป็นชาวฮั่น พระองค์จึงตรัสว่า 'เชี่ยวกุ่ยจี้อ ดีที่เจ้ากระตุ้นเตือนสติเรา' ดังนั้นไม่คล้อยตามพระดำริอ้วงไท้โหว กลับทรงบริจาคเงินทองบูรณะซ่อมแซมสุสานฮ่องเต้ราชวงศ์เหม็งรุ่นต่างๆ"

ขอบตาแม่ชีชุดขาวพลันแดงก่ำ น้ำตาไหลหลั่งลงมา หยดหยาดลงบนอาภรณ์ชุดขาว ชั่วครู่ให้หลังค่อยยกแขนเสื้อขึ้นเช็ดคราบน้ำตา กล่าวว่า

"หากเป็นเช่นนั้นจริง เจ้ามิเพียงไร้ความผิด กลับมีความดีความชอบหากแม้น...สุสานฮ่องเต้ราชวงศ์เหม็งทุกรุ่นถูก...ถูกสตรีชั่วร้ายนั้นชุดขึ้น..."

เอ่ยถึงตอนนี้ ซุ่มเสียงแปรเปลี่ยนเป็นสั่นเครือ มิอาจเอ่ยสืบต่อ สาวเท้าถึงริมหน้าผา

อุ้ยเชี่ยวป้อร้องดังๆ ว่า

"ซือไถ่ ท่าน...ท่านไม่อาจคิดสั้น"

พลางวิ่งตะบึงไปยึดชายเสื้อนางไว้ แม่ชีชุดขาวเหลียวหน้ามากล่าวว่า

"เหลวไหล เราไยต้องคิดสั้น?"

"ข้าพเจ้าเห็นท่านสะทกสะท้านรันทด เกรงว่าท่านปลงไม่ตก"

"เราหากคิดสั้น เจ้าสามารถกลับถึงข้างพระองค์ นับแต่นี้รำรวยรุ่งเรืองไยมิใช่ประเสริฐเลิศยิ่ง?"

"ไม่ ข้าพเจ้าเป็นขันทีน้อย เพราะถูกเคี่ยวเข็ญบังคับต่างหาก"

แม่ชีชุดขาวผงกศีรษะ กล่าวว่า

"เจ้ากลับมีมโนธรรมประจำใจ เราจะกำนัลเงินทองเจ้าเป็นค่าเดินทางกลับเมืองเอี้ยงจิวเถอะ"

พลางล้วงเงินสิบกว่าตำลึงออกยื่นส่งให้ อุ้ยเชี่ยวป้อครุ่นคิดขึ้น

'เราตอนกำนัลเงินทองแก่ผู้คน หากมิใช่มอบให้พันตำลึงก็เป็นห้าร้อยตำลึง ไหนเลยพิสมัยเงินทองของท่านเพียงนี้? ซือไถ่รูปนี้จิตใจเมตตา เราพาน

ประจบประแจงนาง'

ดังนั้นไม่ยื่นมือรับเงินทอง พลันฟุบกายกับพื้นเปล่งเสียงร่ำไห้ดังสนั่นหวั่นไหว แม่ชีชุดขาวขมวดคิ้วกล่าวว่า

"เจ้าทำอะไร? ลุกขึ้นมา"

"...ข้าพเจ้าไม่ต้องการเงินทอง"

"อย่างนั้นเจ้าร่ำไห้ไยกัน?"

อุ้ยเชี่ยวปักล่าวเสียงสั่นเครือ

"ข้าพเจ้าสูญเสียบิดามารดาตั้งแต่เล็ก มิเคยมีคนรักใคร่เมตตามาก่อน ชีอไก่...กลับละม้ายคล้ายมารดาข้าพเจ้า ข้าพเจ้ามักครุ่นคิดว่า หากมี...มารดาที่รักใคร่ข้าพเจ้าก็ประเสริฐเลิศนัก"

แม่ชีชุดขาวหน้าแดงวูบ ร้องเบาๆ

"เหลวไหล เราออกบวชตั้งแต่เยาว์วัย..."

อุ้ยเชี่ยวปักรับคำยืดกายขึ้น บนใบหน้าแปดเปื้อนคราบน้ำตาจริงๆ ควรทราบว่าตนมีความสามารถร่ำไห้เป็นเยี่ยม ขอเพียงคิดใคร่ร่ำไห้ ก็กระทำได้ดังใจนึก แม่ชีชุดขาวกล่าวอย่างครุ่นคิด

"เราความจริงคิดขึ้นสู่นครหลวง อย่างนั้นจะนำเจ้าร่วมทางไป เพียงแต่เจ้าเป็นหลวงจีนน้อย..."

อุ้ยเชี่ยวปักฉุกคิดขึ้น

'ร่วมทางขึ้นสู่นครหลวง กระตุ้นนางประทุษร้ายอ้วงไท้โหว กลับไม่เลวอยู่'

ตนแม้เป็นเทวทูตมังกรขาวสังกัดนิกายเทพมังกร อ้วงไท้โหวกลับเดารพยำเกรง แต่พอหวนนึกถึงอ้วงไท้โหว มักไหวหวั่นพรั่นใจ พร้อมกันนั้นตนรับปากดังฮีจะจัดการนาง เพียงคิดลงมืออย่างไร กลับเป็นปัญหาประการหนึ่ง

แม่ชีชุดขาวนี้พลังฝีมือสูงล้ำสุดยอด หากคิดกำจัดอ้วงไท้โหว นับว่าง่ายดายยิ่ง ดังนั้นกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเป็นหลวงจีนน้อยปลอม พอลงจากเขาผลัดเปลี่ยนอาภรณ์ ก็นับ

ว่าคืนสู่เพศมราวาส"

แม่ชีชุดขาวผงกศีรษะ มิกล่าวกระไรอีก เร่งรุดลงจากยอดเขา เมื่อบรรลุถึงทำเลหวาดเสียวอันตราย ก็คว้าจับคอเสื้ออุ้ยเชี่ยวป้อทะยานปราดดราหนึ่งล้วนข้ามมาโดยง่ายดาย

อุ้ยเชี่ยวป้อพร่ำชมเชยมิขาดปาก กลับเห็นวิชาสำนักเสียวลิ้มปราศจากคุณค่าความหมาย รอจนเอ่ยถึงเที่ยวที่สิบสองสิบสาม แม่ชีชุดขาวจึงกล่าว

"วิชาสำนักเสียวลิ้มเป็นเอกเทศเลิศล้ำ เจ้าอย่าได้วิจารณ์เหลวไหล เพียงวิชาลมปราณคุ้มครองกายของเจ้า สุดที่เราจะร่ำเรียนได้"

อุ้ยเชียวป้อร้องโพล่งว่า

"ลมปราณคุ้มครองกายของข้าพเจ้าเป็นของปลอม"

พลางเปลื้องจีวรออก เผยเห็นอาภรณ์ชั้นในสีเงิน เอ่ยสืบต่อ

"เป็นอาภรณ์ชุดนี้ป้องกันดาบกระบี่มิให้กล้ำกรายทำร้าย"

แม่ชีชุดขาวยื่นมือมากระตุกวูบ กำลังภายในพอพุ่งผ่าน ต่อให้ลวดเหล็กกล้าก็ต้องถูกดึงขาดจากกัน แต่ภูษาชุดเงินนั้นกลับไม่กระทบกระเทือนแม้แต่น้อย จึงกล่าว

"ที่แท้เป็นเช่นนี้ เราความจริงลอบสงสัยใจ เจ้าอายุยังเยาว์ไหนเลยฝึกปรือลมปราณคุ้มครองกายของเสียวลิ้มยี่ได้?"

ปมปริศนาพอสลายคลาย สร้างความยินดียิ่ง ยิ้มพลางกล่าวว่า

"เด็กน้อยเจ้ากลับสัตย์ซื่อเปิดเผยนัก"

อุ้ยเชี่ยวป้อกลับกลั้นหัวร่ออย่างสุดความสามารถ ชั่วชีวิตนี้กลับมีคนชมเชยว่า ตนสัตย์ซื่อเปิดเผย นับเป็นอุบัติการณ์พิสดาร เฉกเช่นอาทิตย์ขึ้นทางทิศตะวันตกจริงๆ ยามนั้นกล่าวว่า

"สำหรับกับบุคคลอื่น ข้าพเจ้าไม่สัตย์ซื่อกระไร แต่กับซือไถ่กลับกล่าวตามความสัตย์จริงทุกกระทงความ มิทราบเป็นสาเหตุใด คงสืบเนื่องจากข้าพเจ้า...ยึดถือท่านเป็นมารดา..."

แม่ชีชุดขาวสอดคำขึ้น

"ภายหน้าอย่าได้กล่าววาจาเยี่ยงนี้อีก ช่างระคายหูนัก"

อุ้ยเซี่ยวป้อรับคำ ขบคิดในใจ

'ท่านแทงกระบี่ใส่ทรวงอกเราคราหนึ่ง ตอนนี้ยังปวดแปลบปลาบ เราเรียกหาท่านเป็นมารดาหลายคำ นับว่าทวงถามหนี้บัญชีคืนมา'

ที่แท้ตนหากเรียกใครเป็นมารดา เท่ากับด่าบุคคลนั้นเป็นคณิกา ยามภาคภูมิลำพอง ต้องกวาดตามายังแม่ชีชุดขาว เห็นรูปโฉมนางงามสง่าแฝงราศีสูงส่ง อดบังเกิดความเคารพเลื่อมใสมิได้

ตนมีนิสัยเกียจคร้านตลอดมา สำหรับซือแป๋ตั้งกึงน้ำ เพียงลอบประหวั่นพรั่นพรึง มิกล้าเรียกตนเองเป็น 'บิดา' ตอนอยู่ลับหลัง สำหรับกับประมุขนิกายเทพมังกร อั้งฮูหยินและพวก เปลือกนอกเคารพนบนอบ จิตใจหยามเหยียดดูแคลน ยามอยู่เบื้องหน้าแม่ชีชุดขาว กลับมิกล้าก้าวร้าวล่วงเกินแม้แต่น้อย เมื่อครู่เรียกหานางเป็นมารดาหลายคำ ตอนนี้ต้องลอบสำนึกเสียใจ

ทั้งสองออกจากเขตเทือกเขาเดินทางถึงเมืองเล็กๆ แห่งหนึ่ง อุ้ยเซี่ยวป้อซื้อหาเสื้อผ้าสำเร็จรูป เปลี้องจีวรคืนสู่เพศฆราวาส แต่งกายเยี่ยงกงจื้อวัยฉกรรจ์

ขณะที่ปลอมเป็นลามะน้อยคุ้มครองหลวงจีนเกี้ยชีลงจากวัดเช็งเลี้ยงยี่ อุ้ยเซี่ยวป้อก็ซุกซ่อนตั๋วแลกเงินจำนวนหลายสิบหมื่นตำลึงไว้ในอกเสื้อ ตลอดรายทางสั่งผู้รับใช้ตามเหลาสุราจัดอาหารเลิศล้ำปรนนิบัติแม่ชีชุดขาวอย่างเอาอกเอาใจ

แม่ชีชุดขาวพิถีพิถันอาหารการกินยิ่ง คล้ายถือกำเนิดจากชาติตระกูลสูงศักดิ์ ผิดแผกจากหลวงจีนเสียวลิ้มยี่ ลิ้มชิมอาหารทุกจาน อุ้ยเซี่ยวป้อมีเงินทองเหลือเฟือ จึงซื้อหารากโสมเห็ดฮกเหล็งและอาหารเจที่มีราคาค่างวดมาระหว่างที่ตนดูแลโรงครัว เมื่อถึงวันพระวันเกิดเจ้าแม่กวนอิมหรืองานเจประจำปี อ้วงไท้โหวและคังฮีล้วนเสวยอาหารเจ จึงมีความสามารถในการสั่งอาหารเจเป็นพิเศษ บางครั้งพ่อครัวมิทราบปรุงอย่างไร กลับต้องให้ตนไปชี้แนะ

แม่ชีชุดขาวเงียบขรึมมิใคร่กล่าววาจา อุ้ยเซี่ยวป้อเมื่อเคารพยำเกรงนางก็ไม่กล้ากล่าวเหลวไหล วันนี้เดินทางถึงนครหลวง อุ้ยเซี่ยวป้อมุ่งตรง

ไปยังโรงเตี๊ยมเลื่องชื่อ พอผ่านเข้าประตูก็กำนัลเงินทองให้ยี่สิบตำลึง

ผู้รับใช้ประจำโรงเตี๊ยมแม้รู้สึกแม่ชีพำนักโรงเตี๊ยมออกจะผิดปกติวิสัย แต่กงจื้อสูงศักดิ์ท่านนี้เมื่อกำนัลเงินมากมายปานนี้ ย่อมต้อนรับขับสู้เป็นพิเศษ หลังจากรับประทานอาหารเที่ยง แม่ชีชุดขาวพลันกล่าวว่า

"เราจะรุดไปภูเขาเก้งซัวสักครา"

อุ้ยเชี่ยวป้อผงกศีรษะ กล่าวว่า

"เก้งซัวเป็นที่ซึ่งชงเจ็งฮ่องเต้ อันเป็นฮ่องเต้องค์สุดท้ายของราชวงศ์เหม็งเสด็จสวรรคต พวกเราสมควรรุดไปกราบไหว้"

ภูเขาเก้งซัวอยู่ข้างพระราชวัง เดินทางชั่วขณะก็บรรลุถึง เมื่อขึ้นถึงยอดเขา อุ้ยเชี่ยวป้อชี้มือไปยังต้นไม้ต้นหนึ่ง อธิบายว่า

"ชงเจ็งฮ่องเต้พอสดับฟังว่าชาวแมนจูบุกถึงนครหลวง จึงแขวนพระศอกับต้นไม้ อัตวินิบาตกรรมพระองค์"

แม่ชีชุดขาวยื่นมือลูบคลำต้นไม้ ปลายนิ้วสั่นระริกตลอดเวลา พลันฟุบกายกับพื้น เปล่งเสียงร่ำไห้ออกมา อุ้ยเชี่ยวป้อเห็นนางร่ำไห้อย่างโศกาอาดูรปานนี้ พลันฉุกคิดขึ้น

'หรือนางเป็นเฉกเช่นกับโกวโกว (อาหญิง) เทาอั้งเอ็ง เป็นนางกำนัลในราชวงศ์เหม็งด้วย มิแน่นักว่ายังเป็นนางสนมของกษัตริย์ชงเจ็งไม่ นางอายุอ่อนเยาว์กว่าอ้วงไท้โหวมากนัก คงมิใช่นางสนมฮ่องเต้ปลายราชวงศ์เหม็ง'

ความคิดมิทันสิ้นสุด แม่ชีชุดขาวพลันสะท้านขึ้นเฮือกหนึ่ง ตลอดทั้งร่างอ่อนระทวยแน่นิ่งไป ที่แท้ครำ่ครวญหวนไห้จนสิ้นสติสมประดี

อุ้ยเชี่ยวป้อใจหายวาบร้องว่า

"ซือไถ่ รีบฟื้นคืนสติมา"

ชั่วครู่ให้หลัง แม่ชีชุดขาวค่อยฟื้นคืนสติ ข่มสติแล้วกล่าว

"พวกเราเข้าวังไปชมดู"

อุ้ยเชี่ยวป้อกล่าวว่า

"ตกลง พวกเรากลับโรงเตี๊ยมก่อน ข้าพเจ้าจะจัดหาอาภรณ์ชุดขันทีให้ซือไถ่ผลัดเปลี่ยน จากนั้นชักนำท่านเข้าวังไป"

แม่ชีชุดขาวกระซากเสียงว่า

"เราไยต้องสวมใส่ชุดชันทีของชาวแมนจู?"

"ถูกแล้ว อย่างนั้นซือไถ่...ปลอมเป็นลามะ ในพระราชวังมักมีลามะเข้าออกตลอดเวลา"

"เราก็ไม่ปลอมแปลงเป็นลามะ จะบุกเข้าไปในลักษณะนี้ ผู้ใดสามารถสกัดขัดขวางได้?"

อุ้ยเชี่ยวป้อกล่าวว่า

"ถูกแล้ว อาศัยเหล่าราชองครักษ์คงมิอาจขัดขวางซือไถ่ไว้ เพียงแต่...ซือไถ่หากฆ่าคนถ่ายเดียว ก็ไม่สามารถชมดูสภาพภายในวังได้"

ตนกลับมิต้องการให้แม่ชีชุดขาวบุกเข้าวังไปในลักษณะนี้ จึงพยายามเกลี้ยกล่อมนาง แม่ชีชุดขาวพอฟัง ก็ผงกศีรษะ กล่าวว่า

"นั่นก็มิผิด อย่างนั้นรอจนถึงยามค่ำคืน ค่อยบุกเข้าวังไป เจ้ารอคอยเราในโรงเตี๊ยม จะได้ไม่ประสบภยันตราย"

"ไม่ ข้าพเจ้าขอติดตามท่านไป ข้าพเจ้าทั้งคุ้นเคยกับทำเล สนิทสนมกับผู้คนภายในวัง ท่านต้องการชมดูอันใด ข้าพเจ้าจะนำพาไป"

แม่ชีชุดขาวก็นิ่งเงียบงัน มิกล่าวว่ากระไร รอถึงยามสอง แม่ชีชุดขาวก็ทะยานออกจากโรงเตี๊ยม อุ้ยเชี่ยวป้อตามติดอยู่ด้านหลัง มาถึงหน้ากำแพงวัง อุ้ยเชี่ยวป้อกล่าวว่า

"พวกเราจะอ้อมไปยังทิศตะวันออกเฉียงเหนือ กำแพงด้านนั้นค่อนข้างต่ำเตี้ย หลังกำแพงเป็นสถานที่เผาสิ่งปฏิกูล หามีทหารลาดตระเวนผ่านไป"

แม่ชีชุดขาวปฏิบัติตาม วกปราดมายังกำแพงวังด้านทิศตะวันออกเฉียง-เหนือ ตะปบคว้าสายรัดเอวอุ้ยเชี่ยวป้อ สะกิดเท้าลอยขึ้นกลางอากาศ บิดกายวูบก็สาดพุ่งลงในเขตพระราชวัง อุ้ยเชี่ยวป้อกล่าวเบา ๆ

"ถัดจากนี้เป็นวิหารลักชิ่วตี้ง และตำหนักเอียงแซ่เต่ย ซือไถ่คิดไปที่ใด?"

แม่ชีชุดขาวกล่าวว่า

"คิดใคร่ไปทุกถิ่นฐาน"

พลางมุ่งสู่ทิศตะวันออก ผ่านวิหารลักชิ่วตี้ง ตำหนักเอียงแซ่เต่ย อ้อม

ทางระเบียงผ่านตำหนักต่างๆ มาถึงอุทยานหลวง นางแม้อยู่ในความมืด กลับเร่งรุดอย่างรวดเร็วลดเลี้ยวโค้งโดยไม่รีรอลังเล พอบรรลุถึงตำแหน่งที่ราชองครักษ์ลาดตระเวนผ่าน ก็หลบวูบไปหลังพุ่มไม้ตามมุมตึก

อุ้ยเชี่ยวป้อสงสัยใจยิ่ง ครุ่นคิดขึ้น

'ชีอไถ่ท่านนี้ไฉนคุ้นเคยกับสภาพภายในวังปานนี้ คล้ายยังจะทราบกระจ่างกว่าเราอีก เรากลับบอกว่าจะนำพานางมา แท้ที่จริงสมควรบอกว่าเป็นนางชักนำเรา'

ยามนั้นติดตามมาถึงอุทยานหลวง บ่ายโฉมสู่ทิศตะวันตก มาถึงหน้าวังคุนเล้งเก็ง แม่ชีชุดขาวลังเลเล็กน้อย ถามว่า

"ฮองเฮาประทับในที่นี้ใช่หรือไม่?"

อุ้ยเชี่ยวป้อตอบว่า

"ฮ่องเต้ยังไม่ได้อภิเษกสมรส หามีฮองเฮาไม่ กาลก่อนอ้วงไท้โหวประทับในที่นี้ ตอนนี้โยกย้ายไปยังวังฉื่อเล้ง วังคุนเล้งเก็งจึงมิมีผู้คนอาศัยอยู่"

แม่ชีชุดขาวกล่าวว่า

"พวกเราเข้าไปชมดู"

สะอึกกายไปเบื้องหน้า ทาบฝ่ามือกับกรอบหน้าต่าง แผ่พุ่งพลังเล็กน้อย กลอนหน้าต่างก็หักสลาย ผลักหน้าต่างพลิ้วกายเข้าไป อุ้ยเชี่ยวป้อจึงปีนป่ายตามติดเข้าสู่ห้อง

วังคุนเล้งเก็งเป็นวังบรรทมของฮองเฮา อุ้ยเชี่ยวป้อไม่เคยแวะกรายมาก่อน เนื่องเพราะปราศจากผู้คนอาศัยเป็นเวลานาน จึงมีกลิ่นอับชื้น

แสงจันทราสาดลอดบานหน้าต่างเข้ามา เห็นได้อย่างเลือนรางว่าแม่ชีชุดขาวนั่งอยู่ขอบแท่นบรรทมไม่ขยับเคลื่อนไหว ได้ยินเสียงทึบๆ เบาๆ ที่แท้น้ำตานางหยดหยาดลงบนปกเสื้อ บังเกิดเสียงดังขึ้น

อุ้ยเชี่ยวป้อขบคิดในใจ

'ใช่แล้ว นางคงเป็นเฉกเช่นกับเทาโกวโกว กาลก่อนเป็นนางกำนัลราชวงศ์เหม็ง ปรนนิบัติฮองเฮาของชงเจ็งฮ่องเต้ บัดนี้กลับถึงวัง อดสะทกสะท้านใจมิได้'

ดังนั้นถามเบาๆ

"ซือไถ่ต้องการพบโกวโกว (อาหญิง) เราหรือไม่?"

แม่ชีชุดขาวกล่าวอย่างสงสัยใจ

"โกวโกวเจ้า? นางเป็นใคร?"

"โกวโกวเราเป็นนางกำนัลราชวงศ์เหม็ง เรียกว่าเทาอั้งเอ็ง..."

แม่ชีชุดขาวพลันผุดลุกขึ้น อุทานเบาๆ

"อั้งเอ็ง?"

"ถูกแล้ว มิแน่นักว่าท่านรู้จักนาง"

"นางอยู่ที่ใด รีบ...รีบเรียกหานางมาพบเรา"

นางสุขุมหนักแน่นตลอดมา ตอนที่ประทุษร้ายดังฮีในวัดเช็งเลี้ยงยี่ มาตรแม้นปฏิกิริยาฉับไว แต่ยังแฝงความสงบเยือกเย็น ซุ่มเสียงตอนนี้กลับร้อนรุ่มกระวนกระวายยิ่ง

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

"คืนนี้ไม่อาจเรียกหามาพบได้"

"เพราะเหตุใด?"

"เทาโกวโกวเคยประทุษร้ายอ้วงไท้โหว น่าเสียดายที่มิสามารถทำร้ายนางถึงแก่ชีวิต ได้แต่ซุกซ่อนเร้นกายอยู่ภายในวัง ต้องรอจนพบเห็นรหัสลับของข้าพเจ้า คืนพรุ่งนี้ค่อยรุดมาพบพาน"

แม่ชีชุดขาวกล่าวว่า

"ประเสริฐมาก เอียเท้า (คำเรียกหานางกำนัลหรือหญิงรับใช้) อั้งเอ็งมีกำลังขวัญเข้มแข็งนัก เจ้าต้องทำรหัสใด?"

"เราตกลงกับเทาโกวโกว ว่าจะกองสุมกองหินข้างสถานที่เผาสิ่งปฏิกูลปักท่อนไม้ท่อนหนึ่ง บนท่อนไม้วาดรูปนกนางแอ่น นางก็จะทราบเอง"

แม่ชีชุดขาวชักขวนว่า

"พวกเราไปทำรหัสลับกัน"

พลางพลิ้ววาบออกนอกหน้าต่าง กุมมืออุ้ยเซี่ยวป้อโลดแล่นมายังสถานที่เผาสิ่งปฏิกูล

อุ้ยเซี่ยวป้อเคลื่อนย้ายก้อนหินจากละแวกข้างเดียงกองสุมเป็นกองหิน หยิบฉวยท่อนฟืนท่อนหนึ่งวาดรูปนกนางแอ่นอยู่บนแผ่นไม้ ขณะจะปักท่อนไม้ลงบนกองหิน แม่ชีชุดขาวพลันกล่าวว่า

"มีคนมาแล้ว"

สถานที่นี้เป็นที่เผาผลาญสิ่งปฏิกูลภายในวัง ยามดึกดื่นค่อนคืนกลับปรากฏผู้คนรุดมา นับเป็นเรื่องผิดปกติวิสัย

อุ้ยเซี่ยวป้อรีบกุมมือแม่ชีชุดขาวถลันวูบมาหลังโอ่งเคลือบขนาดใหญ่ใบหนึ่ง ได้ยินเสียงฝีเท้าดังอย่างแผ่วเบา บุคคลหนึ่งโลดแล่นตรงมาหยุดยั้งลงกวาดตาสำรวจมอง พอเหลือบเห็นท่อนไม้ที่อุ้ยเซี่ยวป้อปักไว้ต้องงงงันวูบ เบี่ยงกายมาถอนท่อนไม้ขึ้น

บุคคลนี้พอเคลื่อนกาย แสงจันทร์ก็ส่องต้องใบหน้า อุ้ยเซี่ยวป้อเพ่งพิจารณาจดจำออกว่าเป็นนางกำนัลเทาอั้งเอ็ง ถึงกับยินดียิ่ง ร้องว่า

"โกวโกว (อาหญิง) เราอยู่ที่นี้"

พลางหมุนตัวออกจากหลังโอ่งเคลือบมา

เทาอั้งเอ็งสะอึกปราดเข้าหาโอบกอดอุ้ยเซี่ยวป้อไว้ กล่าวด้วยความปลาบปลื้มยินดีว่า

"เด็กอันประเสริฐ ในที่สุดเจ้าก็รุดมา ทุกค่ำคืนเราส้วนแวะมายังที่นี้ มุ่งหวังว่าสามารถพบเห็นรหัสของเจ้าแต่เนิ่นๆ"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

"โกวโกว มีบุคคลหนึ่งต้องการพบท่าน"

เทาอั้งเอ็งสงสัยใจเล็กน้อย คลายมือจากการโอบกอด กล่าวว่า

"เป็นผู้ใด?"

แม่ชีชุดขาวพลันยืดกายแสดงตนขึ้น กล่าวเบาๆ

"อั้งเอ็ง เจ้า...เจ้าจำเราได้หรือไม่?"

เทาอั้งเอ็งคิดมิถึงว่าหลังโอ่งเคลือบมีบุคคลอื่นเร้นกายอยู่ถึงกับหายใจวาบถดถอยมาสามก้าว ยื่นมือขวามายังหว่างเอว ดึงกระบี่สั้นออกกุมกระชับมั่น ถามโพล่งว่า

"เป็นผู้ใด"

แม่ชีชุดขาวทอดถอนใจ กล่าวว่า

"ที่แท้เจ้าไม่รู้จักเราแล้ว"

เทาอั้งเอ็งสืบเท้ามาสองก้าว กล่าวว่า

"เรา...เห็นโฉมหน้าท่านไม่ชัดตา"

แม่ชีชุดขาวเบี่ยงกายเล็กน้อย แสงจันทราจึงส่องต้องครึ่งซีกหน้าของนาง

เทาอั้งเอ็งพลันตากระจ่างวูบ เหวี่ยงกระบี่สั้นลงบนพื้น ร้องว่า

"เชี่ยงกงจู้ (ราชธิดาองค์ใหญ่) เป็นท่าน"

พลันถาโถมไปโอบเท้าแม่ชีชุดขาวไว้ ฟุบกายกับพื้นสะอึกสะอื้นพลางกล่าว

"กงจู้ เรากลับสามารถพบพานท่าน มาตรแม้นเราต้อง...ต้องตายในบัดดล ก็ปลื้มปีติยิ่ง"

ความตื่นตระหนกของอุ้ยเซี่ยวป้อคราวนี้ใหญ่หลวงนัก ฉุกใจคิดขึ้น

'ที่แท้แม่ชีชุดขาวรูปนี้กลับเป็นราชธิดาองค์ใหญ่ของชงเจ็งฮ่องเต้แห่งราชวงศ์เหม็ง รอดพ้นจากภัยพิบัติ เมื่อตอนที่ชาวแมนจูบุกเข้าแผ่นดินตงง้วนมา มิน่าเล่าจึงเรียกหาเทาอั้งเอ็งเป็นเอียเท้า แท้ที่จริงเทาโกวโกวเคยเป็นนางกำนัลปรนนิบัติรับใช้นาง'

กวาดตามายังแม่ชีชุดขาวแวบหนึ่ง ขบคิดสืบไป

'แม่ชีชุดขาวคุ้นเคยกับสภาพภายในวัง ทั้งร่ำไห้ตอนอยู่ในวังคุนเส้งเก็งที่แท้เมื่อเยาว์วัยเคยพำนักในพระราชวัง เราสมควรฉุกคิดแต่แรกว่านางต้องเป็นทายาทราชวงศ์เหม็ง จนบัดนี้ค่อยนึกได้ นับว่าโง่เขลานัก'

ได้ยินแม่ชีชุดขาวกล่าวว่า

"วันเวลาที่ผ่านมา เจ้าล้วนพำนักภายในวัง?"

เทาอั้งเอ็งสะอึกสะอื้นพลางกล่าว

"ถูกแล้ว"

"เด็กผู้นี้บอกว่าเจ้าเคยประทุษร้ายอ้วงไท้ไหว นับว่าประเสริฐเลิศนัก"

เทาอั้งเอ็งกล่าวว่า

"กงจู้เป็นราชธิดาผู้สูงศักดิ์ ไม่บังควรอยู่ที่นี้ บ่าวจะน้อมส่งกงจู้ออกจากวังในบัดดล"

แม่ชีชุดขาวทอดถอนใจกล่าวว่า

"เรามิใช่กงจู้เนิ่นนานแล้ว"

"ไม่ ในความเข้าใจของบ่าว ท่านเป็นกงจู้คนโตตลอดกาล"

แม่ชีชุดขาวฝืนแย้มยิ้มอย่างหดหู่ กล่าวว่า

"ตอนนี้วังเส้งซิ่วเก็งมีคนพักพำนักหรือไม่ เราคิดรุดไปชมดู"

"วังเส้งซิ่วเก็งเป็นที่พำนักของ...ของเกี่ยงเส้งกงจู้ชาวแมนจู เพียงแต่หลายวันมานี้ ฮ่องเต้แมนจู ไท้โหวและกงจู้มิได้ประทับภายในวัง มิทราบเสด็จสู่ที่ใด วังเส้งซิ่วเก็งมีแต่นางกำนัลขันทีอยู่ไม่กี่คน บ่าวจะไปสังหารพวกมันค่อยเชื้อเชิญกงจู้รุดไป"

ที่แท้วังเส้งซิ่วเก็งเป็นวังบรรทมของกงจู้ทุกรัชสมัย เป็นที่พำนักดั้งเดิมของกงจู้ราชวงศ์เหม็งองค์นี้

แม่ชีชุดขาวกล่าวว่า

"นั่นก็มิต้องฆ่าคน พวกเรารุดไปชมดูเท่านั้น"

เทาอั้งเอ็งรับคำ นางหาทราบไม่ว่ากงจู้นางนี้มีพลังการฝึกปรือลึกล้ำสุดสูง เข้าใจว่าเป็นอุ้ยเซี่ยวป้อนำพานางปะปนเข้าวังมา

เทาอั้งเอ็งพบพานนายเดิมโดยไม่คาดหมาย ถึงกับพลุ่งพล่านดาลใจยิ่ง อย่าว่าแต่กงจู้เพียงคิดรุดสู่ที่พำนักดั้งเดิม แม้ดิดฝ่าดงดาบภูเขากระบี่ นางก็ยินยอมชิงเบิกทางให้กับกงจู้

ทั้งสามมุ่งสู่ทิศเหนือ แล้วลดเลี้ยวสู่ทิศตะวันออกมาถึงหน้าวังเส้งซิ่วเก็ง เทาอั้งเอ็งกล่าวเบาๆ

"บ่าวขอเข้าไปหลอกลวงนางกำนัลและขันทีออกมาก่อน"

แม่ชีชุดขาวตัดบทว่า

"มิต้อง"

พลางยื่นมือแตะสัมผัสบานประตู แว่วเสียงดังกริบ กลอนประตูถูกกระแทกหักสะบั้น ผลักประตูวังสาวเท้าเข้าไป เห็นสภาพภายในวังหาได้

เปลี่ยนแปลงกระไร

วังเส้งชิ่วเก็งนี้เป็นที่พำนักดั้งเดิมของแม่ชีชุดขาว ทราบดีว่าเหล่าขันทีนางสนมพำนักอยู่ที่ใด พลิ้วปราดตรงไปดุจดวันจางเบาบางสายหนึ่ง ทุกผู้คนมิทันรู้สึกสำนึก ก็จี้สกัดจุดหลับทั้งหมดไว้ จวบกระทั่งมาถึงห้องบรรทมของกงจู้

เทาอั้งเอ็งทั้งตื่นเต้นทั้งยินดี กล่าวว่า

"กงจู้ ที่แท้ท่านมีพลังฝีมือสูงเยี่ยมนัก"

แม่ชีชุดขาวทรุดนั่งลงที่ขอบเตียง จมอยู่กับภวังค์ความหลัง อุ้ยเซี่ยวป๊อและเทาอั้งเอ็งแยกย้ายยืนหยัดอยู่สองฟากข้าง นิ่งเงียบงันมิส่งเสียง ชั่วครู่ให้หลัง แม่ชีชุดขาวพลันกล่าวว่า

"จุดเทียนไข"

เทาอั้งเอ็งรับคำ จุดเทียนไขขึ้น เห็นบนผนังแขวนอาวุธตาบกระบี่ บนโต๊ะวางแส้หนัง กลับคล้ายห้องหับของผู้ฝึกปรือวิชาบู๊ หาละม้ายคล้ายห้องบรรทมกงจู้ผู้สูงศักดิ์ไม่ แม่ชีชุดขาวถอนใจเบาๆ กล่าวว่า

"ที่แท้กงจู้ผู้นี้ชมชอบวิชาบู๊"

อุ้ยเซี่ยวป๊อกล่าวว่า

"กงจู้แมนจูองค์นี้มีนิสัยประหลาดพิกลยิ่ง มิเพียงชมชอบทำร้ายคน ยังชมชอบให้บุคคลอื่นตบตีนาง แต่พลังฝีมือสูงเยี่ยมยิ่ง"

พลางกวาดตามายังเตียงนอน หวนนึกถึงคราก่อน ซุกซ่อนในผ้าห่มเกี่ยงเส้งกงจู้ ถูกอ้วงไท้โหวคร่ากุมได้ หากมิใช่ประกาศิตห้ามมังกรนั้นร่วงหล่นลง ตอนนี้คงกลับกลายเป็นขันทีน้อยในปรภพ ปรนนิบัติกงจู้ของยมบาลแล้ว

แม่ชีชุดขาวกล่าวเบาๆ

"ภาพวาดและตำรับตำราที่เราสะสมไว้ คงถูกนางทำลายทิ้งไปหมดสิ้น"

เทาอั้งเอ็งกล่าวว่า

"ถูกแล้ว นางเป็นชาวแมนจู คงรู้จักหนังสือไม่กี่ตัว ไหนเลยเข้าใจภาพวาดอันใด?"

แม่ชีชุดขาวยกมือซ้ายขึ้น แขนเสื้อสั่นพลิ้วเล็กน้อย ก็ปรากฏกำลังภายในแผ่ทะลักออกดับเปลวเทียนไป กล่าวว่า

"อั้งเอ็ง เจ้าติดตามเราออกจากวังเถอะ"

"ถูกแล้ว กงจู้มีพลังฝีมือสูงเยี่ยมปานนี้ หากสามารถคร่ากุมฮ้วงไท้โหวคุกคามนางมอบพระสูตรสี่สิบสองบทหลายเล่มนั้นออกมา ก็สืบเสาะพบขุมทรัพย์มหาศาลชาวแมนจูได้"

"พระสูตรสี่สิบสองบทอันใด?"

เทาอั้งเอ็งจึงบอกเล่าต้นตอที่มาและคุณค่าของพระสูตรสี่สิบสองบททั้งแปดเล่ม ซึ่งเคยบ่งบอกต่ออุ้ยเชี่ยวปัอออกไป

แม่ชีชุดขาวพอฟังจบความ จึงกล่าว

"หากสามารถเสาะพบขุมทรัพย์แมนจูนั้น ก็ประเสริฐแท้ รอจนฮ่องเต้และฮ้วงไท้โหวชาวแมนจูเสด็จกลับวัง พวกเราค่อยเร่งรุดมาอีก"

ทั้งสามออกจากวุ่งเล้งซิ่วเก็ง ยังคงทะยานข้ามกำแพงด้านที่ติดกับสถานที่เผาสิ่งปฏิกูลออกไป กลับโรงเตี๊ยมมาพักผ่อน เทาอั้งเอ็งและแม่ชีชุดขาวพำนักในห้องเดียวกัน ทั้งสองพรากจากกันยี่สิบกว่าปี ค่ำคืนนี้สามารถพำนักห้องเดียวกับนายเดิม ย่อมปีติยินดียิ่ง ไหนเลยหลับไหลลงได้?

อุ้ยเชี่ยวปัอกลับครุ่นคิดขึ้น

'พระสูตรสี่สิบสองบทตกอยู่ในเงื้อมมือเราหกเล่ม อีกเล่มหนึ่งอยู่ที่คังฮีเล่มสุดท้ายอยู่ที่ใด จนบัดนี้ยังมิทราบชัด ซือไถ่นางนี้และเทาโกวโกวคิดคุกคามฮ้วงไท้โหวมอบพระสูตรสี่สิบสองบทออกมา ย่อมไม่อาจมอบให้ เมื่อถึงเวลานั้นเราจะกระตุ้นซือไถ่ปลิดชีวิตนาง'

นับแต่นั้นแม่ชีชุดขาวและเทาอั้งเอ็งล้วนพำนักในโรงเตี๊ยม ส่วนอุ้ยเชี่ยว-ปัอออกมาสืบเสาะว่าฮ่องเต้เสด็จกลับถึงวังแล้วหรือไม่

ยามเช้าวันที่เจ็ด พบเห็นคังชิงฮ้วง โซะเฮียกทู้ ตอส้ง นำราชองครักษ์จำนวนมากห้อมล้อมเกี้ยวหลายคันเข้าประตูวังไป จึงทราบว่าฮ่องเต้เสด็จกลับถึงนครหลวงแล้ว อุ้ยเชี่ยวปัอกลับโรงเตี๊ยมมา ถ่ายทอดบอกเรื่องราวให้ทราบ แม่ชีชุดขาวกล่าวว่า

"ประเสริฐมาก ค่ำคืนนี้เราจะเข้าวังไป คังฮีเมื่อเสด็จกลับมา การระแวดระวังภายในวัง ย่อมเข้มงวดกว่าคราก่อนหลายเท่า พวกเจ้าทั้งสอง

รอคอยเราอยู่ในโรงเตี๊ยมเถอะ"

ความหมายของวาจาคือ พลังฝีมือทั้งสองจำกัด หากบุกวังในยามวิกาลออกจะเสี่ยงอันตรายไป แต่อุ้ยเชี่ยวปัอไหนเลยยินยอมคลาดโอกาสนี้ กล่าวว่า

"ซือไถ่ เราขอติดตามท่านไป"

เทาอั้งเอ็งกล่าวว่า

"บ่าวก็เช่นกัน บ่าวกับหลานผู้นี้คุ้นกับสภาพภายในวัง คงมิมีอันตรายใด"

เมื่อรอถึงยามพลบค่ำ ทั้งสามก็อาศัยทางเดิมเร่งรุดเข้าวัง มาถึงวังฉื่อเส้งเก็งที่อ้วงไท้โหวทรงประทับอยู่

อุ้ยเชี่ยวปัอยื่นมือซ้ายไปในอกเสื้อ แตะสัมผัสประกาศิตห้ามมังกรอย่างแนบแน่น หากแม้นร่องรอยตนถูกอ้วงไท้โหวพบเห็น จะแสดงประกาศิตห้ามมังกรออกคุกคามนางยอมสยบ

นอกวังฉื่อเส้งเก็งเงียบสงัดปราศจากร่องรอยผู้คน แม่ชีชุดขาวนำทั้งสองอ้อมไปยังหลังวัง ตะปบคว้าสายรัดเอวอุ้ยเชี่ยวปัอพลิ้วข้ามกำแพงเตี้ยๆ เข้าไป ยามทิ้งตัวลง กลับปราศจากซุ่มเสียงผิดปกติ

เทาอั้งเอ็งตอนทะยานติดตามมา แม่ชีชุดขาวสะบัดแขนเสื้อข้างซ้ายแผ่พุ่งพลังอ่อนหยุ่นหนุนใส่หว่างเอวนาง สองเท้าเทาอั้งเอ็งพอสัมผัสพื้นก็ปราศจากซุ่มเสียงใดๆ เช่นกัน

อุ้ยเชี่ยวปัอเร่งรุดนำหน้ามาถึงตึกหลัง ซึ่งเป็นที่พำนักของนางกำนัลประจำวังไท้โหว เห็นหน้าต่างห้องทับสามหลังปรากฏแสงโคมไฟสาดลอดออกมา

แม่ชีชุดขาวมองลอดช่องหน้าต่างห้องทับหลังหนึ่งเข้าไป เห็นนางกำนัลสิบกว่านางนั่งเรียงรายบนเก้าอี้ยาว ทุกนวลนางก้มศีรษะนั่งหลับใหล จึงเลิกม่านประตู สาวเท้าเข้าไปอย่างแผ่วเบา

อุ้ยเชียวปัอและเทาอั้งเอ็งล้วนติดตามเข้าห้องทับมุ่งมายังห้องบรรทมอ้วงไท้โหว เห็นบนโต๊ะจุดเทียนไขสีแดงสี่เล่ม ภายในห้องกลับปราศจากเงาร่างผู้คนแม้สักคนเดียว เทาอั้งเอ็งชี้มือไปยังแท่นบรรทม กล่าวเบาๆ

"คัมภีร์หลายเล่มนั้น ความจริงซุกซ่อนอยู่หัวเตียง"

ขณะจะสะอึกกายไปรื้อคลุมผทม (ผ้าห่ม) นอกห้องพลันบังเกิดเสียงฝีเท้าดังขึ้น มีผู้คนเร่งรุดมา

อุ้ยเชี่ยวป้อกระตุกชายเสื้อแม่ชีชุดขาวหลบวูบมาหลังแท่นบรรทม แม่ชีชุดขาวก็ชักชวนเทาอั้งเอ็งมายังหลังแท่นเช่นกัน ได้ยินที่นอกห้องบังเกิดซุ่มเสียงสดใสเสียงหนึ่งดังว่า

"มารดา ข้าพเจ้ากระทำเรื่องนี้ได้สำเร็จ ท่านจะปูนบำเหน็จอันใดต่อข้าพเจ้า?"

กลับเป็นซุ่มเสียงเกี่ยงเส้งกงจู้ ได้ยินอ้วงไท้โหวตรัสว่า

"เราจะใช้เจ้ากระทำเรื่องเล็กน้อย ก็ต้องการปูนบำเหน็จรางวัล"

ขณะกล่าวว่า ทั้งสองสาวเท้าเข้าห้องบรรทมมา เกี่ยงเส้งกงจู้ร้องว่า

"โอย นี่หาใช่เรื่องเล็กน้อยไม่ หากแม้นฮ่องเต้สืบสาวขึ้นมา ทรงทราบว่าเป็นเราหยิบฉวย คงพิโรธแน่นอน"

อ้วงไท้โหวประทับนั่งลง กล่าวว่า

"พระคัมภีร์สถาบันสงฆ์เล่มหนึ่ง นับเป็นอย่างไรได้? พวกเราครานี้เดินทางสู่โง้วไท้ซัว นมัสการพุทธรูป เมื่อกลับวังมายังต้องสวดมนต์ภาวนา"

"อย่างนั้นข้าพเจ้าจะไปกราบทูลกอกอฮ่องเต้ ว่ามารดาใช้เราหยิบฉวยพระสูตรสิบสองบทมาเพื่อสวดมนต์ภาวนา"

อุ้ยเชี่ยวป้อรับฟังถึงตอนนี้ ต้องครุ่นคิดอย่างยินดี

'วิเศษแท้ อ้วงไท้โหวกลับบัญชาเกี่ยงเส้งกงจู้ขโมยพระสูตรสี่สิบสองบทเล่มที่เราถวายต่อฮ่องเต้มา'

แต่แล้วฉุกคิดว่าโชคไม่ดี หากแม้นครานี้มิได้ร่วมทางมากับแม่ชีชุดขาวก็สามารถฉกฉวยคัมภีร์เล่มนี้ ตอนนี้กลับไม่สามารถหยิบฉวยได้

อ้วงไท้โหวตรัสว่า

"เจ้าไปกราบทูลเถอะ ฮ่องเต้หากตรัสถามต่อเรา เราจะปฏิเสธบอกปัด"

"โอย มารดาคิดบ่ายเบี่ยงหรือ? คัมภีร์เล่มนี้อยู่ที่นี้ชัดๆ"

"ซึ่งความจริงเจ้ามีทุกสรรพสิ่ง ยังต้องการให้เราปูนบำเหน็จอันใด?"

เกี่ยงเส้งกงจู้กล่าวว่า

"ข้าพเจ้ามีทุกสรรพสิ่ง เพียงขาดขันทีน้อยที่เล่นกับข้าพเจ้าคนหนึ่ง"

อ้วงไท้โหวพระสรวลเบาๆ ตรัสว่า

"ภายในวังมีขันทีน้อยหลายร้อยคน เจ้าคิดเล่นกับผู้ใดก็เรียกหามาไฉนบอกว่าขาดคนหนึ่ง?"

"ขันทีในที่นี้โง่เขลานัก ล้วนไม่น่าเล่น เราต้องการเชี่ยวกุ่ยจื้อที่ปรนนิบัติกอกอฮ่องเต้นั้น..."

อุ้ยเชี่ยวป้อรับฟังถึงตอนนี้ ถึงกับใจสะท้านหวั่นไหว ครุ่นคิดขึ้น

'ครุณีนี้กลับคำนึงถึงเรา หน้าที่เล่นกับนางกลับหวาดเสียวนัก หากเล่นเล่อไม่ทันระวัง ต้องเสียชีวิตไป'

ได้ยินเกี่ยงเส้งกงจู้เอ่ยสืบต่อ

"ข้าพเจ้าสอบถามกอกอฮ่องเต้ พระองค์ตรัสว่า ทรงบัญชาเชี่ยวกุ่ยจื้อออกจากนครหลวงไปปฏิบัติหน้าที่ แต่จนบัดนี้ยังไม่กลับมา มารดาท่านก็ไปบอกต่อกอกอฮ่องเต้ ยกเชี่ยวกุ่ยจื้อต่อข้าพเจ้า"

"ฮ่องเต้บัญชาเชี่ยวกุ่ยจื้อไปปฏิบัติหน้าที่ใด?"

"เหล่าราชองครักษ์บอกว่า เชี่ยวกุ่ยจื้ออยู่ที่โง้วไท้ซัว"

อ้วงไท้โหวอุทานดังอา ตรัสโพล่งว่า

"มัน...มันอยู่ที่โง้วไท้ซัว คราครั้งนี้พวกเราไฉนไม่พบพาน?"

"ข้าพเจ้ากลับถึงวัง ค่อยได้ยินเหล่าราชองครักษ์เอ่ยอ้างถึง เพียงมิทราบกอกอฮ่องเต้บัญชามันไปโง้วไท้ซัวไยกัน?"

อ้วงไท้โหวส่งเสียงดังอืมม์ ดำริชั่วขณะ จึงตรัสว่า

"รอจนมันกลับถึงวัง เราจะขอให้กอกอฮ่องเต้ยกมันแก่เจ้า"

สุรเสียงเฉื่อยชา คล้ายพระทัยเลื่อนลอย ตรัสอีกว่า

"ตอนนี้ดึกมากแล้ว เจ้ากลับไปนอนเถอะ"

เกี่ยงเส้งกงจู้กล่าวว่า

"ข้าพเจ้ามิกลับไป ขอนอนร่วมกับท่าน"

"เจ้าหาใช่ทารกอมมือ ไฉนไม่กลับห้องตนเองไป?"

"ห้องของข้าพเจ้ามีปีศาจ ข้าพเจ้ากลัวยิ่ง"

อ้วงไท้โหวตรัสตำหนิว่า

"เหลวไหล ไหนเลยมีปีศาจ?"

"เป็นความจริง เหล่านางกำนัลในวังเราล้วนบอกว่า เมื่อหลายคืนก่อน ทุกผู้คนถูกปีศาจสะกดจิตไว้ หลับไหลถึงเที่ยงวันที่สองค่อยฟื้นคืนสติมา"

อ้วงไท้โหวตรัสสอดว่า

"ไหนเลยมีเรื่องเช่นนั้น? ตอนที่พวกเราไม่อยู่ในวัง บรรดาบ่าวทาสจึงหวาดหวั่นผวา กริ่งเกรงไปต่างๆ นานา รีบกลับไปเถอะ"

เกี่ยงเส้งกงจู้มิกล้ากล่าวมากความ ถวายบังคมล่าถอยจากมา อ้วงไท้-โหวประทับอยู่ข้างโต๊ะ ยกพระหัตถ์ข้างหน้าเท้าคาง เพ่งพระเนตรมองเปลวเทียนอย่างเซื่องซึมเลื่อนลอย เนิ่นนานให้หลัง ยามเหลียวพระพักตร์ พลันทอดพระเนตรพบว่าบนผนังผาปรากฏเงาคนขึ้นสองคนสั่นไหวไปตามเปลวเทียน

ตอนแรกอ้วงไท้โหวยังตระหนักว่าตาลายพร่าพราย พอเพ่งพระเนตรพิจารณา ยังคงเป็นเงาร่างสองสาย เงาหนึ่งเป็นพระองค์เอง อีกเงาหนึ่งกลับเดียงขนานกับเงาของนาง ความตื่นตระหนกพระทัยคราวนี้ใหญ่หลวงนัก ตำริขึ้น

'หรือมีปีศาจจริงๆ?'

ทรงตระหนกถึงกาลก่อน ทำร้ายผู้คนไปมิน้อย ถึงกับขนลุกชี้ชัน ต่อให้มีพลังฝีมือสูงเยี่ยม ก็ไม่กล้าเหลียวพระพักตร์กลับมา

ชั่วครู่ให้หลัง พลันดำริขึ้น

'ปีศาจหามีเงาของตัวเอง ในเมื่อปรากฏเงาก็มิใช่ปีศาจ'

แต่ยามกลั้นลมหายใจ เงี่ยพระกรรณสดับฟัง ข้างองค์กลับปราศจากลมหายใจของบุคคลที่สอง ต้องดำริอีกครา

'หากแม้นมิใช่ปีศาจ หรือเป็นผีตายซาก?'

ถึงกับตระหนกพระทัย จนพระวรกายอ่อนระทวย เบิกพระเนตรจับจ้องเงาที่ปรากฏบนผนังทั้งสองเงา มิกล้าขยับองค์แม้แต่น้อย

ทันใด สดับฟังพบว่า หลังแท่นบรรทมมีเสียงลมหายใจดังอย่างแผ่วเบา

แสดงว่าในห้องมีบุคคลภายนอกปะปนเข้ามา ริบเบือนพระพักตร์กลับมา ก็ทอดพระเนตรพบแม่ชีชุดขาวรูปหนึ่ง นั่งอยู่บนที่นั่งด้านตรงข้ามเพ่งตามองพระองค์เขม็งนิ่ง เพียงแต่สีหน้าเย็นชากระด้าง ยามกะทันหันจำแนกไม่ออกว่าเป็นมนุษย์หรือปีศาจ

อ้วงไท้โหวตรัสเสียงสั่นระรัว

"ท่านเป็นใคร ไฉนอยู่...อยู่ที่นี้?"

แม่ชีชดขาวมิตอบคำ กล่าวเสียงเย็นชา

"ท่านเป็นใคร ไฉนอยู่ที่นี้?"

อ้วงไท้โหวพอสดับฟังว่าเป็นซุ่มเสียงมนุษย์ ค่อยข่มพระทัยลง ตรัสว่า

"นี่เป็นเขตวังใน ท่าน...ขวัญกล้าบังอาจนัก ถึงกับล่วงล้ำเข้ามา"

แม่ชีชุดขาวกล่าวเสียงเย็นชา

"มิผิด นี่เป็นเขตวังใน ท่านเป็นบุคคลชนชั้นใด บังอาจอยู่ที่นี้?"

"เราคืออ้วงไท้โหว ย่อมพำนักอยู่ที่นี้ ท่านที่แท้เป็นนางปีศาจสารทิศใด?"

แม่ชีชุดขาวพลันยื่นมือขวาออก กดลงบนพระสูตรสี่สิบสองบทเล่มที่วางอยู่เบื้องพระพักตร์อ้วงไท้โหว หยิบฉวยขึ้นมาอย่างแช่มช้า อ้วงไท้โหวตวาดว่า

"ปล่อยมือ"

พลางกราดฟาดพระหัตถ์ออก กระแทกใส่ใบหน้าแม่ชีชุดขาวดังครืนใหญ่ แม่ชีชุดขาวพลิกฝ่ามือขวาวูบ ปะทะพลังฝ่ามือกับฝ่ายตรงข้ามอย่างหักโหม ได้ยินเสียงฉาดหนักๆ อ้วงไท้โหวส่ายพระวรกายเล็กน้อย ยืดพระวรกายขึ้นจากเก้าอี้ ตวาดเบาๆ

"ที่แท้กลับเป็นยอดฝีมือบู๊ลิ้มคนหนึ่ง"

เมื่อทรงทราบว่าฝ่ายตรงข้ามหาใช่ปีศาจ ก็สะอึกเข้ามา กระแทกพระหัตถ์ติดต่อกันสี่ครา ก่อเกิดเป็นมรสุมพลังทะลักทลายไป แม่ชีชุดขาวยังนั่งแน่วนิ่งบนเก้าอี้ ชุกเก็บพระสูตรสี่สิบสองบทไว้ในอกเสื้อ รั้งฝ่ามือขึ้นปัดป่ายคลี่คลายกระบวนท่าทั้งสี่ไปอย่างง่ายดาย

อ้วงไท้โหวทอดพระเนตรเห็นนางหยิบฉวยคัมภีร์ไป ถึงกับทั้งพิโรธทั้ง

แตกตื่นพระทัย เร่งเร้ากำลังภายในจู่โจมโหมกระหน่ำไปเจ็ดแปดกระบวนท่า แม่ชีชุดขาวหามีท่าทีประหวั่นลนลาน คลี่คลายสลายกระบวนท่าอย่างละลิ่วแผ่วพลิ้ว แต่มิได้ตีโต้กลับคืน อ้วงไท้โหวพลันยื่นพระหัตถ์มายังพระบาทขวาพอตวัดพระหัตถ์ขึ้น ก็เพิ่มอาวุธประกายวาววับขึ้นเล่มหนึ่ง

อุ้ยเชี่ยวป้อที่หลังแท่นบรรทมเพ่งตามอง พบว่าอาวุธในเงื้อมหัตถ์อ้วงไท้-โหวเป็นกระบี่สั้นจัดทำจากทองคำขาวเล่มหนึ่ง ครั้งกระโน้นอาศัยสิ่งนี้ปลิดชีวิตไอ้เล่ากง อ้วงไท้โหวพอกุมกระชับอาวุธมั่น กำลังขวัญก็คึกคักอักโข ทิ่มทะลวงใส่แม่ชีชุดขาว ผสานกับสภาวะฝ่ามือ ทั้งทิ่มแทงทั้งกราดฟาด ปรากฏประกายอาวุธแฉลบแปลบปลาบ พลังฝ่ามือครืนครั่นสะท้านหู จู่โจมโหมรุกอย่างดุร้ายเกรี้ยวกราด

อุ้ยเชี่ยวป้อกล่าวเบาๆ

"เราจะออกไปตวาดห้ามนาง อย่าได้ทำร้ายซือไถ่"

เทาอั้งเอ็งฉุดรั้งอุ้ยเชี่ยวป้อ กล่าวเบาๆ

"มิต้องหรอก"

แลเห็นแม่ชีชุดขาวยังนั่งสงบบนเก้าอี้ อาศัยนิ้วชี้ข้างขวานิ้วเดียวจี้พุ่งมาทางซ้าย สกัดมาทางขวา คลี่คลายสลายท่าจู่โจมของอ้วงไท้โหวได้อย่างสิ้นเชิง

อ้วงไท้โหวบัดเดี๋ยวรุกบัดเดี๋ยวถอย บางครั้งทะยานปราดชี้นบางคราทิ้งตัวลง ปฏิกิริยารวดเร็วว่องไว พลังฝ่ามือกระโชกจนเทียนไขทั้งสี่เล่มสว่างริบหรี่

ทันใด ภายในห้องมืดสลัวลง เทียนไขดับไปสองเล่ม หักหาญกันอีกหลายกระบวนท่า เทียนไขที่หลงเหลืออีกสองเล่มก็ดับไป ในความมืดทะมึนเสียงพลังฝ่ามือรุนแรงกว่าเดิม ผสานกับสุรเสียงอ้วงไท้โหวหอบหายใจอย่างหนักหน่วง พลันได้ยินแม่ชีชุดขาวกล่าวเสียงเย็นชา

"ท่านเป็นอ้วงไท้โหว ร่ำเรียนวิชาฝีมือเหล่านี้จากที่ใด?"

อ้วงไท้โหวมิตอบคำ ยังคงตะลุยรุกไล่อย่างสุดความสามารถ พลันได้ยินเสียงฉาดๆ ติดต่อกันสี่ครา แสดงว่าอ้วงไท้โหวถูกตบใส่สี่ฉาด จากนั้นได้ยินเสียงดังอา กระแสเสียงเปี่ยมความเดือดดาลดั่งแค้นและประหวั่นพรั่นพรึง สุดท้ายบังเกิดเสียงดังโครม ภายในห้องปราศจากซุ่มเสียงสำเนียงใดอีก

พลันปรากฏประกายไฟสว่างวูบ ในมือแม่ชีชุดขาวยึดถือชุดไฟที่จ่อจุดขึ้นอันหนึ่ง สาดส่องเห็นอ้วงไท้โหวคุกเข่าอยู่เบื้องหน้านาง ไม่อาจขยับเคลื่อนไหวแม้แต่น้อย!

อุ้ยเชี่ยวป้อยินดียิ่ง ครุ่นคิดขึ้น

'ค่ำคืนนี้ ต้องกำจัดนางอำมหิตไปให้จงได้'

เห็นแม่ชีชุดขาวเหวี่ยงชุดไฟขึ้นสู่เบื้องบน ชุดไฟลอยสูงขึ้นไปหลายเชียะ จากนั้นสะบัดแขนเสื้อข้างซ้ายดราหนึ่ง พลังแขนเสื้อหนุนส่งชุดไฟอันนั้นลอยเข้าหาเทียนไขอย่างแช่มช้า กลับจ่อจุดเทียนไขทั้งสี่เล่มขึ้น คล้ายปรากฏมือไร้สภาพช้างหนึ่ง คอยเคลื่อนเลื่อนชุดไฟก็ปาน

แม่ชีชุดขาวกวักแขนเสื้ออีกครา ปรากฏพลังดึงดูดขุมหนึ่งแผ่พุ่งออกดึงดูดชุดไฟอันนั้นกลับมา แม่ชีชุดขาวยื่นมือขวาออกรับไว้ เป่าดับชุกเก็บไว้ในอกเสื้อ

อุ้ยเชี่ยวป้อชมดูจนปากอ้าตาค้าง เห็นนางอาศัยพลังแขนเสื้อซ้ายข้างเดียว กลับสามารถส่งชุดไฟออกไปจุดเทียนไขติดต่อกันสี่เล่ม ทั้งดึงดูดกลับมาราวกับวิชามายากล ถึงกับนับถือเลื่อมใสจนสุดหัวใจ

อ้วงไท้โหวถูกสกัดจุด พระพักตร์บัดเดี๋ยวม่วงคล้ำ บัดเดี๋ยวซีดขาว กระชากสุรเสียงว่า

"รีบฆ่าเราในฝ่ามือเดียวเถอะ เดี๋ยวเช็ญผู้คนเช่นนี้ หาใช่พฤติการณ์ยอดคนไม่"

แม่ชีชุดขาวกล่าวว่า

"ท่านเป็นบุคคลสูงศักดิ์ภายในวัง กลับเรียนรู้หลักวิชาเกาะอสรพิษ หรือมีความสัมพันธ์ใดกับนิกายเทพมังกร?"

อุ้ยเชี่ยวป้อลอบแลบลิ้นด้วยความตื่นตระหนก รู้สึกชื่อไก่รูปนี้สายตาคมกล้า รอบรู้กว้างขวาง กลับจำแนกวิชาฝีมือและประวัติความเป็นมาอ้วงไท้โหวออก ภายหน้าหากคิดโป้ปดนาง สมควรระมัดระวังให้มากไว้ ได้ยินอ้วงไท้-โหวตรัสว่า

"เรามิทราบว่านิกายเทพมังกรเป็นค่ายสำนักใด วิชาฝีมือเหล่านี้ศึกษา

จากขันทีภายในวังผู้หนึ่ง"

"ขันทีภายในวังกลับมีส่วนเกี่ยวพันกับนิกายเทพมังกร มันมีนามว่ากระไร?"

"มันเรียกว่าไช้ไต้ปู่ เสียชีวิตไปเนิ่นนานแล้ว"

อุ้ยเชี่ยวปัอลอบหัวร่อในใจ ครุ่นคิดขึ้น

'นางอำมหิตกล่าวเหลวไหล ผลักไสเรื่องราวไปยังไช้เล่ากง นางหากทราบว่าเราเร้นกายอยู่ที่นี้ คงมิกล้าโป้ปดเป็นการใหญ่'

แม่ชีชุดขาวกล่าวอย่างครุ่นคิด

"ไช้ไต้ปู่ กลับมิเคยได้ยินว่ามีบุคคลเช่นนี้มาก่อน เมื่อครู่ท่านกราดฟาดใส่เราเจ็ดฝ่ามือ พลังฝ่ามือเยือกเย็นยะเยียบ ที่แท้เป็นพลังฝ่ามือใด?"

"ซือแป้เราบอกว่า เป็นวิชาสำนักบู๊ตึง เรียกว่า...ยิ่วฮุ้นเจี้ย (ฝ่ามือเมฆาอ่อนหยุ่น)"

แม่ชีชุดขาวส่ายหน้า กล่าวว่า

"ไม่ใช่ นี่เป็นวิชาช้วยกุกมี้เจี้ย (ฝ่ามือสำลีละลายกระดูก) บู๊ตึงเป็นค่ายสำนักมาตรฐาน ไหนเลยมีหลักวิชาชั่วร้ายนี้?"

"ซือไถ่กล่าวถูกต้อง นั่นเป็นซือแป้บ่งบอก เรากลับมิทราบข้อเท็จจริง"

นางตระหนักว่า แม่ชีชุดขาวพลังฝีมือสูงเยี่ยม ประสบการณ์กว้างขวาง ยิ่งมายิ่งประหวั่นพระทัย ตรัสเกรงอกเกรงใจขึ้น

แม่ชีชุดขาวกล่าวว่า

"ท่านใช้วิชาฝ่ามือนี้ทำร้ายผู้คนมากมายเท่าใด?"

"เรา...ผู้เยาว์พำนักภายในวัง จุดประสงค์ที่ฝึกปรือวิชาบู๊ เพียงเพื่อรักษาสุขภาพ มิเคยประมือกับผู้ใดมาก่อน ค่ำคืนนี้ เพิ่งพบพานคู่มือเยี่ยงซือไถ่เป็นครั้งแรก ค่อยพบว่าฝีมือวิชาที่ร่ำเรียนมาหามีประโยชน์ใดไม่"

แม่ชีชุดขาวส่งเสียงดังอึมม์ กล่าวว่า

"ขันทีไช้ไต้ปู่นั้นเสียชีวิตตั้งแต่เมื่อใด? ถูกผู้ใดฆ่าทิ้ง?"

"มัน...มันเสียชีวิตไปเนิ่นนานปี ป่วยเป็นโรคชราภาพมิอาจรักษา"

แม่ชีชุดขาวหันเหหัวเรื่องว่า

"ท่านแม้ไม่ได้ประกอบความชั่วร้าย แต่เป็นของเฮาของกษัตริย์แมนจูรัช-กาลแรก เป็นไท้โหวกษัตริย์แมนจูองค์ที่สอง บัดนี้ตกอยู่ในเงื้อมมือเราที่เป็นชาวฮั่นก็ไม่อาจอภัยละเว้น"

อ้วงไท้โหวตรัสเสียงสั่นระริก

"ซือไถ่ ย่องเต้องค์ปัจจุบันหาใช่เลือดเนื้อเชื้อไขผู้เยาว์ไม่ พระชนนีที่ประสูติคังฮีคือนางสนมเฮ่าคัง สิ้นพระชนม์ไปนานแล้ว"

"ที่แท้เป็นเช่นนี้ วันนี้เราก็มิคิดฆ่าท่าน..."

อ้วงไท้โหวรีบตรัสว่า

"ขอบพระคุณซือไถ่ ที่ผ่อนผันละเว้น ผู้เยาว์นับแต่นี้จะสวดมนต์ภาวนาทุกวี่วัน โปรด...มอบคัมภีร์สถาบันสงฆ์เล่มนั้นคืนมาเถอะ"

"พระสูตรสี่สิบสองบทเป็นพระคัมภีร์ธรรมดา หาได้จากวัดวาต่างๆ ท่านไฉนต้องการเล่มนี้กลับคืนไป?"

"ซือไถ่ยังมิทราบ คัมภีร์เล่มนี้เป็นเล่มที่ย่องเต้องค์ก่อนทรงใช้ท่องสวดทุกวี่วัน ผู้เยาว์จึงรักษาไว้เป็นที่ระลึก"

แม่ชีชุดขาวกล่าวว่า

"ไม่ถูกต้อง ตอนสวดมนต์ภาวนา สมควรปล่อยกระแสจิตว่าง มิอาจให้เรื่องราวในโลกียวิสัยพัวพันจิตใจ ท่านทางหนึ่งสวดมนต์ ทางหนึ่งประหวัดนึกถึงพระสวามีผู้สวรรคต จะมีประโยชน์ใด?"

"ขอบพระคุณซือไถ่ที่ชี้แนะ เพียงแต่ผู้เยาว์ไม่อาจปลงตกได้"

แม่ชีชุดขาวตาทอประกายวูบ ถามว่า

"ที่แท้คัมภีร์เล่มนี้มีความพิสดารใดเคลือบแฝง?"

"หามีไม่ นั่นสืบเนื่องจากจิตงมงายของผู้เยาว์คำนึงนึกถึงย่องเต้องค์ก่อนมิรู้เลือนจริงๆ"

แม่ชีชุดขาวทอดถอนใจเบาๆ สะบัดแขนเสื้อข้างซ้ายไปเบื้องหน้า ชายเสื้อกระทบถูกพระวรกายอ้วงไท้โหวเล็กน้อย ก็คลายจุดให้กับนาง อ้วงไท้โหวรีบตรัสว่า

"ขอบพระคุณซือไถ่เมตตาการุณย์"

พลางยืดพระวรกายขึ้น แม่ชีชุดขาวกล่าวว่า

"เราก็มิได้เมตตาการุณย์อันใด ฝ่ามือสำลีละลายกระดูกของท่าน หลังจากตบใส่ร่างผู้คนจะเป็นอย่างไร?"

"ขันทีนั้นมิได้อธิบายต่อผู้เยาว์ เพียงบอกว่าวิชาฝีมือนี้สูงเยี่ยมยิ่ง ในใต้หล้าน้อยคนที่ต้านทานรับได้"

แม่ชีชุดขาวส่งเสียงดังอึมม์ กล่าวว่า

"เมื่อครู่ท่านฟาดใส่เราเจ็ดฝ่ามือ เรามิได้ต้านทานรับ เพียงสนองคืนฝ่ามือสำลีละลายกระดูกทั้งเจ็ดนั้นกลับไป พลังฝ่ามือเหล่านั้นเมื่อแผ่พุ่งจากท่าน ก็สนองคืนใส่ร่างท่าน เฉกเช่นผู้ใดประกอบกรรม ก็รับกรรมสนอง ไม่อาจโทษว่าผู้ใดได้"

อ้วงไท้โหวสดับฟังถึงตอนนี้ ถึงกับสะท้านพระทัยอย่างรุนแรง นางตระหนักถึงความร้ายกาจของฝ่ามือสำลีละลายกระดูกเป็นอย่างดี ผู้ใดถูกพลังฝ่ามือประทับใส่ โครงกระดูกทั่วทั้งร่างจะแหลกสลาย ร่างกายอ่อนระทวย คิดเคลื่อนไหวแม้แต่ปลายนิ้วก็ทำมิได้

ครั้งกระโน้นนางใช้ฝ่ามือนี้ประทับใส่นางสนมเจ็งฮุย เฮ่าดัง ตั้งงัก สภาพการตายของทั้งสามประจักษ์แก่พระเนตรนางเอง แม่ชีชุดขาวพลังฝีมือสุดสูงย่อมสามารถคุกคามพลังฝ่ามือคู่ต่อสู้ สนองคืนต่อผู้ใช้ เมื่อเป็นเช่นนี้ เท่ากับมีคนกระแทกฝ่ามือสำลีละลายกระดูกใส่พระวรกายนางเจ็ดฝ่ามือ!

เมื่อครู่ตอนจู่โจมฝ่ามือ มุ่งมั่นปลิดชีวิตแม่ชีชุดขาวให้จงได้ จึงทุ่มเทไปสุดเรี่ยวแรง ต่อให้ฝ่ามือเดียวก็ไม่อาจทนทานรับได้ อย่าว่าแต่ถูกสนองคืนมาทั้งเจ็ดฝ่ามือ ดังนั้นหวาดหวั่นพรั่นพรึงถึงขีดสุด พระชานุ (เข่า) อ่อนระทวย คุกลงกับพื้น ตรัสว่า

"ชือไก่โปรดช่วยชีวิต"

แม่ชีชุดขาวทอดถอนใจ กล่าวว่า

"ตนเองสร้างสมบาปกรรม สมควรคลี่คลายสลายเอง บุคคลอื่นมิอาจช่วยเหลือได้"

"ชือไก่โปรดชี้แนะหนทางสักครา"

"ท่านปกปิดทุกเรื่องราว ทั้งเป็นชาวแมนจูเท่ากับเป็นศัตรูกับชาวฮั่นเรา วันนี้ไม่ปลิดชีวิตท่านกับมือ นับเป็นการผ่อนผันละเว้นแล้ว"

กล่าวจบยืดกายขึ้น

อ้วงไท้โหวตระหนักว่าฝ่ายตรงข้ามหากจากไปนางต้องประสบวาระสุดท้ายอย่างอเนจอนาถ เจ็บปวดรวดร้าวติดต่อกันหลายวัน จวบจนสิ้นลมปราณ ดังนั้นตรัสโพล่งว่า

"ชีอไถ่ เรา...เราไม่ใช่ชาวแมนจู หากแต่เป็นชาวฮั่น!"

แม่ชีชุดขาวแค่นหัวร่อ กล่าวว่า

"จวบจนถึงบัดนี้ยังพร่ำกล่าวเหลวไหล ชาวฮั่นไหนเลยเป็นฮองเฮาของฮ่องเต้แมนจูได้?"

พลางสาวเท้าหมายจากไป

อ้วงไท้โหวรีบตรัสว่า

"เราเป็นชาวฮั่นจริงๆ เพียงแต่...นี่เป็นความลับสุดยอดประการหนึ่ง ไม่บังควรบ่งบอกไป"

"อย่างนั้นก็มิต้องบอกแล้ว"

ในสถานการณ์เยี่ยงนี้ อ้วงไท้โหวไหนเลยดำริถึงเหตุการณ์ภายหน้า เพียงคิดคลี่คลายภยันตรายที่โครงกระดูกทั่วทั้งร่างแหลกลาญสลายถ่ายเดียว ตัดสินพระทัยตรัสว่า

"เราเป็น...เป็นอ้วงไท้โหวปลอม เราหาใช่อ้วงไท้โหวจริงๆ ไม่!"

วาจาพอตรัสออก มิเพียงแม่ชีชุดขาวงงงันวูบ แม้แต่อุ้ยเซี่ยวป้อที่หลังแท่นบรรทมก็สะท้านใจอย่างรุนแรง

แม่ชีชุดขาวทรุดนั่งลงอย่างแช่มช้า กล่าวว่า

"ไฉนปลอมแปลงขึ้น?"

"บิดามารดาเราถูกชาวแมนจูทำร้าย เราถูกคุกคามเข้าวังมาเป็นนางกำนัล ภายหลังจึง...จึงปลอมแปลงเป็นอ้วงไท้โหว"

อุ้ยเซี่ยวป้อยิ่งรับฟังยิ่งพิศวงสงสัย ครุ่นคิดขึ้น

"กำลังขวัญในการโป้ปดของนางอำมหิตเข้มแข็งนัก แม้แต่เรื่องราว

พิสดารปานนี้ ก็กล้าบ่งบอกออกมา"

ได้ยินอ้วงไท้โหวตรัสสืบต่อ

"อ้วงไท้โหวแท้จริงเป็นชาวแมนจู พระนามผักยี่อจี่กิกเต็ก เป็นธิดาช่วยยื่อซิมป้วยเล็ก บิดาเราแซ่ม้อนามบุ้นเล้ง เป็นแม่ทัพในราชวงศ์เหม็ง"

แม่ชีชุดขาวงงงันวูบกล่าวว่า

"ท่านเป็นธิดาม้อบุ้นเล้ง ซึ่งเป็นแม่ทัพรักษาเกาะพ้วยเต้า?"

"ถูกแล้ว บิดาเราประจัญบานกับชาวแมนจูเนิ่นนานปี ภายหลังฝ่ายแมนจูดำเนินแผนชักนำแม่ทัพเหม็งนามอ้วงชงอ้วงกำจัดบิดาเราไป"

"อ้อ เพียงแต่ท่านไฉนปลอมแปลงเป็นฮองเฮาได้เนิ่นนานปี จวบจนเป็นอ้วงไท้โหว โดยไม่ถูกผู้ใดพบเห็นข้อเท็จจริง?"

อ้วงไท้โหวตรัสว่า

"เราปรนนิบัติฮองเฮาเนิ่นนานปี ลอกเลียนสุรเสียง พระอิริยาบถของนางได้ละม้ายคล้ายเหมือน โฉมหน้าของเรานี้ก็ปลอมแปลงขึ้น"

พลางสาวพระบาทถึงหน้าโต๊ะเครื่องแป้ง หยิบฉวยซับพระพักตร์ (ผ้าเช็ดหน้า) ผืนหนึ่ง จุ่มลงในอ่างทอง เช็ดถูพระพักตร์โดยแรงหลายคราจากนั้นฉีกกระชากวัตถุคล้ายหนังมนุษย์ลงจากพระปราง (แก้ม) สองชิ้น พระพักตร์พลันแปรเปลี่ยนไป วงพักตร์ที่กลมเกลี้ยงอิ่มเอิบ กลับกลายเป็นใบหน้ารูปไข่ผอมซูบ เบ้าตาด้านล่างก็ตอบลึกลงไป

แม่ชีชุดขาวอุทานดังอา ขบคิดชั่วขณะจึงกล่าว

"รูปโฉมท่านแปรเปลี่ยนไปจริงๆ เพียงแต่การปลอมแปลงเป็นฮองเฮาหาใช่เรื่องง่ายดายไม่ หรือพระสวามีท่านวินิจฉัยแยกแยะไม่ออก?"

"ย่องเต้องค์ก่อน เพียงลุ่มหลงโปรดปรานนางสนมเจ็งฮุย ตลอดเวลาที่ผ่านมา ไม่เคยเสด็จมายังวังฮองเฮา มิชำเลืองพระเนตรเหลือบแลฮองเฮาแท้จริงย่อมไม่เหลียวแลฮองเฮาปลอม อย่าว่าแต่เราปลอมแปลงได้ละม้ายเหมือนมาตรแม้นมีพิรุธ พระองค์หาทรงทราบไม่"

แม่ชีชุดขาวซักถามว่า

"อย่างนั้นขันทีนางกำนัลที่ปรนนิบัติฮองเฮา ก็จำแนกไม่ออกเช่นกัน?"

"เราพอสยบฮองเฮาแท้จริง ก็โยกย้ายสับเปลี่ยนนางกำนัลขันทีประจำวังฮองเฮาโดยสิ้นเชิง ตามกฎระเบียบภายในวัง เหล่าขันทีนางกำนัลมิกล้าจ้องมองเราตรงๆ มาตรแม้นลอบชำเลืองแลแต่ไกล ไหนเลยจำแนกข้อเท็จจริงได้?"

อุ้ยเซี่ยวป้อรับฟังถึงตอนนี้ พลันฉุกใจคิดขึ้น

'คราก่อน ไฮ้เล่ากงก็เคยระแวงสงสัยอ้วงไท้โหว นางอำมหิตไม่ใช่อ้วงไท้-โหวแท้จริง เมื่อเป็นเช่นนี้ก็มิต้องใช้ราชาศัพท์ต่อนางอีก'

แม่ชีชุดขาวพลันฉุกคิดถึงเรื่องหนึ่ง กล่าวว่า

"ไม่ถูกต้อง ท่านบอกว่าฮ่องเต้องค์ก่อนไม่เคยเสด็จมายังวังฮองเฮา แต่...ท่านกลับกำเนิดกงจู้องค์หนึ่ง"

อ้วงไท้โหวกล่าวว่า

"เกี่ยงเส้งกงจู้ หาได้ถือกำเนิดจากซุ่นตี่ฮ่องเต้ บิดาของนางเป็นชาวฮั่นปลอมแปลงเป็นนางกำนัลอยู่ร่วมกับเรา มินานมานี้...ป่วยเป็นโรคเสียชีวิต"

เทาอั้งเอ็งบีบมืออุ้ยเซี่ยวป้อคราหนึ่ง ทั้งสองล้วนครุ่นคิดขึ้น

'ในวังไท้โหวมีบุรุษเพศปลอมเป็นนางกำนัลจริง เพียงแต่ไม่ได้เสียชีวิตเพราะโรคภัยไข้เจ็บ'

อุ้ยเซี่ยวป้อขบคิดสืบไป

'มิน่าเล่า เกี่ยงเส้งกงจู้จึงป่าเถื่อนดุร้ายปานนี้ ที่แท้เป็นเผ่าพันธุ์ของนางกำนัลปลอมนั้น'

แม่ชีชุดขาวคำนึงในใจ

'ท่านพลันตั้งครรภ์ขึ้นมา ฮ่องเต้องค์ก่อนหากไม่เคยเสด็จมายังวังฮองเฮา ไหนเลยไม่ระแวงพระทัย?'

เพียงแต่นี่เป็นเรื่องส่วนตัวในห้องหอ นางแม้อายุสูงวัย แต่ออกบวชเป็นชีเมื่ออายุยังเยาว์ รู้สึกไม่สะดวกกับการถามไถ่ ขบคิดขึ้น

'บุคคลนี้ เมื่อแอบอ้างปลอมแปลงเป็นฮองเฮารัชสมัยก่อน พอพบว่าตั้งครรภ์ ย่อมมีหนทางกลบเกลื่อน'

ดังนั้นสั่นศีรษะ กล่าวว่า

"ดูท่าทีท่านมิได้บ่งบอกตามความสัตย์จริง"

อ้วงไท้โหวกล่าวอย่างร้อนรุ่ม

"แม้แต่เรื่องอับอายเยี่ยงนี้ เรายังบอกออกไป อื่นๆ ย่อมมิกล้าปกปิด"

แม่ชีชุดขาวกล่าวว่า

"เช่นนั้นเป็นว่า อ้วงไท้โหวแท้จริงถูกท่านปลงพระชนม์ไป ท่านกลับแปดเปื้อนคาวโลหิตมิน้อย"

"ผู้เยาว์สวดมนต์ภาวนา มิกล้าฆ่าคนโดยพลการ อ้วงไท้โหวแท้จริงยังมีชีวิตอยู่!"

วาจาประโยคนี้เหนือความคาดหมายแม่ชีชุดขาว อุ้ยเซี่ยวป้อและเทาอั๋ง-เอ็งอย่างใหญ่หลวง แม่ชีชุดขาวกล่าวว่า

"นางยังมีชีวิตอยู่? ที่แท้อยู่ที่ใด?"

อ้วงไท้โหวล้วงประแจทองคำดอกหนึ่งจากอกเสื้อ สาวเท้าถึงหน้าตู้ขนาดใหญ่ข้างเตียงใบหนึ่ง สอดประแจไปในรูกุญแจบนตู้ เปิดประตูตู้ออก

แม่ชีชุดขาวกวาดตามา พลันอุทานเบาๆ เห็นภายในตู้นอนเหยียดยาวด้วยสตรีนางหนึ่ง บนร่างห่มคลุมผ้าห่มสีเหลือง จึงถามโพล่งว่า

"นางคืออ้วงไท้โหวแท้จริง?"

อ้วงไท้โหวกล่าวว่า

"ซือไถ่โปรดดูโฉมหน้าของนาง"

พลางหยิบฉวยเชิงเทียนส่องเปลวเทียนมายังใบหน้านาง เห็นสตรีภายในตู้สีหน้าซูบซีดอิดโรยปราศจากสีเลือด แต่วงพักตร์ประพิมพ์ประพายคลับคล้ายโฉมหน้าอ้วงไท้โหว ก่อนลบล้างคราบปลอมแปลงและหน้ากากมนุษย์ออกจริงๆ

สตรีนางนั้นลืมตาขึ้น จากนั้นพริ้มลง กล่าวเบาๆ

"เราไม่บอกเรื่องราวใดทั้งสิ้น ท่าน...ท่านรีบฆ่าเราเถอะ"

อ้วงไท้โหวกล่าวว่า

"เรามิเคยทำร้ายคนมาก่อน ไหนเลยฆ่าท่าน?"

พลางปิดประตูตู้ลงอย่างแผ่วเบา

แม่ชีชุดขาวซักถามว่า

"ท่านคุมขังอ้วงไท้โหวแท้จริงไว้ในที่นี้เป็นเวลาสิบกว่าปี?"

"ถูกแล้ว"

"ทานคงคิดสอบถามเรื่องราวใดต่อนาง เนื่องเพราะนางยืนกรานไม่ยอมบอก จึงมีชีวิตถึงบัดนี้ นางหากบ่งบอกออกมา ท่านจะปลิดชีวิตในบัดดล ใช่หรือไม่?"

"ไม่ ผู้เยาว์ไม่ทำร้ายนางถึงแก่ชีวิตเด็ดขาด"

แม่ชีชุดขาวแค่นเสียงดังเฮอะ กล่าวว่า

"ท่านเข้าใจว่าเราเป็นทารกอมมือ มิเข้าใจจิตเจตนาของท่าน? อ้วงไท้-โหวแท้จริงถูกคุมขังอยู่ที่นี้ นับว่ามีอันตรายทุกเมื่อเชื่อยาม ท่านไม่สังหารนาง ย่อมมีจุดมุ่งหมายเคลือบแฝง หากแม้นนางร่ำร้องขึ้นภายในตู้ ไยมิใช่จบสิ้นกัน?"

"นางมิกล้าร่ำร้องเด็ดขาด เราบอกต่อนางว่าเรื่องนี้หากถูกเปิดโปง เราจะสังหารฮ่องเต้องค์ก่อน ภายหลังฮ่องเต้องค์ก่อนสิ้นพระชนม์ เราจึงคุกคามว่าจะทำร้ายคังฮีฮ่องเต้ สตรีแมนจูนางนี้จงรักภักดีต่อฮ่องเต้ทั้งสองพระองค์ จึงขอร้องเราอย่าได้ทำร้ายพระองค์ มิเช่นนั้นจะอดอาหารอัตวินิบาตกรรม"

ที่แท้อ้วงไท้โหวแท้จริงและปลอมแปลง องค์หนึ่งคุกคามว่าอดอาหารอัตวินิบาตกรรม อีกนางหนึ่งข่มขู่ว่าจะประทุษร้ายฮ่องเต้ ต่างบังเกิดจิตกริ่งเกรงกันเป็นเวลาสิบกว่าปี

อ้วงไท้โหวปลอมที่กริ่งเกรงว่า อ้วงไท้โหวแท้จริงจะอดอาหาร เนื่องเพราะนางยังไม่ยินยอมแพร่งพรายความลับสำคัญประการหนึ่ง มิเช่นนั้นไหนเลยจะละเว้นชีวิตนางจนถึงบัดนี้ เป็นอันตรายคุกคามนาง? จากความนี้แสดงว่าความลับที่อ้วงไท้โหวแท้จริงทรงปกปิดไว้ย่อมมีความสำคัญยิ่ง

แม่ชีชุดขาวกล่าวว่า

"ท่านที่แท้คิดคุกคามนางบอกความลับอันใด?"

อ้วงไท้โหวกล่าวว่า

"ซือไถ่ เรื่องนี้เกี่ยวพันถึงที่ซ่อนชุมทรัพย์จำนวนมากมายมหาศาลประ-

เมินค่ามิได้ของชาวแมนจู"

แม่ชีชุดขาวผงกศีรษะรับทราบ รู้สึกวาจาประดานี้กลับสอดคล้องกับคำบอกเล่าของเทาอั้งเอ็ง จึงกล่าว

"ขุมทรัพย์เหล่านั้นซุกซ่อนอยู่ที่ใด?"

"นี่นับเป็นความลับสุดยอด ฮ่องเต้องค์ก่อนทรงทราบดี ตอนที่พระองค์สิ้นพระชนม์ ดังฮีพระชนม์ยังเยาว์ นางสนมเจ็งฮุยที่โปรดปรานก็สิ้นพระชนม์ไปก่อน จึงถ่ายทอดความลับนี้ต่อฮองเฮา ให้นางรอจนดังฮีเจริญวัยค่อยบ่งบอก ตอนนั้นเราเป็นนางกำนัลปรนนิบัติฮองเฮา ลอบได้ยินพระดำรัส จึงคิดสืบสาวให้กระจ่าง เพียงแต่มิว่าผู้เยาว์ทั้งหลอกลวงทั้งข่มขู่ ดำเนินวิธีนานาอ้วงไท้โหวแท้จริงล้วนไม่ยอมแพร่งพราย"

แม่ชีชุดขาวล้วงพระสูตรสี่สิบบทจากอกเสื้อ กล่าวว่า

"ท่านคิดสอบถามนางว่า พระสูตรสี่สิบสองบทอีกหลายเล่มอยู่ที่ใดกระมัง?"

อ้วงไท้โหวสะท้านเฮือก ถอยกายไปสองก้าวกล่าวเสียงสั่นระรัว

"ซือไถ่...ก็ทราบด้วย?"

"มิผิด เราล่วงรู้ว่าพระสูตรสี่สิบสองบททั้งแปดเล่มบ่งบอกที่ซ่อนขุมทรัพย์แมนจูนั้น มิทราบท่านได้ครอบครองทั้งสิ้นกี่เล่ม?"

"ซือไถ่เมื่อล่วงรู้ทุกเรื่องราว ผู้เยาว์ก็ไม่กล้าปกปิดอำพรางสืบไป ความจริงเราครอบครองพระสูตรสี่สิบสองบทห้าเล่ม แต่ค่ำคืนหนึ่งปรากฏคนร้ายบุกรุกเข้าวังชโมยพระคัมภีร์เหล่านั้นไป แทงใส่ทรวงอกเรามีดหนึ่ง"

แม่ชีชุดขาวทราบเรื่องเทาอั้งเอ็งประทุษร้ายนางแต่แรก เพียงแต่เทาอั้งเอ็งหากหยิบฉวยพระสูตรสี่สิบสองบทห้าเล่มไป ย่อมไม่ปกปิดอำพรางนางอุ้ยเชี่ยวปัอรับฟังถึงตอนนี้ถึงกับใจเต้นระทึกตามครุ่นคิดขึ้น

'หากสอบสวนสืบไป แม่ชีชุดขาวคงระแวงสงสัยเราแน่นอน'

ได้ยินแม่ชีชุดขาวกล่าวว่า

"เราทราบว่าผู้ประทุษร้ายท่านเป็นใคร แต่หาได้หยิบฉวยพระสูตรสี่สิบสองบทห้าเล่มนั้นไป"

อ้วงไท้โหวร้องโพล่งอย่างแตกตื่น

"อย่างนั้น พระสูตรห้าเล่มนั้นถูกผู้ใดขโมยไป? นับว่า...ประหลาดแท้"

"เฮอะ มิว่าท่านคาดคิดอย่างไร เมื่อเป็นธิดาของม้อบุ้นเส้งแห่งเกาะพ้วยเต้า คงมีความสัมพันธ์กับนิกายเทพมังกรอย่างลึกล้ำ"

"หามิได้ ผู้เยาว์...ผู้เยาว์ไม่เคยได้ยินนามนิกายเทพมังกรมาก่อน"

แม่ชีชุดขาวเขม้นมองนางชั่วขณะ จึงกล่าว

"เราจะถ่ายทอดเคล็ดวิชาสลายพลังแก่ท่านประการหนึ่ง ให้ใช้วิธีการนี้กระแทกใส่ต้นไม้ในยามเช้าตรู่ กลางวัน พลบค่ำ วันละสามครา กระทำติดต่อกันแปดสิบเอ็ดวัน จะสลายพลังฝ่ามือยะเยียบของฝ่ามือสำลีละลายกระดูกที่ดั่งค้างอยู่ภายในกายได้"

อ้วงไท้โหวยินดียิ่ง ลนลานกล่าวขอบคุณ แม่ชีชุดขาวจึงถ่ายทอดเคล็ดวิชาให้ จากนั้นกล่าวว่า

"นับแต่นี้ขอเพียงท่านเร่งเร้ากำลังภายใน ลงมือทำร้ายคน โครงกระดูกทั่วทั้งร่างจะแหลกสลาย มิว่าผู้ใดก็ไม่อาจช่วยเหลือท่านอีก!"

อ้วงไท้โหวรับคำ รู้สึกเมื่อเป็นเช่นนี้ แม้สามารถรักษาชีวิตสืบไป แต่พลังการฝึกปรือเท่ากับสูญสลาย อดสะทกสะท้อนรันทดมิได้ แม่ชีชุดขาวสะบัดจีวรออกจี้สกัดจุดสลบของนาง กล่าวเบาๆ

"พวกเจ้าออกมาเถอะ"

อุ้ยเซี่ยวป้อและเทาอั้งเอ็งหมุนตัวออกจากหลังแท่นบรรทม อุ้ยเซี่ยวป้อชิงกล่าวว่า

"ซือไถ่ สตรีนางนี้กล่าวตามความสัตย์จริงสามส่วน โป้ปดหลอกลวงเจ็ดส่วน ไม่อาจเชื่อถือสนิทใจ"

แม่ชีชุดขาวผงกศีรษะ เทาอั้งเอ็งก็ตลบคลุมผมขึ้น เห็นซุกซ่อนไข่มุกอัญมณีและตั๋วแลกเงินจำนวนมิน้อย แต่ปราศจากพระสูตรสี่สิบสองบทแม้สักเล่มเดียวจริงๆ แม่ชีชุดขาวกล่าวว่า

"กวาดรวบรวมอัญมณีเหล่านี้ไว้ ใช้เป็นทุนรอนสำหรับกอบกู้ราชวงศ์เหมิงในภายหน้า"

เทาอั้งเอ็งจึงรวบรวมไข่มุกอัญมณี ตั๋วแลกเงินเหล่านั้นห่อรวมในผ้าแพรผืนหนึ่ง มอบส่งต่อแม่ชีชุดขาว อุ้ยเซี่ยวป๊อขบคิดในใจ

'นางอำมหิตคราครั้งนี้นับว่าล่มจมแล้ว'

แม่ชีชุดขาวกล่าวกับเทาอั้งเอ็งว่า

"บุคคลนี้แอบอ้างปลอมเป็นอ้วงไท้โหว คงมีจิตเจตนาเคลือบแฝง เจ้าก็ปะปนอยู่ในวัง หาทางสืบเสาะข้อเท็จจริง ดีที่นางสูญเสียพลังฝีมือ มิต้องหวั่นหวาดอันใด"

เทาอั้งเอ็งรับคำ เพียงแต่ต้องแยกจากกับนายเดิมนับเป็นที่อาลัยอาวรณ์ยิ่ง

แม่ชีชุดขาวนำพาอุ้ยเซี่ยวป๊อทะยานข้ามกำแพงออกจากวังมา กลับถึงโรงเตี๊ยมที่พักเปิดพระคัมภีร์ออกพลิกตรวจทีละหน้า

พระสูตรสี่สิบสองบท เป็นพระคัมภีร์สถาบันสงฆ์ทั่วไป แม่ชีชุดขาวท่องจดจำข้อความในคัมภีร์ตั้งแต่แรก พบว่าอักษรในคัมภีร์เล่มนี้มิได้ผิดเพี้ยนจากคัมภีร์ทั่วไปแม้สักคำเดียว ดังนั้นเปลี่ยนเป็นจ่อเปลวเทียนอยู่ใต้แผ่นกระดาษทีละใบ ก็หามีสิ่งผิดปกติใดไม่ หมกมุ่นครุ่นคิดชั่วขณะ พลันแช่ปกคัมภีร์กับน้ำในอ่าง

แช่อยู่ชั่วขณะ ค่อยๆ แกะปกที่ห่อหุ้มคัมภีร์ออก เห็นภายในเป็นหนังแพะสองชั้น ขอบหนังแพะเย็บเส้นด้ายอย่างแน่นหนา พอดึงเส้นด้ายออก พลันเห็นในหนังแพะทั้งสองชั้นซุกซ่อนแผ่นหนังแพะเบาบาง ถูกตัดเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อยอยู่สิบกว่าชิ้น!

อุ้ยเซี่ยวป๊อโห่ร้องว่า

"ใช่แล้ว ความเร้นลับของคัมภีร์อยู่ที่นี้เอง!"

แม่ชีชุดขาวเรียงรายเศษหนังแพะลงบนโต๊ะ เห็นแต่ละชิ้นใหญ่เล็กไม่เท่าเทียมกัน บ้างเป็นรูปสี่เหลี่ยม บ้างเป็นทรงกลม บ้างเป็นรูปสามเหลี่ยม บนหนังแพะวาดลายเส้นสีแดงคดเคี้ยวเป็นจำนวนมาก บ้างขีดเขียนอักษรสีดำเพียงแต่เมื่อถูกตัดแบ่งจากกัน ก็ไม่สามารถปะติดปะต่อรวมกันได้

อุ้ยเซี่ยวป๊อกล่าวว่า

"ที่แท้ในพระสูตรสี่สิบสองบทล้วนซุกซ่อนเศษหนังแพะ ต้องได้มาทั้งแปดเล่ม ค่อยประกบรวมเศษหนังแพะเป็นลายแทงขุมทรัพย์ผืนหนึ่ง"

แม่ชีชุดขาวผงกศีรษะ กล่าวว่า

"คาดว่าเป็นเช่นนั้น"

พลางบรรจุเศษหนังแพะไปในหนังแพะทั้งสองชั้นนั้น ร้อยเส้นด้ายคืนสู่สภาพเดิม ซุกเก็บดัมภีร์ไว้ในถุงย่าม

วันรุ่งขึ้น แม่ชีชุดขาวนำอุ้ยเซี่ยวป้อออกจากนครหลวง บ่ายโฉมสู่ทิศประจิม มาถึงเทือกเขากิมพิ้งซัวนอกเมืองเชียงเพ้ง ซึ่งเป็นสุสานของชงเจ็งฮ่องเต้แห่งราชวงศ์เหม็ง เห็นหน้าสุสานเต็มไปด้วยหญ้าคาท่วมรกร้าง รอบบริเวณสงัดวังเวง แม่ชีชุดขาวพลันฟุบกายที่หน้าสุสานเปล่งเสียงร่ำไห้สนั่นหวั่นไหว

อุ้ยเซี่ยวป้อก็งอเข่าคุกลงที่หน้าสุสาน แสดงความเคารพ พลันรู้สึกหญ้าคาข้างกายสั่นไหว พอเบือนหน้าไปก็เหลือบเห็นกระโปรงสีเขียวชุดหนึ่ง!

อุ้ยเซี่ยวป้อยามกลางวัน มิทราบครุ่นคิดคำนึงถึงเจ้าของกระโปรงสีเขียวนี้มากี่คราๆ ยามนี้พอประสบพบพานถึงกับใจเต้นระทึกตูมตาม เข้าใจว่าเป็นความฝันตื่นหนึ่ง ได้ยินซุ่มเสียงสดใสเสนาะโสตเสียงหนึ่งร้องเรียกหาอันใด จากนั้นกล่าวว่า

"ข้าพเจ้ารอคอยอยู่ที่นี้สามวัน ในที่สุดก็เฝ้ารอจนพบพาน"

ทอดถอนใจแล้วเอ่ยสืบต่อ

"ท่านก็อย่าได้สลดหดหู่ไป"

กลับเป็นกระแสเสียงครุณีอาภรณ์เขียว ซึ่งเป็นนางในดวงใจอุ้ยเซี่ยวป้อจริงๆ

วาจาประดานี้พอกระทบโสตอุ้ยเซี่ยวป้อ ถึงกับสมองลั่นอื้ออึง ปีติยินดีจนตลอดทั้งร่างพองโต กล่าววา

"ถูกแล้ว ท่านรอคอยเราสามวัน ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้าหาสลดหดหู่ไม่"

พลางยืดกายขึ้น สายตายามกวาดมอง ก็พบเห็นวงหน้าอันผุดผาดสะคราญล้ำของครุณีอาภรณ์เขียว เห็นสีหน้าอันนุ่มนวลของนางแปรเปลี่ยน

เป็นตะลึงลาน จากนั้นแปรเปลี่ยนเป็นขุ่นแค้นคลั่งใจ

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ข้าพเจ้าก็คิดถึงท่านนัก..."

มิทันจบคำ พลันรู้สึกมีกระแสพลังขุมหนึ่งแหวกฝ่าอากาศมา จากนั้นเจ็บแปลบปลาบที่ท้องน้อย ร่างปลิวละลิ่วไปด้านหลังวาเศษ ร่วงฟาดกับพื้นอย่างหนักหน่วง กลับถูกนางเตะใส่ฉาดหนึ่ง

ได้ยินเสียงเปรื่อง ครุณีอาภรณ์เขียวชักดาบใบหลิวออก สะอึกปราดมาฟาดฟันดาบลงใส่ศีรษะอุ้ยเซี่ยวป้ออย่างดุดัน อุ้ยเซี่ยวป้อรีบเกลือกกลิ้งร่างมาด้านข้างเป็นการหลบเลี่ยง ดาบใบหลิวจึงฟันใส่พื้นดินดังฉึกใหญ่

ครุณีอาภรณ์เขียวขณะจะฟาดฟันซ้ำเติม แม่ชีชุดขาวพลันตวาดว่า

"หยุดมือ!"

ครุณีอาภรณ์เขียวคลายมือเหวี่ยงดาบทิ้งไป โถมเข้าอ้อมอกแม่ชีชุดขาว เปล่งเสียงร่ำไห้ออกมา กล่าวว่า

"คนชั่วร้ายนี้ มุ่งข่มเหงรังแกข้าพเจ้า ซือแป๋ ท่านรีบฆ่ามัน!"

อุ้ยเซี่ยวป้อทั้งแตกตื่นทั้งยินดี ครุ่นคิดขึ้น

'ที่แท้ครุณีอาภรณ์เขียวเป็นศิษย์แม่ชีชุดขาว วาจาเมื่อครู่หาได้กล่าวต่อเราไม่'

พลางยันกายลุกขึ้น ครุ่นคิดสืบไป

'เหตุการณ์เมื่อดำเนินถึงขั้นนี้ เราได้แต่ประพฤติตนเป็นคนดีงามให้ซือไถ่รูปนี้บังเกิดจิตเมตตา ยกนางเป็นภรรยาเรา'

ดังนั้นสาวเท้าไป ประสานมือคารวะครุณีอาภรณ์เขียว กล่าวว่า

"ผู้ต่ำต้อยหากล่วงเกินโกวเนี้ยโดยไร้เจตนา ขอโกวเนี้ยอย่าได้ถือสาหาความ"

ครุณีอาภรณ์เขียวสองมือโอบกอดแม่ชีชุดขาว หาได้หันกายกลับมา ตวัดเตะมายังด้านข้าง พอดีเตะถูกปลายคางอุ้ยเซี่ยวป้อ อุ้ยเซี่ยวป้อร้องโอยคำหนึ่ง หงายร่างไปด้านหลัง ยามกะทันหันไม่อาจดิ้นรนลุกขึ้นอีก

แม่ชีชุดขาวกล่าวว่า

"อาคอ (แปลว่าโมราขาว) ไฉนพอพบหน้า เจ้าก็เตะทำร้ายบุคคลอื่นสองครา?"

กระแสเสียงแฝงแววตำหนิ อุ้ยเชี่ยวป้อพอฟังถึงกับยินดียิ่ง ขบคิดในใจ

'ที่แท้ครุณีอาภรณ์เขียวเรียกว่าอาคอ ในที่สุดเรารู้จักชื่อของท่านแล้ว'

ตนติดตามแม่ชีชุดขาวได้ระยะเวลาหนึ่ง ทราบว่านางชมชอบผู้คนที่นอบน้อมถ่อมตน ยามอยู่เบื้องหน้านาง ยิ่งยินยอมเสียเปรียบ ยิ่งมีประโยชน์ รีบกล่าวว่า

"ซือไถ่ โกวเนี้ยนางนี้สมควรเตะ นี่เป็นความผิดของผู้ต่ำต้อยเอง"

เอ่ยถึงตอนนี้ สองมือยันปลายคาง เจ็บปวดจนน้ำตาแทบหลั่งไหล คราครั้งนี้กลับมิได้เสแสร้งแกล้งดัด หากแต่ถูกเตะไม่เบาจริงๆ

ครุณีอาภรณ์เขียวอาคอสะอึกสะอื้นพลางกล่าว

"ซือแป๋ หลวงจีนน้อยนี้เลวยิ่ง มัน...มันรังแกข้าพเจ้า"

"มันรังแกเจ้าอย่างไร?"

อาคอหน้าแดงวูบ กล่าวว่า

"มัน...มันข่มเหงรังแกข้าพเจ้ามากครัง"

อุ้ยเชี่ยวป้อสอดคำขึ้น

"ซือไถ่ สรุปแล้วเป็นข้าพเจ้าโง่เขลางมงาย ทั้งพลังฝีมือต่ำทราม คราก่อนโกวเนี้ยไปท่องเที่ยวที่เสียวลิ้มยี่..."

แม่ชีชุดขาวสอดคำขึ้น

"เจ้าไปยังเสียวลิ้มยี่ ถือกำเนิดเป็นสตรี ไหนเลยรุดไปเสียวลิ้มยี่ได้?"

อุ้ยเชี่ยวป้อพอฟัง ต้องลอบปีติยินดี ครุ่นคิดขึ้น

'ที่แท้ซือไถ่รูปนี้มิได้ใช้นางไปยังเสียวลิ้มยี่ หากแต่เป็นนางเร่งรุดไปเองนั่นนับว่าประเสริฐแท้'

ดังนั้นกล่าวว่า

"นั่นมิใช่โกวเนี้ยเร่งรุดไปเอง หากแต่เป็นเจ้เจิของนางคิดรุดสู่เสียวลิ้มยี่ โกวเนี้ยนางนี้ได้แต่เป็นเพื่อนติดตามไป"

แม่ชีชุดขาวถามว่า

"เจ้าไฉนทราบได้?"

"ตอนนั้นข้าพเจ้ารับพระราชโองการจากดังฮีฮ่องเต้ ปลงผมออกบวชที่เสียวลิ้มยี่แทนพระองค์ พบเห็นโกวเนี้ยอีกนางหนึ่งมุ่งมายังเสียวลิ้มยี่ โกวเนี้ยนางนี้ตามติดอยู่ด้านหลัง"

แม่ชีชุดขาวเบือนหน้ามายังอาคอ กล่าวว่า

"เป็นอาคี้ชักนำเจ้าไป?"

"ถูกแล้ว"

"ภายหลังเป็นอย่างไร?"

อาคอกล่าวว่า

"หลวงจีนเสียวลิ้มยี่ดุร้ายยิ่ง บอกว่าตามกฎระเบียบที่ตราไว้ ไม่อนุญาตสตรีเข้าวัดไป"

อุ้ยเซี่ยวป้อชิงกล่าวว่า

"ถูกแล้ว กฎระเบียบนี้มิถูกต้อง ไฉนสตรีไม่อาจเข้าสู่เสียวลิ้มยี่ องค์เจ้าแม่กวนอิมก็เป็นสตรี"

แม่ชีชุดขาวกล่าวว่า

"เหตุการณ์ภายหลังเป็นอย่างไร?"

อุ้ยเซี่ยวป้อชี้มือมายังอาคอ กล่าวว่า

"โกวเนี้ยนางนี้บอกว่า ผู้อื่นเมื่อมิอนุญาตให้เข้าวัด ก็กลับกันเถอะ แต่หลวงจีนปฏิคมเสียวลิ้มยี่ทั้งสี่กลับทัดทานเหนี่ยวรั้งไว้ ยกมือผลักใส่โกวเนี้ยทั้งสอง พวกนางย่อมถลันหลบหลีก มือเท้าเหล่าหลวงจีนจึงปะทะกับเสาหินภายในเก๋ง"

"เฮอะ พลังฝีมือสำนักเสียวลิ้มเป็นเอกในแผ่นดิน ไหนเลยใช้การไม่ได้ปานนี้? อาคอ ตอนที่เจ้าลงมือ ใช้ออกด้วยกระบวนเท่าใด?"

อาคอมิกล้าปกปิดอำพราง กัมศีรษะบ่งบอกนามกระบวนท่าด้วยซุ่มเสียงแผ่วเบา แม่ชีชุดขาวจึงกล่าว

"พวกเจ้าล้วนสยบหลวงจีนเสียวลิ้มทั้งสี่?"

อาคอกวาดตามายังอุ้ยเซี่ยวป้อแวบหนึ่ง กล่าวว่า

"รวมทั้งมันนับเป็นห้าคน"

"พวกเจ้าขวัญกล้ามิน้อย ถึงกับบุกขึ้นเสียวลิ้มยี่หักกระดูกแขนขาหลวงจีนเสียวลิ้มทั้งห้า"

ขณะว่ากล่าว สองตาสาดประกายคมวาวราวสายฟ้า สำรวจตลอดเรือนร่างของนาง พลันเห็นรอยแผลสีแดงบนลำคอขาวผ่องของนางจึงถามว่า

"รอยแผลนี้ถูกยอดฝีมือเสียวลิ้มยี่ทำร้ายกระมัง?"

อาคอเงยหน้าขึ้น กวาดมองอุ้ยเซี่ยวปัอ สองข้างแก้มพลันแดงระเรื่อน้ำตาเอ่อคลอหน่อย กล่าวว่า

"เป็นมันหยามหยันข้าพเจ้า ศิษย์จึง...จึงปาดคาบใส่ลำคอตนเอง แต่หาได้เสียชีวิตไม่"

แม่ชีชุดขาวตอนแรกฟังว่าศิษย์สตรีทั้งสองบุกขึ้นเสียวลิ้มยี่ ถึงกับชุ่นเคืองยิ่ง พอเห็นรอยแผลบนลำคอ พลันบังเกิดจิตสมเพชเวทนาขึ้นถามว่า

"มันหยามหยันเจ้าอย่างไร?"

อาคอพลันร่ำไห้ออกมา อุ้ยเซี่ยวปัอจึงกล่าว

"นั่นนับเป็นความผิดพลาดของข้าพเจ้าอย่างแท้จริง โกวเนี้ยนางนี้เพียงคร่ากุมข้าพเจ้าไว้ ข่มขู่ว่าจะควักล้วงดวงตา ข้าพเจ้ากลับขวัญอ่อน ใช้การมิได้ แตกตื่นจนขวัญหนีดีฝ่อ ปัดป่ายสองมือเป็นพัลวัน บังเอิญกระทบถูกร่างของนาง"

แม่ชีชุดขาวพอซักถามถึงกระบวนท่าตอนประมือกัน ก็เข้าใจในบัดดล กล่าวว่า

"นี่เป็นความผิดพลาดโดยไม่ตั้งใจ มิต้องยึดถือเป็นจริงเป็นจังไป"

ตบไหล่กลมมนอาคอเบาๆ กล่าวเสียงนุ่มนวล

"มันเป็น...เป็นขันทีผู้หนึ่ง จะเป็นไรไป? เจ้าเมื่อใช้ท่าผู้อี่กุยเช้า (นางแอ่นตีนรวงรัง) หักกระดูกสองแขนมัน ก็นับเป็นการลงโทษแล้ว"

อาคอน้ำตาเอ่อคลอแทบหยดหยาด ครุ่นคิดขึ้น

'เขาไหนเลยเป็นขันทีอันใด ยังเคยรุดไปเที่ยวช่องคณิกา'

แต่วาจาประโยคนี้ กลับมิกล้ากล่าวจากปาก กริ่งเกรงซือแป๋ซักถาม

รายละเอียด จนทราบเรื่องนางกับซือเจ้บุกซ่องคณิกาไปทำร้ายคน ยามร้อนรุ่มถึงกับร่ำไห้ออกมาอีกครา

อุ้ยเซี่ยวป้อน้อมกายกล่าวว่า

"โภวเนี้ยหากไม่สบายใจ ก็เตะใส่ข้าพเจ้าอีกหลายเท้าเถอะ"

อาคอชยี้เท้าร่ำร้องว่า

"เราพานไม่เตะ"

แม่ชีชุดขาวขมวดคิ้วกล่าวว่า

"เรื่องนี้หาใช่ความผิดพลาดของมัน อาคอ นับว่าเลิกรากันเถอะ"

อาคอชบคิดขึ้น

'จอมโฉดน้อยนี้เลวร้ายจริงๆ เพียงแต่มีเรื่องราวมากหลายไม่สะดวกกับการบอกออกไป มิเช่นนั้นซือแป๋หากไต่สวนขึ้นมา ซือเจ้กับเราล้วนผิดพลาดหลายประการ'

ดังนั้นกล่าวเสียงสั่นเครือ

"ซือแป๋ ท่านยังไม่ทราบ มัน...มัน..."

แม่ชีชุดขาวหาได้แยแสสนใจอีก เพียงจับจ้องมองสุสานของชงเจ็งฮ่อง-เต้อย่างเคลิบเคลิ้มซึมเซา อุ้ยเซี่ยวป้อแลบลิ้นแสยะหน้าล้อเลียนอาคอ อาคอถึงกับขุ่นแค้นยิ่ง ค้อนควักใส่อย่างดุดัน

อุ้ยเซี่ยวป้อรู้สึกนางยามขุ่นเคือง ยิ่งงามสะคราญ ถึงกับปลาบปลื้มประ-โลมใจยิ่ง ทรุดนั่งลงที่ด้านข้างพินิจพิจารณานางตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้าไมละเลยแม้แต่ขนคิ้วปลายนิ้ว สังเกตอิริยาบถของนางโดยมิกะพริบตา

อาคอยามชะม้ายมองมา เห็นอุ้ยเซี่ยวป้อเพ่งมองจ้องนางอย่างเคลิบเคลิ้มซึมเซา ถึงกับหน้าแดงวูบ กระตุกแขนเสื้อแม่ชีชุดขาวกล่าวว่า

"ซือแป๋ มัน...มันกำลังจ้องมองข้าพเจ้า"

แม่ชีชุดขาวส่งเสียงดังอืมม์ ประหวัดนึกถึงความหลังภายในวัง หาได้รับฟังแม้สักคำเดียว

คราครั้งนี้นั่งถึงยามสนธยาคราสายัณห์ แม่ชีชุดขาวไม่อาจตัดใจจากไป อุ้ยเซี่ยวป้อยิ่งมุ่งหวังให้นั่งในลักษณะนี้เป็นเวลาสิบวันครึ่งเดือน ขอเพียงจับ

จ้องมองอาคอ แม้มิรับประทานข้าวตลอดกาลนาน ก็หาเป็นไรไม่

อาคอถูกจับจ้องมองจนไหวหวั่นไม่สบายใจ แม้ไม่เหลียวหน้ามา นางก็ทราบว่าดวงตาอุ้ยเซี่ยวป้อจับจ้องอยู่ที่เรือนร่าง ถึงกับทั้งอับอายทั้งร้อนรุ่มทั้งขุ่นแค้น ครุ่นคิดขึ้น

'จอมโฉดน้อยนี้มิทราบหลอกลวงซือแป้อย่างไร จนท่านผู้เฒ่าคล้อยตามมัน รอจนซือแป้ไม่อยู่ร่วมด้วย เราแม้ต้องถูกท่านผู้เฒ่าตำหนิดุด่า ก็ขอฆ่ามันให้จงได้'

ผ่านไปอีกครึ่งชั่วยาม ท้องฟ้ามืดมัวสลัวลง แม่ชีชุดขาวค่อยยืดกายขึ้นกล่าวว่า

"พวกเราไปกันเถอะ"

ค่ำคืนนั้นทั้งสามค้างแรมในกระท่อมชาวนาหลังหนึ่ง อุ้ยเซี่ยวป้อทราบว่าแม่ชีชุดขาวรักษาความสะอาด ก่อนรับประทานอาหารจึงใช้น้ำอุ่นชะล้างถ้วยตะเกียบ เช็ดถูโต๊ะเก้าอี้จนสะอาดสะอ้าน จากนั้นปัดกวาดห้องพักของพวกนางทั้งสอง จนปราศจากฝุ่นละอองแม้แต่น้อย

แม่ชีชุดขาวลอบผงกศีรษะ ครุ่นคิดขึ้น

'เด็กผู้นี้กลับขยันขันแข็ง ตอนออกเดินทาง หากนำมันร่วมทางไปกลับสะดวกสบายขึ้นมากนัก'

ควรทราบว่าเมื่อสิบห้าปีก่อน นางพำนักภายในวังได้รับการปรนนิบัติจากเหล่าขันทีนางกำนัล หลังจากชาวแมนจูปกครองแผ่นดิน ต้องร่อนเร่ในยุทธจักรจนพบพานยอดคน ร่ำเรียนพลังฝีมือสุดสูงได้

อุ้ยเซี่ยวป้อเป็นขันทีมาเนิ่นนานปี ล่วงรู้วิธีปรนนิบัติรับใช้เชื้อพระวงศ์สูงศักดิ์ พยายามเอาอกเอาใจนางเยี่ยงกงจู้ แม่ชีชุดขาวย่อมปลาบปลื้มประโลมใจยิ่ง

หลังอาหารค่ำ แม่ชีชุดขาวสอบถามถึงร่องรอยของครุฑชุดครามอาคี้ อาคอกล่าวว่า

"คราก่อนข้าพเจ้าพรากจากซือเจ้าที่นอกวัดเสียวลิ้มยี่ นับจากนั้นก็ไม่พบพานนางอีก เกรงว่าถูก...ถูกมันทำร้ายถึงแก่ชีวิต"

พลางค้อนควักมายังอุ้ยเซี่ยวป้อ อุ้ยเซี่ยวป้อรีบกล่าวว่า

"ไหนเลยมีเรื่องเช่นนั้น? เราเห็นอาคี้โกวเนี้ยอยู่ร่วมกับราชบุตรมองโกล กัวะยื่อตัง ลามะชาวทิเบตจำนวนหนึ่ง และนายกองสังกัดโง้วซำกุ่ยผู้หนึ่ง"

แม่ชีชุดขาวพอฟังคำโง้วซำกุ่ย สองตาพลันสาดประกายขุ่นแค้น กระชากเสียงว่า

"นางไฉนอยู่ร่วมกับคนประดานั้น?"

"พวกมันดราก่อนเดินทางไปยังเสียวลิ้มยี่ คงพบพานกับอาคี้โกวเนี้ยในระหว่างทาง ซือไถ่หากคิดสืบเสาะหานาง ข้าพเจ้าขอติดตามไป รับรองเสาะพบได้โดยง่ายดาย"

"เพราะเหตุใด?"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าจดจำโฉมหน้าราชบุตรมองโกล ลามะชาวทิเบตและนายกองเหล่านั้นได้อย่างแม่นยำ ขอเพียงพบพานผู้หนึ่งผู้ใด ก็จดจำออก สามารถสอบถามถึงร่องรอยอาคี้โกวเนี้ย"

"อย่างนั้นเจ้าติดตามเราไปสืบเสาะหากัน"

"ขอบพระคุณซือไถ่"

แม่ชีชุดขาวกล่าวอย่างสงสัยใจ

"เจ้าช่วยเหลือเรากระทำเรื่องราว สมควรให้เราขอบคุณเจ้าจึงถูกต้อง ไฉนกลับขอบพระคุณเรา?"

"ข้าพเจ้ามีโอกาสอยู่ร่วมกับซือไถ่ทุกวี่วัน นับว่าเบิกบานสำราญใจยิ่งทางที่ประเสริฐ สามารถติดตามอยู่ข้างกายซือไถ่ตลอดกาลนาน"

แม่ชีชุดขาวแม้รับอาคี้ อาคอเป็นศิษย์ แต่ศิษย์สตรีทั้งสองเคารพยำเกรงนางยิ่ง มิกล้าแพร่งพรายความในใจใด ไหนเลยมีเล่ห์ลิ้นคารมออดอ้อนอ่อนหวานเยี่ยงอุ้ยเซี่ยวป้อ? พอฟังอดแย้มยิ้มเล็กน้อยมิได้ อาคอร้องโพล่งว่า

"ซือแป๋ เขาหาใช่ไม่"

นางทราบดีว่าอุ้ยเซี่ยวป้อที่อาสาเสาะหาอาคี้ เพราะเพื่อสนิทชิดใกล้กับนางคารมที่ว่า 'ข้าพเจ้ามีโอกาสอยู่ร่วมกับซือไถ่ทุกวี่วัน นับว่าเบิกบานสำราญ

ใจยิ่ง ทางที่ประเสริฐ สามารถติดตามอยู่ข้างกายซือไถ่ตลอดกาลนาน' อะไรนั่น สมควรเปลี่ยนจากคำ 'ซือไถ่' เป็น 'อาคอ' จึงสอดคล้องกับความรู้สึกแท้จริงของอุ้ยเซี่ยวปัอ

แม่ชีชุดขาวถลึงตาใส่นาง กล่าวว่า

"หาใช่ไม่อันใด? ชาวบู๊ลิ้มกลอกกลิ้งมากเล่ห์ มิสมควรเชื่อถือวาจาจริงๆ แต่เด็กผู้นี้ติดตามเรามาเนิ่นนานวัน ไม่ได้เสแสร้งแกล้งดัด ควรคู่กับการเชื่อถือ"

อาคอมิกล้ากล่าวสืบไป ได้แต่ก้มศีรษะรับคำ อุ้ยเซี่ยวปัอยินดียิ่ง ครุ่นคิดขึ้น

'เราสมควรกระทำเรื่องใหญ่หลายประการให้กับซือไถ่ เยี่ยงนั้นค่อยมีความหวังได้อาคอเป็นภรรยาแปดเก้าส่วน'

สุดยอดอมตะนิยายกำลังภายในเรื่องสุดท้ายในชีวิตการเขียนของปรมาจารย์ "กิมย้ง"

ยอดเหยี่ยวหิมะ

มหาตำนานสุดอื้อฉาว
เล่าเหลี่ยมแสนแพรวพราว
ทุกเรื่องราวเป็นตำนาน
ศิลปะการปลิ้นปล้อนเพื่อรักษาชีวิต

กิมย้ง ประพันธ์

น.นพรัตน์ แปล

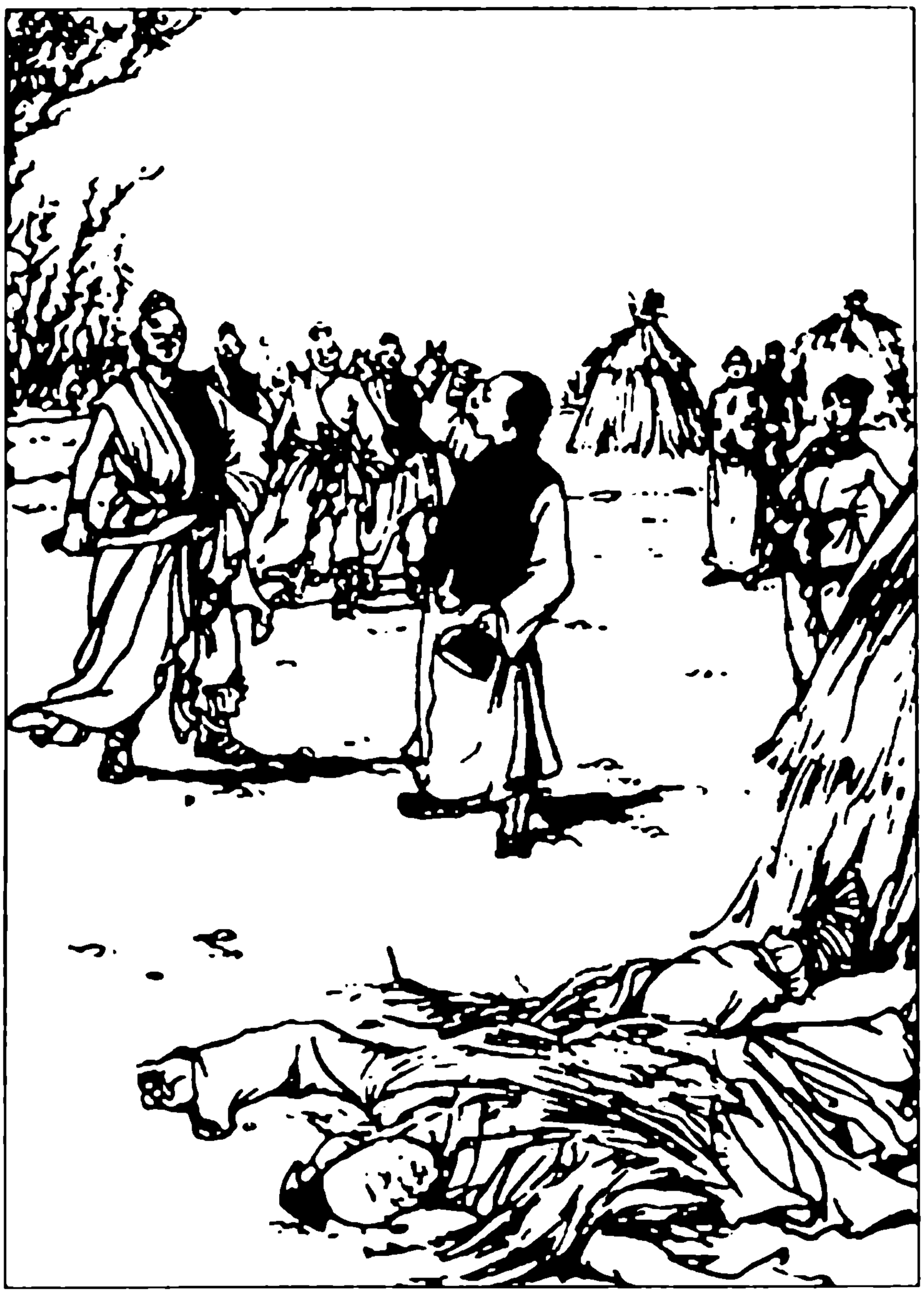

อุ้ยเชี่ยวป้อหลอกลวงลามะนั้น ปลดหมวกลงมา บอกว่าผมเผ้าของคนยิ่งฝึกยิ่งสั้น แสดงว่าฝึกยอดวิชาสำเร็จแล้ว

บทที่ 25

ทายาทตระกูลแต้

วันรุ่งขึ้น ทั้งสามบ่ายโฉมลงสู่ใต้ สืบเสาะหาร่องรอยอาคี้ตลอดรายทางอุ้ยเซี่ยวป้อย่อมปรนนิบัติดูแลทั้งสองอย่างเอาอกเอาใจ เพียงแต่แม้บังเกิดจิตปฏิพัทธ์ต่ออาคอ กลับมิกล้าแสดงท่าทีลวนลามล่วงเกินแม้แต่น้อย ทราบดีว่าหากถูกแม่ชีชุดขาวพบเห็น เป็นอันจบสิ้นกัน

วันนี้เดินทางถึงเมืองชังจิว ทั้งสามแวะพำนักในโรงเตี๊ยมเล็กๆ หลังหนึ่ง อุ้ยเซี่ยวป้อออกมาซื้อหาผักสดตามท้องถนน เพื่อจัดทำอาหารเจให้กับแม่ชีชุดขาว

พอซื้อหากลับมา เห็นอาคอยืนหยัดอยู่หน้าประตูโรงเตี๊ยมจึงตาหน้าเข้าหาอย่างยิ้มแย้ม ล้วงลูกกวาดผลสนอบกลิ่นกุหลาบจากอกเสื้อถุงหนึ่งกล่าวว่า

"อาคอวโกวเนี้ย เราซื้อหาลูกกวาดให้กับท่านห่อหนึ่ง คิดไม่ถึงเมืองน้อยเยี่ยงนี้ กลับมีลูกกวาดชั้นเลิศเยี่ยงนี้"

อาคอหายื่นมือรับไม่ กล่าวว่า

"ลูกกวาดที่ท่านซื้อหามาเหม็นคลุ้งยิ่ง ข้าพเจ้ามิชมชอบรับประทาน"

"โกวเนี้ยลองลิ้มชิมดูสักเม็ดหนึ่ง รับรองรสชาติไม่เลว"

ตนดูออกแต่แรกว่า อาคอชมชอบรับประทานของหวาน เพียงแต่แม่ชีชุดขาวมิเคยกำนัลเงินทองแก่นาง บางครั้งซื้อหาถั่วเคลือบขนมหวานห่อเล็กๆ ให้ นางก็รับประทานอย่างมีรสชาติ ดังนั้นซื้อลูกกวาดมากำนัลนาง

อาคอยังคงสั่นศีรษะปฏิเสธ กล่าวว่า

"ซือแป๋นั่งกรรมฐานภายในห้อง รออีกสองชั่วยามให้หลังค่อยตื่นขึ้นมา ข้าพเจ้าอัดอั้นใจยิ่ง มิทราบที่นี้มีที่ใดทิวทัศน์งามตระการ ท่านติดตามเราออกไปท่องเล่นเถอะ"

อุ้ยเซี่ยวป้อแทบมิเชื่อหูตนเอง พริบตานั้นเลือดลมพลุ่งพล่านระอุหน้าแดงฉานสดใส กล่าวว่า

"ท่าน...ท่านไม่ได้แกล้งก่อกวนข้าพเจ้า?"

อาคอเชิดปากน้อยๆ กล่าวว่า

"ท่านหากไม่ยินยอมติดตามข้าพเจ้าไป ข้าพเจ้าจะไปเพียงลำพังเอง"

จบคำสาวเท้าสู่ทิศตะวันออก อุ้ยเซี่ยวป้อรีบกล่าวว่า

"ไฉนไม่ยินยอม? โกวเนี้ยแม้ให้ข้าพเจ้าบุกน้ำลุยไฟ ข้าพเจ้าก็มิขมวดคิ้วนิ่วหน้าแม้แต่น้อย"

พลางตามติดอยู่ด้านหลังนาง

ทั้งสองออกจากเมืองน้อย อาคอชี้มือมายังเนินเขาที่ห่างไปหลายลี้ชักชวนให้เร่งรุดไป

ทั้งสองโลดแล่นตามทางภูเขา ขึ้นถึงบนเนินเขาเนินเขาลูกนี้งอกเงยเต็มไปด้วยต้นสนทิวทัศน์หางามตระการกระไร แต่แม้เป็นทิวทัศน์สามัญธรรมดาที่สุดในสายตาอุ้ยเซี่ยวป้อตอนนี้ ก็งามตระการสุดเปรียบปาน ชมเชยว่า

"สถานที่นี้ทิวทัศน์งามตระการนัก"

อาคอกล่าวว่า

"มีอันใดงามตระการ? ต้นสนมากมายแออัดเบียดเสียดสุดที่จะทนดูได้-

"ถูกแล้ว ทิวทัศน์ที่นี้มิมีใดน่าดู"

"อย่างนั้นท่านไฉนบอกว่า ทิวทัศน์ที่นี้งามตระการนัก?"

อุ้ยเชี่ยวปัอกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ทิวทัศน์ดั้งเดิมไม่น่าดู แต่ภายใต้รูปโฉมโกวเนี้ยขับเน้น กลับงามตระการยิ่ง บนเนินเขาไม่มีบุปผา วงพักตร์โกวเนี้ยกลับงามสะคราญกว่ามวลบุปผางาม ที่นี้ปราศจากสกุณา สุ้มเสียงโกวเนี้ยกลับเสนาะโสตกว่ามวลสกุณาร่าเริงไพร"

อาคอแค่นเสียงดังเฮอะกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเรียกท่านมาที่นี้ หาต้องการรับฟังคำเหลวไหลใดไม่ ท่านติดตามข้าพเจ้ามาด้วยอกุศลจิตคิดร้าย หรือเข้าใจว่าข้าพเจ้าไม่ทราบ? หากทราบสถานการณ์ให้จากไปในบัดดล ไม่เช่นนั้น...เฮอะ"

ขาดคำ ชักดาบใบหลิวจากหว่างเอวดังเปรื่องใหญ่

อุ้ยเชี่ยวปัอใจหายวาบ หวนนึกถึงนางแกร่งกร้าวเจ้าอารมณ์สามารถลงมือทุกขณะจิต จึงกล่าว

"ซือไถ่สั่งข้าพเจ้าช่วยสืบเสาะหาอาคี้โกวเนี้ยหลังจากเสาะพบ ข้าพเจ้าจะไม่ติดตามอยู่ร่วมกับโกวเนี้ยก็แล้วกัน"

"ไม่ได้ แม้ปราศจากท่าน พวกเราก็สามารถสืบเสาะซือเจ้จนพบ ท่านหากไม่จากไป อย่าได้โทษว่าข้าพเจ้าไร้ไมตรี"

อุ้ยเชี่ยวปัอยิ้มพลางกล่าวว่า

"โกวเนี้ยความจริงก็ไร้ไมตรีต่อข้าพเจ้า"

อาคอกระชากเสียงว่า

"จนบัดนี้ท่านยังกล้าลวนลามข้าพเจ้า"

จบคำ สะอึกปราดมา ฟันดาบใส่ศีรษะอุ้ยเชี่ยวปัอดุจสายฟ้า

อุ้ยเชี่ยวปัอรีบถลันหลบมาด้านข้าง อาคอพอจู่โจมพลาดผิด ยิ่งชุ่นแค้นคลั่งใจ สะบัดดาบดังควับเคว้ียว แฉลบแปลบปลาบใส่อุ้ยเชี่ยวปัอ กระบวนท่าที่ใช้ กลับเป็นเพลงดาบที่เคยใช้ออกตอนอยู่ในตึกปัญญาบารมีภายหลังหลวงจีนเต็งกวนสามารถบัญญัติวิธีคลี่คลายสลาย อุ้ยเชี่ยวปัอก็ศึกษาจนช่ำชอง ดังนั้นปัดป่ายคลี่คลายได้อย่างสิ้นเชิง

อาคอยิ่งจู่โจมยิ่งเร่งร้อน อุ้ยเชี่ยวปัออับจนปัญญาได้แต่ล้วงมีดสั้น

ประกายดำออก สะบัดปาดใส่ได้ยินเสียงควับ มีดสั้นประกายดำพอปะทะกับดาบใบหลิว คล้ายเผชิญกับก้อนเต้าหู้ ดาบใบหลิวถูกฟันหักเป็นสองท่อน

อาคอทั้งแตกตื่นทั้งเดือดดาล สะบัดปัดป่ายดาบใบหลิวเป็นพัลวัน อุ้ยเซี่ยวป้อเห็นดาบในมือนางหลงเหลือมิถึงหนึ่งเชียะ ไม่กล้ายกมีดสั้นกันปะทะอีก กริ่งเกรงคมมีดจะกรีดทำร้ายนางถึงแก่ชีวิต หลบเลี่ยงหลายกระบวนท่า พลันหมุนกายวิ่งตะบึงลงจากเนินเขา

อาคอกระชับดาบหักไล่ล่าตามมา ร้องว่า

"ท่านไสหัวไปให้ไกลโข ข้าพเจ้าจะไม่ฆ่าท่าน"

มิทันขาดคำ พบเห็นอุ้ยเซี่ยวป้อโลดแล่นกลับเข้าตัวเมือง พลันฉุกใจคิดขึ้น

"จอมโฉดน้อยนี้คงร้องเรียนต่อซือแป๋ นับว่าไม่ถูกต้อง"

รีบเกร็งลมปราณไล่ล่าตาม คิดสกัดขวางหน้าเขาไว้ แต่แม่ชีชุดขาวเพียงถ่ายทอดกระบวนท่าแก่นาง หาได้แนะนำเคล็ดวิชากำลังภายในให้ด้านพลังการฝึกปรือไม่ได้เลิศล้ำกว่าอุ้ยเซี่ยวป้อ กลับมิอาจติดตามทัน

แลเห็นอุ้ยเซี่ยวป้อโถมเข้าโรงเตี๊ยมไป สร้างความร้อนรุ่มจนแทบร่ำไห้ครุ่นคิดขึ้น

"ซือแป๋หากโทษว่าดำหนิ ได้แต่ถ่ายทอดวาจาที่มันก้าวร้าวลวนลามเราออกไป"

ดังนั้นชุกเก็บดาบหัก สาวเท้าเข้าโรงเตี๊ยมอย่างแช่มช้า

พอเหยียบย่างเข้าห้องพัก รู้สึกมีกำลังภายในกล้าแข็งแกร่งกร้าวขุมหนึ่ง กระแทกกระทั้นออกจากประตูห้อง จนไม่อาจยืนหยัดมั่น เซถึงถึงตึงตึง ถอยไปสามก้าว กระแทกนั่งลงกับพื้น!

อาคอรู้สึกเบื้องล่างอ่อนระทวย กลับนั่งลงบนร่างบุคคลอีกคนหนึ่ง รีบยืดกายลุกขึ้น เหลียวหน้ากลับมา พบว่าบุคคลบนพื้นกลับเป็นอุ้ยเซี่ยวป้อ ถึงกับใจหายวาบ ตวาดว่า

"ท่านคิดทำ..."

มิทันจบความ รู้สึกเข่าอ่อนระทวย ไม่อาจยืนหยัดมั่น ล้มฟุบลงหาอุ้ยเซี่ยวป้อ คราครั้งนี้กลับโน้มหน้าลงไป สร้างความแตกตื่นจนร่ำร้องว่า

"ไม่ ไม่...."

กลับโถมลงยังอ้อมอกอุ้ยเซี่ยวป้อ ประกายตาทั้งสี่ประสานสบกันห่างเพียงไม่กี่นิ้ว

อาคอร้อนรุ่มใจยิ่ง เกรงว่าจอมโฉดน้อยจะจุมพิตนาง คิดดิ้นรนลุกขึ้น มิทราบเพราะเหตุใด ตลอดทั้งร่างกลับปราศจากเรี่ยวแรง ได้แต่เบือนหน้าไปกล่าวว่า

"รีบประคองข้าพเจ้าลุกขึ้น"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าก็ไร้เรี่ยวแรง มิทราบทำอย่างไร?"

เหนือร่างของตนฟุบไว้ด้วยดรุณีงามสะคราญนางหนึ่ง ถึงกับปลาบปลื้มประโลมใจยิ่ง ครุ่นคิดขึ้น

"อย่าว่าแต่เราไร้เรี่ยวแรง ต่อให้มีเรี่ยวแรงนับหมื่นชั่ง ก็ไม่ประคองท่านลุกขึ้น เป็นท่านโถมลงฟุบใส่ร่างเรา มิอาจโทษว่าเราได้"

อาคอกล่าวอย่างรุ่มร้อน

"ซือแป้ถูกศัตรูกลุ้มจู่โจม รีบหาทางช่วยเหลือด้วย"

ที่แท้ เมื่อครู่นางพอผ่านเข้าประตู เห็นแม่ชีชุดขาวนั่งขัดสมาธิกับพื้น สะบัดฝ่ามือโบกแขนเสื้อต้านศัตรู ฝ่ายตรงข้ามเป็นใคร กลับไม่สามารถเห็นถนัดชัดตา ขณะจะพินิจดู ก็ถูกพลังฝ่ามือภายในห้องคุกคามออกมา

อุ้ยเซี่ยวป้อล่วงหน้ามาถึงก่อนนางหลายก้าว ประสบภาวการณ์เฉกเช่นกับนาง พอเหยียบย่างเข้าประตูก็ถูกพลังฝ่ามือกระแทกออกมา ล้มฟุบกับพื้น อาคอติดตามมาถึง ก็ล้มลงอีกผู้หนึ่ง มาตรแม้นอุ้ยเซี่ยวป้อถูกอาคอกดทับใส่ทรวงอก ท้องน้อย จนเจ็บแปลบปลาบแต่จิตใจกลับลิงโลดยิ่ง ภาวนาให้โฉมสะคราญนางนี้ฟุบอยู่ในอ้อมอกตลอดกาล สำหรับแม่ชีชุดขาวหักหาญ กับศัตรูเยี่ยงไรกลับไม่นำพาปรารมภ์คาดว่านางพลังฝีมือสูงเยี่ยมยอดต่อให้เป็นศัตรูร้ายกาจกว่านี้ก็มิอาททำร้ายนางได้

อาคอยื่นมือขวายันทรวงอกอุ้ยเซี่ยวป้อ ยันกายขึ้นอย่างแช่มช้าสูดลมหายใจลึกๆ สุดท้ายยืนหยัดมั่น กล่าวอย่างแง่งอน

"ท่านไฉนทอดกายอยู่ที่นี้ สะดุดข้าพเจ้าล้มลง?"

นางทราบดีว่า อุ้ยเซี่ยวป้อและนางประสบสภาพการณ์เฉกเช่นกันไม่อาจเป็นตัวของตัวเอง แต่เหตุการณ์เมื่อครู่น่าอับอายยิ่ง อดกล่าวไปหลายคำมิได้

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

"ถูกแล้ว หากทราบแต่แรกว่าโกวเนี้ยคิดล้มลงยังที่นี้ ข้าพเจ้าสมควรคีบคลานไปด้านข้างสักสามเชียะจึงถูกต้อง"

อาคอส่งเสียงดังเพ้ย เนื่องเพราะห่วงใยกังวลความปลอดภัยของชีอแป้ จึงกวาดตาไปภายในห้อง

แลเห็นแม่ชีชุดขาวยังนั่งอยู่บนพื้น สะบัดฝ่ามือกราดฟาดแขนเสื้อต้านปะทะศัตรู ศัตรูที่กลุ้มรุมทำร้ายนาง เป็นลามะชุดแดงห้ารูป ลามะทุกรูปล้วนกระแทกกระหน่ำฝ่ามืออย่างรวดเร็ว แต่ถูกกำลังภายในแม่ชีชุดขาวคุกคามจนส่วนหลังแนบติดกับผนังห้อง ไม่อาจคุกคามเข้าใกล้

อาคอสืบเท้าไปหนึ่งก้าว คิดใคร่ตรวจดูว่ามีศัตรูอื่นอีกหรือไม่ แต่เพิ่งรุดหน้าไป รู้สึกมีกระแสพลังคุกคามถึงตัว ลมหายใจอึดอัดติดขัด ได้แต่ถอยกายมาสองก้าว แสดงว่าพลังการฝึกปรือฝ่ายตรงข้ามเข้มแข็งรุนแรงยิ่ง

นางเหลียวหน้ามายังอุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

"นี่ ยังไม่ลุกขึ้นอีก? ท่านดูว่าฝ่ายตรงข้ามมีความเป็นมา อย่างไร?"

อุ้ยเซี่ยวป้อดิ้นรนลุกขึ้น กวาดตาไปภายในห้องกล่าวว่า

"ลามะทั้งหกล้วนเป็นคนชั่วร้าย"

ตนยืนหยัดอยู่ข้างกายอาคอ ดังนั้นเห็นศัตรูเพิ่มขึ้นอีกคนหนึ่ง อาคอสวนคำว่า

"ย่อมเป็นคนชั่วร้าย ไหนเลยต้องให้ท่านบ่งบอก?"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

"นั่นกลับไม่แน่นัก สมมติเช่นข้าพเจ้าเป็นคนดีงาม โกวเนี้ย กลับระบุว่าเป็นคนชั่วร้าย ลามะทั้งหกบังอาจลงมือต่อชีอไถ่ กลับชั่วร้ายกว่าข้าพเจ้ามากนัก"

อาคอค้อนควักใส่คราหนึ่งกล่าวว่า

"ท่านคงเป็นพวกพ้องเดียวกับเหล่าลามะ ชักนำพวกมันมาหมายประทุษร้ายซือแป้"

"เราเคารพซือไถ่เฉกเช่นเจ้าแม่กวนอิม เคารพโกวเนี้ยดุจดั่งเทพธิดา ไหนเลยกล้าประทุษร้าย?"

อาคอหาแยแสรับฟัง กวาดตามองภายในห้อง พลันอุทานดังอา อุ้ยเชี่ยวปัอมองตามสายตาของนางเข้าไป เห็นลามะทั้งหกล้วนชักดาบออกมากระชับมั่น สะบัดฟาดฟันออก สะท้อนประกายวูบวาบบาดตา

แม่ชีชุดขาวสะบัดแขนเสื้อทั้งสอง ก่อเกิดเป็นมรสุมพลังทะลักทลายออก คุกคามฝ่ายตรงข้ามมิอาจกรายใกล้ แต่เบื้องบนศีรษะปรากฏหมอกควัน ควันสีขาวพวยพุ่งขึ้นมา แสดงว่าทุ่มเทใช้เรี่ยวแรงแทบหมดสิ้น

อุ้ยเชี่ยวปัอเห็นนางเพียงลำพัง หักหาญกับลามะกระชับดาบหกรูปเกรงว่ายากต้านทานนานไป แม้คิดสะอึกเข้าช่วยเหลือ แต่ตนพลังการฝึกปรือจำกัด กระทั่งประตูยังไม่อาจผ่านเข้าไป ไหนเลยลงมือได้?

ยามร้อนรุ่มกระวนกระวาย พลันเห็นมุมกำแพงตีกวางไว้ด้วยไม้กวาดด้ามหนึ่ง ดังนั้นพลันไปหยิบฉวยขึ้นมา เบี่ยงกายถึงข้างประตู ยื่นไม้กวาดออกปัดป่ายใส่ใบหน้าลามะที่อยู่ใกล้กับประตูผู้หนึ่ง เข้าใจว่าฝ่ายตรงข้ามพอเสียสมาธิ กำลังภายในไม่รวมตัวคงถูกแม่ชีชุดขาวกระแทกฝ่ามือถึงแก่ชีวิต

ไม้กวาดเพิ่งยื่นปราดออก ลามะรูปนั้นพลันตวาดก้อง สะบัดดาบในมือลง เสียงฉับคราหนึ่ง อุ้ยเชี่ยวปัอรู้สึกเบาหวิวที่ข้อมือ ไม้กวาดถูกคมดาบฟันหักเป็นสองท่อน!

จากนั้นภายในห้องปรากฏมรสุมพลังแผ่ทะลักออกมา ปาดใส่ใบหน้าอุ้ยเชี่ยวปัอจนปวดแปลบปานถูกมีดกรีด ต้องหดกายกลับมา

อาคอกล่าวอย่างร้อนรุ่ม

"ท่านก่อกวนเยี่ยงนี้ หามีประโยชน์ใดไม่"

อุ้ยเชี่ยวปัอรู้สึกผนังห้องข้างประตู ที่ตนเองพิงอยู่สั่นระรัวตลอดเวลา คล้ายกับผนังรอบห้องพักหลังนี้ต้องถูกคมดาบพลังฝ่ามือกระแทกทลาย

อุ้ยเชี่ยวปัอกลอกกลิ้งดวงตาตลบหนึ่ง พลันฉุกใจคิด คำนวณตำแหน่งที่ลามะทั้งหกยืนพิงผนังอยู่ สาวเท้าถึงเบื้องหลัง ลามะที่ฟันไม้กวาดของตนหักสะบั้น ดึงมีดสั้นประกายดำออก ทิ่มแทงข้ามผนังเข้าไป

มีดสั้นเล่มนี้คมกริบยิ่ง ผนังห้องหนาเพียงนิ้วเศษ คมมีดทะลวงผ่านเนื้อไม้ไปตุจตัดก้อนเต้าหู้ ปักตรึงใส่กลางหลังลามะรูปนั้น ลามะรูปนั้นแผดร้องสุดเสียง ตลอดทั้งร่างอ่อนระทวยล้มลง กลับมิทราบตนเองเสียชีวิตอย่างไร!

อุ้ยเชี่ยวปัอพอฟังเสียงแผดร้อง ทราบว่าตนลงมือประสบผล ดังนั้นถอนมีดสั้นจากเนื้อไม้ สะอึกถึงเบื้องหลังลามะรูปที่สองเสือกพุ่งมีดสั้นข้ามผนังเข้าไป เสียงแผดร้องพลันดังตามติดมา ลามะทยอยล้มลง ชั่วพริบตาถูกปลิดชีวิตไปสี่คน!

มีดสั้นประกายดำยาวเพียงเชียะเศษ หลังจากทิ่มแทงใส่กลางหลัง หาได้ทะลุออกทางทรวงอก ดังนั้นลามะทั้งสี่พอล้มลง ที่หลงเหลือกลับมิทราบเสียชีวิตเพราะเหตุใด

ลามะที่หลงเหลือสองรูปแตกตื่นตกใจยิ่ง ถลันออกจากประตูหมายหลบหนี แม่ชีชุดขาวพลันยืดกายขึ้น สะบัดฝ่ามือซ้ายออกประทับใส่กลางหลังลามะรูปหนึ่ง กระแทกอวัยวะภายในฝ่ายตรงข้ามแหลกลาญกระอักโลหิตเป็นฟูฝอย ล้มฟุบลงสิ้นใจตาย

แม่ชีชุดขาวปาดชายเสื้อข้างขวาออก สกัดขวางทางลามะอีกรูปหนึ่งไว้ มือซ้ายประกบนิ้วพุ่งพลังดรรชนีสกัดจุดบนร่างมันห้าแห่ง

ลามะนั้นเรือนร่างอ่อนระทวยล้มลง ไม่อาจขยับเคลื่อนไหว แม่ชีชุดขาวตวัดเท้าเตะออก พลิกร่างลามะทั้งสี่กลับมา พอเห็นรอยแผลที่กลางหลังฝ่ายตรงข้าม และรูบนผนังห้อง ก็เข้าใจในบัดดล ตวาดถามลามะรูปนั้นว่า

"ท่าน...ไฉน..."

มิทันจบคำ พลันส่ายโงนเงนกระแทกนั่งลง มุมปากปรากฏโลหิตไหลหลั่งออกมา!

ที่แท้ลามะทั้งหกรูปล้วนมีพลังฝีมือสูงเยี่ยม นางอาศัยกำลังเพียงลำพัง

ต้านทานศัตรูหกคน กำลังภายในเสื่อมสูญแทบหมดสิ้นพอกระแทกฝ่ามือปาดแขนเสื้อ ก็ทุ่มเทใช้จนสุดเรี่ยวแรง ไม่อาจประคับประคองทรงกายสืบไป

อาคอและอุ้ยเชี่ยวป้อแตกตื่นตกใจยิ่ง ถลันเข้าประคอง อาคอร่ำร้องเรียกหาว่า

"ซือแป้ ซือแป้..."

แม่ชีชุดขาวลมหายใจแผ่วล้า พริ้มตามิตอบคำ อุ้ยเชี่ยวป้อและอาคอจึงหามแม่ชีชุดขาวขึ้นเตียง แม่ชีชุดขาวก็กระอักโลหิตจากปากอีกกองโต สร้างความร้อนรุ่มลนลานแก่อาคอจนร่ำไห้ออกมา

เสมียนและผู้รับใช้ประจำโรงเตี๊ยมเห็นเกิดการต่อสู้ ล้วนหลบลี้หนีห่าง ยามนี้พอฟังสุ้มเสียงสงบลง ค่อยชะโงกศีรษะเยี่ยมกรายมาพอพบเห็นซากศพกระจัดกระจายเกลื่อนกลาด โลหิตไหลหลั่งเนืองนองต่างแตกตื่นจนอุทานดังระงม

อุ้ยเชี่ยวป้อก้มกายลง ตะปบตาบยาวที่เหล่าลามะทอดทิ้งไว้ขึ้นมาสองเล่ม ตวาดว่า

"ร่ำร้องอันใด รีบหุบปากให้กับเรา"

ทุกผู้คนพอเห็นดาบยาวขาววาววับ แตกตื่นจนลนลานรับคำ

อุ้ยเชี่ยวป้อล้วงเงินแท่งหนักแท่งละห้าตำลึงออกมายื่นส่งต่อผู้รับใช้สั่งว่า

"รีบไปว่าจ้างรถโดยสารมาสองคัน ที่หลงเหลือห้าตำลึงกำนัลให้กับเจ้า"

ผู้รับใช้นั้นทั้งแตกตื่นทั้งลิงโลด รับเงินทองโลดแล่นออกไปชั่วพริบตาก็ว่าจ้างรถโดยสารมาถึง

อุ้ยเชี่ยวป้อ ล้วงเงินอีกสี่สิบตำลึงออกยื่นส่งต่อเสมียนประจำโรงเตี๊ยมกล่าวว่า

"ลามะทั้งหกนี้เข่นฆ่ากันเอง ท่านฆ่าเรา เราฆ่าท่าน พวกท่านล้วนเห็นกับตา ใช่หรือไม่?"

เสมียนนั้นไหนเลยกล้าบอกว่ามิใช่? รีบผงกศีรษะรับอุ้ยเชี่ยวป้อเอ่ยสืบไป

"เงินสี่สิบตำลึงนี้ นับเป็นค่าที่พักอาหาร"

จากนั้นชักชวนอาคอหามแม่ชีชุดขาวขึ้นรถโดยสาร หยิบฉวยผ้าห่มภายในห้องห่มคลุมนาง พร้อมกับสั่งผู้รับใช้หามลามะที่ถูกสกัดจุดเข้าสู่รถอีกคันหนึ่ง

อุ้ยเซี่ยวป๊อกล่าวกับอาคอว่า

"ท่านเฝ้าดูแลซือไถ่ ข้าพเจ้าจะควบคุมลามะนี้ไปกันเถอะ"

ทั้งสองกระโดดปราดขึ้นรถ อุ้ยเซี่ยวป๊อสั่งให้รถโดยสารออกเดินทางควบขับลงสู่ใต้

ขณะอยู่ในรถ อุ้ยเซี่ยวป๊อเกรงว่าจุดเส้นบนร่างลามะรูปนั้นคลี่คลายได้ จึงหยิบฉวยเชือกเส้นหนึ่ง พันธนาการมือเท้าลามะรูปนั้นอย่างแน่นหนา

ไปได้สิบกว่าลี้ อาคอพลันร่ำร้องให้หยุดรถ กระโดดออกจากรถโดยสาร สะอึกมาหน้ารถของอุ้ยเซี่ยวป๊อ กล่าวอย่างร้อนรุ่ม

"ลมหายใจซือแป๋ยิ่งมายิ่งแผ่วล้า เกรงว่า..."

อุ้ยเซี่ยวป๊อรีบลงจากรถ เห็นแม่ชีชุดขาวลมหายใจแผ่วล้าจริงๆ อาคอกล่าวเสียงสั่นเครือ

"หากมีตัวยารักษาบาดเจ็บก็ประเสริฐ พวกเรารีบไปหาแพทย์พยาบาล เพียงแต่ที่นี้..."

อุ้ยเซี่ยวป๊อพลันฉุกคิดว่า อ้วงไท้โหวเคยกำนัลยาเม็ดโสมหิมะแก่ตนยี่สิบเม็ดบอกว่าเป็นเครื่องราชบรรณาการจากเกาหลี มีประสิทธิภาพบำรุงร่างกาย ขจัดพิษรักษาบอบช้ำ ในจำนวนนั้นให้มอบต่อประมุขนิกาย-เทพมังกรสิบเม็ด ดังนั้นล้วงขวดหยกใบนั้นจากอกเสื้อ กล่าวว่า

"เรากลับมีตัวยารักษาบาดเจ็บ"

พลางเทยาเม็ดออกมาสองเม็ด ส่งเข้าปากแม่ชีชุดขาว อาคอก็หยิบฉวยป้านน้ำ ป้อนให้ซือแป๋ดื่มลงไปสองคำ

อุ้ยเซี่ยวป๊อ ฉกฉวยโอกาสนั่งลงภายในรถแม่ชีชุดขาว ประจันหน้ากับอาคอ กล่าวว่า

"ซือไถ่หลังจากรับประทานตัวยา มิทราบเป็นอย่างไร ข้าพเจ้าต้องคอยเฝ้าดูแล"

จากนั้นสั่งรถทั้งสองเดินทางสืบไป

ครึ่งชั่วยามให้หลัง แม่ชีชุดขาวพลันระบายลมหายใจยาวๆ ลืมตาขึ้นอย่างแช่มช้า

อาคอลิงโลดยิ่ง ร่ำร้องว่า

"ซือแป้ ท่านทุเลาแล้ว?"

แม่ชีชุดขาวผงกศีรษะ กล่าวว่า

"เราต้อง...ต้องโคจรลมปราณหลอมละลายฤทธิ์ยา สั่ง...สั่งให้หยุดรถด้วย"

อุ้ยเซี่ยวป้อร้องสั่งให้หยุดรถ อาคอประคับประคองแม่ชีชุดขาวนั่งตัวตรง อยู่ในท่วงท่าขัดสมาธิ พริ้มตาลงโคจรลมปราณ

อาคอเพ่งตามองซือแป้โดยมิกะพริบ อุ้ยเซี่ยวป้อกลับจับตาจ้องมองอาคอเขม็งนิ่ง แลเห็นสีหน้านางตอนแรกหมกมุ่นกังวล จากนั้นตาทอประกายสุกใส ชั่วครู่ให้หลัง มุมปากกลับปรากฏรอยยิ้มน้อยๆ ขึ้น

อุ้ยเซี่ยวป้อมิต้องเหลียวแลแม่ชีชุดขาว ก็ทราบว่าโคจรลมปราณของนางรุดหน้าตลอดเวลา ต้องครุ่นคิดขึ้น

"หากแม้นภายในรถปราศจากซือไถ่ท่านนี้ มีแต่เรากับนางสองต่อสอง และสีหน้านางปลาบปลื้มปีติปานนี้ คงสร้างความเบิกบานใจแก่เราแทบตาย"

ทันใด อาคอเงยหน้าขึ้น เห็นอุ้ยเซี่ยวป้อจับจ้องมองนางอย่างตะลึงลาน ถึงกับหน้าแดงวูบ ขณะจะตวาดตำหนิ แต่แล้วกริ่งเกรงรบกวนการโคจรลมปราณของซือแป้ จึงกลั้กลืนวาจาไว้ ค้อนควักใส่คราหนึ่ง

อุ้ยเซี่ยวป้อกลับแย้มยิ้มจนระรื่น ปรายตามายังแม่ชีชุดขาว เห็นสีหน้านางสงบราบเรียบ ลมหายใจผ่อนเป็นปรกติ ครั้นแล้วลืมตาขึ้นกล่าวว่า

"ออกเดินทางได้แล้ว"

อุ้ยเซี่ยวป้อรับคำ ล้วงเงินอีกห้าตำลึง กำนัลแก่สารถีทั้งสอง สั่งพวกมันออกเดินทาง

ยุคสมัยนั้นการว่าจ้างรถโดยสารคันหนึ่ง วันหนึ่งจ่ายเงินเพียงหนึ่งอีแปะครึ่ง สารถีทั้งสองเห็นอุ้ยเชี่ยวป้อจิตใจกว้างขวางปานนี้ ล้วนลิงโลดยิ่ง ลนลานกล่าวขอบคุณ

แม่ชีชุดขาวกล่าวอย่างแช่มช้า

"เชี่ยวป้อ เจ้าให้เรากลืนกินตัวยาอันใด?"

อุ้ยเชี่ยวป้อกล่าวว่า

"นี่เป็นยาเม็ดโสมหิมะ เป็นเครื่องราชบรรณาการจากประเทศเกาหลีทูลถวายต่อกษัตริย์แมนจู"

"อ้อ นั่นเป็นตัวยาบำรุงร่างกาย รักษาอาการบอบช้ำอันเลิศล้ำคิดไม่ถึงเราสามารถกลืนกิน นับว่าชะตาไม่ถึงฆาตจริงๆ"

นางหลังจากกลืนกินยาเม็ด พักผ่อนโคจรลมปราณก็สามารถกล่าววาจาตามปรกติ

อุ้ยเชี่ยวป้อจิตใจกว้างขวาง หาหวงแหนสมบัติไม่ จึงกล่าว

"ในที่นี้ยังหลงเหลืออยู่สิบกว่าเม็ด ชีอไถ่โปรดรับไว้"

พลางยื่นส่งขวดหยกไป แม่ชีชุดขาวหารับไว้ไม่ กล่าวว่า

"อย่างมาก รับประทานอีกสองสามเม็ดก็พอแล้ว มิจำเป็นต้องกลืนกินมากมายปานนี้"

รอนแรมเดินทางสามสิบกว่าลี้ ท้องฟ้าก็มืดค่ำลง แม่ชีชุดขาวกล่าวว่า

"มีสถานที่เร้นลับใด ให้หยุดยั้งลงสอบถามลามะนั้น"

อุ้ยเชี่ยวป้อรับคำ สั่งสารถีควบขับรถเข้าสู่หุบเขาแห่งหนึ่ง ให้มันสองหามลามะรูปนั้นวางลงกับพื้น จากนั้นจูงลาไปเล็มหญ้าที่หลังเขา กำชับว่าหากมิได้เรียกหาไม่อนุญาตกรายมา

แม่ชีชุดขาวรอจนสารถีทั้งสองจูงลาจากไป จึงกล่าว

"เชี่ยวป้อ เจ้าสอบสวนมัน"

อุ้ยเชี่ยวป้อดึงมีดสั้นประกายดำ สะบัดฟันออกตัดกิ่งไม้มาท่อนหนึ่ง จากนั้นกรีดปาดคมมีด ลิดรอนใบไม้จนเป็นท่อนไม้ กล่าวว่า

"พี่ท่านคิดกลับกลายเป็นมนุษย์ท่อนไม้หรือไม่?"

ลามะรูปนั้นเห็นมีดสั้นนั้นคมกริบปานนี้ อดชวัญสั่นระริกมิได้กล่าวเสียงสั่นระรัว

"ขอถามเสียวเอี้ย (นายเล็ก) อันใดเรียกว่ามนุษย์ท่อนไม้?"

"ข้าพเจ้าจะฟันสองแขน ใบหู จมูกท่าน รวมทั้งวัตถุที่นูนออกมาจนหมดสิ้น กลับกลายเป็นมนุษย์ท่อนไม้ท่อนหนึ่ง ท่านต้องการทดลองดูหรือไม่?"

พลางยื่นส่งมีดสั้นถึงริมจมูกมัน ลามะนั้นรีบกล่าวว่า

"ไม่ เราไม่ต้องการเป็นมนุษย์ท่อนไม้"

อุ้ยเชี่ยวป๊อกล่าวอย่างเป็นจริงเป็นจัง

"ข้าพเจ้าไม่หลอกลวงท่าน รับรองน่าเล่นยิ่ง ทดลองดูเถอะ"

"เกรงว่าไม่น่าเล่น"

"ท่านยังมิได้เป็นมาก่อน ไฉนทราบว่าไม่น่าเล่น? พวกเราทดลองดูแล้วค่อยว่ากล่าว"

พลางวาดมีดสั้น หมายฟันลงยังหัวไหล่ฝ่ายตรงข้าม ลามะรูปนั้นคร่ำครวญว่า

"เสียวเอี้ยโปรดละเว้นชีวิต ผู้ต่ำต้องบังอาจล่วงเกินซือไถ่ นับว่าไม่บังควรจริงๆ"

"ตกลง ข้าพเจ้าจะสอบถามเรื่องราวต่อท่าน ท่านหากกล่าวโป้ปดจะให้เป็นมนุษย์ท่อนไม้ ปลูกฝังท่านอยู่ที่นี้ ใส่ปุ๋ยสักเล็กน้อย รดน้ำพรวนดินผ่านไปสักครึ่งเดือน มิแน่นักว่ามีสองแขน ใบหู จมูก งอกเงยออกมาอีก"

ลามะรูปนั้นกล่าวเสียงสั่นสะท้าน

"เป็นไปไม่ได้ เราจะตอบวาจาตามความสัตย์ทุกประการ"

อุ้ยเชี่ยวป๊อจึงสอบถามว่า

"ท่านเรียกว่าอะไร? ไฉนก้าวร้าวล่วงเกินซือไถ่?"

"เราเรียกว่าฮูปาอิม เป็นลามะชาวธิเบต รับคำสั่งจากตั๋วซือเฮีย (ศิษย์ผู้พี่คนโต) ซึงกัก คิดหมายคร่ากุมซือไถ่ท่านนี้"

"ซือไถ่ท่านนี้ หามือริบาดหมางกับซือเฮียโสโครกของท่าน พวกท่านไฉนอุกอาจสามหาวปานนี้?"

ลามะฮูปาอิมกล่าวว่า

"ตั่วซือเฮียเราบอกว่า องค์ดาไลลามะเรามีคัมภีร์แปดเล่ม ถูกซือ-ไถ่ท่านนี้ขโมย...ไม่ ถูกหยิบยืมไป ขอให้ซือไถ่มอบคืนมา"

"เป็นคัมภีร์ใด?"

เรียกว่าคัมภีร์ชาเอียมโกวโทวอู"

อุ้ยเซี่ยวป๊อตวาดว่า

"เหลวไหล คัมภีร์กีลีกูลูอันใด?"

"ถูกแล้ว นี่เป็นภาษาธิเบตเรา ภาษาฮั่นแปลว่าคัมภีร์สี่สิบสองบท!"

อุ้ยเซี่ยวป๊อฉุกใจคิด กล่าวว่า

"ซือเฮียโสโครกของท่าน ไฉนทราบว่าซือไถ่หยิบฉวยคัมภีร์สี่สิบสองบทไป?"

"ความนี้เราไม่ทราบ"

"ท่านเมื่อไม่ทราบ จะมีลิ้นไว้ไยกัน? ยังคงตัดทิ้งเถอะ แลบลิ้นออกมา!"

พลางตวัดมีดสั้นขึ้น ฮูปาอิมไหนเลยยินยอมแลบลิ้นออกมาวิงวอนว่า

"เรามิทราบเป็นความสัตย์"

อุ้ยเซี่ยวป๊อซักถามว่า

"ซือเฮียโสโครกของท่านอยู่ที่ดินแดนธิเบต ไฉนใช้พวกท่านออกมาติดตามทวงถามคัมภีร์อย่างรวดเร็วปานนี้?"

"ตั่วซือเฮียและพวกเรา ล้วนอยู่ในนครหลวง พวกเราทั้งหมดติดตามซือไถ่รูปนี้ตั้งแต่นครหลวง"

"พวกท่านเหล่าลามะโสโครก ยังมีผู้ใดพลังฝีมือสูงเยี่ยมทัดเทียมท่าน?"

"พวกเราซือเฮียตี่ร่วมสำนักมีทั้งสิ้นสิบสามคน ถูกซือไถ่สังหารไปห้าคน ยังมีชีวิตอยู่แปดคน"

อุ้ยเซี่ยวป๊อลอบตื่นตระหนก กล่าวว่า

"แปดคนอันใด? ท่านหาใช่ผู้คนไม่ จะช้าเร็วต้องกลับกลายเป็นมนุษย์ท่อนไม้ ยังมี มนุษย์ท่อนไม้อีกเจ็ดคนตอนนี้อยู่ที่ใด?"

"ตั่วซือเฮียเราความสามารถสูงเยี่ยม ย่อมไม่กลับกลายเป็นมนุษย์ท่อนไม้"

อุ้ยเชี่ยวป๊อตวัดเท้าเตะใส่ฉาดหนึ่ง ด่าว่า

"ความตายกรายถึงศีรษะ ยังประโคมโหมอันใด? ต่อให้ซือเฮียโสโครกท่านมีความสามารถยิ่งใหญ่ปานใด ข้าพเจ้าจะฟันเป็นมนุษย์ท่อนไม้ให้ดู"

ฮูปาอิมรับคำ แต่ดูจากสีหน้าท่าที แสดงว่าไม่คล้อยตาม จากความนี้แสดงว่า ตั่วซือเฮียมันเป็นบุคคลร้ายกาจจริงๆ

อุ้ยเชี่ยวป๊อสอบถามสืบไป แต่มิได้ความนัยใด จึงมุดปราดเข้ามาภายในรถ ปล่อยม่านรถลง กล่าวเบาๆ

"ซือไถ่ ฝ่ายตรงข้ามยังมีลามะอีกเจ็ดรูป หากเร่งรุดมาสมทบซือไถ่ตอนนี้ร่างกายไม่สบาย เกรงว่ายากต้านทาน..."

แม่ชีชุดขาวสันศีรษะกล่าวว่า

"ต่อให้อยู่ในยามปกติ เราอาศัยหนึ่งต้านทานหก ก็ยากหักหาญเอาชัย อย่าว่าแต่ยังมีตั่วซือเฮียที่มีพลังฝีมือเลิศล้ำผู้หนึ่ง ฟังว่าลามะซึง-กักเป็นยอดฝีมืออันดับหนึ่งแห่งนิกายมิกจงของธิเบต ฝึกปรือวิชาไต้ชีวอีน (ประทับหัตถ์ใหญ่) ถึงจุดสุดยอด"

"ข้าพเจ้ากลับมีความคิดประการหนึ่ง เพียงแต่ออกจะ...ออกจะทอนเกียรติภูมิซือไถ่"

แม่ชีชุดขาวทอดถอนใจกล่าวว่า

"เพศบรรพชิต ยังคำนึงถึงชื่อเสียงเกียรติภูมิใด เชี่ยวป๊อ เจ้ามีแผนการใด?"

"พวกเราเดินทางไปยังสถานที่เร้นลับ เสาะหาหมู่บ้านชาวนาหลังหนึ่งเร้นกายไว้ ขอให้ซือไถ่ผลัดเปลี่ยนอาภรณ์ชุดชาวนา พักรักษาบาดเจ็บภายในห้อง อาคอโกวเนี้ยและข้าพเจ้า ผลัดเปลี่ยนชุดสตรีและบุรุษชนบทนับเป็นบุตรธิดาซือไถ่"

อาคอโพล่งว่า

"ท่านเป็นบุคคลเลวร้าย แผนการที่ครุ่นคิดออกมาก็เลวยิ่ง

ซือแป้เป็นยอดคนแห่งยุค หากซุกซ่อนเร้นกายไว้ ไยมิใช่แสดงว่าเกรงกลัวผู้อื่น?"

แม่ชีชุดขาวสอดคำขึ้น

"แผนการนี้สามารถดำเนินได้ พวกเจ้าทั้งสองนับเป็นหลานชายหลานสาวเรา"

อุ้ยเซี่ยวป้อลิงโลดยิ่ง ส่งเสียงรับคำ อาคอค้อนควักใส่อุ้ยเซี่ยวป้อคราหนึ่ง รู้สึกมิพอใจที่ซือแปยอมรับข้อเสนอของเขา

อุ้ยเซี่ยวป้อเอ่ยสืบไป

"ซือไถ่ หากปล่อยให้ลามะฮูปาอิมมีชีวิตรอด เกรงว่ามันจะแพร่งพรายเรื่องราวออกไป มิสู้กลบฝังมันทั้งเป็น"

"คราก่อนเราฆ่าคน เพราะสถานการณ์คุกคามบังคับ ลามะรูปนี้ไม่อาจขัดขืนดิ้นรน ฆ่าทิ้งออกจะอำมหิตไป ยังคง...นำมันร่วมทางไปด้วย"

อุ้ยเซี่ยวป้อรับคำ เรียกหาสารถีมา หามฮูปาอิมเข้ารถเดินทางสืบต่อตลอดรายทางกลับไม่พบเห็นหมู่บ้านชาวนาใด ขณะเร่งรุดเดินทางเบื้องหลังพลันบังเกิดเสียงฝีเท้าม้าดังระรัว ม้าเร็วหลายสิบตัวไล่ล่าตามมา!

อุ้ยเซี่ยวป้อใจหายวาบ คร่ำครวญในใจ

"แย่แล้ว เหล่าลามะโสโครกกลับมีจำนวนหลายสิบคน"

ดังนั้นเร่งรัดสารถีควบขับเร็วขึ้น แต่ลาเทียมรถเชื่องช้ากว่าม้าเร็วขบวนอาชายิ่งมายิ่งเคลื่อนใกล้ มินานให้หลังก็บรรลุถึงหลังรถ

อุ้ยเซี่ยวป้อมองลอดร่องรถออกไป เห็นบนหลังม้าโดยสารด้วยบุรุษชุดเขียว หาใช่ลามะไม่ ค่อยระบายลมหายใจออกมา

ชั่วพริบตา ม้าเร็วหลายสิบตัวล้วนพุ่งผ่านข้างรถไป พลันได้ยินอาคอร้องเรียกว่า

"แด้...ตั่วกอ (พี่ใหญ่)!"

บุรุษบนหลังม้าผู้หนึ่ง พลันรั้งบังเหียนม้า ถลันหลบมาข้างทางรอจนรถโดยสารติดตามมา จึงควบขับเคียงขนาน ร้องว่า

"เป็นตั้งโกวเนี้ยกระมัง?"

อาคอรับคำไป สุ้มเสียงเปี่ยมความปีติยินดี

บุรุษบนหลังม้าร้องดังๆ ว่า

"คิดไม่ถึงจะพบพานในที่นี้อีกครา ท่านอยู่ร่วมกับเฮ้งโกวเนี้ยกระมัง?"

"ซือเจ้าหาได้อยู่ที่นี้ไม่"

บุรุษบนหลังม้าซักถามอีกว่า

"ท่านคงคิดรุดสู่เมืองฮ้อกังกระมัง? พวกเราสามารถร่วมทางไป"

"ไม่ พวกเราไม่ได้รุดสู่เมืองฮ้อกัง"

"เมืองฮ้อกังครึกครื้นสนุกสนานยิ่ง ท่านก็เดินทางไปเถอะ"

ขณะว่ากล่าว รถม้ายังคงห้อตะบึงสืบไป อุ้ยเชี่ยวป๊อเห็นสองข้างแก้มอาคอแดงระเรื่อ ตาทอประกายสุกใส ทั้งขวยเขินเอียงอาย ทั้งกระตือรือร้น คล้ายพบพานบุคคลที่สนิทชิดใกล้ที่สุดในโลกก็ปาน

อุ้ยเชี่ยวป๊อถึงกับหน้ามืดวูบวาบ ดุจถูกพะเนินเหล็กกระแทกใส่ ดำนึงในใจ

"หรือชายในดวงใจนางเร่งรุดมาแล้ว?"

ยามนั้นกล่าวเบาๆ

"พวกเรากำลังหลีกเลี่ยงเภทภัย อย่าได้สนทนาปราศรัยกับบุคคลที่มิมีส่วนเกี่ยวข้องด้วย"

อาคอหาแยแสรับฟังไม่ กล่าวว่า

"เมืองฮ้อกังมีเรื่องสนุกสนานอันใด?"

บุรุษบนหลังม้าเลิกม่านรถขึ้น ชะโงกศีรษะเข้ามา เห็นเป็นเค้าหน้าบุรุษหนุ่มคมคายปานหล่อเหลา อายุประมาณยี่สิบสามยี่สิบสี่ปี กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"บอกกับท่าน เมืองฮ้อกังประกอบพิธีจำกู(ชุมนุมพิฆาตเต่า) นักสู้ผู้กล้าในใต้หล้าล้วนรุดไปชุมนุม น่าเล่นยิ่งนัก"

อาคอกล่าวว่า

"หรือเป็นการชุมนุมฆ่าเต่าตัวใหญ่ มีอันใดน่าเล่น?"

"หาใช่เต่าจริง หากแต่เป็นจอมชั่วร้ายคนหนึ่ง นามมันมีคำ "กู" (เต่า) ด้วย"

"ท่านหลอกลวงคน ผู้ใดขนานตนเองเป็นกู (เต่า)?"

"หาใช่คำ "กู" ที่แปลว่าเต่า หากแต่เป็นคำ "กุ่ย" ที่แปลว่าอบเชย ท่านลองคาดเดาดูว่าเป็นใคร?"

(ผู้ประพันธ์อ่านออกเสียงตัวละคร เป็นภาษาจีนกลาง คำ "กู" และ "กุ่ย" หากออกเสียงเป็นภาษาจีนกลาง ล้วนอ่านว่า "กุ่ย")

อุ้ยเชี่ยวป้อสะท้านเฮือกครุ่นคิดขึ้น

"ในนามบุคคลมีคำ "กุ่ย" หรือคิดสังหารเราชันทีน้อยเชี่ยวกุ่ยจื้อ?"

อาคอพลันปรบมือกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าทราบแล้ว หมายถึงจอมโฉดโง้วซำกุ่ย!"

บุรุษหนุ่มนั้นกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ท่านชาญฉลาดยิ่ง คาดเดาคราเดียวก็ถูกต้อง"

"พวกท่านคร่ากุมโง้วซำกุ่ยได้แล้วหรือ?"

"ไม่ใช่ ทั้งหมดชุมนุมกันเพื่อหารือว่า จะปลิดชีวิตโง้วซำกุ่ยอย่างไร"

อุ้ยเชี่ยวป้อลอบระบายลมหายใจ ขบคิดขึ้น

"ใช่แล้ว เราเชี่ยวกุ่ยจื้อเป็นเพียงบุรุษหนุ่มผู้หนึ่ง พวกมันแม้คิดฆ่าเรา ไยต้องจัดพิธีชุมนุมฆ่าเต่า? เรากลับเข้าใจผิดไป มารดามันเถอะในนามปลอมของบิดา พานมีคำ "กุ่ย" สอดคล้องกับเต่าชราโง้วซำกุ่ยด้วย"

แลเห็นบุรุษหนุ่มนั้นจับจ้องมองอาคออย่างยิ้มแย้ม เสียงฝีเท้าม้าและล้อรถดังมิหยุดยั้ง ร่างของบุรุษหนุ่มนั่งอยู่บนหลังม้า เอนร่างเข้ามาในรถ วิชาขับชี่เชี่ยวชาญยิ่ง

อาคอเบือนหน้ามาถามเบาๆ

"ซือแป๋ พวกเราจะรุดไปหรือไม่?"

แม่ชีชุดขาวมีพลังฝีมือสูงเยี่ยม แต่นางเติบใหญ่ขึ้นภายในวังหลังจากราชวงศ์เหม็งล่มสลาย ก็ติดตามซือแป๋ฝึกปรือฝีมือในเทือกเขาลึกล้ำ รอบรู้เรื่องราวจำกัดยิ่ง ขาดไหวพริบอันปราดเปรื่อง หวนนึกถึงเหล่านักสู้ผู้กล้าหารือแผนสังหารโง้วซำกุ่ยนับเป็นเรื่องที่นางคิดใคร่ทราบ แต่เหล่าลามะซึงกักและพวกอีกมินานจะไล่ล่าตามมา มิทราบตกลงใจอย่างไร

กล่าวถามอุ้ยเชี่ยวปัอว่า

"ในความเห็นของเจ้าเล่า?"

อุ้ยเชี่ยวปัอพอเห็นท่าทีที่อาคอแสดงต่อบุรุษหนุ่มนี้ ต้องลอบชิงชังรังเกียจ มิปรารถนาให้อาคออยู่ร่วมกับมัน รีบกล่าวว่า

"เหล่าลามะโฉดหากติดตามมา พวกเรายากต้านทานรับได้ ยังคงหลบหลีกเลี่ยงหนี"

บุรุษหนุ่มนั้นสอดคำขึ้น

"ลามะโฉดอันใด?"

อาคอกล่าวว่า

"แต้ตั่วกอ ท่านนี้คือซือแปเรา พวกเราพบพานลามะโฉดขบวนหนึ่งในระหว่างทาง คิดทำร้ายซือแปข้าพเจ้า ท่านผู้เฒ่ารับบาดเจ็บสาหัส เบื้องหลังยังมีลามะอีกเจ็ดคนไล่ล่าตามมา"

บุรุษหนุ่มนั้นเหลียวหน้าไปกู่ร้องเบาๆ ได้ยินเสียงฝีเท้าม้าส้วนชะงักลง รถโดยสารทั้งสองคันก็หยุดยั้งชะงัก

บุรุษหนุ่มนั้นพลิ้วลงจากหลังม้า เลิกม่านรถขึ้นน้อมกายกล่าวว่า

"ผู้เยาว์แต้โคกซวงขอกราบพบผู้อาวุโส ขออาสาขับไล่ลามะเหล่านั้นเอง"

อาคอทั้งตื่นเต้นทั้งลิงโลด ทั้งห่วงใยกังวล กล่าวว่า

"แต้ตั่วกอ ลามะโฉดเหล่านั้นร้ายกาจยิ่ง"

บุรุษหนุ่มแต้โคกซวงกล่าวว่า

"พวกพ้องที่ร่วมทางมากับข้าพเจ้า ล้วนมีพลังฝีมือมิต่ำทราม แม้ไม่ใช้พวกมากเข้าเอาชัย หักหาญกันตัวต่อตัว ก็หาเกรงกลัวลามะเจ็ดแปดรูปไม่"

อาคอเบือนหน้ามายังซือแปเป็นเชิงถามไถ่ แต่หากบอกว่าเป็นการถามไถ่ มิสู้บอกว่าเป็นการวิงวอน

อุ้ยเชี่ยวปัอกล่าวว่า

"ไม่ได้ ซือไถ่พลังฝีมือลึกล้ำ ยังรับบาดเจ็บบุคคลยี่สิบกว่าคนนี้จะมีประโยชน์ใด?"

อาคอกระชากเสียงว่า

"ข้าพเจ้าไม่ได้ถามไถ่ท่าน ท่านพร่ำพิไรไยกัน?"

"ข้าพเจ้าห่วงใยกังวลความปลอดภัยซือไถ่ต่างหาก"

แม่ชีชุดขาวพลันกล่าวอย่างแช่มช้า

"ลามะเหล่านั้นคิดเสาะหาเราเพียงลำพัง กุศลเจตนาของแต้กงจื้อขอรับด้วยใจ พวกท่านยังคงเดินทางต่อเถอะ"

แต้โคกชวงกล่าวว่า

"ซือไถ่ไฉนกล่าวเยี่ยงนี้? พบเห็นเรื่องอยุติธรรมสมควรสอดมือเข้าช่วยเหลือ อย่าว่าแต่...อย่าว่าแต่ซือไถ่เป็นซือแป๋ของตั้งโกวเนี้ยผู้เยาว์ย่อมต้องเสนอตัวเข้ารับใช้"

อาคอหน้าแดงวูบ ก้มศีรษะลงช้าๆ แต่คล้ายปลาบปลื้มประโลมใจยิ่ง

แม่ชีชุดขาวผงกศีรษะกล่าวว่า

"อย่างนั้นพวกเราร่วมทางไปยังเมืองฮ้งกัง เพียงแต่ท่านมิต้องเอ่ยถึงเราต่อบุคคลอื่น เราไม่ชมชอบการคบหา มิต้องการพบพานบุคคลอื่น"

แต้โคกชวงรับคำ แม่ชีชุดขาวเอ่ยสืบต่อ

"แต้กงจื้อสังกัดสำนักใด ซือแป๋ท่านเป็นใคร?"

นางสอบถามสังกัดสำนักอาจารย์ ย่อมกำลังวิเคราะห์คำนวณระดับฝีมือฝ่ายตรงข้าม

แต้โคกชวงกล่าวว่า

"ผู้เยาว์ได้รับถ่ายทอดวิชาฝีมือจากซือแป๋สามท่าน ท่านแรกแซ่ซีเป็นยอดฝีมือสำนักบู๊อี้ ซือแป๋ท่านที่สองแซ่เส้า เป็นยอดฝีมือเพศมราวาสสังกัดวัดเสียวลิ้มยี่ สาขามณฑลฮกเกี้ยน"

"อืมม์ ยอดฝีมือแซ่เส้ามีนามกระไร?"

"เรียกว่าเส้าก๊กฮึง"

แม่ชีชุดขาว ได้ยินฝ่ายตรงข้ามเรียกหานามซือแป๋อย่างตรงๆ

ปราศจากความเคารพนบนอบ ต้องลอบสงสัยใจ จากนั้นฉุกคิดถึงบุคคลหนึ่งขึ้นมากล่าวว่า

"เล้าก็กฮึงมิใช่เป็นแม่ทัพใหญ่ เคยสังกัดเอี่ยงเพ้งกุ่งจู้ (เจ้าพิชิต-อริราช) แต้เซ้งกงหรอกหรือ?"

"เป็นเช่นนั้นจริง"

"อย่างนั้นแต้กงจื้อมีความสัมพันธ์ใดกับเจ้าพิชิตอริราช?"

แต้โคกชวงตอบว่า

"ผู้เยาว์เป็นบุตรคนที่สองของเจ้าพิชิตอริราช"

"อ้อ ที่แท้แต้กงจื้อกลับเป็นทายาทแม่ทัพผู้ยิ่งใหญ่"

เจ้าพิชิตอริราชแต้เซ้งกง เป็นแม่ทัพเมื่อปลายราชวงศ์เหม็ง เคยประกอบความดีความชอบช่วงชิงเกาะไต้หวันจากเงื้อมมือชาวฮอลแลนด์จึงได้รับอวยยศเป็นเจ้าพิชิตอริราช ทั้งยังเป็นผู้สถาปนาสมาคมฟ้าดินของตั้งกึงน้ำในปัจจุบัน ถึงแก่อสัญกรรมเมื่อปีที่หนึ่งที่คังฮีขึ้นครองราชย์

แต้เซ้งกงมีบุตรสองคน คนโตนามโคกฉั้ง บุตรคนที่สองนามโคกชวง ยุคสมัยนั้นแม้ชาวแมนจูปกครองแผ่นดิน แต่ประชาราษฎร์ล้วนให้ความเคารพต่อทายาทตระกูลแต้ไม่เสื่อมคลาย

แต้โคกชวงพอบ่งระบุศักดิ์ศรี เข้าใจว่าแม่ชีรูปนี้ย่อมต้องแสดงท่าทีเคารพเลื่อมใสมิคาดนางเพียงส่งเสียงดังอ้อ บอกว่าที่แท้เป็นทายาทแม่ทัพผู้ยิ่งใหญ่

มันหาทราบไม่ว่า แม่ชีชุดขาวเป็นกงจู้ (ราชธิดา) ของกษัตริย์ชงเจ็งราชวงศ์เหม็ง ในสายตาแม่ชีชุดขาว แต้โคกชวงเป็นทายาทของขุนนางอันจงรักเท่านั้น

อุ้ยเชี่ยวปัอลอบแผดด่าในใจ

"มารดามันเถอะ เจ้าพิชิตอริราชแต้เซ้งกงมีอันใดยอดเยี่ยม?"

"ซึ่งความจริง ตนทราบว่าแต้เซ้งกงยิ่งใหญ่จริงๆ ชื่อแป้ของตนตั้งกึงน้ำก็สังกัดแต้เซ้งกง ยิ่งมายิ่งรู้สึกไม่ถูกต้อง ดูจากท่าทีแต้โคกชวงแสดงว่าบังเกิดจิตปฏิพัทธ์อาคอ มันถือกำเนิดจากตระกูลสูงศักดิ์ ยังเหนือล้ำกว่าตำหนักตระกูลมกที่เป็นทายาทแม่ทัพมกเอ็งด้านพลังฝีมือ ถ้อยร้อยคารมย่อมยิ่งสูงส่ง ทั้งอายุสูงวัยกว่าตน ทั้งอาคอก็บังเกิดไมตรีผูกพันต่อมัน หากแม้นชื่อแป้ทราบว่า ตนคิดช่วงชิงอาคอกับแต้โคกชวง ไม่ต้อง

ให้แต้โคกซวงออกคำสั่ง ท่านผู้เฒ่าคงปลิดชีวิตตนในฝ่ามือเดียว แม่ชีชุดขาว นี้ก็ชมเชยมันเป็นทายาทแม่ทัพผู้ยิ่งใหญ่ ตนเองเป็นทายาทอันใดเพียงเป็นทายาทนางคณิกาเท่านั้น!

แม่ชีชุดขาวกล่าวว่า

"อย่างนั้นซือแป๋คนหนึ่งของท่าน คือซีลั้งที่สวามิภักดิ์ต่อชาวแมนจูกระมัง?"

แต้โคกซวงกล่าวว่า

"ถูกแล้ว คนผู้นี้ไร้ยางอายลืมคุณธรรม ผู้เยาว์มิได้ถือมันเป็นซือแป๋แต่แรก ภายหน้าหากพบพานในสนามรบ ต้องสังหารมันกับมือ"

อุ้ยเซี่ยวป้อลอบปิติลิงโลด คำนึงในใจ

"ที่แท้ซือแป๋ท่านสวามิภักดิ์ต่อชาวแมนจู คราหน้าหากพบพานซีลั้งกลับต้องระมัดระวังไว้"

แต้โคกซวงเอ่ยสืบไป

"เกือบสิบปีมานี้ ผู้เยาว์ฝึกปรือฝีมือกับปังซือแป๋ ท่านผู้เฒ่าเป็นยอดฝีมืออันดับหนึ่ง แห่งสำนักคุนลุ้นฉายาเจ่กเกี่ยมบ้อฮ้วย (กระบี่ไร้โลหิต) ซือไถ่คงทราบนามมันกระมัง?"

"อืมม์ คงเป็นปังเซียะฮ่วม เพียงมิทราบมันมีฉายาเช่นนี้"

"ปังซือแป๋มีเพลงกระบี่สูงเยี่ยม หลักวิชาลมปราณก็ลึกล้ำสุดสูง สามารถใช้ปลายกระบี่สกัดจุดชีวิตผู้คน ผู้ถูกปลิดชีวิตผิวกายปราศจากรอยบาดแผล หามีโลหิตหลั่งไหลไม่"

แม่ชีชุดขาวอุทานดังอากล่าวว่า

"วิชาลมปราณหากฝึกปรือถึงระดับนี้ ในโลกน้อยคนนักที่เปรียบติดปังซือแป๋มีอายุประมาณเท่าใด?"

แต่โคกซวงกล่าวอย่างภาคภูมิ

"ฤดูหนาวของปีนี้ ผู้เยาว์จะประกอบพิธีเฉลิมฉลองให้กับซือแป๋ซึ่งมีอายุครบห้าสิบปี"

"ยังมิถึงห้าสิบปี ก็มีลมปราณลึกล้ำปานนี้ นับว่ายอดเยี่ยมจริงๆ บุคคลที่ติดสอยห้อยตามท่านมามีพลังฝีมืออย่างไร?"

"ซือไถ่โปรดวางใจ นั่นล้วนเป็นยอดฝีมือที่ผ่านการคัดเลือกจากคฤหาสน์เจ้าพิชิตอริราช"

อุ้ยเชี่ยวป๊อพลันกล่าวว่า

"ซือไถ่ ในโลกไฉนมียอดฝีมือมากมายปานนี้? ซือแปคนที่หนึ่งของแต้กงจื้อ เป็นยอดฝีมือสำนักบู๊อี้ ซือแปคนที่สองเป็นยอดฝีมือสำนักเสียวลิ้ม สาขามณฑลฮกเกี้ยน ซือแปคนที่สามเป็นยอดฝีมือสำนักคุนลุ้นผู้คนที่ติดสอยห้อยตามมา ก็เป็นยอดฝีมือ คาดว่าตนเองคงเป็นยอดฝีมือเช่นกัน"

แต้โคกซวงได้ยินฝ่ายตรงข้ามกล่าวแดกดัน โทสะพลันประดังเพียงมิทราบความเป็นมาบุรุษหนุ่มนี้ เห็นโดยสารร่วมรถคันเดียวกับแม่ชี-ชุดขาว อาคอ คงมีความสัมพันธ์กับพวกนาง ดังนั้นไม่ประคารมด้วย

อาคอกล่าวว่า

"โบราณมีวลีว่า อาจารย์สูงส่งย่อมอบรมศิษย์เลิศล้ำแต้กงจื้อรับการอบรมจากอาจารย์สูงส่งสามท่าน พลังฝีมือย่อมยอดเยี่ยมยิ่ง"

อุ้ยเชี่ยวป๊อกล่าวว่า

"โกวเนี้ยกล่าวถูกต้อง เพียงมิทราบท่านหากเปรียบกับแต้กงจื้อผู้ใดมีพลังฝีมือเลิศล้ำกว่า?"

"ย่อมเป็นแต้กงจื้อเข้มแข็งกว่าข้าพเจ้า"

อุ้ยเชี่ยวป๊อลากเสียงดังฮ้อกล่าวว่า

"โกวเนี้ย บอกว่าอาจารย์สูงส่งย่อมอบรมศิษย์เลิศล้ำ ที่แท้ซือแปโกวเนี้ยเป็นอาจารย์ต่ำต้อย ไม่สูงล้ำเท่าซือแปทั้งสามของแต้กงจื้อ!"

ด้านประคารม อาคอไหนเลยเป็นคู่มืออุ้ยเชี่ยวป๊อ? ถูกว่ากล่าวจนหน้าแดงฉาน กล่าวว่า

"ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้าไหนเคยบอกว่า ซือแปเป็นอาจารย์ต่ำต้อยเป็นท่านกล่าวเหลวไหลเอง"

แม่ชีชุดขาวยิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า

"อาคอ ด้านคารมเจ้าสู้มันไม่ได้ พวกเราไปกันเถอะ"

ขบวนรถม้าวกสู่ทิศตะวันออก แต้โคกซวงควบขับม้าตามติดอยู่ข้างแม่ชีชุดขาวกล่าวถามอาคอเบาๆ

"เจ้ารู้จักแต้กงจื้อผู้นี้ได้อย่างไร?"

อาคอหน้าแดงวูบกล่าวว่า

"เรากับซือเจ้พบพานเขาที่เมืองไคฮง มณฑลฮ่อหนำ ตอนนั้นพวกเรา...พวกเราสวมใส่ชุดบุรุษเพศเขาเข้าใจว่าพวกเราเป็นบุรุษ ตอนอยู่บนเหลาสุราจึงเชื้อเชิญพวกเราดื่มสุรา"

"พวกเจ้าขวัญกล้ามิน้อย สตรีสองนางกลับขึ้นเหลาไปดื่มสุรา"

อาคอก้มศีรษะลงกล่าวว่า

"ไม่ใช่ดื่มสุราจริงๆ เพียงแสร้งแสดงท่วงท่านับว่าน่าเล่นยิ่ง"

อุ้ยเซี่ยวป้อสอดคำขึ้น

"โกวเนี้ยงามสะคราญปานนี้ แม้สวมใส่ชุดบุรุษมิว่าผู้ใดก็ดูออกว่าท่านเป็นดรุณีสะคราญล้ำ แต้กงจู้ผู้นี้คงมือกุศลจิตเคลือบแฝง"

อาคอกระซากเสียงว่า

"ท่านจึงมือกุศลจิตเคลือบแฝง เขาหาได้สังเกตออกว่าข้าพเจ้าปลอมเป็นบุรุษ ภายหลังซือเจ้เราบ่งบอกต่อเขา เขายังกล่าวคำขอขมาผู้อื่นเป็นสุภาพบุรุษถือมารยาท จึงไม่คล้ายท่าน..."

เดินทางถึงยามเที่ยง บรรลุถึงเมืองพงยื่อทั้งหมดแวะรับประทานอาหารในร้านอาหารแห่งหนึ่ง

อุ้ยเซี่ยวป้อลงจากรถ เห็นแต้โคกซวงยืนเด่นเป็นสง่า หากเดินถึงข้างกายมัน คงสูงกว่าตนครึ่งศีรษะแลเห็นมันสวมใส่แพรพรรณทรงค่าหว่างเอวสะพายกระบี่ ฝักกระบี่ประดับไข่มุกอัญมณี สะท้อนประกายวูบวาบวาววับ ผู้ติดตามมันทั้งยี่สิบกว่าคน บ้างร่างบึกบึนสูงใหญ่ บ้างร่างสันทัดแข็งแกร่ง สะพายดาบกระบี่ติดตัว ดูท่าทีพลังฝีมือไม่ต่ำทราม

เมื่อเข้าสู่ร้านอาหาร อาคอประคองแม่ชีชุดขาวนั่งลงที่ข้างโต๊ะนางกับแต้โคกซวงกระหนาบข้าง อุ้ยเซี่ยวป้อขณะจะนั่งลงที่ด้านตรงข้ามกับแม่ชีชุดขาวอาคอพลันค้อนควักใส่ กล่าวว่า

"ยังมีที่นั่งว่างอีกมากหลาย ท่านอย่าได้นั่งอยู่ที่นี้ได้หรือไม่ข้าพเจ้าพอเห็นท่าน ก็รับประทานข้าวไม่ลง!"

อุ้ยเซี่ยวป้อเดือดดาลเป็นการใหญ่ หน้าแดงฉานสดใส คับแค้น

จนเดินมาทรุดนั่งลงที่โต๊ะมุมห้อง ขบคิดในใจ

"ท่านตั้งใจเป็นภรรยาแต้กงจื้ออันโสโครกผู้นี้ เราอุ้ยเซี่ยวป้อ ไหนเลยยินยอมเลิกรา? บิดาต้องดำเนินอุบาย สังหารสามีในดวงใจท่านก่อนมิอาจไม่แต่งงานกับเรา"

ยามนั้น ผู้รับใช้ประจำร้านลำเลียงสุราอาหารมา คนของตระกูลแต้ดื่มกินเป็นการใหญ่ อุ้ยเซี่ยวป้อนำซาลาเปาเจ็ดแปดใบ ไปให้ลูปาอิมที่ถูกพันธนาการในรถรับประทาน เมื่อกลับมาที่นั่งเดิม เห็นอาคอยิ้มแย้มแจ่มใสโอภาปราศรัยกับแต้โคกซวงอย่างสนิทสนม

อุ้ยเซี่ยวป้อขุ่นแค้นจนกลืนอาหารไม่ลงครุ่นคิดขึ้น

"หากคิดทำร้ายแต้กงจื้อผู้นี้ กลับไม่ง่ายดายนักทั้งมิอาจให้บุคคลอื่นพบเห็นพิรุธ ไม่เช่นนั้นชีวิตน้อยๆ ของบิดา คงต้องจบสิ้นไป"

ความคิดมิทันสิ้นสุด พลันได้ยินเสียงฝีเท้าม้าเร่งร้อน ผู้คนหลายสิบคนควบขับม้ามุ่งตรงเข้าเมือง เมื่อบรรลุถึงร้านอาหาร พากันพลิ้วลงจากหลังม้าเข้าร้านมากลับเป็นลามะจำนวนเจ็ดรูป!

อุ้ยเซี่ยวป้อใจเต้นระทึกตูมตามขึ้นมา แต่อดครุ่นคิดมิได้

"แต้กงจื้อผู้นี้เมื่อครู่ประโคมโหมว่า รำเรียนวิชาฝีมือจากยอดฝีมือสามท่าน รอสักครู่จะให้พวกท่านต่อยตีกัน บิดาคอยชมดูอยู่ด้านข้าง"

ลามะทั้งเจ็ดพอเหลือบเห็นแม่ชีชุดขาว สีหน้าล้วนแปรเปลี่ยนอย่างรุนแรง ส่งเสียงดังกึกก้องกู่ลู ลามะร่างผอมสูงรูปหนึ่งร้องสั่งหลายประโยคทั้งเจ็ดก็นั่งล้อมโต๊ะที่ข้างประตู สั่งอาหารมา จับจ้องมองแม่ชีชุดขาวอย่างขุ่นแค้น!

แม่ชีชุดขาวแสร้งเป็นมองมิเห็น รับประทานอาหารอย่างแช่มช้าชั่วครู่ให้หลัง ลามะรูปหนึ่งพลันผุดลุกขึ้นเดินถึงหน้าโต๊ะแม่ชีชุดขาวร้องดังๆ ว่า

"นางชี สหายพวกเราหลายคน ถูกท่านทำร้ายถึงแก่ชีวิตกระมัง?"

แต้โคกซวงผุดลุกขึ้นกล่าวเสียงกังวาน

"พวกท่านคิดทำอะไร กลับร่ำร้องตะโกนก้องในที่นี้?"

ลามะรูปนั้นกระชากเสียงว่า

"เรากล่าววาจากับแม่ชีรูปนี้ เกี่ยวข้องอันใดกับเจ้า? ไสหัวไปให้กับเรา!"

ได้ยินเสียงชายเสื้อปะทะลมดังสับสน บริวารแต้โคกซวงสี่คนสะอึกปราดมา ยื่นมือตะปบปราดใส่ลามะนั้นโดยพร้อมเพรียง

ลามะรูปนั้นยกมือขวาขึ้น กันสภาวะฝ่ามือคู่ต่อสู้สองคนเบือนห่างไป ตวัดเท้าเตะออกจู่โจมถูกบุคคลคนหนึ่งปลิวละลิ่วออกนอกร้านจากนั้นต่อยหมัดออก เสียงโครมเมื่อกระแทกถูกดั้งจมูกบุคคลอีกคนหนึ่งล้มลงสิ้นสติไป

บริวารแต้โคกซวงที่หลงเหลือร้องดังๆ ว่า

"ทั้งหมดบุก"

ทุกผู้คนชักอาวุธจากฝัก ฮือโหมเข้าหาลามะนั้น

ลามะที่โต๊ะข้างประตูทั้งห้า ก็ชักดาบออกสะอึกเข้ามา แต่ลามะผอมสูงนั้นกลับนั่งแน่วนิ่งมิเคลื่อนไหว

ได้ยินเสียงอาวุธปะทะกันดังเปรื่องปร่าง ต่อสู้อย่างดุเดือดระทึกขวัญ ผู้รับใช้และอาคันตุกะที่มาดื่มกินพอเห็นเช่นนั้น พากันหลบหนีออกนอกร้าน

แต้โคกซวงและอาคอ ล้วนตะปบกระบี่ยาวจากฝัก เฝ้ารักษาอยู่เบื้องหน้าแม่ชีชุดขาว เห็นลามะแต่ละรูปล้วนด้านทานบริวารตระกูลแต้สี่ห้าคนหักหาญจนโต๊ะเก้าอี้สั่มระเนระนาด ถ้วยชามปลิวเวียนว่อน

พลันได้ยินเสียงควับ กระบี่ยาวเล่มหนึ่งปลิวกระเด็นขึ้นไปปักฉึกอยู่บนขื่อ อุ้ยเชี่ยวปัอเงยหน้าขึ้นเห็นประกายเจิดจ้าสะท้อนวูบวาบปรากฏดาบอีกสองเล่มปลิวขึ้นปักใส่ขื่อ สร้างความสงสัยใจยิ่ง ครุ่นคิดขึ้น

"นี่เป็นการต่อสู้อันใด?"

จากนั้น ปรากฏกระบี่ยาวสามสี่เล่มปลิวกระเด็นขึ้นไป บริวารตระกูลแต้อุทานดังระงม ถอยปราดจากวงในสภาพมือเปล่า

ได้ยินเสียงควับควับมิขาดหู อาวุธแต่ละเล่มปลิวขึ้นกลางอากาศล้วนปักตรึงใส่เพดานห้องหรือบนขื่อ หาได้ร่วงหล่นลงมา บ้างเป็นอาวุธหนักเช่นค้อนทองแดง โล่เหล็กกล้า กลับทะลวงทะลุเพดานห้องไป

อึดใจต่อมา บริวารตระกูลแต้ทั้งยี่สิบกว่าคนล้วนถูกกระแทกอาวุธ

หลุดจากมือ อุ้ยเชี่ยวป๊อทั้งแตกตื่นทั้งลิงโลด พบว่าคนของตระกูลแต้หาใช่คู่มือเหล่าลามะไม่

ลามะหลายรูปพากันตวาดว่า

"รีบคุกเข่าลงสวามิภักดิ์"

บริวารตระกูลแต้กลับเหี้ยมหาญยิ่ง แม้ปราศจากอาวุธ บ้างรวบมือกำเป็นหมัด บ้างตะปบเก้าอี้ยาวถาโถมเข้าหาลามะทั้งหก

ลามะทั้งหกตวาดก้อง สะบัดชัดดาบออก ได้ยินเสียงฉึกใหญ่ดาบทั้งหกเล่มปักตรึงบนพื้นโต๊ะตัวที่ลามะผอมชูบนั่งอยู่ ห้อมล้อมเป็นรูปวงกลม จากนั้นทั้งหกถาโถมทะยานไปในกลุ่มคน

ได้ยินเสียงกร๊อบกร๊อบ ผสานกับเสียงแผดร้องโอดโอยดังระงมชั่วพริบตา บริวารตระกูลแต้ทั้งยี่สิบกว่าคน ล้วนถูกหักกระดูกข้อเท้าฟุบเรี่ยราดอยู่ทั่วร้านอาหาร

อุ้ยเชี่ยวป๊อแม้พลังฝีมือธรรมดาสามัญ แต่เคยพำนักในเสียวลิ้มศึกษากระบวนท่าจากหลวงจีนเต็งกวน มีประสบการณ์รอบรู้มิน้อย กลับดูไม่ออกว่าลามะหกรูปนี้ใช้วิชาฝีมือใด หักกระดูกข้อเท้าศัตรูยี่สิบกว่าคน

ยามนี้ ความประหวั่นพรั่นพรึงเริ่มครอบคลุมแทนความปีติลิงโลดลอบคร่ำครวญในใจ

"พวกมันคงคิดคุกคาม ทำร้ายซือไถ่และนางงามของเรา แล้วนี่จะทำอย่างไร?"

ลามะทั้งหกท่องสวดมนต์ชั่วขณะ ทรุดนั่งลงที่ข้างโต๊ะ ดึงดาบจากพื้นโต๊ะสอดคืนสู่ฝัก ลามะผอมสูงนั้นร้องว่า

"นำสุรามา นำอาหารมา"

เหล่าผู้รับใช้ชมดูแต่ไกล ไหนเลยกล้าเข้ามา? ลามะรูปหนึ่งพลันแผดต่าว่า

"มารดาท่านเถอะ หากไม่ยกสุราอาหารมา พวกเราจะเผาผลาญโรงเตี๊ยมหลังนี้"

เสมียนประจำร้านใจหายวาบ รีบกล่าวว่า

"ถูกแล้ว รีบยกสุราอาหารมาให้กับฮุดเอี้ย (คำยกย่องลามะ)

ทุกท่าน"

อุ้ยเซี่ยวป้อกวาดตามายังแม่ชีชุดขาว ดูว่านางมีแผนต้านรับอย่างไร เห็นนางรับประทานอาหารเสร็จสิ้น มือซ้ายถือถ้วยน้ำชาถ้วยหนึ่งจิบดื่มอย่างแช่มช้าแขนเสื้อหาได้สั่นพลิ้วแม้แต่น้อยแสดงว่าหาหวาดหวั่นพรั่นพรึงไม่

อาคอกลับหน้าเผือดขาว ตาทอประกายประหวั่นลนลาน สีหน้าแต้โคกซวงบัดเดี๋ยวซีดขาว บัดเดี๋ยวเขียวคล้ำ มือแตะด้ามกระบี่ข้อมือสั่นระริกไม่หยุดยั้ง มิทราบสมควรโถมเข้าฆ่าฟันหรือไม่?

ลามะผอมสูงพลันแค่นหัวร่ออย่างเย็นชา ยืดกายขึ้นเดินถึงเบื้องหน้าแต้โคกซวง แต้โคกซวงเบี่ยงวูบมาด้านข้าง ตวัดกระบี่ขึ้นจ่อปลายกระบี่ดุกคามใส่ลามะผอมสูง ตวาดว่า

"ท่าน...ท่านคิดทำอะไร?"

สุ้มเสียงทั้งแหบแห้งทั้งสั่นระริก

ลามะผอมสูงกล่าวว่า

"พวกเราสืบเสาะหาแม่ชีรูปนี้ หาเกี่ยวข้องกับบุคคลอื่นไม่ เจ้ามีความสัมพันธ์ใดกับนาง?"

"ไม่มีใด"

"ประเสริฐมาก หากทราบสถานการณ์ก็รีบไสหัวไป!"

"ท่านเป็นใคร โปรด...ประกาศฉายามา ภายหน้า...."

ลามะผอมสูง พลันแหงนหน้าหัวร่อดังยาวนานอุ้ยเซี่ยวป้อ พลันรู้สึกแก้วหูลั่นอื้ออึงศีรษะมึนงง เลือดลมพลุ่งพล่านปั่นป่วนขึ้นมา อาคอก็มิอาจยืนหยัดมั่นกระแทกนั่งลงบนเก้าอี้!

ลามะผอมสูงกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"เราฉายาซึงกัก เป็นองครักษ์สังกัดดาไลลามะแดวันธิเบต ภายหน้าเจ้าคิดทำอย่างไร คิดล้างแค้นเราหรือ?"

แต้โคกซวงตัดใจกล่าวว่า

"ถูก...ถูกแล้ว"

ลามะซึงกักหัวร่อฮาฮา พลันสะบัดจีวรข้างซ้ายออก ปาดใส่ใบหน้าแต้โคกซวง แต้โคกซวงตวัดกระบี่ขึ้นกันปะทะ ลามะซึงกักพลันงอนิ้ว

กลางข้างขวาดีดออกพลังดรรชนีพุ่งถูกตัวกระบี่อย่างแม่นยำ

ได้ยินเสียงควับ กระบี่แต้โคกชวงหลุดกระเด็นจากมือ ปลิวขึ้นกลางอากาศ ปักฉึกอยู่บนชื่ออีกเล่มหนึ่ง ลามะซึงกักยื่นมือซ้ายปาดออกก็ตะปบคอเสื้อแต้โคกชวงไว้ ยกร่างมันขึ้น ทิ้งลงบนเก้าอี้อย่างหนักหน่วง กล่าวว่า

"นั่งลงเถอะ!"

แต้โคกชวงถูกตะปบคว้าจุดได้จุยที่ต้นคอ ซึ่งมีส่วนเชื่อมโยงกับมือเท้าตลอดทั้งร่างถึงกับมิอาจขยับเคลื่อนไหว ลามะซึงกักพอกดมันลงบนเก้าอี้ก็สาวเท้ากลับมาที่นั่งเดิม

อุ้ยเชี่ยวป๊อครุ่นคิดขึ้น

"มันกำลังรอคอยอันใด ไฉนไม่ลงมือต่อซือไถ่? หรือยังมีกำลังหนุนรุดมาอีก?"

พลันฉุกคิดถึงฮูปาอิมในรถโดยสาร ชบคิดสืบไป

"แย่แล้ว พวกมันหากช่วยเหลือฮูปาอิมออกมาก็ทราบว่าเราเป็นพวกพ้องเดียวกับซือไถ่ อาจบางทียังล่วงรู้ว่า ลามะสี่รูปนั้นถูกเราฆ่าทิ้ง เมื่อถึงเวลานั้น เราอุ้ยเชี่ยวป๊อคงต้องติดตามไปสมทบกับลามะสี่รูปนั้นในปรภพ"

พอเบือนหน้ามายังลามะซึงกัก เห็นมันสีหน้าเคร่งเครียดจริงจัง ควงตากลับทอประกายลังเล พลันเข้าใจในบัดดล

"ใช่แล้ว มันยังมิทราบว่าซือไถ่รับบอบช้ำภายในกริ่งเกรงพลังฝีมือของนาง จึงลังเลไม่กล้าลงมือ"

ยามนั้น ผู้รับใช้ลำเลียงสุราอาหารมา เหล่าลามะรินสุราให้กับตนเองได้ครึ่งชามสุราก็หมดป้าน ลามะรูปหนึ่งตบโต๊ะร่ำร้องว่า

"สุราเพียงนี้ ให้ฮุดเอี้ยดื่มเพียงลำพังยังไม่พอ"

ผู้รับใช้ความจริงหวาดหวั่นจนขวัญสะท้าน พอฟังถึงกับร่างสั่นระริก ลนลานรับคำ หันกายไปตวงสุราเพิ่มเติม

อุ้ยเชี่ยวป๊อพลันบังเกิดปฏิภาณวูบ นึกได้แผนการหนึ่ง ติดตามเข้าโรงครัว ตนเป็นบุรุษหนุ่มผู้หนึ่งนั่งอยู่ที่มุมห้องเพียงลำพัง หาได้ปะปน

ร่วมกับแม่ชีชุดขาวและพวก เหล่าลามะล้วนไม่แยแสสนใจ

แลเห็นผู้รับใช้ถือเครื่องตวง ตวงสุราจากไหเทลงในชาม สองมือสั่นระริก เป็นเหตุให้หยาดสุรากระเซ็นลงบนโต๊ะข้างป้านสุรา หยดหยาดลงสู่พื้น

อุ้ยเชี่ยวป้อหยิบฉวยเงินหมื่นตำลึงยื่นส่งต่อผู้รับใช้ กล่าวว่า

"มิต้องกลัว นี่เป็นค่าอาหารของเราที่หลงเหลือกำนัลให้ เราจะช่วยเจ้าตวงสุรา"

พลางหยิบฉวยเครื่องตวงมา ผู้รับใช้นั้นลิงโลดยิ่ง คิดไม่ถึงในโลกกลับมีคนดีงามปานนี้

อุ้ยเชี่ยวป้อเอ่ยสืบต่อ

"ลามะเหล่านั้นดุร้ายยิ่ง เจ้าไปดูว่าพวกมันกำลังทำอะไร?"

ผู้รับใช้รับคำ สาวเท้าถึงประตูโรงครัว ชะเง้อคอกวาดมอง อุ้ย-เชี่ยวป้อพลันยื่นมือซ้ายไปในอกเสื้อล้วงยาสลบที่หลงเหลืออยู่ครึ่งห่อเป็นของทหารองครักษ์เตียคังนี้ออกมา เทลงในป้านสุราจนหมดสิ้น ตวงสุราเพิ่มเติมลงไปอีกหลายครา เขย่าโดยแรง

ผู้รับใช้เหลียวหน้ามากล่าวว่า

"พวกมันกำลังเรียกหาสุรา ไม่ได้ทำอะไร"

อุ้ยเชี่ยวป้อยื่นส่งป้านสุราให้ กล่าวว่า

"อย่างนั้นรีบนำออกไป"

ผู้รับใช้ยื่นสองมือออกมา ประคองป้านสุราออกไป ปากยังพึมพำว่า

"ท่านผู้เฒ่าเป็นคนดีจริงๆ ขอพุทธองค์โปรดคุ้มครอง"

เหล่าลามะตะปบป้านสุรามา ทุกผู้คนรินดื่มคนละครึ่งชาม ตวาดว่า

"ยังไม่ตวงสุรามาอีก"

อุ้ยเชี่ยวป้อเห็นลามะทั้งเจ็ดหาได้ระแวงสงสัย ดื่มสุราที่เจือปนยาสลบจนหมดสิ้น ต้องลอบปีติลิงโลดครุ่นคิดขึ้น

"ลามะโสโครกเสียทีที่มีพลังฝีมือสูงเยี่ยม กระทั่งเล่ห์เหลี่ยม ในยุทธ-

จักรเพียงนี้ ก็มิได้ระแวดระวัง นับว่าน่าหัวร่อยิ่ง"

ควรทราบว่าลามะซึงกักและพวกพบเห็นศิษย์ร่วมสำนักเสียชีวิตในโรงเตี๊ยมห้าคน หนึ่งในจำนวนนั้นถูกพลังฝ่ามือกระแทกกระทั้น จนโครงกระดูกแหลกสลายความสูงล้ำของพลังฝีมือ สุดที่ลามะซึงกักจะทัดเทียมเปรียบติด

ยามอยู่ในร้านอาหาร แม่ชีชุดขาวสีหน้าปรกติเยือกเย็น เป็นบุคลิกลักษณะของยอดฝีมือ ทั้งเจ็ดล้วนระมัดระวังนางจนตัวเกร็ง ไหนเลยคาดคิดว่า ฝ่ายยอดฝีมือแห่งแผ่นดินกลับผสมยาสลบอยู่ในสุรา ขณะดื่มสุราหาได้แยกแยะรสสุราไม่ หากแม้นแม่ชีชุดขาว มิได้นั่งร่วมโต๊ะคงสังเกตพบว่าในสุราแพร่ยาสลบได้

ลามะอ้วนฉุรูปหนึ่ง เห็นอาคอรูปโฉมผุดผาดสะคราญ คิดเข้าลูบคลำสัมผัส เพียงกริ่งเกรงในพลังฝีมือแม่ชีชุดขาว มิกล้าเคลื่อนไหวโดยพลการ รอจนดื่มสุราลงไปชามใหญ่ ก็ไม่อาจสะกดกลั้นกลืน ชั่วครู่ให้หลังฤทธิ์ยาสลบพลันกำเริบ หัวงสมองเลอะเลือนอลวนไม่ขบคิดมากความ ผุดลุกขึ้นกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"โกวเนี้ยน้อยมีสามีแล้วหรือไม่?"

พลางยื่นมือใหญ่โตมโหฬารออก ลูบคลำใบหน้ารูปไข่ของอาคอ

อาคอสะท้านเฮือก สะบัดคาบฟันลง ลามะนั้นยื่นมือปราดออกตะปบคว้าข้อมือของนางแล้วบิดวูบคาบเหล็กกล้าในมืออาคอร่วงหล่นลงสู่พื้น ลามะรูปนั้นหัวร่อฮาฮา รั้งนางเข้ามาในอ้อมอก!

อาคอกรีดร้องสุดเสียง สะบัดดิ้นรนอย่างมิคิดชีวิต แต่ช่วงแขนลามะรูปนั้นคล้ายห่วงเหล็กกล้า โอบรัดนางไว้อย่างแนบแน่น ไหนเลยสลัดหลุดได้?

แม่ชีชุดขาวความจริงสงบเยือกเย็น เมื่อเป็นเช่นนี้อดหน้าแปรเปลี่ยนมิได้ ครุ่นคิดขึ้น

"ลามะโฉดเหล่านี้หากปลิดชีวิตเราในบัดดลกลับไม่เป็นไร บัดนี้ล่วงเกินอาคอต่อหน้าชุมชน เราแม้ตายก็มิอาจนอนตาหลับ"

แต้โคกซวงสองมือยันโต๊ะผุดลุกขึ้น ร้องว่า

"ท่าน...ท่าน..."

ลามะอ้วนฉุนั้นสะบัดฝ่ามือซ้ายออก เสียงโครมครามหนึ่งกระแทกแต้โคกชวงปลิวกระเด็นไป ตีลังกาอยู่บนพื้นสองทอด

อุ้ยเซี่ยวป๊อเห็นนางในดวงใจถูกลวนลาม ถึงกับร้อนรุ่มใจยิ่งครุ่นคิดขึ้น

"ไฉนยาสลบยังไม่ออกฤทธิ์ หรือลามะโสโครกเหล่านี้ ฝึกปรือวิชาพิสดาร ไม่กลัวยาสลบ?"

เห็นลามะอ้วนฉุโน้มหน้าไป หมายจุมพิตอาคอ ดังนั้นไม่คำนึงถึงอันตราย ล้วนมีดสั้นประกายดำออกชุกซ่อนไว้ในแขนเสื้อข้างขวา สาวเท้าไปกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ลามะใหญ่ ท่านกำลังทำอะไร?"

พลางยื่นมือขวาออก แตะสัมผัสกลางหลังซีกซ้ายลามะอ้วนฉุพลันพลิกข้อมือวูบ มีดสั้นทะลวงออกจากแขนเสื้อ ปักตรึงใส่หัวใจลามะนั้นปากยังกล่าวว่า

"ลามะใหญ่ ท่านคิดเล่นลวดลายใด?"

มีดสั้นประกายดำคมกริบยิ่ง จมลึกไปในเลือดเนื้อโดยปราศจากสุ้มเสียง แทงใสหัวใจฝ่ายตรงข้ามหัวใจลามะนั้นถึงกับหยุดเต้น ยืนแข็งทื่อไม่เคลื่อนไหว แต่สองแขนยันโอบกอดอาคอไว้ไม่ผ่อนคลาย!

อุ้ยเซี่ยวป๊อแกะมือลามะอ้วนฉุออก กระทุ้งศอกใส่ทรวงอกมันกล่าวเบาๆ

"อาคอตามข้าพเจ้ามา"

มือหนึ่งยึดกุมมือของนาง อีกมือหนึ่งประคองแม่ชีชุดขาว สาวเท้าออกจากร้านอาหาร

ลามะอ้วนฉุพอถูกกระทุ้งศอกใส่ ก็อ่อนระทวยล้มลงอย่างแช่มช้า ลามะที่หลงเหลือแตกตื่นตกใจยิ่ง พากันถลันมาสกัดขัดขวาง

อุ้ยเซี่ยวป๊อร้องดังๆ ว่า

"หยุดไว้ ซือแป๋เราพลังฝีมือเลิศล้ำ ลามะรูปนี้ก้าวร้าวเสียมารยาทท่านผู้เฒ่าจึงปลิดชีวิตมัน ผู้ใดสืบเท้ามาก้าวเดียว จะสังหารมัน

ตายตามไป"

เหล่าลามะงงงันวูบ พลันได้ยินเสียงโครมโครม ลามะสองรูปล้มลงกับพื้น ชั่วครู่ให้หลัง ปรากฏลามะอีกสองรูปล้มฟุบลง!

ลามะซึงกักพลังการฝึกปรือลึกล้ำ ยามกะทันหันยาสลบไม่อาจมอมมันสิ้นสติ แต่รู้สึกศีรษะมึนงง สมองพองโต ร่างส่ายโงนเงนเข้าใจว่าแม่ชีชุดขาวมีวิชามายาศาสตร์จริงๆ ถึงกับจิตหวั่นไหวลนลานสัมปชัญญะเลอะเลือน ไหนเลยคาดคิดว่า ถูกยาสลบมอมทำร้าย?

อาคอร้องว่า

"แต้กงจื้อ รีบตามพวกเราไป"

แต้โคกซวงรับคำ คีบคลานลุกขึ้น ชิงถลันออกไป อุ้ยเชี่ยวป๊อก็ประคองแม่ชีชุดขาวออกจากร้านอาหาร

ลามะซึงกักไล่ล่าตามมาสองก้าว พลันส่ายโงนเงนสะดุดล้มลงบนโต๊ะตัวหนึ่ง กดกระแทกโต๊ะตัวนั้นพังทลายลง

อุ้ยเชี่ยวป๊อกวาดตามองไม่พบเห็นสารถี มิทราบมันหลบหนีไปที่ใดจึงประคองแม่ชีชุดขาวขึ้นรถ เห็นลามะฮูปาอิมยังอยู่ภายใน กริ่งเกรงซึงกักและพวกไล่ล่าตามมา พอเห็นอาคอและแต้โคกซวงล้วนขึ้นรถจึงกระโดดขึ้นบนที่นั่งสารถี สะบัดแส้ควบขับรถออกเดินทาง

อีดใจเดียวเร่งรุดเป็นระยะทางสิบกว่าลี้ ลาเทียมรถเหน็ดเหนื่อยจนลมหายใจฟิดฟาด จึงชะลอความเร็วลง ยามนั้นได้ยินเสียงฝีเท้าม้าดังระรัว ม้าเร็วหลายตัวไล่ล่าตามมา

แต้โคกซวงกล่าวว่า

"น่าเสียดายที่มิได้ควบขับม้า ไม่เช่นนั้นม้าของเราฝีเท้ารวดเร็วเหล่าลามะโฉดย่อมไม่อาจติดตามทัน"

อุ้ยเชี่ยวป๊อสวนคำว่า

"ซือไถ่รับบาดเจ็บ ไหนเลยสามารถควบขับม้า? ข้าพเจ้าก็หาได้เชื้อเชิญท่านขึ้นรถไม่"

พลางหวดแส้เร่งรัดลาห้อตะบึงเร็วขึ้น

แต้โคกซวงพบว่าพลั้งปากไป แต่มันเป็นทายาทตระกูลสูงศักดิ์

ได้รับการเอาใจจนเคยชิน ยามนี้ถูกอุ้ยเชี่ยวป้อย้อนใส่ โทสะพลันประดังครุ่นคิดขึ้น

"วันนี้หากหนีรอดจากภยันตราย ต้องให้เจ้าเห็นดีแน่นอน"

ได้ยินเสียงฝีเท้ายิ่งมายิ่งเคลื่อนใกล้ อุ้ยเชี่ยวป้อจึงกล่าว

"ซือไถ่ พวกเราต้องลงจากรถ หลบหลีกขบวนไล่ล่าสักครา"

ขณะว่ากล่าวกวาดตาสำรวจมอง ไม่พบพานตึกราม บ้านช่องแต่ขวามือเป็นดงต้นสาลีแถบใหญ่ จึงเอ่ยสืบต่อ

"พวกเราไปหลบซ่อนในดงต้นสาลีกัน"

พลางรั้งบังเหียนลง แต้โคกซวงกระชากเสียงว่า

"ซุกซ่อนในดงสาลี หากถูกคนล่วงรู้ ไยมิใช่เสื่อมเสียเกียรติภูมิตระกูลแต้เรา?"

อุ้ยเชี่ยวป้อกล่าวว่า

"ใช่แล้ว พวกเราทั้งสามซุกซ่อนในดงสาลี ขอเชิญกงจื้อ ผู้สูงศักดิ์ควบรถสืบต่อ ชักนำขบวนไล่ล่าไปอีกทิศทางหนึ่ง"

พลางประคองแม่ชีชุดขาวลงจากรถ

อาคอยังลังเล มิอาจตกลงใจ แม่ชีชุดขาวสั่งว่า

"อาคอ เจ้าตามมา"

อาคอกวักมือชักชวนแต้โคกซวงว่า

"ท่านก็เร้นกายไว้เถอะ"

แต้โคกซวงเห็นทั้งสามมุดปราดไปในดงสาลี ลังเลเล็กน้อยจึงย่อกายมุดติดตามไป

อุ้ยเชี่ยวป้อพลันฉุกคิดถึงเรื่องราวหนึ่ง รีบมุดกายออกจากดงสาลี ทะยานขึ้นรถโดยสาร ชักมีดสั้นประกายดำออก แทงใส่ทรวงอกฮูปาอิมปลิดชีวิตฝ่ายตรงข้าม ขบคิดเล็กน้อยแล้วตัดมือขวาฮูปาอิมขาดเสมอข้อ!

เมื่อกระทำเสร็จสิ้น ก็ลงจากรถ เลือกมีดสั้นแทงตะโพกลาเบาๆ ลาตัวนั้นยามเจ็บปวด จึงลากรถห้อตะบึงไป

ได้ยินขบวนไล่ล่าเคลื่อนใกล้มา รีบมุดปราดกลับเข้ามาในดงสาลี สอดมีดสั้นไว้ในรองเท้า มือขวาถือมือขาดของฮูปาอิม คิดขู่ขวัญอาคอสัก

ครา

อุ้ยเชี่ยวป้อยื่นมือซ้ายออก ก็ลูบคลำถูกมุ่นมวยผมทราบว่าเป็นแต้โคกชวง พอเลื่อนมือมา กลับสัมผัสถูกเอวอ้อนแอ้นแบบบาง ย่อมต้องเป็นอาคอสร้างความลิงโลดยิ่ง ร้องว่า

"แต้กงจื้อ ท่านไฉนลูบคลำก้นข้าพเจ้า"

แต้โคกชวงโพล่งว่า

"เราไม่"

อุ้ยเชี่ยวป้อแค่นเสียงดังเฮอะกล่าวว่า

"ท่านคงเข้าใจว่าข้าพเจ้าเป็นอาคอโกวเนี้ย คิดลูบคลำหากำไรใช่หรือไม่?"

"ท่านกล่าวเหลวไหล"

อุ้ยเชี่ยวป้อยื่นมือซ้ายลูบคลำปทุมถันอาคอ จากนั้นหดกลับมาจากนั้นร้องว่า

"นี่ แต้กงจื้อ ท่านยังมือไม้ซุกซนอีก?"

จากนั้นวางมือของฮูปาอิมลงที่ใบหน้าอาคอ เลื่อนลงมาลูบคลำต้นคอของนาง

อาคอพอฟังสุ้มเสียงอุ้ยเชี่ยวป้อ เข้าใจว่าเป็นแต้โคกชวงฉกฉวยโอกาสที่อยู่ในดงสาลีลวนลามสัมผัสจริงๆ ถึงกับทั้งอับอายทั้งร้อนรุ่ม จากนั้นปรากฏมือใหญ่โตเย็บเฉียบข้างหนึ่ง ลูบคลำมายังใบหน้านางสำนึกว่ามือของอุ้ยเชี่ยวป้อหาได้ใหญ่โตปานนี้ ย่อมต้องเป็นแต่โคกชวงต้องครุ่นคิดขึ้น

"แต้กงจื้อนี้กรุ้มกริ่มไร้มารยาทนัก"

พลางเบือนหน้าถดถอยห่างมา

อุ้ยเชี่ยวป้อพลันปาดมือซ้ายวูบ ตบใส่แก้มแต้โคกชวงดังฉาดใหญ่ ปากร่ำร้องว่า

"อาคอโกวเนี้ยตบได้ประเสริฐ แต้กงจื้อผู้นี้เป็นคนเสเพลกรุ้มกริ่มโอ๊ย แต้กงจื้อท่านลูบคลำข้าพเจ้าอีก นับว่าลูบคลำผิดพลาดแล้ว"

แต้โคกชวงเข้าใจว่าอาคอเป็นคนตบแก้มมัน ถึงกับร้อนรุ่มใจยิ่ง

อุ้ยเชี่ยวป้อก็ถือมือของฮูปาอิมยื่นออกลูบคลำต้นคออาคออีกครา

ทันใดเสียงฝีเท้าม้าเคลื่อนใกล้เข้ามา ที่แท้ลามะซึงกัก พอเห็นแม่ชีชุดขาวและพวกออกจากร้าน ขณะจะไล่ล่าตาม ตลอดทั้งร่างกลับไร้เรี่ยวแรง ลามะซึงกักมีพลังการฝึกปรือลึกล้ำ แม้ดื่มสุราผสมยาสลบกลับไม่สิ้นสติไป สูดลมหายใจลึกๆ รู้สึกลมปราณโคจรปลอดโปร่ง เพียงแต่ศีรษะมึนงงตาพร่าพราย พลันเข้าใจว่าเป็นเรื่องราวใด ร้องสั่งว่า

"นำน้ำเย็นมา"

ผู้รับใช้ตักน้ำเย็นมาชามหนึ่ง ลามะซึงกักสั่งให้ราดรดลงบนศีรษะมัน แต่ผู้รับใช้ไหนเลยกล้าลงมือ? ลามะซึงกักพลันรวบรวมเรี่ยวแรง พุ่งศีรษะชนใส่ชามใบนั้น น้ำในชามจึงสาดชโลมลงบนศีรษะ สมองแจ่มใสขึ้น

ลามะซึงกักสั่งให้หิ้วน้ำเย็นมาถังใหญ่ ราดรดลามะทั้งหมด ช่วยเหลือฟื้นคืนสติมา แต่ลามะอ้วนฉุนั้น มิว่าอย่างไรก็ไม่ตื่นอีก รอจนเห็นบาดแผลโลหิตที่กลางหลัง ค่อยทราบว่ามันเสียชีวิตแล้ว ลามะทั้งหกจึงถลันออกจากร้าน พลิ้วขึ้นบนหลังม้า ไล่ล่าตามมา

อาคอรู้สึกมือใหญ่ข้างนั้นลูบคลำถึงต้นคออีกครา อดร้องมิได้

"อย่าได้ทำเช่นนี้"

อุ้ยเชี่ยวป้อฉกฉวยโอกาสปาดฝ่ามือมาด้านข้าง แต้โคกซวงหมอบซุ่มกายในดงสาลี ถูกต้นสาลีบดบังสายตา มองไม่เห็นสิ่งใด ยากหลบเลี่ยงได้ จึงถูกตบใส่อีกฉาดหนึ่ง ร้องว่า

"ไม่ใช่เรา"

เสียงร้องทั้งสองครานี้ กลับกระทบโสตเหล่าลามะ ลามะซึงกักร้องดังๆ ว่า

"คนอยู่ที่นี้!"

ลามะรูปหนึ่งพลิ้วลงจากหลังม้า สะอึกถึงข้างดงสาลี เห็นเท้าแต้โคกซวงข้างหนึ่งโผล่พ้นออกมายังภายนอก จึงตะปบคว้าข้อเท้ามันไว้ กระชากลากแต้โคกซวงออกจากดงสาลี สลัดมือเหวี่ยงมันปลิวกระเด็นไปหลายวา

ลามะรูปนั้นยื่นมือเข้ามาในดงสาลี อุ้ยเชี่ยวป้อจึงขดกายเป็นก้อนกลม

ซุกซ่อนร่องรอยไว้

ยามนี้ดงสาลีถูกลามะรูปนั้นปาดออก ยื่นมือตะกุยตะกายเป็นพัลวัน อุ้ยเชี่ยวป้อยามร้อนรุ่มจึงยัดเยียดมือของฮูปาอิมไปในเงื้อมมือมัน

ลามะรูปนั้นพอลูบคลำถูกมือข้างหนึ่ง ก็ฉุดกระชากโดยแรง คิดหมายฉุดลากฝ่ายตรงข้ามออกจากพงหญ้า มิคาดกลับดึงได้มือชาดข้างหนึ่งเนื่องเพราะใช้พลังรุนแรงไป จึงกระแทกนั่งลง

มันดวามจริงคิดฉุดลากผู้คนออกจากดงสาลี สลัดเหวี่ยงไปเฉกเช่นตอนแรก รู้สึกแต้โคกชวงหนักหนึ่งร้อยสามสิบกว่าชั่ง จึงดาดคำนวณว่า บุคคลที่สองมีน้ำหนักไล่เลี่ยกัน ท่วงท่าฉุดลากครานี้ แฝงกำลังถึงสองร้อยกว่าชั่ง มิคาดกลับฉุดลากได้แต่แขนขาดที่หนักไม่กี่ชั่ง กระแสพลังที่ใช้ออกย่อมสนองคืนใส่ตนเอง เท่ากับถูกพลังฝ่ามือหนักสองร้อยกว่าชั่งกระแทกใส่อย่างหนักหน่วง

อุ้ยเชี่ยวป้อเห็นมันกระแทกนั่งลง ถึงกับลิงโลดยิ่ง ตะปบต้นสาลีมัดใหญ่เหวี่ยงลงไปยังใบหน้ามัน ลามะรูปนั้นจึงยื่นมือออกปัดป่าย

อุ้ยเชี่ยวป้อฉกฉวยโอกาสที่สายตามันถูกต้นสาลีบดบังถลันปราดเข้าหา ดึงมีดสั้นเสือกแทงออก ปักใส่ทรวงอกมัน ลามะรูปนั้นรู้สึกปวดแปลบที่ทรวงอก บิดกระตุกสองสามคราก็นิ่งเงียบงันไป!

อุ้ยเชี่ยวป้อเพิ่งถอนมีดสั้นออก ได้ยินรอบบริเวณ ปรากฏผู้คนหลายคนร่ำร้องเป็นภาษาธิเบต ต้องลอบคร่ำครวญในใจอย่างหวนโหยคาดว่ามิมีหนทางหลบหนี ได้แต่ยืดกายขึ้นอย่างแช่มช้า ซุกเก็บมีดสั้นไว้ในแขนเสื้อ พอเงยหน้าขึ้นเห็นลามะซึงกักและลามะอีกสี่รูปยืนหยัดอยู่กลางพงสาลี ห่างประมาณสามวา

ที่แท้ซากศพลามะรูปนั้นกองสุมด้วยต้นสาลี ซึงกักและพวกมิทราบว่ามันเสียชีวิตอย่างไร คาดว่าคงเป็นแม่ชีชุดขาวสำแดงยอดวิชากระแทกทำร้ายมันถึงแก่ชีวิต ดังนั้นถดถอยห่าง มิกล้ากรายใกล้มา

ได้ยินลามะซึงกักร่ำร้องว่า

"แม่ชีน้อย ท่านสังหารซือตี่เราแปดรูป เรามีข้ออาฆาตกับท่านอย่างลึกล้ำ ซุกซ่อนในดงสาลีมิกล้าออกมา นับเป็นนักสู้ผู้กล้าใด?"

ซึ่งความจริงแม่ชีชุดขาวอายุสูงวัยกว่าลามะซึงกักหลายปี เพียงแต่นางมีพลังการฝึกปรือลึกล้ำ ดูเผินๆ มีอายุสามสิบเศษ

มันพอส่งเสียงร่ำร้อง อุ้ยเซี่ยวป๊อถึงกับแก้วหูลั่นอื้ออึง ทรวงอกอัดอั้นสุดทนทาน ต้องครุ่นคิด

"เราไหนเลยสังหารชือตี่มันถึงแปดคน?"

พอลอบนับคำนวณ นับว่าเหล่าลามะเสียชีวิตไปแปดคนจริงๆ หนึ่งในจำนวนนั้นถูกแม่ชีชุดขาวฆ่าทิ้ง ที่หลงเหลือต่างตายใต้คมมีดสั้นจนหมดสิ้น

แลเห็นลามะซึงกักพอกล่าวจบ ก็ถดถอยไปสองก้าว แสดงว่าในใจลอบกริ่งเกรง อุ้ยเซี่ยวป๊อจึงกล่าว

"ชือแป๋เราพลังฝีมือสุดสูง ไร้ผู้ต้านทานเปรียบติด เพียงแต่เพศบรรพชิตถือหลักมุทิตา มิคิดสังหารพวกท่านอีก พวกท่านเหล่าลามะรีบหลบหนีไปให้กับข้าพเจ้า

ลามะซึงกักกล่าวว่า

"ไหนเลยมีเรื่องง่ายดายปานนั้น? แม่ชีน้อย ท่านมอบคัมภีร์สี่สิบสองบทเล่มนั้นออกมาเราจะปล่อยปละละเว้นพวกท่าน ไม่เช่นนั้นต่อให้หลบหนีถึงสุดหล้าฟ้าเขียว เราก็มิยอมเลิกรา"

อุ้ยเซี่ยวป๊อกล่าวว่า

"ที่แท้พวกท่านต้องการคัมภีร์สี่สิบสองบทคัมภีร์เล่มนี้มีอยู่ตามวัดวาต่างๆ มีอันใดน่าพิสมัย?"

"พวกเราเพียงต้องการเล่มที่แม่ชีน้อยครอบครองอยู่"

"อุ้ยเซี่ยวป๊อพลันชี้มือไปยังแต้โคกซวง กล่าวว่า

"ชือแป๋เรากำนัลคัมภีร์เล่มนั้นแก่มันแต่แรก พวกท่านสอบถามจากมันเถอะ"

ยามนั้น แต้โคกซวงเพิ่งตะกายขึ้นจากพื้นมิทันยืนหยัดมั่น ลามะรูปหนึ่งก็โถมเข้าคว้าจับสองแขนมันบิดไขว้มายังด้านหลัง ลามะอีกรูปหนึ่งฉีกกระชากอาภรณ์มัน ในเสียงคว้าก คว้าก ปกเสื้อทั้งในและนอกถูกฉีกขาด เงินทองอัญมณีร่วงพร่างพรูลงสู่พื้น แต่ไหนเลยมีคัมภีร์อันใด?

อุ้ยเซี่ยวป้อร้องว่า

"แต้กงจื้อ ท่านซุกซ่อนคัมภีร์เล่มนั้นอยู่ที่ใดยังคงบอกต่อพวกมันเถอะ"

แต้โคกซวงขุ่นแค้นยิ่ง ร้องว่า

"เราไม่มี"

ลามะรูปหนึ่งตวัดฝ่ามือวูบวาบ ตบจนมันแทบสิ้นสติไป ตวาดว่า

"เจ้าจะบอกหรือไม่?"

อุ้ยเซี่ยวป้อ เห็นสองข้างแก้มมันบวมพองขึ้นถึงกับสบอารมณ์ ยิ่งกล่าวว่า

"แต้กงจื้อ ท่านนำฮุดเอี้ย (คำยกย่องลามะ) หลายรูปนี้ไปหยิบฉวยคัมภีร์เถอะ ข้าพเจ้าเห็นท่านชุดพื้นห้องของร้านอาหารเป็นหลุมคงซุกซ่อนคัมภีร์ไว้กระมัง?"

ลามะซึงกักกล่าวอย่างลิงโลด

"ใช่แล้ว เด็กทารกย่อมบ่งบอกความจริง ควบคุมมันกลับไปหยิบฉวย"

ลามะเบื้องหน้าแต้โคกซวงรับคำ สะบัดฝ่ามือตบใส่แต้โคกซวงอีกฉาดหนึ่ง

อาคอมิอาจอดรนสิบไป มุดปราดออกจากคงสาลีร้องว่า

"เด็กน้อยนี้กล่าวเหลวไหล พวกท่านอย่าได้เชื่อถือมัน แต้กงจื้อหาได้พบเห็นคัมภีร์เล่มนั้นมาก่อน"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวเบาๆ

"ข้าพเจ้าคิดช่วยเหลือซือไถ่และท่าน ให้แต้กงจื้อชักนำพวกมันจากไป"

อาคอกล่าวว่า

"ข้าพเจ้ามิต้องการความช่วยเหลือจากท่าน ท่านปรักปรำแต้กงจื้อคิดทำร้ายเขาถึงแก่ชีวิต"

"ชีวิตของซือไถ่และท่าน ยังสำคัญกว่าแต้กงจื้อร้อยเท่าพันทวี"

ลามะซึงกักกล่าวอีกว่า

"แม่ชีน้อย ท่านและทารกสองคนนั้นออกมา ติดตามพวกเราไปหยิบฉวยคัมภีร์"

อาคอกระซากเสียงว่า

"ท่านเองชลาดเชลากลัวตาย กลับแอบอ้างว่าคิดช่วยเหลือซือแป้หากเก่งกล้าสามารถ ก็ออกไปต่อสู้กับลามะเหล่านี้สักครา"

อุ้ยเซี่ยวป๊อเลือดลมพลุ่งพล่านระอุ ชบคิดขึ้น

"ท่านดูแคลนเราปานนี้ เราแม้ถูกลามะโฉดเหล่านี้ฟาดตายคามือก็มินับเป็นอย่างไรได้"

ดังนั้นกล่าวว่า

"ต่อสู้เป็นต่อสู้ ข้าพเจ้าหาอาลัยในชีวิตใหม่ ข้าพเจ้าหากสู้ชนะเล่า?"

"เฮอะ ท่านหากเอาชนะลามะรูปหนึ่ง ข้าพเจ้าจะนับถือเลื่อมใสท่านตลอดกาล"

อุ้ยเซี่ยวป๊อฉกฉวยโอกาสกล่าวว่า

"เราเอาชนะลามะรูปหนึ่ง ท่านต้องแต่งงานกับข้าพเจ้า!"

"เหลวไหล ท่านเป็นหลวงจีนน้อย ทั้งยังเป็นขันที ไหนเลย..."

"เราหลวงจีนน้อยคืนสู่เพศฆราวาสแล้ว ส่วนหน้าที่ขันที ไม่เป็นก็ได้สรุปแล้ว ต้องรับท่านเป็นภรรยาแน่นอน"

อาคอกล่าวอย่างร้อนรุ่ม

"ซือแป้ ท่านฟังดู ในเวลาขณะนี้ มันยังกล่าวเหลวไหลอีก"

แม่ชีชุดขาวทอดถอนใจออกมา รู้สึกสถานการณ์คับขันจวนเจียนได้แต่สะบั้นชีพจรอัตวินิบาตกรรม มิต้องถูกเหล่าลามะหยามหยัน อย่าง อัปยศยามนั้นกล่าวเบาๆ

"เซี่ยวป๊อ ยื่นมือมาในดงสาลี"

อุ้ยเซี่ยวป๊อรับคำ พลิกมือซ้ายไขว้หลัง ยื่นเข้ามาในดงสาลี รู้สึกใจกลางฝ่ามือเพิ่มห่อกระดาษเล็กๆ ห่อหนึ่ง ได้ยินแม่ชีชุดขาวกล่าวว่า

"นี่คือเศษหนังแพะภาพแผนผังที่ซุกซ่อนในคัมภีร์สี่สิบสองบท เจ้าไม่ต้องแยแสสนใจเรา ให้หนีเอาชีวิตรอดไปเอง เสาะหาคัมภีร์อีกเจ็ดเล่มสิบสาวถึงชุมทรัพย์แมนจูนั้น"

อุ้ยเซี่ยวปัอเห็นนางให้เกียรติปานนี้ ไม่มอบของสำคัญเยี่ยงนี้แก่อาคอผู้เป็นศิษย์ กลับมอบต่อตนถึงกับคึกคักอักโข ขบคิดอย่างว่องไวแล้วนึกได้แผนการหนึ่ง ร้องดังๆ ว่า

"ซือแป้เราเป็นยอดคนแห่งยุค มิคิดถ่อมตัวลงประมือ กับพวกท่านพวกท่านใช้คนออกมาคนหนึ่งประลองฝีมือกับข้าพเจ้าก่อนหากเอาชัยข้าพเจ้าซือเจ้าเราค่อยลงมือ พวกท่านกล้าเข้ามาหรือไม่?"

พลางชุกเก็บห่อกระดาษนั้นไว้ในอกเสื้อ

ลามะทั้งห้าพากันตะเบ็งเสียงหัวร่อ พวกมันแม้กริ่งเกรงแม่ชีชุดขาวแต่ไหนเลยเห็นเด็กน้อยอยู่ในสายตา? ลามะรูปหนึ่งหัวร่อพลางกล่าวว่า

"เราเพียงต่อยออกหมัดหนึ่ง ก็กระแทกเจ้าตีลังกาไปสิบเจ็ดสิบแปดทอด ยังจะประลองอันใด?"

อุ้ยเซี่ยวปัอสืบเท้าไปก้าวใหญ่ กล่าวเสียงกังวาน

"ตกลง ข้าพเจ้าจะประลองกับท่าน"

เหลียวหน้ามากล่าวกับอาคอว่า

"เราหากเอาชนะมัน ท่านเท่ากับเป็นภรรยาเรา ไม่อาจบ่ายเบี่ยงคนโกงได้"

อาคอกล่าวว่า

"ต่อให้ท่านจุติใหม่ ก็เอาชนะไม่ได้"

"คนยามเสี่ยงชีวิต มิว่าผู้ใดก็ไม่อาจต้านติด เพราะเพื่อได้ท่านเป็นภรรยา จำต้องเสี่ยงชีวิต"

ลามะรูปนั้นสะอึกมาหลายก้าว กล่าวว่า

"เจ้าคิดประลองกับเราจริงๆ?"

อุ้ยเซี่ยวปัอกล่าวว่า

"ไหนเลยแปลกปลอมได้? เราสองประลองกันตัวต่อตัว ซือแป้เราจะรับรองไม่ยื่นมือช่วยเหลือ มิทราบซือเฮียตี๋ท่านคิดช่วยเหลือท่านหรือไม่?"

ลามะซึงกักหัวร่อฮาฮากล่าวว่า

"พวกเราย่อมไม่ช่วยเหลือ"

อุ้ยเซี่ยวปัอกล่าวว่า

"เราหากต่อยมันตายไปในหมัดเดียว พวกท่านฮือโหมเข้ามาหมายอาศัยพวกมากเอาชัยเราลำพังคนเดียวสู้พวกท่านมิได้ ซือแป้เราได้แต่ลงมือเช่นกัน"

ลามะซึงกักก็กริ่งเกรงแม่ชีชุดขาว สอดมือเข้ามาหวนนึกถึงซือตี่ทั้งหลายเสียชีวิตโดยมิทราบสาเหตุ ไม่ทราบแม่ชีรูปนี้ ใช้วิชาฝีมือใด หากให้ซือตี่รูปหนึ่งหักหาญกับเด็กน้อยนี้ตัวต่อตัว ก็สามารถหยั่งคำนวณแนววิชาของแม่ชีรูปนี้ จึงกล่าวว่า

"พวกเจ้าทั้งสองต่อสู้กันตัวต่อตัว เป็นตายแล้วแต่ลิขิตมิว่าผู้ใดก็ไม่อาจช่วยเหลือพวกพ้องของตน"

อุ้ยเชี่ยวปัอเน้นย้ำว่า

"ผู้ใดสอดมือช่วยเหลือ นับเป็นลูกเต่าตัวบัดซบ"

"มิผิด ผู้ใดสอดมือช่วยเหลือ นับเป็นธิดาเต่าตัวบัดซบ!"

ลามะซึงกักพลังฝีมือสูงเยี่ยม ไหวพริบก็ปราดเปรียวยิ่ง เห็นนอกจากอุ้ยเชี่ยวปัอ แม่ชีชุดขาวและอาคอล้วนเป็นสตรี ดังนั้น แก้ไขคำ "ลูกเต่าตัวบัดซบ" เป็น "ธิดาเต่าตัวบดซบ" มิให้ฝ่ายตรงข้ามมีโอกาสทุ่มเถียงบ่ายเบี่ยงได้

อุ้ยเชี่ยวปัอหัวร่อพลางกล่าวว่า

"ประเสริฐ ลามะใหญ่ท่านปราดเปรื่องนัก"

ลามะซึงกักกล่าวว่า

"เจ้าสืบเท้ามาอีกหลายก้าว"

มันเห็นอุ้ยเชี่ยวปัอยังอยู่ใกล้กับดงสาลี กริ่งเกรงแม่ชีชุดขาว ลอบทาบฝ่ามือใส่กลางหลังอุ้ยเชี่ยวปัอ ถ่ายทอดกำลังภายในให้ ซือตี่ มันก็มิอาจต้านรับได้

อุ้ยเชี่ยวปัอกล่าวว่า

"พวกเราชาวฮั่นโอ่อ่าผ่าเผย หากชนะก็ชนะอย่างเปิดเผย หากพ่ายแพ้ก็พ่ายแพ้อย่างหมดจด"

แม่ชีชุดขาวกล่าวเบา ๆ

"เชี่ยวปัอเจ้าไม่อาจเอาชัยฝ่ายตรงข้าม ให้แสร้งเป็นประลองฝีมือ

รีบขึ้นม้าหลบหนีไป"

อุ้ยเชี่ยวป๊อแสร้งรับคำ สืบเท้าไปสามก้าว ห่างจากดงสาลีวาเศษ แม่ชีชุดขาวมิสามารถลอบให้ความช่วยเหลือได้อีก ลามะนั้นก็คุกคามมาอีกหลายก้าว ยืนประจันกับอุ้ยเชี่ยวป๊อ กล่าวว่า

"ประลองอย่างไร?"

อุ้ยเชี่ยวป๊อกล่าวว่า

"ประลองด้วยวิธีบุ๋นก็ได้ ประลองด้วยวิธีบู๊ก็ได้"

"ประลองวิธีบุ๋นเป็นอย่างไร? ประลองวิธีบู๊เป็นอย่างไร?"

อุ้ยเชี่ยวป๊อกล่าวว่า

"หากประลองด้วยวิธีบุ๋นข้าพเจ้าต่อยท่านหมัดหนึ่ง ท่านก็ต่อยข้าพเจ้าหมัดหนึ่ง ผลัดกันต่อยใส่ฝ่ายตรงข้ามสักเจ็ดสิบแปดสิบหมัด จวบจนฝ่ายหนึ่งล้มลงจึงยุติ ตอนที่ท่านต่อยข้าพเจ้า ข้าพเจ้าไม่อาจถดถอยหลบเลี่ยงหรือลงมือปิดป้อง เพียงยืนแน่วนิ่ง ผนึกลมปราณภายในต้านรับหมัดหนึ่งตอนที่ข้าพเจ้าต่อยท่าน ก็เป็นเฉกเช่นกัน หากคิดประลองวิธีบู๊ก็ทุ่มเททั้งหมัดฝ่ามือและอาวุธเข้าหา สามารถปิดป้องต้านทานและกระโดดหลบหนี"

ลามะซึงกักคำนึงในใจ

"เด็กน้อยนี้ท่าร่างปราดเปรียว หากโลดแล่นไปมา เกรงว่าซือตี่ยากโค่นมันล้มลง ดูท่าที รอจนหักหาญกัน มันคงถอยร่นถึงข้างดงสาลี ชักนำซือตี่ไล่ล่าตาม แม่ชีนั้นจะลงมือลอบประทุษ หากประลองด้วยวิธีบุ๋นหมัดน้อยๆ ของมัน แม้ต่อยใส่ซือตี่ เจ็ดแปดสิบหมัด ก็เฉกเช่นเกาคันให้"

ดังนั้นกล่าวเป็นภาษาธิเบตว่า

"ประลองวิธีบุ๋นกับมัน พัวพันให้นานที่สุดเพื่อสังเกตแนววิชาฝีมือพวกมัน"

อุ้ยเชี่ยวป๊อพลันกล่าวว่า

"ซือเฮีย (ศิษย์ผู้พี่) ท่านกลัวชี้นมา สำนึกว่าท่านสู้ข้าพเจ้า ไม่ได้สอนท่านสวามิภักดิ์กระมัง?"

ลามะที่ยืนประจันกับอุ้ยเชี่ยวป๊อกล่าวว่า

"ปีศาจน้อยกล่าวเหลวไหล ซือเฮียเห็นเจ้าน่าสมเพช เรียกเราอย่าได้ต่อยเจ้าตกตายในหมัดเดียว เจ้าอายุยังเยาว์ วิชาหมัดเพลงอาวุธคงต่ำต้อยน้อยนิดเรามิดิดเอารัดเอาเปรียบ พวกเราประลองด้วยวิธีบุ๋นกันเถอะ"

อุ้ยเซี่ยวป้อรับคำ เชิดหน้ายืดอก สองมือไขว้หลัง กล่าวว่า

"ท่านต่อยข้าพเจ้าก่อนหมัดหนึ่ง ข้าพเจ้าหากปิดป้อง หลบเลี่ยงมินับเป็นนักสู้ผู้กล้า"

ลามะรูปนั้นกล่าวว่า

"เจ้าเป็นเด็กทารก ย่อมต้องให้เจ้าจู่โจมก่อน?"

พลางลอกเลียนเยี่ยงอุ้ยเซี่ยวป้อ พลิกสองมือไขว้หลัง แหงนหน้าเชิดอกขึ้น มันสูงใหญ่กว่าอุ้ยเซี่ยวป้อหนึ่งช่วงศีรษะ จึงไม่เห็นทารกดื้อรั้นนี้อยู่ในสายตา

อุ้ยเซี่ยวป้อรวบมือซ้ายกำหมัด พอยื่นปราดออก พบว่าเพียงสัมผัสถึงท้องน้อยมัน ดังนั้นแสร้งวาดท่วงท่าคราหนึ่ง

ลามะทั้งห้าพอเห็นหมัดน้อยๆ ของอุ้ยเซี่ยวป้อล้วนหัวร่อฮาฮาออกมา อุ้ยเซี่ยวป้อพลันกล่าวว่า

"ระวัง ข้าพเจ้าจะจู่โจมหมัดแล้ว"

ลามะที่ประจันกับอุ้ยเซี่ยวป้อ กลับมิกล้าชะล่าเลินเล่อ กริ่งเกรงว่าอุ้ยเซี่ยวป้อรับการถ่ายทอดจากยอดคน มีกำลังภายในเด่นล้ำ ดังนั้นแผ่พุ่งลมปราณมายังท้องน้อย

อุ้ยเซี่ยวป้อพลันสะบัดแขนเสื้อข้างขวาออก ซุกซ่อน หมัดอยู่ในแขนเสื้อ ต่อยใส่ทรวงอกข้างขวาลามะรูปนั้นหมัดหนึ่ง

สภาวะหมัดพอใช้ออก ปราศจากสุ้มเสียงผิดปรกติใด ลามะซึงกักและพวกพอเห็นเช่นนั้น ต่างตะเบ็งเสียงหัวร่ออีกครา

เสียงหัวร่อมิทันขาดหาย กลับเห็นลามะรูปนั้นส่ายร่างโงนเงนคราหนึ่ง อุ้ยเซี่ยวป้อยังกล่าวว่า

"บัดนี้ถึงคราท่านจู่โจมแล้ว"

ลามะรูปนั้นพลันล้มฟุบลงกับพื้นแน่นิ่งไม่เคลื่อนไหว ลามะซึงกักและพวกแตกตื่นตกใจยิ่ง พากันวิ่งตะบึงเข้ามา

อุ้ยเซี่ยวป๊อถอยปราดเข้าดงสาลี ร้องว่า

"หยุดไว้ ผู้ใดเข้ามานับเป็นลามะเต่าตัวบัดซบ!"

ลามะทั้งสี่ชะงักเท้าลง เห็นลามะนั้นยังไม่ขยับเคลื่อนไหว หาใช่รับบอบช้ำสิ้นสติ หากแต่เสียชีวิตไปแล้ว ทั้งที่ปากอ้าตาค้าง แตกดื่นตระหนกจนมิอาจกล่าววาจาใดได้!

อุ้ยเซี่ยวป๊อชูหมัดทั้งสองขึ้นสูง กล่าวว่า

"วิธีฝีมือที่ซือแป๋ถ่ายทอดแก่เรานี้ เรียกว่าแกะชัวพะงู้ชิ่งคุ้ง (หมัดเทพยดาต่อยวัวข้ามภูเขา)แม้แต่วัวยังถูกต่อยตายในหมัดเดียว อย่าว่าแต่ลามะน้อยคนหนึ่ง ผู้ใดไม่ยินยอมพร้อมใจ ก็เข้ามาลิ้มชิมดู"

จากนั้นกล่าวเบาๆ

"อาคอภรรยาเรา ท่านคงไม่อาจบ่ายเบี่ยงคดโกงกระมัง?"

อาคอเห็นอุ้ยเซี่ยวป๊อต่อยหมัดออกอย่างเฉื่อยชากลับทำร้ายลามะร่างสูงใหญ่ พลังฝีมือสูงเยี่ยมผู้หนึ่งล้มลง ไม่ทราบเป็นตายร้ายดีประการใด อดตื่นเต้นสงสัยมิได้ พอฟังกลับลืมเลือนตวาดตำหนิ

อุ้ยเซี่ยวป๊อกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ภรรยาที่รัก ท่านรับปากแล้ว"

อาคอกระชากเสียงว่า

"ไม่ได้รับปาก"

"ท่านหากบ่ายเบี่ยงคดโกง ไม่นับเป็นนักสู้ผู้กล้า"

"มิใช่ก็มิใช่ จะเป็นไรไป?"

แม่ชีชุดขาวกลับเห็นอุ้ยเซี่ยวป๊อพอต่อยใส่ทรวงอกลามะรูปนั้นบริเวณทรวงอกพลันปรากฏโลหิตไหลซึม ส่ายโงนเงนสองสามคราแล้วล้มลง

หลังจากหมกมุ่นครุ่นคิด ก็ทราบว่าในแขนเสื้ออุ้ยเซี่ยวป๊อซุกซ่อนมีดสั้น ความจริงหาใช่ต่อยออกหมัดหนึ่ง หากแต่ทิ่มแทงใส่ขั้วหัวใจฝ่ายตรงข้ามมีดหนึ่ง มีดสั้นเล่มนี้คมกริบยิ่ง อย่าว่าแต่ทิ่มแทงถูกขั้วหัวใจผู้คนต่อให้เป็นแผ่นเหล็กกล้าก็สามารถทะลวงทะลุ

อุ้ยเซี่ยวป๊อตอนแรกวาดหมัดซ้าย แสดงท่วงท่าให้ทุกผู้คนเห็นว่าตนใช้หมัดจู่โจม หลังจากทิ่มแทงมีดสั้น ก็ซุกเก็บไว้ชูหมัดทั้งสองขึ้นสูง

บุคคลอื่นย่อมไม่ระแวงสงสัย

ลามะซึงกักเรียกหาลามะรูปนั้นหลายคำ มิได้ยินเสียงขานรับ ยามกะทันหันมิทราบสมควรทำอย่างไรลามะผอมสูงรูปหนึ่งพลันชักดาบออกร้องว่า

"ปีศาจน้อย มาตรแม้นพลังหมัดเจ้ายอดเยี่ยมจะเป็นไรไป เราขอประลองเพลงดาบกับเจ้า"

รู้สึกเด็กน้อยรับถ่ายทอดฝีมือจากอาจารย์เลิศล้ำ พลังหมัดยอดเยี่ยมยิ่ง แต่หากประอาวุธ หลังหมัดอุ้ยเซี่ยวป๊อก็มิมีประโยชน์

อุ้ยเซี่ยวป๊อกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ประลองเพลงดาบก็ได้ ท่านเข้ามาเถอะ"

ลามะรูปนั้นมิกล้าเข้ามา ตวาดว่า

"หากเก่งกล้าสามารถก็เข้ามา"

"ท่านหากเก่งกล้าสามารถก็เข้ามา"

"เราจะนับหนึ่งถึงสาม ทั้งหมดสิบเท้าไปสามก้าว หนึ่ง สอง สาม"

อุ้ยเซี่ยวป๊อจึงสาวเท้าไปสามก้าว ลามะผอมสูงร่ายรำดาบคุ้มครองร่างท่อนบน รุดหน้ามาสามก้าวเช่นกัน กริ่งเกรงอุ้ยเซี่ยวป๊อต่อยหมัดต่อยวัวข้ามภูเขาอย่างกะทันหัน

อุ้ยเซี่ยวป๊อหัวร่อพลางกล่าวว่า

"ท่านมิต้องกลัว ข้าพเจ้าจะไม่ต่อยหมัดใส่ท่านก็แล้วกัน"

ลามะผอมสูงไหนเลยยินยอมเชื่อ? ยังคงกวัดแกว่งดาบดังควับเคว้ียว ร้องว่า

"รีบชักดาบ"

อุ้ยเซี่ยวป๊อกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ข้าพเจ้า ฝึกปรือลมปราณเทวราชคุ้มครองกายสำเร็จ ท่านลองฟันดาบใส่ศีรษะข้าพเจ้า รับรองดาบของท่านดีดกระดอนขึ้น ฟันใส่ศีรษะล้านเลี่ยนของท่านเอง"

ลามะผอมสูงเชื่อครึ่งมิเชื่อครึ่ง เห็นอุ้ยเซี่ยวป๊อต่อยซือเฮียเสียชีวิตเพียงหมัดเดียว พลังฝีมือลึกล้ำสุดหยั่งคาดจริงๆ ยามกะทันหันมิกล้าโถมใส่

โดยพลการ

อุ้ยเชี่ยวป๊อเอ่ยสืบต่อ

"พลังฝีมือท่านต่ำทรามไป ข้าพเจ้าไม่ประมือกับท่าน ท่านก็ฟันใส่ศีรษะข้าพเจ้าดาบหนึ่ง อย่าได้ฟันทรวงอกข้าพเจ้า ข้าพเจ้าอายุเยาว์ยังฝึกปรือลมปราณคุ้มครองทรวงอกไม่สำเร็จ ท่านหากฟันมายังทรวงอกข้าพเจ้าต้องจบชีวิตแน่นอน"

ลามะผอมสูงชะม้ายตามอง กล่าวว่า

"ศีรษะเจ้าไม่กลัวอาวุธฟาดฟันจริงๆ?"

"ท่านดู ข้าพเจ้าฝึกปรือลมปราณคุ้มครองส่วนศีรษะและลำคอจนผมเผ้าไม่งอกเงย หากตรำเคร่งฝึกฝนต่อไป จบจนศีรษะล้านเลี่ยนปราศจากผมเผ้าแม้แต่สักเส้นเดียว ต่อให้ท่านฟันอาวุธมายังทรวงอกข้าพเจ้าก็หาเกรงกลัวไม่"

ตนออกบวชเป็นหลวงจีนที่เสียวลิ้มยี่ เป็นเจ้าอาวาสที่วัดเชิงเลี้ยง-ยี่จึงโกนผมเผ้าจนล้านเลี่ยน ยามนี้ผมเผ้างอกเงยไม่ถึงหนึ่งนิ้ว นับว่าน้อยครั้งจะพบพาน

ลามะผอมสูงพอเห็นเช่นนั้น เริ่มเชื่อถือวาจาอุ้ยเชี่ยวป๊อสักหลายส่วน ครุ่นคิดขึ้น

"ปีศาจน้อยนี้ทำร้ายซือเฮียเราถึงแก่ชีวิต มิต้องเกรงอกเกรงใจมากความ"

ดังนั้นกล่าวว่า

"เราไม่เชื่อว่าศีรษะเจ้าสามารถรับคมดาบเราได้"

"เราขอเตือนท่านอย่าได้ทดลอง คมดาบนั้นหากดีดกระดอนขึ้นก็ฟันใส่ใบหน้าของท่าน"

ลามะผอมสูงกล่าวว่า

"เราไม่เชื่อ"

พลางรั้งดาบขึ้นสูงเหนือศีรษะ วาดท่วงท่าหมายฟันลง

อุ้ยเชี่ยวป๊อเห็นประกายดาบวูบวาบวาววับ บังเกิดความประหวั่นพรั่นใจสุดบรรยาย หากแม้ฝ่ายตรงข้ามฟันดาบลงยังศีรษะตนจริงๆ อย่า

ว่าแต่ศีรษะจะแยกเป็นสองเสี่ยง แม้แต่ร่างก็ต้องถูกผ่าเป็นสองซีกแน่นอน!

เพียงแต่หนึ่งนั้น ตนไม่อาจประมือกับเหล่าลามะมีแต่คำเนินอุบาย จึงสามารถหนีเอาตัวรอด อีกประการตนชมชอบพนันเป็นนิสัย ติดพนันว่าลามะผอมสูงนี้ หลังจากฟังคำข่มขู่ของตน กล้าฟันดาบลงยังศีรษะหรือไม่

นี่นับเป็นการพนันกับความตาย ความเป็นอยู่หรือจบสิ้นของตนขึ้นอยู่กับการตัดสินใจชั่ววูบของลามะผอมสูง แต่ตนกลับยึดถือว่า ผลการพนันคราวนี้ มิว่าชนะหรือพ่ายแพ้ ก็เฉกเช่นทอดลูกเต๋าตาหนึ่ง

หากแม้นไม่คำเนินแผนข่มขู่กรรโชก ลามะผอมสูงฟาดฟันดาบอย่างวุ่นวาย ตนกับแม่ชีชุดขาว อาคอย่อมต้องถูกทำร้ายถึงแก่ชีวิต อย่าว่าแต่โฉมสะคราญน้อยอาคอ ตอนนี้กำลังจับจ้องมองตนโดยมิกะพริบ

ขบคิดถึงตอนนี้ ต้องปรายตาไปยังแต้โคกซวงที่นอนฟุบอยู่บนพื้นแวบหนึ่ง ครุ่นคิดขึ้น

"ท่านเป็นทายาทตระกูลสูงศักดิ์ ยามเปรียบกับเราที่เป็นบุตรชายนางคณิกา ผู้ใดอาจหาญกว่า? มารดาท่านเถอะ ท่านกล้ายืนหยัดอยู่ที่นี่เสนอศีรษะให้ผู้อื่นฟันดูหรือไม่?"

ลามะซึงกักสั่งเป็นภาษาธิเบตว่า

"ปีศาจน้อยนี้ประหลาดพิสดาร อย่าได้ฟันใส่ศีรษะลำคอมัน"

อุ้ยเชี่ยวป๊อกล่าวว่า

"มันเรียกท่านอย่าได้ฟันศีรษะเรากระมัง? พวกท่านกลอกกลิ้งเจ้าเล่ห์? คิดเปลี่ยนสัญญา"

ลามะผอมสูงกล่าวว่า

"ไม่ใช่ ตั๋วซือเฮียสั่งเราอย่าได้รับฟังคำข่มขู่ประโคมโหมของเจ้าให้ฟันศีรษะเจ้าแยกเป็นสองเสี่ยง"

ขาดคำ ฟาดฟันดาบลงจากกลางอากาศดังควับใหญ่!

อุ้ยเชี่ยวป๊อถึงกับแตกตื่นจนขวัญหนีดีฝ่อ ความฮึกเหิมห้าวหาญปลาสนาการสิ้น รีบก้มศีรษะลอบร้องในใจ

"ชีวิตเราจบสิ้นแน่แล้ว!"

มิคาดประกายดาบขณะห่างจากศีรษะตนมิถึงสามเชียะ พลันกรีด

เป็นรูปครึ่งวงโค้ง พลิกแพลงเป็นท่าไฮว้ดังพ่องว้วย (โอบจันทร์ในอ้อมอก) ฟันลงยังกลางหลังอุ้ยเชี่ยวปัอ

เพลงดาบนี้ แฝงกระแสพลังเข้มแข็งแกร่งกร้าวอุ้ยเชี่ยวปัอรู้สึกแปลบปลาบที่กลางหลังอย่างรุนแรง ไม่สามารถยืนหยัดมั่น ถาโถมเข้าหาอ้อมอกมัน!

อุ้ยเชี่ยวปัอฉกฉวยโอกาสนั้นเสือกพุ่งมีดสั้นในมือขวาออก ทิ่มแทงใส่ทรวงอกท้องน้อยฝ่ายตรงข้ามสามครา ก้มศีรษะลงมุดลอดหว่างขามันร้องว่า

"โอย ท่านไม่ยึดถือวาจาเป็นสัจจะ"

เสียงขาดคำ หลบหนีกลับเข้าดงสาลี

ลามะผอมสูงส่งเสียงครอกครอกในลำคอ ตวัดดาบกลับคืน พอดีฟันลงบนใบหน้าตัวเองล้มฟุบลงกับพื้นขดกายเป็นก้อนกลม บิดกระตุกมิกี่คราก็นิ่งเงียบงันไป!

อุ้ยเชี่ยวปัอความจริงภาวนาให้ฝ่ายตรงข้ามฟันใส่ทรวงอกตน ตนอาศัยภูษิตวิเศษคุ้มครองกายไม่เสียชีวิต สามารถข่มขู่ขวัญเหล่าลามะหลบหนีไป

มิคาดฝ่ายตรงข้ามแทนที่จะฟันใส่ทรวงอก กลับทำร้ายกลางหลังผลักไสตนเข้ามายังอ้อมอกมัน เปิดโอกาสให้ตนทิ่มแทงมีดสั้นใส่มันสักหลายมีด เพียงแต่การมุดลอดหว่างขาฝ่ายตรงข้ามออกจะทุลักทุเล

อุ้ยเชี่ยวปัอร่ำร้องว่า

"ซือแป๋ เราฝึกปรือลมปราณคุ้มครองกลางหลังสำเร็จแล้ว ท่านดูเพลงดาบครานี้ดีดกระดอนกลับไปทำร้ายมันถึงแก่ชีวิต นับว่าวิเศษแท้"

ซึ่งความจริง ดาบยาวเพียงดีดสะท้อนทำร้ายใบหน้ามันเป็นบาดแผลเล็กน้อย สามมีดที่อุ้ยเชี่ยวปัอแทงออก จึงเป็นบาดแผลปลิดชีวิตมัน

แต่ลามะซึงกักและพวกทั้งสาม ไหนเลยล่วงรู้ความนัยนี้ เข้าใจว่าเป็นดาบดีดสะท้อน ทำร้ายลามะผอมสูงถึงแก่ชีวิตจริงๆ ถึงกับแตกตื่นจนหน้าซีดขาวถอยปราดจากมาหลายวา ร่ำร้องเรียกหานามลามะผอมสูง

ลามะรูปนั้นย่อมไม่สามารถตอบได้

แม่ชีชุดขาวทราบว่า อุ้ยเชี่ยวปัอสวมใส่ภูษิตวิเศษคุ้มครองกาย ส่วนอาคอเคยจู่โจมตาบสองครามิอาจทำร้ายอุ้ยเชี่ยวปัอคราครั้งนี้กลับไม่ตื่นเต้นกระไร แต่เห็นอุ้ยเชี่ยวปัอกลับกล้าเสนอศีรษะรับคมดาบ อดเลื่อมใสกำลังขวัญฝ่ายตรงข้ามมิได้

ซึ่งความจริงอุ้ยเชี่ยวปัอเมื่อครู่แตกตื่นจนปัสสาวะเรี่ยราดรดขากางเกงชุ่มโชก เพียงแต่นอกจากตนมิว่าผู้ใดก็ไม่ล่วงรู้ พลังดาบของลามะเมื่อครู่รุนแรงยิ่ง แทบกระแทกกระทั้นกระดูกสันหลังตนหักสะบั้นยามนี้เอนร่างในดงสาลีต้องครวญครางออกมา

แม่ชีชุดขาวล้วงขวดหยกที่อุ้ยเชี่ยวปัอยัดเยียดแก่นางออกมา เทยาเม็ดโสมหิมะเม็ดหนึ่งยื่นส่งต่ออาคอสั่งว่า

"รีบให้มันกลืนกินลงไป"

อาคอจึงเสนอส่งให้อุ้ยเชี่ยวปัอ อุ้ยเชี่ยวปัอกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไม่สามารถขยับเคลื่อนกาย"

อาคออับจนปัญญา ได้แต่ส่งยาเม็ดโสมหิมะเข้ามาในปากมัน อุ้ย-เชี่ยวปัอรอจนยาเม็ดเข้าปากก็ยื่นริมฝีปากจุมพิตลงบนมือน้อยๆ ขาวผุดผาดข้างนั้น

อาคอรีบหดมือกลับ แต่หลังมือยังถูกจุมพิตคราหนึ่ง ต้องอุทานดังอาออกมา

อุ้ยเชี่ยวปัอร้องดังๆ ว่า

"ซือแป่ ถ้อยคารมลามะเหล่านี้ เฉกเช่นลมที่ผายออกมา บอกว่าจะฟันใส่ศีรษะ กลับฟาดฟันกลางหลังข้าพเจ้า ศิษย์จะใช้หมัดต่อยวัวข้ามภูเขา ต่อยลามะอีกสามรูปตกตายให้หมดสิ้น"

ลามะซึงกักและพวกทั้งสามพอฟัง ต้องถดถอยไปอีกหลายก้าวหารือเป็นภาษาธิเบตหลายคำ พลันล้วงชุดไฟออกกวัดแกว่งจุดชี้น จ่อใส่ดงสาลีหลายแห่ง

ลามะซึงกักเห็นตำแหน่งที่ปรากฏเพลิงไหม้ยังห่างจากอุ้ยเชี่ยวปัอ และพวกไกลโชจึงสะอึกปราดมาหลายวา เหวี่ยงชุดไฟออกโดยแรงไขวัสลับสอง

มือคุ้มครองกาย ป้องกันมิให้อุ้ยเซี่ยวป้อใช้ "หมัดต่อยวัวข้ามภูเขา" ออกถอยปราดกลับมา

ดงสาลีพอถูกเปลวไฟจ่อจี้ใส่ก็ลุกไหม้ในบัดดล อุ้ยเซี่ยวป้อฉุดรั้งแม่ชีชุดขาวออกจากดงสาลี สายตายามกวาดมองเห็นดงหินทิศตะวันออกคล้ายมีถ้ำศิลาแห่งหนึ่ง จึงกล่าว

"อาคอ รีบประคองซือแป๋ไปยังถ้ำศิลาด้านนั้น"

พลางสืบเท้าเข้าหาลามะซึงกักหลายก้าว เอ่ยสืบต่อ

"พวกท่านขวัญกล้าบังอาจนัก กลับไม่กลัวหมัดต่อยวัวข้ามภูเขาและลมปราณเทวราชคุ้มครองตนของเรา ซึงกักท่านเป็นชนชั้นผู้นำรีบมารับหมัดเราสักสองหมัด"

ตนเสแสร้งข่มขู่เช่นนี้ ลามะซึงกักยามกะทันหันกลับไม่กล้าเข้ามาจริงๆ แต่หวนนึกถึงคัมภีร์สี่สิบสองบทมีคุณค่าสำคัญยิ่ง มิหนำซ้ำซือตี่ทั้งสิบรูปล้วนเสียชีวิต ไหนเลยยินยอมเลิกราในลักษณะนี้

แลเห็นแม่ชีชุดขาวฝีเท้าเชื่องช้า ต้องให้ครุณีสาวประคับประคอง หากมิใช่รับบาดเจ็บ คงป่วยเป็นไข้ นับเป็นโอกาสอันประเสริฐหรือกระทั่งเด็กน้อยนี้สู้ไม่ได้ เพียงแต่อุ้ยเซี่ยวป้อพลังฝีมือประหลาดพิสดาร พอกระทบถูกผู้คน ก็ทำร้ายถึงแก่ชีวิต ยามกะทันหันกลับลังเลยากตกลงใจ

อุ้ยเซี่ยวป้อปรายตามอง เห็นแม่ชีชุดขาวและอาคอเคลื่อนเข้าใกล้ถ้ำศิลา จึงถ่วงเวลาสืบไป กล่าวว่า

"ท่านมิกล้าประลองฝีมือกับเรา บิดาจะโถมไปเข่นฆ่าเอง พวกท่านยังไม่รีบหนี?"

วาจานี้เผยพิรุธออกมา ลามะซึงกักฉุกคิดขึ้น

"เจ้าหากสามารถเข่นฆ่าเรา ไยไม่ถาโถมเข้ามา? กลับเรียกเราหลบหนี แสดงว่ากริ่งเกรงเราจริงๆ!"

พลันแสยะยิ้มออกมา ยื่นสองมือออก กระดูกทั่วทั้งร่างสั่นไหวดังเกรียวกราว สืบเท้าไปสองก้าว

อุ้ยเซี่ยวป้อลอบคร่ำครวญในใจ

"แย่แล้ว คราวนี้จะดำเนินอุบายใดสังหารมัน?"

ยามนี้ดงสาลีรอบกายลูกใหม่อย่างรุนแรง รมจนอุ้ยเซี่ยวป๊อเหงื่อกาฬพร่างพรู นึกหาแผนการไม่ออก ครุ่นคิดขึ้น

"บิดาเร้นกายไปในถ้ำก่อน แล้วค่อยครุ่นคิดหาหนทาง"

หวนนึกถึงภายในถ้ำมืดมิดมิเห็นภาพพจน์ ก็สามารถแตะต้องสัมผัสนางอีกครา ดังนั้นย่อเอวลงหยิบฉวยมือขาดของฮูปาอิมจากเงื้อมมือลามะผู้ตายซุกเก็บไว้ในอกเสื้อ

ยามนั้นลามะซึงกักสืบเท้ามาอีกหลายก้าว อุ้ยเซี่ยวป๊อจึงร้องดังๆ ว่า

"ที่นี้ร้อนรุ่มไป ลมปราณของบิดาไม่สามารถใช้ออก ท่านหากเก่งกล้าสามารถ ก็ติดตามมาประลองทางด้านนั้น"

จบคำ หันกายวิ่งตะบึงสู่ถ้ำศิลา มุดกายเข้าไป

แลเห็นแม่ชีชุดขาวและอาคอต่างทรุดนั่งกับพื้น ถ้ำศิลานี้เป็นเพียงส่วนที่เว้าลึกไปในผนังศิลา หามีที่ให้หลบเลี่ยง อาคอนั่งชิดใกล้แม่ชี-ชุดขาว ไม่สามารถลูบคลำหากำไร ต้องลอบบังเกิดความผิดหวัง

ลามะซึงกักและพวกทั้งสามก้าวเนิบนาบถึงหน้าถ้ำหยุดยั้งชะงักในระยะห่างสามวา ลามะซึงกักกล่าวว่า

"พวกเจ้าพาตัวสู่จุดอับ มิมีหนทางถอยอีก นำชุดไฟมา"

ลามะทั้งสองรูปเคลื่อนย้ายต้นสาลี เสนอส่งชุดไฟมา อุ้ยเซี่ยวป๊อกลับกล่าวว่า

"พวกท่านรีบจุดเพลิง ดูว่าสามารถเผาพวกเราเสียชีวิตหรือไม่ จะอย่างไรก็ตาม คัมภีร์สี่สิบสองบทเล่มนั้นจะต้องถูกเผาไหม้ไปก่อน"

ลามะซึงกักชูคบเพลิงขึ้นสูง ขณะจะสะบัดเหวี่ยงเข้าสู่ถ้ำ พอฟังต้องฉุกใจคิด

"วาจานี้กลับมิผิด หากเกิดเพลิงไหม้เผาผลาญถ้ำ นอกจากเผามันสามเสียชีวิต คัมภีร์เล่มนั้นก็ต้องถูกทำลายเช่นกัน"

ดังนั้นร้องว่า

"รีบมอบคัมภีร์ออกมา ฮุดเอี้ยถือหลักมุทิตาจะปล่อยปละละเว้นพวกเจ้าสักครา"

อุ้ยเชี่ยวปัอหัวร่อพลางกล่าวว่า

"ท่านโขกศีรษะคำนับซือแป้เราสิบแปดครั้ง ท่านผู้เฒ่าถือหลักมุทิตาจะละเว้นชีวิตพวกท่านสักครา"

ลามะซึงกักโทสะประดัง เหวี่ยงชุดไฟลงบนกองสาลีที่หน้าถ้ำปรากฏควันดำคละคลุ้งพวยพุ่งเป็นกลุ่มก้อนหอบเข้าถ้ำมา!

อุ้ยเชี่ยวปัอและอาคอถูกรมจนน้ำตาไหลรินพร่างพรู กระแอมไอออกมา แม่ชีชุดขาวลมหายใจแผ่วล้ากลับไม่ถูกรมทำร้าย

ลามะอีกสองรูปเห็นวิธีการนี้ประสบผล ก็เหวี่ยงชุดไฟลงเพิ่มเติม กระพืออัคคีเพลิงเผาผลาญกองสาลีรุนแรงขึ้น

อุ้ยเชี่ยวปัอกล่าวว่า

"ซือไถ่ คัมภีร์เล่มนั้นหามีประโยชน์ใดอีก มิสู้มอบแก่พวกมันดำเนินแผนถ่วง...แม่ทัพ"

อาคอสอดคำขึ้น

"เรียกว่าแผนถ่วงกองทหารต่างหาก"

โบราณมีสุภาษิตว่า "แผนถ่วงกองทหาร" แต่อุ้ยเชี่ยวปัอรอบรู้จำกัดกลับเรียกเป็น "แผนถ่วงแม่ทัพ" ยามนั้นพอพบว่าตนกล่าวผิดพลาดจึงทุ่มเถียงว่า

"เหล่าลามะหาใช่กองทหารไม่"

อาคอกระแอมไอไม่หยุดยั้ง มิสามารถทุ่มเถียงเกี่ยงงอน แม่ชีชุดขาวกล่าวว่า

"ก็ได้"

พลางยื่นส่งคัมภีร์สี่สิบสองบทให้

อุ้ยเชี่ยวปัอร้องดังๆ ว่า

"ที่นี้กลับมีคัมภีร์อยู่เล่มหนึ่ง เราจะเหวี่ยงออกไป หากเหวี่ยงลงบนกองเพลิง หาเกี่ยวข้องกับเราไม่"

ลามะซึงกักพอฟังว่า อุ้ยเชี่ยวปัอยินยอมมอบคัมภีร์ออกมา ถึงกับลิงโลดยิ่ง กริ่งเกรงคัมภีร์ตกหล่นลงกลางกองเพลิงจริงๆ ดังนั้นหยิบฉวยหินใหญ่หลายก้อนทุบลงบนกองเพลิง

พลังข้อมือมันเข้มแข็งยิ่ง ทั้งเหวี่ยงทุบได้แม่นยำ เปลวเพลิงถึงกับถูกกดทับดับไปทันที!

อุ้ยเชี่ยวป๊อพอเห็นพลังแขนฝ่ายตรงข้าม ถึงกับใจหายวาบ ครุ่นคิดขึ้น

"หากแม้มันเหวี่ยงหินใหญ่เข้ามาในถ้ำศิลา เราสามล้วนต้องถูกทุบกระหน่ำเสียชีวิต"

ดังนั้นร้องดังๆ ว่า

"ซือแป๋ เราจะเหวี่ยงหินใหญ่ออกไป กดทับลามะที่น่าชิงชังทั้งสามถึงแก่ชีวิต ดีหรือไม่?"

รอคอยชั่วขณะ จึงเอ่ยสืบต่อ

"ท่านผู้เฒ่าบอกว่า อย่าได้ทำร้ายพวกมันถึงแก่ชีวิต โอ ท่านเป็นเพศบรรพชิต จิตใจประเสริฐเลิศจริงๆ เอาเถอะเราจะคล้อยตามคำสอนของท่าน ไม่ลงมือโดยพลการก็แล้วกัน"

ลามะชึงกักมิทราบว่า อุ้ยเชี่ยวป๊อเสแสร้งข่มขู่ ครุ่นคิดขึ้น

"หลวงจีนแม่ชีตงง้วน แสร้งเป็นมุทิตาการุณย์ พิถีพิถันการละเมิดศีลฆ่าฟัน รับอาหารเจ นับว่าคร่ำครึงมงายจริงๆ"

ดังนั้นร้องว่า

"รีบเหวี่ยงคัมภีร์ออกมา"

อุ้ยเชี่ยวป๊อกล่าวว่า

"ซือแป๋เราบอกว่าพวกท่านต้องการท่องสวดคัมภีร์ นับเป็นศิษย์สถาบันสงฆ์อันประเสริฐ..."

กล่าวพลางล้วงมีดสั้นประกายดำออก ฟันมือขาดของฮูปาอิมเป็นหลายท่อน วางลงบนคัมภีร์ จากนั้นหยิบฉวยขวดบรรจุผงละลายซากศพของไฮ้เล่ากงจากอกเสื้อ โรยยาผงลงบนเลือดเนื้อของมือขาด พร้อมกับเบี่ยงกายบดบัง มิให้แม่ชีชุดขาวและอาคอเห็นความเคลื่อนไหวของตนเอ่ยสืบต่อ

"ซือแป๋ท่านผู้เฒ่าบอกว่า คัมภีร์สี่สิบสองบทเล่มนี้ได้จากพระราชวังนครหลวง ฟังว่าซุกซ่อนความลับยิ่งใหญ่ หากค้นคว้าแตกฉาน

จะจรรโลงสถาบันสงฆ์จนผู้คนทั้งแผ่นดินล้วนเลื่อมใสพุทธองค์ บุรุษบวชเป็นหลวงจีน สตรีบวชเป็นแม่ชี ทารกทาริกาบวชเป็นหลวงจีนน้อย แม่ชีน้อย..."

ขณะว่ากล่าวมือชาดค่อยๆ ละลายเป็นน้ำเหลืองไหลซึมไปในคัมภีร์

ลามะซึงกักพอฟังว่าคัมภีร์เล่มนี้ได้จากนครหลวง ความนี้ซุกซ่อนความลับยิ่งใหญ่ ถึงกับลิงโลดยิ่ง ทราบว่าหาช่วยให้ "จรรโลงสถาบันสงฆ์" ไม่ แต่กริ่งเกรงฝ่ายตรงข้ามมิยอมบอกออกมา จึงคล้อยตามว่า

"จรรโลงสถาบันสงฆ์กว้างไกล นับว่าประเสริฐยิ่ง"

อุ้ยเซี่ยวป๊อกล่าวว่า

"ซือแป๋เราครุ่นคิดอยู่หลายวัน ไม่อาจศึกษาลึกซึ้งถึงแก่นแท้บัดนี้ขอมอบคัมภีร์แก่ท่าน หากวิเคราะห์ความลับออก ขอท่านเผยแพร่แก่วัดวาหลวงจีน อารามนางชีทั้งแผ่นดิน อย่าได้เพียงจรรโลงนิกายลามะพวกท่าน ท่านยินยอมรับปากหรือไม่?"

"ย่อมแน่นอน ซือแป๋ท่านโปรดวางใจเถอะ"

อุ้ยเซี่ยวป๊อเอ่ยสืบไป

"ท่านหากนึกไม่ออก ก็ส่งต่อเสียวลิ้มยี่ หลวงจีนเสียวลิ้มยี่ หากศึกษาไม่ได้ ก็มอบไปยังวัดเซ็งเลี้ยงยี่ที่โง้วไท้ซัว หลวงจีนโง้วไท้ซัวหากยังมิรู้ซึ้งแตกฉานก็ให้ส่งมอบต่อวัดป๊ออึงยี่ที่เมืองเอี้ยงจิว จวบจนค้นพบความลับในคัมภีร์จึงยุติ"

ลามะซึงกักรับคำ ลอบหัวร่อในใจครุ่นคิดขึ้น

"แม่ชีรูปนี้เข้าใจว่า ความลับในคัมภีร์มีความสัมพันธ์กับสถาบันสงฆ์ดีที่นางไม่เข้าใจสภาพความจริง มิเช่นนั้นคงไม่ยอมมอบออกมาโดยง่ายดาย"

อุ้ยเซี่ยวป๊อกล่าวอีกว่า

"ซือแป๋เราบอกว่า ท่านหลังจากท่องคัมภีร์สี่สิบสองบน เล่มนี้จบสิ้นหากเลื่อมใสในพระธรรม ให้มาเสาะหาท่านผู้เฒ่าอีก พวกเรายังมีกิมกังเก็ง คัมภีร์ฮวบฮั้งเก็ง คัมภีร์ปอล้อมิก คัมภีร์ลักโต่วบ้อเก็กเก็ง คัมภีร์ขงเชียะเม้งอ้วงเก็ง..."

อึดใจเดียวท่องขนานนามคัมภีร์สถาบันสงฆ์ออกมายี่สิบกว่าชนิด

ล้วนเป็นรายนามที่รับฟังจากตอนปลงผมออกบวชที่เสียวลิ้มยี่ และเช็งเลี้ยง-ยี่

ลามะซึงกักรำคาญใจขึ้นมากล่าวว่า

"ตกลงตามนี้"

อุ้ยเชี่ยวปัอเห็นเลือดเนื้อบนมือขาดละลายจนหมดสิ้น น้ำเหลืองล้วนซึมซาบไปในคัมภีร์ จึงถอดถุงเท้าออกสวมลงในมือ หยิบฉวยคัมภีร์สะบัดเหวี่ยงออกไป ร้องว่า

"คัมภีร์สี่สิบสองบทมาแล้ว!"

ลามะซึงกักลิงโลดยิ่ง สะอึกปราดมา ยื่นมือหมายรับไว้ แต่แล้วฉุกคิดขึ้น

"คัมภีร์สี่สิบสองบทเล่มนี้ล้ำค่ายิ่ง ไหนเลยได้มาอย่างง่ายดายปานนี้? เกรงว่ามันฉกฉวยโอกาสที่เรารับคัมภีร์ ชัดอาวุธลับทำร้าย"

พอลังเลวูบ คัมภีร์เล่นนั้นก็ร่วงหล่นลงที่เบื้องหน้า ลามะที่หลงเหลือสองรูปก้มกายลงหยิบฉวยขึ้นกล่าวว่า

"ซือเฮีย เป็นเล่มนี้หรือไม่?"

ลามะซึงกักกล่าวว่า

"ไปตรวจดูทางด้านนั้นโดยละเอียด"

ทั้งสามล่าถอยห่างมาหลายวา รีบพลิกตรวจคัมภีร์ ลามะซึงกักกล่าวว่า

"คัมภีร์เปียกชุ่มโชกแล้ว ให้ค่อยๆ พลิกดูอย่าได้ฉีกขาดเสียหาย ดูท่ากลับมีลักษณะสอดคล้องกับคำบอกของบุคคลนั้น!"

ลามะรูปหนึ่งพลิกดูชั่วขณะ พลันร่ำร้องว่า

"ตั๋วซือเฮีย เป็นคัมภีร์เล่มนั้นจริงๆ"

อุ้ยเชี่ยวปัอได้ยินฝ่ายตรงข้ามร่ำร้องดังๆ แม้ไม่เข้าใจภาษาธิเบต แต่ฟังออกว่ากระแสเสียงเปี่ยมความปีติลิงโลด พลันร้องว่า

"นี่ ใบหน้าพวกท่านไฉนมีตะขาบเกาะอยู่หลายตัว?"

ลามะทั้งสองใจหายวาบ ยกมือขึ้นลูบคลำใบหน้าหลายครา กลับมิมีตะขาบตัวหนอนใด พากันกล่าวว่า

"เด็กดื้อรั้นกลับชมชอบกล่าวเหลวไหล"

ลามะซึงกักขันติหนักแน่น ยามเมื่ออุ้ยเชี่ยวปัอส่งเสียงร่ำร้องใบหน้ามันมิมีอาการผิดปรกติใด จึงไม่หลงกลอุบาย เพียงพลิกดูดัมภีร์อย่างจดจ่อ

อุ้ยเชี่ยวปัอร่ำร้องอีกว่า

"โอ๊ยปรากฏแมงป่องอีกสิบกว่าตัวมุดเข้าปกเสื้อพวกท่านแล้ว"

คราดรั้งนี้ลามะทั้งสองไม่หลงกลอีก หนึ่งในสองกล่าวว่า

"เด็กตื้อรั้นเห็นพวกเราได้ครอบครองดัมภีร์ ดังนั้นไม่ยินยอมพร้อมใจกล่าววาจาประหลาดหลอกลวงคน"

ลามะอีกรูปหนึ่ง กลับรู้สึกต้นคอบังเกิดอาการคันจึงยกมือขึ้นเกาเกาอยู่มิกี่ครา พบว่านิ้วมือทั้งสิบคันสุดทนทาน ดังนั้นเสียดสีต้นแขนกับร่างหลายครา

ยามนี้ ลามะซึงกักและลามะอีกรูปหนึ่งก็รู้สึกปลายนิ้วคันขึ้นมาต้องยกมือตรวจดู เห็นปลายนิ้วทั้งสิบปรากฏน้ำเหลืองไหลซึม ทั้งสามพากันร่ำร้องว่า

"ประหลาดแท้ นั่นเป็นอะไร?"

ลามะทั้งสองรูปรู้สึกใบหน้าบังเกิดอาการคันเป็นการใหญ่ ดังนั้นยกมือขึ้นเกาโดยแรง มิคาดยิ่งเกายิ่งคัน ชั่วครู่ให้หลังใบหน้าก็ปรากฏน้ำเหลืองไหลซึมออกมา

ลามะซึงกักพลันฉุกใจคิด ร้องว่า

"แย่แล้ว ในคัมภีร์อาบพิษร้ายแรง!"

พลางเหวี่ยงคัมภีร์ลงบนพื้น เห็นใจกลางฝ่ามือตัวเองปรากฏน้ำหนองไหลซึมออกมาดุจหยาดเหงื่อ ยามดื่นตระหนกรีบเสียดสีฝ่ามือกับพื้นดินโคลน เห็นซือตี่ทั้งสองก็เกาใบหน้าอย่างมิคิดชีวิต ปรากฏรอยแผลโลหิตเป็นเส้นสาย

ควรทราบว่า ขวดยาผงละลายซากศพที่อุ้ยเชี่ยวปัอได้จากไฮ้เล่า-กงร้ายกาจยิ่ง หากแปดเปื้อนถูกผิวกายอันปรกติสมบูรณ์ ก็ปราศจากอันตรายแต่ขอเพียงกระทบถูกหยาดโลหิตหยดหนึ่ง หยาดโลหิตจะละลายเป็นน้ำเหลือง กัดกร่อนทำลายผิวเนื้อส่วนที่ปรกติสมบูรณ์ ยิ่งกัดกร่อนยิ่งขยายลุกลาม เฉกเช่นดอกไม้ไฟแตกกระจาย

ผงละลายซากศพนี้ หากสัมผัสต้องโลหิต จะกลับกลายเป็นพิษร้ายแรง นับเป็นยาพิษชั่วร้ายที่สุดในแผ่นดิน แต่หากรับประทานลงท้องกลับปราศจากภยันตรายใด

ยาพิษแขนงนี้ตอนแรกแพร่จากดินแดนแคว้นไซฮก (ชายแดนตะวันตก) ตามคำร่ำลือบัญญัติคิดค้นโดยอัจฉริยะ ประหลาดรัชสมัยซ้องฉายาไซตัก (พิษร้ายตะวันตก) อาวเฮี้ยงฮง ปรุงขึ้นจากหยดน้ำของอสรพิษและหนอนพิษสิบกว่าชนิด เมื่อปรุงครั้งเดียวก็ใช้ได้ตลอดไป ขอเพียงนำน้ำหนองที่ละลายจากเลือดเนื้อไปตากแห้ง ก็กลับกลายเป็นผงละลายซากศพ

ลามะทั้งสอง เกาจนใบหน้าปรากฏน้ำเหลืองไหลหลั่งเนืองนอง ถึงกับแผดร้องเป็นการใหญ่ ทั้งเจ็บปวดทั้งคันสุดทนทาน เกลือกกลิ้งไปตามพื้นดิน

ลามะซึงกักที่มิได้เกาใส่ใบหน้า แต่ฝ่ามือทั้งสองข้าง ก็บังเกิดอาการคันสุดบรรยาย ดังนั้นเปลื้องจีวรชั้นนอกออก ห่อหุ้มคัมภีร์สี่สิบสองบท หนีบไว้ซอกแขนพุ่งปราดจากไป คิดเสาะหาลำธารน้ำชะล้างพิษร้ายบนฝ่ามือ

ลามะทั้งสองกลับคันจนสติสัมปชัญญะเลอะเลือน พุ่งศีรษะชนใส่โขดหินอย่างวุ่นวาย ชนอยู่มิกี่คราก็สิ้นสติไป

แม่ชีชุดขาวและอาคอพอเห็นเช่นนั้น ล้วนตื่นเต้นสงสัยยิ่ง อุ้ย-เซี่ยวป้อเห็นผงละลายซากศพสามารถละลายซากสังขาร เพียงมิสามารถใช้ต่อคนมีชีวิตหรือไม่ ยามคับขันจวนเจียนได้แต่ทดลองสักครา กลับประสบความสำเร็จ และดีที่มีแขนขาดของฮูปาอิมละลายเป็นน้ำเหลืองมิเช่นนั้นหากโรยผงละลายซากศพลงบนคัมภีร์ ก็มิมีประโยชน์อันใด

ยามนี้เห็นลามะซึงกักโลดแล่นจากไป ลามะอีกสองรูปสลบสิ้นสติ รีบวิ่งตะบึงออกจากถ้ำ ล้วงมีดสั้นออกหมายทิ่มแทงใส่เหล่าลามะอีกสองมีด

พอเร่งรุดเข้าใกล้ เห็นใบหน้าลามะทั้งสองละลายจนเห็นกระดูกมิต้องให้ตนลงมือ อีกไม่นานจะสลายเป็นน้ำเหลืองสองกอง ดังนั้นซุกเก็บมีดสั้นสาวเท้าถึงข้างกายแต้โคกซวง กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"แต้กงจื้อ วิชาเวทมนตร์ของข้าพเจ้าประสบผลอย่างใหญ่หลวง ท่านต้องการลิ้มชิมดูหรือไม่?"

แต้โคกชวงใจหายวาบ ถอยปราดมาด้านหลัง รวบมือกำเป็นหมัดวาดเป็นท่วงท่าคุ้มครองตน กล่าวเสียงกระเส่า

"ท่าน...ท่านอย่าได้เข้ามา"

อาคอตวาดว่า

"เซี่ยวป๊อ ท่าน...ท่านคิดทำอะไร?"

อุ้ยเซี่ยวป๊อหัวร่อพลางกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเพียงข่มขู่มัน ท่านกลัวอันใด?"

"อยู่ดีๆ ข่มขู่ไยกัน?"

อุ้ยเซี่ยวป๊อกวักมือกล่าวว่า

"ท่านเข้ามาชมดู"

อาคอกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไม่ต้องการด"

ปากแม้กล่าวเช่นนั้น จิตใจกลับบังเกิดความสงสัยอยากรู้ ค่อยๆ สาวเท้าออกจากถ้ำ พอก้มศีรษะลง ถึงกับสะท้านทั้งร่าง กรีดร้องออกมา

แลเห็นกล้ามเนื้อบนใบหน้า จมูก ริมฝีปาก ลามะทั้งสองล้วนละลายหายไป กลับกลายเป็นกะโหลกขาวโพลน แต่ผมเผ้าและใบหูผิวเนื้อนับแต่ลำคอลงไปยังไม่ละลายเป็นน้ำเหลือง ในใต้หล้านับว่ามิมีใบหน้าอันน่าสะพรึงกลัวเช่นนี้มาก่อน!

อาคอถึงกับศีรษะมึนงง หงายร่างไปด้านหลัง อุ้ยเซี่ยวป๊อรีบยื่นมือออกประคับประคองไว้ กล่าวว่า

"มิต้องกลัว"

อาคอพลันหันกายโลดแล่นกลับเข้าถ้ำ หอบหายใจ พลางกล่าวว่า

"ซือแป๋ เขา...เขาทำร้ายลามะทั้งสองเป็นปีศาจร้าย"

ฮวงจี่ดงจับร่างแต้กงจื้อสะบัดเหวี่ยงออกไปเหวี่ยงไปไกลเจ็ดแปดวา ร้องบอกให้รับไว้

บทที่ 26

ลวดลายเล่นละคร

แม่ชีชุดขาวคำนวณแน่ว่า อุ้ยเชี่ยวป๊อคงแพร่พิษในคัมภีร์ ยามนั้นเห็นอุ้ยเชี่ยวป๊อสาวเท้ามาอย่างยิ้มแย้มแจ่มใสจึงทอดถอนใจกล่าวว่า

"เชี่ยวป๊อ หากมิใช่เจ้าชาญฉลาดปราดเปรื่อง วันนี้เราคงรับการหยามหยันจากฝ่ายตรงข้าม จวบจนถึงแก่ชีวิต เพียงแต่การฆ่าคนครานี้เพราะเพื่อป้องกันตัวเอง มิต้องเบิกบานใจปานนี้"

อุ้ยเชี่ยวป๊อสลายรอยยิ้มจากใบหน้า แม่ชีชุดขาวเอ่ยสืบต่อ

"วิธีการโหดเหี้ยมชั่วร้ายเช่นนี้ หาใช่พฤติการณ์ที่ศิษย์สำนักเที่ยงธรรมพึงกระทำ ภายหน้าไม่บังควรใช้ออกโดยพลการ"

อุ้ยเชี่ยวป๊อกล่าวว่า

"ถูกแล้ว วิธีการทั้งมวลนี้ ศิษย์เพิ่งใช้ออกเป็นคราแรก เนื่องเพราะพลังฝีมือจำกัด ไม่อาจต่อยตีกับฝ่ายตรงข้ามอย่างโอ่อ่าผ่าเผยมิเช่นนั้นถือกำเนิดเป็นลูกผู้ชายตรี มิว่าพ่ายแพ้หรือชนะ ก็ต้องเปิดเผยหมดจด"

แม่ชีชุดขาวเพ่งมองอุ้ยเชี่ยวป๊อชั่วขณะ กล่าวว่า

"เจ้าอาศัยในวัดเสียวลิ้มยี่ เชี่ยงเลี้ยงยี่เนิ่นนานปีหรือหลวงจีนภายในวัด

มิได้ถ่ายทอดวิชาฝีมือใดแก่เจ้า?"

"ศิษย์ร่ำเรียนกระบวนท่วงท่ามาบ้าง น่าเสียดายมิมีเวลาปรับพื้นฐานพลังภายใน"

"ไฉนมิมีเวลา?"

อุ้ยเฮี่ยวป๊อกล่าวว่า

"เนื่องเพราะ ศิษย์ก้าวร้าวล่วงเกินอาคอโกวเนี้ย นางคิดฆ่าข้าพเจ้าสถานการณ์คับขันจวนเจียน ได้แต่ร่ำเรียนกระบวนท่าป้องกันตัวก่อน"

"อืมม์ เมื่อครู่ตอนที่เจ้าตอบโต้วาจากับเหล่าลามะพร่ำเรียกเราเป็นซือแป๋มิขาดปาก หมายความว่ากระไร?"

อุ้ยเฮี่ยวป๊อหน้าแดงวูบ อาคอชิงกล่าวว่า

"ซือแป๋ มันแฝงอกุศลจิต คิดกราบท่านเป็นอาจารย์"

แม่ชีชุดขาวยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

"คิดกราบเราเป็นอาจารย์ กลับมิใช่อกุศลจิตอันใด"

อาคอทราบดีว่า อุ้ยเฮี่ยวป๊อที่คิดกราบแม่ชีชุดขาวเป็นอาจารย์หาใช่คิดร่ำเรียนวิชาฝีมือเลิศล้ำใดไม่ เพียงต้องการพัวพันนางทุกเช้าค่ำวันคืน แต่วาจาประโยคนี้ กลับมิอาจกล่าวจากปากได้

แม่ชีชุดขาวเบือนหน้ามากล่าวกับอุ้ยเฮี่ยวป๊อว่า

"เจ้าเรียกหาเราเป็นซือแป๋อยู่ครึ่งค่อนวัน กลับไม่อาจให้เจ้าเรียกขานอย่างโคมลอย"

อุ้ยเฮี่ยวป๊อลิงโลดยิ่ง งอเข่าคุกลง โขกศีรษะคำนับอย่างนอบน้อมแปดครั้ง กล่าวว่า

"ขอน้อมพบซือแป๋"

แม่ชีชุดขาวยิ้มพลางกล่าวว่า

"เจ้าเมื่อสังกัดสำนักเรา สมควรเคารพกฎระเบียบ มิบังควรประกอบเรื่องเหลวไหล"

"น้อมรับทราบ ศิษย์เพียงเหลวไหลต่อคนชั่วร้ายสำหรับกับคนดีงามกลับเรียบๆ ร้อยๆ ยิ่ง"

อาคอแสยะหน้าใส่อุ้ยเฮี่ยวป๊ออย่างขุ่นเคือง ครุ่นคิดขึ้น

"จอมโฉดน้อยนี้ หลังจากกราบชือแป๋เป็นอาจารย์ เราก็มิสามารถฆ่ามัน มันพัวพันรบเร้าเรา คงน่าปวดเศียรเวียนเกล้านัก"

แม่ชีชุดขาว คราก่อนถูกลามะหกรูปกลุ้มจู่โจม หากมิใช่อุ้ยเซี่ยว-ป๊อยื่นมือช่วยเหลือ คงจบสิ้นชีวิตภายหลังลามะซึงกักและพวกทั้งเจ็ดไล่ล่าตามมา นางมีแต่รามือรอความตาย หวนนึกถึงเหล่าลามะโฉดชั่วเลวร้ายย่อมได้รับความอัปยศอดสูอย่างใหญ่หลวง

ดีที่เด็กน้อยนี้ไหวพริบหลักแหลม กำจัดศัตรูไปทีละคน รักษาความบริสุทธิ์และชีวิตของนางไว้ สร้างความสำนึกตื้นตันยิ่ง เห็นอุ้ยเซี่ยว-ป๊อคิดใคร่กราบกรานนางเป็นอาจารย์อย่างจริงจัง จึงยินยอมรับไว้

หวนนึกถึงเด็กน้อยนี้กลอกกลิ้งคึกคะนอง แต่มินับเป็นเภทภัยนาง หากอบรมกล่อมเกลา ภายหน้าย่อมสามารถกลับกลายเป็นผู้กล้าหาญสะท้านสะเทือนบู๊ลิ้มผู้หนึ่ง

ตามกฎระเบียบวงนักเลง อุ้ยเซี่ยวป๊อเมื่อสังกัดเป็นศิษย์ ตั้งกึงน้ำหากมิได้รับอนุญาตจากตั้งกึงน้ำ ไม่อาจกราบกรานบุคคลอื่นเป็นอาจารย์แต่อุ้ยเซี่ยวป๊อหาล่วงรู้กฎระเบียบเหล่านี้ไม่ ต่อให้รู้ซึ้งตอนนี้ก็มิแยแสสนใจ แม่ชีชุดขาวเมื่อยินยอมรับตนเป็นศิษย์ เท่ากับมีโอกาสอยู่ร่วมกับอาคอทุกวี่วัน ไหนเลยยอมปล่อยปละละเลย?

ตนนิสัยเกียจคร้าน มิมีสมาธิฝึกปรือวิชาบู๊ หวนนึกถึงคราที่ร่ำเรียนวิชาฝีมือจากแม่ชีชุดขาว คงถูกเคี่ยวเข็ญให้ฝึกฝน แต่ขอเพียงสามารถพบหน้าอาคอ ต่อให้เป็นเรื่องลำเค็ญกว่านี้ ก็หานำพาปรารมภ์ยามนั้นถึงกับเบิกบานสำราญใจ ราวกับได้รับของวิเศษที่ร่วงหล่นจากฟ้าก็ปาน

แม่ชีชุดขาวเห็นอุ้ยเซี่ยวป๊อลิงโลดจนคึกคัก เข้าใจว่าสืบเนื่องจากการที่สามารถกราบกรานอาจารย์เลิศล้ำท่านหนึ่ง หากล่วงรู้ความในใจฝ่ายตรงข้าม คงต้องเตะอุ้ยเซี่ยวป๊อตีลังกาไปแปดทอด อัปเปหิจากสำนักในบัดดล

อาคอพลันเบะปากกล่าวว่า

"ซือแป๋ ท่านดูเขาลิงโลดปานนี้ นับว่าเลวร้ายจริงๆ"

อุ้ยเซี่ยวป๊อกล่าวว่า

"ข้าพเจ้ากราบกรานแม่ชีเทพยดา ที่มีฝีมือเป็นเอกในแผ่นดินเป็น

อาจารย์ ย่อมปลาบปลื้มลิงโลดยิ่ง"

แม่ชีชุดขาวยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

"เราหาได้มีพลังฝีมือเป็นเอกในแผ่นดิน เจ้าเมื่อสังกัดสำนักเรา สมควรล่วงรู้ฉายานามซือแป๋ เราฉายาเกาลั้ง สังกัดสำนักทิเกี่ยมมึ้ง (สำนักกระบี่เหล็ก) ปรมาจารย์เป็นนักพรตฉายาบักชึง สำเร็จมรรคผลไปหลายปี เราแม้เป็นแม่ชี แต่หลักวิชาฝีมือเป็นแนวทางพรต"

อุ้ยเชี่ยวปัอจดจำไว้จนแม่นยำ แม่ชีชุดขาวเกาลั้งกล่าวอีกว่า

"อาคอ เจ้ากับมันผู้ใดอายุสูงวัยกว่า?"

อาคอกล่าวว่า

"ย่อมเป็นข้าพเจ้าสูงวัยกว่า"

อุ้ยเชี่ยวปัอกล่าวว่า

"ข้าพเข้าสูงวัยกว่าต่างหาก"

แม่ชีเกาลั้งกล่าวว่า

"เอาเถอะ พวกเจ้าทั้งสองอย่าได้ทุ่มเถียงกัน ผู้สังกัดสำนักก่อนนับว่ามีลำดับรุ่นสูงกว่า ภายหน้าอย่าได้เรียกหาเป็น "อาคอโกวเนี้ย" หรือ "จอมโฉดน้อย" ให้คนหนึ่งเรียกเป็น "ตั้งซือเจ้" (ศิษย์ผู้พี่ที่เป็นหญิงแซ่ตั้ง) อีกคนหนึ่งเรียกหาเป็น "อุ้ยซือตี่") (ศิษย์ผู้น้องที่เป็นบุรุษแซ่อุ้ย)"

อุ้ยเชี่ยวปัอร้องเรียกดังๆ ว่า

"ตั้งซือเจ้"

อาคอแค่นเสียงดังเฮอะ ค้อนควักใส่อย่างดุดัน

แม่ชีเกาลั้งกล่าวว่า

"อาคอ เรื่องราวที่ผ่านพ้นไป มิต้องจดจำใส่ใจ ดรานี้เชี่ยวปัอมีความชอบช่วยชีวิตเราสอง มาตรแม้กาลก่อนมันเคยล่วงเกินเจ้า นับว่าหักกลบลบล้างไป ยังมีกาลก่อนอุ้ยเชี่ยวปัอถูกคุกคามให้เป็นขันที เจ้าที่เป็นซือเจ้ สมควรสมเพชเวทนามัน มิหนำซ้ำเชี่ยวปัอเมื่อเป็นขันที ก็มิต้องจำแนกเพศบุรุษสตรี ตอนฝึกปรือฝีมือสะดวกขึ้นมากนัก"

อาคอรับคำ เหลียวหน้ากล่าวว่า

"แด๊กงจื้อ ท่านได้รับบาดเจ็บหรือไม่?"

แต้โคกซวงเดินกะโผลกะเผลกมา กล่าวว่า

"เส้นเอ็นที่ข้อเท้าเพียงบิดเคลื่อนเล็กน้อย"

หวนนึกถึงตอนแรก มันประโคมโหมว่าสามารถจัดการลามะหลายรูปนั้น มิคาดการณ์กลับพลาดพลั้งทั้งกระดาน ล้วนอาศัยพึ่งพาอุ้ยเชี่ยว-ป๊อขับไล่ศัตรูล่าถอย อดละอายใจมิได้

อาคอกล่าวว่า

"ซือแป๋ พวกเราจะกำหนดแผนเดินทางขั้นต่อไปอย่างไร ยังคิดเดินทางสู่เมืองฮ้อกังหรือไม่?"

แม่ชีเกาลั้งขบคิดแล้วผงกศีรษะกล่าวว่า

"เพียงแต่ต้องระวังลามะซึงกักย้อนกลับมา อีกประการ ตอนนี้เราเคลื่อนไหวมิสะดวก"

อุ้ยเชี่ยวป๊อกล่าวว่า

"ซือแป๋ พวกท่านพักผ่อนอยู่ที่นี้สักครู่ ข้าพเจ้าจะออกไปหารถม้า"

อุ้ยเชี่ยวป๊อจากไปไม่นาน ก็ซื้อรถเทียมวัวจากชาวนากลับมาคันหนึ่ง เชื้อเชิญแม่ชีเกาลั้งและพวกมั่งสามขึ้นรถ เร่งเร้าวัวเดินทางอย่างแช่มช้า ดีที่ลามะซึงกักมิได้ปรากฏกายอีก เมื่อบรรลุถึงเมืองน้อยเบื้องหน้า ก็ขายรถเทียมวัว เปลี่ยนเป็นว่าจ้างรถโดยสารสองคันแทน

ตลอดรายทางไร้เรื่องราว สองวันให้หลังบรรลุถึงแดนฮ้อกัง แม่-ชีเกาลั้งหลังจากรับประทานยาเม็ดโสมหิมะ อาการบอบช้ำก็ทุเลาลงอย่างรวดเร็ว

ค่ำคืนนี้หลังจากจับจองห้องพัก สนทนาปราศรัยเป็นเวลาสองชั่วยาม พลันปรากฏผู้รับใช้คนหนึ่งสาวเท้ามาหน้าประตู กล่าวว่า

"นายแช่แต้ มีคนขอเข้าพบ"

แต้โคกซวงฉุกใจคิด กล่าวว่า

"คงเป็นปังปุพั่ว ปังปุกชุยสองพี่น้อง ที่เป็นเจ้าภาพจัดพิธีชุมนุมสังหารเต่า และคราก่อนส่งจดหมายไปเชื้อเชิญตระกูลแต้เรา รุดมาขอเข้าพบ"

พลางออกจากห้องไป ชั่วครู่ให้หลัง หวนกลับมาอย่างลิงโลดกล่าวว่า

"เป็นสองพี่น้องตระกูลปังรุดมาจริงๆ บอกว่าทราบว่าเรานำพาผู้คนมายี่สิบกว่าคน หลายวันเฝ้ารอคอยอยู่นอกเมือง มิคาดเรากลับเข้าเมืองมาเมื่อครู่เพิ่งรับรายงานจากบริวาร บัดนี้จัดโต๊ะเลี้ยงต้อนรับ ขอเชิญทั้งหมดรุดไป"

แม่ชีเกาลั้งกล่าวว่า

"แต้กงจื้อไปเพียงลำพังเถอะ อย่าได้บอกว่าเราอยู่ที่นี้ รอถึงวันชุมนุมเราค่อยเร่งรุดไป"

ค่ำคืนนี้ แต้โคกชวงร่ำดื่มจนเมามายโซซัดโซเซกลับมา เมื่อถึงยามเที่ยงคืน เหล่าผู้ติดสอยห้อยตามทั้งยี่สิบกว่าคนก็สิบเสาะถึงโรงเตี๊ยมเห็นมือเท้าแต่ละคนประกบด้วยแผ่นไม้ รักษาอาการที่ถูกหักกระดูกแขนขา

วันรุ่งขึ้น แต้โคกชวงถ่ายทอดบอกเล่าเหตุการณ์ในงานเลี้ยงต่อแม่ชีเกาลั้ง อาคอและอุ้ยเชี่ยวปัอ บอกว่าสองพี่น้องตระกูลปังเดารพนบนอบมันยิ่ง แม่ชีเกาลั้งสอบถามว่า มีผู้ใดรุดมาร่วมพิธีชุมนุม แต้-โคกชวงจึงกล่าว

"ตอนนี้มีผู้มามากมายยิ่ง หลายวันให้หลังยังมีคนรุดมาสมทบตกลงชุมนุมกันที่ลานคุ้ยชิ่วปัง (ลานจามจุรี) ที่นอกตัวเมืองด้านทิศตะวัน-ตก ห่างประมาณสิบแปดลี้ ในยามวิกาลของวันขึ้นสิบห้าค่ำเดือนนี้ จุดประสงค์ที่จัดพิธีชุมนุมยามวิกาล เพราะเพื่อป้องกันมิให้ฝ่ายแมนจูทราบระแคระคาย"

แม่ชีเกาลั้ง สอบถามถึงชื่อแซ่ผู้กล้าที่มีอยู่ในตอนนั้น แต้โคกชวงกลับมิอาจบอกได้ กล่าวว่า

"ผู้ที่ดื่มสุราร่วมด้วยมีอยู่หลายร้อยคน ปรากฏผู้นำหลายสิบคนเสนอสุราคารวะเรา พร้อมกับประกาศชื่อแซ่สำนักตนเอง ยามกะทันหันกลับจดจำไม่ออกว่ามีผู้ใดบ้าง"

แม่ชีเกาลั้งมิซักถามสืบไป ครุ่นคิดขึ้น

"แต้กงจื้อเสียทีที่มีเปลือกนอกคมคาย กลับปราศจากความสามารถเลิศล้ำใด"

แม่ชีเกาลั้ง พักรักษาในโรงเตี๊ยมอีกหลายวัน อาการบาดเจ็บก็

ทุเลาเป็นปรกติ นางควบคุมอาคอและอุ้ยเชี่ยวปัอมิให้ออกไปท่องเล่นก่อกวนจนเกิดเรื่องขึ้น แต้โคกซวงกลับออกจากโรงเตี๊ยมไปแต่เช้าจวบจนยามเที่ยงคืนค่อยหวนกลับมา

พลบค่ำวันขึ้นสิบห้าค่ำ แม่ชีเกาลั้งสวมใส่อาภรณ์ที่ อุ้ยเชี่ยวปัอซื้อหามาปลอมเป็นสตรีกลางคน ศีรษะโพกแพรดำ ใบหน้าฉาบชี้ผึ้งปกปิดโฉมหน้าแท้จริง

ส่วนอุ้ยเชี่ยวปัอและอาคอสวมใส่ชุดบุรุษสตรีสามัญ แต้โคกซวง กลับสวมชุดทอง เป็นลักษณะการแต่งกายของทายาทแม่ทัพราชวงศ์เหม็งบุคลิกเด่นล้ำสะดุดตา

อาคอพอเห็นเช่นนั้นถึงกับเคลิบเคลิ้มงมงาย มีแต่อุ้ยเชี่ยวปัอลอบแผดด่าคำ "มารดาท่านเถอะ" ในใจสิบเจ็ดสิบแปดคำ

ประมาณยามต้น บริวารตระกูลแต้ว่าจ้างรถมาคันหนึ่ง ทั้งสี่จึงโดยสารสู่ลานจามจุรี ลานจามจุรีเป็นลานที่ว่างอยู่ท่ามกลางขุนเขารายล้อม

แลเห็นบนลานที่ว่าง นั่งเต็มไปด้วยผู้คน แต้โคกซวงพอบรรลุถึงรอบบริเวณล้วนบังเกิดเสียงโห่ร้องต้อนรับ แม่ชีเกาลั้งอุ้ยเชี่ยวปัอและอาคอกลับนั่งอยู่ใต้ต้นจามจุรี ห่างจากกึ่งกลางลานไกลโข

ยามนี้ทุกทิศทางปรากฏผู้คนรุดมา ผู้คนที่นั่งชุมนุมอยู่ ยิ่งมายิ่งมากมาย อุ้ยเชี่ยวปัอต้องครุ่นคิดขึ้น

"จอมโฉดโง้วชำกุ่ยกลับเพาะศัตรูมากมายนัก"

แลเห็นจันทราสุกสกาวลอยเด่นอยู่เหนือศีรษะ กึ่งกลางลานพลันปรากฏชายชราร่างบึกบึนสูงใหญ่ ผมขาวยาวสยายผู้หนึ่งยืดกายขึ้นประสานมือกล่าวว่า

"ผู้กล้าหาญทุกท่านสบายดี เราปังลั้งเต็กขอน้อมพบ"

เหล่านักสู้ผู้กล้าผุดลุกขึ้นคารวะตอบ กล่าวว่า

"ผู้กล้าหาญแซ่ปังสบายดี?"

แม่ชีเกาลั้งกล่าวว่า

"บุคคลนี้เป็นบิดาสองพี่น้องตระกูลปัง สังกัดสำนักฮั้วซัว"

หวนนึกถึงครั้งกระโน้นบนยอดเขาฮั้วซัว เคยพบหน้ามันครั้งหนึ่ง

ตอนนั้นนางใช้ชื่อ "อาเก้า" พบพานชาวยุทธ์ บัดนี้ราชวงศ์เหม็งล่มสลาย ผู้คนล้วนเปลี่ยนแปร เมื่อประหวัดหวนนึก อดหดหู่ใจมิได้

คราก่อนปังลั้งเด็กอยู่ในวัยฉกรรจ์ บัดนี้กลับชราภาพแล้ว ซือโจ้ว (อาจารย์ของอาจารย์) มันมกนั้งเชิง ซือแป้มันลูกคิดเหล็กพู่กันทองเหลือง คงไม่มีชีวิตอยู่ในโลก อย่างนั้นซือเจ็ก (ศิษย์ผู้น้องของอาจารย์) มันอ้วงเซ้งจี่เล่า? คนผู้นี้เคยสลักซึ้งใจนาง แต่ยี่สิบกว่าปีนี้ ไม่เคยได้ยินข่าวคราวของอ้วงเซ้งจี่มาก่อน

(บทบาทของอ้วงเซ้งจี่ มกนั้งเชิง ลูกคิดเหล็กพู่กันทองเหลืองอึ้ง-จิน ตลอดจนแม่ชีเกาลั้งระหว่างอยู่ในเพศฆราวาส ปรากฏอยู่ในเรื่องเพ็ก-ฮ้วยเกี่ยม)

ได้ยินปังลั้งเด็กกล่าวเสียงแกร่งกร้าวกังวาน

"สหายทั้งหลาย วันนี้พวกเราชุมนุมในที่นี้ เพราะเพื่อก่อการสำคัญประการหนึ่ง ราชวงศ์เหม็งเราถูกชาวแมนจูล้มล้าง ต้นเหตุสืบเนื่องจากการทรยศของจอมโฉดชั่วช้าสามานย์ มีความผิดสมควรตายหมื่นครั้ง..."

เอ่ยถึงตอนนี้ นักสู้ผู้กล้ารอบบริเวณพากันร้องว่า

"โง้วซำกุ่ย"

สุ้มเสียงครานี้ กึกก้องดุจอสนีบาตทลายลง จากนั้นมีคนร้องดังๆ ว่า

"จอมโฉดลืมกำพืด"

และแล้วมีคนแผดด่าว่า

"ลูกเต่าบัดซบ"

บ้างแผดเสียงด่าว่า

"เราล้างบรรพบุรุษมันสิบแปดรุ่น"

แผดด่าอยู่ชั่วขณะ สุ้มเสียงค่อยสร่างซาลง พลันปรากฏสุ้มเสียงสดใสเสียงหนึ่งดังว่า

"เราล้มล้างบรรพบุรุษมันสิบเก้ารุ่น!"

เหล่านักสู้ผู้กล้าความจริงขุ่นแค้นยิ่ง พอฟังคำด่าประโยคนี้ อด

หัวร่อฮาฮามิได้

เสียงแผดด่าตรานี้ ย่อมเปล่งจากปากอุ้ยเชี่ยวป้อ อาคอ กล่าวอย่างแง่งอน

"ท่านไฉนกล่าววาจาระคายหูปานนี้?"

อุ้ยเชียวป้อกล่าวว่า

"ทั้งหมดล้วนด่าได้ ข้าพเจ้าไฉนด่าไม่ได้?"

"ผู้อื่นไหนเลยด่าว่าอย่างระคายหูเยี่ยงนี้?"

อุ้ยเชี่ยวป้อยิ้มเล็กน้อย ครุ่นคิดขึ้น

"เรายังมีคำด่าที่ระคายหูกว่านี้สิบเท่าอีกมากมายก่ายกอง"

ปังลั้งเต็กกล่าวว่า

"จอมโฉดโง้วซำกุ่ย เป็นที่ชิงชังของผู้คนทั้งแผ่นดิน สหาย น้อยนี้อายุยังเยาว์ ก็ปรารถนาใคร่กัดกินเลือดเนื้อมัน ทั้งหมดชุมนุมในที่นี้เพราะเพื่อครุ่นคิดหาแผนการสังหารมัน ตอนนี้ลองบอกมาว่ามีแผนเลิศล้ำใด?"

ดังนั้นเหล่านักสู้ผู้กล้าเสนอแผนการนานา กลับสับสนวุ่นวายจนจำแนกไม่ออก

ยามนั้น ปังลั้งเต็กสองพ่อลูกลำเลียงเนื้อวัว ขนมเปี๊ยะ สุรา น้ำดื่มมา เหล่านักสู้ผู้กล้าจึงดื่มกินเป็นการใหญ่ .

บุคคลเหล่านี้ พอดื่มสุราเข้าไป ก็ตะเบ็งเสียงร้องก้องเสนอวิธีพิสดารออกมา บ้างบอกว่าให้คร่ากุมสนมรักของโง้วซำกุ่ยนามตั้งอี่อี้มา จากนั้นเปิดซ่องคณิกาแห่งหนึ่ง เคี่ยวเข็ญคุกคามนางเป็นคณิกาให้โง้วซำกุ่ยเจ็บปวดรวดร้าวใจ

อุ้ยเชี่ยวป้อพอฟัง ก็สนับสนุนว่า

"ซ่องคณิกานี้ ต้องเปิดในเมืองเอี้ยงจิว"

ผู้ห้าวหาญคนหนึ่งหัวร่อพลางกล่าวว่า

"น้องเรา ความคิดนี้วิเศษยิ่ง เมื่อถึงเวลานั้นท่านต้องไปเที่ยวด้วย"

อุ้ยเชี่ยวป้อขณะจะบอกว่า "ย่อมต้องรุดไป" พลันเห็นอาคอสีหน้าขุ่นเคือง วาจาประโยคนี้มิกล้ากล่าวจากปาก

แม่ชีเกาลั้งกล่าวว่า

"เซี่ยวป้อ อย่าได้กล่าววาจาหยาบคายเช่นนั้น"

อุ้ยเซี่ยวป้อรับคำ จิตใจกลับครุ่นคิดขึ้น

"เรื่องเปิดช่องคณิกา ในผู้คนหลายพันคนนี้ รับรองมิมีผู้ใดถนัดจัดเจนกว่าบิดา!"

ดื่มกินอีกชั่วขณะ ปังลั้งเด็กผุดลุกขึ้นอีกคราก่ล่าวว่า

"พวกเราเป็นนักบู๊อันหยาบกร้าน ยินดีพลีชีพพิทักษ์คุณธรรม แต่ไม่จัดเจนการดำเนินอุบาย ขอเชิญกู่เต้งลิ้มซิงแซแนะนำแผนการเลิศล้ำ"

เหล่านักสู้ผู้กล้าล้วนทราบว่า กู่เต้งลิ้มเป็นบัณฑิตประจำยุคพากันปรบมือต้อนรับ เห็นในกลุ่มคนปรากฏชายชราใบหน้าผอมซูบผู้หนึ่งผุดลุกขึ้นประสานมือกล่าวว่า

"ข้อเสนอของทุกท่าน ล้วนเป็นความเห็นสูงส่งเพียงแต่ยามจัดการจอมโฉด สมควรพลิกแพลงไปตามสถานการณ์ หนึ่งนั้น ไม่บังควรแพร่งพรายข่าวคราว สอง อย่าได้ดำเนินการโดยพลการ มิต้องเสียชีวิตโดยเปล่าประโยชน์ สาม ทั้งหมดต่างเป็นสหายร่วมแนว ไม่อาจชิงประกอบความดีความชอบ"

นักสู้ผู้หนึ่งกล่าวว่า

"มิทราบกู่ซิงแซมีแผนเลิศล้ำใด?"

กู่เต้งลิ้มกล่าวว่า

"ในความเห็นผู้น้อง ที่นี้ชุมนุมนักสู้ผู้กล้าจากสิบแปดมณฑล มณฑลหนึ่งก็ผนึกเป็นชุมกำลังหนึ่ง เป็นสิบแปดชุมกำลังสังหารเต่าเพียงแต่คำสังหารเต่าไม่ใคร่ไพเราะ มิสู้เปลี่ยนเป็นช้อกังเม้ง (ชุมนุม ล้างจอม-โฉด) เป็นไร?"

เหล่านักสู้ผู้กล้าล้วนส่งเสียงสนับสนุน ปังลั้งเด็กกล่าวว่า

"อย่างนั้นพวกเราก่อตั้งชุมนุมล้างจอมโฉดขึ้นตามมณฑลต่างๆ แต่ละมณฑลเลือกหัวหน้าท่านหนึ่งสมมุติท่านเป็นศิษย์ฆราวาสหรือบรรพชิตเสียวลิ้มยี่มิว่ามาตุภูมิดั้งเดิมอยู่แดวันเลี่ยวตังหรือฮุ้นหนำ ล้วนสังกัดมณฑลฮ่อหนำ (ตำแหน่งที่ตั้งเสียวลิ้มยี่) หากเป็นศิษย์ สำนักฮั้วซัวก็สังกัดชุมนุมล้างจอม

โฉดประจำมณฑลเซียมไซ ทุกท่านเห็นเป็นอย่างไร?"

เหล่านักสู้ผู้กล้าล้วนกล่าวว่า

"สมควรทำเช่นนี้ จึงไม่สับสนวุ่นวาย"

พลันปรากฏคนผู้หนึ่งผุดลุกขึ้นกล่าวว่า

"เพียงแต่สมาคมฟ้าดินเรา ก่อตั้งสาขาอยู่หลายมณฑล มิมีสำนักใหญ่แน่นอน ขอถามสมควรสังกัดชุมนุมล้างจอมโฉดประจำมณฑลใด?"

อุ้ยเซี่ยวป๊อกวาดตามอง เห็นผู้กล่าววาจาเป็นเจ้าของร้านค้าสุกรนามจี้เล่าปิ้ง (ทุนรอนเดิม) ต้องครุ่นคิดอย่างลิงโลด

"มันก็รุดมาด้วย ดูท่าสมาคมฟ้าดินเรามีผู้คนเร่งรุดมามิน้อย"

ปังลั้งเด็กและกู่เต้งลิ้ม หารือกันหลายประโยค จากนั้นปังลั้งเต็กกล่าวว่า

"กู่ซิงแซบอกว่า ผู้กล้าสมาคมฟ้าดินสังกัดสาขามณฑลกวางตุ้งก็เข้าร่วมกับชุมนุมพิชิตจอมโฉดประจำมณฑลกวางตุ้ง วัตถุประสงค์ที่พวกเราแต่งตั้งหัวหน้าชุมนุมล้างจอมโฉดตามสิบแปดมณฑล เพราะเพื่อรวบรวมผู้กล้าหาญประจำมณฑลผนึกเป็นขุมกำลังตระเตรียมจัดการโง้วซำกุ่ยเท่านั้น"

อุ้ยเซี่ยวป๊อกล่าวถามว่า

"ซือแป๋ พวกเราสังกัดมณฑลใด?"

แม่ชีเกาลั้งกล่าวว่า

"ไม่สังกัดมณฑลใดทั้งสิ้น เราจะเคลื่อนไหวเพียงลำพัง มิจำเป็นต้องเข้าร่วมชุมนุม"

ยามนั้น ผู้กล้าหาญกลางลานที่ว่าง แยกย้ายยืนหยัดเป็นสิบแปดกลุ่ม นอกลานยืนไว้ด้วยผู้คนเจ็ดแปดสิบคน ล้วนเป็นยอดคนเหนือโลกีย์เฉกเช่นแม่ชีเกาลั้ง ทั้งมิต้องการรับตำแหน่งหัวหน้าชุมนุม และไม่ยินยอมรับคำสั่งผู้ใด

กู่เต้งลิ้มและปังลั้งเต็กทราบว่า ยอดคนเหล่านี้มีนิสัยประหลาดพิกลสันโดษถืออุเบกขา ก็ไม่เหนี่ยวรั้งเข้าร่วมสังกัด เริ่มเลือกเฟ้นหัวหน้าชุมนุมพิชิตจอมโฉดประจำมณฑลต่างๆ

มินานให้หลังตกลงว่าหัวหน้าชุมนุมมณฑลฮ่อหนำคือ เจ้าสำนักเสียวลิ้มฮ้วยชงเซี่ยงซือ หัวหน้าชุมนุมมณฑลโอ้วปักคือเจ้าสำนักบู๊ลิ้มเช็งฮั้วเต้าหยินมณฑลเซียมไซคือเจ้าสำนักฮั้วชัวปังลั้งเต็ก มณฑลฮุ้นหนำคือมกเกี่ยมเซีย กอกอมกเกี่ยมพิ้ง มณฑลฮกเกี้ยนคือแต้โคกซวง

จากนั้น เลือกสรรหัวหน้าชุมนุมประจำมณฑลอื่นๆ จวบจนเลือกครบถ้วน ในจำนวนนี้ปรากฏหัวหน้าสาขาสมาคมฟ้าดิน ดำรงตำแหน่งหัวหน้าชุมนุมสามมณฑล นับเป็นเกียรติอย่างสูงของสมาคมฟ้าดิน

ครั้นแล้ว หัวหน้าชุมนุมประจำมณฑลต่างๆ เคลื่อนเข้ามารวมกัน แต่พอนับจำนวนคนกลับมีเพียงสิบสามท่านที่แท้ฮ้วยชงเซี่ยงซือ เช็งฮั้วเต้า-หยินและพวกทั้งห้า มิได้รุดมาเข้าร่วม จึงให้ศิษย์ในสังกัดเป็นตัวแทน

ได้ยินปังลั้งเต็กกล่าวเสียงกังวาน

"บัดนี้ เลือกเฟ้นสิบแปดหัวหน้าชุมนุมประจำมณฑลต่างๆ แล้ว เราไม่สะดวกกับการประกาศชื่อแซ่เพื่อมิแพร่งพรายความลับออกไป"

เหล่าหัวหน้าชุมนุมกันชั่วขณะ ปังลั้งเต็กกล่าวว่า

"พวกเราขอน้อมเชิญกู่เต้งลิ้มชิงแซเป็นที่ปรึกษาประจำ ชุมนุมล้างจอมโฉด"

เหล่านักสู้ผู้กล้าล้วนปรบมือสนับสนุน

แม่ชีเกาลั้งพลันกล่าวว่า

"ไปกันเถอะ"

จากนั้น นำอุ้ยเซี่ยวป๊อกลับโรงเตี๊ยมที่พัก

วันรุ่งขึ้น ทั้งสามว่าจ้างรถเดินทางสู่ตะวันออก แม่ชีเกาลั้งทราบว่าเหล่านักสู้ผู้กล้ากระจัดกระจายอยู่ทุกแห่งหน ตามรายทางย่อมมีผู้รู้จักมักคุ้น ดังนั้นยังปลอมแปลงเป็นสตรีกลางคนหน้าเหลืองซีดดังเดิม

อุ้ยเซี่ยวป๊อเห็นแต้โคกซวง มิได้ร่วมทางมา ถึงกับลิงโลดยิ่งสนทนาถึงเรื่องชุมนุมสังหารเต่าเมื่อคืนไม่ขาดปาก

อาคอพลันค้อนควักใส่ กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าทราบว่าท่านไฉนลิงโลดปานนี้?"

อุ้ยเซี่ยวป๊อหัวร่อพลางกล่าวว่า

"ท่านชาญฉลาดจริงๆ ปรากฏผู้คนมากมายคิดสังหารจอมโฉดโง้วซำกุ่ย ข้าพเจ้าย่อมลิงโลดยิ่ง"

"เฮอะ ท่านไหนเลยจิตใจดีงามปานนี้? หากแต่สืบเนื่องจากแต้กงจื้อ..."

อุ้ยเชี่ยวปัอเห็นนางสีหน้าชุ่นเคือง จึงจงใจกระตุ้นว่า

"ใช่แล้ว เมื่อครู่ตอนที่ข้าพเจ้าออกไปว่าจ้างรถเห็นแต้กงจื้อนำโภวเนี้ยสะคราญโฉมสี่นางร่วมทางไป พอพบเห็นข้าพเจ้า บอกว่าจะนำผู้กล้าหาญหญิงหลายนางนี้กลับมาตุภูมิถิ่นเกิดของมัน..."

อาคอหน้าแปรเปลี่ยนไป โพล่งว่า

"เขา...เขา"

สุ้มเสียงสั่นเครือ พลุ่งพล่านใจจนมิอาจเอ่ยสืบต่อ

เดินทางยี่สิบกว่าลี้ ด้านหลังบังเกิดเสียงผีเท้าม้าดังระรัว ม้าหลายสิบตัวควบขับติดตามมา สีหน้าอาคอปรากฏแววปีติลิงโลดยิ่ง เข้าใจว่าเป็นแต้โคกซวงติดตามมา

แต่ทว่าม้าเร็วทั้งหลายสิบตัวพุ่งผ่านรถม้าไป โดยไม่หยุดยั้งชะงัก สีหน้าอาคอถึงกับหม่นหมองลง อุ้ยเชี่ยวปัอจึงกล่าว

"น่าเสียดายที่มิใช่แต้กงจื้อติดตามมา"

อาคอกล่าวว่า

"เขา...เขาติดตามมาไยกัน?"

"อาจบางที มันจะเชื้อเชิญท่านไปมาตุภูมิถิ่นเกิดของมันด้วย"

อาคอพลันร่ำไห้ออกมา แม่ชีเกาลั้งทราบความในใจศิษย์สตรีเป็นอย่างดี จึงตำหนิว่า

"เชี่ยวปัอ เจ้าชมชอบกระตุ้นโทสะซือเจ้ร่ำไป"

อุ้ยเชี่ยวปัอในใจลอบปีติลิงโลด ปากกลับกล่าวว่า

"ทายาทตระกูลสูงศักดิ์ในใต้หล้า ล้วนมีสามภรรยาหลวงสี่ภรรยาน้อย แปดภรรยาหลวงเก้าภรรยาน้อย ปราศจากรักแท้แน่นอนผู้กล้าหาญหญิงทั้งสี่เมื่อติดตามถึงมาตุภูมิถิ่นเกิดแต้กงจื้อ คงกลับกลายเป็นสะใภ้ตระกูลแต้..."

โบราณมีคำพังเพยว่า บุรุษสามารถมีสามภรรยาหลวงสี่ภรรยาน้อย

อุ้ยเซี่ยวป้อกลับแต่งเติมเป็นแปดภรรยาหลวงเก้าภรรยาน้อย

แม่ชีเกาลั้งพลันตวาดห้ามว่า

"เซี่ยวป้อ"

อุ้ยเซี่ยวป้อรีบสงบปากคำไว้

เดินทางถึงยามเที่ยง ทั้งสามจึงแวะรับประทานอาหารในร้านหมี่น้ำแห่งหนึ่ง พลันได้ยินเสียงฝีเท้าม้าดังระรัว ม้าเร็วหลายสิบตัวห้อตะบึงตรงมา ชั่วพริบตาบรรลุถึงหน้าร้าน ทั้งหมดพลิ้วลงจากหลังม้าเดินเข้ามา มีคนร่ำร้องว่า

"รีบฆ่าไก่ หั่นเนื้อวัว ปรุงหมี่น้ำมา"

จากนั้นเลือกที่นั่งทรุดกายลง

อุ้ยเซี่ยวป้อกวาดตามอง พบว่าล้วนเป็นผู้คนคุ้นเคย มีทั้งวานรแปดแขนฉื่อเทียนชวง เจ้าของร้านสุกรจี้เล่าปิ้ง ชายชราฝีมือลึกล้ำฮวงจี่ตง ผู้ช่วยหัวหน้าหน่วยไพรมรกตกวนอันกี นักพรตเฮี้ยงเจ็ง กองังเถียว ฮ้วง-ถังเหล่ายอดฝีมือสังกัดหน่วยไพรมรกต จึงครุ่นคิดขึ้น

"เราหากแสดงตนไป พวกมันย่อมต้องฉุดรั้งเราไว้ สอบถามเรื่องราวต่างๆ นานา หากแม้นพบว่าเรากราบกรานซือแป๋อีก นางหนึ่งย่อมไม่พอใจ มิสู้อย่าได้พบหน้า"

ดังนั้นหันข้างให้กับทุกผู้คน แสร้งเป็นไม่ทันพบเห็น

ชั่วครู่ให้หลัง สุราอาหารที่วานรแปดแขนและพวกร้องสั่ง เริ่มลำเลียงมาถึง ทั้งหมดขณะจะดื่มกินพลันได้ยินเสียงฝีเท้าม้าดังขึ้น ผู้คนอีกขบวนหนึ่งเร่งรุดเข้าร้านมา มีคนร้องว่า

"รีบฆ่าไก่ ปรุงหมี่น้ำ ยกมาโดยด่วน"

อาคออดร่ำร้องมิได้

"โอ แต้กงจื้อมาแล้ว"

ที่แท้ผู้คนขบวนหลัง กลับเป็นแต้โคกซวงและเหล่าผู้ติดตามแต้-โคกซวงพอฟัง พลันเหลียวหน้ามา พอพบเห็นนาง รีบสาวเท้ามากล่าวว่า

"ตั้งโกวเนี้ย ซือไถ่ ที่แท้พวกท่านอยู่ที่นี้ เรากลับเสาะหาอย่างยากเย็นนัก"

ร้านหมี่น้ำนี้แคบเล็กยิ่ง นักสู้สมาคมฟ้าดินแยกย้ายยึดครองหกโต๊ะ แม่ชีเกาลั้งและพวกทั้งสามนั่งโต๊ะหนึ่ง ก็ปราศจากโต๊ะที่ว่างอีกผู้ติดตามตระกูลแต้คนหนึ่ง กล่าวกับวานรแปดแขนว่า

"นี่ พวกท่านนั่งเบียดเสียดกันบ้าง แบ่งโต๊ะมาสักหลายตัว"

ในพิธีชุนมุนสังหารเต่าเมื่อคืน แต้โคกชวงสวมใส่ชุดสมัยเหม็งวานรแปดแขนและพวกล้วนจดจำออก คิดแบ่งปันที่นั่งให้ เพียงแต่ฝ่ายตรงข้ามกล่าวยโสโอหัง ทุกผู้คนพอฟัง ล้วนบังเกิด โทสะพลุ่งขึ้น

ฮ้วงกังพลันกล่าวเบาๆ

"ต่างเป็นพวกพ้องเดียวกัน อย่าได้ถือสาหาความ แบ่งที่นั่งให้โต๊ะหนึ่งเถอะ"

ครั้นแล้ว วานรแปดแขน กองังเถียว ฮ้วงกังทั้งสามผุดลุกขึ้นสาวเท้าไปร่วมโต๊ะกับฮวงจี่ตง แบ่งโต๊ะให้ตัวหนึ่ง

ยามนั้นแต้โคกชวงทรุดนั่งลงร่วมโต๊ะกับแม่ชีเกาลั้ง อาคอถลึงตาใส่อุ้ยเซี่ยวป้อ กล่าวว่า

"ท่านถึงกับโป้ปดต่อหน้าต่อตา บอกว่าแต้กงจื้อนำผู้กล้าหาญหญิงสี่ท่าน..."

อุ้ยเซี่ยวป้อสอดคำขึ้น

"แต้กงจื้อพอรุดมาถึง ท่านก็มิต้องการให้เรานั่งร่วมโต๊ะ นั่นหาเป็นไรไม่"

พลางสาวเท้าไป นั่งลงที่ข้างกายวานรแปดแขน กล่าวเบาๆ "ทั้งหมดอย่าได้แสดงท่าทีว่ารู้จักข้าพเจ้า"

วานรแปดแขนและพวกพอเห็นเช่นนั้น ถึงกับทั้งตื่นเต้นทั้งลิงโลดบุคคลเหล่านี้ ล้วนเป็นนักเลงเก่าอันโชกโชน พอฟังก็เข้าใจในบัดดลก็ไม่แสดงท่าทีผิดปรกติใดๆ

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวเบาๆ อีกว่า

"พวกเราจะแสดงว่ามิเคยประสบพบหน้ามาก่อน ฉื่อตั่วกอ (พี่ใหญ่) ท่านไปบอกต่อผู้คนตามนี้"

วานรแปดแขนฉื่อเทียนชวงยืดกายขึ้น สาวเท้ามายังโต๊ะกวนอันกี

กล่าวเบาๆ

"ท่านหัวหน้าหน่วยแซ่อุ้ยมาถึง ให้ทั้งหมดแสร้งเป็นมิรู้จักมักคุ้น"

กวนอันกีและพวกลอบปีติยินดี แต่กระทั่งศีรษะยังไม่ชำเลืองแล มายังอุ้ยเชี่ยวป้อ ดื่มกินอาหารสืบไป เพียงชั่วพริบตา นักสู้สมาคมฟ้าดินต่างๆ ล้วนทราบเรื่องจนหมดสิ้น

อีกด้านหนึ่ง แต้โคกซวงกล่าวอย่างกระตือรือร้น

"ซือไถ่ ในพิธีชุมนุมเมื่อคืน ทั้งหมดแต่งตั้งเราเป็นหัวหน้าชุมนุมล้างจอมโฉด ประจำมณฑลฮกเกี้ยน จากนั้นหารือแผนการถึงยามฟ้าสางเราเมื่อกลับถึงโรงเตี๊ยม พบว่าพวกท่านล้วนจากไป จึงรีบรุดติดตามมาดีที่พบพานกันที่นี้"

แม่ชีเกาลั้งกล่าวว่า

"ขอแสดงความยินดีต่อแต้กงจื้อ เพียงแต่ความลับยิ่งใหญ่ที่นี้อย่าได้เปิดเผยต่อหน้าชุมนุมชน"

"ถูกแล้ว ดีที่สถานที่นี้มีแต่ชาวไร่ชาวนา แม้ฟังไปก็ไม่เข้าใจ"

ที่แท้นักสู้สมาคมฟ้าดินล้วนสวมใส่ชุดชาวไร่ชาวนา สองเท้าเปลือยเปล่า บ้างยังถือจอบแบกเสียม แต้โคกซวงกลับจดจำ ไม่ออก

อุ้ยเชี่ยวป้อก้มศีรษะลงรับประทานหมี่น้ำ ปากกล่าวเสียงแผ่วเบา

"คนผู้นี้ลำพองผยองจนลืมตน เกรงว่าจะทำลายแผนการใหญ่พวกเรา ขอให้ฮวงตั่วกอต่อยสั่งสอนมันสักครา แต่อย่าได้ทำร้ายรุนแรงไปรอสักครู่ข้าพเจ้าจะเสนอหน้าออกไกล่เกลี่ยให้ฮวงตั่วกอแสร้งเป็นพ่ายแพ้ต่อข้าพเจ้า"

ฮวงจี่ตงผงกศีรษะเป็นเชิงรับทราบ บริวารตะกูลแต้เห็นนักสู้สมาคมฟ้าดิน นั่งกระจัดกระจายตามโต๊ะต่างๆ จึงยื่นมือผลักกลางหลังฮ้วงกังกล่าวว่า

"นี่ พวกท่านไปชุมนุมกันทางด้านนั้น แบ่งโต๊ะที่นั่งให้อีกตัวหนึ่ง"

วานรแปดแขนกระโดดปราดขึ้น แผดด่าว่า

"มารดาท่านเถอะ แบ่งโต๊ะให้ตัวหนึ่ง ยังไม่เพียงพออีก? บิดาชิงชังกงจื้อรุ่มรวย ข่มเหงคะเนงร้ายผู้คนที่สุด"

พลันถ่มเสมหะจากปากใส่แต้โคกซวงแต่ไกล

แต้โคกซวงกำลังสนทนากับอาคอมิได้ระมัดระวัง รอจนได้ยินเสียงผิดปกติ เสมหะนั้นก็พุ่งถึงข้างแก้ม รีบเบือนหน้าหลบเลี่ยง เสมหะยังคงพุ่งลงบนลำคอ สร้างความสะอิดสะเอียนยิ่ง ส้วงผ้าเช็ดมือออกปาดเช็ดแผดด่าว่า

"เหล่าชาวนาบังอาจนัก ลงมือให้กับเรา"

ผู้ติดสอยห้อยตามคนหนึ่ง ต่อยหมัดใส่ฉื่อเทียนชวง วานรแปดแขนฉื่อเทียนชวงมิรอให้พลังหมัดกระทบใบหน้าก็หงายร่างล้มลง แสร้งร่ำร้องว่า

"โอ๊ย ต่อยคนตายแล้ว"

แต้โคกซวงและอาคอหัวร่อฮาฮา รู้สึกฝ่ายตรงข้ามใช้การไม่ได้นัก ฮวงจี่ตงพลันผุดลุกขึ้น ชี้มือมายังแต้โคกซวง แผดด่าว่า

"เจ้าลูกเต่า มีอันใดน่าหัวร่อ?"

ขยับกายวูบ โถมปราดเข้าหา ตวัดฝ่ามือตบออก เสียงฉาดฉาดเมื่อตบถูกสองข้างแก้มแต้โคกซวง กล่าวเสียงเย็นชา

"ท่านลองหัวร่ออีก"

แต้โคกซวงทั้งแตกตื่นทั้งเดือดดาล ถลันเข้าต่อยหมัดออกสองหมัดซ้อนๆ ฮวงจี่ตงหลบซ้ายเลี่ยงขวา พลังหมัดส้วนจู่โจมพลาดผิด

แต้โคกซวงต่อยหมัดออกอีกครา ฮวงจี่ตงกลับกรีดร่างเฉียงๆ เป็นการหลบเลี่ยง วานรแปดแขนพลันกล่าวว่า

"นี่เป็นท่าฮุ้นไคเกียงยิก (เมฆาสลายคลาย) มารดามันเถอะที่แท้เด็กน้อยนี้เป็นศิษย์ของคนทรยศซีลั้ง!"

แต้โคกซวงใจหายวาบ กระบวนท่าที่มันใช้ออกได้รับถ่ายทอดจากซีลั้งจริงๆ ต้องครุ่นคิดขึ้น

"มันทราบได้อย่างไร?"

ซีลั้ง เป็นแม่ทัพสังกัดเจ้าพิชิตอริราชแต้เซ่งกง สมัยเหม็ง ภายหลังสวามิภักดิ์ต่อแมนจู วานรแปดแขนรอบรู้กว้างขวางพร้อมกับทราบความเป็นมาแต้โคกซวง ดังนั้นคาดเดาได้ถูกต้อง เห็นสีหน้าแต้โคกซวงปรากฏแววตื่นเต้นสงสัย จึงกล่าว

"อางู้ (วัวใหญ่) ซือแปคนผู้นี้เป็นจอมทรยศ มันนับเป็นจอมทรยศน้อยท่านลงมือสั่งสอนมันสักครา"

ฮวงจี่ตงรับคำ ยื่นมือตะปบปราดใส่ทรวงอกแต้โคกชวง

แต้โคกชวงร่ำเรียนวิชาฝีมือจากซีลั้ง เล้าก๊กฮึงกระบี่ไร้โลหิต สามยอดฝีมือ ก็มีพลังการฝึกปรือมิต่ำทราม เพียงแต่ฮวงจี่ตงมีพลังฝีมือเป็นเอกในหน่วยไพรมรกต ปกติเงียบขรึมมิกล่าววาจา แต่เพลงหมัดฝ่ามือยอดเยี่ยมยิ่ง แต้โคกชวงไหนเลยเป็นคู่มือมัน?

จี้เล่าปิ้งที่ด้านข้างโห่ร้องว่า

"พวกเราผู้กล้าเทือกเขาฮกงู้ ครานี้ออกมาปฏิบัติงานยังไม่ได้ลงมือก็ถูกเด็กน้อยนี้ตวาดว่าไปมา นับเป็นการเริ่มต้นอุบาทว์ อางู้เฮียสมควรสั่งสอนมันสักครา"

กองังเถียวกล่าวบ้างว่า

"เด็กน้อยนี้สวมใส่แพรพรรณล้ำค่า คงเป็นกงจื้อร่ำรวย ให้คร่ากุมตัวไป เรียกบิดามันนำเงินหนึ่งร้อยหมื่นตำลึงมาไถ่ตัว"

คนของตระกูลแต้พอฟัง เพิ่งทราบว่าฝ่ายตรงข้ามเป็นโจรร้ายแถบเทือกเขาฮกงู้ ดังนั้นชักอาวุธออกสะอึกปราดเข้าหาวานรแปดแขนนักพรตเฮี้ยงเจ็งจี้เล่าปิ้งและพวกพากันลงมือได้ยินเสียงอาวุธปะทะดังเปรื่องปร่างพลังฝ่ามือแตกทะลักทลาย ต่อสู้กันอย่างดุเดือด

เหล่าบริวารตระกูลแต้แม้มีฝีมือมิใช่ชั่ว แต่ไหนเลยเทียบเทียมนักสู้สมาคมฟ้าดิน กอปรกับหลายวันก่อนถูกเหล่าลามะหักกระดูกแขนขาล้วนได้รับบาดเจ็บ มิกี่กระบวนท่าให้หลังก็ถูกสยบไว้

นักสู้สมาคมฟ้าดินส่วนใหญ่ยั้งมือไว้ไมตรี เพียงช่วงชิงอาวุธมากระจายรายล้อมเป็นวง กุมดาบเฝ้าคุมเชิงมิได้ทำร้ายฝ่ายตรงข้ามบาดเจ็บ

แต้โคกชวงคิดสำแดงฝีมือต่อหน้าอาคอ จึงทุ่มเทไม้ตายประจำตัวออก พลังหมัดแหวกฝ่าอากาศดังครืนครัน รุกไล่กระหน่ำตลอดเวลาขณะจะจู่โจมถึงตัวฮวงจี่ตง ฮวงจี่ตงกลับหลบเลี่ยงได้อย่างหวุดหวิด

อุ้ยเซี่ยวป้อพลันสาวเท้ามายังโต๊ะที่นั่งแม่ชีเกาลั้งกล่าวว่า

"ซือแป้ ร่างกายท่านผู้เฒ่ายังไม่ทุเลา โจรร้ายเหล่านี้ดุร้ายยิ่งรอ

สักครู่แต้กงจื้อหากพ่ายแพ้ ท่านก็อย่าได้ลงมือ กระทบกระทั่งถูกอาการบอบช้ำ"

อาคอกระซากเสียงว่า

"ท่านดูเขาชิงเป็นฝ่ายรุกไล่ ไหนเลยพ่ายแพ้ได้?"

แม่ชีเกาลั้งยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

"คนเหล่านี้ คล้ายไม่มีอกุศลจิต มุ่งร้ายแต้กงจื้อเพียงหยอกล้อกับมัน พลังฝีมือของคู่มือผู้นี้ ยังเหนือล้ำกว่าแต้กงจื้อมากนัก"

อาคอกล่าวอย่างไม่เชื่อถือ

"ซือแป๋บอกว่า พลังฝีมือโจรร้ายนั้นเหนือล้ำกว่าแต้กงจื้อ?"

"ย่อมแน่นอน เพียงแต่พวกมันคงมิใช่โจรร้ายฮกงู้ชัวอะไรนั่นหาก เป็นโจรร้ายจริง คงไม่พร่ำกล่าวเหลวไหล ว่าจะคร่ากุมตัวไปเรียกค่าไถ่ถอน"

อุ้ยเชี่ยวปัอคำนึงในใจ

"ซือแป๋มีสายตาคมกล้านัก"

ดังนั้นกล่าวว่า

"อย่างนั้นศิษย์จะไปห้ามปรามพวกมัน อย่าได้ต่อยตีกันเถอะ"

อาคอค้อนควักใส่กล่าวว่า

"ท่านมีความสามารถอันใด ไหนเลยห้ามปรามพวกมันได้?"

แม่ชีเกาลั้งทราบว่า ศิษย์บุรุษผู้นี้แม้พลังฝีมือจำกัด แต่ไหวพริบปราดเปรื่อง สามารถกำจัดลามะฝีมือสูงเยี่ยมไปสิบเอ็ดคน มิแน่นักว่ามีแผนพิสดารใด พลิกแพลงเอาชัยฝ่ายตรงข้าม จึงกล่าว

"คนเหล่านี้ความเป็นมามิทราบชัด คล้ายไม่ใช่บุคคลชั่วร้าย อย่าได้ทำร้ายพวกมันถึงแก่ชีวิต ยิ่งไม่อาจวางยาสลบแพร่พิษร้ายใด"

อุ้ยเชี่ยวปัอรับคำ กล่าวว่า

"ศิษย์จะเอาชัยพวกมันในสิบกระบวนท่า ช่วยชีวิตแต้กงจื้อคืนมา"

อาคอกล่าวว่า

"ประโคมโหมอีกแล้ว แต้กงจื้อจะได้ชัยในบัดดล ไหนเลยต้องให้ท่านช่วยชีวิต?"

เอ่ยถึงตอนนี้ พลันได้ยินเสียงคว้าก อาภรณ์ชุดยาวของแต้โคก

ชวงถูกฉีกกระชากขาดออกมาชิ้นใหญ่!

แต้โคกชวงขุ่นแค้นยิ่ง ลงมือรวดเร็วกว่าเดิม ได้ยินเสียงคว้าก คว้ากมิขาดหู นิ้วมือทั้งสิบของฮวงจี่ตงคล้ายกรงเหล็กอันแข็งแกร่ง ฉีกกระชากชุดยาว เสื้อชั้นใน กางเกงแต้โคกชวงออกมาทีละชิ้น แต่ควบคุมกระแสพลังได้พอดีเป็นที่สุด ไม่กระทบกระเทือนทำร้ายถูกเลือดเนื้อมัน

แต้โคกชวงเห็น หากถูกกระชากอีกมิกี่ครา ต้องเปลือยเปล่าตลอดทั้งร่าง ยามประหวั่นลนลาน พลันหันกายหมายหลบหนี ฮวงจี่ตงพลันงอพับสองแขนกระทุ้งศอกมายังทรวงอกฝ่ายตรงข้าม แต้โคกชวงรีบถดถอยกาย พุ่งหมัดทั้งสองออก

รู้สึกตึงวูบที่ข้อมือ สองมือฮวงจี่ตงคร่ากุมข้อมือซ้าย แต้โคกชวงไว้ กระโดดปราดขึ้นกลางอากาศ กระโดดข้ามศีรษะ แต้โคกชวงไป สองมือยังคร่ากุมข้อมือไว้อย่างแนบแน่นมิผ่อนคลาย!

แต้โคกชวงรู้สึกเจ็บแปลบปลาบที่หัวไหล่ สองมือถูกบิดไขว้มาด้านหลัง จากนั้นฮวงจี่ตงสะบัดมือตามสภาวะ เหวี่ยงร่างมันปลิวกระเด็นไป ร้องว่า

"รับไว้"

แลเห็นแต้โคกชวงถูกสะบัดเหวี่ยงกระเด็นไปเจ็ดแปดวา นักพรตเฮี้ยงเจ๊งทุ่มเทตัวเบาไล่ล่าติดตามไปร้องว่า

"น้องแซ่กอ คอยรับช่วงด้วย"

กองังเถียวรีบพุ่งปราดตามติด ฮ้วงกังและพวกรู้สึกสนุกสนานยิ่งพากันวิ่งตะบึงไป

นักพรตเฮี้ยงเจ๊งรับร่างแต้โคกชวงที่กลางอากาศ จากนั้นสะบัดเหวี่ยงออก ร่างของแต้โคกชวงพอดีลอยเข้าหากองังเถียว กองังเถียวพอรับไว้ก็เหวี่ยงไปให้วานรแปดแขนที่อยู่ห่างหลายวา

คนเหล่านี้พลังแขนผิดแผกแตกต่าง เหวี่ยงใกล้ไกลไม่เท่ากันแต้โคกชวงลอยละลิ่วจากเดิมไปกว่าร้อยวา กลับมิได้ร่วงหล่นลงสัมผัสพื้นแม้สักครั้งเดียว ล้วนถูกรับไว้ที่กลางอากาศ

นักสู้สมาคมฟ้าดิน มีความสามารถผิดแผกกัน ดรานี้ต่างสำแดง

ฝีมือแท้จริงออกมา กวนอันกีพลังแขนเข้มแข็ง ตอนแรกเหวี่ยงแต้โคกชวงขึ้นสูงหกเจ็ดวา รอจนฝ่ายตรงข้ามร่วงหล่นลง ก็ผลักฝ่ามือใส่กลางหลังขุมกำลังทั้งสองกระแสพอประกบกัน แต้โคกชวงถึงกับลอยละลิ่วไปไกลโข

อุ้ยเซี่ยวป้อ ชมดูจนปรบมือส่งเสียงหัวร่ออย่างลืมตัว พลันรู้สึกปวดแปลบที่ต้นคอถูกอาคองอนิ้วดีดใส่ต้นคอคราหนึ่ง

อุ้ยเซี่ยวป้อใจหายวาบ เหลียวหน้ากลับมา ได้ยินอาคอกล่าวอย่างร้อนรุ่ม

"เขา...เขาถูกพวกมันคร่ากุมตัวไปแล้ว ท่าน...ท่านรีบช่วยคนด้วย"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

"พวกมันไม่มีอริบาดหมางกับแต้กงจื้อ ซือแปบอกว่าเพียงหยอกล้อกัน ท่านไยต้องร้อนรุ่มไป?"

"หาใช่หยอกล้อไม่ พวกมันคิดคร่ากุมแต้กงจื้อไปเรียกค่าไถ่ตัวหนึ่งร้อยหมื่นตำลึง"

"ครอบครัวแต้กงจื้อมีเงินทองมากมายยิ่ง ต่อให้เรียกค่าไถ่สามสี่ร้อยหมื่นตำลึงก็สามารถจ่ายให้เงินร้อยหมื่นตำลึงนับเป็นอย่างไรได้"

อาคอชยี้เท้ากล่าวว่า

"ท่านมิมีดวงตางอกเงยหรือ? เขา...เขาถูกโจรร้ายเหล่านั้นจัดการจนแทบตายแล้ว"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวเบาๆ ที่ข้างหูของนางว่า

"ท่านต้องการให้ข้าพเจ้าช่วยเหลือมัน ต้องรับปากยินยอมเป็นภรรยาเรา"

อาคอกระซากเสียงว่า

"เหลวไหล"

ยามเพ่งตามองเห็นแต้โคกชวงหลังจากถูกคนรับไว้ ก็ไม่สะบัดเหวี่ยงสืบต่ออีก คนผู้หนึ่งกล่าวว่า

"พวกท่านกลับไปให้ตระกูลแต้นำเงินมาไถ่คนที่ฮกงู้ชัว พวกเราจะไม่ทำร้ายแต้กงจื้อถึงแก่ชีวิต วันหนึ่งๆ เพียงโบยกันมันสามร้อยครา หาก

ส่งเงินมาเนิ่นช้าหนึ่งวัน จะถูกโบยสามร้อยที เนิ่นช้าไปสิบวันต้องถูกโบยสามพันครั้ง"

อาคอกุมมืออุ้ยเซี่ยวป๊อไว้ กล่าวว่า

"ท่านฟังดู พวกมันจะฟาดโบยเขาวันละสามร้อยครา ระยะทางจากที่นี้ถึงคฤหาสน์ตระกูลแต้ยาวไกลยิ่ง ต้องใช้เวลากว่าหนึ่งเดือนจึงไปกลับได้"

อุ้ยเซี่ยวป๊อกล่าวอย่างแช่มช้า

"วันหนึ่งฟาดโบยสามร้อยครั้ง ต่อให้สองเดือน เพียงถูกฟาดโบยหนึ่งพันแปดร้อยครา..."

"ไม่ เป็นหนึ่งหมื่นแปดพันครั้งต่างหาก"

อุ้ยเซี่ยวป๊อส่งเสียงดังอ้อกล่าวว่า

"วิชาคำนวณของข้าพเจ้าช่างใช้การไม่ได้ หากถูกฟาดโบยหนึ่งหมื่นแปดพันครั้ง วิชาพุ่ยโก้วกง (วิชากันกบ) ของแต้กงจื้อคงฝึกปรือถึงจุดสูงสุดแล้ว!"

อาคอสลัดมืออุ้ยเซี่ยวป๊อโดยแรง กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าจะไม่แยแสสนใจท่านอีก"

รู้สึกทั้งร้อนรุ่มทั้งขุ่นแค้น ต้องร่ำไห้ออกมา

อุ้ยเซี่ยวป๊อจึงกล่าว

"เอาเถอะ อย่าได้ร้องไห้ ข้าพเจ้าจะครุ่นคิดหาทางช่วยเหลือแต่เงื่อนไขที่ข้าพเจ้าเสนอไป ท่านมิอาจบ่ายเบี่ยงคดโกงได้"

"ท่านรีบช่วยเหลือเขา แล้วค่อยว่ากล่าวกัน"

ขณะว่ากล่าว เห็นแต้โคกซวงที่ไกลตาถูกพันธนาการสองมือไขว้หลังโอบอุ้มขึ้นบนหลังม้าแล้ว ยามร้อนรุ่มกระวนกระวาย จึงยื่นมือผลักไสกลางหลังอุ้ยเซี่ยวป๊อคราหนึ่ง

อุ้ยเซี่ยวป๊อวิ่งตะบึงไปหลายก้าว ร้องว่า

"นี่ เหล่าผู้ยิ่งใหญ่ภูเขาฮกงู้ชัว ข้าพเจ้ามีวาจาคิดใคร่กล่าว"

นักสู้สมาคมฟ้าดินกำลังรอให้อุ้ยเซี่ยวป๊อเสนอหน้าออกมา พอฟัง

ส้วนหันกายกลับ กองังเถียวกล่าวว่า

"น้องเรามีเรื่องใด?"

อุ้ยเซี่ยวป๊อกล่าวว่า

"พวกท่านทราบหรือไม่ว่าตร่ากุมผู้ใดไว้?"

"ย่อมทราบ มันเป็นบุตรคนรองเจ้าพิชิตอริราชแต้เช่งกง พวกเรามีพี่น้องมากหลาย แต่ขาดแคลนเสบียงกรัง วันนี้ต้องควบคุมตัวมันไว้ชั่วคราว หยิบยืมเงินทองจากตระกูลแต้หนึ่งร้อยหมื่นตำลึง"

อุ้ยเซี่ยวป๊อกล่าวว่า

"เงินหนึ่งร้อยหมื่นตำลึง เป็นเรื่องเล็กน้อย หยิบยืมแก่พวกท่านก็แล้วกัน!"

"ฮาฮา น้องเรามีนามสูงส่งว่ากระไร ไฉนกล่าวเขื่องโขปานนี้?"

"ข้าพเจ้าอุ้ยเซี่ยวป๊อ"

กองังเถียวอุทานดังอาประสานมือกล่าวว่า

"ที่แท้เป็นมังกรขาวอุ้ยเสียวเฮียบ ท่านสังหารจอมยุทธ์แมนจูเมี่ยงไปเป็นที่เลื่อมใสของพวกเรานัก ยินดีที่ได้พบจริงๆ"

"มิกล้ารับ"

"เห็นแก่หน้าอุ้ยเสียวเฮียบ พวกเราจะปลดปล่อยผู้แซ่แต้ มิกล้าหยิบฉวยเงินหนึ่งร้อยหมื่นตำลึงจากท่าน"

วานรแปดแขนส้วงเงินแท่งออกมาสองแท่ง ยื่นสองมือเสนอมากล่าวว่า

"อุ้ยเสียวเฮียบ ตามรายทางท่านหากขาดแคลนเงินทองใช้สอย โปรดรับเงินหนึ่งร้อยตำลึงนี้ไว้"

อุ้ยเซี่ยวป๊อกล่าวคำขอบคุณ รับเงินแท่งมาเบี่ยงกายมอบส่งต่ออาคอ

อาคอคิดไม่ถึงว่า เกียรติภูมิจอมโฉดน้อย กลับกระเดื่องเลื่องลือปานนี้ เหล่าโจรร้ายพอฟังชื่อเสียงเรียงนาม กลับคล้ายบริวารพบพานนายเหนือก็ปาน

นางไหนเลยทราบว่า "จอมโฉดน้อย" นี้เป็นนายเหนือของ "โจรร้าย" เหล่านี้จริงๆ เหล่า "โจรร้าย" เพราะเพื่อร่วมเล่นละครตบตา จงใจแสดงความเคารพนบนอบ ยามนั้นทั้งตื่นเต้นทั้งลิงโลด รู้สึกแต้กงจื้อนับว่ารอดพ้นจากห้วงอันตรายแล้ว

หลังเห็นฮวงจี่ตงสืบเท้ามาก้าวใหญ่ กล่าวว่า

"ช้าก่อน อุ้ยเสียวเฮียบสังหารเมี่ยงไปในมีดเดียว เป็นที่เลื่อมใสของพวกเรานัก เพียงแต่ทั้งหมดต่างไม่รู้จักมักคุ้น ทราบได้อย่างไรว่าท่านเป็นอุ้ยเสียวเฮียบจริงหรือแปลกปลอม?"

อุ้ยเซี่ยวปัอกล่าวว่า

"วาจานี้กลับมีเหตุผล ต้องทำอย่างไรท่านจึงยินยอมเชื่อถือ?"

"เราคิดรับการแนะนำสั่งสอนจากอุ้ยเสียวเฮียบสักสามกระบวนท่า หากแม้นท่านเป็นผู้สังหารเมี่ยงไปจริงย่อมต้องมีพลังฝีมือสูงเยี่ยม"

อุ้ยเซียวปัอกล่าวว่า

"ตกลง พวกเราประกระบวนท่ากัน พอจี้ถึงก็หยุดยั้ง"

"ถูกต้อง ขออุ้ยเสียวเฮียบยั้งมือไว้ไมตรี อย่าได้ทำร้ายเราบาดเจ็บบอบช้ำ"

อุ้ยเซี่ยวปัอลอบหัวร่อในใจ ครุ่นคิดขึ้น

"ฮวงตั่วกอปกติไม่ชมชอบกล่าววาจา มิคาดตอนเล่นละครกลับแนบเนียนไร้พิรุธ"

ดังนั้นยกมือซ้ายขึ้น สะบัดฝ่ามือขวาออกอย่างละลิ่วแผ่วพลิ้วตบออกไปเพียงครึ่งเชียะ ก็วงข้อมือเป็นวง ปาดเฉียงๆ ใส่เป็นกระบวนท่าบ้อเส็กบ้อเซี่ยง (ไร้รูปไร้ลักษณ์) ในฝ่ามือปัญญาบารมี ที่หลวงจีนเต็ง-กวนถ่ายทอดให้

ฮวงจี่ตงรอบรู้กว้างขวาง ร้องว่า

"นี่เป็นกระบวนท่าสูงส่งในฝ่ามือปัญญาบารมีเรียกว่าไร้... อะไรนั่น"

พลางผลักฝ่ามือออกด้านปะทะ สภาวะฝ่ามือทั้งสองพอสัมผัสกันฮวงจี่ตงพลันหงายร่างไปด้านหลังแทบล้มลง

อุ้ยเซี่ยวป้อ มิได้แผ่พุ่งพลังจากใจกลางฝ่ามือแม้แต่น้อย ทราบว่าฝ่ายตรงข้ามแสร้งเป็นผงะหงาย จึงกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"กล่าวถูกต้อง นี่เป็นท่าไร้รูปไร้ลักษณ์"

พลางปาดมือซ้ายลงจากเบื้องบน จู่โจมถึงกลางคัน พลันกางนิ้วดุจตาขอกวัดแกว่งวูบ

ฮวงจี่ตงร่ำร้องว่า

"ร้ายกาจนัก เป็นวิชาฝ่ามือปัญญาบารมีเรียกว่า เส้งจิวเทียเก็ง (คฤธรสดับคำสวด)"

พลางผลักฝ่ามือทั้งสองไปเบื้องหน้า ใจกลางฝ่ามือพอแตะสัมผัสปลายนิ้วอุ้ยเซี่ยวป้อ ก็อุทานดังอาตีลังกาไปด้านหลังสามตลบ

ตอนที่มันตีลังกา ลอบแผ่พุ่งลมปราณมายังส่วนใบหน้า รอจนยืนหยัดมั่น ใบหน้าก็แดงฉานดุจร่ำสุราไปสิบเจ็ดสิบแปดชาม ส่ายร่างโงนเงนแล้วกระแทกนั่งลง โบกมือขวักไขว่กล่าวว่า

"อุ้ยเสียวเฮียบพลังฝีมือสุดสูง เรามิกล้าประลองสืบไป"

อุ้ยเซี่ยวป้อประสานมือกล่าวว่า

"ขอบคุณที่ออมมือ"

กล่าวพลางกะพริบตาบอกใบ้ ให้แสดงละครอย่างแนบเนียน

ฮวงจี่ตงก็ปั้นสีหน้าท้อแท้ทอดอาลัย แฝงความนับถือเลื่อมใสอย่างจริงใจ

วานรแปดแขนพลันสืบเท้ามากล่าวว่า

"เราขอรับทราบสักสามกระบวนท่า"

อุ้ยเซี่ยวป้อผงกศีรษะ สะอึกปราดไป ไขว้สลับสองมือ แยกย้ายตะกุยใส่ทรวงอกด้านซ้าย ชายโครงด้านขวาฝ่ายตรงข้าม ใช้ออกด้วยวิชาคว้าจับปลิดบุปผาของสำนักเสียวลิ้ม

วานรแปดแขนเสนอหน้ามาประมือ เพียงเพื่อแสดงละครแนบเนียนยิ่งขึ้น พอเห็นหลักวิชาคว้าจับนี้ต้องลอบนับถือเลื่อมใส ครุ่นคิดชี้น

"ท่านหัวหน้าหน่วยแซ่อุ้ยชาญฉลาดนัก ร่ำเรียนวิชาฝ่ามือได้รุด

หน้าอย่างใหญ่หลวง

มันหาทราบไม่ว่า กระบวนท่วงท่าอุ้ยเซี่ยวป้อปราศจากกำลังภายในหนุนเสริม มาตรแม้นถูกคว้าจับก็หามีภยันตรายใด

วานรแปดแขนร่างเตี้ยเล็ก ถนัดในการใช้วิชาคว้าจับประชิดติดพัน ดังนั้นทุ่มเทความสามารถประจำตัว กวัดแกว่งฝ่ามือวูบวาบ ประกระบวนท่ากับอุ้ยเซี่ยวป้อ

ผ่านพ้นไปหลายกระบวนท่า ฝ่ามือทั้งสองฝ่ายพลันแตะสัมผัสกัน วานรแปดแขนถึงกับอุทานดังอามือขวาปล่อยห้อยลง แสร้งเป็นถูกบิดกระดูกข้อต่อคลาดเคลื่อนจากตำแหน่ง กล่าวว่า

"อุ้ยเสียวเฮียบมีกระบวนท่าคว้าจับยอดเยี่ยมนัก"

พลางถดถอยมาสองก้าว มือซ้ายแตะข้อมือขวาผลักดันคราหนึ่ง แสร้งประสานกระดูกข้อต่อคืนสู่สภาพเดิม

จากนั้นนักพรตเฮี้ยงเจ็ง เจ้าของร้านสุกรจี้เล่าปิ้งและพวกทยอยเข้ามาขอประลอง อุ้ยเซี่ยวป้อล้วนทุ่มเทกระบวนท่าที่หลวงจีนเต็งกวนถ่ายทอดให้โค่นทั้งหมดพ่ายแพ้ จี้เล่าปิ้งจึงกล่าว

"ได้รับทราบกระบวนท่าสูงส่งของเสียวเฮียบ นับว่าเปิดหูเปิดตาภายหน้าอุ้ยเสียวเฮียบหากผ่านยกงู้ชัว โปรดขึ้นเขาไปพำนักสักหลายวัน"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

"นั่นย่อมต้องไปรบกวน"

นักสู้สมาคมฟ้าดินน้อมกายอำลา จูงม้าจากไปจวบจนถึงชานเมืองค่อยพลิกกายขึ้นบนหลังม้า ควบขับจากไป พวกมันมิกล้าขึ้นม้าต่อหน้าอุ้ยเซี่ยวป้อ นับเป็นการแสดงความเคารพอย่างใหญ่หลวง

เหตุการณ์ดำเนินถึงขั้นนี้ แต้โดกซวงไหนเลยกล้าไม่ยอมรับนับถือ? ได้แต่เข้ามาคารวะขอบคุณอุ้ยเซี่ยวป้อ

ค่ำคืนนี้ ทั้งหมดเดินทางถึงเมืองเฮี่ยงกุ่ย พำนักในโรงเตี๊ยมแห่งหนึ่ง แม่ชีเกาลั้งใช้อาคอออกจากโรงเตี๊ยมไปซื้อสิ่งของ กล่าวถามอุ้ยเซี่ยว-ป้อว่า

"บุคคลที่เล่นละครกับเจ้าเมื่อตอนกลางวัน ล้วนเป็นสหายเจ้ากระมัง?"

ควรทราบว่าแม่ชีเกาลั้งมีพลังฝีมือสุดสูง การเล่นละครของฮวงจี่ตงวานรแปดแขน สามารถบตาแต้โดกซวงและอาคอ แต่ไหนเลยอำพรางแม่ชีรูปนี้ได้

อุ้ยเซี่ยวป้อก็กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"มิอาจนับว่าเป็นสหายกัน"

"พวกมันล้วนมีพลังฝีมือสูงเยี่ยม ไฉนยินยอมให้ความร่วมมือแสดงละครตบตา ?"

"พวกมันคงมิพอใจท่าทีอันยโสโอหังของแต้กงจื้อ คิดยืมมือศิษย์ทอนความโอหังของมันสักครา"

แม่ชีเกาลั้งรู้สึกมีเหตุผล พลันได้ยินเสียงผู้คนดังสับสน คนผู้หนึ่งร้องดังๆว่า

"เลือกห้องพักชั้นดีหลังหนึ่ง และห้องสำรองอีกหลายหลัง"

อุ้ยเซี่ยวป้อฟังต้องลอบปีติลิงโลด จดจำออกว่าเป็นสุ้มเสียงราชสีห์ส่ายเศียรโง้วลิบซิงแห่งตำหนักตระกูลมก ซึ่งเคย บุกราชวังพร้อมกับปิงอี่ภายหลังพลาดพลั้งถูกคร่ากุม รับการช่วยเหลือจากตนออกมา

ได้ยินผู้รับใช้กล่าว

"นายท่านโปรดวางใจ ห้องหับร้านเราล้วนสะอาดสะอ้าน ไม่มีตัวหมัดแม้แต่น้อย ขอเชิญทางด้านนี้"

อุ้ยเซี่ยวป้อพลันถามว่า

"ซือแป๋ พวกเราจะดำเนินแผนสังหารจอมโหดโง้วซำกุ่ยหรือไม่?"

แม่ชีเกาลั้งกล่าวว่า

"อาการบอบช้ำของเราคราวนี้หนักมิน้อย ต้องพักรักษาตัวหนึ่งเดือนรอจนทุเลาค่อยตกลงใจ"

อุ้ยเซี่ยวป้อรับคำ ล้วงใบชาเล้าเจ้รสเลิศจากถุงย่ามข้างกาย ชงน้ำชาป้านหนึ่ง กล่าวว่า

"ซือแป๋ ข้าพเจ้าจะออกไปจ่ายตลาด ดูว่ามีผักสดใดหรือไม่"

พอสาวเท้าออกจากห้องพัก เห็นอาคอและแต้โคกซวงเคียงบ่าเคียงไหล่ออกนอกโรงเตี๊ยม ท่าทีสนิทสนมยิ่ง ถึงกับบังเกิดเพลิงริษยาพลุ่งขึ้น ตามติดอยู่เบื้องหลังบุคคลทั้งสอง

อาคอเหลียวหน้ามากล่าวว่า

"ติดตามพวกเรามาไยกัน?"

อุ้ยเชี่ยวปัอกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าหาได้ติดตามท่านมา หากแต่คิดไปจ่ายตลาด"

อาคอกล่าวว่า

"แต้กงจื้อ พวกเราไปยังด้านนั้น"

พลางชี้มือไปยังภูเขาน้อยๆ นอกตัวเมืองด้านทิศประจิม

อุ้ยเชี่ยวปัอพลันกล่าวว่า

"ระมัดระวังไว้ อย่าได้พบกับจอมมารร้ายอีก"

แต้โคกซวงทราบว่า ฝ่ายตรงข้ามรื้อฟื้นถึงเรื่องเสื่อมเสียหน้าเมื่อยามกลางวัน ต้องแค่นเสียงอย่างขุ่นเคือง ชักชวนอาคอสาวเท้าก้าวปราดจากไป

อุ้ยเชี่ยวปัอข่มเพลิงโทสะอย่างยากเย็น ซื้อหาเห็ดหูหนู เห็ดฟางผักสดจำนวนหนึ่งถือกลับโรงเตี๊ยมพบว่าอาคอและแต้โคกซวงยังไม่หวนกลับมา คาดว่าทั้งสองคงพร่ำพรอดบอกรักกันในสถานที่เงียบสงัดถึงกับขุ่นแค้นจนแผดเสียงด่าออกมา

ทันใด หัวไหล่ถูกตบเบาๆ คนผู้หนึ่งกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ท่านหัวหน้ากองแซ่อุ้ยไฉนอยู่ที่นี้ด้วย?"

อุ้ยเชี่ยวปัอหันกลับมา พบว่าเป็นผู้ดูแลราชองครักษ์รักษาพระองค์ตอลัง จึงกล่าวอย่างลิงโลด

"ท่านไฉนมาถึงที่นี้?"

แลเห็นด้านหลังตอลังตามติดด้วยผู้คนสิบกว่าคนล้วนเป็นราชอง-ครักษ์ภายในวัง แต่สวมใส่ชุดพลทหารสามัญ

เหล่าราชองครักษ์พอพบเห็นอุ้ยเชี่ยวปัอ ล้วนยักคิ้วหลิ่วตาให้

แต่มิกล้าเข้ามาน้อมพบ ตอลังกล่าวเบาๆ

"ที่นี้ผู้คนสับสน ขอเชิญไปยังห้องพักเรา"

ที่แท้ทั้งหมดก็เข้าพำนักในโรงเตี๊ยมนี้ เมื่อมาถึงห้องพัก เหล่าราชองครักษ์จึงน้อมกายคารวะอุ้ยเซี่ยวป้อโดยถ้วนทั่ว

อุ้ยเซี่ยวป้อ ล้วงตั๋วแลกเงินมูลค่าหนึ่งพันตำลึงออกมา กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ทั้งหมดรับไปดื่มสุราจับจ่ายใช้สอยกันเถอะ"

เหล่าราชองครักษ์ทราบแต่แรกว่า รองผู้ดูแลราชองครักษ์ท่านนี้จิตใจกว้างขวาง ขอเพียงประสบพบพานเป็นต้องได้รับผลประโยชน์ ดังนั้นกล่าวขอบคุณอย่างลิงโลด

ตอลังกล่าวเบาๆ

"ฮ่องเต้ทรงทราบว่า มีผู้คนขบวนหนึ่งชุมนุมที่เมืองฮ้อกัง คิดก่อกวนความสงบ ดังนั้นบัญชาพวกเรามาสืบเสาะข้อเท็จจริง!"

อุ้ยเซี่ยวป้อฉุกคิดขึ้น

"ดังฮีฮ่องเต้ทรงมีพระเนตรพระกรรณกว้างไกลนัก"

ดังนั้นกล่าวเบาๆ

"ข้าพเจ้าก็มาเพราะเรื่องนี้ ฟังว่าการชุมนุมครานี้เรียกว่าชุมนุมสังหารเต่าอะไรนั่น"

ตอลังชูร่อนนิ้วหัวแม่มือ กล่าวว่า

"ยอดเยี่ยมนัก มิว่าเรื่องราวใด ล้วนไม่อาจรอดพ้นหูตาท่านได้"

"แล้วพวกท่านสืบทราบได้ข่าวคราวใด?"

"เรามีพี่น้องสองคนปะปนอยู่ในพิธีชุมนุม ทราบว่าพวกมันวางแผนจัดการโง้วซำกุ่ย เลือกเฟ้นหัวหน้าชุมนุมกระจัดกระจายอยู่สิบแปดมณฑล เท่าที่พวกเราสืบทราบมา มีมกเกี่ยมเซียแห่ง ฮุ้นหน่ำ แต้โคกซวงแห่งฮกเกี้ยน"

จากนั้นบ่งระบุนามหัวหน้าชุมนุมมาอีกหลายคนพร้อมกับเพิ่มเติมว่าคนของมันทั้งสองอยู่นอกลานพิธีชุมนุม มิกล้ากรายใกล้ จึงได้ยินแต่นามหัวหน้าชุมนุมสังเกตโฉมหน้าพวกมันไม่ชัดตา

อุ้ยเซี่ยวป๋อซักถามว่า

"ฮ่องเต้ยังมีพระบัญชาใดหรือไม่?"

"พระองค์ทรงบัญชาพวกเราลอบสืบเสาะ ไม่อาจตีป่าให้เสือตื่น รอจนสืบทราบชัด ค่อยกวาดล้างในคราเดียว"

อุ้ยเซี่ยวป๋อกล่าวว่า

"ตอตั๋วกอ ท่านหากกลับนครหลวง โปรดกราบทูลพระองค์ ว่าข้าพระพุทธเจ้าอุ้ยเซี่ยวป๋อก็กำลังสืบสวนเรื่องนี้ หากได้รับเบาะแสใดจะกลับนครหลวงไปกราบทูล ตอนนี้มีเรื่องประการหนึ่ง ต้องไหว้วานทุกท่านสักครา"

เหล่าราชองครักษ์ล้วนกล่าวว่า

"ท่านหัวหน้ากองแซ่อุ้ยสั่งมาอย่างเต็มที่"

"เรื่องนี้บอกไม่น่าคลั่งใจนัก ข้าพเจ้ามีสหายหญิงนางหนึ่ง ตอนนี้กลับมั่วสุมกับเด็กน้อยเจ้าชู้กรุ้มกริ่มผู้หนึ่ง"

เอ่ยถึงตอนนี้ เหล่าราชองครักษ์ ล้วนชุ่นแค้นสุดระงับ แผดด่าว่า

"มารดามันเถอะ เด็กน้อยใดบังอาจกระทบกระทั่งคนของท่านหัวหน้ากองแซ่อุ้ย? พวกเราจะรุดไปฆ่ามันในบัดดล"

อุ้ยเซี่ยวป๋อกล่าวว่า

"กลับไม่ต้องฆ่าทิ้ง เพียงรุดไปทุบตีมัน ระบายโทสะแทนข้าพเจ้าสักครา แต่ไม่อาจกระทบถูกโกวเนี้ยนางนั้น"

"ย่อมแน่นอน โกวเนี้ยของหัวหน้ากอง ผู้ใดกล้าล่วงเกิน?"

อุ้ยเซี่ยวป๋อเอ่ยสืบต่อ

"คนทั้งสองมุ่งสู่ทิศประจิม พวกท่านหลังจากประมือกัน ข้าพเจ้าจะแสร้งรุดไปช่วยเหลือ ทุกท่านต้องลดข้อออมมือ ให้ข้าพเจ้าอวดโอ่ฝีมือต่อนางในดวงใจ"

เหล่าราชองครักษ์ล้วนส่งเสียงหัวร่อกล่าวว่า

"หน้าที่ของท่านหัวหน้ากองสนุกสนานยิ่ง"

ตอสั้งกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ทั้งหมดจะรุดไปในบัดดล ไม่อาจเผยพิรุธใดออกมา"

เหล่าราชองครักษ์พากันรับคำ ราชองครักษ์ผู้หนึ่งกล่าวว่า

"มารดามันเถอะ เด็กน้อยนั้นบังอาจและเล็มนางในดวงใจของหั
หน้ากองแซ่อุ้ย เท่ากับและเล็มมารดาผู้ให้กำเนิดเรา บิดาต้องเสี่ยงชีวิตกับมัน

เหล่าราชองครักษ์ล้วนหัวร่อออกมา กำหมัดด้วยท่าทีกระเหี้ยน กระหือ ฮือโหมออกจากห้อง

อุ้ยเชี่ยวป๊อถือผักสดมามอบต่อโรงครัว กำนัลให้ห้าตำลึง สั่งให้ปรุงอาหารเจเป็นพิเศษ จากนั้นค่อยเตร็ดเตร่ออกจากประตูเมืองด้านทิศประจิม

พอออกนอกตัวเมืองมา ได้ยินเสียงตวาดแผดด่าดังสับสน มองแต่ไกลเห็นผู้คนหลายสิบคนกระชับอาวุธต่อสู้กันเป็นพัลวัน

เมื่อสาวเท้าเข้าใกล้ถึงกับใจหายวูบ เห็นเหล่าราชองครักษ์รายล้อมผู้คนเจ็ดแปดคน หักหาญกันอย่างดุเดือด ผู้คนเจ็ดแปดคนนั้นหันหลังชนกำแพงกัดฟันต้านปะทะ กลับเป็นมกเกี่ยมเซีย ราชสีห์ส่ายเศียรและพวกข้างกายมกเกี่ยมเซีย มีดรุณีอายุเยาว์นางหนึ่ง กุมกระชับดาบคู่หักล้างจนผมเผ้ายุ่งเหยิง

ริมกำแพงเมือง กลับปรากฏผู้คนสองคน กุมมือกันยืนชมการต่อสู้กลับเป็นอาคอและแต้โดกซวง!

อุ้ยเชี่ยวป๊อทั้งชุ่นเคืองทั้งขบขัน ขบคิดขึ้น

"มารดามันเถอะ กลับทำร้ายคนผิดไป คงเป็นพวกมันเห็นมกกงจื้อก่อน พบว่ามันนำโกวเนี้ยนางหนึ่งร่วมทาง จึงโถมเข้าหักล้าง"

เห็นตอลังกระชับดาบหัวปีศาจ ควบคุมการต่อสู้อยู่ด้านหลัง จึงสาวเท้าถึงข้างกายมัน กล่าวเบาๆ

"ทำร้ายผิดคนแล้ว เป็นสองคนที่ริมกำแพงเมืองต่างหาก"

จบคำผละจากไป ตอลังจึงตวาดว่า

"ไม่ถูกต้องผู้ที่ติดค้างหนี้สินพวกเราหาใช่พวกท่านทั้งหมดล่าถอยมา"

เหล่าราชองครักษ์พอฟังพากันล่าถอยมา มกเกี่ยมเซีย ราช-สีห์ส่ายเศียรและพวกกำลังน้อยนิดกว่า ตอนแรกเข้าใจว่าศักดิ์ศรีถูกพบเห็น

ทหารแมนจูรุดมาคร่ากุม พอเห็นฝ่ายตรงข้าม ล่าถอยจึงคลายใจลง

ราชสีห์ส่ายเศียรกวาดตามองมาพอดีเหลือบเห็นอุ้ยเชี่ยวป้อต้องครุ่นคิดขึ้น

"ที่แท้คราครั้งนี้ ได้รับการช่วยชีวิตจากอุ้ยอึงกง (ผู้มีพระคุณแซ่อุ้ย) อีกครา"

ตอนนั้นไม่สะดวกกับการทักทายอุ้ยเชี่ยวป้อ ชักชวนมกเกี่ยมเชียโลดแล่นสู่ทิศเหนือ

อุ้ยเชี่ยวป้อสาวเท้าเข้าหาอาคอ กล่าวว่า

"ซือเจ้ พวกเรากลับโรงเตี๊ยมเถอะ"

อาคอกล่าวว่า

"ท่านกลับไปก่อน ข้าพเจ้าจะติดตามไปในภายหลัง"

เอ่ยถึงตอนนี้ เหล่าราชองครักษ์ล้วนวิ่งตะบึงผ่านมา ราชองครักษ์ผู้หนึ่ง พลันชี้มือมายังแต้โคกซวง กล่าวว่า

"เป็นมันติดค้างเงินทองเรา"

อุ้ยเชี่ยวป้อกล่าวเบาๆ

"แต้กงจื้อ ซือเจ้ พวกเารีบไป"

อาคอก็กริ่งเกรงเหล่าราชองครักษ์ จึงกล่าว

"ตกลง ไปกันเถอะ"

กลับเห็นราชองครักษ์ผู้ส่งเสียงร่ำร้องสะอึกปราดเข้าหาแต้โคกซวง-กล่าวว่า

"เมื่อคืนท่านท่องเที่ยวซ่องคณิกาเมืองฮ้อกัง ติดค้างเงินทองเราหนึ่งหมื่นตำลึง รีบมอบคืนมา"

แต้โคกซวงกระชากเสียงว่า

"เหลวไหล ผู้ใดไปยังซ่องคณิกา? ไหนเลยเคยติดค้างเงินทองท่าน?"

ราชองครักษ์นั้นกล่าวว่า

"เมื่อคืน ท่านเรียกหาคณิกามาสองนางคลอเคลียเคียงข้าง ล้วนเป็นคณิกาเลื่องชื่อ เรียกว่าอาจุ่ยและอั้งป้อ ท่านหอมแก้มคนทางซ้าย

ดื่มสุราอีกหนึ่ง ลูบไล้ใบหน้าคนทางขวา ดื่มสุราอีกหนึ่ง เสพสุขสำราญนัก กลับยังคิดบ่ายเบี่ยงอีก?"

ราชองครักษ์ อีกคนหนึ่งกล่าวว่า

"ท่านโอบกอดคณิกาสองนาง ทอดลูกเต๋ากับพวกเรา เสียไปสองพันตำลึง ยังคิดชักทุนคืน หยิบยืมจากเราไปสามพันตำลึง หยิบยืมจากพี่ท่านนี้ไปสองพันตำลึงหยิบยืมจากคนผู้นี้สองพันตำลึง ยังหยิบยืมคนผู้นั้นหนึ่งพันห้าร้อยตำลึง..."

พลางชี้มือไปทางราชองครักษ์ต่างๆ เป็นเชิงประกอบ ราชองครักษ์อีกผู้หนึ่งกล่าวว่า

"สุดท้ายหยิบยืมจากเราหนึ่งพันห้าร้อยตำลึง รวมทั้งสิ้นหนึ่งหมื่นตำลึงถ้วน"

ขาดคำ คนทั้งห้าล้วนยื่นมือออก กล่าวว่า

"ฆ่าคนชดใช้ชีวิต ติดหนี้ชำระเงินทอง รีบชำระมา!"

อาคอหวนนึกถึงเมื่อหลายวันก่อน ตอนอยู่ในพงสาลี แต้โคกซวงฉกฉวยโอกาสลูบคลำลวนลามนางก่อนหน้าที่จัดพิธีชุมนุมสังหารเต่าแต้กงจื้อมักออกจากโรงเตี๊ยม จวบจนยามเที่ยงคืนค่อยหวนกลับมาบอกว่าเป็นเหล่านักสู้ผู้กล้าเชิญชวนมันไปดื่มสุรา แต่คาดว่าผู้ที่กรอกสุราแก่มัน หาใช่นักสู้ผู้กล้า หากแต่เป็นเหล่าคณิกาอันต่ำช้าสามานย์ สร้างความคับแค้นจนน้ำตาคลอหน่วย

อุ้ยเซี่ยวป้อกระตุกแขนเสื้อของนาง กล่าวเบาๆ

"ซือเจ้ เรื่องนี้หาได้เกี่ยวข้องกับพวกเราไม่ ยังคงอย่าได้ยุ่งเกี่ยว"

อาคอผงกศีรษะเล็กน้อย ล่าถอยมาหลายก้าว เหล่าราชองครักษ์พากันห้อมล้อมแต้โคกซวงไว้ คนที่ด้านหลังมันยื่นมือปราดออกตะปบคว้าสายรัดมุ่นมวยผมมันไว้

แต้โคกซวงเดือดดาลเป็นการใหญ่ กระทุ้งศอกมาด้านหลังกระแทกถูกทรวงอกฝ่ายตรงข้ามอย่างหนักหน่วง ราชองครักษ์นั้นแผดร้องออกมาเจ็บปวดจนย่อกายลง ที่หลงเหลือกลับฮือโหมเข้าหา จู่โจมหมัด

ฝ่ามือใส่

คนเหล่านี้หากหักหาญกันตัวต่อตัว ล้วนมิใช่คู่มือแต้โคกชวง แต่เมื่อทุ่มเทกำลังเจ็ดแปดคนเข้ากลุ้มรุม ในที่สุดกดร่างแต้โคกชวงลงกับพื้น

อาคอตวาดว่า

"มีวาจาใดก็ว่ากล่าวกัน อย่าได้ทำร้ายคนโดยพลการ"

พลางถลันมาหมายช่วยเหลือ

ตอล้งเบี่ยงกายเข้าขวางหน้า อาคอจึงยื่นมือปราดออกผลักใส่หัวไหล่ตอล้ง

ตอล้งเป็นยอดฝีมือประจำวัง พลังฝีมือสูงเยี่ยมยิ่ง เพียงปาดฝ่ามือซ้ายวูบ ก็กระแทกอาคอซวนเซถอยไปหลายก้าว ปากกล่าวว่า

"โก้วเนี้ย กงจื้อกรุ้มกริ่มผู้นี้ทั้งร่ำสุราเล่นพนัน มั่วสุมคณิกา เช้าวันนี้ยังหยิบยืมจากเราห้าพันตำลึง บอกว่าจะรับคณิกาสองนางนั้นไปเป็นภรรยาน้อย ท่านไยต้องปกป้องมัน?"

ขณะว่ากล่าว เหล่าราชองครักษ์ทางด้านนั้นล้วนจู่โจมทั้งหมัดเท้าฝ่ามือตบใบหน้า ต่อยตั้งจมูกแต้โคกชวง จนสองแก้มบวมพอง เลือดกำเดาไหลทะลัก

อาคอร่ำร้องว่า

"พวกท่านอย่าได้ทำร้ายเขา..."

ราชองครักษ์ผู้หนึ่งกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"มันหากชดใช้เงินทองมา พวกเราย่อมไม่ทุบตีมัน"

พลางต่อยหมัดลงใส่ใบหน้าแต้โคกชวงดังโครมใหญ่ ราชองครักษ์ อีกผู้หนึ่งรั้งดาบขึ้นร่ำร้องว่า

"ตัดใบหูมันทั้งสองข้างก่อนเถอะ"

อาคอยึดกุมมืออุ้ยเซี่ยวป๋อไว้ กล่าวอย่างร้อนรุ่ม

"แล้วนี่จะทำอย่างไร?"

"ข้าพเจ้ากลับมีเงินทองหมื่นตำลึง แต่หากให้มันเป็นค่าชดใช้หนี้พนันมั่วสุมนางคณิกา ออกจะไม่ยินยอม"

"พวกมันคิดตัดใบหูเขาแล้ว ท่าน...ท่านหยิบยืมแก่ข้าพเจ้าเถอะ"

"อย่างนั้นท่านเรียกแต้กงจื้อมาหยิบยืมต่อข้าพเจ้า"

อาคอขยี้เท้าร้องว่า

"นี่ พวกท่านอย่าได้ทำร้ายเขา ข้าพเจ้ายินดีชดใช้เงินทองให้"

เหล่าราชองครักษ์ทุบตีจนสาสมใจ จึงหยุดยั้งชะงัก เพียงกดร่างแต้โคกชวงไว้ ไม่ยอมผ่อนคลาย

อาคอร่ำร้องว่า

"แต้กงจื้อ ซือตี่เรามีเงินทอง ท่านก็หยิบยืมจากมัน ชดใช้หนี้สินฝ่ายตรงข้ามเถอะ"

แต้โคกชวงขุ่นแค้นจนแทบสิ้นสติ เห็นคาบเหล็กกล้ากวัดแกว่งอยู่เบื้องหน้า กริ่งเกรงฝ่ายตรงข้ามจะตัดใบหูมันจริงๆ จึงกลอกกลิ้งดวงตามายังอุ้ยเซี่ยวป้อ สายตาทอประกายวิงวอนขอร้อง

อาคอกระตุกแขนเสื้ออุ้ยเซี่ยวป้อ กล่าวเบาๆ

"หยิบยืมแก่เขาเถอะ"

ราชองครักษ์ผู้หนึ่งแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"เงินหนึ่งหมื่นตำลึงหาใช่จำนวนเล็กน้อย หากไม่มีคนค้ำประกันไหนเลยหยิบยืมให้โดยง่ายดาย?"

ราชองครักษ์อีกผู้หนึ่งกล่าวว่า

"นอกจากโกวเนี้ยนางนี้ค้ำประกัน เด็กโสโครกนี้หากบ่ายเบี่ยงมิยอมชดใช้ ก็ให้โกวเนี้ยนางนี้ชำระแทน"

"นางหากชำระไม่ได้ ก็ใช้ร่างกายเข้าชดใช้ แต่งงานกับเศรษฐีน้อยท่านนี้"

เหล่าราชองครักษ์ล้วนสนับสนุน อุ้ยเซี่ยวป้อปรายตามายังอาคอ กล่าวว่า

"ซือเจ้ เยี่ยงนั้นไยมิใช่คุกคามท่านไป?"

อาคอน้ำตาคลอหน่วย กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าขอหยิบยืม"

ราชองครักษ์ผู้หนึ่งร้องเสริมขึ้น

"โกวเนี้ยนับเป็นคนค้ำประกัน ภายหน้านางหากแต่งงานกับเศรษฐีน้อยท่านนี้ เด็กโสโครกนี้เท่ากับเป็นสักขีพยาน"

อุ้ยเซี่ยวป๊อล้วงตั๋วแลกเงินปึกหนึ่งจากอกเสื้อ นับเงินหนึ่งหมื่นตำลึงมอบส่งต่ออาคอ อาคอยื่นมือรับไว้ กล่าวว่า

"พวกท่านปล่อยเขาเถอะ"

เหล่าราชองครักษ์หวนนึกถึงตอนแรก หัวหน้ากองแซ่อุ้ย กำชับว่ามันจะลงมือช่วยคน อวดโอ่ฝีมือต่อหน้านางในดวงใจ บัดนี้เปลี่ยนเป็นจ่ายเงินทองช่วยคนมิทราบสอดคล้องกับเจตนารมณ์ หัวหน้ากองแซ่อุ้ยหรือไม่ ยังคงคร่ากุมแต้โคกซวงไว้ไม่ยอมผ่อนคลาย

อุ้ยเซี่ยวป๊อกล่าวว่า

"พวกท่านรับเงินหนึ่งหมื่นตำลึง ไปแบ่งปันกันเถอะ มารดามันเถอะ พวกท่านเหล่าผู้บัดซบรีบปล่อยคนให้กับเรา"

เหล่าราชองครักษ์พอฟังล้วนลิงโลดยิ่ง ความหมายในวาจาอุ้ยเซี่ยวป๊อ แสดงว่ากำนัลเงินหมื่นตำลึงแก่พวกมัน ดังนั้นคลายมือจากการคร่ากุมแต้โคกซวง

อาคอยื่นมือประคับประคองแต้โคกซวงขึ้น มอบส่งตั๋วแลกเงินให้แต้โคกซวงชุ่นแค้นยิ่ง มิชำเลืองแลแม้สักแวบเดียว ก็ยัดเยียดแก่ราชองครักษ์ข้างกายคนหนึ่ง

อุ้ยเซี่ยวป๊อแผดต่าว่า

"พวกท่านเหล่าทหารแมนจูอันบัดซบ ทุบตีสหายข้าพเจ้าหนักหนาปานนี้ บิดาไม่ยอมเลิกรากับพวกท่านเด็ดขาด"

อาคอกริ่งเกรงเกิดเรื่องยุ่งยาก จึงรีบกล่าวว่า

"อย่าได้แผดต่า พวกเรากลับกันเถอะ"

ตอลังพลันหัวร่อ ฮา ฮา ยื่นมือตะปบคอเสื้อแต้โคกซวง ยกร่างมันขึ้น ควงอยู่กลางอากาศสองตลบทุ่มเหวี่ยงมันลงบนพื้นอย่างหนักหน่วง ตวาดว่า

"ภายหน้าเจ้าก็หลีกลี้ห่างจากโกวเนี้ยนางนี้ นางเป็นดรุณีอันประเสริฐ หากอยู่ร่วมกับเด็กน้อยหมกมุ่นการพนัน ลุ่มหลงคณิกาเยี่ยงเจ้า ออกจะเสื่อมเสียชื่อเสียง ภายหน้าเราหากพบเจ้าพัวพันอยู่ข้างกายนาง บิดาจะบิดศีรษะสุนัขเจ้ากับมือ"

พลางใช้มือซ้ายยึดจับส่วนปลายของสายรัดมวยผมแต้โคกซวง พันสายรัดกับฝ่ามือขวาสองรอบ พลันตวาดก้องร้องขึ้น แยกสองมือออกเสียงเพียะเมื่อสายรัดขาดจากกันทันที!

เหล่าราชองครักษ์ล้วนโห่ร้องชมเชย ควรทราบว่า พลังแขนตอ-ลังเข้มแข็งยิ่ง ทั้งฝึกปรือวิชากำลังภายนอก สองแขนสามารถยกน้ำหนักกว่าพันชั่ง ยามนั้นเหวี่ยงสายรัดทิ้ง กางนิ้วทั้งห้าจมลึกไปในเลือดเนื้อบนลำคอแต้โคกซวง ส่วนมือซ้ายคร่ากุมต้นคอ บีบเค้นสองมือเข้าหากัน แต่โคกซวงถึงกับหน้าแดงฉานสดใสจวบจนถึงตอนท้าย ต้องแลบลิ้นออกมา เห็นแน่ชัดว่า ต้องถูกบีบเค้นจนขาดใจตายทั้งเป็น!

ราชองครักษ์ทั้งสิบกว่าคน พากันดึงอาวุธออก ห้อมล้อมรอบกายคนทั้งสอง มิให้อาคอถลันเข้ามาช่วยเหลือ

อุ้ยเชี่ยวป้อพลันร้องว่า

"เงินทองชดใช้ให้แล้ว ยังคิดฆ่าคนอีกหรือ?"

พลางโถมปราดไป รวบมือกำเป็นหมัด ต่อยถูกท้องน้อยราชองค-รักษ์ผู้หนึ่ง

ราชองครักษ์นั้นร้องโอดโอย ถลันหลบเลี่ยงไปด้านข้าง อุ้ยเชี่ยวป้อพุ่งสองหมัดออกด้วยท่าซังเล้งเชียจู (สองมังกรชิงไข่มุก) ต่อยใส่ตอล้ง

ตอล้งสองมือบีบเค้นลำคอแต้โคกซวง จึงไม่สามารถหลบเลี่ยงท่าสองมังกรชิงไข่มุกนี้ ความจริงมุ่งจู่โจมขมับศัตรู แต่ตอล้งร่างสูงใหญ่ อุ้ยเชี่ยวป้อร่างเตี้ยเล็ก สองหมัดนี้จึงต่อยถูกชายโครงมัน

ตอล้งแสร้งเป็นชุ่นแค้น แผดด่าว่า

"ปีศาจน้อย บิดาจะบดขยี้เจ้าตายคามือ"

คลายมือจากการคร่ากุมแต้โคกซวง ถาโถมเข้าหาอุ้ยเชี่ยวป้อ

อุ้ยเชี่ยวป้อทุ่มเทวิชาฝีมือที่ร่ำเรียนจากไฮ้เล่ากงและหลวงจีนเต็งกวนออก ทุกกระบวนท่าคล่องแคล่วสวยงาม ท่าร่างปราดเปรียวยิ่งนัก

ตอลังต่อยหมัดดังครืนครัน แต่ล้วนจู่โจมใส่อากาศธาตุ ห่างจากร่างอุ้ยเชี่ยวป้อหลายนิ้ว พลันตวัดเท้าเตะออก เสียงกร๊อบคราหนึ่งต้นไม้ข้างกายอุ้ยเชี่ยวป้อต้นหนึ่งถูกเตะหักสะบั้นล้มครืนลง!

เหล่าราชองครักษ์โห่ร้องว่า

"ต่อยเด็กน้อยนี้แหลกลาญเป็นผุยผง"

อาคอเห็นตอลังฝีมือกล้าแข็งปานนี้ กริ่งเกรงอุ้ยเชี่ยวป้อถูกทำร้ายถึงแก่ชีวิตจริงๆ จึงกล่าว

"ซือตี๋ อย่าได้ต่อสู้สืบไป พวกเรากลับกันเถอะ"

อุ้ยเชี่ยวป้อลอบปีติลิงโลด ครุ่นคิดขึ้น"

"นางนับว่ายังมีมโนธรรม กลับห่วงใยกังวลเรา"

ยิ่งจู่โจมยิ่งเร่งร้อนรวดเร็ว พลันสะบัดฝ่ามือถูกท้องน้อย ฝ่ายตรงข้ามดังฉาดใหญ่

ตอลังร้องโอดโอย กระแทกนั่งลงกับพื้น ร้องว่า

"บิดาไม่ยอมพ่ายแพ้ ขอต่อสู้อีกคราา"

พลางกระโดดปราดขึ้น กวาดกระหน่ำฝ่ามือทั้งสองออก

อุ้ยเชี่ยวป้อเบี่ยงกายวูบ พลังฝ่ามือตอลังจึงประทับลงบนกำแพงเมือง จนก้อนอิฐร่วงหล่นลงมาสามก้อนท่ามกลางฝุ่นละอองคละคลุ้ง อุ้ยเชี่ยวป้อพลันตวัดเท้าเตะสวนไป ท่าเท้าไม่ทันสัมผัสร่างฝ่ายตรงข้ามตอลังก็ร้องดังๆ ออกมา ปลิวละลิ่วไปถึงเชิงกำแพง ร่วงฟาดลงแน่นิ่งมิเคลื่อนไหว!

อุ้ยเชี่ยวป้อใจหายวาบ กริ่งเกรงมันรับความกระทบกระเทือนถึงแก่ชีวิต พอกวาดตามอง ตอลังกลับช้อนศีรษะขึ้นหลิ่วตาให้ โบกมือบอกใบ้ว่ามิเป็นไร จากนั้นล้มฟุบลงดังเดิม

เหล่าราชองครักษ์แตกตื่นลนลานยิ่ง วิ่งตะบึงเข้าหาตอลัง อุ้ยเชี่ยวป้อพลันกุมมืออาคอไว้ กล่าวเบาๆ

"รีบไป"

ทั้งสามโลดแล่นกลับโรงเตี๊ยม อาคอห่วงใยกังวลอาการบาดเจ็บแต้โคกชวง จึงแวะไปยังห้องหับมัน เห็นเหล่าบริวารพอกยารักษาบาดแผลให้หลับไหลอยู่บนเตียง

อุ้ยเชี่ยวป้อเห็นนางกลับออกจากห้องแต้โคกชวง โทสะพลันพลุ่งขึ้นอีกครา ครุ่นคิดขึ้น

"นางนึกถึงแต่เด็กโสโครกนี้ เราสมควรตัดใบหูทะลวงนัยน์ตามันดูว่านางยังยึดถือมันเป็นชายในดวงใจหรือไม่?"

ไม่นานให้หลัง คนของตำหนักตระกูลมกฎูกโค่นล้มจับมัดไว้ ราชสีห์-ส่ายเศียรลอบคร่ำครวญในใจ ได้แต่ควงดาบต่อสู้กับหัวหน้าคนเถื่อนนั้น

บทที่ 27

วิวาหสัญญา

ค่ำคืนนี้ หลับไหลถึงยามเที่ยงคืน หน้าต่างพลันถูกเคาะเบาๆ อุ้ยเซี่ยวป้อสะท้านตื่นขึ้น ยันกายลุกขึ้นนั่ง ได้ยินนอกหน้าต่างมีคนส่งเสียงเบาๆ

"อุ้ยอึงกง (ผู้มีพระคุณแซ่อุ้ย) เป็นเรา"

อุ้ยเซี่ยวป้อจดจำออกว่า เป็นสุ้มเสียงราชสีห์ส่ายเศียร โง้วลิบชิง จึงถลันไปเปิดหน้าต่าง ราชสีห์ส่ายเศียรถลันวูบเข้ามา โอบกอดอุ้ยเซี่ยวป้อไว้ กล่าวอย่างลิงโลด

"วันนี้พบกับทหารแมนจู ได้รับการคลี่คลายจากอึงกงอีกครา เสียวอ้วงเอี้ย (นายเล็ก) ใช้เรามากราบขอบคุณอึงกงเป็นพิเศษ

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

"ทั้งหมดเป็นสหายสนิท ไยต้องเกรงอกเกรงใจไป? ท่านหากเห็นข้าพเจ้าเป็นสหาย ขออย่าได้เรียกหาคำ "อึงกง" อีก"

"ตกลง นับแต่นี้พวกเราเรียกหาฉันพี่น้อง เราอายุสูงวัยกว่าท่านหลายขวบปี จะเรียกหาท่านเป็นน้องเรา"

อุ้ยเซี่ยวป้อหัวร่อพลางกล่าวว่า

"วิเศษแท้ อย่างนั้นเล้าอิดจิว หลานศิษย์ท่านไยมิใช่ต้องเรียกหาข้าพเจ้าเป็นซือเจ็ก (ผู้ที่ศักดิ์ศรีทัดเทียมอาจารย์ แต่อายุเยาว์กว่า)?"

"เด็กบัดซบนั้นใช้การมิได้ พวกเราอย่าได้แยแสสนใจมัน น้องเราคิดไปที่ใด?"

"บอกไปยี่ตยาว ยี่กอ (พี่ที่สอง) ผู้น้องมีคู่หมั้นหมายคนหนึ่งแต่กลับสร้างความอับอายนัก"

โง้วลิบซิงถามว่า

"เป็นไรหรือ?"

"ภรรยาข้าพเจ้าแซ่ตั้ง แต่มีเด็กแซ่แต้คนหนึ่งคิดข้องแวะ กับภรรยาเรา ทั้งยังไปร้องเรียนทหารแมนจูลอบชักนำพวกมันมา ทำร้ายเสียวอ้วงเอี้ยท่าน"

"เด็กน้อยนี้คงรำคาญในการมีชิวิตสืบไป นั่นสืบเนื่องจากสาเหตุใด?"

"ท่านทราบหรือไม่ว่า เด็กน้อยนี้เป็นใคร มันคือบุตรคนที่สองของเจ้าพิชิตอริราช บอกว่าตระกูลมกสิ้นอำนาจ หารือกับข้าพเจ้าว่าให้กำจัดคนของตระกูลมกก่อน ค่อยล้มล้างจอมโฉดโง้วซำกุ่ย ข้าพเจ้ามิเห็นพ้องด้วย ตำหนิดุด่ามัน เด็กน้อยนั้นไม่ยินยอมพร้อมใจ จึงดำเนินอุบายอื่นอีกตีที่ทหารแมนจูเหล่านั้นไม่รู้จักมกเสียวอ้วงเอี้ย ข้าพเจ้าโป้ปดพวกมันว่าจดจำคนผิดไป พวกท่านจึงหนีรอดได้"

คำโป้ปดเหล่านี้ แนบเนียนไร้พิรุธ ราชสีห์ส่ายเศียรถึงกับร่ำร้องว่า

"ที่แท้เป็นเช่นนี้ มารดามันเถอะ เด็กน้อยนั้นไม่อาจนับเป็นผู้คนได้"

"พวกเราต้องสั่งสอนเด็กน้อยนี้สักครา แต่เห็นแก่หน้าเจ้า พิชิตอริราช ไม่บังควรฆ่ามัน ทางที่ประเสริฐท่านแสร้งเป็นไม่รู้จักมัน ทุบตีมันสักครา ผู้น้องจะทะยานออกช่วยเหลือ ท่านออมมือสักหลายท่า แสร้งพ่ายแพ้ล่าถอยไป ไม่ทราบยินยอมกระทำหรือไม่?"

"น้องเราระบายโทสะแทนพวกเรา ไหนเลยไม่ยินยอมได้?"

"อย่างนั้นตกลงตามนี้ เด็กน้อยที่อยู่ร่วมกับผู้น้องใบหน้าบอบช้ำ

บวมพอง ก็คือมันเอง"

ราชสีห์ส่ายเศียรผงกศีรษะ ผุดลุกขึ้นกระโดดออกนอกหน้าต่างไป

วันรุ่งขึ้น อุ้ยเซี่ยวป้อ ออกจากเมืองพร้อมกับแม่ชีเกาลั้ง อาคอบ่ายโฉมหน้าขึ้นเหนือ แต้โคกซวงยังนำบริวารร่วมทางมา แม่ชีเกาลั้งพลันถามว่า

"แต้กงจื้อคิดไปที่ใด?"

แต้โคกซวงกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าจะกลับมาตุภูมิ หลังจากติดตามส่งซือไก่ระยะหนึ่งก็แยกทางไป"

เร่งรุดเป็นระยะทางยี่สิบกว่าลี้ พลันได้ยินเสียงฝีเท้าม้า ดังระรัว ผู้คนขบวนหนึ่งไล่ล่าจากด้านหลัง เห็นผู้มาเป็นชาวนากลุ่มหนึ่ง ในมือถือจอบเสียม ผู้นำหน้าพลันร้องดังๆ ว่า

"เป็นเด็กน้อยนี้เอง"

อุ้ยเซี่ยวป้อกวาดตาไป จดจำออกว่าเป็นราชสีห์ส่ายเศียร ต้องขบคิดขึ้น

"พวกท่านปลอมเป็นชาวนา มิทราบจะพัวพันเด็กโสโครกนี้อย่างไร?"

ทั้งหมดอ้อมรถม้าสกัดขวางทางไว้ ราชสีห์ส่ายเศียรชี้มือมายังแต้โคกซวง แผดต่าว่า

"เด็กน้อย เมื่อคืนประกอบเรื่องเลวร้ายที่หมู่บ้านเตียแกจึง ประพฤติตนเป็นแมวชโมยปลาย่าง จากนั้นคิดหลบลี้หนีหน้าหรือ?"

แต้โคกซวงชุ่นแค้นยิ่ง เหล่าบริวารที่ร่วมทางมาพากันตวาดว่า

"ท่านนี้เป็นกงจื้อพวกเรา อย่าได้จดจำคนผิดไป"

ราชสีห์ส่ายเศียรฉุดลากสตรีชนบทอายุสิบเจ็ดสิบแปดปีมา ผู้หนึ่งชี้มือมายังแต้โคกซวง กล่าวว่า

"เจ้าลองจำแนกจดจำดู ว่าเป็นมันหรือไม่?"

อุ้ยเซี่ยวป้อเห็นสตรีชาวชนบทนั้น ผมเผ้าสีเหลืองประปรายดวงตาแดงก่ำ ฟันซี่ใหญ่โผล่พ้นจากริมฝีปาก ทุเรศอัปลักษณ์สุดทนดูย่อมเป็นราชสีห์ส่ายเศียรใช้เงินทองว่าจ้างมา ต้องลอบหัวร่อในใจ

สตรีชนบทนั้นกล่าวว่า

"เป็นมันจริงๆ เมื่อคืนมันบุกเข้าห้องเรา เรื่องนี้...ช่างอดสูใจนัก..."

เอ่ยถึงตอนนี้ ราชสีห์ส่ายเศียรก็ทิ่มสกัดใส่ด้านหลังนาง จนนางส่งเสียงร่ำไห้ออกมา

ชาวนาอีกผู้หนึ่งร้องดังๆ ว่า

"ท่านข่มเหงรังแกม่วยม่วย (น้องสาว) เรา ให้เป็นตั่วกู๋ (พี่เมีย) ของท่านเพียงชั่วคราว มารดามันเถอะ บิดาขอเสี่ยงกับท่านแล้ว"

ผู้กล่าววาจาเป็นศิษย์ราชสีห์ส่ายเศียร ฉายาพยัคฆ์เขียวเงาปิว

อุ้ยเชี่ยวป๊อพอเพ่งพิจารณา จดจำออกว่าบรรดาคนของตำหนักตระกูลมก มีอยู่ห้าหกคนที่เคยพบพาน แต่หามีเส้าอิดจิวปะปนอยู่ด้วย แสดงว่าราชสีห์ส่ายเศียรเลือกเฟ้นกลั่นกรองมา

อาคอเห็นสตรีชนบทนี้อัปลักษณ์ปานนี้ ไม่เชื่อว่าแต้โคกซวงจะล่วงเกินนาง เพียงแต่นางเป็นผู้ประสบเหตุ ชาวนาเหล่านี้ก็มิมีอริบาดหมางกับมันคงไม่จงใจปรักปรำ ถึงกับเชื่อครึ่งมิเชื่อครึ่ง

อุ้ยเชี่ยวป๊อขมวดคิ้วกล่าวว่า

"แต้กงจื้อผู้นี้ ออกจะมักมากกามคุณไปท่องเที่ยวซ่องคณิกายังพอทำเนา ไฉนบุกรุกห้องหอสตรีชาวชนบทด้วย?"

ราชสีห์ส่ายเศียรกล่าวกับสตรีชาวชนบทนั้นว่า

"อดสูใจอันใด รีบบอกมาว่า เด็กน้อยนี้กำนัลสิ่งใดแก่เจ้าบ้าง?"

สตรีชนบทนั้นล้วงเงินแท่งหนึ่งจากอกเสื้อ กล่าวว่า

"มันกำนัลสิ่งนี้แก่เรา ให้คล้อยตามมัน บอกว่าบิดามันเป็นเจ้าแคว้นอะไรนั่น ในบ้านสะสมเงินทองดั่งภูเขา..."

อาคออุทานดังอาออกมา หวนนึกถึงสตรีชนบทนี้ไร้การศึกษาไหนเลยปั้นเรื่องขึ้นได้? ย่อมเป็นแต้โคกซวงบ่งบอกจริงๆ ถึงกับคับแค้นใจยิ่ง

บริวารตระกูลแต้ พลอยเชื่อถือเป็นจริงเป็นจังตวาดว่า

"ท่านเมื่อได้รับเงินทอง ยังก่อกวนอันใด? หลีกไป"

พยัคฆ์เขียวเงาปิวร้องว่า

"ไม่ได้ ม่วยม่วยเราเสียความบริสุทธิ์แก่ท่าน ภายหน้าจะให้นาง

แต่งงานกับผู้ใด? รีบติดตามเราไปเข้าพิธีวิวาห์ ม่วยม่วยเราเป็นสตรีดีงาม หรือเงินทองเพียงนี้ก็ซื้อนางได้? มันบอกว่าเงินร้อยตำลึงนี้หมายความกระไร?"

วาจาตอนท้ายถามไถ่สตรีชนบทนั้น สตรีชนบทนั้นกล่าวว่า

"มันบอกว่านี่เป็น...นี่เป็นสินสอดทองหมั้น และบอกว่าจะใช้คนเป็นสื่อสู่ขอเราไปเป็นภรรยา"

แต้โคกชวงขุ่นแค้นยิ่ง หวนนึกถึงการเข้าสู่แผ่นดินตงง้วนครานี้ล้วนเผชิญพบเรื่องไม่สมมาดปรารถนา แม้แต่ชาวนาหลายคนนี้ก็รุกรานมาพลันตวัดแส้ขึ้นหวดใส่ศีรษะพยัคฆ์เขียว

พยัคฆ์เขียวร้องโอดโอย สองมือโอบศีรษะ ล้มลงจากหลังม้าขดกายเป็นก้อนกลม ชักกระตุกมิกี่คราก็แน่นิ่งไป บรรดาชาวนาร่ำร้องว่า

"ฆ่าคนตายแล้ว"

สตรีชนบทนั้นกระโดดลงจากหลังม้า โอบกอดพยัคฆ์เขียวไว้เปล่งเสียงร่ำไห้ออกมา สุ้มเสียงแหบแห้งหวนโหยราวสุกรถูกเชือดก็ปาน!

แต้โคกชวงใจหายวาบ หากก่อกวนจนมีคนเสียชีวิต นับว่ายุ่งยากมากหลาย จึงตวาดสั่งว่า

"ทั้งหมดบุก"

พลางรั้งบังเหียนหมายหลบหนี

พลันปรากฏชาวนาผู้หนึ่งลอยตัวขึ้น โถมลงหาแต้โคกชวงแต้โคกชวงยกมือซ้ายกำเป็นหมัด ต่อยใส่ทรวงอกฝ่ายตรงข้าม คนผู้นั้นยื่นมือปราดออก คร่ากุมข้อมือแต้โคกชองไว้ได้ยินเสียงกร๊อบ บิดข้อศอกคลาดเคลื่อนจากกระดูกข้อมือ ทิ้งร่างลงบนอานม้าด้านหลังแต้โคกชวงพุ่งมือขวาผ่านซอกแขนแต้โคกชวงบีบเค้นลำคอไว้ กลับเป็นหลักวิชาคว้าจับอันยอดเยี่ยมนามเชี้ยโพยเง็กลิ้ง (สลัดปาดเกล็ดปลา)

คนผู้นั้นปฏิกิริยารวบรัดหมดจด ปากกลับร้องดังๆ ว่า

"อาซา อาเก้า (สุนัข) รีบเข้ามาช่วยเหลือ โอย เราถูกมันฟาดจนเจ็บปวดนัก"

แต้โคกชวงตลอดทั้งร่างอ่อนระทวย ไม่อาจขยับเคลื่อนไหวบริวารตระกูลแต้รีบกระชากอาวุธออกถลันเข้ามาช่วยเหลือ

จำนวนคนของตำหนักตระกูลมกแม้ไม่มากนัก แต่ล้วนมีฝีมือมิใช่ชั่ว รั้งจอบเสียมปัดป่ายอย่างวุ่นวาย ขับไล่เหล่าบริวารที่รับบาดเจ็บอยู่ก่อนห่างไป

ชาวนานั้นโอบอุ้มแต้โคกชวง พลิกกายลงจากหลังม้าร้องว่า

"ฮาฮวย (บุปผา) รีบยึดจับสามีเจ้าไว้"

สตรีชนบทกระโดดปราดมา โอบกอดแต้โคกชวงไว้อย่างแนบแน่น

อุ้ยเซี่ยวป๊อตอนนี้จึงดูออกว่า สตรีชนบทเป็นบุรุษเพศปลอมแปลงขึ้น มิน่าเล่าจึงทุเรศอัปลักษณ์ปานนี้ ดงเป็นคนของตำหนักตระกูลมกท่วงท่าที่ "นาง" โอบกอดแต้โคกชวงไว้ ก็ใช้หลักวิชาคว้าจับ

อาคอกล่าวอย่างร้อนรุ่ม

"ซือแป๋ พวกมันคร่ากุมแต้กงจื้อไว้ สมควรทำอย่างไร?"

แม่ชีเกาลั้งสั่นศีรษะกล่าวว่า

"แต้กงจื้อผู้นี้ประพฤติเหลวแหลก สมควรรับบทเรียนเสียบ้าง ชาวนาเหล่านี้คงไม่ทำร้ายมันถึงแก่ชีวิต"

นางนอนพักผ่อนในรถม้า ได้ยินเสียงทุ่มเถียงวิวาทที่เบื้องนอก มิเห็นสภาพการต่อสู้ ไม่เช่นนั้นด้วยสายตาของนาง ย่อมสังเกตท่าร่างของคนตำหนักตระกูลมกออก

และเห็นพยัคฆ์เขียวตะกายขึ้นจากพื้น ร้องว่า

"มารดามันเถอะ แทบฟาดโบยบิดาจนเสียชีวิต"

ชาวนาผู้หนึ่งหัวร่อพลางกล่าวว่า

"ท่านเป็นตั่วกู๋ ไฉนเรียกตัวเองเป็นบิดา?"

"เราตั่วกู๋เมื่อไม่ตาย อาฮวยของเรานับว่ามีที่ฝากฝัง บัดนี้ควบคุมตัวมันไปกราบไหว้ฟ้าดินแต่งงานกัน"

ทั้งหมดโห่ร้องอย่างลิงโลด จูงม้าของบริวารตระกูลแต้มา พลิ้วขึ้นบนหลังม้า ห้อมล้อมแต้โคกชวง ควบขับไปยังเส้นทางเมื่อชามา บริวารตระกูลแต้ไล่ล่าตาม แต่พวกมันโลดแล่นด้วยฝีเท้า ไหนเลยไล่ล่าตามทัน?

อุ้ยเซี่ยวป๊อกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"แต้กงจื้อแต่งงานในที่นี้ นับว่าวิเศษแท้ ที่แท้สถานที่นี้เรียกว่ากอ-

เล่าชึง (หมู่บ้านตระกูลกอ)"

อาคอกล่าวว่า

"ที่นี้เรียกว่าหมู่บ้านกอเล่าชึง?"

"ถูกต้อง ในตำนานไซอิ๋ว มิใช่มีอยู่บทหนึ่งเรียกว่า ตือโป๊ยก่าย แต่งงานในหมู่บ้านกอเล่าชิงหรอกหรือ?"

อาคอเพิ่งทราบว่าอุ้ยเชี่ยวป๊อวกอ้อมค่าแต้โคกซวงเป็นตือโป๊ยก่าย จึงกระซากเสียงว่า

"ท่านจึงเป็นตือโป๊ยก่าย"

ยามคับแค้นชุ่นเคือง ต้องเอนร่างพิงลำต้นไม้ข้างทาง ร่ำไห้ออกมา

อุ้ยเชี่ยวป๊อกล่าวว่า

"ซือเจ้ แต้กงจื้อแต่งงานมีภรรยา นับเป็นเรื่องมงคล ไฉนกลับร่ำไห้?"

อาคอคิดตำหนิตุ่ต่า แต่แล้วฉุกคิดปีศาจน้อยนี้ ความสามารถกว้างไกล มีแต่ขอความช่วยเหลือจากฝ่ายตรงข้าม จึงสามารถช่วยเหลือแต้-โคกซวงกลับมา กล่าวว่า

"ซือตี่ ท่านต้องครุ่นคิดหาทางช่วยเหลือแต้กงจื้อรอดจากห้วงอันตราย"

อุ้ยเชี่ยวป๊อแสร้งกล่าวอย่างตื่นเต้นสงสัย

"มันหามีอันตรายใด ยังต้องช่วยเหลืออันใด?"

"โอ หรือท่านมิได้ยิน คนเหล่านั้นกำลังคุกคาม มันกราบไหว้ฟ้าดิน แต่งงานกับสตรีชนบท?"

อุ้ยเชี่ยวป๊อลดสุ้มเสียงแผ่วเบาลง กล่าวว่า

"นั่นประเสริฐยิ่ง ข้าพเจ้าก็คิดกราบไหว้ฟ้าดิน แต่งงานกับท่าน น่าเสียดายที่ท่านไม่ยินยอม"

อาคอค้อนเขาควับหนึ่ง กลับเงียบงันไป

วันนี้ อาคอจงใจถ่วงเวลาตลอดทาง ขณะแวะรับประทานอาหารก็ฟันใส่เท้าลาเทียมรถดาบหนึ่ง ลาจึงเดินกะโผลกกะเผลก รุดหน้าเชื่องช้ายิ่ง

เดินทางยี่สิบกว่าลี้ ก็พำนักในตัวเมืองหลังหนึ่ง

อุ้ยเชี่ยวป๊อทราบว่า ค่ำคืนนี้นางต้องรุดไปช่วยเหลือแต้โคกซวงหลัง จากรับประทานอาหารค่ำ รอจนผู้คนในโรงเตี๊ยมล้วนหลับใหล จึงมายังคอกม้า ล้มกายลงอยู่กลางกองหญ้า

มิถึงยามต้น ก็แว่วเสียงฝีเท้าดังขึ้น เงาดำสายหนึ่งถลันวูบ มาถึงคอกม้า คิดจูงม้าจากไป อุ้ยเชี่ยวป๊อพลันร้องเบาๆ

"มีคนคิดขโมยม้า!"

เงาร่างนั้นคือ อาคอ ยามตื่นตระหนกถึงกับหันกายหมายหลบหนี แต่แล้วจดจำออกว่าเป็นสุ้มเสียงอุ้ยเชี่ยวป๊อ จึงกล่าว

"เชี่ยวป๊อ เป็นท่านหรือ?"

อุ้ยเชี่ยวป๊อกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ย่อมเป็นเรา"

"ท่านอยู่ที่นี้ทำอะไร?"

"เราเทพคำนวณ คาดเดาออกว่าค่ำคืนนี้มีคนคิดเป็นโจรขโมยม้าจึงเฝ้าจับโจรอยู่ที่นี้"

อาคอร้องเพ้ยออกมา วิงวอนว่า

"เชี่ยวป๊อ ท่านโปรดร่วมทางไปกับข้าพเจ้า ช่วยเหลือเขากลับมา"

อุ้ยเชี่ยวป๊อพอฟังนางวิงวอนด้วยสุ้มเสียงนุ่มนวล ถึงกับกระดูกอ่อนระทวย หัวร่อพลางกล่าวว่า

"หากช่วยเหลือมันกลับมา มิทราบมีค่าตอบแทนอันใด?"

"ท่านต้องการอันใด ล้วน..."

นางคิดบอกว่า "ท่านต้องการอันใด ล้วนคล้อยตามท่าน" แต่แล้วฉุกคิดว่า ปีศาจน้อยนี้หากให้นางแต่งงานด้วย ไหนเลยคล้อยตามได้? จึงเปลี่ยนเป็นกล่าวว่า

"ท่านมักนึกหาทางข่มเหงรังแกข้าพเจ้า ไม่ยอมช่วยเหลือข้าพเจ้าอย่างจริงใจ"

เอ่ยถึงตอนนี้ ต้องสะอึกสะอื้นร่ำไห้ออกมา แต่สาเหตุที่ทำให้นางร่ำไห้ กลับสืบเนื่องจากความประพฤติเหลวแหลกของแต้โคกซวง

อุ้ยเชี่ยวป๊อพอเห็นนางร่ำไห้ ถึงกับใจอ่อนลงกล่าวว่า

"เอาเถอะ ข้าพเจ้าจะร่วมทางไปกับท่าน เพียงมิทราบหมู่บ้านกอเล่าชึงอยู่ที่ใด?"

อาคองงงันวูบ แต่แล้วฉุกคิดว่าคำ "หมู่บ้านกอเล่าชึง" กำลังวกอ้อมค่าแต้โคกซวงจึงกล่าวเบาๆ

"พวกเรากลับไปยังเส้นทางเมื่อขามาก่อน"

ทั้งสองลอบเปิดประตูหลังของโรงเตี๊ยม จูงม้าออกมา ควบขับไปตามเส้นทางเมื่อขามา อุ้ยเชี่ยวป๊อกล่าวว่า

"แต้กงจื้อที่แท้มีอันใดประเสริฐ ท่านกลับชมชอบมันปานนี้?"

"ผู้ใดว่าข้าพเจ้าชมชอบมัน เพียงแต่...เพียงแต่ทั้งสองฝ่ายเมื่อ รู้จักมักคุ้น เขาประสบเภทภัยอันตราย สมควรรุดไปช่วยเหลือสักครา"

"หากแม้นมีคนคร่ากุมข้าพเจ้าไปกราบไหว้ฟ้าดิน เข้าพิธีแต่งงาน ท่านจะช่วยเหลือข้าพเจ้าหรือไม่?"

อาคอหัวร่อคิกออกมา กล่าวว่า

"ท่านหล่อเหลานักหรือ ผู้ใดคิดคร่ากุมท่านไปเข้าพิธีวิวาห์"?

"ท่านเห็นข้าพเจ้าขัดนัยน์ตา มิแน่นักว่าโกวเนี้ยอื่นกลับเห็นข้าพเจ้างามสง่ายิ่ง"

ขณะว่ากล่าว ควบขับม้าถึงที่ซึ่งพบเห็นคนของตำหนักตระกูลมกเมื่อยามกลางวัน เห็นข้างทางหลวงมีผู้คนสิบกว่าคนนั่งอยู่บนพื้น ในมือถือโคมไฟล้วนเป็นบริวารตระกูลแต้

อาคอรั้งบังเหียนม้า กล่าวอย่างร้อนรุ่ม

"แต้กงจื้อเล่า?"

บริวารตระกูลแต้ผู้หนึ่งหน้านิ่วคิ้วขมวดกล่าวว่า

"อยู่ในตึกรามด้านนั้น"

พลางชี้มือไปยังด้านทิศตะวันตกเฉียงเหนือ

อาคอถามว่า

"อยู่ในตึกทำอะไร?"

"ชาวนาเหล่านั้นเชื้อเชิญกงจื้อไป คุกคามให้...ให้กราบไหว้ฟ้าดิน

ประกอบพิธีแต่งงานกัน กงจี้อไม่ยินยอม พวกมันจึงลงมือทุบตี"

อาคอเหลียวหน้ามากล่าวกับอุ้ยเซี่ยวป้อ

"ซือตี๋ พวกเรารีบรุดไปช่วยคน"

พลางกล่าวกับเหล่าบริวารว่า

"พวกท่านนำทาง"

บริวารอายุสูงวัยผู้หนึ่งกล่าวว่า

"ชาวนาเหล่านั้นบอกว่า พวกเราหากรุดไปพร่ำพิไร จะสังหารพวกเราจนหมดสิ้น"

"พวกท่านมีหน้าที่คุ้มครองกงจี้อ ไฉนรักตัวกลัวตายปานนี้?"

"ถูกแล้ว ทางที่ประเสริฐ...ทางที่ประเสริฐขอโกวเนี้ยอย่าได้ควบขับม้า ป้องกันมิให้ชาวนาเหล่านั้นตื่นตัวล่วงหน้า"

อาคอแค่นเสียงดังเฮอะ พลิ้วลงจากหลังม้า พร้อมกับอุ้ยเซี่ยวป้อผูกม้ากับต้นไม้ข้างทาง สั่งคนสองคนเฝ้ารักษา เหล่าบริวารวางโคมไฟลงนำหน้าพาทั้งสองไปยังทิศตะวันตกเฉียงเหนือ

เร่งรุดเป็นระยะทางลี้เศษ ผ่านดงไม้และสุสานร้างแถบหนึ่ง บรรลุถึงหน้าเขตตีกปลูกติดกันเจ็ดแปดหลังแถบหนึ่ง ภายในห้องบังเกิดเสียงม้าล่อโห่ร้องตะโกนก้องดังออกมา

อาคอร้อนรุ่มใจยิ่ง กระตุกแขนเสื้ออุ้ยเซี่ยวป้อวิ่งตะบึงไป เห็นประตูบานหนึ่งเปิดแง้มไว้ ภายในห้องมืดมิดปราศจากผู้คน

ทั้งสองถลันวูบเข้าไป สืบเสาะตามเสียงม้าล่อบรรลุถึงหน้าห้องโถง ย่อกายลงมองลอดช่องหน้าต่างเข้าไป พอเห็นสภาพในห้องโถง อาคอถึงกับกระวนกระวายใจยิ่ง อุ้ยเซี่ยวป้อกลับเบิกบานสำราญใจนักแลเห็นแต้โคกซวงศีรษะเสียบดอกไม้หลายดอก ยืนประจันกับสตรี ใบหน้าคลุมแพรแดงปกปิดรูปโฉมนางหนึ่ง ภายในห้องจุดเทียนไข มากมายชาวนาหลายคนย่ำกลองรัวม้าล่อ ราชสีห์ส่ายเศียรร้องว่า

"กราบกรานอีก"

แต้โคกซวงกล่าวว่า

"ผ่านการกราบไหว้ฟ้าดินแล้ว ยังต้องกราบกรานอันใดอีก?"

อาคอพอฟัง ถึงกับขุ่นแค้นแทบสิ้นสติ ราชสีห์ส่ายเศียรส่ายหน้ากล่าวว่า

"ตามประเพณีพวกเราในที่นี้ เจ้าบ่าวต้องกราบกรานเจ้าสาว หนึ่งร้อยครั้ง ท่านกราบกรานเพียงสามสิบครั้ง ต้องกราบอีกเจ็ดสิบครั้ง"

พยัคฆ์เขียวตวัดเท้าเตะใส่ก้นแต้โคกซวงคราหนึ่ง แต้โคกซวง ไม่อาจยืนหยัดมั่น ต้องคุกเข่าโครมลง พยัคฆ์เขียวจึงกดศีรษะมันลง

อุ้ยเชี่ยวป๊อทราบว่า พวกมันกำลังถ่วงเวลา รอให้ตนรุดมา ละครสนุกสนานเยี่ยงนี้ ชั่วชีวิตน้อยครั้งจะพบเห็น สมควรยลชมให้สมใจ

อาคอกลับไม่สามารถสะกดกลั้น ตวัดเตะหน้าต่างกระชากดาบยาวถาโถมเข้าไป ตวาดว่า

"รีบปลดปล่อยเขา"

ราชสีห์ส่ายเศียรกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"โกวเนี้ยรุดมาดื่มสุรามงคลหรือ? ไยต้องร่ายรำอาวุธด้วย?"

อาคอสืบเท้าไป ฟาดฟันดาบใส่พยัคฆ์เขียวอย่างเกรี้ยวกราด พยัคฆ์-เขียวรีบถอยปราดไปด้านหลัง ตะปบคว้าเก้าอี้ยาวขึ้นปะทะ

อาคอแม้ปราศจากกำลังภายใน แต่กระบวนท่าพิสดารล้ำยิ่ง มิเช่นนั้นไหนเลยสามารถสยบหลวงจีนปฏิคมของเสียวลิ้มยี่ได้ในคราเดียว พยัคฆ์เขียวถึงกับถูกรุกไล่จนถอยกรูดๆ ไปด้านหลัง

ราชสีห์ส่ายเศียรหัวร่อพลางสอดมือเข้ามา พลังฝีมือมันสูงเยี่ยมกว่าพยัคฆ์เขียวมากนัก อาศัยฝ่ามือเลือดเนื้อทะลวงเข้าไปในม่านดาบ

แต้โคกซวงกระโดดปราดขึ้นหมายช่วยเหลือ พลันรู้สึกเจ็บแปลบปลาบที่กลางหลัง ถูกต่อยใส่สองหมัดทรุดฮวบลงกับพื้น

อาคอหักหาญเจ็ดแปดกระบวนท่า เห็นไม่อาจต้านทานรับได้จึงร่ำร้องว่า

"ซือตี่รีบมา"

กลับได้ยินอุ้ยเชี่ยวป๊อที่นอกหน้าต่างร้องดังๆ ว่า

"ร้ายกาจนัก บิดาขอเสี่ยงกับพวกท่านแล้ว"

จากนั้นเป็นเสียงพลังหมัดเท้าปะทะกับหน้าต่าง แสดงว่าอุ้ยเชี่ยว-

ป๊อกำลังหักหาญอย่างดุเดือด

ราชสีห์ส่ายเศียรพอฟังอุ้ยเชี่ยวป๊อเร่งรุดมาถึง รีบปรายตาบอกใบ้ปรากฏศิษย์สองคนชักอาวุธเข้ามาต้านทานอาคอไว้ มันเองกลับสาดพุ่งออกจากห้องโถงมา

แลเห็นอุ้ยเชี่ยวป๊ออยู่เพียงลำพัง ตวัดเตะหน้าต่างดังโครมคราม ไหนเลยมีคนหักหาญด้วย ราชสีห์ส่ายเศียรถึงกับแทบหัวร่อออกมา แสร้งตวาดว่า

"ทั้งหมดหยุดมือ เด็กน้อยนี้รุดมาทำอะไร?"

อุ้ยเชี่ยวป๊อร่ำร้องว่า

"ซือเจ้าเราใช้ข้าพเจ้ามาช่วยคน พวกท่านรีบปล่อยคนโอย ผิดท่าแล้วท่านมีพลังฝ่ามือสูงเยี่ยมนัก"

พลางวิ่งตะบึงสู่เบื้องนอก ราชสีห์ส่ายเศียรจึงติดตามออกไป เมื่อออกจากเขตตึก อุ้ยเชี่ยวป๊อก็ชะงักเท้าลง กล่าวอย่างแย้มยิ้ม

"ยี่กอ ขอบพระคุณท่าน เรื่องนี้กระทำได้ครึกครื้น สนุกสนานนัก"

"โกวเนี้ยนางนั้น เป็นนางในดวงใจของน้องเราหรือ? นับว่าไม่เลวจริงๆ"

อุ้ยเชี่ยวป๊อทอดถอนใจกล่าวว่า

"น่าเสียดายที่นางเพียงคิดแต่งงานกับเด็กโสโครกนั้น ไม่ยินยอมแต่งงานกับข้าพเจ้า..."

พลันบังเกิดปฏิภาณวูบ เอ่ยสืบต่อ

"ยี่กอ ขอให้ท่านช่วยเหลือถึงที่สุด ข้าพเจ้าจะแสร้งเป็นพลาดพลั้งถูกท่านคร่ากุม จากนั้นท่านคร่ากุมนางในดวงใจเรา ดุกดามพวกเรากราบไหว้ฟ้าดินแต่งงานกันอีกคู่หนึ่ง ดีหรือไม่?"

ราชสีห์ส่ายเศียรหัวร่อฮาฮา ส่ายหน้าอย่างลืมตัว รีบกล่าวว่า

"น้องเรา เราส่ายหน้าจนเป็นอิริยาบถอันเคยชิน ท่านอย่าได้เข้าใจว่าเราไม่สนับสนุนเห็นพ้อง แต่ทว่าพวกเราชาวธัมมะสามารถสัพยอกล้อเล่น แต่มิบังควรประพฤติเหลวแหลกมัวเมาในราคะ"

"นั่นย่อมแน่นอน นางเป็นซือเจ้าข้าพเจ้า หลังจากกราบกรานฟ้าดินแต่งงานกัน เท่ากับเป็นภรรยาข้าพเจ้า ย่อมต้องยึดมั่นอยู่ร่วมกัน"

"อย่างนั้นประเสริฐแท้ ท่านเป็นวีรบุรุษอันกระเดื่องดัง นางหากแต่งงานกับท่านจริงๆ นับเป็นบุญวาสนาของนาง"

อุ้ยเชี่ยวป้อพลิกสองมือตนเองไขว้หลังเป็นเชิงรับการคร่ากุม ราชสีห์ส่ายเศียรยื่นมือซ้ายออกคว้าจับสองมืออุ้ยเชี่ยวป้อไว้ ร้องดังๆ ว่า

"ดูเจ้ายังจะหลบหนีถึงที่ใด?"

พลางผลักไสอุ้ยเชี่ยวป้อเข้าสู่ห้องโถง

แลเห็นดาบในมืออาคอถูกกระแทกร่วงหล่น ปรากฏอาวุธ สามเล่มจ่อคุกคามทรวงอกกลางหลังของนาง พยัคฆ์เชียวและพวก แม้สยบนางไว้ แต่ทราบว่าอาคอเป็นนางในดวงใจอุ้ยเชี่ยวป้อ มิกล้าก้าวร้าวล่วงเกิน

ราชสีห์ส่ายเศียรเปลื้องสายรัดเอวออก พันธนาการสองมืออุ้ยเชี่ยวป้อไขว้หลังจากนั้นพันธนาการอาคอ อุ้ยเชี่ยวป้อแผดค่ามิขาดปาก ราชสีห์ส่ายเศียรตวาดว่า

"ปีศาจน้อยหากแผดอีกคำหนึ่ง เราจะควักดวงตาเจ้าออกมา"

อุ้ยเชี่ยวป้อกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าพานจะแผดค่าเจ้าโจรโสโครก"

อาคอกล่าวเบาๆ

"ซือตี๋ อย่าได้แผดค่าอีก เพื่อไม่ต้องพลาดท่าตำตา"

อุ้ยเชี่ยวป้อจึงหุบปากลง ราชสีห์ส่ายเศียรกล่าวว่า

"โกวเนี้ยนางนี้กลับเข้าใจเหตุผล รูปโฉมโนมพรรณก็ไม่เลว เรามีน้องคนหนึ่ง ยังมิได้แต่งงาน วันนี้จะรับนางเป็นตี่หู (น้องสะใภ้)!"

อาคอใจหายวาบ รีบกล่าวว่า

"ทำไม่ได้"

"ไฉนไม่ได้? หรือเจ้าแต่งงานแล้ว?"

อาคอกล่าวด้วยใบหน้าแดงฉาน

"ยังไม่"

"ในเมื่อยังไม่แต่งงาน ไฉนไม่ได้? สตรีพอเติบใหญ่ ย่อมต้องวิวาห์ น้องเราเป็นวีรบุรุษผู้กล้า มีแต่มันจึงคู่ควรกับท่าน บรรเลงดนตรีได้"

พยัคฆ์เขียวและพวกล้วนย่ำกลองรัวม้าล่อบรรเลงครึกครื้นวุ่นวาย

ความตื่นตระหนกของอาคอคราวนี้ใหญ่หลวงนัก หวนนึกถึงชาวนาผู้นี้หยาบกร้านโสโครก น้องชายมันคงน่าชิงชังกว่านี้ หากสูญเสียความบริสุทธิ์แก่ชาวนาโง่งม แม้อัตวินิบาตกรรมในบัดดล ก็ยากชะล้างความอัปยศอดสูได้ ร่ำร้องว่า

"ไม่ พวกท่านรีบฆ่าเราเถอะ"

ราชสีห์ส่ายเศียรตะปบดาบเหล็กกล้าจากมือพยัคฆ์เขียว ตวัดรั้งขึ้นสูง กระชากเสียงว่า

"เราจะฆ่าเจ้า รวมทั้งซือตี๋ด้วย"

"ท่าน...ท่านฆ่าซือตี๋เราก่อนเถอะ"

ราชสีห์ส่ายเศียรปรายตามายังอุ้ยเซี่ยวป้อแวบหนึ่ง ครุ่นคิดในใจ

"นางไร้ไมตรีต่อท่านปานนี้ ท่านไฉนคิดรับนางเป็นภรรยา?"

อุ้ยเซี่ยวป้อก็ลอบแผดด่าในใจ ราชสีห์ส่ายเศียรตวาดว่า

"เราพานไม่ฆ่าซือตี๋เจ้า อาเก้า (สุนัข) ฉุดลากเด็กโสโครกนี้ไปตัดศีรษะทิ้ง"

พลางชี้มือไปยังแต้โคกซวง

พยัคฆ์เขียวรับคำ สะอึกกายหมายฉุดลากแต้โคกซวง อาคออุทานอย่างแตกตื่น

"ไม่ อย่าได้ทำร้ายเขา"

"อย่างนั้นเจ้ายินยอมเป็นตี่หูเราหรือไม่?"

"ไม่ ท่านรีบ...ฆ่าข้าพเจ้าเถอะ"

ราชสีห์ส่ายเศียรเหวี่ยงดาบทิ้ง ตะปบแส้ม้าหวดใส่อากาศธาตุตวาดว่า

"เราจะหวดเจ้าสักร้อยแส้ก่อน"

วาดท่วงท่าหมายกระหน่ำแส้ใส่ร่างนาง อุ้ยเซี่ยวป้อร้องว่า

"ช้าก่อน ข้าพเจ้ากับซือเจ้มีไมตรีฉันพี่น้องร่วมอุทร ท่านหวดข้าพเจ้าร้อยแส้แทนเถอะ"

อาคอพอฟัง ต้องกล่าวอย่างลิงโลด

"ซือตี่เป็นคนดีงามจริงๆ"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวกับราชสีห์ส่ายเศียรว่า

"นี่ พี่ท่าน ไม่ว่าเรื่องราวใด ข้าพเจ้าขอแบกรับเพียงลำพัง ท่านไม่อาจคุกคามนางแต่งงานกับน้องท่าน ท่านหากมีเจ้เจ็มม่วยม่วย ใดแต่งไม่ออกก็ให้นางแต่งงานกับข้าพเจ้า แต้กงจี้อรับไปคนหนึ่ง ข้าพเจ้ารับไว้อีกคนหนึ่ง นับว่าจำหน่ายได้สองคน ต่อให้ยังมีอีกก็แต่งแก่ข้าพเจ้าจนหมดสิ้นต่อให้เป็นเหล็กสนิมทองเหลืองผุกร่อน บิดาส้วนยินยอมรับซื้อ!"

เอ่ยถึงตอนนี้ ราชสีห์ส่ายเศียรและพวกส้วนหัวร่อฮาฮา อาคอก็รู้สึกขบขันยิ่ง แต่เพิ่งหัวร่อออกมา ก็ฉุกคิดถึงนางเองก็ถูกเคี่ยวเข็ญคุกคามต้องหลั่งน้ำตาอีกครา

ราชสีห์ส่ายเศียรกล่าวว่า

"เด็กน้อยกล่าวอย่างเปิดเผยหมดจด กลับเป็นลูกผู้ชายคนหนึ่ง วันนี้ต้องให้เจ้ากราบไหว้ฟ้าดินเข้าพิธีวิวาห์แน่นอน"

อาคอกล่าวเสียงแผ่วเบา

"ซือตี่ วันนี้ท่านช่วยเหลือข้าพเจ้ารอดจากห้วงอันตราย ข้าพเจ้าจะไม่ลืมเลือนตลอดกาล ท่านก็รับปากเถอะ"

อุ้ยเซี่ยวป้อหัวร่อดังสนั่นกล่าวว่า

"ซือเจ้ วันนี้เป็นท่านขอร้องข้าพเจ้ากราบไหว้ฟ้าดินเข้าพิธีแต่งงาน ข้าพเจ้าได้แต่คล้อยตาม หาใช่เกิดจากความยินยอมพร้อมใจของข้าพเจ้าเองใช่หรือไม่?"

"ถูกแล้ว เป็นข้าพเจ้าขอร้องท่าน ท่านเป็นลูกผู้ชายชาตรี กอบกู้เภทภัยผู้คน ทั้ง...ทั้งเชื่อฟังวาจาข้าพเจ้าที่สุด"

"ซือเจ้ บัดนี้ท่านนับว่าล่วงรู้ความในใจที่ข้าพเจ้ามีต่อท่านแล้ว ท่านเมื่อต้องการให้ข้าพเจ้าเข้าพิธีแต่งงาน ข้าพเจ้าย่อมต้องรับปาก"

"ข้าพเจ้าทราบว่าท่านดีต่อข้าพเจ้ายิ่ง ภายหน้า...ภายหน้าข้าพเจ้าจะดีต่อท่าน"

ราชสีห์ส่ายเศียรกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ตกลงตามนี้ น้องเรา เราไม่มีม่วยม่วยยกแก่ท่าน ธิดาอายุเพียง

สามขวบ นี่ในพวกเจ้าผู้ใดมีเจ้เจ็ม่วยม่วย รีบไปเรียกหามาแต่งงานกับวีรบุรุษน้อยนี้"

พยัคฆ์เขียวสั่นศีรษะ อีกผู้หนึ่งกล่าวว่า

"ผู้กล้าหาญท่านนี้คุณธรรมเลิศล้ำ เราหากเป็นทองแผ่นเดียวกับมันนับเป็นวาสนาเลิศล้ำ น่าเสียดายที่เรามีแต่พี่ชายน้องชาย"

อีกผู้หนึ่งกล่าวว่า

"เจ้เจ็เราแต่งงานไปเนิ่นนาน กำเนิดบุตรออกมาแปดคน วีรบุรุษน้อย ท่านหากสามารถรอคอย ก็รอจนเจ้ฮู (พี่เขย) เราตายไป เราจะเรียกเจ้เจ็แต่งงานใหม่กับท่าน!"

ราชสีห์ส่ายเศียรร้องว่า

"รอคอยไม่ได้ ต้องมีเจ้เจ็ม่วยม่วยสำเร็จรูป"

ทุกผู้คนล้วนสั่นศีรษะปฏิเสธ อุ้ยเซี่ยวป้อจึงกล่าว

"อย่างนั้นปลดปล่อยพวกเราเถอะ"

ราชสีห์ส่ายเศียรส่ายหน้ากล่าวว่า

"ลูกผู้ชายชาตรี สมควรมีวาจาเป็นสัจจะ วันนี้ต้องกราบไหว้ฟ้าดินแต่งงานกันแน่นอน มิเช่นนั้นเท่ากับลบหลู่เทพยดาฟ้าดิน ทุกผู้คนในที่นี้ต้องตายแน่นอน เอาเถอะเจ้าก็กราบไหว้ฟ้าดินแต่งงานกับนาง!"

พลางชี้มือมายังอาคอ

อาคอและอุ้ยเซี่ยวป้อร้องโพล่งว่า

"ทำไม่ได้"

ราชสีห์ส่ายเศียรกระชากเสียงว่า

"เจ้ายินยอมกราบไหว้ฟ้าดินกับน้องเรา หรือแต่งงาน กับวีรบุรุษน้อยนี้ ก็เลือกเฟ้นเองคนหนึ่ง"

อาคอหน้าแดงฉานสดใสกล่าวว่า

"ล้วนไม่ต้องการ"

"ตอนนี้ได้เวลาแล้ว ยังบ่ายเบี่ยงอันใด อาเก้า อาซา มันสอง หากไม่ยอมกราบไหว้ฟ้าดิน ก็ตัดจมูกพวกมันออกมา"

พยัคฆ์เขียวและศิษย์ผู้น้องคนหนึ่งรับคำ ยกดาบเหล็กกล้าขึ้นเสียดสี

ตัวดาบกับจมูกอาคอหลายคราว

อาคอกลับมิกริ่งเกรงความตาย แต่หวนนึกถึงหากถูกตัดจมูกนับว่าอัปลักษณ์สุดทนดู ถึงกับแตกตื่นจนหน้าซีดขาว อุ้ยเชี่ยวป้อกล่าวว่า

"อย่าได้ตัดจมูกซือเจ้าข้าพเจ้า ตัดจมูกข้าพเจ้าแทนเถอะ"

ราชสีห์ส่ายเศียรกล่าวว่า

"ต้องตัดจมูกสองอันบัดพลีสังเวยเทพยดา แต่เจ้ามีเพียงอันเดียวนี่ผู้แซ่แต้ ขอตัดจมูกเจ้าแทนโกวเนี้ยนางนี้ ดีหรือไม่?"

อาคอกวาดตาไปยังแต้โคกซวงเป็นเชิงวิงวอนขอร้องแต้โคกซวงกลับเบือนหน้าไป สั่นศีรษะคราหนึ่ง ราชสีห์ส่ายเศียรจึงกล่าว

"เด็กน้อยไม่ยินยอม ซือตี๋เจ้ากลับยินดี ซือตี๋เจ้าดีต่อเจ้านัก หากไม่แต่งงานกับคนผู้นี้ จะแต่งงานกับผู้ใด? เริ่มบรรเลงดนตรีกราบไหว้ฟ้าดิน"

ในเสียงกลองม้าล่อ พยัคฆ์เขียวปลดแพรแดงจากเจ้าสาวปลอมคลุมลงยังศีรษะอาคอ แก้เส้นเชือกพันธนาการให้กับนาง พาดดาบเหล็กกล้าอยู่เหนือต้นคอนาง

ราชสีห์ส่ายเศียรขานพิธีว่า

"เจ้าบ่าวเจ้าสาวกราบไหว้ฟ้า"

อาคอรู้สึกผิวหนังต้นคอเย็นวะวาบ เจ็บแปลบปลาบเล็กน้อยยามอับจนปัญญา ได้แต่เคียงบ่าเคียงไหล่กับอุ้ยเชี่ยวป้อหันหน้าหาเบื้องนอกย่อกายลงกราบกราน!

ราชสีห์ส่ายเศียรเอื้อนขานอีกว่า

"เจ้าบ่าวเจ้าสาวกราบไหว้ดิน"

พยัคฆ์เขียวหันร่างอาคอกลับมา กราบกรานบริเวณด้านใน

ในเสียง "สามีภรรยากราบไหว้กันและกัน" อาคอและอุ้ยเชี่ยวป้อหันหน้าเข้าหากัน คุกเข่าลงกราบกรานหลายคราว

ราชสีห์ส่ายเศียรหัวร่อฮาฮา เอื้อนว่า

"คู่สามีภรรยาขอบพระคุณพ่อสื่อ"

อาคอชุ่นแค้นยิ่ง ตวัดเท้าขึ้นแตะใส่ท้องน้อยฝ่ายตรงข้าม ท่าเท้านี้

รุนแรงมิน้อย ราชสีห์ส่ายเศียรถึงกับอุทานดังอา ถอถอยไปหลายก้าว

ยามนั้น นอกเขตตึกบังเกิดเสียงหวีดดังระงมทั่วทั้งสี่ทิศล้วนปรากฏเสียงฝีเท้าดังขึ้น มีผู้คนสี่ห้าสิบคนเร่งรุดมา

ราชสีห์ส่ายเศียรตวาดสั่งเบาๆ

"รีบดับเทียนไข"

ในห้องโถงพลันมืดมิดสนิท อุ้ยเชี่ยวป้อชิงสะอึกถึงข้างกายอาคอกุมมือของนางไว้ กล่าวเบาๆ

"เบื้องนอกมีศัตรูบุกรุก"

อาคอคับแค้นใจยิ่ง กล่าวเสียงสั่นเครือ

"ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้ากราบไหว้ฟ้าดินกับท่านแล้ว"

อุ้ยเชี่ยวป้อกล่าวเบาๆ

"นั่นเป็นเรื่องที่ข้าพเจ้ามุ่งมาดปรารถนา เพียงแต่พิธีกราบไหว้ฟ้าดิน ออกจะหละหลวมไป"

"นั่นมิอาจนับได้"

"นั่นเป็นความสัตย์จริงต่างหาก นี่เรียกว่าข้าวสารหุงเป็น ข้าวสุกท่อนไม้แกะสลักเป็นสุนัขแล้ว"

"ท่อนไม้แกะสลักเป็นสุนัขอันใด? คำพังเพยกล่าวว่าท่อนไม้ แกะสลักเป็นนาวาแล้วต่างหาก"

อุ้ยเชี่ยวป้อหาได้ยึดถือเป็นอารมณ์ กล่าวว่า

"ถูกแล้ว เนี่ยจื้อ (คำเรียกหาภรรยา) รอบรู้แตกฉานภายหน้าต้องสั่งสอนเราเชียงกง (คำที่ภรรยาเรียกหาสามี) ให้มากไว้"

อาคอได้ยินฝ่ายตรงข้าม กล้าด้านหน้าเรียกหาคำ "เนี่ยจื้อเชียง-กง" ออกมา ถึงกับร้อนรุ่มจนส่งเสียงร่ำไห้

ได้ยินเบื้องนอกบังเกิดสุ้มเสียงอื้ออึง ผู้คนหลายสิบคน โห่ร้องตะโกนก้อง คล้ายจตุบาทคำราม วัววิปลาสร่ำร้อง มิทราบ มีใจความอย่างไร

อาคอประหวั่นพรั่นพรึงยิ่ง เบียดกายเข้าใกล้อุ้ยเชี่ยวป้ออย่างลืมตัว อุ้ยเชี่ยวป้อจึงยื่นแขนออกโอบกอดนางไว้ กล่าวเบาๆ

"มิต้องกลัว"

พลางฉุดรั้งนางมาหลังโต๊ะบูชา

ทันใด ปรากฏประกายไฟวูบวาบบาดตา ผู้คนหลายสิบคนฮือโหมเข้ามา อาคอและอุ้ยเซี่ยวป้อพอกวาดตาไป ถึงกับแตกตื่นตระหนกอย่างใหญ่หลวง

แลเห็นผู้มาถูทาใบหน้าจนลายพร้อย ศีรษะเสียบขนนก ร่างท่อนบนเปลือยเปล่า หว่างเอวล้อมหนังสัตว์ ทรวงอกและท่อนแขนสักลวดลายต่างๆ ที่แท้เป็นคนเถื่อนขบวนหนึ่ง!

อาคอพอพบเห็นคนเถื่อนเหล่านี้ มิคล้ายผู้คน ไม่ละม้ายปีศาจแต่ละคนสีหน้าดุร้ายแสยะ ยิ่งประหวั่นพรั่นพรึง ขดกายในอ้อมอกอุ้ยเซี่ยวป้อสั่นระริกมิหยุดยั้ง

เหล่าคนเถื่อนโห่ร้องอื้ออึง ผู้นำหน้าคนหนึ่งตวาดว่า

"ชาวฮั่นไม่ดี ล้วนฆ่าทิ้ง คนเถื่อนเป็นคนดี ต้องฆ่าคน กูฮวยทูลูอาปาซีอลี"

เหล่าคนเถื่อนโห่ร้องคล้อยตาม ล้วนเป็นภาษาชาวเผ่าราชสีห์ส่าย-เตียรเป็นชาวฮุ้นหน่ำ เข้าใจภาษาเผ่าอี้ (ชาวเผ่านอกอารยธรรม อยู่ทิศใต้ของประเทศ) แต่ไม่เข้าใจภาษาคนเถื่อน เหล่านี้แม้แต่น้อย จึงกล่าวเป็นภาษาเผ่าอี้ว่า

"พวกเราชาวฮั่นเป็นคนดี ทั้งหมดอย่าได้ฆ่ากัน"

หัวหน้าคนเถื่อนนั้นยังกล่าวว่า

"ชาวฮั่นไม่ดี ต้องฆ่าทิ้ง กูฮวยทูลู อาปาซีอลี"

ยกดาบยาวสามง่ามเหล็กกล้าขึ้น ราชสีห์ส่ายเตียรและพวกอับจนปัญญา ได้แต่รั้งอาวุธขึ้นต้านปะทะ

ผ่านไปหลายกระบวนท่า ราชสีห์ส่ายเตียรและพวกล้วนดิ้นเต้นตระหนกยิ่ง ที่แท้คนเถื่อนเหล่านี้มีวิชาฝีมือสูงเยี่ยม กระบวนท่ารุกรับอย่างเหมาะเจาะสอดคล้อง หาได้ฟาดฟันอย่างวุ่นวายไม่

หักหาญอีกหลายกระบวนท่า อุ้ยเซี่ยวป้อและอาคอดูออกว่าผิดท่าราชสีห์ส่ายเตียรต่อสู้พลางร้องพลาง

"ทั้งหมดระวัง คนเถื่อนเหล่านี้เรียนรู้วิชาฝีมือชาวฮั่น มิอาจ

ชะล่าเลินล่อ"

หัวหน้าคนเถื่อนร่ำร้องว่า

"คนเถื่อนรู้จักวิธีฆ่าคนของชาวฮั่น ไม่กลัวชาวฮั่น"

บรรดาคนเถื่อนมีพวกมากกว่า ทั้งฝีมือยอดเยี่ยม คนของตำหนักตระกูลมกล้วนอาศัยหนึ่งต้านรับสาม หรือหนึ่งต้านทานสี่ สถานการณ์จึงร่อแร่คับขันยิ่ง

ราชสีห์ส่ายเศียรกวัดแกว่งดาบหักล้างกับคนเถื่อนกลับไม่อาจ มีเปรียบแม้แต่น้อย พลันได้ยินเสียงร้องโอดโอยสองครา ศิษย์สองคนบาดเจ็บล้มลง ชั่วครูให้หลัง พยัคฆ์เขียวถูกสามง่ามทิ่มแทงใส่ข้อเท้า กระแทกนั่งลง ถูกคนเถื่อนสามคนฮือโหมเข้ามา คร่ากุมไว้

มินานต่อมา คนของตำหนักตระกูลมกสิบกว่าคนล้วนถูกอาวุธทำร้ายล้มลง แต้โคกซวงรับบาดแผลเกลื่อนกลาดแต่แรก พอขัดขืนเล็กน้อยก็ถูกกดล้มลง เหล่าคนเถื่อนล้วนพกเอ็นวัวติดตัว ดังนั้นพันธนาการคนทั้งหมดไว้!

ราชสีห์ส่ายเศียรลอบคร่ำครวญในใจ คิดหนีเอาตัวรอดไป กลับห่วงใยกังวลอุ้ยเซี่ยวป๊อและบรรดาศิษย์ จึงรวบรวมเรี่ยวแรงโหมรุกไล่มุ่งหวังว่าสามารถสยบหัวหน้าคนเถื่อน คุกคามให้ฝ่ายตรงข้ามปล่อยคน

หัวหน้าคนเถื่อนพลันกราดฟาดดาบลงใส่ศีรษะ ราชสีห์ส่ายเศียรรั้งดาบขึ้นกันปะทะ ได้ยินเสียงเปรื่องข้อมือถึงกับปวดแปลบปลาบ พลันรู้สึกเบื้องหลังมีกระบองกวาดเรียดดินมา ราชสีห์สายเศียรรีบลอยตัวขึ้นหลบเลี่ยง หัวหน้าคนเถื่อนพลันพลิกคมดาบ พาดใส่ลำคอ ร้องว่า

"ชาวฮั่นแพ้แล้ว คนเถื่อนไม่แพ้"

อุ้ยเซี่ยวป๊อขบคิดในใจ

"คนเถื่อนนี้โง่งมนัก ไม่สามารถบอกว่า "ชนะ" เพียงบอกว่า "ไม่แพ้"

ราชสีห์ส่ายเศียรทอดถอนใจยาว เหวี่ยงดาบทิ้ง ยอมรับการคร่ากุม

บรรดาคนเถื่อนชูคบไฟขึ้น สืบเสาะตามสถานที่ต่างๆ อุ้ยเซี่ยวป๊อเห็นแน่ชัดว่า ไม่สามารถซุกซ่อนกายไว้ ได้แต่ฉุดลากอาคอวิ่งตะบึงสู่เบื้องนอก ลอกเลียนร้องว่า

"คนเถื่อนเป็นคนดีงาม เราสองล้วนเป็นคนเถื่อน กูฮวยทูลู อาปา-ซือลี"

หัวหน้าคนเถื่อนยื่นมือปราดออก ตะปบคอเสื้ออาคอไว้ คนเถื่อนอีกสามคนแยกย้ายกันฮือโหมเข้ามาโถมใส่อุ้ยเซี่ยวป้อ

อุ้ยเซี่ยวป้อหลบเลี่ยงวูบวาบ แต่มิทันท่วงทีถูกคร่ากุมสองมือไว้ หัวหน้าคนเถื่อนพอเหลือบเห็นอุ้ยเซี่ยวป้อ สีหน้าพลัน แปรเปลี่ยนเล็กน้อย ยื่นสองแขนออก โอบอุ้มอุ้ยเซี่ยวป้อ ร้องว่า

"ฮีฮูอาปู ฮีลีอุงเต็ง"

จากนั้นโอบอุ้มอุ้ยเซี่ยวป้อ เดินออกจากห้องโถง

อุ้ยเซี่ยวป้อแตกตื่นตกใจยิ่ง เหลียวหน้ามากล่าวกับอาคอ

"เนี่ยจื้อ คนเถื่อนนี้คิดฆ่าข้าพเจ้า ท่านต้องไว้ทุกข์ให้กับข้าพเจ้าไม่อาจแต่งงานใหม่"

มิทันขาดคำ ก็ถูกโอบอุ้มพ้นจากประตูห้อง

หัวหน้าคนเถื่อนขยับวูบวาบสองครา ก็ล่วงหน้าไปสิบกว่าวาพลันวางร่างอุ้ยเซี่ยวป้อลง กล่าวว่า

"กุ่ยกงกง (คำยกย่องขันที) ไฉนอยู่ที่นี้?"

กระแสเสียงทั้งตื่นเต้นทั้งลิงโลด อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวอย่างสงสัยใจ

"คนเถื่อนท่านรู้จักข้าพเจ้า?"

หัวหน้าคนเถื่อนหัวร่อพลางกล่าวว่า

"ผู้ต่ำต้อยคือเอี้ยเอ็กจือ สังกัดเจ้าพิชิตประจิม โง้วซำกุ่ย เคยติดตามซี่จื้อ (ทายาทเจ้าครองแคว้น...โง้วเอ่งฮิ้ม) สู่นครหลวง พบพานกันในคฤหาสน์ดังชิงอ้วง กุ่ยกงกงคงจดจำไม่ออกกระมัง? ฮาฮา"

อุ้ยเซี่ยวป้อหัวร่อฮาฮาบ้าง ขณะจะกล่าววาจาเอี้ยเอ็กจือพลันคว้ากุมมืออุ้ยเซี่ยวป้อไว้ กล่าวว่า

"พวกเราไปอีกช่วงหนึ่ง ค่อยกล่าววาจากัน"

ทั้งสองสาวเท้าไปอีกยี่สิบกว่า จึงชะงักเท้าลง เอี้ยเอ็กจือ กล่าวว่า

"สามารถพบกุ่ยกงกงในที่นี้ นับเป็นที่น่าปีติยินดีนัก"

อุ้ยเซี่ยวป้อตกลงใจเป็นมั่นเหมาะ ชิงกล่าวว่า

"คราก่อนคนของตำหนักตระกูลมก คิดใส่ไคล้ปรักปรำเจ้าพิชิตประจิม ดีที่ฮ่องเต้มีพระวินิจฉัยปราดเปรื่อง ทรงทราบ ถึงแผนอุบายพวกมัน..."

เอี้ยเอ็กจือรีบกล่าวว่า

"นั่นล้วนพึ่งพากงกงกราบทูลต่อพระองค์ ชะล้างมลทิน ของเจ้าพิชิตประจิม อ้วงเอี้ย (เจ้าผู้ครองแคว้น) เราสำนึกตื้นตันยิ่ง มักเอ่ยอ้างถึงเสมอ"

"อ้วงเอี้ยให้เกียรติเช่นนี้ ข้าพเจ้าเมื่อปรนนิบัติอยู่ข้างพระองค์ หากมีเรื่องใดสามารถช่วยเหลืออ้วงเอี้ยย่อมต้องกระทำ คราวนี้พระองค์ทรงทราบว่ามีคนทรยศชุมนุมที่เมืองฮ้อกัง คิดประทุษร้าย เจ้าพิชิตประจิม ข้าพเจ้าจึงอาสารุดมาชมดู"

เอี้ยเอ็กจือลิงโลดยิ่ง กล่าวว่า

"พระองค์เมื่อทรงทราบ แผนการร้ายของคนทรยศย่อมไม่ประสบผล พวกเราก็ได้รับข่าวคราวปะปนเข้าไปในพิธีชุมนุมมารดามัน ขอบอกต่อกุ่ยกงกงตามความสัตย์ พวกเรากริ่งเกรงว่า ทวนเปิดเผยหลบหลีกง่ายเกาทัณฑ์ลับยากระวัง พวกมันหากประพฤติเยี่ยงตำหนักตระกูลมกเมื่อคราก่อน คิดปรักปรำป้ายผิด ก็เป็นเภทภัยไร้ที่สิ้นสุดจริงๆ"

อุ้ยเซี่ยวป๊อตบอกตนเอง กล่าวว่า

"เอี้ยตั่วกอโปรดน้อมเรียนอ้วงเอี้ยท่านว่า ข้าพเจ้าพอกลับถึงนครหลวง จะกราบทูลการชุมนุมมารดามันนั้นโดยละเอียดถี่ยิบ"

"อ้วงเอี้ยเคยมีพระคุณต่อบิดาผู้ล่วงลับเรา ผู้ต่ำต้อยจึง สาบานต้องให้ความคุ้มครองอ้วงเอี้ย คราวนี้กลับต้องพึ่งพากงกงแล้ว กงกงรุดมาที่นี้เพื่อสืบเสาะแผนการร้ายของตำหนักตระกูลกระมัง?"

อุ้ยเซี่ยวป๊อตบขาอ่อนดังฉาดใหญ่ กล่าวว่า

"เอี้ยตั่วกอมิเพียงมีฝีมือสูงเยี่ยม ทั้งคาดการณ์ได้ดัง เทพยดาเป็นที่เลื่อมใสนัก เรากับซือเจ้ปลอมแปลงโฉม รุดมาสืบหยั่งว่า พวกมันกำลังดำเนินแผนการใด มิคาดกลับถูกพวกมันพบเห็น เราจึงกล่าวเหลวไหลไปพวกมันพลอยเชื่อถือเป็นจริงเป็นจัง กลับคุกคามเรากับซือเจ้กราบไหว้ฟ้าดินแต่งงานกัน ฮาฮา นี่นับเป็นวาสนาในคราเคราะห์"

เอี้ยเอ็กจือครุ่นคิดขึ้น

"ท่านถูกตอนเป็นขันที ไหนเลยแต่งงานได้? ใช่แล้ว ท่านกับนางคงแอบอ้างเป็นคู่รัก ตบตาหลอกลวงพวกมัน"

ยามนั้นกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ราชสีห์ส่ายเศียรแม้มีพลังฝีมือเข้มแข็ง กลับมีแต่กำลังขวัญปราศจากแผนอุบาย"

อุ้ยเชี่ยวป้อถามว่า

"พวกท่านปลอมเป็นคนเถื่อน เพราะเพื่อคร่ากุมพวกมัน?"

"ตระกูลมกมีความแค้นกับพวกเราอย่างลึกล้ำ ตราก่อนพลาดพลั้งเสียทีพวกมัน ยังมิได้ชำระล้างแค้น ตรานี้พบพวกมันในพิธีชุมนุมมารดามัน จึงวางแผนการขึ้น"

อุ้ยเชี่ยวป้อชูร่อนนิ้วหัวแม่มือ กล่าวว่า

"แผนการของเอี้ยตั่วกอสูงเยี่ยมยิ่ง พวกท่านปลอมเป็น คนเถื่อนส่งเสียงกูฮวยทูลู อาปาซือลี แม้สังหารคนของตระกูลมกจนหมดสิ้น มิว่าผู้ใดก็ไม่ระแวงสงสัยเจ้าพิชิตประจิม เพียงเข้าใจว่าเป็นคนเถื่อนทรยศ"

"ถูกแล้ว เพียงแต่พวกเราตกแต่งเป็นรูปลักษณ์ประหลาดพิกลเยี่ยงนี้ กลับเป็นเหตุให้กงกงหัวร่อเยาะ"

"เอี้ยตั่วกอ เราสองถูกชะตากัน ท่านหากให้เกียรติเรา พวกเราก็สาบานเป็นพี่น้องกัน อย่าได้ใช้คำกงกงใด ผู้ต่ำต้อยใดอีก"

เอี้ยเอ็กจือลิงโลดยิ่งหนึ่งนั้นเจ้าพิชิตประจิมมีเรื่องต้องพึ่งพาอุ้ยเชี่ยวป้อ สองนั้นกุ่ยกงกงนี้คุณธรรมเลิศล้ำ เปี่ยมน้ำใจสหาย จึงกล่าว

"เพียงเกรงว่าเราไม่กล้าอาจเอื้อม"

อุ้ยเชี่ยวป้อกล่าวว่า

"อาจเอื้อมอันใด? พวกเราลองวัดส่วนสูงกันดูว่าท่านสูงกว่าเราหรือข้าพเจ้าสูงกว่าท่าน?"

เอี้ยเอ็กจือหัวร่อฮาฮา ทั้งสองงอเข่าคุกลงกราบกรานฟ้าดินแปดครั้งเปลี่ยนเป็นเรียกหาฉันพี่น้อง เอี้ยเอ็กจือกล่าวว่า

"นับแต่นี้พวกเรามีไมตรีฉันพี่น้อง เพียงแต่ยามอยู่เบื้องหน้าบุคคลอื่น

เรากอกอยังจะเรียกหาท่านเป็นกงกง เพื่อมิให้บุคคลอื่นระแวงสงสัย"

"นั่นย่อมแน่นอน ตั่วกอท่านคิดจัดการคนของตำหนักตระกูล-มกอย่างไร?"

"เราคิดควบคุมตัวพวกมัน ไปยังมณฑลฮุ้นหนำ ค่อยๆ สอบสวนลงทัณฑ์ จวบจนรับสารภาพว่าใส่ไคล้ปรักปรำอ้วงเอี้ยเรา จึงคร่ากุมขึ้นนครหลวง ให้พระองค์ตระหนักถึงความจงรักภักดีของเจ้าพิชิตประจิม"

"เพียงแต่ตระกูลมกยังมีคนทรยศคนหนึ่ง เรียกว่ามกเกี่ยมเชียและแง่ป่วยโอวเล้ง (ลูกเต่าใจเหล็ก) ลิ้วอะไรนั่น..."

เอี้ยเอ็กจือสอดคำขึ้น

"นั่นเรียกว่า ทิป่วยชังเล้ง (ผู้กล้าขวัญเหล็ก) ลิ้วไต้อั้งเป็นซือแป๋มกเกี่ยมเชีย"

อุ้ยเชี่ยวปัอแสร้งส่งเสียงดังอ้อ กล่าวว่า

"ใช่แล้ว ตั่วกอมีความทรงจำแม่นยำนัก พระองค์ทรงกำชับให้สืบเสาะร่องรอยบุคคลสองคนนี้มิทราบพวกท่านคร่ากุมมันสองได้ หรือไม่?"

"มกเกี่ยมเชียก็เดินทางมายังเมืองฮ้อกัง พวกเราสะกดติดตามตลอดทาง พอบรรลุถึงเมืองเฮี่ยงกุ่ย กลับถูกมันหลบหนีได้"

"เมื่อครู่เราหลอกลวงราชสีห์ส่ายเศียรกลับกลายเป็นราชสีห์ผงกหัวยินยอมนำพาเราไปพบมกเกี่ยมเชีย เราคิดสืบเสาะทราบแผนการพวกมันค่อยกลับไปกราบทูลพระองค์ แต่ตั่วกอเมื่อมั่นใจว่า สามารถเคี่ยวเข็ญพวกมันรับสารภาพ ก็เป็นเฉกเช่นกัน กลับมิต้องให้ผู้น้องเสี่ยงอันตราย"

เอี้ยเอ็กจือครุ่นคิดขึ้น

"เราเคี่ยวเข็ญลงทัณฑ์ชนชั้นบริวาร พวกมันไม่แน่นักว่าจะล่วงรู้รายละเอียดของแผนการ อีกประการเราหากชำระมลทินให้กับอ้วงเอี้ยมิสู้ให้ผู้แทนส่วนพระองค์สืบสวนแผนการตำหนักตระกูลมก หวนกลับไปกราบทูลออกจะมีน้ำหนักมากกว่า"

ดังนั้นกุมมืออุ้ยเชี่ยวปัอไว้ กล่าวว่า

"วิธีการของท่านสูงเยี่ยมยิ่ง ขอคล้อยตามท่านทุกประการ พวกเราสมควรปลดปล่อยคนของตำหนักตระกูลมกอย่างไร พวกมันจึงไม่ระแวง

สงสัย"

"นั่นต้องให้ท่านครุ่นคิดหาหนทาง"

เอี้ยเอ็กจือกล่าวอย่างครุ่นคิด

"เยี่ยงนี้เถอะ ท่านหลบหนีเข้าห้องโถง แสร้งเป็นคิดช่วยเหลือซือเจ้าท่าน เราก็ไล่ล่าตามเข้าไป กล่าวภาษาคนเถื่อนเป็นการใหญ่ สุดท้ายเราถูกท่านว่ากล่าวจนยอมรับนับถือ คารวะแล้วล่าถอยไป"

อุ้ยเชี่ยวป๊อหัวร่อพลางกล่าวว่า

"วิเศษแท้ เรากุ่ยกงกงแตกฉานวิชาคนเถื่อน เมื่อรัชสมัยถังมีชิง-แซรอบรู้ เรียกว่าลี้อะไรนั่น หลังจากร่ำสุราจนเมามาย ก็ร้อยกรองบทความข่มขู่คนเถื่อนจนอุจจาระปัสสาวะเรี่ยราด"

"นั่นเรียกว่าลี้ไท้แป๊ะ (กวีเอกสมัยถัง นิยมดื่มสุราที่สุด) หลังจากร่ำสุราเมามาย ตวัดอักษรยุ่งเหยิงข่มขู่บรรดาคนเถื่อน"

อุ้ยเชี่ยวป๊อปรบมือกล่าวว่า

"ถูกต้อง คราหนี้กุ่ยกงกงยามเมามาย กล่าวภาษาคนเถื่อน ก็สามารถข่มขู่ขวัญบรรดาคนเถื่อนเช่นกัน ตั๋วก๊อพวกเราจะแสร้งเป็นต่อสู้กัน ท่านต่อยข้าพเจ้าหลายหมัดข้าพเจ้ากลับมิได้รับบาดเจ็บแม้แต่น้อย ใช่แล้วข้าพเจ้าสวมใส่ภูษิตวิเศษ ดาบกระบี่ไม่อาจกล้ำกราย ท่านลองฟันใส่ข้าพเจ้าสักหลายดาบขอเพียงไม่แผ่พุ่งกำลังภายในกระแทกทั้นอวัยวะภายในรับรองหาเป็นไรไม่"

"น้องเราสวมใส่ภูษิตวิเศษติดตัว นับว่าวิเศษยิ่ง"

อุ้ยเชี่ยวป๊อประโคมว่า

"พระองค์บัญชาข้าพเจ้าออกมาสืบสวนแผนการคนทรยศ จึงพระราชทานภูษิตวิเศษ ซึ่งเป็นเครื่องราชบรรณาการของชาวยุโรปผมแดงผิวขาวให้ป้องกันถูกทำร้าย ตั๋วก๊อท่านลองฟันข้าพเจ้าสักหลายดาบก่อน"

เอี้ยเอ็กจือกระชากดาบออก กรีดลงบนต้นแขนอุ้ยเชี่ยวป๊อ เบาๆ คมดาบเพียงกรีดชุดนอกขาดเป็นทางยาว ไม่อาจระคายอาภรณ์ชั้นในจึงเปลี่ยนเป็นฟันลงยังหัวไหล่ ยังคงไม่สามารถกระทบกระทั่งถูกอุ้ยเชี่ยวป๊อจึงชมเชยว่า

"ภูษิตวิเศษนัก"

อุ้ยเชี่ยวป๊อกล่าวว่า

"ตั่วกอ ในฝ่ายตรงข้ามมีเด็กแซ่แต้คนหนึ่ง คิดลวนลามซือเจ้ข้าพเจ้า สร้างความขุ่นแค้นแก่ข้าพเจ้านัก ทางที่ประเสริฐพวกท่านคร่ากุมมันไปด้วย"

"เราจะปลิดชีวิตมันในฝ่ามือเดียวก็แล้วกัน"

"ฆ่าไม่ได้ ภายหน้ายังต้องใช้มันยืนยันเรื่องราวหนึ่ง ขอให้ท่านคร่ากุมมันไว้ มิต้องสอบสวนอันใด เจ็ดแปดปีให้หลัง ข้าพเจ้าค่อยทวงถามจากท่าน ท่านก็ใช้คนควบคุมสู่นครหลวง"

เอี้ยเอ็กจือรับคำ พลันร้องดังๆ ว่า

"อูลูฮีโตว ไอลีปาลา ฮือลูฮือลู"

พลางกล่าวเบาๆ อย่างยิ้มแย้ม

"พวกเราสนทนาเนิ่นนานปานนี้ เกรงว่าพวกมันบังเกิดความระแวงสงสัย"

อุ้ยเชี่ยวป๊อก็กรีดร้องเสียงแหลมเล็ก ระดมภาษาคนเถื่อนออกไป เอี้ยเอ็กจือหัวร่อพลางกล่าวว่า

"ภาษาคนเถื่อนของน้องเรา คล่องแคล่วกว่าเรากอกอ มากนัก"

นั่นแน่นอน ครั้งกระโน้นข้าพเจ้าร่อนเร่ถึงต่างแดน กงจู้ (ราช-ธิดา) ต่างแดนดินรับเราเป็นฮู่เบ๊ (ราชบุตรเขย) เคยกล่าวภาษาคนเถื่อนจนจัดเจน"

เอี้ยเอ็กจือหัวร่อฮาฮา อุ้ยเชี่ยวป๊อกล่าวอีกว่า

"ตั่วกอ ข้าพเจ้ายังมีเรื่องยุ่งยากใจอีกประการหนึ่ง ขอให้ท่านช่วยคิดหาหนทาง"

"น้องเราบ่งบอกมา หากแม้นเรากอกอช่วยเหลือมิได้ จะไปขอร้องอ้วงเอี้ยระดมทหารสักหลายหมื่นทุ่มเทเงินทองหลายร้อยหมื่นตำลึงเข้าช่วยเหลือ"

"ต่อให้ระดมกำลังกองทัพ ทุ่มเทภูเขาเงินภูเขาทองก็หามี ประ-โยชน์ไม่ ซือเจ้ข้าพเจ้าถูกคุกคามให้แต่งงานกับเรา กลับไม่ยินยอมพร้อมใจ ทางที่ประเสริฐ ขอให้ท่านช่วยเหลือข้าพเจ้าหุงข้าวสารเป็นข้าวสุก

แกะสลักท่อนไม้เป็นนาวา (หมายความว่า ได้เสียเป็นสามีภรรยากัน)"

เอี้ยเอ็กจือลอบหัวร่อในใจครุ่นคิดขึ้น

"เราเข้าใจว่าเป็นเรื่องใหญ่โตอันใด ที่แท้เพียงคิดมีภรรยา แต่ท่านเป็นขันที ไหนเลยแต่งงานได้?ใช่แล้ว ฟังว่าขันทีในราชวงศ์เหม็งก็แสร้งแต่งงานมีภรรยาหลายคน น้องเราคงคิดเล่นลวดลายเช่นนั้น เป็นการกระตุ้นอารมณ์"

หวนนึกถึงอุ้ยเชี่ยวป้อถูกตอนตั้งแต่เล็ก ต้องลอบสมเพชเห็นใจกล่าวว่า

"น้องเรา ชีวิตคนไม่สมมาดปรารถนาทุกประการ นับแต่โบราณกาลมา เหล่าวีรบุรุษผู้กล้ามีปมด้อยมากหลายอย่าได้ยึดถือเป็นอารมณ์พวกเราเข้าไปกันเถอะ"

อุ้ยเชี่ยวป้อผงกศีรษะ ส่งเสียงภาษาคนเถื่อน วิ่งตะบึงเข้าสู่ห้องโถง เอี้ยเอ็กจือกระชับดาบไล่ล่าตาม ร่ำร้องภาษาคนเถื่อนเช่นกัน พอถลันเข้าห้องโถง ก็ตะปบคว้าอุ้ยเชี่ยวป้อไว้

ทั้งสองท่านกล่าวคำ "ฮีลีฮูลู" เรากล่าวคำ "อิลีปาลา" ขณะว่ากล่าวชี้มือมายังราชสีห์ส่ายเศียรและอาคอ

ราชสีห์ส่ายเศียรและพวกหันมาสบตากัน ครุ่นคิดขึ้น

"ดีที่อุ้ยเชี่ยวป้อรู้จักภาษาคนเถื่อน อาจบางทีสามารถ เกลี้ยกล่อมบรรดาคนเถื่อนล่าถอยไป"

เอี้ยเอ็กจือพลันรั้งดาบขึ้น วาดท่วงท่าหมายฟันใส่ศีรษะ อาคอกล่าวว่า

"สตรีไม่ดี ฆ่าทิ้งเสีย"

อุ้ยเชี่ยวป้อกล่าวว่า

"เป็นภรรยาเรา ฆ่าไม่ได้"

เอี้ยเอ็กจือเดือดดาลยิ่ง ตวาดว่า

"ภรรยาเจ้า ฆ่าไม่ได้ ฆ่าเจ้าแทน"

"ประเสริฐ ไม่ฆ่าภรรยาเรา ฆ่าเราแทน"

เอี้ยเอ็กจือสะบัดดาบออก ฟันใส่ทรวงอกอุ้ยเชี่ยวป้อ พลังดาบ

แหวกฝ่าอากาศดังขวับเขวี้ยว แฝงกระแสพลังเข้มแข็งรุนแรง แต่ทว่าดมดาบพอกระทบถูกร่างอุ้ยเชี่ยวปัอ พลันรั้งพลังดาบสลัดข้อมือวูบ ดาบยาวก็กระดอนกลับมา!

เอี้ยเอ็กจือแสร้งเป็นตื่นตระหนก กระโดดปราดขึ้น ฟาดฟันดาบติดต่อกันสามดาบซ้อนๆ กรีดปกเสื้ออุ้ยเชี่ยวปัอขาดเป็นทางยาวสามสาย ร้องดังๆ ว่า

"ท่านเป็นโพธิสัตว์ ฆ่าไม่ตาย?"

อุ้ยเชี่ยวปัอผงกศีรษะกล่าวว่า

"เราเป็นโพธิสัตว์ ฆ่าไม่ตาย"

เอี้ยเอ็กจือ ชี้มือไปยังราชสีห์ส่ายเศียรและพวก กล่าวว่า

"ฆ่าชาวยั่นเสีย"

"เป็นสหายเรา ฆ่าไม่ได้"

เอี้ยเอ็กจือผงกศีรษะ กล่าวกับอาคอ

"ท่านเป็นภรรยามัน?"

อาคอคิดปฏิเสธ กลับเห็นดาบเหล็กมันไหววูบวาบ มิกล้าเปล่งจากปาก

เอี้ยเอ็กจือสะบัดดาบลง ฟันโต๊ะบูชาแยกเป็นสองเสี่ยง ชี้มือมายังอุ้ยเชี่ยวปัอ ตวาดว่า

"มันเป็นสามีท่าน?"

อาคออับจนปัญญา ได้แต่กล่าวเสียงแผ่วเบา

"เป็นสามีเรา"

เอี้ยเอ็กจือหัวร่อฮาฮา ตะปบร่างอาคอ ผลักไสถึงเบื้องหน้า อุ้ยเชี่ยวปัอ กล่าวว่า

"ภรรยาท่าน โอบอุ้มไว้"

อุ้ยเชี่ยวปัอยื่นแขนโอบกอดอาคอไว้อย่างแนบแน่น กล่าวว่า

"ภรรยาเรา ต้องโอบอุ้มไว้"

เอี้ยเอ็กจือชี้มือไปยังแต้โคกซวง กล่าวว่า

"เป็นบุตรชายท่าน?"

อุ้ยเชี่ยวป้อสั่นศีรษะปฏิเสธ เอี้ยเอ็กจือร่ำร้อง "ภาษาเถื่อน" หลายคำ ตะปบคร่ากุมแต้โคกซวงวิ่งตะบึงออกไป เหล่าบริวารตามติดอยู่ด้านหลัง ได้ยินเสียงฝีเท้าม้าดังระรัว ล้วนเร่งรุดจากไป

อาคอข่มสติเยือกเย็นลง รู้สึกอุ้ยเชี่ยวป้อโอบเอวอ้อนแอ้นนางไว้ไม่ผ่อนคลาย จึงกล่าว

"รีบปล่อยมือ"

อุ้ยเชี่ยวป้อกล่าวว่า

"ภรรยาเรา ต้องโอบอุ้มไว้"

อาคอทั้งอับอายทั้งขุ่นแค้น รวบรวมเรี่ยวแรงสลัดหลุดมาอุ้ยเชี่ยว-ป้อจึงหยิบฉวยตาบเหล็กกล้าจากพื้นเล่มหนึ่ง ตัดเอ็นวัวที่พันธนาการให้กับราชสีห์ส่ายเศียรและพวก

ราชสีห์ส่ายเศียรกล่าวว่า

"คนเถื่อนเหล่านี้ฝีมือสูงเยี่ยม ดีที่น้องเรารู้จักภาษาคนเถื่อนทั้งฝึกปรือหลักวิชากิมเจ็งเจ๋า (ระฆังทองคลุมกาย) ทิโป่วซา (เสื้อเหล็กกล้า) ตาบกระบี่ไม่อาจกล้ำกราย ทั้งหมดล้วนได้รับการช่วยเหลือจากท่าน"

อุ้ยเชี่ยวป้อกล่าวว่า

"พวกมันแม้มีฝีมือสูงเยี่ยม แต่มันสมองโง่ทึบ ข้าพเจ้าพร่ำกล่าวเหลวไหล พวกมันกลับเชื่อถือ"

"ขอเรียนถามแซ่สูงส่งนามยิ่งใหญ่ของผู้กล้าหาญน้อย"

"มิกล้า ข้าพเจ้าแซ่อุ้ย"

"อุ้ยเซียงกงกับเนี่ยจื้อ (ภรรยา) ตระกูลอุ้ย วันนี้แต่งงานกัน ขอมอบของขวัญเป็นการอวยพร"

พลางล้วงทองคำแท่งจากอกเสื้อสองแท่ง อุ้ยเชี่ยวป้อ กล่าวคำขอบพระคุณ ยื่นมือรับไว้

อาคอหน้าแดงฉานสดใส กล่าวว่า

"นั่นไม่อาจนับได้"

ราชสีห์ส่ายเศียรหัวร่อพลางกล่าวว่า

"พวกท่านต่างกราบกรานฟ้าดิน เมื่อครู่ท่านก็บอกต่อคนเถื่อนนั้น

ว่า "เป็นสามีเรา" ไหนเลยดื้อรั้นบ่ายเบี่ยงได้ เจ้าบ่าวเจ้าสาวเข้าห้องหอวิวาห์ นับเป็นช่วงเวลาอันดื่มด่ำ พวกเราไม่ขอรบกวนมากความ"

จบคำโบกมือวูบ ชักนำพยัคฆ์เชียวและพวกก้าวยาวๆ ออกจากห้องโถง

พริบตานั้น ทั่วทั้งห้องโถงเงียบสงัดปราศจากสุ้มเสียง อาคอทั้งประหวั่นพรั่นพรึงทั้งอับอายขุ่นแค้น พลันฟุบกายลงบนโต๊ะ เปล่งเสียงร่ำไห้ออกมา กล่าวว่า

"ล้วนเป็นท่านไม่ดี"

อุ้ยเซี่ยวป๊อกล่าวเสียงนุ่มนวล

"ล้วนเป็นข้าพเจ้าไม่ดี ยามใดที่ข้าพเจ้าครุ่นคิดหนทาง ช่วยเหลือแต้กงจื้อออกมาท่านก็บอกว่าข้าพเจ้าประเสริฐเลิศ"

อาคอพอฟัง พลันเงยหน้าชี้นกล่าวว่า

"ท่าน...ท่านสามารถช่วยเหลือเขาออกมาหรือ?"

ภายใต้เปลวเทียนสาดส่อง เห็นวงหน้าอันผุดผาดสะคราญของนางปรากฏหยาดน้ำสุกใสประดับอยู่หลายหยด นับว่า ต่อให้หยกประดับมุกกุหลาบต้องน้ำค้างพร่างพรม ก็ไม่งามพิลาสล้ำปานนี้

อุ้ยเซี่ยวป๊อจับตามองจนเซื่องซึมตะลึงลาน กลับลืมเลือน ตอบคำอาคอกระตุกแขนเสื้ออุ้ยเซี่ยวป๊อ กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าถามท่านว่า จะช่วยเหลือแต้กงจื้อออกมาอย่างไร?"

อุ้ยเซี่ยวป๊อค่อยสะท้านตื่นจากภวังค์ ทอดถอนใจ กล่าวว่า

"หัวหน้าคนเถื่อนนั้นบอกว่า ทุกครั้งที่มันออกมาต้องคร่ากุมคนผู้หนึ่งกลับไปต้มกิน!"

อาคอกรีดร้องว่า

"กลับไปต้มกิน?"

"ถูกต้อง ความจริงพวกมันบอกว่าท่านผิวกายละเอียดอ่อน เนื้อนุ่มขาวสะอาด รสชาติอร่อยเลิศล้ำที่สุด คิดคร่ากุมท่านไปรับประทาน"

อาคอถึงกับสยิวกายอย่างหนาวเหน็บ เงยหน้ากวาดมองไปนอกประตูกริ่งเกรงคนเถื่อนย้อนกลับมาอีก

อุ้ยเซี่ยวป๊อกล่าวต่อ

"ข้าพเจ้าบอกว่าท่านเป็นภรรยาเรา พวกมันจึงปล่อยปละละเว้นท่าน"

"บัดนี้พวกมันคร่ากุมแต้กงจื้อไป เขาไยมิใช่ถูกต้มกิน..."

"มิผิด นอกจากข้าพเจ้าเสนอหน้าออกไป ยินยอมให้พวกมันรับประทาน เป็นการสับเปลี่ยนกับแต้กงจื้อ"

"อย่างนั้นท่านก็ไปสับเปลี่ยนกับเขา..."

วาจาพอกล่าวจากปาก ฉุกคิดว่าพลั้งปากไปต้องก้มศีรษะลงอุ้ยเซี่ยวป๊อถึงกับใจหายวาบ ครุ่นคิดขึ้น

"นางโสโครก เห็นสามีท่านปราศจากราคาค่างวดแม้สักหุนเดียว ยินยอมให้คนเถื่อนเหล่านั้นหุงต้มเราเป็นอาหาร ช่วยเหลือชายชู้ของท่านออกมา"

ซึ่งความจริง อุ้ยเซี่ยวป๊อหาใช่ "สามี" อาคอ แต้โคกซวงก็มิใช่ "ชายชู้" ของนาง เพียงแต่เขาเติบใหญ่ขึ้นในซ่องคณิกา รับฟังคำด่าเยี่ยง "ชายชู้หญิงแพศยา" จนเคยชิน ยามขุ่นแค้นจึงประหวัดนึกถึง กล่าวเสียงเย็นชา

"ท่านต้องการให้ข้าพเจ้าไปสับเปลี่ยน ข้าพเจ้าก็จะไปสับเปลี่ยน เพียงมิทราบถ้ำของคนเถื่อนเหล่านั้นอยู่ที่ใด เฮอะ พวกเราไปกันเถอะ"

อาคอไม่กล้ากล่าวมากความ ติดตามออกจากห้องโถง เร่งรุดกลับมากลางทาง เห็นบริเวณตระกูลแต้ห้อมล้อมกันกล่าววาจา พอพบเห็นทั้งสองพากันร้องว่า

"ตั้งโกวเนี้ยมาแล้ว กงจื้อเราเล่า?"

ในกลุ่มคนพลันปรากฏเงาสายหนึ่ง ขยับวูบออกมา ท่าร่างว่องไวยิ่งนัก อุ้ยเซี่ยวป๊อรู้สึกละลานตาวูบ คนผู้นั้นก็บรรลุถึงเบื้องหน้า ได้ยินสุ้มเสียงแหลมเล็กเสียงหนึ่งดังว่า

"กงจื้อเราอยู่ที่ใด?"

คนผู้นี้หันหลังให้กับแสงโคมไฟ ไม่อาจเห็นโฉมหน้ามันชัดตา อุ้ยเซี่ยวป๊อยามตื่นตระหนก ต้องถอยกายไปสองก้าว

คนผู้นั้นสืบเท้ามาสองก้าว ยังคงยืนประจันกับอุ้ยเซี่ยวป๊อ ห่างกันไม่ถึงหนึ่งเชียะ ถามอีกว่า

"กงจี้อเราอยู่ที่ใด?"

อาคอกล่าวว่า

"เขาถูกคนเถื่อนคร่ากุมไป หุงต้มเป็นอาหาร"

คนผู้นั้นกล่าวว่า

"ดินแดนตงง้วนไหนเลยมีคนเถื่อน?"

"พวกมันเป็นคนเถื่อนจริงๆ โปรดหาหนทางช่วยเหลือเขา"

"พวกมันจากไปนานเท่าใดแล้ว?"

"ไม่นานเท่าใดนัก"

คนผู้นั้นพลันลอยตัวขึ้น สาดพุ่งถอยไปด้านหลัง พอดีทิ้งร่างลงบนอานม้าตัวหนึ่ง ใช้สองเท้าหนีบท้องม้าควบขับจากไป ชั่วพริบตากลืนหายกับม่านวิกาล

อุ้ยเซี่ยวป้อและอาคอหันมาสบตากัน คนหนึ่งตื่นตระหนก อีกคนหนึ่งปีติยินดี เห็นคนผู้นี้มีท่าร่างรวดเร็ว น้อยครั้งจะประสบพบพานมา

อาคอกล่าวว่า

"มิทราบยอดคนท่านนี้เป็นใคร?"

เหล่าบริวารตระกูลแต้พากันกล่าวว่า

"ท่านผู้เฒ่าเป็นซือแป๋แต้กงจี้อ เรียกว่าปังเซียะฮ่วม ฉายาเจ่กเกี่ยมบ้อฮ้วย (กระบี่ไร้โลหิต) ผู้อาวุโสแซ่ปัง มีฝีมือสูงเยี่ยม ไร้เทียมทาน บัดนี้รุดไปช่วยเหลือกงจี้อ ย่อมต้องประสบความสำเร็จ"

อุ้ยเซี่ยวป้อ อาคอล้วนส่งเสียงตังอ้อ ครั้งกระโน้นแต้โคกซวง เคยบ่งบอกสั่งกัดสำนักอาจารย์ ต่อแม่ชีเกาลั้งว่า ซือแป๋มันฉายากระบี่ไร้โลหิต ปังเซียะฮ่วม เป็นยอดฝีมือสำนักคุนลุ้น ยามฆ่าคนเพียงจู่โจมหนึ่งกระบี่ แต่ไม่เห็นโลหิตหลั่งไหล

อาคอกล่าวว่า

"ผู้อาวุโสแซ่ปังเมื่อเร่งรุดมาถึง พวกท่านไฉนไม่เชื้อเชิญไปช่วยคนในห้องโถง?"

บริวารตระกูลแต้ผู้หนึ่งกล่าวว่า

"ผู้อาวุโสแซ่ปังได้รับใบบอกจากนกพิราบสื่อสารของพวกเรา เร่ง

รุดมาจากเมืองฮ้อกังทั้งยามราตรี เมื่อครู่เพิ่งบรรลุถึง"

อุ้ยเชี่ยวป๊อกล่าวว่า

"พวกเราไฉนมิได้พบเห็นผู้อาวุโสในแดนฮี้อกัง?"

เหล่าบริวารท่านมองดูเรา เรามองดูท่าน ไม่มีผู้ใดตอบคำ บริวารที่กล่าววาจาสำนึกว่าพลั้งปากไป ต้องก้มศีรษะลง

อุ้ยเชี่ยวป๊อฉุกคิดขึ้น

"ที่แท้ตระกูลแต้ ซุ่มซ่อนยอดฝีมืออยู่ในพิธีชุมนุมสังหารเต่าจวบจนเด็กโสโครกนี้ถูกคร่ากุม จึงรุดมาช่วยเหลือ"

ยามนั้นหยิกแก้มตนเอง กล่าวว่า

"เนื้อเอยเนื้อ มีคนไปช่วยเหลือแต้กงจื้อ พวกเจ้าก็มิต้องพลีเลือดเนื้อไปสับเปลี่ยนกับของวิเศษในดวงใจแล้ว"

อาคอหน้าแดงวูบกล่าวว่า

"ผู้อาวุโสแซ่ปัง หากสามารถช่วยเหลือเขากลับมาก็ประเสริฐ"

อุ้ยเชี่ยวป๊อเดือดดาลเป็นการใหญ่ ผุดลุกขึ้นคิดสะบัดหน้าจากไป ยามชำเลืองแลมายังวงหน้าอันผุดผาดสะคราญล้ำของนาง กลับใจอ่อนทรุดนั่งลง

อาคอเห็นเขายืดกายขึ้น ต้องลอบร้อนรุ่มใจหวนนึกถึงกระบี่ไร้โลหิต หากไม่สามารถช่วยเหลือแต้โคกซวง จะให้ผู้ใดไปสับเปลี่ยนแต้โคกซวงกลับมา พอเห็นอุ้ยเชี่ยวป๊อกระแทกนั่งลง นางค่อยคลายใจไม่กล้าล่วงเกินฝ่ายตรงข้ามอีก เบียดกายเข้าใกล้เขา

อุ้ยเชี่ยวป๊อพลันฉุกใจคิดขึ้น

"ตอนนี้ท่านมีเรื่องต้องขอร้องเรา เราหากไม่ฉกฉวยโอกาสเอารัดเอาเปรียบ จะรอถึงเวลาใด?"

ยามนั้นยื่นมือซ้ายออกโอบเอวอ้อนแอ้นของนาง ใช้มือขวายึดกุมมือขวานางไว้ อาคอสะบัดดิ้นรนเล็กน้อย ก็ไม่ขยับเคลื่อนไหว

อุ้ยเชี่ยวป๊อสบอารมณ์ยิ่ง ครุ่นคิด

"ทางที่ประเสริฐให้ผู้แซ่ปังถูกเอี้ยตั่วกอฆ่าทิ้งไม่หวนกลับมาตลอดกาล เราจะนั่งรอคอยเยี่ยงนี้ไปชั่วชีวิต"

เขาทราบดีว่า อาคอหามีจิตปฏิพัทธ์ต่อเขาไม่ เพียงภาวนาว่าสามารถโอบกอดนางเยี่ยงนี้ไปชั่วชีวิต ก็อิ่มเอมเปรมใจ

มิคาดโอบกอดชั่วขณะ บนทางหลวงเบื้องหน้าบังเกิดเสียงฝีเท้าม้าดังขึ้น รอจนควบขับเข้าใกล้ จำแนกออกว่าเป็นม้าสองตัว

อาคอกระโดดปราดขึ้น ดาหน้ามารอคอยที่กลางทางหลวง ชั่วครู่ให้หลังเห็นม้าสองตัวควบขับหนึ่งหน้าหนึ่งหลัง ห้อตะบึงมาถึง เหล่าบริวารยกโคมไฟขึ้นส่องดู ถึงกับโห่ร้องออกมา เห็นผู้โดยสารบนหลังม้าตัวแรกคือแต้โคกซวง!

แต้โคกซวงพอเห็นอาคอวิ่งตะบึงมา ก็พลิกกายลงจากหลังม้าทั้งสองโอบกอดกัน ตื่นเต้นลิงโลดเหลือประมาณ อาคอชุกศีรษะกับอ้อมอกฝ่ายตรงข้าม ร่ำไห้ออกมา

"อุ้ยเชี่ยวป๊อความจริงผุดลุกขึ้น พอเห็นเช่นนั้นคล้ายถูกพะเนินเหล็กกระทุ้งใส่ทรวงอก กระแทกนั่งลงดังเดิม สัตย์สาบานในใจ

"มารดาท่านเถอะ ชั่วชีวิตเราหากไม่อาจรับท่านเป็นภรรยา ยินยอมเป็นบุตรหลานแต้โคกซวงสิบแปดรุ่น"

หากเป็นบุคคลอื่น พอประสบเหตุการณ์เช่นนี้คงท้อแท้ ทอดอาลัยสะทกสะท้อนรันทด หาไม่ก็ตัดใจสะบั้นไมตรี เสาะหารักใหม่อีก

แต่อุ้ยเชี่ยวป๊อมีนิสัยดื้อรั้น ทั้งใบหน้าหนา จิตใจเข้มแข็งเด็ดเดี่ยว ครุ่นคิดสืบไป

"สรุปแล้ว บิดาขอพัวพันท่านไว้ เฉกเช่นวิญญาณไม่ยอมผุดเกิดต่อให้ท่านแต่งงานสิบแปดครั้ง ครั้งที่สิบเก้ายังต้องแต่งกับเรา!"

เขาอยู่ในซ่องคณิกา เหล่านางคณิกาสลัดคนรักเก่า อ้าแขนรับคนใหม่จนคุ้นตา เข้าใจว่าการปันใจมีรักใหม่ของสตรีนางหนึ่ง มินับเป็นอย่างไรได้ ยิ่งไม่เคยได้ยินเรื่องรักแท้อมตะ หนักแน่น ไม่คลอนคลายมาก่อนคับแค้นชั่วขณะก็สาวเท้าไปอย่างยิ้มแย้มแจ่มใส กล่าวว่า

"แต้กงจื้อกลับมาแล้ว คงมิได้ถูกคนเถื่อนขบกัดแต่อย่างไรกระมัง?"

แต้โคกซวงงงงันวูบ อาคอกลับใจหายวาบ สำรวจดูฝ่ายตรงข้ามตลบหนึ่ง เห็นองคาพยพ นิ้วมือ แขนขาแต้โคกซวงครบถ้วน สมบูรณ์ค่อย

คลายใจลง

กระบี่ไร้โลหิตยามอยู่บนหลังม้า กล่าวว่า

"เด็กน้อยนี้เป็นใคร?"

แต้โคกชวงกล่าวว่า

"เป็นซือตี้โกวเนี้ย"

อุ้ยเซี่ยวป้อเงยหน้าขึ้น เห็นกระบี่ไร้โลหิตปังเซียะอ่วมหน้าผอมซูบสองตาเล็กหยี เหนือริมฝีปากไว้หนวดเรียว สีหน้าเหลืองซีดดุจปีศาจอมโรค ยามนั้นห่วงใยกังวลถึง "หัวหน้าคนเถื่อน" เอี้ยเอ็กจือ จึงกล่าว

"ผู้อาวุโสแซ่ปังยอดเยี่ยมจริงๆ สามารถช่วยเหลือแต้กงจื้อในฉับพลันมิทราบปลิดชีวิตคนเถื่อนนั้นได้หรือไม่?"

กระบี่ไร้โลหิตกล่าวว่า

"คนเถื่อนอันใด ล้วนปลอมแปลงขึ้น"

มันไม่คิดลดตัวลงสนทนากับเด็กหนุ่มเยี่ยงอุ้ยเซี่ยวป้อ กล่าวจบก็สงบปากคำลง

อาคอครุ่นคิดถึงซือแป๋ กล่าวว่า

"ซือแป๋หากตื่นขึ้นมา ไม่พบเห็นพวกเรา คงร้อนรุ่มใจยิ่ง"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

"อย่างนั้นพวกเรารีบกลับไปเถอะ"

อาคอเหลียวหน้ามายังแต้โคกชวง ภาวนาให้ฝ่ายตรงข้าม ร่วมทางไปด้วย แต้โคกชวงจึงกล่าวกับกระบี่ไร้โลหิต

"ซือแป๋ พวกเราไปยังโรงเตี๊ยม หาอาหารรับประทานก่อน ค่อยนอนหลับพักผ่อนให้เต็มที่"

ระหว่างทาง อุ้ยเซี่ยวป้อสอบถามเรื่องราวต่อแต้โคกชวง แต้โคกชวงก็ประโคมโหมว่า ซือแป๋มันยอดเยี่ยมปานใด ไม่กี่กระบวนท่าก็ขับไล่เหล่าคนเถื่อนแตกกระจัดกระจาย อุ้ยเซี่ยวป้อเลียบเคียงถามจนมั่นใจว่า "หัวหน้าคนเถื่อน" มิได้เสียชีวิต จึงคลายใจลง

เมื่อกลับถึงโรงเตี๊ยม เป็นเวลาฟ้าสาง แม่ชีเกาลั้งตื่นขึ้นแต่แรก พอไม่พบพานอาคอและพวก เข้าใจว่านางคงฉุดรั้งอุ้ยเซี่ยวป้อไปช่วยเหลือ

แต้โคกชวง รอจนแต้โคกชวงและพวกกลับมา ก็แนะนำกระบี่ไร้โลหิตต่อนาง

แม่ชีเกาลั้งเห็นกระบี่ไร้โลหิตสีหน้าเฉื่อยชา แต่พอลืมตาขึ้น ถึงกับทอประกายวาววับ สำนึกทราบว่าฝ่ายตรงข้ามมีพลังการฝึกปรือลึกล้ำจริงๆ

หลังจากรับประทานอาหารเช้า แม่ชีเกาลั้งกล่าวว่า

"แต้กงจื้อ เราสองอาจารย์กับศิษย์มีเรื่องต้องกระทำ พวกเราต้องแยกทางกัน"

แต้โคกชวงผิดหวังยิ่ง แต่แม่ชีเกาลั้งไม่โอภาปราศรัยมากความ นำอาคอและอุ้ยเซี่ยวป้อขึ้นรถจากไป ดรานี้อาคอถึงกับขอบตาแดงก่ำ แทบร่ำไห้ออกมา อุ้ยเซี่ยวป้อกลับหัวร่อในใจอย่างครึกครื้น อธิษฐานขึ้น

"ขอซือแป๋มีอายุขัยร้อยปี เสพสุขวาสนาเลิศล้ำ โอมมณีตัสสะโพธิ-สัตว์โปรดคุ้มครอง"

ยามนั้นถามว่า

"ซือแป๋ พวกเราจะไปที่ใด?"

แม่ชีเกาลั้งกล่าวว่า

"สู่นครหลวง"

จากนั้นเน้นเสียงอย่างเย็นชา

"ผู้แซ่แต้หากติดตามมา อย่าได้แยแสสนใจมันผู้ใดไม่เชื่อ เราจะปลิดชีวิตผู้แซ่แต้นั้น!"

อาคอร้องโพล่งว่า

"ซือแป๋ เพราะเหตุใด?"

"มิมีใด เรารักความสงบ ไม่ชมชอบพร่ำพิไรกับผู้อื่น"

อาคอพลันฉุกคิดถึงเรื่องราวหนึ่ง กล่าวว่า

"หากแม้นซือตี่กล่าววาจากับมันเล่า?"

"เราจะฆ่าแต้กงจื้อเช่นกัน"

อุ้ยเซี่ยวป้อรับฟังถึงตอนนี้ อดหัวร่อคิกมิได้ อาคอกล่าวว่า

"ซือแป๋ เยี่ยงนี้ไม่ยุติธรรม ซือตี่อาจจงใจไปกล่าวกับผู้อื่น"

"ผู้แซ่แต้หากไม่ติดตามมา เซี่ยวป้อไหนเลยกล่าววาจากับมันได้? มันเฝ้ารบเร้าพัวพันเรา นับว่าความผิดสมควรตาย"

อุ้ยเซี่ยวป้อเบิกบานสำราญใจยิ่ง รู้สึกคนดีที่สุดในโลก ไม่มีผู้ใดเกินซือแป๋ พลันยึดกุมมือแม่ชีเกาลั้งจุมพิตลงบนหลังมือ นางคราหนึ่ง

แม่ชีเกาลั้งสลัดหลุด ตวาดว่า

"เหลวไหล"

ยี่สิบกว่าปีมานี้ มิมีผู้ใดสนิทสนมกับนางเช่นนี้มาก่อน ศิษย์ผู้นี้แม้อุกอาจดึกดะนอง กลับเปล่งจากน้ำใสใจจริง ปากแม้ตวาดตำหนิ มุมปากกลับยิ้มน้อยๆ

อาคอเห็นซือแป๋จิตใจลำเอียง การพรากจากแต้โดกซวงครานี้มิทราบเมื่อใดสามารถพบพานกันอีก ยิ่งขบคิดยิ่งดับแค้นรันทด น้ำตาไหลรินพร่างพรู

หลายวันให้หลัง ทั้งสามบรรลุถึงนครหลวง พำนักค้างแรมในโรงเตี๊ยมเล็กๆ บริเวณทิศตะวันออกหลังหนึ่ง แม่ชีเกาลั้งมายังห้องพักอุ้ยเซี่ยวป้อปิดประตูลงกลอน ถามเบาๆ

"เซี่ยวป้อ เจ้าคาดว่าพวกเรามายังนครหลวงด้วยเรื่องใด?"

"ศิษย์เข้าใจว่า หากมิใช่ต้องการพบเทาโกวโกวก็สืบเนื่องจากคัมภีร์สี่-สิบสองบท ซึ่งหลงเหลืออีกหลายเล่ม"

แม่ชีเกาลั้งผงกศีรษะกล่าวว่า

"เรารับบาดเจ็บครั้งนี้ ทำให้เราฉุกคิดว่า คนผู้หนึ่งต่อให้มีพลังการฝึกปรือลึกล้ำเพียงไหน บางครั้งอาจเสื่อมสูญสิ้นเรี่ยวแรง หากสามารถรวบรวมคัมภีร์สี่สิบสองบททั้งแปดเล่ม สืบเสาะจนพบขุมทรัพย์แมนจูจะแจกจ่ายเจือจานไปทั่วแผ่นดิน คาดว่าพักรักษาตัวอีกครึ่งเดือน อาการบาดเจ็บจะทุเลาเมื่อถึงเวลานั้นค่อยเข้าวังไปสืบหยั่งข่าวคราวค้นหาคัมภีร์สี่สิบสองบทอีกเจ็ดเล่ม"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

"ศิษย์จะปะปนเข้าวังไปก่อน คอยสืบเสาะสดับฟัง มิแน่นักว่าจะสืบทราบเบาะแสใด"

"อืมม์ เจ้าชาญฉลาดปราดเปรื่อง อาจสามารถกระทำเรื่องใหญ่นี้"

ขณะว่ากล่าว ควงตาทอประกายปลุกปลอบให้กำลังใจ ยื่นมือลูบ

คลำศีรษะอุ้ยเชี่ยวปัอ เอ่ยสืบต่อ

"เชี่ยวปัอ เรื่องราวเหล่านี้อย่าได้แพร่งพรายต่อซือเจ้เจ้า แม้สักครึ่งคำ"

อุ้ยเชี่ยวปัอรับคำ ครุ่นคิดขึ้น

ซือเจ้โสภาสะคราญปานนั้น ซือแป้กลับไม่ใคร่ชมชอบนาง มิทราบเป็นเพราะเหตุใด อาจบางทีสืบเนื่องจากนางไม่รู้จักยกย่องเยินยอซือแป้"

เช้าวันรุ่งขึ้น อุ้ยเชี่ยวปัอเข้าวังไปเฝ้าฮ่องเต้ ครั้นทรงปลื้มพระทัยยิ่งกุมมืออุ้ยเชี่ยวปัอ ตรัสว่า

"เรารอคอยเจ้าทุกวี่วันกาลก่อนห่วงใยกังวลว่า เจ้าหลังจากถูกแม่ชีชั่วร้ายนั้นคร่ากุมไป ไม่อาจมีชีวิตรอด เมื่อวันก่อน ตอลังค่อยกลับมาบอกว่าพบเห็นเจ้า เจ้าดิ้นรนหลุดรอดมาได้อย่างไร?"

อุ้ยเชี่ยวปัอโป้ปดอย่างคล่องแคล่ว

"ตอนนั้นแม่ชีชั่วร้ายขุ่นแค้นยิ่ง ต่อยเตะใส่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าบอกว่าพระองค์ท่านเป็นเจ้าเหนือชีวิต มิอาจประทุษร้าย แต่ข้าพเจ้าเยินยอคำหนึ่งนางก็ตบใส่ฉาดหนึ่ง ได้แต่สงบปากคำลง"

"แม่ชีชั่วร้ายนั้นมีความเป็นมาอย่างไร ครากก่อนรุดมาประทุษร้ายได้รับบงการจากผู้ใด?"

"ข้าพเจ้ามิทราบ ตอนนั้นนางใช้เชือกพันธนาการสองมือข้าพเจ้าฉุดลากไปเยี่ยงวานร ข้าพเจ้าแม้มิกล้าแผดด่า แต่ก่นด่าบรรพบุรุษนางถึงสิบแปดรุ่น"

ดังฮีทรงพระสรวลออกมา ตรัสว่า

"นั่นย่อมแน่นอน ไหนเลยไม่ด่าได้?"

"นางฉุดลากข้าพเจ้าไปหลายวัน ดีที่พบพานคนผู้หนึ่งในระหว่างทาง คนผู้นั้นกลับมีไมตรีคบหากับข้าพเจ้าช่วยกล่าววาจาแทน แม่ชีชั่วร้ายจึงไม่ทำร้ายข้าพเจ้าอีก"

"คนผู้นั้นเป็นใคร?"

อุ้ยเชี่ยวปัอก่อนเข้าวัง ก็ครุ่นคิดหาคำโป้ปดได้แต่แรก กล่าวว่า

"มันแซ่เอี้ยนามเอ็กจือ เป็นทหารสังกัดเจ้าพิชิตประจิมโจ้วซำกุ่ย

ดราก่อนเคยรู้จักกับข้าพเจ้า เมื่อตอนโง้วเอ่งฮิ้มมายังนครหลวง มันบอกต่อแม่ชีนางนั้นว่า พระองค์แม้พระชนม์ยังเยาว์ ทรงมีวิจารณญาณเลิศล้ำเฉกเช่นโอรสสวรรค์ นางจึงไม่ควบคุมข้าพเจ้ากระไร ค่ำคืนหนึ่ง เอี้ยเอ็กจือสนทนากับแม่ชีนางนั้นภายในห้องข้าพเจ้าแสร้งเป็นหลับไหลลอบสดับฟัง เพิ่งทราบว่าการลอบประทุษร้าย พระองค์ครานี้ มีคนบงการอยู่หลังฉาก"

ดังฮีตรัสว่า

"เป็นโง้วซำกุ่ยกระมัง?"

"พระองค์ทรงทราบได้อย่างไร?"

"คนของโง้วซำกุ่ยรู้จักแม่ชีนางนั้น ลอบสนทนาลับกับนาง ไหนเลยมีเรื่องดีงามได้?"

อุ้ยเซี่ยวป้อแสร้งกล่าวอย่างตื่นเต้นลิงโลด

"ไม่ว่าเรื่องราวใด พระองค์ล้วนทรงวินิจฉัยได้ชั่วชีวิตพวกเรารับรองปลอดภัยแคล้วคลาดภัยพิบัติ ไม่พลาดพลั้งเสียเปรียบตลอดกาล"

"ฮา ฮา ผู้แซ่เอี้ยบอกต่อแม่ชีนางนั้นว่ากระไร?"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวอย่างคล่องแคล่ว

"เอี้ยเอ็กจือบอกว่า โง้วซำกุ่ยมีพระคุณต่อบิดามัน มิอาจ ไม่อารักขาคุ้มครองนายเหนือ แต่โง้วซำกุ่ยกำเริบเสิบสาน คิดตั้งตัวเป็นฮ่องเต้ นับว่าไม่บังควรอย่างยิ่ง

แม่ชีนางนั้นบอกว่าโง้วซำกุ่ยให้เกียรติต่อนางไหว้วานนางมาสมควรปฏิบัติตามคำมั่นสัญญา แต่หลังจากที่เอี้ยเอ็กจือเกลี้ยกล่อม เป็นเวลานานนางค่อยเปลี่ยนความตั้งใจ ตกลงว่าภายหน้า โง้วซำกุ่ยหากใช้คนมาประทุษร้ายอีก มันสองจะลอบกำจัดคนเหล่านั้นเสีย

จากนั้นพวกมันบอกว่า ในยุทธจักรมีผู้คนจำนวนมากตั้งตัวเป็นศัตรูกับโง้วซำกุ่ย จัดพิธีสังหารเต่าขึ้นที่แดนฮ้อกัง ภายหลังข้าพเจ้าหลับไหลไปจริงๆ ยามดึกดื่นค่อนคืน เอี้ยเอ็กจือฉกฉวยโอกาสแม่ชีนางนั้นนั่งกรรมฐาน ลอบมาปลุกเราตื่นขึ้น ให้ข้าพเจ้าหลบหนีมา"

กษัตริย์ดังฮีตรัสว่า

"ผู้แซ่เอี้ยกลับมีมโนธรรมนัก"

"ถูกแล้ว ภายหน้าพระองค์ตัดศีรษะโง้วซำกุ่ย ได้โปรดอภัยละเว้นชีวิตเอี้ยเอ็กจือ"

ดังฮีผงกพระพักตร์รับ สาวพระบาทไปมาในห้องทรงพระอักษรตรัสว่า

"เชี่ยวกุ่ยจื้อเจ้ากล้าเดินทางสู่ฮุ้นหนำหรือไม่?"

อุ้ยเชี่ยวป้อ รู้สึกเหนือความคาดหมายอย่างใหญ่หลวง กล่าวว่า

"พระองค์คิดบัญชาข้าพเจ้า ไปสืบหยั่งความเคลื่อนไหวของโง้วซำกุ่ย?"

"มิผิด เรื่องนี้นับว่าเสี่ยงอันตราย แต่เจ้าอายุยังเยาว์ โง้วซำกุ่ยคงไม่ระแวดระวังอย่างไร เอี้ยเอ็กจือก็เป็นสหายเจ้า คงช่วยเหลือดูแลเจ้าได้"

"ข้าพเจ้าหาเกรงกลัวอันตรายไม่ เพียงแต่เพิ่งกลับวังมา ก็ต้องกราบบังคมทูลลา รู้สึกไม่สบายใจยิ่ง"

"เราก็เช่นเดียวกัน น่าเสียดายที่เราเป็นฮ่องเต้ ไม่อาจเคลื่อนไหวโดยพลการ มิเช่นนั้นเราสองร่วมทางไปยังมณฑลฮุ้นหนำ เรายึดจับหนวด-เคราโง้วซำกุ่ย ท่านรวบกุมสองมือมัน พากันถามว่า โง้วซำกุ่ยยอมแพ้แล้วหรือไม่?"

อุ้ยเชี่ยวป้อหัวร่อพลางกล่าวว่า

"วิเศษแท้ พระองค์ท่านมิต้องไปยังมณฑลฮุ้นหนำ ข้าพเจ้าจะหลอกชักนำโง้วซำกุ่ยมาในวัง พวกเราค่อยดึงหนวดมัน ดีหรือไม่?"

"ดีนั้นดีอยู่ เพียงเกรงว่ามันไม่หลงกลอุบายติดตามมา เชี่ยวกุ่ยจื้อเรานึกได้วิธีหนึ่ง"

"พระราชดำริของพระองค์ ย่อมต้องเลิศล้ำแน่นอน"

"พวกเรายกเกี่ยงเส้งกงจู้ (ราชธิดา) ให้กับบุตรชายมันโง้วเอ่งฮิ้ม เมื่อถึงเวลานั้น มันย่อมไม่ระแวดระวัง!"

อุ้ยเชี่ยวป้องงงงันวูบ กล่าวว่า

"ยกเกี่ยงเส้งกงจื้อให้กับโง้วเอ่งฮิ้ม? เยี่ยงนั้นไยมิใช่ให้ความสะดวกแก่มันไป?"

"นางเป็นธิดาไท้โหวอันอำมหิต พวกเราจะให้นางไปพำนักที่ฮุ้นหนำ

เผชิญความลำบากยากเข็ญบ้าง"

พระองค์ความจริง โปรดปรานพระขนิษฐาองค์นี้ แต่นับแต่ทรงทราบว่า อ้วงไท้โหวประทุษร้ายพระชนนี พระองค์พลอยไม่พอพระทัยขนิษฐาองค์นี้ด้วย

อุ้ยเชี่ยวปัอกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าสืบทราบได้ข่าวดีประการหนึ่ง พระองค์หากทรงทราบย่อมต้องปลื้มพระทัย"

"ข่าวดีอันใด?"

อุ้ยเชี่ยวปัอลดสุ้มเสียงแผ่วเบาลง กล่าวว่า

"นางอำมหิตเป็นอ้วงไท้โหวตัวปลอม อ้วงไท้โหวแท้จริงถูกซุกซ่อนภายในวัง"

"อะไร อ้วงไท้โหวปลอมอันใด?"

อุ้ยเชี่ยวปัอ จึงบอกเล่าเหตุการณ์ที่อ้วงไท้โหวตัวปลอม จองจำองค์แท้จริงไว้ นางปลอมแปลงรูปโฉมสวมรอยแทนออกไป

ดังฮีตะลึงลานกับที่ ชั่วครู่ให้หลังตรัสว่า

"เจ้า...เจ้าทราบได้อย่างไร?"

"ข้าพเจ้ากริ่งเกรงนางอำมหิตประทุษร้ายพระองค์ จึงเกลี้ยกล่อมนางกำนัลประจำวังไท้โหวนางหนึ่ง คอยติดตามความเคลื่อนไหว วันนี้ข้าพเจ้าพอเข้าวังมา นางกำนัลนั้นก็ถ่ายทอดบอกเรื่องนี้ให้ทราบ"

"เรื่องไม่อาจชักช้า พวกเราจะรุดสู่วังไท้โหวในบัดดล"

พลางปลดกระบี่วิเศษลงจากผนังสองเล่มยื่นส่งเล่มหนึ่งแก่อุ้ยเชี่ยวปัอ

อุ้ยเชี่ยวปัอกล่าวว่า

"นางอำมหิตฝีมือร้ายกาจ ข้าพเจ้าพอเข้าห้องจะโอบกอดนางไว้ พระองค์ก็สะบัดกระบี่ ฟันแขนนางขาดสะบั้นข้างหนึ่ง จากนั้นค่อยสอบถามรายละเอียด"

"ตกลงตามนี้"

"พระองค์ยังคงเบิกตัวราชองครักษ์ รอคอยอยู่นอกวัง หากพบว่าผิดท่าไป ได้แต่เรียกระดมคนเข้ามา"

คังฮีผงกพระพักตร์ สาวพระบาทจากห้องทรงพระอักษร เบิกตัวราชองครักษ์มาแปดคน เมื่อบรรลุถึงหน้าวังไท้โหว ก็ทรงบัญชาราชองครักษ์รอคอยอยู่นอกอุทยาน ชักชวนอุ้ยเซี่ยวป้อมุ่งตรงมายังห้องบรรทม

เหล่าขันทีนางกำนัลพากันคุกเข่าลงรับเสด็จ คังฮีตรัสว่า

"พวกเจ้าล่าถอยไปยังอุทยาน ไม่อนุญาตกรายใกล้"

เหล่าขันทีนางสนมล้วนรับคำ

อุ้ยเซี่ยวป้อทราบว่า ครั้งกระโน้นอ้วงไท้โหวตัวปลอม ถูกแม่ชีเกาลั้งฟาดฝ่ามือสำลีละลายกระดูกคืนใส่เจ็ดฝ่ามือ แม่ชีเกาลั้งแม้ถ่ายทอดวิธีสลายพลังให้ แต่นับแต่นั้นขอเพียงใช้กำลังภายใน โครงกระดูกทั่วทั้งกายจะแตกสลาย ยามงอนิ้วนับคำนวณพบว่าฝ่ามือสำลีละลายกระดูกที่แทรกซึมในร่างกายนางยังสลายไม่หมดสิ้น คำนวณแน่ว่านางมิกล้าลงมือ อีกประการตนยึดถือประกาศิตมังกร ดังนั้นปราศจากข้อกริ่งเกรงใดๆ

คังฮีกลับตระหนกว่า อ้วงไท้โหวพลังฝีมือสูงเยี่ยม วิชาฝีมือของพระองค์ล้วนได้รับการแนะนำจากนาง ต่อให้ผนึกกำลังกับอุ้ยเซี่ยวป้อยังเป็นรองนางมากนัก มีแต่ใช้กระบี่คู่จู่โจมนางอย่างกะทันหัน เฉกเช่นตอนจัดการเมี่ยงไป๋ จึงสามารถเอาชัย ดังนั้นพอย่างเข้าห้องบรรทมอดตื่นเต้นพระทัยมิได้

อุ้ยเซี่ยวป้อคำนึงในใจ

"วันนี้ นับเป็นโอกาสประกอบความดีความชอบ เราหากโถมใส่นางอำมหิต พระองค์จะเข้าพระทัยว่าเราทะยานเข้าหาอย่างฮึกหาญ ซึ่งความจริงเพียงเป็นการทุบตีสุนัขที่ไม่สามารถเคลื่อนไหวตัวหนึ่ง!"

ยามนั้นกล่าวเบาๆ

"นางอำมหิตฝีมือสูงเยี่ยม พระองค์ไม่บังควรเสี่ยงอันตราย"

คังฮีผงกพระพักตร์ ยื่นพระหัตถ์แตะด้ามกระบี่ พระเนตรยามกวาดกราด พบว่าม่านมุ้งปล่อยห้อยลง ได้ยินเสียงอ้วงไท้โหวดังจากหลังม่านว่า

"พระองค์ท่าน มิได้เสด็จมายังวังอ้วงไท้โหวนานวัน ทรงพระเกษมสำราญกระมัง?"

ที่แท้คังฮีเสด็จมายังวังอ้วงไท้โหวทุกวี่วัน ภายหลังพอทรงทราบเบื้องหลังความนัย จึงขุ่นเคืองพระทัยยิ่ง ไม่ย่างกรายมาอีก ทั้งสองหารือว่า

พอพบพานอ้วงไท้โหว อุ้ยเชี่ยวปัอจะโถมเข้าหา มิคาดนางกลับหลับนอนทั้งในยามกลางวัน ดังนั้นตรัสว่า

"ทราบว่าไท้โหวร่างกายไม่สบาย ผู้บุตรจึงรุดมาเยี่ยมเยียนเชี่ยวกุ่ยจื้อตลบม่านขึ้น"

อุ้ยเชี่ยวปัอรับคำ สาวเท้าถึงหน้าเตียง อ้วงไท้โหวพลันกล่าวว่า

"เรากลัวถูกลม อย่าได้เลิกม่านขึ้น"

ดังฮีทรงดำริขึ้น หากไม่แยแสวาจานาง มุ่งตรงไปเลิกม่าน เกรงว่านางจะระแวงสงสัย จึงตรัสว่า

"ไท้โหวไม่สบายที่ใด?"

"แพทย์หลวงหลังจากตรวจอาการ บอกว่าเป็นหวัดเล็กน้อย จึงเจียดยาให้ พระองค์กลับวังไปพักผ่อนเถอะ"

ดังฮีทรงคลางแคลงพระทัยขึ้น อุ้ยเชี่ยวปัอเห็นในห้องบรรทมมีดครั้มเลือนสลัว จึงเบี่ยงกายมายังดังฮี โบกมือบอกใบ้ว่า ตนจะโอบสองเท้านางให้พระองค์ฟันกระบี่ลง

ดังฮีส่ายพระพักตร์คราหนึ่ง ตรัสว่า

"ไท้โหว ผู้บุตรไม่อาจวางใจได้"

พลางสาวพระบาทถึงหน้าเตียง ยื่นพระหัตถ์เลิกม่านมุ้งขึ้น

อ้วงไท้โหวพลันพลิกกายอย่างเร่งร้อน หันหน้าสู่ด้านใน พริบตานั้น ดังฮีทอดพระเนตรเห็นเค้าหน้าไท้โหวผอมซูบลง รูปโฉมผิดแผกจากกาลก่อน ต้องตรัสโพล่งว่า

"ไท้โหว ท่านผู้เฒ่าระหว่างนี้ซูบผอมลงมากนัก"

สุรเสียงถึงกับสั่นระริก อ้วงไท้โหวกล่าวว่า

"นับแต่กลับจากโง้วไท้ชัว กระเพาะอาหารไม่ดีนัก รับประทานอาหารได้เพียงมื้อละครึ่งชาม"

ดังฮีดำริขึ้น

"เชี่ยวกุ่ยจื้อกล่าวมิผิด นางคิดไม่ถึงว่า เราจะรุดมาอย่างกะทันหัน จึงมิได้ผลัดเปลี่ยนปลอมแปลงรูปโฉม ดังนั้นมิยอมให้เราเห็นกับตา"

ยามชุ่นเคืองพระทัย พลันตรัสดังๆ ว่า

"ไท้โหว ในตู้ใบนี้มีมุสิก"

พลางถดถอยวรกายมาสองก้าว กริ่งเกรงอ้วงไท้โหวตัวปลอม จะลงมืออย่างกะทันหัน

ได้ยินอ้วงไท้โหวกล่าวว่า

"ตู้เสื้อผ้าปิดสนิทแน่น ไหนเลยมีมุสิกอันใด?"

ดังฮีตระหนักว่า เหตุการณ์ดำเนินถึงขั้นนี้ นางคงระแวดระวังตน ไม่อาจประทุษร้ายได้ จึงทรงล่าถอยถึงข้างประตู กวักพระหัตถ์ต่ออุ้ยเชี่ยวป๊อตรัสว่า

"เบิกตัวราชองครักษ์มา ภายในตู้มีสุ้มเสียงประหลาดพิกล"

อุ้ยเชี่ยวป๊อหันหน้าหาประตู ร้องดังๆ ว่า

"เบิกตัวราชองครักษ์"

ราชองครักษ์ทั้งแปด สาวเท้าถึงหน้าประตูห้องบรรทม น้อมกายยอมรับพระบรมราชโองการ อ้วงไท้โหวโพล่งว่า

"พระองค์กำลังเล่นลวดลายใด?"

ดังฮีตรัสอย่างยิ้มแย้ม

"ใช่แล้ว เกี่ยงเล้งกงจู้หลบซ่อนอยู่ในตู้ คิดเล่นซ่อนหาด้วย เราสืบเสาะทุกแห่งหน ไม่พบพานนาง คงอยู่ภายในตู้ แน่นอน"

พลางโบกพระหัตถ์ข้างขวา อุ้ยเชี่ยวป๊อจึงสะอึกปราดไปเปิดตู้พบว่าลงกุญแจแน่นหนา ไม่สามารถเปิดออก

อ้วงไท้โหวกล่าวว่า

"เราร่างกายไม่สบาย พวกท่านทั้งสองกลับเข้ามาหยอกเล่นในห้องเรารีบออกไปให้กับเรา"

เหล่าราชองครักษ์ทราบว่าดังฮีมักประลองฝีมือกับเกี่ยมเล้ง-กงจู้พอฟังต่างแย้มยิ้มออกมา

ดังฮีทอดพระเนตรอ้วงไท้โหวไม่ยอมเปิดตู้ จึงตรัสว่า

"งัดประตูตู้ออก ไท้โหวมิใคร่สบาย พวกเราอย่ารบกวน ท่านผู้เฒ่า"

อุ้ยเชี่ยวป๊อรับคำดึงมีดสั้นประกายคำจากในรองเท้า สอดไปในประตูตู้ตวัดข้อมือเบาๆ กุญแจประตูก็หักสะบั้น ดึงประตูตู้ออกเห็นภายในตู้กองสุม

ผ้าห่มหลายผืน อาภรณ์สิบกว่าชุด หามีเงาร่างผู้คนไม่!

อุ้ยเชี่ยวปัอใจหายวาบ ครุ่นคิดขึ้น

"คราก่อน เห็นอ้วงไท้โหวตัวจริงถูกซุกซ่อนในตู้เสื้อผ้าชัดๆ ไฉนพลันสาบสูญไป? หรือนางกริ่งเกรงซือแป้เราแพร่งพรายเรื่องราวออกไปสังหารอ้วงไท้โหวแท้จริง?"

พอเบือนหน้ามายังเตียงนอน เห็นผ้าห่มนูนสูงขึ้น คล้ายซุกซ่อนคนอยู่ในผ้าห่ม จึงกล่าวอย่างลิงโลด

"กงจู้หลบซ่อนในผ้าห่มของไท้โหว"

ดังฮีกริ่งเกรงอ้วงไท้โหวตัวปลอม จะประทุษร้ายอ้วงไท้โหวแท้จริง จึงตรัสอย่างร้อนรุ่ม

"รีบดึงนางออกมา"

อุ้ยเชี่ยวปัอถลันถึงข้างเตียง สอดมือไปในผ้าห่มข้างเท้า อ้วง-ไท้โหว คิดฉุดรั้งอ้วงไท้โหวแท้จริงออกมา มิคาดกลับคลำพบถูกน่องที่รุงรังด้วยขุมขน ถึงกับสะท้านใจอย่างรุนแรง

ยามนั้น ปรากฏเท้าข้างหนึ่งถีบยันออก เตะถูกทรวงอกอุ้ยเชี่ยวปัอ อุ้ยเชี่ยวปัออุทานดังอา ปลิวละลิ่วไปด้านหลัง!

พลันเห็นผ้าห่มถูกตลบขึ้น เงาร่างอ้วนฉุแทบไร้อาภรณ์ปกปิดสายหนึ่งทะยานออกมา ม้วนผ้าห่มโอบอุ้มอ้วงไท้โหวขึ้นโถมปราดไปยังประตูห้อง

ราชองครักษ์ทั้งแปดยามตื่นตระหนก รีบถลันเข้าสกัดขัดขวางกลับถูกเงาร่างอ้วนฉุนั้นพุ่งชนใส่ ในเสียงโครมครามราชองครักษ์ห้าคนปลิวกระจัดกระจาย เงาร่างอ้วนฉุหาหยุดยั้งชะงัก โอบอุ้มอ้วงไท้โหวถาโถมออกไป

ดังฮีถลันถึงหน้าประตู ทอดพระเนตรเงาร่างอ้วนฉุนั้นเคลื่อนไหวดุจเหินบิน พุ่งปราดๆ มิกี่คราก็บรรลุถึงเชิงกำแพงอุทยาน ทะยานขึ้นบนกำแพงทิ้งร่างลงไป จึงบัญชาว่า

"รีบตาม"

ราชองครักษ์ห้าคน ถูกเงาร่างอ้วนฉุพ่งชนจนกระดูกแขนขาหักสลายไม่อาจตะเกียกตะกายลุกขึ้น ที่หลงเหลืออีกสามคน อ้อมกำแพงอุทยานไปกลับมิพบพานเงาร่างอ้วนฉุนั้น

ดังฮีตรัสดังๆ ว่า

"กลับมา"

ราชองครักษ์ทั้งสามรีบหันกายวิ่งตะบึงกลับมาดังฮีข่มพระทัยลงบัญชาเหล่าราชองครักษ์อย่าได้ส่งเสียง ปิดประตูห้องบรรทมลง ตรัสเบาๆ

"เชี่ยวกุ่ยจื้อ เป็นเรื่องราวใด?"

อุ้ยเชี่ยวป้อรู้สึกทรวงอกปวดแปลบปลาบ ดิ้นรนลุกขึ้น กล่าวอย่างตื่นตระหนก

"มี...ปีศาจ"

"หาใช่ปีศาจ หากแต่เป็นบุรุษคนหนึ่งมีเรือนร่างอ้วนฉุต่ำเตี้ย"

อุ้ยเชี่ยวป้อทั้งแตกตื่นทั้งขบขัน กล่าวว่า

"ในผ้าห่มนางอำมหิต กลับซุกซ่อนบุรุษที่อ้วนฉุต่ำเตี้ยคนหนึ่ง?"

ดังฮีพระพักตร์เคร่งขรึม ตรัสว่า

"อ้วงไท้โหวแท้จริงเล่า?"

อุ้ยเชี่ยวป้อ พลันฉุกคิดถึงหัวเตียงเคยซุกซ่อนคัมภีร์สี่สิบสองบท-หลายเล่ม จึงรื้อผ้าห่มออก เห็นพื้นเตียงด้านนี้ เพียงปูแผ่นกระดานไม้หลวมๆ รีบงัดแงะกระดานไม้ขึ้น

กระดานไม้เพิ่งเผยอออก แว่วเสียงครางเบาๆ กระทบโสต ดังฮีทรงลิงโลดพระทัยยิ่ง สาวพระบาทมาช่วยงัดแงะแผ่นไม้ขึ้น ทอดพระเนตรสตรีนางหนึ่งนอนเหยียดยาวบนเบาะ เหนือร่างห่มคลุมผ้าห่ม เพียงแต่ในห้องบรรทมมืดสลัว ยามกะทันหันไม่ถนัดชัดตา จึงตรัสว่า

"รีบจุดเทียนไขขึ้น"

อุ้ยเชี่ยวป้อจุดเทียนไขขึ้น ถือเชิงเทียนสาดส่องเห็นสตรีนางนั้นหน้าซีดขาว ใบหน้ารูปไข่ เป็นอ้วงไท้โหวแท้จริง ซึ่งคราก่อนถูกซุกซ่อนในตู้เสื้อผ้าจริงๆ

ดังฮี ทอดพระเนตรสตรีนางนี้มีรูปโฉมคลับคล้ายไท้โหว ซึ่งพบพานเมื่อยามปรกติ จึงรีบประคับประคองนางขึ้น ตรัสถามว่า

"เป็น...เป็นอ้วงไท้โหว"

สตรีนางนั้นกล่าวอย่างสงสัยใจ

"ท่าน...คือ..."

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

"พระองค์เป็นเจ้าเหนือชีวิตองค์ปัจจุบัน เสด็จมาช่วยเหลือด้วยพระองค์เอง

สตรีนางนั้นพินิจพิจารณาดังฮีชั่วขณะ พลันเปล่งเสียงร่ำไห้ โอบกอดดังฮีไว้อย่างแนบแน่น

อุ้ยเซี่ยวป้อถอยกายมาหลายก้าว ครุ่นคิดขึ้น

"ย่องเต้พบพานอ้วงไท้โหวแท้จริง คงมีวาจามากมายคิดใคร่สนทนากัน เราหากรับฟังประโยคหนึ่ง ศีรษะบนบ่าจะสั่นคลอนไม่มั่นคง"

ดังนั้นวางเชิงเทียนลงบนโต๊ะ ล่าถอยมาอย่างเงียบงัน ปิดประตูห้องลงดังเดิม

แลเห็นเบื้องนอกชุมนุมด้วยราชองครักษ์ ขันที นางกำนัล ล้วนมีสีหน้าประหวั่นลนลาน อุ้ยเซี่ยวป้อจึงกวักเรียกทั้งหมดมาชุมนุมในอุทยาน กล่าวว่า

"เมื่อครู่ ย่องเต้ทรงเล่นซ่อนหากับเกี่ยงเส้งกงจู้ กงจู้สวมใส่อาภรณ์ประหลาดชุดหนึ่ง ตกแต่งจนเรือนร่างอ้วนฉุทะยานออกไปทั้งหมดพบเห็นหรือไม่?"

ราชองครักษ์ผู้หนึ่งไหวพริบปราดเปรียว รีบกล่าวว่า

"ถูกแล้ว เกี่ยงเส้งกงจู้ท่าร่างว่องไว ปลอมแปลงได้น่าเล่นนัก"

อุ้ยเซี่ยวป้อยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

"สำหรับเรื่องนี้ พระองค์ไม่ประสงค์ให้ผู้อื่นล่วงรู้ มีผู้ใดปากคันมั่นใจว่าศีรษะบนบ่าหนักแน่นมิคลอนคลาย คิดกล่าวเหลวไหลออกไปบ้าง?"

เหล่าราชองครักษ์ ขันทีนางกำนัลพากันกล่าวว่า

"พวกเรามิกล้า"

อุ้ยเซี่ยวป้อผงกศีรษะ เหลียวหน้ามายังราชองครักษ์ที่ถูกพุ่งชนบาดเจ็บ ถามว่า

"พวกท่านอยู่ดีๆ ไฉนได้รับบาดเจ็บ?"

ราชองครักษ์ผู้หนึ่งรีบกล่าวว่า

"ผู้ต่ำต้อยทั้งห้า เช้าวันนี้ฝึกซ้อมฝีมือ ลงมือรุนแรงไป จนได้รับบาดเจ็บ"

อุ้ยเซี่ยวป้อแผดต่าว่า

"มารดาท่านเถอะ พี่น้องกันเอง ไฉนลงมือรุนแรงปานนี้? ผู้รับบาดเจ็บให้ไปเบิกค่ารักษาสามสิบตำลึง"

ราชองครักษ์ทั้งห้าน้อมกายขอบพระคุณ อุ้ยเซี่ยวป้อพึมพำสืบไป

"บิดามารดาชุบเลี้ยงพวกท่านอย่างยากเย็น ชีวิตนี้มีคุณค่านักทั้งหมดหากคิดมีศีรษะมั่นคง ก็ระวังปากสุนัขให้กับเรา หากแม้นเกรงว่าตอนหลับนอนละเมอเพ้อบอกเรื่องราว พานตัดลิ้นตัวเองไปเสีย บัดนี้พวกท่านขานชื่อแซ่ตัวเองออกมาให้กับบิดา"

เหล่าราชองครักษ์ ขันที นางกำนัล ต่างประกาศชื่อแซ่ออกมา อุ้ย-เซี่ยวป้อผงกศีรษะข่มขู่ว่า

"ประเสริฐมาก ภายหลังบิดาหากพบว่า เรื่องเล่นซ่อนหาในวันนี้เกิดรั่วไหลออกไป จะไม่สอบสวนว่าเป็นผู้ใดปากมาก ล้วนตัดศีรษะพวกท่านทั้งสามสิบห้าคน"

เหล่าราชองครักษ์และพวกทราบว่า พวกมันพอประสบเหตุการณ์ประหลาดพิสดารเมื่อครู่ อาจมีอันตรายถึงแก่ชีวิต กุ่ยกงกงเมื่อกล่าวเช่นนี้เท่ากับผ่อนผันละเว้นชีวิตพวกมัน ดังนั้นพากันคุกเข่าลง โขกศีรษะขอบพระคุณ

อุ้ยเซี่ยวป้อกลับมายังห้องบรรทม ทรุดนั่งลงที่เชิงบันไดเฝ้ารอคอย ครึ่งชั่วยามให้หลังค่อยได้ยินดังฮีตรัสว่า

"เซี่ยวกุ่ยจื้อเข้ามา"

อุ้ยเซี่ยวป้อสาวเท้าเข้าห้องบรรทม เห็นดังฮีและอ้วงไท้โหวประทับอยู่ขอบเตียง พระพักตร์ล้วนเนืองนองน้ำพระเนตร จึงงอเข่าคุกลง กราบทูลว่า

"ขอเดชะฯ เบื้องนอกมีบ่าวทาสอยู่สามสิบห้าคน เรื่องพระองค์เล่นซ่อนหากับเกี่ยงเส้งกงจูในวันนี้ หากมีผู้ใดบังอาจแพร่งพรายออกไปแม้สักครึ่งคำ ข้าพระพุทธเจ้าจะตัดศีรษะพวกมันทั้งสามสิบห้าคน พวกมันล้วนแตกตื่นจนขวัญหนีดีฝ่อ คาดว่าไม่มีผู้ใดกล้ากล่าวเหลวไหล"

ดังฮีผงกพระพักตร์รับ อ้วงไท้โหวแท้จริงเพ่งพระเนตรพิจารณาอุ้ย-เชี่ยวปัอ ตรัสว่า

"เจ้าอายุยังเยาว์ กลับประกอบความดีความชอบใหญ่หลวงนัก"

"นี่ล้วนเป็นบุญญาธิการไท้โหว และฮ่องเต้เจ้าชีวิต เพียงคับแค้นที่ข้าพระพุทธเจ้าไม่อาจเปิดโปงแผนการร้ายแต่เนิ่นๆ เป็นเหตุให้ไท้โหวต้องประสบทุกข์ลำเค็ญเนิ่นนานปี"

อ้วงไท้โหวสลดพระทัย จนหลั่งน้ำพระเนตรออกมา ตรัสต่อดังฮีว่า

"พระองค์ต้องอวยยศเด็กน้อยนี้จึงถูกต้อง"

ดังฮีรับพระเสาวนีย์ ตรัสว่า

"เชี่ยวกุ่ยจื้อ ท่านรับตำแหน่งข้าราชการสูงส่งมิน้อย บัดนี้จะอวยยศให้ตำแหน่งหนึ่ง ราชวงศ์เช็ง เรามียศบรรดาศักดิ์ห้ารุ่น แบ่งเป็น กง โห้ว แป๊ะ จื้อ น้ำ (เทียบเท่ายศเจ้าพระยา พระยา พระ หลวง ขุน ของไทย) จะแต่งตั้งท่านเป็นหลวงรุ่นที่หนึ่ง"

อุ้ยเชี่ยวปัอโขกศีรษะคำนับในพระมหากรุณาธิคุณ ในใจกลับครุ่นคิด

"ยศหลวงมีประโยชน์ใด?"

ยามนั้นล่าถอยกลับมายังที่พำนัก ครุ่นคิดขึ้น

"นางอำมหิตพอหลบหนีออกจากวัง หากกลับเกาะอสรพิษ รายงานเหตุการณ์ต่อท่านประมุขนิกายแซ่อั้งคงเป็นผลร้ายต่อเราบิดาต้องชิงลงมือก่อน แกะภาพแผนผังในคัมภีร์ออกมา จากนั้นส่งคัมภีร์ไปยังเกาะอสรพิษท่านประมุขนิกายแซ่อั้งย่อมต้องมอบยา ขจัดพิษยาเม็ดมังกรพิษเปลี่ยนกล้ามเนื้อสำหรับเรื่องเสาะหาแผนผังไม่พบ หามีส่วนเกี่ยวข้องกับบิดา"

จี้เล่าปี้งกับเบ๊งังเถียวพลันส่ายโงนเงนล้มลงอุ้ยเซี่ยวป๋อรู้สึกตาลายพร่าพราย น้ำหวานในชามดื่มเพียงคำเดียว ก็สาดใส่ร่างจนหมดสิ้น

บทที่ 28

ราตรีมิศวาส

อุ้ยเซี่ยวป้อออกจากวัง สืบเสาะถึงตึกรามที่คนของสมาคมฟ้าดินยึดครองอยู่

กองังเถียว เจ้าของร้านค้าสุกรจี้เล่าปิ้ง เหล่านักสู้สมาคมฟ้าดินพอพบเห็นอุ้ยเซี่ยวป้อ ล้วนลิงโลดยิ่ง จัดโต๊ะสุราอาหารเลี้ยงต้อนรับ

จวบจนถึงยามพลบค่ำอุ้ยเซี่ยวป้อฉุดรั้งกองังเถียวมาด้านข้างกล่าวว่า

"ตั่วกอ ขอท่านจัดเตรียมขวานเล่มหนึ่ง ค้อนเหล็กและสิ่วอันหนึ่งให้กับข้าพเจ้า"

กองังเถียวรับคำ หยิบฉวยมาให้ อุ้ยเซี่ยวป้อสั่งมันนำพามายังห้องไม้หลังที่จัดตั้งโลงไม้ซุกซ่อนคัมภีร์สี่สิบสองบทหกเล่มกลางสวนดอกไม้กล่าวว่า

"เมื่อคืนก่อน สหายที่เสียชีวิตไปของข้าพเจ้าได้มาเข้าฝัน บอกว่าต้องการของสิ่งหนึ่ง เห็นแก่หน้าสหาย ข้าพเจ้าจะเปิดโลงบรรจุของสิ่งนั้นลงไป"

กองังเถียวตื่นเต้นสงสัยยิ่ง แต่ไม่กล้าซักถามมากความ อุ้ยเซี่ยว-ป้อกล่าวอีกว่า

"ท่านเฝ้ารักษาที่นอกประตู ไม่อนุญาตผู้ใดเข้ามา"

จบคำ ผลักประตูเข้าไป ปิดประตูลงกลอนอย่างแน่นหนา

แลเห็นโลงไม้ใบนั้นเต็มไปด้วยฝุ่นละอองสุมแน่นหนา แสดงว่าไม่มีผู้ใดกระทบกระทั่งมาก่อน จึงใช้สิ่วและขวาน งัดแงะตะปูที่ตอกติดบนฝาโลงออกมา ผลักเปิดฝาโลงขึ้น หยิบฉวยห่อผ้าน้ำมัน ที่ห่อหุ้มคัมภีร์สี่สิบสองบททั้งหกเล่มออกมา

ขณะจะปิดฝาโลงดังเดิม เบื้องนอกพลันแว่วเสียงกองังเถียวตวาดว่า

"เป็นผู้ใด?"

ได้ยินคนผู้หนึ่งตวาดว่า

"ตั้งกึงน้ำอยู่ที่ใด?"

อุ้ยเชี่ยวปัอใจหายวาบ ครุ่นคิดขึ้น

"ผู้ใดสอบถามถึงซือแป้เรา?"

รู้สึกสุ้มเสียงนี้คุ้นหูอยู่บ้าง แต่จดจำไม่ออกว่าเป็นใคร กองังเถียวกล่าวว่า

"ท่านเป็นใคร?"

ได้ยินผู้คนอีกคนหนึ่งกล่าวเสียงเย็นชา

"ไม่ว่ามันหลบซ่อนอยู่ที่ใด ต้องฉุดลากมันออกมาให้จงได้"

สุ้มเสียงนี้พอกระทบโสต อุ้ยเชี่ยวปัอก็จดจำออกว่าเป็นแต้โคกซวง สร้างความตื่นเต้นสงสัยยิ่ง ครุ่นคิดขึ้น

"เด็กโสโครกนี้ ไฉนมาถึงที่นี้?"

จากนั้นฉุกคิดว่า ผู้กล่าววาจาตอนแรกคือ กระบี่ไร้โลหิต ปังเชียะ-ฮ่วม ได้ยินเสียงปะทะกันดังเปรื่องปร่างสองคราจากนั้นกองังเถียวคราง หนักๆ ล้มโครมลงกับพื้น!

อุ้ยเชี่ยวปัอแตกตื่นตกใจกว่าเดิม ไม่ขบคิดมากความ มุดปราดลงในโลงไม้ ได้ยินแต้โคกซวงกล่าวว่า

"คนทรยศนั้นคงเร้นกายอยู่ภายใน!"

อุ้ยเชี่ยวปัอใจสะท้านจนระริก ไขว่คว้าฝาโลงเลื่อนปิดลง เสียงกริอบคราหนึ่ง ประตูไม้ถูกเตะเปิดผางออก แต่โคกซวงและกระบี่ไร้โลหิต

สาวเท้าเข้ามา

อุ้ยเซี่ยวป้อมองลอดฝาโลงออกไป เห็นแสงสว่างลำหนึ่งสาดลอดเข้ามา ทราบว่ายามฉุกละหุกมิได้ปิดฝาโลงสนิทแน่น ต้องคร่ำครวญในใจอย่างหวนโหย

"แย่แล้ว พวกมันกำลังสืบเสาะซือแป๋เรา มิคาดกลับเสาะพบศิษย์ของท่านผู้เฒ่า"

ทันใด เบื้องนอกบังเกิดสุ้มเสียงหนึ่งดังว่า

"กงจื้อกำลังหาเราหรือ มิทราบมีเรื่องใด?"

กลับเป็นสุ้มเสียง หัวหน้าสมาคมฟ้าดินตั้งกึงน้ำ อุ้ยเซี่ยวป้อ ทั้งแตกตื่นทั้งลิงโลด ขบคิดในใจ

"ซือแป๋เรามาแล้ว"

ได้ยินแต้โคกซวงกล่าวว่า

"ตั้งย่งฮั้ว ท่านยังเห็นเราอยู่ในสายตาหรือไม่?"

กระแสเสียงเปี่ยมแววขุ่นแค้น ที่แท้ตั้งย่งฮั้วเป็นนามแท้จริงของตั้งกึงน้ำ แต่น้อยคนนักที่ล่วงรู้ ตอนตั้งกึงน้ำรับอุ้ยเซี่ยวป้อเป็นศิษย์ ได้ถ่ายทอดบอกให้ทราบ พร้อมกับกำชับให้ปกปิดเป็นความลับ

ตั้งกึงน้ำกล่าวว่า

"ยี่กงจื้อ (ทายาทนายเหนืออันดับสอง...แต้โคกซวงเป็นบุตรคนที่สองของแต้เซ้งกง) ไฉนกล่าวเช่นนี้? บริวารเพิ่งรับทราบเมื่อวันก่อนว่ายี่กงจื้อเดินทางถึงนครหลวง ดังนั้นเร่งรุดจากเมืองเทียนลุกทั้งกลางวันกลางคืน ขออภัยที่มิได้รอต้อนรับล่วงหน้า"

อุ้ยเซี่ยวป้อได้ยินซือแป๋กล่าวอย่างเคารพนบนอบ ต้องครุ่นคิดขึ้น

"ยี่กงจื้ออันบัดซบ มีอันใดยอดเยี่ยม?"

แต้โคกซวงแค่นเสียงดังเฮอะกล่าวว่า

"เราเข้าแผ่นดินตงง้วนมา เพื่อร่วมพิธีชุมนุมสังหารเต่า เหล่าบริวารบัดซบของท่าน กลับกล้าก้าวร้าวเสียมารยาท ลงมือล่วงเกินเรา"

"พวกมันคงไม่รู้จักยี่กงจื้อ จึงเสียมารยาทไป บริวารต้องขออภัย ณ ที่นี้"

"อย่างนั้นท่านฟันแขนขวาตนเองข้างหนึ่งเถอะ!"

ตั้งกึงน้ำร้องโพล่งอย่างตื่นตระหนก

"เพราะเหตุใด?"

"ท่านไม่มีความเคารพเรา หาได้นึกถึงบิดาเรา ซึ่งเป็นผู้สถาปนาสมาคมฟ้าดิน เพาะอิทธิพลอำนาจตนเองขึ้นในแผ่นดินตงง้วน โดยไม่ระลึกถึงตระกูลแต้อีก ใช่หรือไม่?"

"บริวารหามีเจตนาเช่นนั้นไม่"

แต้โคกชวงกระซากเสียงว่า

"หามีเจตนาเช่นนั้น? ในพิธีชุมนุมสังหารเต่าคราวนี้ ทั้งหมดเทิดทูนเราเป็นหัวหน้าชุมนุมประจำมณฑลฮกเกี้ยน ท่านทราบหรือไม่?"

"ถูกแล้ว นี่สืบเนื่องจากนักสู้ผู้กล้าทั่วใต้หล้ายกย่องเทิดทูนแต้เซังกง ซึ่งเคยประกอบความดีความชอบแก่ประเทศ"

"แล้วสมาคมฟ้าดินท่านถูกคัดเลือกเป็นหัวหน้าชุมนุมรวมกี่มณฑล?"

ตั้งกึงน้ำนิ่งเงียบนิ่งไป ครุ่นคิดขึ้น

"ท่านที่ขุ่นเคืองใจ เนื่องเพราะสมาคมฟ้าดินได้รับการยกย่องเหนือท่านนั่นเอง"

แต้โคกชวงร้องดังๆ ว่า

"สมาคมฟ้าดินดำรงตำแหน่งหัวหน้าชุมนุมครอบคลุมสี่มณฑล เรากลับเป็นหัวหน้าชุมนุมมณฑลเดียวยามเปรียบกับสมาคมฟ้าดินท่าน เราแต้โค้กชวงนับเป็นอย่างไรได้?"

"ยี่กงจื้อโปรดพิจารณาด้วยปราดเปรื่องสมาคมฟ้าดินสืบทอด อุดมการณ์นายเดิม คิดล้มล้างราชวงศ์เช็ง ความจริงเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับตระกูลแต้ ยังคงให้ความเคารพเทิดทูนแต้กงจื้อมิเสื่อมคลาย"

อย่างนั้นเราสั่งท่านตัดแขนข้างหนึ่ง ท่านไฉนไม่ปฏิบัติตาม?"

กระบี่ไร้โลหิตสอดคำเสียงเย็นชา

"เกรงว่าตั้งชิงแชทรยศต่อตระกูลแต้ สวามิภักดิ์ต่อชาว แมนจูแล้ว!"

ตั้งกึงน้ำโทสะพลุ่งขึ้น ตวาดว่า

"ยี่กงจื้อคงถูกท่านกระตุ้นยุยง เป็นเหตุให้เกิดการร้าวฉาน ต่อให้

ท่านมีฝีมือสุดสูง ไร้ผู้ต้านทานเปรียบติด เราก็หาเกรงกลัวไม่"

กระบี่ไร้โลหิตยังคงกล่าวเสียงเย็นเยียบ

"เช่นนี้เป็นว่า ท่านทรยศต่อตระกูลแต้จริงๆ?"

"เราตั้งย่งฮั้ว จงรักภักดีต่อนายเดิมมิเปลี่ยนแปร คำ "ทรยศ" ไม่มีวันสุมใส่ศีรษะเรา!"

แต้โคกซวงตวาดว่า

"ตั้งย่งฮั้วทรยศ คร่ากุมมันให้กับเรา!"

กระบี่ไร้โลหิตรับคำ ได้ยินเสียงเปรื่องปร่าง ทั้งสามล้วนชักอาวุธออก จากนั้นบังเกิดเสียงโลหะปะทะดังถี่ยิบ เริ่มประกระบี่กัน

ได้ยินตั้งกึงน้ำร้องว่า

"ยี่กงจื้อโปรดถอยห่างไป บริวารไม่อาจประมือกับท่าน"

แต้โคกซวงกล่าวว่า

"ท่านไม่อาจประมือกับเรา?"

พร้อมกับเสียงดัง ได้ยินเสียงคมอาวุธปะทะดังเปรื่องใหญ่ คล้ายสอบถามพลางรุกจู่โจมพลาง

อุ้ยเซี่ยวป้อร้อนรุ่มใจยิ่ง ผลักฝาโลงขึ้นนิ้วเศษ สายตายามกวาดมองเห็นแต้โคกซวงและกระบี่ไร้โลหิตใช้สองกลุ้มรุมหนึ่งท่ากระบี่ของกระบี่ไร้-โลหิตว่องไวยิ่ง ตั้งกึงน้ำต้านทานรับมืออย่างสุดเรี่ยวแรง แต้โคกซวงก็กระชับดาบเหล็กกล้าฟาดฟันใส่ไม่หยุดยั้ง ตั้งกึงน้ำมิกล้าปิดป้องปะทะเพียงถลันหลบเลี่ยง กลับกลายเป็นถูก รุกกระหน่ำถ่ายเดียว

อุ้ยเซี่ยวป้อครุ่นคิดในใจ

"ฮวงจี่ตง จี้เล่าปึงและพวกไฉนไม่เข้ามาช่วยเหลือ? หากหักหาญสิบไปเช่นนี้ ซือแป้ต้องถูกพวกมันกลุ้มรุมสังหารแน่นอน"

แลเห็นกระบี่ไร้โลหิตเสือกกระบี่ปราดออก พลังกระบี่แหวกฝ่าอากาศดังหวีดหวิวระดายโสต ตั้งกึงน้ำได้แต่ยกกระบี่ขึ้นกันปะทะ กระบี่ทั้งสองเล่มพลันประกบแนบสนิทเป็นอันหนึ่งอันเดียว!

แต้โคกซวงฉกฉวยโอกาสฟาดฟันดาบเฉียงๆ มา ตั้งกึงน้ำเบี่ยงวูบไปด้านข้าง แต้โคกซวงพลันลดข้อมือวูบ พลิกแพลงสภาวะดาบเป็นฟันขวาง

เสียงคว้ากเมื่อดาบยาวกรีดใส่เท้าขวาตั้งกึงน้ำเป็นรอยแผลสายหนึ่ง โลหิตไหลซึมออกมา

ตั้งกึงน้ำอุทานดังอา กระบี่ยาวดีดกระดอนขึ้น กระบี่ไร้โลหิต ลดข้อมือตามสภาวะ ปาดกระบี่ใส่ไหล่ขวาฝ่ายตรงข้ามอีกแผลหนึ่ง

แลเห็นตั้งกึงน้ำต่อสู้อย่างอาบเลือด สถานการณ์ร่อแร่คับขันยิ่ง อุ้ยเซี่ยวป้อสำนึกตนว่า ความสามารถอ่อนด้อยจำกัด ไม่สามารถยื่นมือช่วยเหลือ ได้แต่มุ่งหวังให้คนของสมาคมฟ้าดินรุก มากอบกู้สถานการณ์

แต่ทว่าเบื้องนอกเงียบสงัดงัน คล้ายมิได้ยินเสียงอาวุธปะทะดังเปรื่องปร่างติงตังในที่นี้แม้แต่น้อย ได้ยินตั้งกึงน้ำอุทานอีกครา แขนขวาถูกทำร้ายอีกหนึ่งกระบี่ จึงเปลี่ยนกระบี่มายึดถือด้วยมือซ้าย ถดถอยไปยังหน้าประตู คิดหลบหนีออกไป

กระบี่ไร้โลหิตกลับคำนวณจิตเจตนาฝ่ายตรงข้ามออก ถลันไปสกัดขวางประตู แค่นหัวร่อกล่าวว่า

"คนทรยศ คิดหนีไปที่ใด?"

อุ้ยเซี่ยวป้อภาวนาให้กระบี่ไร้โลหิตเคลื่อนกายมาถึงข้างโลง ตนจะเสือกแทงมีดสั้นออกจากโลงไม้ ใช้วิธีการที่สังหารลามะชาวธิเบตในโรงเตี๊ยมปลิดชีวิตฝ่ายตรงข้าม อันหลักวิชา "แทงคนข้ามแผ่นไม้" เป็นไม้ตายประจำตัวอุ้ยเซี่ยวป้อ ร้ายกาจกว่าวิชาหมัดแกะชัวพะงู้ (ตีวัวข้ามภูเขา) ของยอดฝีมือเสียอีก!

แต่ทว่ากระบี่ไร้โลหิตยิ่งมายิ่งห่างไกล ไหนเลยทิ่มแทงถูก? ได้ยินแต้โคกซวงกล่าวว่า

"คนทรยศ ยังไม่ทิ้งกระบี่รอความตายอีก?"

อุ้ยเซี่ยวป้อเห็นสถานการณ์ยิ่งมายิ่งเลวร้าย ตกลงใจว่า วันนี้แม้ต้องตาย ก็ต้องช่วยเหลือซือแป๋ให้จงได้ ดังนั้นดัดสุ้มเสียงจนแหลมเล็กส่งเสียงกรีดร้องโหยหวนสองครา!

กระบี่ไร้โลหิต ตั้งกึงน้ำและพวกทั้งสามพอฟังล้วนสะท้านใจวาบ แต้โคกซวงถามโพล่งว่า

"นั่นเป็นอะไร?"

กระบี่ไร้โลหิตสั่นศีรษะคราหนึ่ง ยังคงสะบัดกราดฟาดกระบี่ใส่ตั้งกึง-น้ำดุจสายฟ้าคะนองฝน

อุ้ยเซี่ยวป๋อกรีดร้องเสียงแหลมเล็กขึ้นอีกสองครา แต้โคกซวงเกรงกลัวปีศาจ ต้องสยิวกายอย่างหนาวเหน็บคราหนึ่ง

พลันเห็นฝาโลงเปิดอ้าออก ผงสีขาวกลุ่มหนึ่งคละคลุ้งอบอวลหอบใส่ดวงตาแต้โคกซวง ตั้งกึงน้ำและกระบี่ไร้โลหิต ทั้งสามไม่ทันระวังล้วนถูกผงชาวโปรยใส่จนดวงตาปวดแปลบปลาบ ลมหายใจ อึดอัดติดขัดส่งเสียงไอออกมา

ที่แท้ครั้งกระโน้น อุ้ยเซี่ยวป๋อกริ่งเกรงคัมภีร์รับความเปียกชื้น จึงโรยหินปูนอยู่ในโลงไม้จำนวนมิน้อย ยามนี้พลันโปรยออกไป

กระบี่ไร้โลหิตมั่นใจ วัตถุในโลงมิใช่ภูตผีปีศาจแน่นอน ดังนั้นสะอึกปราดมา ยกกระบี่ยาวขึ้นทิ่มแทงลงในโลง ทั้งที่ไม่ลืมตาชื้น

เสียงฉึกคราหนึ่ง ปลายกระบี่ทิ่มแทงถูกก้นโลง หาได้สัมผัสถูกผู้คนไม่ ขณะจะถอนกระบี่ทิ่มแทงอีกครา อุ้ยเซี่ยวป๋อพลันดึงมีดสั้นประกายดำจากในรองเท้า เสือกข้อมือไปเบื้องหน้าอย่างสุดเรี่ยวแรง

กระบี่ไร้โลหิตรู้สึกปวดแปลบที่ทรวงอกข้างขวาอย่างรุนแรง ทราบว่าพลาดพลั้งถูกประทุษร้าย มันไม่สามารถลืมตา มิกล้าชะล่าเลินเล่อ รีบถอยปราดไปด้านหลัง กลางหลังกลับปะทะกับผนังห้อง

กระบี่ไร้โลหิตพลังฝีมือสูงเยี่ยม มือซ้ายกดปากแผลที่ทรวงอก สะบัดกวัดแกว่งข้อมือขวาอย่างเร่งร้อนร่ายรำกระบี่คุ้มครองบริเวณทรวงอกอย่างแน่นหนา

อุ้ยเซี่ยวป๋อพอทิ่มแทงประสบผล ก็กระชับกุมมีดสั้นกระโดดปราดออกจากโลง เห็นกระบี่ไร้โลหิตตั้งกึงน้ำและแต้โคกซวงล้วนพริ้มตาสนิท กวัดแกว่งกระบี่เป็นพัลวัน กระบี่ไร้โลหิตแม้ถูกทิ่มแทงใส่มีดหนึ่งกลับมิได้รับอันตรายถึงแก่ชีวิต

อุ้ยเซี่ยวป๋อคิดสะอึกเข้าใกล้ซ้ำเติมใส่อีกมีดหนึ่ง แต่ทว่ากระบี่ไร้โลหิตแต้โคกซวงร่ายรำอาวุธอย่างรัดกุม มิอาจคุกคามเข้าใกล้

ยามนี้ สถานการณ์คับขัน หากรอจนคนทั้งสองปาดเช็ดคราบ

หินปูนในดวงตา สามารถมองเห็นดังเดิม ผลสุดท้ายคงเลวร้ายสุดคาดคิด ยามกะทันหันประหวั่นลนลาน ได้แต่ตะปบหินปูนกำหนึ่ง เห็นกระบี่ไร้โลหิตและแต้โคกซวงยกมือขยี้ดวงตา จึงสะบัดซัดออกไป

ซัดออกมิกี่คราๆ กระบี่ไร้โลหิตก็คำนวณทิศทางที่มาของหินปูนได้ ตวัดกระบี่ใช้ออกด้วยท่ากัวะเบ๊พุงจั้ว (อาชาโจนหาลำธาร) เสือกแทงกระบี่ใส่อุ้ยเซี่ยวป๊ออย่างแม่นยำ

อุ้ยเซี่ยวป๊อแตกตื่นตกใจยิ่ง รีบกระแทกนั่งลงเสียงฉึกเมื่อกระบี่ปักตรึงไปในโลงไม้ แทบทำร้ายถูกอุ้ยเซี่ยวป๊อ

อุ้ยเซี่ยวป๊อมิกล้าตีโต้ ทั้งคืบคลานเกลือกกลิ้งร่างหลบหนีออกนอกประตู กระบี่ไร้โลหิตยังฟาดฟันใส่โลงไม้อีกหลายกระบี่ เข้าใจว่าศัตรูซุ่มซ่อนอยู่ภายใน

ด้วยพลังกายฝึกปรือกระบี่ไร้โลหิต ตอนอุ้ยเซี่ยวป๊อหลบหนีอย่างทุลักทุเล มันสามารถสังเกตพบ เพียงแต่ยามกะทันหันมองไม่เห็นสิ่งใด ทรวงอกรับบาดเจ็บจิตใจจึงสับสนว้าวุ่น

พร้อมกันนั้นทราบว่าตั้งกึงน้ำพลังฝีมือสูงล้ำ หาเป็นรองมันไม่ สถานการณ์เลวร้ายยิ่ง มิทันฉุกคิดว่าตั้งกึงน้ำก็มองมิเห็น เช่นกันเพียงภาวนาว่าสามารถปลิดชีวิตผู้ประทุษร้าย จากนั้นหลบหนีไป

ยามนี้ทิ่มแทงใส่โลงไม้หลายคราๆ ล้วนจู่โจมพลาดผิด จึงใช้ออกด้วยท่าโชยง้ำลวกซิ่ว (โขดหินตระหง่านเรียงราย) ประกายกระบี่กระจายเป็นจุดแต้มๆ คุ้มครองรอบกายไว้

พอเงี่ยหูสดับฟัง พบว่าด้านซ้ายปราศจากเสียงคมอาวุธ จึงละล่ำร่างไปทางซ้าย หัวไหล่พลันปะทะกับผนังห้อง จึงเอนร่างพิงผนังหลังจากทุ่มเทพลังจู่โจม ปากแผลที่ทรวงอก ปรากฏโลหิตฉีดพุ่งเร่งร้อนกว่าเดิม

กระบี่ไร้โลหิตลืมตาเล็กน้อย หินปูนก็แทรกซึมเข้ามาในดวงตา เจ็บแปลบปลาบสุดทนทาน กริ่งเกรงดวงตาบอดไป มิกล้าลืมขึ้นอีกยามนั้น ส่วนหลังพิงผนัง สืบเท้าทีละก้าว หมายออกนอกประตู ดิ้นหลุดจากห้วงอันตราย

อุ้ยเซี่ยวป๊อยืนหยัดอยู่หน้าประตู พอเห็นฝ่ายตรงข้ามขยับเคลื่อนกายก็คำนวณจิตเจตนามันได้ หวนนึกถึงหากรอจนฝ่ายตรงข้ามคลำพบประตู

ค่อยทิ่มแทงใส่มีดหนึ่ง ฝ่ายตรงข้ามอาจตวัดกระบี่ตีโต้กลับมาชีวิตน้อยๆ ของตนคงจบสิ้นกัน

ดังนั้นปักมีดสั้นจนลึกไปในกรอบประตูประมาณสองนิ้ว เห็นกระบี่-ไร้โลหิตห่างจากประตูมิถึงสองเชียะพลันร้องว่า

"ข้าพเจ้าอยู่ที่..."

คำ "นี้" มิทันเอ่ยจากปาก กระบี่ไร้โลหิตก็ฟันกระบี่ลงมา

อุ้ยเซี่ยวป้อรีบเสือกทะลวงมีดสั้น ทะลุกรอบประตูสู่ภายใน ห้องคมมีดกรีดลงบนต้นแขนกระบี่ไร้โลหิต เสียงฉับคราหนึ่งแขนขวากระบี่ไร้-โลหิตถูกฟันขาดสะบั้น!

อุ้ยเซี่ยวป้อพอจู่โจมมีดออก ก็เบี่ยงวูบมาข้างห้อง ใจเต้นระทึกตูมตาม ได้ยินกระบี่ไร้โลหิตแผดร้องสุดเสียง โถมทะยานออกจากห้องอย่างเร่งร้อน

อุ้ยเซี่ยวป้อมิกล้าสกัดขัดขวาง เบี่ยงวูบมาหน้าประตู เห็นตั้งกึงน้ำแต้โคกซวงยังกวัดแกว่งอาวุธศัตรูเข้มแข็งเมื่อถูกกำจัดไป อุ้ยเซี่ยวป้อจึงไม่แยแสสนใจแต้กงจื้อผู้นี้ ร้องดังๆ ว่า

"ซือแป่ กระบี่ไร้โลหิตถูกข้าพเจ้าฟาดฟันจนตลอดทั้งร่างเนืองนองด้วยโลหิต หนีเอาชีวิตรอดไปแล้ว ท่านเชิญออกมาเถอะ"

ตั้งกึงน้ำงงงันวูบกล่าวว่า

"เป็นผู้ใด?"

"ข้าพเจ้าเซี่ยวกุ่ยจื้อ"

ตั้งกึงน้ำลิงโลดยิ่ง ขวางกระบี่คุ้มครองอก ไม่ร่ายรำอีกอุ้ยเซี่ยวป้อร้องว่า

"เตียตั่วกอ ลี้ยี่กอ เอ็งซากอ พวกท่านรุดมาได้ประเสริฐนัก เด็กโสโครกแซ่แต้ยังไม่ทิ้งอาวุธยอมจำนน พวกท่านก็ฮือโหมเข้าไป กลุ้มรุมประหารมันเถอะ"

แต้โคกซวงใจหายวาบ ไหนเลยทราบว่านี่เป็นคำข่มขู่โคมลอยของอุ้ยเซี่ยวป้อ? ร้องเรียกว่า

"ซือแป่ ซือแป่"

กลับมิได้ยินกระบี่ไร้โลหิตส่งเสียงขานตอบ ลังเลเล็กน้อย จึงเหวี่ยง

คาบในมือทิ้ง

อุ้ยเซี่ยวป้อตวาดสำทับว่า

"คุกเข่าลง"

แต้โคกซวงงอเข่าคุกโครมลงกับพื้นทันที อุ้ยเซี่ยวป้อหัวร่อฮาฮา หยิบฉวยกระบี่ของกระบี่ไร้โลหิต ซึ่งทิ้งอยู่บนพื้นขึ้น จ่อปลายกระบี่กับคอหอยแต้โคกซวงตวาดว่า

"รีบลุกขึ้น เบี่ยงกายมาทางขวา สืบเท้าไปสามก้าว ยกเท้าขึ้นมุดลงไป!"

อุ้ยเซี่ยวป้อตวาดคำหนึ่ง แต้โคกซวงก็ปฏิบัติตามคืบคลานไปในโลง

อุ้ยเซี่ยวป้อสบอารมณ์ยิ่ง หัวร่อสนั่นหวั่นไหว สะอึกปราดไปปิดฝาโลงลง หยิบฉวยห่อน้ำมันซึ่งห่อหุ้มคัมภีร์สี่สิบสองบททั้งหกเล่มขึ้น สะพายอยู่กลางหลัง กล่าวว่า

"ซือแป๋ พวกเรารีบไปล้างตากัน"

พลางกุมมือตั้งกึงน้ำ สาวเท้าออกจากห้อง

ไปได้เจ็ดแปดก้าว เห็นกองังเถียวล้มฟุบอยู่ข้างพุ่มไม้ดอก อุ้ยเซี่ยวป้อใจหายวาบ ถลันเข้าประคับประคองมันขึ้น

กองังเถียวกล่าวว่า

"ให้ช่วยเหลือท่านประมุขก่อน บริวารเพียงถูกสกัดจุดไว้หาเป็นไรไม่"

ตั้งกึงน้ำย่อกายลง นวดเฟ้นกลางหลังและชายโครงกองังเถียวหลายครา จุดเส้นก็คลี่คลายอย่างปรุโปร่ง

กองังเถียวถามว่า

"ดวงตาท่านประมุขเป็นอย่างไร?"

ตั้งกึงน้ำขมวดคิ้วกล่าวว่า

"ถูกหินปูนโปรยใส่"

"อย่างนั้นต้องใช้น้ำมันพืชชะล้าง ไม่อาจใช้น้ำล้างเด็ดขาด"

พลางกุมแขนตั้งกึงน้ำ ก้าวปราดๆ ไป

อุ้ยเซี่ยวป้อจึงกล่าว

"ข้าพเจ้าจะกลับไปในบัดดล"

พลางวกกลับเข้าห้อง ยกขวานขึ้นตอกตะปูทั้งเจ็ดแปดตัวลงบนฝาโลงดังเดิม กล่าวว่า

"แต้กงจื้อ ท่านก็นอนพักผ่อนสักหลายวัน เงินหมื่นตำลึงที่ติดค้างข้าพเจ้า ก็มิต้องชดใช้คืนให้"

หัวร่อฮาฮาด้วยสบอารมณ์ เร่งรุดมายังห้องโถงใหญ่

แลเห็นกองังเถียว ใช้น้ำมันพืชเช็ดล้างหินปูนในดวงตาให้กับตั้งกึงน้ำเสร็จสิ้น ฮวงจี่ตง จี้เล่าปิง นักพรตเฮี้ยงเจ็งและพวกฟุบกระจัดกระจายบนพื้นตั้งกึงน้ำกำลังตบคลายจุดให้ทั้งหมด

ที่แท้คราวนี้กระบี่ไร้โลหิตบุกรุกมาอย่างกะทันหันด้วยพลังการฝึกปรือของมัน ฮวงจี่ตงและพวกล้วนถูกมันสกัดจุดล้มลง จิตใจล้วนขุ่นแค้นยิ่งแต่เห็นแก่หน้าประมุขสมาคมฟ้าดิน ไม่สะดวกกับการแผดต่า

เหตุการณ์ที่อุ้ยเซี่ยวป๊อดำเนินอุบายสะบั้นแขนกระบี่ไร้โลหิตข้างหนึ่งกองังเถียวเห็นถนัดชัดตา พอถ่ายทอดบอกออกไป ทั้งหมดล้วนโห่ร้องอย่างลิงโลดบอกว่ากระบี่ไร้โลหิตโหดเหี้ยมชั่วร้ายปานนี้ฟันแขนข้างหนึ่งยังกรุณามันเกินไป

ขอบตาตั้งกึงน้ำแดงก่ำ ยังปรากฏน้ำตาไหลซึมออกมา กล่าวเสียงทุ้มหนัก

"น้องแซ่จี้ น้องแซ่กอ พวกท่านไปชำระล้างหินปูนในดวงตาแต้กงจื้อเชิญมันมายังที่นี้"

จี้เล่าปิ้ง กองังเถียวรับคำ อุ้ยเซี่ยวป๊อพลันอุทานตังอา แสร้งเป็นสลบสิ้นสติล้มลง

ตั้งกึงน้ำยื่นมือซ้ายปราดออก ยึดกุมต้นแขนอุ้ยเซี่ยวป๊อไว้ ถามว่า

"เป็นไรหรือ"

อุ้ยเซี่ยวป๊อกล่าวว่า

"เมื่อครู่ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้าแตกตื่นตกใจเกินไปกริ่งเกรงพวกมันทำร้ายซือแป๋ถึงแก่ชีวิต ตอนนี้...ตอนนี้มือเท้าล้วนอ่อนระทวย ไร้เรี่ยวแรง..."

ตั้งกึงน้ำโอบอุ้มอุ้ยเซี่ยวป๊อขึ้น วางลงบนเก้าอี้กล่าวว่า

"เจ้าพักผ่อนสักครู่"

ที่แท้อุ้ยเซี่ยวป้อสำนึกว่า การโปรยหินปูนใส่ดวงตาผู้คน เป็นพฤติการณ์ต่ำช้าสามานย์ ครั้งกระโน้นเพราะเหตุดังกล่าวเม้าจับโปยจึงทุบตีตนอย่างตุดัน หวนนึกถึง ซือแป่เป็นวีรบุรุษผู้กล้า ศักดิ์ศรีสูงส่งกว่าเม้าจับ-โปยสิบเท่าตัว ย่อมต้องลงทัณฑ์ตนสถานหนักพานแสร้งเป็นสลบไสลก่อนจนท่านผู้เฒ่ามิอาจลงมือ

ชั่วครู่ให้หลัง จี้เล่าปึง กองังเถียวหวนกลับห้องโถงมา กล่าวว่า

"เรียนท่านประมุข ไม่พบเห็นแต้กงจื้อ คาดว่ามันหลบหนีไปแล้ว"

ตั้งกึงน้ำขมวดคิ้วกล่าวว่า

"หลบหนีไป? มิใช่อยู่ในโลงไม้หรือ?"

จี้เล่าปึง กองังเถียวสบตากันวูบ ในห้องหับกลับมีโลงไม้อยู่โลงหนึ่ง แต่แต้กงจื้อไฉนมุดลงไปในโลงเล่า?

ตั้งกึงน้ำกล่าวว่า

"พวกเราไปชมดู"

จากนั้นนำพาทั้งหมดรุดสู่ห้องหับนั้น

อุ้ยเซี่ยวป้อร้อนรุ่มใจยิ่ง ได้แต่ตามติดอยู่ด้านหลังสองมือลูบคลำส่วนก้นตนเอง รำพึงในใจ

"ก้นเอยก้น ซือแป่พอเห็นเราบรรจุฝังเด็กโสโครกนั้นอยู่ในโลงคงดีท่านไปหลายฉาด ต้องขออภัยอย่างยิ่ง"

เมื่อบรรลุถึงห้องหับนั้น เห็นมือขาดของกระบี่ไร้โลหิต ยังตกหล่นอยู่ข้างประตู พื้นดินเปรอะเปื้อนหินปูน เนืองนองด้วยโลหิต ไม่พบเห็นร่องรอยแต้โคกซวงจริงๆ

ตั้งกึงน้ำได้ยินอุ้ยเซี่ยวป้อคุกคามแต้โคกซวงลงในโลงชัดๆ ยามนี้ฝาโลงกลับตอกตรึงสนิท จึงบังเกิดความระแวงสงสัยขึ้น กล่าวว่า

"เซี่ยวป้อ เจ้าบรรจุฝังยี่กงจื้ออยู่ในโลงหรือ?"

อุ้ยเซี่ยวป้อ เห็นสีหน้าซือแป่เคร่งเครียดเย็นชา จึงบ่ายเบี่ยงว่า

"ข้าพเจ้ามิได้กระทำ อาจบางทีมันกริ่งเกรงซือแป่ฆ่ามัน จึงบรรจุฝังตัวเอง"

"เหลวไหล รีบเปิดฝาโลง อย่าได้ทำร้ายมันจนอืดอัด ขาดใจตาย"

จี้เล่าปิ้ง กองังเถียวหยิบฉวยขวานและสิ่วงัดแงะตะปูบนฝาโลงออกมา เปิดฝาโลงขึ้น เห็นภายในนอนเหยียดยาวด้วยเงาร่างสายหนึ่งจริงๆ

ตั้งกึงน้ำร้องเรียกว่า

"ยี่กงจื้อ"

พลางชักอนร่างฝ่ายตรงข้ามขึ้นทุกผู้คนพอกวาดตามอง มาล้วนอุทานดังอา ตั้งกึงน้ำก็ใจหายวาบ คลายมืออย่างลืมตัว เงาร่างนั้นจึงสัมหงายลงในโลงดังเดิม!

ทุกผู้คนร้องโพล่งว่า

"กวนยี่กอ"

เงาร่างผู้คนที่นอนเหยียดยาวในโลงไม้ กลับเป็นผู้ช่วยหัวหน้าหน่วยไพรมรกต ครากก่อนเคยคร่ากุมอุ้ยเซี่ยวป้อออกจากที่คุมขังเมี่ยงไปนามกวนอันกี

ตั้งกึงน้ำก้มกายลงประคองฝ่ายตรงข้ามขึ้นอีกครา เห็นกวนอันกีเบิ่งตาจนกลมกว้าง กลับขาดใจตายไปแต่เรือนร่างอบอุ่น แสดงว่าเสียชีวิตไม่นานนัก!

ทุกผู้คนทั้งตื่นตระหนก ทั้งดับแค้นรันทด ฮวงจี่ตงนักพรตเฮี้ยงเจ็งและพวก ทะยานออกนอกกำแพงตึกกวาดตาสำรวจมอง หาพบพานร่องรอยศัตรูไม่

ตั้งกึงน้ำเปลื้องอาภรณ์กวนอันกีออก เห็นทรวงอกมันประทับด้วยรอยฝ่ามือสีแดงรอยหนึ่ง ต้องร้องโพล่งว่า

"เป็นการลงมือของซีลั้ง!"

พอสำรวจตรวจตรา พบพานกระดาษชิ้นหนึ่งในถุงสัมภาระของกวนอันกี ขีดเขียนอักษรแถวหนึ่งว่า

"ผู้น้องซีลั้งขอน้อมพบสหายเก่าก่อน"

ที่แท้ซีลั้งเป็นซือแป๋คนที่หนึ่งของแต้โคกซวง ภายหลังสวามิภักดิ์ต่อชาวแมนจู ตอนที่แต้โคกซวงแรกพบแม่ชีเกาลั้ง ได้บ่งบอกความเป็นมาเคยพาดพิงถึงซีลั้งอุ้ยเซี่ยวป้อพอฟังก็จดจำออก

ตั้งกึงน้ำชุ่นแค้นยิ่ง สะบัดฝ่ามือซ้ายลงบนฝาโลงจนเศษไม้ปลิว

เวียนว่อน ตวาดว่า

"ผู้แซ่ตั้งหากไม่ปลิดชีวิตโจรร้ายแซ่ซี สาบานมิขอเป็นผู้คน"

ทุกผู้คนกระชากเสียงว่า

"ผู้แซ่ซีสวามิภักดิ์ต่อชาวแมนจู วันนี้ประทุษร้ายกวนยี่กอถึงแก่ชีวิต พวกเราสาบานไม่ขออยู่ร่วมฟ้าเดียวกับมัน"

อุ้ยเซี่ยวป้อพลันกล่าวว่า

"แต้กงจื้อคงถูกมันคร่ากุมตัวไปแล้ว"

ตั้งกึงน้ำกล่าวว่า

"ถูกต้อง พวกเรารีบหาทางช่วยเหลือ"

"แต้กงจื้อมิใช่คนดีงาม สมควรให้พวกมันประหารฆ่ากันเอง"

"เหลวไหล ยี่กงจื้อเป็นบุตรของนายเหนือ บัดนี้ตกอยู่ในเงื้อมมือคนโฉดชั่ว ไหนเลยไม่ช่วยเหลือได้"

กองังเถียวกล่าวว่า

"ท่านประมุข อภัยที่บริวารปากมาก ยี่กงจื้อหลงคล้อยตามคำกระตุ้นหนุนของกระบี่ไร้โลหิต มุ่งร้ายหมายชีวิตท่าน หากแม้นช่วยเหลือมันออกมา เกรงว่าเพาะเภทภัยไร้ที่สิ้นสุด"

ตั้งกึงน้ำทอดถอนใจกล่าวว่า

"นั่นก็มิผิดเมื่อครู่หากมิใช่เซี่ยวป้ออาศัยไหวพริบคลี่คลายสถานการณ์ พวกเราต่างต้องเสียชีวิต แต่ทว่า..."

นักพรตเฮี้ยงเจ็งสอดคำขึ้น

"มันระบุว่า สมาคมฟ้าดินเราผันแปรอุดมการณ์ พวกเราไหนเลยสามารถโต้แย้งได้ ท่านประมุข พวกเราแม้ไม่ขอเป็นฉิ้งไกว่ แต่ก็มิประพฤติเยี่ยงงักฮุย"

(ฉิ้งไกว่เป็นขุนนางกังฉินสมัยซ่ง ชักนำทหารกิมเข้าประเทศทำลายล้างวีรบุรุษงักฮุยทุกวิถีทาง ภายหลังส่งสิบสองป้ายทอง เรียกตัวงักฮุยกลับจากสมรภูมิประหารงักฮุยและบุตรไปสิ้น)

จี้เล่าปิ้งกล่าวว่า

"ท่านประมุขเปี่ยมความจงรักภักดี ชำรงเกียรติภูมิตระกูลแต้ กลับ

แทบถูกยี่กงจี้อทำร้ายถึงแก่ชีวิตไหนเลยสะกดกลั้นใจได้?"

ตั้งกึงน้ำสั่นศีรษะกล่าวว่า

"ลูกผู้ชายขอเพียงประพฤติเที่ยงธรรม ไม่ละอายต่อฟ้าดิน ก็ไม่นำพากับคำครหาของผู้อื่น พวกเราจะช่วยเหลือยี่กงจี้อ และปลิดชีวิตซีลั้งล้างแค้นให้กับกวนยี่กอ"

อุ้ยเชี่ยวปัอพลันกล่าวว่า

"ก่อนอื่นต้องโยกย้ายที่พำนักโดยรีบด่วน"

ตั้งกึงน้ำฉุกใจคิด กล่าวว่า

"เราจิตใจเลอะเลือนวุ่นวาย กลับไม่ทันฉุกคิดถึงความนี้ ซีลั้งคงต้องเรียกระดมทหารมาฆ่าคน"

ทั้งหมดกลบฝังซากศพกวนอันกีภายในสวนอย่างลวกๆ กริ่งเกรงทหารแมนจูชุดซากศพ จึงมิกล้าก่อเป็นสุสาน หลังจากกราบกรานไว้อาลัยก็รวบรวมสัมภาระประจำตัว ทยอยจากไป

ดีที่สมาคมฟ้าดินมันโยกย้ายหลักแหล่งในนครหลวง การสับเปลี่ยนที่พำนักเป็นเรื่องสามัญธรรมดา อุ้ยเชี่ยวปัอกริ่งเกรงซือแปสอบถามถึงระดับความรุดหน้าของฝีมือตน ฉกฉวยโอกาสกลับพระราชวัง

เมื่อบรรลุถึงห้องพักส่วนตัวก็ลงกลอนประตูตรวจตราคัมภีร์แต่ละเล่ม พบว่าปกตำราเป็นหนังแพะสองชั้น ในหนังแพะซุกซ่อนเศษหนังแพะที่ถูกตัดเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อยจำนวนมาก

อุ้ยเชี่ยวปัอจึงเทเศษหนังแพะออกมา ห่อรวมเป็นห่อหนึ่ง ซุกเก็บติดตัว จากนั้นร้อยเส้นด้ายบนหนังแพะทั้งสองชั้นคืนสู่สภาพเดิม

เพิ่งเย็บปกคัมภีร์ได้สองเล่ม ดังฮีทรงบัญชาขันทีมา เบิกตัวอุ้ย-เชี่ยวปัอเข้าเฝ้า อุ้ยเชี่ยวปัอจึงติดตามมาถึงห้องบรรทม ดังฮีตรัสว่า

"พรุ่งนี้จะมีพระบรมราชโองการ บัญชาเจ้าคุ้มครอง เกี่ยงเล้งกงจู้สู่มณฑลอุ้นหนำ พระราชทานให้สมรสกับโง้วเอ่งอิ้ม"

อุ้ยเชี่ยวปัอรับคำ กล่าวว่า

"น่าเสียดายที่ปรนนิบัติพระองค์มิกี่วัน ก็ต้องออกเดินทางอีก"

ดังฮีลดสุรเสียงแผ่วเบาลง ตรัสว่า

"ไท้โหวตรัสว่า นางอำมหิตปลอมแปลงเป็นไท้โหวเพราะมีจุดมุ่งหมายลักล้ำเคลือบแฝง คิดรวบรวมสืบเสาะคัมภีร์สี่สิบสองบททั้งแปดเล่ม"

อุ้ยเซี่ยวป๊อคราก่อนซุกซ่อนอยู่หลังเตียง ได้ยินอ้วงไท้โหวตัวปลอมสารภาพต่อแม่ชีเกาลั้งทราบเรื่องราวแต่แรก แต่ยังแสร้งเป็นตื่นเต้นตระหนกอุทานดังอาออกมา

ดังฮีตรัสสืบต่อ

"ครั้งกระโน้นหัวหน้ากองทหารทั้งแปดกอง ได้รับแบ่งปันคัมภีร์สี่สิบสองบทคนละหนึ่งเล่ม สามในแปดอยู่ในพระราชวัง"

"ข้าพเจ้าจำได้แล้ว ครั้งกระโน้นพระองค์ทรงบัญชาข้าพเจ้าไปหยิบฉวยคัมภีร์จากคฤหาสน์เมี่ยงไปสองเล่ม คงเป็นวัตถุสิ่งนี้กระมัง?"

"ถูกต้อง ภายในวังความจริงมีอยู่สามเล่ม คฤหาสน์เมี่ยงไปมีสองเล่ม พระบิดาทรงประทานให้อีกหนึ่งเล่มซึ่งเจ้านำมาจากโง้วไท้ซัวรวมทั้งสิ้นห้าเล่มล้วนตกอยู่ในเงื้อมมือนางอำมหิต"

อุ้ยเซี่ยวป๊อกล่าวว่า

"พวกเรารีบไปตรวจค้นวังไท้โหวกัน นางอำมหิตหลบหนีอย่างฉุกละหุก หาได้พกนำสิ่งใดไป"

"เราตรวจค้นแต่แรกแล้ว หาพบพานสิ่งใดไม่ เพียงค้นพบอาภรณ์แพรของบุรุษเพศชุดหนึ่ง"

อุ้ยเซี่ยวป๊อฉุกใจคิด นั่นคงเป็นอาภรณ์บุรุษเพศซึ่งซุกซ่อนในผ้าห่มอ้วงไท้โหว ดังฮีตรัสสืบต่อ

"คัมภีร์อีกสองเล่ม ประทานแก่หัวหน้ากองธงแดง และ กองธงขลิบคราม หัวหน้ากองธงแดงคือดังชิงอ้วง (เชื้อพระวงศ์ดัง) เราได้บัญชามันทูลถวายคัมภีร์มาแล้ว"

อุ้ยเซี่ยวป๊อครุ่นคิดในใจ

"คัมภีร์สี่สิบสองบทของดังชิงอ้วงถูกนักสู้นามฉี้ง้วนไคขโมยไปแต่แรก บัดนี้ตกอยู่ในเงื้อมมือเรา ดังชิงอ้วงไหนเลยทูลถวายได้? คราวนี้ผู้แซ่ดังคงย่ำแย่แน่นอน"

ดังฮีตรัสอีกว่า

"ส่วนหัวหน้ากองธงขลิบครามปู่เต็ง อายุยังเยาว์ เมื่อครู่เราสอบถามมันแล้ว มันบอกว่าหัวหน้ากองรุ่นก่อนเกียคุน เสียชีวิตในมณฑลฮุ้นหนำ โง้วซำกุ่ยจัดการเรื่องบรรจุศพ ภายหลังเพียงมอบตราประจำตำแหน่งธงประจำกอง และเงินหลายหมื่นตำลึงแก่มัน หามีสิ่งอื่นอีก"

อุ้ยเชี่ยวป๊อกล่าวว่า

"อย่างนั้นคัมภีร์สี่สิบสองบทเล่มที่แปด คงถูกโง้วซำกุ่ยฮุบเอาไว้"

"ถูกต้อง ดังนั้นท่านพอบรรลุถึงคฤหาสน์โง้วซำกุ่ยต้องสืบสาวเรื่องนี้โดยละเอียด หาทางหยิบฉวยคัมภีร์เล่มนั้นมา โง้วซำกุ่ยเป็นจอมเฒ่าเจ้าเล่ห์ไม่อาจให้มันล่วงรู้ความนัย"

"ถูกแล้ว ข้าพเจ้าพลิกแพลงตามสถานการณ์หลอกลวงมา แต่คัมภีร์สี่สิบสองบทที่นางอำมหิตได้ไปทั้งหกเล่มอยู่ที่ใดกัน?"

คังฮีขมวดพระขนง ตรัสว่า

"นางอำมหิตที่แท้มีความเป็นมาอย่างไร ตอนนี้ยังมิอาจสืบทราบได้นางประกอบเรื่องสำคัญเช่นนี้คงมีผู้สมรู้ร่วมคิด หลังจากที่ได้คัมภีร์มาคงทยอยลำเลียงออกจากวังยากทวงถามกลับคืน ตีที่อ้วงไท้โหวตรัสว่าต้องรวบรวมคัมภีร์สี่สิบสองบททั้งแปดเล่มจนครบ หากขาดแม้สักเล่มเดียวก็ปราศจากคุณค่าความหมาย พวกเราเพียงทำลายคัมภีร์สี่สิบสองบทเล่มที่คังชิงอ้วงและโง้วซำกุ่ยครอบครองอยู่ ฝ่ายตรงข้ามก็ไม่อาจบรรลุสมปรารถนา"

อุ้ยเชี่ยวป๊อฉุกใจคิด กล่าวว่า

"พระองค์ท่าน หากแม้นโง้วซำกุ่ยเป็นคนใช้นางอำมหิตปะปนเข้าวังมา มัน...มันเท่ากับครอบครองคัมภีร์อยู่เจ็ดเล่ม"

คังฮีสะท้านพระทัยวูบ ตรัสว่า

"เบิกตัวขันทีแผนกอาภรณ์มา"

ชั่วครู่ให้หลัง ปรากฏขันทีชราผู้หนึ่ง เข้ามากราบบังคม กลับเป็นขันทีผู้จัดหาอาภรณ์ คังฮีตรัสถามว่า

"สืบเสาะได้ร่องรอยใดบ้าง?"

"ขอเดชะฯ อาภรณ์ชุดนอกนั้นตัดเย็บจากในนครหลวง"

อุ้ยเชี่ยวป๊อที่ด้านข้างฉุกใจคิดขึ้น

"ที่แท้พระองค์กำลังสืบสาวความเป็นมาของบุรุษเพศ ซึ่งซุกซ่อนในผ้าห่มอ้วงไท้โหวนั้น แต่เมื่ออาภรณ์มันตัดเย็บจากในนครหลวง ก็มิอาจสืบทราบเบาะแสใดได้"

ขันทีชรานั้นกราบทูลสืบต่อ

"แต่อาภรณ์ชั้นในของบุรุษเพศนั้น กลับเป็นเนื้อแพรแถบแคว้นเลี่ยวตัง (ภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศ)"

ดังฮีทรงมีพระพักตร์ลิงโลดขึ้น โบกพระหัตถ์ให้ขันทีผู้นั้นล่าถอยไปตรัสว่า

"เชี่ยวกุ่ยจื้อท่านอาจคาดคะเนถูกต้อง บุรุษนั้นอาจมีส่วนสัมพันธ์กับโง้วซำกุ่ย"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไม่เข้าใจ"

"ครั้งกระโน้น โง้วซำกุ่ยพิทักษ์ด่านซัวไฮ้กวน แคว้นเลี่ยวตังอาจบางทีบุรุษนั้นเป็นบริวารดั้งเดิมของมัน"

อุ้ยเซี่ยวป้อคิดไม่ถึง การใส่ไคล้เปะปะของตนกลับมีส่วนใกล้เคียงกับความจริง รีบสนับสนุนเห็นพ้อง

ดังฮีตรัสอย่างครุ่นคิด

"หากแม้นนางอำมหิตหลบหนีกลับมณฑลฮุ้นหนำ การเดินทางของเจ้าครานี้ อาจมีอันตราย ให้ระดมราชองครักษ์เพิ่มขึ้น นำทหารลาดตระเวนไปอีกสามพันคน"

"ถูกแล้ว พระองค์โปรดวางพระทัย ข้าพเจ้าจะหาทาง คร่ากุมนาง-อำมหิต และบุรุษนั้นกลับมา ระบายความขุ่นข้องพระทัยให้กับอ้วงไท้โหว"

ดังฮีตบไหล่อุ้ยเซี่ยวป้อ ตรัสอย่างยิ้มแย้ม

"ประเสริฐมาก พวกเรากษัตริย์หนุ่ม ขุนนางอายุเยาว์จะร่วมกระ-ทำกิจการใหญ่ ให้เหล่าขุนนางชราแตกตื่นจนปากอ้าตาค้าง"

"พระองค์แม้พระชนม์ยังเยาว์ ทรงมีพระเนตรกว้างไกล พระปรีชาสามารถเลิศล้ำ เป็นที่เคารพยำเกรงของขุนนางชราแต่แรก รอจนพวกเราจัดการโง้วซำกุ่ย บุคคลสมัยโบราณคงไม่มีอนาคตปราศจากผู้เปรียบติด"

ดังฮีพระสรวลเฮฮา ตรัสว่า

"คำพังเพยมีว่าไว้ บุคคลสมัยโบราณมิอาจเปรียบติด อนาคตปราศจากผู้คนทัดเทียมต่างหาก ท่านชาญฉลาดปราดเปรื่อง แต่กลับไม่ยอมเล่าเรียนตำรับตำรา"

"ถูกแล้ว ข้าพเจ้าหากมีเวลาว่าง ต้องเรียนหนังสือให้มากไว้"

ซึ่งความจริง ดังฮีสดับฟังถ้อยร้อยความเรียงของปราชญ์ ผู้รอบรู้มามากหลาย ยามอยู่ร่วมกับสามัญชนเยี่ยงอุ้ยเซี่ยวป้อ กลับเบิกบานพระทัยยิ่ง

อุ้ยเซี่ยวป้อกราบบังคมทูลลา เห็นราชองครักษ์ผู้หนึ่งดาหน้าเข้ามาน้อมกายคารวะกล่าวว่า

"ดังชิงอ้วงต้องการพบท่านสักครา มิทราบท่านหัวหน้ากองแซ่อุ้ย มีเวลาว่างหรือไม่?"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

"มันอยู่ที่ใด?"

"ดังอ้วงเอี้ยรอรับคำตอบในห้องราชองครักษ์"

"มันถึงกับรุดมาด้วยตนเอง?"

"ถูกแล้ว ดังอ้วงเอี้ยคิดเชื้อเชิญท่านผู้เฒ่าไปดื่มสุราชมดูงิ้ว"

อุ้ยเซี่ยวป้อหัวร่อพลางกล่าวว่า

"มารดามันเถอะ ข้าพเจ้าเป็นท่านผู้เฒ่าอันใด?"

เมื่อมาถึงห้องราชองครักษ์ เห็นดังชิงอ้วงมือถือถ้วยชา หน้านิ่วคิ้วขมวด ยืนเชื่องซึมเซา พอพบเห็นอุ้ยเซี่ยวป้อ รีบวางถ้วยชาลง ถลันมายึดกุมมืออุ้ยเซี่ยวป้อ กล่าวว่า

"น้องเรา มิได้พบพานนานวัน เราคิดถึงท่านนัก"

อุ้ยเซี่ยวป้อทราบว่า ฝ่ายตรงข้ามคิดขอความช่วยเหลือจากตนเกี่ยวกับเรื่องคัมภีร์สูญหาย แต่พอเห็นท่าทีอันสนิทสนมของมัน ก็สบอารมณ์ยิ่ง กล่าวว่า

"อ้วงเอี้ยมีเรื่องใด เพียงใช้คนถ่ายทอดวาจาเพียงคำเดียว ข้าพเจ้าย่อมต้องเร่งรุดไป ไยต้องมาด้วยตนเอง?"

"เราเชื้อเชิญคณะงิ้วมาเรียบร้อยแล้ว เพียงมิทราบน้องเรามีเวลา

ว่างติดตามไปยังบ้านเราหรือไม่?"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ย่อมมี ขอเพียงพระองค์มิได้มีบัญชารีบด่วนมาต่อให้บิดาเราเสียชีวิต ข้าพเจ้าก็ไม่ยึดถือเป็นอย่างไรได้"

ทั้งสองกุมมือกันออกจากวัง โดยสารม้ามาถึงคฤหาสน์คังชิงอ้วง คังชิงอ้วงจัดงานเลี้ยงต้อนรับอย่างสมเกียรติคราครั้งนี้กลับไม่มีอาคันตุกะอื่นอีก หลังจากรับประทานอาหารเสร็จสิ้น คังชิงอ้วงก็เชื้อเชิญอุ้ยเซี่ยวป้อมายังห้องหนังสือ กล่าววาจาสรรเสริญเยินยอ

อุ้ยเซี่ยวป้อถ่อมตนว่า ภายหน้ายังต้องพึ่งพาการช่วยเหลือจากคังชิงอ้วง คังชิงอ้วงพลันทอดถอนใจ กล่าวว่า

"เราท่านนับเป็นคนกันเอง มิต้องปกปิดอำพรางท่าน ผู้พี่ตอนนี้นับว่าประสบเภทภัยกล้ำกรายแล้ว"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวอย่างตื่นเต้นสงสัย

"อ้วงเอี้ยเป็นเชื้อพระวงศ์ ฮ่องเต้ทรงไว้วางพระราชหฤทัย ไหนเลยมีเภทภัยใด?"

"น้องเรายังมิทราบ ครั้งกระโน้นเราเป็นหัวหน้ากองธงแดง เคยรับพระราชทานคัมภีร์เล่มหนึ่ง วันนี้ฮ่องเต้พลันรับสั่งให้เราทูลถวายคัมภีร์เล่มนั้นไป แต่คัมภีร์เล่มนั้นมิทราบถูกผู้คนขโมยไปตั้งแต่เมื่อใด"

"ประหลาดแท้ ไม่ขโมยเงินทอง กลับขโมยคัมภีร์ หรือคัมภีร์นั้นหล่อหลอมจากทองคำ ประดับเพชรมรกต ทรงคุณค่ายิ่ง?"

คังชิงอ้วงกล่าวว่า

"ไม่ เพียงเป็นคัมภีร์สถาบันสงฆ์ธรรมดา แต่เรามิสามารถเก็บรักษาไว้นับเป็นโทษทัณฑ์ใหญ่หลวง น้องเราต้องช่วยเหลือเราสักครา"

พลางผุดลุกขึ้น น้อมกายคารวะ

อุ้ยเซี่ยวป้อรีบคารวะตอบ กล่าวว่า

"คัมภีร์เล่มนั้นมีคุณค่าสำคัญนักหรือ? ใช่แล้ว ครั้งกระโน้น อ้วงไท้โหวทรงบัญชาข้าพเจ้าไปยังคฤหาสน์เมี่ยงไป ค้นหา คัมภีร์สามสิบสองบท สี่สิบสามบทอะไรนั่นสองเล่ม ที่อ้วงเอี้ย สาบสูญไปเป็นสิ่งนั้นหรือ?"

"ถูกต้อง เป็นคัมภีร์สี่สิบสองบท ตอนนั้นท่านเสาะพบหรือไม่?"

"เสาะพบได้ แต่ทูลถวายอ้วงไท้โหวแล้ว มิทราบอ้วงเอี้ย ต้องการให้เราช่วยเหลืออย่างไร?"

"โอ เรื่องนี้เราช่างมิอาจเปล่งจากปากได้"

อุ้ยเซี่ยวป้อบอกตนเอง กล่าวว่า

"อ้วงเอี้ยเห็นข้าพเจ้าเป็นสหาย ข้าพเจ้าก็ยินดีพลีชีวิตน้อยๆ นี้ให้กับท่าน เอาเถอะ ข้าพเจ้าจะไปกราบทูลพระองค์ว่า เป็นข้าพเจ้าหยิบยืมคัมภีร์เล่มนั้นไปดู บังเอิญทำตกหล่มหาย"

"ขอบพระคุณกุศลเจตนาน้องเรา แต่วิธีการนี้เกรงว่าใช้ไม่ได้ พระองค์คงไม่ทรงเชื่อ"

"อีมม์ ข้าพเจ้าแตงโม (เป็นความหมายว่าแม้ใหญ่โต กลับโง่เขลาเบาปัญญา) รู้จักหนังสือไม่เกินร้อยตัว พระองค์ย่อมมิทรงเชื่อว่าข้าพเจ้าจะหยิบยืมไปดู"

"เราคิดขอให้น้องเรา...."

มันกล่าวคำ "ขอให้น้องเรา" ติดต่อกันสามคำ กลับมิอาจเอ่ยสืบต่อ

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

"อ้วงเอี้ย ท่านไม่ต้องยุ่งยากลำบากใจ ชีวิตน้อยๆ ของผู้น้องนี้..."

พลางยกมือขวาขึ้นฟันลงยังลำคอตัวเอง ใช้สองมือประคองศีรษะตนเอง แสดงท่วงท่ายื่นส่งไปเบื้องหน้า เอ่ยสืบต่อ

"ขอมอบต่อท่าน ไม่ว่าเรื่องราวใด ยินดีปฏิบัติตามท่าน"

ดังชิงอ้วงลิงโลดยิ่ง กล่าวว่า

"เราคิดขอให้น้องเราชโมยคัมภีร์จากไท้โหวมาสักเล่มหนึ่ง จากนั้นเราจะเรียกระดมช่างหลายสิบคนรอคอยอยู่ที่นี้ จัดทำทั้งกลางวันกลางคืน ลอกเลียนขึ้นเล่มหนึ่ง เพื่อคลี่คลายด่านอันตรายครานี้"

"สามารถเลียนแบบได้หรือ?"

"ย่อมแน่นอน รับรองมิมีตำหนิ หลังจากจัดทำเสร็จสิ้น เราจะมอบคัมภีร์ดั้งเดิมคืนให้"

ซึ่งความจริงมันทราบว่า ยามฉุกละหุกคิดจัดทำลอกเลียนคัมภีร์

เล่มหนึ่ง ย่อมยากกระทำได้ หากแต่คิดสลับสับเปลี่ยนคัมภีร์ มอบคัมภีร์ปลอมคืนแก่อุ้ยเชี่ยวป้อ ทูลถวายคัมภีร์แท้จริงต่อคังฮี คาดว่าอุ้ยเชี่ยวป้อมิรู้จักหนังสือ ย่อมยากจำแนกความเท็จจริงหรือปลอมแปลง เพียงแต่จิตเจตนาประดานี้ ไม่สามารถบอกออกไป

อุ้ยเชี่ยวป้อกล่าวว่า

"ตกลง เรื่องมิอาจชักช้า ข้าพเจ้าจะหาหนทางขโมยมา ท่านรอรับฟังข่าวดีในที่นี้เถอะ"

คังชิงอ้วงเบิกบานสำราญใจยิ่ง กล่าวขอบคุณมิขาดปาก ติดตามส่งถึงประตูวัง

อุ้ยเชี่ยวป้อเมื่อกลับถึงห้อง ก็เทเศษหนังแพะในปกคัมภีร์ที่หลงเหลืออีกหลายเล่มออกมา ประกอบเข้าด้วยกัน หวนนึกถึงตนได้คัมภีร์เจ็ดเล่มมาตรแม้นขาดเศษหนังแพะส่วนหนึ่ง คงสามารถประกอบต่อเป็นภาพแผนผังโดยคร่าวๆ ได้

มิคาดสูญเสียเวลาครึ่งชั่วยาม กลับไม่สามารถต่อเป็นเค้าโครงอันใด อุ้ยเชี่ยวป้อความจริงปราศจากความสะกดอดกลั้น ยามขุ่นข้องร่ำคาญ จึงกวาดเศษหนังแพะหลายร้อยชิ้นเหล่านั้นลงในถุงกระดาษน้ำมันซุกติดตัวอย่างมิดชิด

เข้าวันรุ่งขึ้น ร้อยเส้นด้ายบนหนังแพะเล่มที่หลงเหลือคืนสู่สภาพเดิมครุ่นคิดขึ้น

"ผู้แซ่ดังเป็นหัวหน้ากองธงแดง คัมภีร์ของมันคงเป็นปกแดง เราจะนำคัมภีร์ขลิบเหลืองไปมอบต่อมัน"

ดังนั้นซุกเก็บคัมภีร์ขลิบเหลืองไว้ในอกเสื้อ เร่งรุดสู่คฤหาสน์ คังชิง-อ้วง

คังชิงอ้วงพอฟังว่า อุ้ยเชี่ยวป้อเร่งรุดมาถึงก็ก้าวปราดๆ มา ยึดกุมมืออุ้ยเชี่ยวป้อไว้ ถามว่า

"เป็นอย่างไร?"

อุ้ยเชี่ยวป้อหน้านิ่วคิ้วขมวด กล่าวเบาๆ

"สิ่งของนั้นได้มาแล้ว เพียงกริ่งเกรงท่านไม่อาจจัดทำเลียนแบบ

ภายในสิบวันครึ่งเดือน"

ดังชิงอ้วงลิงโลดยิ่ง โอบอุ้มอุ้ยเซี่ยวป้อขึ้น วิ่งตะบึงเข้าห้องหนังสือ เหล่าราชองครักษ์พอเห็นเช่นนั้น ล้วนลอบหัวร่อในใจ

อุ้ยเซี่ยวป้อ ล้วงคัมภีร์สี่สิบสองบทออกยื่นส่งให้ กล่าวว่า

"เป็นของสิ่งนี้หรือ?"

ดังชิงอ้วงพลิกอ่านคัมภีร์แวบหนึ่งกล่าวว่า

"ใช่แล้ว พวกเราจะลงมือจัดทำในบัดดล หลังจากเขียนหนังสือจะทำการแกะบล็อก น้องเราต้องแนะนำหนทางให้กับเราว่า จะบ่ายเบี่ยงอีกหลายวันอย่างไร รอจนคัมภีร์ฉบับปลอมแปลงจัดทำเสร็จสิ้นค่อยรุดไปเข้าเฝ้า"

"ท่านไยไม่สลับสับเปลี่ยนคัมภีร์ นำไปทูลถวายพระองค์ในวันนี้"

ดังชิงอ้วงสำนึกตื้นตันและปีติลิงโลดยิ่งกุมมืออุ้ยเซี่ยวป้อไว้แนบแน่น มิอาจกล่าววาจาใดได้

อุ้ยเซี่ยวป้อเมื่อกลับถึงวัง ก็นำคัมภีร์สี่สิบสองบทอีกสี่เล่ม รุดไปพบพานผู้วิเศษอ้วนเตี้ย และเล็กชิงแซแห่งนิกายเทพมังกร ซึ่งเช่าห้องอยู่ในเขตนครหลวง

ผู้วิเศษอ้วนเตี้ย เล็กชิงแซ ต่างเฝ้ารอคอยอย่างร้อนรุ่ม พอเห็นอุ้ย-เซี่ยวป้อรุดมาอย่างกะทันหันพร้อมกับนำคัมภีร์สี่สิบสองบทมาสี่เล่มสร้างความลิงโลดยินดีเหลือประมาณ อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

"เล็กชิงแซ ท่านรีบนำคัมภีร์ไปส่งมอบต่อก่าจู้ (ประมุขนิกาย) น้องเรียนต่อท่านผู้เฒ่าและฮูหยินว่า ข้าพเจ้าสืบทราบเบาะแสของคัมภีร์อีกสี่เล่ม พบว่ามีแต่โง้วชำกุ่ยล่วงรู้ เราเทวทูตมังกรขาวสัตย์ซื่อจงรักต่อก่าจู้และฮูหยินยินดีพลีชีวิตสิบหมื่นร้อยหมื่นครั้ง บัดนี้จะบุกน้ำลุยไฟสู่มณฑลฮุ้นหนำ เสาะหาคัมภีร์ที่หลงเหลือ ผู้วิเศษอ้วนเตี้ย ท่านติดตามไปคุ้มครองข้าพเจ้า"

เล็กชิงแซ ผู้วิเศษอ้วนเตี้ยล้วนรับคำ ผู้วิเศษอ้วนเตี้ย กล่าวว่า

"เล็กเฮีย คราวนี้ท่านเทวทูตมังกรขาวประกอบความดีความชอบใหญ่หลวง ก่าจู้หลังจากประทานยาขจัดพิษของยาเม็ดมังกรพิษเปลี่ยนกล้ามเนื้อ ท่านต้องรีบใช้คนนำส่งมณฑลฮุ้นหนำทันที"

เล็กชิงแซครุ่นคิดขึ้น

"ท่านเทวทูตมังกรขาวอายุยังเยาว์ กลับยอดเยี่ยมนัก ก่าจู้หากมิใช่มีอายุขัยสูงล้ำเทียมฟ้า คงต้องถ่ายทอดตำแหน่งประมุขนิกายแก่มัน เราไม่ฉกฉวยโอกาสนี้ยกย่องประจบมัน จะรอถึงเวลาใด?"

ดังนั้นกล่าวว่า

"ยาขจัดพิษมีคุณค่าสำคัญนัก บริวารตกลงใจส่งมอบไปด้วยตนเอง เราซื่อสัตย์จงรักต่อท่านเทวทูตมังกรขาว ต้องรอจนท่านกลืนกินยาขจัดเราและผู้วิเศษอ้วนเตี้ยค่อยรับประทาน"

อุ้ยเชี่ยวป๊อหัวร่อพลางกล่าวว่า

"ประเสริฐมาก ท่านจงรักภักดีต่อข้าพเจ้าเช่นนี้ ข้าพเจ้าย่อมไม่ลืมเลือนคุณความดีของท่าน"

เล็กซิงแซลิงโลคยิ่ง น้อมกายกล่าวว่า

"บริวารขออวยพรท่านเทวทูตมังกรขาวเสพสุขเลิศล้ำ อายุขัยสูงเทียมบรรพต"

อุ้ยเชี่ยวป๊อครุ่นคิดขึ้น

"ก่าจู้เสพสุขเทียบเทพยดา อายุขัยสูงล้ำเทียมฟ้า เราเป็นรองขั้นหนึ่งสามารถเสพสุขเลิศล้ำ อายุขัยสูงเทียมบรรพตนับว่าไม่เลวอยู่"

เมื่อกลับถึงพระราชวัง ปรากฏขันทีถ่ายทอดพระบรมราชโองการมาแต่งตั้งอุ้ยเชี่ยวป๊อเป็นหลวงอันดับหนึ่ง ให้คุ้มครองเกี่ยงเส้งกงจู้สู่มณฑลฮุ้น-หนำสยุมพรกับบุตรชายเจ้าพิชิตประจิมโง้วเอ่งฮิ้ม อวยยศ โง้วเอ่งฮิ้มเป็นเชี่ยวเป้า

อุ้ยเชี่ยวป๊อหยิบฉวยเงินทองกำนัลขันทีนั้น ครุ่นคิดขึ้น

"นี่กลับให้ความสะดวกแก่โง้วเอ่งฮิ้มได้กงจู้อันงามสะคราญเป็นภรรยา ยังอวยยศสูงศักดิ์ให้ นักเล่านิทานเคยเล่าว่า วีรบุรุษงักฮุยถูกอวยยศเป็นเชี่ยวเป้า เด็กโสโครกโง้วเอ่งฮิ้มท่านไหนเลยทัดเทียมเปรียบกับงักฮุยได้?"

จากนั้นครุ่นคิดสืบต่อ

"ฮ่องเต้อวยยศสูงส่งให้ เพียงมิให้โง้วซำกุ่ยระแวงคลางแคลง จะช้าเร็วต้องปลิดศีรษะมัน"

พอได้คิด ค่อยเบิกบานใจขึ้นมา รุดไปกราบบังคมในพระกรุณาธิ-

คุณดังฮี กล่าวว่า

"ขอเดชะ ข้าพเจ้ากำลังจะเดินทางสู่ฮุ้นหน่ำ พระองค์ทรงมีอุบายถุงย่ามอันใด โปรดตรัสชี้แนะด้วย"

ดังฮีทรงพระสรวลฮาฮาตรัสว่า

"เซี่ยวกุ่ยจี้อรอบรู้จำกัดนัก แผนอุบายถุงย่ามต้องบรรจุในถุงย่ามไม่อาจแพร่งพรายออกไป ไหนเลยบ่งบอกล่วงหน้าได้?"

"ที่แท้เป็นเช่นนั้น น่าเสียดายที่ข้าพเจ้ามิรู้จักหนังสือ พระองค์มีอุบายถุงย่ามใด ต้องวาดเป็นภาพวาด ฮา ฮา พระองค์ท่าน ดราก่อนบัญชาข้าพเจ้าไปเป็นเจ้าอาวาสวัดเช็งเลี้ยงยี่ พระบรมราชโองการ ฉบับนั้นวาดได้วิจิตรงดงามนัก"

ดังฮีตรัสอย่างยิ้มแย้ม

"นับแต่โบราณกาลมา มีแต่เราที่ริเริ่มถ่ายทอดพระบรมราชโองการด้วยภาพวาด"

"นี่เรียกว่า บุคคลสมัยโบราณมิอาจเปรียบติดอนาคตปราศจากผู้คนเทียมเทียบ"

"ประเสริฐมาก คำพังเพยที่เราสอนต่อเจ้า เจ้าสามารถจดจำไว้"

อุ้ยเซี่ยวป๊อกล่าวว่า

"พระดำรัสที่พระองค์ทรงแนะนำ ข้าพเจ้าส้วนจดจำไว้ เรื่องราวที่ผู้อื่นสอนให้ กลับจดจำได้บ้าง ลืมเลือนบ้าง มิทราบเป็นเพราะเหตุใด"

เอ่ยถึงตอนนี้ ขันทีเข้ามากราบทูลว่า เกี่ยงเส้งกงจู้ (ราชธิดา) รุดมาถวายบังคมลา ดังฮีทรงตรัสอนุญาตเกี่ยงเส้งกงจู้พอสาวเท้าเข้าห้องทรงพระอักษร ก็โถมเข้าอ้อมอุระดังฮี เปล่งเสียงร่ำไห้ออกมา กล่าวว่า

"กอกอฮ่องเต้ ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้าไม่ต้องการแต่งงานที่ฮุ้นหน่ำ ขอพระองค์กลับกลายพระบรมราชโองการเถอะ"

ดังฮีความจริงโปรดปรานขนิษฐาองค์นี้ ภายหลังทรงทราบว่านางเป็นธิดาอ้วงไท้โหวตัวปลอม จึงยกนางแก่โง้วเอ่งฮิ้ม ยามนี้ทอดพระเนตรนางร่ำไห้ชวนสมเพช กลับมิอาจหักห้ามพระทัยจนเด็ดเดี่ยว แต่ไม่สามารถกลับกลายพระบรมราชโองการ จึงตบไหล่ของนาง ตรัสว่า

"สตรีเติบใหญ่พึงวิวาห์ สามีที่เราเลือกแก่เจ้าประเสริฐเลิศ มิน้อยเซี่ยวกุ่ยจื้อ ลองบอกกับกงจู้ว่าโง้วเอ่งฮิ้มรูปโฉมงามสง่า ปานใด?"

อุ้ยเซี่ยวป๋อกล่าวว่า

"กงจู้ ฮู่เบ๊ (ราชบุตรเขย) ของท่าน เป็นบุรุษรูปงามประจำมณฑลฮุ้นหนำ ครากก่อนมันเดินทางมายังนครหลวง หน้าประตูเมืองมีครุณีสิบกว่านางต่อยตีกันจนมีผู้คนเสียชีวิตสามนาง"

เกี่ยงเส้งกงจู้งงงันวูบ กล่าวว่า

"นั่นเป็นเพราะเหตุใด?"

อุ้ยเซี่ยวป๋อกล่าวว่า

"เนื่องเพราะบุตรชายเจ้าพิชิตประจิม รูปโฉมงามสง่าลือเลื่องไปทั่วแผ่นดิน วันแรกที่ย่างเข้านครหลวง สตรีนับร้อยนับพันในนครหลวงห้อมล้อมกันยลโฉมมัน มีครุณีหลายสิบนาง ท่านเบียดเสียดเรา เราผลักไสท่านเกิดการต่อยตีขึ้น"

เกี่ยงเส้งกงจู้หัวร่อทั้งน้ำตา กล่าวว่า

"ท่านหลอกลวงคน ไหนเลยมีเรื่องเช่นนี้?"

อุ้ยเซี่ยวป๋อเอ่ยสืบต่อ

"กงจู้ลองคาดเดาดูว่า ฮ่องเต้ไฉนบัญชาข้าพเจ้านำราชองครักษ์ทแกล้วทหารหาญจำนวนมาก คุ้มครองท่านถึงมณฑลฮุ้นหนำ?"

"นั่นเป็นกอกอฮ่องเต้รักใคร่ห่วงใยข้าพเจ้า"

อุ้ยเซี่ยวป๋อกล่าวว่า

"ใช่แล้ว นี่เป็นฮ่องเต้ทรงมีพระราชดำริลึกซึ้งกว้างไกล ท่านลองคิดดูฮู่เบ๊งามสง่าเลิศล้ำปานนั้น มิทราบมีสตรีมากมาย ปานใดคิดแต่งงานกับมันบัดนี้ถูกท่านยึดครองไป ย่อมสร้างความขุ่นแค้นแก่เหล่าไหน้ำส้ม (หมายถึงความหึงหวงของสตรี) ขวดน้ำส้ม กระปุกน้ำส้ม สตรีที่มีวิชาฝีมือติดตัวยามคับแค้นอาจมาพัวพันท่าน ดังนั้นภาระที่แบกอยู่เหนือไหล่ข้าพเจ้าคราวนี้ นับว่าหนักอึ้งมิน้อย ต้องตระเตรียมต่อสู้กับกองทัพหญิงไหน้ำส้ม ช่างลำบากยากเข็ญนัก"

เกี่ยงเส้งกงจู้หัวร่อพลางกล่าวว่า

"กองทัพหญิงไหน้ำส้ม ขวดน้ำหวานอันใดล้วนกล่าวเหลวไหล ทั้งสิ้น"

ยามนี้ นางแย้มยิ้มสะคราญดุจบุปผาเบ่งบาน ใบหน้ายังประดับด้วยคราบน้ำตา เบือนหน้ามายังคังฮี เอ่ยสืบต่อ

"กอกอฮ่องเต้ เซี่ยวกุ่ยจื้อหลังจากส่งข้าพเจ้าถึงฮุ้นหน่ำ ก็ให้เขาอยู่ร่วมกับข้าพเจ้า สนทนาแก้เหงา มิเช่นนั้นข้าพเจ้าไม่ยอมเดินทางไป"

คังฮีตรัสอย่างยิ้มแย้ม

"ตกลง ให้มันอยู่ร่วมกับเจ้าสักระยะหนึ่ง รอจนเจ้าปรับตัวเข้ากับสถานที่แห่งใหม่ มันค่อยหวนกลับมา"

เกี่ยงเส้งกงจู้ร่ำร้องว่า

"ข้าพเจ้าต้องการให้เขาอยู่ร่วมตลอดกาล ไม่อนุญาตเขากลับมา!"

อุ้ยเซี่ยวป๊อแลบลิ้นออกมา กล่าวว่า

"เกรงว่าไม่ได้ ฮู่เบ๊ของท่านหากรังเกียจเดียจฉันท์ข้าพเจ้าขึ้นมาประหารข้าพเจ้าในดาบเดียว เซี่ยวกุ่ยจื้อที่หัวขาด ก็กลับนครหลวงไม่ได้แล้ว"

เกี่ยงเส้งกงจู้แบะปากกล่าวว่า

"เฮอะ มันกล้า?"

อุ้ยเซี่ยวป๊อ ล่าถอยออกจากห้องทรงพระอักษร เหล่าราชองครักษ์ขันทีพากันมาแสดงความยินดี ราชองครักษ์ทุกคนต่างมุ่งหวังว่า สามารถติดตามอุ้ยเซี่ยวป๊อสู่ฮุ้นหน่ำ เนื่องเพราะโง้วซำกุ่ย รุ่มรวยมหาศาล พวกมันหากคุ้มครองเกี่ยงเส้งกงจู้ถึงที่หมาย คงได้รับกำนัลทรัพย์สินมากล้น

ประมาณหลังเที่ยง คังชิงอ้วงเข้าวังมาพบพานอุ้ยเซี่ยวป๊อ กล่าวว่า

"น้องเรา เราทูลเกล้าถวายคัมภีร์ไปแล้ว ฮ่องเต้ยังตรัสชมเชยเรา"

อุ้ยเซี่ยวป๊อกล่าวว่า

"อย่างนั้นประเสริฐแท้"

คังชิงอ้วงกล่าวอีกว่า

"ท่านกำลังจะเดินทางสู่ฮุ้นหน่ำ วันนี้ผู้พี่ขอเป็นเจ้ามือเลี้ยงส่งและเฉลิมฉลองท่านได้รับการอวยยศเป็นหลวง"

พลางกุมมืออุ้ยเซี่ยวป๊อออกจากวัง

คราน้ีมิได้ไปยังคฤหาสน์คังชิงอ้วง หากแต่มาถึงตึกรามใหม่เอี่ยมหลังหนึ่งทางด้านตะวันออกของนครหลวง อาคารนี้แม้ไม่โอ่อ่าโอหารเท่าคฤหาสน์คังชิงอ้วงแต่ขื่อคานสลักเสลาลวดลายก่อสร้างสวนดอกไม้ภูเขาจำลองตบแต่งประดับประดาอย่างวิจิตรงดงาม

คังชิงอ้วงกล่าวว่า

"น้องเราเห็นตึกหลังนี้เป็นอย่างไร?"

อุ้ยเซี่ยวป๊อกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"วิเศษแท้ อ้วงเอี้ยรู้จักเสพสุขนัก นี่เป็นบ้านช่องของผู้มีวาสนาหรือ?"

คังชิงอ้วงแย้มยิ้มมิตอบคำ ชักนำเข้าสู่ห้องโถง ในห้องโถง รอคอยด้วยอาคันตุกะทรงเกียรติมากหลาย โซะเฮียกทู้ ตอล้งต่างออกมาต้อนรับกล่าวคำแสดงความยินดีมิขาดปาก

คังชิงอ้วงกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ขอเชิญเจ้าของตึกหลังนี้นั่งประจำโต๊ะเจ้าภาพ"

อุ้ยเซี่ยวป๊อกล่าวอย่างสงสัยใจ

"เจ้าของตึกใดกัน?"

"นี่เป็นตึกหลวงของอุ้ยตั๋วนั้ง (ท่านผู้มียศศักดิ์แซ่อุ้ย) ผู้พี่ตกแต่งก่อสร้างให้กับท่าน ระดมพ่อครัวบ่าวทาส หญิงรับใช้ สารถีมาครบครันยามฉุกละหุกคงไม่สมบูรณ์พร้อม น้องเราเห็นว่ายังขาดแคลนอันใดให้ใช้คนไปขนย้ายจากบ้านเราก็แล้วกัน ฮา ฮา"

อุ้ยเซี่ยวป๊อทั้งตื่นเต้นทั้งลิงโลด ตนช่วยเหลือคังชิงอ้วงคราน้ี มิต้องลงทุนแม้สักหุนเดียว ปราศจากอันตรายใด แม้ทราบว่ามันต้องหาทางตอบแทน คิดไม่ถึงกลับยกบ้านช่องให้ทั้งหลัง ยามกะทันหันได้แต่กล่าวว่า

"นี่...นี่จะได้อย่างไร?"

คังชิงอ้วงบีบมืออุ้ยเซี่ยวป๊อ กล่าวว่า

"เราสองร่วมเป็นร่วมตาย ไหนเลยมีการแบ่งเขาแบ่งเรา? มาเถอะทั้งหมดดื่มสุรากัน ผู้ใดไม่ร่ำดื่มจนเมามาย ไม่ปล่อยให้กลับไป"

งานเลี้ยงคราน้ี ดื่มกินจนสมใจค่อยเลิกรา อุ้ยเซี่ยวป๊อมียศเป็นหลวงตำแหน่งหัวหน้าขันทีแผนกโรงครัวเท่ากับปลดเปลื้องทิ้ง มิต้องกลับวังไป

เป็นขันที ค่ำคืนนี้จึงหลับไหลในห้องนอนอันหรูหรารโหฐานเห็นแต่เครื่องประดับที่จัดสร้างจากทองคำ หยกมรกต ม่านมุ้ง แพรพรรณลวดลาย พลันบังเกิดความคิดประการหนึ่งวูบขึ้น

"มารดามันเถอะ เราหากเปิดซ่องคณิกาขึ้นในตึกหลวงนี้ ต่อให้ตึกเริงสราญเมืองเอี้ยงจิวสิบหลัง ก็ไม่หรูหราเทียบเท่า"

วันรุ่งขึ้น รุดไปพบพานแม่ชีเกาลั้ง ถ่ายทอดบอกเรื่องดังฮีบัญชาตนคุ้มครองเกี่ยงเล้งกงจู้ สู่มณฑลฮุ้นหน่ำ แม่ชีเกาลั้งจึงกล่าว

"ประเสริฐมาก เราจะร่วมทางไปกับเจ้า"

อุ้ยเชี่ยวป๊อลิงโลดยิ่ง เหลียวหน้ามายังอาคอ แม่ชีเกาลั้งกล่าวว่า

"อาคอก็ร่วมทางด้วย"

อุ้ยเชี่ยวป๊อกระตือรือร้นจนคึกคัก ข่าวดีนี้ยังประเสริฐเลิศกว่าได้รับพระราชทานยศหลวงอีกร้อยเท่า เมื่ออำลาแม่ชีเกาลั้ง ก็รุดมายังที่ซึ่งสมาคมฟ้าดินชุมนุมกัน แจ้งข่าวการไปให้ทราบ

ตั้งกึงน้ำกล่าวอย่างครุ่นคิด

"ฮ่องเต้โปรดปรานโง้วซำกุ่ยปานนี้ พวกเราคงไม่สามารถล้มล้างขุนนางกังฉินแซ่โง้ว แต่นี่นับเป็นโอกาสอันประเสริฐ โง้วซำกุ่ยมิทรยศ พวกเราจะกระตุ้นมันกระค้างกระเดื่อง หากกระตุ้นไม่สำเร็จ ก็ปรักปรำป้ายผิดมัน เราความจริงสมควรร่วมทางไปกับเจ้าเพียงแต่แต้กงจื้ออยู่ในเงื้อมมือซีลั้ง เราต้องหาทางช่วยเหลือ น้องพี่ที่หลงเหลือก็ติดตามเจ้าสู่มณฑลฮุ้นหน่ำเถอะ"

อุ้ยเชี่ยวป๊อกล่าวว่า

"ซือแป๋ แต้โคกชวงเป็นคนชั่วร้ายหากช่วยเหลือมันออกมา เกรงว่ากลับเพาะเป็นเภทภัยไร้ที่สิ้นสุด"

ตั้งกึงน้ำทอดถอนใจกล่าวว่า

"นั่นก็มิผิด แต่แต้เซ่งกงผู้ล่วงลับมีพระคุณต่อเราอย่างลึกล้ำ แต้กงจื้อเมื่อเป็นบุตรชายท่านผู้เฒ่าไหนเลยไม่ช่วยเหลือได้?"

"ซีลั้งชั่วร้ายปานนี้ ข้าพเจ้าจะไปกราบทูลฮ่องเต้ดังฮี ปรักปรำป้ายผิด ตัดศีรษะมัน"

ตั้งกึงน้ำกล่าวอย่างฮึกหาญ

"นั่นกลับมิต้อง ซือแป๋จะหักหาญกับซีลั้งสักครา หากยืมมือชาวแมนจูฆ่ามัน หาใช่พฤติการณ์วีรบุรุษผู้กล้า แต่ตอนนี้เรื่องสำคัญที่สุดคือกำจัดขุนนางกังฉินโง้วซำกุ่ย เจ้าก็นำกำลังทั้งมวลไปเถอะ"

"ถูกแล้ว"

ตั้งกึงน้ำยื่นมือแตะตรวจชีพจรอุ้ยเซี่ยวป๋อ สั่งให้แลบลิ้นออกมา สีหน้าพลันปรากฏแววหมกมุ่นกังวลกล่าวว่า

"พิษภายในกายเจ้า ไฉนแปรสภาพเป็นพิษอีกประการหนึ่ง?" ตีที่ยามกะทันหันไม่กำเริบขึ้น วิชาโคจรลมปราณที่เราถ่ายทอดแก่เจ้า อย่าเพิ่งฝึกปรือชั่วคราว เพื่อมิให้พิษร้ายแทรกซึมเข้าจุดเส้นชีพจรภายหน้ายากขจัดสลาย"

ที่แท้พิษร้ายที่อ้วงไท้โหวตัวปลอมใช้ทำร้ายอุ้ยเซี่ยวป๋อได้ขจัดหมดสิ้น แต่กลับเพาะพิษร้ายของยาเม็ดมังกรพิษเปลี่ยนกล้ามเนื้อ สะสมอยู่ในร่างกายอุ้ยเซี่ยวป๋อพอฟัง ถึงกับลิงโลดยิ่ง ครุ่นคิดขึ้น

"ท่านเรียกเราอย่าได้ฝึกปรือวิชาฝีมือ นับเป็นเรื่องที่เรามุ่งมาดปรารถนา คราวนี้ท่านบ่งบอกจากปากเอง ภายหน้าไม่อาจโทษว่าเราได้"

หลายวันให้หลังตระเตรียมการเสร็จสิ้น อุ้ยเซี่ยวป๋อจึงนำราชองครักษ์ทหารลาดตระเวน นักสู้สมาคมฟ้าดิน ผู้วิเศษอ้วนเตี้ยและพวกกราบบังคมลาคังฮีและอ้วงไท้โหว คุ้มครองกงจื้อออกเดินทาง

แม่ชีเกาลั้ง อาคอปลอมเป็นนางกำนัล นักสู้สมาคมฟ้าดิน ก็ผลัดเปลี่ยนปลอมแปลงรูปโฉม นับเป็นคนสนิทอุ้ยเซี่ยวป๋อ อุ้ยเซี่ยวป๋อควบขับม้าพันธุ์วิเศษที่คังชิงอ้วงกำนัลให้ บ่ายโฉมลงสู่ใต้

ตลอดรายทาง ทางกรมเมืองต้อนรับขับสู้อย่างสมเกียรติ ประจบสอพลอ เอาอกเอาใจอุ้ยตั๋วนั้งที่คุ้มครองขบวนสยุมพรอย่างเต็มที่

อุ้ยเซี่ยวป๋อถึงกับอิ่มเอมเปรมใจ นับแต่รับราชการมา ไม่เคยปลอดโปร่งโล่งใจเยี่ยงนี้มาก่อน ครุ่นคิดขึ้น

"นางอำมหิตไร้ความสามารถ กำเนิดธิดาเพียงนางเดียว หากแม้นอีดใจเดียวคลอดออกมาสิบเจ็ดสิบแปดนาง บิดาล้วนเป็นขุนนางคุ้มครองส่งคนแล้วคนเล่าชั่วชีวิตนี้คงได้ดื่มกินหาความสำราญ ใช้จ่ายเงินทองอย่างฟุ่ม-

เฟ่ยย ประเสริฐเลิศกว่าใดอื่น"

วันนี้บรรลุถึงเมืองแต้จิว ข้าหลวงประจำเมืองชักนำคนทั้งหมดเข้าค้างแรมในสวนดอกไม้ตระกูลเต่งอันเป็นเศรษฐีประจำเมืองนี้

หลังงานเลี้ยงต้อนรับ เกี่ยงเล้งกงจู้ก็เรียกหาอุ้ยเซี่ยวป้อไปสนทนาปราศัย ซึ่งปฏิบัติเป็นประจำนับแต่ออกจากนครหลวงอุ้ยเซี่ยวป้อกริ่งเกรงกงจู้ต่อยเตะทุบตี ส้วนใช้จี้เล่าปิ้ง กองังเถียวติดสอยห้อยตาม มิว่ากงจู้จะวิงวอนขอร้อง หรือระบายโทสะ ย่อมไม่ขับไล่ทั้งสองไป

ค่ำคืนนี้ ทั้งสามมาถึงห้องโถงจำลอง นอกห้องโถง เกี่ยงเล้งกงจู้ให้อุ้ยเซี่ยวป้อนั่งลง จี้เล่าปิ้ง กองังเถียวยืนหยัดอยู่ด้านหลัง

ตอนนั้นเป็นฤดูร้อน เกี่ยงเล้งกงจู้สวมใส่อาภรณ์เบาบาง นางกำนัลสองนางคอยโบกไหวอยู่ด้านหลัง เกี่ยงเล้งกงจู้ใบหน้าแดงเปล่งปลั่งปลายจมูกปรากฏหยาดเหงื่อไหลซึม รูปโฉมผุดผาดสะคราญยิ่ง

อุ้ยเซี่ยวป้อต้องครุ่นคิดขึ้น

"กงจู้ แม้ไม่งามสะคราญเท่าอาคอภรรยาเรา แต่นับเป็นครุณีงามแห่งยุค โง้วเอ่งฮิ้มได้นางเป็นภรรยา นับว่าเสพสุขวาสนา มิน้อย"

เกี่ยงเล้งกงจู้เอียงหน้ามากล่าวว่า

"เซี่ยวกุ่ยจี้อ ท่านร้อนหรือไม่?"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

"มิเป็นไร"

"ท่านไม่ร้อนรุ่ม ไฉนหน้าผากกลับเต็มไปด้วยเหงื่อ?"

อุ้ยเซี่ยวป้อยกแขนเสื้อเช็ดหยาดเหงื่อ แย้มยิ้มมิตอบคำ

ยามนั้น นางกำนัลนางหนึ่งประคองชามเคลือบลวดลาย ห้าสีใบหนึ่ง กล่าวว่า

"เรียนกงจู้นี่คือน้ำบ๊วยเปรี้ยวกลั่นน้ำแข็งที่ข้าหลวงแซ่เม่ยนำเสนอมาขอกงจู้ดื่มแก้กระหาย"

เกี่ยงเล้งกงจู้กล่าวอย่างลิงโลด

"ประเสริฐมาก ลองตักให้เราลิ้มชิมถ้วยหนึ่ง"

นางกำนัลนางหนึ่งหยิบฉวยถ้วยลายดอกไม้ ตักน้ำบ๊วยเปรี้ยว

ชามหนึ่ง ยื่นสองมือประคองถึงเบื้องหน้าเกี่ยงเส้งกงจู้ เกี่ยงเส้งกงจู้ถือช้อนตักลิ้มชิมคำหนึ่งระบายลมหายใจออกมา กล่าวว่า

"ยากนักที่เมืองแต้จิว กลับสะสมก้อนน้ำแข็งเมื่อฤดูหนาวไว้"

น้ำบ๊วยเปรี้ยวอบกลิ่นอบเชย หอมตลบทั่วทั้งห้อง ก้อนน้ำแข็งเล็กๆ กระทบกับช้อนดังสดใส อุ้ยเซี่ยวป๊อและพวกทั้งสามถึงกับน้ำลายสอแทบหยดหยาด

เกี่ยงเส้งกงจู้กล่าวว่า

"ทั้งหมดคงกระหายยิ่ง ตักแก่ทุกผู้คนคนละถ้วยหนึ่ง"

อุ้ยเซี่ยวป๊อ จี้เล่าปิ้ง กองังเถียว ส้วนกล่าวขอบพระคุณ พอลิ้มชิมดื่มน้ำบ๊วยเปรี้ยวอันเย็นยะเยียบ รู้สึกมีความเย็นแผ่ซ่านไปทั่วสรรพางค์กาย ปลอดโปร่งใจสุดบรรยาย ชั่วพริบตาก็ดื่มจนหมดสิ้น

เกี่ยงเส้งกงจู้กล่าวอีกว่า

"เดินทางท่ามกลางเปลวแดดแผดจ้าเยี่ยงนี้ นับว่าลำเค็ญนักนับแต่วันพรุ่ง พวกเราเพียงเดินทางวันละสิบลี้ก็พอแล้ว"

อุ้ยเซี่ยวป๊อกล่าวว่า

"กงจู้นึกถึงพวกเราเหล่าข้าทาส เป็นที่สำนึกตื้นตันของพวกเรานัก เพียงแต่เกรงว่าจะถ่วงเวลาการเดินทางยืดยาวไป"

เกี่ยงเส้งกงจู้หัวร่อพลางกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไม่ร้อนรุ่ม ท่านไยต้องร้อนรุ่มไป? ก็ให้โง้วเอ่งฮิ้มเฝ้ารอคอยเถอะ"

อุ้ยเซี่ยวป๊อยิ้มเล็กน้อย ขณะจะตอบคำ พลันรู้สึกศีรษะมึนงงส่ายร่างโงนเงนคราหนึ่ง!

เกี่ยงเส้งกงจู้กล่าวว่า

"เป็นไร ป่วยเป็นไข้ตัวร้อนหรือ?"

อุ้ยเซี่ยวป๊อกล่าวว่า

"เกรงว่า...เกรงว่าเมื่อครู่ดื่มสุรามากไป กงจู้ข้าพเจ้าคิด ขออำลา"

"ดื่มสุรามากไป? อย่างนั้นทั้งหมดดื่มน้ำบ๊วยเปรี้ยวช่วยให้สร่างเมาอีกถ้วยหนึ่ง"

"ขอบ...ขอบพระคุณ"

นางกำนัลตักน้ำบ๊วยเปรี้ยวมาอีกสามถ้วย จี้เล่าปิ้ง กองังเถียว ก็รู้สึกศีรษะมึนงง จึงดื่มลงไปทันทีทันใด ทั้งสองส่ายร่างโงนเงน ล้มฟุบลงกับพื้นถ้วยลายดอกไม้ทั้งสองใบแตกเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย

อุ้ยเชี่ยวปัอใจหายวาบ รู้สึกเบื้องหน้าสายตาปรากฏดาวทองระยิบระยับ ดื่มน้ำบ๊วยเปรี้ยวเพียงคำเดียว ที่หลงเหลือก็กระเซ็นใส่ร่าง สิ้นสติสมประดีไป!

มิทราบผ่านไปนานเท่าใด ยามเคลิบเคลิ้มเลอะเลือนคล้ายมีสายฝนสาดชโลมใส่ศีรษะ คิดใคร่ลืมตาขึ้น ก็ปรากฏสายฝนสาดใส่อีกครา

ชั่วครู่ให้หลัง สติสัมปชัญญะค่อยแจ่มใสขึ้น รู้สึกร่างกายเย็นเฉียบพลันแว่วเสียงหัวร่อคิกกระทบโสต พอลืมตาขึ้น เห็นเกี่ยงเส้งกงจู้ จับจ้องมองเขาอย่างยิ้มแย้ม

อุ้ยเชี่ยวปัออุทานดังอา พบว่าตนเองทอดกายอยู่บนพื้น คิดยันกายลุกขึ้น มิคาดมือเท้าล้วนถูกเส้นเชือกพันธนาการไว้ ถึงกับใจสะท้านหวั่นไหวสะบัดดิ้นรนหลายครา กลับไม่อาจขยับเคลื่อนไหวแม้แต่น้อย

แลเห็นตนเองถูกเคลื่อนย้ายเข้ามาในห้องนอนกงจู้ ตลอดทั้งร่างเปียกชุ่มโชกด้วยน้ำ พลันพบว่าอาภรณ์ที่สวมใส่ถูกเปลื้องไปจนเปลือยเปล่า ครานี้ยิ่งแตกตื่นจนขวัญหนีดีฝ่อ

ภายใต้เปลวเทียนสาดส่อง เห็นภายในห้องมีแต่ตนกับเกี่ยงเส้งกงจู้ เหล่านางกำนัลและจี้เล่าปิ้ง กองังเถียวมิทราบไปที่ใดแล้ว ต้องร้องโพล่งว่า

"ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้า"

เกี่ยงเส้งกงจู้กล่าวว่า

"ท่าน...ท่านเป็นไร? กลับกล้าเสียมารยาทต่อข้าพเจ้าปานนี้"

อุ้ยเชี่ยวปัอกล่าวว่า

"พวกมันเล่า?"

"ข้าพเจ้าชิงชังรังเกียจผู้รับใช้ของท่านทั้งสอง ตัดศีรษะพวกมันทิ้งแต่แรกแล้ว"

อุ้ยเชี่ยวปัอมิทราบวาจานี้เท็จจริงประการใด หวนนึกถึงพฤติการณ์

เกี่ยงเล้งกงจู้ ไม่อาจวัดคำนวณด้วยเหตุผลธรรมดา จี้เล่าปี้ กองังเถียวอาจถูกนางฆ่าทิ้งจริง หลังจากครุ่นคิดใคร่ครวญ คาดคะเนออกว่า นางผสมตัวยาในน้ำบ๊วยเปรี้ยว ร้องโพล่งว่า

"กงจู้ผสมยาสลบในน้ำบ๊วยเปรี้ยว?"

เกี่ยงเล้งกงจู้หัวร่อฮิฮิกล่าวว่า

"ท่านชาญฉลาดยิ่ง น่าเสียดายที่ฉลาดเฉลียวสายเกินการณ์"

"ท่าน...ท่านได้ยาสลบจากเหล่าราชองครักษ์?"

หวนนึกถึงตนตอนปลดปล่อยราชสีห์ส่ายเตียรและพวก เคยขอยาสลบจากเหล่าราชองครักษ์ เกี่ยงเล้งกงจู้ปกติชมชอบร่ำเรียนวิชาฝีมือจากเหล่าราชองครักษ์ คงขอยาสลบจากพวกมันมาบ้าง

เกี่ยงเล้งกงจู้กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ท่านล่วงรู้ทุกเรื่องราว เพียงมิทราบว่าในน้ำบ๊วยเปรี้ยวผสมยาสลบ"

อุ้ยเซี่ยวป๊อกล่าวว่า

"กงจู้ ชาญฉลาดปราดเปรื่องกว่าข้าพเจ้าร้อยเท่า คิดจัดการอย่างไร ข้าพเจ้าล้วนอับจนปัญญา"

ขณะว่ากล่าว หมกมุ่นครุ่นคิดหาหนทางรอด เกี่ยงเล้งกงจู้แค่นหัวร่อกล่าวว่า

"ท่านกลอกกลิ้งดวงตามิหยุดยั้ง ที่แท้มีความคิดชั่วร้ายใด?"

พลางหยิบฉวยมีดสั้นประกายคำของอุ้ยเซี่ยวป๊อตวัดรั้งขึ้น เอ่ยสืบต่อ

"ท่านเพียงร่ำร้องคำเดียว ข้าพเจ้าจะแทงมีดสั้นใส่ท้องท่านสักสิบแปดแผล ท่านเข้าใจว่าเมื่อถึงเวลานั้น จะกลับกลายเป็นขันทีเป็นหรือตายกันแน่?"

อุ้ยเซี่ยวป๊อเห็นประกายมีดสั้นชอนไชเข้าสู่คลองจักษุ ต้องครุ่นคิดขึ้น

"เอียเท้าวิปลาสยามกระทำเรื่องราวใด ล้วนมิได้ขบคิดใคร่ครวญ มีดสั้นเล่มนี้ขอเพียงกรีดลงยังส่วนหนึ่งส่วนใดบนร่างกาย เรา บิดาล้วนต้องจบสิ้นชีวิต มีแต่ข่มขู่นางมิกล้าสังหารเราก่อน จากนั้นค่อยครุ่นคิดหาทางรอด"

ดังนั้นกล่าวว่า

"เมื่อถึงเวลานั้น ข้าพเจ้าทั้งมิได้เป็นขันทีเป็นหรือตาย หากแต่กลับ

กลายเป็นปีศาจซากอสุภ ดูดโลหิตผู้คน"

เกี่ยงเส้งกงจู้ยกเท้าขึ้น เหยียบลงบนท้องน้อยอุ้ยเชี่ยวป๊ออย่างหนักหน่วง แผดด่าว่า

"ปีศาจน้อยข่มขู่ข้าพเจ้า"

อุ้ยเชี่ยวป๊อเจ็บปวดจนอุทานออกมา เกี่ยงเส้งกงจู้กระชากเสียงว่า

"ตับไตไส้พุงท่าน ยังมิได้ถูกเหยียบทะลักออกมา กลับเจ็บปวดนักหรือ? นี่ ท่านลองคาดเดาดู ข้าพเจ้าต้องเหยียบย่ำกี่ครา ตับไตไส้พุงท่านจึงทะลักออกมา หากคาดเดาถูกต้อง จะปลดปล่อยท่าน"

อุ้ยเชี่ยวป๊อกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าพอถูกคร่ากุมไว้ มันสมองก็ใช้การไม่ได้ มิว่าเรื่องราวใดล้วนคาดเดาไม่ออก"

"อย่างนั้นข้าพเจ้าจะทดลองเหยียบดู หนึ่งเท้า สองเท้า สามเท้า"

ขณะส่งเสียงนับ ก็ยื่นเท้าเหยียบใส่คราหนึ่ง อุ้ยเชี่ยวป๊อ ร่ำร้องว่า

"ไม่ได้ ท่านหากเหยียบอีกเท้าหนึ่ง อุจจาระคละคลุ้งในท้องข้าพเจ้าคงถูกท่านเหยียบจนทะลักออกมา"

เกี่ยงเส้งกงจู้สะท้านใจวูบ หวนนึกถึงหากเหยียบย่ำจน ตับไตทะลักออกมา ยังไม่เป็นไร หากปรากฏอุจจาระไหลทะลัก คงเหม็นคลุ้งตลบฟ้านับว่ามิน่าเล่น ดังนั้นไม่กล้าเหยียบย่ำอีก

อุ้ยเชี่ยวป๊อกล่าวว่า

"กงจู้อันประเสริฐ วิงวอนท่านปลดปล่อยข้าพเจ้า เชี่ยวกุ่ยจื้อยินยอมปฏิบัติตามคำสั่ง ประลองฝีมือกับท่าน"

เกียงเส้งกงจู้กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไม่ต้องการประลองฝีมือ เพียงคิดฟาดโบยคน"

พลางกระชากแส้จากใต้ผ้าห่ม สะบัดข้อมือวูบวาบในเสียงฉาดฉาด หวดใส่ผิวกายเปลือยเปล่าของอุ้ยเชี่ยวป๊อสิบกว่าคราว ปรากฏรอยแส้โลหิตไขว้สลับซับซ้อน

เกี่ยงเส้งกงจู้พอเห็นโลหิต ถึงกับแย้มยิ้มหยาดเยิ้ม ย่อกายลงยื่นมือลูบคลำรอยแผลอุ้ยเชี่ยวป๊ออย่างแผ่วเบา

อุ้ยเซี่ยวป้อเจ็บปวดจนร่างกายร้อนวูบวาบ คล้ายถูกเปลวไฟนาบ ใส่ต้องกล่าวว่า

"กงจู้อันประเสริฐ วันนี้นับว่าฟาดโบยเพียงพอแล้ว ข้าพเจ้า ...ข้าพเจ้าหาได้ล่วงเกินท่านไม่"

เกี่ยงเส้งกงจู้กระชากเสียงว่า

"ท่านมิได้ล่วงเกินข้าพเจ้า? กอกอฮ่องเต้ให้ข้าพเจ้ามาแต่งงานกับโง้วเอ่งฮิ้ม คงเป็นความคิดชั่วร้ายของท่าน"

"ไม่ นี่เป็นพระราชดำริของฮ่องเต้ หามีส่วนเกี่ยวข้องใดกับข้าพเจ้า"

เกี่ยงเส้งกงจู้ร่ำร้องว่า

"ท่านยังคิดบ่ายเบี่ยง? อ้วงไท้โหวรักใคร่โปรดปรานข้าพเจ้าที่สุด คราวนี้ข้าพเจ้าไปอำลานาง อ้วงไท้โหวกลับมิแยแสสนใจนางเป็นมารดาผู้ให้กำเนิดข้าพเจ้าชัดๆ"

เอ่ยถึงตอนนี้ พลันร่ำไห้ออกมา

อุ้ยเซี่ยวป้อครุ่นคิดในใจ

"อ้วงไท้โหวปัจจุบันหาใช่อ้วงไท้โหวคนก่อน นางชิงชังรังเกียจท่านย่อมไม่แยแสสนใจท่าน เพียงแต่ความลับนี้ไม่อาจบ่งบอกไป"

เกี่ยงเส้งกงจู้ร่ำไห้ชั่วขณะ จึงกล่าวอย่างขุ่นแค้น

"ล้วนเป็นท่านไม่ดี"

พลางตวัดเท้าขึ้น เตะใส่อุ้ยเซี่ยวป้ออย่างวุ่นวาย

อุ้ยเซี่ยวป้อบังเกิดปฏิภาณวูบ กล่าวว่า

"กงจู้หากไม่ยอมแต่งงานกับโง้วเอ่งฮิ้ม ไฉนไม่บ่งบอกแต่แรก? ข้าพเจ้าย่อมมีหนทางเอง"

เกี่ยงเส้งกงจู้เบิ่งตาจนกลมกว้าง กล่าวว่า

"ท่านหลอกลวงคน นี่เป็นพระราชโองการของกอกอฮ่องเต้ มิว่าผู้ใดล้วนไม่อาจฝ่าฝืนได้"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

"นั่นก็มิผิด แต่มีบุคคลหนึ่ง ซึ่งไม่อยู่ภายใต้บังคับบัญชาของพระ-องค์"

เกี่ยงเล้งกงจู้กล่าวอย่างสงสัยใจ

"บุคคลใด?"

"ยมบาล"

เกี่ยงเล้งกงจู้ยังไม่เข้าใจ กล่าวว่า

"ยมบาลเป็นอย่างไร?"

"ท่านไม่ต้องการแต่งงานกับโง้วเอ่งฮิ้ม แต่มิอาจฝืน พระบรมราชโองการ อย่างนั้นยมบาลจะสอดมือเข้าช่วยเหลือคร่ากุมตัวโง้วเอ่งฮิ้มเด็กโสโครกไป"

เกี่ยงเล้งกงจู้งงงันวูบกล่าวว่า

"ไหนเลยมีเหตุประจวบเหมาะปานนี้โง้วเอ่งฮิ้มพาน เสียชีวิตในช่วงเวลานี้?"

อุ้ยเชี่ยวป้อหัวร่อพลางกล่าวว่า

"มันมิต้องการพบยมบาล พวกเราจะส่งเสริมมันไป พบพานเอง"

"ท่านหมายความว่า ลอบประทุษร้ายมัน?"

อุ้ยเชี่ยวป้อสั่นศีรษะกล่าวว่า

"ไม่ใช่ประทุษร้าย ผู้คนบางคนพลันเสียชีวิต โดยมิทราบสาเหตุยากขบคิดเข้าใจได้"

เกี่ยงเล้งกงจู้ถลึงจ้องมองอุ้ยเชี่ยวป้อชั่วขณะพลันร่ำร้องว่า

"ท่านบอกว่า โง้วเอ่งฮิ้มเป็นบุรุษหนุ่มรูปงาม สตรีทั่วใต้หล้าล้วนคิดแต่งงานกับมัน ท่านหากประทุษร้ายมัน ข้าพเจ้าจะมิยอมเลิกราด้วย"

พลางรั้งแส้หวดกระหน่ำลง อุ้ยเชี่ยวป้อเจ็บปวดจนแผดเสียงร้องออกมา เกี่ยงเล้งกงจู้กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"เจ็บปวดนักหรือ? ยิ่งเจ็บปวดยิ่งน่าเล่น แต่ท่านร้องดังไป บุคคลภายนอกได้ยินเข้า นับว่ามิใช่บุคลิกวีรบุรุษผู้กล้า"

อุ้ยเชี่ยวป้อกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไม่ใช่วีรบุรุษผู้กล้า หากแต่เป็นหมีหมา"

เกี่ยงเล้งกงจู้แค่นเสียงดังเฮอะ หยิบฉวยถุงเท้า ซึ่งถอดจากเท้าอุ้ยเชี่ยวป้อ ยัดเข้าปากฝ่ายตรงข้าม รั้งแส้หวดกระหน่ำใส่

ฟาดโบยใส่หลายครา อุ้ยเซี่ยวป๊อแสร้งเป็นสลบสิ้นสติสองตาเหลือกค้าง ตลอดทั้งร่างแน่นิ่งมิเคลื่อนไหว

เกี่ยงเล้งกงจู้แผดด่าว่า

"ปีศาจน้อยเสแสร้งแกล้งตายหรือ? ข้าพเจ้าจะทิ่มแทง ใส่ท้องท่านสักสามมีด ท่านหากเสียชีวิตจริงๆ ก็ไม่ขยับเคลื่อนไหว"

อุ้ยเซี่ยวป๊อรู้สึกเรื่องนี้ไม่อาจทดสอบได้ รีบสะบัดดิ้นรน เกี่ยงเล้ง-กงจู้ กล่าวว่า

"ของเบ้งจะวางเพลิงเผาผลาญทหารเกราะหวายอีกแล้ว"

อุ้ยเซี่ยวป๊อร้อนรุ่มใจยิ่ง ครุ่นคิดขึ้น

"วันนี้พบพานนางวิกลจริต นับเป็นเคราะห์กรรมอย่างมหันต์ของบิดา"

ได้ยินเกี่ยงเล้งกงจู้พึมพำว่า

"ทหารเกราะหวายนี้มิได้สวมใส่เกราะหวาย ไม่อาจจุดเพลิงเผาผลาญต้องราดรดน้ำมันก่อน!"

พลางหันกายไป คล้ายคิดออกไปหาน้ำมัน

อุ้ยเซี่ยวป๊อสะบัดดิ้นรนอย่างสุดความสามารถ แต่เส้นเชือกที่มือเท้าพันธนาการอย่างแน่นหนา ไหนเลยสะบัดหลุดได้? ยามร้อนรุ่มกระวนกระวาย พลันโทษว่าตำหนิซือแป๋ขึ้นมา

"บิดากราบกรานซือแป๋มิน้อย เต่าชราไอ้เล่ากงนับเป็นบุคคลแรกภายหลังยังกราบกรานตั้งกึงน้ำ อั้งก่าจู้ อั้งฮูหยิน คังอีฮ่องเต้ หลานศิษย์เต็งกวนแม่ชีเกาลั้งเป็นอาจารย์ แต่ซือแป๋ ประดานี้ ไม่มีผู้ใดถ่ายทอดวิชาฝีมือแท้จริงให้ บิดาหากเรียนรู้วิชาโคจรลมปราณ เพียงสะบัดดิ้นรนมือเท้า เส้นเชือกก็ขาดจากกัน ไหนเลยกริ่งเกรง กงจู้วิปลาสวางเพลิงเผาผลาญทหารเกราะหวายอันใด?"

เขาไม่โทษว่าตำหนิตัวเองนิสัยเกียจคร้าน ไม่ร่ำเรียนวิชา ฝีมืออย่างจริงๆ จังๆ กลับตัดพ้อวิชาฝีมือที่บรรดาซือแป๋ถ่ายทอดให้ใช้การไม่ได้

ซึ่งความจริงคังฮีหาได้ทรงถ่ายทอดวิชาฝีมือใด ไอ้เล่ากงก็มิได้แนะ-นำวิชาฝีมืออย่างจริงใจ เวลาที่ประมุขนิกายเทพมังกรและอั้งฮูหยินถ่ายทอดหลักวิชาสั้นยิ่ง แต่ตั้งกึงน้ำ หลวงจีนเต็งกวนต่างมีพลังฝีมือเลิศล้ำ พลังการ

ฝึกปรือแม่ชีเกาลั้งยิ่งลึกล้ำสุดสูง ขอเพียงอุ้ยเชี่ยวป้อมีปณิธานแน่วแน่ ยามนี้ต้องมีพลังฝีมือมิใช่ชั่ว

ขณะประหวั่นลนลาน ตำหนิฟ้าดินตัดพ้อผู้คน นอกหน้าต่าง พลันบังเกิดสุ้มเสียงผู้คนดังเบาๆ ว่า

"รีบเข้าไปช่วยเหลือมันออกมา!"

กลับเป็นสุ้มเสียงแม่ชีเกาลั้ง

อุ้ยเชี่ยวป้อพอฟัง ถึงกับลิงโลดจนแทบกระโดดโลดเต้นน่าเสียดาย ที่มือเท้าของมันถูกพันธนาการ ไม่สามารถกระโดดขึ้น

ได้ยินสุ้มเสียงอาคอดังว่า

"เขา...เขามิได้สวมใส่เสื้อผ้า ไม่อาจช่วยเหลือได้"

อุ้ยเชี่ยวป้อโทสะพลุ่งขึ้น แผดด่าในใจ

"เอียเท้าปีศาจ เรามิได้สวมใส่เสื้อผ้า ไฉนไม่อาจช่วยเหลือ? ท่านไม่ช่วยเหลือสามี เท่ากับวางแผนประทุษร้ายสามี? ต้องการเป็นหญิงม่าย"

แม่ชีเกาลั้งกล่าวว่า

"เจ้าพริ้มตาลง สะบั้นเส้นเชือกที่พันธนาการมือเท้ามันก็ใช้การได้"

อาคอกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าหากพริ้มตาลง ก็มองไม่เห็นสิ่งใด หากแม้น... หากแม้นกระทบถูกร่างกายมัน จะทำอย่างไร? ชือแป้ยังคงเข้าไปช่วยเหลือเขาเองเถอะ"

แม่ชีเกาลั้งกระชากเสียงว่า

"เราเป็นเพศบรรพชิต ไหนเลยกระทำเรื่องเช่นนี้ได้?"

ควรทราบว่านางปลงผมบวชเป็นนางชีตั้งแต่เยาว์วัย ชั่วชีวิตถนอมร่างกายดุจหยกบริสุทธิ์ อุ้ยเชี่ยวป้อเป็นบุรุษหนุ่มอายุสิบกว่าปี ไหนเลยเหลือบแลเรือนร่างที่เปลือยเปล่าของมันได้?

อุ้ยเชี่ยวป้อร่ำร้องในใจ

"พวกท่านหยิบฉวยอาภรณ์ชิ้นหนึ่งเหวี่ยงมา ห่มคลุมลงบนร่าง เราไยมิใช่เข้ามาช่วยเหลือได้?"

แต่ดับแค้นที่ในปากยัดเยียดถุงเท้าเหม็นคละคลุ้งข้างหนึ่ง มิสามารถบ่งบอกจากปาก

แม่ชีเกาลั้ง อาคอ สองอาจารย์กับศิษย์ชาดไหวพริบคลายสถานการณ์ พวกนางปลอมแปลงเป็นนางกำนัล ปกติกริ่งเกรง เกี่ยงเล้งกงจู้ระแวงสงสัยเอ่ยปากซักถาม เพียงปะปนอยู่ร่วมกับนางกำนัลที่ทำงานหนักไม่เคยพบพานเกี่ยงเล้งกงจู้มาก่อน

ค่ำคืนนี้ ได้ยินห้องนอนกงจู้บังเกิดเสียงกระหน่ำฟาดโบย และเสียงแผดร้องดังออกมา จึงเร้นกายถึงนอกหน้าต่าง พอกวาดตามองเข้าไป แลเห็นอุ้ยเซี่ยวป้อถูกเปลื้องอาภรณ์พันธนาการไว้ หวดแส้กระหน่ำใส่ดังนั้นมิกล้าขโมยดูนานไป

พวกนางไม่ทันตกลงใจได้ เกี่ยงเล้งกงจู้ก็กลับเข้าห้องนอนมากล่าวอย่างยิ้มแย้มแจ่มใส

"ยามกะทันหันค้นหาน้ำมันหมู น้ำมันวัว น้ำมันพืชไม่พบ ได้แต่เคี่ยวน้ำมันหมีหมาออกมาบ้าง ท่านบอกว่าตัวเองเป็นหมีหมา น้ำมันหมีหมามีลักษณะอย่างไร ข้าพเจ้ากลับมิเคยพบเห็นมาก่อน"

พลางหยิบฉวยเชิงเทียนบนโต๊ะ จ่อเปลวเทียนกับแผ่นอกอุ้ยเซี่ยวป้อ

อุ้ยเซี่ยวป้อบังเกิดความเจ็บแปลบปลาบอย่างรุนแรง หดร่างไปด้านหลัง เกี่ยงเล้งกงจู้ยื่นมือซ้ายออก ตะปบคว้าผมเผ้า อุ้ยเซี่ยวป้อมิให้เขาขยับเคลื่อนกายได้ เลื่อนเชิงเทียนในมือขวามา เผาผลาญทรวงอกพริบตานั้นบังเกิดกลิ่นเหม็นไหม้คละคลุ้งอบอวล!

แม่ชีเกาลั้งแตกตื่นตกใจยิ่ง ผลักหน้าต่างออกตวาดว่า

"รีบเข้าไปช่วยคน!"

นางกริ่งเกรงเหลือบเห็นร่างกายอุ้ยเซี่ยวป้อ กล่าวจบคำก็เบือนหน้าไปอีกทิศทางหนึ่ง

อาคอถูกชือแป้ผลักไสเข้ามาภายในห้อง อุ้ยเซี่ยวป้อที่ปราศจากอาภรณ์ปกปิดกาย ก็ปรากฏแก่สายตาอย่างชัดเจน ยามนี้คิดไม่ชมดูก็กระทำมิได้ จำต้องกราดฟาดฟันฝ่ามือใส่ต้นคอเกี่ยงเล้งกงจู้

เกี่ยงเล้งกงจู้ร้องโพล่งอย่างแตกตื่น

"ผู้ใด?"

พลางยกมือซ้ายขึ้นกันปะทะ เปลวเทียนที่ยึดถือในมือขวากลับดับวูบไป แต่บนโต๊ะยังจุดเทียนไขสีแดงสี่ห้าเล่ม เห็นภาพภายในห้องอย่างชัดเจน

อาคอไขวัสลับฝ่ามือ จู่โจมโหมใส่ เกี่ยงเล้งกงจู้ไหนเลยเป็นคู่มือนาง แว่วเสียงกร๊อบ กร๊อบ กระดูกแขนขวาและเท้าซ้าย ล้วนถูกบิดหลุดจากข้อต่อล้มฟุบลงที่ข้างเตียง

เกี่ยงเล้งกงจู้นิสัยดื้อรั้นดุร้าย มาตรว่าเกิดเหตุแปรเปลี่ยนอย่างกะทันหัน นางถูกสยบไว้ ยังส่งเสียงแผดด่าออกมา

อาคอกระชากเสียงว่า

"ล้วนเป็นท่านไม่ดี ยังด่าคนอีก"

คล้ายได้รับความแค้นใจอย่างใหญ่หลวง พลันร่ำไห้ออกมา

เกี่ยงเล้งกงจู้กลับงงงันวูบ มิแผดด่าอีก หวนนึกถึงฝ่ายตรงข้ามสามารถสยบนาง ไฉนกลับร่ำไห้?

อาคอตะปบมีดสั้นบนพื้นขึ้น กรีดเส้นเชือกที่พันธนาการมือเท้าอุ้ยเชี่ยวปัอขาดจากกัน สร้างความอับอายแก่นางจนหน้าแดงฉาน เหวี่ยงมีดสั้นทิ้ง กระโดดปราดออกนอกหน้าต่าง โลดแล่นจากไปดุจเหินบิน แม่ชีเกาลั้งตามติดอยู่ด้านหลังอย่างกระชั้นชิด

เหล่านางกำนัล ขันทีที่เบื้องนอก ได้ยินสุ้มเสียงวุ่นวายในห้องนอนแต่แรก แต่ก่อนหน้านี้ เกี่ยงเล้งกงจู้กำชับว่า มิว่าภายในห้องบังเกิดสุ้มเสียงประหลาดพิกลใด หากไม่ได้รับคำเรียกหา ไม่อนุญาตผู้ใดย่างกรายเข้ามา หากมีศีรษะใดโผล่พ้นเข้าห้อง จะตัดศีรษะนั้นทิ้ง ดังนั้นทั้งหมดได้แต่มองหน้ากันเอง

กงจู้ชมชอบก่อกวนหาเรื่องตั้งแต่เล็ก มีลวดลายประหลาดพิสดารไม่มีวันหมดสิ้นทั้งหมดล้วนพบเห็นจนเคยชิน เมื่อครู่ นางสั่งนางกำนัลขันทีเข้ามาฉุดลากจี้เล่าปิ้ง กองังเถียวที่สิ้นสติประดีออกไป ทั้งหมดก็ทราบค่ำคืนนี้ต้องมีเรื่องประหลาดพิกลอุบัติขึ้น เพียงคิดมิถึงว่าเกี่ยงเล้งกงจู้จะถูกสยบไว้

ควรทราบว่าผู้ให้กำเนิดเกี่ยงเล้งกงจู้คือ อ้วงไท้โหวตัวปลอม ถือ

กำเนิดจากเชื้อสายบู๊ลิ้ม ไหนเลยสามารถอบรมดูแลธิดาเกี่ยงเส้งกงจู้ต่อให้อาละวาดรุนแรงกว่านี้ ก็ไม่มีผู้ใดควบคุมเหนี่ยวรั้งนาง

อุ้ยเซี่ยวป๊อเมื่อครู่ถูกเกี่ยงเส้งกงจู้ จ่อเปลวเทียนเผาผลาญ ถึงกับเจ็บแปลบปลาบจนแทบสิ้นสติ อาคอพอเข้าหน้าต่างมา ก็คึกคักขึ้นอักโขพอได้รับอิสระ สิ่งแรกที่กระทำ คือดึงถุงเท้าออกจากปาก หันกายไปปิดหน้าต่างแผดด่าว่า

"นางโสโครก เคยเห็นน้ำมันของนางปีศาจหรือไม่? ข้าพเจ้ากลับมิเคยเห็นมา พวกเราจะลองเคี่ยวดู"

พลางตวัดเท้าเตะใส่สองฉาด รวบจับสองมือนางบิดไขว้มายังด้านหลัง ฉีกชายกระโปรงนาง พันธนาการมือทั้งสองข้างไว้

กระดูกข้อต่อบนมือเท้าของเกี่ยงเส้งกงจู้ ล้วนถูกบิดหลุดจากข้อสร้างความเจ็บปวดจนเหงื่อชุ่มโชกโซมหน้า ไหนเลยขัดขืดดิ้นรนได้?

อุ้ยเซี่ยวป๊อรวบจับปกเสื้อนาง กระชากคราหนึ่งแว่วเสียงดังคว้ากอาภรณ์เบาบางที่นางสวมใส่ ถูกกระชากขาดออกมา เผยเห็นเนินอกขาวสล้างเกลี้ยงเกลา!

อุ้ยเซี่ยวป๊อยามขุ่นแค้น หยิบฉวยเชิงเทียนที่ตกหล่นอยู่บนพื้นจ่อจุดกับเทียนไขบนโต๊ะ จี้เปลวเทียนใส่เนินอกของนาง กล่าวว่า

"นางโสโครก ข้าพเจ้าจะสนองคืนท่านในบัดดล ไม่ต้องการเคี่ยวน้ำมันนางปีศาจจิ้งจอกเท่าใด ขอเพียงเคี่ยวได้ปริมาณเท่าน้ำบ๊วยเปรี้ยวก็พอแล้ว"

เกี่ยงเส้งกงจู้ยามเจ็บปวดรวดร้าว ต้องกรีดร้องออกมาอุ้ยเซี่ยวป๊อกล่าวว่า

"ใช่แล้ว ให้ท่านลิ้มชิมรสชาติของถุงเท้าเหม็นคละคลุ้งดูบ้าง"

ก้มกายลงหยิบฉวยถุงเท้า หมายยัดเข้าปากของนาง เกี่ยงเส้งกงจู้พลันกล่าวเสียงนุ่มนวล

"ท่านราชบุตรมิต้องยัดเยียดถุงเท้า ข้าพเจ้าจะไม่ร่ำร้องก็แล้วกัน"

คำ "ท่านราชบุตร" พอกระทบโสต อุ้ยเซี่ยวป๊อต้องงงงันวูบครั้งกระโน้นตอนอยู่ในห้องนอนกงจู้ นางแสดงเป็นหญิงรับใช้ปรนนิบัติตนก็เคย

เรียกหาตนเช่นนี้ ยามนี้พอฟัง อดจิตใจวาบหวิว มิได้

ได้ยินนางกล่าวอีกว่า

"ท่านราชบุตรอภัยละเว้นบ่าวเถอะ ท่านหากขุ่นเคืองใจ ก็ฟาดโบยบ่าวสักครา"

อุ้ยเชี่ยวปัอกล่าวว่า

"ไม่ฟาดโบยท่านอย่างดุดัน ยากระบายโทสะในอกเราได้"

วางเชิงเทียนในมือลง ยิบฉวยแส้ฟาดโบยลงยังร่างนาง

เกี่ยวเส้งกงจู้ครวญครางเบาๆ แต่เห็นประกายตานางเยิ้มปานจะหยดมุมปากยังประดับด้วยรอยยิ้มคล้ายเบิกบานสำราญใจอย่างบอกมิถูก

อุ้ยเชี่ยวปัอแผดค่าว่า

"นางแพศยาเบิกบานใจนักหรือ?"

"ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้าคือนางแพศยา ท่านฟาดโบยรุนแรงกว่านี้"

อัยเชี่ยวปัอพานไม่ฟาดโบย เหวี่ยงแส้ทิ้ง หันกายไปเสาะหาเสื้อผ้าแต่มิทราบถูกนางซุกซ่อนไว้ในที่ใด จึงซักถามว่า

"เสื้อผ้าของข้าพเจ้าเล่า?"

เกี่ยงเส้งกงจู้กล่าวว่า

"วิงวอนท่าน เชื่อมต่อกระดูกข้อต่อให้กับข้าพเจ้า ข้าพเจ้า... จะปรนนิบัติท่านราชบุตรสวมใส่เสื้อผ้า"

อุ้ยเชี่ยวปัอครุ่นคิดในใจ

"นางแพศยาแม้ประหลาดพิกล แต่พระองค์บัญชาเราคุ้มครองนางไปยังมณฑลอุ้นหนำ ย่อมไม่อาจสังหารนาง"

ยามนั้นยืดจับแขนขวาของนาง กระตุกชิ้นหมายเชื่อมต่อให้ แต่ตนไม่รู้จักวิชาเชื่อมต่อกระดูก สร้างความเจ็บปวดแก่นางจนส่งเสียงครวญครางมิขาดปาก

รอจนเชื่อมต่อกระดูกเท้าซ้ายให้ เกี่ยงเส้งกงจู้ถึงกับฟุบร่างอยู่บนไหล่อุ้ยเชี่ยวปัอ ผิวกายทั้งสองฝ่ายพอเสียดสีสัมผัสกันอุ้ยเชี่ยวปัอรู้สึกลำคอแห้งผาก ร่างร้อนผะผ่าวดุจมีกองเพลิงเผาผลาญ ต้องกล่าวว่า

"ท่านนั่งสงบให้กับข้าพเจ้าด้วย เยี่ยงนี้กลับคล้ายดั่งว่า ท่านเป็น

ภรรยาเราแล้ว"

เกี่ยงเส้งกงจู้กล่าวเสียงหยาดเยิ้ม

"ข้าพเจ้า...กำลังต้องการให้ท่านถือข้าพเจ้าเป็นภรรยา"

พลางยื่นแขนออก โอบกอดร่างอุ้ยเซี่ยวป้อไว้อย่างแนบแน่น

อุ้ยเซี่ยวป้อสะบัดดิ้นรนคราหนึ่ง หมายผลักไสนางห่างไป เกี่ยง-เส้งกงจู้พลันพลิกร่างฝ่ายตรงข้ามกลับมา ประทับริมฝีปากลงบนริมฝีปากอุ้ยเซี่ยวป้อ!

พริบตานั้น อุ้ยเซี่ยวป้อถึงกับตาลายสมองหมุน เรือนร่างเบาหวิวคล้ายทอดกายอยู่บนปุยเมฆ รู้สึกนางปีศาจจิ้งจอกเบื้องหน้า งามสะคราญอย่างบอกมิถูก เทียนไขสีแดงภายในห้องดับไปจน หมดสิ้น

อุ้ยเซี่ยวป้อคล้ายหลับไหลคล้ายฟื้นตื่น มิทราบตกอยู่ที่ใด ขณะเคลิบเคลิ้มเลอะเลือน เบื้องนอกพลันบังเกิดสุ้มเสียงอาคอดังว่า

"เซี่ยวป้อ ท่านอยู่ภายในห้องหรือ?"

อุ้ยเซี่ยวป้อสะท้านเฮือก ฟื้นตื่นจากวิมานความฝัน กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าอยู่ที่นี้"

อาคอกระซากเสียงว่า

"ท่านอยู่ภายในห้องทำอะไร?"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวอย่างประหวั่นลนลาน

"ถูกแล้ว มิ...มิได้ทำอะไร"

คิดผลักไสเกี่ยงเส้งกงจู้ ดิ้นรนลุกขึ้นจากเตียง เกี่ยงเส้งกงจู้กลับโอบกอดอุ้ยเซี่ยวป้อไว้อย่างแนบแน่น กล่าวเสียงแผ่วเบา

"อย่าได้ไปเรียกมันไสหัวไป นั่นเป็นใครกัน?"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

"เป็น...เป็นภรรยาเรา"

เกี่ยงเส้งกงจู้กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าจึงเป็นภรรยาท่าน!"

อาคอทั้งอับอายทั้งชุ่นแค้น พลันชยี้เท้าหันกายไป อุ้ยเซี่ยวป้อร่ำร้องว่า

"ซือเจ้ ซือเจ๊"

กลับมิได้ยินเสียงตอบคำ ขณะจะร่ำร้องเรียกหาอีก ปรากฏริมฝีปากนุ่มนิ่มสองข้างประทับลงปิดปากอุ้ยเซี่ยวป้อไว้

วันรุ่งขึ้น อุ้ยเซี่ยวป้อสวมใส่เสื้อผ้า ลอบสาวเท้าออกจากห้องนอนเกี่ยงเล้งกงจู้ พอสอบถามขันทีที่ปรนนิบัติอยู่เบื้องนอกทราบว่าจี้เล่าปิ้งกองังเถียวล้วนปลอดภัยไร้อันตราย ยังถูกพันธนาการในห้องข้างขวามือ

อุ้ยเซี่ยวป้อคลายใจลง ลอบบังเกิดความละอายมิกล้ารุดไปพบพานมันสอง สั่งขันทีไปปลดปล่อย จากนั้นหวนกลับห้องของตนเองบัดเดี๋ยววาบหวิวดื่มด่ำ บัดเดี๋ยวประหวั่นพรั่นพรึง ไม่ขบคิดมากความมุดปราดเข้าสู่ผ้าห่มหลับไหลไป

หลังเที่ยงของวันนี้ พอพบพานแม่ชีเกาลั้ง อุ้ยเซี่ยวป้อ ก้มศีรษะต่ำหน้าแดงฉานสดใส หวนนึกถึงคราที่ซือแป้คงตุ่ดต่ำดนขนานใหญ่ มิแน่นักว่าจะปลิดชีวิตตนในฝ่ามือเดียว

มิคาด แม่ชีเกาลั้งกลับไม่ล่วงรู้เหตุการณ์ในห้องนอน กลับปลอบประโลมว่า

"เอียเท้านางนั้นดุร้ายปานนั้น เจ้าคงบาดเจ็บมิน้อยกระมัง?"

อุ้ยเซี่ยวป้อข่มจิตใจลง กล่าวว่า

"มิเป็นไร ดี...ดีที่ไม่กระทบกระเทือนถึงกระดูก"

เห็นอาคอถลึงจ้องมองตน จึงเอ่ยสืบต่อ

"ขอบพระคุณซือแป้ ซือเจ้ที่ยื่นมือเข้าช่วยเหลือ มิเช่นนั้น เมื่อคืน...เมื่อคืนนางคงปลิดชีวิตข้าพเจ้าแน่นอน"

อาคอกล่าวว่า

"ท่าน...ท่าน..."

พลันหน้าแดงฉานจรดใบหู ไม่อาจเอ่ยสืบต่อ อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

"กงจู้แพร่...แพร่ยาสลบทำร้าย ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้ามิสามารถเคลื่อนไหวได้"

แม่ชีเกาลั้งบังเกิดจิตสมเพชเวทนากล่าวว่า

"เราแม้รับเจ้าเป็นศิษย์ แต่เนื่องเพราะตนเองอยู่ในระหว่างรักษา

บาดเจ็บ จึงไม่ได้ถ่ายทอดวิชาฝีมือใดแก่เจ้า มิคาดกลับเป็นเหตุให้เจ้าถูกเอียเท้าน้อยข่มเหงคะเนงร้ายปานนี้"

อุ้ยเซี่ยวป๊อหากมีปณิธานมุ่งมั่นร่ำเรียนฝีมือ ตอนนี้สามารถวิงวอนขอร้อง แม่ชีเกาลั้งย่อมเลือกเฟ้นหลักวิชาถ่ายทอดให้ อำนวยประโยชน์แก่อุ้ยเซี่ยวป๊ออย่างมากมายมหาศาล

แต่ทว่าอุ้ยเซี่ยวป๊อนิสัยเกียจคร้าน หากเป็นเรื่องที่ต้องทุ่มเทความพากเพียรเข้ากระทำ ล้วนหาหนทางหลีกเลี่ยง เมื่อคืนถูกเกี่ยงเส้งกง-จู้ฟาดโบยเผาผลาญ ยากดิ้นรนหลุดรอด ก็ตัดพ้อต่ำหนิซือแป้ไม่ถ่ายทอดยอดวิชาให้ ยามนี้ซือแป้คิดถ่ายทอดให้จริงๆ กลับส่งเสียงคร่ำครวญกล่าวว่า

"ซือแป้ ข้าพเจ้าปวดศีรษะ คล้ายกับจะแตกสลายจากกัน"

แม่ชีเกาลั้งผงกศีรษะกล่าวว่า

"เจ้ารีบไปพักผ่อน ภายหน้าพยายามหลีกเลี่ยงการเผชิญหน้าเอียเท้านางนั้น หากต้องพบพานจริงๆ ก็นำพาผู้คนสิบกว่าคนร่วมทางไปนางย่อมไม่อาจทำร้ายเจ้าอย่างเปิดเผย ไม่ว่านางมอบสิ่งใดให้ ล้วนอย่าได้ดื่มกิน"

อุ้ยเซี่ยวป๊อรับคำ ขณะจะล่าถอยจากมา แม่ชีเกาลั้งพลันถามว่า

"เมื่อคืนนางไฉนฟาดโบยเจ้า หรือมิทราบว่าฮ่องเต้โปรดปรานเจ้ายิ่ง?"

"นาง...นางไม่ต้องการแต่งงานกับโง้วเอ่งฮิ้ม บอกว่านี่เป็นความคิดเห็นของข้าพเจ้า นางแพศยาคล้ายทราบเรื่องที่เราสองอาจารย์กับศิษย์จัดการอ้วงไท้โหวตัวปลอมผู้เป็นมารดาของนางแล้ว"

คำโป้ปดในตอนท้าย เท่ากับผลักไสเหตุที่เกี่ยงเส้งกงจู้ เมื่อคืนฟาดโบยตน ไปยังแม่ชีเกาลั้ง

แม่ชีเกาลั้งกล่าวว่า

"มิแน่นักว่ามารดานางถ่ายทอดบอกเรื่องราวต่อนาง ภายหน้าต้องระมัดระวังให้มากไว้"

ขณะว่ากล่าวครุ่นคิดขึ้น

"คืนที่เราจัดการอ้วงไท้โหวตัวปลอม เซี่ยวป๊อหาได้ปรากฏกายขึ้น

ไม่ หรืออ้วงไท้โหวหยั่งทราบเรื่องราวใด สั่งผู้เป็นธิดาดำเนินการตอบโต้?"

ทั้งหมดเดินทางสู่ทิศตะวันตกเฉียงใต้ ทุกค่ำคืนเกี่ยงเส้งกงจู้ล้วนเรียกหาอุ้ยเชี่ยวป้อไปพบ อุ้ยเชี่ยวป้อตอนแรกยังกริ่งเกรงชือแป๋และคนของสมาคมฟ้าดินทราบเรื่อง แต่บุรุษหนุ่มพอแรกเริ่ม มีความสัมพันธ์สวาทกับเพศตรงข้าม เมื่อปรากฏกงจู้อันหยาดเยิ้มสะคราญมาพัวพัน ไหนเลยตัดใจไม่แยแสได้? ต่อให้เป็นสุภาพชนอันเที่ยงธรรม ก็มิแน่นักว่าสามารถควบคุมตนเอง อย่าว่าแต่ อุ้ยเชี่ยวป้อเป็นบุคคลคึกคะนอง หาทราบไม่ว่าคำ "กรอบประเพณี" เป็นสิ่งใด

สิบกว่าวันแรก อุ้ยเชี่ยวป้อลอบเร้นเข้าไป เมื่อถึงตอนท้ายกลับค้างแรมในห้องกงจู้ ยามกลางวันเป็นผู้คุ้มครอง ยามวิกาลกลับเป็นฮู่เบ๊ (ราชบุตรเขย) ดีที่นอกจากเกี่ยงเส้งกงจู้ ทั้งหมดล้วนเข้าใจว่าอุ้ยเชี่ยวป้อเป็นขันทีน้อย แม้เห็นอุ้ยเชี่ยวป้อออกจากห้องนอนเกี่ยงเส้งกงจู้ ต่างไม่ระแวงสงสัย เข้าใจว่าทั้งสองมีอายุไล่เลี่ยกัน เกี่ยงเส้งกงจู้จึงเรียกตัวไปสนทนาปราศรัย

หนุ่มสาวทั้งสองเพิ่งรู้ซึ้งถึงรสรัก จึงสนิทสนมยิ่ง เกี่ยงเส้งกงจู้มิได้อาละวาดอย่างดุร้ายอีก ลดตนเป็นคนใช้ อุ้ยเชี่ยวป้อ พอเข้าห้องมาก็คุกเข่าลงต้อนรับ เรียกหาเป็น "ท่านราชบุตร" มิขาดปาก

ครั้งกระโน้น ปิงอี่หลอกลวงอุ้ยเชี่ยวป้อเดินทางสู่เกาะอสรพิษระหว่างโดยสารภายในเรือ ปิงอี่ได้พร่ำพรอดด้วยเสียงระรื่นหู ก็สร้างความลุ่มหลงแก่อุ้ยเชี่ยวป้อ คราครั้งนี้ได้สนิทชิดใกล้อย่างแท้จริง ยิ่งเคลิบเคลิ้มงมงาย ภาวนาเส้นทางสายนี้อย่าได้สิ้นสุด

วันนี้เดินทางมาถึงเมืองเชี้ยงชัว เล็กซิงแซเร่งรุดจากเกาะอสรพิษมาสมทบ ถ่ายทอดวาจาประมุขนิกายเทพมังกรว่า หลังจากได้รับคัมภีร์สี่-สิบสองบท สร้างความลิงโลดยิ่ง ชมเชยเทวทูตมังกรขาว ความสามารถเลิศล้ำ กำนัลยาขจัดพิษ ยาเม็ดมังกรพิษ เปลี่ยนกล้ามเนื้อให้

วันเวลาเหล่านี้ อุ้ยเชี่ยวป้อลืมเลือนเรื่องที่ถูกพิษร้ายแทรกซึมไปสิ้นพอฟังค่อยฉุกใจคิด ครั้นแล้วกลืนกินยาขจัดพิษพร้อมกับเล็กซิงแซ ผู้วิเศษอ้วนเตี้ยทั้งสองล้วนน้อมกายกล่าวขอบคุณ บอกว่าครั้งนี้พึ่งพาท่าน

เทวทูตมังกรขาว ประกอบความดีความชอบใหญ่หลวง ทั้งสองจึงได้รับยาขจัดจากก่าจู้ ขจัดพิษภายในกายไปสิ้น

เล็กซิงแซกล่าวอีกว่า

"ก่าจู้สั่งท่านเทวทูตมังกรขาวสืบเสาะหาคัมภีร์สี่สิบสองบทที่หลงเหลือหากสามารถประกอบความดีความชอบอีกคราก่าจู้จะบำเหน็จรางวัลให้อย่างงาม"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ก่าจู้แผ่พระคุณต่อพวกเราอย่างลึกล้ำ ย่อมต้องพากเพียรสืบเสาะคัมภีร์ที่หลงเหลือ"

เล็กซิงแซ ผู้วิเศษอ้วนเตี้ยต่างกล่าวว่า

"ก่าจู้เสพสุขเทียบเทพยดา อายุขัยสูงล้ำเทียมฟ้า ท่านเทวทูตมังกรขาวเสพสุขเลิศล้ำ อายุขัยสูงเทียมบรรพต!"

อุ้ยเซี่ยวป้อแย้มยิ้มมิกล่าวกระไร ครุ่นคิดขึ้น

"เราก็ไม่ต้องการเสพสุขอันใด เพียงสามารถอยู่ร่วมกับนงคราญเช่นนี้ทุกวี่วันก็วิเศษแท้"

บทที่ 29

ในมณฑลฮุ่นหนำ

อุ้ยเชี่ยวป้อ เกี่ยงเล้งกงจู้แม้เดินทางอย่างแช่มช้า ภาวนาว่าอย่าได้บรรลุถึงที่หมาย แต่ไหนเลยเป็นไปตามใจนึก? วันนี้ไม่ทันย่างเข้าเขตมณฑลกุยจิว โง้วซำกุ่ยก็ส่งทหารมาต้อนรับ

ผู้นำขบวนนามเบ๊ป้อ เป็นบุคคลที่อุ้ยเชี่ยวป้อเคยพบพานในวัดเสียว-ลิ้มยี่ คนผู้นี้ไม่ชมชอบกล่าววาจา แต่จัดเตรียมการต้อนรับอย่างสมเกียรติ

เมื่อเข้าสู่มณฑลฮุ่นหนำ โง้วเอ่งฮิ้มก็เดินทางมาต้อนรับ ตามระเบียบภายในวัง ก่อนที่จะประกอบพิธีสยุมพร มันมิอาจพบพานเกี่ยงเล้งกงจู้

ค่ำคืนนั้นเกี่ยงเล้งกงจู้กล่าวกับอุ้ยเชี่ยวป้อว่า

"ท่านมีหนทางใดสังหารโง้วเอ่งฮิ้ม เพื่อเราสองจะอยู่ร่วมกันตลอดกาลนาน"

อุ้ยเชี่ยวป้อสะท้านเฮือก หวนนึกถึงตนตกลงใจรับอาคอเป็นภรรยาสามารถลอบเป็นฮู่เบ๊ปลอมในยามค่ำคืน ไม่อาจเป็นฮู่เบ๊แท้จริง

เกี่ยงเล้งกงจู้เห็นฝ่ายตรงข้ามขมวดคิ้วครุ่นคิดถึงกับกระชากเสียงว่า

"ไฉนไม่กล่าววาจา? เป็นท่านบอกเองว่าจะประทุษร้าย โง้วเอ่งฮิ้ม เด็กน้อยนั้น"

โง้วซำกุ่ยหยิบกล่องไม้บรรจุอาวุธปืนทั้งสองกระบอกยัดเยียดให้กับอุ้ยเซี่ยวป้อ

อุ้ยเซี่ยวป๊อกล่าวว่า

"นั่นต้องรอคอยโอกาสเหมาะไม่อาจให้คนระแวงสงสัยได้"

เกี่ยงเล้งกงจู้กล่าวว่า

"ก็ได้ สรุปแล้วข้าพเจ้าต้องอยู่ร่วมกับท่าน ท่านหากไม่ฆ่ามันข้าพเจ้าจะบอกต่อโง้วซำกุ่ยว่า ท่านข่มเหงรังแกข้าพเจ้า มันคงสับท่านเป็นสิบเจ็ดสิบแปดชิ้น"

อุ้ยเซี่ยวป๊อโทสะประดัง สะบัดฝ่ามือตบใส่นางฉาดใหญ่ ตวาดว่า

"เหลวไหล ข้าพเจ้าไหนเลยข่มเหงรังแกท่าน?"

เกี่ยงเล้งกงจู้หัวร่อฮิฮิ ยื่นแขนออกโอบกอดมันไว้ กล่าวเสียงนุ่มนวล

"ท่านลงมือรุนแรงปานนี้ ไม่กริ่งเกรงตบตีผู้อื่นจนเจ็บปวด หรือ?"

วันนี้ขณะจะบรรลุถึงเมืองคุนหมิง อันเป็นเมืองหลวงของมณฑลฮุ่นหนำ ในกองทัพพลันบังเกิดเสียงเป่าหลอดเขาดังกังวาน นายทหารผู้หนึ่งรายงานว่า

"เจ้าพิชิตประจิมเดินทางมาต้อนรับกงจู้"

อุ้ยเซี่ยวป๊อกระตุ้นม้าไปเบื้องหน้า เห็นกองทหารประจำมณฑลฮุ่นหนำ ในอาภรณ์เสื้อเกราะใหม่เอี่ยมลออ ควบขับม้าพ่วงพีมาถึงเบื้องหน้าพากันพลิกตัวลงจากหลังม้า ยืนเรียงรายอยู่สองฟากข้างทาง

ในเสียงมโหรีบรรเลง เด็กชายชุดแดงหลายร้อยคนถือธงนำหน้าชักนำนายทัพผู้หนึ่งมาถึงเบื้องหน้านายทหารผู้ขานพิธีกล่าวว่า

"เจ้าพิชิตประจิมโง้วซำกุ่ย ขอน้อมพบเกี่ยงเล้งกงจู้"

อุ้ยเซี่ยวป๊อสำรวจดูโง้วซำกุ่ย เห็นมันเรือนร่างสูงตระหง่าน ใบหน้าสีม่วง แต่มิได้ไว้หนวดเครา ผมเผ้าที่จอนหูหงอกขาวมาตรแม้นอายุสูงวัย แต่ฝีเท้าคล่องแคล่วปราดเปรียว เมื่อบรรลุถึงหน้ารถเกี่ยงเล้งกงจู้ ก็คุกเข่าลงคำนับ

อุ้ยเซี่ยวป๊อยืนหยัดอยู่ด้านข้าง รำพึงในใจ

"เต่าชราโง้วซำกุ่ยมิต้องมากมารยาท"

รอจนมันคำนับเสร็จสิ้น จึงกล่าว

"เจ้าพิชิตประจิมมิต้องมากมารยาท"

โง้วซำกุ่ยยืดกายขึ้น สาวเท้าถึงเบื้องหน้าอุ้ยเซี่ยวป้อ กล่าวยิ้มแย้ม

"ท่านนี้คือท่านหัวหน้ากองแซ่อุ้ย ผู้พิชิตเมี่ยงไป่ มีเกียรติภูมิกระเดื่องเลื่องลือทั้งแผ่นดินกระมัง?"

อุ้ยเซี่ยวป้อน้อมกายคารวะกล่าวว่า

"มิกล้า บริวารอุ้ยเซี่ยวป้อขอน้อมพบอ้วงเอี้ย (เจ้าผู้ครองแคว้น)"

โง้วซำกุ่ยหัวร่อฮาฮา กุมมืออุ้ยเซี่ยวป้อไว้กล่าวว่า

"เราเลื่อมใสนามท่านหัวหน้ากองแซ่อุ้ยมานานมิต้องมีมารยาทคร่ำครึภายหน้าเราสองพ่อลูกต้องพึ่งพาการสนับสนุนจากท่านหากไม่รังเกียจเดียดฉันท์พวกเรานับเป็นครอบครัวเดียวกัน"

อุ้ยเซี่ยวป้อได้ยินสุ้มเสียงฝ่ายตรงข้ามแฝงสำเนียงพื้นเมืองเอี้ยงจิว จึงกล่าวด้วยสำเนียงเอี้ยงจิวว่า

"นั่นกลับมิกล้ารับ ข้าพเจ้าไหนเลยกล้าอาจเอื้อมปานนั้น?"

โง้วซำกุ่ยกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ท่านหัวหน้ากองแซ่อุ้ย เป็นชาวเมืองเอี้ยงจิวหรือ?"

"ถูกแล้ว"

โง้วซำกุ่ยรีบกล่าวว่า

"อย่างนั้นยิ่งประเสริฐ มาตุภูมิถิ่นเกิดเราคือเมืองเอี้ยงจิว พวกเรานับเป็นครอบครัวเดียวกันชัดๆ"

อุ้ยเซี่ยวป้อครุ่นคิดในใจ

"มารดาท่านเถอะ เอี้ยงจิวปรากฏชุนนางกังฉินเยี่ยงท่าน นับเป็นเรื่องเสื่อมเสียหน้าอย่างใหญ่หลวง"

โง้วซำกุ่ยควบขับม้าเคียงคู่กับอุ้ยเซี่ยวป้อ เบิกทางชักนำเกี่ยงเส้ง-กงจู้เข้าเมือง ชาวเมืองคุนหมิงทราบว่า เกี่ยงเส้งกงจู้จะสยุมพรกับทายาทเจ้าพิชิตประจิมล้วนออกมาชมดูอยู่หน้าประตูเมือง

ภายในเมืองแขวนธงทิวติดตั้งโคมไฟ ประดับประดาอย่างสวยงาม จุดประทัดสนั่นหวั่นไหวตลอดทาง อุ้ยเซี่ยวป้อเห็นทุกผู้คนล้วนน้อมกายต้อนรับอดภาคภูมิใจมิได้ แต่แล้วครุ่นคิด

"บิดาคุ้มครองส่งกงจู้อันงามสะคราญปานบุปผา มาให้กับโง้วเอ่งฮิ้ม

เด็กโสโครกนี้ออกจะเสพสุขไป"

โง้วซำกุ่ยชักนำกงจู้ถึงสวนอันหู ในเมืองคุนหมิงซึ่งเป็นที่พำนักดั้งเดิมของตระกูลมก สมัยราชวงศ์เหม็ง ความจริงก่อสร้างอย่างโอ่อ่าโอหาร โง้วซำกุ่ยพอทราบข่าวคังฮีพระราชทาน กงจู้มายังฮุ้นหน่ำ ก็ทุ่มเทกำลังคนตกแต่งสถานที่จนใหม่เอี่ยมลออ หลังจากจัดให้กงจู้พักพำนัก ก็ชักชวนอุ้ยเซี่ยวป้อมายังคฤหาสน์ตระกูลโง้ว

คฤหาสน์ตระกูลโง้ว อยู่ที่เชิงเขาโหงวฮั้วซัวยึดครองพื้นที่หลายสิบลี้ กำแพงล้อมตระหง่านง้ำ ห้องหอแน่นขนัด เก๋งศาลาเรียงรายหาเป็นรองปราสาทพระราชวังไม่

ในห้องโถงใหญ่จัดโต๊ะสุราไว้แต่แรก ชุนนางฝ่ายบุ๋นและบู๊ สังกัดเจ้าพิชิตประจิม ล้วนรุดมาร่วมด้วย สุราผ่านไปสามรอบอุ้ยเซี่ยวป้อพลันกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"อ้วงเอี้ย ตอนอยู่ในนครหลวง มักได้ยินว่าท่านคิดกระด้างกระเดื่อง..." โง้วซำกุ่ยพอฟัง สีหน้าพลันเปลี่ยนเป็นเขียวคล้ำ เหล่าชุนนางก็หน้าแปรเปลี่ยนไป ได้ยินอุ้ยเซี่ยวป้อเอ่ยสืบต่อ

"วันนี้มาถึงคฤหาสน์ท่าน จึงทราบว่าคนเหล่านั้นล้วนกล่าวเหลวไหล"

โง้วซำกุ่ยข่มสีหน้าเป็นปรกติลง กล่าวว่า

"ท่านหัวหน้ากองแซ่อุ้ยโปรดพิจารณาด้วยปราดเปรื่อง เราล้วนถูกปรักปรำป้ายผิด"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

"ถูกต้อง ท่านหากคิดกระด้างกระเดื่อง ก็เพียงต้องการเป็นฮ่องเต้แต่พระราชวังหาได้หรูหราเท่าคฤหาสน์ท่าน เครื่องฉลองพระองค์ไม่งดงามเท่าอาภรณ์ท่าน เป็นเจ้าพิชิตประจิม ไยมิใช่ปลอดโปร่งสบายกว่ามากนัก?"

ยามกะทันหันทั่วทั้งห้องโถงเงียบสงัดงัน เหล่าชุนนางล้วนสดับฟังถ้อยร้อยวาจาเหลวไหลของอุ้ยเซี่ยวป้ออย่างตะลึงลาน จิตใจเต้นระทึกตุมตาม

ส่วนโง้วซำกุ่ยหน้าบัดเดี๋ยวแดงฉาน บัดเดี๋ยวซีดขาว มิทราบสมควรตอบกระไร ครุ่นคิดขึ้น

"ฟังจากถ้อยคำมัน ดังฮีทรงระแวงเราจริงๆ"

ได้แต่ฝืนหัวร่อกล่าวว่า

"พระองค์ทรงมัธยัสถ์ เราความจริงก็มิกล้าใช้จ่ายฟุ่มเฟือย เพียงสำนึกในพระมหากรุณาธิคุณ พอฟังว่ากงจู้เดินทางมาถึง พวกเราจึงต้อนรับขับสู้อย่างสมเกียรติ รอจนผ่านพิธีสยุมพรจะประหยัดไม่ฟุ่มเฟือย"

หวนนึกถึงเด็กน้อยนี้ หากเดินทางกลับนครหลวง กราบทูลดังฮีว่ามันมีความเป็นอยู่อย่างหรูหราฟุ่มเฟือย พระองค์ทรงพิโรธ สมควรหาทางปิดปากเขา

มิคาดอุ้ยเซี่ยวป๊อกลับสั่นศีรษะกล่าวว่า

"ยังคงจับจ่ายใช้สอยให้สมใจ ท่านเป็นเจ้าผู้ครองแคว้น มีเงินทองไม่ใช้จ่าย นับเป็นอ้วงเอี้ยอันใด? หากเห็นมีเงินทองมากไป ไม่มีวันใช้หมดสิ้น ข้าพเจ้าจะช่วยใช้สอยให้กับท่านเอง ฮาฮา"

โง้วซำกุ่ยพอฟัง ต้องลอบปีติลิงโลด คล้ายยกภูเขาจากอก หวนนึกถึงท่านเมื่อเอ่ยปากต้องการเงินทองกลางงานเลี้ยง นับว่าสยบได้ง่ายดายยิ่ง

เหล่าขุนนางก็ยิ้มออกมา ทางหนึ่งร่ำดื่มสุรา ทางหนึ่งวางแผนเสนอของขวัญ ให้สินบนอย่างไรบรรยากาศอันกระอักกระอ่วน ประหวั่นลนลานตอนแรกปลาสนาการสิ้น ต่างประจบสอพลอ ดื่มกินอย่างปลอดโปร่งใจ

งานเลี้ยงเมื่อเลิกรา โง้วเอ่งฮี้มส่งอุ้ยเซี่ยวป๊อกลับสวนอันหูด้วยตนเอง สองมือประคองกล่องสีทองใบหนึ่ง กล่าวว่า

"นี่เป็นเศษเงินเล็กๆน้อยๆขอท่านหัวหน้ากองแซ่อุ้ยรับไปจับจ่ายใช้สอยรอจนเดินทางกลับนครหลวง บิดาเราจะจัดของขวัญมาใหม่"

อุ้ยเซี่ยวป๊อกล่าวว่า

"มิต้องเกรงใจ ข้าพเจ้าตอนออกจากนครหลวงฮ่องเต้ ทรงรับสั่งว่าเซี่ยวกุ่ยจื้อ ทั้งหมดล้วนบอกว่า โง้วซำกุ่ยเป็นขุนนางกังฉิน เจ้าก็ไปตรวจดูให้กับเราว่ามันที่แท้เป็นขุนนางตงฉินหรือกังฉินกันแน่"

"ข้าพเจ้าบอกว่า 'พระองค์โปรดวางพระทัย ข้าพระพุทธเจ้า จะเบิ่งตาจนกลมกว้าง พิจารณาดูตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้า' ฮาฮา เสียวอ้วงเอี้ย

ที่แท้คือกังฉินหรือตงฉิน ล้วนอาศัยปากข้าพเจ้าเพียงปากเดียว"

โง้วเอ่งฮิ้มโทสะพลุ่งขึ้น คิดไม่ถึงอุ้ยเซี่ยวป้อกลับรับมอบหมายมาหยั่งความสัตย์ซื่อจงรักของมันสองพ่อลูก ปากกลับกล่าวว่า

"เราสองพ่อลูก จงรักภักดีต่อฮ่องเต้ดังฮือย่างจริงใจ"

อุ้ยเซี่ยวป้อยกเท้าซ้ายขึ้นนั่งไขว่ห้าง กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าก็ทราบว่าท่านจงรักภักดียิ่ง พระองค์หากไม่ไว้วางพระทัยท่าน คงไม่รับท่านเป็นราชบุตรเขยแล้ว"

"นั่นเป็นเพราะมหากรุณาธิคุณล้นเกล้าฯ ทั้งได้รับการสนับสนุนจากท่านหัวหน้ากองแซ่อุ้ย เป็นที่สำนึกตื้นตันของข้าพเจ้านัก"

อุ้ยเซี่ยวป้อครุ่นคิดในใจ

"เราสวมเขาให้กับท่าน มิทราบท่านสำนึกตื้นตันหรือไม่?"

หลังจากส่งโง้วเอ่งฮิ้มจากไป เปิดกล่องสีทองออก เห็นภายในบรรจุตั๋วแลกเงินสิบมัด มัดละยี่สิบใบ ใบละห้าพันตำลึง ทั้งสิ้นหนึ่งร้อยหมื่นตำลึง!

อุ้ยเซี่ยวป้อทั้งแตกตื่นทั้งลิงโลด ครุ่นคิดขึ้น

"โง้วซำกุ่ยกลับใจกว้างมือเติบนัก เงินหนึ่งร้อยหมื่นตำลึง นับเป็นเศษเงินเล็กๆ น้อยๆ หากกำนัลให้จริงๆ ไยมิใช่มีถึงห้าร้อยหมื่น หนึ่งพันหมื่นตำลึง?"

วันรุ่งขึ้น โง้วเอ่งฮิ้มมาเชื้อเชิญอุ้ยเซี่ยวป้อไปตรวจกองทหารอุ้ยเซี่ยว-ป้อและโง้วซำกุ่ยยืนเคียงบ่าเคียงไหล่อยู่หน้าแท่น นายทัพสองคนนำนายกองหลายสิบคน สวมเสื้อเกราะใส่หมวกเกราะลงจากหลังม้าทำความเคารพจากนั้นเป็นขบวนทหารเคลื่อนผ่านหน้าแท่นไปทีละขบวนเหล่าทหารล้วนคึกคักเหี้ยมหาญเป็นระเบียบเรียบร้อย

อุ้ยเซี่ยวป้อแม้ไม่รู้จักวิชาทหาร แต่เห็นนายทัพนายกองเข้มแข็งแกร่งกร้าว กองทหารเคลื่อนผ่านไปไม่มีวันสิ้นสุด จึงกล่าวกับโง้วซำกุ่ยว่า

"อ้วงเอี้ย ข้าพเจ้าเลื่อมใสท่านนัก ข้าพเจ้าเป็นหัวหน้ากองทหารลาดตระเวน แต่กล่าวไปละอายยิ่ง หากประจัญบานกับนายทหารสังกัดท่าน

คงต้องเตลิดเปิดหนีแน่นอน"

โง้วซำกุ่ยภาคภูมิใจยิ่ง ถ่อมตนอย่างยิ้มแย้ม ได้ยินเสียงประทัดดังขึ้น เหล่าทหารล้วนส่งเสียงโห่ร้อง กระแสเสียงสะท้านฟ้าสะเทือนดิน

อุ้ยเซี่ยวปัอใจหายวาบ สองเข่าอ่อนระทวย กระแทกนั่งลงบนเก้าอี้ โง้วซำกุ่ยต้องลอบหัวร่อในใจ ครุ่นคิดขึ้น

"ท่านเป็นเพียงขันทีน้อย อาศัยถ้อยร้อยคารมสร้างความโปรดปรานแก่ดังฮีนอกจากนี้ยังมีประโยชน์ใด? เด็กน้อยปากไม่สิ้นกลิ่นน้ำนมผู้หนึ่งกลับเป็นรองผู้ดูแลราชองครักษ์ หัวหน้ากองลาดตระเวนอะไรนั่น แสดงว่าดังฮีไม่มีความสามารถในการแต่งตั้งขุนนางจริงๆ"

เมื่อตรวจแถวกองทหารเสร็จสิ้น อุ้ยเซี่ยวปัอก็ล้วงพระบรมราชโองการของดังฮีออก ยื่นส่งต่อโง้วซำกุ่ย กล่าวว่า

"นี่เป็นพระบรมราชโองการ ท่านอ่านให้ทั้งหมดรับฟังเถอะ"

โง้วซำกุ่ยคุกเข่าลง ปากกล่าวว่า

"พระบรมราชโองการของพระองค์ ยังคงให้ท่านรองหัวหน้ากองท่องอ่านเถอะ"

อุ้ยเซี่ยวปัอกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ตัวหนังสือเหล่านี้รู้จักข้าพเจ้า ข้าพเจ้ากลับไม่รู้จักมัน ไหนเลยอ่านได้?"

โง้วซำกุ่ยหัวร่อออกมา ท่องอ่านพระบรมราชโองการด้วยเสียงอันดัง มันสำเนียงแกร่งกร้าวกังวานกระจายไปไกลโข ข้อความในพระบรม-ราชโองการตรัสชมเชยเจ้าพิชิตประจิม ความดีความชอบใหญ่หลวงรักษาความสงบของดินแดนภาคใต้ สยบเหล่าชนชาวเผ่าอี้ (ชาวเผ่านอกอารยธรรม) นายทัพนายกองล้วนประกอบคุณความดี ต่างเลื่อนขุนให้ขั้นหนึ่ง เมื่ออ่านจบจึงร้องดังๆ ว่า

"นับเป็นมหากรุณาธิคุณล้นเกล้าฯ ขอพระองค์ทรงมีพระชนมายุหมื่นปี หมื่นๆ ปี"

เหล่านายทหารก็คุกเข่าข้างหนึ่ง ส่งเสียงเอื้อนคล้อยตาม คราครั้งนี้อุ้ยเซี่ยวปัอระมัดระวังอยู่ก่อนหาได้แตกตื่นตระหนก แต่ทหารหลายหมื่น

คนยามตะเบ็งเสียงร่ำร้องโดยพร้อมเพรียง อดจิตใจวาบหวิวมิได้

เมื่อกลับถึงคฤหาสน์เจ้าพิชิตตะวันตก โง้วซำกุ่ยก็หารือถึงวันสยุมพร กล่าวว่า

"วันขึ้นสี่ค่ำเดือนหน้า เป็นวันศุภมงคล ท่านรองหัวหน้ากองแซ่-อุ้ยเห็นเป็นอย่างไร?"

อุ้ยเชี่ยวป๊อขมวดคิ้วกล่าวว่า

"เยี่ยงนี้ออกจะฉุกละหุกไป เกรงว่าเตรียมการไม่พรักพร้อม พวกเราเหล่าข้าทาสต้องรับผิดชอบ"

โง้วซำกุ่ยครุ่นคิดในใจ

"ท่านจงใจขัดขวาง คงคิดรีดเร้นเงินทอง"

ปากกลับกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ถูกแล้ว ท่านรองหัวหน้ากองแซ่อุ้ยก็ชี้แนะให้มากไว้วันขึ้นสี่ค่ำหากฉุกละหุกไป วันแรมหนึ่งค่ำเดือนหน้าก็เป็นวันมงคล วันเกิดตอนตกฟากของกงจู้และบุตรชายเราไม่ขัดแย้งกัน เหมาะสมด้วยประการทั้งปวง"

อุ้ยเชี่ยวป๊อกล่าวว่า

"ก็ได้ ข้าพเจ้าไปสอบถามเจตจำนงกงจู้ดู"

เมื่อกลับถึงสวนอันหู ปรากฏชุนนางประจำมณฑลฮุ้นหน่ำจำนวนมากรอคอยอยู่ก่อน อุ้ยเชี่ยวป๊อรับของขวัญไว้ โอภาปราศรัยหลายคำก็ขับไล่พวกมันไป หวนนึกถึงจนบัดนี้ยังไม่พบเห็นพี่ร่วมสาบานเอี้ยเอ็กจือจึงใช้คนไปแจ้งต่อโง้วเอ่งฮิ้ม เชื้อเชิญเอี้ยเอ็กจือมาพบพานสักครา

หนึ่งชั่วยามให้หลัง โง้วเอ่งฮิ้มรุดมาพบพานด้วยตนเอง กล่าวว่า

"ท่านหัวหน้ากองแซ่อุ้ย บิดาเราใช้ผู้แซ่เอี้ยออกไปปฏิบัติราชการจนบัดนี้ยังไม่หวนกับมา"

อุ้ยเชี่ยวป๊อผิดหวังยิ่ง กล่าวว่า

"มิทราบมันไปที่ใด? เมื่อใดจึงกลับมา?"

โง้วเอ่งฮิ้มหน้าแปรเปลี่ยนเล็กน้อย กล่าวว่า

"มัน...มันเดินทางไปธิเบตระยะทางยาวไกล คราครั้งนี้... เกรงว่าท่านไม่อาจพบพานมัน"

อุ้ยเซี่ยวปัอ เห็นฝ่ายตรงข้ามกล่าวอย่างคลุมๆ เครือๆ ต้องลอบระแวงสงสัย กล่าวว่า

"มิทราบ เอี้ยเฮียไปดินแดนธิเบตด้วยเรื่องราวใด? เดินทางไปเนิ่นนานเท่าใด?"

"มิมีเรื่องสำคัญใด ลามะแคว้นธิเบตส่งของขวัญมา บิดาเราจึงสั่งเอี้ยเอ็กจือส่งของขวัญสนองคืน เพิ่งไปได้ไม่กี่วัน"

อุ้ยเซี่ยวปัอส่งเสียงดังฮ้อ หลังจากส่งโง้วเอ่งฮี้มจากไป ยิ่งขบคิดยิ่งรู้สึกเรื่องนี้ประหลาดพิสดาร คนเพิ่งเหยียบย่างเข้ามณฑลฮุ้นหนำโง้วซำกุ่ยก็ใช้เอี้ยเอ็กจือไป กลับคล้ายจงใจมิให้มันพบพานคนก็ปาน แต่โง้วเอ่งฮี้มเมื่อกล่าวเช่นนี้ ก็ไม่อาจทำอย่างไรได้

ครั้นแล้วเรียกหาเตียคังนี้ เจี๊ยะฉี่เฮี้ยงสองราชองครักษ์มา สั่งมันสองไปดื่มสุราเล่นพนันกับทหารในสังกัดโง้วซำกุ่ย หาทางสืบเสาะข่าวคราวของเอี้ยเอ็กจือ

ค่ำคืนนี้ อุ้ยเซี่ยวปัอรุดไปพบพานเกี่ยงเล้งกงจู้ บอกว่าวันสยุมพรกำหนดเป็นวันแรมหนึ่งค่ำเดือนหน้า

เกี่ยงเล้งกงจู้กล่าวว่า

"ท่านต้องสังหารโง้วเอ่งฮี้มก่อนวันสยุมพร มิเช่นนั้นข้าพเจ้าจะอาละวาดในวันวิวาห์ บอกว่าไม่ยอมแต่งงานกันมัน"

อุ้ยเซี่ยวปัอความจริงชุ่นข้องใจ พอฟังถึงกับโทสะพลุ่งขึ้น หมุนกายออกจากประตู

เกี่ยงเล้งกงจู้ถลันมายึดกุมมือไว้ กลับถูกอุ้ยเซี่ยวปัอสลัดหลุดออกจากห้องไป เกี่ยงเล้งกงจู้ร่ำไห้ออกมา อุ้ยเซี่ยวปัอกลับแสร้งเป็นมิได้ยิน

อุ้ยเซี่ยวปัอนั่งอยู่ชั่วขณะ รู้สึกอัดอั้นใจยิ่ง เรียกหาราชองครักษ์สิบกว่าคนมาเล่นพนันทอดลูกเต๋า ค่อยปลอดโปร่งขึ้น

เล่นพนันถึงยามค่ำคืน เห็นเตียคังนี้ เจี๊ยะฉี่เฮี้ยงสาวเท้าเข้าห้องมา เจี๊ยะฉี่เฮี้ยงกล่าวว่า

"เรื่องที่ท่านหัวหน้ากองสั่งให้กระทำ สืบทราบได้ข่าวคราวมาบ้าง"

อุ้ยเซี่ยวปัอผงกศีรษะ ทอดลูกเต๋าลง ผลปรากฏว่ากิน ตาหนึ่ง ต้อง

จ่ายบนล่างจึงผุดลุกขึ้น กุมมือราชองครักษ์ทั้งสองมายังห้องข้างเคียงถามว่า

"เป็นอย่างไร"

เจี๊ยะฉี้เฮี้ยงตอบว่า

"เอี้ยเอ็กจือมิได้เดินทางสู่ธิเบต หาแต่กระทำความผิด ถูกเจ้าพิชิตประจิมคุมขังไว้"

อุ้ยเชี่ยวปัอขมวดคิ้วกล่าวว่า

"มันกระทำความผิดใด?"

"บริวารดื่มสุรากับทหารสังกัดคฤหาสน์ตระกูลโง้วบอกว่ารู้จักเอี้ยเอ็กจือคิดเชื้อเชิญมันมาดื่มสุราเล่นพนัน ทหารผู้หนึ่งบอกว่าหากต้องการหาเอี้ยเอ็กจือให้ไปยังห้องมืดเราถามว่าห้องมืดอยู่ที่ใด ทหารช้างเคียงกลับด่ามันกล่าวเหลวไหล อย่าได้หลงเชื่อคล้อยตาม"

อุ้ยเชี่ยวปัอทวนคำว่า

"ห้องมืด?"

เจี๊ยะฉี้เฮี้ยงเอ่ยสืบต่อ

"พวกเราฉุกคิดว่า ความนี้มีเลศนัยเคลือบแฝงดื่มสุราชั่วขณะก็แยกจากมา หวนกลับสวนแห่งนี้ พอสอบถามผู้คนที่นี้จึงทราบว่าห้องมืดเป็นคุกคุมขัง เอี้ยเอ็กจือกลับถูกจองจำ พวกเรากริ่งเกรงฝ่ายตรงข้ามระแวงสงสัย จึงมิกล้าสอบถามว่าเอี้ยเอ็กจือกระทำความผิดใด"

อุ้ยเชี่ยวปัอซักถามว่า

"ห้องมืดก่อสร้างอยู่ตำแหน่งใด?"

"อยู่ทางด้านทิศตะวันตกเฉียงใต้ ของคฤหาสน์ตระกูลโง้ว ห่างประมาณห้าลี้"

อุ้ยเชี่ยวปัอผงกศีรษะกล่าวว่า

"ตั่วกอทั้งสองลำบากมากแล้ว ให้ไปเป็นเจ้ามือแทนข้าพเจ้า"

เตียคังนี้ เจี๊ยะฉีเฮี้ยงลิงโลดยิ่ง ออกไปพนันลูกเต๋า มันสองทราบว่าการเป็นเจ้ามือแทนอุ้ยเชี่ยวปัอ หากเล่นเสียก็เป็นอุ้ยเชี่ยวปัอจ่ายเงินทองหากชนะก็ได้ส่วนแบ่ง นับเป็นหน้าที่อันประเสริฐ

อุ้ยเชี่ยวปัอลักลอบขโมย โป๊ปดหลอกลวง ชมชอบพนัน ถนัดใน

การประโคมโหม ประหารฆ่าคน มิว่าเรื่องราวใดล้วนกระทำตามอำเภอใจ แต่มีคุณค่าน่าเลื่อมใสประการหนึ่ง คือมีคุณธรรมต่อสหายยามนี้พอฟังว่าเอี้ยเอ็กจือถูกโง้วซำกุ่ยคุมขังไว้ ก็กลัดกลุ้มกังวล ไม่ไปยังห้องนอนเกี่ยงเส้งกงจู้ สูญเสียความกระตือรือร้นในการพนันไปสิ้น ครุ่นคิดขึ้น

"เอี้ยตั่วกอคงประกอบความผิดใหญ่หลวงใด มิเช่นนั้นโง้วเอ่งฮิ้มคงไม่หลอกลวงเราว่าใช้มันไปยังธิเบต มันเมื่อโป้ปดเช่นนี้ เราหากไปขอให้มันปลดปล่อย พวกมันคงยืนกรานถึงที่สุด อาจจะฆ่าปิดปากทำลายล้างซากศพมันในบัดดล มีแต่ช่วงชิงมันออกมา โง้วซำกุ่ยแม้โทษว่าตำหนิบิดาก็หาเกรงกลัวไม่ คาดว่ามันคงมิกล้าฉีกหน้ากับเรา"

ดังนั้นเชื้อเชิญฮวงจี่คง วานรแปดแขน จี้เล้าปิ้ง นักพรตเฮี้ยงเจ็ง กองังเถียว เหล่าผู้กล้าสมาคมฟ้าดินมา ถ่ายทอดบอกเรื่องราวให้ทราบหารือแผนการช่วยคน

นักพรตเฮี้ยงเจ็งกล่าวว่า

"ท่านหัวหน้าหน่วยแซ่อุ้ย พวกเราคราวนี้หากสามารถช่วยเหลือเอี้ยเอ็กจือออกมาก็ประเสริฐ แม้ช่วยเหลือไม่ได้โง้วซำกุ่ยทราบว่าท่านลงมือช่วยคน คงเข้าใจว่าท่านได้รับคำบัญชาฮ่องเต้มา หากไม่ข่มขู่มันจนขวัญฝ่อตาย คงคุกคามมันกระต้างกระเดื่องแต่เนิ่นๆ"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

"ถูกต้อง เพียงกริ่งเกรงมันทรยศในบัดดล พวกเราล้วนถูกมันคร่ากุมไว้ มีแต่เล่นพนันในห้องมืด นับว่าไม่ประเสริฐเลิศนัก"

นักพรตเฮี้ยงเจ็งกล่าวว่า

"หากพบว่าผิดท่าไป พวกเราก็เร่งฝีเท้าเตลิดเปิดหนี"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

"พวกท่านไปหาทางช่วยคน พร้อมกับเชื้อเชิญโง้วเอ่งฮิ้มมาควบคุมเป็นตัวประกัน โง้วซำกุ่ยคงมิกล้าลงมือโดยพลการ"

จี้เล้าปิ้งกล่าวว่า

"หมากท่านหัวหน้าหน่วยตานี้ยอดเยี่ยมนัก พวกเราพรุ่งนี้เช้าจะไปสำรวจดูทำเลของห้องมืด จากนั้นปลอมเป็นคนสนิทโง้วซำกุ่ย บุกทะ-

ลวงเข้าคุกคุมขังไปช่วยคน"

ค่ำคืนนั้นหารือแผนการช่วยคนเสร็จสิ้น วันรุ่งขึ้นหลังเที่ยงอุ้ย-เซี่ยวป้อสั่งคนไปเชื้อเชิญโง้วเอ่งฮิ้มมาหารือเรื่องสยุมพร ขณะที่ในห้องโถงใหญ่ของสวนอันหูก้องระงมด้วยเสียงมโหรี ดื่มกินสุราอาหารกันนักสู้สมาคมฟ้าดิน ก็สวมใส่อาภรณ์ของคนสนิทคฤหาสน์ตระกูลโง้วบุกเข้าคุกคุมขังไป

อุ้ยเซี่ยวป้อกับโง้วเอ่งฮิ้ม ทางหนึ่งดื่มสุรา ทางหนึ่งชมดูงิ้วยามนี้กำลังแสดงเรื่อง "เจ็งคุ้ย" (เทพเจ้าปราบปีศาจ) ยกน้องสาวให้กับคนปีศาจน้อยห้าตนแสดงวิชาตีลังกา พุ่งฉวัดเฉวียนไปมา ครึกครื้นสนุกสนานยิ่ง

อุ้ยเซี่ยวป้อชมดูจนปรบมือชมเชย สั่งให้กำนัลเงินทองแก่ผู้แสดง ยามนั้นมีคนสาวเท้าถึงด้านหลังกระตุกแขนเสื้ออุ้ยเซี่ยวป้อเบาๆ พอเหลียวหน้าไป พบว่าเป็นกองังเถียว

เห็นมันผงกศีรษะช้าๆ อุ้ยเซี่ยวป้อจึงทราบว่า พวกมันลงมือประสบผล สร้างความลิงโลดขึ้น กล่าวกับโง้วเอ่งฮิ้ม

"เสียวอ้วงเอี้ย ข้าพเจ้าจะไปปัสสาวะ"

โง้วเอ่งฮิ้มครุ่นคิดในใจ

"คนผู้นี้ไร้การศึกษา กล่าววาจาหยาบคายนัก"

ปากกลับกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ท่านหัวหน้ากองเชิญตามสะดวก"

อุ้ยเซี่ยวป้อสาวเท้ามาถึงตึกหลัง เห็นนักสู้สมาคมฟ้าดินล้วนรอคอยอยู่ จึงกล่าว

"ประเสริฐมาก ทุกท่านล้วนมิได้รับบาดเจ็บ สามารถช่วยคนออกมาหรือไม่?"

และเห็นทุกผู้คนล้วนมีสีหน้าเคร่งขรึม คาดว่าคงมีเลศนัยเคลือบแฝง กองังเถียววานรแปดแขนหันกายไปหามผู้คนที่ถูกผืนพรมห่อหุ้มไว้เข้ามาคนหนึ่งบนผืนพรมแปดเปื้อนไปด้วยคราบโลหิตเป็นด่างดวง

อุ้ยเซี่ยวป้อใจหายวาบ ถลันเข้าหา เห็นในผืนพรมห่อหุ้มด้วย

เอี้ยเอ็กจือ สองตาพริ้มสนิท หน้าซีดไร้สีเลือด ร่ำร้องว่า

"เอี้ยตั่วกอ ผู้น้องมาช่วยเหลือท่านแล้ว"

เอี้ยเอ็กจือผงกศีรษะเล็กน้อย มิทราบได้ยินหรือไม่ อุ้ยเซี่ยวป้อจึงกล่าวอีกว่า

"ตั่วกอ ท่านรับบาดเจ็บหรือ?"

วานรแปดแขนคลี่ผืนพรมออกช้าๆ อุ้ยเซี่ยวป้อพลันอุทานดังอาถอยกายไปสองก้าว ส่ายร่างโงนเงนแทบล้มลง ดีที่จี้เล่าปิ้งยื่นมือประคับประคองทันท่วงที

ที่แท้แขนขาเอี้ยเอ็กจือทั้งสี่ข้าง ล้วนถูกฟันขาดสะบั้น เพียงหลงเหลือสังขารร่างกายเท่านั้น!

วานรแปดแขนกล่าวเบาๆ

"ปลายลิ้นมันก็ถูกตัดทิ้ง ดวงตาถูกควักล้วงไป!"

อุ้ยเซี่ยวป้อ ท่องเที่ยวยุทธจักรได้ระยะเวลาหนึ่ง พบเห็นเรื่องสยดสยองมากหลาย เคยฆ่าคนกับมือมามิน้อย แต่ไม่เคยเห็นสภาพอันอเนจอนาถเช่นนี้มาก่อน ยามพลุ่งพล่านดาลใจ ถึงกับร่ำไห้ออกมา

อุ้ยเซี่ยวป้อกับเอี้ยเอ็กจือความจริงมิมีไมตรีคบหากัน เพียงแต่เมื่อสาบานเป็นพี่น้อง ก็ตั้งใจแน่วแน่ว่า มีสุขร่วมเสพ มีภัยร่วมต้าน อย่าได้เห็นอุ้ยเซี่ยวป้อปรกติกล่าวเหลวไหล หลอกลวงทุกผู้คน กับสหายกลับมีคุณธรรมหนักแน่น พอเห็นเอี้ยเอ็กจือถูกสะบั้นแขนขา ถึงกับคับแค้นรันทดยิ่ง ชักมีดสั้นประกายดำออก ร่ำร้องว่า

"ข้าพเจ้าจะไปสะบั้นแขนขาโง้วเอ่งฮิ้มด้วย!"

ฮวงจี่ตง พลันยื่นมือฉุดรั้งต้นแขนอุ้ยเซี่ยวป้อไว้ กล่าวว่า

"เรื่องนี้ต้องดำเนินการโดยรอบคอบ"

คนผู้นี้ปรกติไม่ชมชอบกล่าววาจา พอเอ่ยปากล้วนกล่าว แต่แก่นสารสาระ อุ้ยเซี่ยวป้อข่มสติลง กล่าวว่า

"ฮวงตั่วกอกล่าวมีเหตุผล"

วานรแปดแขนคลี่คลุมผืนพรมดังเดิม กล่าวว่า

"โง้วซำกุ่ยโทษว่าตำหนิเอี้ยตั่วกอคบค้าหาสู่กับท่านหัวหน้าหน่วยแซ่อุ้ย

กล่าวหาว่ามันทรยศต่อนายเดิม สวามิภักดิ์ต่อชาวแมนจูนั้นลงทัณฑ์มันปานนี้ให้บริวารในสังกัดมิกล้าบังเกิดจิตทรยศ"

อุ้ยเซี่ยวป้อน้ำตาพร่างพรู แผดด่าว่า

"บรรพบุรุษโง้วซำกุ่ยสิบแปดรุ่น ล้วนเป็นเต่าบัดซบ เอี้ยตั่วกอหาเป็นสหายกับข้าพเจ้า หาได้ทรยศต่อมัน โง้วซำกุ่ยเองมีใจออกห่าง จึงระแวงสงสัย สารรูปของเอี้ยตั่วกอนี้ นับเป็นหลักฐานกล่าวหาโง้วซำกุ่ยทรยศได้"

จี้เล่าปิ้งกล่าวว่า

"ถูกต้อง ท่านหัวหน้าหน่วยแซ่อุ้ยคุ้มครองเอี้ยตั่วกอกลับนครหลวงกราบทูลเรื่องราวให้ดังฮีทรงทราบ"

อุ้ยเซี่ยวป้อถามวานรแปดแขนว่า

"ฉื่อตั่วกอทราบได้อย่างไรว่า เอี้ยตั่วกอถูกลงทัณฑ์เพราะโง้วซำกุ่ยกล่าวหามันคบค้ากับเรา?"

วานรแปดแขนฉื่อเทียนชวง หันกายออกจากห้อง หิ้วคอเสื้อคนผู้หนึ่งเข้ามา เหวี่ยงลงบนพื้นอย่างหนักหน่วง คนผู้นี้สวมใส่ชุดราชการ เรือนร่างอ้วนฉุ ผิวกายขาวสะอาด นอนแน่นิ่งมิเคลื่อนไหว

วานรแปดแขนกล่าวว่า

"ท่านหัวหน้าหน่วยแซ่อุ้ย ท่านรับทราบนามคนผู้นี้มานาน แต่ไม่เคยพบหน้ามา มันคือเอี้ยอิดฮง"

อุ้ยเซี่ยวป้อฉุกใจคิด ครุ่นคิดขึ้น

"ที่แท้เป็นเอี้ยอิดฮง มันตอนอยู่ในนครหลวงบังอาจคร่ากุมฉื่อตั่วกอเราไป เป็นเหตุให้สมาคมฟ้าดินเรากับตำหนักตระกูลมก ผิดพ้องหมองใจกัน ภายหลังเราสั่งโง้วเอ่งฮิ้มฟาดขาสุนัขมัน"

ขณะครุ่นคิดกล่าวว่า

"มันไฉนอยู่ที่นี่?"

วานรแปดแขนกล่าวว่า

"นี่นับว่าศัตรูคู่แค้นทางคับแคบ ปัจจุบันมันเป็นผู้ควบคุมดุกมีด แต่ต่อให้มันร่างแหลกสลายเป็นผุยผง เราก็จดจำมันออก พวกเราปลอม

แปลงเป็นคนสนิทของโง้วซำกุ่ย เข้าคุกไปช่วยคน คนผู้นี้กลับแสดงท่าทีเชื่องโข บอกว่าต้องมีจดหมายลายมือโง้วซำกุ่ยมา มารดามันเถอะ เราพานคร่ากุมมันมา"

อุ้ยเชี่ยวปัอผงกศีรษะ คาดว่านักสู้สมาคมผู้กล้าคงพาดดาบกับต้นคอเอี้ยอิดฮง ใช้มันเป็นตัวประกัน ช่วยคนออกมาโดยง่ายดาย

วานรแปดแขนเอ่ยสืบต่อ

"เรื่องที่โง้วซำกุ่ยสั่งลงทัณฑ์เอี้ยอิดฮง เป็นคนผู้นี้ลอบบ่งบอกต่อเรา"

เอี้ยอิดฮงรีบกล่าวว่า

"เป็น...เป็นท่านผู้เฒ่าคุกคามเราบอกไป เรามิกล้าแพร่งพรายความลับของเจ้าพิชิตประจิมแม้แต่น้อย"

อุ้ยเชี่ยวปัอตวัดเท้าเตะใส่กรามเอี้ยอิดฮง จนปรากฏฟันสามซี่หลุดออกมา กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าจะไปพัวพันโง้วเอ่งฮิ้มไว้ มิให้มันระแวงสงสัย พวกท่านสอบปากคำคนผู้นี้โดยละเอียด มันหากไม่ยินยอมบอก ก็สะบั้นแขนขามันออกมา"

เอี้ยอิดฮงเลือดกบปาก รีบกล่าวว่า

"เรายินยอมบอกแล้ว"

อุ้ยเชี่ยวปัอหันกายถึงเบื้องหน้าเอี้ยเอ็กจือ ร้องเรียกอีกว่า

"เอี้ยตั่วกอ"

เอี้ยเอ็กจือพอฟังเสียงร่ำร้อง คิดยันกายลุกขึ้นนั่ง เพิ่งขยับร่างท่อนบน ก็สัมหงายไปด้านหลัง

นักสู้สมาคมฟ้าดินเห็นสภาพสยดสยองของมันเช่นนี้ ล้วนเดือดดาลดั่งแค้นยิ่ง โง้วซำกุ่ยสองพ่อลูกกลับลงมือต่อบริวารคนสนิทอย่างอำมหิตปานนี้ ความชั่วร้ายของกมลสันดาน เป็นที่คาดคำนวณได้

อุ้ยเชี่ยวปัอเช็ดคราบน้ำตา ข่มจิตใจลง สาวเท้ามายังห้องโถงใหญ่หัวร่อฮาฮากล่าวว่า

"ช่างสนุกสนานนัก"

แลเห็นงิ้วหน้างานเลี้ยงหยุดการแสดงชั่วขณะ พอเห็นอุ้ยเชี่ยวป้อกลับมา เสียงกลองม้าล่อก็ย่ำระรัวแสดงเรื่องเจ็งกุ้ย ยกน้องสาวให้กับผู้คนสืบต่อ

ที่แท้อุ้ยเชี่ยวป้อพอเข้าสู่ห้องชั้นใน โง้วเอ่งฮิ้มก็สั่งให้ยุติการแสดงรอจนกลับมาค่อยแสดงสืบไป เพื่อมิให้ขาดตอนจนอุ้ยเชี่ยวป้อดูไม่เข้าใจ

อุ้ยเชี่ยวป้อกล่าวว่า

"ขออภัยด้วย กงจู้ฟังว่าฮู่เบ๊ร่ำดื่มสุราอยู่ที่นี้ จึงเรียกตัวข้าพเจ้าไปสอบถามรูปโฉมโนมพรรณ นิสัยใจคอฮู่เบ๊โดยละเอียด รบเร้าพัวพันเป็นเวลาเนิ่นนาน"

โง้วเอ่งฮิ้มลิงโลดยิ่ง บอกว่ามิเป็นไร

รอจนโง้วเอ่งฮิ้มอำลาไป อุ้ยเชี่ยวป้อกลับเข้าห้องข้าง ไม่เห็นนักสู้สมาคมฟ้าดิน หลังจากสอบถามทราบว่าล้วนออกไปแล้ว สร้างความสงสัยใจยิ่ง มิทราบพวกมันไปกระทำเรื่องราวใด

รอคอยถึงยามเที่ยงคืน เหล่านักสู้ค่อยหวนกลับมา ทั้งยังคร่ากุมผู้คนมาคนหนึ่ง ที่แท้วานรแปดแขนและพวกหลังสอบปากคำเอี้ยอิดฮงทราบว่าโง้วซำกุ่ยที่เดี่ยวเช็ญทรมานเอี้ยเอ็กจือ หนึ่งนั้นระแวงสงสัยว่ามันคบหากับอุ้ยเชี่ยวป้อ บังเกิดความคิดทรยศต่อตระกูลโง้ว สองยังมีส่วนสัมพันธ์กับราชบุตรมองโกลกัวะยื่อตั๋

มินานมานี้ราชบุตรกัวะยื่อตังคบค้าหาสู่กับโง้วซำกุ่ยอย่างสนิทสนม ส่งของขวัญแก่กันและกัน ระหว่างนี้ส่งเทวทูตนามฮังเทียบม่อ นำของขวัญมายังฮุ้นหนำ สนทนาปราศรัยกับโง้วซำกุ่ยเป็นเวลาหลายวัน

ภายหลังมิทราบเพราะเหตุใด กลับถูกเอี้ยเอ็กจือล่วงรู้รายละเอียดเข้าพบโง้วซำกุ่ยกระตุ้นมันจนบันดาลโทสะ สั่งลงทัณฑ์จองจำเอี้ยเอ็กจือเอี้ยอิดฮงหน้าที่ต่ำทราม มิทราบรายละเอียดเพียงสอบถามจากองครักษ์โง้วซำกุ่ยภายใต้การเดี่ยวเช็ญคุกคามจากนักสู้สมาคมฟ้าดิน มิกล้าปกปิดอำพรางถ่ายทอดบอกเรื่องราวที่ล่วงรู้ออกมาจนหมดสิ้น

นักสู้สมาคมฟ้าดินหลังจากหารือกัน พานปลอมเป็นคนสนิทโง้วซำกุ่ยถึงที่สุด รุดไปคร่ากุมเทวทูตแดวันมองโกลนาม ฮังเทียบม่อมา

อุ้ยเซี่ยวป๊อตอนออกบวชในเสียวลิ้มยี่ เคยพบพานราชบุตร-กัวะยื่อตังคราหนึ่ง กัวะยื่อตังนิสัยยโสโอหัง ดื้อรั้นดุร้าย เคยสั่งบริวารชัดกระสวยทองออก หากมิใช่สวมใส่ภูษิตวิเศษคุ้มครองกาย คงเสียชีวิตแต่แรก

ยามนี้เห็นฮังเทียบม่ออายุประมาณห้าสิบ ใต้คางไว้เคราสีเหลืองประกายตากลิ้งกลอกตลอดเวลา แสดงว่ากลอกกลิ้งเจ้าเล่ห์ยิ่ง

อุ้ยเซี่ยวป๊อกล่าวว่า

"นำพามันไปพบเอี้ยตั่วกอ"

กองังเถียวรับคำ ผลักไสฮังเทียบม่อเข้าสู่ห้องข้างเคียง ได้ยินฮังเทียบม่อแผดเสียงร้องออกมา กระแสเสียงเปี่ยมแววประหวั่นพรั่นพรึง แสดงว่ามันพอพบเห็นเอี้ยเอ็กจือ ถึงกับแตกตื่นจนขวัญหนีดีฝ่อ

กองังเถียวควบคุมตัวฮังเทียบม่อกลับมา เป็นสีหน้ามันซีดขาวไร้สีเลือด ร่างสั่นระริกไม่หยุดยั้ง อุ้ยเซี่ยวป๊อจึงกล่าว

"ท่านเห็นคนผันั้นแล้วกระมัง?"

ฮังเทียบม่อผงกศีรษะรับ อุ้ยเซี่ยวป๊อโป้ปดว่า

"ข้าพเจ้าสอบถามคนผู้นั้น มันกลับไม่ตอบตามความสัตย์ กล่าวโป้ปดหลายคำ ข้าพเจ้าตรากฎระเบียบว่า ผู้ใดโป้ปดข้าพเจ้าคำหนึ่ง ข้าพเจ้าจะตัดเท้ามันข้างหนึ่ง หากหลอกลวงสองคำ ก็ตัดเท้ามันสองข้าง คนผู้นี้กล่าวโป้ปดไปกี่คำ?"

กองังเถียวกล่าวว่า

"โป้ปดไปเจ็ดคำ"

อุ้ยเซี่ยวป๊อโคลงศีรษะกล่าวว่า

"คนผู้นี้กล่าวโป้ปดมากหลาย ได้แต่ตัดสองแขน สองขา สองตาหนึ่งลิ้นมันออกมา"

พลางดึงมีดสั้นประกายคำออก ก้มกายลงปาดข้อมือวูบ ฟันขาเก้าอี้หักมาข้างหนึ่ง กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"มีดสั้นของข้าพเจ้าเล่มนี้ สามารถตัดแขนขาผู้คนได้โดยง่ายดาย ท่านต้องการทดสอบหรือไม่?"

ฮังเทียบม่อกล่าวว่า

"ตั่ว...ตั่วนั้ง (ท่านผู้มียศศักดิ์) มีวาจาใดโปรดถามมา ผู้ต่ำต้อย...มิกล้าปกปิดอำพรางแม้สักครึ่งคำ"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

"ประเสริฐ เจ้าพิชิตประจิมให้ข้าพเจ้าสอบถามท่านว่า วาจาที่ท่านกล่าวต่ออ้วงเอี้ย ที่แท้เท็จจริงประการใด?"

"ตั่วนั้งโปรดพิจารณาอย่างรอบคอบ ผู้ต่ำต้อยไหนเลยกล้าปกปิดอำพรางอ้วงเอี้ย ล้วนเป็นความสัตย์จริงทุกประการ"

อุ้ยเซี่ยวป้อสั่นศีรษะกล่าวว่า

"อ้วงเอี้ยกลับไม่เชื่อถือ บอกว่าชาวมองโกลกลอกกลิ้งเจ้าเล่ห์มันกลับกลอกคืนคำ"

สีหน้าฮังเทียบม่อ ปรากฏแววยโสทระนงและชุ่นเคือง ดั่งแค้นขึ้นกล่าวว่า

"พวกเราเป็นทายาทของเจ็งกิสข่าน บอกหนึ่งเป็นหนึ่ง บอกสองเป็นสองตลอดมา..."

อุ้ยเซี่ยวป้อผงกศีรษะกล่าวว่า

"มิผิด บอกสามเป็นสาม บอกสี่เป็นสี่"

ฮังเทียบม่อใจหายวาบ มันแม้กล่าวภาษาชาวฮั่นได้ อย่างคล่องแคล่ว แต่ล่วงรู้คำพังเพยจำกัดยิ่ง มิทราบวาจาอุ้ยเซี่ยวป้อสองประโยคนี้เป็นถ้อยดารมยียวนเข้าใจว่ามีความหมายเคลือบแฝง ยามกะทันหันไม่สามารถตอบได้

อุ้ยเซี่ยวป้อหน้าเคร่งเครียดเย็นชาลง กล่าวว่า

"ท่านทราบหรือไม่ว่าข้าพเจ้าเป็นใคร?"

ฮังเทียบม่อกล่าวว่า

"ไม่ทราบได้"

"ท่านลองคาดเดาดู"

ฮังเทียบม่อเห็นสวนอันหู ก่อสร้างอย่างโอ่อ่าตระการ อุ้ยเซี่ยว-ป้อแม้อายุยังเยาว์ แต่สวมใส่ชุดนายทหารคลุมแพรเหลือง สวมหมวกฝัง-เพชรสีแดง นับเป็นยศสูงศักดิ์ยิ่ง

ควรทราบว่า อุ้ยเซี่ยวป้อมิเพียงเป็นรองหัวหน้าราชองครักษ์หัวหน้ากองลาดตระเวน ยังได้รับพระราชทานยศหลวง ประดับยศคลุมแพรเหลืองยิ่งสูงศักดิ์เหนือธรรมดา

ฮังเทียบม่อครุ่นคิดขึ้น

"ท่านอายุยังเยาว์ กลับมียศสูงส่งปานนี้ คงพึ่งพาบุญบารมีบิดาในเมืองคุนหมิงนอกจากเจ้าพิชิตประจิม ผู้ใดมีอิทธิพลอำนาจปานนี้? คนสนิทของเจ้าพิชิตประจิม ก็เคารพเลื่อมใสท่านนักใช่แล้ว คงเป็นเช่นนี้แน่นอน"

ดังนั้นกล่าวอย่างนอบน้อม

"ผู้ต่ำต้อยนี้มีตาแต่ไร้แวว ที่แท้ตั่วนั้งเป็นเสียวกงจื้อ (ทายาทคนเล็ก) เจ้าพิชิตประจิม!"

วาจาพอกล่าวออก อุ้ยเซี่ยวป้อต้องงงงันวูบ กล่าวว่า

"มารดาท่านเถอะ ท่านว่าอะไร?"

พลางครุ่นคิดในใจ

"ท่านบอกว่าเราเป็นบุตรชายจอมโฉดเต่าชราโง้วซำกุ่ยบิดาไยมิใช่กลับกลายเป็นจอมโฉดลูกเต่าน้อย?"

แต่แล้วฉุกใจคิด หัวร่อฮาฮากล่าวว่า

"ท่านชาญฉลาดจริงๆ มิน่าเล่าราชบุตรกัวะยื่อตังจึงใช้ท่านมากระทำเรื่องราวใหญ่ ราชบุตรพวกท่านก็มีการคบหากับพวกเรามิน้อย"

จากนั้นบ่งบอกรูปโฉมโนมพรรณอาภรณ์การแต่งกายของราชบุตร-กัวะยื่อตังออกไปโดยมิผิดพลาด กล่าวสืบต่อ

"คราก่อนข้าพเจ้ากับราชบุตรท่านวิจารณ์วิชาฝีมือกัน กระบวนท่าที่มันใช้ออกนับว่าร้ายกาจจริงๆ"

พลางกรีดมือวาดเท้า สำแดงกระบวนท่าที่ราชบุตรกัวะยื่อตังใช้ออกตอนอยู่ในเสียวลิ้มยี่

ฮังเทียบม่อลิงโลดยิ่ง น้อมกายคารวะกล่าวว่า

"เสียวฮ้วงเอี้ย (ทายาทเจ้าผู้ครองแคว้น) เป็นสหายสนิทกับราช-บุตรเรา พวกเรานับเป็นครอบครัวเดียวกัน"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

"ราชบุตรท่านสบายดี? ระหว่างนี้อยู่ร่วมกับลามะเชียงฉี้แห่งธิเบตหรือไม่?"

"ลามะเชียงฉี้ตอนนี้เป็นอาคันตุกะของเผ่ามองโกลเรา"

อุ้ยเชี่ยวป๊อผงกศีรษะรับทราบ พลันฉุกคิดถึงเรื่องหนึ่ง ถามว่า

"มีครุณีชาวฮั่น ชมชอบสวมใส่ชุดครามนางหนึ่งเรียกว่าอาคี้ ก็อยู่ในเผ่ามองโกลหรือไม่?"

ฮังเทียบม่อเบิ่งตาจนกลมกว้าง สีหน้าทั้งตื่นเต้น ทั้งลิงโลด กล่าวว่า

"ที่แท้...ที่แท้เสียวอ้วงเอี้ยทราบเรื่องนี้ด้วย นับว่ายอดเยี่ยมจริงๆ"

อุ้ยเชี่ยวป๊อคาดเดาเปะปะ กลับคาดคำนวณถูกต้อง จึงภาคภูมิใจยิ่ง หัวร่ออาอากล่าวว่า

"ราชบุตรท่าน เปิดเผยทุกเรื่องราวต่อข้าพเจ้าอาคี้โกวเนี้ยเป็นสหายคู่ใจราชบุตรท่าน ซือม่วยของนางอาคอโกวเนี้ยเป็นนางในดวงใจเรา พวกเราไยมิใช่เป็นครอบครัวเดียวกันหรือ?"

ทั้งสองล้วนหัวร่ออาอาออกมา ปราศจากความเคลือบแคลงใจใดอีกอุ้ยเชี่ยวป๊อกล่าวว่า

"บิดาข้าพเจ้าใช้ข้าพเจ้ามาถามย้ำท่านว่า วาจาที่ท่านบอกต่อบิดาข้าพเจ้า ล้วนเป็นความสัตย์จริงหรือไม่ มีอุบายใดเคลือบแฝง?"

ฮังเทียบม่อกล่าวว่า

"เสียวอ้วงเอี้ย มีไมตรีคบหากับราชบุตรเราอย่างสนิทสนม ไฉนยังระแวงสงสัยอีก?"

อุ้ยเชี่ยวป๊อกล่าวอย่างคล่องแคล่ว

"บิดาบอกว่าคนผู้หนึ่งหากกล่าวโป้ปด คำบอกครั้งแรกจะผิดแผกจากครั้งที่สอง เรื่องนี้มีความสำคัญใหญ่หลวง หากพลาดผิดเพียงเล็กน้อยต่างต้องจบสิ้นกัน ดังนั้นให้ทบทวนบอกต่อข้าพเจ้าตั้งแต่แรกเริ่ม เปรียบเทียบดูว่า ผิดเพี้ยนจากครั้งแรกหรือไม่ ขอท่านอย่าได้ตำหนิ"

ฮังเทียบม่อกล่าวว่า

"นั่นก็มิผิด เรื่องนี้หากแพร่งพรายออกไป จะมีเภทภัยถึงแก่ชีวิตพวกเราทั้งสี่ตระกูลพอผนึกกำลัง ก็เคลื่อนกำลังโดยพร้อมเพรียง แบ่งปัน

ดินแดนเป็นสี่ส่วน แผ่นดินตงง้วนเป็นของโง้วอ้วงเอี้ย อีกสามฝ่ายรับรองไม่อิจฉาริษยา"

อุ้ยเชี่ยวปัอพอฟังว่า ทั้งสี่ตระกูลจะเคลื่อนกำลังโดยพร้อมเพรียงถึงกับใจหายวาบ ครุ่นคิดขึ้น

"มิทราบเป็นสี่ตระกูลใด? หากสอบถามตรงๆ แสดงว่ามิทราบเรื่อง" ดังนั้นกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ข้าพเจ้า หารือเรื่องนี้กับราชบุตรท่านหลายครา แต่ตกลงแบ่งปันแผ่นดินไม่สำเร็จ คราครั้งนี้ราชบุตรท่านกล่าวว่าอย่างไร?"

ฮังเทียบม่อกล่าวว่า

"ราชบุตรเราบอกว่า มันรับรองไม่เอารัดเอาเปรียบ แต่มันเป็นผู้เกลี้ยกล่อมชักชวนล้อซัวะก๊ก (เผ่ารามสูร) เคลื่อนกำลังออกมา"

อุ้ยเชี่ยวปัอพอฟังคำเผ่ารามสูร ถึงกับใจหายวูบ ได้ยินฮังเทียบ-ม่อเอ่ยสืบต่อ

"อาวุธเพลิงของเผ่ารามสูรร้ายกาจยิ่ง ปืนครกพอยิงออก ต่อให้ทหารแมนจูมีจำนวนนับหมื่นก็ไม่สามารถต้านรับได้ เผ่ารามสูรพอรับปากเคลื่อนกำลัง นับเป็นชุมกำลังอันกล้าแข็ง"

ที่แท้เผ่ารามสูรอยู่ทิศเหนือสุดของประเทศ ชนชาวเผ่าล้วนผมเหลืองตามรกต สารรูปประหลาดพิสดารชนชาวตงง้วนกริ่งเกรงดุจเผชิญภูตผีปีศาจ ในพระคัมภีร์ "รามสูร" หมายถึงปีศาจร้าย ดังนั้นเรียกเป็นเผ่ารามสูร

ในรัชสมัยซุ่นตี่ฮ่องเต้ ชาวเผ่ารามสูรเคยประจัญบานกับทหารแมนจูหลายครา มาตรว่าสามารถขับไล่ฝ่ายตรงข้ามล่าถอย แต่ทหารแมน-จูก็ล้มตายไปมิน้อย

อุ้ยเชี่ยวปัอไม่เข้าใจเหตุการณ์บ้านเมือง แต่ตอนอยู่ในพระราชวังเคยรับทราบมาว่าชาวเผ่ารามสูรนิสัยดุร้ายอำมหิต อาวุธปืนร้ายกาจยิ่งยามนั้นครุ่นคิดขึ้น

"โง้วซำกุ่ยถึงกับสมคบคิดกับชาวเผ่ารามสูร เรื่องนี้ต้องกราบทูลฮ่องเต้โดยรีบด่วน ครุ่นคิดหาทางต้านรับอาวุธปืนของเผ่ารามสูร"

ฮังเทียบม่อ เห็นฝ่ายตรงข้ามนิ่งเงียบงันไปจึงกล่าว "มิทราบเสียวอ้วงเอี้ยมีคำแนะนำสั่งสอนใดหรือไม่?"

อุ้ยเซี่ยวป้อผุดลุกขึ้น กล่าวว่า "มารดามันเถอะ ข้าพเจ้ายังมีคำแนะนำสั่งสอนใด บิดาเราหากเป็นฮ่องเต้ ภายหน้ากอกอเรารั้งตำแหน่งรัชทายาท ส่วนข้าพเจ้าเป็นเพียงราชบุตรเท่านั้น"

ฮังเทียบม่อเข้าใจในบัดดล สาวเท้าเข้าใกล้ อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวเบาๆ "เสียวอ้วงเอี้ย เมื่อมีไมตรีดบหากับท่านราชบุตร เราจะกลับไปบอกต่อท่านราชบุตรว่า หลังจากสำเร็จกิจการใหญ่ เผ่ามองโกลเรา เผ่ารามสูร แดวันธิเบต ทั้งสามตระกูลจะให้การสนับสนุนเสียวอ้วงเอี้ยครองความยิ่งใหญ่"

อุ้ยเซี่ยวป้อฉุกใจคิดขึ้น

"ที่แท้สี่ตระกูลที่ว่า หมายถึงเผ่ามองโกล แดวันธิเบต เผ่า-รามสูรและโง้วซำกุ่ย"

ยามนั้นกล่าวอย่างลิงโลด

"หากเป็นเช่นนั้นจริง ข้าพเจ้าสามารถครองความยิ่งใหญ่ รับรองไม่ลืมเลือนคุณความดีของพี่ท่าน"

พลางล้วงตั๋วแลกเงินหมื่นตำลึงออกมา ยัดเยียดแก่ฝ่ายตรงข้ามเอ่ยสืบต่อ

"ท่านรับสิ่งนี้ไปจับจ่ายใช้สอยก่อนเถอะ"

ฮังเทียบม่อเห็นฝ่ายตรงข้าม จิตใจกว้างขวางปานนี้ ถึงกับตื่นเต้นลิงโลดยิ่ง น้อมกายกล่าวขอบคุณ ความคลางแคลงใจที่มีอยู่ถึงกับปลาสนาการสิ้น หวนนึกถึงเสียวอ้วงเอี้ยนี้ คิดช่วงชิงตำแหน่งรัชทายาทกับโง้วเอ่งฮิ้มผู้พี่ มันสามารถฉกฉวยโอกาสตักตวงหาผลประโยชน์

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

"ราชบุตรท่านบอกว่า หลังจากสำเร็จกิจการใหญ่ จะแบ่งปันแผ่นดินอย่างไร?"

ฮังเทียบม่อกล่าวว่า

"แผ่นดินตงง้วน ย่อมเป็นของตระกูลโง้วท่าน ภาคตะวันออกมณฑลแชไฮ้เป็นของธิเบต บรรพตเทียนชัว มองโกลเขตใน แดนฉักยา-ยี่อล้วนเป็นของเผ่ามองโกลเรา"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

"พื้นที่นั้นกลับกว้างขวางนัก"

ตนความจริงมิทราบว่า สถานที่เหล่านี้มีพื้นที่เท่าใด แต่ได้ยินฮัง-เทียบม่อบอกชื่อสถานที่มากหลาย คาดว่าคงกว้างไพศาลมิน้อย

ฮังเทียบม่อยิ้มพลางกล่าวว่า

"แต่เผ่ามองโกลเราก็ช่วยเหลือโง้วอ้วงเอี้ยมิน้อย"

อุ้ยเซี่ยวป้อผงกศีรษะกล่าวว่า

"เผ่ารามสูรเล่า?"

"หัวหน้าเผ่ารามสูรบอกว่า จะครอบครองดินแดนนอกด่านซัวไฮ้กวน ซึ่งความจริงเป็นพื้นที่ของชาวแมนจู หากระทบกระทั่งพื้นปฐพีตงง้วนไม่"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

"เช่นนี้กลับยุติธรรม ราชบุตรท่านกำหนดปฏิบัติการเมื่อใด?"

"เรื่องนี้ต้องแล้วแต่โง้วอ้วงเอี้ยจะตกลงใจ อีกสามตระกูลเพียงเคลื่อนกำลังโอบกระหนาบเข้ามา"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

"บิดาเราต้องการทราบแน่นอนว่า พวกเราพอเคลื่อนไหว พวกท่านสามตระกูลจะเคลื่อนกำลังอย่างไร?"

"ความนี้มิต้องกังวล กำลังอ้วงเอี้ยพอเคลื่อนออกจากมณฑลฮุ้นหนำ ทหารมองโกลเราจะทุ่มกำลังจากทิศประจิม ชาวเผ่ารามสูร ขบวนปีนอัคคีจะลงจากเหนือ ชาวธิเบตจู่โจมมณฑลซี่ชวน ส่วนกำลังนิกายเทพมังกร..."

อุ้ยเซี่ยวป้ออุทานดังอา โพล่งว่า

"พวกท่าน...พวกท่านทราบเรื่องนิกายเทพมังกรด้วย ท่านประมุขนิกายแซ่อั้ง...บอกว่าอย่างไร?"

ตนพอฟังว่า นิกายเทพมังกรกลับมีส่วนเกี่ยวข้องกับแผนการใหญ่นี้ ถึงกับใจสะท้านหวั่นไหว สุ้มเสียงแปรเปลี่ยนเป็นสั่นระริก

ฮังเทียบม่อเห็นสีหน้ามันแปรเปลี่ยนไปจึงถามว่า

"โง้วอ้วงเอี้ย บอกเรื่องนิกายเทพมังกรต่อเสียวอ้วงเอี้ยด้วยหรือ?"

อุ้ยเชี่ยวป๊อหัวร่อ ฮา ฮา กลบเกลื่อนว่า

"ไฉนมิได้บอก? ข้าพเจ้าเคยสนทนากับประมุขนิกายแซ่อั้งและฮูหยินสองวัน เคยพบพานเทวทูตในนิกายทั้งห้า เพียงเข้าใจว่าราชบุตรท่านมิทราบเรื่องนี้ด้วย"

ฮังเทียบม่อยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

"ประมุขนิกายเทพมังกร ได้รับคำสั่งหัวหน้าเผ่ารามสูรว่า เผ่ารามสูรพอเคลื่อนกำลัง นิกายเทพมังกรมิอาจไม่ประสานเสริม ภายหน้าหมู่เกาะชายฝั่งทะเล อาทิเกาะไหหลำล้วนเป็นเขตปกครองนิกายเทพมังกร ยังมีเด็กเจ็งตงแห่งมณฑลฮกเกี้ยน เสียงคอฮีแห่งกวางตุ้ง ต่างเคลื่อนไหวโดยพร้อมพรัก ขอเพียงโง้วอ้วงเอี้ยออกคำสั่งคำเดียว ชุมกำลังออกตกเหนือใต้ล้วนลงมือผืนแผ่นดินของชาวแมนจู ย่อมตกเป็นของอ้วงเอี้ย!"

อุ้ยเชี่ยวป๊อหัวร่อ ฮา ฮา กล่าวว่า

"วิเศษ วิเศษแท้"

ในใจกลับร่ำร้องว่า

"ย่ำแย่ ย่ำแย่แล้ว!"

ตนจะอย่างไรอายุยังเยาว์ ปกติโป้ปดได้อย่างแนบเนียน พอเผชิญเหตุการณ์บ้านเมือง อดห่วงใยกังวลแทนดังฮีมิได้ คำ "วิเศษ วิเศษแท้" ปราศจากแววปีติยินดี

ฮังเทียบม่อกลอกกลิ้งปราดเปรื่อง ดูออกว่าฝ่ายตรงข้าม มีความในใจเคลือบแฝง จึงกล่าว

"เสียวอ้วงเอี้ยดีต่อผู้ต่ำต้อยปานนี้ หากมีปัญหายุ่งยากใจใดโปรดบอกออกมา"

อุ้ยเชี่ยวป๊อโป้ปดว่า

"ข้าพเจ้ากำลังครุ่นคิดว่า ท่านแบ่งแผ่นดินไปเสี้ยวหนึ่ง มันแบ่งไปส่วนหนึ่ง ภายหน้าข้าพเจ้าหากเป็นฮ่องเต้กลับปราศจากความหมายใด"

ฮังเทียบม่อคำนึง ที่แท้ฝ่ายตรงข้ามครุ่นคิดถึงเรื่องนี้ นั่นกลับมี

เหตุผล จึงกล่าว

"เสียวอ้วงเอี้ย หลังจากสำเร็จกิจการใหญ่ ก็กำจัดเสียงคอฮีเด็กเจ็งตงไปทีละคน เมื่อถึงเวลานั้น หากต้องการความช่วยเหลือจากเผ่ามองโกลเรา โปรดสั่งมาอย่างเต็มที่"

อุ้ยเซี่ยวป้อแสร้งร่ำร้องอย่างลิงโลด สอบถามอีกครู่ใหญ่ มิได้เบาะแสใดจึงกล่าว

"ท่านพักผ่อนในที่นี้ ข้าพเจ้าจะไปรายงานต่อบิดา"

ลดสุ้มเสียงแผ่วเบาลง เอ่ยสืบต่อ

"ท่านหากแพร่งพรายคำสนทนาพวกเราออกไป กอกอข้าพเจ้าย่อมต้องกำจัดฆ่าข้าพเจ้าก่อนแน่นอน"

ชาวเผ่ามองโกลมีเรื่องช่วงชิงตำแหน่ง ประหัตประหารกันเองยังเทียบม่อพบเห็นจนชาชิน ยามนั้นงอเข่าคุกลง สัตย์สาบานว่าจะไม่แพร่งพรายเรื่องราวออกไป

อุ้ยเซี่ยวป้อออกจากห้องมา สั่งวานรแปดแขนฮวงจี่ตง เฝ้ารักษาอย่างเข้มงวด ไม่อาจให้ฮังเทียบม่อดิ้นหลุดไปได้ จากนั้นรุดมาเยี่ยมเยือนเอี้ยเอ็กจือ

พอผลักประตูเข้าไป ถึงกับใจหายวาบ เห็นร่างพิการมันส้มลงกับพื้นรีบถลันเข้าหา เห็นเอี้ยเอ็กจือเบิ่งตาจนกลมกว้าง แน่นิ่งไม่เคลื่อนไหว กลับเสียชีวิตไป บนผ้าปูที่นอนชีดเขียนอักษรโลหิตหลายคำ!

อุ้ยเซี่ยวป้อเพียงรู้จักคำ "ซำ" และ "กุ่ย" จึงเหลียวหน้ามาถามว่า

"เป็นอักษรใด?"

กองังเถียวกล่าวว่า

"เป็นคำโง้วซำกุ่ยทรยศชายชาติ"

อุ้ยเซี่ยวป้อทอดถอนใจกล่าวว่า

"เอี้ยตั่วกอก่อนตายใช้แขนขาดชีดเขียนขึ้น?"

"ถูกแล้ว"

อุ้ยเซี่ยวป้อเรียกระดมนักสู้สมาคมฟ้าดินมา ถ่ายทอดคำบอกเล่า

ของฮังเทียบม่อออกไป ทั้งหมดล้วนก่นด่าประณามโง้วซำกุ่ย ที่มันยังคิดประพฤติโฉดชั่วอีกครา

นักพรตเฮี้ยงเจ็งพลันร้องว่า

"ท่านทั้งหลายโปรดดู!"

พลางแบะปกเสื้อกว้างออก เห็นทรวงอกมันมีรอยแผลเป็นโตเท่าปากชาม ผิวหนังเหี่ยวย่น กระดูกโผล่พ้นออกมา น่าประหวั่นพรั่นใจยิ่งไหล่ซ้ายยังปรากฏรอยแผลดาบยาวประมาณหนึ่งเชียะสายหนึ่ง!

ทุกผู้คนคบค้าหาสู่กับมันเป็นเวลานาน หาทราบไม่ว่ามันเคยรับบาดเจ็บสาหัสเช่นนี้ พอเห็นเช่นนั้นล้วนแตกตื่นตกใจยิ่ง นักพรตเฮี้ยงเจ็งกล่าวว่า

"นี่คือบาดแผลซึ่งเกิดจากการถูกอาวุธปืนเผ่ารามสูรทำร้าย!"

อุ้ยเซี่ยวป๊อกล่าวว่า

"เต้าเจี้ยงเคยประมือกับชาวเผ่ารามสูร?"

นักพรตเฮี้ยงเจ็งหน้าซีดสลดกล่าวว่า

"บิดา ลุงอา พี่ชายเราทั้งเก้าคน ล้วนจบชีวิตในเงื้อมมือชาวเผ่ารามสูร อาตมาที่ปลงผมออกบวชก็สืบเนื่องจากเรื่องนี้"

จากนั้นถ่ายทอดบอกเหตุการณ์โดยคร่าวๆ ที่แท้วงศ์ตระกูลมันประกอบการค้าหนังสัตว์ เปิดร้านค้าหนังสัตว์ฮกเชียงที่เมืองเตียแกเต้ามีประวัติศาสตร์ยาวนาน

ครั้งกระโน้นแป๊ะแป๋ (ลุง) และบิดามันนำบุตรหลาน ออกนอกดินแดนกำแพงใหญ่ ซื้อหนังเสือดาว หนังเตียวม่วง (สัตว์จำพวกหนู ขนอ่อนนุ่มนิ่ม ใช้ทำเสื้อกันหนาวดีที่สุด) ระหว่างทางเผชิญชาวเผ่ารามสูรคิดและเล็มช่วงชิงทรัพย์สินเงินทอง ของพวกมัน

ร้านค้าหนังสัตว์ฮกเชียง ความจริงว่าจ้างผู้คุ้มกันภัยสามคนติดตามคุ้มครอง แต่อาวุธปืนของชาวเผ่ารามสูรร้ายกาจยิ่ง พอยิงปืนจู่โจมผู้คุ้มกันภัยทั้งสามล้วนเสียชีวิต บิดาอาลุงล้วนจบชีวิต ภายใต้คมดาบ นักพรตเฮี้ยงเจ็งถูกดาบฟันใส่หัวไหล่ ทรวงอกถูกสะเก็ดระเบิดแผลใหญ่สิ้น

สตินอนจมกองเลือด ชาวเผ่ารามสูรเข้าใจว่ามันเสียชีวิตแล้ว จึงช่วงชิงข้าวของเงินทองจากไป

นักพรตเฮี้ยงเจ็งหลังจากฟื้นคืนสติมาได้กระเสือกกระสนดิ้นรนในดงไม้หลายเดือน อาการบาดเจ็บจึงทุเลา หลังจากผ่านภัยพิบัติดรานั้น ครอบครัวพินาศย่อยยับ ร้านค้าหนังสัตว์ก็ล้มเลิก กิจการนักพรตเฮี้ยงเจ็งยามท้อแท้ทอดอาลัย ออกบวชเป็นนักพรต ราชวงศ์เหม็งหลังจากล่มสลายจึงเข้าสังกัดสมาคมฟ้าดิน แต่ยามใดที่ประหวัดหวนนึกถึงอาวุธปืนชาวเผ่า-รามสูร ยังหวาดหวั่นขวัญสะท้าน

กองังเถียวกล่าวว่า

"อาวุธที่ร้ายกาจที่สุดของชาวเผ่ารามสูร คือ อาวุธปืน ขอเพียงครุ่นคิดหาทางทำลาย ก็ไม่ต้องเกรงกลัวพวกมัน"

นักพรตเฮี้ยงเจ็งสั่นศีรษะกล่าวว่า

"อาวุธปืนพอยิงออก เฉกเช่นฟ้าแลบลั่นอสุนีบาตทลาย ต่อให้ท่านมีพลังฝีมือสูงเยี่ยมปานใด ก็ไม่อาจหลบหลีกต้านทานได้"

วานรแปดแขนกล่าวว่า

"ชาวเผ่ารามสูรคิดผนึกกำลังโง้วซำกุ่ย ช่วงชิงดินแดนของชาวแมนจู พวกเราจะปล่อยให้พวกมันหักหาญปะทะกันเอง"

นักพรตเฮี้ยงเจ็งกล่าวว่า

"ชาวเผ่ารามสูรยังดุร้ายอำมหิตกว่าชาวแมนจูมากนักหากล้มล้างราชวงศ์เช็งได้จริง คงไม่ยินยอมอยู่นอกด่านซัวไฮ้กวน ต้องบุกเข้าด่านมายึดครองแผ่นดินตงง้วน"

"หรือพวกเรากลับต้องช่วยเหลือแมนจู?"

อุ้ยเชี่ยวปัอสอดคำขึ้น

"เรื่องนี้ยังไม่ต้องตกลงใจในบัดดล พวกเราช่วงชิงตัวเอี้ยตั่วกอคร่ากุมฮังเทียบม่อ เอี้ยอิดฮงมา โง้วซำกุ่ยจะทราบเรื่องในบัดดลแล้วนี่จะทำอย่างไร?"

บ้างบอกว่า พานฉีกหน้าประมือกับมันในบัดดล บ้างบอกว่า มิสู้

หลบหนีไปในยามค่ำคืน อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

"เต่าชราแซ่โง้วมีขุมกำลังเข้มแข็ง พวกเราย่อมสู้มันไม่ได้ มณฑลฮุ้นหนำอาณาบริเวณกว้างขวาง ยากหลบหนีออกไปในบัดดล เช่นนี้เถอะทุกท่านนำเอี้ยอิดฮง รวมทั้งซากศพเอี้ยตั่วกอกลับคุกมืดไป"

นักสู้สมาคมฟ้าดินงงงันวูบ กล่าวว่า

"นำส่งกลับไป?"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

"ถูกต้อง พวกเราเพียงข่มขู่เอี้ยอิดฮง มันคงมิกล้าแพร่งพรายเรื่องนี้ออกไป หากรายงานต่อโง้วซำกุ่ย มันก็มีส่วนรับผิดชอบ จะอย่างไรเอี้ยตั่วกอก็เสียชีวิต เก็บซากศพมันไว้ ก็หามีประโยชน์ใดไม่"

หมู่นักสู้แม้มีประสบการณ์ในยุทธจักรช่ำชอง แต่ไม่สามารถคำนวณจิตใจข้าราชการได้ซึ้งกระจ่างเท่าอุ้ยเซี่ยวป้อ ล้วนรู้สึกหมากตานี้เสี่ยงอันตรายยิ่ง นักพรตเฮี้ยงเจ็งกล่าวอย่างลังเล

"เรื่องทลายคุกคร่ากุมขุนนางเยี่ยงนี้ เอี้ยอิดฮงไหนเลยไม่รายงานขึ้นไป?"

อุ้ยเซี่ยวป้อยิ้มพลางกล่าวว่า

"เอี้ยอิดฮงหากรายงานเรื่องราวต่อโง้วซำกุ่ย มันต้องประสบภัยด้วยบัดนี้นำคนเข้ามา ข้าพเจ้าจะกระตุ้นเตือนสติมันสักหลายคำ"

กองังเถียวหันกายออกไป คร่ากุมเอี้ยอิดฮงเข้ามาเหวี่ยงร่างมันลงกับพื้น เอี้ยอิดฮงทั้งถูกทุบตี ทั้งแตกตื่นตระหนก ถึงกับหน้าซีดเผือดแต่แรก

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"เอี้ยเล่ากอ (พี่แซ่เอี้ย) ท่านลำบากมากแล้ว"

เอี้ยอิดฮงกล่าวเสียงสั่นระรัว

"หา...หามิได้"

อุ้ยเซี่ยวป้อเอ่ยสืบต่อ

"เอี้ยเล่ากอเปี่ยมน้ำใจไมตรี ถ่ายทอดบอกความลับสุดยอดของ

เจ้าพิชิตประจิมโง้วซำกุ่ยต่อพวกเราอย่างละเอียด พวกเราจะทอดไมตรีทดแทน ปลดปล่อยท่านกลับไป ไม่แพร่งพราย ความลับของเจ้าพิชิตประจิมต่อผู้ใด ท่านหากมีเจตนาป่าวประกาศออก ตั้งตัวเป็นศัตรูกับเจ้าพิชิตประจิม ก็เป็นเรื่องของท่าน ฮา ฮา ฮา"

เอี้ยอิดฮงแตกตื่นจนร่างสั่นระริก กล่าวว่า

"ผู้ต่ำต้อยต่อให้มีขวัญกล้าเทียมฟ้า ก็ไม่กล้าทำเช่นนั้น"

อุ้ยเชี่ยวป๊อกล่าวว่า

"ประเสริฐมาก พี่น้องทั้งหลาย พวกท่านคุ้มครองส่งเอี้ยตั่วกอนำซากศพเชลยกลับที่คุมขังไป เพื่อเอี้ยตั่วกอสามารถรายงานเรื่องราวขึ้นไปโดยปราศจากความผิด"

นักสู้สมาคมฟ้าดินพากันรับคำ เอี้ยอิดฮงทั้งแตกตื่นทั้งลิงโลดทั้งพิศวงสงสัย ถูกเหล่าผู้กล้าห้อมล้อมออกไป

หลายวันให้หลัง นักสู้สมาคมฟ้าดินล้วนอกสั่นขวัญแขวน กริ่งเกรงเอี้ยอิดฮงรายงานต่อโง้วซำกุ่ย กำลังกองทัพในสังกัดเจ้าพิชิตประจิมบุกเข้าสวนอันหู มิคาดตลอดเวลากลับปกติไร้เรื่องราว มิทราบโง้วซำกุ่ยกลอกกลิ้งเจ้าเล่ห์ คิดวางแผนจนมั่นเหมาะค่อยเคลื่นไหว หรือเอี้ยอิดฮงไม่กล้าแพร่งพรายเรื่องราวออกไปจริงๆ?

หลังจากหารือติดต่อกันหลายวัน อุ้ยเชี่ยวป๊อพลันกล่าวว่า

"เยี่ยงนี้เถอะ ข้าพเจ้าจะไปเยี่ยมเยือนโง้วซำกุ่ยทดสอบหยั่งท่าทีมัน"

วานรแปดแขนกล่าวว่า

"เพียงกริ่งเกรงมันจะควบคุมตัวท่านหัวหน้าหน่วยไม่ยอมปลดปล่อยท่านกลับมา"

อุ้ยเชี่ยวป๊อยิ้มพลางกล่าวว่า

"พวกเราล้วนอยู่ในเงื้อมมือมัน โง้วซำกุ่ยหากคิดคร่ากุมข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็มิอาจหนีรอดได้"

ครั้งแล้วเลือกเฟ้นราชองครักษ์ ทหารลาดตระเวนมายังคฤหาสน์เจ้าพิชิตประจิม

โง้วซำกุ่ยออกมาต้อนรับด้วยตนเอง กุมมืออุ้ยเชี่ยวป๊อไว้ สาวเท้าเข้าคฤหาสน์โดยพร้อมเพรียง กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ท่านหัวหน้ากองมีความคิดเห็นอย่างไร สามารถเรียกบุตรชายเราไปพบพาน ไหนเลยต้องรุดมาด้วยตนเอง?"

อุ้ยเชี่ยวป๊อกล่าวว่า

"โอย อ้วงเอี้ยเกรงใจไปแล้ว ข้าพเจ้าตำแหน่งน้อยนิด ไหนเลยกล้าเรียกตัวฮู่เบ๊ไป?"

"ท่านหัวหน้ากองเป็นคนสนิทของฮ่องเต้ อนาคตรุ่งโรจน์โชติช่วงภายหน้าอาจเป็นอ้วงเอี้ยในสถานที่นี้!"

อุ้ยเชี่ยวป๊อหวนนึกถึง ฮังเทียบม่อเคยเข้าใจว่าตนเป็นเชียวอ้วง-เอี้ยสถานที่นี้ ยามนี้พอฟังถึงกับสะท้านเฮือก สีหน้าแปรเปลี่ยนไป กล่าวว่า

"อ้วงเอี้ยกล่าวผิดพลาดแล้ว"

โง้วซำกุ่ยกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ไฉนไม่ถูกต้อง? ท่านหัวหน้ากองอายุสิบเจ็ดสิบแปด ก็ดำรงตำแหน่งมากหลาย ถูกอวยยศเป็นหลวง อีกสิบยี่สิบปีให้หลังย่อมได้เลื่อนเป็นแป๊ะ (พระ) โฮ้ว (พระยา) กง (เจ้าพระยา) จวบจนถึงตำแหน่งชิง-อ้วง (เชื้อพระวงศ์)"

อุ้ยเชี่ยวป๊อส่ายหน้ากล่าวว่า

"อ้วงเอี้ย การเดินทางของข้าพเจ้าครานี้ พระองค์ท่านเคยรับสั่งว่าเจ้าเรียกโง้วซำกุ่ยรับราชการอย่างสัตย์ซื่อ ตำแหน่งเจ้าพิชิตประจิมในภายหน้าเป็นของโง้วเอ่งฮิ้ม โง้วเอ่งฮิ้มหลังจากเสียชีวิต ก็เป็นของหลานชายเรา หลานชายเราหากตายไป ก็เป็นของบุตรชายหลานชายเรา"

โง้วซำกุ่ยลอบปีติลิงโลด กล่าวว่า

"เป็นความจริง?"

"แน่นอน แต่พระองค์ตรัสว่า วาจาประดานี้อย่าเพิ่งบ่งบอกต่อท่านให้ข้าพเจ้าสังเกตดูโดยละเอียด หากแม้นอ้วงเอี้ยเป็นขุนนางดงฉินจริงๆ

ค่อยถ่ายทอดบอกให้ทราบ"

โง้วซำกุ่ยแค่นเสียงดังเฮอะ กล่าวว่า

"ท่านหัวหน้ากองแซ่อุ้ยวันนี้บอกต่อเรา คงเห็นเราเป็นขุนนางตงฉินกระมัง?"

"ไยมิใช่? หากแม้นสักวันหนึ่งข้าพเจ้าเป็นเช่นคำบอกอ้วงเอี้ยจริงๆ ก็ขอเป็นเจ้ากำราบบูรพา เจ้ากวาดล้างอุดร เจ้าสยบทักษิณอะไรนั่นขอเป็นอาคันตุกะของคฤหาสน์เจ้าพิชิตประจิมในที่นี้ไปชั่วชีวิต"

ทั้งสองกล่าวพลางสาวเท้าพลาง โง้วซำกุ่ยพอรับฟังวาจาประดานี้ถึงกับลิงโลดยิ่ง กล่าวว่า

"มาเถอะ พวกเราไปนั่งในห้องหนังเสือเรา"

ผ่านเขตตึกสองช่วง มาถึงห้องหนังสือ

ห้องหับหลังนี้แม้เรียกเป็นห้องหนังสือ ภายในกลับแขวนเต็มไปด้วยตาบกระบี่หอกทวน หามีแค่หนังสือตำรับตำราใด เก้าอี้นวมกึ่งกลางห้องปูหนังเสือ หนังเสือธรรมดาทั่วไปเป็นพื้น เหลืองลายดำ หนังเสือผืนนี้กลับเป็นพื้นขาวลายดำ พิเศษพิสดารยิ่ง

อุ้ยเซี่ยวป๊อกล่าวว่า

"อ้วงเอี้ย หนังเสือผืนนี้คงล้ำค่านัก ตอนอยู่ในพระราชวัง ข้าพเจ้าไม่เคยพบเห็นมาก่อน"

โง้วซำกุ่ยกล่าวอย่างภาคภูมิ

"นี่เป็นสัตว์ที่เราล่าได้ ระหว่างเฝ้ารักษาด่านซัวไฮ้กวน นับเป็นพันธุ์เสือขาว หาได้ยากยิ่ง ผู้ครอบครองล้วนประสบลาภยศรุ่งเรือง"

อุ้ยเซี่ยวป๊อกล่าวว่า

"อ้วงเอี้ยนั่งอยู่เก้าอี้หนังสือขาวทุกวี่วัน ได้เลื่อนตำแหน่งรับทรัพย์ศฤงคาร ไม่มีวันสิ้นสุด นับว่ายอดเยี่ยมจริงๆ"

แลเห็นข้างเก้าอี้คลุมหนังเสือ มีฉากจัดทำจากหินลายสองชั้นสูงประมาณห้าหกเชียะ ทิวทัศน์บนก้อนหิน เป็นรูปบรรพตรูปหนึ่งบนบรรพตมีนกขมิ้นตัวหนึ่งเกาะอยู่ เชิงเขาเป็นลำน้ำริมลำธารหมอบตะคุ่ม

ด้วยพยัคฆ์ตัวหนึ่ง

อุ้ยเชี่ยวป้อชมเชยว่า

"ฉากสองชั้นนี้ นับเป็นของวิเศษอันเลิศล้ำ อ้วงเอี้ยทิวทัศน์เยี่ยงนี้นับเป็นนิมิตประการหนึ่ง"

โง้วซำกุ่ยยิ้มพลางกล่าวว่า

"นิมิตอันใด?"

อุ้ยเชี่ยวป้อกล่าวว่า

"ในความเห็นข้าพเจ้า นกขมิ้นบนยอดเขาปราศจากความหมายใดพยัคฆ์หมอบที่เบื้องล่างกลับร้ายกาจยิ่ง พยัคฆ์ร้ายตัวนี้ย่อมเป็นอ้วงเอี้ย"

โง้วซำกุ่ยลอบสบอารมณ์ แต่แล้วฉุกคิดขึ้น

"หรือมันมีเจตนาระบุว่า นกขมิ้นเบื้องสูงเป็นดังฮี? วาจาประดานี้แฝงความหมายหยั่งคำนวณจิตใจเรา"

ดังนั้นถามว่า

"นกขมิ้นตัวนี้หมายถึงอันใด?"

อุ้ยเชี่ยวป้อกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"อ้วงเอี้ยเข้าใจว่าเป็นอันใด?"

"มิทราบได้ ขอท่านหัวหน้ากองชี้แนะด้วย"

อุ้ยเชี่ยวป้อยิ้มเล็กน้อย ชี้มือไปยังฉากอีกชั้นหนึ่ง กล่าวว่า

"ชั้นนี้วาดเป็นรูปขุนเขาแมกไม้ ธาราพุ่มพฤกษ์ ย่อมเป็นผืนแผ่นดินตงง้วน ฮาฮา ช่างเป็นศุภนิมิตนัก!"

โง้วซำกุ่ยใจเต้นระทึกตูมตาม คิดเอ่ยปากถามไถ่กลับมิกล้าเปล่งออกไป

อุ้ยเชี่ยวป้อยามชำเลืองแล เหลือบเห็นบนโต๊ะหนังสือ วางไว้ด้วยตำราเล่มหนึ่ง กลับเป็นคัมภีร์สี่สิบสองบท ซึ่งตนพบเห็นมาจนคุ้นตา!

อุ้ยเชี่ยวป้อใจเต้นผางอย่างรุนแรง ครุ่นคิดขึ้น

"คัมภีร์สี่สิบสองบทเล่มที่แปด ตกอยู่ในเงื้อมมือเต่าชรา แซ่โง้วจริงๆ"

ยามนั้น กระทั่งหางตาก็ไม่เหลือบแลคัมภีร์สี่สิบสองบทเล่มนั้นอีก

กวาดตาชมดูตาบทวนบนผนัง กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"อ้วงเอี้ยเป็นวีรบุรุษผู้กล้าอย่างแท้จริง ในห้องหนังสือกลับแขวนเต็มไปด้วยอาวุธ กล่าวตามความสัตย์ ข้าพเจ้ามิรู้จักหนังสือแม้สักตัวเดียวพอฟังคำ "ห้องหนังสือ" ถึงกับศีรษะพองโต คิดไม่ถึงห้องหนังสือท่านกลับยอดเยี่ยมปานนี้ นับเป็นที่เลื่อมใสนัก"

โง้วซำกุ่ยหัวร่อฮาฮากล่าวว่า

"อาวุธทุกชนิดในที่นี้ ล้วนมีความเป็นมาใหญ่หลวง เราที่แขวนมันอยู่ที่นี้ เพราะเพื่อรำลึกถึงอดีตความหลัง"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

"ที่แท้เป็นเช่นนี้ ครั้งกระโน้นอ้วงเอี้ยตะลุยตะวันออก กวาดล้างตะวันตก พิชิตไปทั้งเหนือใต้ คงเคยใช้อาวุธเหล่านี้ประจัญบานกับศัตรูมา?"

"ถูกแล้ว เราผ่านการรบใหญ่น้อยมาหลายร้อยครั้ง ทุ่มเทชีวิตเข้าเสี่ยง จึงได้ตำแหน่งเจ้าผู้ครองแคว้นมา"

ความหมายในวาจา คล้ายบ่งบอกว่า หาละม้ายคล้ายเด็กน้อยท่านซึ่งได้รับการโปรดปรานจากคังฮี ก็เลื่อนตำแหน่งซ้ำซ้อน

อุ้ยเซี่ยวป้อผงกศีรษะเห็นพ้อง กล่าวว่า

"ครั้งกระโน้นอ้วงเอี้ยเฝ้ารักษาด่านซัวไฮ้ มิทราบใช้อาวุธเยี่ยงไรในการรบ?"

โง้วซำกุ่ยหน้าแปรเปลี่ยนไป ควรทราบว่าตอนแรกที่มันเฝ้ารักษาด่านซัวไฮ้กวน ได้รบพุ่งกับชาวแมนจู อุ้ยเซี่ยวป้อ ถามไถ่เช่นนี้แสดงว่าแดกดันมันเป็นคนทรยศของแผ่นดิน ตอนแรกประจัญบานกับชาวแมนจูภายหลังกลับสวามิภักดิ์ต่อราชวงศ์เช็ง

พริบตานั้น ถึงกับสองมือสั่นระริก ไม่อาจสะกดกลั้นใจได้ กล่าวเสียงเกรี้ยวกราด

"ท่านหัวหน้ากองแซ่อุ้ยแดกดันเช่นนี้ หมายความว่ากระไร?"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวอย่างงุนงง

"หามิได้ ข้าพเจ้าไหนเลยกล้าแดกดันอ้วงเอี้ย? ตอนที่ข้าพเจ้าอยู่

ในนครหลวง ทั้งหมดล้วนบอกว่าอ้วงเอี้ยจงรักภักดีต่อราชวงศ์เช็งเรานัก"

โง้วซำกุ่ยพลันผุดลุกขึ้น หมายอาละวาดออก แต่แล้วฉุกคิดขึ้น

"อาศัยเด็กน้อยอายุเยาว์เยี่ยงนี้ คงไม่กล้าก้าวร้าวเรา หากแต่เป็นศัตรูในนครหลวงใดของเรา จงใจใช้สอยมันมากระตุ้นโทสะเรา"

มันเป็นจอมเฒ่าเจ้าเล่ห์ ดังนั้นข่มสีหน้าเป็นปกติ กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ความดีความชอบใดของเรา ไม่ควรคู่กับการเอ่ยอ้าง เพียงแต่จงรักภักดีต่อฮ่องเต้อย่างจริงใจ น้องเราหากคิดเป็นเจ้ากำราบบูรพา เจ้ากวาดล้างอุดร ต้องประพฤติตนอย่างสัตย์ซื่อจงรักเยี่ยงเรา"

อุ้ยเซี่ยวป๊อกล่าวว่า

"ใช่แล้ว นั่นมิอาจไม่ลอกเลียน น่าเสียดายที่ข้าพเจ้าถือกำเนิดช้าไปหลายสิบปี ราชวงศ์เหม็งล่มสลายไปแล้ว ไม่มีโอกาสลงมือได้!"

โง้วซำกุ่ยลอบแผดด่าในใจ

"สักวันหนึ่งเจ้าหากตกอยู่ในเงื้อมมือเรา เราจะประหารเจ้าเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย"

ปากกลับกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ท่านหัวหน้ากองแซ่อุ้ย หากคิดประกอบความดีความชอบ ไหนเลยไม่มีโอกาส?"

อุ้ยเซี่ยวป๊อกล่าวว่า

"หากมีคนทรยศก็ประเสริฐแท้!"

โง้วซำกุ่ยใจหายวูบ กล่าวว่า

"วาจานี้ไม่อาจกล่าวเหลวไหล ในเวลาชณะนี้ ไหนเลยมีผู้ใดคิดทรยศ?"

"ในความเห็นอ้วงเอี้ย หมายความว่าไม่มีคนคิดทรยศ?"

โง้วซำกุ่ยงงงันอีกครา หัวร่อเฮอะฮะมิตอบคำ

ที่แท้อุ้ยเซี่ยวป๊อพอเห็นคัมภีร์สี่สิบสองบทบนโต๊ะหนังสือ ก็คิดใช้ถ้อยคารมกระตุ้นโทสะโง้วซำกุ่ย สร้างความขุ่นแค้นแก่มัน จนสะบัดหน้า

ผละจากไป ตนก็ฉกฉวยโอกาสขโมยคัมภีร์ไปได้

มิคาดโง้วซำกุ่ยความคิดอ่านลึกซึ้ง แม้อาละวาดออกมา แต่แล้วกล้ำกลืนไว้ ไม่หลงกลกระตุ้นโทสะของตน ตนเพียงยื่นมือออกก็สามารถหยิบฉวยคัมภีร์สี่สิบสองบทกลับไม่มีโอกาสลงมือ ดังนั้นเปลี่ยนเป็นสรรเสริญเยินยอโง้วซำกุ่ย ขณะว่ากล่าวในใจกลับครุ่นคิดหนทางขโมยคัมภีร์ ครุ่นคิดขึ้น

"หากแม้นเราแสร้งถ่ายทอดพระบรมราชโองการว่า พระองค์มีพระราชประสงค์ต่อคัมภีร์เล่มนี้ เต่าชราแซ่โง้วคงต้องทูลถวายให้ เพียงกริ่งเกรงเต่าชรายินยอมรับปาก แต่ลอบสลับสับเปลี่ยนปลอมแปลงคัมภีร์ขึ้นส่งมอบต่อเรา"

ขบคิดถึงตอนนี้ พลันฉุกใจได้คิด กล่าวเบาๆ

"อ้วงเอี้ย พระองค์ท่านมีพระบรมราชโองการลับ"

โง้วซำกุ่ยใจหายวูบ รีบผุดลุกขึ้น อุ้ยเซี่ยวป้อกลับฉุดรั้งมือมันไว้กล่าวว่า

ไม่ต้องร้อนรุ่ม ข้าพเจ้าจะบอกสาเหตุความนัยต่อท่าน"

โง้วซำกุ่ยรับคำ แต่ไม่กล้านั่งลง อุ้ยเซี่ยวป้อเอ่ยสืบต่อ

"พระองค์ท่านทราบดีว่า ท่านเป็นขุนนางตงฉิน กลับกำชับข้าพเจ้ามาตรวจดูว่า ท่านเป็นขุนนางตงฉินหรือกังฉินอ้วงเอี้ยทราบหรือไม่ว่าเป็นเพราะเหตุใด?"

"เราไม่เข้าใจ"

อุ้ยเซียวป้อกล่าวว่า

"พระองค์ตั้งพระทัยบัญชาท่านทำงานใหญ่เรื่องหนึ่ง เพียงไม่ไว้วางพระราชหฤทัย มิทราบท่านยินยอมทุ่มเทความพยายามหรือไม่ ที่ยกเกี่ยงเล้งกงจู้สยุมพรกับบุตรชายท่าน เพราะมีเจตนา..."

โง้วซำกุ่ยสอดคำขึ้น

"มีเจตนาให้กำลังขวัญ?"

"ใช่แล้ว พระองค์ตรัสเช่นนั้นจริง ข้าพเจ้าความรู้ต่ำทราม ไม่

สามารถบ่งบอกออกไป"

โง้วซำกุ่ยกล่าวว่า

"พระองค์ทรงมีบัญชาเรา เราย่อมต้องกระทำอย่างสุดความสามารถมิทราบเป็นเรื่องราวใด?"

"เรื่องนี้มีความสำคัญใหญ่หลวง วันพรุ่งอ้วงเอี้ยโปรดรอ อยู่ที่นี่ข้าพเจ้าค่อยมาถ่ายทอดพระบรมราชโองการลับ"

โง้วซำกุ่ยกล่าวว่า

"พระองค์หากมีพระบรมราชโองการ เราจะไปน้อมรับในสวนอันหู"

อุ้ยเชี่ยวป๊อกล่าวเบาๆ

"ในสวนอันหูมีหูตาเกลื่อนกลาด ที่นี้จึงปลอดภัยกว่า"

โง้วซำกุ่ยมิทราบอุ้ยเชี่ยวป๊อจงใจก่อกวนลวดลาย จึงส่งฝ่ายตรงข้ามออกจากคฤหาสน์อย่างนอบน้อม

วันรุ่งขึ้น อุ้ยเชี่ยวป๊อรุดมาตามนัด ทั้งสองเข้าสู่ห้องหนังสืออุ้ยเชี่ยวป๊อกล่าวว่า

"อ้วงเอี้ย ท่านไม่อาจแพร่งพรายเรื่องนี้ออกไปในคำกราบทูล ก็อย่าได้เอ่ยอ้างถึง"

โง้วซำกุ่ยรับคำ อุ้ยเชี่ยวป๊อจึงกล่าวเบาๆ

"พระองค์ทรงได้รับรายงานลับว่า ก้วงเจ็งตงและเสียงคอฮีคิดทรยศ"

โง้วซำกุ่ยหน้าแปรเปลี่ยนอย่างรุนแรง ที่แท้เสียงคอฮีรักษาการมณฑลกวางตุ้ง ก้วงเจ็งตงปกครองมณฑลยกเกี๋ยน ถูกขนานเรียกเป็นสามเจ้าร่วมกับโง้วซำกุ่ย ทั้งสามร่วมเป็นร่วมตาย มีความสัมพันธ์ทางเครือญาติ

โง้วซำกุ่ยพอฟัง อดแตกตื่นลนลานมิได้ กล่าวเสียงสั่นระริก

"เป็น...เป็นความจริง?"

ที่แท้อุ้ยเชี่ยวป๊ออายุยังเยาว์ ล่วงรู้เหตุการณ์บ้านเมืองจำกัด หากถ่ายทอดพระบรมราชโองการลับอย่างเหลวไหล โง้วซำกุ่ยมิแน่นักว่ายินยอมเชื่อถือ หลังจากกลับสวนอันหู หารือกับนักสู้สมาคมฟ้าดินตกลง

ใจว่าจะปรักปรำเสียงคอฮี ก้วงเจ็งตงทรยศ สร้างความแตกตื่นแก่โง้วซำกุ่ย กระตุ้นมันทรยศ ยามนี้พอบ่งบอกออกไป เห็นโง้วซำกุ่ยประหวั่นลนลานจริงๆ จึงกล่าว

"พระองค์ทรงได้รับหลักฐานแน่ชัดว่าก้วงเจ็งตง เสียงคอฮีคิดทรยศ เพียงแต่มันสองไม่เคลื่อนไหว จึงไม่ตีป่าให้เสือตื่น แต่ให้ท่านระดมกำลังทหารเคลื่อนประชิดชายแดนด้านที่ติดกับมณฑลกวางตุ้ง ฮกเกี้ยน มันสองหากปฏิบัติการ ท่านก็คร่ากุมคนทรยศทั้งสองควบคุมตัวไปยังนครหลวง ประกอบความดีความชอบใหญ่หลวง"

โง้วซำกุ่ยน้อมกายกล่าวว่า

"ขอน้อมรับพระบรมราชโองการ เราจะฝึกอบรมทหารหาญพิทักษ์ราชบัลลังก์ยิ่งชีวิต"

อุ้ยเซี่ยวป๊อกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าจะกราบทูลวาจาอ้วงเอี้ยต่อพระองค์ตามนี้

โง้วซำกุ่ยลอบลิงโลด ขบคิดขึ้น

"เมื่อเป็นเช่นนี้ ตอนแรกที่เราเคลื่อนกำลังกองทัพ ดังฮีคงมิระแวงพระทัย"

อุ้ยเซี่ยวป๊อชี้มือไปยังกระบอกปืนที่แขวนบนผนังกระบอกหนึ่งกล่าวว่า

"นี่เป็นอาวุธอัคคีของชาวต่างแดนหรือ?"

"ถูกแล้ว นี่เป็นอาวุธปืนของเผ่ารามสูร ยึดมาจากตอนที่ทหารแมนจูเราประจัญบานกับชาวเผ่ารามสูร เป็นอาวุธอันร้ายกาจยิ่ง"

อุ้ยเซี่ยวป๊อกล่าวว่า

"ข้าพเจ้ามิเคยยิงปืนมาก่อน ขอหยิบยืมให้ข้าพเจ้าทดลองยิงสักคราได้หรือไม่?"

โง้วซำกุ่ยยิ้มพลางกล่าวว่า

"ย่อมได้ อาวุธปืนประเภทนี้ใช้ในสมรภูมิ ยิงได้ระยะไกล แต่พกติดตัวไม่สะดวก ชาวเผ่ารามสูรยังประดิษฐ์อาวุธปืนสั้นอีกประเภทหนึ่ง"

สาวเท้าถึงหน้าตู้ไม้ใบหนึ่ง ดึงลิ้นชักประคองกล่องไม้สีแดงออกมา

ใบหนึ่ง

อุ้ยเชี่ยวป้อ ความจริงยืนหยัดอยู่ข้างโต๊ะหนังสือ พอเห็นฝ่ายตรงข้ามหันร่างไปยังตู้ไม้ ตนก็หันหลังกลับล้วงคัมภีร์สี่สิบสองบท ซึ่งซุกซ่อนในอกเสื้อออกมา วางลงบนโต๊ะหนังสือ หยิบฉวยคัมภีร์บนโต๊ะซุกไว้ในอกเสื้อ

ฝีมือสลับสับเปลี่ยนคัมภีร์ครานี้ รวดเร็วฉับไวยิ่ง อย่าว่าแต่โจ้วซำกุ่ยกำลังหันกายไปหยิบปืน ต่อให้เบิ่งตาจ้องมอง ก็ถูกเงาหลังอุ้ย-เชี่ยวป้อบดบังไว้ ยากสังเกตเห็นได้

คัมภีร์ทั้งสองเล่มมีลักษณะเฉกเช่นกัน เพียงผิดแผกที่ปกตำราสีสันแตกต่าง แต่อุ้ยเชี่ยวป้อย้อมปกคัมภีร์สีขาวเป็นสีครามตั้งแต่เมื่อคืน สลับสับเปลี่ยนกับคัมภีร์ปกครามเล่มนี้

แลเห็นโจ้วซำกุ่ยเปิดกล่องไม้ออก หยิบฉวยปืนสั้น ยาวประมาณหนึ่งเชียะออกมาสองกระบอก อัดดินปืนลงในปากกระบอก ใช้เหล็กไฟจ่อจุดกับกระดาษม้วนส่ง ยื่นส่งปืนสั้นและกระดาษให้กับอุ้ยเชี่ยวป้อ กล่าวว่า

"พอจ่อเปลวไฟกับสายชนวน กระสุนเหล็กจะยิงออกไป"

อุ้ยเชี่ยวป้อยื่นมือรับมา เล็งปากกระบอกปืนกับภูเขาจำลองนอกหน้าต่างลูกหนึ่ง เป่าเปลวไฟบนกระดาษ จ่อจุดกับสายชนวนของกระบอกปืน ได้ยินเสียงบึมกึกก้อง ความร้อนขุมหนึ่งพลุ่งมาปะทะหน้า ข้อมือสั่นสะท้านอย่างรุนแรง อาวุธปืนร่วงหล่นลงสู่พื้น เบื้องหน้าปรากฏกลุ่มควันคละคลุ้ง ต้องถอยกายไปเบื้องหลังสองก้าว

โจ้วซำกุ่ยหัวร่อ ฮา ฮา กล่าวว่า

"แรงดีดสะท้อนของปืนกระบอกนี้ รุนแรงยิ่งกระมัง?"

อุ้ยเชี่ยวป้อชาด้านไปตลอดลำแขน กล่าวว่า

"มารดามันเถอะ ของเล่นของชาวต่างแดนนี้ประหลาดพิกลนัก"

โจ้วซำกุ่ยกล่าวว่า

"โปรดดูภูเขาจำลองลูกนั้น"

อุ้ยเชี่ยวป้อเพ่งตามองไป เห็นภูเขาจำลองถูกระเบิดไป มุมหนึ่ง

พื้นดินเต็มไปด้วยสะเก็ดหิน ถึงกับแลบลิ้นออกมาด้วยความตื่นตระหนก เนิ่นนานยังมิอาจหดกลับเข้าไป กล่าวว่า

"อาวุธปืนกระบอกนี้หากยิงใส่ร่าง ต่อให้ท่านมีสังขารหล่อหลอมจากเหล็กไหลก็ไม่อาจต้านทานรับได้"

ก้มกายลงเก็บปืนสั้น วางลงในกล่องไม้ดังเดิม

ยามนี้ ทหารรักษาความปลอดภัยของคฤหาสน์ได้ยินเสียงปืนล้วนรุดมาถึงนอกหน้าต่าง พอเห็นโง้วซำกุ่ยปลอดภัย ไร้อันตราย กำลังสนทนากับอุ้ยเซี่ยวป้อ จึงคลายใจลง

โง้วซำกุ่ยประคองกล่องไม้ กล่าวว่า

"ท่านหัวหน้ากองแซ่อุ้ยรับอาวุธสองกระบอกนี้ไปเถอะ"

อุ้ยเซี่ยวป้อสั่นศีรษะกล่าวว่า

"นี่เป็นอาวุธป้องกันตัวอันร้ายกาจ ข้าพเจ้าไหนเลยกล้ารับไว้?"

โง้วซำกุ่ย ยัดเยียดกล่องไม้มาในมืออุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"พี่น้องกันเอง ไยต้องเกรงใจไป?"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

"นี่เป็นของวิเศษของชาวรามสูร ภายหน้ามิแน่นักว่าจะได้มาอีก ข้าพเจ้าไม่กล้ารับไว้เด็ดขาด"

ในใจกลับครุ่นคิดขึ้น

"ท่านสุมหัวกับชาวเผ่ารามสูร อาวุธปืนเยี่ยงนี้สามารถได้มาอีกมากมายก่ายกอง"

โง้วซำกุ่ยกล่าวว่า

"เนื่องเพราะเป็นสิ่งล้ำค่า จึงกำนัลแก่ท่านหัวหน้ากองแซ่อุ้ย หากเป็นของธรรมดาสามัญ ท่านย่อมมิเห็นอยู่ในสายตา ฮา ฮา"

อุ้ยเซี่ยวป้อจึงกล่าวคำขอบพระคุณ ซุกเก็บกล่องไม้ไว้ กล่าวว่า

"ภายหน้าหากมีคนคิดประทุษร้ายข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะล้วงปืนสั้นออกยิงใส่มันนัดหนึ่ง ระเบิดมันแหลกลาญเป็นผุยผง"

"อาวุธปืนนี้ร้ายกาจจริงๆ แต่ต้องบรรจุดินปืน ใส่กระสุนเหล็กตี

หินเหล็กไฟ จุดสายชนวนจนวุ่นวายยิ่ง มิคล้ายกับเกาทัณฑ์ พวกเราสามารถระดมยิงออกมาทันที

อุ้ยเซี่ยวป้อผงกศีรษะ หัวร่ออิอะกล่าวว่า

"แต่นี่กลับมีคุณประโยชน์สิ่งหนึ่ง ข้าพเจ้าขอเพียงพกปืนสั้นอยู่สองกระบอก ก็มิต้องฝึกปรือวิชาฝีมือ ไม่ว่าเป็นปรมาจารย์ วิชาบู๊ชนชั้นเจ้า-สำนักใดล้วนมิใช่คู่มือเรา"

สนทนาอีกชั่วขณ ะ จึงอำลากลับสวนอันหู ปิดประตูห้องลง แกะปกคัมภีร์สี่สิบสองบทออก เห็นเป็นเฉกเช่นกับเจ็ดเล่มแรก เป็นปกสองชั้น ซุกซ่อนเศษหนังแพะอยู่จำนวนมาก จึงครุ่นคิด

"เศษหนังแพะที่ซุกซ่อนในคัมภีร์สี่สิบสองบททั้งแปดเล่ม ล้วนตกอยู่ในเงื้อมมือเรา บิดาขอเพียงปะติดปะต่อเศษหนังแพะเข้าด้วยกันจะกอปรเป็นภาพแผนผังขึ้น สืบเสาะถึงขุมทรัพย์มหาศาล ซึ่งชาวแมนจูซุกซ่อนไว้"

แต่พอหวนนึกถึง การปะติดปะต่อเศษหนังแพะหลายพันชิ้นจนเป็นแผนผังขึ้นใบหนึ่ง กลับปวดเศียรเวียนเกล้าขึ้นมา ขบคิดสืบไป

"เรื่องนี้มิต้องรีบด่วนนัก เรายังมีเวลาเหลือเฟือเกินพอ"

ดังนั้นร้อยเส้นด้ายบนปกคัมภีร์คืนสู่สภาพเดิม ใช้กระดาษน้ำมันห่อเศษหนังแพะรวมเป็นห่อหนึ่ง ซุกเก็บไว้อย่างมิดชิด หวนนึกถึงตนปฏิบัติแผนการใหญ่สำเร็จ ถึงกับภาคภูมิใจยิ่ง ครุ่นคิดขึ้น

"อ้วงไท้โหวตัวปลอม ประมุขนิกายแซ่อั้ง จอมโฉดโง้วซำกุ่ยยังมีซือแป๋เราแม่ชีเกาลั้ง ทุกผู้คนล้วนคิดใคร่ได้คัมภีร์แปดเล่มนี้ ในที่สุดกลับตกอยู่ในเงื้อมมือเราอุ้ยเซี่ยวป้อ ฮา ฮา ทั้งหมดหากทราบข้อเท็จจริงคงต้องฉีกกระชากร่างเราเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย"

เรื่องนี้นับว่าสนุกสนานจริงๆ น่าเสียดายที่ไม่อาจบ่งบอกต่อผู้คนออกจะขาดความเพียบพร้อมสมบูรณ์

อุ้ยเซี่ยวป้อยกเท้าขึ้นนั่งไขว่ห้าง กระดิกปลายเท้า ครวญเพลงประจำซ่องคณิกาเมืองเอี้ยงจิว

"หนึ่งจอกสุรา จิบดื่มช้าๆ ขอถามพี่ท่านชาวเมืองใด เอี้ยงจิ้วมี

ยี่สิบสี่สะพาน นงคราญเลื่องชื่อระบือไกล..."

ขณะควญเพลงอย่างรื่นรมย์สมใจ ประตูห้องพลันถูกเคาะเป็นจังหวะสามครา หยุดเล็กน้อยแล้วเคาะเป็นจังหวะสามครา กลับเป็นรหัสลับของนักสู้สมาคมฟ้าดิน

อุ้ยเซี่ยวป๊อผุดลุกขึ้นไปเปิดประตู เห็นผู้มาเป็นวานรแปดแขนและกองังเถียว ทั้งสองล้วนมีสีหน้าเคร่งขรึมจริงจัง จึงถามว่า

"เกิดเรื่องอันใด"

วานรแปดแขนกล่าวว่า

"ราชองครักษ์หลายคนบอกว่า ทหารโง้วซำกุ่ยตรวจนั่นค้นนี่กำลังเสาะหาชาวมองโกลคนหนึ่ง ย่อมกำลังสืบเสาะหาฮังเทียบม่อ ฟังจากถ้อยคารมพวกมันคล้ายระแวงสงสัยพวกเรา เพียงมิกล้าตรวจค้นอย่างเปิดเผย ท่านหัวหน้าหน่วยเห็นสมควรทำอย่างไร?"

อุ้ยเซี่ยวป๊อกล่าวว่า

"ควบคุมตัวฮังเทียบม่อมา ซุกซ่อนอยู่ใต้เตียงข้าพเจ้า บริวารโง้วซำกุ่ยคงมิกล้าเข้ามาตรวจค้นห้องข้าพเจ้า"

วานรแปดแขนกล่าวว่า

"เพียงกริ่งเกรง ตอนที่ท่านหัวหน้าหน่วยออกจากห้อง ทหารจอมโฉดแซ่โง้ว คิดอาศัยข้ออ้างเข้ามาตรวจค้น"

"จะอย่างไรไม่อาจให้พวกมันเข้ามา หากทุ่มเถียงขั้นแตกหักก็ประ-มือกับพวกมัน"

วานรแปดแขน กองังเถียวล้วนผงกศีรษะรับคำ

ทั้งสองขณะจะล่าถอยจากห้อง จี้เล่าปิ้งพลันสาวเท้าก้าวปราดมากล่าวว่า

"จอมโฉดแซ่โง้วคิดวางเพลิง!"

ทั้งสามล้วนสะท้านใจวูบ โพล่งว่า

"ท่านว่าอะไร?"

จี้เล่าปิ้งกล่าวว่า

"หลายวันมานี้ เราตรวจตราสวนอันหูตลอดเวลา ป้องกันว่าฝ่ายตรงข้ามคิดเคลื่อนไหว เมื่อครู่เห็นในดงไม้ด้านประจิม มีเงาคนลับๆ ล่อๆ พอลอบเร้นเข้าไป พบว่าเป็นผู้คนสิบกว่าคนซุ่มซ่อนแฝงกายอยู่ ล้วนพกน้ำมันและเชื้อเพลิงติดตัว"

อุ้ยเซี่ยวป้อแผดต่าว่า

"มารดามันเถอะ จอมโฉดแซ่โง้วชวัญกล้าบังอาจนัก หรือคิดวางเพลิงเผากงจู้?"

"นั่นกลับมิใช่ พวกมันระแวงสงสัยว่า ฮังเทียบม่อถูกพวกเราคร่ากุมมา แต่ไม่กล้าเข้าสวนมาตรวจค้น หากเกิดเพลิงไหม้ ทั้งหมดจะเข้ามาดับไฟ ฉกฉวยโอกาสตรวจค้น"

อุ้ยเซี่ยวป้อผงกศีรษะกล่าวว่า

"ต้องเป็นเช่นนี้แน่นอน สามท่านมีความคิดเห็นสูงส่งใด?"

วานรแปดแขนสะบัดฟันสันมือ แสดงท่วงท่าฟันศีรษะ กล่าวว่า

"ฆ่าคนปิดปาก ทำลายซากศพลบร่องรอย!"

อุ้ยเซี่ยวป้อพอฟังคำ "ทำลายซากศพลบร่องลอย" ต้องครุ่นคิด

"นั่นเป็นฝีมือที่เราถนัดจัดเจน ขอเพียงโรยผงละลายซากศพลงไป ชาวมองโกลนั้นจะกลับกลายเป็นน้ำหนองกองหนึ่งในชั่วพริบตา เพียงแต่มันล่วงรู้เบื้องหลังจอมโฉดแซ่โง้วสุมหัวรวมกับชาวเผ่าราบสูร สมควรควบคุมตัวไป ให้ดังฮีสอบปากคำด้วยพระองค์เอง"

ดังนั้นกล่าวว่า

"ฮังเทียบม่อนับเป็นพยานยืนยันว่า จอมโฉดแซ่โง้วคิดทรยศพวกเราขอเพียงคุ้มครองส่งมันไปนครหลวง โง้วซำกุ่ยรับรองต้องทรยศทันที"

สมาคมฟ้าดินมีอุดมการณ์กอบกู้ราชวงศ์เหม็งล้มล้างแมนจู นักสู้ในสมาคมล้วนมุ่งหวังให้โง้วซำกุ่ยทรยศถูกราชวงศ์เช็งล้มล้าง พอฟังล้วนส่งเสียงสนับสนุน วานรแปดแขนกล่าวว่า

"หากมิใช่ท่านหัวหน้าหน่วยกระตุ้นเตือนสติ พวกเราแทบกระทำเรื่องสำคัญผิดพลาดไป"

จิตใจมันยิ่งมา ยิ่งนับถือเลื่อมใสบุรุษหนุ่มกลอกกลิ้งยียวนผู้นี้ จี้-เล่าปิ้งกล่าวว่า

"เรื่องสำคัญในตอนนี้ คือต้านรับแผนวางเพลิง ตรวจค้นของบริวารโง้วซำกุ่ย และหาทางเคลื่อนย้ายยังเทียบม่อออกพ้นจากดินแดนอิทธิพลจอมโฉดแซ่โง้ว"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"จี้เล่าปิ้ง ท่านเคยลำเลียงสุกรเห็ดฮกเหลิงเข้าวังไป ลองขนย้ายสุกรอ้วนพีอีกตัวหนึ่งออกจากเมืองคุนหมิงได้หรือไม่?"

"ขนย้ายสุกรอ้วนพีออกจากเมือง เกรงว่าไม่อาจตบตาฝ่ายตรงข้ามแต่พวกเราสามารถครุ่นคิดหาหนทางอื่น บรรจุคนเป็นในโลงไม้ เพียงแต่วิธีการนี้ดาษดื่นไป ยากประสบความสำเร็จ"

อุ้ยเซี่ยวป้อยิ้มพลางกล่าวว่า

"อย่างนี้จี้เล่าปิ้งไปโกนหนวดเคราม้น ถูกทาแป้งหมี่ขี้ผึ้งอันใดตกแต่งเปลี่ยนแปลงโฉมหน้ามัน ให้สวมใส่ชุดทหารลาดตระเวน ข้าพเจ้าจะจัดทหารลาดตระเวนขบวนหนึ่ง เดินทางกลับนครหลวง บอกว่าเป็นกงสู้คิดกราบทูลวันวิวาห์ต่ออ้วงไท้โหวและฮ่องเต้ ให้ชาวมองโกลที่มิมีเคราปะปนในกองทหาร โง้วซำกุ่ยกล้าแสดงความคิดเห็นใดขัดแย้งหรือ?"

จี้เล่าปิ้งและพวกทั้งสามล้วนปรบมือกล่าวว่า

"แผนอันประเสริฐ"

อุ้ยเซี่ยวป้อพลันถามว่า

"เมืองคุณหมิงมีซ่องคณิกาหรือไม่?"

จี้เล่าปิ้งและพวกสบตากันวูบ ล้วนครุ่นคิดขึ้น

"หรือท่านคิดไปท่องเที่ยวในซ่องคณิกา?"

จี้เล่าปิ้งตอบว่า

"ย่อมมีอยู่คาษดื่น

อุ้ยเซี่ยวป้อหัวร่อพลางกล่าวว่า

"พวกเราหากเชื้อเชิญนักพรตเฮี้ยงเจ็งไปเที่ยวซ่องคณิกา มิทราบ

มันยินยอมไปหรือไม่?"

จี้เล่าปิ้งส่ายหน้ากล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"นักพรตเฮี้ยงเจ็งเป็นเพศบรรพชิต คงไม่ยินยอมไปซ่องคณิกา ท่านหัวหน้าหน่วยหากคิดใคร่ไป บริวารยินดีน้อมสนอง"

อุ้ยเซี่ยวป๊อกล่าวว่า

"ท่านย่อมต้องรุดไป แต่ในกลุ่มพวกเรา มีแต่นักพรตเฮี้ยงเจ็ง ที่มีส่วนสัดใกล้เคียงกับชาวมองโกลนั้นที่สุด"

ทั้งสามพอฟังจึงทราบว่า อุ้ยเซี่ยวป๊อต้องการให้นักพรตเฮี้ยงเจ็งปลอมเป็นฮังเทียบม่อ กองังเถียวกล่าวว่า

"เพราะเพื่อแผนการใหญ่ นักพรตเฮี้ยงเจ็งได้แต่รับคำสั่งไปเที่ยวซ่องคณิกา"

ทั้งสี่ล้วนหัวร่อสนั่นหวั่นไหว อุ้ยเซี่ยวป๊อกล่าวอีกว่า

"พวกท่าน ขอให้นักพรตเฮี้ยงเจ็งสวมใส่เสื้อผ้าฆราวาส พกข้าวของฮังเทียบม่อ ใต้คางติดหนวดเคราที่โกนจากฝ่ายตรงข้าม น้องพี่อื่นยังคงสวมใส่ชุดทหารรักษาความปลอดภัยคฤหาสน์เจ้าพิชิตประจิม เลือกซ่องคณิกาใหญ่โตหลังหนึ่ง เข้าไปร่ำดื่มสุรา จวบจนเมามายก็ช่วงชิงคณิกากันจนเกิดการต่อสู้ขึ้น จี้เล่าปิ้ง ปลิดชีวิตนักพรตเฮี้ยงเจ็งในดาบเดียว"

จี้เล่าปิ้งใจหายวาบ แต่แล้วฉุกคิดว่า ย่อมมิใช่ฆ่าคนจริงๆ จึงกล่าว

"แผนการท่านหัวหน้าหน่วยวิเศษแท้ ตอนที่นักพรตเฮี้ยงเจ็งช่วงชิงคณิกากับเรา ยังต้องกีลีกูลูกล่าวเป็นภาษามองโกล แต่การนี้ต้องจัดเตรียมซากศพซากหนึ่ง"

อุ้ยเซี่ยวป๊อผงกศีรษะกล่าวว่า

"มิผิด พวกท่านออกไปเสาะหาดูว่า เมืองคุนหมิงมีคนชั่วร้ายใดที่มีส่วนสัดใกล้เคียงกับฮังเทียบม่อ จากนั้นคร่ากุมมาฆ่าทิ้ง ซุกซ่อนซากศพอยู่ข้างซ่องคณิกา จี้เล่าปิ้งหลังจากสังหารนักพรต เฮี้ยงเจ็งก็ขับไล่เหล่าคณิกาออกไป นักพรตเฮี้ยงเจ็งพลันฟื้นคืนชีพเปลื้องอาภรณ์ฮังเทียบม่อ

สวมใส่ให้กับซากศพ"

กองังเถียวกล่าวเสริมขึ้น

"ให้ฟาดฟันซากศพนี้จนเปื่อยสลาย จากนั้นซุกซ่อนไว้ใต้เตียง ให้บริวารโง้วซำกุ่ยตรวจค้นพบเข้าใจว่าฆาตกรมีเจตนาปกปิด"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ถูกต้อง ทั้งหมดไปเที่ยวซ่องคณิกากันเถอะ!"

นักสู้สมาคมฟ้าดินรับคำล่าถอยไป

บทที่ 30

ศึกสืบวิกฤต

อุ้ยเชี่ยวป๊อ หลังจากรับประทานอาหารค่ำ รอคอยอีกหนึ่งชั่วยาม จึงเดรัดเตร่มายังห้องพักเกี่ยงเล้งกงจู้

เกี่ยงเล้งกงจู้ กำลังเฝ้ารอคอยอย่างร้อนรุ่ม พอพบเห็นอุ้ยเชี่ยว-ป๊อจึงกระชากเสียงว่า

"ไฉนจนบัดนี้ค่อยรุดมา?"

อุ้ยเชี่ยวป๊อกล่าวอย่างขุ่นแค้น

"กงกง (พ่อผัว...หมายถึงโง้วซำกุ่ย) ท่านเหนี่ยวรั้งข้าพเจ้าไว้กล่าววาจาก้าวร้าวมากหลาย ข้าพเจ้าทุ่มเถียงกับมันถึงครึ่งค่อนวัน หากมิใช่คิดถึงท่าน ตอนนี้คงยังเกี่ยงงอนกับมันอยู่

"มันกล่าวว่ากระไรบ้าง?"

อุ้ยเชี่ยวป๊อกล่าวอย่างคล่องแคล่ว

"มันบอกว่า ฮ่องเต้ทรงระแวงพระทัยมันเป็นขุนนางกังฉิน มันจึงไม่สบายใจยิ่งนัก ข้าพเจ้าบอกว่า หากเป็นเช่นนั้นจริง พระองค์ไฉนพระราชทานกงจู้ให้กับบุตรชายท่าน มันบอกว่าพระองค์คงไม่ชื่นชมท่านจึง

เกี่ยงเล้งกงจู้ขดตัวอยู่มุมเตียง ดึงผ้าห่มปกปิดทรวงอก โง้วเอ่งฮิ้มนอนเปลือยเปล่ากับพื้น ร่างท่อนล่างแปดเปื้อนโลหิต มือขวาถือมีดสั้นเล่มหนึ่ง

ผลักไสท่านมา"

เกี่ยงเล้งกงจู้โทสะประดัง ตวาดว่า

"เต่าชรากล่าวเหลวไหล ข้าพเจ้าจะไปกระชากหนวดมันออกมา...ท่านรีบเรียกมันมาพบข้าพเจ้า"

อุ้ยเชี่ยวปัอก็แผดด่าอย่างชุ่นแค้น

"มารดามันเถอะ ตอนนั้นข้าพเจ้าพอฟัง พลันชักดาบออกมาหมายเสี่ยงชีวิตกับมัน บอกว่าพระองค์ท่านโปรดปรานกงจู้ที่สุด ท่านบังอาจกล่าวเช่นนี้ พวกเราวันพรุ่งจะกลับนครหลวงทันที"

เกี่ยงเล้งกงจู้พอฟัง ถึงกับแย้มยิ้มออกมา กล่าวว่า

"ถูกต้อง เชี่ยวปัอ พรุ่งนี้พวกเราจะกลับนครหลวงกัน"

อุ้ยเชี่ยวปัอส่ายหน้ากล่าวว่า

"เต่าชราพอเห็นข้าพเจ้ามีโทสะ ก็อ่อนข้อลงบอกว่ามันเพียงกล่าวล้อเล่น อย่าได้ยึดถือเป็นจริงเป็นจังถ่ายทอดต่อกงจู้ ข้าพเจ้าจึงบอกว่าข้าพเจ้าจงรักภักดีต่อพระองค์และกงจู้ ไม่เคยปกปิดอำพรางพระองค์และกงจู้มาก่อน"

เกี่ยงเล้งกงจู้ยื่นสองมีอออกโอบรอบคออุ้ยเชี่ยวปัอ จุมพิตใบหน้ามันคราหนึ่ง กล่าวว่า

"เราทราบแต่แรกว่าท่านดีต่อเรายิ่ง"

อุ้ยเชี่ยวปัอก็หอมแก้มนางคราหนึ่ง กล่าวว่า

"เต่าชรายามประหวั่นลนลาน แทบคุกเข่าลงวิงวอนขอร้อง ทั้งกำนัลอาวุธปืนชาวรามสูรแก่ข้าพเจ้าสองกระบอก ขอให้ข้าพเจ้าปกปิดอำพรางให้กับมัน"

พลางล้วงปืนสั้นออก บรรจุดินปืนและกระสุนเหล็กลงไป ให้เกี่ยง-เล้งกงจู้ยิงใส่สวนดอกไม้

เกี่ยงเล้งกงจู้พอยิงปืนออก ได้ยินเสียงบึมกึกก้อง ระเบิดต้นไม้ใหญ่ต้นหนึ่งโค่นล้มลง ถึงกับแลบลิ้นออกมา กล่าวว่า

"ร้ายกาจนัก"

อุ้ยเชี่ยวปัอกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าพกปืนกระบอกหนึ่ง ท่านพกกระบอกหนึ่ง ปืนสั้นสองกระบอกนี้ความจริงเป็นคู่กัน"

เกี่ยงเส้งกงจู้ทอดถอนใจกล่าวว่า

"ปืนสองกระบอกนี้ วางเดียงคู่ในกล่องไม้จึงมีความหมาย หากแยกจากกัน ต่างโดดเดี่ยวเดียวดาย ข้าพเจ้าหาต้องการไม่ ยังคงให้ท่านเก็บรักษาไว้เถอะ"

หวนนึกถึงพระบรมราชโองการดังฮี ย่อมไม่อาจกลับกลายแก้ไขสุดท้ายต้องสยุมพรกับโง้วเอ่งฮิ้ม

อุ้ยเซี่ยวป้อโอบกอดนางไว้ ปลอบประโลมด้วยถ้อยคารมระรื่นหู เกี่ยงเส้งกงจู้รับฟังถึงตอนท้าย สองข้างแก้มถึงกับแดงเปล่งปลั่งหัวร่อคิกคักออกมา

อุ้ยเซี่ยวป้อเปลื้องอาภรณ์ให้กับนาง หยิบฉวยผ้าห่มผืนหนึ่ง ห่อคลุมเรือนร่างนางไว้ ครุ่นคิดขึ้น

"บริวารโง้วซำกุ่ยไฉนยังไม่วางเพลิงอีก?"

เขานั่งอยู่ขอบเตียง ยื่นมือลูบคลำวงหน้าเกี่ยงเส้งกงจู้อย่างแผ่วเบา เงี่ยหูสดับฟังสุ้มเสียงทางเบื้องนอก

เกี่ยงเส้งกงจู้ส่งเสียงในลำคอ กล่าวเสียงหยาดเยิ้ม

"ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้าจะนอนแล้ว"

แว่วเสียงเคาะเกราะบอกโมงยามเป็นยามต้น อุ้ยเซี่ยวป้อขณะมิอาจอดรนทนรอ พลันแว่วเสียงรัวม้าล่อ ผู้คนสิบกว่าคนร้องดังๆ ว่า

"เกิดเพลิงไหม้แล้ว!"

เกี่ยงเส้งกงจู้ใจหายวาบ ยันกายลุกขึ้นนั่ง โอบกอดอุ้ยเซี่ยวป้อไว้ กล่าวเสียงสั่นระรัว

"เกิดเพลิงไหม้?"

อุ้ยเซี่ยวป้อกระซากเสียงว่า

"มารดามันเถอะ คงเป็นเต่าชราแซ่โง้ววางเพลิงฆ่าปิดปากเราสองมิให้คำสนทนาในวันนี้แพร่งพรายออกไป"

เกี่ยงเส้งกงจู้ยิ่งประหวั่นลนลาน กล่าวว่า

"แล้วนี่จะทำอย่างไร?"

อุ้ยเชี่ยวป้อกล่าวว่า

"ไม่ต้องกลัว ข้าพเจ้าแม้ต้องพลีชีวิต ก็ขอพิทักษ์คุ้มครองกงจู้"

ได้ยินเสียงผู้คนดังอื้ออึงว่า

"เกิดเพลงไหม้ รีบไปอารักขากงจู้"

อุ้ยเชี่ยวป้อ สลัดหลุดจากการโอบกอดของนาง สาวเท้าถึงริมหน้าต่าง เห็นในอุทยานปรากฏผู้คนสิบกว่าคนวิ่งตะบึงมา ต้องครุ่นคิดขึ้น

"บริวารโง้วซำกุ่ยมาได้รวดเร็วนัก พวกมันเข้าสวนอันหู แต่แรกซุ่มซ่อนในที่เร้นลับ พอฟังว่าเกิดเพลิงไหม้ ก็ปรากฏกายในบัดดล"

ดังนั้นเหลียวหน้ามากล่าวว่า

"กงจู้ อัคคีเพลิงไม่รุนแรงเท่าใด"

กล่าวพลางเปิดประตูห้องออก เอ่ยสืบต่อ

"ท่านนอนหลับในผ้าห่ม มิต้องลุกขึ้น ข้าพเจ้าจะยืนเฝ้ารักษาอยู่หน้าประตู หากเปลวเพลิงแลบเลียถึงที่นี่ ข้าพเจ้าก็แบกท่านหลบหนีไป"

เกี่ยงเส้งกงจู้สำนึกตื้นตันยิ่ง กล่าวว่า

"เชี่ยวป้อ ท่านดีต่อข้าพเจ้าจริงๆ"

อุ้ยเชี่ยวป้อสาวเท้าออกจากประตูห้อง ร้องดังๆ ว่า

"ทั้งหมดพิทักษ์คุ้มครองกงจู้ด้วย"

ในเสียงร่ำร้อง ปรากฏทหารรักษาความปลอดภัยของคฤหาสน์เจ้าพิชิตประจิมโลดแล่นมาถึง ร้องว่า

"ท่านหัวหน้ากองแซ่อุ้ย ภายในสวนเกิดเพลิงไหม้ ซี่จื้อ (ทายาทเจ้าผู้ครองแคว้น) รุดมาให้ความคุ้มครองกงจู้ด้วยตนเอง"

แลเห็นด้านทิศตะวันออกเฉียงเหนือ ปรากฏโคมไฟสองแถวเคลื่อนตรงมา ชั่วพริบตาบรรลุถึงเบื้องหน้า ผู้นำหน้าคือโง้วเอ่งฮิ้มจริงๆ

อุ้ยเชี่ยวป้อครุ่นคิดในใจ

"เพราะเพื่อตรวจค้นฮังเทียบม่อ โง้วเอ่งฮิ้มถึงกับรุดมาด้วยตนเอง แสดงว่าโง้วซำกุ่ยสมคบคิดกับเผ่ามองโกล ชาวเผ่ารามสูรจริงๆ"

ได้ยินโง้วเอ่งฮิ้มร่ำร้องแต่ไกล

"กงจู้ปลอดภัยหรือไม่?"

ทหารผู้หนึ่งร้องว่า

"ท่านหัวหน้ากองแซ่อุ้ยพิทักษ์รักษาอยู่ที่นี้อย่างเข้มแข็ง"

"ประเสริฐแท้ ท่านหัวหน้ากองแซ่อุ้ยลำบากมากแล้ว ผู้น้องสำนึกตื้นตันยิ่ง"

อุ้ยเซี่ยวป้อขบคิดในใจ

"เราโอบกอดเกี่ยงเส้งกงจู้ สนิทสนมกันนัก ลำบากในที่ใด? ท่านสำนึกตื้นตันเราเพราะเรื่องนี้หรือ?"

จากนั้นราชองครักษ์ ทหารลาดตระเวนในสังกัดอุ้ยเซี่ยวป้อ พากันเร่งรุดมาถึง ทั้งหมดลุกจากเตียงยามดึกดื่นค่อนคืน เสื้อผ้ามิได้สวมใส่เรียบร้อยบ้างมิได้สวมรองเท้า บ้างมิได้ใส่กางเกง ทุลักทุเลยิ่ง ทั้งหมดพอฟังว่าเกิดเพลิงไหม้ ก็ฉุกคิดว่ากงจู้หากถูกคลอกตาย ทั้งหมดล้วนต้องถูกตัดศีรษะ ดังนั้นลนลานรุดมา

อุ้ยเซี่ยวป้อทางหนึ่งสนทนากับโง้วเอ่งฮิ้ม ทางหนึ่งสั่งเหล่าราชองครักษ์เฝ้ารักษารอบบริเวณ เตียคังนี้พลันกระตุกแขนเสื้ออุ้ยเซี่ยวป้อเบาๆ อุ้ยเซี่ยวป้อจึงถดถอยมาหลายก้าว

เตียคังนี้กล่าวเสียงแผ่วเบา

"ท่านหัวหน้ากองแซ่อุ้ย เรื่องนี้เกรงว่ามีเลศนัยเคลือบแฝง"

"เป็นไรหรือ?"

เตียคังนี้กล่าวว่า

"ที่นี้พอเกิดเพลิงไหม้ ทหารเจ้าพิชิตประจิมก็ทะยานข้ามกำแพงเข้ามาจากทั่วสี่ทิศแปดทาง ปากร่ำร้องให้ดับไฟ กลับถลันเข้าตรวจค้นห้องหับต่างๆ พวกเราสกัดขัดขวางก็ไม่มีประโยชน์ มีอยู่หลายคนเกิดการปะทะหักล้างกับพวกมัน"

อุ้ยเซี่ยวป้อผงกศีรษะกล่าวว่า

"โง้วชำกุ่ยระแวงว่า พวกเราลอบเคลื่อนไหวอันใด ดูท่ามันคงคิดทรยศ"

เตียคังนี้สะท้านใจวาบ กวาดตาไปยังโง้วเอ่งฮิ้มแวบหนึ่ง กล่าวเบาๆ

"เป็นความจริง?"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

"ให้พวกมันตรวจค้นเถอะ อย่าได้ทัดทานขัดขวาง"

เตี้ยคังนี้ผงกศีรษะ ลอบถ่ายทอดคำสั่งอุ้ยเซี่ยวป้อต่อทหารที่มาจากนครหลวง

ยามนี้ ด้านทิศตะวันตกเฉียงใต้ของอุทยานปรากฏเปลวอัคคีแลบแปลบปลาบ เครื่องฉีดน้ำสิบกว่ากระบอกกำลังฉีดน้ำ แต่สายน้ำกลับฉีดพุ่งขึ้นสู่ท้องฟ้าเป็นเส้นสายสีขาวดุจน้ำพุ

อุ้ยเซี่ยวป้อหันกายมาเบื้องหน้าโง้วเอ่งฮิ้มกล่าวว่า

"เซี่ยวอ้วงเอี้ย ท่านพยากรณ์เหตุการณ์ดั่งเทพยดาคำนวณ เป็นที่นับถือเลื่อมใสของผู้คนนัก แม้แต่ชงเบ้งสมัยสามก๊ก ยังไม่อาจทัดเทียบเทียมท่าน"

โง้วเองฮิ้มงงงันวูบกล่าวว่า

"ท่านหัวหน้ากองแซ่อุ้ยกล่าวล้อเล่นแล้ว"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวอย่างจริงจัง

"หาล้อเล่นไม่ ท่านคงคำนวณออกว่า ยามสองของคืนนี้ในสวนอันหูจะเกิดเพลิงไหม้ ดังนั้นสวมใส่เสื้อผ้าจนเรียบๆร้อยๆ นำกำลังทหารหน่วยดับเพลิงเฝ้ารักษาอยู่นอกสวนสงบจิตใจรอคอย พอเกิดเพลิงไหม้ขึ้นทั้งหมดก็กระโดดข้ามกำแพงสวนมาดับไฟ ฮา ฮา ช่างยอดเยี่ยมนัก!"

โง้วเอ่งฮิ้มหน้าแดงวูบกล่าวว่า

"นั่นกลับมิได้หยั่งคำนวณทราบล่วงหน้า เพียงประสบเหตุโดยบังเอิญค่ำคืนนี้เจ้ฮู (พี่เขย) เราแซ่ก๊กเชียงจัดงานเลี้ยงรับรองแขกเหรื่อหลังจากเลิกรา เรานำทหารองครักษ์กลับมา ผ่านสถานที่นี้พอดีประสบเหตุเพลิงไหม้"

อุ้ยเซี่ยวป้อผงกศีรษะกล่าวว่า

"ที่แท้เป็นเช่นนี้ ข้าพเจ้าฟังจากนักเล่านิทานบอกว่า'ชงเบ้งสุขุมรอบคอบมาชั่วชีวิต' เซี่ยวอ้วงเอี้ยกลับเหนือล้ำกว่าชงเบ้ง ท่านไปในงานเลี้ยงบ้านเจ้ฮู กลับนำหน่วยดับเพลิง พกเครื่องฉีดน้ำไปสิบกว่ากระบอกป้องกันว่า บ้านเจ้ฮูจะเกิดเพลิงไหม้ พอดีใช้เป็นประโยชน์ได้ สามารถดับ

ไฟในที่นี้ทันท่วงที"

โง้วเอ่งฮิ้มทราบว่า อุ้ยเซี่ยวป้อล่วงรู้แผนการมันต้องหน้าแดงวูบอีกครา ตะกุกตะกักว่า

"ฤดูกาลนี้ลมแรง สิ่งของแห้งแล้ง เกิดเพลิงไหม้ได้โดยง่าย ยังคงระมัดระวังไว้บ้าง เพื่อป้องกันเหตุสุดวิสัย"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

"ถูกต้อง น่าเสียดายที่เซี่ยวอ้วงเอี้ยมิได้ฉุกคิดถึงเรื่องราวประการหนึ่ง"

"นั่นกลับต้องขอเรียนถาม"

"คราหน้าเซี่ยวอ้วงเอี้ย หากได้ดื่มสุราในบ้านเจ้ฮู ทางที่ประเสริฐให้นำหน่วยช่างไม้ช่างปูน จัดเตรียมอิฐกระเบื้อง ไม้เรือนให้พรักพร้อม"

โง้วเอ่งฮิ้มถามว่า

"มิทราบใช้เป็นประโยชน์ใด?"

"หากแม้นบ้านเจ้ฮูท่านเกิดเพลิงไหม้ หน่วยดับเพลิงเพียงฉีดน้ำขึ้นสู่ท้องฟ้าไม่ยอมดับไฟบ้านเจ้ฮูท่านคงมอดไหม้เป็นเถ้าถ่าน เซี่ยวอ้วงเอี้ยก็สามารถสั่งช่างไม้ช่างปูน ก่อบ้านสร้างเรือนให้กับเจ้ฮูท่านในบัดดล นับเป็นการป้องกันเหตุสุดวิสัยเช่นกัน"

โง้วเอ่งฮิ้มหัวร่อเฮอะฮะแก้ขวย เหลียวหน้ามายังทหารองครักษ์ข้างกาย กล่าวว่า

"ท่านหัวหน้ากองแซ่อุ้ยตรวจพบว่า หน่วยดับเพลิงปฏิบัติหน้าที่ไม่เข้มแข็ง ให้ไปคร่ากุมหัวหน้าหน่วยและรอง เมื่อกลับถึงคฤหาสน์ให้ฟาดขาสุนัขพวกมันหักไป"

ทหารองครักษ์นั้นน้อมกายรับคำ อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

"เซี่ยวอ้วงเอี้ย ท่านหลังจากฟาดขาสุนัขหัวหน้าหน่วยดับเพลิงและรอง มิทราบจะเลื่อนมันดำรงตำแหน่งใด?"

โง้วเอ่งฮิ้มงงงันวูบกล่าวว่า

"วาจาของท่านนี้ ข้าพเจ้ารับฟังไม่เข้าใจ"

"ข้าพเจ้าก็ไม่เข้าใจ เฮอะ เฮอะ เซี่ยวอ้วงเอี้ยดูท่านต้องก่อสร้างคุกมืดอีกสองหลัง ให้หัวหน้าหน่วยดับเพลิงและรองที่ถูกฟาดขาสุนัขหักไ

ดูแลคุกมืด!"

โง้วเอ่งฮิ้มหน้าแปรเปลี่ยนไป ครุ่นคิดขึ้น

"เด็กน้อยร้ายกาจนัก ตอนอยู่ในนครหลวง เรารับปากว่าจะฟาดขาสุนัขของเอี้ยอิดฮง ภายหลังส่งมันมาเป็นผู้ดูแลคุกมืด เด็กน้อยนี้กลับสืบทราบได้"

ยามนั้นแสร้งเป็นมิเข้าใจ กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ท่านช่างรู้จักกล่าวล้อเล่นนัก มิน่าเล่าฮ่องเต้จึงโปรดปรานท่านปานนี้"

ในใจกลับตกลงใจว่า เมื่อกลับถึงคฤหาสน์จะใช้คนไปปลิดชีวิตเอี้ยอิดฮง มิให้อุ้ยเซี่ยวป้อพบเห็น

ยามนั้น ทหารเจ้าพิชิตประจิมพากันรุดมารายงานว่า อัคคีเพลิงถูกสกัดมิได้ลุกลามออกไป ตอนนี้ค่อยๆมอดโทรมลง

อุ้ยเซี่ยวป้อสดับฟังถ้อยร้อยวาจาทั้งหมดอย่างละเอียด ไม่เห็นมีรหัสใดเคลือบแฝง แต่โง้วเอ่งฮิ้มพอฟังสีหน้าก็ปรากฏแววขุ่นเคืองขึ้นวูบ แสดงว่ารับรายงานว่า ยังสืบเสาะฮังเทียบม่อไม่พบ มิทราบฝ่ายตรงข้ามใช้รหัสใด

พลันเห็นทหารผู้หนึ่งรุดมารายงานว่า

"อัคคีพลันขยายลุกลาม เผาผลาญมายังด้านนี้ ทางที่ประเสริฐขอให้กงจู้ออกจากที่พำนัก เพื่อมิต้องรับความตื่นตระหนก"

โง้วเอ่งฮิ้มผงกศีรษะรับทราบ อุ้ยเซี่ยวป้อยืนหยัดอยู่ด้านข้างคล้ายไม่แยแสสนใจ แท้ที่จริงกลับจับตาสังเกตสีหน้าท่าทีและความเคลื่อนไหวของมัน

แลเห็นโง้วเอ่งฮิ้มก้มสายตาต่ำ จ้องจับไปยังเท้าขวาทหารนั้นอุ้ย-เซี่ยวป้อพอมองตามสายตามันพบว่านายทหารนั้นงอนิ้วชี้แตะกับนิ้วหัวแม่มือแนบสนิทกับหัวเข่า

อุ้ยเซี่ยวป้อพลันเข้าใจในบัดดล ที่แท้การแตะนิ้วชี้กับนิ้วหัวแม่มือหมายความว่ามิได้เสาะพบฮังเทียบม่อ ในถ้อยร้อยวาจาหามีรหัสลับไม่

ได้ยินโง้วเอ่งฮิ้มกล่าวว่า

"ท่านหัวหน้ากองแซ่อุ้ย เปลวอัคคีเมื่อลุกลามมายังด้านนี้ ยังคงขอให้กงจู้โยกย้ายออกจากที่พำนัก"

อุ้ยเซี่ยวป๊อทราบว่า ทหารเจ้าพิชิตประจิมค้นหาสถานที่ต่างๆ ไม่พบพานยังเทียบม่อ เพียงหลงเหลือห้องนอนเกี่ยงเส้งกงจู้มิได้ตรวจค้น ดังนั้นคิดค้นห้องพักกงจู้ด้วย

ยามนั้นเพลิงโทสะพลุ่งขึ้น บังเกิดความคึกคะนองเยี่ยงทารก ยกมือขวาขึ้น งอนิ้วชี้แตะกับนิ้วหัวแม่มือ กวัดแกว่งที่เบื้องหน้าโง้วเอ่งฮิ้มหลายครา!

โง้วเอ่งฮิ้มสะท้านใจวาบ ทหารในสังกัดมันสีหน้าก็แปรเปลี่ยนอย่างรุนแรง โง้วเอ่งฮิ้มกล่าวเสียงสั่นระรัว

"ท่าน...ท่านหมายความกระไร?"

อุ้ยเซี่ยวป๊อกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"หรือท่านไม่เข้าใจรหัสลับนี้?"

โง้วเอ่งฮิ้มก็มีไหวพริบปราดเปรื่อง ข่มสติลงกล่าวอย่างแช่มช้า

"รหัสลับนี้...เราเข้าใจแล้ว นี่คือเหรียญอีแปะ ท่านหมายความต้องได้รับเหรียญอีแปะ กงจู้จึงจะโยกย้ายจากที่พำนัก"

อุ้ยเซี่ยวป๊อครุ่นคิด จอมโฉดน้อยนี้กลับมีไหวพริบปราดเปรื่องฉับไว ดังนั้นเพียงยิ้มเล็กน้อยมิกล่าวกระไร

โง้วเอ่งฮิ้มกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"เรื่องเงินทองเหรียญอีแปะ พวกเราเป็นพี่น้องกันเองย่อมสามารถหารือกัน"

อุ้ยเซี่ยวป๊อกล่าวว่า

"เซี่ยวอ้วงเอี้ยจิตใจกว้างขวางปานนี้ ข้าพเจ้าขอบพระคุณแทนพี่น้องทุกท่าน แต่ข้าพเจ้าไม่บังควรล่วงล้ำเข้าห้องนอนกงจู้ พวกท่านเป็นสามีภรรยา ยังคงเข้าไปบอกกงจู้ออกจากที่พำนักเถอะ"

ในใจกลับครุ่นคิดขึ้น

"จะให้ท่านเข้าไปดูด้วยตนเองว่า ฮังเทียบม่อซุกซ่อนอยู่ภายในห้องหรือไม่?"

โจ้วเอ่งฮิ้มลังเลเล็กน้อย จึงผงกศีรษะรับ ผลักประตูห้องสาวเท้าเข้าไป กล่าวเสียงกังวาน

"เรียนกงจู้ เปลวอัคคีกำลังลุกลามมายังด้านนี้ ขอกงจู้ออกจากที่พำนัก เพื่อป้องกันเหตุสุดวิสัย"

ชั่วครู่ให้หลัง ห้องชั้นในจึงบังเกิดเสียงขานรับหยาดเยิ้มดังอึมม์คราหนึ่ง

โจ้วเอ่งฮิ้มทบทวนกล่าวย้ำอีกครา เกี่ยงเส้งกงจู้จึงกล่าวเสียงแผ่วเบา

"ท่านเข้ามา"

โจ้วเอ่งฮิ้มขบคิดในใจ

"เราท่านแม้ยังมิได้เข้าพิธีสยุมพร แต่เรานับเป็นฮู่เบ๊ (ราชบุตร-เขย) เราเข้าห้องหับท่านตอนนี้มิอาจนับว่าไร้มารยาท เรื่องนี้หากไม่สืบสาวให้กระจ่างออกจะมิวางใจ"

ดังนั้นเลิกม่านประตูทองเข้าห้องชั้นใน สาวเท้าเข้าไป

อุ้ยเชี่ยวป้อ ราชองครักษ์ ทหารลาดตะเวนทหารเจ้าพิชิต-ประจิมร้อยกว่าคน ล้วนรอคอยอยู่เบื้องนอก มิว่าผู้ใดล้วนไม่ส่งเสียง

แต่ภายในห้องหามีความเคลื่อนไหวใดไม่ ผ่านไปอีกชั่วขณะทั้งหมดท่านมองดูเรา เราเหลียวมองท่าน มุมปากล้วนปรากฏรอยยิ้มขึ้นคำนึงนึกถึงแต่เรื่องราวประการหนึ่ง

"คู่หมั้นหมายนี้ไม่เคยประสบพบหน้า พลันพบพานกันในห้องหอย่อมวาบหวามดื่มด่ำ มิทราบทั้งสองสนทนาว่ากระไร เชี่ยวอ้วงเอี้ยจะยื่นมีออกโอบกอดเกี่ยงเส้งกงจู้ไว้หรือไม่?"

มีแต่อุ้ยเชี่ยวป้อทราบว่า โจ้วเอ่งฮิ้มกำลังสืบเสาะร่องรอยฮังเทียบม่อตอนนี้คงไม่มีกะใจสนิทสนมกับเกี่ยงเส้งกงจู้

พลันได้ยินเกี่ยงเส้งกงจู้กรีดร้องว่า

"ขวัญกล้าบังอาจนัก ท่าน...ท่านไม่อาจทำเช่นนี้ รีบออกไป"

ผู้คนนอกห้องล้วนสบตาแย้มยิ้มแก่กัน ครุ่นคิดขึ้น

"เชี่ยวอ้วงเอี้ยอดลงมือมิได้"

ได้ยินเกี่ยงเล้งกงจู้ร่ำร้องอีกว่า

"ท่าน...ท่านไม่อาจเปลื้องเสื้อผ้าข้าพเจ้า ไสหัวออกไป ช่วยด้วย คนผู้นี้คิดรังแกข้าพเจ้า"

ทุกผู้คนอดหัวร่อในใจมิได้ ล้วนรู้สึกโง้วเอ่งฮิ้มออกจะร้อนรุ่มบังอาจไปมาตรว่าเกี่ยงเล้งกงจู้เป็นภรรยามัน แต่ยังไม่เข้าร่วมพิธีสยุมพรไหนเลยเหลวไหลได้?

เหล่าราชองครักษ์ ล้วนกวาดตามายังอุ้ยเซี่ยวป้อขอความเห็นว่าสมควรพิทักษ์คุ้มครองเกี่ยงเล้งกงจู้หรือไม่ อุ้ยเซี่ยวป้อก็ใจเต้นระทึกตูมตามครุ่นคิดขึ้น

"จอมโฉดน้อยไฉนเหลวไหลปานนี้? หรือมันคิดประทุษร้ายเกี่ยง-เล้งกงจู้จริงๆ?"

ยามนั้นร้องดังๆ ว่า

"เซี่ยวอ้วงเอี้ย รีบออกมา ไม่อาจล่วงเกินกงจู้"

เกี่ยงเล้งกงจู้ร่ำร้องคำ "ช่วยด้วย" อีกครา พลันได้ยินเสียงบึมใหญ่คล้ายเป็นเสียงยิงปืน!

อุ้ยเซี่ยวป้อใจหายวาบ โบกมือร่ำร้องว่า

"เกิดเรื่องแล้ว"

พลางถลันเข้าห้องราชองครักษ์ ทหารเจ้าพิชิตประจิมหลายคนติดตามเข้ามา

แลเห็นเกี่ยงเล้งกงจู้ขดกายอยู่บนเตียง เหนือร่างห่มคลุมผ้าห่มข้อเท้าขาวผุดผาดละลาน โผล่พ้นออกมาเบื้องนอก ช่วงแขนทั้งสองล้วนปรากฏแก่สายตา แสดงว่านางปราศจากอาภรณ์ปกปิดกาย

โง้วเอ่งฮิ้มร่างเปลือยเปล่า ฟุบกายอยู่บนพื้นแน่นิ่งไม่เคลื่อนไหว ร่างท่อนล่างแปดเปื้อนคราบโลหิต ในมือถือปืนสั้นกระบอกหนึ่ง!

ทุกผู้คนพอเห็นเช่นนั้นล้วนแตกตื่นจนตะลึงลาน ทหารเจ้าพิชิตประจิม รีบตรวจตราอาการโง้วเอ่งฮิ้ม ยื่นมือไปรอที่ริมจมูก พบว่ายังมีลมหายใจเพียงพอแต่สลบสิ้นสติไป

เกี่ยงเล้งกงจู้ร่ำไห้พลางกล่าวว่า

"คนผู้นี้ก้าวร้าวล่วงเกินข้าพเจ้า หัวหน้ากองแซ่อุ้ยรีบคร่ากุมมันออกไปฆ่าทิ้ง"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

"มันคือฮู่เบ๊โง้วเอ่งฮิ้ม"

เกี่ยงเส้งกงจู้ร่ำร้องว่า

"ไม่ใช่ มันเปลื้องอาภรณ์ข้าพเจ้า ทั้งเปลื้องเสื้อผ้าตัวเอง รีบฆ่ามัน"

เหล่าราชองครักษ์ล้วนชุ่นแค้นยิ่ง หวนนึกถึงตนเองได้รับบัญชาให้อารักขาคุ้มครองเกี่ยงเส้งกงจู้ กงจู้กลับถูกโง้วเอ่งฮิ้มหยามหยันเช่นนี้ กล่าวได้ว่าพวกมันละเลยหน้าที่

ทหารเจ้าพิชิตประจิม กลับกระอักกระอ่วนใจยิ่ง แต่ผู้ปราดเปรื่องหลายคนกวาดตาสำรวจมอง ชำเลืองแลใต้เตียง เสาะหาร่องรอยอังเทียบม่อแต่มิอาจพบพานแม้แต่เงา

พลันปรากฏทหารผู้หนึ่งร่ำร้องว่า

"ร่างท่อนล่างซี่จื้อ..."

ทุกผู้คนจึงพบว่า ร่างท่อนล่างโง้วเอ่งฮิ้มปรากฏโลหิตฉีดพุ่งออกมา แสดงว่าได้รับบาดเจ็บ ทหารเจ้าพิชิตประจิมล้วนประหวั่นลนลานขึ้นมา ผู้ที่พกยาสมานแผลติดตัว รีบล้วงออกพอกทา

อุ้ยเซี่ยวป้อตวาดว่า

"โง้วเอ่งฮิ้มก้าวร้าวกงจู้ เป็นโทษทัณฑ์สาหัส ให้คร่ากุมตัวไว้ก่อนค่อยกราบทูลฮ่องเต้"

เหล่าราชองครักษ์รับคำ ถลันเข้าฉุดรั้งโง้วเอ่งฮิ้มขึ้น ทหารเจ้าพิชิตประจิมได้ยินกับหู ได้เห็นกับตาว่าโง้วเอ่งฮิ้มก้าวร้าวกงจู้ พอได้ยินเสียงคำสั่งอุ้ยเซี่ยวป้อ ต่างลอบคร่ำครวญในใจอย่างหวนโหย

ทหารเจ้าพิชิตประจิมผู้หนึ่งน้อมกายกล่าวว่า

"ท่านหัวหน้ากองแซ่อุ้ยโปรดอภัยละเว้น ซี่จื้อได้รับบาดเจ็บ ต้องกลับคฤหาสน์ไปรับการรักษาพยาบาล"

อุ้ยเซี่ยวป้อปั้นสีหน้าจนเคร่งเครียด กล่าวว่า

"มีวาจาใดให้ออกไปว่ากล่าวที่เบื้องนอกทั้งหมด ห้อมล้อมชุมนุมในห้องนอนกงจู้ นับว่าไม่บังควรยิ่ง"

ทหารเจ้าพิชิตประจิมล้วนรับคำ ประคับประคองโง้วเอ่งฮิ้ม ล่าถอยออกจากห้อง เหล่าราชองครักษ์ก็ติดตามออกไป ภายในห้องเพียงหลงเหลือเกี่ยงเล้งกงจู้และอุ้ยเซี่ยวป้อสองต่อสอง

เกี่ยงเล้งกงจู้เพียงแย้มยิ้มอย่างอ่อนหวาน กวักมือเรียกหาอุ้ยเซี่ยวป้อจึงสาวเท้าถึงหน้าเตียง

เกี่ยงเล้งกงจู้ยื่นแขนกลมกลึงออก โอบรอบไหล่อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวเบาๆ ที่ข้างหูว่า

"ข้าพเจ้าตัดของน่าชิงชังนั้นของมันไปแล้ว"

อุ้ยเซี่ยวป้อใจหายวาบ โพล่งว่า

"ท่านว่าอะไร?"

เกี่ยงเล้งกงจู้เป่าลมหายใจใส่ใบหูฝ่ายตรงข้ามคราหนึ่ง หัวร่อเบาๆ กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าจ่อปืนสั้นคุกคามมันเปลื้องเสื้อผ้าออกมา จากนั้นใช้ด้ามปืนกระแทกศีรษะมัน จนสลบสิ้นสติ ค่อยตัดของที่น่าชิงชังของมันทิ้งไป นับแต่นี้โง้วเอ่งฮิ้มสามารถเป็นขันที ไม่อาจเป็นสามีข้าพเจ้า!"

อุ้ยเซี่ยวป้อทั้งแตกตื่นทั้งขบขัน กล่าวว่า

"ท่านก่อกวนเภทภัยใหญ่หลวงมิน้อย"

"เภทภัยอันใด? เมื่อเป็นเช่นนี้ ข้าพเจ้าแม้แต่งงานกับมัน ก็เป็นเพียงสามีภรรยาในนาม"

อุ้ยเซี่ยวป้อขบคิดอย่างเร่งร้อน แต่เรื่องนี้เหนือความคาดหมายอย่างใหญ่หลวง มิทราบสมควรคลี่คลายอย่างไร

เกี่ยงเล้งกงจู้กล่าวอีกว่า

"ที่ว่าก้าวร้าวล่วงเกิน ข่มเหงรังแก ล้วนเป็นคำโป้ปด แต่พวกท่านล้วนได้ยิน นับเป็นพยานยืนยัน โง้วซำกุ่ยแม้ขุ่นแค้นคลั่งใจ ก็ได้แต่โทษว่าตำหนิบุตรชายมัน"

อุ้ยเซี่ยวป้อทอดถอนใจกล่าวว่า

"หากแม้นท่านทำร้ายมันเสียชีวิตในมีดเดียว จะทำอย่างไร?"

"ไหนเลยเสียชีวิตได้? วังเรามีขันทีนับร้อยพัน ต่างมีชีวิตเป็นปกติทั้งสิ้น"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

"ตกลง ท่านยืนกรานว่ามันถือดาบคุกคามคิดล่วงเกินท่าน ท่านดิ้นรนอย่างมิคิดชีวิต ยื่นมือผลักไสมัน ตอนนั้นมันเปลื้องอาภรณ์ออก คมดาบจึงเลื่อนลง ปาดใส่ของของมันเอง"

เกี่ยงเส้งกงจู้ผงกศีรษะ หัวร่อคิกคักออกมา ชุกศีรษะไปในผ้าห่ม

อุ้ยเซี่ยวป้อล่าถอยออกจากห้อง ถ่ายทอดบอกเรื่องโง้วเอ่งฮี้มถือดาบคุกคาม เกี่ยงเส้งกงจู้ชัดขืนดิ้นรน ขณะพัวพันกันโง้วเอ่งฮี้มกลับปาดใส่ของตัวเองต่อเหล่าราชองครักษ์ ทั้งหมดล้วนบอกว่าโง้วเอ่งฮี้มกำเริบเสิบ-สาน ประสบผลกรรมตามสนอง

ในสวนอันหูพอเกิดเรื่องใหญ่เช่นนี้ ทหารเจ้าพิชิตประจิมจึงดับไฟในบัดดล ทางหนึ่งรายงานด่วนต่อโง้วซำกุ่ย ทางหนึ่งเชื้อเชิญแพทย์มารักษาโง้วเอ่งฮี้ม เหล่าราชองครักษ์กลับแพร่สาเหตุที่โง้วเอ่งฮี้มรับบาดเจ็บออกไป แม้แต่ทหารเจ้าพิชิตประจิม ก็บอกเป็นเสียงเดียวกัน

ทั้งหมดขณะบอกเล่า อดต่อเติมเสริมแต่งมิได้ บ่งบอกบรรยายเหตุการณ์ในห้องนอนเกี่ยงเส้งกงจู้ ราวกับเห็นมากับตา ว่ากล่าวจนน้ำ-ลายกระเซ็นซ่าน วาดท่วงท่าประกอบ ผู้รับฟังถึงกับปากอ้าตาค้าง ผงกศีรษะไม่หยุดยั้ง

ครึ่งชั่วยามให้หลัง โง้วซำกุ่ยได้รับรายงาน ควบขับม้ามายังสวน-อันหู มุ่งตรงมานอกห้องเกี่ยงเส้งกงจู้ คุกเข่าโขกศีรษะขอขมาโทษ

อุ้ยเซี่ยวป้อยืนหยัดอยู่ด้านข้าง กล่าวว่า

"อ้วงเอี้ยโปรดลุกขึ้น ข้าพเจ้าจะเข้าไปกับท่านหยั่งท่าที กงจู้ดู"

โง้วซำกุ่ยล้วงไข่มุกมรกตจากอกเสื้อกำหนึ่ง ยัดเยียดเข้ามาในมืออุ้ยเซี่ยวป้อ กล่าวว่า

"เรารุดมาอย่างฉุกละหุก มิได้พกตั๋วแลกเงินติดตัว ขอท่านแจกจ่ายอัญมณีเหล่านี้แก่ราชองครักษ์ยามอยู่เบื้องหน้ากงจู้ ก็อธิบายแทนเราด้วย"

อุ้ยเซี่ยวป้อยัดเยียดอัญมณีกลับคืน กล่าวว่า

"ข้าพเจ้ามิกล้ารับของขวัญจากอ้วงเอี้ยชั่วคราว มิทราบกงจู้ตกลงใจอย่างไร โอ นางทระนงในศักดิ์ศรี ได้รับการตามใจตลอดมา ซี่จี้ออกจะอุกอาจสามหาวไป"

"ถูกแล้ว ท่านก็อธิบายแก้ต่างแทนบุตรชายเราสักครา"

อุ้ยเซี่ยวป้อผงกศีรษะ สาวเท้าถึงหน้าประตูห้อง เกี่ยงเส้งกงจู้ กล่าวเสียงกังวาน

"เรียนกงจู้ เจ้าพิชิตประจิมรุดมาขอขมาด้วยตนเอง ขอกงจู้เห็นแก่มันที่เป็นขุนนางตงฉิน ผ่อนผันไม่เอาความ"

รอคอยชั่วขณะ ในห้องนอนเกี่ยงเส้งกงจู้หามีเสียงตอบไม่ อุ้ย-เซี่ยวป้อจึงกล่าวย้ำอีกครา พลันได้ยินเสียงโครม คล้ายเป็นเก้าอี้ตัวหนึ่งล้มลงกับพื้น

อุ้ยเซี่ยวป้อ โง้วซำกุ่ยหันมาสบตากันอย่างตื่นตระหนก ได้ยินนางกำนัลผู้หนึ่งร้องว่า

"กงจู้ ท่านไม่อาจคิดสั้น!"

โง้วซำกุ่ยแตกตื่นจนหน้าซีดเผือด ครุ่นคิดขึ้น

"กงจู้หากอัตวินิบาตกรรม เราไหนเลยแบกรับโทษทัณฑ์ความผิดได้? มาตรว่าตอนนี้ยังตระเตรียมการไม่เสร็จสิ้น ก็ได้แต่เคลื่อนกำลังปฏิบัติการในบัดดล!"

ได้ยินภายในห้อง บังเกิดเสียงนางกำนัลหลายนางคร่ำครวญ หวน-ไห้นางกำนัลนางหนึ่งสาวเท้าก้าวปราดออกมา กล่าวเสียงสั่นเครือ

"ท่านหัวหน้ากองแซ่อุ้ย กงจู้คิดแขวนคอตาย ท่าน...ท่านรีบเข้ามาช่วยเหลือ"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวอย่างลังเล

"พวกเราเหล่าข้าทาส ไม่บังควรล่วงล้ำเข้าห้องนอนกงจู้"

โง้วซำกุ่ย ผลักไสกลางหลังอุ้ยเซี่ยวป้อเบาๆ กล่าวว่า

"สถานการณ์คับขัน รีบช่วยกงจู้จึงสำคัญว่า"

อุ้ยเซี่ยวป้อถลันเข้าห้องนอน เห็นเกี่ยงเส้งกงจู้นอนเหยียดยาวอยู่

บนเตียง นางกำนัลเจ็ดแปดนางห้อมล้อมรอบ ส่งเสียงร่ำไห้ อุ้ยเชี่ยวปัอจึงกล่าว

"ข้าพเจ้ามีกำลังภายใน สามารถช่วยเหลือกงจู้"

เหล่านางกำนัลหลบเลี่ยงไปด้านข้าง เห็นเกี่ยงเส้งกงจู้พริ้มตาสนิทลมหายใจแผ่วล้า ลำคอมีรอยเชือกสายหนึ่งจริงๆ บนขื่อคานแขวนเส้นเชือกทอดโยงมาถึงข้างเตียง เก้าอี้ตัวหนึ่งพลิกล้มอยู่บนพื้น

อุ้ยเชี่ยวปัอลอบหัวร่อในใจ ครุ่นคิดขึ้น

"แสดงละครได้แนบเนียนนัก"

สะอึกถึงข้างเตียง ยื่นมือหยิกริมฝีปากส่วนบนของนาง คราหนึ่งเกี่ยงเส้งกงจู้ส่งเสียงดังฮือม์ ลืมตาขึ้นช้าๆ กล่าวเสียงแผ่วล้า

"ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้ามิคิดมีชีวิตสืบไปแล้ว"

อุ้ยเชี่ยวปัอกล่าวว่า

"กงจู้ศักดิ์ศรีสุดสูง ขอให้ปลงตก เจ้าพิชิตประจิมรุดมาขอขมารอคอยอยู่เบื้องนอก"

เกี่ยงเส้งกงจู้ครำ่ครวญว่า

"ท่านเรียกมันสังหารคนชั่วร้ายนั้นโดยรีบด่วน"

อุ้ยเชี่ยวปัอ ใช้ร่างบดบังสายตาเหล่านางกำนัล สอดมือไปในผ้าห่มหยิกหว่างเอวนางคราหนึ่ง

เกี่ยงเส้งกงจู้แทบหัวร่อออกมา พยายามกลั้นกลืนไว้ ใช้ปลายเล็บทิ่มใส่หลังมืออุ้ยเชี่ยวปัอคราหนึ่งร่ำร้องว่า

"ข้าพเจ้ามิคิดมีชีวิตสืบไปอีก นับแต่นี้ข้าพเจ้าจะบากหน้าเป็นผู้คนได้อย่างไร?"

โง้วซ่ากุ่ยรอคอยอยู่นอกห้อง แว่วเสียงครำ่ครวญหวนไห้ของเกี่ยงเส้งกงจู้กระทบโสต ทราบว่านางยังมีชีวิต ค่อยคลายใจลงระบายลมหายใจออกมา พอฟังนางร่ำร้องว่า "นับแต่นี้จะบากหน้าเป็นผู้คนได้อย่างไร" ต้องครุ่นคิดขึ้น

"นี่ก็ยากตำหนินาง ทั้งสองถือดาบกระชับปืน แต่ไม่สะบั้นส่วนสัดอื่น กลับตัดใส่สิ่งนั้น เอ่งฮิ้มแม้รักษาพยาบาลจนทุเลา เกี่ยงเส้งกงจู้ก็

ต้องร้างคู่ไปชั่วชีวิต ตอนนี้มีแต่ปกปิดเรื่องราว มิให้แพร่งพรายออกไป"

ชั่วครูให้หลัง อุ้ยเซี่ยวป้อสาวเท้าออกจากห้องสั่นศีรษะไม่หยุดยั้ง โง้วซำกุ่ยสาวเท้าเข้าหา ถามว่า

"กงจู้กล่าวกระไร?"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

"นางได้รับการช่วยชีวิตแล้ว เพียงแต่กงจู้นิสัยแกร่งกร้าว มิยอมรับฟังคำตักเตือน ยืนกรานแสวงหาความตาย ข้าพเจ้าสั่งเหล่านางกำนัลคอยปรนนิบัติกงจู้อย่าได้เหินห่างแม้สักก้าวเดียว หากแต่กริ่งเกรงนางคิดกลืนกินยาพิษ"

โง้วซำกุ่ยหน้าแปรเปลี่ยนไป กล่าวว่า

"ถูกแล้ว การนี้ต้องระมัดระวังให้มากไว้"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวเบาๆ

"ข้าพเจ้าได้แต่มุ่งหวังว่า กงจู้เข้าพิธีสยุมพรแต่เนินๆ ข้าพเจ้าเท่ากับปลดเปลื้องพันธะไป หาไม่ระหว่างนี้นางหากเป็นไรไป ชีวิตน้อยๆ ของข้าพเจ้าคงมิสามารถรักษาไว้"

โง้วซำกุ่ยลอบปีติลิงโลด กล่าวว่า

"พวกเรารีบประกอบเรื่องมงคลกัน เพียงมิทราบกงจู้... ยินยอมเข้าพิธีวิวาห์หรือไม่?"

ขณะว่ากล่าว ครุ่นคิดขึ้น

"บุตรชายเรากลับกลายเป็นคนทุพพลภาพ เพียงมุ่งหวังว่ากงจู้อายุเยาว์ด้อยประสบการณ์ มิเข้าใจเรื่องบุรุษสตรี ยินยอมเข้าพิธีวิวาห์ไม่แน่นักว่านางยังคาดคิดว่า บุรุษในใต้หล้าล้วนมีสภาพเช่นนี้"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวเบาๆ ที่ข้างหูมันว่า

"กงจู้อายุยังเยาว์ คงไม่เข้าใจเรื่องราวนั้น"

โง้วซำกุ่ยฉุกใจคิดขึ้น

"ความคิดอ่านวีรบุรุษ นับว่าสอดคล้องกัน"

แต่แล้วครุ่นคิดสืบไป

"มารดามันเถอะ เด็กน้อยนี้นับเป็นวีรบุรุษใดได้ กลับยกขึ้น

วิจารณ์ร่วมกับเรา"

ยามนั้นกล่าวว่า

"พวกเราจะกระทำตามนี้ พระองค์ท่านมีพระราชกรณียกิจมากหลาย พวกเราเหล่าข้ารับใช้ ไม่บังควรสร้างความกังวลพระทัยแก่พระองค์อีก มิเช่นนั้นหากทราบเรื่องกงจู้คงไม่สำราญพระทัย น้องเรา เคล็ดลับของพวกเราเหล่าข้าราชการคือ รายงานเรื่องมงคล ไม่รายงานเรื่องน่าวิตก"

อุ้ยเชี่ยวป๊องอนิ้วดีดขอบหมวกประจำตำแหน่งกล่าวว่า

"นับแต่นี้ข้าพเจ้าต้องพึ่งพาอ้วงเอี้ยสนับสนุน จะปฏิบัติตามทุกประการ"

โง้วซำกุ่ยกล่าวคำขอบพระคุณ ในใจกลับวางแผนว่า จะจัดกำลังทหารปลอมแปลงเป็นโจรมิจฉาชีพซุ่มซ่อนอยู่ที่เขตมณฑลกวงไซ รอจนอุ้ยเชี่ยวป๊อและพวกเดินทางกลับนครหลวง ก็สังหารฝ่ายตรงข้ามให้สิ้นซาก

มณฑลกวงไซเป็นเขตปกครองของซุนเอี่ยงเส้งภรรยามัน ขงซี่เจ็งเป็นธิดาเจ้าสยบทักษิณขงอู่เต็กอ้วง ไท้โหวทรงรับเป็นธิดาบุญธรรมยังคงให้ขงซี่เจ็งรับผิดชอบเหตุการณ์คราวนี้

อุ้ยเชี่ยวป๊อแม้กลอกกลิ้งปราดเปรื่อง แต่หาได้ลึกซึ้งเท่าโง้วซำกุ่ยไม่ เห็นฝ่ายตรงข้ามจมอยู่ในภวังค์ ดรุ่นคิดเข้าใจว่าโง้วซำกุ่ยกริ่งเกรงว่าเรื่องนี้จะแพร่งพรายออกไป กล่าวว่า

"อ้วงเอี้ยโปรดวางใจ ข้าพเจ้าจะกำชับเหล่าบริวารสั่งพวกมันอย่าได้กล่าวเหลวไหล"

โง้วซำกุ่ยกล่าวว่า

"น้องเราวันนี้ให้ความช่วยเหลือเรา สุดที่เงินทองอัญมณีจะทดแทนได้ เพียงแต่ทหารที่ร่วมทางมากับท่านมีมากมายมิน้อย สมควรปิดปากพวกมันไว้ ต้องใช้จ่ายเงินทองบ้าง เราเมื่อกลับถึงที่พำนัก จะใช้คนส่งมา"

อุ้ยเชี่ยวป๊อกล่าวว่า

"ขอบพระคุณ เพียงมิทราบอาการบาดเจ็บของซี่จื้อ (ทายาทเจ้า-ผู้ครองแดวัน) เป็นอย่างไร พวกเรารุดไปดูกัน"

โง้วซำกุ่ยก็ห่วงใยกังวลอาการบาดเจ็บของบุตรชาย ทั้งสองจึง

ร่วมทางไปเยี่ยมเยียน แพทย์ผู้รักษาอาการขมวดคิ้วรายงานว่า

"ซี่จื้อไม่มีอันตรายถึงแก่ชีวิต แต่ทว่า..."

โง้วซำกุ่ยตัดบทว่า

"ไม่มีอันตรายถึงแก่ชีวิตก็ประเสริฐ"

มันกริ่งเกรงว่า อุ้ยเชี่ยวปัอยังจะกักตัวบุตรชายไว้ จึงสั่งทหารในสังกัด ส่งบุตรชายกลับคฤหาสน์ไปรักษาพยาบาล ตนเองพัวพันอุ้ยเชี่ยวปัอไว้จวบจนโง้วเอ่งฮี้มออกจากสวนอันหู จึงกล่าวคำอำลา

อุ้ยเชี่ยวปัอครุ่นคิดในใจ

"โง้วเอ่งฮี้มหลังจากฟื้นคืนสติ ย่อมต้องบอกสาเหตุข้อเท็จจริงออกมา แต่ผู้ใดไหนเลยยินยอมเชื่อถือว่า เกี่ยงเส้งกงจู้กลับตัดของสิ่งนั้นของมันออกมา? ต่อให้จอมโหดโง้วซำกุ่ยคงไม่เชื่อถือ แผดด่าบุตรชายตนเอง"

เมื่อกลับถึงที่พำนัก วานรแปดแขน นักพรตเฮี้ยงเจ็งและพวกทราบข่าวแต่แรก ล้วนปรบมือโลดเต้นอย่างยินดี

อุ้ยเชี่ยวปัอก็ไม่บอกข้อเท็จจริงที่เกี่ยงเส้งกงจู้ลงมือเองออกไป สอบถามถึงเรื่องเที่ยวซ่องคณิกา นักสู้สมาคมฟ้าดินบอกว่า ได้ปฏิบัติตามแผนทุกประการ

อุ้ยเชี่ยวปัอหวนนึกถึงค่ำคืนนี้เมื่อเกิดเรื่องเช่นนี้ หากส่งทหารหน่วยหนึ่งกลับนครหลวง โง้วซำกุ่ยอาจระแวงสงสัยว่า พวกตนคิดกราบทูลฮ่องเต้ ยังคงรอคอยอีกหลายวัน ค่อยควบคุมตัวฮังเทียบม่อออกจากมณฑลฮุ้นหนำ

วุ่นวายมาตลอดทั้งคืน นักสู้สมาคมฟ้าดินขณะจะล่าถอยไปราช-องครักษ์เจี๋ยะฉี้เฮี้ยง พลันก้าวปราดๆ ถึงหน้าประตู รายงานว่า

"ท่านหัวหน้ากอง เจ้าพิชิตประจิมถูกลอบประทุษร้าย!"

อุ้ยเชี่ยวปัอกำลังถือชามรังนกนางแอ่นคิดดื่มกิน พอฟังถึงกับใจหายวาบ เสียงเครั่งพลันดัง ชามนกนางแอ่นตกหล่นลงสู่พื้น แตกกระจายเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย โพล่งว่า

"ผู้ประทุษร้ายเป็นใคร?"

ตนมิต้องการให้เจี๋ยะฉี้เฮี้ยง พบเห็นนักสู้สมาคมฟ้าดินชุมนุม

ภายในห้อง รีบสาวเท้าก้าวปราดออกจากห้อง ถามอีกว่า

"จอมโฉด...เจ้าพิชิตประจิมเสียชีวิตหรือไม่?"

เจี๋ยะฉี่เฮี้ยงกล่าวว่า

"ไม่เสียชีวิต ฟังว่ารับบาดเจ็บเล็กน้อย ผู้ประทุษร้ายถูกคร่ากุมในบัดดล ที่แท้...ที่แท้เป็นนางกำนัลปรนนิบัติกงจู้ผู้หนึ่ง!"

อุ้ยเซี่ยวป้อโบกมือกล่าวว่า

"รีบไปสืบสาวรายละเอียด กลับมารายงานโดยด่วน"

เจี๋ยะฉี่เฮี้ยงรับคำเพิ่งหันกายกลับ ราชองครักษ์อีกคนหนึ่ง เตียตังนี้ก็ก้าวปราดๆ มา กล่าวว่า

"เรียนท่านหัวหน้ากอง นางกำนัลที่ประทุษร้ายเจ้าพิชิตประจิมเรียกว่าเฮ้งคอยี้!"

อุ้ยเซี่ยวป้อถึงกับสะท้านทั้งร่าง กล่าวเสียงสั่นระรัว

"นาง...นางไฉนจึงลงมือ?"

ที่แท้เฮ้งคอยี้คือนามปลอมของอาคอ อุ้ยเซี่ยวป้อพอรับทราบเช่นนั้น สร้างความแตกตื่นตกใจยิ่ง

เตียคังนี้กล่าวว่า

"เจ้าพิชิตประจิม ควบคุมตัวนางกลับที่พำนัก บอกว่าจะสอบสวนด้วยตนเองว่า เป็นผู้ใดใช้สอยบงการ"

อุ้ยเซี่ยวป้อพอฟังว่านางในดวงใจถูกคร่ากุม ถึงกับสมองเลอะเลือนอลวน ครุ่นคิดหนทางใดไม่ออก

เตียคังนี้กล่าวอีกว่า

"ทั้งหมดล้วนบอกว่า เฮ้งคอยี้เป็นนางกำนัลอายุสิบหกสิบเจ็ดปีดงจงรักภักดีต่อกงจู้ เห็นกงจู้ถูกหยามหยัน คิดอัตวินิบาตกรรม ยามชุ่นแค้นจึงคิดระบายโทสะให้กับนาง"

อุ้ยเซี่ยวป้อกคล้ายพบเห็นแสงสว่างลำหนึ่งขึ้นในความมืดมนอนธกาล รีบกล่าวว่า

"เป็นเช่นนั้นแน่นอน ดรุณีน้อยอายุเยาว์เยี่ยงนั้น มีความแค้นใดกับเจ้าพิชิตประจิม? พวกเราแม้คิดประทุษร้ายโจ้วซำกุ่ย ก็ไม่ใช้ดรุณี

น้อยนางหนึ่งปฏิบัติการ"

เจี๊ยะฉี่เฮี้ยง เตียดังนี้สบตากันวูบ ครุ่นคิดขึ้น

"ท่านหัวหน้ากอง กล่าวสับสนเลอะเลือนแล้ว พวกเราไหนเลยใช้คนไปประทุษร้ายเจ้าพิชิตประจิม?"

มันสมองหาทราบไม่ว่าคำ"พวกเรา" ของอุ้ยเชี่ยวป๊อหมายถึงนักสู้สมาคมฟ้าดิน

เตียดังนี้กล่าวว่า

"เจ้าพิชิตประจิมคงไม่ระแวงสงสัยผู้คนมากความ เรื่องนี้หากแพร่สะบัดออก มิว่าผู้ใดก็ไม่มีประโยชน์ มันคงใช้คนไปลอบสังหารนางกำนัลนั้นเป็นการยุติเรื่องราว!"

อุ้ยเชี่ยวป๊อกล่าวเสียงสั่นระริก

"ฆ่าไม่ได้ มันหากสังหารนาง บิดาจะไปเสี่ยงชีวิตกับเต่าชราแซ่-โง้ว"

เตียดังนี้ เจี๊ยะฉี่เฮี้ยงสบตากันอีกครา ครุ่นคิดขึ้น

"หรือท่านหัวหน้ากองแซ่อุ้ย ขุ่นแค้นที่เกี่ยงเส้งกงจู้ถูกหยามหยันใช้นางกำนัลนั้นไปประทุษร้าย?"

ทั้งสองยืนห้อยมือสำรวม มิกล้าสอดปากคำ อุ้ยเชี่ยวป๊อกล่าวอีกว่า

"แล้วนี่จะทำอย่างไร?"

เตียดังนี้เห็นฝ่ายตรงข้ามท่าทีร้อนรุ่ม จึงปลอบประโลมว่า

"ท่านหัวหน้ากอง เรื่องนี้หากสืบสาวถึงต้นตอ เป็นความผิดพลาดของโง้วซำกุ่ยสองพ่อลูก โง้วซำกุ่ยเมื่อไม่เสียชีวิต ต่อให้มันสืบทราบว่าผู้ใดเป็นคนบงการ พวกเราก็สามารถยืนกรานมิยอมรับ"

อุ้ยเชี่ยวป๊อสั่นศีรษะกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าหาได้ใช้คนไปประทุษร้ายไม่ พวกเราเป็นพี่น้องกันเองไยต้องปกปิดอำพราง"

ราชองครักษ์ทั้งสองคลายใจลง เจี๊ยะฉี่เฮี้ยงกล่าวว่า

"อย่างนั้นพวกเราแยกย้ายไปหลับไหล แสร้งเป็นมิทราบเรื่องก็

แล้วกัน"

อุ้ยเชี่ยวป๊อกล่าวว่า

"ไม่ได้ รบกวนสองท่านทำเนียบ (นามบัตร) ของข้าพเจ้า ไปเข้าพบเจ้าพิชิตประจิม บอกว่าเฮ้งคอยี้ก้าวร้าวอ้วงเอี้ย นับว่ามิบังควรยิ่งแต่นางเป็นนางกำนัลคนสนิทของกงจู้ ขออ้วงเอี้ยมอบนางให้กับพวกท่านนำกลับมา ข้าพเจ้าจะรายงานเหตุการณ์ต่อกงจู้ ลงทัณฑ์นางสถานหนัก"

เตียคังนี้ เจี๋ยะฉี่เฮี้ยงรับคำจากไป ในใจกลับรู้สึกเยี่ยงนี้ออกจะมากเรื่องเกินกว่าเหตุ

อุ้ยเชี่ยวป๊อเร่งรุดมายังห้องพักแม่ชีเกาลั้ง ผลักประตูเข้าไป เห็นนางนั่งกรรมฐานบนเตียง เพิ่งโคจรลมปราณเสร็จสิ้น จึงกล่าว

"ซือแป๋ทราบเรื่องของ...ของซือเจ้หรือไม่?"

แม่ชีเกาลั้งกล่าวว่า

"เรื่องอันใด กลับประหวั่นลนลานปานนี้?"

"ซือเจ้ไปประทุษร้ายโจ้วซำกุ่ย ถูก...ถูกคร่ากุมตัวได้!"

แม่ชีเกาลั้งตาทอประกายวูบ กล่าวว่า

"สามารถทำร้ายโจ้วซำกุ่ยถึงแก่ชีวิตหรือไม่?"

"หามิได้"

แม่ชีเกาลั้งแค่นเสียงดังเฮอะ สีหน้าปรากฏแววผิดหวังขึ้นวูบกล่าวว่า

"ช่างใช้การไม่ได้"

อุ้ยเชี่ยวป๊อสงสัยยิ่ง ครุ่นคิดขึ้น

"นางเป็นศิษย์ของท่าน ตอนนี้ถูกโจ้วซำกุ่ยคร่ากุมไป ท่านกลับคล้ายมินำพาปรารมภ์"

แต่แล้วฉุกใจคิด กล่าวว่า

"ซือแป๋ ท่านมีหนทางช่วยเหลือซือเจ้ ใช่หรือไม่?"

แม่ชีเกาลั้งส่ายหน้ากล่าวว่า

"หามีไม่"

ตลอดรายงานที่ผ่านมา อุ้ยเชี่ยวป๊อเห็นซือแป๋เย็นชา หมางเมินต่อซือเจ้ผู้นี้ กลับรักใคร่ตนกว่านางเสียอีก แต่มิว่าอย่างไร คงไม่เห็นการ

ตายโดยมิช่วยเหลือ จึงกล่าว

"โง้วซำกุ่ยคงต้องเดี่ยวเซ็ญทรมานนาง ให้รับสารภาพว่าผู้ใดบงการอยู่หลังฉาก"

แม่ชีเกาลั้งกล่าวเสียงเย็นชา

"เป็นเราใช้สอยบงการเอง โง้วซำกุ่ยมีความสามารถใด ให้มันนำมาใช้ต่อเรา"

แม่ชีเกาลั้งบงการอาคอประทุษร้ายโง้วซำกุ่ย อุ้ยเซี่ยวป้อพอฟังกลับไม่ตื่นเต้นตระหนกกระไร นางเป็นราชธิดากษัตริย์ราชวงศ์เหม็งย่อมชิงชังอาฆาตโง้วซำกุ่ยที่ทรยศราชวงศ์เหม็ง

เพียงแต่พลังฝีมืออาคอไม่สูงล้ำกระไร โง้วซำกุ่ยมีราชองครักษ์มากมาย ต่อให้ประทุษร้ายประสบผลก็ยากหนีรอดได้ แม่ชีเกาลั้งใช้นางไปกระทำเรื่องนี้ไยมิใช่ใช้นางไปหาความตาย?

ยามกะทันหันบังเกิดปมปัญหาซับซ้อน แต่มิกล้าสอบถามตรงๆ กล่าวว่า

"ซือเจ้ย่อมไม่สารภาพพาดพิงถึงซือแป้"

แม่ชีเกาลั้งกล่าวสั้นๆ ว่า

"กระนั้นหรือ?"

จบคำพริ้มตาลง

อุ้ยเซี่ยวป้อมิกล้ากล่าวมากความ ล่าถอยออกจากห้อง เดินวนเวียนไปมาในห้องโถง เห็นท้องฟ้าใกล้รุ่งสางสว่าง ใช้ราชองครักษ์ไปสืบเสาะข่าวคราวรวมสามขบวน ล้วนไม่กลับมารายงาน สุดท้ายมิอาจอดรนทนรอนำกำลังทหารลาดตระเวนกองหนึ่ง ออกจากสวนด้วยตนเอง

ขณะห่างจากคฤหาสน์เจ้าพิชิตประจิมสามลี้ แว่วเสียงฝีเท้าม้าดังระรัวเตียดังนี้ควบขับม้าสวนทางมารายงานว่า

"บริวารกับเจี๊ยะฉี่เฮี้ยง รุดไปขอเข้าพบเจ้าพิชิตประจิม อ้วงเอี้ยยังมิได้ออกมา เจี๊ยะฉี่เฮี้ยงยังรอคอยอยู่ในห้องรับรอง"

อุ้ยเซี่ยวป้อทั้งแตกตื่นทั้งร้อนรุ่ม ขยี้เท้าแผดด่าว่า

"มารตามันเถอะ โง้วซำกุ่ยวางก้ามเขื่องโขนัก"

เตียดังนี้ขบคิดในใจ

"มันเป็นอ้วงเอี้ย (เจ้าผู้ครองแคว้น) ผู้สูงศักดิ์ไม่ยอมเข้าพบพวกเราเหล่าราชองครักษ์ เป็นเรื่องธรรมดาสามัญยิ่ง"

อุ้ยเซี่ยวปัอกระซากเสียงว่า

"ข้าพเจ้าจะรุดไปพบพานมันด้วยตนเอง พวกท่านล้วนตามเรามา"

เหลียวหน้ามองทหารลาดตระเวนผู้หนึ่ง เอ่ยสืบต่อ

"ไปเรียกระดมผู้ควบคุมทหารลาดตระเวนทั้งมวลมา รอรับคำสั่งที่หน้าคฤหาสน์โง้วซำกุ่ย"

ทหารลาดตระเวนนั้นรับคำล่าถอยไป

เตียดังนี้ และพวกพอฟัง ล้วนมีสีหน้าตื่นตระหนกดูจากท่าทีอันร้อนรุ่มขุ่นแค้นของอุ้ยเซี่ยวปัอคล้ายคิดเสี่ยงชีวิตกับโง้วซำกุ่ย แต่ไพร่พลเจ้าพิชิตประจิมมากมายก่ายกอง ทหารที่ติดตามมาคุ้มครองเกี่ยงเล้งกงจู้มีเพียงสองพันคน หากประจัญบานกัน ไม่ต้องถึงหนึ่งชั่วยาม พวกตนคงถูกสังหารจนหมดสิ้น

เตียดังนี้กระตุ้นเตือนสติว่า

"ท่านหัวหน้ากองแซ่อุ้ยคราวนี้รับพระบรมราชโองการ เดินทางมายังเมืองคุนหมิง มิว่าเรื่องราวใดโง้วซำกุ่ยย่อมต้องให้เกียรติท่าน ในความเห็นบริวารยังคงค่อยๆ ดำเนินการ"

อุ้ยเซี่ยวปัอกระซากเสียงกล่าวว่า

"มารดามันเถอะ โง้วซำกุ่ยเป็นจอมโฉดชั่ว พวกเราหากค่อยๆ ดำเนินการ มันย่อมต้องสังหารเฮ้ง...เฮ้งคอยี้นั้น ผู้ใดจะชุบชีวิตนางฟื้นคืนมา?"

เตียดังนี้มิกล้ากล่าวมากความครุ่นคิดขึ้น

"สังหารนางกำนัลนางหนึ่ง นับเป็นอย่างไรได้? นางไม่ใช่น้องสาวท่าน ไยต้องทุ่มเทกำลังคนปานนี้?"

อุ้ยเซี่ยวปัอร่ำร้องว่า

"เคลื่อนขบวน"

พลางพลิกตัวขึ้นหลังม้า ควบขับสู่คฤหาสน์เจ้าพิชิตประจิม

ผู้เฝ้ารักษาคฤหาสน์พอเห็นอุ้ยเชี่ยวปัอรุดมา ทางหนึ่งให้การต้อนรับ ทางหนึ่งรายงานต่อโง้วซำกุ่ย

มินานให้หลัง ผู้ควบคุมกองทหารแซ่ก๊กเซียงและเบ๊เป้าพากันออกมาต้อนรับ แซ่ก๊กเซียงเป็นบุตรเขยโง้วซำกุ่ย บัญชาการทหารสิบกองหลังจากน้อมกายคารวะอุ้ยเชี่ยวปัอ จึงกล่าว

"ท่านหัวหน้ากองคงทราบข่าวอ้วงเอี้ยถูกประทุษร้าย อ้วงเอี้ยรับบาดเจ็บมิน้อย ไม่อาจออกมาต้อนรับด้วยตนเอง ยังหวังให้อ๊ภัยด้วย"

อุ้ยเชี่ยวปัอใจหายวาบ กล่าวว่า

"อ้วงเอี้ยรับบาดเจ็บ? มิใช่บอกว่าไม่ได้รับบาดเจ็บหรือ?"

แซ่ก๊กเซียงกล่าวอย่างหมกมุ่นกังวล

"ทรวงอกอ้วงเอี้ยถูกผู้ประทุษร้ายแทงใส่หนึ่งกระบี่ปากแผลลึกสามสี่นิ้ว"

"โอย อย่างนั้นย่ำแย่แล้ว"

แซ่ก๊กเซียงเอ่ยสืบต่อ

"อ้วงเอี้ยครานี้...สามารถรอดจากห้วงอันตรายหรือไม่ ยังยากระบุมั่น พวกเรากริ่งเกรงสร้างความตื่นตระหนกแก่ผู้คน จึงปกปิดอำพรางไว้ แต่ท่านหัวหน้ากองแซ่อุ้ยเป็นพวกพ้องกันเอง ย่อมไม่ต้องกลบเกลื่อน"

อุ้ยเชี่ยวปัอกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าคิดรุดไปเยี่ยมเยียนอ้วงเอี้ย"

คนทั้งสองสบตากันวูบ แซ่ก๊กเซียงกล่าวว่า

"เราขอนำทาง"

เมื่อบรรลุถึงห้องนอนโง้วซำกุ่ย แซ่ก๊กเซียงกล่าวว่า

"งักแป๋ (พ่อตา) ท่านหัวหน้ากองแซ่อุ้ยมาเยี่ยมเยียนท่านผู้เฒ่า"

หลังม่านมุ้ง ปรากฏเสียงโง้วซำกุ่ยครวญครางเบาๆ หาได้ขานตอบไม่

แซ่ก๊กเซียงเลิกม่านมุ้งขึ้น เห็นโง้วซำกุ่ยขมวดคิ้วขบกรามกลั้นกลืนความเจ็บปวดรวดร้าว ผ้าห่มเหนือร่างแปดเปื้อนด้วยคราบโลหิต ทรวงอกพันผ้าพันแผลบนผ้าพันแผลปรากฏโลหิตไหลซึมออกมา ข้างเตียงยืนหยัดด้วยนายแพทย์สองคน สีหน้าล้วนหมกมุ่นกังวล

อุ้ยเชี่ยวปัอคิดมิถึงว่า โง้วซำกุ่ยกลับรับบาดเจ็บสาหัสปานนี้ฝ่ายตรงข้ามจะเป็นจะตาย ความจริงไม่นำพาปรารมภ์ แต่คนผู้นี้หากบาดเจ็บสาหัสจนเสียชีวิต คิดช่วยเหลืออาคอ คงลำบากยากเย็นขึ้น ยามนั้นถามเบาๆ

"อ้วงเอี้ยเป็นอย่างไร?"

โง้วซำกุ่ยส่งเสียงครอกครอกในลำคอ สองตาเบิ่งค้างไร้ประกาย แฮ่ก๊กเซียงกล่าวอีกว่า

"งักแป๋ ท่านหัวหน้ากองแซ่อุ้ยรุดมาเยี่ยมเยือน"

โง้วซำกุ่ยส่งเสียงคร่างออกมา กล่าวว่า

"เรา...เราไม่รอดแล้ว พวกเจ้าไปสังหารเอ่งฮิ้มมันเป็นต้นเหตุ...แห่งเภทภัย..."

แฮ่ก๊กเซียงมิกล้ารับปาก ปล่อยม่านมุ้งลง ล่าถอยออกจากห้องพร้อมกับอุ้ยเชี่ยวปัอ กล่าวเสียงสั่นเครือ

"อ้วงเอี้ยคงไม่รอดแล้ว ท่านผู้เฒ่าจงรักภักดีมาชั่วชีวิต กลับประสบเหตุเช่นนี้ นับว่า...ฟ้าดินไม่ปกปักคนดีงามจริงๆ"

อุ้ยเชี่ยวปัอครุ่นคิดในใจ

"จงรักภักดีมารดาท่าน ฟ้าดินไม่ปกปักโง้วซำกุ่ย นับว่าชอบด้วยเหตุผล!"

ยามนั้นกล่าวว่า

"ในความเห็นของข้าพเจ้า อ้วงเอี้ยแม้รับบาดเจ็บสาหัส แต่รับรองไม่เสียชีวิต"

แฮ่ก๊กเซียงกล่าวว่า

"หวังให้เป็นเช่นนั้นเพียงมิทราบเห็นได้อย่างไร?"

"ข้าพเจ้ารู้จักวิชาทำนายชะตาราศี อ้วงเอี้ยราศีสูงส่ง ภายหน้าจะดำรงตำแหน่งสูงล้ำกว่าปัจจุบันร้อยเท่าพันทวี"

แฮ่ก๊กเซียงใจเต้นผางอย่างรุนแรง สีหน้าแปรเปลี่ยนไป โง้วซำกุ่ยเป็นเจ้าผู้ครองแคว้น รับการอวยยศสูงสุด นอกจากตำแหน่งฮ่องเต้หามียศตำแหน่งสูงล้ำกว่าเจ้าพิชิตประจิม

แฮ่ก๊กเซียงข่มจิตใจกล่าวว่า

"หวังว่า เป็นไปตามวาจาท่านหัวหน้ากองแซ่อุ้ยแคล้วคลาด จากภัยพิบัติครานี้"

อุ้ยเซี่ยวป้อพอเห็นสีหน้าฝ่ายตรงข้ามพลันฉุกคิดขึ้น

"ท่านคงทราบเรื่องโง้วซำกุ่ยคิดทรยศ จึงดิ่นตระหนกปานนี้ เราพานข่มขวัญมันอีกครา"

ดังนั้นกล่าวว่า

"ท่านวางใจอย่างเต็มที่ ซี่จื้อพวกท่านเป็นฮู่เบ๊ (ราชบุตรเขยผนวกตำแหน่งไท้เป้า) ครั้งกระโน้นวีรบุรุษงักอุยพิชิตทหารกิมก๊ก รุกไล่กิมอุดตุ๊ก (แม่ทัพได้กิมก๊ก) จนอุจจาระปัสสาวะเรี่ยราด ก็เพียงถูกอวยยศเป็นไท้เป้า ได้เป็นสามีเกี่ยงเล้งกงจู้ นับเป็นคุณประโยชน์มหาศาล ท่านพลอยรับผลประโยชน์ด้วย"

พลางสาวเท้าจากมา

แฮ่ก๊กเซียงครุ่นคิดอย่างแตกตื่น

"ฟังจากถ้อยคารมมั่น กลับระบุว่างักแป๋เราคิดทรยศตั้งตัวเป็นฮ่องเต้ หรือเรื่องนี้กลับรั่วไหลออกไป?"

อุ้ยเซี่ยวป้อเมื่อบรรลุถึงทางระเบียง ก็ชะงักเท้าลง ถามว่า

"คนประทุษร้ายอ้วงเอี้ย ถูกคร่ากุมได้หรือไม่ ที่แท้เป็นผู้ใด?

แฮ่ก๊กเซียงกล่าวว่า

"คนลงมือเป็นสตรี เรียกว่าเฮ้งคอยี้ บ้างบอกว่าเป็นนางกำนัลผู้-ปรนนิบัติรับใช้เกี่ยงเล้งกงจู้ แต่เราเข้าใจว่าเป็นข้อแอบอ้างปลอมแปลงดูท่าคงเป็นคนของตำหนักตระกูลมก้ ซึ่งเคยปกครองมณฑลฮุ้นหนำใช้มา"

อุ้ยเซี่ยวป้อใจหายวูบ ครุ่นคิดขึ้น

"ผิดท่าแล้ว พวกมันไม่กล้าก้าวร้าวล่วงเกินกงจู้กลับปรักปรำว่าเป็นคนของตำหนักตระกูลมก จากนั้นจะประหารฆ่านาง"

ยามนั้นทวนคำว่า

"เฮ้งคอยี้...กงจู้มีนางกำนัลคนสนิทคนหนึ่ง เรียกว่าเฮ้งคอยี้ ติดสอยห้อยตามนางตลอดเวลา สตรีนางนั้นอายุสิบเจ็ดสิบแปด เรือนร่าง

อ้อนแอ้นแน่งน้อย รูปโฉมงามสะคราญใช่หรือไม่?"

แย่ก๊กเซียงลังเลเล็กน้อยจึงกล่าว

"เราห่วงในอาการบาดแผลอ้วงเอี้ย มิได้สังเกตสนใจผู้ประทุษร้ายสตรีนางนั้นหากไม่ใช่แอบอ้างปลอมเป็นนางกำนัล ก็มีนามสอดคล้องกับนางกำนัลแท้จริง เมื่อเป็นที่โปรดปรานของเกี่ยงเส้งกงจู้ ปรกติย่อมต้องรับการอบรมกล่อมเกลาจากกงจู้ นุ่มนวลเปี่ยมมารยาทไหนเลยประทุษร้ายอ้วงเอี้ยได้?"

มันยิ่งมายิ่งยืนกรานว่า ผู้ประทุษร้ายหาใช่นางกำนัลที่ปรนนิบัติกงจู้ อุ้ยเชี่ยวป้อยิ่งรับฟังยิ่งตื่นตระหนก ถามเสียงสั่นสะท้าน

"พวกท่านสังหารนางแล้ว?"

"นั่นกลับยังไม่ลงมือ ต้องรอให้อาการอ้วงเอี้ยทุเลาลง ค่อยสอบถามผู้บงการหลังฉาก"

อุ้ยเชี่ยวป้อจึงกล่าว

"ท่านนำข้าพเจ้าไปชมดู ข้าพเจ้าสามารถพิสูจน์ว่า ผู้ประทุษร้ายเป็นนางกำนัลแท้จริงหรือไม่"

แย่ก๊กเซียงกล่าวว่า

"นั่นกลับไม่กล้ารบกวนท่านหัวหน้ากอง ผู้ประทุษร้ายรับรองมิใช่นางกำนัลที่ปรนนิบัติเกี่ยงเส้งกงจู้"

อุ้ยเชี่ยวป้อหน้าเค่ร่งเครียดเย็นชาลง กล่าวว่า

"อ้วงเอี้ยถูกประทุษร้าย อาการหนักหนาสาหัส หากแม้นเป็นไรไปมิว่าผู้ใดก็ไม่อาจหลุดพ้นจากภาระรับผิดชอบ ข้าพเจ้าพอกลับถึงนครหลวงพระองค์ท่านต้องตรัสถามอย่างละเอียด ว่าผู้ประทุษร้ายเป็นใครรับการใช้สอยจากผู้ใด ข้าพเจ้าหากมิทราบรายละเอียด หรือท่านจะให้ข้าพเจ้าเพ็ดทูล?"

แย่ก๊กเซียงส่งเสียงรับคำ แต่ไม่ยอมสาวเท้าเคลื่อนกาย

อุ้ยเชี่ยวป้อกล่าวอย่างมิพอใจ

"ท่านบ่ายเบี่ยงตลอดเวลา ความนี้ที่แท้มีเลศนัยใด หากคิดเล่นลวดลาย วางหลุมพรางกับดัก ก็ลองสำแดงออกมา ดูว่าเราผู้แซ่อุ้ย

ต้านทานรับได้หรือไม่?"

ตนเห็นนางในดวงใจถูกคร่ากุม ประสบเภทภัยมากกว่าวาสนา ยามร้อนรุ่มใจจึงกล่าววาจาโดยไม่ออมยั้ง กระชากหน้าจอมปลอมในวงราชการลงมาอย่างสิ้นเชิง

แย่ก๊กเชียงกล่าวอย่างร้อนรุ่ม

"เราไหนเลยกล้าเล่นลวดลายต่อท่านหัวหน้ากอง? เพียงแต่อ้วง-เอี้ยปกครองบริวารอย่างเข้มงวด เราเป็นบุตรเขยท่านผู้เฒ่า อ้วงเอี้ยจึงควบคุมเราเข้มงวดเป็นสองเท่า เพื่อมิให้บริวารสนทนาลับหลังว่าท่านผู้-เฒ่าจิตใจลำเอียง"

อุ้ยเซี่ยวป้อยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

"ตำแหน่งบุตรเขยนี้ประเสริฐแท้ อ้วงฮุย (นางสนม) ของอ้วง-เอี้ยตั้งอี่อี้ ฟังว่าเป็นโฉมสะคราญที่หนึ่งแห่งแผ่นดิน ราชวงศ์เชิงที่สามารถปกครองประเทศตั้งอี่อี้นับมีส่วนสัมพันธ์ด้วย เตี่ยบ้อ (แม่ยาย) ท่านมีรูปโฉมสะคราญจนจันทราหลบเร้นมิกล้าสู้หน้า ภรรยาท่านย่อมโสภาจนบุปผาสะเทิ้นอาย ขอเพียงเห็นหน้าแม่ยายสักหลายครา ถูกพ่อตาตีกันบ้างก็หาเป็นไรไม่"

"ภรรยาเรา..."

อุ้ยเซี่ยวป้อเอ่ยสืบต่อ

"โบราณมีวลีว่า 'แม่ยายพิศบุตรเขย' ยิ่งดูยิ่งชมชอบ แต่แม่ยายท่านเมื่องามสะคราญปานนั้น วาจานี้ต้องกล่าวเป็นนัยกลับว่าบุตรเขยพิศแม่ยายลอบกลืนน้ำลายลงคอ ฮา ฮา"

แย่ก๊กเชียงสีหน้ากระอักกระอ่วน ครุ่นคิดขึ้น

"เด็กน้อยนี้กล่าวเหลวไหล ใช้ภาษาหยาบคาย ไหนเลยมีลักษณะของขุนนางชั้นผู้ใหญ่?"

ยามนั้นกล่าวว่า

"ภรรยาของเรา หาใช่ถือกำเนินจากตั้งอี่อี้ไม่"

อุ้ยเซี่ยวป้อทอดถอนใจกล่าวว่า

"น่าเสียดาย ท่านโชคไม่ดีนัก"

สุ้มเสียงเคร่งเครียดเย็นชาลง เอ่ยสืบต่อ

"ข้าพเจ้ากำลังสอบถามถึงผู้ประทุษร้าย ท่านกลับพาดพิงถึงแม่ยายท่าน หรือมีอกุศลจิตเคลือบแฝง?"

แฮ่ก็กเชียงลอบขุ่นแค้นใจ เปลือกนอกยังกล่าวอย่างนอบน้อม

"ท่านหัวหน้ากองคิดสอบสวนผู้ประทุษร้าย นับว่าประเสริฐแท้เพียงแต่เกรงว่า...

อุ้ยเชี่ยวปัอกระชากเสียงว่า

"หรืออ้วงเอี้ยท่าน ไม่อนุญาตข้าพเจ้าสอบสวนผู้ประทุษร้าย?"

"หามิได้ ท่านคิดสอบสวนความเป็นมาผู้ประทุษร้าย อ้วงเอี้ยเรามีแต่สำนึกดื้นตัน ย่อมไม่สกัดขัดขวาง เพียงแต่มีวาจาประโยคหนึ่งขอท่านอย่าได้โทษว่าตำหนิ"

อุ้ยเชี่ยวปัอกระทืบเท้ากล่าวว่า

"ท่านกล่าวอ้ำๆ อึ้งๆ ปราศจากธาตุแท้ของลูกผู้ชาย ดูท่าปรกติคงคุกเข่าให้กับภรรยาเป็นเนืองนิจ รีบบอกมา"

แฮ่ก็กเชียงลอบแผดค่าในใจ

"บรรพบุรุษตระกูลอุ้ยท่านสิบแปดรุ่น ล้วนเป็นเผ่าพันธุ์เตียรัจฉาน!"

ยามนั้นกล่าวว่า

"เพียงแต่เกรงว่าผู้ประทุษร้ายนั้น หากเป็นนางกำนัลปรนนิบัติรับใช้เกี่ยงเล้งกงจู้จริง ท่านหัวหน้ากองรับตัวกลับไป อ้วงเอี้ยพอสั่งเบิกตัวผู้-ประทุษร้ายไปสอบสวน เราไยมิใช่ย่ำแย่?"

อุ้ยเชี่ยวปัอขบคิดในใจ

"ท่านกลอกกลิ้งนัก ชิงระบุห้ามมิให้เรานำผู้ประทุษร้ายไปมารดาท่านเถอะ ผู้ประทุษร้ายเป็นภรรยาเรา ไหนเลยยินยอมให้พวกท่านข่มเหงรังแก?"

ดังนั้นกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ท่านบอกว่า ผู้ประทุษร้ายมิใช่นางกำนัลที่ปรนนิบัติกงจู้ ไยต้องห่วงใยกังวลไป"

แฮ่ก็กเชียงกล่าวว่า

"นั่นเป็นเพียงข้อสันนิษฐานของเรา ข้อเท็จจริงเป็นอย่างไร ยังมิทราบชัด"

"หมายความว่า ท่านไม่อนุญาตข้าพเจ้ารับตัวผู้ประทุษร้ายกลับไป?"

"มิกล้า ท่านหัวหน้ากองโปรดนั่งรอในห้องโถงสักครู่ ให้ข้าพเจ้าไปน้อมเรียนอ้วงเอี้ย ขอความเห็นชอบเสียก่อน"

อุ้ยเชี่ยวป้อหัวร่อเฮอะเฮอะ ครุ่นคิดขึ้น

"ที่แท้ท่านกริ่งเกรงถูกพ่อตาตีก้น คิดผลักไสภาระรับผิดชอบ พ้นจากตัว"

ขณะครุ่นคิด ผงกศีรษะกล่าวว่า

"ก็ได้ ท่านไปน้อมเรียนเถอะ มิว่าอ้วงเอี้ยท่านหลับไหลหรือตื่นอยู่ ให้กลับมาในบัดดล เกี่ยงเล้งกงจู้หลังจากถูกซี่จื้อท่านหยามหยันตอนนี้มิทราบเป็นอย่างไร ข้าพเจ้าต้องรีบกลับไปดู"

แฮ่ก๊กเซียงน้อมกายรับคำ หวนกลับเข้าไปครู่ใหญ่ค่อยกลับออกมากล่าวว่า

"สติสัมปชัญญะอ้วงเอี้ยไม่แจ่มใส เรากริ่งเกรงท่านรอนานหลังจากน้อมเรียนเรื่องราว ก็มิรอรับฟังคำตอบอ้วงเอี้ย รุดมานำท่านไปสอบสวนผู้ประทุษร้าย"

อุ้ยเชี่ยวป้อผงกศีรษะ ติดตามแฮ่ก๊กเซียงเข้าสู่เขตตึกชั้นใน ผ่านทางระเบียงคดเดี้ยวหลายสาย ย่างเข้าสู่สวนอุทยาน เห็นนายทหารกระชับอาวุธหลายสิบคนลาดตระเวนไปมา รักษาการณ์อย่างเข้มงวด

แฮ่ก๊กเซียง ชักนำมาถึงหน้าภูเขาจำลองลูกหนึ่งส้วงเกาทัณฑ์ สีทองดอกหนึ่งแสดงต่อนายทวาร กล่าวว่า

"ได้รับคำสั่งอ้วงเอี้ย นำท่านหัวหน้ากองมาสอบปากคำผู้ประทุษร้าย"

นายทหารนั้นตรวจตราดูเกาทัณฑ์ประกาศิต จากนั้นเบี่ยงกายไปด้านข้าง

แฮ่ก๊กเซียงกล่าวว่า

"เราขอนำทาง"

พลางสาวเท้าเข้าสู่ภูเขาจำลอง อุ้ยเชี่ยวป้อตามติดอยู่ด้านหลังไป

ได้มิกี่ก้าว พบเห็นประตูเหล็กบานหนึ่งสกัดขวางหน้า ข้างประตูมีนาย-ทหารเฝ้ารักษาสองคน

ที่แท้ภูเขาจำลองนี้ เป็นปากทางเข้าคุกใต้ดิน ผ่านประตูเหล็กสามบาน ทำเลค่อยๆ ลาดต่ำลง มาถึงห้องกะทัดรัดหลังหนึ่ง

หน้าประตูห้องติดตั้งซี่กรงเหล็ก หยาบเท่าแขนเด็กชั้นหนึ่ง บนผนังห้องแขวนตะเกียงน้ำมันหลายดวงสาดส่องเห็นถึงตรุณีนางหนึ่งกระแทกนั่งกับพื้น สองมือโอบศีรษะ กำลังสะอึกสะอื้นร่ำไห้เบาๆ

อุ้ยเชี่ยวป้อสาวเท้าก้าวปราดไปเบื้องหน้า สองมือยึดจับซี่กรง-เหล็กเพ่งตามองตรุณีนางนั้นเขม็งนิ่ง

แฮ่ก๊กเชียงตวาดว่า

"ลุกขึ้น ท่านหัวหน้ากองมีวาจาสอบถามท่าน"

ตรุณีนางนั้นเงยหน้าขึ้น แสงโคมไฟพอดีสาดส่องต้องใบหน้านาง อุ้ยเชี่ยวป้อพอประสานสบตากับนาง ต่างอุทานดังอาออกมาโดยพร้อมเพรียง!

ตรุณีนางนั้นผุดลุกขึ้น โซ่ตรวนที่พันธนาการมือเท้า กระทบกันดังเกรียวกราว กล่าวว่า

"ท่าน...ท่านรุดมาแล้ว?

อุ้ยเชี่ยวป้อก็กล่าวอย่างตื่นตระหนก

"ไฉน...ไฉนเป็นท่าน?"

ตนคาดคิดมิถึงว่า ตรุณีนางนี้หาใช่อาคอ หากแต่เป็นเสียวกุ่งจู้ (หลานสาวเจ้าผู้ครองแคว้น) แห่งตำหนักตระกูลมก ครั้งกระโน้นเคยถูกจี้-เล่าปิ้งซุกซ่อนในสุกรเห็ดฮกเหลิงสุรา นำส่งเข้าพระราชวัง ภายหลังสังกัดนิกายเทพมังกรร่วมกับปิงอี่ นามมกเกี่ยมพิ้ง!

อุ้ยเชี่ยวป้อข่มสติลง เบือนหน้ามายังแฮ่ก๊กเชียง กล่าวว่า

"นางไฉนถูกคุมขังในที่นี้?"

แฮ่ก๊กเชียงกล่าวว่า

"ท่านหัวหน้ากองรู้จักผู้ประทุษร้ายจริงๆ นางเป็นนางกำนัลที่ปรนนิบัติกงจู้หรือ?"

อุ้ยเชี่ยวป้อกล่าวอย่างตื่นเต้นสงสัย

"นางเป็นผู้ประทุษร้ายอ้วงเอี้ย?"

"ถูกแล้ว สตรีนางนี้ขวัญกล้าบังอาจนัก ที่แท้เป็นผู้ใดใช้สอยบงการ ขอท่านหัวหน้ากองสอบสวนโดยละเอียดด้วย"

อุ้ยเชี่ยวป๊อตลายใจลงครุ่นคิดขึ้น

"ที่แท้ทั้งหมดล้วนเข้าใจผิด ผู้ประทุษร้ายโง้วซำกุ่ยหาใช่อาคอ หากแต่เป็นมกเสียวกุ่งจู้ ตำหนักตระกูลมกเคยปกครองแคว้นฮุนหนำ ภายหลังตระกูลมกถูกโง้วซำกุ่ยล้มล้าง นางย่อมต้องลงมือล้างแค้น"

ยามนั้นเบือนหน้ามาถามว่า

"นางรับสารภาพว่า เรียกว่าเฮ้งคอยี้ เป็นนางกำนัลปรนนิบัติกงจู้?"

แฮ่ก็กเชียงกล่าวว่า

"พวกเราหากคร่ากุมนาง ก็สอบถามถึงชื่อแซ่ความเป็นมานาง รายนามผู้บงการ นางกลับมิยอมให้การใดๆ แต่มีคนจดจำออกว่า นาง คือนางกำนัลเฮ้งคอยี้ มิทราบใช่หรือไม่"

อุ้ยเชี่ยวป๊อครุ่นคิดในใจ

"เสียวกุ่งจู้ถูกคร่ากุม เราย่อมต้องหาทางช่วยเหลือ"

พอได้คิดกล่าวว่า

"นางเป็นนางกำนัลปรนนิบัติเกี่ยงเส้งกงจู้จริง กงจู้โปรดปรานนางยิ่ง"

พลางหรี่ตาบอกไบ้ต่อมกเกี่ยมพิ้ง เอ่ยสืบต่อ

"ขวัญกล้าบังอาจนัก เจ้าไฉนมาประทุษร้ายเจ้าพิชิตประจิม? ที่แท้เป็นผู้ใดใช้สอยบงการ? ให้รีบสารภาพมา"

มกเกี่ยมพิ้งกล่าวว่า

"โง้วซำกุ่ยทรยศต่อราชวงศ์เหม็ง ชักนำทหารแมนจูเข้าประเทศ ชนชาวฮั่นล้วนคิดกัดกินเหลือดเนื้อมัน น่าเสียดายที่ข้าพเจ้าไม่อาจสังหารจอมโฉดชั่วแซ่โง้วได้!"

อุ้ยเชี่ยวป๊อแสร้งกระชากเสียงว่า

"เอียเท้าน้อยกล่าวอุกอาจ เจ้าอยู่ในวังเนิ่นนานปานนี้ กลับไม่เข้าใจ

กฎระเบียบใดๆ รีบบอกมาว่าผู้ใดบงการเจ้ามาประทุษร้าย ยังมีคนสมรู้ร่วมคิดอีกหรือไม่?"

มกเกี่ยมพิ้งกล่าวว่า

"ท่านอยู่ในวังเนิ่นนานกว่าข้าพเจ้า ทราบกฎระเบียบอันใดบ้าง? ผู้สมรู้ร่วมคิดกับข้าพเจ้าเป็นมัน เป็นมันใช้สอยข้าพเจ้ามา"

พลางชี้มือมายังแฮ่ก๊กเซียง

แฮ่ก๊กเซียงเดือดดาลเป็นการใหญ่ ตวาดว่า

"เหลวไหล!"

อุ้ยเซี่ยวป๊อสืบเท้าไปหนึ่งก้าว ชี้นิ้วหัวแม่มือข้างขวาไปด้านหลังหลายครา ให้เสียวกุ่งจู้ปรักปรำแฮ่ก๊กเซียงสืบต่อ ตนใช้ร่างบดบังนิ้วมือ แฮ่ก๊กเซียงยืนหยัดอยู่ด้านหลังของตน มองไม่เห็นอิริยาบทและสีหน้ายักคิ้วหลิ่วตาของตน

มกเกี่ยมพิ้งเข้าใจในบัดดล ร้องดังๆ ว่า

"เป็นมันเรียกข้าพเจ้าประทุษร้ายโง้วซำกุ่ย บอกว่าโง้วซำกุ่ยเลวร้ายยิ่ง หากลอบสังหารสำเร็จ มันจะเป็น..."

นางมิทราบว่าแฮ่ก๊กเซียงดำรงตำแหน่งใด ทั้งไม่ถนัดจัดเจนการโป้ปด ไม่อาจเอ่ยสืบต่อ

อุ้ยเซี่ยวป๊อกล่าวเสริมขึ้น

"มันจะเลื่อนยศเพิ่มตำแหน่ง รุ่มรวยมหาศาล นับแต่นี้ไม่มีผู้ใดดุด่าทุบตีมันอีก?"

มกเกี่ยวพิ้งร่ำร้องว่า

"ถูกแล้ว มันบอกว่าโง้วซำกุ่ยมักดุด่าตบตีมันอย่างรุนแรง สร้างความขุ่นแค้นแก่มันนัก คิดสังหารโง้วซำกุ่ยกับมือ เพียงไม่มีกำลังขวัญเพียงพอ"

อุ้ยเซี่ยวป๊อตวาดว่า

"ท่านทราบหรือไม่ว่ามันเป็นใคร มันคือแฮ่ก๊กเซียงบุตรเขยเจ้า-พิชิตประจิม"

"มันบอกต่อข้าพเจ้าว่า หากสังหารโง้วซำกุ่ย ตนเองจะเป็นเจ้า-

พิชิตประจิมสืบแทน มิว่าประทุษร้ายประสบผลหรือไม่ จะปลดปล่อยเราออกไป แฮ่ตั่วนั้ง (นายแซ่แฮ่) ท่านเมื่อใดจึงคิดปลดปล่อยเรา?"

แฮ่ก๊กเซียงขบคิดใจ

"ท่านความจริงไม่รู้จักเรา ล้วนเป็นเด็กน้อยเจ้ากล่าวชักนำ เด็กบัดซบเพราะเพื่อช่วยเหลือท่านออกไปกลับนำเราเป็นเครื่องล้อเล่น"

ดังนั้นตวาดว่า

"เจ้าหากกล่าวเหลวไหลอีก เราจะฟาดโบยเจ้าอย่างสาหัส"

มกเกี่ยมพิ้งใจหายวาบ มิกล้ากล่าวกระไรอีก หวนนึกถึงอุ้ยเซี่ยว-ป๊อหากช่วยเหลือนางไม่สำเร็จ นายทหารผู้นี้ย่อมต้องเคี่ยวเข็ญทรมานนาง

อุ้ยเซี่ยวป๊อกล่าวว่า

"แฮ่ตั่วนั้งเป็นสหายสนิทของข้าพเจ้า หากแม้นมันบงการท่านประทุษร้ายเจ้าพิชิตประจิม ก็บอกมาตามความสัตย์ ข้าพเจ้าจะไม่แพร่งพรายออกไป"

พลางหรี่ตาบอกใบ้ มกเกี่ยมพิ้งกล่าวว่า

"มัน...คิดฆ่าข้าพเจ้า ข้าพเจ้ามิกล้าบอกแล้ว"

อุ้ยเซี่ยวป๊อถอยกายมาหลายก้าว แสร้งส่ายหน้าไปมา แฮ่ก๊ก-เซียงกล่าวว่า

"ผู้ประทุษร้ายมักใส่ไคล้ปรักปรำข้าราชการ หาเป็นความจริงไม่"

อุ้ยเซี่ยวป๊อกล่าวเสียงเนิบนาบ

"นั่นก็มิผิด แต่นางเป็นทารกหญิง ไหนเลยทราบว่าเจ้าพิชิต-ประจิมควบคุมท่านอย่างเข้มงวด ท่านลอบชุ่นแค้นจนคิดฆ่ามัน? รอจนอาการอ้วงเอี้ยทุเลาลง ข้าพเจ้าจะไกล่เกลี่ยพวกท่านพ่อตาบุตรเขยรอมชอมกัน"

แฮ่ก๊กเซียงตอนแรกยังไม่นำพาปรารมภ์กับการที่มกเกี่ยมปรักปรำมัน แต่อุ้ยเซี่ยวป๊อหากรายงานต่อโง้วชำกุ่ย โง้วชำกุ่ยเป็นบุคคลมากระแวงล้วนคลางแคลงสงสัยทุกผู้คน พอฟังอาจชักนำเภทภัยแก่มันรีบกล่าวว่า

"อ้วงเอี้ยดีต่อเราดุจบุตรชายในสายเลือด เป็นที่สำนึกตื้นตันของเราตลอดมา ขอท่านอย่าได้กล่าววาจาเยี่ยงนั้นต่ออ้วงเอี้ย"

อุ้ยเชี่ยวป้อยิ้มพลางกล่าวว่า

"ในโลกกลับมีเรื่องทรยศเนรคุณคน เจ้าพิชิตประจิมดีต่อข้าพเจ้ามิน้อย ข้าพเจ้าสมควรกระตุ้นเตือนสติอ้วงเอี้ยว่า ศัตรูภายนอกป้องกันง่าย โจรภายในยากระวัง อย่าให้ถูกพวกพ้องกันเองประทุษร้าย"

แย่ก็กเชียงยิ่งรับฟังยิ่งตื่นตระหนก หวนนึกถึงเมื่อหลายวันก่อน น้องชายร่วมสายโลหิตโง้วซำกุ่ยนามโง้วซำบ้วย ลืมเลือนปลดอาวุธเข้าสู่ตึกชั้นใน ถึงกับถูกโง้วซำกุ่ยปลดอาวุธ แผดค่าขนานใหญ่ อุ้ยเชี่ยวป้อหากกล่าวเช่นนั้นจริง โง้วซำกุ่ยย่อมขุ่นแค้นมัน เป็นผลกระทบกระเทือนต่ออนาคตมัน ดังนั้นกล่าวเบาๆ

"ท่านหัวหน้ากองโปรดส่งเสริม เราจะไม่ลืมเลือนพระคุณท่านตลอดกาลนาน"

อุ้ยเชี่ยวป้อกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ท่านเป็นบุตรเขยโง้วซำกุ่ย ควบคุมกองทหารหัวหน้ากองคนอื่นขุนนางข้าราชการสังกัดเจ้าพิชิตประจิม ย่อมมีคนอิจฉาริษยาท่าน เรื่องนี้หากรั่วไหลออกไปเพียงเล็กน้อย ทุกผู้คนคงกระพือลมเติมไฟ ใส่น้ำมันเพิ่มเต้าเจี้ยวใส่ไคล้กล่าวหาท่าน อ้วงเอี้ยยามรับบาดเจ็บ อารมณ์ย่อมไม่ดีนัก เกรงว่า...โอ"

แย่ก็กเชียงได้ยินเขากล่าวอย่างสมเหตุสมผล รู้สึกเด็กน้อยกลับทราบเรื่องภายในคฤหาสน์เจ้าพิชิตประจิมมิน้อย จึงกล่าว

"ท่านนึกถึงอนาคตเรา เป็นที่ตื้นตันของเรานัก เพียงมิทราบสมควรทำอย่างไร?"

"เยี่ยงนี้เถอะ เราจะแบ่งเบาภาระรับผิดชอบของท่าน ท่านมอบคนให้กับเรา บอกว่าเกี่ยงเล้งกงจู้ต้องการสอบปากคำด้วยตนเอง"

ลดสุ้มเสียงแผ่วเบาลง เอ่ยสืบต่อ

"ค่ำคืนนี้ข้าพเจ้าจะสังหารนาง กระจายข่าวว่านางไม่ยอมสารภาพมิสามารถกล้ำกลืนทรมานจนสิ้นชีวิตไป เป็นอันเสร็จเรื่องสิ้นราวไป"

แย่ก็กเชียงทราบแต่แรกว่า เขาต้องกล่าวเช่นนี้ ครุ่นคิดขึ้น

"มารดาท่านเถอะ เด็กโสโครกคิดช่วยเหลือเอียเท้านางนี้ออกไป

กลับยังต้องการให้เรารับไมตรีของท่าน เพียงแต่มันไฉนรู้จัก เอียเท้านางนี้นับว่าประหลาดแท้"

ดังนั้นกล่าวว่า

"ท่านหัวหน้ากองมั่นใจว่า นางเป็นนางกำนัลปรนนิบัติรับใช้กงจู้จริงๆ? ตอนที่เราสอบปากคำนาง นางไม่เข้าใจรูปโฉมโนมพรรณ เกี่ยงเส้งกงจู้และสภาพการณ์ภายในวังนัก"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

"นางไม่ต้องการชักนำเภทภัยแก่กงจู้ ย่อมจงใจกล่าวผิดพลาด ทั้งไม่พาดพิงถึงท่าน นับว่าประเสริฐแท้"

แฮ่กักเซียงเห็นฝ่ายตรงข้ามคิดปรักปรำมันอีก รีบกล่าวว่า

"แผนการท่านหัวหน้ากองนับว่าวิเศษแท้ ขอท่านเขียนอักษรลงนามรับมอบเชลยไป เพื่อให้เรารายงานต่อฮ้วงเอี้ย"

อ้ยเซี่ยวป้อค่าอย่างยิ้มแย้ม

"มารดามันเถอะ บิดาไม่รู้จักหนังสือสักตัว ไหนเลยเขียนอักษรลงนามลงเท้าใดได้?"

พลางล้วงมือไปในอกเสื้อ ดึงอาวุธปืนสั้นออกมากระบอกหนึ่งเอ่ยสืบต่อ

"นี่คือของขวัญที่ฮ้วงเอี้ยท่านกำนัลแก่ข้าพเจ้า ท่านนำไปแสดงต่อฮ้วงเอี้ย บอกว่าข้าพเจ้าได้รับคำสั่งกงจู้ นำตัวผู้ประทุษร้ายไป อาวุธปืนกระบอกนี้เป็นหลักฐานยืนยัน"

แฮ่กักเซียงรับอาวุธปืนชุกเก็บไว้ในอกเสื้อ ออกไปเรียกนายทหารมาสองคน สั่งให้เปิดซี่กรงเหล็ก ถอดตรวนที่พันธนาการสองเท้ามกเกี่ยม-พิ้ง แต่ยังล่ามกุญแจมือ

แฮ่กักเซียงยึดถือโซ่เหล็กที่ร้อยโยงกุญแจมือ ติดตามส่งถึงหน้าประตูคฤหาสน์ ส่งสายโซ่ให้กับอุ้ยเซี่ยวป้อ ร้องดังๆ ว่า

"ท่านหัวหน้ากองได้รับคำสั่งกงจู้ เบิกตัวเชลยหญิงนางหนึ่งไปสอบปากคำ ทั้งหมดต้องเฝ้ารักษาอย่างเข้มงวด อย่าให้เชลยหลบหนีได้"

อุ้ยเซี่ยวป้อหัวร่อพลางกล่าวว่า

"ท่านกริ่งเกรงว่าข้าพเจ้าหลังจากรับตัวเชลย จะบ่ายเบี่ยงไม่ยอมรับหรือ คนในที่นี้ล้วนได้ยินได้เห็นกับตา ข้าพเจ้าแม้คิดบ่ายเบี่ยงก็ทำไม่ได้"

แย่ก๊กเซียงน้อมกายกล่าวว่า

"ท่านล้อเล่นแล้ว เราหามีเจตนาเช่นนั้นไม่"

อุ้ยเซี่ยวป้อนำมกเกี่ยมพิ้งกลับสวนอันหู มายังห้องหับของตนปิดประตูลง กล่าวอย่างยิ้มแย้มแจ่มใส

"ภรรยาที่รัก ที่แท้เป็นเรื่องราวใด?"

มกเกี่ยมพิ้งอับอายจนหน้าแดง กล่าวอย่างแง่งอน

"พอประสบพบหน้า ก็ก้าวร้าวลวนลาม"

พลางยกสองมือขึ้น กุญแจที่พันธนาการข้อมือกระทบกันดังติงติงตังตัง เอ่ยสืบต่อ

"ถอดของสิ่งนี้แก่ข้าพเจ้าก่อน"

อุ้ยเซี่ยวป้อหัวร่อพลางกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าต้องสนิทสนมกับท่านก่อน พอถอดกุญแจมือ ท่านคงไม่ยินยอม"

พลางยื่นมือโอบเอวอ้อนแอ้นของนางไว้ มกเกี่ยมพิ้งร้อนรุ่มใจยิ่งกล่าวว่า

"ท่าน...ท่านรังแกข้าพเจ้าอีก"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ข้าพเจ้าไม่รังแกท่าน จะไปรังแกผู้ใด"

พลันโน้มหน้าไปจุมพิตแก้มขวานางเบาๆ ล้วงประแจที่แย่ก๊กเซียงมอบให้ ไขกุญแจมือที่พันธนาการมกเกี่ยมพิ้ง ฉุดรั้งนางมาทรุดนั่งที่ข้างเตียง ค่อยสอบถามถึงเหตุการณ์ที่นางประทุษร้ายโจ้วซำกุ่ย

มกเกี่ยมพิ้งกล่าวว่า

"ท่านประมุขนิกายแซ่อั้งและฮูหยิน หลังจากได้รับของที่ท่านนำส่งไป สร้างความลิงโลดยิ่ง ให้ผู้ช่วยเทวทูตมังกรแดง นำข้าพเจ้ารุดมาพบท่าน อั้งฮูหยินบอกว่า นางทราบว่าท่านคิดใคร่พบข้าพเจ้า ดังนั้น..."

อุ้ยเซี่ยวป้อกุมมือนางไว้ กล่าวเสริมขึ้น

"ดังนั้นใช้ท่านมาเป็นภรรยาข้าพเจ้า?"

มกเกี่ยมพิ้งกล่าวอย่างร้อนรุ่น

"ไม่ ฮูหยินบอกว่ากริ่งเกรงท่านคะนึงนึกถึง ไม่สามารถปฏิบัติงานอย่างวางใจ หาได้กล่าวเป็นอื่นจริงๆ"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"อั้งฮูหยินย่อมต้องบ่งบอก เพียงแต่ท่านอำพรางไว้ ไม่ถ่ายทอดบอกให้ทราบ"

"ท่านหากไม่เชื่อถือ เมื่อพบอั้งฮูหยินก็สอบถามนางเถอะ"

อุ้ยเซี่ยวป้อเห็นนางร้อนรุ่ม จนขอบตาแดงระเรื่อ ดวงตาเอ่อคลอด้วยหยาดน้ำ กริ่งเกรงหยอกเอินนางจนร่ำไห้ จึงกล่าวเสียงนุ่มนวล

"ตกลง อั้งฮูหยินมิได้บ่งบอก เพียงแต่ท่านคิดถึงข้าพเจ้าต้องการข้าพเจ้าใช่หรือไม่?"

มกเกี่ยมพิ้งเบือนหน้าไปอีกทิศทางหนึ่ง ผงกศีรษะเล็กน้อยอุ้ยเซี่ยวป้อจึงกล่าว

"ผู้ช่วยเทวทูตมังกรแดงอยู่ที่ใด? ท่านไฉนรุดมาประทุษร้ายโง้วซำกุ่ย?"

มกเกี่ยมพิ้งกล่าวว่า

"พวกเราบรรลุถึงเมืองคุนหมิง เมื่อสองวันก่อนคิดรุดมาพบท่านมิคาดพบกับกอกอ (พี่ชาย) เราและโง้วซือเจ่ก (ศิษย์ผู้น้องของอาจารย์) ที่นอกประตูเมืองด้านทิศตะวันตก"

"อ้อ มกเกี่ยมเชียกอกอท่าน และราชสีห์ส่ายเศียร โง้วลิบซิงก็บรรลุถึงที่นี้ ข้าพเจ้ากลับไม่ทราบเรื่องแม้แต่น้อย"

มกเกี่ยมพิ้งกล่าวว่า

"กอกอพอพบเห็นข้าพเจ้า ก็ชักชวนไปยังที่พำนักมัน เข้าพบซือแป๋ผู้กล้าขวัญเหล็ก พยัคฆ์เชียวเส้าอิดจิวและพวก ที่แท้ทั้งหมดล้วนมายังเมืองคุนหมิง วางแผนลอบสังหารเกี่ยงเส้งกงจู้!"

อุ้ยเซี่ยวป้อใจหายวาบ โพล่งว่า

"เพราะเหตุใดหรือ เกี่ยงเส้งกงจู้หาได้ล่วงเกินตำหนักตระกูลมกท่านไม่"

"กอกอเราบอกว่า นี่นับเป็นโอกาสสั่มส้างโง้วซำกุ่ย ฮ่องเต้คังฮีพระราชทานกงจู้ให้กับบุตรชายโง้วซำกุ่ย หากแม้นพวกเราสังหารเกี่ยงเส้ง-กงจู้ พระองค์ย่อมทรงตำหนิโง้วซำกุ่ย กำหนดโทษของมัน ดุกคามมันทรยศ"

อุ้ยเชี่ยวป้อครุ่นคิดในใจ

"แผนการนี้อำมหิตนัก เรามุ่งมั่นจัดการโง้วซำกุ่ย กลับมิได้พิทักษ์คุ้มครองเกี่ยงเส้งกงจู้ หากแม้นตำหนักตระกูลมกชิงลงมือก่อน คงย่ำแย่แน่นอน"

ยามนั้นซักถามว่า

"ภายหลังเป็นอย่างไร?"

มกเกี่ยมพึงกล่าวว่า

"กอกอเราให้ข้าพเจ้าปลอมเป็นนางกำนัล ปะปนถึงข้างกายเกี่ยง-เส้งกงจู้ ลงมือประทุษร้าย พวกมันจะรอคอยอยู่เบื้องนอก ข้าพเจ้าพอกระทำสำเร็จ จะช่วยเหลือข้าพเจ้าออกไป"

ผู้ช่วยเทวทูตมังกรแดงพอรับทราบแผนการ ก็บอกต่อข้าพเจ้าว่า ท่านรับหน้าที่พิทักษ์คุ้มครองเกี่ยงเส้งกงจู้ หากแม้นกงจู้ประสบภัย ท่านคงต้องรับผิดชอบ

ข้าพเจ้ารู้สึกมีเหตุผล คิดรุดมาหารือกับท่าน มิคาดผู้กล้าขวัญ-เหล็กซือแป๋เราพอทราบเรื่อง ก็ชิงลงมือปลิดชีวิตผู้ช่วยเทวทูตมังกรแดงในดาบเดียว"

เอ่ยถึงตอนนี้ ร่างอ้อนแอ้นต้องสั่นระริก คล้ายบังเกิดจิตหวั่นไหวต่อเหตุการณ์ครานั้น

อุ้ยเชี่ยวป้อบีบมือของนาง ปลอบประโลมว่า

"ไม่ต้องกลัว ขอบพระคุณท่านที่นึกถึงเรา"

มกเกี่ยมพึงน้ำตาไหลรินลงอาบแก้ม สะอึกสะอื้น พลางกล่าว

"แต่ท่านพอพบข้าพเจ้า ก็รังแกข้าพเจ้า ทั้งไม่เชื่อถือวาจาข้าพเจ้า"

อุ้ยเซี่ยวป๊อยกมือของนางขึ้น ตบใส่แก้มของตน ด่าว่า
"ตัวบัดซบสมควรตาย ขอตีเจ้าลูกเต่าให้ตาย"
มกเกี่ยมพิ้งรีบหดมือกลับมา กล่าวว่า
"ไม่ อย่าได้ตบตีด่าว่าตนเอง"
อุ้ยเซี่ยวป๊อยกมือของนางขึ้น จุมพิตที่หลังมือเบาๆ กล่าวว่า
"สรุปแล้วเป็นอุ้ยเซี่ยวป๊อสมควรตาย ท่านถูกโง้วซำกุ่ยคร่ากุมตัวไป ข้าพเจ้ากลับไม่ช่วยเหลือแต่เนิ่นๆ"
มกเกี่ยมพิ้งกล่าวว่า
"ท่านมิใช่ช่วยเหลือข้าพเจ้าออกมาแล้ว เพียงแต่พวกเราต้องครุ่นคิดหาทางช่วยเหลือกอกอและลิ้วซือแป๋"
อุ้ยเซี่ยวป๊อใจหายวูบ ถามว่า
"มกเกี่ยมเซีย ผู้กล้าขวัญเหล็ก ล้วนถูกโง้วซำกุ่ยคร่ากุมตัวไป?"
"เมื่อสองคืนก่อน ทหารในสังกัดโง้วซำกุ่ยพลันบุกจู่โจมถึงที่พำนักพวกเรา ฝ่ายตรงข้ามมีพวกมาก ชุนนุมยอดฝีมือดับดั่ง พวกเราขุมกำลังน้อยกว่า พยัคฆ์เขียวถูกฆ่าทิ้ง กอกอเรา ซือแป๋ท่านผู้เฒ่า รวมทั้งข้าพเจ้าล้วนถูกคร่ากุมไป"
อุ้ยเซี่ยวป๊อกล่าวอย่างสงสัยใจ
"ท่านหลังจากถูกคร่ากุมไป ไหนเลยประทุษร้ายโง้วซำกุ่ยได้?"
มกเกี่ยมพิ้งทวนคำว่า
"ประทุษร้ายโง้วซำกุ่ย? ข้าพเจ้าย่อมคิดฆ่ามัน แต่คนชั่วร้ายเหล่านั้นล่ามโซ่ตราตรวนเรา ข้าพเจ้าไหนเลยทำร้ายมันได้?"
อุ้ยเซี่ยวป๊อยิ่งรับฟังยิ่งตื่นเต้นสงสัย ถามว่า
"หมายความว่าท่านถูกคร่ากุมตัวตั้งแต่สองคืนก่อน สองวันที่ผ่านมาล้วนอยู่ในคุกใต้ดิน?"
"ข้าพเจ้าถูกกักกันในห้องหับมืดมิดหลังหนึ่ง จวบจนถึงวันนี้ค่อยควบคุมตัวข้าพเจ้าไปในคุกใต้ดินนั้น มินานให้หลังท่านก็เร่งรุดมาถึง"
อุ้ยเซี่ยวป๊อฉุกใจคิดว่าผิดท่า ตนหลงกลแย่กักเชียงคราหนึ่ง เพียงแต่ยามกะทันหัน ครุ่นคิดสาเหตุความนัยไม่ออก ถามย้ำว่า

"วันนี้ โง้วซำกุ่ยถูกประทุษร้ายรับบาดเจ็บสาหัส หรือมิใช่การลงมือของท่าน?"

มกเกี่ยมพิ้งกล่าวว่า

"ย่อมมิใช่ ข้าพเจ้าไม่เคยพบโง้วซำกุ่ยมาก่อน!"

"ท่านมิได้บ่งบอกศักดิ์ศรีความเป็นมาต่อพวกมัน?"

มกเกี่ยมพิ้งกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไม่ยอมบ่งบอกอันใดทั้งสิ้น นายทหารที่สอบสวนเราชุ่นแค้นยิ่ง ถามว่าข้าพเจ้าเป็นไบ้หรือ ตั่วกอ (พี่ใหญ่) กาลก่อนท่านก็เคยบอกว่า ข้าพเจ้าเป็นไบ้"

อุ้ยเซี่ยวป้อจุมพิตหน้าผากนางเบาๆ กล่าวว่า

"ท่านคือนางไบ้ที่รักของข้าพเจ้า กาลก่อนข้าพเจ้ายังคิดแกะสลักลูกเต่าตัวเล็กๆ บนใบหน้าท่าน"

มกเกี่ยมพิ้งทั้งอับอายทั้งลิงโลด ตาทอประกายนุ่มนวล แต่มิกล้าจับจ้องมองมัน

อุ้ยเซี่ยวป้อกลับหมกมุ่นครุ่นคิดขึ้น

"แย่ก๊กเซียงไฉนระบุว่ามกเกี่ยมพิ้งเป็นนางกำนัล? ใช่แล้ว มันต้องการทดสอบว่า เรารู้จักคนของตำหนักตระกูลมกหรือไม่? บัดนี้พอยื่นมือช่วยเหลือมกเกี่ยมพิ้งเท่ากับยอมรับสารภาพว่า เป็นพวกพ้องเดียวกันที่แท้มันกำลังวางหลุมพราง หลอกล่อเราติดกับดัก บิดาไม่ทันระวังกลับหลงพลัดเข้าไป นับว่าย่ำแย่แน่แล้ว"

ตนแม้มีไหวพริบหลักแหลม จะอย่างไรอายุยังเยาว์ มิใช่คู่มือของจอมเฒ่าเจ้าเล่ห์เยี่ยงโง้วซำกุ่ย แย่ก๊กเซียงยามร้อนรุ่มกระวนกระวายถึงกับเหงื่อชุ่มโชกโซมกาย กล่าวว่า

"ภรรยาที่รัก ท่านรอคอยอยู่ที่นี้ ข้าพเจ้าจะไปหารือกับทุกผู้คนว่ามีหนทางใดช่วยเหลือกอกอท่าน และพวกอย่างไร?"

ครั้นแล้วมุ่งตรงมายังตึกข้าง เรียกระดมนักสู้สมาคมฟ้าดินถ่ายทอดบอกเรื่องราวทั้งมวลให้ทราบ

วานรแปดแขนและพวกพอฟัง รู้สึกมีเลศนัยเคลือบแฝง นักพรต-

เฮี้ยงเจ็งกล่าวว่า

"หรือโง้วซำกุ่ย สังเกตเห็นพิรุธของการที่พวกเราแสร้งสังหารฮังเทียบม่อ?"

จี้เล่าปิ้งกล่าวว่า

"ยังมี โง้วซำกุ่ยมิทราบล่วงรู้ร่องรอยคนของตำหนักมกได้อย่างไร กลับระดมกำลังไปคร่ากุมในยามวิกาล"

อุ้ยเชี่ยวป้อฉุกใจคิด กล่าวว่า

"ตำหนักตระกูลมกมีตัวบัดซบคนหนึ่ง เรียกว่า เส้าอิดจิว เคยเป็นคนรักของดรุณีนามปิงอี่ มีข้อบาดหมางกับข้าพเจ้า ทั้งขลาดเขลากลัวตายคงเป็นมันสารภาพต่อฝ่ายตรงข้าม"

จี้เล่าปิ้งตบขาอ่อนดังฉาด กล่าวว่า

"คาดว่าเป็นเช่นนั้น ท่านหัวหน้าหน่วยแซ่อุ้ยเหตุการณ์ดำเนินถึงขั้นนี้มีแต่บอกต่อโง้วซำกุ่ยว่าท่านที่รู้จักคนของตำหนักตระกูลมก เพราะได้รับพระบรมราชโองการให้คนคบค้าสมาคมกับตำหนักตระกูลมก"

อุ้ยเชี่ยวป้อบังเกิดปฏิภาณวูบ หัวร่อ ฮา ฮา กล่าวว่า

"มิผิด ข้าพเจ้าปลดปล่อยราชสีห์ส่ายเศียรและพวก นับเป็น..."

เอ่ยถึงตอนนี้ พลันกล้ำกลืนวาจาไว้ ครุ่นคิดขึ้น

"ครั้งกระโน้นราชสีห์ส่ายเศียร ปิงอี่และพวกบุกเข้าพระราชวัง ถูกคร่ากุมตัวไว้ พระองค์ทรงรับสั่งข้าพเจ้าปลดปล่อยพวกมัน แต่เรื่องนี้ไม่อาจบ่งบอกไป"

ดังนั้นเปลี่ยนเป็นกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าแม้บอกว่าได้รับพระบรมราชโองการมา แต่เกรงว่าไม่สามารถโป้ปดหลอกลวงโง้วซำกุ่ย"

จี้เล่าปิ้งกล่าวว่า

"ขอเพียงท่านหัวหน้าหน่วยยืนกรานว่า เป็นพระประสงค์พระองค์ โง้วซำกุ่ยแม้ไม่เชื่อก็ไม่อาจทำอย่างไรได้"

วานรแปดแขนผงกศีรษะกล่าวเสริมขึ้น

"แผนการนี้สูงเยี่ยมยิ่ง โง้วซำกุ่ยคิดทรยศ ย่อมอดระแวงคลาง

แคลงมิได้"

เมื่อหารือถึงเรื่องช่วยเหลือมกเกี่ยมเชีย ผู้กล้าขวัญเหล็กรู้สึกเรื่องนี้ลำบากยากเย็นยิ่ง นักสู้สมาคมฟ้าดินแม้หมกมุ่นครุ่นคิด กลับนึกหาแผนการประเสริฐเลิศล้ำไม่ออก

ปรึกษาหารือเป็นเวลานาน อุ้ยเชี่ยวป๊อพลันสรุปว่า

"วิธีการเหล่านี้เกรงว่าใช้การไม่ได้ รอจนพรุ่งนี้ ข้าพเจ้าพบกับโง้วซำกุ่ย ค่อยดูว่ามีโอกาสหรือไม่"

นักสู้สมาคมฟ้าดินเมื่อล่าถอยออกไป อุ้ยเชี่ยวป๊อจึงครุ่นคิดขึ้น

"บุคคลที่ถูกโง้วซำกุ่ยคร่ากุมตัวไป เมื่อเป็นเสียวกุ่งจู้ อย่างนั้นอาคอคงปลอดภัยไร้อันตราย เราสมควรรุดไปพบนาง"

เมื่อมาถึงห้องพักแม่ชีเกาลั้ง กลับไม่พบอาคอ จึงถามว่า

"ซือแป๋ ซือเจ้ไม่อยู่ที่นี้หรือ?"

แม่ชีเกาลั้งงงงันชั่วขณะ กล่าวว่า

'โง้วซำกุ่ยปลดปล่อยนางออกมา? มัน...มันทราบเรื่องแล้ว?"

สำเนียงเสียงกล่าวสั่นระริก สีหน้าท่าทีผิดปกติไป!

อุ้ยเชี่ยวป๊อกล่าวอย่างสงสัยใจ

"โง้วซำกุ่ยทราบเรื่องอันใด?"

แม่ชีเกาลั้งเงียบงันชั่วขณะจึงถามว่า

"อาการของโง้วซำกุ่ยเป็นอย่างไร"

"ศิษย์เมื่อครู่เพิ่งรุดไปเยี่ยมเยียนมัน พบว่าอาการบาดเจ็บสาหัสยิ่งมิแน่นักว่าจะเสียชีวิต"

สีหน้าแม่ชีเกาลั้งปรากฏแววปีติลิงโลดขึ้น แต่แล้วขมวดคิ้วเข้าหากัน กล่าวเบาๆ

"สมควรให้มันล่วงรู้ในตอนที่มีชีวิตอยู่ จึงประเสริฐ"

อุ้ยเชี่ยวป๊อคิดสอบถามว่า สมควรให้โง้วซำกุ่ยทราบเรื่องอันใดแต่เห็นซือแป๋หน้าเคร่งขรึมจริงจัง ดังนั้นมิกล้าถามไถ่โดยพลการ

ขณะจะบอกว่า ผู้ประทุษร้ายที่ถูกคร่ากุมคือ เสียวกุ่งจู้ ตำหนักตระกูลมก หาใช่ซือเจ้ไม่ แม่ชีเกาลั้งพลันโบกมือคราหนึ่ง เป็นความ

หมายให้ออกไป

อุ้ยเซี่ยวป้อมิว่าประจันกับผู้ใด ล้วนปราศจากจิตกริ่งเกรง แต่ยามอยู่เบื้องหน้าซื้อแป้ผู้นี้ กลับคล้ายมุสิกพบพานแมว มิกล้ากล่าวมากความลาถอยจากมา

อุ้ยเซี่ยวป้อ สอบถามถึงอาคอตามสถานที่ต่างๆ นางกำนัล "เฮ้งคอยี้" ผู้นี้ ปกติน้อยครั้งจะปรากฏกาย มิเคยสนทนาปราศรัยกับผู้ใดเหล่านางกำนัลขันที ราชองครักษ์ในสวนอันหู ล้วนบอกว่าไม่ได้พบเห็นนาง

หลังจากวุ่นวายอยู่หนึ่งวันหนึ่งคืน สร้างความเหน็ดเหนื่อยแก่อุ้ย-เซี่ยวป้อยิ่ง ดังนั้นกลับมายังห้องพัก โอภาปราศรัยกับมกเกี่ยมพิ้งมิกี่ประโยคก็ล้มกายลงหลับไหล

จบเล่ม 3

สุดยอดอมตะนิยายกำลังภายในเรื่องสุดท้ายในชีวิตการเขียนของปรมาจารย์ "กิมย้ง"

ปิดฉากเสน่หา

มหาตำนานแห่งยุทธจักรที่ทุกคนต้องรอคอย

บทที่ 31

ชาติกำเนิดอาคอ

วันรุ่งขึ้น อุ้ยเชี่ยวป๊อรุดไปเยี่ยมเยียนอาการบาดเจ็บโง้วซำกุ่ย บุตรคนที่สองของโง้วซำกุ่ยออกมาต้อนรับ บอกว่าอาการอ้วงเอี้ย ยังคงเป็นเช่นเดิม ตอนนี้กำลังหลับไหล

อุ้ยเชี่ยวป๊อจึงสอบถามถึงแฮ่ก๊กเชียง ทราบว่ามันนำทหารออกลาดตระเวน ป้องกันเหตุเปลี่ยนแปลงเมื่อซักถามถึงอาการบาดเจ็บโง้วเอ่งฮิ้มก็ไม่ได้รับคำตอบแน่นอน

อุ้ยเชี่ยวป๊อรู้สึกว่า คนของเจ้าพิชิตประจิมเริ่มระแวงสงสัยตน จึงระมัดระวังอย่างเต็มที่ ตอนนี้หากหาทางช่วยเหลือมกเกี่ยมเชีย ผู้กล้าขวัญเหล็ก เกรงว่ายากประสบผลอาจจะกระตุ้นให้ฝ่ายตรงข้ามลงมือ ชีวิตน้อยๆ ของตน คงต้องจบสิ้นในเมืองคุนหมิง

ผ่านไปอีกวันหนึ่ง อุ้ยเชี่ยวป๊อขณะปรึกษาหารือกับจี้เล่าปิ้ง วานรแปดแขนและพวก กองังเถียวพลันก้าวปราดๆมาบอกว่า มีนักพรตหญิงอายุสูงวัยนางหนึ่งขอเข้าพบ

อุ้ยเชี่ยวป๊อกล่าวอย่างสงสัยใจ

ตั้งอี่อี้ตีดปี่แป้ร้องเพลงคลอ ขับกล่อมต่ออุ้ยเซี่ยวป้อ

"นักพรตหญิงต้องการพบข้าพเจ้าไยกัน? คิดขอบริจาคหรือ?"

กองังเถียวกล่าวว่า

"บริวารถามว่ามีเรื่องใด นางบอกว่าได้รับคำสั่งให้นำจดหมายมาส่งต่อท่าน"

พลางเสนอจดหมายฉบับหนึ่งมา

อุ้ยเซี่ยวป้อขมวดคิ้วกล่าวว่า

"รบกวนตั่วกอฉีกซองออก ดูว่าเขียนว่าอย่างไร"

กองังเถียวฉีกซองดึงกระดาษสีเหลืองออกมาแผ่นหนึ่ง อ่านว่า

"อาคอประสบเภทภัย..."

อุ้ยเซี่ยวป้อพอฟัง ถึงกับกระโดดปราดขึ้น กล่าวว่า

"เภทภัยอันใด?"

นักสู้สมาคมฟ้าดินหาล่วงรู้เรื่องแม่ชีเกาลั้งและอาคอไม่ ล้วนพิศวงสงสัย กองังเถียวกล่าวว่า

"จดหมายเขียนไว้เช่นนี้ ทั้งมิได้ลงนาม เพียงบอกว่า ขอให้ท่านติดตามผู้ถือจดหมายไป หารือแผนการช่วยเหลือ"

อุ้ยเซี่ยวป้อรีบกล่าวว่า

"นักพรตหญิงนั้นอยู่เบื้องนอกหรือ?"

"ถูกแล้ว..."

อุ้ยเซี่ยวป้อรับฟังถึงตอนนี้ ก็ถาโถมออกไปมาถึงห้องหับข้างประตูใหญ่ เห็นนักพรตหญิงผมหงอกขาวนางหนึ่ง นั่งรอคอยอยู่บนเก้าอี้ ราชองครักษ์ที่เฝ้าประตูร้องดังๆว่า

"ท่านหัวหน้ากองมาถึง"

นักพรตหญิงนางนั้นผุดลุกขึ้น ก้มศีรษะคารวะอุ้ยเซี่ยวป้อ ถามว่า

"เป็นผู้ใดใช้ท่านรุดมา?"

นักพรตหญิงนางนั้นกล่าวว่า

"ขอเชิญอุ้ยตั่วนั้ง (ท่านผู้มียศศักดิ์แซ่อุ้ย) ติดตามอาตมาไป เมื่อถึงเวลาย่อมทราบเอง"

"ไปที่ใด?"

"ตอนนี้ไม่สะดวกกับการบ่งบอก"

อุ้ยเซี่ยวป้อร้อนรุ่มใคร่ทราบร่องรอยอาคอ กล่าวว่า

"บุคคลที่ในจดหมายเอ่ยอ้างถึง ตอนนี้อยู่ที่ใด?"

นักพรตหญิงนางนั้นกล่าวว่า

"อาตมาถูกใช้สอยมา มิทราบเบื้องหลังความนัยใดทั้งสิ้น ขอตั่วนั้งให้อภัยด้วย"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

"ตกลง ข้าพเจ้าจะร่วมทางไปกับท่าน"

จากนั้นร่ำร้องว่า

"จัดเตรียมม้าและรถม้า"

นักพรตหญิงนั้นกล่าวว่า

"ขอตั่วนั้งโดยสารรถม้าเดินทาง เพื่อไม่สร้างความแตกตื่นแก่บุคคลอื่น"

อุ้ยเซี่ยวป้อผงกศีรษะ ออกจากสวนพร้อมกับนักพรตหญิงนั้นโดยสารรถคันเดียวกัน วานรแปดแขนจี้เล่าปิ้งและพวก กริ่งเกรงเป็นศัตรูวางหลุมพรางกับดัก จึงสะกดติดตามแต่ไกล

นักพรตหญิงนั้นคอยชี้เส้นทางเดิน รถม้าบ่ายโฉมสู่ทิศตะวันตก พอพ้นจากประตูเมือง อุ้ยเซี่ยวป้อเห็นยิ่งเร่งรุดทำเลยิ่งรกร้าง ต้องลอบหมกมุ่นกังวล ถามว่า

"ที่แท้คิดไปที่ใด?"

นักพรตหญิงกล่าวว่า

"อีกมินานก็บรรลุถึง"

เดินทางอีกสองสามลี้ พลันบ่ายโฉมขึ้นเหนือ เส้นทางเดินคับแคบเพียงอนุญาตรถคันหนึ่งแล่นผ่านไป สุดท้ายบรรลุถึงหน้าอารามเล็กๆหลังหนึ่ง นักพรตหญิงกล่าวว่า

"ถึงแล้ว"

อุ้ยเซี่ยวป้อกระโดดปราดลงจากรถ เห็นป้ายขวางเหนืออารามสลักอักษรสามคำ คำแรกเป็นคำ "ซา" (สาม) อีกสองคำกลับมิรู้จัก

พอเหลียวหน้ามอง เหลือบเห็นกองังเถียวและพวกสะกดติดตามมาแต่ไกล คาดว่าตนพอย่างเข้าอาราม พวกมันย่อมรอคอยอยู่เบื้องนอกจึงติดตามนางเข้าไป

เมื่อผ่านเข้าประตูอาราม เห็นรอบบริเวณสะอาดสะอ้าน ไร้ฝุ่นละออง กลางลานตีกปลูกดอกชาหลายต้น ในโบสถ์พระประธานประดิษฐานรูปเจ้าแม่กวนอิมชุดขาวองค์หนึ่ง ในบุคลิกอันสง่าสำรวม แฝงความผุดผาดสะคราญอยู่หลายส่วน

อุ้ยเซี่ยวป้อครุ่นคิดในใจ

"ฟังว่าโง้วซำกุ่ยมีภรรยาหลวง ภรรยาน้อยมากหลาย ภรรยานางหนึ่งฉายาซี่มิ่นกวนอิม (กวนอิมสี่หน้า) มิทราบงดงามเท่าเจ้าแม่กวนอิมจริงหรือไม่? มารดามันเถอะ จอมโฉดแซ่โง้ว เสพสุขวาสนานัก!"

นักพรตหญิงนั้น ชักนำอุ้ยเซี่ยวป้อมายังห้องข้างขวามือ เสนอน้ำชามา อุ้ยเซี่ยวป้อเปิดฝาถ้วยน้ำชา รู้สึกมีกลิ่นหอม ซาบซ่านกระทบนาสิก น้ำชาในถ้วยเป็นสีเขียวมรกต กลับเป็นน้ำชาประเภทเส้งแจ้ ต้องครุ่นคิดอย่างสงสัยใจ

"ใบชาเส้งแจ้นี้ บรรทุกจากดินแดนกังหนำถึงที่นี้พอผนวกค่าขนส่งนับว่าแพงลิบลิ่วนักพรตหญิงหรือแม่ชีในอาราม ไฉนมีความเป็นอยู่หรูหราฟุ่มเฟือยปานนี้?"

เห็นนักพรตหญิงถือถาดไม้มาใบหนึ่ง ภายในถาดจัดวางของหวานแปดจาน มีทั้งขนมผลสน ขนมโก๋แผ่นท้อฝานบางๆ ขนมอบกุหลาบลูกกวาดผลเหง ขนมโก๋ถั่วเขียว บ๊วยเคลือบน้ำตาล น้ำผึ้งอบกลิ่นอบเชยล้วนเป็นของหวานของแถบกังหนำ

ครั้งกระโน้น ตอนที่อุ้ยเซี่ยวป้ออยู่ในซ่องคณิกาเมืองเอี้ยงจิว ยามเมื่ออาคันตุกะรุ่มรวยมาถึง แม่เล้าจึงนำของหวานเหล่านี้ออกต้อนรับอาคันตุกะ อุ้ยเซี่ยวป้อเคยขโมยหยิบกินชิ้น สองชิ้นภายหลังตอนอยู่ในพระราชวังน้อยครั้งจะพบเห็น มิคาดในอารามเล็กๆ แถบมณฑลฮุ้นหนำ กลับมีของเช่นนี้

นักพรตหญิงพอเสนอของหวาน ก็ล่าถอยไป บนโต๊ะเตี้ยจัดวาง

กระถางกำยานใบหนึ่ง ในกระถางปรากฏควันเขียวลอยอ้อยอิ่ง กลับเผาไหม้แก่นจันทน์อันล้ำค่า

ทุกครั้งที่อุ้ยเซี่ยวป๊อเข้าวังไท้โหว ล้วนสูดได้กลิ่นหอมของไม้แก่นจันทน์เช่นนี้ พลันฉุกใจคิดขึ้น

"โอย หรืออ้วงไท้โหวตัวปลอมมาถึงที่นี้?"

ยามนั้นถึงกับผุดลุกขึ้น นอกประตูพลันบังเกิดเสียงฝีเท้า ดังอย่างแผ่วเบา สตรีนางหนึ่งสาวเท้าเข้ามา น้อมกายกล่าวว่า

"ผู้ใฝ่หาความสงบขอน้อมพบอุ้ยตั่วนั้ง"

กระแสเสียงสดใสนุ่มนวล เป็นสำเนียงชาวเมืองโซวจิว

แลเห็นสตรีนางนี้อายุสี่สิบเศษ สวมอาภรณ์สีเขียวอ่อนคิ้วเรียวปานแต่งแต้ม ประกายตาสุกใสดั่งดวงดาว สวยชั้งสะคราญสุดบรรยาย

ชั่วชีวิตอุ้ยเซี่ยวป๊อไม่เคยพบพานสตรีงามปานนี้มาก่อนยามนั้นมือถือถ้วยชา อ้าปากกว้างมิอาจหุบลง นับว่าตะลึงลานจนปากอ้าตาค้างจริงๆ

สตรีงามนางนั้นยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

"อุ้ยตั่วนั้งเชิญนั่ง"

อุ้ยเซี่ยวป๊อกล่าวอย่างเลื่อนลอย

"ถูกแล้ว"

รู้สึกสองเท้าอ่อนระทวย กระแทกนั่งลง น้ำชาในมือกระเซ็นออกมาแปดเปื้อนปกเสื้อไปหย่อมใหญ่

บุรุษเพศทั่วใต้หล้า พอพบเห็นนาง ล้วนเซื่องซึมตะลึงลาน นับเป็นสภาพที่สตรีงามนั้นพบเห็นจนชาชินย่อมไม่นำพาปรารมภ์ แต่อุ้ยเซี่ยวป๊อเป็นเพียงเด็กหนุ่มอายุเยาว์ก็งมงายต่อรูปโฉมโนมพรรณของนาง ทำให้สตรีงามต้องแย้มยิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า

"อุ้ยตั่วนั้งอายุยังเยาว์ ดำรงตำแหน่งสูงส่ง ครั้งกระโน้น กำล้ออายุสิบสองก็รับตำแหน่งเสนาบดีในราชวงศ์ฉิ้น อุ้ยตั่วนั้งกลับมิเป็นรองมัน"

อุ้ยเซี่ยวป๊อกล่าวว่า

"มิกล้ารับ หญิงงามในประวัติศาสตร์เช่นไซซี เอี้ยกุ่ยฮุย คงไม่อาจทัดเทียมท่านแน่นอน"

สตรีงามนั้นยกแขนเสื้อขึ้น ปกปิดครึ่งซีกหน้า แย้มยิ้มอย่างอ่อนหวาน นับเป็นภาพชวนลุ่มหลง จากนั้นกล่าวอย่างจริงจัง

"นับแต่โบราณกาลมา ความงามของสตรีเป็นผลกระทบกระเทือนต่อประเทศ คนอัปมงคลแค้นที่มีรูปโฉมเช่นนี้ ชักนำเภทภัยแก่ผู้คนทั้งแผ่นดิน วันเวลาที่ผ่านมาอยู่คู่กับพระธรรมโคมเดียวดาย เพียงหวังถ่ายถอนโทษทัณฑ์เก่าก่อน"

กล่าวถึงตอนนี้ ขอบตาแดงระเรื่อ น้ำตาเอ่อคลอหน่วย

อุ้ยเซี่ยวป๊อมิเข้าใจความหมายในวาจานาง เห็นนางยามแย้มยิ้มดุจบุปผาเบ่งบาน ยามหม่นหมองตรมตรอม เป็นที่น่าสมเพชเวทนา ทั้งที่มิทราบชื่อแซ่ความเป็นมาของนาง รู้สึกเลือดลมพลุ่งพล่านระอุ ต่อให้ต้องแหลกสลายเป็นผุยผงเพราะเพื่อนาง ก็ยินยอมพร้อมใจ ดังนั้นผุดลุกขึ้นตบอกตนเอง กล่าวว่า

"มีผู้ใดข่มเหงรังแกท่าน ข้าพเจ้าจะไปเสี่ยงชีวิตกับมัน ท่านมีเรื่องยุ่งยากใด ก็ส่งมอบต่อข้าพเจ้า หากกระทำไม่สำเร็จ เราอุ้ยเซี่ยวป๊อยินดีตัดศีรษะบนบ่าให้กับท่าน"

พลางยกมือขวาขึ้น ฟันลงตรงต้นคอตัวเอง

สตรีงามนั้นเพ่งพิจารณาอุ้ยเซี่ยวป๊อชั่วขณะ ขอบตาพลันแดงระเรื่ออีกครา ย่อกายลงกราบกรานสะอึกสะอื้นพลางกล่าวว่า

"อุ้ยตั่วนั้งมีคุณธรรมเลิศล้ำ มิทราบสมควรทดแทนอย่างไร?"

อุ้ยเซี่ยวป๊อร้องว่า

"ไม่ถูกต้อง"

พลางคุกเข่าโครมลง โขกศีรษะคำนับนางหลายครา กล่าวว่า

"ท่านเป็นเทพธิดาเยือนสู่หล้า เจ้าแม่กวนอิมจุติมา ข้าพเจ้าสมควรคำนับท่านจึงถูกต้อง"

สตรีงามนั้นกล่าวคำมิกล้ารับ ยื่นมือประคองสองแขน อุ้ยเซี่ยวป๊อรั้งร่างเขาขึ้นมา

อุ้ยเซี่ยวป๊อเห็นสองข้างแก้มนาง ประดับด้วยคราบน้ำตา สุกใสราวกับมุก รีบใช้แขนเสื้อปาดเช็ดให้กับนาง ปลอบประโลมว่า

"อย่าได้ร้องไห้ ต่อให้เป็นเรื่องยิ่งใหญ่เทียมฟ้า พวกเราจะคลี่คลายจนสำเร็จลุล่วง"

ด้วยอายุขัยสตรีงาม สามารถเป็นมารดาอุ้ยเชี่ยวปัอ แต่รูปโฉมโนมพรรณ อิริยาบถของนาง แฝงเสน่ห์ดึงดูดใจ ทำให้ผู้พบเห็นอดบังเกิดความสมเพชเวทนามิได้

อุ้ยเชี่ยวปัอกล่าวว่า

"ท่านที่แท้มีเรื่องยุ่งยากใจใด?"

สตรีงามนั้นกล่าวว่า

"อุ้ยตั่วนั้งพอได้รับจดหมาย ก็รุดมาในบัดดล เป็นที่สำนึกตื้นตันของเรานัก..."

อุ้ยเชี่ยวปัอฉุกใจคิด ยกมือเคาะหน้าผากตนเอง กล่าวว่า

"ช่างเหลวไหลนัก ข้าพเจ้ารุดมาเพราะอาคอ..."

ยามนั้นกลับจ้องมองสตรีงามอย่างตะลึงลาน พลันบังเกิดความคิดประการหนึ่งวาบสู่ห้วงสมอง ร้องโพล่งว่า

"ท่านเป็นมารดาอาคอ!"

สตรีงามนั้นกล่าวเสียงแผ่วเบา

"อุ้ยตั่วนั้งชาญฉลาดปราดเปรื่องนัก เราความจริงมิคิดบ่งบอกท่านกลับคาดเดาออก"

อุ้ยเชี่ยวปัอกล่าวว่า

"นั่นง่ายดายยิ่ง พวกท่านทั้งสองมีรูปโฉมประพิมพ์ประพายคลับคล้ายเพียงแต่...เพียงแต่อาคอซือเจ้หาได้งามสะคราญทัดเทียมท่าน"

วงหน้าขาวผุดผาดละลานของสตรีงามแดงระเรื่อขึ้นวูบ เฉกเช่นแต้มแต่งฝุ่นหอมสีชมพูลงบนหยกขาวก็ปาน ถามเบาๆ

"ท่านเรียกอาคอเป็นซือเจ้?"

อุ้ยเชี่ยวปัอผงกศีรษะ บอกเล่าเหตุการณ์ที่รู้จักอาคอบนเสียวลิ้มยี่ ถูกนางทำร้ายจนกระดูกข้อต่อคลาดเคลื่อน ภายหลังกราบกรานแม่ชีเกาลั้งเป็นอาจารย์เดินทางมายังเมืองคุนหมิง พร้อมกับบ่งบอกเรื่องราวที่เขารักใคร่อาคอ แต่นางไม่แยแสสนใจเขา ออกไปเพียงแต่ชาติกำเนิดแม่ชีเกาลั้ง

แผนการที่ตนคิดหมายล้มล้างโง้วซำกุ่ย มีความสำคัญใหญ่หลวงจึงปกปิดอำพรางไว้

สตรีงามนั้นสดับฟังอย่างเงียบงัน พอฟังจบความจึงทอดถอนใจเบาๆ เอื้อนว่า

"ภรรยาไหนเลยล่วงรู้เหตุการณ์บ้านเมือง จนใจวีรบุรุษล้วนมากไมตรีโฉมสะคราญคือเภทภัย อุ้ยตั่วนั้งมีอนาคตกว้างไกล..."

อุ้ยเชี่ยวปัอส่ายหน้ากล่าวว่า

"ไม่ถูกต้อง คำ "โฉมสะคราญคือเภทภัย" ข้าพเจ้ากลับเคยได้ยินนักเล่านิทานเอ่ยถึง ทุกผู้คนล้วนบอกว่า หญิงงามในประวัติศาสตร์เช่น ไซซีเตียวเสี้ยน อ้วงเจียวกุน เอี้ยกุ่ยฮุย ล้วนชักนำเภทภัยแก่ประเทศซึ่งความจริงหากปราศจากเหล่าบุรุษโสโครก เจ้าผู้งมงาย ต่อให้อิสตรีงามสะคราญปานใด ก็ไม่เป็นเภทภัยแก่แผ่นดิน

ทุกผู้คนล้วนบอกว่าเจ้าพิชิตประจิมโง้วซำกุ่ยเพราะลุ่มหลงตั้งอี่อี้ คิดใคร่ได้นางมา จึงสวามิภักดิ์ต่อราชวงศ์เช็ง ในความเห็นของข้าพเจ้าหากแม้นโง้วซำกุ่ยจงรักภักดีต่อราชวงศ์เหม็งจริง ต่อให้มีตั้งอี่อี้แปดนางสิบนาง โง้วซำกุ่ยก็ไม่ฝักใฝ่ต่อราชวงศ์เช็ง"

สตรีงามนั้นผุดลุกขึ้น ย่อกายลงกราบกราน กล่าวว่า

"อุ้ยตั่วนั้งมีวิจารณญาณเลิศล้ำ ชะล้างมลทินให้กับผู้อาภัพ"

อุ้ยเชี่ยวปัอคารวะตอบ กล่าวอย่างสงสัยใจ

"ท่าน...โอ ใช่แล้ว ท่านหากมิใช่ตั้งอี่อี้ ในโลกไหนเลยมีโฉมสะคราญอันดับสองเช่นนี้อีก? แต่ทว่าข้าพเจ้ายิ่งมายิ่งมืนงงสงสัย ท่านมิใช่อ้วงฮุย (สนมเจ้าผู้ครองแคว้น) ของเจ้าพิชิตประจิม หรือ ไฉนพำนักอยู่ที่นี้ อาคอซือเจ้...เหตุใดเป็นธิดาท่าน?"

สตรีงามนี้คือโฉมสะคราญที่หนึ่งแห่งแผ่นดิน ซึ่งมีความสำคัญต่อประวัติศาสตร์จีนยุคนั้น นามตั้งอี่อี้จริงๆ!

ยามนั้นตั้งอี่อี้กล่าวว่า

"เรื่องนี้ยืดยาวยิ่ง เราหนึ่งนั้นมีเรื่องใคร่ขอร้องอุ้ยตั่วนั้งมิกล้าปกปิดอำพรางทุกเรื่องราว สอง เมื่อครู่พอฟังคำแก้ต่างแทนเราของท่านเป็นที่

สำนึกตื้นตันนัก ยี่สิบปีมานี้เราถูกชนชาวโลกก่นด่าประณามว่าเป็นต้นเหตุให้ราชวงศ์เหม็งล่มสลาย ในโลกมีแต่ปราชญ์ผู้เลิศล้ำสองท่านรู้ซึ้งถึงความคับแค้นของเรา ท่านหนึ่งคือจอมกวีโง้วบ๊วยชึง อีกท่านหนึ่งคืออุ้ยตั่วนั้ง"

ซึ่งความจริงอุ้ยเซี่ยวป๊อหาได้ล่วงรู้เหตุการณ์บ้านเมืองแม้แต่น้อยนิดไหนเลยทราบว่าตั้งอี่อี้ถูกปรักปรำหรือไม่ เพียงแต่ตนพอพบเห็นรูปโฉมอันสะคราญสุดฟ้าสุดดินของนาง ถึงกับบังเกิดความสมเพชเวทนาจนจับจิตทั้งชิงชังอาฆาตโง้วซำกุ่ย อย่าว่าแต่บุคคลเบื้องหน้ายังเป็นมารดาอาคอต่อให้นางมีร้อยผิดพันผิดก็สุมใส่โง้วซำกุ่ยแทน พอฟังตั้งอี่อี้ยกย่องตนเป็นปราชญ์ผู้เลิศล้ำ กลับสำนึกตนว่ามิมีศักดิ์ศรีคู่ควรโบกมือขวักไขว่กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าแตงโมโง่เขลา รู้จักหนังสือไม่ถึงสิบตัว ท่านหากยกย่องข้าพเจ้าเป็นปราชญ์ มิสู้เติมคำ "ลมสุนัข" ในตอนท้าย เรียกว่าปราชญ์ลมสุนัขอุ้ยเซี่ยวป๊อ!"

ตั้งอี่อี้แย้มยิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า

"ผู้ที่มีความสามารถแต่งโคลงกลอนร้อยวลี นับเป็นปราชญ์ผู้รอบรู้ ผู้ที่มีประสบการณ์ มีกำลังขวัญกล้าแข็ง จึงนับเป็นปราชญ์ผู้ยิ่งใหญ่"

อุ้ยเซี่ยวป๊อพอฟังคำสรรเสริญเยินยอนี้ กระดูกทั่วร่างถึงกับอ่อนระทวย ครุ่นคิดในใจ

"โฉมสะคราญที่หนึ่งแห่งแผ่นดินนี้ กลับบอกว่า เราเป็นปราชญ์ผู้ยิ่งใหญ่ ที่แท้บิดามีวาทะในเชิงรักมิใช่ชั่ว มารดามันเถอะ นับแต่เราถือกำเนิดจากครรภ์มารดา เพิ่งได้ยินถ้อยคำเหล่านี้เป็นครั้งแรก ฮา ฮา!"

ตั้งอี่อี้ผุดลุกขึ้นกล่าวว่า

"ขอตั่วนั้งไปสถานที่อีกแห่งหนึ่ง เราค่อยอธิบายสาเหตุความนัยทั้งมวลให้ทราบโดยละเอียด"

อุ้ยเซี่ยวป๊อรับคำ ติดตามนางออกจากห้อง ผ่านทางโรยกรวดเข้าสู่ห้องกะทัดรัดหลังหนึ่ง ภายในห้องทับหาได้จัดตั้งโต๊ะเก้าอี้ไม่ เพียงวางเบาะกลมอยู่บนพื้นสองอัน บนผนังแขวนภาพลายพู่กัน ขีดเขียนเต็มไปด้วยถ้อยร้อยอักษร ด้านข้างยังแขวนปี่แป้ (กีตาร์จีน) เครื่องหนึ่ง

ตั้งอี่อี้กล่าวว่า

"ตั่วนั้งเชิญนั่ง"

พลางสาวเท้าถึงข้างผนัง ปลดปี่แป้ลงมา โอบไว้ในอ้อมอก ทรุดนั่งลงบนเบาะกลมอีกใบหนึ่ง ชี้มือไปยังภาพลายพู่กันบนผนัง เอ่ยสืบต่อ

"นี่คือบทกลอนที่จอมกวีโง้วบ๊วยซึงร้อยกรองขึ้นให้กับเรา เรียกว่าบทเพลงอี่อี้ วันนี้มีวาสนาบรรเลงต่อตั่วนั้ง หวังว่าอย่าได้ตำหนิ"

อุ้ยเซี่ยวป้อลิงโลดยิ่ง ปรบมือกล่าวว่า

"วิเศษแท้ เพียงแต่ท่านเอื้อนได้หลายประโยคก็อธิบายความหมายในคำกลอนสักครา ข้าพเจ้าปราชญ์ลมสุนัขความรู้จำกัดยิ่ง"

ตั้งอี่อี้ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ตั่วนั้งถ่อมตนไปแล้ว"

พลางกรีดนิ้วลงบนสายปี่แป้ บังเกิดเสียงติงติงตังตังหลายครา เอ่ยสืบต่อ

"ท่วงทำนองนี้ไม่ได้ดีดเป็นเวลานาน หากไม่สอดคล้อง กลมกลืนขออย่าได้ตำหนิ"

"มิต้องเกรงใจ ต่อให้ดีดพลาดผิด ข้าพเจ้าก็หาทราบไม่"

ได้ยินตั้งอี่อี้กรีดสายปี่แป้เป็นทำนองแผ่วทุ้มอ้อยอิ่งเอื้อนว่า

"เจ้าชีวิตสิ้นบุญสู่สวรรค์ อริราชทะลวงนครหลวงปวงทหารเศร้าสลดโศกศัลย์ จอมทัพแปรพักตร์เพื่อโฉมสะคราญ"

จากนั้นอธิบายว่า

"หมายความว่า ครั้งกระโน้นกษัตริย์ชงเจ็งหลังจากสวรรคตทหารราชวงศ์เหม็งอยู่ในระหว่างไว้ทุกข์ เจ้าพิชิตประจิมที่ชักนำทหารแมนจูเข้าสู่นครหลวงเพราะสืบเนื่องจากข้าพเจ้าที่เป็นคนอัปมงคล"

อุ้ยเซี่ยวป้อผงกศีรษะกล่าวว่า

"ท่านงามสะคราญปานนี้ โง้วชำกุ่ยเพราะเพื่อท่าน กลับสวามิภักดิ์ต่อชาวแมนจู นับว่าไม่อาจโทษว่ามัน"

ตั้งอี่อี้เห็นฝ่ายตรงข้ามกล่าวเป็นจริงเป็นจัง คล้ายกล่าววาจาจากใจจริง จึงเอื้อนสืบต่อ

"จอมโจรเพลี่ยงพล้ำพลาดล้มเหลวฉุดรั้งนงคราญจากห้วงเหว

เป็นความหมายว่าอ้วงเอี้ยโค่นลี้จี่อเซ้ง (จอมโจรเมื่อปลายสมัยเหม็งเคยสถาปนาตนเองเป็นเจ้า ภายหลังถูกโง้วซำกุ่ยชักนำทหารแมนจูเข้าล้มล้าง) พ่ายแพ้ ช่วงชิงข้าพเจ้ากลับมา บทกลอน หลังจากนี้เอ่ยอ้างถึงชาติกำเนิดของเรา"

หยุดเล็กน้อยจึงเอื้อนว่า

"อี่อี้ปรากฏกายแดนบุปผา โสภาลือเลื่องทั่วคราว ฝันถึงเคียงขนานคู่ฮูชา (หนึ่งในเจ้าผู้ครองแคว้นสมัยเลียดก๊ก ลุ่มหลงความงามของไซซีจนสิ้นชาติ) นิทราในวังรโหฐาน"

เสียงเอื้อนเย้มปานจะหยด สำเนียงปี่แป้คลอรับเสนาะโสตอุ้ยเซี่ยวป๊อรับฟังจนจิตใจปลอดโปร่งแจ่มใส ตั้งอี่อี้กล่าวเบาๆ

"ตอนนี้เปรียบเทียบเราเป็นไซซี ออกจะเกินเลยไป"

อุ้ยเซี่ยวป๊อกล่าวอย่างจริงจัง

"เปรียบเทียบไม่ถูกต้อง ไซซีไหนเลยทัดเทียบเปรียบกับท่านได้?"

"อุ้ยตั่วนั้งล้อเล่นแล้ว"

อุ้ยเซี่ยวป๊อกล่าวว่า

"หาล้อเล่นไม่ ความนี้มีสาเหตุเคลือบแฝง ไซซีเป็นชาวเมืองเสียวเฮงรูปโฉมนางแม้งามสะคราญ สำเนียงเมืองเสียวเฮงไม่ระรื่นหู ไหนเลยทั้งหยาดเยิ้ม ทั้งนุ่มนวลเท่าชาวเมืองโชวจิวท่าน?"

ตั้งอี่อี้อดหัวร่อมิได้ กล่าวว่า

"ที่แท้เป็นเช่นนี้ ฮูชาก็เป็นชาวเมืองโชวจิว ไฉนโปรดปรานไซซี?"

อุ้ยเซี่ยวป๊อเกาศีรษะกล่าวว่า

"หูของฮูชาไม่ใคร่ดี จำแนกไม่ออก"

ตั้งอี่อี้กลั้นหัวร่ออย่างสุดความสามารถ เอื้อนสืบต่อ

"ชีวิตนี้ทุกข์ระทมขมขื่น ฝืนในแย้มยิ้มยั่วเสน่หา ลอบกรีดน้ำตาราครดภูษา ทุกข์โศกโศกาเหลือพรรณนา"

ทอดถอนใจแล้วอธิบายว่า

"เราถือกำเนิดจากแดนโลกีย์มิดิดปกปิดอำพราง"

อุ้ยเซี่ยวป๊อกล่าวว่า

"อันใดเรียกว่าแดนโลกีย์? ท่านอย่าได้ใช้สำนวนสูงเกินไป เราล้วนไม่เข้าใจ"

"เราความจริงเป็นคณิกาเมืองโชวจิว...."

อุ้ยเชี่ยวป๊อยกมือตบหัวเข่า ร่ำร้องว่า

"วิเศษแท้"

สีหน้าตั้งอี่อี้ปรากฏแววขุ่นเคืองขึ้นวูบ กล่าวว่า

"นั่นเป็นเพราะชะตากรรมเราอาภัพอัปภาคย์"

อุ้ยเชี่ยวป๊อกล่าวว่า

"เราท่านนับว่าสอดคล้องต้องกัน ข้าพเจ้าก็ถือกำเนิดจาก แดนโลกีย์!"

ตั้งอี่อี้เบิ่งตาสุกใสจนกลมกว้างครุ่นคิดขึ้น

"มันคงมิเข้าใจว่า คำแดนโลกีย์หมายความกระไร"

อุ้ยเชี่ยวป๊อกล่าวว่า

"ท่านเป็นคณิกา ข้าพเจ้าก็เป็นคนในซ่องคณิกา เพียงแต่ คนหนึ่งอยู่เมืองโชวจิว คนหนึ่งอยู่เมืองเอี้ยงจิว มารดาข้าพเจ้าเป็นคณิกาที่ตึกเริงสราญเมืองเอี้ยงจิว แต่รูปโฉมนางยามเปรียบเทียบกับท่าน คนหนึ่งเทียมฟ้า อีกคนหนึ่งเฉกเช่นดิน"

ตั้งอี่อี้กล่าวอย่างสงสัยใจ

"ท่านมิได้กล่าวล้อเล่น?"

"ย่อมแน่นอน โอ ข้าพเจ้ามีภารกิจผูกมัดตัว ความจริงสมควรใช้คนไปรับมารดาเรา ไม่อาจให้นางเป็นคณิกาสืบไป เพียงแต่ตอนอยู่ในตึกเริงสราญ เห็นนางหัวร่อเฮๆ ฮาๆ ครึกครื้นยิ่งนัก หากรับมายังนครหลวงเกรงว่ากลับมิสำราญใจ!"

ตั้งอี่อี้กล่าวว่า

"วีรบุรุษไม่ถือชาติตระกูลต่ำต้อยเป็นปมด้อย อุ้ยตั่วนั้งเปิดเผยหมดจดมิปกปิดอำพราง เป็นที่เลื่อมใสของเรานัก"

อุ้ยเชี่ยวป๊อกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเพียงบอกต่อท่านคนเดียว หาได้ถ่ายทอดบอกต่อผู้อื่นไม่เช่นนั้นบุคคลอื่นคงด่าว่าเราเป็นลูกเต่าบุตรคณิกา ยามอยู่เบื้องหน้าอาคอ

ยิ่งมิอาจเอ่ยอ้างถึง นางความจริงดูแคลนข้าพเจ้า หากทราบเรื่องนี้ คงไม่แยแสสนใจข้าพเจ้าตลอดกาล"

ตั้งอี่อี้กล่าวว่า

"อุ้ยตั๋วนั้งโปรดวางใจ เราย่อมไม่กล่าวมากความ ซึ่งความจริง...มารดาอาคอก็มิใช่สตรีสูงศักดิ์ใด"

อุ้ยเซี่ยวป๊อกล่าวว่า

"สรุปแล้วท่านอย่าได้บอกต่อนาง นางชิงชังคณิกาที่สุด บอกว่าสตรีประเภทนี้เลวร้ายยิ่ง"

ตั้งอี่อี้ก้มศีรษะต่ำกล่าวว่า

"นางบอกว่า...บอกว่าคณิกาเลวร้ายยิ่ง?"

"ท่านอย่าได้คับแค้นใจ นางหาได้หมายถึงท่าน"

ตั้งอี่อี้กล่าวว่า

"ย่อมแน่นอน อาคอยังไม่ทราบว่า เราเป็นมารดาของนาง"

อุ้ยเซี่ยวป๊อกล่าวอย่างสงสัยใจ

"นางไฉนไม่ทราบ?"

ตั้งอี่อี้ไม่ตอบคำ กล่าวอย่างแช่มช้า

"ฮองเฮาของฮ่องเต้ราชวงศ์เหม็งองค์สุดท้ายแช่จิว ก็เป็นชาวเมืองโซวจิว เพียงแต่พระองค์ทรงโปรดปรานนางสนมแช่ฉั้ง บิดาของฮองเฮาจึงซื้อเราจากซ่องคณิกานำส่งเข้าวัง หวังเพื่อช่วงชิงอำนาจกับนางสนมแช่ฉั้ง"

อุ้ยเซี่ยวป๊อกล่าวว่า

"นั่นกลับเป็นแผนการอันประเสริฐ นางสนมแช่ฉั้งคราวนี้คงย่ำแย่แน่แท้"

"หามิได้ ฮ่องเต้ชงเจ็งทรงดูแลราชการบ้านเมือง หาได้เสด็จมายังที่พำนักเรา ทรงรับสั่งให้ฮองเฮาส่งเราออกจากวัง"

สีหน้าอุ้ยเซี่ยวป๊อเปี่ยมแววตื่นเต้นสงสัยกล่าวว่า

"ข้าพเจ้ากลับต้องการทั้งชื่อเสียงลาภยศ ทรัพย์สินเงินทอง สตรีสะคราญโฉม เพียงไม่ต้องการเป็นฮ่องเต้ แต่ในเมืองคุนหมิง กลับมีบุคคลหนึ่งเป็นขุนนางหมายเลขหนึ่ง เศรษฐีอันดับหนึ่ง ได้โฉมสะคราญที่หนึ่ง

แห่งแผ่นดินเป็นภรรยา กลับคิดตั้งตัวเป็นฮ่องเต้"

ตั้งอี่อี้หน้าแปรเปลี่ยนเล็กน้อย กล่าวว่า

"ท่านหมายถึงเจ้าพิชิตประจิม?"

"ข้าพเจ้ามิได้หมายถึงผู้ใดทั้งสิ้น สรุปแล้ว ทั้งไม่ใช่หมายถึง ตั้งอี่อี้ ท่าน หรือหมายถึงเราอุ้ยเชียวปัอ"

ตั้งอี่อี้กล่าวว่า

"โคลงกลอนหลังจากนี้อ้างอิงว่า เราพบกับเจ้าพิชิตประจิม มันขอตัวเราจากบิดาและฮองเฮาแซ่จิว ตนเองไปเฝ้ารักษาด่าน ชัวไฮ้กวน ทิ้งเราอยู่ในนครหลวง มินานให้หลังจอมโจรลี้จื่อเซ้งฉกฉวยโอกาสที่ราชวงศ์เหม็งเสื่อมโทรม นำกำลังบุกถึงนครหลวง"

จากนั้นเอื้อนว่า

"โจรร้ายก่อการกำเริบเสิบสาน พาให้โฉมสะคราญใจ โศกศัลย์ต้องทนทุกข์ระทมเวิ้งอ้างว้าง ไม่ทราบพลอดพร่ำเพลงนี้ต่อผู้ใด?" .

เอื้อนเอ่ยถึงตอนนี้ เสียงปี่แป้ชะงักขาดหายเคลิบเคลิ้ม จนซีมเซา

อุ้ยเชี่ยวปัอเข้าใจว่า เอื้อนรำพันจบความ ปรบมือชมเชยว่า

"จบแล้วหรือ? เอื้อนได้วิเศษนัก"

ตั้งอี่อี้กล่าวว่า

"หากแม้นข้าพเจ้าเสียชีวิตในตอนนั้น เรื่องราวดำเนินถึงตอนนี้ย่อมจบลงแล้ว"

อุ้ยเชี่ยวปัอหน้าแดงวูบ ครุ่นคิดขึ้น

"มารดามันเถอะ เราไม่มีความรู้ ลี้จื่อเซ้งพอนำกำลังบุกนครหลวง เรื่องของฮ่องเต้ชงเจ็งนับว่าจบลง เรื่องของตั้งอี่อี้กลับยังไม่จบ"

ตั้งอี่อี้กล่าวเสียงแผ่วเบา

"ลี้จื่อเซ้งพอพบเห็นเรา ก็ช่วงชิงเราไป ภายหลังโง้วซำกุ่ย ชิงตัวเรากลับมา เราหาใช่ผู้คน หากแต่เป็นสินค้าประเภทหนึ่ง ผู้ใดมีอิทธิพลอำนาจ ก็ยึดครองได้ไป"

จากนั้นเอื้อนว่า

"หากมิใช่ผู้กล้าประสบชัย ไหนเลยได้นงคราญแนบกาย? โฉมสะคราญ

ถูกเบิกตัวเข้าพบ ประสบสุขเสพวาสนา"

เอื้อนถึงตอนนี้ ก็เพ่งตาครุ่นคิดอย่างเคลิบเคลิ้ม ครานี้อุ้ยเชี่ยวป๊อมิกล้าถามไถ่นางว่า เอื้อนจบแล้วหรือไม่ ตกลงใจว่า

"นอกจากนางบอกเองว่าเอื้อนจบแล้ว มิเช่นนั้นไม่อาจถามไถ่มากความ เพื่อไม่แสดงความโง่เขลาเบาปัญญา"

ได้ยินตั้งอี่อี้กล่าวว่า

"เราติดตามเจ้าพิชิตประจิม ตะลุยผ่านมณฑลต่างๆ มันได้รับอวยยศเป็นเจ้า เราจึงเป็นอ้วงฮุย (นางสนม) ข่าวคราวพอแพร่สะพัดถึงเมืองโซวจิวเจ้ม่วย (พี่สาวน้องสาว) ในซ่องคณิกา ล้วนบอกว่าเราโชคดี พวกนางกลับยังหมกกายในถิ่นฐานเดิม"

อุ้ยเชี่ยวป๊อกล่าวว่า

ตอนที่ข้าพเจ้าอยู่ในตึกเริงสราญ ได้ยินเหล่านางคณิกาบอกว่า "สับเปลี่ยนคู่รักใหม่ทุกค่ำคืน นับว่าไม่เลวอยู่!"

ตั้งอี่อี้ปรายตามองมา เห็นเขากล่าวอย่างเป็นจริงเป็นจัง ต้องถอนใจเบาๆ กล่าวว่า

"อุ้ยตั่วนั้ง ท่านอายุยังเยาว์ ทั้งเป็นบุรุษย่อมมิเข้าใจความคับแค้นของคณิกา มีแต่จอมกวีโง้วบ๊วยชึง ทราบว่าเราแม้ขี้นชื่อลือกระเดื่อง แต่จิตใจตรมตรอมชนชาวโลกประณามว่า เราเป็นต้นเหตุแห่งเภทภัยทำลายราชวงศ์เหม็ง จอมกวีแซ่โง้วจึงทราบว่าเราเป็นสตรีเพศอ่อนแอ มีความสามารถใดได้? เรื่องราวจะดี จะเลวขี้นอยู่กับพวกท่านเหล่าบุรุษทั้งสิ้น"

อุ้ยเชี่ยวป๊อสนับสนุนว่า

"ใช่แล้ว ทหารแมนจบุกเข้ามานับพันนับหมื่นสตรีเยิ้มปานจะหยดเยี่ยงท่าน ไหนเลยต้านทานพวกมันได้?"

จิตใจกลับครุ่นคิดขึ้น

"นางทั้งดีดบรรเลง ทั้งเอื้อนรำพัน อธิบายประกอบ หากไปเป็นนักเล่านิทานตามแผงน้ำชาเมืองเอี้ยงจิว รับรองสะท้านสะเทือน ทั่วทั้งเมืองผู้คนเบียดเสียดแผงน้ำชาจนพังทลาย!"

ขณะครุ่นคิดเพ้อฝัน ตั้งอี่อี้เอื้อนอีกว่า

"ระบาดว่านางพญาล่มเมือง ชักนำบุรุษหลงงมงาย ภรรยาไหน เลยหยั่งทราบงานเมือง หากแต่วีรบุรุษมากน้ำใจ"

เอื้อนถึงตอนนี้ ลากหางเสียงยาวนานทำนองปี่แป้ ค่อยๆ สูงขึ้น กลบเสียงเพลงของนาง ชั่วครู่ให้หลังคลื่นเสียงปี่แป้ผ่อนช้าลง สุดท้าย ชะงักขาดหาย

ตั้งอี่อี้ทอดถอนใจยาว น้ำตาไหลรินพร่างพรู กล่าวว่า

"แสดงความทุเรศแล้ว"

พลางยืดกายแชวนปี่แป้อยู่บนผนังดังเดิม กลับมาทรุดนั่งลงบนเบาะกลม เอ่ยสืบต่อ

"บทกลอนที่แล้วเปรียบเทียบเจ้าพิชิตประจิมเป็นเจ้าฮูชา (ผู้ลุ่มหลงไซซี) หลายปีมานี้ เราจึงเข้าใจซึ้งถึงแก่นแท้ อ้วงเอี้ยฝึกอบรมกองทหารความเป็นอยู่หรูหราฟุ่งเฟือ เกรงว่าภายหน้า...โอ

เราตักเตือนสติมันหลายครา เจ้าพิชิตประจิมล้วนไม่ยอมรับฟัง เราจึงพำนักในอารามซาเสี่ยอำนี้สวดมนต์ภาวนา ถ่ายถอนบาป-กรรมเก่าก่อน ภาวนาว่าทั้งหมดปลอดภัยไร้เรื่องราว มิคาดอาคอ..."

เอ่ยถึงตอนนี้ ต้องสะอึกสะอื้นร่ำไห้ออกมา

อุ้ยเซี่ยวป้อรับฟังอยู่ครึ่งค่อนวัน ถูกความงามสะคราญของเจ้าของเสียงเพลง ท่วงทำนองอันไพเราะหู สร้างความงมงายจนลุ่มหลง พอฟังนางเอ่ยอ้างถึงอาคอ ค่อยกระโดดปราดขึ้น กล่าวว่า

"อาคอที่แท้เป็นอย่างไร? นางประทุษร้ายเจ้าพิชิตประจิมหรือไม่? นางเมื่อเป็นธิดาของท่านเท่ากับเป็นกุ่งจู้ (ธิดาเจ้าผู้ครองแคว้น) โอยย่ำแย่แล้ว"

ตั้งอี่อี้กล่าวว่า

"ย่ำแย่อันใด?"

อุ้ยเซี่ยวป้อสั่นศีรษะปฏิเสธ ที่แท้ตนฉุกคิดว่า อาคอความจริงดูแคลนตน บัดนี้เมื่อเป็นกุ่งจู้เจ้าพิชิตประจิม ตนที่เป็นบุตรชายของคณิกาย่อมแตกต่างกับนางดุจฟ้ากับดิน

ตั้งอี่อี้กล่าวว่า

"อาคออายุเพียงสองชวบ ค่ำคืนหนึ่งพลันหายสาบสูญไปอ้วงเอี้ยใช้คน

ค้นหาทั่วทั้งเมือง กลับไม่พบเห็น เราะแวงว่าเป็นเขา..."

พลันหน้าแดงวูบ เบือนหน้าไปอีกทิศทางหนึ่ง อุ้ยเซี่ยวป๊อถามว่า

"ระแวงอันใด?"

ตั้งอี่อี้กลบเกลื่อนว่า

"เราะแวงว่าเป็นศัตรูของอ้วงเอี้ยลักพานางจากคฤหาสน์ คิดหมายข่มขู่กรรโชก หรือเรียกค่าไถ่"

"คฤหาสน์เจ้าพิชิตประจิม ชุมนุมยอดฝีมือคับคั่ง กลับมีคนลักพาตัวอาคอเจ้เจ๊ออกจากคฤหาสน์ได้ ความสามารถคนผู้นั้น นับว่าสูงเยี่ยมยิ่ง"

ตั้งอี่อี้ผงกศีรษะกล่าวว่า

"ตอนนั้นอ้วงเอี้ยชุ่นแค้นยิ่ง ตัดศีรษะหัวหน้าทหารองครักษ์ ซึ่งมีหน้าที่รับผิดชอบสองคน สิบกว่าปีมานี้ ปราศจากข่าวคราวอาคอ เราเข้าใจว่านาง...นางเสียชีวิตแล้ว"

อุ้ยเซี่ยวป๊อกล่าวว่า

"มิน่าเล่าอาคอบอกว่านางแซ่ตั้ง ที่แท้นางใช้แซ่ตามท่านแทนที่จะใช้แซ่ตามบิดา"

ตั้งอี่อี้สะท้านเฮือกกล่าวเสียงสั่นระรัว

"นาง...นางไฉนทราบว่าตนเองแซ่ตั้ง?"

อุ้ยเซี่ยวป๊อฉุกใจคิดขึ้น

"โง้วซำกุ่ยกริ่งเกรงถูกคนประทุษร้าย ย่อมวางมาตรการป้องกันคฤหาสน์อย่างเข้มงวด หากคิดขโมยทารกออกจากคฤหาสน์ ยังลำบากยากเย็นกว่าการสังหารโง้วซำกุ่ยในโลกนอกจากแม่ชีเกาลั้งซือแป๋เราเกรงว่าไม่มีบุคคลที่สองกระทำได้!"

ดังนั้นกล่าวเสียงสั่นสะท้าน

"คงเป็นผู้ลักพาตัวนางออกจากคฤหาสน์ ถ่ายทอดบอกต่อนาง"

ตั้งอี่อี้กล่าวช้าๆ ว่า

"มิผิด แต่ไฉนไม่บอกต่อนางว่า นางแซ่..."

"ไม่บอกว่านางแซ่โง้ว? เฮอะ แซ่ของเจ้าพิชิตประจิมมิเห็นมีเกียรติยศอันใด"

ตั้งอี่อี้เพ่งตามองนอกหน้าต่าง เคลิบเคลิ้มจนซึมเซา คล้ายไม่ได้ยินวาจาอุ้ยเชี่ยวปัอ

อุ้ยเชี่ยวปัอถามว่า

"ภายหลังเป็นอย่างไร?"

ตั้งอี่อี้กล่าวว่า

"จิตใจเราคะนึงถึงนาง มุ่งหวังว่าฟ้าดินเวทนา ขอให้นางมีชีวิตสืบต่อ สักวันหนึ่งสามารถพบนางอีก เมื่อวานนี้ทางคฤหาสน์ แพร่ข่าวมาว่าอ้วงเอี้ยถูกประทุษร้าย รับบาดเจ็บสาหัส เรารีบรุดไปเยี่ยมเยือน จึงพบว่าอ้วงเอี้ยถูกประทุษร้ายจริง แต่หาได้รับบาดเจ็บไม่"

อุ้ยเชี่ยวปัอใจหายวาบ กล่าวว่า

"มันแสร้งเป็นบาดเจ็บสาหัส?"

ตั้งอี่อี้กล่าวว่า

"อ้วงเอี้ยบอกว่า มันที่แสร้งเป็นบาดเจ็บ เพราะเพื่อให้ฝ่ายตรงข้ามเคลื่อนไหวอีกครา จะได้กำจัดกวาดล้างให้สิ้นซาก"

อุ้ยเชี่ยวปัอพึมพำว่า

"นั่นเป็นการเสแสร้งจริงๆ เราสมควรดูออกแต่แรกจึงถูกต้อง"

พลางครุ่นคิดในใจ

"โง้วชำกุ่ยระแวงสงสัยต่อเราจริงๆ"

ตั้งอี่อี้กล่าวว่า

"เราสอบถามว่าผู้ประทุษร้ายเป็นใคร อ้วงเอี้ยมิกล่าวกระไรชักนำเราเข้าสู่ห้องข้าง เตียงนอนที่มุมห้องนั่งไว้ด้วยดรุณีนางหนึ่ง มือเท้าถูกล่ามโซ่ตราตรวน

เรามิต้องเหลียวแลเป็นคำรบสอง ก็ทราบว่านางเป็นธิดาเรา รูปโฉมโนมพรรณของนาง เฉกเช่นกับเราเมื่ออายุเยาว์มิผิดเพี้ยน นางพอพบเห็นเรา ก็งงงันวูบ พลันกล่าวว่า "ท่านคือมารดาเรา?"

เราผงกศีรษะรับ ชี้มือมายังอ้วงเอี้ย กล่าวว่า "นี่คือบิดาเจ้า" อาคอกระชากเสียงว่า "ไม่ใช่" มันคือจอมโฉดชั่วมิใช่บิดาเรา มันประทุษร้ายบิดาเรา เรารุดมาหมายล้างแค้น"

อ้วงเอี้ยถามว่า "บิดาเจ้าเป็นใคร?" อาคอบอกว่า "ซือแป่มิได้บอกต่อเรา ท่านผู้เฒ่าเพียงบอกว่า เราหลังจากพบมารดา นางย่อมบอกต่อเรา"

อ้วงเอี้ยสอบถามว่า "ซือแป่นางเป็นใคร" อาคอหายินยอมแพร่งพรายไม่ ภายหลังพลั้งปากออกมาว่า นางได้รับคำสั่งซือแป่ประทุษร้ายอ้วงเอี้ย"

อุ้ยเซี่ยวป๊อรับฟังถึงตอนนี้ เริ่มคาดคะเนต้นสายปลายเหตุของเรื่องราวได้หลายส่วน หวนนึกถึงซือแป่ชิงชังอาฆาตโง้วซำกุ่ย ซึ่งเป็นต้นเหตุให้ราชวงศ์เหม็งล่มสลาย หากแม้นปลิดชีวิตมัน ยังไม่อาจระบายความแค้นได้ ดังนั้นลักพาตัวธิดาโง้วซำกุ่ยมา ถ่ายทอดวิชาฝีมือให้ บงการนางประทุษร้ายบิดาของนางเอง ยามนั้นยืดกายขึ้นสาวเท้าถึงริมหน้าต่าง ครุ่นคิดในใจ

"ใช่แล้ว ซือแป่ไม่ชมชอบอาคอ มาตรว่าถ่ายทอดวิชากระบวนท่าให้ แต่หาได้แนะนำเคล็ดโคจรลมปราณแก่นาง ดังนั้นกระบวนท่าอาคอแม้สูงเยี่ยมยิ่ง แต่ปราศจากกำลังภายในหนุนเสริมแม้แต่น้อย"

หวนนึกถึงวิธีการล้างแค้นของแม่ชีเกาลั้ง ลึกซึ้งอำมหิตยิ่ง ต้องสยิวกายออกมาอย่างหนาวเหน็บ!

ตั้งอี่อี้กล่าวอีกว่า

"ซือแป่อาคออาฆาตแค้นอ้วงเอี้ยถึงที่สุด จึงวางแผนลึกล้ำเช่นนี้หากแม้นอาคอประทุษร้ายอ้วงเอี้ยเสียชีวิต ย่อมประเสริฐสุด หากลงมือล้มเหลวสุดท้ายโง้วซำกุ่ยย่อมทราบว่า ผู้ประทุษร้ายมันเป็นธิดาในสายเลือด ย่อมคับแค้นใจยิ่งกว่าถูกฆ่าทิ้งเสียอีก"

อุ้ยเซี่ยวป๊อกล่าวว่า

"บัดนี้นางมิได้กระทบกระทั่งทำร้ายอ้วงเอี้ย พวกท่านทั้งครอบครัวสามารถพบกัน ท่านหลังจากบ่งบอกสาเหตุความนัยต่ออาคอ ทั้งหมดไยมิใช่อยู่ร่วมกัน"

ตั้งอี่อี้ทอดถอนใจกล่าวว่า

"หากแม้นเป็นเช่นนั้น กลับต้องขอบคุณฟ้าดิน"

อุ้ยเซี่ยวป๊อกล่าวว่า

"อาคอเป็นธิดาท่านแน่นอน ไม่ว่าผู้ใดมองปราดเดียวก็ดูออก หาก

ปราศจากมารดารูปโฉมสะคราญจนจันทราหลบเร้นหาย ย่อมไม่อาจกำเนิดธิดาโสภาจนบุปผาสะเทิ้นอายออกมา"

ตนยามบรรยายความงามของสตรี ย้อนไปย้อนมา มีแต่คำ "จันทราหลบเร้นหาย บุปผาสะเทิ้นอาย" ไม่สามารถสรรหาถ้อยคำอื่นมาเปรียบเปรยได้หยุดเล็กน้อยจึงเอ่ยสืบต่อ

"อ้วงเอี้ยไม่ยอมปลดปล่อยอาคอ หรือจะฟาดโบยนาง นางถูกลักพาตัวมาตั้งแต่อายุสองขวบ ไหนเลยล่วงรู้ชาติกำเนิดตนเอง เรื่องนี้จะโทษว่าตำหนินางได้อย่างไร?"

ตั้งอี่อี้กล่าวว่า

"อ้วงเอี้ยกล่าวว่า "เจ้าเมื่อไม่รับเราเป็นบิดาเราก็มิถือเจ้าเป็นธิดาเจ้าประพฤติอุกอาจ กำเริบเสิบสาน ไม่อาจปล่อยให้มีชีวิตสืบไป" พลางยกมือลูบคลำจมูกตนเอง"

อุ้ยเชี่ยวป้อหัวร่อพลางกล่าวว่า

"มันชมชอบลูบคลำจมูกตนเองหรือ?"

ตั้งอี่อี้กล่าวเสียงสั่นระริก

"นี่คือท่วงท่าเคยชินของอ้วงเอี้ย พอลูบคลำจมูกก็คิดใคร่ฆ่าคนไม่เคยนอกเหนือกฎเกณฑ์มาก่อน"

อุ้ยเชี่ยวป้อร่ำร้องว่า

"โอย มันสังหารอาคอแล้ว?"

"ตอนนี้ยังไม่ลงมือ อ้วงเอี้ยบอกว่า มันคิดสืบสาวผู้บงการอยู่หลังฉากว่าเป็นใคร และบิดาอาคอคือผู้ใดเสียก่อน"

อุ้ยเชี่ยวป้อกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"อ้วงเอี้ยออกจะระแวงสงสัยไป ข้าพเจ้าพอพบท่าน ก็ทราบว่าท่านเป็นมารดาอาคอ มันไหนเลยมิใช่บิดาอาคอ?"

เอ่ยถึงตอนนี้ สีหน้าเคร่งขรึมจริงจังลง กล่าวต่อ

"พวกเราต้องครุ่นคิดหาหนทางช่วยเหลืออาคอเป็นการด่วน หากแม้นอ้วงเอี้ยลูบคลำจมูกอีกหลายครา ผลสุดท้ายคงเลวร้ายสุดคาดคิด"

ตั้งอี่อี้กล่าวว่า

"เราที่บังอาจเชื้อเชิญตั่วนั้งมา เพราะเพื่อหารือเรื่องนี้ ตั่วนั้งเป็นผู้อารักขากงจู้มายังฮุ้นหนำ อ้วงเอี้ยย่อมต้องให้เกียรติแก่ท่าน อาคอเมื่อปลอมเป็นนางกำนัลปรนนิบัติกงจู้ มีแต่ขอให้ตั่วนั้งเสนอหน้าออกไป บอกว่าเกี่ยงเส้งกงจู้ขอรับตัวนางกำนัลกลับคืน"

อุ้ยเซี่ยวป้องอนิ้วชี้ข้างขวา ตีดใส่หน้าผากตนเอง กล่าวว่า

"มันสมองเอย กลับโง่เขลานัก กลับหลงกลฝ่ายตรงข้ามคราหนึ่ง"

"เป็นไรหรือ?"

"แผนการของท่านนี้ ข้าพเจ้ามิเพียงฉุกคิดได้ ทั้งยังดำเนินการแล้วมิคาดจอม...อ้วงเอี้ยเหนือชั้นกว่าขั้นหนึ่ง เราอุ้ยเซี่ยวป๊อ เอ่ยปากทวงถามคนจากอ้วงเอี้ย อ้วงเอี้ยก็มอบคนให้ เพียงแต่ คนผู้นั้นหาใช่อาคอไม่"

ครั้นแล้ว บอกเล่าเหตุการณ์ที่บุตรเขยโง้วซำกุ่ย แย่ก๊กเซียงนำพามันลงสู่คุกใต้ดิน พบเห็นดรุณีที่รู้จักคุ้นเคยนางหนึ่ง โป๊ปตว่า นางเป็นนางกำนัลปรนนิบัติเกี่ยงเส้งกงจู้ ตนจึงขอรับนางออกมาโดยละเอียด สรุปว่า

"แย่ก๊กเซียงวางแผนการแต่แรก ร่ำร้องตะโกนก้องที่หน้าคฤหาสน์ต่อหน้าผู้คนหลายร้อยคน ว่ามอบส่งนางกำนัลแก่เราแล้ว เราไหนเลยขอรับผู้คนจากฝ่ายตรงข้ามได้เป็นคำรบสอง มิต้องบอกก็ทราบได้เดียรัจฉานนั้นต้องบอกว่า

"อุ้ยตั่วนั้งล้อเล่นแล้ว เรายินยอมเสี่ยงกับการถูกถอดถอนจากตำแหน่ง ให้เกียรติแก่ตั่วนั้ง มอบส่งนางกำนัลที่ปรนนิบัติกงจู้ และลอบประทุษร้ายอ้วงเอี้ยคืนแก่ท่านแล้ว อ้วงเอี้ยกำชับให้เค้นถาม ผู้บงการจากปากคำนางกำนัลนั้น ไหนเลยมีนางกำนัลอื่นมอบแก่ตั่วนั้งได้?"

ตนยามลอกเลียนสำเนียงแย่ก๊กเซียง กลับละม้ายเหมือนยิ่ง

ตั้งอี่อี้กล่าวว่า

"ที่แท้...ที่แท้ พวกมันขุดหลุมพรางไว้แต่แรก หลอกล่อตั่วนั้งหลงพลัดเข้าไป ปิดปากของท่านเสีย"

อุ้ยเซี่ยวป๊อขยี้เท้าแผดด่าว่า

"พวกมันหากกระทบกระทั่งอาคอแม้สักขุมขนหนึ่ง บิดาต้องเสี่ยงชีวิตกับพวกมันแน่นอน"

ตั้งอี่อี้ย่อกายลงกราบกราน กล่าวว่า

"ตั่วนั้งเมตตารักใคร่ธิดาเราปานนี้ เราขอขอบพระคุณล่วงหน้าเพียงแต่..."

อุ้ยเชี่ยวป๊อรีบคารวะตอบ กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าจะไปนำกำลังทหาร บุกเข้าคฤหาสน์เจ้าพิชิตประจิม หากมิอาจช่วยเหลืออาคอออกมา บิดาจะไม่ใช้แซ่อุ้ย ขอใช้แซ่คล้อยตามโจรโฉดชั่วเรียกว่าโง้วเชี่ยวป๊อ!"

ตั้งอี่อี้เห็นฝ่ายตรงข้ามท่าทีพลุ่งพล่าน พร่ำกล่าวเหลวไหล ต้องลอบประหวั่นพรั่นพรึง กล่าวเสียงนุ่มนวล

"น้ำใจที่ตั่วนั้งมีต่อธิดาเรา..."

อุ้ยเชี่ยวป๊อสอดคำขึ้น

"ตั่วนั้งอันใด ท่านหากเห็นข้าพเจ้าเป็นคนกันเอง ก็เรียกเราเป็นเชี่ยวป๊อเถอะ ข้าพเจ้าความจริงสมควรเรียกหาท่านเป็น แป๊ะบ้อ (ป้า) แต่พอหวนนึกถึงแป๊ะแปะ (ลุง...หมายถึงโง้วซำกุ่ย) นั้น สร้างความขุ่นแค้นคลั่งใจนัก"

ตั้งอี่อี้สาวเท้าเข้าหา ยื่นมือขวาออก วางลงบนไหล่อุ้ยเชี่ยวป๊อ กล่าวว่า

"เชี่ยวป๊อ ท่านหากไม่รังเกียจเดียจฉันท์ ก็เรียกเราเป็น อาอี้ (น้า)"

อุ้ยเชี่ยวป๊อลิงโลดยิ่ง กล่าวว่า

"ตกลง ข้าพเจ้าจะเรียกหาท่านเป็นอาอี้ ตอนที่ข้าพเจ้าอยู่ในตึกเริงสราญเมืองเอี้ยงจิว..."

เอ่ยถึงตอนนี้ พลันกล้ำกลืนวาจาไว้ ตั้งอี่อี้ทราบว่าอุ้ยเชี่ยวป๊อ เรียกหาคณิกาภายในตึกนงคราญเป็นอาอี้ แต่นางไม่ถือสาหาความ กล่าวว่า

"มีหลานอันประเสริฐเยี่ยงท่าน เป็นที่ปลาบปลื้มยินดีของเรานักเชี่ยวป๊อ พวกเราไม่อาจฉีกหน้าหาญหักกับอ้วงเอี้ยเมืองคุนหมิงชุมนุมกองทหารมันมากหลาย ยากเอาชัยได้"

นางเกลี้ยกล่อมด้วยถ้อยร้อยวาจาระรื่นหู เห็นอุ้ยเชี่ยวป๊อเป็นคนกันเอง เพลิงโทสะอุ้ยเชี่ยวป๊อถึงกับมลายสิ้น กล่าวว่า

"อาอี้อันประเสริฐ มีหนทางใดช่วยเหลืออาคอได้?"

ตั้งอี่อี้ขบคิดแล้วกล่าว

"เราได้แต่เกลี้ยกล่อมอาคอ ยอมรับอ้วงเอี้ยเป็นบิดา ต่อให้อ้วงเอี้ยอำมหิตกว่านี้ ก็ไม่อาจหักใจปลิดชีวิตธิดาของตนเอง..."

มิทันจบคำ นอกประตูห้องบังเกิดสุ้มเสียงหนึ่งดังว่า

"ไหนเลยยอมรับโจรร้ายเป็นบิดาได้!"

พร้อมกับเสียงดัง ม่านประตูถูกเลิกขึ้น ชายชราศีรษะล้านเลี่ยนเรือนร่างสูงใหญ่ มือถือไม้เท้าหนักอึ้งผู้หนึ่งสาวเท้าเข้ามา กระแทกไม้เท้ากับพื้นอย่างหนักหน่วง ห่วงเหล็กบนไม้เท้าสั่นไหวดังเกรียวกราว

ชายชรานี้ใบหน้าสี่เหลี่ยม ตาเจิดจ้าดุจสายฟ้า ไว้หนวดเคราร์กครึ้มลักษณะเหี้ยมหาญ ยามยืนหยัดอยู่หน้าประตู คล้ายเคลื่อนย้ายภูเขาน้อยๆ ลูกหนึ่งมา แลเห็นมันไหล่กว้างร่างตรง แน่วแน่บุคลิกสยบข่มขู่ขวัญเฉกเช่นราชสีห์ ดุจดั่งพยัคฆ์ร้ายสร้างความแตกตื่นแก่อุ้ยเซี่ยวป๊อจนถอยกายไปสามก้าว แทบหลบซ่อน อยู่ด้านหลังตั้งอี่อี้

สีหน้าตั้งอี่อี้กลับเปี่ยมแววปลาบปลื้มปิติ กล่าวเสียงแผ่วเบา

"ท่านมาแล้ว?"

ชายชราศีรษะล้านกล่าวว่า

"เรามาแล้ว"

สุ้มเสียงแผ่วเบาลง ประกายตาเปลี่ยนเป็นอ่อนโยนลงทั้งสี่ประสานสบตากันแน่วแน่ ดวงตาล้วนทอแววรักใคร่ลึงโลด

อุ้ยเซี่ยวป๊อคำนึงอย่างสงสัยใจ

"ชายชรานี้เป็นใคร ดูจากลักษณะการแต่งกายละม้ายคล้ายลามะหรือเป็นคู่รักเก่าของอาอี้ เคยไปเที่ยวซ่องคณิกา?"

ตั้งอี่อี้กล่าวว่า

"ท่านได้ยินเรื่องราวทั้งมวลแล้ว?"

คนผู้นั้นกล่าวว่า

"ถูกต้อง"

"ทารกหญิงนั้นยังมีชีวิตอยู่ เรา..."

พลันเปล่งเสียงร่ำไห้ ถาโถมไปในอ้อมอกฝ่ายตรงข้าม

คนผู้นั้นยื่นมือซ้ายออก ลูบคลำผมเผ้านุ่มสลวยของนาง ปลอบประโลมว่า

"อย่าได้ร้อนรุ่มไป มิว่าอย่างไรพวกเราต้องช่วยเหลือนางออกมา"

ในสำเนียงอันแกร่งกร้าวห้าวหาญ เปี่ยมไมตรีอันลึกซึ้ง ตั้งอี่อี้ฟุบกายในอ้อมอกฝ่ายตรงข้าม เพียงสะอึกสะอื้นร่ำไห้เบาๆ

อุ้ยเซี่ยวป้อทั้งพิศวงสงสัย ทั้งไหวหวั่นพรั่นใจ มิกล้าขยับเคลื่อนไหว ครุ่นคิดในใจ

"พวกท่านทั้งสองเข้าใจว่าเราเป็นคนตาย ไม่รู้เห็นเหตุการณ์ บิดาก็แสร้งเป็นคนตาย"

ตั้งอี่อี้กล่าวเสียงสั่นเครือ

"ท่านสามารถช่วยเหลือนางจริงๆ"

คนผู้นั้นกล่าวว่า

"เราจะกระทำอย่างสุดความสามารถ"

ตั้งอี่อี้ยืดตัวตรง เช็ดคราบน้ำตา กล่าวว่า

"ในความเห็นของท่าน สมควรทำอย่างไร?"

คนผู้นั้นขมวดคิ้วกล่าวว่า

"สรุปแล้ว ไม่อาจให้นางเรียกหาจอมโหดชั่วนั้นเป็นบิดา"

"ถูกแล้ว นี่เป็นความผิดพลาดของข้าพเจ้า เพราะเพื่อช่วยเหลือนาง มิได้คำนึงถึงท่าน..."

คนผู้นั้นกล่าวอย่างหดหู่

"เราเข้าใจ เพียงแต่ไม่อาจให้นางเรียกหาจอมโฉดชั่วเป็นบิดาทำไม่ได้เด็ดขาด"

สุ้มเสียงมันไม่กึกก้องกระไร แต่แฝงอานุภาพสยบขวัญ คล้ายกับต่อให้เบื้องหน้าเป็นทหารนับพันหมื่นก็ต้องยอมสยบรับคำสั่ง

ทันใดนอกประตูบังเกิดเสียงฝีเท้าขึ้น คนผู้หนึ่งหัวร่อดังกังวานกล่าวว่า

"สหายเก่าให้เกียรติมายังเมืองคุนหมิง เป็นที่ปลาบปลื้มประโลมใจ

ของเรานัก"

กลับเป็นสุ้มเสียงโง้วซำกุ่ย!

อุ้ยเซี่ยวป๋อและตั้งอี่อี้พอฟัง ล้วนหน้าแปรเปลี่ยนไปคนผู้นั้นกลับไม่มีท่าทีตื่นตระหนกใดๆ เพียงแต่สองตาทอประกายวูบวาบโชติช่วง

พลันปรากฏรุ้งเงินแฉลบแปลบปลาบ เสียงคว้ากๆ ดังตามติดมา ม่านประตูถูกกระบี่ตัดขาด จากนั้นตัวกระบี่ปาดวูบ เขี่ยม่านประตูปลิวกระเด็น เผยเห็นโง้วซำกุ่ยยืนแย้มยิ้มอยู่หน้าประตู องครักษ์ข้างกายมันสองคนพลิกข้อมือพากันสอดกระบี่ที่ฟาดฟันออกกลับคืนฝัก

ได้ยินเสียงโครมครามกึกก้อง เศษไม้ฝุ่นละอองปลิวเวียนว่อนผนังรอบด้าน หน้าต่างห้องถูกคนใช้ค้อนเหล็กกระทุ้งทลาย ช่องแตกทุกแห่ง ล้วนยืนหยัดด้วยทหารสี่สิบกว่าคน

เหล่าทหารบ้างน้าวคันพาดเกาทัณฑ์ บ้างกระชับทวนยาว หัวเกาทัณฑ์ ปลายทวน ล้วนเล็งตรงเข้ามาภายในห้อง ขอเพียงโง้วซำกุ่ยออกคำสั่งคำเดียว ผู้คนภายในห้องทั้งสาม ต้องถูกยิงทำร้ายจนร่างปรุพรุนดุจตัวเม่น!

โง้วซำกุ่ยตวาดว่า

"อี่อี้ ท่านออกมา"

ตั้งอี่อี้สืบเท้าไปหนึ่งก้าว แต่แล้วหยุดยั้งชะงัก สั่นศีรษะกล่าวว่า

"เราไม่ขอออกไป"

เบือนหน้ามายังอุ้ยเซี่ยวป๋อ เอ่ยสืบต่อ

"เซี่ยวป๋อ เรื่องนี้ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับท่าน ท่านออกจากห้องเถอะ"

อุ้ยเซี่ยวป๋อแผดด่าว่า

"บิดาพานไม่ออกไป มารดาท่านเถอะ หากเก่งกล้าสามารถ ก็สังหารบิดาด้วย"

คนผู้นั้นสั่นศีรษะกล่าวว่า

"พวกเจ้าทั้งสองล้วนออกไป เราสมควรตายตั้งแต่ยี่สิบปีก่อนแล้ว"

ตั้งอี่อี้ยึดกุมมือฝ่ายตรงข้ามไว้ กล่าวว่า

"ไม่ เราขอตายร่วมกับท่าน"

อุ้ยเชี่ยวป๊อร้องดังๆ ว่า

"อาอี้คุณธรรมเลิศล้ำ อุ้ยเชี่ยวป๊อไหนเลยรักตัวกลัวตาย? ข้าพเจ้าก็ขอตายร่วมกับอาอี้"

โง้วซำกุ่ยชุ่นแค้นแทบคลุ้มคลั่ง ตวาดว่า

"อุ้ยเชี่ยวป๊อ เจ้าสุมหัวร่วมกับโจรทรยศ เราแม้ฆ่าเจ้าก็ไม่มีความผิด"

อุ้ยเชี่ยวป๊อกล่าวว่า

"โจรทรยศอันใด ท่านปรักปรำคนดีงามร่ำไป"

โง้วซำกุ่ยชุ่นแค้นจนแผดหัวร่อ กล่าวว่า

"เด็กน้อย ดูท่าเจ้ายังไม่ทราบว่า คนศีรษะล้านนี้เป็นใคร เจ้าพาตัวเองเข้าสู่บ่วงมรณะ หาล่วงรู้ไม่ว่าเสียชีวิตเพราะผู้ใด"

คนผู้นั้นกล่าวเสียงเกรี้ยวกราด

"เล่าฮูมิเคยเปลี่ยนแซ่ใช้นามปลอม เราคือทงเทียนอ้วง (เจ้าผู้ลิขิต) ลี้จื่อเซ้ง!"

(ลี้จื่อเซ้งเป็นจอมโจรเมื่อปลายสมัยเหม็งประมาณ ค.ศ. 1644 ในรัชสมัยกษัตริย์ชงเจ็ง ได้บุกเข้านครหลวง สถาปนาตนเองเป็นเจ้าปกครองแผ่นดิน มินานให้หลัง โง้วซำกุ่ยก็ชักนำทหารแมนจูบุกเข้าแผ่นดินตงง้วน ล้มล้างกองโจรลี้จื่อเซ้ง)

อุ้ยเชี่ยวป๊อใจหายวาบ กล่าวว่า

"ท่าน...ท่านคือลี้จื่อเซ้ง?"

คนผู้นั้นกล่าวว่า

"มิผิด น้องเราออกไปเถอะ ลูกผู้ชายกล้าทำก็กล้ารับ เราผ่านการรบพุ่งนับร้อยครั้ง มีอายุเจ็บสิบกว่าปี ไม่ต้องให้ขุนนางแมนจูน้อยเยี่ยงท่านตกตายร่วมด้วย"

ได้ยินโง้วซำกุ่ยตวาดโพล่งว่า

"เป็นผู้ใด?"

เพิ่งขาดคำ เงาร่างสีขาวถลันวูบบนหลังคาตึก ปรากฏคนผู้หนึ่งละล่ิวร่างลงมา โถมใส่ศีรษะโง้วซำกุ่ย ทหารเบื้องหลังโง้วซำกุ่ยพากัน

เสือกกระบี่ออกทิ่มแทงใส่ร่างสีขาวโดยพร้อมเพรียง

คนชุดขาวสะบัดแขนเสื้อออก ปรากฏกำลังภายในขุมหนึ่งทะลักทลายใส่ ทหารทั้งสี่รู้สึกมีขุมกำลังม้วนทะลักถึงตัว ถูกกระแทกกระเด็นไปด้านหลังอย่างเสียหลัก

คนชุดขาวกราดฟาดฝ่ามือออก ประทับใส่กลางหลังโง้วซำกุ่ย โง้วซำกุ่ยไม่อาจยืนหยัดมั่น ซวนเซเข้าห้องไป

คนชุดขาวถลันตามติดดุจเงาตามตัว ฟันสันมือซ้ายลงใส่หัวไหล่โง้วซำกุ่ย โง้วซำกุ่ยคร่างหนักๆ กระแทกนั่งลงกับพื้น คนชุดขาวทาบฝ่ามือกับขม่อมโง้วซำกุ่ย ตวาดว่า

"ยิงเกาทัณฑ์ได้"

เหตุแปรเปลี่ยนครานี้ อุบัติอย่างกะทันหันเหล่าทหารแตกตื่นจนตะลึงลาน เห็นอ้วงเอี้ยตกอยู่ในเงื้อมมือฝ่ายตรงข้าม ไหนเลยกล้าเคลื่อนไหวโดยพลการ?

อุ้ยเชี่ยวป๊อพลันร่ำร้องอย่างลิงโลด

"ซือแป๋"

ที่แท้ผู้ที่ละล่ำลงจากหลังคาตึกสยบโง้วซำกุ่ยไว้ คือแม่ชีเกาลั้ง อุ้ยเชี่ยวป๊อเดินทางมายังอารามซาเสี่ยอำ นางก็ลอบสะกดติดตามซุกซ่อนกายอยู่บนหลังคาตึก

เจ้าพิชิตประจิม ทุ่มเททหารองครักษ์จำนวนพันมารายล้อมอารามไว้อย่างแน่นหนา กองังเถียวและเหล่านักสู้สมาคมฟ้าดินได้แต่ถอยห่างแม่ชีเกาลั้งตัวเบาเลิศล้ำ เร้นกายอยู่เหนือชายคาตึก เหล่าทหารองครักษ์ล้วนไม่รู้สึกสำนึก

แม่ชีเกาลั้งเขม็งมองลี้จื่อเซ้ง กล่าวเสียงเย็นชา

"ท่านคือลี้จื่อเซ้งจริงๆ?"

"มิผิด"

แม่ชีเกาลั้งกล่าวว่า

"ฟังว่าท่านเสียชีวิตที่บรรพตเกาเก็งซัว คิดมิถึงยังมีชีวิตอยู่ หรืออาคอเป็นธิดาของท่าน?"

ลี้จื่อเซ้งปรายตามองตั้งอีอี้แวบหนึ่ง จากนั้นผงกศีรษะรับ

โง้วซำกุ่ยกระซากเสียงว่า

"เราสมควรนึกได้แต่แรกว่า มีแต่โจรทรยศเยี่ยงท่าน จึงให้กำเนิด...'

แม่ชีเกาลั้ง ตวัดเท้าเตะใส่กลางหลังฝ่ายตรงข้าม กระซากเสียงว่า

"พวกท่านทั้งสองชั่วร้ายทัดเทียมกัน เพียงมิทราบผู้ใดต่ำช้ากว่าเท่านั้น"

ลี้จื่อเซ้งยกไม้เท้ากระแทกลงบนพื้น เสียงโครมเมื่อกระแทกแผ่นอิฐบนพื้นแตกสลายหลายแผ่น ตวาดว่า

"นางชีโฉดเป็นใคร? กลับบังอาจปานนี้"

อุ้ยเชี่ยวป๊อพอเห็นชือแป๋เร่งรุดมาถึง จึงดีกดักอักโขลี้จื่อเซ้งแม้เหี้ยมหาญ กลับไม่ประหวั่นพรั่นพรึง ตวาดว่า

"ท่านบังอาจก้าวร้าวชือแป๋เรา หรือรำคาญในการมีชีวิตสืบไป? ท่านนับเป็นโจรทรยศจริงๆ ชือแป๋เราหาได้กล่าวผิดพลาดไม่"

พลันได้ยินเสียงขวับขวับ นอกหน้าต่างปรากฏทวนยาวสามเล่มชัดพุ่งเข้ามา จู่โจมใส่แม่ชีเกาลั้ง ดุจประกายไฟ

แม่ชีเกาลั้งเบือนหน้าเล็กน้อย สะบัดแขนเสื้อข้างขวาออก ม้วนพันทวนยาวไว้สามเล่ม ปาดแขนเสื้อชัดทวนตีโต้คืนไป มือซ้ายกลับยึดจับทวนเล่มที่สามไว้

นอกหน้าต่างบังเกิดเสียงแผดร้องโอดโอยสองครา ทหารสองคนถูกทวนยาวปักตรึงใส่ทรวงอก ล้มหงายลงเสียชีวิต!

แม่ชีเกาลั้งพลิกมือซ้ายวูบ จ่อปลายทวนเล่มที่สามใส่กลางหลังโง้วซำกุ่ย ขอเพียงเสือกข้อมือเล็กน้อย จอมโฉดชั่วจะจบสิ้นชีวิตทันที

โง้วซำกุ่ยร้องว่า

"พวกเจ้าอย่าได้ลงมือโดยพลการ ทั้งหมดถอยห่างไปสิบก้าว"

ทหารทั้งหมดรับคำโดยพร้อมเพรียง ถอยกายไปด้านหลังหลายก้าว

แม่ชีเกาลั้งแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"วันนี้กลับประจวบเหมาะยิ่ง ในห้องหับกะทัดรัดหลังนี้ ชุมนุมด้วยโจรทรยศอันดับหนึ่งแห่งแผ่นดิน และจอมโฉดที่ฝักใฝ่ ต่อแมนจูแห่งยค"

อุ้ยเซี่ยวป๊อกล่าวเสริมขึ้น

"ยังมีโฉมสะคราญอันดับหนึ่งแห่งแผ่นดิน และยอดฝีมือที่หนึ่งแห่งยุคอยู่ร่วมด้วย"

สีหน้าอันเคร่งเครียดเย็นชาของแม่ชีเกาลั้ง ปรากฏรอยยิ้มน้อยๆ ขึ้น กล่าวว่า

"เราไหนเลยกล้ารับคำยอดฝีมือที่หนึ่งได้? เจ้ากลับเป็นจอมคะนองยียวนที่หนึ่งแห่งแผ่นดิน"

อุ้ยเซี่ยวป๊อหัวร่อ ฮา ฮา ตั้งอี่อี้ก็หัวร่อเบาๆ มีแต่โง้วซำกุ่ยและลี้จื่อเซ้งสีหน้าเคร่งเครียดเย็นชาหมกมุ่นครุ่นคิดหาหนทางรอด

ทั้งสองล้วนเป็นผู้บัญชาการทหาร ผ่านการฆ่าฟันมานับครั้งมิถ้วน แต่ยามตกอยู่ในสภาวการณ์เช่นนี้ กลับอับจนสิ้นหนทาง หัวงสมองครุ่นคิดแผนการสิบกว่าประการ รู้สึกไม่มีแผนใดเหมาะสม

ลี้จื่อเซ้งเขม้นมองแม่ชีเกาลั้ง กล่าวว่า

"ท่านคิดทำอะไร?"

"ย่อมคิดฆ่าท่านกับมือ"

ตั้งอี่อี้สอดคำขึ้น

"ซือไถ่ท่านนี้เป็นซือแป๊อาคอกระมัง?"

แม่ชีเกาลั้งแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"เราอุ้มชิดาท่านไปตั้งแต่นางอายุสองขวบ ถ่ายทอดวิชาฝีมือให้แต่หามีกุศลเจตนาใด เพียงคิดให้นางปลิดชีวิตจอมโฉดแซ่โง้วกับมือ"

พลางแผ่พุ่งพลังจากใจกลางฝ่ามือเล็กน้อย ทวนยาวลดลงวูบ ปลายทวนจมลึกไปในผิวเนื้อโง้วซำกุ่ยครึ่งนิ้ว โง้วซำกุ่ยถึงกับร่ำร้องดังอาออกมา

ตั้งอี่อี้กล่าวว่า

"เจ้าพิชิตประจิมไม่...ไม่รู้จักมักคุ้นซือไถ่ ทั้งไม่มีข้ออริบาดหมางใด..."

แม่ชีเกาลั้งแหงนหน้าหัวร่อกล่าวว่า

"โง้วซำกุ่ยไม่มีข้ออริบาดหมางกับเรา? เซี่ยวป๊อเจ้าบอกต่อนางว่าเราเป็นใคร เพื่อให้จอมโฉดแซ่โง้วนอนตายตาหลับ"

อุ้ยเซี่ยวป๊อกล่าวว่า

"ซือแป้เราคือกงจู้ (ราชธิดา) ของฮ่องเต้ชงเจ้ง แห่งราชวงศ์เหม็ง" ลี้จื่อเซ้ง โง้วซำกุ่ย ตั้งอี่อี้ พอฟังล้วนอุทานดังอา ตื่นเต้นพิศวงยิ่งนัก ลี้จื่อเซ้งหัวร่อ ฮา ฮา กล่าวว่า

"ประเสริฐมาก ครั้งกระโน้นเราบุกเข้านครหลวง เป็นเหตุให้บิดาท่านอัตวินิบาตกรรม บัดนี้เสียชีวิตในเงื้อมมือท่าน ยังประเสริฐเลิศกว่าตกตายในเงื้อมมือโง้วซำกุ่ย"

พลางปักไม้เท้ากับพื้น ปลายไม้เท้าจมลึกไปในดินเชียะเศษ สองมือยึดจับปกเสื้อ กระตุกข้อมือวูบ แว่วเสียงดังคว้าก ฉีกกระชากอาภรณ์ขาดออก เผยเห็นแผ่นอกที่รุงรังด้วยขุมขน กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"กงจู้ลงมือเถอะ!"

แม่ชีเกาลั้งชิงชังอาฆาตลี้จื่อเซ้งจนจับจิต เข้าใจว่าฝ่ายตรงข้ามเสียชีวิตบนเกาเก็งซัวแถบมณฑลโอ้วปักแต่แรก ไม่อาจปลิดชีวิตศัตรูกับมือ วันนี้พอทราบว่าลี้จื่อเซ้งยังมีชีวิตอยู่ สร้างความตื่นเต้นลิงโลดอย่างใหญ่หลวง

บัดนี้เห็นฝ่ายตรงข้ามยิมยอมรับความตาย ปราศจากความประหวั่นพรั่นพรึง ต้องลอบเลื่อมใสในธาตุแท้อันฮึกหาญของฝ่ายตรงข้าม กล่าวเสียงเย็นชา

"ท่านกลับเป็นลูกผู้ชายชาตรีคนหนึ่ง วันนี้จะปลิดชีวิตศัตรูของท่านก่อน จากนั้นค่อยสังหารท่าน"

ลี้จื่อเซ้งลิงโลดยิ่ง ประสานมือกล่าวว่า

"ขอบพระคุณกงจู้ ชั่วชีวิตของเรา ตั้งปณิธานเพียงประการเดียวว่าต้องการเห็นจอมโฉดแซ่โง้วเสียชีวิตตำตา"

แม่ชีเกาลั้งท่องเที่ยวทั่วยุทธจักร ปลิดชีวิตจอมโจรชาวมิจฉาชีพมากมายสุดคณานับ ยามนี้เห็นโง้วซำกุ่ยถูกสยบภายใต้คมทวน กลับไม่ปลิดชีวิตฝ่ายตรงข้ามในทวนเดียว กล่าวกับลี้จื่อเซ้งว่า

"เราพานส่งเสริมปณิธานของท่าน ท่านสังหารมันเถอะ"

ลี้จื่อเซ้งกล่าวคำขอบพระคุณ ก้มศีรษะกล่าวกับโง้วซำกุ่ย

"จอมโฉดชั่ว ครั้งกระโน้นกองทัพเราพลาดพลั้งพ่ายแพ้แก่ท่าน บัดนี้ท่านถูกกงจู้คร่ากุมไว้ เราหากปลิดชีวิตท่านในลักษณะนี้ ท่านคงนอน

ตายตาไม่หลับ"

เงยหน้าขึ้นกล่าวกับแม่ชีเกาลั้งว่า

"กงจู้ ขอท่านโปรดปลดปล่อยมัน เราจะเสี่ยงชีวิตพิสูจน์ความเป็นตายกับจอมโฉดแซ่โง้ว"

แม่ชีเกาลั้งรั้งทวนยาวจากการจ่อคุกคามโง้วซำกุ่ยกลับมา กล่าวว่า

"ลองดูว่าผู้ใดสังหารคู่ต่อสู้ได้ก่อน"

เพิ่งขาดคำ โง้วซำกุ่ยพลันกระโดดปราดขึ้นจากพื้น ตะปบช่วงชิงไม้เท้าของลี้จื่อเชัง กวาดกราดมายังหว่างเอวแม่ชีเกาลั้ง ดังครืนใหญ่

แม่ชีเกาลั้งตวาดว่า

"ช่างไม่รู้จักเป็นตายร้ายดีจริงๆ"

ปาดทวนยาวในมือซ้ายวูบ กดลงบนไม้เท้า แผ่พุ่งกำลังภายในออก

โง้วซำกุ่ยรู้สึกข้อมือชาวูบวาบ ไม้เท้าร่วงหล่นลงสู่พื้น แม่ชีเกาลั้งตวัดข้อมือวูบ ปลายทวนก็จ่อคุกคามใส่คอหอยโง้วซำกุ่ย!

โง้วซำกุ่ยแม้เป็นนักบู๊อันกร้าวแกร่ง แต่ยามเผชิญพบยอดคนพลังการฝึกปรือลึกล้ำเยี่ยงแม่ชีเกาลั้ง กลับไม่อาจต้านทานรับมือแม้สักท่าเดียว

โง้วซำกุ่ยหน้าซีดเผือด ถอยกรูดๆ ไปด้านหลังแม่ชีเกาลั้ง ยังคงจ่อปลายทวน จี้คุกคามคอหอยมันตลอดเวลา สุดท้ายกลางหลังโง้วซำกุ่ยปะทะกับผนัง ไม่อาจถดถอยอีก

ลี้จื่อเชังก้มกายลง หยิบฉวยไม้เท้าขึ้น แม่ชีเกาลั้งจึงพลิกทวนยาวยื่นส่งไปในมือโง้วซำกุ่ย กล่าวว่า

"พวกท่านทั้งสองหักหาญกันอย่างยุติธรรมสักคราเถอะ"

โง้วซำกุ่ยตวาดว่า

"ตกลง"

พลางขยับทวนเสือกแทงใส่ลี้จื่อเชัง ดุจแม่เบี้ยอสรพิษพุ่งฉกใส่

ลี้จื่อเชังตวัดไม้เท้าขึ้น ปัดป่ายทวนยาวเบนเบือน จากนั้นตีโต้คืนไป ทั้งสองจึงเปิดฉากหักล้างกันอย่างดุเดือดภายในห้อง

แม่ชีเกาลั้งกระตุกแขนเสื้ออุ้ยเซี่ยวป๊อให้ซุกซ่อนอยู่ด้านหลังของนาง เพื่อป้องกันมิให้ถูกคมอาวุธทำร้าย

ตั้งอี่อี้ถดถอยถึงมุมห้อง สีหน้าแปรเปลี่ยนเป็นซีดขาว พริ้มสองตาลง กลับไม่กล้าชมดูการต่อสู้ระหว่างจอมโจรแห่งยุค และจอมโฉดชั่วแม้แต่น้อย หัวงสมองกลับปรากฏภาพดราหนหลังเป็นฉากๆ...

"ระหว่างที่เราอยู่ในพระราชวัง ชงเจ็งฮ่องเต้พลันเสด็จมาในยามวิกาล ตรัสชมเชยว่าเรางามสะคราญ วันรุ่งขึ้นหาได้เสด็จออกว่าราชการทรงพำนักในห้องบรรทม รับสั่งเราร้องเพลงถวาย พร้อมกับพอกฝุ่นหอมเขียนคิ้วให้กับเรา รับสั่งว่าจะแต่งตั้งเราเป็นนางสนม จากนั้นเลื่อนเป็นฮองเฮา

พระองค์พระชนม์ยังเยาว์ บางครั้งพระสรวลอย่างแจ่มใส บางครากลับหม่นหมองพระทัย สามวันมานี้มิได้เหินห่างจากเราแม้สักก้าวเดียว

รุ่งเช้าวันที่สี่ เราตื่นขึ้นมาก่อน เห็นพระองค์ยังทรงบรรทม พระพักตร์ซีดขาว พระขนงขมวดแนบแน่น เราไม่เข้าใจจริงๆ ว่าพระองค์เป็นฮ่องเต้ ไฉนยังไม่เบิกบานพระทัย?

วันนั้นพระองค์ออกว่าราชการ ยามเที่ยงเสด็จกลับมา พระพักตร์ยิ่งซีดขาว ตรัสว่าสามวันที่พำนักภายในวังกับเรา เป็นเหตุให้โจรทรยศลี้จื่อเช้งบุกยึดครองตัวเมืองสามเมือง

ตอนนั้นเราครุ่นคิด ลี้จื่อเช้งคงมีความสามารถสูงเยี่ยม ฮ่องเต้ชงเจ็งจึงกริ่งเกรงฝ่ายตรงข้าม มิทราบลี้จื่อเช้งเป็นบุคคลเยี่ยงไร?..."

นางลืมตาขึ้น เห็นลี้จื่อเช้งกวัดแกว่งไม้เท้าระดมโหมใส่โง้วซำกุ่ยดุจลมคลุ้มฝนคลั่ง โง้วซำกุ่ยถลันหลบเลี่ยงอย่างคล่องแคล่วว่องไว ไม้เท้าไม่อาจทำลายมันแม้แต่น้อย

ตั้งอี่อี้ครุ่นคิดขึ้น

"วิชาท่าร่างของมัน ยังปราดเปรียวยิ่ง วันเวลาเหล่านี้ มันคร่ำเคร่งฝึกปรือวิชาบู๊ทุกวี่วัน เนื่องเพราะคิดใคร่ตั้งตนเป็นฮ่องเต้"

หวนนึกถึงนางพอออกจากพระราชวัง พำนักในคฤหาสน์จิวก๊กกู๋ (พี่เขยฮ่องเต้แซ่จิว) วันหนึ่งจิวก๊กกู๋จัดงานเลี้ยงต้อนรับอาคันตุกะให้นางออกมาร่ายระบำบำเรออารมณ์แขกเหรื่อ ค่ำคืนนั้น โง้วซำกุ่ยจึงพบเห็นนาง

จนบัดนี้ นางยังจดจำได้อย่างถนัดชัดเจน ภายใต้เปลวเทียนสาดส่องดวงตาโง้วซำกุ่ยทอประกายหื่นกระหายจนแวววาว เพ่งมอง ข้ามโต๊ะสุรา

จ้องจับมายังนาง

ชั่วชีวิตของนาง พบเห็นประกายตาเยี่ยงนั้นมามากหลาย พร้อมกับสายตาเยี่ยงนั้น บุรุษเพศจะถาโถมเข้ามาดุจสัตว์ป่าโอบกอดนางไว้อย่างแนบแน่น ฉีกกระชากอาภรณ์ของนาง เพียงแต่ตอนนั้นอยู่ท่ามกลางชุมชนโง้วซำกุ่ยจึงมิได้กระทำเช่นนั้น

ยามนั้นหวนนึกถึงเมื่อครู่ ชุนนางหนุ่มที่ด้านข้างพอแรกพบนางดวงตาก็ทอประกายเช่นนั้น นับว่าน่าหัวร่อยิ่ง บุรุษหนุ่มเยี่ยงนั้นยังลุ่มหลงงมงายต่อนางด้วย แสดงแน่ชัดบุรุษเพศในโลก ไม่ว่าชายชราหรือหนุ่มฉกรรจ์ ล้วนเป็นเฉกเช่นกัน!

ตั้งอี่อี้เงยหน้าขึ้น กวาดมองอุ้ยเซี่ยวป้อแวบหนึ่ง เห็นสีหน้ามันเปี่ยมแววกระตือรือร้นจนคึกคัก จับจ้องมองการต่อสู้ระหว่างโง้วซำกุ่ยและลี้จื่อเซ้งเขม็งนิ่ง

พริบตาต่อมา โง้วซำก่ยเริ่มตีโต้ไป ทวนยาวทิ่มแทงออกวับวาบทำให้นางต้องครุ่นคิดขึ้น

"โง้วซำกุ่ยรับตัวเราไปจากจิมก๊กกู๋ มิกี่วันให้หลัง ฮ่องเต้ชงเจ็งทรงบัญชามันไปรักษาด่านซัวไฮ้กวน ป้องกันทหารแมนจูบุกเข้ามา

มิคาดลี้จื่อเซ้งกลับบุกเข้านครหลวง ฮ่องเต้ชงเจ็งทรงอัตวินิบาตกรรม บริวารของลี้จื่อเซ้งคร่ากุมเราไปมอบต่อมัน บุรุษเพศอันหยาบกร้านนั้นหรือคือจอมโจรแห่งยุค?

ลี้จื่อเซ้งหลังจากบุกเข้านครหลวง ต้องสะสางภารกิจมากหลาย แต่พอถึงยามค่ำคืนอยู่ร่วมกับเรา กลับเบิกบานใจยิ่งเสียงหัวร่อก้องกังวานเสียงกรนดังสนั่น ขนตามต้นแขน ทรวงอกและน่องรกรุงรังยิ่ง เป็นแบบลักษณะที่เราไม่เคยพบมาก่อน!

โง้วซำกุ่ยความจริงคิดยอมสวามิภักดิ์ต่อลี้จื่อเซ้ง พอฟังว่ามันช่วงชิงเราไป ก็ชักนำทหารแมนจูบุกเข้าด่านมา นับเป็น "จอมทัพแปรพักตร์เพื่อโฉมสะคราญ" อย่างแท้จริง

ลี้จื่อเซ้งนำทหารออกต้านทาน ประจัญบานกับโง้วซำกุ่ย แต่แล้วทหารแมนจูพลันหนุนเสริมเข้ามาเข่นฆ่าจนบริวารลี้จื่อเซ้งแตกกระจัดกระจาย

ตามคำบอกเล่า สนามรบนั้นชโลมไปด้วยโลหิต ซากศพเกลื่อนกลาดในรัศมีหลายสิบลี้

ทั้งหมดล้วนบอกว่า ผู้คนเหล่านั้นเสียชีวิตเพราะเราเป็นเราทำร้ายผู้คนหลายสิบหมื่นคนนั้น หรือเราแบกบาปกรรมอันลึกล้ำใหญ่หลวงปานนั้นจริงๆ?

ลี้จื่อเซ้งทัพแตก หลบหนีกลับนครหลวง นำพาเราบ่ายโฉมสู่ตะวันตก โง้วซำกุ่ยไล่ล่าติดตามอย่างกระชั้นชิด ลี้จื่อเซ้งมาตรแม้นพ่ายแพ้ยังหัวร่ออย่างเบิกบานใจ

บริวารมันร่อยหรอลงทุกวี่วัน สถานการณ์ยิ่งเลวร้ายลี้จื่อเซ้งกลับไม่นำพาปรารมภ์ บอกว่ามันความจริงปราศจากศักดิ์ฐานะหรือสมบัติพัสถานใดอย่างมากเพียงย้อนกลับคืนสู่สภาพเดิม

มันบอกว่า ชั่วชีวิตมันกระทำเรื่องน่าภาคภูมิใจสามประการ หนึ่งคือนำกองโจรบุกเข้านครหลวง สอง ตั้งตนเป็นเจ้าปกครองแผ่นดิน สามเคยหลับนอนร่วมกับโฉมสะคราญที่หนึ่งแห่งแผ่นดิน ถ้อยคารมบุคคลนี้นับว่าหยาบคายจริงๆ

โง้วซำกุ่ยก็มุ่งมั่นเป็นเจ้าปกครองแผ่นดิน เพียงแต่มันไม่เคยบ่งบอกมา จิตใจมันมุ่งมั่นเป็นฮ่องเต้ หากแม้นมันวันนี้ไม่เสียชีวิต ต้องตั้งตนเป็นฮ่องเต้แน่นอน

ทุกผู้คนบอกว่าราชวงศ์เหม็งทหารหลายสิบหมื่นอาณาประชาราษฎร์หลายร้อยหมื่นล้วนล่มสลายสูญเสียในเงื้อมมือเรา แต่เราไม่เคยกระทำเรื่องชั่วร้ายมาก่อน มิได้กล่าววาจา ปรักปรำผู้ใดแม้สักคำเดียว!"

ได้ยินเสียงอาวุธปะทะกันเปรื่องปร่างดิงตังมิขาดหู จึงเงยหน้าขึ้นเห็นลี้จื่อเซ้งและโง้วซำกุ่ย บัดเดี๋ยวลอยตัวขึ้น บัดเดี๋ยวย่อต่ำลง ทั้งสองล้วนมีอายุสูงวัย แต่ท่าร่างยังคงคล่องแคล่วฉับไว หักหาญกันอย่างดุเดือด

เรื่องที่นางกริ่งเกรงที่สุดคือ บุรุษเพศประหัตประหารกัน สีหน้าปรากฏแววชิงชังรังเกียจขึ้น ประหวัดนึกถึงความหลังที่ผ่านมา

ค่ำคืนหนึ่ง ลี้จื่อเซ้งพลัดพรากจากเรา บริวารโง้วซำกุ่ยสืบเสาะพบเรา รีบนำส่งต่อแม่ทัพ มันย่อมปีติลิงโลดยิ่ง บอกว่าผู้อื่นก่นด่ามัน

เป็นจอมโฉดชั่ว แต่เพราะเพื่อเรา ยินดีแบกรับไว้

เราสำนึกตื้นตันต่อไมตรีของมันยิ่ง มิว่ามันเป็นขุนนางตงฉินก็ดี เป็นจอมโฉดชั่วก็ดี แต่เพราะเพื่อเรากลับไม่คำนึงถึงเรื่องราวใดๆ มิว่าเป็นผู้ใด ล้วนไม่เคยกระทำเช่นนั้นมาก่อน

นับแต่นั้นเราก็ผ่านวันเวลาอย่างสุขสงบ เราไม่มุ่งหวังตำแหน่งฮูหยินใด เพียงภาวนาว่าไม่ต้องผ่านมือบุรุษเพศจำนวนมากอีก เมื่อพำนักในเมืองคุนหมิงมันก็ได้รับแต่งตั้งเป็นชิงอ้วง (เชื้อพระวงศ์) สมควรมีภรรยาหลวง

ตี่ตี่ (น้องชาย) โง้วซำกุ่ยนามโง้วซำบ้วย รุดมาบอกต่อเราว่าตามเหตุผลสมควรให้เราเป็นภรรยาหลวง เพียงแต่เราชาติตระกูลต่ำทราม หากแม้นเสนอชื่อแซ่เราให้พระองค์ทรงแต่งตั้งออกจะมิเหมาะสม

เราทราบดีว่า โง้วซำกุ่ยพอได้รับแต่งตั้งเป็นชิงอ้วง รู้สึกคณิกาเยี่ยงเราไม่คู่ควรกับตำแหน่งภรรยาหลวง จึงบอกให้อ้วงเอี้ยเลือกเฟ้นสตรีสูงศักดิ์เป็นภรรยาหลวงแทน

ดังนั้นเราโยกย้ายออกจากคฤหาสน์โง้วซำกุ่ย มิคาดลี้จื่อเซ้ง พลันปรากฏขึ้นที่เบื้องหน้ามา โกนศีรษะจนล้านเลี่ยน ครองจีวรเยี่ยงลามะ สร้างความแตกตื่นตระหนกแก่เรายิ่ง

เราเข้าใจว่ามันเสียชีวิตแต่แรก เคยสะทกสะท้อนรันทดเป็นเวลาหลายวัน มิคาดมันยังมีชีวิตอยู่ ลี้จื่อเซ้งบอกว่ามันที่โกนศีรษะเพราะเพื่อตบตาผู้คน ไม่ต้องการถักเปียเยี่ยงชาวแมนจู

มันบอกว่า หลายปีมานี้ดรุ่นคิดถึงเราทุกวี่วัน พำนักในเมืองคุนหมิงสามปี คิดใคร่พบเราสักครา แต่แล้วต้องรอคอยถึงวันนี้ โอไมตรีที่มันมีต่อเรา นับว่ายังลึกล้ำกว่าโง้วซำกุ่ยเสียอีก

ทุกค่ำคืนมันอยู่ร่วมกับเรา จวบจนเราตั้งครรภ์ขึ้น ดังนั้นจำต้องกลับเข้าคฤหาสน์ บอกต่อโง้วซำกุ่ยว่าเราดรุ่นคิดถึงมัน ต้องการอยู่ร่วมกับมัน

โง้วซำกุ่ยก็มิชมชอบภรรยาหลวงนั้น จึงรับเราเข้าพำนัก จวบจนเราให้กำเนิดทารกหญิงนั้นออกมา เพียงมิทราบมันหวาดระแวงว่า อาคอเป็นเลือดเนื้อเชื้อไขมันจริงหรือไม่?

ทารกหญิงนั้นเค้าหน้าละม้ายเรา ค่ำคืนที่นางอายุครบสองขวบพลันหายสาบสูญจากคฤหาสน์ เราแม้สลดหดหู่ยิ่ง แต่แล้วฉุกคิดว่าคงเป็นลี้จื่อเซ้งใช้บริวารมาชโมยไป

อาคอเป็นเลือดเนื้อเชื้อไขลี้จื่อเซ้ง เขาอยู่โดดเดี่ยวเดียวดาย หากได้ทารกหญิงไป ก็สามารถขับไล่ความเงียบเหงาเปล่าเปลี่ยว มิคาดการณ์กลับไม่เป็นเช่นนั้น..."

ทันใด รู้สึกมีหยาดน้ำระอุอุ่นหยดหนึ่ง กระเซ็นต้องหลังมือนาง พอยกมือขึ้นเพ่งตามอง พบว่าเป็นโลหิตหยดหนึ่ง!

ตั้งอี่อี้ใจหายวูบ เงยหน้ากวาดตามายังวงต่อสู้ เห็นโง้วซำกุ่ยใบหน้าเนืองนองด้วยโลหิต แต่ยังร่ายรำทวนเป็นพัลวัน โลหิตบนหลังมือนางย่อมกระเซ็นจากใบหน้ามัน

ทหารนอกห้องโห่ร้องก้องอื้ออึง คิดหมายชู่ขวัญลี้จื่อเซ้งและแม่ชีเกาลั้ง แต่กริ่งเกรงอ้วงเอี้ยประสบภัยมิกล้าเข้ามาช่วยเหลือ

โง้วซำกุ่ยหอบหายใจอย่างเร่งร้อนตาทอประกายประหวั่นลนลานพลันเบนเบือนปลายทวนเล็กน้อย เสือกแทงมายังทรวงอกตั้งอี่อี้อย่างกะทันหัน!

ตั้งอี่อี้กรีดร้องออกมา บังเกิดความคิดหนึ่งวาบสู่ห้วงสมอง

"มันคิดฆ่าเรา!"

ได้ยินเสียงเปรื่อง ลี้จื่อเซ้งกวาดกราดไม้เท้ามา ปัดป่ายทวนยาวเบนเบือนห่าง

โง้วซำกุ่ยคล้ายวิปลาสฟั่นเฟือน ทิ่มแทงทวนอย่างเร่งร้อน จู่โจมโหมใส่ตั้งอี่อี้ถ่ายเดียว ลี้จื่อเซ้งตวาดแผดต่าตลอดเวลา ต้านทานปะทะอย่างสุดความสามารถ

อุ้ยเซี่ยวป๊อเร้นกายอยู่ด้านหลังแม่ชีเกาลั้ง ครุ่นคิดอย่างสงสัย

"มันไฉนไม่สังหารลี้จื่อเซ้ง กลับคิดฆ่าภรรยา ใช่แล้วมันขุ่นแค้นภรรยาคบชู้ คิดฆ่านางเป็นการระบายโทสะ"

แม่ชีเกาลั้งกลับล่วงรู้จิตเจตนาแท้จริงของโง้วซำกุ่ย ครุ่นคิดขึ้น

"จอมโฉดชั่วกลอกกลิ้งเจ้าเล่ห์ สู้ลี้จื่อเซ้งไม่ได้ จึงดำเนินแผนชั่วร้ายเช่นนี้"

จริงดังคาดหมาย ลี้จื่อเซ้งเพราะเพื่อช่วยเหลือตั้งอี่อี้ ยามประหวั่นลนลาน เพลงไม้เท้าปรากฏช่องว่างจุดอ่อนขึ้น

โง้วซำกุ่ยพลันเบนเบือนข้อมือเล็กน้อย แว่วเสียงดังฉึก ปลายทวนทิ่มแทงถูกไหล่ขวาลี้จื่อเซ้ง!

ลี้จื่อเซ้งปวดแปลบปลาบอย่างรุนแรง มือขวาปราศจากเรี่ยวแรง คลายมือจากการยึดกุมไม้เท้า โง้วซำกุ่ยฉกฉวยโอกาสสะอึกเข้าหา จ่อปลายทวนคุกคามทรวงอกลี้จื่อเซ้ง แสยะยิ้ม กล่าวว่า

"โจรร้ายยังไม่คุกเข่าลงสวามิภักดิ์?"

ลี้จื่อเซ้งกล่าวว่า

"ถูกแล้ว"

พลางงอเข่าทั้งสอง คุกลงช้าๆ

อุ้ยเซี่ยวป๊อขบคิดในใจ

"เราเข้าใจว่า ลี้จื่อเซ้งมีความสามารถร้ายกาจใด ที่แท้กลับเป็นคนรักตัว..."

ความคิดมิทันสิ้นสุด ลี้จื่อเซ้งพลันตีลังกาตลบหนึ่งหลบเลี่ยงจากปลายทวน จากนั้นตะปบคว้าไม้เท้าขึ้นจากพื้นกวาดจู่โจมออก พอดีกระแทกถูกข้อเท้าโง้วซำกุ่ย!

ลี้จื่อเซ้งกระโดดปราดขึ้นลดข้อมือวูบ กระหน่ำไม้เท้าลงบนหัวไหล่ จากนั้นรั้งไม้เท้าขึ้นสูง วาดท่วงท่ากดกระแทกใส่ศีรษะโง้วซำกุ่ย

ควรทราบว่าแผนการที่ลี้จื่อเซ้งถนัดจัดเจนที่สุด คือยามคับขันจวนเจียน แสร้งเป็นยินยอมพ่ายแพ้ หาโอกาสตอบโต้ ครั้งกระโน้นมันรวบรวมกองโจรอาละวาด เคยถูกทหารเมืองหลวงกักอยู่ในช่องเขา แถบมณฑลซัวไซเป็นเวลาเจ็ดวันเจ็ดคืน มิมีหนทางทะลวงฝ่า กองโจรไร้เสบียงขบวนม้าไร้หญ้าน้ำ เห็นแน่ชัดว่าต้องล่มสลายสิ้น

ลี้จื่อเซ้งจึงแสร้งเป็นยอมจำนน เข้าสังกัดทหารเมืองหลวง พอออกพ้นจากจุดอับ ก็ดำเนินการตอบโต้ยามนี้คุกเข่าแสร้งสวามิภักดิ์โง้วซ้ำกุ่ยเพียงดำเนินแผนดำรบสองเท่านั้น

แม่ชีเกาลั้งครุ่นคิดขึ้น

"บุคคลทั้งสองกลอกกลิ้งชั่วร้ายเท่าเทียมกัน มิน่าเล่าราชวงศ์เหม็งจึงล่มสลายในเงื้อมมือพวกมัน"

เห็นแน่ชัดว่าลี้จื่อเซ้งพอกดกระแทกไม้เท้าที่สามลงศีรษะโง้วซำกุ่ยจะแหลกลาญสลาย ตั้งอี่อี้พลันถาโถมออก สกัดขวางหน้าโง้วซำกุ่ยไว้ ร่ำร้องว่า

"ท่านฆ่าเราก่อนเถอะ!"

ลี้จื่อเซ้งใจหายวาบ มันไหล่ขวารับบาดเจ็บ ไม่สามารถรั้งไม้เท้าคืนกลับ ดังนั้นผลักมือซ้ายใส่ข้อมือขวาตนเอง เสียงโครม เมื่อไม้เท้ากระแทกใส่ผนังห้องร้องว่า

"อี่อี้ ท่านกำลังทำอะไร?"

ตั้งอี่อี้กล่าวว่า

"เรากับมันเป็นสามีภรรยายี่สิบกว่าปี ครั้งกระโน้นมัน... มันเคยดีต่อเรา เราไม่อาจให้มันเสียชีวิตเพราะเรา"

ลี้จื่อเซ้งตวาดว่า

"หลีกไป เรามีความแค้นกับมันอย่างลึกล้ำ ต้องปลิดชีวิตมัน"

"อย่างนั้นท่านฆ่าเราด้วยเถอะ"

ลี้จื่อเซ้งทอดถอนใจกล่าวว่า

"ที่แท้ท่านมีใจโอนเอนต่อมัน"

ตั้งอี่อี้มิตอบคำ ในใจกลับครุ่นคิดขึ้น

"หากแม้นมันคิดสังหารท่าน เราก็ตกตายร่วมกับท่าน"

เหล่าทหารเบื้องนอกเห็นโง้วซำกุ่ยล้มลงกับพื้นก็โห่ร้องตะโกนก้องคุกคามเข้าใกล้มา นายทัพผู้หนึ่งตวาดว่า

"พวกเจ้ารีบปลดปล่อยอ้วงเอี้ย จะอภัยละเว้นชีวิตพวกเจ้าสักครา"

ผู้ส่งเสียง คือบุตรเขยโง้วซำกุ่ยนามแซ่ก๊กเซียง ได้ยินมันร่ำร้องอีกว่า

"สหายของพวกท่านล้วนอยู่ที่นี้ หากแม้นกระทบกระทั่ง อ้วงเอี้ยแม้สักขุมขนหนึ่ง จะตัดศีรษะผู้คนเหล่านี้ทันที"

อุ้ยเชี่ยวป๊อกวาดตามองนอกหน้าต่าง เห็นมกเกี่ยมเซีย มกเกี่ยมพิ้ง ผู้กล้าขวัญเหล็ก ราชสีห์ส่ายเศียรและพวกตำหนักตระกูลมก วานรแปด-แขน กองังเถียว นักพรตเฮี้ยงเจ็ง เหล่านักสู้สมาคมฟ้าดินเตียคังนี้เจี๊ยะ ฉี้เฮียง

และเหล่าราชองครักษ์ ทหารลาดตระเวน ล้วนถูกมัดมือไพล่หลัง เบื้องหลังทั้งหมดล้วนยืนหยัดด้วยทหารเจ้าพิชิตประจิม กระชับดาบพาดลำคอ!

อุ้ยเซี่ยวป๋อครุ่นคิดขึ้น

"ต่อให้ซือแป๋นำพาเราหลบหนีออกจากเมืองคุนหมิงได้ สหายเหล่านี้ล้วนต้องเสียชีวิตจนหมดสิ้น คิดฆ่าโง้วซำกุ่ย ไม่อาจดำเนินการในบัดดล"

ดังนั้นล้วงมีดสั้นประกายดำออก จ่อคุกคามกลางหลังโง้วซำกุ่ย กล่าวว่า

"อ้วงเอี้ย ทั้งหมดต้องตกตายจนหมดสิ้น นับว่าไม่มีรสชาติอันใด พวกเรามิสู้ตกลงการค้ารายหนึ่งกัน"

โง้วซำกุ่ยแค่นเสียงดังเฮอะ กล่าวว่า

"การค้าอันใด?"

อุ้ยเซี่ยวป๋อกล่าวว่า

"ท่านรับปากปลดปล่อยพวกเราจากไป ซือแป๋เราจะปล่อยปละละเว้นท่านคราหนึ่ง"

ลี้จื่อเซ้งกล่าวว่า

"จอมโฉดชั่วไม่รักษาสัจจะ หาได้ปฏิบัติตามที่ลั่นวาจาไว้"

แม่ชีเกาลั้งเห็นผู้คนฝ่ายนางถูกคร่ากุมเป็นจำนวนมากรู้สึกวันนี้ไม่สามารถปลิดชีวิตโง้วซำกุ่ย จึงกล่าว

"โง้วซำกุ่ย ท่านออกคำสั่งปลดปล่อยคน เราจะปล่อยปละละเว้นท่าน"

อุ้ยเซี่ยวป๋อรองดังๆว่า

"อาคอเล่า ผู้ประทุษร้ายอ้วงเอี้ยนางนั้นอยู่ที่ใด?"

แย่ก็กเชียงตวาดว่า

"นำผู้ประทุษร้ายมา"

ปรากฏทหารสองคนผลักไสตรุณีนางหนึ่งออกมาเป็นอาคอจริงๆ นางถูกพันธนาการมือไพล่หลัง ต้นคอพาดไว้ด้วยดาบเหล็กกล้า เล่มหนึ่งเช่นกัน

ตั้งอี่อี้กล่าวอีกว่า

"อุ้ยตั่วนั้ง ท่าน...ท่านต้องหาทางช่วยเหลือนาง"

อุ้ยเชี่ยวป๊อครุ่นคิดในใจ

"นั่นกลับประหลาดแท้ ท่านไม่วิงวอนสามี ไม่ขอร้องชายชู้กลับมาวิงวอนเรา อาคอหาใช่ถือกำเนิดจากเราไม่"

แต่พอเห็น สีหน้าอันน่าสมเพชเวทนาของอาคอจึงตกลงใจแต่แรกว่าต้องช่วยชีวิตนางให้จงได้ ยามนั้นกล่าวว่า

"พวกท่านทั้งสอง..."

พลางชี้มือไปยังลี้จื่อเซ้งเป็นเชิงประกอบ เอ่ยสืบต่อ

"หากรับปากยกอาคอเป็นภรรยาเรา ข้าพเจ้าย่อมต้องช่วยเหลือภรรยาตนเองอย่างสุดความสามารถ"

แม่ชีเกาลั้งถลึงตาใส่อุ้ยเชี่ยวป๊อ กล่าวว่า

"ในเวลาขณะนี้ ยังกล่าวเหลวไหลอีก?"

ตั้งอี่อี้ แม้พบกับอุ้ยเชี่ยวป๊อเพียงชั่วเวลาสั้นๆ แต่ยังล่วงรู้อุปนิสัยใจคอฝ่ายตรงข้ามซึ้งกระจ่างกว่าแม่ชีเกาลั้งเสียอีก ทราบดีว่าจอมคะนองน้อย หากไม่ฉกฉวยโอกาสตักตวงผลประโยชน์ คงไม่ได้เป็นขุนนางชั้นผู้ใหญ่ทั้งที่อายุเยาว์ จึงกล่าว

"เรารับปากท่าน"

อุ้ยเชี่ยวป๊อเบือนหน้ามายังลี้จื่อเซ้ง กล่าวว่า

"ท่านเล่า?"

สีหน้าลี้จื่อเซ้งปรากฏแววขุ่นเคือง ขณะจะตวาดแผดด่า เห็นดวงตาตั้งอี่อี้ทอแววววิงวอนขอร้อง จึงสะกดเพลิงโทสะ แค้นเสียงดังเฮอะกล่าวว่า

"นางบ่งบอกว่าอย่างไร เราก็กล่าวเช่นนั้น"

อุ้ยเชี่ยวป๊อหัวร่อฮิฮิ เหลียวหน้ามายังโง้วซำกุ่ยกล่าวว่า

"ฮ้วงเอี้ย เราท่านความจริงไม่มีส่วนขัดแย้งกันไยไม่ส่งเสริมทั้งสองฝ่าย ท่านเป็นเจ้าพิชิตประจิมของท่าน ข้าพเจ้าเป็นหัวหน้ากองสืบต่อ"

โง้วซำกุ่ยกล่าวว่า

"เราเห็นพ้องด้วย"

อุ้ยเซี่ยวป๊อกล่าวว่า

"อย่างนั้นท่านออกคำสั่งปลดปล่อยสหายเรา เราก็ขอร้องซือแป๋ปลดปล่อยท่าน นี่เรียกว่าเฉกเช่นเล่นไฟเก้า ต่างได้แต้มศูนย์ไม่แพ้ไม่ชนะ มิชดใช้มิได้เงินไม่เช่นนั้นทั้งหมดต่างถูกตัดศีรษะหลุดจากบ่า"

"ตกลงตามนี้"

อุ้ยเซี่ยวป๊อเอ่ยสืบต่อ

"อย่างนั้นขอเชิญซี่จื้อ (บุตรชายเจ้าผู้ครองแคว้น) มาไปรับตัวเกี่ยงเส้งกงจู้ รบกวนอ้วงเอี้ยส่งพวกเรา

ออกจากเมืองคุนหมิง จากนั้นให้ซี่จื้อกับกงจู้ เดินทางกลับนครหลวงประกอบพิธีวิวาห์

อ้วงเอี้ย การนี้เนื่องเพราะข้าพเจ้าไม่วางใจ หากแม้นท่านพลันเปลี่ยนความตั้งใจ นำทหารไล่ล่าตามข้าพเจ้าได้แต่จัดการซี่จื้อ เมื่อถึงเวลานั้นโง้วเอ่งฮิ้มอุ้ยเซี่ยวป๊อและเกี่ยงเส้งกงจู้ ต่างร่วมทางไปพบพญายมพร้อมกัน

โง้วซำกุ่ยรู้สึกเด็กน้อยนี้กลอกกลิ้งมากเล่ห์ ต่อให้มันรับปากมั่นเหมาะก็ไม่ยอมปลดปล่อยอุ้ยเซี่ยวป๊อตอนนี้ตกอยู่ในห้วงอันตราย สมควรหาทางดิ้นรนหลุดรอดแต่เนิ่นๆ ดังนั้นตกลงใจในบัดดล กล่าวเสียงกังวาน

"ก๊กเซียง รีบใช้คนไปรับกงจู้และซี่จื้อมายังที่นี้"

แฮ่ก๊กเซียงกล่าวว่า

"เรียนอ้วงเอี้ย ซี่จื้อได้รับข่าว กำลังนำทหารรุดมา"

อุ้ยเซี่ยวป๊อชมเชยว่า

"บุตรอันกตัญญูนัก"

มินานให้หลัง โง้วเอ่งฮิ้มก็เดินทางมาถึง มันยังไม่ทุเลาจากการบาดเจ็บ จึงนั่งอยู่ภายในเกี้ยวอ่อนใช้ผู้คนแปดคนหามถึงหน้าห้อง

อุ้ยเซี่ยวป๊อกล่าวว่า

"ซี่จื้อมาถึงแล้ว พวกเราไปกันเถอะ"

โง้วซำกุ่ยบงการว่า

"แก้เครื่องพันธนาการเชลย"

เบือนหน้ามายังอุ้ยเชี่ยวป้อ กล่าวว่า

"ท่านกับซือไถ่ ตามติดอยู่ด้านหลังเราก็แล้วกันเราจะส่งพวกท่านออกจากเมือง หากแม้นเราตระบัดสัตย์พวกท่านก็แทงใส่กลางหลังเราสักหลายมีด ซือไถ่พลังฝีมือสูงเยี่ยม เราคงไม่อาจหลุดรอดจากเงื้อมมือของนาง"

อุ้ยเชี่ยวป้อหัวร่อพลางกล่าวว่า

"วิเศษแท้ อ้วงเอี้ยรวบรัดหมดจด แพ้เป็นแพ้ชนะเป็นชนะคิดทรยศเหม็ง ก็ทรยศเหม็ง สวามิภักดิ์เช็ง ก็สวามิภักดิ์เช็ง มิรีรอลังเลแม้แต่น้อย"

โง้วซำกุ่ยหน้าแปรเปลี่ยนเป็นเขียวคล้ำ ชี้มือมายังลี้จื่อเซ้ง กล่าวว่า

"โจรทรยศนี้คงมิใช่สหายของท่านหัวหน้ากองแซ่อุ้ยกระมัง?"

อุ้ยเชี่ยวป้อปรายตามองแม่ชีเกาลั้งแวบหนึ่งมิทันตอบคำ ลี้จื่อเซ้งก็ร้องดังๆ ว่า

"เรามิใช่สหายของขุนนางแมนจูนี้"

แม่ชีเกาลั้งชมเชยว่า

"ท่านจิตใจเหี้ยมหาญนัก โง้วซำกุ่ยให้มันจากไปพร้อมกับพวกเราด้วย"

ตั้งอีอี้กวาดตามองแม่ชีเกาลั้ง ตาทอประกายสำนึกดื้นดัน และวิงวอนขอร้อง กล่าวว่า

"ซือไถ่..."

แม่ชีเกาลั้งเบือนหน้าไปอีกทางหนึ่ง ไม่ประสานสบตากับนาง โง้วซำกุ่ยสาวเท้าถึงริมหน้าต่าง ร้องดังๆ ว่า

"ซี่จื้อคุ้มครองกู้สู่นครหลวงเข้าเฝ้าฮ่องเต้ ขอน้อมส่งกงจู้ออกเดินทาง"

ทหารในสังกัดเจ้าพิชิตประจิมเป่าหลอดเขา ตั้งขบวนน้อมส่งอุ้ยเชี่ยวป้อและโง้วซำกุ่ย เคียงบ่าเคียงไหล่ออกจากห้อง แม่ชีเกาลั้งตามติดอยู่ด้านหลังอย่างกระชั้นชิด

อุ้ยเชี่ยวป้อสาวเท้าถึงหน้าเกี้ยว กล่าวว่า

"สินค้าที่ส่งมา จริงเท็จประการใด ต้องตรวจสอบให้กระจ่างชัด"

พลางเลิกม่านเกี้ยวขึ้นกวาดตามอง เห็นโง้วเอ่งฮิ้มหน้าซีดขาวไร้สีเลือด นั่งอิงอยู่ภายใน จึงกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ซี่จื้อสบายดี?"

โง้วเอ่งฮิ้มร่ำร้องว่า

"บิดา...ท่านมิเป็นไรกระมัง?"

วาจานี้กล่าวกับโง้วชำกุ่ย อุ้ยเซี่ยวป้อกลับตอบแทนว่า

"มิเป็นไร เราสบายดี"

เมื่อออกจากอารามซาเสี่ยอำ สายตายามกวาดมอง เห็นทั่วทั้งสี่ทิศชุมนุมทหารแน่นขนัดซับซ้อนมากมายสุดคณานับ

อุ้ยเซี่ยวป้อชมเชยว่า

"อ้วงเอี้ย ทหารท่านมากมายจริงๆ สามารถบุกถึงนครหลวง"

โง้วชำกุ่ยกล่าวเสียงทุ้มหนัก

"ท่านหัวหน้ากองแซ่อุ้ย ตอนเช้าเฝ้าฮ่องเต้หากกล่าวเหลวไหล เราจะกราบทูลว่า ท่านสุมหัวร่วมกับลี้จื่อเซ้ง"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"นั่นประหลาดแท้ ลี้จื่อเซ้งเพียงต้องการมั่วสุมกับโฉมสะคราญที่หนึ่งแห่งแผ่นดิน ไหนเลยสุมหัวกับเราจอมคะนองอันดับหนึ่งแห่งยุค?"

โง้วชำกุ่ยเดือดดาลเป็นการใหญ่ รวบมือกำเป็นหมัด คิดหมายต่อยใส่ดั้งจมูกอุ้ยเซี่ยวป้อสักหมัดหนึ่ง

อุ้ยเซี่ยวป้อกลับกล่าวว่า

"อ้วงเอี้ยมิต้องมีโทสะ ข้าพเจ้าหากกราบทูลเหลวไหล พระองค์แม้บำเหน็จรางวัล คงไม่เท่าเทียมของกำนัลจากท่านผู้เฒ่า เมื่อกลับถึงนครหลวง ข้าพเจ้าจะยกย่องสรรเสริญความจงรักภักดีของท่านพร้อมกับให้ความคุ้มครองซี่จื้อ เมื่อถึงเทศกาลตรุษสารท ท่านก็ส่งเงินทองไปยังนครหลวง ให้ข้าพเจ้าจับจ่ายใช้สอยบ้าง เป็นอย่างไร?"

โง้วชำกุ่ยกล่าวว่า

"สมบัติพัสถานเป็นของนอกกาย ท่านเมื่อต้องการ มีอันใดมิได้?

แต่ท่านหากสร้างความยุ่งยากแก่เราจริงๆ เราอยู่ที่ฮุ้นหน่ำ ควบคุมกองทหารใหญ่ก็ปราศจากความประหวั่นพรั่นพรึง"

อุ้ยเชี่ยวป๊อกล่าวว่า

"ย่อมแน่นอน อ้วงเอี้ยพอกระชับทวน ก็ตะลุยไล่ฆ่าจนจอมโจรแห่งยุคอุจจาระปัสสาวะเรี่ยราด วันนี้ข้าพเจ้าขออำลา อ้วงเอี้ยเมื่อรับปากให้เงินทองข้าพเจ้าจับจ่ายใช้สอย ก็กำนัลมาเถอะ"

แม่ชีเกาลั้งเห็นฝ่ายตรงข้ามพิรี้พิไร มุ่งมั่นขู่กรรโชกรีดเร้นทรัพย์ต้องตวาดอย่างรำคาญใจ

"เชี่ยวป๊อ เจ้าไร้ยางอายนัก"

อุ้ยเชี่ยวป๊อกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ซือแป๋ยังมิทราบ บริวารเรามีไม่น้อย เมื่อกลับถึงนครหลวง ต้องส่งของขวัญต่อชุนนางทั้งบุ๋นและบู๊ขันทีภายในวัง หากให้ไม่ทั่วถึงทั้งหมดคงต้องตำหนิโจ้วอ้วงเอี้ย"

แม่ชีเกาลั้งแค่นเสียงดังเฮอะ มิกล่าววาจาอีก

โจ้วซำกุ่ยครุ่นคิดในใจ

"มันหากต้องการเงินทอง ก็ง่ายดายยิ่ง"

เหลียวหน้ามายังแซ่ก๊กเชียง กล่าวว่า

"ไปจัดเตรียมเงินหนึ่งร้อยหมื่นตำลึง กำนัลแก่ท่านหัวหน้ากองแซ่อุ้ยพร้อมกับจัดของขวัญจำนวนหนึ่งให้ท่านหัวหน้ากองแซ่อุ้ยแจกจ่ายแก่ชุนนางในเมืองหลวงแทน"

แซ่ก๊กเชียงรับคำ เหลียวหน้าสั่งทหารคนสนิทกระทำตามนั้น

โจ้วซำกุ่ย และอุ้ยเชี่ยวป๊อส้วนขึ้นบนหลังม้าควบขับเคียงคู่ แม่ชีเกาลั้งก็ขึ้นม้าตามติดอยู่ด้านหลัง

โจ้วซำกุ่ยพอเห็นเช่นนั้น ทราบว่าแม่ชีชรานี้พลังฝีมือลึกล้ำสุดหยั่งคาด อย่าได้คิดหมายหนีรอดจากเงื้อมมือของนาง ยามนั้นครุ่นคิดขึ้น

"ยุติในลักษณะนี้ก็ประเสริฐ มิเช่นนั้น เราแม้สามารถสังหารแม่ชีชราจอมคะนองน้อย ลี้จื่อเซ้งและพวก แต่การสังหารผู้คุ้มครองกงจู้นับเป็นโทษทัณฑ์ใหญ่หลวง มิอาจไม่เคลื่อนกำลังทหารบุกนครหลวงตอนนี้ยังหารือกับ

กำลังหนุนไม่เสร็จสิ้น รอถึงภายหน้าบุกตะลุยนครหลวง ค่อยปลิดชีวิตจอมคะนองน้อยนี้"

ครั้นแล้วเดินทางกลับสวนอันหูรับเกี่ยงเส้งกงจู้ออกเดินทางติดตามส่งถึงนอกเมืองคุนหมิง

อุ้ยเซียวป้อตรวจทานจำนวนฝ่ายตน พอเห็นอาคออยู่เคียงข้าง นักสู้สมาคมฟ้าดินคนของตำหนักตระกูลมก ราชองครักษ์ทั้งหมดล้วนอยู่ครบครัน จึงกล่าวกับโง้วซำกุ่ย

"อ้วงเอี้ยติดตามส่งออกจากเมือง เป็นที่ดื้นตันนัก ระหว่างที่อยู่ในเมืองคุณหมิง ได้รับการต้อนรับขับสู้จากอ้วงเอี้ยเป็นอย่างดี คราหน้าอ้วงเอี้ยเดินทางถึงนครหลวง ข้าพเจ้าค่อยชดใช้ไมตรีนี้เถอะ"

โง้วซำกุ่ยหัวร่อ ฮาฮา กล่าวว่า

"นั่นย่อมต้องไปรบกวนท่านสักครา"

พลางสาวเท้าถึงหน้าเกี้ยวกงจู้ กล่าวคำอำลาจากนั้นชะโงกศีรษะเข้าเกี้ยวอ่อนของโง้วเอ่งฮิ้ม กำชับกำชาเป็นความลับ ค่อยนำทหารกลับเข้าเมือง

อุ้ยเซี่ยวป้อเห็นบริวารโง้วซำกุ่ย มิมีท่าทีประทุษร้าย ค่อยคลายใจลง กล่าวว่า

"คนผู้นี้ไม่รักษาคำมั่นสัญญา พวกเราต้องรีบเร่งเดินทาง ห่างจากเมืองคุนหมิงยิ่งไกลยิ่งประเสริฐ"

ดังนั้นเคลื่อนขบวนออกเดินทาง เร่งรุดเป็นระยะทางสิบกว่าลี้ค่อยหยุดยั้งลงดื่มน้ำชา ลี้จื่อเซ้งกล่าวกับแม่ชีเกาลั้งว่า

"ได้รับการช่วยเหลือจากซือไถ่ ทำให้เราไม่เสียชีวิตในเงื้อมมือจอมโฉดแซ่โง้ว เป็นที่สำนึกดื้นตันนักขอเชิญท่านลงมือเถอะ"

พลางกระชากดาบที่สะพายติดตัวออก พลิกด้ามดาบยื่นส่งให้

สีหน้าแม่ชีเกาลั้งปรากฏแววยุ่งยากใจ ครุ่นคิดในใจ

"เราต้องฆ่ามันเป็นการล้างแค้น แต่มันยินยอมรามือรอความตาย เรากลับมิอาจลงมือ"

เบือนหน้ามายังอาคอ กล่าวว่า

"นางเป็นธิดาของท่าน..."

อาคอร้องดังๆ ว่า

"มันมิใช่บิดาเรา!"

แม่ชีเกาลั้งกระซากเสียงว่า

"เหลวไหล มารดาเจ้ายินยอมรับด้วยตนเองหรือยังแปลกปลอมได้?"

อุ้ยเชี่ยวป้อกล่าวว่า

"ลี้จื่อเซ้งเป็นบิดาท่าน มันกับมารดาท่าน ยกท่านเป็นภรรยาเรา นี่เรียกว่าคำสั่งบิดามารดา ไม่อาจ..."

อาคอชุ่นแค้นอัดอก พอฟังพลันลอยตัวขึ้น ต่อยหมัดตรงมาอุ้ยเชี่ยวป้อมิทันระวัง จึงถูกต่อยใส่ตั้งจมูกเลือดกำเดาไหลทะลักออกมา

อุ้ยเชี่ยวป้อร้องโอดโอย ตะเบ็งเสียงว่า

"คิดฆ่าสามีแล้ว!"

แม่ชีเกาลั้งตวาดว่า

"ล้วนเหลวไหลวู่วามทั้งสองคน"

อาคอถอยกายไปหลายก้าว หน้าน้อยๆ แปรเปลี่ยนเป็นแดงฉาน ชี้มือมายังลี้จื่อเซ้ง กล่าวว่า

"ท่านมิใช่บิดาเรา สตรีนางนั้นก็ไม่ใช่มารดาเรา"

กวาดตามายังแม่ชีเกาลั้ง เอ่ยสืบต่อ

"ท่าน...ท่านมิใช่ซือแป้ข้าพเจ้า พวกท่าน...พวกท่านล้วนเป็นคนชั่วร้าย"

เอ่ยถึงตอนนี้ พลันปิดหน้าร่ำไห้ออกมา

แม่ชีเกาลั้งทอดถอนใจกล่าวว่า

"เรามิใช่ซือแป้เจ้าจริง เราลักพาตัวเจ้าจากโง้วซำกุ่ย โดยมีแผนการลึกล้ำเคลือบแฝง แต่เจ้ามิอาจไม่ยอมรับบิดามารดา"

อาคอขยี้เท้ากล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไม่ยอมรับ ข้าพเจ้าไม่มีบิดามารดา ทั้งไม่มีซือแป้"

อุ้ยเชี่ยวป้อกล่าวเสริมขึ้น

"ท่านมีข้าพเจ้าเป็นสามี!"

อาคอขุ่นแค้นยิ่ง หยิบฉวยก้อนหินก้อนหนึ่งสะบัดซัดใส่

อุ้ยเซี่ยวป๊อถลันหลบเลี่ยง อาคอพลันหมุนกายกลับวิ่งตะบึงไปตามทางน้อยสายหนึ่ง

อุ้ยเซี่ยวป๊อร่ำร้องว่า

"นี่ ท่านคิดไปที่ใด?"

อาคอหันขวับมา กระชากเสียงว่า

"สักวันหนึ่งท่านต้องเสียชีวิตในเงื้อมมือข้าพเจ้า!"

อุ้ยเซี่ยวป๊อมิกล้าติดตามไป เพ่งตามองเงาหลัง นางโลดแล่นห่างไปทุกขณะ

แม่ชีเกาลั้งอัดอั้นใจยิ่ง โบกมือต่อลี้จื่อเซ้ง ไม่กล่าวว่ากระไร กระตุ้นม้าออกเดินทาง

อุ้ยเซี่ยวป๊อกล่าวว่า

"งักแป๋ (พ่อตา) ท่านผู้เฒ่า ซือแป๋เราไม่ฆ่าท่าน ท่านรีบไปเถอะ"

ลี้จื่อเซ้งก็ขุ่นแค้นคลั่งใจอย่างบอกมิถูกถลึงจ้องมอง อุ้ยเซี่ยวป๊ออย่างดุร้าย อุ้ยเซี่ยวป๊อถึงกับถูกจับจ้องจนขนลุกเกรียว

ลี้จื่อเซ้งร่ำร้องดังเพ้ย หันกายก้าวยาวๆ สู่ทางน้อยสายที่อาคอเร่งรุดจากไป

อุ้ยเซี่ยวป๊อส่ายหน้าครุ่นคิดขึ้น

"อาคอจะอย่างไรไม่ยอมแต่งงานกับเรา ไม่ยอมรับแม้แต่บิดามารดาและซือแป๋ ย่อมมิแยแสเราที่เป็นสามี"

พอเหลียวหน้ามอง พบเห็นวานรแปดแขน กองังเถียว กระชับอาวุธยืนหยัดอยู่ด้านหลัง ที่แท้มันสองกริ่งเกรงลี้จื่อเซ้ง พลันลงมือทำร้ายอุ้ยเซี่ยวป๊อจึงอารักขาอย่างเข้มแข็ง

อุ้ยเซี่ยวป๊อถามว่า

"ควบคุมตัวฮังเทียบม่อมาด้วยหรือไม่?"

วานรแปดแขนกล่าวว่า

"บุคคลสำคัญเยี่ยงนี้ ไหนเลยปล่อยปละละเลยได้?"

"ประเสริฐมาก สองท่านต้องระมัดระวังให้มากไว้ อย่าปล่อย

ให้มันหลบหนีในระหว่างทาง"

ครั้นแล้วทั้งหมดบ่ายโฉมชี้นเหนือ อุ้ยเชี่ยวป้อรุดมาโอภาปราศรัยกับมกเกี่ยมเชีย ผู้กล้าขวัญเหล็กและราชสีห์ส่ายเศียร ผู้กล้าขวัญเหล็กซึ่งเป็นชื่อแป้มกเกี่ยมพิ้ง มกเกี่ยมเชียกล่าวว่า

"ท่านหัวหน้ากองแซ่อุ้ย พระคุณที่ท่านให้การช่วยเหลือพวกเราเกรงว่าชั่วชีวิตนี้ พวกเรามิอาจทดแทนได้"

อุ้ยเชี่ยวป้อกล่าวว่า

"ทั้งหมดดิ้นรนหลุดรอดจากห้วงความตาย นับว่าต่างมีชีวิตกำเนิดใหม่"

ราชสีห์ส่ายเศียรกล่าวอย่างขุ่นแค้น

"เล้าอิดจิวบัดซบ สักวันหนึ่งต้องรุมสับมันเป็นร้อยพันท่อน"

อุ้ยเชี่ยวป้อกล่าวว่า

"เป็นมันบ่งบอกที่ซ่อนพวกท่านต่อโง้วซำกุ่ย?"

"มิใช่มันจะเป็นผู้ใด ตัวบัดซบนี้..."

พลางส่ายหน้าตามแบบฉบับตลอดเวลา

อุ้ยเชี่ยวป้อกล่าวถามว่า

"ตอนนี้มันยังอยู่ฝ่ายโง้วซำกุ่ยกระมัง?"

มกเกี่ยมเชียกล่าวว่า

"คาดว่าเป็นเช่นนั้น คราก่อนผู้กล้าขวัญเหล็กชื่อแป้เรา ใช้มันออกสืบหยั่งความเคลื่อนไหวฝ่ายตรงข้าม ถูกบริวารโง้วซำกุ่ยคร่ากุมไป ค่ำคืนนั้นโง้วซำกุ่ยก็ระดมกำลังทัพมาห้อมล้อมสถานที่พักพวกเราที่อยู่พวกเราเร้นลับยิ่ง หากมิใช่เล้าอิดจิวสารภาพบ่งบอก ฝ่ายตรงข้ามไม่มีทางล่วงรู้ได้"

ประสานมือต่ออุ้ยเชี่ยวป้อ เอ่ยสืบต่อ

"ท่านหัวหน้าหน่วยแซ่อุ้ย ขุนเขาแมกไม้มิแปรเปลี่ยน พวกเราคงพบพานกันใหม่ บัดนี้คิดขออำลา"

อุ้ยเชี่ยวป้อกล่าวว่า

"ที่นี้ยังอยู่ในเขตอิทธิพลของโง้วซำกุ่ย ทั้งหมดร่วมทางกันชุมกำลังค่อยเข้มแข็ง รอจนออกจากเขตมณฑลฮุ้นหนำ พวกเราจึงแยกทาง

กัน"

มกเกี่ยมเชียส่ายหน้ากล่าวว่า

"ขอบพระคุณในกุศลเจตนาของท่านหัวหน้าหน่วย หากแม้นเพลี่ยงพล้ำในเงื้อมมือโง้วซำกุ่ยอีก พวกเราก็ไม่อาจแบกหน้าอยู่สืบต่อ"

พร้อมกันนั้นครุ่นคิดในใจ

"ตำหนักตระกูลมกเรา เป็นเชื้อสายที่จงรักภักดีต่อราชวงศ์เหม็ง หากต้องขอความคุ้มครองจากทหารแมนจู ไยมิใช่เป็นที่เย้ยหยัน ไยไพของผู้คน?"

ดังนั้น นำคนของตำหนักตระกูลมกปลีกตัวจากไป

มกเกี่ยมพิ้งอยู่ล้าหลังที่สุด สาวเท้าไปหลายก้าว พลันเหลียวหน้ามายังอุ้ยเชี่ยวป้อ กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าต้องไปแล้ว ท่าน...ท่านถนอมตัวด้วย"

อุ้ยเชี่ยวป้อกล่าวว่า

"ท่านก็ถนอมตัวให้มากไว้"

ลดสุ้มเสียงแผ่วเบาลง เอ่ยสืบต่อ

"ท่านอยู่ร่วมกับกอกอ (พี่ชาย) อย่าได้หวนกลับเกาะอสรพิษ"

มกเกี่ยมพิ้งผงกศีรษะรับ อุ้ยเชี่ยวป้อจูงม้าคู่ขาตนเอง มอบส่งบังเหียนต่อนาง กล่าวว่า

"ม้าของเรานี้ขอมอบแก่ท่าน"

มกเกี่ยมพิ้งขอบตาแดงระเรื่อ ยื่นมือรับบังเหียน พลิกกายขึ้นบนหลังม้า ควบขับติดตามมกเกี่ยมเชียและพวกไป

บทที่ 32

จอมดาบชัยชนะ

เร่งรุดเดินทางหลายวัน ห่างจากเมืองคุนหมิงไกลโข มิเห็นทหารของโง้วซำกุ่ยไล่ล่าตามมา ทั้งหมดค่อยคลายใจลง

วันนี้ อุ้ยเชี่ยวป๊อและพวกบรรลุถึงเมืองเค็กเจ็งยามสนธยาคราสายัณห์ พลันปรากฏม้าเร็วสี่ตัวควบขับตรงมา หนึ่งในสี่พลิกกายลงจากหลังม้า บอกต่อทหารลาดตระเวนว่า

"พวกเรามีเรื่องรีบด่วน ขอรายงานท่านหัวหน้ากองแซ่อุ้ย"

ทหารลาดตระเวนสังกัดอุ้ยเชี่ยวป๊อนำพาทั้งสี่มายังกระโจมหลังกึ่งกลาง อุ้ยเชี่ยวป๊อปรากฏกายออกมา เห็นผู้นำหน้าร่างผอมเล็ก เค้าหน้าคำมะเมื่อม

ขณะจะสอบถามว่ามันมีเรื่องใด จี้เล่าปิ้งที่ยืนหยัดอยู่ด้านหลังพลันกล่าวว่า

"ท่านมิใช่น้องแซ่ก้วงหรอกหรือ?"

คนผอมเล็กนั้นน้อมกายกล่าวว่า

"ผู้น้องก้วงเทียนฮ้ง จี้ตั่วกอสบายดี?"

กระบี่ดื่มโลหิตพลัดตกลงน้ำ จอมดาบชัยชนะชัดดาบพุ่งใส่ศีรษะมัน กระบี่ดื่มโลหิต ได้แต่ชัดกระบี่เข้าปะทะ

อุ้ยเซี่ยวป้อกวาดตามายังจี้เล่าปิ้ง จี้เล่าปิ้งก็ผงกศีรษะกล่าวเบาๆ "เป็นคนกันเอง"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

"ประเสริฐมาก พี่แซ่ก้วงลำบากมากแล้ว พวกเราไปยังด้านหลังกัน"

เมื่อมาถึงกระโจมด้านหลัง ผู้ติดสอยห้อยตามล้วนเป็นนักสู้สมาคมฟ้าดิน จี้เล่าปิ้งผายมือมายังอุ้ยเซี่ยวป้อ แนะนำว่า

"น้องแซ่ก้วง ท่านนี้คือหัวหน้าหน่วยไพรมรกต อุ้ยเซี่ยวป้อ"

ก้วงเทียนฮ้งน้อมกายคารวะ กล่าวว่า

"บริวารก้วงเทียนฮ้ง สังกัดเชียะฮ้วงตี้ง (หน่วยอัคคี) ขอน้อมพบท่านหัวหน้าหน่วยแซ่อุ้ยและตั่วกอสังกัดหน่วยไพรมรกตทุกท่าน"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

"ที่แท้เป็นก้วงตั่วกอ สังกัดหน่วยอัคคี ยินดีที่ได้พบ"

จี้เล่าปิ้งเคยพบก้วงเทียนฮ้งในมณฑลโอ้วน้ำหลายคราว ดังนั้นแนะนำต่อวานรแปดแขน ฮวงจี่ตง นักพรตเฮี้ยงเจ็งและพวก ผู้ที่ร่วมทางมากับก้วงเทียนฮ้งทั้งสามคน ก็สังกัดหน่วยอัคคีเช่นกัน

ทั้งหมดทราบว่า หน่วยอัคคีดูแลมณฑลกุยจิว เดินทางอีกหลายวันจะบรรลุถึงเขตมณฑลกุยจิว บัดนี้มีน้องพี่ในสมาคมรุดมาแจ้งข่าวคราว ต่างปลาบปลื้มปีติยิ่ง

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

"ครั้งกระโน้น ข้าพเจ้าพบท่านหัวหน้าหน่วยอัคคีคราหนึ่ง นับจากนั้นมิได้พบหน้ากันอีก ท่านหัวหน้าหน่วยอัคคีสบาย?"

ก้วงเทียนฮ้งตอบว่า

"ถูกแล้ว ท่านหัวหน้าหน่วยสั่งบริวารฝากความระลึกถึงท่านหัวหน้าแซ่อุ้ยและพวก พวกเราทราบว่าท่านหัวหน้าหน่วยแซ่อุ้ย และตั่วกอหน่วยไพรมรกตเดินทางมาประกอบภารกิจสำคัญ เป็นที่เลื่อมใสนัก วันนี้สามารถพบหน้า นับเป็นวาสนาอย่างใหญ่หลวง"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ทั้งหมดเป็นพี่น้องกันเอง มิต้องกล่าวเกรงอกเกรงใจ อีกหลายวันให้หลัง พวกเราจะย่างเข้ามณฑลกุยจิว ซึ่งหน่วยท่านเฝ้าดูแล เมื่อถึงเวลานั้น หวังว่าสามารถพบท่านหัวหน้าหน่วยอัคคี สักครา"

ก้วงเทียนฮ้งกล่าวว่า

"ท่านหัวหน้าหน่วยอัคคีกำชับบริวารว่า ทางที่ประเสริฐ ขอให้ท่านหัวหน้าหน่วยแซ่อุ้ย และพวกเปลี่ยนเส้นทางเดิน อ้อมสู่ตะวันตกอย่าได้เข้าเขตมณฑลกุยจิว!"

อุ้ยเซี่ยวป้อ นักสู้หน่วยไพรมรกตล้วนงงงันวูบ ก้วงเทียนฮ้งกล่าวคือ

"ท่านหัวหน้าหน่วยอัคคี ก็คิดสนทนาปราศรัยกับท่านหัวหน้าหน่วยแซ่อุยและพวก แต่ขอให้พบกันในเขตมณฑลกวางไซ"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

"นั่นเป็นเพราะเหตุใด?"

"พวกเราได้รับข่าวคราวว่า โง้วซำกุ่ยระดมกำลังทหารกระจายอยู่ละแวกเมืองซวงอุ้ย สะพานฮ้งเกี้ย ค่ายชิงเทียนเป้า ปลอมแปลงเป็นโจรปล้นสะดม คิดหมายประทุษร้ายท่านหัวหน้าหน่วยแซ่อุ้ย และตั่วกอทุกท่าน!"

อุ้ยเซี่ยวป้อ วานรแปดแขนและพวกล้วนอุทานดังอา อุ้ยเซี่ยวป้อทั้งแตกตื่นทั้งเดือดดาล กล่าวว่า

"มารดามันเถอะ จอมโฉดแซ่โง้วไม่ยอมรับการพ่ายแพ้จริงๆ ทั้งไม่คำนึงถึงชีวิตบุตรชายซึ่งตกอยู่ในเงื้อมมือพวกเรา"

ก้วงเทียนฮ้งกล่าวว่า

"โง้วซำกุ่ยโหดเหี้ยมชั่วร้ายยิ่ง มันระดมยอดฝีมือมิน้อย บอกว่าจะพัวพันชีอไถ่พลังฝีมือสูงเยี่ยม ซึ่งอยู่ร่วมกับท่านหัวหน้าหน่วยแซ่อุ้ยนางหนึ่งไว้ จากนั้นช่วยเหลือบุตรชายมัน เกี่ยงเส้งกงจู้ และท่านหัวหน้าหน่วยแซ่อุ้ย ที่หลงเหลือล้วนฆ่าปิดปาก

ตอนนี้ด่านซังเจียวกวนที่อยู่เบื้องหน้าถูกปิดตาย ไม่อนุญาตผู้ใดผ่านเข้าออก พวกเราทั้งสี่อ้อมทางน้อยตามเทือกเขามา กริ่งเกรงท่านหัวหน้าหน่วยแซ่อุ้ยมิทราบเรื่อง หลงกลจอมโฉดชั่วจึงเดินทางทั้งกลางวันกลางคืน"

อุ้ยเซี่ยวป้อเห็นดวงตามันสองข้างแดงก่ำ สองแก้มตอบลึก แสดง

ว่าเหน็ดเหนื่อยอิดโรยยิ่ง จึงกล่าวว่า

"ตั่วกอทั้งสี่ลำบากมากแล้ว พวกเราสำนึกตื้นตันยิ่ง"

ก้วงเทียนฮ้งกล่าวอย่างปลาบปลื้มประโลมใจ

"ในที่สุดนับว่าส่งข่าวทันท่วงที"

อุ้ยเซี่ยวป๊อกล่าวว่า

"ตั่วกอทุกท่านคิดเห็นอย่างไร?"

จี้เล่าปิ้งถามว่า

"ก้วงตั่วกอทราบหรือไม่ว่า โง้วซำกุ่ยซุ่มซ่อนกำลังคนเท่าใด?"

"โง้วซำกุ่ย ไม่ทันระดมกำลังทหารจากเมืองคุนหมิง ฟังว่าส่งนกพิราบสื่อสาร ระดมกำลังจากตอนใต้ของมณฑลฮุ้นหนำ และชายแดนมณฑลกุยจิว คอยซุ่มซ่อนทำร้ายพวกท่าน มีกำลังคนสามหมื่นกว่าคน!"

ทุกผู้คนล้วนแผดด่าออกมา กำลังทหารที่อุ้ยเซี่ยวป๊อนำมาจากนครหลวงมีกำลังเพียงสองพันกว่าคน ยังไม่ถึงหนึ่งในสิบของฝ่ายตรงข้ามย่อมไม่มีทางต้านทานรับมือ

จี้เล่าปิ้งถามอีกว่า

"ท่านหัวหน้าหน่วยอัคคี ต้องการให้พวกเรารุดไปพบกันในที่ใดของมณฑลกวางไช?"

ก้วงเทียนฮ้งตอบว่า

"ท่านหัวหน้าหน่วยอัคคี ใช้คนไปแจ้งต่อท่านหัวหน้าหน่วยแกโหวตี้ง (หน่วยพิรุณ) ซึ่งดูแลมณฑลกวางไชแล้ว หากแม้นท่านหัวหน้าหน่วยแซ่อุ้ยเห็นพ้องด้วย ก็รุดสู่เมืองลู่เซี้ย ซึ่งอยู่ทางทิศตะวันตกของมณฑลกวางไช จากที่นี้ถึงเมืองลู่เซี้ย เส้นทางทุรกันดาร แต่ตามรายทางไม่มีทหารโง้วซำกุ่ยเฝ้ารักษา พี่น้องหน่วยพิรุณจะประสานงานในระหว่างทาง คงไม่เกิดเหตุผิดพลาดใด"

อุ้ยเซี่ยวป๊อพอฟังว่า โง้วซำกุ่ยระดมกำลังทหารสามหมื่นกว่าคนคอยสกัดขัดขวาง ถึงกับขวัญหนีดีฝ่อพอฟังว่าหัวหน้าอัคคีกำหนดเส้นทางเดินหัวหน้าหน่วยพิรุณส่งคนคอยประสานงาน ค่อยกระตือรือร้นจนคึกคัก กล่าวว่า

"ตกลง พวกเราจะเดินทางสู่เมืองลู่เซี้ย โง้วซำกุ่ยเจ้าลูกเต่า

สักวันหนึ่งต้องให้มันเห็นดี"

จากนั้น ถ่ายทอดคำสั่งเปลี่ยนแปลงเส้นทางเดินให้ก้วงเทียนฮ้ง และพวกทั้งสี่ โดยสารในรถคันเดียวกับโง้วเอ่งฮิ้ม หนึ่งนั้นสามารถพักผ่อนสองเพื่อป้องกันว่าโง้วซำกุ่ยอาจใช้คนมาช่วงชิง

ทหารทั้งหมดพอฟังว่า โง้วซำกุ่ยส่งทหารดักรอทำร้ายอยู่เบื้องหน้า ล้วนแตกตื่นเดือดดาลยิ่ง แต่สำนึกว่าตกอยู่ในห้วงอันตราย จึงเร่งรุดเดินทางอย่างเงียบงัน ตลอดรายทางมิให้กรมเมืองล่วงรู้ ทุกค่ำคืนล้วนตั้งกระโจมพักแรมอยู่กลางท้องทุ่งรกร้าง

วันนี้บรรลุถึงเมืองลู่เซี้ย หัวหน้าหน่วยพิรุณ เบ๊เถียวเฮงหัวหน้าหน่วยอัคคีโก้วจี่ตง นำบริวารในสังกัดรอคอยอยู่ภายในเมือง หัวหน้าหน่วยทั้งสามพอพบกัน ย่อมโอภาปราศรัยกันอย่างครึกครื้น

ค่ำคืนนั้น หัวหน้าหน่วยพิรุณจัดงานเลี้ยงต้อนรับอุ้ยเชี่ยวป๋อและนักสู้หน่วยไพรมรกต ขณะดื่มสุรากันสายสืบหน่วยอัคคีรุดมารายงานว่าบริวารโง้วซำกุ่ยทราบว่าอุ้ยเชี่ยวป๋อเปลี่ยนเส้นทาง จึงเคลื่อนกำลังทหารไล่ล่าตาม พอบรรลุถึงชายแดนกวางไซ มิกล้าข้ามแดนมา รายงานด่วนต่อโง้วซำกุ่ยแล้ว

หัวหน้าหน่วยพิรุณร่อพลางกล่าวว่า

"มณฑลกวางตุ้งไม่อยู่ในการปกครองของโง้วซำกุ่ย จอมโฉดชั่วหากนำกำลังทหารข้ามแดน เท่ากับดิดกบฏ ท่านหัวหน้าหน่วยแซ่อุ้ยและพวกรอนแรมตลอดทาง ก็พำนักในเมืองลู่เซี้ยสักสองวัน ค่อยเข้ามณฑลกวางตุ้งจากนั้นบ่ายโฉมขึ้นเหนือ รับรองโง้วซำกุ่ยไม่มีวันติดตามทัน"

ทั้งหมดพำนักในเมืองลู่เซี้ยเป็นเวลาหนึ่งวัน อุ้ยเชี่ยวป๋อรู้สึกตอนนี้ยังอยู่ใกล้กับฮุ้นหน่ำ จึงบังเกิดจิตกริ่งเกรง เร่งรัดให้ออกเดินทาง

เช้าวันต่อมา จึงกล่าวคำอำลาหัวหน้าหน่วยอัคคี เคลื่อนขบวนเดินทางสืบต่อ หัวหน้าหน่วยพิรุณเบ๊เถียวเฮงและคนของหน่วยพิรุณติดตามคุ้มครอง

แลเห็นยิ่งมายิ่งห่างจากมณฑลฮุ้นหน่ำ อุ้ยเชี่ยวป๋อจึงคลายใจลง ในที่สุดมาถึงมณฑลกวางไซ เหล่าราชองครักษ์ค่อยข่มสติลง เปลี่ยนเป็น

พำนักภายในเมืองรบกวนรีดเร้นนายอำเภอเมือง

วันนี้บรรลุถึงเมืองลิ้วจิว อันเป็นเมืองใหญ่ของมณฑลกุยจิวนาย อำเภอเมืองพอทราบว่าเกี่ยงเล้งกงจู้มาถึง ย่อมต้อนรับขับสู้อย่างสุดความสามารถ เหล่าราชองครักษ์ ทหารลาดตระเวนก็ตักตวงหาผลกำไรดื่มกินภายในเมืองเป็นการใหญ่

ยามสนธยาวันที่สาม อุ้ยเชี่ยวป้อสนทนาปราศรัยกับหัวหน้าหน่วยพิรุณและนักสู้สมาคมฟ้าดินในห้องข้างราชองครักษ์เตียคังนี้พลันก้าวปราดๆ มากล่าวว่า

"ท่านหัวหน้ากองแซ่อุ้ย"

เอ่ยถึงตอนนี้ ก็กล้ำกลืนวาจาไว้ สีหน้าปรากฏแววกระอักกระอ่วน

อุ้ยเชี่ยวป้อเห็นแก้มซ้ายมันบวมขึ้น ขอบตาข้างขวาดำคล้ำ แสดงว่าทุบตีกับผู้คน เพลี่ยงพล้ำเสียทีมา ครุ่นคิดในใจ

"ราชองครักษ์ประจำวังไม่ทุบตีคน ผู้อื่นยังลอบหัวร่อเยาะ ผู้คนบังอาจทุบตีมัน?"

คนไม่ต้องการให้ราชองครักษ์เสื่อมเสียหน้าต่อหน้านักสู้สมาคมฟ้าดินจึงขอตัวจากหัวหน้าหน่วยพิรุณ สาวเท้าออกจากห้องข้าง

เตียคังนี้ติดตามออกมา พอออกนอกห้อง จึงกล่าว

"เรียนท่านหัวหน้ากอง เจี๊ยะยี่กอถูกคนควบคุมตัวไว้"

เจี๊ยะยี่กอที่ว่า หมายถึงราชองครักษ์เจี๊ยะฉี่เฮี้ยง อุ้ยเชี่ยวป้อแผดด่าว่า

"มารดามันเถอะ เป็นผู้ใดกำเริบเสิบสานปานนี้ เป็นทหารกรมเมืองหรือ มันสังหารผู้ใด?"

คนทราบว่าหากไม่ประกอบคดีฆ่าคน ทางกรมเมืองไม่กล้าควบคุมตัวราชองครักษ์ไว้เด็ดขาด

เตียคังนี้กล่าวอย่างกระอักกระอ่วน

"มิได้ถูกทางกรมเมืองควบคุมไว้ หากแต่ตกอยู่ในบ่อนพนัน"

อุ้ยเชี่ยวป้อหัวร่อออกมา กล่าวว่า

"มารดามันเถอะ บ่อนพนันเมืองลิ้วจิว กลับกล้ากักตัวราชองครักษ์ประจำวัง นับเป็นข่าวแปลกใหม่จริงๆ พวกท่านคงพนันพ่ายแพ้กระมัง?"

เตียคังนี้ผงกศีรษะกล่าวว่า

"พวกเราไปเล่นพนันกันเจ็ดคน พนันแต้มใหญ่แต้มเล็ก แต่บ่อนพนันนั้นมีลวดลาย ออกแต้มใหญ่สิบสามตาซ้อนๆ พวกเราเสียไปพันกว่าตำลึง ในตาที่สิบสี่ เราก็เจี๊ยะยี่กอล้วนบอกว่า คราวนี้ต้องออกแต้มเล็กแน่นอน"

อุ้ยเซี่ยวป้อสั่นศีรษะกล่าวว่า

"ผิดแล้ว คาดว่ายังคงออกแต้มใหญ่"

"น่าเสียดาย ที่เรามิได้เชื้อเชิญท่านหัวหน้ากองไปเล่นพนัน มิเช่นนั้นคงไม่หลงกล พวกเราทั้งเจ็ดล้วงเงินทองตั๋วแลกเงินทั้งมวล ออกมาแทงแต้มเล็ก มิคาด...โอ"

อุ้ยเซี่ยวป้อหัวร่อพลางกล่าวว่า

"ผลปรากฏว่าออกแต้มใหญ่อีกคราว"

เตียคังนี้แบมือทั้งสอง เป็นเชิงอับจนปัญญา กล่าวว่า

"เจ้ามือคิดกวาดรวบเงินทอง พวกเราไม่ยินยอม บอกว่าไหนเลยมีการออกแต้มใหญ่ติดต่อกันสิบสี่ตา ต้องเล่นคดโกงแน่นอน เจ้าของบ่อนพนันจึงออกมาไกล่เกลี่ยบอกว่าตานี้ไม่นับ เจี๊ยะยี่กอ บอกว่าไม่ได้ตานี้ความจริงออกแต้มเล็ก หากแต่เป็นเจ้ามือเล่นลวดลาย พวกเราเสียเงินทองมากมาย ตานี้ชนะชัดๆ ไหนเลยไม่นับได้"

อุ้ยเซี่ยวป้อหัวร่อพลางกล่าวว่า

"มารดาท่านเถอะ พวกท่านหน้าด้านนัก เล่นแพ้กลับคดโกงอย่าว่าแต่ออกแต้มใหญ่ติดต่อกันสิบสี่ตา ข้าพเจ้ายังเคยพบเห็นว่าออกซ้อนๆ ยี่สิบสี่ตา"

เตียคังนี้กล่าวว่า

"เจ้าของบ่อนพนันก็กล่าวเช่นนี้ เจี๊ยะยี่กอจึงบอกว่าในนครหลวงไม่มีเรื่องเช่นนี้มาก่อน ส่วนเรากระชากตาบออกมา สร้างความแตกตื่นแก่เจ้าของบ่อนจนหน้าซีดขาว บอกว่าตั๋วนั้นทุกท่านเสียเท่าใด ผู้ต่ำต้อยจะชดใช้จ่าย เจี๊ยะยี่กอบอกว่า พวกเรามิได้เล่นเสีย เพียงแต่ถูกพวกท่านหลอกลวงไปสามพันหนึ่งร้อยห้าสิบสามตำลึง บัดนี้ตัดเศษทิ้ง ท่านชดใช้

จ่ายมาสามพันตำลึงก็แล้วกัน"

อุ้ยเชี่ยวป๊อพอฟังว่าเจี๊ยะฉี้เฮี้ยงกล่าวเกินจำนวนที่เสียไป ต้องหัวร่อ ฮา ฮา กุมมือเตียดังนี้ สาวเท้าเข้าสวนดอกไม้ พลางกล่าว

"อย่างนั้นไยมิใช่ร่ำรวยมหาศาล มันยินยอมจ่ายหรือไม่?"

"เจ้าของบ่อนบอกว่า ในเมื่อหากินด้านนี้สมควรมีคุณธรรมกว้างขวาง ล้วงเงินสามพันตำลึงส่งให้เจี๊ยะยี่กอก็ไม่กล่าวขอบคุณ รับมาพร้อมกับสำนวนว่า คราหน้าหากกล้าเล่นลวดลายหลอกลวงคน จะไม่ปล่อยปละละเว้น"

อุ้ยเชี่ยวป๊อขมวดคิ้วกล่าวว่า

"นี่นับเป็นความผิดของเจี๊ยะฉี้เฮี้ยง ผู้อื่นให้เกียรติแก่มัน มันไฉนยังกล่าวเช่นนั้น?"

"ถูกแล้ว เจี๊ยะยี่กอรับเงินทองไป ยังกล่าววาจาก้าวร้าวคน..."

อุ้ยเชี่ยวป๊อกล่าวว่า

"พวกเราหากินด้านนี้ สามารถลักขโมย ช่วงชิง ฉ้อโกงหลอกลวง แต่ไม่อาจละเลยคุณธรรมสหาย"

เตียดังนี้รับคำ ในใจกลับครุ่นคิดขึ้น

"พวกเรารับราชการ ท่านได้รับอวยยศเป็นหลวงดำรงตำแหน่งสำคัญทางทหาร ไหนเลยคิดหากินทางนี้?"

มันมิทราบว่าถ้อยคารมประดานี้ อุ้ยเชี่ยวป๊อรับฟังจากบ่อนพนันในเมืองเอี้ยงจิว เหล่าอันธพาลประจำถิ่นนักปล้นปล้อนหลอกลวง พอถูกคนจับได้ มักกล่าววาจาเหล่านี้กลบเกลื่อนแก้ขวย

อุ้ยเชี่ยวป๊อกล่าวว่า

"ภายหน้าไฉนต่อยตีกัน เจ้าของบ่อนมีพลังฝีมือสูงเยี่ยม นักหรือ?"

"นั่นกลับมิใช่ พวกเราพอรับเงินทอง ขณะจะออกจากบ่อน ในกลุ่มคนพลันบังเกิดสุ้มเสียงแผดด่าว่า "มารดามันเถอะ หนทางร่ำรวยในเมื่องง่ายดายปานนี้ พวกเรายังเล่นพนันไยกัน มิสู้ไปเป็นราชองครักษ์ใช้เป็นเครื่องข่มขู่กรรโชกคน"

อุ้ยเชี่ยวป๊อส่งเสียงดังอืมม์ กล่าวว่า

"คนผู้นี้ขวัญกล้ามิน้อย"

เตียดังนี้กล่าวว่า

"ไยมิใช่ พวกเราพอฟังก็บันดาลโทสะ เจี๊ยะยี่กอโยนเงินทองลงจากโต๊ะ กระชากดาบออก ยื่นมือซ้ายรวบคว้าปกเสื้อคนผู้นั้น คนผู้นั้นต่อยหมัดสวนมา ต่อยจนเจี๊ยะยี่กอสลบไสล

พวกเราทั้งหมดพากันลงมือ พลังฝีมือโจรร้ายกลับสูงเยี่ยม เรามิทันเห็นชัดตา ใบหน้าก็ถูกต่อยใส่หมัดหนึ่ง ถึงกับหน้ามืดวูบวาบ ไม่รู้เรื่องราวใดอีก

ยามเมื่อฟื้นคืนสติ พบว่าเจี๊ยะยี่กอและพวกล้วนทอดกายอยู่บนพื้นคนผู้นั้นเหยียบเท้าข้างหนึ่งอยู่บนศีรษะเจี๊ยะยี่กอ บอกว่า "เตียรัจฉานหกตัวนี้ ตีราคาตัวละพันตำลึง เจ้ารีบนำเงินทองมาไถ่ถอน บิดาจะรอคอยเพียงสองชั่วยาม หากล่วงเลยกำหนดก็ฆ่าทิ้ง แล่เนื้อขายชั่งละสิบตำลึง หากแม้นการค้าไม่เลว เตียรัจฉานตัวหนึ่ง คงจำหน่ายได้พันตำลึงเช่นกัน"

อุ้ยเซี่ยวป๊อทั้งแตกตื่นทั้งขบขันกล่าวว่า

"เจ้าผู้นั้นมีความเป็นมาอย่างไร?"

"คนผู้นั้นร่างบึกบึนแข็งแกร่ง พอพุ่งหมัดอก ตัวหมัดโตเท่าปากชาม ใบหน้าไว้เครารกครึ้มสองข้างแก้ม สวมอาภรณ์ขาดวิ่นคร่ำคร่าคล้ายเป็นขอทานชราผู้หนึ่ง"

อุ้ยเซี่ยวป๊อซักถามว่า

"มันมีพวกพ้องเท่าใด?"

"นี่...บริวารมิทราบชัด ในบ่อนพนันมีนักเล่นพนันอยู่สิบเจ็ดสิบแปดคน มิทราบเป็นพวกพ้องเดียวกับมันหรือไม่"

อุ้ยเซี่ยวป๊อทราบว่าเตียดังนี้ถูกต่อยจนหน้ามืดตาพร่าพราย ตอนนั้นเพียงคิดหาหนทางรอด มิกล้าชมดูมากความ ยามนั้นขบคิดอย่างว่องไว

"ขอทานชรานี้ ย่อมเป็นนักสู้ผู้กล้าในยุทธจักรเห็นราชองครักษ์เล่นพนันคดโกงอดลงมือมิได้ คงไม่ฆ่าพวกมันแล่เนื้อออกจัดจำหน่าย เราหากระดมกำลังทหารไป จัดการมันเพียงลำพัง ย่อมมิใช่วิธีการของผู้กล้า"

จากนั้นครุ่นคิดสืบต่อ

"เรื่องนี้หากให้หัวหน้าหน่วยพิรุณล่วงรู้ คงหัวร่อเยาะ ราชองครักษ์เราใช้การมิได้ ไม่บังควรเรียกระดมฮวงจี่ตงวานรแปดแขน เหล่านักสู้สมาคมฟ้าดินไป"

ทันใด ฉุดคิดถึงผู้คนสองคน ตกลงใจในบัดดล กล่าวว่า

"ท่านมิต้องร้อนรุ่ม ข้าพเจ้าจะไปบ่อนพนันด้วยตนเอง"

เตียดังนี้กล่าวอย่างลิงโลด

"ทราบแล้ว เพราะจะไปเรียกระดมราชองครักษ์ทุ่มเทสักร้อยคน คงเพียงพอต่อการจัดการฝ่ายตรงข้าม"

"ไม่ต้องนำพาทหารมากมายปานนั้น"

เตียดังนี้กล่าวว่า

"ท่านหัวหน้ากองยังคงระมัดระวังให้มากไว้ ขอทานชรานั้นฝีมือสูงเยี่ยมจริงๆ"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ไม่ต้องกลัว ให้ข้าพเจ้าจัดการเอง"

พลางหันกายเข้าห้อง หยิบฉวยตั๋วแลกเงินปึกใหญ่ ทองคำแท่งสิบกว่าแท่ง ซุกเก็บไว้ในอกเสื้อ สาวเท้ามายังห้องข้างขวามือ ยกมือเคาะประตูกล่าวว่า

"สองท่านอยู่ภายในห้องหรือไม่?"

ประตูห้องถูกเปิดออก เล็กซิงแซแห่งนิกายเทพมังกรสาวเท้าออกมากล่าวว่า

"เชิญเข้า"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

"สองท่านตามข้าพเจ้ามา พวกเราจะออกไปทำงานเรื่องหนึ่ง"

เล็กซิงแซ และผู้วิเศษอ้วนเตี้ยสวมใส่ชุดทหารลาดตระเวน ติดตามคุ้มครองอุ้ยเซี่ยวป้อ ระหว่างเดินทางไปกลับเมืองคุนหมิง เนื่องเพราะกริ่งเกรงถูกผู้คนสังเกตเห็นพิรุธ จึงซุกซ่อนภายในห้องตลอดทั้งวัน มิได้ออกมากระทำเรื่องราวใด อัดอั้นใจยิ่งนัก ยามนี้พอฟังพากันผงกศีรษะรับอย่างกระตือรือร้น ติดตามออกมา

เตียดังนี้เห็นอุ้ยเซี่ยวป้อเพียงนำพาทหารลาดตระเวนมาสองคนในใจไม่เห็นพ้องด้วย กล่าวว่า

"ท่านหัวหน้ากอง บริวารจะไปเรียกระดมราชองครักษ์"

อุ้ยเซี่ยวป้อหัวร่อพลางกล่าวว่า

"ไม่ต้องหรอก ท่านหากเรียกระดมหนึ่งร้อยคนถูกมันคร่ากุมไว้ตีราคาคนละหนึ่งพันตำลึง ทั้งสิ้นก็สิบหมื่นตำลึง ข้าพเจ้าคงต้องเจ็บปวดใจ พวกเรามีเพียงสี่คน ตีราคาเพียงสี่พันตำลึง นับเป็นเรื่องเล็กน้อย"

เตียดังนี้ทราบว่าฝ่ายตรงข้ามกล่าวล้อเล่น แต่การที่นำทหารร่วมทางเพียงสองคน นับว่าเสี่ยงอันตรายจริงๆ จึงกล่าวว่า

"ท่านหัวหน้ากองไม่บังควรดูแคลนศัตรู ฝ่ายตรงข้ามร้ายกาจจริงๆ"

"ตกลง ข้าพเจ้าจะไปประลองกับมันเอง หากแม้นพ่ายแพ้ เพียงถูกคนแล่เนื้อจัดจำหน่ายเท่านั้น"

เตียดังนี้ขมวดคิ้วเข้าหากัน มิกล้าเอ่ยสืบต่อ มันหาทราบไม่ว่าพลังฝีมือของทหารลาดตระเวนทั้งสองสูงล้ำเยี่ยมยอด เพียงผู้วิเศษอ้วนเตี้ยคนเดียว แทบทัดเทียมสิบแปดอรหันต์แห่งเสียวลิ้ม หากเพิ่มเล็กซิงแซอีกหนึ่งต่อให้สิบแปดอรหันต์เร่งรุดมาโดยพร้อมเพรียง ก็มิอาจทำอย่างไรได้ บัดนี้คิดไปจัดการคนเสเพลกลางบ่อนพนันผู้หนึ่ง มิว่าฝ่ายตรงข้ามพลังฝีมือสูงเยี่ยมปานใด สองยอดฝีมือนิกายเทพมังกรย่อมต้านทานรับได้

ครั้นแล้วเตียดังนี้ทำหน้าที่พาอุ้ยเซี่ยวป้อสู่บ่อนพนัน เพิ่งบรรลุถึงหน้าประตู ได้ยินผู้คนตวาดว่า

"ไพ่ฟ้าของข้าพเจ้าชุดนี้ รับรองว่าพิชิตไปทั่วแผ่นดิน"

อีกผู้หนึ่งหัวร่อฮาฮากล่าวว่า

"ขออภัย เราพอดีมีแต้มหกใบหนึ่ง แต้มสามใบหนึ่ง"

ได้ยินเสียงเพียะ คล้ายกับคนแรกนั้นเหวี่ยงไพ่ลงบนโต๊ะ ส่งเสียงแผดต่าออกมา

อุ้ยเซี่ยวป้อและเตียดังนี้สบตากันวูบ ครุ่นคิดขึ้น

"ไฉนมีคนเล่นพนันกันอีก?

อุ้ยเซี่ยวป้อก้าวยาวๆ เข้าบ่อนพนัน เตียดังนี้กลับลับๆ ล่อๆ อยู่ด้าน

หลัง ส่วนเล็กซิงแซ ผู้วิเศษอ้วนเตี้ยพอบรรลุถึงหน้าประตู ก็หยุดยั้งชะงักเท้า

และเห็นกึ่งกลางห้องจัดตั้งโต๊ะ ผู้คนสี่คนแยกย้ายนั่งอยู่สี่มุมกำลังเล่นพนันกัน เจี๊ยะฉี่เฮี้ยงและราชองครักษ์อีกห้าคน ยังทอดกายอยู่บนพื้น

มุมทิศตะวันออกของโต๊ะพนัน นั่งไว้ด้วยชายชราเครารกครึ้มสวมอาภรณ์ขาดวิ่นคร่ำคร่า ผิวกายดำมะเมื่อมผู้หนึ่ง ย่อมเป็นขอทานชรานั้น

มุมทิศใต้นั่งไว้ด้วยนักศึกษาวัยฉกรรจ์ รูปโฉมคมคายสง่าผู้หนึ่ง อุ้ยเชี่ยวป๊อพอเห็นเช่นนั้น ต้องงงวูบ ครุ่นคิดขึ้น

"เป็นมัน มันไฉนอยู่ที่นี้?"

ที่แท้นักศึกษาผู้นี้กลับเป็นลี้ไซฮั้ว ครั้งกระโน้น ตอนที่นักสู้สมาคมฟ้าดิน คนของตำหนักตระกูลมกชุมนุมรวมกันที่นครหลวง คนผู้นี้พลันปรากฏกาย ฮวงจี่ตง วานรแปดแขนและพวกเดยกสุ้มจู่โจม ยังไม่อาจสยบมัน

ภายหลังประมุขสมาคมฟ้าดินตั้งกึงน้ำพลันลงมือ ใช้กรงเล็บผนึกโลหิต (เง่งฮ้วยชิ่งเยี่ยว) พิชิตฝ่ายตรงข้าม นับแต่นั้น ก็ไม่พบกันอีกมิคาดกลับปรากฏกายในบ่อนพนันเมืองลิ้วจิว

มุมทิศตะวันตกนั่งไว้ด้วยคนชุดชาวนา อายุประมาณห้าสิบสวมใส่เนื้อผ้าหยาบกร้านสีหน้าหม่นหมองรันทดยิ่งหลุบคิ้วก้มศีรษะแสดงว่าพ่ายแพ้จนไม่อาจเงยหน้าขึ้น

คนด้านทิศเหนือมีรูปลักษณะพิเศษพิสดาร ทั้งต่ำเตี้ยทั้งอ้วนฉุคล้ายลูกหนังใบหนึ่ง อาภรณ์การแต่งกายกลับหรูหราทรงค่า เป็นเนื้อแพรสีทอง

ส่วนใบหน้าคนอ้วนเตี้ยน่าขบขันยิ่ง องคาพยพกลับเบียดเสียดรวมกันยามนี้ในมือถือไพ่สองใบหรี่ตาทั้งสองจนเหลือเส้นเดียว เพ่งดูไพ่อย่างจดจ่อ

อุ้ยเชี่ยวป๊อครุ่นคิด

"ลี้ไซฮั้วมิทราบจดจำเราได้หรือไม่ เหตุการณ์ล่วงเลยมาเนิ่นนานคงจดจำไม่ออก เราก็ไม่ต้องทักทายปราศรัยกับมัน"

แลเห็นเงินทองเบื้องหน้าคนชุดชาวนาสุมมากมายที่สุดแสดงว่ามือกำลังขึ้น กลับปั้นสีหน้าจนคล้ายพนันพ่ายแพ้ย่อยยับ นับว่าประหลาดแท้

ยามนั้น คนอ้วนเตี้ยใช้นิ้วมือสามนิ้วกรีดไพ่พลันร้องโฮ่โฮออกมาร้องว่า

"วิเศษแท้ ตานี้ดูว่าจะชนะท่านได้หรือไม่?"

ได้ยินเสียงเพียะ เหวี่ยงไพ่ใบหนึ่งลงบนโต๊ะกลับเป็นแต้มสิบ ดอกเหมย

คนอ้วนเตี้ยใบหน้ายิ้มแย้มแจ่มใส ทิ้งไพ่อีกใบหนึ่งลงบนโต๊ะ ทุกผู้คนกวาดตามองต้องงงงันวูบ จากนั้นหัวร่อออกมา

ไพ่ใบที่สองของคนอ้วนเตี้ย ยังคงเป็นแต้มสิบ สิบแต้มบวกสิบแต้ม เรียกว่าซ้ำสิบ ตามหลักไพ่เก้านับเป็นแต้มต่ำที่สุด มิหนำซ้ำมันยังเป็นคู่ขา ต่อให้ไพ่ของเจ้ามือเป็นซ้ำสิบเช่นกันซ้ำสิบของเจ้ามือจะกินของคู่ขา แต่คนชุดชาวนายังหน้านิ่วคิ้วขมวดดังเดิม

อุ้ยเซี่ยวป้อมองดูไพ่เบื้องหน้ามัน พบว่าเป็นไพ่แต้มหนึ่งและเก้า มันกำลังเป็นเจ้ามือ ดังนั้นนับว่าชนะคนอ้วนเตี้ย จึงครุ่นคิดขึ้น

"คนผู้นี้ไม่แสดงความรู้สึกออกทางสีหน้า นับเป็นมือพนัน ชั้นเยี่ยม"

ควรทราบว่ามือพนันที่ "พ่ายแพ้ไม่โลดเต้น ชนะไม่รื่นเริง" จึงเป็นเซียนพนันชั้นเยี่ยม ส่วนผลแพ้ชนะต้องพึ่งพาวาสนา นับเป็นอีกเรื่องหนึ่ง

คนอ้วนเตี้ยเห็นทั้งหมดตะเบ็งเสียงหัวร่อ ต้องกล่าวอย่างสงสัยใจ

"มีอันใดน่าหัวร่อ?"

เบือนหน้ามายังคนชุดชาวนา กล่าวว่า

"เรามีแต้มสิบคู่หนึ่ง พอดีชนะแต้มสิบของท่านรีบจ่ายเงินร้อยตำลึงมา"

คนชุดชาวนาส่ายหน้ากล่าวว่า

"ท่านแพ้แล้ว"

คนอ้วนเตี้ยโทสะพลุ่งขึ้นกล่าวว่า

"ท่านคิดคดโกงหรือ เรามีแต้มสิบชัดๆ"

อุ้ยเซี่ยวป้อปรายตามายังเตียดังนี้แวบหนึ่ง ครุ่นคิดขึ้น

"คนอ้วนเตี้ยนี้หากเป็นราชองครักษ์ กลับเหมาะสมยิ่ง เล่นพนันพ่ายแพ้กลับคดโกงบ่ายเบี่ยง"

คนชุดชาวนายังคงส่ายหน้ากล่าวว่า

"นี่เป็นซ้ำสิบ ท่านแพ้แล้ว"

คนอ้วนเตี้ยขุ่นแค้นสุดระงับ ลุกขึ้นยืนหยัด มิคาดมันพอผุดลุกขึ้น ส่วนสัดกลับต่ำเตี้ยลง ที่แท้ตอนที่มันนั่งบนเก้าอี้ สองเท้าแตะไม่ถึงพื้น กลับสูงกว่าเวลายืนเสียอีก

มันยืดคอชี้มือไปยังปลายจมูกคนชุดชาวนา ตวาดว่า

"เรามีแต้มสิบ ท่านมีแต้มเก้า แต้มสิบย่อมใหญ่กว่าแต้มเก้า"

อุ้ยเชี่ยวป๊อไม่อาจอดรนทนได้ สอดคำขึ้น

"พี่ท่าน เจ้ามือแต้มหนึ่งคู่กับแต้มเก้า ท่านมีไพ่ซ้ำสิบ ซ้ำสิบเท่ากับไม่มีแต้ม"

คนอ้วนเตี้ยร่ำร้องว่า

"เยี่ยงนี้เท่ากับรังแกผู้คนชัดๆ"

อุ้ยเชี่ยวป๊อเห็นฝ่ายตรงข้ามไม่ยอมเคารพเหตุผล ยามกะทันหันมิอาจอธิบายกระจ่างชัด ได้แต่กล่าวว่า

"นี่เป็นกฎของไพ่เก้า เป็นเช่นนี้ตลอดมา"

"ต่อให้เป็นเช่นนี้ตลอดมาก็ไม่ได้ พวกเราเคารพเหตุผล หรือไม่?"

ลี้ไชฮั้วและขอทานชราเพียงนั่งแน่วนิ่ง แย้มยิ้มเล็กน้อย มิเอ่ยปากสอดคำ อุ้ยเชี่ยวป๊อหัวร่อพลางกล่าวว่า

"เล่นพนันย่อมต้องเคารพกฎเกณฑ์ มิเช่นนั้นจะเล่นกันอย่างไร?"

คนอ้วนเตี้ยป่องแก้มจนพองโต หยิบไพ่เบื้องหน้าเหวี่ยงลงบนโต๊ะเป็นการสำทับ ตวาดว่า

"มิว่าอย่างไร ตานี้เราชนะแน่นอน"

อุ้ยเชี่ยวป๊อพลันเห็นแต้มสิบบนไพ่ทั้งสองนูนขึ้น ที่แท้กลับถูกปลายนิ้วคนอ้วนเตี้ยกดจนนูนขึ้น นับเป็นพลังข้อมืออันเข้มแข็งแกร่งกร้าวถึงกับปากอ้าตาค้างไป

คนชุดชาวนากล่าวว่า

"ถูกต้อง พี่ท่านชนะ"

พลางผลักเงินหนึ่งร้อยตำลึง ถึงเบื้องหน้าคนอ้วนเตี้ย จากนั้นกวาดรวบไพ่สามสิบสองใบมา ล้างไพ่ชั่วขณะ ก็วางเรียงรายลงบนโต๊ะสับเป็นกองละแปดใบเรียงรายอยู่สี่แถว ผลักไพ่มากึ่งกลางโต๊ะ

อุ้ยเชี่ยวป๊อสายตาแหลมคม เห็นพื้นโต๊ะปรากฏรอยไพ่จมลึกอยู่รวมสามสิบสองรอย มิทราบคนชุดชาวนากดประทับไพ่ทิ้งรอยอยู่บนโต๊ะได้อย่างไร

ตอนแรก คนอ้วนเตี้ยพอยืดจับไพ่ทิ้งลงบนโต๊ะ แต้มสิบกลับนูน

ขึ้นมา นับเป็นพลังข้อมืออันร้ายกาจ แต่คนชุดชาวนาขณะกวาดรวบรวมไพ่กลับประทับรอยไพ่ลงบนพื้นโต๊ะจนหมดสิ้น มาตรว่าเป็นรองจางเบาบางไม่ลึกล้ำเท่ารอยนูนบนไพ่แต้มสิบ แต่ฝีมือควบคุมกระแสพลังเยี่ยงนี้นับว่ากระทำได้ยากยิ่ง แสดงแน่ชัด พลังการฝึกปรือมันหาเป็นรองคนอ้วนเตี้ยไม่

สำหรับวิชาเล่นพนัน อุ้ยเชี่ยวป้อถนัดจัดเจนตั้งแต่เล็ก พริบตาที่คนชุดชาวนากำลังล้างไพ่ เหลือบเห็นมันกองไพ่แต้มสูงรวมเป็นกองหนึ่ง จึงทราบว่าฝ่ายตรงข้ามกำลังเล่นลวดลาย

คนอ้วนเตี้ยผลักเงินสองร้อยตำลึงออกมา ร้องว่า

"รีบทอดลูกเต๋า ดูว่าผู้ใดได้ไพ่กองไหน?"

พลางเร่งรัดลี้ไชฮั้วและขอทานชราว่า

"รีบลงเค้า ไฉนชักช้าปานนี้?"

ลี้ไชฮั้วยิ้มพลางกล่าวว่า

"พี่ท่านนิสัยร้อนรุ่มปานนี้ ยังคงให้ท่านเล่นกับเจ้ามือตัวต่อตัวเถอะ"

คนอ้วนเตี้ยร้องว่าประเสริฐแท้ เบือนหน้ามายังขอทานชรากล่าวว่า

"ท่านแทงหรือไม่?"

ขอทานชราสั่นศีรษะกล่าวว่า

"คู่สิบชนะแต้มเก้า ไพ่เก้าประเภทนี้เราเล่นไม่เป็น"

คนอ้วนเตี้ยกระชากเสียงว่า

"ท่านว่าเราไม่ถูกต้อง?"

"เราบอกว่าตัวเองเล่นไม่เป็น หาได้บอกว่าท่านไม่ถูกต้อง"

คนอ้วนเตี้ยแผดด่าว่า

"มารดามันเถอะ ล้วนไม่ใช่ตัวดีงาม นี่เด็กน้อยสอดปากสอดคำไฉนไม่เล่นพนัน?"

วาจาตอนท้าย กล่าวกับอุ้ยเชี่ยวป้อ อุ้ยเชี่ยวป้อจึงกล่าว

"ข้าพเจ้าสมทบกับเจ้ามือ ตั่วกอข้าพเจ้าขอร่วมทุนกับท่านเป็นเจ้ามือได้หรือไม่?"

พลางล้วงทองคำแท่งหนึ่งจากอกเสื้อโยนลงบนโต๊ะทองคำแท่งสะท้อนประกายพร่าพราย ตีราคาได้กว่าพันตำลึง

คนชุดชาวนานั้นกล่าวว่า

"ตกลง น้องเราชะตากล้าแข็ง รับรองชนะ"

คนอ้วนเตี้ยกระชากเสียงว่า

"หมายความว่าเรารับรองพ่ายแพ้?"

อุ้ยเชี่ยวป้อยิ้มพลางกล่าวว่า

"ท่านหากกลัวพ่ายแพ้ ก็แทงน้อยลงบ้าง"

คนอ้วนเตี้ยเดือดดาลเป็นการใหญ่ กล่าวว่า

"เพิ่มอีกสองร้อยตำลึง"

พลางผลักเงินทองมากึ่งกลางโต๊ะ

คนชุดชาวนากล่าวว่า

"น้องเราทอดลูกเต๋า พิสูจน์ดูว่าฝ่ายใดได้ไพ่กองไหน"

อุ้ยเชี่ยวป้อรับคำ กวาดรวบลูกเต๋าบนโต๊ะขึ้น พอรวบกำอยู่ในมือก็ทราบว่าถ่วงตะกั่ว ต้องครุ่นคิดอย่างลึกล้ำ

"ลูกเต๋าในบ่อนพนันนี้ กลับเล่นลวดลาย"

ตนความจริงกริ่งเกรงว่าเหินห่างจากการพนันเป็นเวลานาน ไม่อาจทอดลูกเต๋าตามใจนึก พอพบว่าลูกเต๋าถ่วงตะกั่ว ถึงกับคลายใจลงพึมพำว่า

"ฟ้าศักดิ์สิทธิ์ ดินศักดิ์สิทธิ์ เทพพนันสุดศักดิ์สิทธิ์ ปีศาจลูกเต๋าชักนำเงินทองเข้าบ้านมากินรวบ!"

เสียงตวาดพอขาดคำ ก็พลิกข้อมือวูบทอดลูกเต๋าลง ผลปรากฏว่าได้เจ็ดแต้ม เจ้ามือได้ไพ่ชุดที่สาม ส่วนคนอ้วนเตี้ยได้ไพ่ชุดซ้ายสุด

คนร่างอ้วนเตี้ยดึงไพ่ไปสองใบ อุ้ยเชี่ยวป้อดูจากรอยไพ่ที่ประทับบนพื้นโต๊ะ ทราบว่าคนอ้วนเตี้ยหยิบไพ่แต้มหนึ่งและแต้มสิบไป นับแล้วมีเพียงแต้มเดียว จึงกล่าว

"นี่ท่าน ข้าพเจ้าทอดลูกเต๋าท่านดูไพ่ จะแพ้หรือชนะแล้วแต่ชะตาลิขิต"

คนชุดชาวนาดึงไพ่ออกจากกองของตนเองสองใบ กวาดมองแวบหนึ่ง จากนั้นวางปิดลงบนโต๊ะ

คนอ้วนเตี้ยพลันร้องโอ้โฮ พลิกไพ่แต้มสิบขึ้น ร้องว่า

"สิบแต้มวิเศษแท้"

พลางพลิกไพ่แต้มหนึ่งขึ้น กล่าวอีกว่า

"สิบเอ็ดแต้ม ยอดเยี่ยมนัก"

จากนั้นพลิกไพ่เจ้ามือขึ้น นับแต้มบนไพ่ทั้งสองใบว่า

"หนึ่ง สอง สาม สี่ รวมทั้งสิ้นสี่แต้ม เราสิบเอ็ดแต้ม นับเป็นฝ่ายชนะ!"

อุ้ยเซี่ยวป้อหันมาสบตามองหน้ากับคนชุดชาวนา อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

"ตามกฎไพ่เก้า พอครบแต้มสิบล้วนปัดเป็นศูนย์ แต้มมากไม่อาจนับว่าชนะ"

"เหลวไหล หรือแต้มมากกลับเป็นฝ่ายแพ้ สี่แต้มของท่านคิดเอาชนะสิบเอ็ดแต้มของเรา?"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

"ตกลง นับว่าพนันกันเช่นนี้"

พลางจ่ายให้สี่ร้อยตำลึง คนอ้วนเตี้ยลิงโลดยิ่ง กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ยังคงแทงอีกสี่ร้อยตำลึง หากแทงมากไป เกรงว่าพวกท่านจะเสียจนร้อนรุ่มใจ"

ครั้นเมื่อเล่นใหม่ คนอ้วนเตี้ยได้แต้มสามใบหนึ่งแต้มหนึ่งใบหนึ่งต่อให้รวมกันก็ไม่เท่าไพ่ฟ้าใบหนึ่งคนอ้วนเตี้ยจำต้องรับการพ่ายแพ้ส่งเสียงก่นด่าออกมา

ยามนั้นทุ่มเงินแทงอีก พนันกันสามตา คนอ้วนเตี้ยกลับพ่ายแพ้จนหมดตัว เบื้องหน้าไม่มีเงินทองหลงเหลือแม้สักตำลึงเดียว มันหน้าแดงฉานสดใส ดุ ลูกหนังโลหิต ล้วงมืออวบอูมทั้งสองเข้าอกเสื้อ กลับหาเงินทองไม่ได้ พลันยื่นมือปราดออกตะปบร่างเจี๊ยะฉี้เฮี้ยงบนพื้นขึ้นกล่าวว่า

"เจ้าผู้นี้ตีราคาได้หลายร้อยตำลึง เราใช้เป็นเค้าพนัน"

พลางวางร่างเจี๊ยะฉี้เฮี้ยงทอดขวางบนโต๊ะ เจี๊ยะฉี้เฮี้ยงถูก สกัดจุดไม่อาจขยับเคลื่อนไหวแม้แต่น้อย

ขอทานชราพลันกล่าวว่า

"ช้าก่อนเป็นเราคร่ากุมราชองครักษ์หลายคนนี้ ท่านไหนเลยใช้คนเป็นเค้าพนันได้?"

"ขอหยิบยืมสักคราเถอะ"

"ท่านหากพนันพ่ายแพ้ จะจ่ายคืนอย่างไร?"

คนอ้วนเตี้ยงงงันวูบกล่าวว่า

"ไม่แพ้หรอก"

"หากแม้นท่านโชคไม่ดี แพ้อีกตาเล่า?"

คนอ้วนเตี้ยกล่าวว่า

"นั่นง่ายดายยิ่ง เมืองลิ้วจิวมีราชองครักษ์มิน้อย เราจะคร่ากุมมาชดใช้คืนท่าน"

"ก็ได้"

คนอ้วนเตี้ยเร่งรัดอุ้ยเชี่ยวป๊อว่า

"เล่นต่อไป"

อุ้ยเชี่ยวป๊อเบือนหน้ามายังคนชุดชาวนา กล่าวว่า

"ขอพี่ท่านล้างไพ่ด้วยวิธีเดิม"

"คนชุดชาวนามิกล่าวกระไร คลี่ไพ่ทั้งสามสิบสองใบกระจายไปรอบโต๊ะสับไพ่อยู่ชั่วขณะ ก็กองเป็นสี่กอง

อุ้ยเชี่ยวป๊อกวาดตามอง ถึงกับใจหายวาบ พื้นโต๊ะมิเพียงปรากฏจากรอยไพ่ใหม่ แม้แต่รอยไพ่ดั้งเดิมก็ถูกมันเร่งเร้ากำลังภายใน ถ่ายทอดผ่านตัวไพ่ ลบล้างจนหมดสิ้น มิอาจจำแนกว่า ไพ่กองใดมีแต้มสูงสุด!

หากแม้นคนอ้วนเตี้ยทุ่มเงินทองพนัน อุ้ยเชี่ยวป๊อก็ไม่นำพาต่อผลแพ้ชนะ บัดนี้ฝ่ายตรงข้ามยึดเจี๊ยะฉี่เฮี้ยงเป็นทุนพนัน ตนต้องเอาชัยให้จงได้ เมื่อมิทราบว่าไพ่แต้มสูงอยู่ที่ใด ลูกเต๋าแม้อาบตะกั่ว ก็ไม่มีประโยชน์จึงกล่าว

"ในเมื่อพนันตัวต่อตัว ไยต้องเล่นไพ่เก้า? มิสู้พนันทอดลูกเต๋าผู้ใดแต้มสูงกว่า นับว่าได้ชัย"

คนอ้วนเตี้ยโคลงศีรษะไปมา กล่าวว่า

"บิดาชมชอบเล่นแต่ไพ่เก้า"

อุ้ยเชี่ยวป๊อเห็นฝ่ายตรงข้ามไม่ตกหลุมพรางกับดักของตน ต้องโพล่งว่า

"ท่านไม่เข้าใจกฎของไพ่เก้า ยังพนันอันใด?"

คนอ้วนเตี้ยโทสะประดัง ตะปบคว้าปกเสื้ออุ้ยเซี่ยวป๋อกระชากร่างลอยขึ้น โยกคลอนไปมา กล่าวว่า

"มารดาเจ้าเถอะ เจ้าบอกว่าเราไม่เข้าใจกฎของไพ่เก้า?"

อุ้ยเซี่ยวป๋อถูกฝ่ายตรงข้ามโยกคลอน จนกระดูกทั่วทั้งร่างสั่นไหวดังเกรียวกราว บังเกิดความแตกตื่นตกใจยิ่ง เบื้องหลังบังเกิดสุ้มเสียงหนึ่งดังว่า

"ซือเฮีย ทำไม่ได้ รีบปล่อยมือ"

กลับเป็นสุ้มเสียงผู้วิเศษอ้วนเตี้ย

คนอ้วนเตี้ยกลับใช้มือข้างหนึ่ง ชูร่างอุ้ยเซี่ยวป๋ออยู่กลางอากาศกล่าวอย่างสงสัยใจ

"ท่านรุดมาด้วย? ไฉนทำไม่ได้?"

ได้ยินเล็กชิงแซกล่าวว่า

"กอจุนเจี้ย (ผู้วิเศษผอมสูง) อุ้ยตั่วนั้ง (ท่านมียศศักดิ์) ท่านนี้...มีความเป็นมาใหญ่หลวง ไม่อาจก้าวร้าวล่วงเกิน"

คนอ้วนเตี้ยกล่าวว่า

"มันคืออุ้ย...อุ้ยเซี่ยวป๋อมารดามัน? ฮา ฮา วิเศษแท้ เรากำลังเสาะหามันทีเดียว!"

พลางหันกายมายังหน้าประตู มือขวายังชูร่างอุ้ยเซี่ยวป๋อ ขึ้นสูง

ผู้วิเศษอ้วนเตี้ย เล็กชิงแซพากันสกัดขวางหน้า

"ผู้วิเศษผอมสูง ท่านเมื่อล่วงรู้ความเป็นมาอุ้ยตั่วนั้ง ไฉนยังก้าวร้าวปานนี้ รีบปล่อยคนลง"

คนอ้วนเตี้ยกล่าวว่า

"ต่อให้เป็นก่าจู้ (ประมุขนิกาย) มาด้วยตนเอง เราก็ปลดปล่อยนอกจากมันมอบยาขจัดพิษมา"

ผู้วิเศษอ้วนเตี้ยกล่าวว่า

"ซือเฮีย (ศิษย์ผู้พี่) ท่านหาได้กลืนกิน...ยาเม็ดนั้นต้องการยาขจัดพิษไยกัน?"

คนอ้วนเตี้ยแค่นเสียงดังเฮอะ กล่าวว่า

"ท่านเข้าใจอันใด? รีบหลีกไป มิเช่นนั้นอย่าได้โทษว่าเราไร้ไมตรี"

อุ้ยเชี่ยวปัอถูกชูอยู่กลางอากาศ ได้ยินคำตอบโต้ของทั้งสามอย่างชัดเจน พลันเข้าใจในบัดดล ครุ่นคิดขึ้น

"ที่แท้คนอ้วนเตี้ยนี้คือซือเยียผู้วิเศษอ้วนเตี้ย ฉายาผู้วิเศษผอมสูง ความจริงมันเรือนร่างผอมสูง ภายหลังกลืนกินยาพิษเปลี่ยนกล้ามเนื้อไม่ได้รับประทานยาขจัดทันท่วงที จึงกลับกลายเป็นคนอ้วนเตี้ย"

ขบคิดถึงตอนนี้ บังเกิดความคิดหนึ่งวาบสู่ห้วงสมอง

"ครั้งกระโน้นตอนอยู่ในวังไท้โหวผู้ที่ซุกซ่อนในผ้าห่มโอบอุ้มไท้โหวตัวปลอมหลบหนี คงเป็นเจ้าผู้นี้แน่นอนคราก่อนมันหลบหนีอย่างว่องไว เห็นโฉมหน้าไม่ถนัดชัด แต่ดูออกว่าร่างอ้วนฉุดุจลูกหนังใบหนึ่งต้องเป็นมันแน่นอน

บัดนี้ผู้วิเศษผอมสูง ซึ่งแท้จริงร่างอ้วนเตี้ยต้องการยาขจัดพิษไยกัน? ใช่แล้ว อ้วงไท้โหวตัวปลอมยังมิได้กลืนกินยา ขจัดพิษของมังกรพิษเปลี่ยนกล้ามเนื้อ ผู้วิเศษผอมสูงนี้หลับไหล บนเตียงนอนของนาง ย่อมเป็นยอดชู้คู่สวาทของนาง"

ขบคิดถึงตอนนี้ ร้องดังๆว่า

"ท่านหากต้องการยาขจัดของยาเม็ดมังกรพิษเปลี่ยนกล้ามเนื้อยังไม่รีบปล่อยเราลง?"

ผู้วิเศษผอมสูงพอฟังคำ "ยาเม็ดเปลี่ยนกล้ามเนื้อ" ถึงกับสะท้านทั้งร่าง พับแขนซ้ายปล่อยร่างอุ้ยเชี่ยวปัอลง ยื่นมือขวาออกรับไว้ กล่าวว่า

"รีบออกมา"

อุ้ยเชี่ยวปัอกล่าวว่า

"ท่านบังอาจก้าวร้าวข้าพเจ้าปานนี้ เฮอะ"

พลางล้วงประกาศิตห้ามังกรจากอกเสื้อกวัดแกว่งแสดงออกร้องดังๆว่า

"ลองดูว่านี่คืออะไร"

ผู้วิเศษผอมสูงหน้าแปรเปลี่ยนอย่างรุนแรง ถดถอยกายไปก้าวใหญ่อุ้ยเชี่ยวปัอกล่าวว่า

"ผู้วิเศษผอมสูง เมื่อครู่ท่านกล่าววาจาใด?"

ผู้วิเศษผอมสูง พลันทาบฝ่ามือซ้ายกับกลางหลัง อุ้ยเซี่ยวป๋อตวาดว่า

"รีบมอบยาขจัดพิษมา"

ตำแหน่งที่มืออวบอูมของมันทาบไว้ เป็นจุดไต้จุดฮวก ขอเพียงแผ่พุ่งพลังจากใจกลางฝ่ามือ จะกระแทกชีพจรหัวใจ อุ้ยเซี่ยวป๋อขาดสะบั้นทันที!

ผู้วิเศษอ้วนเตี้ย เล็กซิงแซร้องโพล่งโดยพร้อมเพรียง

"ทำไม่ได้"

มิทันขาดคำ ปรากฏฝ่ามือสองข้างทาบใส่ร่างผู้วิเศษผอมสูง ฝ่ามือของขอทานชราทาบอยู่จุดแป๊ะฮวยบนขม่อม ฝ่ามือของลี้ไซฮั้วทาบใส่จุดเง็กจิ้มที่ต้นคอ ส่วนฝ่ามือคนชุดชาวนา ยื่นมาถึงใบหน้าผู้วิเศษผอมสูงกางนิ้วชี้นิ้วกลางจ่อกับเปลือกตา!

จุดแป๊ะฮวย เง็กจิ้มล้วนเป็นจุดชีวิตผู้คนส่วนนิ้วมือของคนชุดชาวนาขอเพียงตะกุยลง ก็ควักดวงตาผู้วิเศษผอมสูงออกมา

ผู้วิเศษผอมสูงเรือนร่างอ้วนเตี้ย ยังเตี้ยกว่าอุ้ยเซี่ยวป๋อหนึ่งช่วงศีรษะทั้งสามพอลงมือ ล้วนมุ่งเป้าหมายมายังศีรษะ กลมเกลี้ยงของมันเป็นจุดเดียว

ผู้วิเศษอ้วนเตี้ย เล็กซิงแซพอเห็นปฏิกิริยาคนทั้งสามทราบว่าล้วนเป็นยอดฝีมือ ทั้งสามหากแผ่พุ่งพลังโดยพร้อมเพรียงจะบดขยี้ศีรษะผู้วิเศษผอมสูงเป็นเลือดเนื้อเละเทะ ต้องร่ำร้องอีกว่า

"ทำไม่ได้"

ขอทานชรากล่าวว่า

"คนอ้วนเตี้ย รีบปล่อยมือ"

ผู้วิเศษผอมสูงกล่าวว่า

"มันหากมอบยาขจัดมา เราจะปล่อยมือ"

ขอทานชรากล่าวว่า

"ท่านหากไม่ปล่อยมือ เราจะลงมือแล้ว"

ผู้วิเศษผอมสูงกล่าวว่า

"จะอย่างไรต่างต้องตาย ก็ตกตายตามกัน..."

ทันใด ผู้วิเศษอ้วนเตี้ยทาบฝ่ามือซ้ายมายังชายโครงขอทานชราเล็กซิงแซทาบฝ่ามือกับต้นคอลี้ไซฮั้ว ทั้งสองอยู่ในบริเวณใกล้เคียงสวมใส่อาภรณ์ชุดทหารลาดตระเวน ขอทานชราและลี้ไซฮั้วคิดมิถึงว่า ทั้งสองกลับมีฝีมือสูงเยี่ยมเพียงกระบวนท่าเดียวก็ถูกสยบไว้!

ผู้วิเศษอ้วนเตี้ย เล็กซิงแซพากันกล่าวว่า

"ทั้งหมดล้วนคลายมือเถอะ"

คนชุดชาวนาพลันรั้งมือกลับ จากใบหน้าผู้วิเศษผอมสูง แยกฝ่ามือทั้งสอง ทาบใส่กลางหลังผู้วิเศษอ้วนเตี้ย เล็กซิงแซกล่าวว่า

"สองท่านยังคงคลายมือก่อน"

ขอทานชราหัวร่อพลางกล่าวว่า

"ฮา ฮา ช่างสนุกสนานนัก"

รั้งมือคืนกลับดุจสายฟ้า ยื่นปราดออกทาบใส่ส่วนสมองของคนชุดชาวนา!

เมื่อเป็นเช่นนี้ อุ้ยเชี่ยวปัอ ผู้วิเศษผอมสูง ลี้ไซฮั้ว เล็กซิงแซ ผู้วิเศษอ้วนเตี้ย คนชุดชาวนาและขอทานชราล้วนถูกสยบคุกคาม จุดชีวิตบนร่างกายแต่ละคน ล้วนตกอยู่ในเงื้อมมือผู้อื่น

พริบตานั้นทั้งเจ็ดคล้ายรูปสลักจากศิลา มิว่าผู้ใดก็ไม่กล้าขยับเคลื่อนไหว ผู้ที่สยบคุกคามตนเองไว้ ที่แท้มีความเป็นมาอย่างไร นอกจากอุ้ยเชี่ยวปัอล่วงรู้ศักดิ์ศรีผู้วิเศษผอมสูง อีกหกคนล้วนไม่เข้าใจ

อุ้ยเชี่ยวปัอร่ำร้องว่า

"เตียดังนี้ ท่านกำลังทำอะไร?"

ในบ่อนการพนันตอนนี้ เพียงหลงเหลือเตียดังนี้ยืนสงบนิ่ง พอฟังจึงส่งเสียงรับคำ ชักดาบจากหว่างเอว

ผู้วิเศษผอมสูงร่ำร้องว่า

"ทหารบัดซบ หากเก่งกล้าสามารถก็เข้ามา"

เตียดังนี้รั้งดาบขึ้น แต่กริ่งเกรงผู้วิเศษผอมสูงทำร้ายอุ้ยเชี่ยวปัอกลับไม่กล้าคุกคามเข้าใกล้มา

อุ้ยเชี่ยวปัอตกอยู่ใจกลางวง รู้สึกประสบการณ์ชั่วชีวิตไม่มีคราใด

พิสดารล้ำเท่าตอนนี้ ร้องดังๆ ว่า

"ช่างสนุกสนานนัก ผู้วิเศษผอมสูง ท่านปลิดชีวิตข้าพเจ้าในฝ่ามือเดียว มินับเป็นอย่างไรได้ แต่จะไม่ได้รับยาขจัดพิษ ยาเม็ดเปลี่ยนกล้ามเนื้อตลอดกาล เมื่อเป็นเช่นนี้ ทั่วทั้งร่างของคนรักท่านจะเปื่อยสลาย ผมเผ้ากะเทาะหลุดร่วง..."

ผู้วิเศษผอมสูงตวาดว่า

"หยุดปาก"

อุ้ยเชี่ยวป๊อกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ใบหน้าของนางจะเน่าเปื่อย ถูกทะลวงเป็นรูใหญ่"

เอ่ยถึงตอนนี้ หน้าประตูห้องโถงบังเกิดสุ้มเสียงหนึ่งดังว่า

"อยู่ที่นี้เอง"

ผู้คนอีกคนหนึ่งกล่าวว่า

"คร่ากุมตัวไว้"

อุ้ยเชี่ยวป๊อและพวก พากันเบือนหน้าไปยังประตูห้องโถง เห็นประกายรุ้งขาววูบวาบเข้าสู่คลองจักษุ คนผู้หนึ่งกระชับกระบี่ยาว พุ่งวนเป็นวงอยู่รอบกายทั้งหมด

บริเวณกลางหลัง ซอกแขน หว่างเอว หัวไหล่ ทุกผู้คนล้วนชาวูบ จุดสำคัญถูกจี้สกัด ทั้งหมดล้วนร่างอ่อนระทวย ล้มฟุบ ลงกับพื้น

แลเห็นหน้าประตูห้องโถงยืนหยัดด้วยผู้คนสามคน อุ้ยเชี่ยวป๊อร้องโพล่งว่า

"อาคอ ท่านก็..."

คำ "มาแล้ว" มิทันเปล่งจากปาก ถึงกับใจหายวูบ กล้ำกลืนวาจาไว้เห็นสองฟากข้างทางแยกย้ายยืนหยัดด้วยผู้คนสองคน ซ้ายมือเป็นบิดาอาคอนามลี้จื่อเซ้ง ขวามือเป็นบุคคลที่ตนชิงชังรังเกียจที่สุด นามแต้โคกซวง!

ผู้ยืดถือกระบี่ สยบจุดทุกผู้คน ได้สอดกระบี่คืนฝักมุมปากประดับด้วยรอยยิ้มอันเย็นชา กลับเป็นซือแป๋แต้โคกซวง ฉายากระบี่ไร้โลหิตปังเซียะฮ่วม

ผู้วิเศษผอมสูง ขอทานชรา ลี้ไซฮั้วและพวกสยบกันและกันไว้ล้วนมิกล้าขยับเคลื่อนไหว พลันปรากฏยอดฝีมือสอดแทรกเข้ามา จึงสยบจุด

ผู้คนทั้งเจ็ดได้อย่างง่ายดาย แม้แต่เตียงดังนี้ก็ถูกทิ่มแทงใส่หนึ่งกระบี่

ผู้วิเศษผอมสูงกระแทกนั่งลงกับพื้นกลับเตี้ยลง ไม่นานนัก ตวาดอย่างขุ่นแค้น

"ท่านเป็นตัวอะไร บังอาจสกัดจุดเอี้ยงกง ซิ่งตี้งของบิดา?"

กระบี่ไร้โลหิตแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"พลังฝีมือท่านไม่ต่ำทราม กลับทราบว่าตนเองถูกสกัดจุดใด"

ผู้วิเศษผอมสูงกระชากเสียงว่า

"รีบคลายจุดแก่บิดา เราสองจะหักหาญกันสักครา ลอบประทุษร้ายเยี่ยงนี้ นับเป็นนักสู้ผู้กล้าใด?"

กระบี่ไร้โลหิตหัวร่อพลางกล่าวว่า

"ท่านนับเป็นนักสู้ผู้กล้า? นับเป็นนักสู้ผู้กล้าที่ทอดกายนอนบนพื้นไม่สามารถขยับเคลื่อนไหว"

"บิดานั่งอยู่บนพื้น หาใช่ทอดกายนอนบนพื้น ท่านไม่มีดวงตางอกเงยหรือ?"

กระบี่ไร้โลหิตตวัดเท้าซ้ายขึ้น เตะหัวไหล่ผู้วิเศษผอมสูงคราหนึ่ง ผู้วิเศษผอมสูงหงายร่างล้มลง แต่แล้วประหลาดนัก กลางหลังมันพอสัมผัสพื้นก็ดีดกระดอนขึ้น ทั้งยังอยู่ในท่านั่ง

ที่แท้ก้นมันมีเนื้อหนังมากเป็นพิเศษ เป็นศูนย์รวมน้ำหนักตัวมาตรแม้นล้มหงายลง ยังดีดกระดอนลุกขึ้นนั่งอีกครา

แต้โคกซวงหัวร่อฮาฮากล่าวว่า

"คอม่วย ท่านดู คนผู้นี้กลับเป็นเฒ่าล้มลุก"

อาคอยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

"นับว่าประหลาดแท้"

แต้โคกซวงกล่าวว่า

"ท่านคิดทวงถามความแค้นกับปีศาจน้อย ในที่สุดก็สมมาดปรารถนา พวกเราจะคร่ากุมมันไป ประหัตประหารทีละน้อย หรือ ปลิดชีวิตมันในดาบเดียว?"

อุ้ยเชี่ยวป้อใจหายวาบ ครุ่นคิดขึ้น

"คำปีศาจน้อยมีแต่หมายถึงเรา หรืออาคอคิดทวงถามความแค้นกับเรา แต่เราหาได้ล่วงเกินนางไม่"

อาคอขบกรามกรอด กล่าวว่า

"เราพอเหลือบแลคนผู้นี้แวบเดียว ก็มีโทสะประหารฆ่าในกระบี่เดียวจึงรวบรัดหมดจด"

พลางกระชากกระบี่จากฝักดังเปรื่องใหญ่ สืบเท้าดุกคามถึงเบื้องหน้าอุ้ยเซี่ยวป้อ!

ผู้วิเศษผอมสูง ผู้วิเศษอ้วนเตี้ย เล็กซิงแซ เตียดังนี้ ร้องโพล่งราวกับนัดแนะกันไว้

"ไม่อาจลงมือ"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

"ซือเจ้ ข้าพเจ้ามิได้..."

อาคอกระชากเสียงว่า

"ข้าพเจ้าไหนเลยเคยเป็นซือเจ้ท่าน? ปีศาจน้อยมักครุ่นคิดหาทางหยามหยันเรา"

จบคำ รั้งกระบี่ขึ้น ทิ่มแทงใส่ทรวงอกอุ้ยเซี่ยวป้ออย่างดุดัน!

ทุกผู้คนอุทานดังอาอย่างตื่นตระหนก กลับเห็นกระบี่ยาวดีดกระดอนขึ้น ที่แท้อุ้ยเซี่ยวป้อสวมใส่ภูษิตวิเศษคุ้มครองกาย คมกระบี่ไม่อาจทิ่มแทงทำร้ายร่าง

อาคอองงันวูบ แต้โคกซวงพลันร้องว่า

"ทิ่มแทงดวงตามัน!"

อาคอฉุกใจคิด ยกกระบี่ขึ้นสูง ทิ่มทะลวงลงใส่อุ้ยเซี่ยวป้ออีกครา!

ยามนั้น มุมห้องพลันปรากฏเงาร่างสายหนึ่งพุ่งปราดออก ถาโถมมาบดบังร่างอุ้ยเซี่ยวป้อ ได้ยินเสียงฉึก พอดีทิ่มแทงถูก หัวไหล่คนผู้นั้น

คนผู้นั้นโอบอุ้มอุ้ยเซี่ยวป้อ เกลือกกลิ้งร่างไปตลบหนึ่งขดกายอยู่มุมห้อง จากนั้นดึงมีดสั้นประกายดำของอุ้ยเซี่ยวป้อออก กุมกระชับมั่นไว้

คนผู้นี้สวมใส่อาภรณ์ชุดทหารลาดตระเวน เรือนร่างเตี้ยเล็ก ใบหน้ามอมแมมด้วยดินโคลน ไม่สามารถสังเกตเห็นโฉมหน้าชัดตา ทั้งหมดเห็น

ปฏิกิริยาคนผู้นี้คล่องแคล่วปราดเปรียว พลังฝีมือไม่ต่ำทรามล้วนครุ่นคิดขึ้น

"คนผู้นี้กลับมีจิตใจจงรักภักดีนัก"

กระบี่ไร้โลหิตพลันดึงกระบี่ออก สืบเท้าเข้าหาคนผู้นั้นอย่างแช่มช้า พลันสลัดข้อมือวูบ ปลายกระบี่กระจายเป็นเงาพร่าพรายหลายสิบจุดครอบคลุมลง!

คนผู้นั้นตวัดมีดสั้นขึ้นปิดป้องปะทะ แว่วเสียงดังติง กระบี่ยาวในมือกระบี่ไร้โลหิตหักสะบั้นเป็นสองท่อน หัวไหล่ทหารลาดตระเวนนั้นปรากฏโลหิตฉีดพุ่งดุจน้ำพุ

ที่แท้คนผู้นั้นใช้มีดสั้นอุ้ยเชี่ยวปัอฟันกระบี่ฝ่ายตรงข้าม แต่เพลงกระบี่ของกระบี่ไร้โลหิตเลิศล้ำเทียมเทพยดา หากมิใช่มีดสั้นประกายดำคมกล้ายิ่งคงปลิดชีวิตคนผู้นี้ได้แต่แรก

กระบี่ไร้โลหิตหน้าแปรเปลี่ยนเป็นเขียวคล้ำ แค่นเสียงดังเฮอะเหวี่ยงกระบี่หักทิ้งลงกับพื้น ยามกะทันหันมิทราบสมควรหยิบฉวยกระบี่อื่นจู่โจมซ้ำเติมใส่หรือไม่

อุ้ยเชี่ยวปัอร้องว่า

"ฮา ฮา กระบี่ไร้โลหิต ท่านทิ่มแทงทำร้ายทหารเรา หลั่งโลหิตมากมายปานนี้ สมควรเปลี่ยนแปลงฉายาเป็นปัวเกี่ยมอู่ฮ้วย (ครึ่งกระบี่นองโลหิต) จึงถูกต้อง"

ทหารลาดตระเวนนั้นใช้มือซ้ายกดปากแผลที่หัวไหล่ มือขวานวดเฟ้นทรวงอกและกลางหลังอุ้ยเชี่ยวปัอ คลายจุดที่สกัดให้

ผู้วิเศษผอมสูง ผู้วิเศษอ้วนเตี้ย เล็กซิงแซ ลี้ไซฮั้ว ล้วนเป็นชั้นยอดฝีมือ เนื่องเพราะต่างถูกสยบ จึงถูกประทุษร้ายโดยไม่คาดหมาย ทั้งหมดล้วนชุ่นแค้น ยิ่งพอฟังวาจาอุ้ยเชี่ยวปัอล้วนหัวร่อฮาฮาออกมา

ขอทานชรานั้นกล่าวว่า

"ครึ่งกระบี่นองโลหิตวิเศษแท้ นับแล้วท่านเป็นคนไร้ยางอายอันดับสองแห่งยุค"

ลี้ไซฮั้วกล่าวว่า

"ไฉนจัดอยู่อันดับสอง?"

"เปรียบกับโง้วซำกุ่ย ครึ่งกระบี่นองโลหิตคล้ายยังเป็นรองอยู่ขั้นหนึ่ง"

ทุกผู้คนหัวร่อดังสนั่นหวั่นไหว เล็กชิงแซกล่าวว่า

"ในความเห็นของเรา นับว่าคู่ตี่ก้ำกึ่งยิ่ง"

กระบี่ไร้โลหิตถือดีว่า ตนเองมีพลังฝีมือสูงเยี่ยม พอฟังทุกผู้คนหัวร่อเยาะ ถึงกับขุ่นแค้นจนร่างสั่นระริก ยามนี้หากคิดเปลี่ยนกระบี่จู่โจมซ้ำเติมทหารลาดตระเวน นับว่าสามารถทำร้ายฝ่ายตรงข้ามอย่างง่ายดาย ดุจพลิกฝ่ามือ แต่ออกจะเสื่อมเสียเกียรติภูมิมัน ยามนั้นถลึงจ้องมองทหารลาดตระเวนนั้น กล่าวว่า

"เจ้าเรียกว่าอะไร วันนี้จะละเว้นชีวิตเจ้าชั่วคราว ตราหน้าหากตกลงอยู่ในเงื้อมมือเรา ต้องให้เจ้าตกตายอย่างอเนจอนาถ"

ทหารลาดตะเวนนั้นกล่าวว่า

"เรา...เรา"

กระแสเสียงสดใสเจื้อยแจ้ว กลับเป็นอิสตรี!

อุ้ยเชี่ยวปัอทั้งตื่นเต้นลิงโลด ร้องโพล่งว่า

"โอ ท่านคือซังยี้"

ทหารลาดตระเวนนั้นคือซังยี้ ซึ่งเป็นคนในตึกปีศาจ เจ้าของตึกปีศาจเพราะเพื่อทดแทนพระคุณที่อุ้ยเชี่ยวปัอสังหารเมี่ยงไป ล้างแค้นให้กับตระกูลนาง จึงมอบซังยี้ให้เป็นหญิงรับใช้

อุ้ยเชี่ยวปัอยื่นมือออก ปลดหมวกทหารของนางลงมา ผมเผ้านุ่มสลวยพลันยาวสยายลงประบ่า อุ้ยเชี่ยวปัอใช้มือซ้ายโอบเอวอ้อนแอ้นของนางกล่าวว่า

"นางเป็นหญิงรับใช้ข้าพเจ้า ครึ่งกระบี่นองโลหิต กระทั่งหญิงรับใช้ข้าพเจ้า ท่านยังสู้ไม่ได้ กลับประโคมโหมอันใด?"

กระบี่ไร้โลหิตเดือดดาลยิ่ง ตวัดเท้าซ้ายเตะใส่โต๊ะพนันกลางห้องจนลอยละลิ่วขึ้น เงินทองที่กองสุมอยู่ รวมทั้งเจี๊ยะฉี่เฮี้ยงที่นอนขวางบนโต๊ะล้วนลอยขึ้นปะทะกับเพดานห้องอย่างหนักหน่วง ร่วงพร่างลงกับพื้นเงินทองไพ่พนันปลิวเวียนว่อน ตกหล่นบนศีรษะตามร่างกายทุกผู้คน

ผู้วิเศษผอมสูงและพวกแผดด่าออกมา กระบี่ไร้โลหิตไม่กล่าวว่า

กระไร หันกายออกจากห้อง มิคาดนอกห้องกลับปรากฏคนสองคนก้าวเคียงบ่าเคียงไหล่เข้ามา

กระบี่ไร้โลหิตตวาดว่า

"หลีกไป!"

พลางผลักฝ่ามือทั้งสองออกดังครืนใหญ่

คนสองคนนั้นสะบัดฝ่ามือออก ต้านปะทะอย่างหักโหม ขุมกำลังทั้งสองฝ่ายพอปะทะกัน บังเกิดเสียงระเบิดหนักๆ ปลายพลังแตกทะลักออกรอบข้าง

ทั้งสามคราง หนักๆ โดยพร้องเพรียง คนทั้งสองนั้นเซตึงตึงถอยไปหลายก้าว กระบี่ไร้โลหิตส่ายร่างโงนเงนคราหนึ่ง สูดลมหายใจลึกๆ สะกดข่มเลือดลมภายในกายสงบลง ก้าวยาวๆ จากไป

คนทั้งสอง พลันอ้าปากกระอักโลหิตจากปากดังโอ๊กใหญ่ ยามนี้จึงเห็นถนัดชัดตาว่า ทั้งสองคือฮวงจี่ตงและนักพรตเฮี้ยงเจ็งแห่งสมาคมฟ้าดิน

อุ้ยเซี่ยวป้อสาวเท้าก้าวปราดเข้าหา ประคับประคองฮวงจี่ตงไว้กล่าวถามนักพรตเฮี้ยงเจ็งว่า

"เต้าเจี้ยงมิเป็นไรกระมัง?"

นักพรตเฮี้ยงเจ็งส่งเสียงกระแอมไอ กล่าวว่า

"มิเป็นไร อุ้ยตั่วนั้ง..ปลอดภัยดีกระมัง?"

อุ้ยเซี่ยวป้อผงกศีรษะรับ เบือนหน้ามายังฮวงจี่ตงเป็น เชิงถามไถ่ ฮวงจี่ตงก็ฝืนแย้มยิ้มคราหนึ่ง

การประฝ่ามือเมื่อครู่ ฮวงจี่ตงต้านทานรับสภาวะฝ่ามือข้างขวาของกระบี่ไร้โลหิต พลังกดดันที่ได้รับจึงรุนแรงกว่า รับบอบช้ำภายในสาหัสกว่านักพรตเฮี้ยงเจ็ง

ลี้ไช้ซัวกล่าวว่า

"น้องแซ่อุ้ย ในทหารลาดตระเวนสังกัดท่าน มีผู้เก่งกล้าสามารถมิน้อย"

ที่แท้ฮวงจี่ตงนักพรตเฮี้ยงเจ็งก็สวมใส่ชุดทหารลาดตระเวนอุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

"ชมเชยไปแล้ว"

แว่วเสียงฝีเท้าดังขึ้น จี้เล่าปิ้ง วานรแปดแขนกองังเถียว สาวเท้าเข้ามา

อาคอเห็นบริวารอุ้ยเซี่ยวป้อ ยิ่งมายิ่งมากมาย จึงปรายตาบอกไบ้ต่อลี้จื่อเซ้ง แต้โคกชวง คิดหมายล่าถอยจากบ่อนพนัน

ลี้จื่อเซ้งพลันสาวเท้าถึงเบื้องหน้าอุ้ยเซี่ยวป้อ กระแทกไม้เท้ากับพื้นอย่างหนักหน่วง กล่าวเสียงเกรี้ยวกราด

"ลูกผู้ชายชาตรี จำแนกบุญคุณความแค้นชัดแจ้ง คราก่อนชือแป้เจ้ามิได้ปลิดชีวิตเรา วันนี้เราก็อภัยละเว้นชีวิตเจ้าสักครา นับแต่นี้เจ้าหากเหลือบแลธิดาเราอีกแวบเดียว เราจะบดขยี้เจ้าเป็นเลือดเนื้อเละเลอะเลือน"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

"ลูกผู้ชายชาตรีถือวาจาเป็นสัจจะ วันที่อยู่ในอารามซาเสี่ยอำท่านกับคู่รักตั้งอี่อี้ยกอาคอเป็นภรรยาเรา หรือยังคิดบ่ายเบี่ยงคดโกง? ท่านไม่อนุญาตข้าพเจ้าเหลือบแลภรรยาตนเอง ในโลกไหนเลยมีพ่อตาเช่นนี้?"

อาคอหน้าแดงฉานสดใส ร่ำร้องว่า

"บิดา พวกเราไป อย่าได้แยแสวาจาเหลวไหลของเด็กน้อยนี้ ปาก...ปากสุนัขของมัน มิอาจมีงาช้างงอกเงยได้"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

"วิเศษแท้ ในที่สุดท่านก็ยอมรับมันเป็นบิดา คำสั่งของบิดามารดาท่านต้องปฏิบัติตาม"

ลี้จื่อเซ้งเดือดดาลเป็นการใหญ่ รั้งไม้เท้าขึ้น ตวาดเสียง เกรี้ยวกราด

"เดียรัจฉานน้อยยังไม่หยุดปาก?"

จี้เล่าปิ้ง วานรแปดแขนพากันถลันเข้ามา ฟาดฟันดาบใส่กลางหลังลี้จื่อเซ้งโดยพร้อมเพรียง

ลี้จื่อเซ้งกวาดไม้เท้ากลับ ในเสียงเปรื่องเปรื่อง ปัดป่ายดาบทั้งสองเล่มเบนเบือนห่าง

กองังเถียวกระชากดาบคุ้มครองอก สกัดขวางหน้าอุ้ยเซี่ยวป้อ กล่าวว่า

"ลี้จื่อเซ้ง ตอนอยู่ในเมืองคุนหมิง ชีวิตของพวกท่านสองพ่อลูกได้รับการช่วยเหลือจากผู้ใด บัดนี้กลับทรยศรานพระคุณ ช่างไร้ยางอายนัก"

ลี้จื่อเซ้งครั้งกระโน้นอาละวาดทั่วแผ่นดิน ตั้งตนเองเป็นเจ้า ผู้คนในโลกล้วนทราบดี กองังเถียวพอบ่งระบุชื่อแซ่มัน ขอทานชรา ผู้วิเศษผอมสูงในบ่อพนันล้วนอุทานดังระงม ลี้ไซฮั้วร้องดังๆ ว่า

"ท่าน...ท่านคือลี้จื่อเซ้ง? ท่านยังไม่ตาย? ประเสริฐ ประเสริฐมาก!"

กระแสเสียงเปี่ยมความพลุ่งพล่านดาลเดือด ลี้จื่อเซ้งถลึงตาใส่กล่าวว่า

"เป็นไร เจ้าเป็นใคร?"

ลี้ไซฮั้วกล่าวว่า

"เราปรารถนาใคร่กัดกินเลือดเนื้อ นอนทับผิวหนังของท่าน เข้าใจว่าท่านเสียชีวิตแต่แรก นับว่าฟ้ามีทิพยเนตร ให้ท่านมีชีวิตอยู่"

มันความจริงมีถ้อยร้อยวาจาสุภาพสำรวม บุคลิกคมคายสง่ายามนี้จิตใจสับสนวุ่นวาย ถ้อยคารมกลับจับต้นชนปลายไม่ถูก

ครั้งกระโน้นลี้จื่อเซ้งฆ่าคนมากมายสุดคณานับ เรื่องที่คนคิดล้างแค้นทวงถามบัญชีกับมัน มินับว่าน่าแตกตื่น แค่นเสียงดังเฮอะกล่าวว่า

"ทั่วใต้หล้า มิทราบมีผู้คนกี่ร้อยหมื่นคิดใคร่ฆ่าเรา แต่บิดายังมีชีวิตเป็นปรกติสุข เจ้าหากคิดล้างแค้นเกรงว่าไม่ง่ายดายดังใจนึก"

อาคอกระตุกแขนเสื้อลี้จื่อเซ้ง กล่าวเบาๆ

"บิดา พวกเราไปกันเถอะ"

ลี้จื่อเซ้งกระแทกไม้เท้ากับพื้น หันกายออกจากห้อง อาคอและแต้โคกชวงตามติดอยู่ด้านหลัง

ลี้ไซฮั้วร่ำร้องว่า

"ลี้จื่อเซ้ง วันพรุ่งเราจะรอคอยท่านในที่นี้ หากเป็นนักสู้ผู้กล้าก็มาหักหาญกับเราเพียงลำพัง ท่านมีกำลังขวัญเยี่ยงนั้น หรือไม่?"

ลี้จื่อเซ้งเหลียวหน้ามองมาแวบหนึ่ง สีหน้าเปี่ยมแววเหยียดหยามกล่าวว่า

"ตอนที่บิดาอาละวาดทั่วแผ่นดิน เด็กน้อยยังไม่ถือกำเนิดจากครรภ์มารดา เราเป็นนักสู้ผู้กล้าหรือไม่ ไม่จำเป็นต้องเปรียบเทียบวิจารณ์กับเจ้า"

จบคำ กระแทกไม้เท้าผละจากไป

ทุกผู้คนหันมามองหน้ากัน ล้วนรู้สึกวาจาประดานี้มีเหตุผลลี้จื่อเซ้ง ประพฤติอาจหาญ นับเป็นนักสู้ที่กล้าทำกล้ารับคนหนึ่ง ต่อให้เป็นผู้ที่ชิงชังอาฆาตมันจนจับจิต ก็มิอาจไม่ยอมรับข้อนี้

ตอนนี้มันอายุสูงวัย สายตายามกวาดกราด ยังแฝงอานุภาพเหี้ยมหาญผู้คนในบ่อนพนันล้วนมีพลังฝีมือไม่ต่ำทราม ยามถูกสายตากวาดผ่านยังอดบังเกิดจิตหวั่นไหวมิได้

อุ้ยเชี่ยวป๋อแผดด่าว่า

"มารดามันเถอะ มันยกธิดาเป็นภรรยาเราชัดๆ ตอนนี้กลับคดโกงบ่ายเบี่ยง เราพานบอกว่ามันเป็นนักสู้ผายลม สุนัขหมีหมา"

เห็นซังยี้ฉีกแขนเสื้อพันบาดแผลที่หัวไหล่ จึงสาวเท้าเข้ามาช่วยพันบาดแผลให้กับนาง กล่าวว่า

"ซังยี้ ท่านไฉนรุดมา ดีที่ท่านมาได้ประจวบเหมาะ ช่วยชีวิตข้าพเจ้าทันท่วงที มิเช่นนั้นภรรยาเราคงทิ่มแทงทำลายดวงตาผู้เป็นสามีไป"

ซังยี้กล่าวเสียงแผ่วเบา

"หาใช่ประจวบเหมาะ ข้าพเจ้าติดตามอยู่ข้างกายเชียงกงตลอดเวลา เพียงแต่ท่านมิทราบเรื่องเท่านั้น"

อุ้ยเชี่ยวป๋อกล่าวอย่างสงสัยใจ

"เป็นไปได้อย่างไร?"

ผู้วิเศษผอมสูงร่ำร้องว่า

"นี่ รีบตบคลายจุด มอบยาขจัดแก่เรา มิฉะนั้นบิดาจะบดขยี้ศีรษะเจ้าแหลกลาญ"

ในห้องโถงพลันบังเกิดเสียงหัวร่อ ฮา ฮา เฮอะ เฮอะ ฮิฮิดังจากกลุ่มนักสู้สมาคมฟ้าดิน ผู้วิเศษผอมสูงถูกสกัดจุด ไม่อาจขยับเคลื่อนไหว กลับยังกล่าววาจาช่มขู่ นับว่าน่าหัวร่อยิ่ง

ผู้วิเศษผอมสูงกระชากเสียงว่า

"มีอันใดน่าหัวร่อ? รอสักครู่จุดของเราคลี่คลายมันหากไม่มอบยาขจัดมา ดูว่าเราจะบดขยี้มันแหลกลาญหรือไม่"

จี้เล่าปิ้งยืดกุมดาบ สาวเท้าเข้าหามันอย่างยิ้มแย้มแจ่มใส กล่าวว่า

"ตอนนี้ เราหากฟาดฟันดาบใส่ศีรษะท่านสักสามดาบ มิทราบศีรษะท่านจะแตกแยกเป็นเสี่ยงๆ หรือไม่?"

"นั่นยังต้องถาม ย่อมแตกแยกเป็นเสี่ยงๆ"

จี้เล่าปิ้งกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ฉกฉวยโอกาสที่จุดเส้นของท่านยังไม่ตบคลาย เราได้แต่บดขยี้ศีรษะท่านแหลกลาญก่อน ป้องกันมิให้ท่านพอได้รับอิสระจะบดขยี้นายเหนือเราแหลกลาญ"

ทุกผู้คนฟังต้องส่งเสียงหัวร่อออกมา ผู้วิเศษผอมสูงกระชากเสียงว่า

"จุดเส้นเราหาได้ถูกท่านจี้สกัด ท่านบดขยี้เราแหลกลาญไม่อาจนับเป็นนักสู้ผู้กล้า"

จี้เล่าปิ้งหัวร่อพลางกล่าวว่า

"ไม่นับก็ไม่นับ เราความจริงก็ไม่ใช่นักสู้ผู้กล้า"

พลางรั้งดาบขึ้น ผู้วิเศษอ้วนเตี้ยร่ำร้องว่า

"อุ้ย...อุ้ยตั่วนั้ง ซือเฮียเราก้าวร้าวล่วงเกินขอท่านให้อภัยด้วย...ซือเฮียอุ้ยตั่วนั้งเป็นนายเหนือของท่าน ท่านยังไม่รีบขอขมาโทษ?"

ผู้วิเศษผอมสูงกล่าวว่า

"มันหากมอบยาขจัดแก่เรา อย่าว่าแต่ขอขมาโทษ แม้สั่งเราเป็นทาสรับใช้ต่างม้าลา เราก็ยินยอมปฏิบัติตามหากไม่มอบยาขจัดมา ศีรษะมันต้องถูกบดขยี้แหลกลาญ"

อุ้ยเชี่ยวป๊อครุ่นคิดในใจ

"อ้วงไท้โหวตัวปลอมมีอันใดประเสริฐ ท่านกลับทุ่มเทช่วยเหลือนางปานนี้?"

ขณะจะกล่าววาจา พลันเห็นคนชุดชาวนาขยับสองแขน ยืดกายขึ้นสาวเท้าจากกลุ่มคน กล่าวว่า

"ท่านทั้งหลาย เราขอล่วงหน้าไปก่อน!"

ทุกผู้คนแตกตื่นตกใจยิ่ง อุ้ยเชี่ยวป๊อและพวกทั้งเจ็ดถูกกระบี่ไร้โลหิตสกัดจุดสำคัญ นอกจากอุ้ยเชี่ยวป๊อได้รับการนวดเฟ้น คลายจุดจากชังยี้

ที่หลงเหลืออีกหกคนล้วนไม่อาจขยับเคลื่อนไหว

เมื่อครู่ กระบี่ไร้โลหิตรีดเร้นพลังจากปลายกระบี่สกัดจุดสำคัญไว้นับเป็นฝีมืออันร้ายกาจ ต่อให้มีพลังฝีมือสูงเยี่ยมปานใด ภายในสองสามชั่วยามก็ไม่สามารถเคลื่อนไหวอย่างอิสระ

ตอนนี้ ชายชราชุดชาวนาชนบทผู้นี้กลับคลายจุดตนเองได้ ในช่วงเวลาสั้นๆ นับว่าน้อยครั้งจะประสบพบพาน ได้ยินมันลากรองเท้าเป็นจังหวะห่างหายไปทุกขณะจิต

อุ้ยเชี่ยวปัอกล่าวกับจี้เล่าปิ้ง

"ตบคลายจุดแก่ทหารพวกเดียวกันลี้...ชิงแซท่านนี้เป็นพวกพ้องเดียวกัน"

พลางชี้มือมายังลี้ไซฮั้วเป็นเชิงประกอบ

จี้เล่าปิ้งรับคำ ขณะจะคลายจุดให้กับลี้ไซฮั้ว ขอทานชรานั้นพลันกล่าวว่า

"กอบกู้ราชวงศ์เหม็งล้างแมนจู ฟ้าบิดรดินมารดร"

จี้เล่าปิ้งอุทานดังอา วานรแปดแขนชิงถลันเข้าหา นวดเฟ้นจุดเส้นที่กลางหลังขอทานชราหลายคราจากนั้นหมุนคว้ามาถึงเบื้องหน้าฝ่ายตรงข้าม งอนิ้วหัวแม่มือทั้งสองข้าง หันหาขอทานชรา

ที่แท้นักสู้สมาคมฟ้าดินมีจำนวนมากมาย ยากรู้จักโดยถ้วนทั่วจึงอาศัยวลีสองประโยคเป็นการบ่งระบุศักดิ์ศรี อิริยาบถงอนิ้วคารวะของขอทานชราเป็นการแสดงความเคารพ ที่มิให้คนภายนอกล่วงรู้ประการหนึ่ง

จากนั้น จี้เล่าปิ้ง วานรแปดแขนตบคลายจุดให้กับลี้ไซฮั้ว ผู้วิเศษอ้วนเตี้ยและเล็กชิงแซ เพียงหลงเหลือผู้วิเศษผอมสูงกระแทกนั่งกับพื้น

ผู้วิเศษผอมสูงใบหน้าแดงฉาน ตวาดว่า

"ซือตี่ ยังไม่คลายจุดแก่เราอีก?"

ผู้วิเศษอ้วนเตี้ยกล่าวว่า

"คิดคลายจุดหาลำบากยากเย็นไม่ แต่ท่านไม่อาจก้าวร้าว ล่วงเกินอุ้ยตั๋วนั้ง"

"ผู้ใดเรียกมันไม่มอบยาขจัดมา เป็นมันล่วงเกินเรา หาใช่เราก้าวร้าวมันไม่"

ผู้วิเศษอ้วนเตี้ยลังเลขึ้นมา ขอทานชราพลันตวาดว่า

"ท่านพร่ำพิไรมิรู้จักจบสิ้น อย่าว่าแต่น้องแซ่อุ้ยไม่มอบยาขจัดให้มาตรว่าคิดมอบให้ เราก็จะตักเตือนทัดทานมัน"

จบคำ งอนิ้วชี้แตะกับนิ้วหัวแม่มือดีดออก พลังดรรชนี ขุมหนึ่งแหวกพุ่งเข้าหาผู้วิเศษผอมสูง จากนั้นดีดตามติดอีกครา จุดเส้นมันได้รับการตบดลายทันที

พลันเห็นร่างอ้วนฉุดุจลูกหนังดีดปราดขึ้นจากพื้น โถมปราดใส่อุ้ยเซี่ยวป้อ ปฏิกิริยาว่องไวยิ่งนัก

ขอทานชรากราดฟาดฝ่ามือออก ทะลักทลายดังครืนใหญ่ จู่โจมใส่ผู้วิเศษผอมสูง ผู้วิเศษผอมสูงยามลอยตัวอยู่กลางอากาศ ก็สะบัดฝ่ามือลงมา

ขุมกำลังทั้งสองฝ่ายพอปะทะกัน ร่างผู้วิเศษผอมสูงก็ดีดกระดอนขึ้นจากนั้นโถมจู่โจมลงจากกลางอากาศ ประทับฝ่ามือทั้งสองลงใส่ศีรษะขอทานชรา

ขอทานชราหงายร่างท่อนบน ตวัดเท้าซ้ายเตะสวนไป พลังภายในทั้งสองฝ่ายพอปะทะกันกลางอากาศก็หนุนยกร่างอ้วนฉุของผู้วิเศษผอมสูงลอยขึ้นเป็นคำรบสอง

ผู้วิเศษผอมสูง ยามลอยตัวอยู่เบื้องบนอากาศคล้ายลูกหนังใบมหึมา ขอทานชรากราดฟาดฝ่ามือ ตวัดเตะเท้า ล้วนไม่อาจกระทบกระทั่งทำร้ายมันแม้สักท่าเดียว

อย่าได้เห็นผู้วิเศษผอมสูงเรือนร่างอ้วนฉุ ท่วงท่าเคอะเขิน ปฏิกิริยากลับคล่องแคล่วว่องไวยิ่ง สองเท้าไม่สัมผัสพื้น สามารถพลิกแพลงท่วงท่าได้ตามใจนึก

ลี้ไชฮั้วและนักสู้สมาคมฟ้าดิน ล้วนมีประสบการณ์รอบรู้กว้างขวาง แต่ไม่เคยพบเห็นการต่อสู้ประหลาดพิกลเยี่ยงผู้วิเศษผอมสูง มาก่อน

ผู้วิเศษอ้วนเตี้ย และเล็กซิงแซกลับจับจ้องมองท่วงท่าของขอทานชรา เห็นทุกกระบวนท่าของมันเปี่ยมกระแสพลังเข้มแข็ง แกร่งกร้าว เรือนร่างที่หนักสองร้อยกว่าชั่งของผู้วิเศษผอมสูง ล้วนหยิบยืมพลังของ

ขอทานชรา จึงสามารถลอยอยู่กลางอากาศโดยไม่ร่วงหล่นลง

ทั้งสองยิ่งต่อสู้ยิ่งเร่งร้อน พลังหมัดลมฝ่ามือคุกคามจนผู้ที่ชมดูอยู่ด้านข้างถดถอยถึงข้างผนังพลันแว่วเสียงผู้วิเศษผอมสูงตวาดก้องใช้ออกด้วยท่าโหงวเต็งไคชัว (ห้าประตูเบิกภูผา) ฝ่ามือทั้งสองทยอยกราดฟาดลงใส่ศีรษะขอทานชราอย่างหนักหน่วงดุดัน

ขอทานชราตวาดว่า

"มาได้ประเสริฐ"

ย่อกายผลักฝ่ามือขึ้นไป ด้วยท่าเทียนฮวงเถาะทะ (เทพทรงพลังค้ำเจดีย์) ต้านปะทะอย่างหักโหม ได้ยินเสียงโครมใหญ่ ผู้วิเศษผอมสูงลอยละลิ่วขึ้น กลางหลังปะทะกับขื่อคาน บังเกิดเสียงเกรียวกราว เศษกระเบื้องและฝุ่นละอองร่วงพร่างพรู!

ท่ามกลางผงคลีคละคลุ้งอบอวล ผู้วิเศษผอมสูงโถมปราดลงมาขอทานชราพลันถลันหลบเลี่ยง ผู้วิเศษผอมสูงจึงโถมใส่อากาศ ปะทะกับพื้นอย่างหนักหน่วง

ขอทานชราหัวร่อ ฮา ฮา เสียงหัวร่อมิทันขาดหาย ผู้วิเศษผอมสูงก็ดีดกายขึ้น พุ่งส่วนศีรษะอันใหญ่โตมโหฬาร ชนใส่ทรวงอกของมัน

ขอทานชราเห็นปฏิกิริยาพุ่งชนของมันคุร้ายเกรี้ยวกราด จึงเบี่ยงกายหลบเลี่ยง ทาบฝ่ามือขวากับส่วนก้นผู้วิเศษผอมสูง ตวาดก้องพลางแผ่พุ่งพลังจากใจกลางฝ่ามือ

ปฏิกิริยาโถมชนของผู้วิเศษผอมสูงนับว่ารุนแรงยิ่ง กอปรกับพลังภายในขอทานชราหนุนเสริม ศีรษะของผู้วิเศษผอมสูงกลับโถมใส่ผนังเห็นแน่ชัดว่ามันสมองต้องแหลกเหลวแน่นอน!

ในเสียงอุทานดังระงม ผู้วิเศษอ้วนเตี้ยพลันตะปบคว้าราชองครักษ์ บนพื้นขึ้นคนหนึ่ง สะบัดเหวี่ยงจากมือ พอดีบดบังอยู่หน้าผนัง

ได้ยินเสียงดังฉึก ศีรษะผู้วิเศษผอมสูงพลันทะลวงใส่ส่วนท้องน้อยของราชองครักษ์นั้น ตรึงร่างราชองครักษ์ติดกับผนังทลายเป็นช่องใหญ่ช่องหนึ่ง!

ผู้วิเศษผอมสูงส่ายโงนเงนยืนหยัด ศีรษะอันใหญ่โตมโหฬารของมันแปดเปื้อนโลหิตเลือดเนื้อของราชองครักษ์จนแดงฉาน มันยกสองมือขึ้น

ปาตเช็ดร่ำร้องว่า

"มารดามันเถอะ นี่เป็นของเล่นเยี่ยงไร?"

ทุกผู้คนพอเห็นสารรูปของมัน ล้วนแตกตื่นตระหนกยิ่ง ขอทานชรา ตวาดว่า

"ยังจะหักหาญสืบต่อหรือไม่?"

ผู้วิเศษผอมสูงกล่าวว่า

"ตอนที่เรามีเรือนร่างสูงใหญ่ ท่านรับรองสู้เราไม่ได้"

"ตอนนี้เล่า?"

ผู้วิเศษผอมสูงสั่นศีรษะกล่าวว่า

"ตอนนี้เราสู้ท่านไม่ได้ แล้วกันไปเถอะ"

พลันกระโดดปราดขึ้น พุ่งชนใส่ซากศพราชองครักษ์บนผนังในเสียงระเบิดกึกก้อง ผนังห้องถูกทะลวงเป็นช่องใหญ่ ซากศพราชองครักษ์นั้นพลอยถูกทะลุผ่านพร้อมกับร่างมัน

ผู้วิเศษอ้วนเตี้ยร่ำร้องว่า

"ซือเฮีย..."

พลันถลันตามติดออกจากช่องแตก เล็กซิงแซกล่าวว่า

"อุ้ยตั่วนั้ง เราขอติดตามไปชมดู"

ครั้นแล้วเท้าอยู่หน้าศีรษะอยู่หลัง พุ่งปราดเป็นเส้นขนานทะยานออกจากช่องแตก สองมือยังประสานคารวะต่ออุ้ยเซี่ยวป้อ อิริยาบถสวยงามยิ่ง

ทุกผู้คนอดโห่ร้องชมเชยมิได้ วานรแปดแขนจี้เล่าปิ้งล้วนครุ่นคิดขึ้น

"ท่านหัวหน้าหน่วยแซ่อุ้ยเกลี้ยกล่อมบริวารสองคนนี้ไว้ตั้งแต่เมื่อใดกลับมีพลังฝีมือสูงเยี่ยมกว่าเราถึงสิบเท่า"

ลี้ไซอั้วประสานมือ กล่าวว่า

"เราขอล่วงหน้าไปก่อน"

พลางก้าวยาวๆ ออกจากประตูใหญ่

อุ้ยเซี่ยวป้อประสานมือต่อขอทานชรา กล่าวว่า

"พี่ท่านอนุญาตพวกมันจากไปได้หรือไม่?"

พลางชี้มือมายังเจี๋ยะฉี่เอี๋ยงและพวก ขอทานชราหัวร่อ ฮาฮากล่าวว่า

"หากทราบแต่แรกว่าเป็นบริวารน้องแซ่อุ้ยก็ไม่กล้าล่วงเกินแล้ว"

พลางยื่นมือฉุดลากเจี๋ยะฉี้เฮี้ยงและพวกขึ้น มิเห็นมัน นวดเฟ้นคลายจุดเพียงตะปบปราดคราเดียวก็คลายจุดแก่ราชองครักษ์ ทั้งหมด

อุ้ยเซี่ยวป๊อกล่าวคำขอบพระคุณ สั่งเจี๋ยะฉี้เฮี้ยงเตียดังนี้ และพวกหวนกลับไปก่อน

วานรแปดแขนกวาดตามายังซังยี้ กล่าวว่า

"โกวเนี้ยนางนี้เป็นคนสนิทของท่านหัวหน้าหน่วยแซ่อุ้ย?"

อุ้ยเซี่ยวป๊อกล่าวว่า

"มิผิด ไม่ว่าเรื่องราวใด พวกเราไม่ต้องปกปิด อำพรางนาง"

ขอทานชรากล่าวว่า

"โกวเนี้ยนางนี้แม้อายุยังเยาว์ แต่เปี่ยมความสัตย์ซื่อจงรัก เมื่อครู่หากมิใช่นางทะยานออกปกป้องผู้เป็นนาย ดวงตาของน้องแซ่อุ้ยคงพิการไป"

อุ้ยเซี่ยวป๊อยึดกุมมือซังยี้ไว้ กล่าวว่า

"ถูกต้อง ดีที่นางช่วยเหลือข้าพเจ้าทันท่วงที"

ซังยี้ได้ยินคนทั้งสองยกย่องชมเชยต่อหน้าชุมนุมชน ถึงกับอับอายจนหน้าแดงฉาน ก้มศีรษะต่ำมิกล้าสบตากับทุกผู้คน

วานรแปดแขนสืบเท้าไปก้าวใหญ่ กล่าวกับขอทานชราว่า

"ทั้งห้าแยกย้ายผละจาก ตำแหน่งลึกล้ำยากหยั่งคาด"

ขอทานชราเอื้อนบ้างว่า

"ภายหลังประสบพบพาน จึงจำแนกร่วมรวมกัน"

ตอนแรกที่อุ้ยเซี่ยวป๊อสังกัดสมาคมฟ้าดิน มีคนแนะนำเคล็ดความสำคัญ และการแสดงความเคารพต่อกันและกันให้ทราบ ตนได้ท่องจดจำจนขึ้นใจ ยามนี้พอฟังขอทานชราเอื้อนวลีแยกแยะศักดิ์ศรีออกมาจึงเอื้อนเสริมขึ้น

"แรกเริ่มสังกัดสมาคม สาบานสัตย์ซื่อจงรักมั่น"

ขอทานชราเอื้อนว่า

"น้องพี่อยู่ร่วมด้วยคุณธรรม ผนึกจิตใจพร้อมพรัก"

อุ้ยเซี่ยวป๊อกล่าวว่า

"ผู้น้องอุ้ยเซี่ยวป๊อ ปัจจุบันดำรงตำแหน่งหัวหน้าไพรมรกตขอ

เรียนถามนามสูงส่ง ตำแหน่งสังกัดของพี่ท่าน"

ขอทานชรากล่าวว่า

"เราโง้วลักคี้ ปัจจุบันดำรงตำแหน่งหัวหน้าอั้งสูงตี้ง (หน่วยไพศาล) ยินดีที่ได้พบท่านหัวหน้าหน่วยแซ่อุ้ยและพี่น้องทุกท่าน"

ทุกผู้คนพอฟังว่า คนผู้นี้กลับเป็นทิช่าย (ขอทานเหล็ก) โง้วลักคี้ที่มีเกียรติภูมิกระเดื่องเลื่องลือทั่วแผ่นดิน ถึงกับทั้งแตกตื่นทั้งลิงโลดน้อมกายคารวะอย่างนอบน้อม

ที่แท้โง้วลักคี้รับราชการสำคัญทางทหาร ดูแลความสงบในมณฑล-กวางตุ้ง ภายหลังลอบสังกัดสมาคมฟ้าดิน ดำรงตำแหน่งหัวหน้าหน่วยไพศาล ซึ่งเป็นตำแหน่งสำคัญของสมาคม

หัวหน้าหน่วยไพศาลไม่ต้องดูแลภารกิจประจำหน่วย เป็นตำแหน่งเกียรติยศประจำสมาคมฟ้าดิน เพียงรองจากประมุขสมาคมตั้งกึงน้ำเพียงขั้นเดียว เรื่องโง้วลักคี้รับตำแหน่งหัวหน้าหน่วยไพศาล ถูกปกปิดเป็นความลับตลอดมา แม้แต่วานรแปดแขน จี้เล่าปิ้งก็มิทราบ

หัวหน้าหน่วยไพศาลกุมมืออุ้ยเซี่ยวป้อไว้ กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"หัวหน้าหน่วยแซ่อุ้ยเดินทางมาปฏิบัติหน้าที่ทางมณฑลฮุ้นหนำท่านประมุขถ่ายทอดคำสั่งให้พี่น้องสมาคมเรา ที่ประจำมณฑลกวางตุ้ง กวางไซ ฮุ้นหนำ กุยจิวร่วมประสานงาน เราพอได้รับคำสั่ง ก็ส่งพี่น้องสิบคนลอบเดินทางเข้ามณฑลฮุ้นหนำ แต่หัวหน้าหน่วยแซ่อุ้ยสะสางเรื่องราวได้ยอดเยี่ยม คลี่คลายอันตรายทั้งมวลลุล่วง หน่วยไพศาลเรามิต้องช่วยเหลือแต่อย่างไร เมื่อหลายวันก่อนฟังว่าพวกท่านมาถึงมณฑลกวางไซ จึงปลอมแปลง โฉมมาพบพวกท่าน"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวอย่างลิงโลด

"ที่แท้เป็นเช่นนี้ ความห่วงใยกังวลของซือแป๋ท่านผู้เฒ่า กุศลเจตนาของท่านหัวหน้าหน่วย เป็นที่สำนึกตื้นตันของผู้น้องนัก นามยิ่งใหญ่ของท่านหัวหน้าหน่วยแซ่โง้ว เลื่องลือทั่วแผ่นดินที่แท้เป็นคนของสมาคมเรานับว่าประเสริฐเลิศจริงๆ"

ซึ่งความจริง วันนี้ตนเพิ่งได้ยินนามโง้วลักคี้เป็นคราแรก แต่เห็น

วานรแปดแขนและพวกสีหน้าเคารพนบนอบ เปี่ยมแววปีติลิงโลด จึงคล้อยตามไปหลายประโยค

หัวหน้าหน่วยไพศาลโง้วลักคี้ยิ้มพลางกล่าวว่า

"น้องแซ่อุ้ยพิชิตขุนนางกังฉินเมี่ยงไป่ จึงเลื่องลือทั่วแผ่นดิน ทั้งหมดเป็นพี่น้องกันเอง มิต้องเกรงอกเกรงใจ เราล่วงเกินราชองครักษ์ของท่านค่อยเชื้อเชิญท่านมา ขออย่าได้ตำหนิ"

อุ้ยเชี่ยวปัอหัวร่อพลางกล่าวว่า

"พวกมันประดานั้นพอพนันพ่ายแพ้ ก็ดื้อรั้นคดโกง โง้วตั่วกอ อบรมสั่งสอนพวกมันบ้าง ให้เคารพกฎการพนัน ผู้น้องกลับขอบพระคุณท่านยิ่ง"

หัวหน้าหน่วยไพศาลหัวร่อฮาฮา ชักชวนทั้งหมดทรุดนั่งลง สอบถามถึงเหตุการณ์ในเมืองคุนหมิง อุ้ยเชี่ยวปัอก็ถ่ายทอดบอกเล่าอย่างละเอียด

หัวหน้าหน่วยไพศาลพอฟังว่า อุ้ยเชี่ยวปัอได้หลักฐานทรยศของโง้วซำกุ่ย สร้างความลิงโลดยิ่งชมเชยไม่ขาดปาก

ขณะสนทนากัน หัวหน้าหน่วยพิรุณเบ๊เถียวเฮงได้รับทราบข่าวเร่งรุดมาถึง พอพบหัวหน้าหน่วยไพศาลโง้วลักคี้ ย่อมโอภาปราศรัยกันอย่างสนิทสนม

เมื่อเอ่ยอ้างถึงเหตุการณ์ในบ่อนพนันเมื่อครู่ หัวหน้าหน่วยไพศาลถึงกับแผดด่ากระบี่ไร้โลหิตว่า มันโฉดชั่วไร้ยางอาย ต้องขอประลองกับมันสักครา

อุ้ยเชี่ยวปัอ จึงถ่ายทอดบอกเรื่องกระบี่ไร้โลหิต และแต้โคกชวงเคยกลุ้มจู่โจมตั้งกึงน้ำให้ทราบ หัวหน้าหน่วยไพศาลถึงกับตบโต๊ะอย่างหนักหน่วงกล่าวว่า

"อย่างนั้นพวกเราจะฆ่ามันในที่นี้ หนึ่งนั้นชำระความแค้นของท่านประมุข สอง ทวงถามความอัปยศในวันนี้"

ควรทราบว่าชั่วชีวิตมันปราศจากคู่มือเปรียบติดคราครั้งนี้กลับถูกกระบี่ไร้โลหิตสยบไว้ ไม่อาจขยับเคลื่อนไหวย่อมขุ่นแค้นยิ่ง

หัวหน้าหน่วยพิรุณ กล่าวว่า

"ลี้จื่อเซ้งเป็นโจรทรยศ ทำลายราชวงศ์เหม็ง ในเมื่อมาถึงเมืองลิ้วจิว

ก็ไม่อาจปล่อยปละละเว้นมัน"

ครั้นแล้วทั้งหมดสอบถามถึงความเป็นมาของผู้วิเศษผอมสูงอ้วนเตี้ย และพวก อุ้ยเซี่ยวป้อตอบอย่างคลุมเครือว่า ผู้วิเศษอ้วนเตี้ยเล็กซิงแซเป็นราชองครักษ์ภายในวัง ตนแผ่พระคุณต่อมันสอง พวกมันจึงจงรักภักดีต่อตน

หัวหน้าหน่วยไพศาล กลับนับถือเลื่อมใสคนชุดชาวนาที่คลายจุดได้เองยิ่ง กล่าวว่า

"ชั่วชีวิตเราน้อยครั้งจะยอมรับนับถือคน แต่สำนึกตนว่าไม่อาจทัดเทียมคนชุดชาวนานั้น ทอดตาไปทั่วยุทธจักร น้อยคนนักที่มีพลังฝีมือระดับนี้ ไฉนขบคิดไปมา กลับนึกไม่ออกว่ามันเป็นใคร?

หารือกันชั่วขณะ หัวหน้าหน่วยพิรุณก็ใช้คนในสังกัดออก สืบเสาะที่พำนักของลี้จื่อเซ้งและกระบี่ไร้โลหิต พร้อมกับรักษาบาดเจ็บ ให้กับฮวงจี่ตงนักพรตเฮี้ยงเจ็งและซังยี้

อุ้ยเซี่ยวป้อสอบถามซังยี้ว่า ไฉนติดตามอยู่ข้างกายตน ตลอดเวลา จึงทราบว่าซังยี้หลังจากพลัดพรากกับอุ้ยเซี่ยวป้อที่โง้วไท้ซัว ก็ออกสืบเสาะอุ้ยเซี่ยวป้ออยู่ทุกแห่งหน ภายหลังทราบจากหลวงจีนวัดเช็งเลี้ยงยี่ว่าอุ้ยเซี่ยวป้อเดินทางกลับนครหลวง จึงติดตามขึ้นไป

เมื่อบรรลุถึงนครหลวง อุ้ยเซี่ยวป้อก็ลงสู่ใต้ นางจึงติดตามลงมาตามทันที่เขตมณฑลฮ่อปัก ดวงใจของนางบังเกิดความคิดประการหนึ่งว่าอุ้ยเซี่ยวป้อเมื่อได้รับอวยยศเป็นหลวงก็ไม่ต้องการให้นางปรนนิบัติรับใช้อีก

ดังนั้นไม่กล้าปรากฏกายขโมยอาภรณ์ชุดทหารลาดตระเวนมาสวมใส่ปะปนอยู่ในกลุ่มทหารลาดตระเวน เมื่อครู่อุ้ยเซี่ยวป้อเผชิญอันตรายอาคอคิดทำร้ายดวงตา นางค่อยทะยานออกช่วยเหลือ

อุ้ยเซี่ยวป้อพอฟังจบความ สร้างความสำนึกตื้นตันยิ่งยื่นมือโอบกอดนาง จุมพิตแก้มผุดผาดของนาง กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"เอียเท้าโง่เขลา ข้าพเจ้าไหนเลยไม่ต้องการให้ท่านปรนนิบัติ? ชั่วชีวิตของข้าพเจ้าล้วนต้องการให้ท่านปรนนิบัติ นอกจากท่านแต่งงานไปเท่านั้น"

ซังยี้ปลาบปลื้มปีติทั้งขวยเขินเอียงอาย ใบหน้าแดงฉานสดใสกล่าวว่า

"ไม่ ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้าจะไม่แต่งงาน"

ค่ำคืนนั้นหัวหน้าหน่วยพิรุณจัดโต๊ะสุราขึ้นในซ่องคณิกา แห่งหนึ่งเลี้ยงต้อนรับหัวหน้าหน่วยไพศาล ขณะร่ำดื่มสุรา คนของสมาคมฟ้าดินรุดมารายงานว่า สืบทราบว่ารอยลี้จื่อเซังและพวก พำนักอยู่ในตึกน้อยบนแพไม้กลางลำน้ำลิ้วกัง

ที่แท้เมืองลิ้วจิวมีเนื้อไม้เลื่องชื่อ โลงไม้ของเมืองลิ้วจิว เป็นเอกในแผ่นดิน จนมีวลีว่า "พึงพำนักในฮั่งจิว ควรรับอาหารกึงจิว ให้ตายในลิ้วจิว" เนื้อไปต่อเป็นแพ มีอยู่ทุกแห่งหนทั่วลำน้ำลิ้วกัง หากคิดซ่อนกายในเรือนแพ สุดที่คนภายนอกจะพบเห็นได้ ดีที่สมาคมฟ้าดินมีผู้คนมากหลายจึงสามารถเสาะพบ

หัวหน้าหน่วยไพศาลผุดลุกขึ้นกล่าวว่า

"พวกเรารีบไป ไม่ต้องดื่มสุราอีก"

หัวหน้าหน่วยพิรุณกล่าวว่า

"รอให้ทั้งหมดกระจายกำลังไปทั่วก่อน อย่าให้พวกมันหลบหนีได้"

รอคอยถึงยามสอง หัวหน้าหน่วยพิรุณจึงนำพาทั้งหมดมาถึงริมลำน้ำลิ้วกัง ขึ้นเรือน้อยลำหนึ่ง

เจ้าของเรือน้อยไม่ต้องให้บงการ ก็แจวเรือพุ่งปราดจากฝั่ง ด้านหลังยังปรากฏเรือน้อยเจ็ดแปดลำติดตามมาแต่ไกล

เรือน้อยแล่นท่องประมาณเจ็ดแปดวา ก็ลอยลำหยุดนิ่ง เจ้าของเรือมุดปราดเข้าห้องท้องเรือมา กล่าวเบาๆ

"เรียนหัวหน้าหน่วยทั้งสามท่าน เป้าหมายอยู่บนแพไม้ด้านตรงข้าม"

อุ้ยเซี่ยวป๊อมองลอดหน้าต่างห้องท้องเรือออกไปเห็นตึกน้อยบนแพไม้หลังหนึ่ง ปรากฏแสงโคมไฟสาดลอดออกมา เมื่อสำรวจมองผิวน้ำพบว่าทุกทิศทางจอดเต็มไปด้วยเรือน้อย มีไม่ต่ำกว่าสามสี่สิบลำ

หัวหน้าหน่วยพิรุณกล่าวเบาๆ

"เรือน้อยเหล่านั้น ล้วนเป็นของพวกเรา"

อุ้ยเซี่ยวป๊อลิงโลดยิ่งหวนนึกถึงเรือแต่ละลำหากมีผู้คนอาศัยสิบคน เท่ากับมีจำนวนสามสี่ร้อยคน ลี้จื่อเซังและกระบี่ไร้โลหิตต่อให้ร้ายกาจกว่านี้

ไหนเลยหลบหนีขึ้นฟ้าได้?

ยามนั้น ในเรือแพบังเกิดสุ้มเสียงหนึ่งตวาดว่า

"ผู้ใด? ไฉนลับๆ ล่อๆ ดุจภูตผี?"

กระแสเสียงแกร่งกร้าวห้าวหาญ ย่อมเป็นลี้จื่อเซ้ง

ที่ริมฝั่งพลันปรากฏคนผู้หนึ่งหัวร่ออาอากล่าวว่า

"ลี้จื่อเซ้ง ในที่สุดก็เสาะพบท่านแล้ว"

กลับเป็นสุ้มเสียงลี้ไซฮั้ว!

หัวหน้าหน่วยพิรุณและหัวหน้าหน่วยไพศาลสบตากันวูบ ล้วนพิศวงสงสัยใจ มิทราบคนผู้นี้สืบเสาะถึงที่นี้ได้อย่างไร?

แลเห็นเงาดำสายหนึ่ง พุ่งผ่านผิวน้ำดุจนางแอ่นถลาคลื่น ละลิ่วลงบนแพไม้ กระบี่ในมือสะท้อนประกายวูบวาบวาววับใต้แสงจันทร์

ในแพไม้ปรากฏคนผู้หนึ่งมุดปราดออกมา มือกระชับกุมไม้เท้ากลับเป็นลี้จื่อเซ้ง กล่าวเสียงเย็นชา

"ท่านกลับสืบเสาะถึงที่นี้"

ลี้ไซฮั้วกล่าวว่า

"วันนี้เราจะปลิดชีวิตท่าน เพียงกริ่งเกรงท่านแม้ตายไป ยังเป็นปีศาจงมงาย ท่านทราบหรือไม่ว่าเราเป็นใคร?"

ลี้จื่อเซ้งกล่าวว่า

"ชั่วชีวิตเราสังหารผู้คนนับหมื่น ไหนเลยเคยสอบถามชื่อแซ่ผู้คนโดยถ้วนทั่ว? เข้ามาเถอะ"

คำ "เข้ามาเถอะ" คล้ายอสนีบาตฟาดลงในยามแล้ง สะท้อนก้องทั่วลำน้ำ ในเสียงตวาด กวัดแกว่งไม้เท้ากดกระหน่ำใส่ลี้ไซฮั้ว

ลี้ไซฮั้วเบี่ยงกายหลบเลี่ยง ปาดกระบี่ในมือลงยังตัวไม้เท้า ลี้จื่อเซ้งจึงสลัดสั่นพลิ้วข้อมือ กวาดกราดไม้เท้ามายังหว่างเอวศัตรู

ลี้ไซฮั้วลอยตัวขึ้น ทิ่มแทงกระบี่ลงจากกลางอากาศ ลี้จื่อเซ้งกลับรั้งไม้เท้าจี้สกัดสวนขึ้นไป ลี้ไซฮั้วยามลอยอยู่กลางอากาศ ไม่สามารถหลบเลี่ยง ดังนั้นยื่นปลายเท้าขวาแตะหยั่งไม้เท้า หยิบยืมสภาวะตีลังกาหงายร่างผละจากมา อิริยาบถสวยงามยิ่ง

พอทิ้งร่างลง เท้าซ้ายเหยียบอยู่ที่ริมแพไม้ หากพลาดผิดเพียงครึ่งเชียะ จะพลัดตกร่วงหล่นลงกลางลำน้ำ

หัวหน้าหน่วยไพศาลกล่าวว่า

"แจวเรือเข้าใกล้ ชมดูให้ชัดเจน"

เจ้าของเรือน้อยจึงจ้วงพายแจวเรือ มุ่งหน้าสืบต่อ หัวหน้าหน่วยพิรุณกล่าวว่า

"มีคนพัวพันลี้จื่อเซ้งไว้ พวกเราก็ปฏิบัติการได้โดยสะดวก"

เบือนหน้าไปกล่าวกับผู้คนที่หัวเรือว่า

"สั่งให้ลงมือ"

คนผู้นั้นรับคำ ล้วงโคมกระดาษสีแดงจากอกเสื้อดวงหนึ่งแขวนอยู่บนเสากระโดงเรือ ในเรือน้อยรอบบริเวณพลันปรากฏเงาคนไหววูบวาบดำลงสู่ใต้น้ำ

อุ้ยเซี่ยวป๊อลิงโลดยิ่ง กล่าวว่า

"วิเศษ วิเศษแท้"

แลเห็นฝ่ายตนเชี่ยวชาญวิชาทางน้ำ ขอเพียงดำดิ่งถึงใต้แพไม้ตัดเส้นเชือกที่ผูกแพ จนแพไม้แตกสลาย ไยมิใช่สามารถคร่ากุม ฝ่ายตรงข้ามอย่างง่ายดาย

ขบคิดถึงตอนนี้ รีบกล่าวว่า

"เบ๊ตั่วกอ ในเรือนแพมีโกวเนี้ยนางหนึ่งเป็นคู่หมั้นหมายของผู้น้อง ไม่อาจให้นางจมน้ำตาย"

หัวหน้าหน่วยพิรุณเบ๊เถียวเฮงกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"หัวหน้าหน่วยแซ่อุ้ยโปรดวางใจ บรรดาพี่น้องที่ดำลงใต้น้ำ มีอยู่สิบคนมุ่งช่วยเหลือฮูหยินของท่าน พวกมันล้วนมีวิชาทางน้ำยอดเยี่ยมต่อให้เป็นปลาตัวหนึ่ง ยังสามารถจับขึ้นมา"

อุ้ยเซี่ยวป๊อลิงโลดยิ่งกล่าวว่า

"ทางที่ประเสริฐ ขอให้แต้โคกซวงจมน้ำตายไป"

เรือน้อยแจวเข้าใกล้ทุกขณะ เห็นบนแพไม้ปรากฏเงาไม้เท้าพุ่งวนประกายกระบี่แฉลบแปลบปลาบ หักหาญกันอย่างดุเดือด หัวหน้าหน่วย

ไพศาลกล่าวว่า

"ลี้จื่อเซ้งมิได้ปรับรากฐานกำลังภายใน เพียงอาศัยพลังแขนหาญหักกับศัตรู มิถึงสามสิบกระบวนท่าต้องเสียชีวิตใต้คมกระบี่ลี้ไซฮั้วคิดไม่ถึงจอมโจรสะท้านแผ่นดินเยี่ยงมัน กลับต้องจบชีวิตกลางลำน้ำลิ้วกัง"

อุ้ยเชี่ยวปัอเห็นลี้จื่อเซ้งถดถอยไม่หยุดยั้ง แสดงว่าตกเป็นรองจริงๆ พลันแว่วเสียงอาคอดังจากในเรือนแพว่า

"แต้กงจื้อ รีบเชื้อเชิญผู้อาวุโสแซ่ปัง ช่วยเหลือบิดาข้าพเจ้า"

แต้โคกซวงกล่าวว่า

"ตกลง ซือแป๋ โปรดขับไล่คนผู้นั้นไป"

ประตูเรือนแพพลันเปิดอ้าออก กระบี่ไร้โลหิตปังเซียะฮ่วมกุมกระชับกระบี่สาวเท้าออกมา

ยามนี้ ลี้จื่อเซ้งถูกคุกคามจนถดถอยถึงริมแพไม้ ขอเพียงถอดถอยอีกก้าวเดียว จะพลัดตกลงกลางลำน้ำกระบี่ไร้โลหิตตวาดว่า

"เด็กน้อย เราจะทิ่มแทงจุดเส้งไท้ที่กลางหลังของเจ้า"

พลางเสือกแทงกระบี่ออก ใส่จุดเส้งไท้ของลี้ไซฮั้วจริงๆ!

ลี้ไซฮั้วขณะจะกวดกระบี่กลับมาปิดป้อง บนหลังคาเรือนแพพลันบังเกิดสุ้มเสียงหนึ่งดังว่า

"เด็กน้อย เราจะทิ่มแทงจุดเส้งไท้ที่กลางหลังของเจ้า"

เสียงลอกเลียนพอขาดหาย ประกายรุ้งขาวพลันกระจายจ้า คนผู้หนึ่งถาโถมลงมาดุจวิหกเหิน แทงปราดใส่กลางหลังกระบี่ไร้โลหิต อย่างรวดเร็ว!

อุบัติการณ์นี้ นอกเหนือความคาดหมายทุกผู้คนอย่าง ใหญ่หลวงทั้งหมดคิดมิถึงว่าบนหลังคาเรือนแพกลับมีผู้คนซุ่มซ่อนกระบี่ไร้โลหิตไม่คำนึงถึงการทำร้ายลี้ไซฮั้ว เบี่ยงกายปาดกระบี่กลับไปกันปะทะ

ได้ยินเสียงเปรื่อง พลังอาวุธแตกทะลักออกรอบข้าง ทั้งสองฝ่ายถอยกายคนละก้าวใหญ่ ตอนนี้จึงเห็นชัดตาว่า ผู้มาถือดาบยาวเป็นอาวุธ

กระบี่ไร้โลหิตตวาดว่า

"เป็นผู้ใด?"

คนผู้นั้นหัวร่อพลางกล่าวว่า

"เรารู้จักครึ่งกระบี่นองโลหิตท่าน ท่านกลับไม่รู้จักเรา?"

อุ้ยเซี่ยวป๋อและพวกเห็นถนัดชัดตาว่า ผู้มาสวมเนื้อผ้า หยาบกร้าน ศีรษะโพกผ้าขาว หว่างเอวรัดสายสีเขียว เท้าสวมรองเท้าหญ้ากลับเป็นคนชุดชาวนาที่พบในบ่อนพนันตอนกลางวัน สามารถคลายจุดได้เองนั้น คาดว่ามันหลังจากถูกกระบี่ไร้โลหิต ลอบทำร้ายรู้สึกไม่ยินยอมพร้อมใจ รุดมาทวงถามความอัปยศอดสู

กระบี่ไร้โลหิตกล่าวเสียงเย็นยะเยียบ

"ด้วยระดับฝีมือเยี่ยงท่าน คงมิใช่ชนชั้นไร้นาม ไฉนซุกหัวหดหางหลบๆ ซ่อนๆ บนหลังคาตึก?"

คนชุดชาวนานั้นกล่าวว่า

"แม้ชนชั้นไร้นาม ยังเหนือล้ำกว่าครึ่งกระบี่นองโลหิตท่าน"

กระบี่ไร้โลหิตโทสะประดัง เสือกแทงกระบี่ออก คนชุดชาวนาทั้งมิหลบเลี่ยงและไม่ปิดป้อง รั้งข้อมือฟาดฟันดาบลงยังศีรษะ กระบี่ไร้โลหิต

ดูเผินๆ นี่คล้ายเป็นการเสี่ยงชีวิต ดิดตกตายตามกัน แต่สภาวะดาบมันจู่โจมทีหลังกลับบรรลุถึงก่อน รวดเร็วว่องไวสุดแสน!

กระบี่ของกระบี่ไร้โลหิต ไม่ทันทิ่มแทงถูกฝ่ายตรงข้าม คมดาบก็จู่โจมถึงศีรษะ ย่อมแตกตื่นตระหนก ไม่คำนึงถึงการทำร้ายศัตรู รีบถลันเบี่ยงมาทางซ้ายมือ

คนชุดชาวนาสะบัดดาบฟันขวาง จู่โจมใส่หว่างเอวฝ่ายตรงข้าม กระบี่ไร้โลหิตปาดกระบี่วูบ หมายกันปะทะ

คนชุดชาวนาขยับข้อมือเล็กน้อย สภาวะดาบละลิ่วแผ่วพลิ้วหันเหเปลี่ยนทิศทาง ฟันลงยังไหล่ซ้ายมัน

กระบี่ไร้โลหิตเบี่ยงกายหลบเลี่ยง สนองคืนหนึ่งกระบี่คนชุดชาวนายังไม่ปัดป้อง สะบัดดาบมายังข้อมือมัน

ทั้งสองหักหาญกันสามกระบวนท่า คนชุดชาวนาล้วนจู่โจมโหมกระหน่ำ อย่าได้เห็นมันเค้าหน้าสัตย์ซื่อ แฝงกลิ่นอายโง่งมอยู่สามส่วน เพลงดาบกลับเกรี้ยวกราดอำมหิต น้อยครั้งจะพบพานในยุทธจักร

หัวหน้าหน่วยไพศาล หัวหน้าหน่วยพิรุณ วานรแปดแขนและพวก

ชมดูจนตื่นเต้นสงสัยยิ่ง กระบี่ไร้โลหิตพลันร่ำร้องว่า

"ช้าก่อน"

พลางถอยปราดจากวงสองก้าว เอ่ยสืบต่อ

"ที่แท้ท่านคือแปะเซ่ง (ชัยชนะ)..."

คนชุดชาวนาตวาดว่า

"ต่อสู้ก็ต่อสู้ กล่าวมากความไยกัน?"

พลางสะอึกปราดมา ในเสียงควับเดวี้ยว จู่โจมออกสามดาบซ้อนๆ ต่อเนื่องตามกันดุจสายฟ้าคะนองฝน

กระบี่ไร้โลหิตมิมีเวลากล่าววาจา ได้แต่ปลุกปลอบสติสมาธิคลี่คลายกระบวนท่า ความสำเร็จในเชิงกระบี่ของกระบี่ไร้โลหิตนับว่ายอดเยี่ยมจริงๆ พอต้านรับอย่างจดจ่อ คนชุดชาวนาก็ไม่อาจชิงเป็นฝ่ายมีเปรียบ

แลเห็นดาบกระบี่ทั้งสอง บัดเดี๋ยวเร่งร้อนบัดเดี๋ยวเชื่องช้า บางครั้งปะทะกันหลายสิบครั้งซ้อนๆ บางคราครีดพุ่งวน มิหาญหักแม้สักท่าเดียว

อีกด้านหนึ่ง ลี้จื่อเซ้งกับลี้ไซฮั้ว ยังหักหาญกันอย่างดุเดือด แต้โคกชวงและอาคอยืดกุมอาวุธ ยืนคุมเชิงอยู่ด้านข้างหากแม้นลี้จื่อเซ้งเรี่ยวแรงลดทอนจะถลันเข้าช่วยเหลือ

ไม้เท้าลี้จื่อเซ้งยามกวัดแกว่งร่ายรำเพลงกระบี่ ลี้ไซฮั้ว แม้นแตกฉานช่ำชอง ยามกะทันหันก็ไม่อาจคุกคามประชิดใกล้

หักหาญถึงตอนท้าย ลี้ไซฮั้วพลันหดแขนพับขาเกลือกกลิ้งร่างตลบหนึ่ง กลิ้งถึงแทบเท้าฝ่ายตรงข้าม จี้ปลายกระบี่เฉียงๆ จ่อใส่ท้องน้อยลี้จื่อเซ้ง ตวาดว่า

"วันนี้ท่านยังคิดมีชีวิตสืบไปหรือ?"

นี่เป็นกระบวนท่าอ้อฮุ้นฮวง (ตลบเมฆ) บัญญัติโดยจอมพเนจรสมัยซ้องอี้แช พลิกแพลงฉับไวยิ่ง สุดที่ฝ่ายตรงข้ามจะระวังป้องกันได้

อาคอและแต้โคกชวงล้วนใจหายวาบ รอจนรู้สึกสำนึกลี้จื่อเซ้งก็ถูกสยบ มิสามารถช่วยเหลือทันท่วงที

ลี้จื่อเซ้งพลันเบิกตาตวาดก้อง กระแสเสียงคล้ายอสนีบาตทลายลง

แก้วหูทุกผู้คนถึงกับสะท้อนสะท้านดังอึงอล ลี้ไซฮั้ว สะท้านจนระริกกระบี่ยาวหลุดจากมือ

ลี้จื่อเซ้งตวัดเท้าซ้ายขึ้น เตะลี้ไซฮั้วตีลังกาตลบหนึ่ง กดไม้ลงยังทรวงอกมัน จนลี้ไซฮั้วแนบร่างอยู่บนแพไม้ ไม่อาจขยับเคลื่อนไหวอีก

สถานการณ์พลิกแพลงกลับกลาย อุบัติอย่างฉับพลันกะทันหัน ขอเพียงลี้จื่อเซ้งกดกระหน่ำไม้เท้าลง กระดูกชายโครงลี้ไซฮั้วจะหักสะบั้นหัวใจแหลกสลายเสียชีวิต

ลี้จื่อเซ้งตวาดว่า

"เจ้าหากยอมรับการพ่ายแพ้ จะอภัยละเว้นชีวิตเจ้าสักครา"

ลี้ไซฮั้วกล่าวว่า

"รีบลงมือฆ่าเรา เราไม่อาจล้างแค้นให้กับบิดา ไหนเลยบากหน้ามีชีวิตสืบไปได้?"

ลี้จื่อเซ้งหัวร่อดังยาวนาน กล่าวคำประเสริฐลดไหล่ซ้ายวูบ แผ่พุ่งพลังใส่แขนขวา คิดกดกระแทกไม้เท้าลง

ยามนั้นแสงจันทร์เลือนรางสาดส่องจากทางด้านหลังมันส่องต้องใบหน้าลี้ไซฮั้ว เห็นสีหน้าลี้ไซฮั้วสงบเยือกเย็น แย้มยิ้มเล็กน้อย กลับปราศจากแววประหวั่นพรั่นพรึง

ลี้จื่อเซ้งใจหายวูบ ตวาดว่า

"หรือเจ้าเป็นคนแซ่ลี้แถบฮ่อหนำ?"

ลี้ไซฮั้วกล่าวว่า

"น่าเสียดายที่ตระกูลลี้เรา กลับปรากฏคนขลาดเขลา จิตใจคับแคบไม่อาจสำเร็จกิจการใหญ่เยี่ยงท่านคนหนึ่ง"

ลี้จื่อเซ้งกล่าวเสียงสั่นระริก

"ลี้ง้ำมีความสัมพันธ์ใดกับเจ้า?"

"ท่านฉุกใจคิดถึงลี้ง้ำได้ นับว่าประเสริฐแท้"

ลี้จื่อเซ้งรั้งไม้เท้ากลับ กล่าวว่า

"เจ้าเป็นบุตรชาย...น้องแซ่ลี้?"

ลี้ไซฮั้วเย้ยหยันว่า

"ท่านยังมีหน้าเรียกหาบิดาเราเป็นพี่น้องอีก?"

ลี้จื่อเซ้งส่ายร่างโงนเงน มือซ้ายกดทรวงอกตนเองพึมพำว่า

"น้องแซ่ลี้ยังมีทายาทสืบตระกูล เจ้าเป็นบุตรซึ่งกำเนิดจากอั้งเนี้ยจื้อกระมัง?"

ลี้ไซฮั้วกล่าวเสียงเกรี้ยวกราด

"รีบลงมือเถอะ กล่าววาจาประดานี้ไยกัน?"

ลี้จื่อเซ้งถอยกายก้าวใหญ่ กล่าวอย่างแช่มช้า

"ชั่วชีวิตเรากระทำเรื่องผิดพลาดประการหนึ่ง คือ ทำร้ายบิดาเจ้า เจ้าต่าว่าเราจิตใจคับแคบ ไม่อาจสำเร็จกิจการใหญ่ นับว่าผิดพลาดเจ้าคิดล้างแค้นให้กับบิดา นับว่าชอบด้วยเหตุผล ชั่วชีวิตลี้จื่อเซ้งสังหารคนสุดคณานับ ไม่เคยนำพาปรารมภ์ แต่หลังจากออกคำสั่งประหารบิดาเจ้ากลับสำนึกเสียใจยิ่ง"

พลางรั้งไม้เท้าสะบัดเหวี่ยงจากมือ แว่วเสียงดังตูม สะเก็ดน้ำกระเซ็นซ่าน ไม้เท้าจมลงกลางลำน้ำ พลันอ้าปากกระอักโลหิตออกมาโอ๊กใหญ่!

ลี้ไซฮั้วคิดมิถึงกลับเกิดเหตุแปรเปลี่ยนเช่นนี้ ตีดกายลุกขึ้น เห็นเคราขาวใต้คางลี้จื่อเซ้ง แปดเปื้อนคราบโลหิตเป็นด่างดวง กลับไม่สามารถทิ่มแทงกระบี่ใส่ กล่าวว่า

"ท่านเมื่อสำนึกเสียใจ ก็ประเสริฐเลิศกว่าสังหารท่านในกระบี่เดียว"

จบคำลอยตัวขึ้น แตะหยั่งปลายเท้าซ้ายลงบนปลายเชือก ที่ผูกแพไม้หยิบยืมกำลังดีดกายเข้าหาฝั่ง ขยับวูบวาบไม่กี่ครา ก็หายลับกับความมืด

(บทบาทของลี้ง้ำและอั้งเนี้ยจื้อ ปรากฏอยู่ในเรื่องเพ็กฮ้วยเกี่ยม)

อาคอร่ำร้องว่า

"บิดา"

สาวเท้าถึงข้างกายลี้จื่อเซ้ง ยื่นมือหมายประคับประคอง

ลี้จื่อเซ้งโบกมือห้ามปราม สาวเท้าถึงริมแพไม้ เหยียบเท้าข้างหนึ่งลงกลางสายน้ำ

อาคอร่ำร้องอีกครา

"บิดา"

แลเห็นลี้จี่อเซ้งลุยน้ำตื้นๆ เดินเหินทีละก้าวขึ้นฝั่ง ฝีเท้าโซซัดโซเซห่างหายไปทุกขณะ

อาคอหันกายมากล่าวว่า

"แต้กงจี้อ บิคาเรา...ไปแล้ว"

พลันส่งเสริมร่ำไห้ออกมา ถาโถมไปในอ้อมอกแต้โคกซวง

แต้โคกซวงยื่นมือซ้ายโอบกอดนางไว้ มือขวาตบหลังนางเบาๆ ปลอบประโลมว่า

"บิดาท่านแม้จากไป ยังมีเราอยู่ร่วมด้วย"

มิทันขาดคำรู้สึกแพไม้ใต้เท้าสั่นคลอนแคลน ทั้งสองอุทานอย่างตื่นตระหนก ล้วนหล่นตูมลงกลางลำน้ำ!

ที่แท้นักสู้หน่วยพิรุณที่ถนัดจัดเจนวิชาทางน้ำได้ดำลงใต้น้ำ ตัดเส้นเชือกที่ผูกมัดแพไม้ขาดสะบั้น ท่อนไม้จึงแตกกระจัดกระจายลอยกระเพื่อมตามกระแสน้ำ

กระบี่ไร้โลหิตทะยานปราดขึ้น ละลิ่วร่างลงบนท่อนไม้ขนาดใหญ่ท่อนหนึ่งอย่างแผ่วเบา

คนชุดชาวนาไล่ล่ามาถึง ฟาดฟันดาบลงยังศีรษะฝ่ายตรงข้ามดังขวับใหญ่ กระบี่ไร้โลหิตเบี่ยงศีรษะตีโต้คืนมาหนึ่งกระบี่

ทั้งสองจึงหักหาญบนท่อนไม้สืบต่อ การต่อสู้เยี่ยงนี้ยังลำบากกินแรงกว่าการประกระบวนท่าบนแพไม้เมื่อครู่มากมายนัก ท่อนไม้ท่อนนี้ลอยกระเพื่อมตามกระแสน้ำพัดพา ยากหยั่งเท้าปักหลักมั่น

แต่ทว่ากระบี่ไร้โลหิตและคนชุดชาวนาล้วนมีวิชาตัวเบา ยอดเยี่ยม กลับทรงกายบนท่อนไม้กลมเกลี้ยงอย่างมั่นคง จู่โจม ดาบกระบี่ใส่กันและกัน ปฏิกิริยาท่วงท่าไม่ชะลอชักช้าแม้แต่น้อย

อย่างแช่มช้า ท่อนไม้นั้นลอยล่องถึงกลางแม่น้ำ หัวหน้าหน่วยไพศาลพลันอุทานดังอา กล่าวว่า

"เรานึกออกแล้ว คนผู้นี้เป็นแปะเซ่งตอฮ้วง (จอมดาบชัยชนะ) โฮ้วอิดจือ มัน...มันไฉนกลับกลายเป็นลักษณะเช่นนี้? รีบแจวเรือเข้าหา"

หัวหน้าหน่วยพิรุณกล่าวอย่างสงสัยใจ

"โอ้วอิดจือ มิใช่ถูกขนานเรียกเป็นมุ้ยตออ้วง (จอมดาบสำอาง) หรอกหรือ คนผู้นี้คมคายสง่างาม ครั้งกระโน้นถูกยกย่องเป็นบุรุษสำอางแห่งแผ่นดิน ไฉนแต่งกายเป็นคนชุดชาวนาอันโง่งม?"

อุ้ยเซี่ยวป้อกลับร่ำร้องว่า

"นี่ ช่วยเหลือภรรยาข้าพเจ้าขึ้นมาแล้วหรือไม่?"

หัวหน้าหน่วยไพศาลลอบมิพอใจครุ่นคิดขึ้น

"ครั้งกระโน้นจอมดาบชัยชนะโอ้วอิดจือเกียรติภูมิเลื่องลือ ชนชาวบู๊ลิ้มล้วนนับถือเลื่อมใส คิดหมายพบพานสักครา ยากนักที่ประสบพบในที่นี้ มันเผชิญศัตรูเข้มแข้ง ท่านกลับคะนึงถึงแต่ครุณีนางหนึ่งออกจะไม่เหมาะสม"

หัวหน้าหน่วยพิรุณร้องว่า

"ถ่ายทอดคำสั่งไป ระดมกำลังคนเพิ่มขึ้น ช่วยเหลือครุณีนางนั้นให้จงได้"

นายท้ายเรือจึงถ่ายทอดวาจาออกไป

พลันเห็นผู้คนสองคนโผล่ขึ้นจากใต้น้ำ ชูร่างอาคอที่ชุ่มโชกด้วยสายน้ำขึ้น ร้องว่า

"ช่วยเหลือสตรีขึ้นมาได้แล้ว"

ผู้คนที่หลงเหลือ ยังคงแหวกว่ายค้นหาแต้โคกซวง อุ้ยเซี่ยวป้อยิ้มแย้มแจ่มใส กล่าวว่า

"รีบไปชมดูว่า จอมดาบชัยชนะกับครึ่งกระบี่นองโลหิต ผู้ใดได้ชัยกันแน่"

ภายใต้คำเร่งรัดของหัวหน้าหน่วยไพศาล เรือโดยสารแล่นเข้าหาท่อนไม้ ซึ่งกระบี่ไร้โลหิตและจอมดาบชัยชนะหักหาญกันแต่แรก ยามเมื่อเคลื่อนเข้าใกล้ ท่ามกลางแสงจันทร์สาดส่อง เห็นเหนือผิวน้ำปรากฏประกายรุ้งเงินวูบวาบวาววับ ยากสังเกตเห็นเงาร่างทั้งสองชัดต

วิจารณ์ตามพลังฝีมือทั้งสองฝ่าย ความจริงคู่ดี่ก้ำกึ่ง ภายในพันกระบวนท่า ยากจำแนกผลแพ้ชนะ แต่เมื่อยามกลางวัน กระบี่ไร้โลหิตประฝ่ามือกับฮวงจี่ตง นักพรตเฮี้ยงเจ็ง ฮวงจี่ตงมีพลังภายในแกร่งกร้าว

กลับกดกระแทกกระบี่ไร้โลหิตจนเลือดลมโคจรไม่สะดวก

ยามนี้หักหาญเป็นเวลานาน ยิ่งรู้สึกทรวงอกข้างขวาเจ็บแปลบปลาบ ขณะอยู่บนท่อนไม้ที่ลอยกระเพื่อมตลอดเวลา นอกจากรุกหน้าหรือถดถอยครึ่งก้าว มิมีหนทางหลบเลี่ยง เพลงดาบของจอมดาบชัยชนะก็หักโหมดุร้ายมุ่งจู่โจมโดยไม่ต้านรับ ทุกๆ ดาบคล้ายคิดหักล้างจนตกตายตามกัน

การต่อสู้เยี่ยงนี้ ความจริงเป็นฝีมือดื้อรั้นของนักสู้ฝีมือธรรมดาสามัญ แต่เพลงดาบของจอมดาบชัยชนะ เป็นเอกเทศเหนือวิสัย อานุภาพกราดเกรี้ยวดุดัน กระบี่ไร้โลหิต กลับบังเกิดจิตหวั่นไหว

บัดนี้เห็นเรือน้อยลำหนึ่งแล่นตรงมา หัวเรือยืนหยัดด้วยผู้คนหลายคน กระชับอาวุธครบครัน กระบี่ไร้โลหิตยามเหลือบแลแวบหนึ่ง พบว่ามีขอทานชราที่พบพานในบ่อนพนันตอนกลางวันอยู่ร่วมด้วย

จอมดาบชัยชนะตวาดก้อง ตวัดข้อมือวูบวาบจู่โจมทั้งซ้ายขวาบนล่าง อึดใจเดียวรุกไล่หกกระบี่ต่อเนื่องตามกันดุจสายน้ำไม่ขาดตอน

กระบี่ไร้โลหิตรวบรวมเรี่ยวแรงต้านรับอย่างเข้มแข็งรัดกุม ยามฉุกละหุกยังตีโต้คืนมาสองกระบี่ หัวหน้าหน่วยไพศาลบนเรือร้องชมเชยว่า

"เพลงดาบอันร้ายกาจ ท่ากะบี่อันประเสริฐ"

จอมดาบชัยชนะ ฟาดฟันดาบลงยังศีรษะฝ่ายตรงข้าม อึกดรา กระบี่ไร้โลหิตถอยกายครึ่งก้าว หงายร่างท่อนบนมาด้านหลัง เลี่ยงหลบจากคมดาบ ปลายกระบี่สั่นพลิ้ว สกัดขวางหน้าไว้

ยามนี้เท้าซ้ายมันเหยียบอยู่ปลายท่อนไม้ ขอเพียงถดถอยอีกครึ่งก้าว ต้องร่วงหล่นลงกลางสายน้ำ

จอมดาบชัยชนะโหมจู่โจมอีกสามดาบ กระบี่ไร้โลหิตก็ตีโต้สามกระบี่ กลับไม่ถดถอยแม้สักนิดเดียว

จึงเบี่ยงกายเล็กน้อยเป็นการหลบเลี่ยง

มิคาดจอมดาบชัยชนะ ไม่หยุดยั้งแต่กลางคัน ประกายดาบกรีดกระจายจ้าลง บังเกิดเสียงดังฉับ ฟันท่อนไม้หักเป็นสองท่อน

กระบี่ไร้โลหิตเพียงยืนหยัดอยู่ปลายไม้ยาวมิถึงสองเชียะ ท่อนไม้พอหักสะบั้น ต้องอุทานดังอา หงายร่างหล่นตูมลงกลางลำน้ำ!

จอมคาบชัยชนะฉกฉวยโอกาสสะบัดชัดคาบออกจากมือ แหวกพุ่งใส่กระบี่ไร้โลหิตดุจดาวตก!

กระบี่ไร้โลหิตลอยคออยู่เหนือผิวน้ำ หลบเลี่ยงไม่สะดวก รีบชัดเหวี่ยงกระบี่ยาวออกไป

ได้ยินเสียงเปรื่อง คาบกระบี่ปะทะกันกลางอากาศ ปรากฏประกายไฟแลบกระจาย อาวุธทั้งสองเล่มปลิวกระเด็น ตกหล่นลงกลางลำน้ำกระบี่ไร้โลหิตก็ดำดิ่งหายลับไป!

จอมคาบชัยชนะครุ่นคิดอย่างตื่นตระหนก

"คนผู้นี้มีวิชาทางน้ำยอดเยี่ยมปานนี้ เมื่อครู่เราหากพลัดตกลงน้ำพร้อมกับมัน คงประสบเภทภัยแน่นอน"

หัวหน้าหน่วยไพศาลกล่าวเสียงกังวาน

"จอมคาบชัยชนะร้ายกาจสมดังคำร่ำลือ วันนี้ได้ยลยอดวิชานับเป็นการเปิดหูเปิดตา ขอเชิญขึ้นเรือมาร่วมดื่มสักจอกเป็นไร?"

จอมคาบชัยชนะกล่าวว่า

"รบกวนแล้ว"

พลางลอยตัวขึ้นจากท่อนไม้ ทะยานขึ้นเรือ หัวเรือเพียงจมวูบลงเล็กน้อย ตัวเรือกลับไม่ส่ายโคลงเคลงแม้แต่น้อย!

อุ้ยเชี่ยวปัอ หาทราบความลำบากของการบังคับตัวเบาคราวนี้ไม่ หัวหน้าหน่วยไพศาลและพวกกลับนับถือเลื่อมใสอย่างใหญ่หลวง หัวหน้าหน่วยไพศาลประสานมือกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าโง้วลักคี้ ควบคุมหน่วยไพศาล ท่านนี้คือเบ๊เถียวเฮง ปกครองหน่วยพิรุณ ท่านนี้คืออุ้ยเชี่ยวปัอ ดูแลหน่วยไพรมรกต ล้วนสังกัดสมาคมฟ้าดิน"

จอมคาบชัยชนะชูร่อนนิ้วหัวแม่มือ กล่าวว่า

"เรื่องที่โง้วเฮียสังกัดสมาคมฟ้าดิน นับเป็นความลับสุดยอดหากแพร่งพรายออก อาจกระทบกระเทือนถึงตำแหน่งราชการ วันนี้แรกประสบพบพาน ท่านกลับบ่งบอกต่อเรา ความอึกหาญนี้เป็นที่เลื่อมใสของผู้คนนัก"

หัวหน้าหน่วยไพศาลกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"หากไม่เชื่อถือจอมดาบชัยชนะเราไยมิใช่เป็นคนต่ำช้าสามานย์?"

วาจาสองประโยคนี้ เปี่ยมธาตุแท้ของนักสู้ ตีแผ่ความบริสุทธิ์ใจออกมา จอมดาบชัยชนะลิงโลดยิ่ง ยืดกุมมือฝ่ายตรงข้ามอย่างแนบแน่น กล่าวว่า

"วันเวลาที่ผ่านมา เราเร้นกายปลูกผัก ไม่ถามไถ่เรื่องราวในยุทธจักร มิคาดวันนี้ยังสามารถคบหาสหายเยี่ยงขอทาน เหล็กโง้วลักคี้"

พลางกุมมือฝ่ายตรงข้าม เข้าห้องท้องเรือ เพียงผงกศีรษะต่อหัวหน้าหน่วยพิรุณ อุ้ยเซี่ยวป้อและพวกเล็กน้อย ไม่แยแสสนใจกระไร

อุ้ยเซี่ยวป้อ เห็นฝ่ายตรงข้ามสามารถโค่นซือแป๋แต้โคกซวง พ่ายแพ้ดังนั้นทั้งนับถือเลื่อมใส ทั้งสำนึกตื้นตัน กล่าวว่า

"โอ้วไต้เฮียบกระแทกกระบี่ไร้โลหิตลงน้ำ ปูปลาในน้ำคงกัดทำร้ายมันจนร่างเนืองนองด้วยโลหิต ครึ่งกระบี่นองโลหิตกลับกลายเป็นบ้อเกี่ยมอู่ฮ้วย (ไร้กระบี่นองโลหิต) ฮาฮา"

จอมดาบชัยชนะโอ้วอิดจือยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

"ความสามารถในการทอดลูกเต๋าของท่านหัวหน้าหน่วยแซ่อุ้ยไม่เลวนัก"

วาจาประโยคนี้ แฝงความหมายเหน็บแนมหัวร่อเยาะ พลังฝีมืออุ้ยเซี่ยวป้อจำกัด รู้จักแต่ทอดลูกเต๋าหลอกลวงเงินทองผู้คน อุ้ยเซี่ยวป้อกลับไม่นำพาปรารมภ์ กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"เราสองร่วมทุนเป็นเจ้ามือ ชนะเงินทองคนอ้วนเตี้ยนั้นมามิน้อย โอ้วไต้เฮียบหากคิดแบ่งปันครึ่งหนึ่ง ตอนขากลับจะแบ่งต่อท่าน"

จอมดาบชัยชนะกล่าวว่า

"ท่านหัวหน้าหน่วยคราหน้าหากเป็นเจ้ามือ เรายังคงร่วมทุนกับท่าน หากแม้นพนันกับท่าน ต้องพ่ายแพ้แน่นอน"

อุ้ยเซี่ยวป้อหัวร่อพลางกล่าว

"วิเศษ วิเศษแท้"

หัวหน้าหน่วยพิรุณสั่งคนนำสุรามา ทั้งหมดเพิ่งดื่มได้จอกหนึ่ง ปรากฏเรือน้อยลำหนึ่งแล่นตรงมา คนบนเรือรายงานว่า

"บุรุษสตรีบนแพไม้ล้วนได้รับการช่วยเหลือ ตอนนี้พันธนาการไว้รอรับการจัดการ"

หัวหน้าหน่วยพิรุณหัวร่อพลางกล่าวว่า

"โกวเนี้ยนางนั้นเป็นภรรยาในอนาคตหัวหน้าหน่วยแซ่อุ้ย มิอาจก้าวร้าวล่วงเกิน ส่วนบุรุษเพศนั้น..."

ปรายตามองอุ้ยเชี่ยวป้อแวบหนึ่ง เอ่ยสือต่อ

"ตบหน้ามันสามฉาด แขวนร่างห้อยหัวกลับ แต่อย่าได้ทำร้ายมันถึงแก่ชีวิต"

อุ้ยเชี่ยวป้อชมเชยว่า

"ตั่วกอช่างเป็นผู้รู้ใจผู้น้องจริงๆ"

จอมดาบชัยชนะดื่มสุราอีกหนึ่ง กล่าวว่า

"วันนี้พวกเราเพิ่งพบหน้า คล้ายคุ้นเคยเนิ่นนานปี เรื่องของผู้น้องย่อมมิกล้าปกปิดอำพราง บอกไปละอายยิ่ง ยี่สิบกว่าปีมานี้เราถอนตัวจากยุทธจักรเร้นกายที่ชานเมืองคุนหมิง เพียงเพราะเพื่อสตรีนางหนึ่ง"

อุ้ยเชี่ยวป้อกล่าวว่า

"ตั้งอี่อี้ดีดปี่แป้เอื้อนเพลงประโยคหนึ่ง วีรบุรุษมากไมตรี เมื่อเป็นวีรบุรุษ ย่อมมีไมตรีฟุ่มเฟือย"

หัวหน้าหน่วยไพศาลขมวดคิ้ว ครุ่นคิดขึ้น

"เด็กน้อยชมชอบกล่าวเหลวไหล เข้าใจอันใดกัน?"

มิคาดจอมดาบชัยชนะหน้าแปรเปลี่ยนเล็กน้อยทอดถอนใจ กล่าวว่า

"โอ้วบิวยชึง (จอมกวีที่แต่งกลอนให้กับตั้งอี่อี้) รจนากลอน "วีรบุรุษล้วนมากไมตรี" ได้ประเสริฐแท้ แต่โง้วซำกุ่ยหาใช่วีรบุรุษอันใดทั้งไม่ได้มากไมตรี เพียงแต่เป็นคนมักมากในกามคุณเท่านั้น"

จากนั้นเอื้อนบทเพลงอี่อี้เบาๆ

"เจ้าชีวิตสิ้นบุญสู่สวรรค์ จอมทัพแปรพักตร์เพื่อโฉมสะคราญ"

เบือนหน้ามากล่าวกับอุ้ยเชี่ยวป้อว่า

"ตอนที่ท่านอยู่ในอารามซาเสี่ยอำ สามารถรับฟังบทกลอนของ

ตั้งอี่อี้ นับเป็นลาภหูไม่น้อย เราติดตามอยู่ข้างกายนางยี่สิบสามปี เพียงรับฟังนางเอื้อนเพลงรวมสามครั้ง ครั้งสุดท้ายยังต้องพึ่งพาวาสนาของท่าน"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวอย่างสงสัยใจ

"ท่านติดตามอยู่ข้างกายนางยี่สิบสามปี หรือท่านเป็นชายของตั้งอี่อี้?"

จอมดาบชัยชนะฝืนยิ้มกล่าวว่า

"นาง...ไม่เคยเหลือบแลเราตรงๆ เราปลูกผักผ่าฟืน ตักน้ำ กวาดพื้นอยู่ในอารามซาเสี่ยอำ นางเข้าใจว่าเราเป็นเพียงชาวนาธรรมดาคนหนึ่ง"

หัวหน้าหน่วยไพศาลและหัวหน้าหน่วยพิรุณสบตากันวูบ ในใจตื่นตระหนกยิ่ง หวนนึกถึงจอมดาบชัยชนะที่เป็นบุรุษสำอางแห่งแผ่นดินคงลุ่มหลงงมงายต่อความงามของตั้งอี่อี้ จึงยินยอมลดตัวเป็นบ่าวทาส

ความสูงเยี่ยมของพลังฝีมือ เกียรติภูมิอันเลื่องลือของคน ผู้นี้นับเป็นยอดคนอันดับหนึ่ง กลับยินยอมลดตัวลงรับใช้สตรีนางหนึ่ง สร้างความคลางแคลงสงสัยแก่ผู้รับฟังจริงๆ

แลเห็นจอมดาบชัยชนะผมเผ้าหงอกขาว หนวดเคราประปรายใบหน้าเปี่ยมรอยย่นเกลื่อนกลาด ผิวกายดำมะเมื่อม ไหนเลยกล่าวคำ "สำอาง" ได้?

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

"โอ้วไต้เฮียบ พลังฝีมือสูงเยี่ยมปานนี้ ไฉนไม่โอบอุ้มตั้งอี่อี้จากไป?"

จอมดาบชัยชนะพอฟัง สีหน้าปรากฏแววขุ่นเคืองขึ้นวูบ ตาทอประกายโชติช่วง อุ้ยเซี่ยวป้อถึงกับใจหายวูบ คลายมือปล่อยถ้วยชาร่วงหล่นลง!

จอมดาบชัยชนะก้มศีรษะลง ทอดถอนใจกล่าวว่า

"ครั้งกระโน้น ตอนอยู่ในเมืองเซ้งโตวมณฑลชีชวน เราบังเอิญพบเห็นตั้งอี่อี้ อาจบางทีเป็นบาปรักแต่ชาติปางก่อน ถึงกับลุ่มหลงงมงายไม่อาจไถ่ถอนตนเอง

หัวหน้าหน่วยแซ่อุ้ย เรานับเป็นคำต่ำต้อย ไร้ปณิธาน กล้าแข็ง ขณะที่ตั้งอี่อี้พำนักในคฤหาสน์เจ้าพิชิตประจิม เราก็เป็นคนสวนปลูกต้นไม้ดายหญ้าให้กับนาง นางพอโยกย้ายสู่อาราม ซาเสี่ยอำ เราก็ติดตามไปเรา

ปราศจากความมุ่งหวังใด เพียงคิดชำเลืองมองนางสักแวบหนึ่ง ก็พึงพอใจไหนเลย...ไหนเลยกล้าลงมืออุกอาจ ก้าวร้าวนงคราญ?"

อุ้ยเชี่ยวป๊อกล่าวว่า

"ยี่สิบกว่าปีมานี้ หรือนางไม่ล่วงรู้ความในใจที่ท่านมีต่อนาง?"

"เรากริ่งเกรงแพร่งพรายศักดิ์ศรี ตลอดทั้งวันไม่เคยกล่าวเกินสามคำ ยามอยู่เบื้องหน้านาง ยิ่งสงบปากคำ ยี่สิบสามปีนี้ เพียงกล่าววาจากับนางรวมสี่สิบเก้าคำ!"

อุ้ยเชี่ยวป๊อหัวร่อออกมากล่าวว่า

"ท่านกลับจดจำได้แม่นยำนัก"

หัวหน้าหน่วยไพศาล และหัวหน้าหน่วยพิรุณล้วนสะทกสะท้อนใจหวนนึกถึงกระทั่งกล่าววาจากี่ประโยค ฝ่ายตรงข้ามยังจดจำได้อย่างแม่นยำนับเป็นรักอันงมงายจริงๆ

หัวหน้าหน่วยไพศาล กริ่งเกรงอุ้ยเชี่ยวป๊อกล่าวเหลวไหล สร้างความกระทบกระเทือนใจแก่มัน จึงกล่าว

"โอ้วตั่วกอ ชนชาวเราบ้างฝึกปรือวิชาบู๊จนงมงาย บางคนชมชอบดื่มสุรา บ้างลุ่มหลงการพนัน ตั้งอี่อี้เป็นโฉมสะคราญที่หนึ่งแห่งแผ่นดิน ท่านชมชอบความงามของนาง นับเป็นเรื่องลำบากยากใจยิ่ง เรามีวาจาประโยคหนึ่งคิดน้อมเตือน มิทราบท่านยอมรับฟังหรือไม่?"

จอมดาบชัยชนะโอ้วอิดจือกล่าวว่า

"พี่ท่านเชิญบอกมา"

"ครั้งกระโน้นตั้งอี่อี้โสภาสะคราญล้ำ แต่บัดนี้อายุสูงวัย คาดว่า..."

จอมดาบชัยชนะสั่นศีรษะตัดบทว่า

"คนต่างมีปณิธานของตัว ผู้น้องนับเป็นคนโง่เขลางมงาย ท่านหากดูแคลนเรา เราก็ขออำลา"

พลางผุดลุกขึ้น อุ้ยเชี่ยวป๊อกล่าวว่า

"ช้าก่อน ตั้งอี่อี้งามสะคราญดุจเทพธิดาจุติ น่าเสียดายที่ท่านหัวหน้าหน่วยแซ่เบ๊ แซ่โง้วมิได้พบพาน ไม่เช่นนั้นคงยินยอมปลูกผักตักน้ำให้กับนาง..."

หัวหน้าหน่วยไพศาลโง้วลักคี้แผดค่าในใจ

"มารดามันเถอะ ปีศาจน้อยนี้กล่าวเหลวไหล"

อุ้ยเซี่ยวป้อเอ่ยสืบต่อ

"ข้าพเจ้ากลับเห็นมากับตา อาดอผู้เป็นธิดานางงามสะคราญเพียงครึ่งหนึ่งของนาง ข้าพเจ้าก็ตกลงใจว่ามิอาจไม่รับนางเป็นภรรยา เมื่อวานตอนอยู่ในบ่อนพนัน นางคิดควักดวงตาข้าพเจ้า บิดายังไม่นำพาปรารมภ์ท่านก็เห็นเหตุการณ์กับตา"

จอมคาบชัยชนะพอฟัง พลอยบังเกิดความสมเพช เห็นใจในชะตากรรมที่สอดคล้องต้องกัน กล่าวว่า

"ในความเห็นของเรา อาดอคล้ายไม่มีจิตปฏิพัทธ์ต่อท่าน"

"ไหนเลยเพียงไม่มีจิตปฏิพัทธ์? ทั้งยังชิงชังข้าพเจ้าจับจิต คิดฆ่าผู้เป็นสามี เฮอะ นางเพียงชมชอบแต้กงจี้อนั้น ผู้แซ่แต้พานไม่จมน้ำตาย"

จอมคาบชัยชนะทรุดนั่งลง ยึดกุมมืออุ้ยเซี่ยวป้อไว้ กล่าวว่า

"น้องเรา ความรักเป็นสิ่งมิอาจฝืนใจบังคับ ท่านสามารถพบพานอาดอ ทั้งมีพันธะฉันชีอเฮียตี่กับนาง นับเป็นวาสนาผูกพันกัน ชั่วชีวิตท่านสามารถยลชม กล่าววาจากับนางมากหลาย นางด่าว่า ทิ่มแทงทำร้ายท่าน แสดงว่าดวงใจนางจารึกเงาของท่านไว้ สมควรนับเป็นวาสนาใหญ่หลวง"

อุ้ยเซี่ยวป้อผงกศีรษะกล่าวว่า

"นางหากไม่แยแสเหลือบแลข้าพเจ้า รสชาติเยี่ยงนั้นจึงทนทานมิได้ ข้าพเจ้ากลับยินยอมให้นางด่าว่า ลงมือทำร้าย ขอเพียงไม่ถูกนางฆ่าตายเป็นอันใช้ได้"

จอมคาบชัยชนะทอดถอนใจกล่าวว่า

"มาตรแม้นถูกนางฆ่าทิ้งก็ประเสริฐนางหลังจากฆ่าท่านอดบังเกิดความเสียใจมิได้ ยามหลับไหลอาจฝันถึงท่าน ตอนกลางวันไร้เรื่องราวมิแน่นักว่าจะครุ่นคิดถึงท่าน"

หัวหน้าหน่วยไพศาล หัวหน้าหน่วยพิรุณหันมามองหน้ากันอย่างตื่นตระหนก รู้สึกคนผู้นี้ลุ่มหลงงมงายถึงขีดสุดจริงๆ อุ้ยเซี่ยวป้อกลับผงก

ศีระระรัวกล่าวว่า

"โอ้วตั่วกอกล่าวถูกต้องจริงๆ ข้าพเจ้าเมื่อชมชอบสตรี นางหนึ่งต้องรับนางเป็นภรรยาให้จงได้"

"น้องเรากล่าวไม่ถูกต้อง ท่านเมื่อชมชอบสตรีนางหนึ่ง สมควรให้นางปลาบปลื้มประโลมใจ หาใช่เพราะเพื่อท่าน หากแต่กระทำเพื่อนางนางหากคิดแต่งงานกับแต้กงจื้อ ท่านสมควรหาทางส่งเสริมปณิธานของนางจึงถูกต้อง"

อุ้ยเชี่ยวปัอส่ายหน้าไปมากล่าวว่า

"ผู้น้องมิคิดประกอบการค้าที่ขาดทุน โอ้วตั่วกอ ข้าพเจ้านับถือเลื่อมใสท่าน คิดกราบกรานท่านเป็นอาจารย์ เพียงแต่มิใช่ร่ำเรียนเพลงดาบของท่าน หากแต่คิดศึกษาความรักที่ท่านมีต่อตั้งอี่อี้ฝีมือนี้ข้าพเจ้านับว่าเป็นรองท่านมากนัก"

จอมดาบชัยชนะโอ้วอิดจือลิงโลดยิ่ง กล่าวว่า

"นั่นกลับมิต้องกราบกรานเป็นอาจารย์ พวกเราสามารถวิเคราะห์ค้นคว้าร่วมกัน"

หัวหน้าหน่วยไพศาล หัวหน้าหน่วยพิรุณรับฟังจนลอบส่ายหน้าทั้งสองล้วนเป็นนักสู้ผู้ห้าวหาญ ไม่สนใจต่อสตรีใดๆ หวนนึกถึงซ่องคณิกามีหญิงงามมากหลาย ขอเพียงทุ่มเทเงินทองก็สามารถได้มา ดูท่าทีผู้คนทั้งสองนี้วิปลาสเสียสติแล้ว

จอมดาบชัยชนะ กับอุ้ยเชี่ยวปัอ สองชราฉกรรจ์กลับยิ่งสนทนายิ่งถูกคอ ซึ่งความจริงอุ้ยเชี่ยวปัอมุ่งมั่นรับอาคอเป็นภรรยา ส่วนจอมดาบชัยชนะกลับรักอย่างงมงาย หนึ่งบังเกิดจิตปฏิพัทธ์ต่อตั้งอี่อี้ หนึ่งชมชอบธิดาของตั้งอี่อี้ ต่างบังเกิดความรักผูกพันต่อเพศตรงข้ามเช่นกัน

อย่าว่าแต่จิตปฏิพัทธ์ของจอมดาบชัยชนะ ซุกง่ำซ่อนเร้นเป็นเวลายี่สิบกว่าปี ไม่เคยแพร่งพรายต่อผู้ใดมาก่อน ยามนี้สามารถระบายอารมณ์ออกยังมีผู้คนคอยชมเชยสนับสนุน ย่อมปลอดโปร่งคลายใจยิ่ง

เรือน้อยจอดทอดสมออยู่กลางลำน้ำลิ้วกัง นายท้ายเรือมิได้รับคำสั่งจากหัวหน้าหน่วยพิรุณ ไม่กล้าแจวกลับ หัวหน้าหน่วยพิรุณเห็นอุ้ยเชี่ยวปัอ

และจอมดาบชัยชนะโอภาปราศรัยอย่างสนิทสนม จึงมิส่งเสียงรบกวน

ตอนแรกรับฟังอยู่หลายคำ ภายหลังยิ่งรับฟังยิ่งระดายหู ขมวดคิ้วครุ่นคิดขึ้น

"หัวหน้าหน่วยแซ่อุ้ยเป็นเด็กหนุ่ม นั่นยังพอทำเนาจอมดาบชัยชนะท่านกลับลุ่มหลงงมงาย จนไม่อาจไถ่ถอนตนเอง พลอยชักนำบุรุษหนุ่มไปในทางผิดด้วย"

จอมดาบชัยชนะพลันกล่าวว่า

"เราสองพอประสบพบหน้า คล้ายรู้จักมักคุ้นมาเนิ่นนานปี สามารถมีผู้รู้ใจ แม้ตายก็ไม่อาลัย วันนี้มีวาสนารู้จักกับท่าน เราสองก็สาบานเป็นพี่น้องเป็นไร?"

อุ้ยเชี่ยวป๊อลิงโลดยิ่ง กล่าวว่า

"วิเศษแท้"

แต่แล้วกล่าวอย่างลังเล

"เพียงแต่มีเรื่องหนึ่งไม่เหมาะสม"

จอมดาบชัยชนะกล่าวถามว่า

"เรื่องอันใด?"

"ภายหน้าเราท่านหากสมมาดปรารถนา ท่านได้ตั้งอี่อี้เป็นภรรยาข้าพเจ้ารับอาคอเป็นคู่ชีวิต ท่านเท่ากับกลับกลายเป็นพ่อตาเรา เรียกหาฉันพี่น้อง ออกจะไม่ถูกต้อง"

หัวหน้าหน่วยพิรุณและหน่วยไพศาล อดหัวร่อ ฮา ฮา มิได้

จอมดาบชัยชนะกล่าวเสียงทุ้มหนัก

"ท่านยังมิเข้าใจความรักที่เรามีต่อตั้งอี่อี้ ชั่วชีวิตจะไม่กระทบกระทั่งนางแม้แต่ชายเสื้อ หากผิดเพี้ยนจากนี้ ขอให้เป็นเช่นโต๊ะตัวนี้"

พลางยื่นมือซ้ายออก แว่วเสียงดังกร๊อบ หักมุมโต๊ะเตี้ยภายในเรือมามุมหนึ่ง รวบนิ้วเข้าหากัน ก็กลับกลายเป็นผุยผง ร่วงพร่างพรูลง!

หัวหน้าหน่วยไพศาลชมเชยว่า

"ฝีมืออันร้ายกาจ"

จอมดาบชัยชนะปรายตามองมันแวบหนึ่ง ครุ่นคิดขึ้น

"วิชาฝีมือเยี่ยงนี้นับเป็นอย่างไรได้รักแท้ของเราจึงควรคู่กับการเอ่ยอ้าง"

อุ้ยเซี่ยวป้อมิสามารถทำเช่นนั้น จึงส้ วงมีดสั้นประกายดำออกสะบัดลงยังมุมโต๊ะอีกมุมหนึ่ง ฟันหลุดมาชิ้นหนึ่ง ตวัดมีดสั้นวูบวาบฟันมุมโต๊ะนั้นเป็นหลายท่อน กล่าวว่า

"อุ้ยเซี่ยวป้อหากไม่อาจรับอาคอเป็นภรรยา ก็เฉกเช่นกับมุมโต๊ะนี้ถูกคนฟันสังขารเป็นแปดท่อน"

ทุกผู้คนเห็นมีดสั้นประกายดำคมกล้าปานนี้ อดตื่นเต้นตระหนกมิได้ พอฟังคำสาบาน ต้องหัวร่อออกมา

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวอีกว่า

"เมื่อเป็นเช่นนี้ ชั่วชีวิตข้าพเจ้าไม่ต้องเป็นบุตรเขยท่าน พวกเราจะสาบานเป็นพี่น้องกัน"

จอมคาบชัยชนะหัวร่อ ฮา ฮา กุมมืออุ้ยเซี่ยวป้อ สาวเท้าถึงหัวเรือหันหน้าหาจันทรา พากันคุกเข่าลง กล่าวว่า

"โอ้วอิดจือ วันนี้สาบานเป็นพี่น้องกับอุ้ยเซี่ยวป้อ นับแต่นี้มีสุขร่วมเสพ มีภัยร่วมต้าน หากทวนคำสาบาน ขอให้เราเสียชีวิตกลางสายน้ำ"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวคล้อยตาม พอถึงตอนท้ายกลับเปลี่ยนเป็นกล่าวว่า

"หากทวนคำสาบาน ขอให้ข้าพเจ้าเสียชีวิตกลางลำน้ำลิ้วกัง!"

สาบานจบคำ ครุ่นคิดขึ้น

"เรานับแต่นี้ ไม่เดินทางมายังมณฑลกวางไซอีก เยี่ยงนี้ก็ไม่เสียชีวิตกลางลำน้ำลิ้วกังเด็ดขาด นับว่าปลอดภัยแน่นอน"

ทั้งสองหัวร่อฮา ฮา กุมมือกันและกัน กลับเข้าห้องท้องเรือ หัวหน้าหน่วยไพศาล พิรุณล้วนแสดงความยินดี ทั้งสี่ชูจอกขึ้น ร่ำดื่มสุราร่วมกัน

หัวหน้าหน่วยไพศาลกริ่งเกรงพี่น้องงมงายคู่นี้เอ่ยอ้างถึงเรื่องของตั้งอีอี้และอาคออีก ชิงกล่าวว่า

"พวกเรากลับกันเถอะ"

จอมคาบชัยชนะผงกศีรษะกล่าวว่า

"เบ๊เฮีย น้องแซ่เอี้ย เรามีข้อขอร้องประการหนึ่ง สำหรับอาคอ

โกวเนี้ย เราต้องนำพากลับเมืองคุนหมิง"

หัวหน้าหน่วยพิรุณเบ๊เถียวเฮงหาสนใจไม่ อุ้ยเซี่ยวป้อกลับใจหายวูบ กล่าวว่า

"นำกลับเมืองคุนหมิงไยกัน?"

จอมดาบชัยชนะทอดถอนใจกล่าวว่า

"ตั้งอี่อี้ หลังจากพบพานอาคอในอารามซาเสี่ยอำ ค่ำคืนนั้นก็ล้มป่วยลง พร่ำเรียกหาว่า "อาคอ เจ้าไฉนไม่มาเยี่ยมเยียนมารดา" บางคราคำคร่ำครวญว่า "อาคอ เรามีธิดาเพียงนางเดียว มารดาคิดถึงเจ้านัก" เราไม่อาจตัดใจทนรับฟัง จึงสะกดติดตามมา ระหว่างทางเคยเกลี้ยกล่อมอาคอกลับไปอยู่ร่วมกับมารดานาง นางกลับมิยินยอม เราอับจนปัญญาได้แต่ลอบติดตามมา บัดนี้นางถูกพวกท่านคร่ากุมไว้ หากแม้นท่านหัวหน้าหน่วยแซ่เบ๊ให้นางรับปากกลับเมืองคุนหมิงไปพบพานมารดา จะปลดปล่อยนางไป คาดว่านางมิอาจไม่รับปาก"

หัวหน้าหน่วยพิรุณเบ๊เถียวเฮงกล่าวว่า

"เรื่องนี้เราปราศจากความเห็น ให้ท่านหัวหน้าหน่วยแซ่อุ้ยตกลงใจเอง"

จอมดาบชัยชนะกล่าวว่า

"น้องแซ่อุ้ย ท่านหากคิดรับอาคอเป็นภรรยา วันข้างหน้ายังมีเวลายาวนานนัก หากแม้นตั้งอี่อี้ได้พบพานอาคอ ล้มป่วยเสียชีวิตนับเป็นเรื่อง...วิปโยคโศกเศร้า"

เอ่ยถึงตอนท้าย สุ้มเสียงกลับกลายเป็นสั่นเครือ หัวหน้าหน่วยไพศาลต้องครุ่นคิด

"เพียงเพราะหลงรักสนมรักของโง้วซำกุ่ย คนผู้นี้กลับลุ่มหลงมงายปานนี้ ไหนเลยนับเป็นพฤติการณ์ของผู้กล้า? ตั้งอี่อี้เป็นต้นเหตุให้โง้วซำกุ่ยแปรพักตร์จากราชวงศ์เหม็ง ชักนำชาวแมนจูเข้ามา คราหน้าบิดาหากเข้าสู่เมืองคุนหมิง จะประหารในดาบเดียวก่อน!

อุ้ยเซี่ยวป้อผุดลุกขึ้นกล่าวว่า

"ตั่วกอคิดนำพานางกลับเมืองคุนหมิง หามีปัญหาใดไม่ แต่ข้าพเจ้า

กราบไหว้ฟ้าดินกับนางแล้ว นางกลับมิยอมรับว่าเป็นภรรยาข้าพเจ้ายังคิดแต่งงานกับแต้กงจื้อ หากแม้นนางยินยอมรับข้าพเจ้าเป็นสามีนางก็ปลดปล่อยนางไป"

หัวหน้าหน่วยไพศาลรับฟังถึงตอนนี้ โทสะพลันประดัง สะบัดมือตบโต๊ะอย่างหนักหน่วง จนจอกสุราป้านสุราตกหล่นลง ร้องดังๆ ว่า

"โอ้วตั่วกอ น้องแซ่อุ้ย โกวเนี้ยนางนั้นไม่ยอมกลับไปหามารดานับเป็นบุตรอกตัญญู นางกราบไหว้ฟ้าดินกับน้องแซ่อุ้ย ยังคิดแต่งงานกับแต้กงจื้อ แสดงว่าปราศจากจิตรักมั่น สตรีเยี่ยงนี้ ปล่อยให้มีชีวิตอยู่ไยกันเราจะบิดคอนางตลบกลับ มิต้องถูกนางก่อกวนจนคลั่งใจตาย!"

จบคำ เร่งรัดนายท้ายเรือว่า

"รีบแจวเรือหาฝั่ง"

จอมดาบชัยชนะ อุ้ยเชี่ยวปัอ หัวหน้าหน่วยพิรุณ หน้าแปรเปลี่ยนกลับกลาย เห็นฝ่ายตรงข้ามท่าทีกราดเกรี้ยว เปี่ยมอาถรรพ์การฆ่าฟันไหนเลยกล้ากล่าวตักเตือน

เรือโดยสารค่อยๆ แล่นเข้าหาฝั่ง หัวหน้าหน่วยไพศาล ร้องว่า

"บุรุษสตรีนั้นอยู่ที่ใด?"

บนเรือน้อยลำหนึ่ง บังเกิดเสียงขานรับว่า

"ถูกพันธนาการอยู่ที่นี้"

หัวหน้าหน่วยไพศาลโบกมือต่อนายท้ายเรือ เรือโดยสารก็หันหัวแล่นเข้าหาเรือน้อยนั้น

หัวหน้าหน่วยไพศาลเบือนหน้ามากล่าวว่า

"น้องแซ่อุ้ย เราท่านเป็นพี่น้องร่วมสมาคม เราผู้พี่มิอาจตัดใจเห็นท่านงมงายในรัก วันนี้จะจัดการให้กับท่าน"

อุ้ยเชี่ยวปัอกล่าวเสียงสั่นระรัว

"เรื่องนี้...สมควรหารือโดยรอบคอบ"

หัวหน้าหน่วยไพศาลกล่าวเสียงเกรี้ยวกราด

"หารืออันใด?"

แลเห็นเรือทั้งสองลำเคลื่อนใกล้เข้าทุกขณะ อุ้ยเชี่ยวปัอใจร้อนรุ่ม

ดุจมีกองเพลิงเผาผลาญ กล่าวว่า

"โง้วตั่วกอ นี่..."

หัวหน้าหน่วยไพศาลโง้วลักคี้ โบกมือมิให้กล่าวมากความพลันแว่วเสียงชายเสื้อปะทะลมอย่างเร่งร้อน คนผู้หนึ่งทะยานออกจากห้องท้องเรือโถมปราดสู่หัวเรือด้านตรงข้าม กลับเป็นจอมดาบชัยชนะ!

เห็นมันถลันเข้าห้องท้องเรือ จากนั้นมุดปราดออกทางท้ายเรือซอกแขนหนีบร่างคนผู้หนึ่ง ทุ่มเทท่าร่างละลิ่วขึ้นฝั่ง ขยับวูบวาบอีกหลายคราก็จากไปไกลหลายสิบวา ส่งเสียงมาว่า

"โง้วตั่วกอ เบ๊ตั่วกอ พี่น้องทุกท่าน ขออภัยอย่างสูงด้วย ภายหน้าจะกลับมารับการพิจารณาโทษ"

กระแสเสียงค่อยๆ ห่างหาย แต่ยังกังวานเปี่ยมพลัง ได้ยินอย่างถนัดชัดเจน

หัวหน้าหน่วยไพศาลทั้งแตกตื่นทั้งเดือดดาล ขณะจะไล่ล่าตามจอมดาบชัยชนะก็จากไปไกลโข หลังจากครุ่นคิดเล็กน้อยยอดหัวร่อฮาฮามิได้

อุ้ยเชี่ยวป๊อก็ปรบมือหัวร่อดังสนั่น หวนนึกถึงจอมดาบชัยชนะโอบอุ้มอาคอจากไปคราวนี้ คงส่งนางให้กับตั้งอี่อี้

บทที่ 33

ที่ซ่อนขุมทรัพย์

เพียงชั่วขณะ เรือทั้งสองลำก็เทียบเคียงชนานกัน นักสู้สมาคมฟ้าดินผลักไสแต้โคกซวงออกมา อุ้ยเชี่ยวปัอจึงแผดด่าว่า

"มารดาท่านเถอะ ท่านมุ่งร้ายชีอแปข้าพเจ้า พร้อมกันนั้นทราบดีว่าอาคอเป็นภรรยาข้าพเจ้า ยังบังอาจคบหากับนาง"

พลางสาวเท้าเข้าหา สะบัดฝ่ามือวูบวาบ ในเสียงฉาด ฉาด ตบแก้มแต้โคกซวงสี่ครั้งซ้อนๆ

แต้โคกซวงสำลักน้ำมากมาย ถูกนักสู้สมาคมฟ้าดินทุบตี ตลอดทั้งร่างอ่อนระทวย พอเห็นท่าทีอันดุร้ายของอุ้ยเชียวปัอ จึงวิงวอนว่า

"อุ้ย...อุ้ยตั่วนั้ง ขอท่านเห็นแก่หน้าบิดาเรา อภัยละเว้นชีวิตเราสักคราๆ นับแต่นี้เรา...เรามิกล้ากล่าววาจากับอาคอโกวเนี้ยแม้สักครึ่งคำ"

อุ้ยเชี่ยวปัอกล่าวว่า

"หากแม้นนางกล่าววาจากับท่านเล่า?"

"เราจะ...ไม่ตอบคำ มิเช่นนั้น..."

มิเช่นนั้นอย่างไร ยามกะทันหันมิสามารถเอ่ยสืบต่อ อุ้ยเชี่ยวปัอ กล่าวว่า

ซังยี้ปะติดปะต่อลายแทงขุมทรัพย์ให้กับอุ้ยเชี่ยวปัอสำเร็จ กลายเป็นภาพแผนที่ใบหนึ่ง

"ถ้อยร้อยวาจาท่าน เฉกเช่นลมที่ผายออกมา ข้าพเจ้าสมควรตัดลิ้นของท่าน ให้ท่านแม้คิดกล่าววาจากับอาคอก็ทำมิได้"

พลางดึงมีดสั้นประกายดำออก ตวาดว่า

"แลบลิ้นออกมา!"

แต้โคกซวงแตกตื่นตกใจยิ่ง รีบกล่าวว่า

"เรารับรองไม่กล่าววาจากับนาง หากว่ากล่าวคำเดียว นับเป็นลูกเต่าตัวบัดซบ"

อุ้ยเชี่ยวป้อเกรงซือแป๋ลงโทษตำหนิ กลับมิกล้าฆ่าแต้โคกซวงจริงๆ คว้ากุมมือซ้ายมันขึ้น สะบัดมีดสั้นวูบ ฟันนิ้วก้อยมันขาดไปนิ้วหนึ่งกล่าวว่า

"ภายหน้าท่านหากก้าวร้าวซือแป๋ข้าพเจ้า ลวนลามอาคอโกวเนี้ย ข้าพเจ้าจะปักมีดสั้นใส่ขั้วหัวใจท่าน!"

จบคำ สะบัดเหวี่ยงมีดสั้นจากมือ มีดสั้นจมลึกไปในพื้นเรือ โผล่พ้นแต่ส่วนด้าม

แต้โคกซวงลนลานกล่าวว่า

"นับแต่นี้เรามิกล้าอีกแล้ว"

อุ้ยเชี่ยวป้อเบือนหน้ามายังหัวหน้าหน่วยพิรุณ กล่าวว่า

"เบ๊ตั่วกอ มันถูกหน่วยพิรุณท่านคร่ากุม ขอท่านพิจารณาโทษเถอะ"

หัวหน้าหน่วยพิรุณเบ๊เถียวเฮงกล่าวว่า

"แต้เซ่งกงเป็นวีรบุรุษฮือกหาญถึงเพียงไหน กลับกำเนิดทายาทต่ำต้อยไร้ความหมายเช่นนี้"

อุ้ยเชี่ยวป้อกล่าวว่า

"มันเป็นเผ่าพันธุ์เดียรัจฉาน มิใช่เลือดเนื้อเชื้อไขแต้เซ่งกง"

แต้โคกซวงเดือดดาลยิ่ง แต่นิ้วขาดเจ็บแปลบปลาบจับจิต ดังนั้นมิกล้าตอบโต้ เพียงขบริมฝีปากแนบแน่น

หัวหน้าหน่วยไพศาลกล่าวว่า

"คนผู้นี้หากกลับถึงมาตุภูมิถิ่นเกิด ย่อมต้องให้ร้ายท่านประมุขแซ่ตั้งมิสู้ประหารในดาบเดียว!"

แต้โคกซวงสะท้านเฮือก กล่าวว่า

"ไม่ เราเมื่อกลับถึงมาตุภูมิถิ่นเกิด จะขอให้บำเหน็จความดีความชอบตั้งกึงน้ำซิงแซ"

หัวหน้าหน่วยพิรุณแค่นเสียงดังเฮอะ กล่าวกับหัวหน้าหน่วยไพศาล

"คนผู้นี้เป็นทายาทแต้เซ่งกง พวกเราหากฆ่าทิ้ง เกรงว่าท่านประมุขต้องถูกกล่าวหาว่าเป็นคนอกตัญญู"

ตั้งกึงน้ำได้รับมอบหมายจากแต้เซ่งกง ก่อตั้งสมาคมฟ้าดินขึ้นเมื่อราชวงศ์เหม็ง มาตรแม้นตั้งกึงน้ำเป็นประมุขสมาคมฟ้าดิน แต่ยังรับราชการสังกัดตระกูลแต้ นักสู้ในสมาคมหากสังหารแต้โคกซวง ตั้งกึงน้ำย่อมต้องรับผิดชอบ

หัวหน้าหน่วยไพศาลรู้สึกมีเหตุผล จึงกรีดนิ้วมีออก พุ่งพลังดรรชนีตัดเส้นเชือกที่พันธนาการแต้โคกซวงขาดสะบั้น รวบคว้าคอเสื้อมันกระชากร่างลอยขึ้นจากพื้น ตวาดว่า

"ไสหัวไป!"

จบคำสะบัดเหวี่ยงแต้โคกซวงเข้าหาฝั่ง

แต้โคกซวงคล้ายเหาะเหินเดินเวหา ลอยละลิ่วไปโดยไม่อาจควบคุมรั้งยั้ง ถึงกับร่ำร้องดังระงม เข้าใจว่าพอร่างร่วงหล่นลง โครงกระดูกทั่วทั้งร่างต้องแหลกสลายแน่นอน

มิคาดก้นพอแตะถึงพื้น เพียงลื่นไถลไปหลายวามาตรแม้นถูกกระแทกกระเทือนจนตาลายสมองหมุนกลับมิได้รับบาดเจ็บรีบ ตะเกียกตะกายลุกขึ้น วิ่งตะบึงหลบหนี

อุ้ยเซี่ยวป้อหัวร่อฮาฮาออกมา หัวหน้าหน่วยไพศาล กล่าวว่า

"คนผู้นี้มุ่งร้ายท่านประมุขอย่างไร?"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

"เรื่องนี้ยืดยาวยิ่ง พวกเรากลับขึ้นฝั่งก่อน ผู้น้องค่อยบอกเล่าโดยละเอียด"

แหงนหน้ามองท้องฟ้า เอ่ยสืบต่อ

"ขอบฟ้าด้านนั้นปรากฏเมฆดำแผ่ปกคลุม เกรงว่าฝนห่าใหญ่ใกล้ตกกระหน่ำ"

หัวหน้าหน่วยไพศาลสาวเท้าถึงหัวเรือ ปรากฏลมหอบหนึ่งกรรโชกมาจนอาภรณ์ปลิวไสวดังพึ่บพั่บ หนวดเคราสั่นพลิ้ว จึงร้องดังๆ ว่า

"ลมฝนครั้งนี้รุนแรงมิน้อย พวกเราแล่นเรือสู่ใจกลางแม่น้ำ ดื่มสุราสนทนากันท่ามกลางสายฝนกลับสนุกสนานนัก"

อุ้ยเซี่ยวป๊อใจหายวูบ กล่าวว่า

"เรือน้อยลำนี้ไม่อาจต้านลมแรง หากแม้นพลิกคว่ำ ไยมิใช่ จบสิ้นกัน?"

หัวหน้าหน่วยพิรุณยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

"นั่นกลับมิต้องกังวล"

เบือนหน้ามากำชับนายท้ายเรือหลายประโยค นายท้ายเรือรับคำอ้อมมาถึงหัวเรือ ชักใบเรือขึ้น

ยามนี้ คลื่นลมกระโชกรุนแรงขึ้น ใบเรือกินลมเต็มที่ เรือน้อยพุ่งปราดสู่ใจกลางแม่น้ำดุจเกาทัณฑ์ กลางแม่น้ำปรากฏระลอกปั่นป่วน เรือน้อยบัดเดี๋ยวถูกหนุนยอขึ้นสูง บัดเดี๋ยวลดต่ำลง สายน้ำกระเซ็นเข้าท้องเรือมา

อุ้ยเซี่ยวป๊อเสียทีที่มีฉายามังกรขาว กลับไม่รู้จักวิชาทางน้ำ ยามนั้นแตกตื่นจนหน้าซีดขาว มิอาจรับฉายา "มังกร" ได้

หัวหน้าหน่วยไพศาลกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"น้องแซ่อุ้ย เราก็มิรู้จักวิชาทางน้ำ"

อุ้ยเซี่ยวป๊อกล่าวว่า

"ตั่วกอว่ายน้ำไม่เป็น?"

"มิผิด เราพอเห็นน้ำก็ศีรษะมึนงง"

"อย่างนั้น...ท่านไฉนให้เรือน้อยแล่นมายังกลางลำน้ำ?"

หัวหน้าหน่วยไพศาลยิ้มพลางกล่าวว่า

"เรื่องที่ยิ่งสะพรึงกลัว เรายิ่งคิดใคร่ทดสอบเสี่ยงสักครา อย่างมากคลื่นลมม้วนเรือน้อยพลิกคว่ำ ทั้งหมดเป็นปีศาจใต้น้ำประจำลำน้ำลิ้วกัง อย่าว่าแต่เบ๊ตั่วกอฉายาไซไฮ้ซิ่งเกา (มังกรสมุทร) วิชาทางน้ำเยี่ยมสุดยอดเบ๊ตั่วกอ พวกเราขอบอกกล่าวล่วงหน้า รอสักครู่หากแม้นเรือน้อยพลิกคว่ำ ท่านต้องช่วยเหลือน้องแซ่อุ้ยก่อน จากนั้นค่อยช่วยเหลือเรา"

หัวหน้าหน่วยพิรุณหัวร่อพลางกล่าวว่า

"ตกลงตามนี้"

อุ้ยเซี่ยวป้อคลายใจลงบ้าง ยามนี้คลื่นลมรุนแรงกว่าเดิม เรือน้อยพลันถูกหนุนยอขึ้นสูงหลายวา ร่วงหล่นลงจากกลางอากาศ

อุ้ยเซี่ยวป้อถูกสลัดเหวี่ยงลอยตัวขึ้น กระแทกนั่งลงกับพื้นเรืออย่างหนักหน่วง ร้องว่า

"โอย คลื่นลมรุนแรงนัก"

ได้ยินเสียงดังเกรียวกราว ฝนห่าใหญ่ตกกระหน่ำลงมา ปรากฏลมมรสุมโหมหอบมาถึง กระแทกโคมไฟที่แขวนบนหัวเรือ ท้ายเรือปลิวกระเด็น โคมไฟในห้องท้องเรือก็ดับวูบ

แสงโคมไฟพอดับลง ยามกวาดมองสู่ภายนอก เห็นผิวน้ำปั่นป่วนคลื่นลมอื้ออึง สายฝนสาดซัด สภาพการณ์น่าแตกตื่นตระหนก หัวหน้าหน่วยพิรุณกล่าวว่า

"น้องเรามิต้องกลัว คลื่นลมนี้ร้ายกาจจริงๆ ให้เราถือท้ายเอง"

สาวเท้าถึงท้ายเรือ ตวาดสั่งคนเรือลดใบลง แต่คนเรือสองคนเพิ่งสาวเท้าถึงข้างเสาเรือ แทบถูกกระโชกร่วงหล่นลงกลางสายน้ำ จึงโอบเสากระโดงเรืออย่างแนบแน่น มิกล้าผ่อนคลาย

ท่ามกลางกระแสลมโหมกระหน่ำ เรือน้อยพลันโอนเอนมาทางซ้าย อุ้ยเซี่ยวป้อพลอยกลิ้งกระเด็นตามมา อุ้ยเซี่ยวป้อแตกตื่นร่ำร้องสุดเสียงแผดด่าในใจ

"ขอทานชราเองว่ายน้ำไม่เป็น มิไปสถานที่อื่น กลับมาล้อเล่นกลางสายน้ำอันวิปริตปั่นป่วน"

ฝนห่าใหญ่ หอบกระหน่ำเข้ามาในห้องท้องเรือ พร้อมกับสายลมตลอดทั้งร่างอุ้ยเซี่ยวป้อเปียกชุ่มโชกแต่แรก พลันได้ยินเสียงโครมใบเรือบนเสากระโดงร่วงหล่นลงมา

ตัวเรือพลันโคลงเคลงมาอีกด้านหนึ่ง ร่างอุ้ยเซี่ยวป้อซวนเซตามมาทางขวา ศีรษะกระแทกกับโต๊ะเตี้ย พลันบังเกิดความคิดประการหนึ่งวูบขึ้น

"เรามิได้ทรยศต่อโอ้วตั่วกอ วันนี้ไฉนต้องเสียชีวิตกลางลำน้ำลิ้วกัง?

ใช่แล้ว คำสาบานของเราปราศจากความจริงใจ ดิดหลอกลวงมันในภายหน้า เง็กเซียนฮ่องเต้ พญายม เจ้าแม่กวนอิม เอย อุ้ยเชี่ยวป้อเปี่ยมความสัตย์ซื่อ มีสุขร่วมเสพ มีภัยร่วมต้านกับโอ้วตั่วกอจริงๆ"

ท่ามกลางลมฝนโหมกระหน่ำ หัวหน้าหน่วยไพศาลพลันเปล่งเสียงเออนเพลงว่า

"บรรลุถึงริมฝั่ง มิทราบระบายความคั่งแค้นต่อผู้ใด? ตัวเมืองเวิ้งว้างวังเวง ทหารเจนศึกพลีชีวิตทุกสรรพสิ่งมลายสิ้น ได้แต่ทอดถอนรำพัน"

ลมฝนแม้รุนแรง กลับไม่อาจกลบเสียงเพลงได้ ยังก้องกังวานทั่วผิวน้ำ

หัวหน้าหน่วยพิรุณที่ท้ายเรือร้องชมเชยว่า

"ร้องได้ประเสริฐ"

อุ้ยเชี่ยวป้อเพียงรู้สึกเสียงเพลงฮึกหาญทะยานจิต มิทราบเนื้อเพลงหมายความกระไร ครุ่นคิดในใจ

"ท่านมีหลอดเสียงประเสริฐปานนี้ ไยไม่ไปเล่นบทขอทานบนเวทีงิ้ว? ตะเบ็งเสียงร้องว่า "เล่าเอี้ย (นายผู้เฒ่า) ไถ่ไถ่ (นายหญิงชรา) โปรดบริจาคข้าวเย็นแกงจืดชีดบ้าง" รับรองท่านไม่อดตายแน่นอน"

ทันใด บนผิวน้ำที่ไกลตา บังเกิดเสียงเอื้อนดังกังวานว่า

"วีรชนทุกยุคสมัย หลั่งเลือดกรีดน้ำตาโลมพสุธา"

กระแสเสียงแม้อยู่ห่างไกล ท่ามกลางลมฝนโหมกระหน่ำ ยังแว่วมาอย่างชัดเจน แสดงว่าคนผู้นี้มีพลังการฝึกปรือลึกล้ำ แกร่งกร้าวยิ่ง!

อุ้ยเชี่ยวป้องงงันวูบ ได้ยินหัวหน้าหน่วยพิรุณเบิเถียวเฮงร้องว่า

"เป็นท่านประมุขหรือ? ผู้น้องเถียวเฮงอยู่ที่นี้"

อีกด้านหนึ่งบังเกิดเสียงตอบมาว่า

"มิผิด เชี่ยวป้ออยู่ร่วมด้วยหรือไม่?"

เป็นสุ้มเสียงประมุขสมาคมฟ้าดินตั้งกึงน้ำจริงๆ

อุ้ยเชี่ยวป้อทั้งหวั่นไหวทั้งลิงโลด ร้องว่า

"ซือแป๋ ข้าพเจ้าอยู่ที่นี้"

แต่ทว่าท่ามกลางคลื่นลมอื้ออึง กระแสเสียงอุ้ยเชี่ยวป้อไหนเลย

ถ่ายทอดออกไปได้

หัวหน้าหน่วยพิรุณร้องว่า

"หัวหน้าหน่วยแซ่อุ้ยอยู่ที่นี้ ยังมีหัวหน้าหน่วยไพศาล ร่วมด้วย"

ตั้งกึงน้ำกล่าวว่า

"ประเสริฐแท้ มิน่าเล่าเสียงเพลงเหนือผิวน้ำจึงก้องกังวานสะท้านโสต"

กระแสเสียงเปี่ยมแววปีติลิงโลด หัวหน้าหน่วยไพศาลกล่าวว่า

"บริวารโง้วลักคี้ ขอน้อมพบท่านประมุข"

ตั้งกึงน้ำกล่าวว่า

"พี่น้องกันเองมิต้องเกรงใจ"

กระแสเสียงเคลื่อนใกล้มา คาดว่าเรือโดยสารของมันแล่นตรงมา ยามนี้ลมฝนยังไม่สร่างซ่า อุ้ยเซี่ยวป้อมองออกทางเบื้องนอก เห็นเหนือผิวน้ำปรากฏแสงไฟจุดหนึ่งเคลื่อนตรงมาอย่างแช่มช้า ที่แท้เรือโดยสารของตั้งกึงน้ำจุดโคมไฟอยู่

ชั่วครู่ให้หลัง แสงโคมไฟเคลื่อนใกล้มา หัวเรือพลันจมลงวูบตั้งกึงน้ำละลิ่วบนเรือ อุ้ยเซี่ยวป้อครุ่นคิดขึ้น

"ซือแป๋เร่งรุดมาถึง ชีวิตน้อยๆ ของเรามีหนทางรอดแล้ว"

รีบดาหน้าออกไป ในความมืดมิเห็นโฉมหน้าตั้งกังน้ำชัดตาจึงร้องเรียกดังๆ ว่า

"ซือแป๋"

ไม่ทันกล่าวกระไร ตั้งกึงน้ำก็ยึดกุมมืออุ้ยเซี่ยวป้อไว้ หัวร่อพลางกล่าวว่า

"ลมฝนครั้งนี้รุนแรงจริงๆ เจ้าได้รับความตื่นตระหนก หรือไม่?"

อุ้ยเซี่ยวป้อตอบว่า

"มิเป็นไร"

ยามนั้น หัวหน้าหน่วยไพศาล พิรุณล้วนสาวเท้ามาน้อมพบ ตั้งกึงน้ำกล่าวว่า

"เราพอเข้าเมือง ทราบว่าพวกท่านอยู่บนลำน้ำ จึงรุดมาสืบเสาะ คิดไม่ถึงเผชิญลมฝนห่านี้ หากมิใช่โง้วตั่วกอเอื้อนเพลงกังวาน นับว่ายาก

เสาะพบ"

หัวหน้าหน่วยไพศาลโง้วลักคี้กล่าวว่า

"บริวารร้องเอื้อนตามอารมณ์ กลับเป็นเหตุให้ท่านประมุขหัวร่อเยาะแล้ว"

ตงกังน้ากล่าวว่า

"ทั้งหมดเรียกหาฉันพี่น้องกันเถอะ โง้วตั่วกอดงเอื้อนเพลงติ้มกัง (จมแม่น้ำ) ในละครเรื่องท้อฮวยซี่กระมัง?"

"ถูกแล้ว บทเพลงนี้บรรยายถึงวีรชนกลุ่มหนึ่งต่อต้านศัตรูเข้มแข็งสุดท้ายกระโดดลงน้ำพลีชีวิตปกติเราชมชอบรับฟัง ยามนี้ลมฝนโหมกระหน่ำอดร้องเอื้อนมิได้"

ตั้งกึงน้ำชมเชยว่า

"ร้องได้ประเสริฐ"

อุ้ยเซี่ยวป๊อครุ่นคิดในใจ

"ที่แท้บทเพลงนี้เรียกว่าจมแม่น้ำ ไม่ร่ำร้องเพลงอื่น ไฉนกลับร้องเพลงนี้ ท่านหากคิดจมน้ำ อภัยที่ผู้น้องมิสนองด้วย!"

ยามนั้นคลื่นลมอ่อนลง ฝนยังเทกระหน่ำลงมากระทบกับประทุนเรือดีที่ตั้งกึงน้ำและหัวหน้าหน่วยไพศาลมีพลังการฝึกปรือลึกล้ำ สำเนียงก้องกังวานไม่ถูกเสียงฝนกลบเกลื่อน

ตั้งกึงน้ำกล่าวว่า

"ผู้น้องนับถือเลื่อมใสโง้วตั่วกอตลอดมา เราท่านแม้เป็นพี่น้องร่วมสมาคม เพียงแต่ผู้น้องถูกภารกิจผูกมัดตัว ไม่สามารถเดินทางมาพบพานโง้วตั่วกอรับราชการ มิอาจขึ้นเหนือไป วันนี้สามารถพบพานในที่นี้เป็นที่ปลาบปลื้มประโลมใจนัก"

"ผู้น้องหลังจากสังกัดสมาคมฟ้าดิน ก็มุ่งมาดพบพานท่านประมุขสักครา ยุทธจักรมีคำร่ำลือว่า "ชั่วชีวิตมิอาจพบพานตั้งกึงน้ำ เสียทีที่ประโคมตนเป็นผู้กล้าหาญ" นับแต่นี้เรานับเป็นผู้กล้าหาญได้แล้ว ฮาฮา"

"นั่นเป็นชาวบู๊ลิ้มยกย่องเกินกว่าเหตุ ละอายที่ไม่กล้ารับไว้"

ทั้งสองล้วนเปี่ยมจิตใจห้าวหาญ ปณิธานพ้องต้องกัน ถึงกับ

สนทนาปราศรัยจนลืมเลือนลมฝนโหมกระหน่ำ

สนทนาชั่วขณะ สายฝนค่อยสร่างซา ตั้งกึงน้ำจึงสอบถามเรื่องของโง้วซำกุ่ย อุ้ยเซี่ยวป๊อก็ถ่ายทอดบอกเล่าอย่างละเอียด ครั้นเมื่อถึงตอนคับขันเปี่ยมอันตราย ย่อมต่อเติมเสริมแต่ง แม้แต่หัวหน้าหน่วยพิรุณเบ๊เถียวเฮง ก็เพิ่งได้ยินเป็นคราแรก!

ตั้งกึงน้ำ พอฟังว่าสามารถคร่ากุมเทวทูตมองโกล ยังเทียบม่อเป็นพยานยืนยันแผนการใหญ่ของโง้วซำกุ่ย สร้างความปลาบปลื้มลิงโลดยิ่ง พอรับทราบว่าโง้วซำกุ่ยสมคบคิดกับเผ่ารามสูร ซึ่งอยู่ตอนเหนือของประเทศคิดหมายล้มล้างราชวงศ์เซ็ง ยึดครองผืนแผ่นดิน นอกกำแพงใหญ่ต้องขมวดคิ้วเข้าหากัน

อุ้ยเซี่ยวป๊อกล่าวอีกว่า

"ซือแป๋ ชาวเผ่ารามสูรผมแดงนัยน์ตาเขียวกลับไม่น่าสะพรึงกลัวอาวุธปืนของพวกมันจึงร้ายกาจนัก พอยิงปืนออก ต่อให้เป็นวีรบุรุษผู้กล้าใดก็มิสามารถต้านรับได้"

ตั้งกึงน้ำกล่าวว่า

"เราก็ห่วงใยกังวลเช่นนี้ หากขับไล่แมนจูออกจากแผ่นดิน กลับชักนำชาวเผ่ารามสูรที่ดุร้ายอำมหิตกว่านี้เข้ามา ยึดครองแผ่นดินตงง้วนไว้จะทำอย่างไร?"

หัวหน้าหน่วยไพศาลกล่าวว่า

"หรือมิมีหนทางต้านรับอาวุธปืนของชาวเผ่ารามสูร?"

ตั้งกึงน้ำกล่าวว่า

"สองท่านลองพบพานคนผู้หนึ่งดู"

สาวเท้าถึงหน้าประตูห้องท้องเรือ ร้องว่า

"เฮงจู ท่านเข้ามา"

บนเรือน้อยบังเกิดเสียงขานรับ คนผู้หนึ่งถลันวูบมายังเรือโดยสารเข้าสู่ห้องท้องเรือ น้อมกายคารวะตั้งกึงน้ำเล็กน้อย เห็นเป็นบุรุษกลางคนอายุสี่สิบเศษเรือนร่างผอมเล็ก สีหน้าเปี่ยมแววฮึกหาญ

ตั้งกึงน้ำกล่าวว่า

"เฮงจู เข้าพบโง้วตั่วกอ เบิ๊ตั่วกอด้วยคนผู้นี้เป็นศิษย์เรา แซ่อุ้ยนามเชี่ยวปัอ"

คนผู้นั้นน้อมกายคารวะ หัวหน้าหน่วยไพศาลและพวกล้วนยึดกายคารวะตอบ ตั้งกึงน้ำแนะนำว่า

"ลิ้มเฮงจูผู้นี้เป็นผู้ช่วยเรา ระหว่างที่รับราชการกับแต้เช้งกงครั้งกระโน้นแต้เช้งกงเคยขับไล่ชาวยุโรปพ้นจากเกาะไต้หวัน น้องแซ่ลิ้มประกอบความดีความชอบด้วย"

อุ้ยเชี่ยวปัอกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ลิ้มตั่วกอเคยประจัญบานกับปีศาจผมแดง นับว่าประเสริฐแท้ ชาวยุโรปผมแดงใช้อาวุธปืน เผ่ารามสูรก็ใช้อาวุธปืน ลิ้มตั่วกอคงมีหนทางจัดการฝ่ายตรงข้าม"

หัวหน้าหน่วยไพศาล พิรุณต่างปรบมือชมเชยว่า

"น้องแซ่อุ้ยมีไหวพริบปราดเปรื่องนัก"

หัวหน้าหน่วยไพศาล ความจริงไม่นิยมนับถืออุ้ยเชี่ยวปัอ กระไรหวนนึกถึงฝ่ายตรงข้ามที่สามารถดำรงตำแหน่งหัวหน้าหน่วย คงสืบเนื่องจากการเป็นศิษย์ตั้งกึงน้ำ พอฟังวาจาหลายประโยคนี้ ค่อยบังเกิดความคิดเลื่อมใส ครุ่นคิดขึ้น

"เด็กน้อยนี้คำนวณเรื่องราวได้รวดเร็วฉับไว นับว่ามีความสามารถอยู่บ้าง"

ตั้งกึงน้ำยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

"ครั้งกระโน้นนายเหนือขับไล่ชาวต่างแดนพ้นจากไต้หวัน เราก็สังกัดในกองทัพ พบว่าอาวุธปืนของชาวยุโรปร้ายกาจจริงๆ จึงดำเนินแผนสองประการ หนึ่งนั้นก่อกำแพงหินห้อมล้อมชาวยุโรปอยู่ภายในเมือง ตัดตันน้ำมิให้ฝ่ายตรงข้ามใช้ดื่มกิน ชาวยุโรปไม่อาจกล้ำกลืนฝืนทนจึงทะลวงฝ่าวงล้อมออกมา พวกเรายามกลางวันไม่ปะทะหักหาญ ยามค่ำคืนใช้โล่หวาย ดาบยาวหักหาญกับพวกมันในระยะประชิดใกล้ เฮงจูคราก่อนท่านเป็นผู้นำขบวนโล่หวาย ลองบอกเล่าการประจัญบานครานั้นมาฟังดู"

ลิ้มเฮงจูกล่าวว่า

"นั่นเป็นแผนแนบเนียนของกุนซือ (เสนาธิการ)"

ที่แท้ตั้งกึงน้ำเป็นผู้เสนอแผนการ ขับไล่ศัตรูต่างแดนจากไต้หวัน ประกอบความดีความชอบใหญ่หลวงนายทัพนายกองสังกัดแต้เซ้งกงล้วนเรียกหาท่านเป็นกุนซือ

อุ้ยเซี่ยวป้อทวนคำว่า

"กุนซือ?"

เห็นลิ้มเฮงจูกลอกกลิ้งตวงตามายังตั้งกึงน้ำ ซือแป๋แย้มยิ้มเล็กน้อย จึงเข้าใจในบัดดล เอ่ยสืบต่อ

"ที่แท้ ซือแป๋คือขงเบ้งผู้รอบรู้ ครั้งกระโน้นขงเบ้งพิชิตเบ้งเฮ็กปัจจุบันตั้งกุนซือขับไล่ชาวยุโรป"

ลิ้มเฮงจูกล่าวว่า

"ครั้งกระโน้นแต้เซ้งกงหลังจากประกอบพิธีบวงสรวง เทพวารีนำขุนนางฝ่ายบุ๋นและบู๊โดยสารเรือรบสู่เกาะไต้หวัน ขณะห่างจากหาดทรายสิบลี้ชาวยุโรปเจาะเรือปิดปากอ่าว เรือรบพวกเรามิอาจแล่นเทียบใกล้ขณะอับจนปัญญา พลันเห็นระลอกคลื่นปั่นป่วน เหล่าทหารโห่ร้องก้องอื้ออึง แล่นเรือเคลื่อนใกล้ ลุยน้ำขึ้นฝั่ง ชาวยุโรปจึงยิงอาวุธปืนมา

ตอนนั้นกุนซือบอกต่อทั้งหมดว่า พวกเราหากถดถอย ต้องเสียชีวิตกลางทะเล อาวุธปืนชาวยุโรปแม้ร้ายกาจ ทั้งหมดยังสามารถตะลุยรุกหน้าเข้าหักหาญเสี่ยงชีวิต ดังนั้นนำพวกเราบุกเข้าหา ทันใดข้างหูเราคล้ายได้ยินเสียงอสนีบาตทลายลงติดต่อกันหลายร้อยครา เบื้องหน้าสายตาปรากฏหมอกควันคละคลุ้ง พี่น้องเบื้องหน้าล้มระเนระนาด ทั้งหมดยามประหวั่นลนลานจึงล่าถอยมา"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

"คงเป็นชาวยุโรปยิงอาวุธปืนมา ตอนแรกที่ข้าพเจ้าได้ยิน ก็แตกตื่นจนขวัญหนีดีฝ่อ"

ลิ้มเฮงจูกล่าวว่า

"เรายามประหวั่นลนลานขณะลังเลไม่อาจตกลงใจ ได้ยินกุนซือร้องดังๆ

ว่า "ชาวยุโรปพอยิงปืนนัดหนึ่ง ต้องอัดดินระเบิดบรรจุตะกั่วชุดใหม่ทั้งหมดรีบบุก" เรารีบนำพี่น้องทั้งหมดตะลุยรุกหน้า จริงดังที่ว่าชาวยุโรปยามกะทันหันยิงปืนมา แต่เพิ่งโถมถึงเบื้องหน้า อาวุธปืนก็ลั่นอีกครา เราจึงสัมกายลงเกลือกกลิ้งหลบเลี่ยง ครานั้น ปรากฏพี่น้องถูกระเบิดเสียชีวิตอีกมิน้อย ยามอับจนปัญญา จำต้องล่าถอยมาชาวยุโรปก็มิกล้าไล่ล่าตามประจัญบานครั้งนี้สูญเสียกำลังไปหลายคน ทั้งหมดล้วนท้อแท้ทอดอาลัย"

อุ้ยเซี่ยวป๊อกล่าวว่า

"ภายหลังกุนซือครุ่นคิดแผนเลิศล้ำใดได้?"

ลิ้มเฮงจูเล่าว่า

"ค่ำคืนนั้นกุนซือเรียกตัวเราเข้าพบ สอบถามว่า "น้องแซ่ลี้ท่านเป็นศิษย์สำนักตี่ตั้งมึ้ง (สำนักพสุธา) แถบบรรพตบู๊อี้ซัว กระมัง?"

เราส่งเสียงรับคำ กุนซือกล่าวว่า "เมื่อตอนกลางวัน ชาวยุโรปยิงอาวุธปืนออก ท่านล้มลงเกลือกกลิ้งกับพื้น ท่าร่าง คล่องแคล่วปราดเปรียวยิ่ง"

เราละอายใจยิ่ง กล่าวว่า "เรียนกุนซือ เราไม่รักตัวกลัวตายพรุ่งนี้พอประจัญบานกัน มิกล้าเกลือกกลิ้งหลบเลี่ยง ทอนอานุภาพของทหารเหม็งเรา"

อุ้ยเซี่ยวป๊อกล่าวว่า

"ลิ้มตั่วกอ ข้าพเจ้าคาดคะเนว่า กุนซือมิใช่บอกท่านรักตัวกลัวตายหากแต่ชมเชยว่า ท่าร่างเกลือกกลิ้งของท่านยอดเยี่ยมยิ่ง ให้ท่านถ่ายทอดต่อพี่น้องทั้งหมด"

ตั้งกึงน้ำกวาดตามองอุ้ยเซี่ยวป๊อแวบหนึ่ง ดวงตาทอประกายยกย่องชมเชย ลิ้มเฮงจูตบขาอ่อนดังฉาดร้องดังๆ ว่า

"ถูกต้อง ท่านเป็นศิษย์ของกุนซือ นับว่าอาจารย์เลิศล้ำอบรมศิษย์ปราดเปรื่องจริงๆ"

อุ้ยเซี่ยวป๊อหัวร่อพลางกล่าวว่า

"ท่านเป็นทหารสังกัดซือแป้ข้าพเจ้า นับว่าในสังกัดขุนพลเข้มแข็งปราศจากทหารอ่อนแอ"

ทุกผู้คนหัวร่อออกมา ลิ้มเฮงจูกล่าวว่า

"ค่ำคืนนั้นกุนซือกล่าวเช่นนี้จริง บอกว่า "ท่านอย่าได้เข้าใจผิด เราเห็นท่าร่างอี่แซจับโป๊ยฮวง (นางแอ่นสิบแปดตลบ) ซ่งชือเช่าเจี่ยปวย (กระรอกทะยานบนยอดหญ้า) ของท่านยอดเยี่ยมยิ่ง สามารถเกลือกกลิ้งถึงร่างศัตรู ฟันดาบใส่เท้าฝ่ายตรงข้าม เพียงมิทราบท่านฝึกปรือเพลงดาบที่ตั้งตอฮวบ (เพลงดาบเรียดดิน) ถึงระดับใด?"

เราพอฟังจึงทราบว่า กุนซือหาใช่ตำหนิเราขลาดเขลากลัวตายไม่ ดังนั้นตอบว่า "เรียนกุนซือ เราเคยฝึกปรือเพลงดาบ เรียดดินมา ครั้งกระโน้นซือแป๋อธิบายว่า ยามรับทัพจับศึก ให้เกลือกกลิ้งตามพื้นดินใช้เพลงดาบนี้ฟันใส่ม้าศัตรู แต่ชาวยุโรปมิได้ขี่ม้าเกรงว่าไม่มีประโยชน์"

กุนซือกล่าวว่า "ชาวยุโรปแม้มิได้ขี่ม้า พวกเราสามารถเปลี่ยนเป็นฟันใส่เท้ามัน" เราเพิ่งเข้าใจในบัดดล บอกว่า "ใช่แล้ว บริวารสมองโง่ทึบ ไม่ทันฉุกคิดถึงความนี้"

อุ้ยเซี่ยวป้อยิ้มเล็กน้อยครุ่นคิดขึ้น

"ซือแป๋ท่านแนะนำท่านใช้เพลงดาบนี้ฟันเท่าม้า ท่านก็เข้าใจว่ามิอาจฟันใส่เท้าคน มันสมองท่านมิใคร่ปราดเปรื่องจริงๆ"

ลิ้มเฮงจูเอ่ยสืบต่อ

"ตอนนั้นกุนซือสั่งเราร่ายรำเพลงดาบชุดนี้เที่ยวหนึ่งชมเชย ว่า "น้องแซ่ลิ้ม เพลงดาบและท่าร่างของท่านหากมิได้ฝึกปรือกว่าสิบปีไม่อาจมีความสำเร็จระดับนี้ พรุ่งนี้พวกเราต้องประจัญบานกับศัตรู หากให้ทั้งหมดฝึกปรือกัน เกรงว่ามิทันท่วงที"

อ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

"นี่เรียกว่าปกติไม่จุดธูป ยามดับขันวิงวอนพุทธรูป ทั้งเรียกว่าก่อนขึ้นเกี้ยวค่อยเจาะใบหู ทหารประชิดเมืองจึงลับทวน แต่ตอนส่งตัวเจ้าสาวขึ้นเกี้ยว จึงเจาะใบหูเพื่อสวมต่างหู แม้สายเกินการ ยังประเสริฐเลิศกว่าไม่ประดับต่างหู รอจนศัตรูประชิดกำแพงเมือง จึงลับทวนฝนอาวุธก็ประเสริฐกว่ายึดถือทวนที่ขึ้นสนิมออกไปประจัญบาน!"

ลิ้มเฮงจูกล่าวว่า

"ใช่แล้ว กุนซือบอกว่า "การบุกตะลุยยามกลางวัน ข่มขู่ขวัญชาว

ยุโรปจนระริก มิกล้าทะลวงออกมา บัดนี้ท่านถ่ายทอดวิชาเกลือกกลิ้งตามพื้นดิน สะบัดคาบฟันเท้าแก่เหล่าทหารสักสามสี่ท่า ให้ทั้งหมดฝึกปรือชำชองก็ใช้การได้"

เรารับคำสั่งล่าถอยมา ค่ำคืนนี้เริ่มถ่ายทอดฝีมือแก่เหล่าทหารเช้าวันรุ่งขึ้น ชาวยุโรปก็ทะลวงออกมา พวกเรายิงเกาทัณฑ์คุกคามพวกมันล่าถอยกลับ กองทหารเราก็ถ่ายทอดเพลงดาบเรียดดินแก่ทหารกองอื่น

พร้อมกันนั้นกุนซือสั่งทั้งหมดฟันกิ่งไม้ สานรวมเป็นโล่กำบังกระสุนตะกั่วของชาวยุโรป เช้าวันที่สี่ชาวยุโรปบุกออกมาอีก พวกเราก็ตรงเข้าประจัญบานเกลือกกลิ้งร่างตามพื้นดิน เข่นฆ่าจนอริราชแตกกระจัดกระจาย ทิ้งเท้าขาดไว้หลายพันข้าง ชาวยุโรปจึงยินยอมสวามิภักดิ์"

หัวหน้าหน่วยไพศาลกล่าวอย่างลิงโลด

"วิธีการของซือแป้ เมื่อสามารถเอาชัยชาวยุโรป พวกเราก็มิต้องเกรงกลัวเผ่ารามสูร"

ตั้งกึงน้ำกล่าวว่า

"แต่สภาพการณ์ผิดแผกแตกต่าง ครั้งกระโน้นชาวยุโรปที่ยึดครองเกาะไต้หวัน มีเพียงสามสี่พันคน หากแม้นเผ่ารามสูรเข้าแผ่นดินตงง้วนต้องมีจำนวนอย่างน้อยสิบหมื่นคน เข่นฆ่าไปหมดสิ้น อย่าว่าแต่เพลงดาบเรียดดินสามารถจู่โจมในระยะใกล้ เผ่ารามสูรหากใช้ปืนครกยิงจู่โจมมาแต่ไกลก็ยากต้านทานรับไว้"

"ในความเห็นกุนซือ สมควรทำอย่างไร?"

เขาเห็นตอนที่ตั้งกึงน้ำแนะนำพวกตนต่อลิ้มเฮงจูหาได้ อ้างคำหัวหน้าหน่วยไม่ แสดงว่าลิ้มเฮงจูมิใช่คนของสมาคมฟ้าดิน ดังนั้น ไม่เรียกหาเป็นประมุข

ตั้งกึงน้ำกล่าวว่า

"บัดนี้โง้วซำกุ่ยมั่วสุมกับเผ่ารามสูร ตอนที่มันคิดกบฏ พวกเราก็โค่นโง้วซำกุ่ยล้มลงก่อน เผ่ารามสูรหากปราศจากคนภายในคอยชักนำคงมิกล้าบุกรุกรานโดยพลการ"

หัวหน้าหน่วยพิรุณกล่าวว่า

"หากโค่นโง้วซำกุ่ยในบัดดล เกรงว่าไม่อาจยืมมือมันแตกหักกับชาวแมนจู ชาวแมนจูยังคงปกครองประเทศสืบต่อ"

"นั่นก็มิผิด แต่หากเปรียบเทียบกัน ชาวเผ่ารามสูรยังน่าสะพรึงกลัวกว่าชาวแมนจูอีก"

อุ้ยเซียวป้อกล่าวว่า

"ถูกต้อง ชาวแมนจูผิวเหลืองตาดำ จมูกบี้แบนไม่ผิดแผกแตกต่างกับพวกเรา สำเนียงภาษาก็เป็นเฉกเช่นกัน ปีศาจชาวยุโรป กลับผมแดงนัยน์ตาเขียว ถ้อยวาจากีลีกูลู มิมีผู้ใดรับฟังเข้าใจ"

ทั้งหมดหารือแผนการบ้านเมืองชั่วขณะ ตั้งกึงน้ำก็สอบถามถึงข่าวคราวของแต้โคกชวง ที่แท้ตระกูลแต้ห่วงใยกังวลแต้โคกชวง ส่งตั้งกึงน้ำและลิ้มเฮงจูมารับมันกลับมาตุภูมิถิ่นเกิด

หัวหน้าหน่วยพิรุณกล่าวว่า

"ฟังว่าแต้กงจื้อก็บรรลุถึงเมืองลิ้วจิว มีองครักษ์ฝีมือยอดเยี่ยมคอยพิทักษ์คุ้มครอง เรียกว่ากระบี่ไร้โลหิตปังเซียะฮ่วมอะไรนั่น เราจะใช้คนออกสืบเสาะ คงสืบทราบที่พำนักมันได้"

มันเห็นลิ้มเฮงจูอยู่ในละแวกข้างเคียง จึงไม่สะดวกกับการบ่งบอกเรื่องคร่ากุมแต้โคกชวงออกไป

ตอนนั้นท้องฟ้าใกล้รุ่งสางฝนซาขาดเม็ด หัวหน้าหน่วยพิรุณ จึงกล่าว

"ยากนักที่กุนซือและลิ้มตั่วกอ จะให้เกียรติมาถึงลิ้วจิว เสื้อผ้าทั้งหมดล้วนเปียกชุ่มโชก ขอเชิญขึ้นฝั่งไปร่วมดื่มสุราขับไล่ความหนาว สักจอก"

ตั้งกึงน้ำกล่าวว่า

"ประเสริฐมาก"

ลมฝนดรานี้ หอบพัดเรือน้อยมาไกลสามสิบกว่าลี้ เมื่อกลับถึงเมืองลิ้วจิว เป็นเวลาใกล้เที่ยง ทุกผู้คนขึ้นท่าเรือเดิม เพิ่งก้าวขึ้นฝั่งปรากฏเงาร่างสายหนึ่งพุ่งปราดมา ร้องว่า

"เซียงกง (คำยกย่องบุรุษหนุ่ม) ในที่สุดท่านหวนกลับมาแล้ว"

ผู้มาคือซังยี้ เห็นตลอดทั้งร่างของนางเปียกชุ่มโชก สีหน้าเปี่ยม

แววตื่นเต้นลิงโลด

อุ้ยเชี่ยวป๊อกล่าวว่า

"ท่านไฉนอยู่ที่นี้?"

ซังยี้กล่าวว่า

"เมื่อคืนลมฝนโหมกระหน่ำ ท่านโดยสารเรือออกไป ข้าพเจ้าห่วงใยกังวลยิ่ง ภาวนาให้เชียงกงสามารถกลับมาโดยปลอดภัยแต่เนิ่นๆ"

อุ้ยเชี่ยวป๊อกล่าวอย่างสงสัยใจ

"ท่านรอคอยอยู่ที่นี้ตลอดเวลา?"

"ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้าเกรงว่า..."

อุ้ยเชี่ยวป๊อกล่าวว่า

"เกรงว่าเรือของข้าพเจ้าจะล่มไป ใช่หรือไม่?"

ซังยี้หน้าแดงวูบ กล่าวเบาๆ

"ข้าพเจ้าทราบว่าท่านชะตากล้าแข็ง วาสนาเลิศล้ำ เรือโดยสารต้องไม่ล่มแน่นอน เพียงแต่..."

ยามนั้น เจ้าของเรือที่อยู่ริมท่าผู้หนึ่งสอดคำขึ้น

"ทหารท่านนี้ให้พวกเราออกเรือ ท่ามกลางลมฝนโหมกระหน่ำบอกว่าต้องการเสาะหาคน ตอนแรกเสนอรางวัลหนึ่งร้อยตำลึง มิมีผู้ใดกล้าออกเรือ จึงเพิ่มเป็นสองร้อยตำลึง เตียเล่าซาละโมบเงินทองจึงรับปากแต่เพิ่งออกเรือ เสาเรือก็ถูกลมกรรโชกหักดังกร๊อบใหญ่ เมื่อเป็นเช่นนี้มิว่าผู้ใดก็ไม่กล้าอาสา สร้างความร้อนรุ่มแก่มันจนร่ำไห้ออกมา"

ที่แท้ซังยี้สวมใส่ชุดทหารลาดตระเวน บุคคลภายนอกดูไม่ออกว่านางเป็นสตรี

อุ้ยเชี่ยวป๊อพอฟัง สร้างความพลุ่งพล่านตื้นตันยิ่ง ยึดกุมมือซังยี้ไว้กล่าวว่า

"ซังยี้ ท่าน...ดีต่อข้าพเจ้ายิ่ง"

ซังยี้หน้าแดงฉานสดใส ก้มศีรษะต่ำลง

ผู้คนทั้งหมดมาถึงที่พำนักของหัวหน้าหน่วยพิรุณ ผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้าอาภรณ์ หัวหน้าหน่วยพิรุณชักนำตั้งกึงน้ำเข้าห้องข้าง ถ่ายทอด

บอกเหตุการณ์เมื่อคืนให้ทราบโดยละเอียด

ตั้งกึงน้ำพอฟังจบความ จึงกล่าว

"น้องแซ่เบ๊ก็ใช้คน ออกสืบเสาะร่องรอยของแต้กงจื้อ"

หัวหน้าหน่วยพิรุณเบ๊เถียวเฮงรับคำ กลับมายังห้องโถง ซึ่งจัดโต๊ะสุราเลี้ยงต้อนรับ หัวหน้าหน่วยพิรุณเชื้อเชิญตั้งกึงน้ำนั่งตำแหน่งประธานหัวหน้าหน่วยไพศาลถัดมา อันดับสามคือ อุ้ยเซี่ยวป้อ

อุ้ยเซี่ยวป้อกลับกล่าวว่า

"ลิ้มตั่วกอใช้เพลงดาบเรียดดินฟันขายุโรป ขับไล่พวกมันออกจากเกาะไต้หวัน นับเป็นความดีความชอบใหญ่หลวง ข้าพเจ้าสามารถดื่มสุราร่วมกับท่าน เป็นที่ปลาบปลื้มประโลมใจนัก ไหนเลยกล้ายึดครองตำแหน่งที่นั่งของท่าน"

พลางฉุดลากลิ้มเฮงจู ทรุดนั่งลงยังเก้าอี้ตัวที่สาม

ลิ้มเฮงจูลิงโลดยิ่ง รู้สึกศิษย์ของกุนซือแม้อายุยังเยาว์ กลับเปี่ยมน้ำใจสหาย

ขณะดื่มกิน ตั้งกึงน้ำสั่งว่า

"เซี่ยวป้อ เจ้ากำลังปฏิบัติภารกิจสำคัญ เราสองอาจารย์กับศิษย์ไม่อาจอยู่ร่วมนานไป หลังจากดื่มสุรามื้อนี้ เจ้ารีบเดินทางขึ้นเหนือ"

อุ้ยเซี่ยวป้อรับคำ กล่าวว่า

"น่าเสียดายที่ครานี้ไม่อาจรับฟังคำแนะนำสั่งสอนของซือแป๋นานกว่านี้ ข้าพเจ้าความจริงยังคิดรับฟังวีรกรรมของโง้วตั่วกอ เยี่ยงนี้ได้แต่รอจนโง้วซำกุ่ยล่มสลาย ค่อยรับฟังได้"

หัวหน้าหน่วยไพศาลโง้วลักคี้กล่าวว่า

"เราก็มิมีวีรกรรมอันใด กลับประกอบเรื่องเหลวไหลมิน้อย"

หลังจากดื่มกินอิ่มหนำ อุ้ยเซี่ยวป้อก็หยิบฉวยอาวุธปืนที่โง้วซำกุ่ยกำนัลให้ออกมา กล่าวกับหัวหน้าหน่วยไพศาลว่า

"โง้วตั่วกอ ท่านดั้นด้นมาพบผู้น้อง เป็นที่ตื้นตันนัก อาวุธปืนกระบอกนี้ ขอมอบให้ท่านเก็บไว้เป็นที่ระลึก"

หัวหน้าหน่วยไพศาล หยิบฉวยปืนสั้นยิงไปยังกลางลานตึก เห็น

ประกายไฟแลบกระจาย เสียงบึมดังกึกก้อง พื้นหินอันแข็งแกร่งถูกยิงเป็นรูใหญ่ สะเก็ดหินปลิวเวียนว่อน

ทุกผู้คนล้วนใจหายวาบ ลิ้มเฮงจูกล่าวว่า

"อาวุธปืนกระบอกนี้ เปรียบกับของชาวยุโรป นับว่าร้ายกาจกว่ามากนัก"

หัวหน้าหน่วยไพศาลกล่าวคำขอบคุณ ซุกเก็บอาวุธปืนไว้ ตั้งกึงน้ำต้องชมวดคิ้วครุ่นคิดขึ้น

"อาวุธปืนของเผ่ารามสูรร้ายกาจปานนี้ หากนำกำลังบุกเข้ามาคงยากต้านทานรับได้"

อุ้ยเซี่ยวป้อส้วงตั๋วแลกเงินห้าพันตำลึง ยื่นส่งแก่ลิ้มเฮงจูให้จับจ่ายใช้สอย ลิ้มเฮงจูงงงันวูบ เห็นฝ่ายตรงข้ามเป็นบุรุษหนุ่มอายุเยาว์ ไฉนใจกว้างปานนี้?

ขณะจะบ่ายเบี่ยงปฏิเสธ กลับเห็นอุ้ยเซี่ยวป้อส้วงตั๋วแลกเงิน มูลค่าห้าพันตำลึงออกมาสี่ฉบับ ยื่นส่งแก่หัวหน้าหน่วยพิรุณเบ๊เถียวเฮง กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"เบ๊ตั่วกอ รบกวนท่านเลี้ยงสุราแก่พี่น้องหน่วยพิรุณแทนข้าพเจ้าสักจอกหนึ่ง"

หัวหน้าหน่วยพิรุณหัวร่อพลางกล่าวว่า

"เงินสองหมื่นตำลึงออกจะมากเกิน ดื่มสุราร้อยปีก็ไม่หมดสิ้น"

จากนั้นกล่าวคำขอบคุณซุกเก็บไว้

อุ้ยเซี่ยวป้องอเข่าคุกลง โขกศีรษะอำลาตั้งกึงน้ำ ตั้งกึงน้ำยื่นมือประคองผู้เป็นศิษย์ขึ้น ตบไหล่อุ้ยเซี่ยวป้อ กล่าวว่า

"เจ้าประเสริฐยิ่ง มิเสียทีที่เป็นศิษย์ของเรา"

อุ้ยเซี่ยวป้อยามยืนชิดใกล้กับซือแป้ เห็นถนัดชัดตาว่า ผมเผ้าจอนหูตั้งกึงน้ำหงอกขาว สีหน้าซูบซีดอิดโรย หวนนึกถึงวันเวลาเหล่านี้ซือแป้ร่อนเร่ทั่วยุทธจักร พิทักษ์สันติสุขส่วนรวม นับว่า ลำบากยากเข็ญยิ่ง สร้างความดับแค้นใจนัก คิดกำนัลสิ่งของให้ ครุ่นคิดขึ้น

"ซือแป้คงไม่ต้องการทรัพย์สินเงินทอง อัญมณีของมีค่า นอกจาก

นี้เราก็มิมีสิ่งใดอีก ซือแป๋พลังฝีมือสูงเยี่ยม ย่อมไม่พิสมัยมีดสั้นประกายดำ และภูษิตวิเศษเรา"

พลันบังเกิดความคิดพลุ่งพล่านขึ้นวูบ กระตุกแขนเสื้อตั้งกึงน้ำกล่าวว่า

"ซือแป๋ ศิษย์มีเรื่องคิดน้อมเรียน"

ทั้งสองจึงเข้าสู่ห้องข้าง อุ้ยเชี่ยวปัอยื่นมือไปในอกเสื้อ ล้วงห่อผ้าใบหนึ่งออกมา กลับเป็นห่อบรรจุเศษหนังแพะ ซึ่งซุกซ่อนอยู่ในปกคัมภีร์สี่สิบสองบททั้งแปดเล่ม

อุ้ยเชี่ยวปัอแก้เชือกที่ผูกมัดปากถุงออก คลี่ห่อผ้าน้ำมันสามชั้นซ้อนๆ เผยเห็นเศษหนังแพะเหล่านั้น กล่าวว่า

"ซือแป๋ ศิษย์มิมีสิ่งอื่นมอบต่อท่านผู้เฒ่า เศษหนังแพะเหล่านี้ขอท่านโปรดรับไว้"

ตั้งกึงน้ำเห็นศิษย์แก้ห่อผ้าน้ำมันทีละชั้น เข้าใจว่าภายในห่อหุ้มสมบัติมีค่าใด กลับพบว่าเป็นเศษหนังแพะที่ถูกตัดเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อยต้องกล่าวอย่างสงสัยใจ

"นั่นเป็นอะไร?"

อุ้ยเชี่ยวปัอจึงบ่งบอกความเป็นมาของเศษหนังแพะออกไป ตั้งกึงน้ำพอฟังว่า บรรดายอดคนอาทิ อ้วงไท้โหวตัวปลอม เมี่ยงไป๋ โง้วซำกุ่ย แม่ชีเกาลั้ง ประมุขนิกายเทพมังกร ล้วนมุ่งมั่นหมายครอบครองเศษหนังแพะเหล่านี้ ของนี้เป็นลายแทงชักนำสู่ขุมทรัพย์มหาศาล ซึ่งชาวแมนจูซุกซ่อนไว้ รู้สึกเหนือความคาดหมายอย่างใหญ่หลวง ดังนั้นสอบถามรายละเอียดที่ผ่านมา. อุ้ยเชี่ยวปัอก็ถ่ายทอดบอกให้ทราบ ตั้งกึงน้ำขบคิดเล็กน้อยแล้วกล่าว

"เชี่ยวปัอ ของสิ่งนี้มีความสำคัญยิ่ง เจ้าเก็บรักษาไว้ชั่วคราว พยายามปะติดปะต่อเศษหนังแพะเข้าด้วยกัน ศึกษาค้นคว้าความลึกล้ำของลายแทง สืบสาวสู่ขุมทรัพย์แมนจู"

อุ้ยเชี่ยวปัอปราศจากความอดกลั้นต่อทุกเรื่องราว เคยปะติดปะต่อเศษหนังแพะหลายครา ล้วนมิอาจประกอบเป็นแผ่นภาพขึ้น พอฟังจึง

รวบรวมเศษหนังแพะซุกเก็บไว้ดังเดิม กล่าวว่า

"ศิษย์จะพากเพียรพยายาม หากปะติดปะต่อเศษหนังแพะเป็นลายแทงได้ สมาคมฟ้าดินเรามีศิษย์กระจายอยู่ทุกแห่งหน พอทุ่มเทกำลังออกย่อมสืบเสาะพบชุมทรัพย์นั้นได้"

ตั้งกึงน้ำผงกศีรษะกล่าวว่า

"หากแม้นเสาะพบชุมทรัพย์ จะใช้เป็นทุนทรัพย์สำหรับกอบกู้ราชวงศ์เหม็ง ทั้งแจกจ่ายทรัพย์สมบัติแก่ประชาราษฎร ช่วยเหลือผู้ยากจนข้นแค้น สอดคล้องกับจุดประสงค์ที่สมาคมเราวางไว้"

เอ่ยถึงตอนนี้ สีหน้าปรากฏแววปลาบปลื้มประโลมใจขึ้น

ตั้งกึงน้ำตอนแรกสีหน้าหม่นหนองกังวล แสดงว่ามีความในใจลึกล้ำยามนี้กลับคึกคักขึ้นอักโข อุ้ยเซี่ยวป้อพอเห็นเช่นนั้นก็ปีติลิงโลดยิ่ง

ตั้งกึงน้ำกล่าวอีกว่า

"เจ้าปฏิบัติเรื่องราวได้ยอดเยี่ยม เป็นศิษย์อันประเสริฐของเราจริงๆ พิษภายในกายเจ้าเป็นอย่างไร ทุเลาลงบ้างหรือไม่?"

อุ้ยเซี่ยวป้อตอบว่า

"ศิษย์รับประทานตัวยาที่อ้วงไท้โหวตัวปลอมมอบให้ พิษภายในกายถูกขจัดหมดสิ้นแล้ว"

ตั้งกึงน้ำกล่าวอย่างลิงโลด

"ประเสริฐแท้ เจ้าแบกภาระล้มล้างโง้วซำกุ่ย ภายหน้าหวังให้เจ้าถนอมตัวด้วย"

พลางวางสองมือลงบนไหล่อุ้ยเซี่ยวป้อ อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

"ถูกแล้ว ศิษย์ไม่เข้าใจทุกเรื่องราวเพียงเพราะโชคดี จึงได้เศษหนังแพะเหล่านี้มา ทุกครั้งเฉกเช่นข้าพเจ้าเป็นเจ้ามือ กินไพ่ต่ำของคู่ขา แม้มีแต้มสิบ ยังคงกินแต้มสิบของคู่ขา กินรวบอย่างปลอดโปร่งสบายใจยิ่ง เพียงแต่หากชนะติดต่อกันแปดตา สมควรหยุดเล่น มิเช่นนั้นตาที่เก้าหากเล่นเสีย ไยมิใช่ต้องจ่ายจนหมดสิ้น?"

ตั้งกึงน้ำยิ้มเล็กน้อย รู้สึกบุรุษหนุ่มนี้ชมชอบพนัน เปรียบเปรยทุกเรื่องราวเป็นการพนันจนหมดสิ้น ดังนั้นกล่าวว่า

"เจ้าเข้าใจซึ้งถึงเหตุผลนี้ก็ประเสริฐแท้ ควรทราบว่าโชควาสนาล้วนไม่อยู่คู่เราตลอดกาล พวกเรากำลังทำงานสำคัญ ต้องระมัดระวังทุกเรื่องราว ไม่อาจเสียชีวิตในลักษณะนี้เด็ดขาด"

สาวเท้าถึงริมหน้าต่าง แหงนหน้ามองท้องฟ้า กล่าวเบาๆ

"เซียวป้อ เราหลังจากทราบข่าวของโง้วซำกุ่ย และเจ้า ได้ลายแทงขุมทรัพย์ของชาวแมนจู ต่อให้เสียชีวิตในบัดดล ก็นอนตาหลับ"

อุ้ยเซี่ยวป้อครุ่นคิดขึ้น

"ปกติพบเห็นซือแป้ ท่านผู้เฒ่ามักมีท่าทีดึกดักเข้มแข็ง ดรานี้ไฉนนึกถึงความตายร่ำไป?"

ดังนั้นถามว่า

"ซือแป้ การเดินทางกลับตระกูลแต้ของท่านดรานี้คงมิใคร่สบายใจกระมัง?"

ตั้งกึงน้ำหันกายกลับมา กล่าวอย่างสงสัยใจ

"เจ้าทราบได้อย่างไร?"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเห็นซือแป้ดล้ายไม่เบิกบานใจ แต่หวนนึกถึงนักสู้ผู้กล้าทั้งแผ่นดิน ล้วนเคารพนับถือท่าน อีกประการท่านไม่กริ่งเกรง ทุกผู้คนทั่วใต้หล้ามีแต่คนของตระกูลแต้ จึงสร้างความคับแค้นแก่ท่านได้"

ตั้งกึงน้ำเงียบงันชั่วขณะ จึงทอดถอนใจกล่าวว่า

"เรื่องนี้ยืดยาวยิ่ง ครั้งกระโน้นจอมทัพแต้เซ้งกง แผ่พระคุณต่อเราอย่างลึกล้ำ เราสัตย์สาบานว่า จะพลีชีพทดแทนพระคุณ สำหรับกับตระกูลแต้ยินดีรับใช้อย่างสุดความสามารถ แต้ยี่กงจื้อ (ทายาทอันดับสองหมายถึงแต้โคกซวง) เคยก้าวร้าวต่อเราจริง แต่มันอายุยังเยาว์ เราไม่นำพาประมาท หากแต่อ้วงฮุย (ภรรยาหลวง เจ้าผู้ครองแดวัน หมายถึงภรรยาแต้เซ้งกง) คิดทอดถอนตำแหน่งซี่จื้อ (ทายาทสืบอำนาจ) ของตั่วกงจื้อ (พี่ชายแต้โคกซวง) แต่งตั้งยี่กงจื้อแทน"

อุ้ยเซี่ยวป้อสั่นศีรษะระรัว กล่าวว่า

"ยี่กงจื้อทั้งเหลวไหล ทั้งขลาดเขลากลัวตาย มิอาจทัดเทียมกระทั่ง

บุตรชายโง้วซำกุ่ย คนผู้นี้นับเป็นเศษสวะ ลูกเต่าตัวบัดซบ"

หวนนึกถึงอาคอ บังเกิดจิตปฏิพัทธ์ต่อแต้โคกซวง ดังนั้นยิ่งแผดค่ายิ่งเผ็ดร้อน

ตั้งกึงน้ำกล่าวเสียงทุ้มหนัก

"เชี่ยวป้อ สำรวมปากคำไว้ เยี่ยงนั้นไยมิใช่กำลังด่าประณามท่านแม่ทัพผู้ล่วงลับ?"

อุ้ยเชี่ยวป้ออุทานดังอา ยกมือปิดปากตนเอง กล่าวว่า

"สมควรตาย คำลูกเต่าไม่อาจด่าพร่ำเพรื่อ"

ตั้งกึงน้ำกล่าวว่า

"กงจื้อทั้งสองหากเปรียบเทียบกัน ยี่กงจื้อเป็นรองทุกด้านจริงๆ เพียงแต่เค้าหน้าคมคาย ทั้งยังปากหวาน ได้รับความ รักใคร่จากผู้เป็นมารดา"

อุ้ยเชี่ยวป้อตบขาอ่อนดังฉาด กล่าวว่า

"ใช่แล้ว สตรีเพศไม่เข้าใจทุกเรื่องราว พอพบพานบุรุษสำอางรู้จักแต่สรรเสริญเยินยอ ก็ยึดถือเป็นของวิเศษ"

ตั้งกึงน้ำมิทราบว่าอุ้ยเชี่ยวป้อหมายถึงอาคอ เอ่ยสืบต่อ

"เหล่าขุนนางสังกัดท่านแม่ทัพ ล้วนไม่เห็นพ้องกับการเปลี่ยนแปลงตำแหน่งซี่จื้อ เมื่อเป็นเช่นนี้ กงจื้อทั้งสองแม้เป็นพี่น้องกลับขาดความปรองดอง อ้วงอุยบางคราวก็ด่าว่าพวกเรา"

อุ้ยเชี่ยวป้อโพล่งว่า

"นาง..."

คำ "นางแพศยา" แทบโพล่งจากปาก ดีที่กล้ำกลืนไว้เปลี่ยนเป็นกล่าวว่า

"นางพออายุสูงวัย ก็งมงายเหลวไหล ชื่อแป้ท่านเมื่อถูกตระกูลแต้ตำหนิติเตียน นับแต่นี้ก็อย่าได้ไปแล้ว"

ตั้งกึงน้ำทอดถอนใจกล่าวว่า

"ชีวิตของเรานี้ มอบให้กับท่านแม่ทัพผู้ล่วงลับแล้ว เชี่ยวป้อถือกำเนิดเป็นนักสู้ สมควรจดจำจารึกพระคุณ หาหนทางชดใช้ทดแทน เราสมควรช่วยเหลือตระกูลแต้สืบต่อ"

อุ้ยเซี่ยวปัอ มิทราบสมควรเกลี้ยกล่อมกลับกลายความตั้งใจซือแป๋อย่างไร เงียบงันชั่วขณะจึงกล่าว

"เมื่อวานพวกเราความจริงคิด..."

พลางรั้งมือฟันลงบนต้นคอ เอ่ยสืบต่อ

"ฟันแต้โคกซวงให้เสร็จเรื่องสิ้นราว แต่เบ๊ตั่วกอ (พี่ใหญ่...หัวหน้าหน่วยพิรุณ) ทัดทานไว้ บอกว่าซือแป๋สังกัดแต้เซ้งกง หากทำเช่นนี้จะถูกกล่าวหาว่าทรยศเนรคุณนายเหนือ"

ตั้งกึงน้ำกล่าวว่า

"น้องแซ่เบ๊กระทำได้ถูกต้อง พวกเจ้าหากสังหารแต้กงจื้อ เราไหนเลยบากหน้าไปพบท่านแม่ทัพในปรภพได้?"

พลางกุมมืออุ้ยเซี่ยวปัอ สาวเท้าออกจากห้อง

ครั้นแล้ว อุ้ยเซี่ยวปัอกล่าวคำอำลาซือแป๋ หัวหน้าหน่วยไพศาล หัวหน้าหน่วยพิรุณ หัวหน้าหน่วยทั้งสองติดตามส่งถึงหน้าประตู หัวหน้าหน่วยพิรุณโง้วลักคี้ พลันกล่าวว่า

"น้องแซ่อุ้ย เราสาบานเป็นพี่ชายน้องสาวกับซังยี้ของท่านแล้ว"

วาจาพอกล่าวออก อุ้ยเซี่ยวปัอและหัวหน้าหน่วยพิรุณล้วนตื่นเต้นตระหนกยิ่ง ยามเมื่อเหลียวมองซังยี้ เห็นนางก้มศีรษะต่ำ สองข้างแก้มแดงระเรื่อ ท่าทีขวยเขินเอียงอายยิ่ง

อุ้ยเซี่ยวปัอกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"โง้วตั่วกอรู้จักกล่าวล้อเล่นนัก"

หัวหน้าหน่วยไพศาลกล่าวอย่างจริงจัง

"หาได้ล้อเล่นไม่ น้องสาวร่วมสาบานของเรานี้สัตย์ซื่อจงรักอาจหาญเหนือธรรมดา เป็นที่นับถือเลื่อมใสของเราผู้พี่นัก เราเห็นท่านสาบานเป็นพี่น้องกับจอมดาบชัยชนะโอ้วอิดจือ จึงลอกเลียนเยี่ยงอย่างคิดสาบานเป็นพี่น้องกับซังยี้ นางกลับบ่ายเบี่ยงปฏิเสธ บอกว่ามิกล้าอาจเอื้อมเราเป็นขอทานเฒ่าคนหนึ่งมีอันใดสูงส่ง จึงยืนกรานเจตนา นางได้แต่รับปาก"

หัวหน้าหน่วยพิรุณกล่าวว่า

"เมื่อครู่สองท่านสนทนากันในห้องหับด้านนั้น ที่แท้หารือเรื่อง

สาบานเป็นพี่น้องกัน"

หัวหน้าหน่วยไพศาลกล่าวว่า

"ถูกต้อง ซังยี้น้องเราให้เราอย่าได้แพร่งพรายออกไป ฮา ฮา การสาบานเป็นพี่น้อง นับเป็นเรื่องอันเที่ยงธรรมมีอันใด ไม่อาจบอกต่อผู้คน"

อุ้ยเชี่ยวป๊อรับฟังถึงตอนนี้ จึงทราบว่าเป็นความจริง กวาดตามองซังยี้และหัวหน้าหน่วยไพศาลสลับไปมา รู้สึกสงสัยใจยิ่ง

หัวหน้าหน่วยไพศาลกล่าวว่า

"น้องแซ่อุ้ย นับแต่นี้ท่านต้องดีต่อน้องสาวร่วมสาบานเรา หากแม้นชาเย็นต่อนาง เราต้องทวงถามความยุติธรรมจากท่าน"

ซังยี้รีบกล่าวว่า

"ไม่ ไม่เด็ดขาด เชียงกง...ดีต่อข้าพเจ้ายิ่ง"

อุ้ยเชี่ยวป๊อหัวร่อพลางกล่าวว่า

"เมื่อมีพี่ร่วมสาบานเยี่ยงนี้คอยหนุนหลัง ต่อให้เป็นยมบาล ก็มิกล้าก้าวร้าวล่วงเกินนาง"

ครั้นแล้ว อำลาจากมา เมื่อกลับถึงที่พำนัก อุ้ยเชี่ยวป๊อจึงสอบถามถึงเรื่องสาบานเป็นพี่น้องกัน ซังยี้ขวยเขินเอียงอายยิ่ง กล่าวว่า

"โง้ว...โง้วเอี้ย (นายแซ่โง้ว)..."

อุ้ยเชี่ยวป๊อสอดคำขึ้น

"โง้วเอี้ยอันใด เมื่อสาบานเป็นพี่น้อง สมควรเรียกหาหัวหน้าหน่วยไพศาลโง้วลักคี้เป็นตั่วกอจึงถูกต้อง"

ซังยี้กล่าวว่า

"ถูกแล้ว โง้วตั่วกอบอกว่า ข้าพเจ้าดียิ่ง ยืนกรานสาบานเป็นพี่น้องกับข้าพเจ้า"

พลางส้วงอาวุธปืนสั้นจากอกเสื้อ เอ่ยสืบต่อ

"มันบอกว่ามิมีข้าวของล้ำค่าใดติดตัว ปืนสั้นกระบอกนี้เป็นเชียงกงกำนัลให้ มันมอบต่อข้าพเจ้าอีกทอดหนึ่งเชียงกง ยังคงมอบคืนให้ท่านคุ้มครองตนเถอะ"

อุ้ยเชี่ยวป๊อโบกมือขวักไขว่กล่าวว่า

"เป็นตั๋วกอท่านกำนัลแก่ท่าน ไหนเลยคืนต่อข้าพเจ้าได้?"

หวนนึกถึงพฤติการณ์หัวหน้าหน่วยไพศาล ไม่อาจวัดคำนวณด้วยเหตุผล ต้องลอบพิศวงสงสัย

นับจากนั้นเดินทางกลับนครหลวง ระหว่างทาง แม่ชีเกาลั้งถ่ายทอดเพลงหมัดแก่อุ้ยเชี่ยวป้อแขนงหนึ่ง ให้หมกมุ่นฝึกปรือ แต่อุ้ยเชี่ยวป้อนิสัยคึกคะนอง ชมชอบกระโดดโลดเต้น ไหนเลยสงบจิตใจฝึกปรือวิชาบู๊ได้?

แม่ชีเกาลั้ง พอสั่งให้ร่ายรำแสดงเพลงหมัด เห็นอุ้ยเชี่ยวป้อได้แต่วาดท่วงท่าไปมา ปราศจากหลักวิชาแท้จริงแม้แต่น้อย ต้องทอดถอนใจกล่าวว่า

"เราท่านมีพันธะฉันอาจารย์กับศิษย์ แต่เจ้ามิได้ฝึกปรือวิชาฝีมือจากเรา คำนวณจากอุปนิสัยเจ้า ก็ไม่ใช่ส่วนสัดเหมาะสำหรับฝึกปรือวิชาบู๊เยี่ยงนี้เถอะ ในสำนักทิเกี่ยมมี้ง (สำนักกระบี่เหล็ก) เรามีตัวเบาชิ่งเกี้ยแป๊ะเปี่ยง (เทพเดินหนร้อยแปลง) บัญญัติโดยซือแป๋เราบักซึงเต้าหยินเป็นสุดยอดของวิชาตัวเบา วิชาตัวเบานี้ต้องมีพลังการฝึกปรือลึกล้ำ เป็นพื้นฐานเจ้าคงยากเรียนรู้ได้ เราจะถ่ายทอดเคล็ดความท่าร่าง กระโดดโลดแล่นแก่เจ้าเล็กน้อย ใช้สำหรับหลีกเลี่ยงศัตรูภายหน้า"

อุ้ยเชี่ยวป้อลิงโลดยิ่ง กล่าวว่า

"ซือแป๋ เมื่อถ่ายทอดวิชาโลดแล่นหลบหนีแก่ข้าพเจ้า มิว่าผู้ใดก็ไม่สามารถไล่ตามทัน"

แม่ชีเกาลั้งสั่นศีรษะกล่าวว่า

"ตัวเบาเทพเดินหนร้อยแปลง วิชาตัวเบาอื่นไม่อาจเทียบเทียมเปรียบติด บัดนี้กลับเป็นวิชาช่วยให้เจ้าหลบลี้หนีหน้า วิญญาณในปรภพของซือแป๋คงมิยอมรับหลานศิษย์ที่ไร้ความสามารถเยี่ยงเจ้า แต่นอกจากนี้เราก็ไม่มีวิชาฝีมือใดอื่นถ่ายทอดให้"

อุ้ยเชี่ยวป้อกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ซือแป๋รับศิษย์ไร้ความสามารถเยี่ยงข้าพเจ้า นับเป็นเคราะห์มหันต์แต่การพนันมีแพ้ชนะ ซือแป๋คราวนี้โชคไม่ดีรับศิษย์เยี่ยงข้าพเจ้าคนหนึ่ง พ่ายแพ้ไปตามหนึ่ง เทพยดาฟ้าดินคงบันดาลให้ซือแป๋ภายหน้าชนะติดต่อ

กันแปดตา รับศิษย์ประเสริฐครองความยิ่งใหญ่ในยุทธจักรอีกแปดคน"

แม่ชีเกาลั้งหัวร่อออกมา ตบไหล่อุ้ยเซี่ยวป้อ กล่าวว่า

"ผู้ที่พากเพียรฝึกปรือฝีมือ มิแน่นักว่าเป็นคนประเสริฐเลิศ เจ้าไม่ชมชอบฝึกปรือวิชาบู๊ นับเป็นอุปนิสัยมาแต่กำเนิด มิอาจฝืนบังคับเจ้านอกจากกลอกกลิ้งยียวน กลับเป็นศิษย์อันประเสริฐคนหนึ่ง"

ครั้นแล้ว ถ่ายทอดวิชาท่าเท้าที่ไม่ต้องอาศัยลมปราณภายใน ในท่าร่างเทพเดินหนร้อยแปลงแก่อุ้ยเซี่ยวป้อ

กล่าวไปประหลาดนัก สำหรับกับเพลงหมัดฝ่ามืออื่น อุ้ยเซี่ยวป้อปราศจากความกระตือรือร้นสนใจ กลับหมกมุ่นจดจ่อวิชาท่าร่างนี้ พอมีเวลาว่าง ก็พากเพียรหมั่นฝึกปรือ

บางครั้ง อุ้ยเซี่ยวป้อยังให้วานรแปดแขนที่มีตัวเบาเลิศล้ำ ไล่ล่าตามติดอยู่ด้านหลัง ตนเองหลบซ้ายเลี่ยงขวา คอยถลันหลบหลีก วานรแปดแขนเห็นฝ่ายตรงข้ามมีท่าร่างพลิกแพลงพิสดาร สร้างความนับถือเลื่อมใสยิ่ง

ตอนแรกโลดแล่นมิกี่คราก็ติดตามทัน แต่แม่ชีเกาลั้งถ่ายทอดเคล็ดความเพิ่มเติมให้ตลอดเวลา เมื่อย่างเข้าชายแดนมณฑลฮ่อปัก วานรแปดแขนก็มิมีทางตามทัน

แม่ชีเกาลั้งเห็นอุ้ยเซี่ยวป้อมีวาสนาผูกพันกับท่าร่างเทพเดินหนร้อยแปลง กลับรู้สึกเหนือความคาดหมาย กล่าวว่า

"ดูท่าเจ้าเป็นคนรู้จักแต่หลบหนีแต่กำเนิด"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ศิษย์ไม่สามารถฝึกปรือท่าร่างเทพเดินหนร้อยแปลงจนแตกฉานแต่เรียนรู้ท่าร่างหลบหนีหน้า นับว่ายังมีความสำเร็จอยู่"

พลางยกน้ำชาถ้วยหนึ่ง ถึงเบื้องหน้าแม่ชีเกาลั้ง เอ่ยสืบต่อ

"ซือแป้ ซือโจ้ว (อาจารย์ของอาจารย์) บักซึงเต้าเจี้ยงเมื่อมรณภาพในใต้หล้าย่อมนับซือแป้เป็นยอดที่หนึ่งแห่งแผ่นดิน"

แม่ชีเกาลั้งสั่นศีรษะกล่าวว่า

"เราไหนเลยกล้าประโคมโหมตนเป็นยอดฝีมือที่หนึ่งแห่งแผ่นดิน?"

นางเพ่งตามองนอกหน้าต่าง กล่าวเสียงอ้อยอิ่ง

"เราทราบว่ามีคนผู้หนึ่ง คู่ควรกับการรับคำยอดฝีมือที่หนึ่งแห่งแผ่นดิน"

อุ้ยเซี่ยวป้อรีบถามว่า

"นั่นเป็นใคร ข้าพเจ้าต้องไปกราบพบ"

"มัน...มัน..."

พลันขอบตาแดงก่ำ เงียบงันไม่กล่าววาจา อุ้ยเซี่ยวป้อถามว่า

"ผู้อาวุโสท่านนี้เรียกว่าอะไร? ศิษย์เมื่อรู้จักภายหน้าหากมีวาสนากราบพบ จะได้โขกศีรษะคำนับมันสักหลายคราๆ"

แม่ชีเกาลั้งโบกมือให้มันออกไป อุ้ยเซี่ยวป้อได้แต่ล่าถอยออกมาในใจครุ่นคิด

"ซือแป๋สีหน้าประหลาดพิกล หรือยอดฝีมือที่หนึ่งแห่งแผ่นดินผู้นี้กลับเป็นคนรักเก่าของนาง?"

เขากลับคาดเดาถูกครึ่งหนึ่ง ที่แม่ชีเกาลั้งครุ่นคำนึงถึงคือ อ้วงเซ้งจี่ที่อยู่ยังโพ้นทะเล นางฝากรักต่ออ้วงเซ้งจี่ แต่อ้วงเซ้งจี่มีรักอื่น ยี่สิบกว่าปีนี้นางซุกซ่อนไฟรักไว้ ยามนี้กลับถูกอุ้ยเซี่ยวป้อสะกิดไฟรักลุกโชนขึ้นมา

วันรุ่งขึ้น อุ้ยเซี่ยวป้อมายังห้องพักแม่ชีเกาลั้งกลับพบว่านางจากไปโดยไม่ล่ำลา ทิ้งกระดาษอยู่แผ่นหนึ่ง อุ้ยเซี่ยวป้อนำไปให้วานรแปดแขนท่องอ่าน ที่แท้บนแผ่นกระดาษมีใจความว่า

"วาสนาผูกพันของเราสองมีเพียงนี้ หวังให้ปฏิบัติแต่สิ่งอันควร"

อุ้ยเซี่ยวป้อพอรับทราบเช่นนั้น อดอาลัยอาวรณ์มิได้

ในที่สุดทั้งหมดเดินทางกลับถึงนครหลวงเกี่ยงเล้งกงจู้และอุ้ยเซี่ยวป้อเข้าเฝ้ากษัตริย์คังฮีพร้อมกัน คังฮีได้รับคำกราบทูลแต่แรกพร้อมกับเปลี่ยนแปลงพระบรมราชโองการ อนุมัติโง้วเอ่งฮิ้มเดินทางมาสยุมพรในนครหลวง ยามนี้พอพบเห็นขนิษฐาและอุ้ยเซี่ยวป้อทรงปลื้มพระทัยยิ่ง

เกี่ยงเล้งกงจู้ถาโถมตรงเข้าหาคังฮี เปล่งเสียงร่ำไห้ออกมากล่าวว่า

"ฮ่องเต้กอกอ โง้วเอ่งฮิ้มข่มเหงรังแกข้าพเจ้า"

คังฮีตรัสอย่างยิ้มแย้ม

"เด็กแซ่โง้วขวัญกล้าบังอาจ เราจะตีก้นมัน มันข่มเหงรังแกเจ้าอย่างไร?"

เกี่ยงเส้งกงจู้ร่ำร้องว่า

"พระองค์ถามไถ่เชี่ยวกุ่ยจื้อเถอะ ย่องเต้กอกอพระองค์ต้องสั่งสอนมันแทนข้าพเจ้า"

พลางขยี้เท้าตลอดเวลา ดังฮีพระสรวลพลางตรัสว่า

"ตกลง ท่านกลับไปพักผ่อนภายในห้อง เราจะสอบถามเชี่ยวกุ่ยจื้อดู"

เกี่ยงเส้งกงจู้หารือเป็นมั่นเหมาะกับอุ้ยเชี่ยวปัอว่า หลังจากเข้าเฝ้าดังฮี จะกราบทูลเรื่องโง้วเอ่งฮิ้มก้าวร้าวล่วงเกินอย่างไร เกี่ยงเส้งกงจู้พอกราบบังคมลา อุ้ยเชี่ยวปัอก็กราบทูลโดยละเอียด

ดังฮีขมวดพระขนงสดับฟังจนจบความจึงตรัสว่า

"เชี่ยวกุ่ยจื้อ เจ้าขวัญกล้าบังอาจนักกลับสมคบคิดกับกงจู้เพ็ดทูลเรา?"

อุ้ยเชี่ยวปัอใจหายวูบ โพล่งว่า

"หามิได้ ข้าพเจ้าไหนเลยกล้าเพ็ดทูล?"

ดังฮีตรัสว่า

"เจ้า มิได้เห็นเหตุการณ์ที่โง้วเอ่งฮิ้มล่วงเกินกงจู้กับตา ไหนเลยกราบทูลเรา โดยรับฟังจากคำบอกเล่ากงจู้ถ่ายเดียวได้?"

อุ้ยเชี่ยวปัอครุ่นคิดในใจ

"ย่องเต้หนุ่มยอดเยี่ยมนัก ทรงสังเกตเห็นพิรุธ"

รีบคุกเข่าลงกราบบังคม กล่าวว่า

"พระองค์พระเนตรพระกรรณกว้างไกล ข้าพเจ้ามิได้เห็นเหตุการณ์กับตาจริง แต่ตอนนั้นมีผู้คนมากมายอยู่นอกหน้าต่างกงจู้ ล้วนได้ยินกับหู"

ดังฮีตรัสว่า

"เราเคยพบโง้วเอ่งฮิ้มมาสองคราว นับเป็นบุรุษหนุ่มปราดเปรื่องคนหนึ่ง ไหนเลยกล้าก้าวร้าวล่วงเกินกงจู้ คงเป็นนางทุ่มเถียงกับโง้วเอ่งฮิ้มจนเกิดเรื่องขึ้น"

อุ้ยเชี่ยวปัอกล่าวว่า

"แต่ข้าพเจ้ามิกล้าสอบถามข้อเท็จจริงจากกงจู้ นางบอกเล่า อย่างไร

ข้าพเจ้าก็กราบทูลตามนั้น"

ดังฮีผงกพระพักตร์ตรัสว่า

"นั่นก็มิผิด โง้วเอ่งฮิ้มได้รับความอัปยศมา เจ้าก็ถ่ายทอดราชโองการเรา ให้ทั้งสองเลือกวันสยุมพรกันในนครหลวง พอครบเดือนค่อยกลับมณฑลฮุ้นหนำ"

อุ้ยเชี่ยวปัอกล่าวว่า

"ขอเดชะเรื่องสยุมพรไม่สำคัญนัก แต่โง้วซำกุ่ยคิดทรยศ มิอาจให้กงจู้กลับไปยังฮุ้นหนำ"

ดังฮีมีพระพักตร์เป็นปกติตรัสว่า

"โง้วซำกุ่ยคิดทรยศอย่างไร?"

อุ้ยเชี่ยวปัอจึงถ่ายทอดบอกเรื่องราวที่ตนสวมรอยเป็นบุตรคนเล็กของโง้วซำกุ่ย หลอกถามข้อเท็จจริงจากเทวทูต มองโกลฮังเทียบม่อล่วงรู้ว่าโง้วซำกุ่ยสมคบคิดกับธิเบต มองโกล เผ่ารามสูร นิกายเทพมังกรพร้อมกับผนวกเหตุการณ์ที่คร่ากุมฮังเทียบม่อมา โดยดำเนินแผนแยบยลแสร้งฆ่าฮังเทียบม่อตัวปลอมในช่องคณิกา

ดังฮีสดับฟังอย่างจดจ่อ ตรัสว่า

"เราไม่เคยพบโง้วซำกุ่ย เนื่องเพราะขุนนางในนครหลวง กีดกันมิให้มันย่างกรายเข้าพระราชวัง กริ่งเกรงเกิดเหตุเปลี่ยนแปลง นับเป็นการแสดงออกซึ่งความอ่อนแอ โง้วซำกุ่ยทราบว่าราชวงศ์เราทั้งระแวดระวังทั้งเกรงกลัวมัน ไหนเลยไม่ทรยศได้"

จากนั้นสอบถามถึงรูปโฉมโนมพรรณ อิริยาบถของโง้วซำกุ่ยพร้อมกับตรัสถามว่า

"หนังสือขาวในห้องหนังสือโง้วซำกุ่ย ที่แท้มีลักษณะอย่างไร?"

อุ้ยเชี่ยวปัอตื่นเต้นสงสัยยิ่ง กราบทูลลักษณะของหนังสือขาว โดยละเอียด พลางกล่าว

"พระองค์ล่วงรู้เรื่องปลีกย่อยเช่นนี้ได้อย่างไร?"

ดังฮีแย้มสรวลเล็กน้อยไม่ตอบคำ พลางสอบถามถึงขุมกำลังโง้วซำกุ่ย ความประพฤติของบุตรเขยมันแฮ่ก็กเซียง และอุปนิสัยใจคอของเหล่า

ขุนพลในสังกัดโง้วซำกุ่ย

จากคำตรัสถาม แสดงว่าพระองค์ทรงทราบสภาพภายในของโง้วซำกุ่ยอย่างละเอียด ยิ่งทรงทราบว่าขุนพลของโง้วซำกุ่ยผู้ใด ละโมบเงินทอง มักมากกามคุณ หรือขลาดเขลากลัวตาย มีกำลังทหารมากน้อยเพียงใด

อุ้ยเชี่ยวป้อทั้งตื่นเต้นทั้งเลื่อมใส กล่าวว่า

"พระองค์ไม่เคยเสด็จไปยังมณฑลฮุ้นหน่ำ แต่ทรงล่วงรู้เรื่องราวในคฤหาสน์เจ้าพิชิตประจิมซึ่งกระจ่างกว่าข้าพเจ้าอีก...ใช่แล้ว พระองค์คงกระจายสายสืบอยู่ในเมืองคุนหมิงมิน้อย"

"นี่เรียกว่ารู้เขารู้เรา ประจัญบานคราใดล้วนประสบชัย โง้วซำกุ่ยคิดทรยศ พวกเราไหนเลยไม่สนใจได้? เชี่ยวกุ่ยจื้อ คราวนี้เจ้าประกอบความดีความชอบใหญ่หลวงนัก ถึงกับสืบทราบว่าโง้วซำกุ่ย สมคบคิดกับแคว้นธิเบตมองโกล เผ่ารามสูรความลับสุดยอดเหล่านี้ สายสืบเรามิมีทางสืบทราบได้เด็ดขาด"

อุ้ยเชี่ยวป้อลิงโลดยิ่ง กล่าวว่า

"นั่นล้วนพึ่งพาบุญญาธิการพระองค์"

ดังฮีตรัสว่า

"เจ้าคุมตัวฮังเทียบม่อเข้าวังมา เราจะสอบสวนด้วยตนเอง"

อุ้ยเชี่ยวป้อรับคำ นำราชองครักษ์สิบคนควบคุมตัวฮังเทียบม่อมายังห้องทรงพระอักษร

ดังฮีพอทอดพระเนตรพบ ก็ตรัสด้วยภาษามองโกล ฮังเทียบม่อทั้งตื่นเต้นตระหนก ทั้งสนิทสนม มิกล้าปกปิดอำพรางทุกเรื่องราว บ่งบอกสภาพความจริงออกมา

ดังฮีตรัสถามเป็นเวลาหลายชั่วยาม นอกจากสอบถามรายละเอียดที่มองโกลคบหาติดต่อกับโง้วซำกุ่ยอย่างไร ยังตรัสถามถึงขุมกำลัง ภูมิประเทศ ขนบธรรมเนียมของมองโกล และความสัมพันธ์ทางเครือญาติหรือช้ออริบาดหมางในกำลังทหารมองโกล

อุ้ยเชี่ยวป้ออยู่ข้างเคียง ได้ยินทั้งสองกูลีกูลูตลอดเวลา ฮังเทียบม่อบัดเดี๋ยวนับถือเลื่อมใส บัดเดี๋ยวไหวหวั่นพรั่นพรึง พอถึงตอนท้ายกลับ

คุกเข่าลงโขกศีรษะไม่หยุดยั้ง

ดังฮีตรัสสั่งราชองครักษ์ ควบคุมตัวฮั่งเทียบม่อไปจองจำชั่วคราว ขันทีน้อยผู้หนึ่งถวายน้ำโสมชามหนึ่งดังฮีรับมาจิบเสวย ตรัสต่อขันทีน้อยว่า

"จัดให้กับหัวหน้ากองแซ่อุ้ยชามหนึ่งด้วย"

อุ้ยเซี่ยวป้อจึงร่วมดื่มน้ำโสมด้วย ได้ยินนอกห้องทรงพระอักษรบังเกิดเสียงฝีเท้าดังขึ้น ขันทีน้อยผู้หนึ่งกราบทูลว่า

"ขอเดชะ น่ำไฮวัยิ้น ทึงเยียกม่อขอเข้าเฝ้า"

ดังฮีผงกพระพักตร์รับ ขันทีน้อยจึงถ่ายทอดวาจาออกไป ปรากฏชาวต่างประเทศร่างสูงใหญ่สองคนสาวเท้าเข้ามา คุกเข่าลงถวายบังคมต่อดังฮี

อุ้ยเซี่ยวป้อสงสัยใจยิ่ง ครุ่นคิดขึ้น

"ไฉนปรากฏปีศาจต่างประเทศ มายังพระราชวัง?"

ชาวต่างประเทศทั้งสองหลังจากกราบบังคม ต่างล้วงม้วนกระดาษจากอกเสื้อ คลี่กางลงบนโต๊ะทรงพระอักษร ชาวต่างประเทศที่อายุอ่อนเยาว์กว่าเรียกว่าน่ำไฮวัยิ้นกราบทูลว่า

"ขอเดชะ วันนี้ข้าพระพุทธเจ้าจะกราบทูลวิธีจัดสร้างปืนใหญ่สืบต่อ"

อุ้ยเซี่ยวป้อได้ยินมันกล่าวด้วยภาษาชาวนครหลวงอย่างคล่องแคล่วเจนจัด ต้องอุทานดังเอ๊ะ ครุ่นคิดอย่างตื่นเต้นตระหนก

"ประหลาดแท้ ปีศาจต่างประเทศกลับไม่ผายลมฝรั่ง"

ดังฮีทรงแย้มสรวลให้ ก้มพระพักตร์พิจารณาม้วนภาพ น่ำไฮวัยิ้นยืนหยัดอยู่ด้านข้าง มือถือสมุดอธิบายดังฮีไม่เข้าพระทัยในที่ใด ก็ทรงสอบถาม

น่ำไฮวัยิ้นอธิบายอยู่ครึ่งชั่วยาม ชาวต่างประเทศอายุสูงวัยไว้เคราขาวดอกเลาผู้หนึ่งนามทึงเยียกม่อ ก็อธิบายวิชาดาราศาสตร์เป็นเวลาครึ่งชั่วยาม จากนั้นทั้งสองจึงกราบบังคมทูลลา

ดังฮีตรัสอย่างยิ้มแย้ม

"ชาวต่างประเทศสามารถกล่าวภาษาจีน เจ้ารู้สึกพิศวงสงสัยใช่หรือไม่?"

อุ้ยเซี่ยวป๊อกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าความจริงประหลาดใจ ภายหลังขบคิดใคร่ครวญ ก็ไม่สงสัยใจ พระองค์เป็นโอรสสวรรค์เผ่ารามสูรคิดหมายรุกราน เทพยดาฟ้าดินจึงเสกสรรปีศาจต่างประเทศ ที่สามารถกล่าวภาษาจีน จัดสร้างอาวุธปืนไฟลงมาสองคน เพื่อกวาดล้างเผ่ารามสูรให้สิ้นซาก"

ดังฮีตรัสว่า

"ไหวพริบเจ้ากลับปราดเปรื่องนัก แต่ปีศาจต่างประเทศไม่สามารถกล่าวภาษาจีนมาแต่กำเนิด ชายชรานั้นมายังประเทศจีนเนิ่นนานปี เป็นชาวเยอรมัน คนอายุอ่อนเยาว์กว่าเป็นชาวเบลเยียม เดินทางมาในรัชสมัยกษัตริย์ซุ่นตี่ ทั้งสองล้วนเป็นสาวกพระเยซู นับถือศาสนาคริสต์ เดินทางมาเพื่อเผยแพร่ศาสนา ย่อมต้องเรียนรู้ภาษาจีน"

อุ้ยเซี่ยวป๊อกล่าวว่า

"ที่แท้เป็นเช่นนี้ ข้าพเจ้ากริ่งเกรงอาวุธปืนของเผ่ารามสูรตลอดมา วันนี้พอฟังชาวต่างประเทศอธิบายวิธีสร้างปืนใหญ่ ค่อยวางใจลง"

ดังฮีสาวพระบาทไปมา ตรัสว่า

"เผ่ารามสูรเป็นคน พวกเราก็เป็นคน พวกมันสร้างอาวุธ พวกเราก็จัดสร้างได้เช่นกัน เพียงแต่พวกเราไม่เข้าใจวิธีการสร้างเท่านั้น ครั้งกระโน้นในรัชสมัยเหม็ง พวกเรารบพุ่งกันที่แคว้นเลี่ยวตัง ทหารเหม็งมีอาวุธปืน ยิงทำร้ายชาวแมนจูเราล้มตายเป็นจำนวนมาก สุดท้ายชาวแมนจูเรายังสามารถปกครองประเทศ แสดงว่าคุณค่าของอาวุธปืนนี้ ขึ้นอยู่กับผู้ใช้เท่านั้น"

อุ้ยเซี่ยวป๊อกล่าวว่า

"ที่แท้ตั้งแต่ราชวงศ์เหม็งก็มีอาวุธปืน เพียงมิทราบตอนนี้อยู่ที่ใด พวกเราจะนำไปถล่มโจ้วซำกุ่ยกัน"

ดังฮีแย้มสรวลเล็กน้อยตรัสว่า

"อาวุธปืนของราชวงศ์เหม็ง มีเพียงไม่กี่กระบอก ซื้อมาจากชาวยุโรป เพียงพึ่งพาจากการซื้อ ยังใช้ไม่ได้ พวกเราต้องจัดสร้างด้วยตนเอง"

อุ้ยเซี่ยวป๊อกล่าวว่า

"ถูกแล้ว พระองค์กริ่งเกรงผู้เผยแพร่ศาสนาจัดทำปืนปลอม ดังนั้นทรงคิดศึกษาวิธีการสร้างด้วยพระองค์เอง"

ดังฮีตรัสว่า

"เจ้าช่างรู้ใจเรานัก วิธีจัดสร้างปืนใหญ่สลับซับซ้อนยิ่ง เพียงหล่อหลอมกระบอกปืน ก็ต้องจัดหาเนื้อเหล็กชั้นดี"

อุ้ยเซี่ยวป๊อขันอาสาว่า

"ข้าพเจ้าจะเรียกระดมช่างเหล็ก ทั้งในและนอกนครหลวงมาให้ทั้งหมดชักลูกสูบทั้งวันทั้งคืน หล่อหลอมเหล็กกล้าหลายร้อยหมื่นชั่ง เพื่อจัดสร้างเป็นกระบอกปืน"

ดังฮีตรัสอย่างยิ้มแย้ม

"ตอนที่เจ้าอยู่ในมณฑลฮุ้นหนำ เราก็หล่อหลอมเหล็กกล้าได้หลายหมื่นชั่งแล้ว น่ำไฮวัยิ้นและทึงเยียกม่อกำลังควบคุมการสร้างอาวุธภายหน้าเราจะนำพาเจ้าไปชมดู"

อุ้ยเซี่ยวป๊อกล่าวอย่างลิงโลด

"ประเสริฐแท้"

พลันฉุกคิดถึงเรื่องหนึ่ง กล่าวว่า

"ขอเดชะ ที่ซึ่งจัดสร้างอาวุธปืน มีทั้งดินระเบิดทั้งอาวุธเหล็กพระองค์ไม่บังควรเสด็จไปด้วยองค์เอง ข้าพเจ้าจะควบคุมการสร้างเอง"

ดังฮีตรัสว่า

"นั่นกลับมิต้องกังวล ชาวต่างประเทศทั้งสองล้วนจงรักภักดีต่อเรามิกล้ามีความคิดเป็นอื่น ชีวิตของทึงเยียกม่อ เป็นเราให้การช่วยเหลือมันสำนึกเต็มตื้นตลอดมา"

อุ้ยเซี่ยวป๊อกล่าวอย่างสงสัยใจ

"พระองค์เคยช่วยชีวิตปีศาจต่างประเทศ"

ดังฮีแย้มสรวลพลางตรัสว่า

"ปีที่สามของดังฮี ทึงเยียกม่อระบุว่า โทรหลวงคำนวณสุริยคราสพลาดผิด โทรหลวงไม่สามารถทุ่มเถียงเอาชัย จึงหาข้ออ้างจองจำมันภายในคุก ระหว่างนี้น่ำไฮวัยิ้นค่อยเอ่ยอ้างถึงเราจึงมีพระบรมราชโองการ

ให้ปลดปล่อยมัน"

อุ้ยเชี่ยวปัอส่งเสียงดังอ้อ ล้วงคัมภีร์สี่สิบสองบท เล่มที่ขโมยจากโง้วซำกุ่ยทูลถวายไป กล่าวว่า

"คัมภีร์เล่มนี้ถูกโง้วซำกุ่ยฮุบไว้จริงๆ ข้าพเจ้าเหลือบเห็นในห้องมันจึงหยิบฉวยติดมือมา"

ดังฮีปลี้มพระทัยยิ่ง ตรัสว่า

"ประเสริฐมาก บ้อโหว (พระชนนีองค์แท้จริง) ทรงห่วงใย ถึงเรื่องนี้ตลอดเวลา เราจะนำไปถวายท่านผู้เฒ่า เผาผลาญทิ้งเสีย มิว่าในคัมภีร์ซุกซ่อนความลับอันใด นับแต่นี้ก็มิมีคนล่วงรู้อีก"

อุ้ยเชี่ยวปัอครุ่นคิด

"ประเสริฐแท้ เมื่อเป็นเช่นนี้ เรื่องที่เขาขโมยเศษหนังแพะจากปกคัมภีร์ ก็ไม่ถูกบุคคลอื่นล่วงรู้ตลอดกาล"

เมื่อกลับถึงคฤหาสน์หลวงซึ่งดังชิงอ้วงปลูกสร้างให้ ก็เป็นยามพลบค่ำ ดังนั้นเรียกหาซังยี้มา ปิดประตูลงกลอน ล้วงห่อเศษหนังแพะออกมา กำชับนางปะติดปะต่อเศษหนังแพะหลายพันชิ้นเข้าด้วยกัน

ซังยี้รับคำ นั่งลงที่หน้าโต๊ะค่อยๆ ปะติดปะต่อเศษหนังแพะหลายพันแผ่นผสมปนเปจนวุ่นวายหากคิดต่อรวมเป็นแผ่นภาพดั้งเดิม ไหนเลยง่ายดายดังใจนึก?

อุ้ยเชี่ยวปัอตอนแรกยังนั่งอยู่ด้านข้าง เสนอความเห็นหยิบฉวยเศษหนังแพะจากด้านนั้นด้านนี้ ช่วยปะติดปะต่อ แต่ก่อกวนอยู่ครึ่งค่อนคืนไม่สามารถต่อรวมได้แม้สักชิ้นเดียว จึงสูญเสียความกระตือรือร้นปลีกตัวไปหลับใหล

วันรุ่งขึ้นพอตื่นขึ้นมา เห็นห้องหับด้านนอกยังจุดเทียนไขซังยี้มือถือเศษหนังแพะชิ้นหนึ่ง ครุ่นคิดอย่างเชื่องชีมเชา อุ้ยเชี่ยวปัอ ย่องถึงด้านหลังนาง ส่งเสียงร้องก่อกวนดังสนั่น

ซังยี้ใจหายวูบ กระโดดปราดขึ้น กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ท่านตื่นแล้ว?"

อุ้ยเชี่ยวปัอกล่าวว่า

"เศษหนังแพะเหล่านี้ เคี่ยวเข็ญทรมานคนนัก ข้าพเจ้ามิต้องการรีบด่วน ท่านไฉนไม่หลับไหลตลอดทั้งคืน รีบไปนอน พักผ่อนเถอะ"

ซังยี้รับคำกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าจะเก็บรวบรวมก่อน"

อุ้ยเซี่ยวป๊อเห็นแผ่นกระดาษกว้างใหญ่บนโต๊ะใช้เข็มปักลายดอกไม้ตรึงเศษหนังแพะสิบเจ็ดสิบแปดชิ้นรวมกัน ล้วนปะติดปะต่อกันพอดี จึงกล่าวอย่างลิงโลด

"ท่านต่อได้หลายชิ้นแล้ว"

ซังยี้กล่าวว่า

"ตอนแรกเริ่มลำบากยากเย็นยิ่ง ตอนนี้ข้าพเจ้าคลุ่นคิดหาสาเหตุได้บ้าง นับแต่นี้จะปะติดปะต่อได้เร็วขึ้น"

พลางรวบรวมเศษหนังแพะห่อไว้ในห่อผ้าน้ำมันซุกซ่อนลงในหีบลงรักสีทองใบหนึ่ง พร้อมกับกระดาษขาวแผ่นนั้น

อุ้ยเซี่ยวป๊อกล่าวว่า

"เศษหนังแพะเหล่านี้มีความสำคัญยิ่ง ไม่อาจให้บุคคลอื่นขโมยไป"

ซังยี้กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าจะเฝ้ารักษาอยู่ที่นี้ตลอดทั้งวัน เพียงกริ่งเกรงเกิดเรื่องในตอนหลับไหล"

อุ้ยเซี่ยวป๊อกล่าวว่า

"มิเป็นไร ข้าพเจ้าจะเรียกระดมทหารลาดตระเวนมา ทำหน้าที่พิทักษ์ดูแล"

ซังยี้ยิ้มพลางกล่าวว่า

"อย่างนั้นประเสริฐแท้"

อุ้ยเซี่ยวป๊อเห็นตาคู่งามของนางมีสายเลือดผุดขึ้น แสดงว่าเมื่อคืนเหน็ดเหนื่อยอิดโรยยิ่ง สร้างความสมเพชเวทนา กล่าวว่า

"รีบหลับนอน ข้าพเจ้าจะอุ้มท่านขึ้นเตียง"

ซังยี้อับอายจนหน้าแดงฉานสดใส โบกมือขวักไขว่กล่าวว่า

"ไม่...ไม่ดีนัก"

อุ้ยเชี่ยวป๊อกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"มีอันใดไม่ดี? ท่านทำงานให้กับข้าพเจ้าตลอดทั้งคืน ข้าพเจ้าสมควรโอบอุ้มท่านขึ้นเตียง"

พลางยื่นมือโอบกอด ซังยี้หัวร่อคิก มุดลอดจากซอกแขนอุ้ยเชี่ยวป๊อ

อุ้ยเชี่ยวป๊อโอบอุ้มติดต่อกันหลายครา ล้วนโอบใส่อากาศธาตุทราบว่าวิชาตัวเบาเป็นรองนาง รู้สึกท้อแท้ใจเล็กน้อย กระแทกนั่งลงบนเก้าอี้

ซังยี้ยิ้มพลางสาวเท้าเข้าใกล้ กล่าวว่า

"หลังจากปรนนิบัติท่านอาบน้ำชำระกาย รับประทานอาหารเช้า ข้าพเจ้าค่อยไปหลับนอน"

อุ้ยเชี่ยวป๊อสั่นศีรษะเป็นเชิงปฏิเสธ ไม่ตอบว่ากระไร ซังยี้เห็นเขามิเบิกบานใจ ต้องกล่าวเบาๆ

"เชียงกง ท่าน...ท่านมีโทสะหรือ?"

อุ้ยเชียวป๊อกล่าวว่า

"มิใช่มีโทสะ หากแต่วิชาตัวเบาของข้าพเจ้าใช้การไม่ได้ ซือแป๋แนะนำหลักวิชาแก่ข้าพเจ้ามากหลาย ข้าพเจ้ากลับมิยอมฝึกปรือ กระทั่งโกวเนี้ยน้อยเยี่ยงท่านยังจับไม่ได้ จะมีประโยชน์ใด"

ซังยี้ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ท่านคิดโอบอุ้มข้าพเจ้า ข้าพเจ้าย่อมต้องหลบหนีอย่างสุดความสามารถ"

อุ้ยเชี่ยวป๊อพลันกระโดดปราดขึ้น ร้องว่า

"ข้าพเจ้าต้องจับตัวท่านให้จงได้"

พลางกางแขนทั้งสองออก ถาโถมเข้าหานาง

ซังยี้หัวร่อคิก เบี่ยงกายหลบเลี่ยง อุ้ยเชี่ยวป๊อจงใจถาโถมมาทางซ้าย รอจนนางหลบหลีกไปทางขวาก็ยื่นมือปราดออก ฉุดรั้งชายเสื้อนางไว้

ซังยี้อุทานดังอา กริ่งเกรงถูกอุ้ยเชี่ยวป๊อฉีกกระชาก อาภรณ์ขาดวิ่นมิกล้าสะบัดดิ้นรน อุ้ยเชี่ยวป๊อโอบกอดนางไว้ สอดแขนขวาไปในข้อพับขานาง ช้อนร่างนางขึ้นจากพื้น วางลงบนเตียงนอนของตนอย่างแผ่วเบา

ซังยี้หน้าแดงสดใส ร้องว่า

"เซียงกง ท่าน...ท่าน..."

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ข้าพเจ้าเป็นไรหรือ?"

ดึงผ้าห่มห่มคลุมบนร่างนาง ก้มลงจุมพิตหน้าผากนางเบาๆ กล่าวอย่างยิมแย้ม

"รีบพริ้มตาลงหลับไหล"

พลางหันกายออกจากห้อง ปิดประตูลง ครุ่นคิดในใจ

"เอียเท้านี้กริ่งเกรงเราขุ่นเคือง จงใจให้เราโอบอุ้ม"

เมื่อมาถึงห้องโถง สั่งทหารคนสนิทถ่ายทอดคำสั่งระดมทหารลาดตระเวนจำนวนหนึ่ง มาเฝ้ารักษาหน้าประตูห้อง

หลายวันมานี้ อุ้ยเซี่ยวป้อวุ่นวายกับการกำนัลของชวัญ เงินทองที่นำมาจากมณฑลฮุ้นหนำแก่ขุนนาง ข้าราชการ และผู้ดูแลราชองครักษ์ครุ่นคิดขึ้น

"หากบอกว่าเป็นโง้วซำกุ่ยกำนัลให้ ทั้งหมดเท่ากับรับไมตรีจากมันมิสู้บอกว่าเป็นของขวัญจากเรา"

ดังนั้น เงินทองหลายสิบหมื่นตำลึงของโง้วซำกุ่ยล้วนนับเป็นของขวัญจากหัวหน้ากองทหารลาดตระเวน อุ้ยเซี่ยวป้อ ผู้ใดได้รับของขวัญย่อมแช่ช้องสรรเสริญบุรุษผู้นี้จนอื้ออึง

ระหว่างนี้ชังยี้หมกมุ่นกับการปะติดปะต่อเศษหนังแพะ พอเชื่อมต่อสอดคล้องกัน ก็ใช้เข็มปักเสียบติดกับแผ่นกระดาษ

อุ้ยเซี่ยวป้อแวะมาดูทุกวี่วัน เห็นภาพแผนที่ยิ่งมายิ่งกว้างใหญ่วาดเป็นรูปภูมิประเทศ ขุนเขาไพรพฤกษ์กำกับอักขระคดเคี้ยวจำนวนมาก

ชังยี้กล่าวว่า

"นี่ล้วนเป็นภาษาต่างประเทศ ข้าพเจ้าไม่รู้จักแม้แต่ตัวเดียว"

อุ้ยเซี่ยวป้อพำนักในวังเป็นเวลานาน ทราบว่านั่นเป็น ภาษาแมนจูเพียงมิทราบอ่านว่ากระไร

ค่ำคืนวันที่สิบแปด อุ้ยเซี่ยวป้อพอกลับถึงห้องพัก เห็นชังยี้สีหน้าระรื่นแจ่มใส จึงยกมือลูบคางตนเองกล่าวว่า

"มีเรื่องใดน่าปิติยินดีปานนี้?"

ซังยี้ยิ้มพลางกล่าวว่า

"เชียงกงลองคาดเดาดู"

เมื่อคืนก่อนหลับนอน อุ้ยเซี่ยวป๊อเห็นหลงเหลือเศษหนังแพะสองร้อยกว่าชิ้น ยังไม่เชื่อมต่อรวมกัน การเชื่อมต่อเศษหนังแพะ พอปะติดปะต่อได้ชิ้นหนึ่งที่หลงเหลือก็น้อยลงชิ้นหนึ่ง ง่ายดาย ขึ้นส่วนหนึ่ง

ตอนแรกปะติดปะต่อยากเย็นที่สุด พอถึงตอนท้ายก็รวดเร็ว ขึ้น อุ้ยเซี่ยวป๊อคาดว่าซังยี้คงเชื่อมต่อลายแทงได้ทั้งแผ่น จึงกระตือรือร้นจนดึกดักปากกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ลองให้ข้าพเจ้าคาดเดาดู ท่านคงห่อขนมจ้างให้ข้าพเจ้ารับประทานหลายใบ"

ซังยี้ส่ายหน้ากล่าวว่า

"หาใช่ไม่"

อุ้ยเซี่ยวป๊อกล่าวว่า

"ท่านคงเก็บได้ของวิเศษชิ้นหนึ่ง"

"หาใช่ไม่"

"หัวหน้าหน่วยไพศาล พี่ร่วมสาบานท่านคงส่งของใด แก่ท่าน?"

ซังยี้ยังคงส่ายหน้าปฏิเสธ กล่าวว่า

"ระยะทางยาวไกลปานนี้ ไหนเลยส่งของมาได้?"

อุ้ยเซี่ยวป๊อร้องว่า

"ข้าพเจ้าทราบแล้ว วันนี้เป็นวันเกิดของท่าน"

ซังยี้ยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

"วันเกิดข้าพเจ้าหาใช่วันนี้ไม่"

"อย่างนั้นเป็นวันใด"

ซังยี้ตอบว่า

"เป็นเดือนเก้า..."

พลันหน้าแดงวูบ กลบเกลื่อนว่า

"ข้าพเจ้าลืมเสียนแล้ว"

อุ้ยเชี่ยวป๊อกล่าวว่า

"ท่านหลอกลวงคน วันเกิดของตนเอง ไหนเลยลืมเลือนได้ ใช่แล้วคงเป็นหลวงจีนวัดเสียวลิ้มยี่รุดมาเยี่ยมเยียนท่าน"

ซังยี้หัวร่อคิก ส่ายหน้ากล่าวว่า

"เชียงกงช่างรู้จักกล่าวล้อเล่น ข้าพเจ้าไหนเลยมีสหายเป็นหลวงจีนเสียวลิ้มยี่? มีแต่ท่านจึงคบหากับหลวงจีนเสียวลิ้มยี่"

อุ้ยเชี่ยวป๊อเกาศีรษะกล่าวอย่างครุ่นคิด

"นี่ก็มิใช่ นั่นก็ไม่ใช่ นับว่ายากคาดเดา ข้าพเจ้าความจริง คิดคาดเดาว่า ท่านปะติดปะต่อแผนผังได้ แต่เมื่อคืนเห็นลงเหลือเศษหนังแพะสองสามร้อยชิ้นต่อให้เชื่อมต่อเร็วกว่านี้ ต้องใช้เวลาอีกห้าหกวัน"

ซังยี้ตาทอประกายปีติลิงโลด ยิ้มพลางกล่าวว่า

"หากแม้นพานปะติดปะต่อได้ในวันนี้เล่า?"

อุ้ยเชี่ยวป๊อส่ายหน้ากล่าวว่า

"ท่านหลอกลวงคน ข้าพเจ้าไม่เชื่อ"

"เชียงกง ท่านลองมาดูว่านี่คืออะไร?"

อุ้ยเชี่ยวป๊อติดตามมาถึงข้างโต๊ะ เห็นบนกระดาษขาว ตรึงติดด้วยเข็มปักลายดอกไม้หลายพันเล่ม เศษหนังแพะหลายพันชิ้น ปะติดปะต่อเป็นภาพแผนผังสมบูรณ์แผ่นหนึ่ง

อุ้ยเชี่ยวป๊อโห่ร้องออกมา โอบกอดซังยี้ไว้ร้องว่า

"ทำงานสำเร็จเสร็จสิ้น ขอจุมพิตรับขวัญ"

พลางโน้มหน้าจุมพิตลงบนริมฝีปากนาง

ซังยี้อับอายจนหน้าแดงฉานสดใสเบือนศีรษะมาด้านข้างปากอุ้ยเชี่ยวป๊อจึงประทับลงบริเวณใบหูนาง ซังยี้รู้สึกตลอดทั้งร่างอ่อนระทวยโพล่งว่า

"ไม่ อย่าได้ลงมือ"

อุ้ยเชี่ยวป๊อคลายมือจากการโอบกอด กุมมือนาง ยืนเคียงบ่าเคียงไหล่กันชมดูภาพแผนผัง จุ๊ปากชมเชยดังจิ๊กจั๊ก กล่าวว่า

"ซังยี้ หากมิใช่ท่านช่วยเหลือข้าพเจ้า ให้ข้าพเจ้าปะติดปะต่อเอง

ต่อให้ใช้เวลาสามปีหกเดือนเกรงว่ายังปะติดปะต่อรวมกันไม่ได้"

ซังยี้กล่าวว่า

"ท่านมีเรื่องมากหลายต้องกระทำ ไหนเลยมีเวลามากระทำงานต่ำต้อยเช่นนี้?"

อุ้ยเซี่ยวปัอกล่าวว่า

"งานต่ำต้อยอันใด นี่นับเป็นไหวพริบปราดเปรื่องที่สุดแห่งแผ่นดิน"

ซังยี้ได้ยินฝ่ายตรงข้ามยกย่องชมเชย สร้างความปลาบปลื้มประโลมใจยิ่ง

อุ้ยเซี่ยวปัอชี้มือไปยังแผนผัง กล่าวว่า

"นี่คือบรรพตใหญ่ นี่คือแม่น้ำใหญ่"

ชี้มือมายังรูปวงกลมเล็กๆ แปดสี บริเวณมุมโค้งของแม่น้ำใหญ่เอ่ยสืบต่อ

"แผนผังนี้วาดด้วยสีหมึก วงกลมแปดวงนี้กลับมีสีแดง ขาว เหลือง คราม อ้อ ใช่แล้ว นี่คือธงแปดสีของกองทหาร วงกลมทั้งแปดนี้คงมีเลศนัยเคลือบแฝง เพียงมิทราบเป็นบรรพตใด แม่น้ำสายไหน"

ซังยี้ล้วงกระดาษเบาบางออกปึกหนึ่ง มีทั้งสิ้นหลายสิบใบ แต่ละใบล้วนขีดเขียนอักขระแมนจูคดเคี้ยวหลายตัว ยื่นส่งแก่ อุ้ยเซี่ยวปัอ

อุ้ยเซี่ยวปัอกล่าวว่า

"นี่คืออะไร? เป็นผู้ใดเขียนขึ้น?"

ซังยี้กล่าวว่า

"เป็นข้าพเจ้าเขียนขึ้น"

อุ้ยเซี่ยวปัอทั้งตื่นเต้นทั้งลิงโลด กล่าวว่า

"ที่แท้ท่านรู้จักภาษาแมนจู เมื่อหลายวันก่อนยังหลอกลวงข้าพเจ้า"

พลางกางสองแขนวาดท่วงท่าหมายโอบกอด ซังยี้รีบถลันหลบเลี่ยงกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ข้าพเจ้าไม่รู้จักภาษาแมนจูจริงๆ หากแต่คัดลอกมาจากแผนผังทุกตัว"

อุ้ยเซี่ยวปัอกล่าวอย่างลิงโลด

"วิเศษแท้ ข้าพเจ้าจะไปให้ชาวแมนจูแปลเป็นภาษาชาวฮั่น ก็ทราบว่าแผนผังนี้เขียนไว้อย่างไร ซังยี้อันประเสริฐ ซังยี้สุดวิเศษท่านช่างละเอียดรอบคอบนัก ทราบว่าแผนผังนี้มีความสำคัญใหญ่หลวง จึงคัดลอกอักษรแมนจูลงในกระดาษหลายสิบแผ่น ให้ข้าพเจ้าสอบถามจากผู้คนจำนวนมาก เพื่อไม่แพร่งพรายความลับ"

ซังยี้ยิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า

"เชียงกงอันประเสริฐ เชียงกงอันปราดเปรื่อง ท่านพอเห็นแผ่นกระดาษ ก็คำนวณจิตเจตนาข้าพเจ้าได้"

อุ้ยเซี่ยวป้อร้องว่า

"ทำงานสำเร็จเสร็จสิ้น ขอจุมพิตรับขวัญ"

ซังยี้พอฟัง รีบถีบเท้าถอยปราด ชิงหลบหนีออกจากห้องก่อน

อุ้ยเซี่ยวป้อมุ่งตรงมายังห้องโถง สั่งทหารคนสนิทเรียกล่ามชาวแมนจูประจำกองทหารลาดตระเวนมาคนหนึ่ง ส้วงกระดาษแผ่นหนึ่งออกมาสอบถามว่า อักษรแมนจูเหล่านี้แปลว่าอะไร

ล่ามผู้นั้นกล่าวว่า

"เรียนท่านผู้หัวหน้ากอง คำเฮียะเยื่อโก้วนับฮ้อ เจ็งดี้ลีกังฮูมายื่อเกาจิบซัวนี้ เป็นสถานที่นอกกำแพงใหญ่ของชาวแมนจูเรา"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

"กีลีกูลูกัง ฮูมารดาท่านอันใด ที่แท้อยู่สถานที่ใด?"

"เป็นสถานที่ตอนเหนือของลำน้ำเฮ็กเล้งกัง!"

อุ้ยเซี่ยวป้อลอบปีติลิงโลดครุ่นคิดขึ้น

"ใช่แล้ว ตำแหน่งนี้เป็นที่ซ่อนขุมทรัพย์ของชาวแมนจูจริงๆ"

ดังนั้นกล่าวว่า

"ท่านแปลคำ กีลีกูลูกัง ฮูมารดาท่านเป็นภาษาฮั่นด้วย?"

ล่ามผู้นั้นปฏิบัติตาม เขียนเป็นภาษาฮั่น อุ้ยเซี่ยวป้อส้วงกระดาษอีกแผ่นหนึ่ง ถามว่า

"นี่คือแม่น้ำใด ภูเขาลูกไหน?"

ล่ามผู้นั้นตอบว่า

"นี่คือแม่น้ำไซลี้ปักฮ้อ ภูเขาอามกยื่อซัว"

"อย่างนั้นท่านกำกับภาษาฮั่นลงในแผ่นนี้ ข้าพเจ้ายังจะไปสอบถามยืนยันจากผู้อื่น ดูว่าท่านกล่าวโป้ปดหรือไม่?"

ล่ามผู้นั้นกล่าวอย่างประหวั่นลนลาน

"ถูกแล้ว บริวารต่อให้มีขวัญกล้าเทียมฟ้า ก็มิกล้าโป้ปดหลอกลวงท่านหัวหน้ากอง"

"ท่านมีขวัญกล้าเทียมฟ้าหรือ?"

ล่ามผู้นั้นลนลานกล่าวว่า

"ไม่ บริวารขวัญอ่อนดุจมุสิก"

อุ้ยเชี่ยวปัอหัวร่อฮาฮา กล่าวว่า

"บริวารเรา นำเงินห้าสิบตำลึง กำนัลแก่สหายขวัญอ่อน ผู้นี้นี่ท่านหากออกไปเอ่ยถึงแม่น้ำไซมารดาท่าน ภูเขาอาบิดาท่านต่อผู้อื่นถูกข้าพเจ้าล่วงรู้เข้าจะให้ท่านชดใช้เงินห้าสิบตำลึงนี้ ผนวกดอกเบี้ยอีกร้อยตำลึง"

ล่ามผู้นั้นลิงโลดยิ่ง มันได้รับเงินเดือนเพียงเดือนละสิบสองตำลึง อุ้ยเชี่ยวปัอพอกำนัลเงินทองก็กำนัลให้ห้าสิบตำลึง รีบน้อมกาย กล่าวขอบคุณ กล่าวว่า

"บริวารมิกล้ากล่าวเหลวไหลเด็ดขาด"

พร้อมกับครุ่นคิดในใจ

"เงินต้นห้าสิบตำลึง กลับเรียกดอกเบี้ยถึงร้อยตำลึงช่าง เป็นดอกเบี้ยสูงลิบลิ่ว เราก็ไม่สามารถชดใช้ให้ได้"

หลายวันมานี้ อุ้ยเชี่ยวปัอสอบถามนามสถานที่จากล่ามต่างๆ โดยละเอียด เมื่อเปรียบเทียบลงบนแผนผัง พบว่าวงกลมเล็กๆ สี่สีทั้งแปดวง เป็นตอนเหนือของลำน้ำเฮ็กเส้งกัง บรรจบกับแม่น้ำอามกยื่อด้านเหนือหันหาภูเขาฮูมายื่อเกาจิบซัว ด้านตะวันตกเฉียงเหนือหันหาภูเขาอามกยื่อซัว

ท่ามกลางวงกลมเล็กๆ ทั้งแปดวง เขียนอักษรแมนจู สีเหลืองคำหนึ่ง เมื่อแปลเป็นภาษาฮั่นได้ความว่าเด็กเตี้ยซัว (ภูเขาราชัน)!

อุ้ยเชี่ยวปัอจดจำแบบแปลนของแผนผังจนขึ้นใจให้ซังยี้ช่วยจดจำ

อีกผู้หนึ่ง หวนนึกถึงเศษหนังแพะเหล่านี้หากถูกบุคคลอื่น ช่วงชิงไปความลับของที่ตั้งขุมทรัพย์แมนจูพลอยรั่วไหล ดังนั้นโยนภาพแผนผังลงในเตาไฟเผาผลาญทิ้งไป

พอเห็นเปลวอัคคีลุกฮือโหมสร้างความเบิกบานใจแก่อุ้ยเซี่ยวป้ออย่างบอกมิถูก ครุ่นคิดขึ้น

"ตำแหน่งที่ตั้งของขุมทรัพย์แมนจู ซุกซ่อนอยู่ในสมองเรา ต่อให้ขโมยศีรษะเราไป ก็ค้นหาความลับของขุมทรัพย์ไม่พบ"

ยามเบือนหน้ามอง เห็นเปลวอัคคีส่องต้องใบหน้าซังยี้ ขับเน้นวงหน้านางจนแดงเปล่งปลั่งสดใสงดงามสะคราญยิ่ง จึงจับจ้อง มองนางอย่างยิ้มแย้ม

ซังยี้ถูกจับจ้องมองจนขวยเขินเอียงอาย ก้มศีรษะลง

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ซังยี้อันประเสริฐ พวกเราปะติดปะต่อเศษหนังแพะเป็นแผนผังแปลสถานที่เป็นภาษาฮั่น จดจำจนขึ้นใจ นับว่าทำงานสำเร็จเสร็จสิ้นแล้วกระมัง?"

ซังยี้พอฟังคำ "ทำงานสำเร็จเสร็จสิ้น" ก็ฉุกคิดว่าอุ้ยเซี่ยวป้อ จะจุมพิตรับขวัญ รีบถอยปราดไปด้านหลัง กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ไม่...ยังมิได้"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

"ไฉนยังไม่ได้?"

ซังยี้หัวร่อพลางถลันออกจากประตู กล่าวว่า

"ข้าพเจ้ามิทราบ"

อุ้ยเซี่ยวป้อไล่ติดตามออกไป กล่าวว่า

"ท่านมิทราบ ข้าพเจ้ากลับทราบดี"

พลันเห็นทหารคนสนิทผู้หนึ่งสาวเท้าก้าวปราดมา กล่าวว่า

"เรียนท่านหัวหน้ากอง ฮ่องเต้เบิกตัวให้เข้าเฝ้า"

อุ้ยเซี่ยวป้อแสยะหน้าล้อเลียนซังยี้คราหนึ่ง ออกจากคฤหาสน์มุ่งสู่พระราชวัง

เมื่อบรรลุถึงหน้าประตูพระราชวัง เห็นจัดตั้งขบวนเกียรติยศพระราชรถของคังฮีกำลังแล่นออกจากวัง อุ้ยเชี่ยวป๊อจึงคุกเข่าลงถวายบังคมที่ด้านข้าง

คังฮีตรัสรับสั่งว่า

"เชี่ยวกุ่ยจื้อ ติดตามเราไปชมดูชาวต่างประเทศทดลองยิงปืนใหญ่กัน"

อุ้ยเชี่ยวป๊อกล่าวว่า

"วิเศษแท้ ปืนใหญ่จัดสร้างได้รวดเร็วนัก"

ทั้งหมดเดินทางถึงโรงงานจัดสร้างปืนใหญ่ที่อยู่ริมบึงเส้งท้ำหลังประตูเมืองจ้ออันมึ้ง น่ำไฮวัยิ้นและทึงเยียกม่อคุกเข่ารอรับเสด็จอยู่ข้างทางแต่ไกล

คังฮีรับสั่งว่า

"ลุกขึ้นมา ปืนใหญ่อยู่ที่ใด?"

น่ำไฮวัยิ้นกราบทูลว่า

"ขอเดชะ อยู่นอกประตูเมืองเอง"

คังฮีจึงเสด็จลงจากราชรถ ออกจากประตูเมืองจ้ออันมึ้ง ท่ามกลางการอารักขาของราชองครักษ์ทอดพระเนตรเห็นปืนใหญ่ สามกระบอกตั้งเรียงรายกัน

คังฮีสาวพระบาทเข้าใกล้ ทอดพระเนตรเห็นปืนใหญ่ทั้งสามกระบอกสะท้อนประกายวาววับ กระบอกปืนหยาบใหญ่ แกนรองรับล้อจัดสร้างอย่างแข็งแกร่ง ทรงพอพระทัยยิ่ง ตรัสว่า

"ประเสริฐมาก พวกเราจะทดลองยิงสักหลายลูก"

น่ำไฮวัยิ้นหยิบลูกปืนลูกหนึ่ง บรรจุลงไปในกระบอก เทดินระเบิดเข้าไป ใช้ลวดเหล็กอัดกระทุ้งให้แน่น หันกายมากราบทูลว่า

"ขอเดชะ ปืนใหญ่กระบอกนี้มีอำนาจยิงได้ไกลลี้ครึ่ง เป้าติดตั้งอยู่ทางด้านนั้น"

คังฮีกวาดพระเนตรตามปลายนิ้วมัน ทอดพระเนตรเห็นที่ซึ่งห่างประมาณครึ่งลี้ มีเป้าดินนูนสูงขึ้นสิบแห่งตั้งเรียงราย จึงผงกพระพักตร์ดำรัสว่า

"เจ้ายิงได้"

"ขอพระองค์เสด็จถอยห่างสิบวา"

ดังฮีแย้มสรวลเล็กน้อย สาวพระบาทล่าถอย

อุ้ยเซี่ยวป้อขันอาสาว่า

"ให้ข้าพเจ้ายิงลูกปืนลูกแรกเถอะ"

ดังฮีผงกพระพักตร์ทรงอนุญาต อุ้ยเซี่ยวป้อจึงสาวเท้าถึงข้างปืนใหญ่ กล่าวกับน่ำไฮวัยิ้นว่า

"พี่ต่างประเทศ ท่านเล็งกระบอกปืน ข้าพเจ้าจุดไฟเอง"

น่ำไฮวัยิ้น เล็งระดับความสูงต่ำของกระบอกปืนใหญ่ จนได้ระดับแน่นอนแต่แรก ยามนี้ส่องเล็งอีกครา

อุ้ยเซี่ยวป้อยื่นมือรับคบเพลิงอันหนึ่งจากมือนายทหาร หันกายมาจ่อจุดกับสายชนวนบนปืนใหญ่ จากนั้นรีบถอยห่างมา เหวี่ยงคบเพลิงทิ้ง ยกสองมือปิดหูแนบแน่น

เห็นประกายไฟแลบกระจาย เสียงบึมดังกึกก้อง ม่านควันตลบอบอวล เป้าดินที่ไกลตาแห่งหนึ่งระเบิดกระจัดกระจาย เปลวอัคคีลำหนึ่งพวยพุ่งขึ้นสู่ท้องฟ้า!

ที่แท้ในกองดินยังฝังดินระเบิดจำนวนมาก ลูกปืนพอยิงใส่ ก็ลุกไหม้ทันที ยิ่งขับเน้นเห็นถึงอานุภาพน่าแตกตื่น เหล่าทหารล้วนโห่ร้องว่า

"ขอพระองค์ทรงมีพระชนม์หมื่นปี หมื่นๆ ปี"

ปืนใหญ่ทั้งสามกระบอกทยอยยิงออก ยิงติดต่อกันสิบนัด ถูกเป้าดินเจ็ดแห่ง เพียงหลงเหลือสามเป้าผิดเพี้ยนเล็กน้อย มิได้ยิงถูก

ดังฮีสบพระทัยยิ่ง วันนั้นทรงแต่งตั้งน่ำไฮวัยิ้นและทึงเยียกม่อดำรงตำแหน่งทรงเกียรติ พร้อมกับพระราชทานนามปืนใหญ่ทั้งสามกระบอกเป็นชิ่งบู๊ตั่วเผ่า (ปืนใหญ่อิทธิฤทธิ์)

เมื่อเสด็จกลับเข้าวัง ดังฮีทรงรับสั่งอุ้ยเซี่ยวป้อมายังห้องทรงพระอักษร ตรัสอย่างยิ้มแย้ม

"เซี่ยวกุ่ยจื้อ พวกเราเร่งรัดทั้งกลางวันกลางคืนจัดสร้างปืนใหญ่สักหลายร้อยกระบอก ตั้งเรียงรายกันยิงใส่โง้วซำกุ่ย เจ้าว่ามันยังทรยศได้หรือไม่?"

อุ้ยเชี่ยวป๊อกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"พระองค์ปรีชาสามารถ แม้ปราศจากอาวุธปืนใหญ่ ยังสามารถคร่ากุมโง้วซำกุ่ยมา บัดนี้มีปืนใหญ่เพิ่มขึ้น นับว่าเฉกเช่น ...เฉกเช่นมังกรเพิ่มปีก"

ตนความจริงคิดบอกว่า "พยัคฆ์เพิ่มปีก" แต่รู้สึกเปรียบย่องเต้เป็นพยัคฆ์ ออกจะเป็นการลบหลู่ จึงดัดแปลงเป็น "มังกรเพิ่มปีก"

ดังฮีพระสรวลเบาๆ ตรัสว่า

"มังกรเหินอยู่เหนือนภา ไยต้องเพิ่มปีกอันใด?"

ขมวดพระขนงเข้าหากัน ตรัสอีกว่า

"เมื่อเอ่ยถึงมังกร เราพลันฉุกคิดเรื่องหนึ่ง โง้วซำกุ่ยสมคบคิดกับแคว้นมองโกล ธิเบต เผ่ารามสูร และนิกายเทพมังกร อ้วงไท้โหวตัวปลอมนั้นเป็นคนของนิกายเทพมังกรใช่หรือไม่?"

อุ้ยเชี่ยวป๊อกล่าวว่า

"ถูกแล้ว"

"นางปะปนเข้าวังมานานปี หากไม่คร่ากุมนางมาประหัตประหารทิ้งใหนเลยลบล้างความอัปยศของบ้อโหว (พระชนนี) ได้?"

อุ้ยเชี่ยวป๊อพอฟัง ฉุกใจคิดขึ้น

"พระองค์คงมีพระราชประสงค์ให้เราคร่ากุมอ้วงไท้โหวตัวปลอมนางอยู่ร่วมกับผู้วิเศษผอมสูง ตอนนี้มิทราบอยู่ที่ใด คิดคร่ากุมนางหาใช่เรื่องง่ายดายไม่"

จริงดังคาดหมาย ดังฮีตรัสว่า

"เชี่ยวกุ่ยจื้อ นี่เป็นความลับสุดยอด มีแต่ใช้เจ้าไปกระทำถ่ายเดียว"

อุ้ยเชี่ยวป๊อกล่าวว่า

"ถูกแล้ว เพียงมิทราบนางหลบหนีถึงที่ใด?"

"นางคงซุกซ่อนเร้นกาย ในเทือกเขาลำเนาไพรยาก สืบเสาะพบพาน แต่เจ้าสามารถระดมกำลังทหารเคลื่อนสู่นิกาย เทพมังกร ล้มล้างทำลายทิ้งคร่ากุมบริวารในนิกายมา คงเค้นถามร่องรอยอ้วงไท้โหวตัวปลอมได้"

อุ้ยเชี่ยวป๊อกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าพึ่งพาบุญญาธิการพระองค์ท่านตลอดมา พระองค์โปรดปรานข้าพเจ้าเป็นพิเศษ โชคของข้าพเจ้าจึงกล้าแข็ง ครั้งนี้ด้วยพระบารมีพระองค์ปกป้อง คงสามารถคร่ากุมนางมา"

ดังฮีพอสดับฟังว่า อุ้ยเซี่ยวป้อยินยอมปฏิบัติภารกิจ ทรงปลื้มพระทัยยิ่ง ตบไหล่ฝ่ายตรงข้ามตรัสว่า

"สามารถคร่ากุมอ้วงไท้โหวตัวปลอม ย่อมประเสริฐยิ่ง แต่หน้าที่สำคัญที่สุดคือสมควรล้มล้างเกาะเทพมังกร ลิดรอนกำลังส่วนหนึ่งของโง้วซำกุ่ยทิ้ง สะบั้นนิ้วมือของเผ่ารามสูร ที่ยื่นขยายเข้าแผ่นดินตงง้วนมา"

อุ้ยเซี่ยวป้อรับคำ พลันร้องว่า

"อาลออู"

พลางยกมือขวาสะบัดเร่าๆ ดังฮีตรัสถามว่า

"ทำอะไรหรือ?"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

"เผ่ารามสูรพอถูกสะบั้นนิ้วมือ ย่อมต้องเจ็บปวดจนกล่าวภาษารามสูรออกมา"

ดังฮีพระสรวล ฮาฮา ตรัสว่า

"เราอวยยศเจ้าเป็นหลวง และหัวหน้ากองทหารลาดตระเวน บัดนี้ขอแต่งตั้งฉายาเจ้าเป็นปาทูลู ได้รับพระบรมราชโองการเคลื่อนกำลังทหารชายแดน กวาดล้างเกาะเทพมังกร"

อุ้ยเซี่ยวป้อ คุกเข่าลงกราบกรานพระมหากรุณาธิคุณ ดังฮีตรัสอีกว่า

"แต่เรื่องนี้ ไม่อาจเคลื่อนไหวอย่างครึกโครมป้องกันมิให้โง้วซำกุ่ยทราบข่าว เยี่ยงนี้เถอะ พรุ่งนี้เราจะบัญชาเจ้าเป็นผู้แทนส่วนพระองค์เดินทางไปบวงสรวงฟ้าดินที่เทือกเขาเชี่ยงแป๊ะ ซึ่งเป็นดินแดนศักดิ์สิทธิ์ของชาวแมนจูเรา มิว่าผู้ใดคงไม่ระแวงคลางแคลง"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

"พระองค์ปรีชาสามารถ ปราดเปรื่องหลักแหลม ประมุขนิกายเทพมังกรอายุขัยเท่าเทียมตัวหนอน!"

"ไฉนเรียกว่าอายุขัยเท่าเทียมตัวหนอน?"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวอย่างคล่องแคล่ว

"หมายความว่าประมุขนิกายเทพมังกรอายุเทียบเท่าตัวหนอนเล็กๆ มิอาจมีชีวิตยาวนาน"

อุ้ยเซี่ยวป้อรับมอบภารกิจจากคังฮี แต่หวนนึกถึงประมุขนิกายเทพมังกรพลังฝีมือสุดสูง ในนิกายชุมนุมยอดฝีมือคับคั่ง หากนำทหารที่รู้จักร่ายรำดาบยิงเกาทัณฑ์ไปบุกเกาะเทพมังกร ชีวิตน้อยๆ ของตนคงต้องจบสิ้นเสียเก้าส่วน

เมื่อออกจากวังมา รู้สึกอัดอั้นไม่สบายใจ พลันฉุกใจคิดขึ้น

"บิดาไม่ขอเดินทางสู่เกาะเทพมังกรเด็ดขาด การรับราชการของเรานับว่าถึงที่สุด มิสู้รอจนออกนอกกำแพงใหญ่ ฉกฉวยโอกาสเดินทางสู่ภูเขาราชันตอนเหนือของลำน้ำเฮ็กเล้งกัง ขุดหาขุมทรัพย์แมนจู ลอบเดินทางสู่ฮุ้นหนำ ตกแต่งอาดอเป็นภรรยา หลังจากนั้นปลีกตัวเร้นกาย เล่นพนันชมดูงิ้วทุกวี่วัน ไยมิใช่สุขสำราญบานใจนัก?"

พอได้คิด ค่อยคลายความอัดอั้นลง

แต่วันรุ่งขึ้นพอเช้าเฝ้า คังฮีทรงมีพระบรมราชโองการ เลื่อนตำแหน่งอุ้ยเซี่ยวป้อ บัญชาไปสักการะฟ้าที่เชี่ยงแป๊ะซัว

เมื่อหลังเที่ยง เหล่าขุนนางต่างมายังคฤหาสน์หลวงแสดงความยินดีโซะเฮียกทู้เห็นทีท่าอุ้ยเซี่ยวป้อเชื่องซึมเซา จึงกล่าว

"น้องแซ่อุ้ย การไปเชี่ยงแป๊ะซัวครานี้ ย่อมไม่อาจตักตวงผลประโยชน์เฉกเช่นเดินทางสู่ฮุ้นหนำมิน่าเล่าท่านจึงปราศจากความกระตือรือร้น"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

"ขอบอกตามความสัตย์ ผู้น้องเป็นชาวเมืองภาคใต้ กลัวความหนาวที่สุด พอหวนนึกถึงอากาศหนาวเย็นพื้นหิมะน้ำแข็งนอกกำแพงใหญ่ตอนนี้เยือกเย็นจนตัวสั่นระริกแล้ว"

"ฮา ฮา นั้นกลับมิต้องกังวล เราจะส่งเสื้อคลุมหนังเสือดาวมาชุดหนึ่ง ให้น้องเราใช้ต่อต้านความหนาว ในเกี้ยวอ่อนก็เพิ่มไฟเล็กน้อยจะมิรู้สึกหนาวเหน็บกระไร น้องแซ่อุ้ย นอกกำแพงใหญ่ยังมีหนทางร่ำรวยอยู่"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

"ที่แท้แควันเลี่ยวตังอันหนาวเหน็บ มีหนทางร่ำรวยได้โชะตั่วกอลองชี้แจงแนะนำ"

โชะเฮียกทู้กล่าวว่า

"แค้วนเลี่ยวตังมีคำพังเพยประโยคหนึ่งว่า เลี่ยวตังมีสามวิเศษครอบคลุมโสมหิมะ หนังเตียว หน้าโอวลา"

"โสมหิมะและหนังเตียว ล้วนเป็นของวิเศษล้ำค่า มิทราบหญ้าโอวลาเป็นของวิเศษเยี่ยงไร?"

โชะเฮียกทู้กล่าวว่า

"หญ้าโอวลาเป็นของวิเศษของคนยากจนข้นแค้น แควันเลี่ยวตังพอย่างเข้าฤดูหนาว คนยากจนปราศจากชุดหนังเตียวสวมใส่ ไม่อาจนั่งเกี้ยวอบอุ่น จึงถอนหญ้าโอวลามาตากแห้ง สอดใส่ในรองเท้า สอดแทรกไว้ในผ้าห่ม กลับต่อต้านความหนาวเหน็บได้"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

"ที่แท้เป็นเช่นนี้ พวกเราไม่จำเป็นต้องใช้หญ้าโอวลา แต่จะเลือกโสมหิมะมาสักหลายสิบหาบ หนังเตียวหลายร้อยผืน แบ่งสันปันส่วนแก่สหาย"

โชะเฮียกทู้รับฟังจนหัวร่อ ฮา ฮา ยามนั้นทหารคนสนิทรุดมารายงานว่า ซีลั้งขอเข้าพบ

อุ้ยเซี่ยวป้อพอฟังคำซีลั้ง สีหน้าพลันแปรเปลี่ยนไป หวนนึกถึงกาลก่อนตนฝังแต้โคกชวงไว้ในโลงไม้ทั้งเป็น ซือแป้ตั้งกึงน้ำสั่งให้ปลดปล่อย พอเปิดโลงออกมา เห็นภายในกลับฝังซากศพผู้ช่วยหัวหน้าหน่วยไพรมรกตกวนอันกี ยังทิ้งกระดาษชิ้นหนึ่งขีดเขียนอักษรว่า "ซีลั้งขอน้อมพบสหายเก่าก่อน"

ซือแป้เคยบอกว่า ซีลั้งเป็นซือแป้คนที่หนึ่งของแต้โคกชวง เคยรับราชการกับแต้เซ้งกง มีฝีมือสูงเยี่ยม ไหวพริบปัญญาปราดเปรื่อง ยามนี้คงรุดมารังควานหาเรื่องกับตน รีบกล่าวว่า

"รีบเบิกตัวอาซา อาลักมา"

โชะเฮียกทู้ถามว่า

"ซีลั้งมีไมตรีคบหากับน้องแซ่อุ้ยอย่างไรบ้าง?"

อุ้ยเชี่ยวป๊อกล่าวอย่างเลื่อนลอย

"ไม่เคยพบพานมาก่อน"

เบือนหน้ามายังทหารคนสนิท กล่าวว่า

"มันรุดมาทำอะไร? ข้าพเจ้าไม่ต้องการพบ"

ทหารคนสนิทรับคำ ล่าถอยออกไป จากนั้นผู้วิเศษอ้วนเตี้ยและเล็กชิงแซ ซึ่งยังติดตามรับใช้อุ้ยเชี่ยวป๊อได้เร่งรุดมาถึง ยืนหยัด อยู่ด้านหลัง

อุ้ยเชี่ยวป๊อมียอดฝีมือสองคนพิทักษ์คุ้มครองค่อยคลายใจลงที่แท้อาชาอาลักเป็นนามปลอมของผู้วิเศษอ้วนเตี้ยและเล็กชิงแซ

มินานให้หลัง ทหารคนสนิทกลับเข้าห้องโถง สองมือถือถาดใบหนึ่ง กล่าวว่า

"นี่คือของขวัญจากท่านนายทัพแซ่ซี น้อมคารวะท่านหัวหน้ากอง"

อุ้ยเชี่ยวป๊อเห็นบนถาดวางไว้ด้วยกล่องกระจกใบหนึ่ง ภายในกล่องบรรจุชามหยกขาวใบหนึ่ง ก้นชามสลักอักษรหลายแถว ชามหยกเนื้อละเอียดอ่อนนับเป็นหยกงามชั้นดี

โซะเฮียกทู้กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ของขวัญชิ้นนี้กลับล้ำค่ามิน้อย"

อุ้ยเชี่ยวป๊อถามว่า

"เป็นไรหรือ?"

"ก้มชามหยกขาวสลักนามน้องเรา และคำ "อวยยศเพิ่มบรรดาศักดิ์" ตอนท้ายจารึกอักษร "ผู้น้องซีลั้งน้อมคารวะ"

อุ้ยเชี่ยวป๊อกล่าวอย่างครุ่นคิด

"คนผู้นี้มิรู้จักมักคุ้นกับข้าพเจ้า กลับเกรงอกเกรงใจปานนี้ คงไม่มีกุศลเจตนาใด"

"ผู้แซ่ซีต้องการทำลายรากฐานของแต้เซ้งกงล้างแค้นให้กับบิดาบุตรภรรยา หลายปีมานี้ขึ้นนครหลวงมา รบเร้าพวกเรากราบทูลพระองค์เคลื่อนกำลังบุกรากฐานแต้เซ้งกง การนี้ใช่จ่ายเงินทองไม่ต่ำกว่ายี่สิบหมื่น มันทราบว่าน้องเราเป็นที่โปรดปรานของพระองค์ ย่อมรุดมาทำความรู้จัก"

อุ้ยเซี่ยวป้อคลายใจลง กล่าวว่า

"ที่แท้เป็นเช่นนี้ มันไฉนมุ่งมั่นหมายทำลายล้างรากฐาน แต้เซ้งกงให้จงได้?"

"ซีลั้งความจริงเป็นนายทัพสังกัดแต้เซ้งกง ภายหลังแต้เซ้งกงระแวงว่ามันคิดทรยศ ออกคำสั่งจับกุมตัวมัน มันหนีรอดได้อย่างหวุดหวิดแต้เซ้งกงจึงตัดศีรษะครอบครัวมัน เป็นเหตุให้ซีลั้งแปรพักตร์สังกัดราชวงศ์เซ็งเรา"

อุ้ยเซี่ยวป้อจึงกล่าวกับทหารคนสนิทว่า

"นายทัพแซ่ซีหากยังมิได้จากไป ก็บอกต่อมันว่าข้าพเจ้าจะออกไปพบมัน"

จากนั้นชักชวนโซะเฮียกทู้ว่า

"ตั่วกอ พวกเราออกไปพบมันพร้อมกันเถอะ"

ตนแม้มีผู้วิเศษอ้วนเตี้ยและเล็กชิงแซคอยคุ้มครอง แต่ยังกริ่งเกรงซีลั้ง โซะเฮียกทู้เป็นขุนนางชั้นผู้ใหญ่ เมื่อมีมันอยู่เคียงข้าง ซีลั้งคงมิกล้าลงมือล่วงเกิน

โซะเฮียกทู้ยิ้มพลางผงกศีรษะ ทั้งสองกุมมือกันและกัน สาวเท้าสู่ห้องโถงใหญ่

ซีลั้งนั่งรอคอยบนเก้าอี้ พอได้ยินเสียงฝีเท้าก็ผุดลุกขึ้น น้อมกายคารวะกล่าวเสียงกังวาน

"บริวารซีลั้งขอน้อมพบโซะตั่วนั้ง (ท่านผู้มียศศักดิ์แซ่โซะ) และอุ้ยตั่วนั้ง"

อุ้ยเซี่ยวป้อประสานมือคารวะตอบ กล่าวว่า

"มิกล้ารับ ท่านแม่ทัพตำแหน่งสูงส่ง ไหนเลยคารวะได้ เชิญนั่ง"

ซีลั้งกล่าวอย่างนอบน้อม

"อุ้ยตั่วนั้งอายุยังเยาว์ กลับดำรงตำแหน่งสูงศักดิ์ภายหน้าย่อมได้รับบรรศักดิ์เป็นเจ้า"

"ฮา ฮา หากมีวันเช่นนั้นจริง นับว่าพึ่งพาถ้อยร้อยวาจาท่าน"

โซะเฮียกทู้สอดคำขึ้น

"ผู้แซ่ซี ท่านมายังนครหลวงนานปี กลับเรียนรู้หนทางลัดทราบว่าอุ้ยตั่วนั้งเป็นที่โปรดปรานของฮ่องเต้ จึงมายังทางสายนี้"

ซีลั้งน้อมกายกล่าวว่า

"นั่นล้วนพึ่งพาการสนับสนุนจากสองท่าน บริวารขอสำนึกตื้นตันจวบชั่วชีวิต"

อุ้ยเชี่ยวป๊อสำรวจมองซีลั้งตลบหนึ่ง เห็นฝ่ายตรงข้ามอายุประมาณห้าสิบ ประกายตาเจิดจ้าวาววับ แฝงแววฮึกเหิมเหี้ยมหาญ แต่เค้าหน้าซูบซีดอิดโรย เคยผ่านความลำบากตรากตรำมา ต้องครุ่นคิดขึ้น

"ที่แท้ผู้ทำร้ายกวนอันกีคือคนผู้นี้ มันช่วยเหลือแต้โคกชวงมิทราบล่วงรู้ศักดิ์ศรีเรา หรือแสร้งเป็นงมงาย สมควรและเล็มสอบถามดู"

ดังนั้นกล่าวว่า

"ชามหยกที่ท่านแม่ทัพให้กับเรา นับว่าล้ำค่ายิ่ง แต่มีข้อเสียประการหนึ่ง"

ซีลั้งรีบผุดลุกขึ้น กล่าวอย่างประหวั่นลนลาน

"บริวารงมงายยิ่ง ขออุ้ยตั่วนั้งชี้แจงแนะนำ"

"นั่นมิมีใดไม่ถูกต้อง เพียงแต่หากใช้ตักข้าวตอนที่รับประทานอดใจเต้นระทึกมิได้ กริ่งเกรงว่าชามข้าวจะตกแตกสลาย ฮา ฮา"

โซะเฮียกหู้หัวร่อ ฮา ฮา ซีลั้งก็หัวร่อแก้ขวยบ้าง

อุ้ยเชี่ยป๊อถามว่า

"ท่านแม่ทัพแซ่ซีมายังนครหลวงตั้งแต่เมื่อใด?"

"บริวารเดินทางมาเป็นเวลาสามปีแล้ว"

อุ้ยเชี่ยวป๊อกล่าวอย่างสงสัยใจ

"ท่านไม่กลับเข้าประจำการ กลับหมกตัวอยู่ที่นครหลวงไยกัน? ข้าพเจ้าทราบแล้ว ท่านแม่ทัพคงมีนวลนางสนิทสนมอยู่ที่นครหลวงมิอาจตัดใจกลับไป"

ซีลั้งกล่าวว่า

"อุ้ยตั่วนั้งหัวร่อเยาะแล้ว ฮ่องเต้ทรงเบิกตัวบริวารมายัง

นครหลวงเพื่อตรัสถามถึงขุมกำลังของแต้เซ้งกงบริวารคงกราบทูลพลาดผิด พระองค์จึงมิมีพระบรมราชโองการใดถ่ายทอดมาบริวาร ได้แต่รออยู่ที่นครหลวง"

"พระองค์ปรีชาสามารถ ที่รั้งท่านอยู่ในนครหลวง คงมีพระราชประสงค์ลึกล้ำ ท่านไม่ต้องร้อนรุ่มใจ หากไม่ถึงเวลาร้อนรุ่ม ไปก็มิมีประโยชน์"

ซีลั้งผุดลุกขึ้นกล่าวว่า

"วันนี้ได้รับการชี้แนะจากอุ้ยตั่วนั้ง บริการค่อยเข้าใจซึ้งกระจ่างพระคุณแนะนำของอุ้ยตั่วนั้งคราวนี้ลึกล้ำใหญ่หลวงจริงๆ"

อุ้ยเซี่ยวป้อถนัดในการประจบสอพลอ พอฟังผู้คนสรรเสริญเยินยอก็สบอารมณ์ยิ่งกล่าวว่า

"ท่านแม่ทัพเชิญนั่ง ฟังว่ากาลก่อนท่านเป็นบริวารแต้เซ้งกงไฉนแปรพักตร์กับมัน?"

"เรียนตั่วนั้ง บริวารความจริงสังกัดแต้จือเล้ง บิดาของแต้เซ้งกง ภายหลังโยกย้ายขึ้นตรงต่อแต้เซ้งกง ตอนที่ทหารแมนจูเข้าสู่แผ่นดินตงง้วน แต้เซ้งกงนำทหารเข้าต่อต้าน บริวารหลงงมงาย พลอยปฏิบัติตามด้วย"

อุ้ยเซี่ยวป้อส่งเสียงดังอืมม์ กล่าวว่า

"ภายหลังเป็นอย่างไร?"

"ระหว่างนั้น บริวารได้รับเลื่อนยศตลอดเวลา ภายหลังเพราะเรื่องเล็กน้อยประการหนึ่ง กลับแปรพักตร์กัน"

"เป็นเรื่องใดกัน?"

ซีลั้งเล่าว่า

"ในสังกัดบริวาร มีนายกองผู้หนึ่ง บริวารใช้มันออกสอดแนมความลับของศัตรู คนผู้นี้ทั้งกลัวตายทั้งเกียจคร้าน พอออกจากค่ายทหารก็หลับไหลในทุ่งร้างหลายวัน กลับมารายงานเหลวไหล

บริวารรู้สึกผิดปกติวิสัย จึงแค้นถามรายละเอียด พอทราบข้อเท็จจริงก็สั่งให้จองจำมันไว้ ตระเตรียมตัดศีรษะในวันพรุ่งนี้ มิคาดนายกองนั้นหลบหนีไปในยามวิกาล ไปพร่ำพรรณนาต่อภรรยาแต้เซ้งกงตั้งฮูหยินว่า

เราปรักปรำมัน ตั้งฮูหยินใจอ่อนจึงใช้คนมาขอร้องเราให้อภัยโทษนายกองผู้นี้ บอกว่าตอนนี้ต้องการใช้คน ไม่บังควรประหารฆ่าบริวารโดยพลการ สร้างความหวั่นไหวแก่ไพร่พล"

อุ้ยเซี่ยวป้อฉุกคิดถึงคำบอกเล่าของตั้งกึงน้ำที่ว่าภรรยา แต้เซ้งกง ชมชอบแต้โคกซวง คิดแต่งตั้งมันเป็นทายาทปกครองบริวารแทนผู้พี่โทสะพลันประดังแผดด่าว่า

"บัดซบ นางเป็นสตรีเพศไหนเลยเข้าใจเรื่องการปกครองทหาร? บริวารหากกระทำผิด ไม่ตัดศีรษะทิ้ง ไหนเลยรักษาวินัยทหารได้? นางแพศยาหลงงมงาย ชมชอบแต่บุรุษหล่อเหลาเท่านั้น"

ซีลั้งคิดมิถึงว่า อุ้ยเซี่ยวป้อกลับเดือดดาลปานนี้ ถึงกับ สบอารมณ์ยิ่งกล่าวว่า

"อุ้ยตั่วนั้งกล่าวถูกต้อง วินัยทหารสมควรยึดถือโดยเคร่งครัด จึงสามารถควบคุมทหารพิชิตศัตรู ดังนั้นบริวารตอบต่อคนที่ตั้งฮูหยินใช้มาว่า ผู้แซ่ซีสังกัดต่อท่านแม่ทัพแซ่แต้ เพียงปฏิบัติตามคำสั่งท่านแม่ทัพเท่านั้น ความหมายของเราคือ เรามิใช่นายทหารของตั้งฮูหยิน ไม่ต้องปฏิบัติตามคำสั่งนาง"

"ถูกต้อง ผู้ใดสังกัดนางแพศยา นับเป็นเคราะห์กรรม อันมหันต์"

โซะเฮียกทู้ และซีลั้งได้ยินอุ้ยเซี่ยวป้อด่าตั้งฮูหยินเป็นนางแพศยา ต้องลอบหัวร่อในใจ ไหนเลยล่วงรู้จิตเจตนาแท้จริงของ ฝ่ายตรงข้ามซีลั้งกล่าวว่า

"นาง...ตั้งฮูหยินยามชุ่นแค้น จึงส่งนายกองนั้นเป็นทหารรักษาความปลอดภัยของคฤหาสน์ ยังใช้คนถ่ายทอดวาจามาว่า หากเก่งกล้าสามารถก็มาปลิดชีวิตนายกองนั้น

ตอนนั้นบริวารพลุ่งพล่านสุดระงับ จึงรุดไปปลิดศีรษะนายกองนั้นในดาบเดียว หลังจากนั้นฉุกคิดว่าก่อกวนเภทภัยใหญ่โต ดังนั้นเข้าพบแต้เซ้งกง ขอขมาโทษ มิคาดแต้เซ้งกงรับฟังวาจาสตรี บอกว่าเราล่วงเกินเบื้องสูง ดังนั้นจองจำเราไว้ หลายวันต่อมา พลอยควบคุมตัวบิดา

น้องชายภรรยา และบุตรธิดาเราเข้าคุกคุมขัง ตอนนั้นเราได้คิดว่าผิดท่า ฉกฉวยโอกาสที่ผู้คุมชะล่าเลินเล่อ หลบหนีออกมา ภายหลังทราบข่าวว่า แต้เซ้งกงประหารครอบครัวเราจนสิ้นซาก เราจึงสัตย์สาบานว่า ต้องเช่นฆ่าคนของตระกูลแต้ให้หมดสิ้น"

โซะเฮียกทู้กล่าวเสริมขึ้น

"ท่านแม่ทัพแซ่ซี ได้รับวาสนาในคราเคราะห์สามารถผละจากความมืดสู่หนทางสว่าง หากไม่เกิดเรื่องเช่นนี้ เกรงว่าท่านตอนนี้ยังตั้งตัวเป็นศัตรูกับราชวงศ์เซ็งอยู่"

อุ้ยเซี่ยวป้อซักถามว่า

"แต่เซ้งกงหลังจากทำลายล้างตระกูลท่าน ท่านก็สังกัดราชวงศ์เซ็งกระมัง?"

ซีลั้งกล่าวว่า

"ถูกแล้ว ฮ่องเต้องค์ก่อนทรงบัญชาบริวารไปควบคุมชายฝั่งทะเลตอนใต้ของประเทศ บริวารสำนึกในพระมหากรุณาธิคุณ ดังนั้นรับใช้ด้วยความจงรักภักดี ประกอบความดีความชอบเล็กน้อย ได้เลื่อนยศตามลำดับ ซึ่งความจริงบริวารปราศจากคุณความดีใดๆ หนึ่งนั้นพึ่งพาบุญบารมีฮ่องเต้ราชวงศ์เซ็ง สองอาศัยการชี้แนะจากโซะตั่วนั้งและอุ้ยตั่วนั้ง"

อุ้ยเซี่ยวป้อหัวร่อฮิฮิ ครุ่นคิดขึ้น

"ตอนที่ท่านควบคุมชายฝั่งตอนใต้ เรายังคลุกคลีอยู่ในซ่องคณิกาเมืองเอี้ยงจิว กลับมีความดีความชอบใหญ่หลวงกว่าท่านอีก"

ดังนั้นกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ครั้งนี้ฮ่องเต้เบิกตัวท่านมา สอบถามถึงชุมกำลังของแต้เซ้งกง ท่านกราบทูลว่าอย่างไร?"

"บริวารกราบทูลว่า บรรดาคนของแต้เซ้งกง มีบุคคลนามตั้งกึงน้ำไหวพริบปราดเปรื่องหลักแหลม อีกคนหนึ่งเรียกว่า เล้ากกฮึง เจนจัดยุทธศาสตร์ หนทางล้มล้างแต้เซ้งกง มีแต่ก่อกวนความสงบภายในกระจายข่าวลือว่า ตั้งกึงน้ำคิดตั้งตนเป็นใหญ่ สมคบคิดกับเล้ากึกฮึงหมาย

ช่วงชิงอำนาจ ซีจื้อ (ทายาท) ของแต้เซ้งกง พอรับทราบเช่นนั้นอาจประหารตั้งกึงน้ำและเส้าก๊กฮึง แม้มิฆ่าทิ้ง ก็ไม่ยอมมอบหมายภารกิจสำคัญให้หนึ่งเสนาธิการหนึ่งนายทัพหากถูกกำจัด รากฐานตระกูลแต้ก็คลอนแคลนกวาดล้างทำลายได้อย่างง่ายดาย"

อุ้ยเชี่ยวป๊อลอบตื่นเต้นตระหนก ครุ่นคิดขึ้น

"มารดาท่านเถอะ ท่านกลับคิดประทุษร้ายซือแป๋เรา"

จากนั้นครุ่นคิดสืบต่อ

"มันเปิดโปงแผนการทำร้ายซือแป๋ต่อเราอย่างตรงๆ แสดงว่าตอนที่มันช่วยเหลือแต้โคกชวงจากโลงมิได้พบเห็นเรา หาทราบไม่ว่าเรามีความสัมพันธ์กับสมาคมฟ้าดิน"

ดังนั้นคลายใจลง ถามว่า

"ยังมีกระบี่ไร้โลหิตปังเซียะฮ่วมเล่า?"

ซีลั้งกล่าวอย่างสงสัยใจ

"อุ้ยตั่วนั้งกลับรู้จักกระบี่ไร้โลหิตด้วย?"

"เรารับทราบจากฮ่องเต้ พระองค์ทรงทราบว่าตั้งฮูหยินชมชอบบุตรคนรองแต้โคกชวง ไม่ชมชอบบุตรคนโต ต้องการให้เปลี่ยนแปลงตำแหน่งซีจื้อ ใช่หรือไม่?"

ซีลั้งทั้งตื่นเต้นทั้งเลื่อมใส กล่าวว่า

"พระองค์ประทับภายในวัง พระเนตรพระกรรณกลับกว้างไกลถึงหมื่นลี้ ทรงรอบรู้กว้างขวางจริงๆ ขอบอกตามความสัตย์ เมื่อมินานมานี้แต้โคกชวงเดินทางมายังนครหลวง บริวารยังเคยพบมัน"

โซะเฮียกทู้และอุ้ยเชี่ยวป๊อพากันกล่าวว่า

"มีเรื่องเช่นนั้น?"

สำเนียงเสียงกล่าว เปี่ยมความตื่นเต้นตระหนก หนึ่ง ตื่นตระหนกจริงหนึ่งเสแสร้งดัดขึ้น อุ้ยเชี่ยวป๊อกล่าวอีกว่า

"อย่างนั้น ท่านสมควรตักเตือนมันกลับไปล้มล้างกอกอ (พี่ชาย) ตั้งตนเองเป็นใหญ่ สังหารตั้งกึงน้ำและเส้าก๊กฮึงก่อน"

ซีลั้งปรบมือกล่าวว่า

"อุ้ยตั่วนั้งปราดเปรื่องเลิศล้ำ เป็นที่นับถือเลื่อมใสนัก บริวารเกลี้ยกล่อมเช่นนั้นจริงๆ แต้โคกซวงก็รับปากตกลง ตั้งกึงน้ำปัจจุบันก่อตั้งสมาคมฟ้าดิน ขุมกำลังกระจายอยู่ทั่วแผ่นดินตงง้วน ดราก่อนเคยเดินทางถึงนครหลวง บริวารก็รับทราบข่าว ความจริงคิดยกกำลังออกกำจัดกวาดล้างน่าเสียดายที่ไม่มีทหารในมือ ข้าราชการเมืองหลวงก็มิมีเวลาต้อนรับขับสู้เราดังนั้นคลาดโอกาสไป"

โซะเฮียกทู้และอุ้ยเซี่ยวป้อหัวร่อออกมา อุ้ยเซี่ยวป้อแย้มยิ้มอย่างกระอักกระอ่วน ครุ่นคิดขึ้น

"หวาดเสียวนัก วันนั้นหากซีลั้งนำทหารมาจับกุม ศีรษะของบิดาคงหลุดจากบ่าแต่แรกแล้ว"

ซีลั้งนับแต่เช้าเฝ้าคังฮีฮ่องเต้ดราเดียว ก็เตร็ดเตร่อยู่ในเมืองหลวงสามปีมานี้มักเสนอของขวัญแก่ข้าราชการฝ่ายทหาร เงินทองที่สะสมมาสิบกว่าปี ทุ่มเทไปแทบหมดสิ้น แต่คังฮียังไม่มีพระบรมราชโองการเบิกตัวมันเข้าเฝ้าอีกดรา พอถึงตอนท้ายข้าราชการเมืองหลวงพอฟังคำซีลั้ง ถึงกับปวดเศียรเวียนเกล้า ซีลั้งก็ขาดแคลนเงินทอง มิมีเงินทองส่งของขวัญทุกผู้คนต่าง บ่ายเบี่ยงว่าไม่มีเวลาว่าง มิต้องการพบมัน

ซีลั้งเล่าสืบต่อ

"ตอนนั้นบริวารร้อนรุ่มใจยิ่ง เห็นตั้งกึงน้ำ แต้โคกซวงมาถึงนครหลวงหรือจะปล่อยให้พวกมันกลับไปโดยปลอดภัย? ดังนั้นรุดสู่สถานชุมนุมของสมาคมฟ้าดินเพียงลำพัง เพิ่งย่างเข้าประตูหลังภายในสวน ก็บังเกิดเสียงคมอาวุธปะทะกัน มีคนกำลังหักหาญผลาญชีวิต"

อุ้ยเซี่ยวป้อรับฟังถึงตอนนี้ ต้องหวั่นไหวใจขึ้น กล่าวว่า

"ที่แท้ สมาคมฟ้าดินเกิดเหตุแปรเปลี่ยนภายใน เป็นผู้ใดหักล้างกับผู้ใด?"

"บริวารบุกเข้าถ้ำเสือเพียงลำพัง มิกล้าชะล่าเลินเล่อไป ดังนั้นหลบซ่อนอยู่หลังกองฟืน สดับฟังชั่วขณะ เพิ่งทราบว่าเป็นแต้โคกซวงและ

กระบี่ไร้โลหิตกสุ้มจู่โจมตั้งกึงน้ำคนเดียว หักหาญ ชั่วขณะ ตั้งกึงน้ำเริ่มเพลี่ยงพล้ำเป็นรอง มิคาดตั้งกึงน้ำกลับพลิกสถานการณ์เป็นได้ชัย ฟันแขนกระบี่ไร้โลหิตขาดสะบั้นข้างหนึ่ง สมาคมฟ้าดินก็ปรากฏผู้ช่วยเหลือเร่งรุดมาถึง กลับคุกคามแต้โคกซวงเข้าโลงเปล่าใบหนึ่ง ปิดฝาโลงตรึงสนิทแน่น"

อุ้ยเชี่ยวป๊อหัวร่อฮา ฮา กล่าวว่า

"ท่านแม่ทัพรู้จักกล่าวล้อเล่นนัก"

ซีลั้งกล่าวว่า

"บริวารหากมิใช่ได้ยินกับหู ก็ไม่เชื่อว่าสถานการณ์พลิกกลับกลาย..."

อุ้ยเชี่ยวป๊อสอดคำขึ้น

"ท่านได้ยินกับหู หรือมิได้เห็นกับตา?"

"ตอนนั้นบริวารเร้นกายอยู่หลังกองฟืน เพียงได้ยินสุ้มเสียง ไม่ได้เห็นเหตุการณ์"

อุ้ยเชี่ยวป๊อลอบระบายลมหายใจ ถามว่า

"ภายหลังเป็นอย่างไร"

"ชั่วครู่ให้หลัง ตั้งกึงน้ำและพวกผละจากที่เกิดเหตุ บริวารจึงเปิดฝาโลงช่วยเหลือแต้โคกซวงออกมา"

อุ้ยเชี่ยวป๊อกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไม่เข้าใจเรื่องราวประการหนึ่ง"

"ขอถามเป็นเรื่องใด?"

"ท่านเสาะหากระดาษหมึกพู่กัน จากห้องเก็บฟืนนั้นเขียนข้อความได้อย่างไร?"

ซีลั้งใจหายวาบ โพล่งว่า

"ข้อ...ข้อความอันใด?"

"ท่านหลังจากช่วยเหลือแต้โคกซวงออกมา มิใช่ทิ้ง...ทิ้งจดหมายฉบับหนึ่งอยู่ภายในโลง ส่งต่อตั้งกึงน้ำหรือ ใจความในจดหมาย หารือถึงเรื่องราวในสมาคมฟ้าดิน?"

ซีลั้งหน้าแปรเปลี่ยนอย่างรุนแรง กล่าวว่า

"อุ้ยตั่วนั้ง ทราบ...ทราบได้อย่างไร?"

อุ้ยเซี่ยวป้อยิ้มพลางกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าคาดเดาเปะปะ ท่านหากมิได้เขียนจดหมายจริง ก็เข้าใจว่าข้าพเจ้ากล่าวเหลวไหลเถอะ"

ที่แท้อุ้ยเซี่ยวป้อไม่มั่นใจว่า ซีลั้งพบเห็นตนจริงหรือไม่ มิสู้ชิงสยบฝ่ายตรงข้าม ให้บังเกิดความกริ่งเกรงต่อตน แม้ทราบว่าฝ่ายตรงข้ามเพียงเขียนข้อความสั้นๆ บนแผ่นกระดาษ กลับบอกว่าเป็นจดหมายฉบับหนึ่ง

แต้โคกซวงและตั้งกึงน้ำล้วนเป็นคนของแต้เซ้งกง ซีลั้งปลดปล่อยแต้โคกซวง ยังสามารถบ่ายเบี่ยงว่า คิดกระตุ้นมันแตกร้าวกับผู้พี่ แต่หากเขียนจดหมายฉบับหนึ่งแก่ตั้งกึงน้ำ ก็ต้องถูกเพ่งเล็งสงสัยแล้ว

ยามกะทันหันซีลั้งประหวั่นลนลานยิ่ง ต่อให้มันปราดเปรื่อง ก็หวั่นไหวใจยิ่ง กล่าวว่า

"บริวารเคยเขียนข้อความใบหนึ่ง..."

อุ้ยเซี่ยวป้อชิงกล่าวว่า

"เป็นจดหมายฉบับหนึ่งจริงๆ ที่แท้ท่านเขียนไว้แต่แรกแล้ว"

"หาใช่จดหมายไม่ เป็นเพียงเศษกระดาษชิ้นหนึ่งเขียนว่า ซีลั้งขอน้อมพบสหายเก่าก่อน หลังจากช่วยเหลือแต้โคกซวงออกมา ขณะจะล่าถอย ประจอบกับมีคนของสมาคมฟ้าดินลาดตะเวนผ่านมา บริวารจึงปลิดชีวิตมันในฝ่ามือเดียว บรรจุซากศพและกระดาษข้อความลงในโลง"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

"ที่แท้ท่านแม่ทัพแซ่ซียังยึดถือตั้งกึงน้ำเป็นสหายเก่า มิน่าเล่า...บุคคลอื่นตอนอยู่ลับหลัง จึงร่ำลือไปต่างๆ นานา"

หน้าผากซีลั้งปรากฏหยาดเหงื่อไหลซึม กล่าวว่า

"ตั่วนั้งทั้งสองโปรดพิจารณาด้วยปราดเปรื่อง ขออย่าได้เชื่อถือวาจาปรักปรำป้ายผิดบริวารของผู้อื่นเด็ดขาด"

อุ้ยเซี่ยวป้อพลันฉุกใจคิดขึ้น

"คนผู้นี้คิดล้มล้างตระกูลแต้ ซึ่งความจริงหากกำจัดแต้โคกชวงนับว่าไม่เลวอยู่ แต่แต้เซ้งกงเป็นวีรบุรุษผู้ยิ่งใหญ่ ไหนเลยถูกล้มล้างทั้งตระกูลได้ อย่าว่าแต่ผู้แซ่ซียังมุ่งร้ายซือแป้เรา สมควรหาทางขัดขวางคนผู้นี้เคยรักษาการณ์บริเวณชายฝั่ง คงเชี่ยวชาญในการรบกลางน่านน้ำพึงดำเนินอุบายเช่นนี้..."

พอได้คิดกล่าวถามว่า

"ตอนนี้คนของสมาคมฟ้าดินอยู่ที่ใด?"

ซีลั้งตอบว่า

"หลังจากเกิดเหตุครั้งนั้น พวกมันก็โยกย้ายหลักแหล่งทั้งในยามราตรีปราศจากข่าวคราวใดอีก"

"คราหน้าหากแม้นแต้โคกชวง และตั้งกึงน้ำมาถึงนครหลวง ท่านมิต้องไปขอกำลังทหารจากข้าราชการเมืองหลวงอีก ให้รายงานต่อข้าพเจ้าโดยตรง ข้าพเจ้าจะเชื้อเชิญตั้งกึงน้ำมาพำนักในสถานที่นี้สักหลายวัน"

ซีลั้งกล่าวว่า

"ถูกแล้ว อุ้ยตั่วนั้งนำทหารลาดตระเวน ราชองครักษ์ออกปฏิบัติงานด้วยตนเอง ย่อมสามารถคร่ากุมฝ่ายตรงข้ามได้โดยง่ายดาย"

อุ้ยเซี่ยวป้อผลักถ้วยชาห่างจากกาย ทหารคนสนิทจึงเอื้อนเสียงกังวาน

"ส่งแขก"

ซีลั้งรีบผุดลุกขึ้นน้อมกายอำลา มินานให้หลังโซะเฮียกทู้ก็อำลาจากไป

อุ้ยเซี่ยวป้อสำนึกว่าเรื่องราวมิอาจชักช้า จึงเข้าวังกราบทูล เรื่องซีลั้งคิดบุกจู่โจมรากฐานแต้เซ้งกงต่อคังฮี คังฮีตรัสว่า

"เรื่อล้มล้างตระกูลแต้ มิต้องกระทำโดยรีบด่วน ซีลั้งมีสติปัญญาหลักแหลมจริง แต่เรากริ่งเกรงว่าหากมอบหมายมันดำเนินการ คนผู้นี้ร้อนรุ่มหมายล้างแค้น เคลื่อนไหวโดยพลการ กลับทำให้ฝ่ายตรงข้ามตื่นตัวขึ้น จึงรั้งมันอยู่ที่นครหลวง"

อุ้ยเซี่ยวป้อระแวงคลางแคลงตลอดมาว่า ฮ่องเต้หนุ่มไฉนรั้งซีลั้ง

อยู่ที่นครหลวง พอฟังจึงเข้าใจในบัตดล กล่าวว่า

"ถูกต้อง ซีลั้งหากได้รับมอบหมายให้ดำเนินการ คงฝึกซ้อมทหารเป็นการใหญ่ ตีป่าจนเสือตื่น แทนที่จะรุกฆาตโดย มิให้ฝ่ายตรงข้ามสังหรณ์ใจ"

คังฮีแย้มสรวลพลางตรัสว่า

"ใช่แล้ว อีกประการ ใช้ทหารมิสู้กระตุ้นทหาร เราจงใจรั้งซีลั้งไว้ให้มันรู้สึกว่าเรามิแยแสสนใจมัน รอจนใช้มันออกปฏิบัติภารกิจ มันย่อมต้องทุ่มเทกำลังอย่างสุดความสามารถ ไม่เกียจคร้านเฉื่อยชาอีก"

อุ้ยเซี่ยวป้อโห่ร้องว่า

"แผนการของพระองค์ประการนี้ ต่อให้ขงเบ้งก็มิอาจทัดเทียมเปรียบติด"

คังฮีพระสรวลเบาๆ ตรัสว่า

"ซีลั้งมอบของขวัญใดแก่เจ้า?"

อุ้ยเซี่ยวป้อตื่นเต้นสงสัยยิ่ง กล่าวว่า

"พระองค์ทรงทราบทุกเรื่องราวจริงๆ ซีลั้งมอบชามหยกแก่ข้าพเจ้าใบหนึ่ง แต่ข้าพเจ้าไม่ชมชอบกระไร"

"ชามหยกมีอันใดไม่ดีหรือ?"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

"ชามหยกแม้ล้ำค่า แต่พอกระแทกกับพื้นก็แตกสลาย ข้าพเจ้ารับใช้พระองค์ท่าน ประคองชามข้าวทองที่มิมีวันแตกสลาย ไม่ขึ้นสนิมตลอดกาลใบหนึ่งนับว่าผิดแผกแตกต่างอย่างใหญ่หลวง"

คังฮีถึงกับพระสรวลฮา ฮา ออกมา

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวอีกว่า

"ข้าพเจ้าพลันนึกได้เรื่องราวหนึ่ง ขอพระองค์ทรงวินิจฉัยด้วย"

"เรื่องอันใด?"

"ซีลั้งบอกว่าเคยประจำการบริเวณชายฝั่ง คงเคยผ่านการรบทางน้ำมา..."

ดังฮีตรัสโพล่งว่า

"วิเศษแท้ เชี่ยวกุ่ยจื้อ เจ้าชาญฉลาดนัก คราหน้าเจ้านำพามันไปยังแคว้นเลี่ยวตังด้วย ใช้มันบุกจู่โจมเกาะเทพมังกรเอง"

อุ้ยเชี่ยวปัอแตกตื่นตระหนกยิ่ง จ้องมองดังฮีอย่างตะลึงลานกล่าวว่า

"พระองค์คงเป็นโอรสสวรรค์ จุติลงมาปกครองแผ่นดินจริงๆ ข้าพเจ้ามิทันบ่งบอกความในใจออกไป พระองค์ก็ทรงทราบได้"

ดังฮีตรัสอย่างยิ้มแย้ม

"ยกยอพอแล้ว เชี่ยวกุ่ยจื้อ เราความจริงกังวลว่า การบุกเกาะเทพมังกรของเจ้า มิทราบประสบชัยได้หรือไม่ ซีลั้งจัดเจนในการรบทางน้ำให้มันไปยังเกาะเทพมังกร เป็นการพิสูจน์ความสามารถ นับว่าประเสริฐมิน้อย แต่ไม่อาจแพร่งพรายข้อเท็จจริงล่วงหน้า"

"ถูกแล้ว"

ครั้นแล้ว ดังฮีมีคำบัญชาเบิกตัวซีลั้งมา ตรัสว่า

"ข้าบัญชาอุ้ยเชี่ยวปัอ ไปสักการะฟ้าที่เทือกเขาเชี่ยงแป๊ะ มันแนะนำว่า เจ้ามีความสามารถในการทำงาน ต้องการนำพาเจ้าไป เรากลับมิเชื่อถือกระไร"

อุ้ยเชี่ยวปัอลอบหัวร่อในใจ ครุ่นคิดชั่น

"ขงเบ้งกำลังกระตุ้นทหารแล้ว"

ซีลั้งน้อมกายกล่าวว่า

"ข้าพระพุทธเจ้า ขอติดตามท่านหัวหน้ากองแซ่อุ้ยไป รับใช้ด้วยความสัตย์ซื่อจงรัก เพื่อทดแทนพระกรุณาธิคุณของพระองค์"

ดังฮีตรัสว่า

"คราหนี้นับเป็นการทดสอบเจ้าก่อน หากใช้การได้จริง ข้าจะใช้เจ้าปฏิบัติภารกิจอื่นอีก"

ซีลั้งลิงโลดยิ่งคุกเข่าลงโขกศีรษะ ดังฮีตรัสอีกว่า

"เรื่องนี้เป็นความลับสุดยอด นอกจากอุ้ยเชี่ยวปัอมิมีผู้ใดทราบได้ ให้เจ้าปฏิบัติตามคำสั่งหัวหน้ากองแซ่อุ้ยโดยเคร่งครัดก็แล้วกัน"

ซีลั้งรับคำ ขณะจะกราบบังคมทูลลา ดังฮีพลันแย้มสรวลเล็กน้อยกล่าวว่า

"หัวหน้าหน่วยแซ่อุ้ยดีต่อเจ้ามิน้อย เจ้าสมควรจัดทำชามข้าวทองคำขนาดใหญ่แก่มันใบหนึ่ง"

ซีลั้งรับคำอีกครา ในใจกลับพิศวงสงสัยมิทราบวาจานี้หมายความกระไร

อุ้ยเซี่ยวป้อเมื่อกลับถึงคฤหาสน์หลวง เห็นซีลั้งรอคอยอยู่ที่หน้าประตู กล่าวคำขอบคุณมิน้อย อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ท่านแม่ทัพแซ่ซี คราวนี้ต้องลดศักดิ์ศรีท่านสักครา เป็นทหารลาดตระเวนสังกัดเรา เพื่อป้องกันให้คนภายนอกระแวงสงสัย"

"ขอปฏิบัติตามคำสั่งท่านหัวหน้ากองทุกประการ"

มันทราบว่า อุ้ยเซี่ยวป้อยิ่งมอบหมายตำแหน่งธรรมดาแก่มันยิ่งเห็นมันเป็นพวกพ้องเดียวกัน ภายหน้ามีโอกาสสร้างฐานอีกมากนัก หากใช้มันเป็นทหารคนสนิทยิ่งประเสริฐ

อุ้ยเซี่ยวป้อคำนึงในใจ

"บิดาความจริงคิดอำลาตำแหน่งทางราชการ บัดนี้เสาะพบปีศาจตายแทนเยี่ยงท่าน ทางที่ประเสริฐให้ท่านเสี่ยงชีวิตกับประมุขนิกายเทพมังกรจนตกตายตามกัน พวกท่านทั้งสองมีอายุขัยเท่าตัวหนอน"

ซีลั้งเมื่ออำลาจากไป อุ้ยเซี่ยวป้อก็เรียกฮวงจี่ตง วานรแปดแขนและเหล่านักสู้สมาคมฟ้าดินมา ถ่ายทอดบอกเรื่องราวทั้งมวล ให้ทราบอย่างละเอียด

วานรแปดแขนกล่าวว่า

"โจรแซ่ซีทำร้ายกวนอันกีเสียชีวิต ทั้งคิดกระตุ้นตระกูลแต้กำจัดท่านประมุขสมาคม บัดนี้กลับหลงพลัดมาในเงื้อมมือท่านหัวหน้าหน่วย พวกเราจะจัดการมันอย่างไร?"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

"นิกายเทพมังกรสมคบคิดกับโจ้วซำกุ่ย และเผ่ารามสูร บัดนี้

ฮ่องเต้เจ้าชีวิต ทรงบัญชานำซีลั้งไปล้มล้างพรรคเทพมังกร ให้ผู้แซ่ซีหักล้างกับพรรคเทพมังกร จนบาดเจ็บล้มตายทั้งสองฝ่าย พวกเราค่อยตักตวงผลประโยชน์กัน"

ทุกผู้คนล้วนสนับสนุนเห็นพ้อง อุ้ยเซี่ยวป๊อกล่าวว่า

"ดูจากท่าทีผู้แซ่ซี วันที่สังหารกวนอันกี อาจลอบพบ เห็นข้าพเจ้าเพียงแต่หนึ่งนั้นอาภรณ์การแต่งกายของข้าพเจ้าผิดแผกแตกต่างสองตอนนี้ข้าพเจ้าเป็นนายเหนือมัน มันคงมิกล้าทำอันตรายข้าพเจ้า ทุกท่านต้องระมัดระวัง อย่าให้มันเห็นพิรุธ"

กองังเถียวกล่าวว่า

"พวกเราจะปลอมเป็นทหารลาดตะเวน ปรกติอย่าได้เผชิญหน้ามันก็แล้วกัน"

"ประเสริฐมาก ทุกท่านโปรดตกแต่งใบหน้าผิดเพี้ยนจากเดิมฉื่อตั่วกอโกนเคราทิ้ง กวนตั่วกอเติมหนวดเรียวอยู่เหนือริมฝีปาก กอตั่วกอวาดรูปรอยแผลเป็นอยู่บนหน้าผาก ตบตาอำพรางผู้แซ่ซี"

ทุกผู้คนส่งเสียงรับคำ แยกย้ายไปปฏิบัติตาม

อุ้ยเซี่ยวป๊อหวนนึกถึงครานี้ คิดจู่โจมทำลายนิกายเทพอสูร ย่อมไม่อาจนำผู้วิเศษอ้วนเตี้ยและเล็กซิงแซร่วมทางไป สั่งมันสองรั้งอยู่ในนครหลวงเพียงให้ซังยี้ติดตามรับใช้ตน

สองวันให้หลังคังฮีฮ่องเต้ทรงมีพระบรมราชโองการบัญชาอุ้ยเซี่ยวป๊อนำปืนใหญ่อิทธิฤทธิ์สิบกระบอกออกทะเลสู่แคว้นเลี่ยวตังยิงปืนใหญ่สักการะฟ้าที่เทือกเขาเชี่ยงแป๊ะชัว

อุ้ยเซี่ยวป๊อรับพระบรมราชโองการ นำทหารลาดตระเวนออกจากนครหลวง เดินทางถึงเมืองเทียนจิน ข้าราชการทั้งบุ๋นและบู๊ย่อมให้การต้อนรับขับสู้เป็นอย่างดี

ค่ำคืนนั้น อุ้ยเซี่ยวป๊อเชื้อเชิญผู้บัญชากองเรือประจำชายฝั่ง เมืองเทียนจินมา ล้วงพระบรมราชโองการลับของคังฮีเสนอให้

ผู้บัญชาการกองเรือนั้นเรียกว่าอึ้งพู้ เห็นในพระบรมราชโองการลับ

บัญชามันปฏิบัติตามคำสั่งอุ้ยเซี่ยวป๋อโดยเคร่งครัด จึงน้อมกาย รอรับฟังคำสั่ง

อุ้ยเซี่ยวป๋อเพียงสอบถามว่า กองเรือมีจำนวนเท่าใด? ลำเรือมากน้อยเพียงไหน? ก็เชื้อเชิญซีลั้งมาให้มันหารือเรื่องออกทะเลร่วมกับอึ้งพู่ตนเองมายังหลังค่าย เล่นพนันไพ่เก้ากับเหล่าทหารอย่างครึกครื้น

ทั้งหมดพำนักในเมืองเทียนจินสามวัน กองเรือได้จัดเตรียมเสบียงกรังน้ำดื่ม ยารักษาโรค เกาทัณฑ์ ลำเลียงขึ้นเรืออุ้ยเซี่ยวป๋อนำทหารองครักษ์ ทหารน้ำจำนวนสองพันหกร้อยกว่าคน เรือรบขนาดใหญ่สิบลำ เรือรบประเภทที่สองสามสิบแปดลำ กางใบออก สู่ทะเล

เมื่อถึงกลางท้องทะเล ค่อยบอกต่ออึ้งพู่ว่า คังฮีทรงมีบัญชาให้ทำลายล้างเกาะเทพมังกร ให้ทหารทั้งใหญ่น้อยปฏิบัติหน้าที่สุดความสามารถหากประสบชัยจะได้เลื่อนยศตามลำดับขั้น

เหล่าทหารเห็นฝ่ายตนมีกำลังพวกมาก อุ้ยเซี่ยวป๋อก็นำปืนต่างประเทศมาสิบกระบอก หวนนึกถึงเกาะเทพมังกรเป็นเพียงรังโจรสลัดที่แข็งข้อ หากยิงปืนใส่สักหลายนัด โจรสลัดคงล้มตายหมดสิ้น ดรานี้ต้องได้รับความดีความชอบแน่นอน จึงคึกคักอักโข

อุ้ยเซี่ยวป๋อนั่งอยู่ในเรือบัญชาการ หวนนึกถึงครั้งแรกที่ตนเหยียบย่างขึ้นเกาะเทพมังกร เพราะถูกปืงอี่หลอกลวงไป สตรีนี้แม้กลอกกลิ้ง แต่เมื่อคำนึงถึงความสุขอันวาบหวามดื่มด่ำ ระหว่างที่ลอยเรืออยู่กลางทะเล ถึงกับเคลิบเคลิ้มงมงาย ครุ่นคิดขึ้น

เมื่อบรรลุถึงข้างเกาะ หากระดมยิงปืนใหญ่ ล้มล้างศิษย์นิกายเทพมังกรล้มตายกว่าครึ่ง ทหารหลายพันคนฮือโหมเข้าหา ต่อให้ประมุขนิกายเทพมังกรมีพลังฝีมือสูงเยี่ยมกว่านี้ ก็มิอาจต้านปะทะได้ เพียงแต่เมื่อเป็นเช่นนี้ มิแน่นักว่าจะยิงเจ้เจ๊ (พี่สาว) อันประเสริฐของเราปิงอี่เสียชีวิต หาไม่ก็แขนขาดข้างหนึ่ง ไยมิใช่น่าเสียดายนัก?"

ตนความจริงเกรงกลัวประมุขนิกายเทพมังกร แต่ตอนนี้มีซีลั้งดำเนินการ รอบกายห้อมล้อมด้วยเรือรบหลายสิบลำ บวกกับปืนใหญ่อิทธิ

ฤทธิ์ที่เพิ่งประกอบขึ้นสิบกระบอก การต่อสู้คราวนี้ย่อมต้องได้ชัยดังนั้นกลับห่วงใยกังวลความปลอมภัยปิงอี่ขึ้นมา มิทราบ จะล้มล้างเกาะเทพมังกร โดยที่ปิงอี่มิได้รับอันตรายอย่างไร? ดังนั้นเรียกตัวซีลั้งมาสอบถามถึงแผนบุกจู่โจมเกาะ

ซีลั้งคลี่ม้วนกระดาษที่ยึดถือในมือออก หยิบฉวยภาพแผนที่ขนาดใหญ่กางลงบนโต๊ะ ชี้มือมายังเกาะเล็กๆ กลางท้องทะเล กล่าวว่า

"นี่คือเกาะเทพมังกร"

อุ้ยเซี่ยวป้อเห็นบนเกาะเทพมังกรถูกขีดวงเป็นวงกลมสีแดง หัวเกาทัณฑ์สามดอก ลากจากทิศตะวันออก เหนือ ใต้ จ่อมายังเกาะเทพมังกรเป็นจุดเดียว สร้างความเลื่อมใสยิ่ง กล่าวว่า

"ที่แท้ ท่านครุ่นคิดแผนบุกจู่โจมเกาะเทพมังกรแต่แรก เราพอออกทะเล ค่อยถ่ายทอดพระบรมราชโองการลับของพระองค์ ท่านไฉนวาดแผนที่ขึ้นล่วงหน้า?"

ซีลั้งกล่าวว่า

"บริวารคำนวณตามเส้นทางเดินเรือสู่ทะเลเลี่ยวไฮ้ เพื่อขึ้นฝั่งแดวันเลี่ยวตัง จึงจัดทำแผนที่ละแวกนี้ขึ้นล่วงหน้า บริวารชมชอบ ออกทะเลดังนั้นคุ้นเคยกับน่านน้ำชายฝั่งนี้เป็นอย่างดี"

"ที่แท้เป็นเช่นนี้"

ซีลั้งกล่าวว่า

"ในความเห็นบริวาร พวกเราแบ่งกำลังออกเป็นสามทาง เคลื่อนสู่เกาะเทพมังกรจากทิศตะวันออก เหนือ ใต้ เมื่อยิงปืนใหญ่ ใส่ ผู้คนบนเกาะต้านรับไม่ได้ คงหลบหนีมาทางทิศตะวันตก พวกเราจะซุ่มซ่อนเรือรบยี่สิบลำ อยู่หลังเกาะเล็กๆ ที่ห่างจากเกาะ เทพมังกรด้านทิศตะวันตกสามสิบลี้ ฝ่ายตรงข้ามพอหลบหนีจากเกาะ เรือรบทั้งยี่สิบลำจะเคลื่อนออกสกัดขัดขวางยิงปืนใหญ่ใส่ เรือรบอีกสามด้านก็โอบกระหนาบมาห้อมล้อมเรือของโจรสลัดไว้กึ่งกลาง ทำการกำจัดกวาดล้างให้สิ้นซาก"

อุ้ยเซี่ยวป้อปรบมือชมเชย ซีลั้งเอ่ยสืบต่อ

"สำหรับอุ้ยตั่วนั้ง โปรดบัญชาการรบอยู่บนเกาะเล็กๆ นี้ป็นกำลังขวัญแก่ทหารทั้งหมด บริวารจะนำเรือรบบุกเกาะทั้งสามด้าน อั้งพู้ควบคุมกำลังซุ่มซ่อน ใช้เรือน้อยสิบลำรายงานการสู้รบต่ออุ้ยตั่วนั้งเพื่อบงการออกคำสั่งพวกเราเป็นระยะๆ"

อุ้ยเซี่ยวป้อลิงโลดยิ่ง ครุ่นคิดขึ้น

"ท่านนับว่ารอบรู้นัก ทราบว่าเราขลาดเขลากลัวตาย ให้เรานั่งบัญชาการบนเกาะเล็กๆ ห่างจากที่เกิดเหตุสามสิบลี้ นับว่าปลอดภัยไร้อันตราย ต่อให้พวกเราล่มสลายทั้งกองทัพ บิดายังโดยสารเรือหลบหนีทันท่วงที นับเป็นแผนวิเศษแท้"

ดังนั้นชมเชยเป็นการใหญ่ ซีลั้งกล่าวว่า

"บริวารรับทราบว่า ครั้งกระโน้นอุ้ยตั่วนั้งปลิดชีวิต จอมยุทธ์แห่งแมนจูเมี่ยงไป่ ช่วงชิงฉายาจอมยุทธ์ชาวฮั่นแมนจูมา ได้รับพระราชทานนามปาทูลู ดังนั้นกริ่งเกรงว่าอุ้ยตั่วนั้งตะลุยรุกไล่ข้าศึกอย่างฮึกหาญ หากแม้นถูกสะเก็ดปืนทำร้ายปลายนิ้ว บริวารแม้ตายหมื่นครั้งก็มิอาจถ่ายถอนความผิด ดังนั้นขอตั่วนั้งถนอมร่างกายให้มากไว้"

อุ้ยเซี่ยวป้อทอดถอนใจกล่าวว่า

"โดยสารเรือประจัญบาน นับเป็นเรื่องสนุกสนานยิ่ง ข้าพเจ้าความจริงคิดบุกไปคร่ากุมประมุขนิกายเทพมังกรด้วยตนเอง ท่านเมื่อกล่าวเช่นนี้ ได้แต่มอบหมายหน้าที่ต่อท่านแล้ว"

"ถูกแล้ว ตั่วนั้งเห็นอกเห็นใจบริวาร เป็นที่สำนึกตื้นตันนัก"

อุ้ยเซี่ยวป้อขบคิดในใจ

"ท่านหมกกายที่นครหลวงสามปี นับว่าเรียนรู้ถึงวิธีเอาอกเอาใจจริงๆ วันนี้เพิ่งได้ยินฉายา "จอมยุทธ์ชาวฮั่นแมนจู" เป็นคราแรกยากนักที่ท่านนึกออกได้"

ยามนั้นกล่าวว่า

"บนเกาะเทพมังกร มีตรุณีน้อยหลายร้อยนางในจำนวนนั้นมีอยู่หลายนางหลบหนีออกจากภายในวัง สมควรคร่ากุมทั้งเป็น ตอนจู่โจม

เกาะสมควรระมัดระวัง อย่าได้ยิงปืนใหญ่วุ่นวาย หากระเบิดนางกำนัลเหล่านั้นเสียชีวิต ท่านก็ไม่อาจใช้ความดีความชอบนี้ลบล้างความผิดนี้ได้"

ซีลั้งใจหายวาบ กล่าวว่า

"หากมิใช่ตั่วนั้งกำชับกำชา บริวารแทบก่อกวนเภทภัยใหญ่โตการบุกเกาะครานี้ ขอเพียงเป็นสตรีให้ดร่ากุมทั้งเป็น อย่าให้ประหารทำร้ายคุมตัวมามอบต่ออุ้ยตั่วนั้ง"

อุ้ยเชี่ยวป๊อกล่าวอย่างลิงโลด

"ถูกต้อง ข้าพเจ้ารู้จักนางกำนัลเหล่านั้นเป็นอย่างดี มองปราดเดียวก็จดจำออก เพียงแต่เรื่องภายในวัง ท่านก็ทราบว่า..."

"ถูกแล้ว ตั่วนั้งโปรดวางใจ บริวารจะปิดปากสนิท เรื่องราวภายในวัง ผู้ใดกล้ากล่าวเหลวไหล?"

เรือรบทั้งหมดบ่ายโฉมสู่ทิศตะวันออก วันนี้ห้างจากเกาะเทพมังกรไม่ไกลนัก ซีลั้งชี้มือไปยังเกาะเล็กๆ ทางกราบซ้าย กล่าวว่า

"นั่นเป็นที่บัญชาการของตั่วนั้ง เกาะน้อยนี้ไร้นาม ขอตั่วนั้งประทานนามด้วย"

อุ้ยเชี่ยวป๊อเกาศีรษะแกรกกราก กล่าวว่า

"ให้ข้าพเจ้าตั้งชื่อ นับว่าลำเค็ญนัก อีมม์ ครานี้ข้าพเจ้า เป็นเจ้ามือท่านเป็นผู้ช่วยตระเตรียมกินเกาะเทพมังกร อย่างนั้นตั้งชื่อเกาะนี้เป็นทงงึกเต้า (เกาะกินรวบ) เถอะ!"

"วิเศษแท้ อุ้ยตั่วนั้งบัญชาการเกาะกินรวบ นับเป็นศุภมงคลมิว่าฝ่ายตรงข้ามร้ายกาจปานใดล้วนต้องถูกกินหมดสิ้น"

อุ้ยเชี่ยวป๊อหัวร่อฮาฮาร่ำร้องว่า

"ทหารทั้งหลาย เคลื่อนกำลังสู่เกาะกินรวบกัน"

สำนวนเยี่ยงนี้ตนจดจำมาจากตอนชมดูงิ้ว ยามนี้พอร่ำร้องตะโกนก้อง นับว่าทรงอานุภาพยิ่ง

เรือรบหลายสิบลำ ห้อมล้อมเรือบัญชาการแล่นสู่เกาะกินรวบอย่างแช่มช้า ระหว่างทางพลันได้ยินทหารบนเรือน้อยลำหนึ่งอุทานดัง

ระงมมินานให้หลังเรือน้อยแล่นมารายงานว่า บนท้องทะเลปรากฏซากศพซากหนึ่งลอยมา

อุ้ยเซี่ยวป้อขมวดคิ้วครุ่นคิดขึ้น

"เพิ่งเคลื่อนกำลังทหาร ก็พบเห็นซากศพลอยมา หรือ ตานี้เจ้ามือต้องจ่ายทรัพย์?"

ซีลั้งกลับกล่าวว่า

"ขอแสดงความยินดีต่ออุ้ยตั่วนั้ง ยังไม่ทันยิงปืน ปล่อยเกาทัณฑ์ฝ่ายตรงข้ามก็เสียชีวิตไปคนหนึ่ง นับเป็นศุภมงคล บริวารจะรุดไปชมดู"

พลางกระโดดลงสู่เรือน้อย ชั่วครู่ให้หลัง กลับขึ้นเรือบัญชาการรายงานว่า

"เรียนอุ้ยตั่วนั้ง ศพลอยถูกพันธนาการมือเท้า คล้ายถูกโจรสลัดประทุษร้ายเพื่อชิงทรัพย์ ผลักไสลงสู่ทะเล"

กล่าวถึงตอนนี้ บนเรือน้อยพลันอุทานดังระงม บอกว่าพบเห็นศพลอยอีกสองซาก

สีหน้าอุ้ยเซี่ยวป้อยิ่งมายิ่งปั้นยาก แม้แต่ซีลั้งก็กล่าววาจามงคลไม่ออก กระโดดลงเรือน้อยไปตรวจตราดู เมื่อกลับขึ้นเรือบัญชาการ กลับยิ้มแย้มแจ่มใส่ กล่าวว่า

"อุ้ยตั่วนั้ง ศพลอยทั้งสามซาก คล้ายเป็นคนของเกาะเทพมังกร"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวถามว่า

"ท่านทราบได้อย่างไร?"

"ซากศพซากแรกยังสังเกตมิออก ดูจากส่วนสัดโจรสลัดอีกสองซากแสดงว่ามีร่างกายแข็งแรง คงฝึกปรือวิชามู่มา"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

"หรือเกาะเทพมังกรเกิดเหตุแปรเปลี่ยนภายใน?"

"ตอนนี้คลื่นลมพัดมาจากเกาะเทพมังกร ศพลอยทั้งสามซากคงลอยมาตามสายลม หากแม้นฝ่ายตรงข้ามเกิดเหตุแปรเปลี่ยนภายใน อุ้ยตั่วนั้งคราวนี้คล้ายรับประทานก้อนเต้าหู้ มิต้องขบเคี้ยวก็กลืนลงคอได้

โดยง่ายดาย"

อุ้ยเซี่ยวป้อเพ่งมองที่ไกลตา เห็นผิวทะเลปกคลุมด้วยละอองน้ำหมอกขาวเลือนรางสลัว ไม่พบเห็นเกาะเทพมังกร พลันเหลือบเห็นบนผิวทะเลปรากฏวัตถุคล้ายลูกหนังขนาดใหญ่กระเพื่อมขึ้นลง ลอยใกล้มาทุกขณะ จึงถามว่า

"นั่นเป็นอะไร?"

ซีลั้งเพ่งมองชั่วขณะจึงกล่าว

"ของนี้น่าประหลาดอยู่บ้าง"

พลางถ่ายทอดคำสั่งให้เรือน้อยแล่นไปงมลูกหนังนั้นมา เรือน้อยลำหนึ่งแล่นตรงเข้าหา จากนั้นรายงานว่า

"เป็นซากศพอีกซากหนึ่ง เรือนร่างอ้วนฉุต่ำเตี้ย"

อุ้ยเซี่ยวป้อฉุกใจคิดขึ้น

"หรือว่าเป็นมัน?"

ดังนั้นกล่าวว่า

"หามขึ้นมาให้เราชมดู"

ทหารน่านน้ำสามคนหามศพลอยขึ้นเรือบัญชาการวางลงบนพื้นกระดานเรือ มือเท้าของซากศพอ้วนเตี้ยนี้ล้วนถูกเชือก เอ็นวัวพันธนาการไว้ เป็นผู้วิเศษผอมสูงที่ภายหลังกลืนกินยาเม็ดมังกรพิษเปลี่ยนกล้ามเนื้อส่วนสัดจึงแปรเปลี่ยนเป็นอ้วนเตี้ย สังกัดนิกายเทพมังกรจริงๆ

มันความจริงอ้วนฉุ ยามนี้ดื่มน้ำทะเลเข้าไปมากมาย ส่วนท้องจึงนูนขึ้น ลักษณะคล้ายลูกหนังขนาดใหญ่ใบหนึ่ง เห็นน้ำทะเลไหลซึมออกจากปากมันเป็นเส้นสายชั่วครู่ให้หลังท้องอ้วนฉุก็สะท้อนขึ้นลงผ่อนลมหายใจได้

เหล่าทหารร่ำร้องว่า

"ศพลอยฟื้นคืนสติแล้ว"

ซีลั้งยกร่างผู้วิเศษผอมสูงขึ้น อยู่ในลักษณะห้อยหัวกลับ ส่วนเอวพาดกับขอบเรือ น้ำทะเลจึงทะลักจากปากมันเร่งร้อนกว่าเดิม

ชั่วครู่ให้หลัง ผู้วิเศษผอมสูงพลันดีดกายขึ้น แผดด่าว่า

"มารดาท่านเถอะ"

ยามเมื่อละลิ่วลง ก็กระแทกนั่งลงที่หัวเรือ เหล่าทหารใจหายวาบจากนั้นหัวร่อฮาฮาออกมา

ผู้วิเศษผอมสูงเพิ่งรอดชีวิต สติสัมปชัญญะยังเลอะเลือน สะบัดสองมือดิ้นรน เชือกเอ็นวัวเมื่อเปียกน้ำ ยิ่งรัดแน่นขึ้น จมลึกไปในข้อมือไหนเลยสลัดหลุดได้? มันสลัดศีรษะคราหนึ่ง ตาทอประกาย มึนงงสงสัยกล่าวว่า

"มารดามันเถอะ นี่เป็นเส้งเก็ง (วังมังกร) หรือขุมนรกกันแน่?"

อุ้ยเซี่ยวป๊อกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ที่นี้คือวังมังกร เราคือไฮ้เส้งอ๋อง (พญามังกร) ผู้ปกครองท้องทะเล"

เหล่าทหารหัวร่อออกมาอีกครา ผู้วิเศษผอมสูงเบิ่งตาจนกลมกว้างจับจ้องมองอุ้ยเซี่ยวป๊อ กล่าวว่า

"ท่าน...ท่านไฉนอยู่ที่นี่?"

อุ้ยเซี่ยวป๊อกริ่งเกรงมันเปิดโปงว่า ตนคือเทวทูตมังกรขาว สังกัดนิกายเทพมังกร จึงกล่าว

"คนผู้นี้สารรูปประหลาดพิกล มิแน่นักว่าล่วงรู้สภาพภายในเกาะเทพมังกร รีบควบคุมตัวไปยังห้องท้องเรือ เราจะสอบปากคำด้วยตนเอง"

ทหารคนสนิทสองคน คร่ากุมผู้วิเศษผอมสูงเข้าสู่ห้องท้องเรือ อุ้ยเซี่ยวป๊อก้าวตามติดเข้าไป สั่งว่า

"พวกเจ้าเฝ้ารอคอยที่เบื้องนอก หากมิได้รับคำเรียกหาอย่าได้เข้ามา"

ทหารคนสนิททั้งสองรับคำ ล่าถอยออกไป ปิดประตูห้องท้องเรือลง

อุ้ยเซี่ยวป๊อเดินถึงเบื้องหน้าผู้วิเศษผอมสูง กล่าวเบาๆ

"ผู้วิเศษผอมสูง ท่านขึ้นเกาะเทพมังกรเพื่อขโมยยาชจัดพิษยาเม็ดมังกรพิษเปลี่ยนกล้ามเนื้อ ถูกอั้งก่าจู้ (ประมุขนิกายแซ่อั้ง) พบเห็นใช่หรือไม่?"

ผู้วิเศษผอมสูงอุทานดังเอ๊ะ กล่าวอย่างตื่นเต้นสงสัย

"ท่าน...ท่านทราบได้อย่างไร?"

อุ้ยเซี่ยวป๊อกล่าวว่า

"ชีวิตของท่านนี้ได้รับการช่วยเหลือจากข้าพเจ้ากระมัง?"

"นับว่าใช่เถอะ"

อุ้ยเชี่ยวป้อกล่าวว่า

"ท่านหากเห็นว่ามิใช่ ข้าพเจ้าจะผลักไสท่านลงสู่ท้องทะเลก็แล้วกัน"

ผู้วิเศษผอมสูงรีบกล่าวว่า

"ไม่ได้ ท่านหากปล่อยให้เราจมน้ำตาย ม้อเชียะเชียะ (ที่รักแซ่ม้อ) ของเราคงมิอาจมีชีวิตสืบต่อ"

อุ้ยเชี่ยวป้อกล่าวอย่างสงสัยใจ

"ผู้ใดเป็นม้อเชียะเชียะ?"

"ม้อเชียะเชียะเป็น...เป็นเปียม่วย (ลูกพี่ลูกน้องที่เป็นหญิง) ของเรา"

ขณะว่ากล่าว ท่าทีขวยเขินยิ่ง

อุ้ยเชี่ยวป้อพลันเข้าใจในบัดดล ม้อเชียะเชียะที่ว่า ย่อมเป็นอ้วงไท้โหวตัวปลอม ตอนที่อยู่ในวังไท้โหว นางบอกต่อแม่ชีเกาลั้งว่า เป็นธิดาของม้อบุ้นเส้งอะไรนั่น ที่แท้ยังมีนามน่ารักปานนี้ จึงถามว่า

"ท่านขโมยยาขจัดของยาเม็ดมังกรพิษเปลี่ยนกล้ามเนื้อ ได้หรือไม่?"

ผู้วิเศษผอมสูงกล่าวอย่างขุ่นแค้น

"ขโมยนั้นขโมยมาได้ น่าเสียดายที่ถูกอั้งฮูหยิน (ภรรยาประมุขนิกายแซ่อั้ง) นางแพศยาหลอกลวงกลับไป"

"ฮาฮา ท่านคงเห็นอั้งฮูหยินรูปโฉมงามสะคราญ นางพอชะม้ายตาเหลือบแล กระทั่งชื่อแซ่ท่านเองยังลืมเลือน เสนอยาขจัดพิษให้แต่โดยดี"

ผู้วิเศษผอมสูงกระชากเสียงว่า

"ไม่ เรารักมั่นต่อม้อโกวเนี้ยเพียงคนเดียว แต่อั้งฮูหยินใช้วิชาชั่วร้าย นางพอจับจ้องมองเรา สติสัมปชัญญะเราจึงสับสนเลอะเลือน"

อุ้ยเชี่ยวป้อหวนนึกถึงคราก่อน ตอนอยู่บนเกาะเทพมังกร เทวทูตมังกรเขียวโค้วเซาะเต้ง ขณะจะประทุษร้ายประมุขนิกายเทพมังกร กลับถูกวิชามี่ฮุ้นไต้ฮวบ (วิชาสะกดจิต) ของอั้งฮูหยินสยบไว้ จึงผงกศีรษะกล่าวว่า

"ภายหลังเป็นผู้ใดพันธนาการท่านโยนลงทะเล?"

"ย่อมเป็นอั้งฮูหยินนางแพศยา"

"ข้าพเจ้าหากปลดปล่อยท่าน ท่านคิดทำอย่างไร?"

"ย่อมขอบพระคุณท่าน เรายังจะขึ้นเกาะเทพมังกร ขโมยตัวยาอีก"

อุ้ยเซี่ยวป้อชูร่อนนิ้วหัวแม่มือ กล่าวว่า

"ท่านรักมั่นมิเปลี่ยนแปร เป็นที่เลื่อมใสของเรานัก"

พลางครุ่นคิดขึ้น

"พระองค์ทรงมีพระราชประสงค์คร่ากุมอ้วงไท้โหวตัวปลอม บัดนี้เราหากสืบสาวจากคนอ้วนเตี้ยนี้ย่อมสามารถเสาะพบนาง เพียงแต่คนผู้นี้ฝีมือสูงเยี่ยม หากปลดปล่อยมัน นับว่าปล่อยเสือง่ายตาย จับเสือลำบาก มิแน่นักว่ามันจะแว้งกัดใส่เราเขี้ยวหนึ่ง"

ผู้วิเศษผอมสูงกล่าวว่า

"ดีที่เกาะเทพมังกรตอนนี้เกิดการต่อสู้จนปั่นป่วนวุ่นวาย คิดขโมยยาขจัด นับว่าง่ายดายกว่ากาลก่อนมากนัก"

อุ้ยเซี่ยวป้อพอฟัง ถึงกับดีกดักอักโข รีบถามว่า

"บนเกาะเทพมังกร ไฉนเกิดการต่อสู้จนปั่นป่วนวุ่นวาย?"

"ในหน่วยห้ามังกรท่านจู่โจมเรา เราจู่โจมท่าน เกิดการต่อสู้กันสิบกว่าวันแล้ว ผู้ใดถูกฝ่ายตรงข้ามคร่ากุม ก็ถูกพันธนาการ มือเท้าโยนลงทะเลป้อนแก่พญามังกร!"

อุ้ยเซี่ยวป้อซักถามว่า

"ไฉนเกิดการหักหาญผลาญชีวิตกันเอง?"

ผู้วิเศษผอมสูง เอียงหน้าชำเลืองแลอุ้ยเซี่ยวป้อ กล่าวว่า

"ม่อโกวเนี้ยบอกว่า ท่านเป็นเทวทูตมังกรขาว สังกัดนิกายเรายึดถือประกาศิตห้ามังกร ไฉนมิทราบได้?"

"ข้าพเจ้าได้รับมอบหมายจากก่าจู้ เดินทางเข้าแผ่นดินตงง้วนปฏิบัติภารกิจ มิทราบเหตุการณ์บนเกาะ"

ผู้วิเศษผอมสูงพลันร้องเสียงพิกล อุ้ยเซี่ยวป้อใจหายวาบถอยกายมาสองก้าว ล้วงมีดสั้นประกายดำออก ถามว่า

"ท่านคิดทำอะไร?"

เหล่าทหารคนสนิทหน้าประตูห้องท้องเรือ ได้ยินเสียงร่ำร้องผิดปรกติ เข้าใจว่าผู้วิเศษผอมสูงทำร้ายอุ้ยเซี่ยวปัอ ดังนั้นกระชับอาวุธฮือโหมเข้ามา พอเห็นมือเท้าผู้วิเศษผอมสูงยังถูกพันธนาการ กระแทกนั่งกับพื้น ค่อย คลายใจลง

อุ้ยเซี่ยวปัอโบกมือกล่าวว่า

"ไม่มีเรื่องใด พวกเจ้าออกไป"

เหล่าทหารคนสนิทล่าถอยกลับ อุ้ยเซี่ยวปัอกล่าวว่า

"ท่านร่ำร้องอันใด?"

ผู้วิเศษผอมสูงกล่าวว่า

"นี่ปีนมหันตภัยที่เป็นผลกระทบกระเทือนต่อก่าจู้และฮูหยิน เรากลับบอกต่อท่าน นับว่าย่ำแย่นัก"

อุ้ยเซียวปัอกล่าวว่า

"มิมีใดย่ำแย่ ท่านหากสาบานว่ายินยอมสวามิภักดิ์ข้าพเจ้า นับแต่นี้ไม่เอาใจออกหาก ข้าพเจ้าจะขโมยยาขจัดพิษแก่ท่าน"

ผู้วิเศษผอมสูงลิงโลดยิ่ง กล่าวว่า

"ตกลง เรายินยอมสวามิภักดิ์ต่อท่าน นับแต่นี้มิกล้าทรยศ หากกลับกลอกคืนคำก็..."

อุ้ยเซี่ยวปัอกล่าวเสริมขึ้น

"ท่านหากกลับกลอกคืนคำ ม้อเซียะเซียะก็ถูกก่าจู้ช่วงชิงไปเป็นภรรยาน้อย"

"เหลวไหล ไหนเลยมีเรื่องเช่นนี้?"

อุ้ยเซี่ยวปัอหัวร่อพลางกล่าวว่า

"เพื่อแสดงความสัตย์ซื่อจงรัก ท่านสมควรสัตย์สาบาน ขอเพียงไม่ทรยศ ม้อเซียะเซียะคงเป็นภรรยาท่าน"

ผู้วิเศษผอมสูงกล่าวว่า

"ตกลง เราผู้วิเศษผอมสูงขอสาบานว่า หากแม้นเราทรยศต่อ

ท่านเทวทูตมังกรขาว ม้อเซียะเซียะต้อง...ต้องตาย!"

มันมิยอมเอื้อนเอ่ยว่า นางในดวงใจถูกก่าจู้ช่วงชิงไปเป็นภรรยาน้อย ยินยอมให้นางตกตาย

อุ้ยเซี่ยวป๊อส่ายหน้ากล่าวว่า

"ไม่ได้ ท่านหากมิสาบานเช่นนั้น ข้าพเจ้าก็ไม่เชื่อถือท่าน"

ผู้วิเศษผอมสูงอับจนปัญญา ได้แต่เปลี่ยนคำสาบาน พอกล่าวจบคำถึงกับขุ่นแค้นเป็นการใหญ่ คล้ายกับนางในดวงใจถูกก่าจู้ช่วงชิงเป็นภรรยาน้อยแล้วจริงๆ

อุ้ยเซี่ยวป๊อกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าถามท่าน หน่วยห้ามังกรไฉนหักล้างกันเอง?"

"ตอนที่เราบรรลุถึงเกาะเทพมังกร พวกมันก็ต่อสู้เป็นเวลาหลายวันแล้ว พอสอบถามจึงทราบว่า เทวทูตมังกรเขียวโค้วเซาะเต้งถูกคนประทุษร้ายเสียชีวิตกลางวิกาล ภายในห้องทิ้งคาบโลหิตเล่มหนึ่ง ภายหลังเมื่อสอบสวน พบว่าคาบโลหิตเป็นของฮ่อเส็งศิษย์คนโตของเทวทูตมังกรแดงนักพรตบ้อกึง"

อุ้ยเซี่ยวป๊อพอฟังว่าเทวทูตมังกรเขียวถูกประทุษร้ายเสียชีวิตต้องใจหายวูบ จากนั้นฉุกคิดขึ้น

"คงเป็นอั้งก่าจู้คำนึงถึงความแค้นเก่าก่อน ใช้คนลอบสังหารมัน"

ได้ยินผู้วิเศษผอมสูงกล่าวอีกว่า

"ก่าจู้ขุ่นแค้นยิ่ง สอบถามฮ่อเส็งว่า ไฉนประทุษร้ายเทวทูตมังกรเขียว? ฮ่อเส็งยืนกรานว่ามิได้ลงมือ ภายหลังหน่วยมังกรเขียวคิดล้างแค้นแทนนายเหนือปลิดชีวิตฮ่อเส็งเสีย หน่วยมังกรแดงและมังกรเขียวจึงหักหาญกัน"

อุ้ยเซี่ยวป๊อกล่าวว่า

"นั่นเป็นเรื่องของหน่วยมังกรแดงและมังกรเขียว ท่านไฉนบอกว่าหน่วยห้ามังกรหักหาญกันจนวุ่นวาย?"

"มิทราบเพราะเหตุใด หน่วยมังกรเหลืองกลับช่วยเหลือมังกรเขียว

หน่วยมังกรตำกลับช่วยเหลือหน่วยมังกรแดง ก่อกวนจนลุกลามใหญ่โต"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

"อย่างนั้นหน่วยมังกรขาวเราเล่า?"

"พวกท่านแบ่งเป็นสองฝ่าย ผู้อายุสูงวัยช่วยเหลือหน่วยมังกรแดง ผู้อ่อนเยาว์ช่วยเหลือหน่วยมังกรเขียว"

อุ้ยเซี่ยวป้อขมวดคิ้วกล่าวว่า

"หน่วยห้ามังกรหักหาญกัน หรือก่าจู้กลับไม่แยแสสนใจ?"

"ทั้งหมดต่อสู้จนชุลมุนวุ่นวาย แม้แต่ก่าจู้ก็มิอาจระงับเหตุได้"

เอ่ยถึงตอนนี้ พลันพบว่าลำเรือหยุดชะงัก เหล่ามือพายร่ำร้องตะโกนก้อง เสียงโซ่เหล็กดังเกรียวกราว สมอถูกทอดลง บรรลุถึงเกาะกินรวบแล้ว

อุ้ยเซี่ยวป้อสาวเท้าถึงหัวเรือ เห็นบนเกาะปรากฏพฤกษารกครึ้มเนินดินตะปุ่มตะป่ำ จึงกล่าวกับชีลั้งว่า

"บนเกาะเทพมังกรเต็มไปด้วยอสรพิษ ท่านใช้คนไปตรวจสอบว่าบนเกาะกินรวบมีอสรพิษด้วยหรือไม่?"

ชีลั้งรับคำ ถ่ายทอดคำสั่งตามนี้ ปรากฏเรือน้อยสิบลำแจวสู่ตัวเกาะทหารน่านน้ำเมื่อขึ้นฝั่ง ก็กระจายเข้าดงไม้สืบเสาะมินานให้หลังชูคบเพลิงขึ้นส่งข่าวว่าบนเกาะไม่มีเหตุผิดปรกติ ปราศจากร่องรอยศัตรู ดังนั้นกองหน้าทยอยขึ้นฝั่ง ก่อกระโจมใหญ่ทางหนึ่งชักธงที่ปักทออักษร "อุ้ย" ขึ้นที่หน้ากระโจม

อุ้ยเซี่ยวป้อค่อยลงจากเรือ ชีลั้งและอึ้งพู้ห้อมล้อมอยู่ซ้ายขวาขึ้นสู่เกาะกินรวบ หลอดเขาเป่าระงม ประทัดจุดต้อนรับ เหล่าทหารน้อมกายคารวะ

อุ้ยเซี่ยวป้อ ส่ายอาดๆ เข้ากระโจมหลังกึ่งกลาง ทรุดกายนั่งลง สั่งเหล่าทหารคนสนิทคุมขังผู้วิเศษผอมสูงอยู่หลังกระโจม นำสุราอาหารให้รับประทาน แต่อย่าได้คลายการพันธนาการ หวนนึกถึงคนผู้นี้ดื้อรั้นดุร้าย แม้ยินยอมสวามิภักดิ์ แต่อารมณ์วู่วาม สมควรป้องกันล่วงหน้า

จากนั้นถ่ายทอดคำสั่งให้ซีลั้งนำเรือรบสามสิบลำจู่โจมเกาะเทพมังกรจากทิศตะวันออก เหนือ ใต้ ให้อึ้งพู้นำเรือรบที่หลงเหลือ ซุกซ่อนอยู่ปีกขวาของเกาะกินรวบ พอได้ยินสัญญาณของซีลั้ง ก็แล่นออกสกัดขัดขวางเรือฝ่ายตรงข้าม มอบหมายหน้าที่แก่เรือรบทุกลำโดยพร้อมพรัก

อึ้งพู้และพวกเห็นอุ้ยตั๋วนั้งอายุยังเยาว์ กลับถนัดจัดเจนการรบทางน้ำ วางแผนการแยบยล ล้วนนับถือเลื่อมใส หาทราบไม่ว่านี่ล้วนเป็นแผนการของซีลั้ง อุ้ยเซี่ยวป้อเพียงเล่นละครตามบทเท่านั้น

ค่ำคืนนั้น เหล่าทหารรับประทานอาหารอิ่มหนำ ยามสนธยาเรือรบก็แล่นออกไปทีละลำ ตกลงว่าจะบุกจู่โจมเกาะเทพมังกรทั้งสามด้านยามเบ้า (ประมาณหกนาฬิกา) ของวันรุ่งขึ้น

เช้าวันที่สอง อุ้ยเซี่ยวป้อขึ้นสู่หอสังเกตการณ์ซึ่งเหล่าทหารระดมกำลังก่อสร้างขึ้น เพ่งตามองทิศตะวันออก ได้ยินเสียงระเบิดปืนใหญ่แว่วมา ที่ไกลตาปรากฏประกายเพลิงแลบพุ่งผิวทะเลคละคลุ้งด้วยหมอกควัน ทราบว่าซีลั้งบุกจู่โจมแล้ว

ยืนหยัดบนหอสังเกตการณ์ชั่วขณะ รู้สึกเมื่อยขา จึงหวนกลับกระโจมที่พัก หยิบฉวยลูกเต๋าหกเม็ดคำนึงในใจ

"ตราครั้งนี้หากประสบชัย ให้แต้มลูกเต๋าออกเป็นสีแดง ทุกเม็ด"

จากนั้นทอดลูกเต๋าลง มิคาดลูกเต๋าทั้งหกลูกล้วนเป็นสีดำ ไม่มีสีแดงแม้สักเม็ดเดียว!

อุ้ยเซี่ยวป้อแผดต่าว่า

"มารดาท่านเถอะ พวกเจ้ากลับกล้ากลั่นแกล้งเรา"

พลางทอดลูกเต๋าด้วยวิธีคดโกง พลิกข้อมือเล็กน้อย ปรากฏว่าออกแต้มหนึ่งและหกเป็นสีแดงสี่เม็ด แต่ยังมีอยู่สองลูกเป็นสีดำ

อุ้ยเซี่ยวป้อแม้ทราบว่าตนเล่นคดโกง แต่ยังปลาบปลื้มปีติขึ้นยาม นั้นซังยี้ยกน้ำชาถ้วยหนึ่งเข้ามา กล่าวว่า

"เซียงกง ท่านวางใจ ครั้งนี้พวกเราต้องได้ชัยแน่นอน"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวถามว่า

"ท่านทราบได้อย่างไร?"

"พวกเรายามระดมยิงปืนใหญ่ใส่ ฝ่ายตรงข้ามไหนเลยต้านทานรับได้?"

อุ้ยเซี่ยวป๊อกล่าวว่า

"ซังยี้ พวกเรามาพนันทอดลูกเต๋ากัน ท่านหากชนะข้าพเจ้าก็ให้ท่านตีมือ ข้าพเจ้าหากชนะก็ทำงานสำเร็จเสร็จสิ้น"

ซังยี้ทราบว่าหลังคำ "ทำงานสำเร็จเสร็จสิ้น" คือ "ขอจุมพิตรับขวัญ" ถึงกับหน้าแดงวูบ รีบกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไม่เล่นด้วย"

อุ้ยเซี่ยวป๊อกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"อย่างนั้นพวกเราพนันเงินทองกัน ข้าพเจ้าหากชนะก็ได้เงินหนึ่งหุน ท่านหากชนะข้าพเจ้าจะจ่ายให้หนึ่งตำลึง ท่านนับว่าได้เปรียบกว่ามากนัก"

"ข้าพเจ้ามิมีเงินทองจ่ายให้"

อุ้ยเซี่ยวป๊อกล่าวว่า

"นั่นง่ายดายยิ่ง"

พลางล้วงตั๋วแลกเงินปึกหนึ่งยัดเยียดแก่นาง ซังยี้ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าแม้ได้เงินมาก็ไร้ประโยชน์"

อุ้ยเซี่ยวป๊อทอดถอนใจกล่าวว่า

"ท่านไม่ชมชอบพนัน มิสู้ไปปลดปล่อยคนอ้วนเตี้ยนั้นออกมา ข้าพเจ้าจะเล่นพนันกับมันแทน"

เอ่ยถึงตอนนี้ ได้ยินเสียงปืนใหญ่ดังติดต่อกันกระทบโสต อุ้ยเซี่ยวป๊อกระโดดปราดขึ้น โอบกอดซังยี้ไว้ ร้องว่า

"ทำงานสำเร็จเสร็จสิ้น ขอจุมพิตรับขวัญ"

ซังยี้หัวร่อคิก รีบก้มศีรษะต่ำ อุ้ยเซี่ยวป๊อจึงจุมพิตที่ต้นคอนางสองครา กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ลำคอท่านขาวผ่องยิ่ง"

ได้ยินเสียงเป่าหลอดเขาดังอึงอล จึงวิ่งตะบึงออกจากกระโจมขึ้นสู่

หอสังเกตการณ์ เห็นเรือรบทุกลำแล่นสู่ทิศตะวันออก ต้องห่วงใยกังวลความปลอดภัยปึงอี่ขึ้นมา แต่หวนนึกถึงซีลั้งรอบคอบระมัดระวังตนกำชับว่าอย่าได้ทำร้ายสตรีบนเกาะ มันย่อมระแวดระวังกว่าเดิม

ยืนชมดูอยู่ครึ่งค่อนวัน มิเห็นมีลำเรือหลบหนีออกจากเกาะเทพมังกร จึงหวนกลับเข้ากระโจมมาพักผ่อนรอคอยสองชั่วยาม ทหารคนสนิทรุดมารายงานว่า เมื่อครู่เห็นสัญญาณดอกไม้ไฟ เรือรบของซีลั้งแจ้งผลการต่อสู้ว่าประสบชัย

อุ้ยเชี่ยวปัอลิงโลดยิ่ง ครุ่นคิดขึ้น

"บิดานั่งบัญชาการในกระโจม คอยฟังข่าวดีการต่อสู้ครั้งนี้ได้ชัยโดยไม่ยากเย็น ความดีความชอบยังใหญ่หลวงกว่าซีลั้งและอึ้งพู้เสียอีก"

บทที่ 34

การเดินทางอันยาวไกล

ผ่านไปอีกหนึ่งชั่วยาม ท้องฟ้าพลบค่ำลง ทหารคนสนิทมารายงานว่า มีเรือน้อยหลายลำ บรรทุกเชลยแล่นตรงมายังเกาะกินรวบ

อุ้ยเซี่ยวป้อรีบกระโดดปราดขึ้น วิ่งตะบึงถึงชายฝั่ง เห็นเรือน้อยห้าลำแล่นใกล้เข้ามา จึงร้องถามว่า

"ตร่ากุมได้ผู้ใด?"

บนเรือน้อยบังเกิดเสียงดังว่า

"ขบวนนี้ล้วนเป็นสตรี บุรุษอยู่ทางด้านหลัง"

อุ้ยเซี่ยวป้อครุ่นคิดอย่างลิงโลด

"ซีลั้งนับว่าปฏิบัติตามคำสั่งจริงๆ"

พลางเพ่งตาจ้องมอง ภาวนาว่าสามารถเห็นเงาร่างปิงอี่ ขอเพียงปิงอี่ปลอดภัยไร้อันตราย คนบนเกาะเทพมังกรจะเป็นจะตาย ก็ไม่นำพาปรารมภ์

รอคอยเป็นเวลานาน เรือทั้งห้าลำจึงเทียบฝั่ง ทหารองครักษ์ควบคุมสตรีสองร้อยกว่านางลงมา

อุ้ยเซี่ยวป๋อกระโดดปราดขึ้นขี่หลังกวาง สองมือโอบคอกวางแนบแน่น ชังยี้กระโดดขึ้นบนหลังกวางตาวตัวหนึ่ง

อุ้ยเชี่ยวป๊อกวาดตาสำรวจมอง เห็นล้วนเป็นสตรีสังกัดหน่วยห้ามังกร ทุกนวลนางท้อแท้รันทด บ้างอาภรณ์ขาดกระรุ่งกระริ่ง ตามร่างกายได้รับบาดเจ็บ จวบจนถึงคนสุดท้าย ยังไม่พบเห็นปิงอี่

อุ้ยเชี่ยวป๊อผิดหวังยิ่ง กล่าวว่า

"ยังมีเชลยสตรีอีกหรือไม่?"

ทหารลาดตระเวนผู้หนึ่งรายงานว่า

"เรียนอุ้ยตั่วนั้ง ตอนนี้ทหารอีกสามหน่วยกำลังตรวจค้นเกาะเพียงแต่บนเกาะมีงูพิษมากมาย การตรวจค้นจึงเชื่องช้าลงบ้าง"

"อืมม์ การต่อสู้คราวนี้เป็นอย่างไร?"

ทหารลาดตระเวนนั้นกล่าวว่า

"วันนี้พอรุ่งเช้า เรือรบทั้งสามสิบลำก็ประชิดใกล้ฝั่ง ยิงปืนใหญ่โดยพร้อมเพรียง ทั้งหมดปฏิบัติตามคำสั่งตั่วนั้ง ยิงสามคราก็หยุดยั้งรอจนฝ่ายตรงข้ามปรากฏตัวออกมา ก็ระดมยิงปืนใส่ ปรากฏว่าทำลายล้างฝ่ายตรงข้ามสี่ห้าร้อยคน ภายหลังมีบุรุษฉกรรจ์กลุ่มใหญ่บุกฝ่าออกมาร้องว่าอั้งก่าจู้ประจัญบานคราใด ล้วนประสบชัย อายุขัยสูงเทียมบรรพต"

อุ้ยเชี่ยวป๊อส่ายหน้ากล่าวว่า

"ผิดแล้ว เป็นอั้งก่าจู้เสพสุขเทียบเทพยดา อายุขัยสูงล้ำเทียมฟ้าต่างหาก"

"ถูกแล้ว ที่แท้อุ้ยตั่วนั้งคำนวณซึ้งถึงสภาพศัตรู มิน่าเล่าพอเคลื่อนกำลังบุกจู่โจม ก็ทำลายล้างฝ่ายตรงข้ามแตกพ่าย"

อ้ยเชี่ยวป๊อยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

"ภายหลังเป็นอย่างไร?"

"บุรุษหนุ่มเหล่านั้นคล้ายเสียสติ บุกถึงชายฝั่ง ขึ้นเรือน้อยโดยสารมาหมายช่วงชิงปืนใหญ่บนเรือรบพวกเรา พวกเรารอจนเรือน้อยแล่นถึงกลางทะเล ค่อยยิงปืนใหญ่ ในเสียงบึมบึม เรือน้อยสามสิบกว่าลำล้วนจมลง พวกมันสามพันกว่าคนตกตายสิ้น"

อุ้ยเชี่ยวป๊อคำนึงในใจ

"ท่านนับว่ารายงานเท็จ บุรุษหนุ่มในนิกายเทพมังกร อย่างมากมี

เพียงแปดเก้าร้อยคน ไหนเลยมีจำนวนถึงสามพันกว่าคน? ดีที่สังหารศัตรูยิ่งมากความดีความชอบยิ่งใหญ่หลวง"

ทหารลาดตระเวนนั้นกล่าวว่า

"หลังจากนั้นคนบนเกาะล้วนหลบหนีสู่ทิศตะวันตก พวกเราปฏิบัติตามคำสั่งตั่วนั้ง ทยอยขึ้นเกาะ คร่ากุมบุรุษสตรีได้ สามสี่ร้อยคน ซีตั่วนั้งจึงสั่งให้ควบคุมตัวเชลยสตรีมายังเกาะกินรวบ ให้อุ้ยตั่วนั้งทำการสอบสวน"

อุ้ยเซี่ยวป๊อผงกศีรษะรับทราบ การต่อสู้คราวนี้แม้ประสบชัยเพียงแต่ไม่พบเห็นปิงอี่ รู้สึกยากวางใจ มิทราบนางถูกปืนใหญ่ระเบิดเสียชีวิตหรือไม่ จึงหันกายมาสำรวจดูสตรีเหล่านั้นอีกครา พลันเห็นดรุณีชุดแดงหน้ากลมมนนางหนึ่ง

อุ้ยเซี่ยวป๊อฉุกใจคิด ตอนที่ตนอยู่บนเกาะเทพมังกร อั้งก่าจู้เรียกระดมบริวารไปชุมนุม ดรุณีหน้ากลมมนนี้เคยบอกว่า ตนเป็นบุตรลับๆ ของผู้วิเศษอ้วนเตี้ย ทั้งหยิกแก้มและเตะก้นตน ตนจึงสวนคำว่า ตนเป็นบุตรลับๆ ของนางกับผู้วิเศษอ้วนเตี้ย

พอได้คิด พลันบังเกิดความคิดกลั่นแกล้งก่อกวนขึ้น สาวเท้าถึงข้างกายนาง ยื่นมือหยิกแก้มนางคราหนึ่ง!

ดรุณีหน้ากลมมนกรีดร้องออกมา แผดด่าว่า

"แมนจูโฉด ท่าน..."

อุ้ยเซี่ยวป๊อกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"มารดา ท่านจดจำบุตรชายไม่ได้หรือ?"

ดรุณีหน้ากลมมนเบิ่งตามองมาอย่างตื่นเต้นสงสัย รู้สึกเค้าหน้าอุ้ยเซี่ยวป๊อค่อนข้างคุ้นตา แต่ย่อมคิดมิถึงว่าขุนนางแมนจูผู้นี้ กลับเป็นเทวทูตมังกรขาว

อุ้ยเซี่ยวป๊อกล่าวว่า

"ท่านเรียกว่าอะไร?"

ดรุณีหน้ากลมมนร้องว่า

"ท่านรีบฆ่าเราเถอะ อย่าได้คิดหมายว่าจะสอบถามได้ความใด"

"ประเสริฐมาก บริวารเรา..."

ทหารคนสนิท หลายสิบคนส่งเสียงขานรับโดยพร้อมเพรียงอุ้ยเชี่ยวป๊อบงการว่า

"คร่ากุมทารกหญิงนี้ไป เปลื้องเสื้อผ้าให้หมดสิ้น โบยก้นนางหนึ่งร้อยครา"

เหล่าทหารคนสนิทรับคำ ถลันมาหมายลงมือ

ดรุณีหน้ากลมมนแตกตื่นจนหน้าซีดเผือด กล่าวอย่างประหวั่นลนลาน

"อย่าได้ลงมือ เรายินยอมบอก"

อุ้ยเชี่ยวป๊อยกมือขึ้น เป็นเชิงห้ามปรามเหล่าทหารคนสนิท ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ท่านเรียกว่าอะไร?"

ดรุณีหน้ากลมมนหลั่งน้ำตาพลางกล่าวว่า

"ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้าเรียกว่าฮุ้นซู่บ๊วย"

"ท่านสังกัดหน่วยมังกรแดงกระมัง?"

ฮุ้นซู่บ๊วยผงกศีรษะรับคำเบาๆ

อุ้ยเชี่ยวป๊อกล่าวว่า

"ในหน่วยมังกรแดงท่าน มีโกวเนี้ยนางหนึ่งเรียกว่าปิงอี่ ภายหลังโยกย้ายเข้าสังกัดมังกรขาว มิทราบท่านรู้จักหรือไม่?"

"รู้จักดี นางหลังจากสังกัดหน่วยมังกรขาว ได้เลื่อนเป็นผู้ควบคุมหน่วยสาขา"

อุ้ยเชี่ยวป๊อกล่าวว่า

"วิเศษแท้ ได้เลื่อนยศแล้ว นางอยู่ที่ใด?"

"เช้าวันนี้ตอนที่พวกท่าน...พวกท่านยิงปืนใหญ่มา ข้าพเจ้ายังพบเห็นปิงเจ้เจ๊ ภายหลังพอสับสนวุ่นวาย ก็มิทราบนางไปที่ใด"

อุ้ยเชี่ยวป๊อฟังว่า ปิงอี่วันนี้ยังอยู่บนเกาะ ค่อยคลายใจลง หวนนึกถึงคราก่อนนางเตะก้นตนคราหนึ่ง วันนี้ต้องทวงถามความแค้นกลับคืน ดังนั้นสาวเท้าถึงด้านหลังนาง ยกเท้าขึ้นหมายเตะใส่ตะโพกนาง

ยามนั้นทหารคนสนิทที่นอกกระโจมรายงานว่า

"เรียนอุ้ยตั่วนั้ง คร่ากุมได้เชลยอีกขบวนหนึ่ง"

อุ้ยเซี่ยวป๊อลิงโลดยิ่ง ปล่อยเท้าลงวิ่งตะบึงถึงชายฝั่ง เห็นเรือรบขนาดเล็กลำหนึ่ง กางใบแล่นตรงมาจึงถามว่า

"เชลยเป็นบุรุษหรือสตรี?"

ตอนแรกทั้งสองฝ่ายอยู่ห่างไกล ฝ่ายตรงข้ามไม่ได้ยิน ชั่วครู่ให้หลัง เรือรบแล่นใกล้มา ทหารบนหัวเรือผู้หนึ่งร้องว่า

"มีทั้งบุรุษและสตรี"

ผ่านไปอีกชั่วขณะ อุ้ยเซี่ยวป๊อจึงเห็นบนหัวเรือยืนหยัดด้วยสตรีสามสี่นาง หนึ่งในจำนวนนั้นคล้ายกับเป็นปิงอี่ ยามปีติลิงโลด จึงวิ่งตะบึงลงจากหาดทราย น้ำทะเลท่วมทะลักถึงหัวเข่า ยามเพ่งตามองเห็นเรือรบแล่นใกล้มาอีกหลายวา สตรีนั้นเป็นปิงอี่จริงๆ!

อุ้ยเซี่ยวป๊อโห่ร้องว่า

"รีบแล่นมา"

ทันใด เรือรบลำนั้นส่ายโคลงเคลงคราหนึ่ง มือพายบนเรือ หลายคนร้องว่า

"ท้องเรือเกยหาดแล้ว"

ได้ยินปิงอี่ร่ำร้องว่า

"เซี่ยวป๊อ เป็นท่านกระมัง?"

อุ้ยเซี่ยวป๊อ ตอนนี้ไหนเลยคำนึงถึงศักดิ์ตำแหน่ง กล่าวว่า

"เจ้เจ๊อันประเสริฐ เป็นข้าพเจ้าเอง"

ปิงอี่ร่ำร้องว่า

"เซี่ยวป๊อ รีบมาช่วยเหลือเรา"

อุ้ยเซี่ยวป๊อกล่าวว่า

"มิต้องกังวล ข้าพเจ้าจะรุดไป"

พลางกระโดดขึ้นบนเรือน้อยที่ทำหน้าที่ส่งข่าวลำหนึ่ง สั่งเหล่ามือพายว่า

"รีบแจวเข้าหา"

มือพายบนเรือน้อยสี่คนยกพายขึ้น จ้วงแจวโดยพร้อมเพรียง บนฝั่งพลันปรากฏเงาร่างสายหนึ่งพลิ้วปราดมา ละลิ่วลงบนเรือน้อยกลับ

เป็นซังยี้ ได้ยินนางกล่าวว่า

"เชียงกง ข้าพเจ้าจะติดตามท่านไปชมดู"

อุ้ยเชี่ยวป้อกล่าวอย่างเบิกบานสำราญใจ

"ซังยี้ ท่านทราบหรือไม่ว่านางเป็นใคร?"

ซังยี้ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ท่านเคยบอกว่านางเป็นภรรยาหลวงท่าน คราก่อนหลังจากที่เราออกจากตึกปีศาจ ก็พบนางที่นครหลวง ข้าพเจ้าเคยเรียกหานางเป็นเชี่ยวไหนไน่ (นายหญิง) แต่...แต่เชี่ยวไหนไน่นี้ไม่ยินยอม"

อุ้ยเชี่ยวป้อกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"นั่นเนื่องเพราะนางขวยเขินเอียงอาย ครานี้ท่านก็เรียกหาอีกให้นางรับปากให้จงได้"

แลเห็นเรือรบยังคงส่ายโคลงเล็กน้อย เรือน้อยแจวเข้าใกล้ทุกขณะ ปิงอี่ยืนหยัดอยู่หัวเรือ พอพบเห็นอุ้ยเชี่ยวป้อถึงกับร้องว่า

"เชี่ยวป้อ เป็นท่านจริงๆ"

น้ำเสียงเปี่ยมความปลาบปลื้มปีติ อุ้ยเชี่ยวป้อตวาดสั่ง นายทหารที่ข้างกายปิงอี่ว่า

"รีบคลายการพันธนาการโกวเนี้ยนางนี้"

ทหารผู้นั้นรับคำ ก้มกายลงแก้เส้นเชือกที่พันธนาการ ข้อมือปิงอี่ ปิงอี่ก็กางสองแขนออก รอคอยอุ้ยเชี่ยวป้อขึ้นมา

เรือทั้งสองลำเทียบใกล้ทุกขณะ เหล่าทหารบนเรือรบ กล่าวว่า

"อุ้ยตั่วนั้งระวัง"

อุ้ยเชี่ยวป้อกระโดดปราดขึ้น ทหารบนเรือรบจึงยื่นมือออกฉุดลากขึ้นไป

อุ้ยเชี่ยวป้อพอขึ้นถึงบนเรือ ก็ถาโถมเข้าอ้อมอกปิงอี่ กล่าวว่า

"เจ้เจ๊อันประเสริฐ ข้าพเจ้าคิดถึงท่านแทบตาย"

ยามโอบอุ้มร่างอันอบอุ่นนุ่มนิ่มของปิงอี่ สูดได้กลิ่นกายสาวหอมจรุงจากเรือนกายนาง ถึงกับอิ่มเอมเปรมใจยิ่ง

คราก่อน อุ้ยเชี่ยวป้อติดตามปิงอี่มายังเกาะเทพมังกร ยังไม่

เข้าใจความสัมพันธ์ฉันบุรุษสตรี ภายหลังระหว่างเดินทางสู่มณฑลฮุ้นหนำ บังเกิดความสัมพันธ์กับเกี่ยงเล้งกงจู้ค่อยเรียนรู้ถึงความรัก ยามนี้โอบกอดปิงอี่อีกครา ถึงกับหน้าแดงฉานสดใส

ทันใด รู้สึกร่างส่ายไหว เรือโดยสารแล่นจากแหล่ง อุ้ยเซี่ยวป้อมิได้ขบคิดมากความ เพียงโอบกอดปิงอี่ไว้ คิดหมายจุมพิตนาง

พลันได้ยินเสียงอุทานระงมสุ้มเสียงโหยหวนยิ่ง อุ้ยเซี่ยวป้อใจหายวาบเหลียวหน้ามอง เห็นคนผู้หนึ่งถือสมอเหล็กขนาดใหญ่ กระทุ้งลงติดต่อกัน กระแทกมือพายบนเรือน้อยพลัดตกลงทะเล จากนั้นกระทุ้งสมอล่มเรือน้อยพลิกคว่ำ

อุ้ยเซี่ยวป้อยามกะทันหัน ยังไม่เข้าใจว่าเป็นเรื่องราวใด รู้สึกผู้ใช้สมอเหล็กเป็นทหารลาดตะเวนคนหนึ่ง เค้าหน้าคุ้นตายิ่ง แต่นึกไม่ออกว่าเป็นใคร

ได้ยินเหล่าทหารบนฝั่งร่ำร้องตะโกนก้อง เรือโดยสารของอุ้ยเซี่ยวป้อกลับเล่นสู่ทิศเหนือ อุ้ยเซี่ยวป้อ ตวาดว่า

"เจ้าทำอะไร? คิดทรยศหรือ?"

ขณะจะหันกายกลับ พลันรู้สึกตึงวูบที่ต้นคอ ถูกคนผู้หนึ่งคร่ากุมไว้ ได้ยินสุ้มเสียงหยาดเยิ้มเสียงหนึ่งกระทบโสตว่า

"ท่านเทวทูตมังกรขาว ครานี้นำทหารบุกเกาะเทพมังกร นับเป็นความดีความชอบใหญ่หลวงมิน้อย!"

อุ้ยเซี่ยวป้อพอฟัง จดจำออกว่าเป็นสุ้มเสียงอั้งฮูหยิน (ภรรยาประมุขนิกายแซ่อั้ง) ถึงกับแตกตื่นจนขวัญหนีดีฝ่อ ทราบว่าผิดท่าไป รีบสะบัดดิ้นรน กลับถูกปิงอี่โอบกอดจนไม่อาจขยับเคลื่อนไหวแม้แต่น้อย

จากนั้นรู้สึกปวดแปลบที่หว่างเอว ถูกคนสกัดจุดไว้ เค้าหน้าหนึ่งยื่นถึงเบื้องหน้า ใบหน้าอ้วนฉุ ประดับด้วยรอยยิ้มแสยะ กลับเป็นผู้วิเศษผอมสูง ที่ก่อนหน้านี้ตกเป็นเชลยของตน!

เหตุแปรเปลี่ยนครานี้อุบัติอย่างกะทันหัน อุ้ยเซี่ยวป้อคล้ายตกอยู่ในห้วงฝันร้าย ฉุกคิดขึ้น

"ย่ำแย่แล้ว ปิงอี่นางแพศยากลับหลอกลวงเราอีกครา"

ปากร่ำร้องว่า

"บริวารเรา รีบมาช่วยเหลือเรา"

ปีงอี่ค่อยๆ คลายมือจากการโอบกอด ล่าถอยมาด้านข้างอุ้ยเชี่ยวป้อ จุดเส้นถูกจี้สกัดไม่อาจยืนหยัดมั่น จึงกระแทกนั่งลงบนพื้นกระดานเรือเห็น เรือโดยสารกางใบกินลมเต็มที่ แล่นไปเบื้องหน้าอย่างรวดเร็ว ต้องอธิษฐานในใจ

"ขอให้ซีลั้งและอี้งพู้ รีบส่งเรือออกสกัดขัดขวาง แต่อย่าได้ยิงปืนใหญ่มา"

แต่ทว่าเสียงโห่ร้องของทหารบนเกาะกินรวบ ยิ่งมายิ่งห่างหาย สุดท้ายมิได้ยินอีก สายตายามกวาดมองเห็นท้องทะเลเวิ้งว้างไพศาลกลับปราศจากลำเรือสักลำ

ควรทราบว่าเรือรบทั้งมวลบุกจู่โจมเกาะเทพมังกร บ้าง ตักซุ่มอยู่ปีกขวาของเกาะกินรอบ อย่าว่าแต่ตอนนี้ ยังมิทราบว่า ผู้บัญชาการถูกคร่ากุม ต่อให้ล่วงรู้ก็ไม่สามารถตามทัน

อุ้ยเชี่ยวป้อเงยหน้าช้าๆ เห็นทหารลาดตระเวนหลายคนกำลังแค่นหัวร่อต่อตน ดังนั้นข่มสติลงค่อยเห็นชัดตาว่า หนึ่งเป็นผู้วิเศษผอมสูงที่ใบหน้าอ้วนฉุ หนึ่งเป็นเล็กซิงแซที่เค้าหน้าผอมซูบ อีกผู้หนึ่งเป็นผู้วิเศษอ้วนเตี้ย ที่หน้าเรียวยาวดุจม้า!

อุ้ยเชี่ยวป้อสงสัยใจยิ่งครุ่นคิดขึ้น

"ผู้วิเศษอ้วนเตี้ย และเล็กซิงแซอยู่ที่นครหลวงชัดๆ ไฉนมาถึงที่นี้?"

ยามเบือนหน้าเล็กน้อย เหลือบเห็นวงหน้างามซึ้งสะคราญ ย่อมเป็นอั้งฮูหยิน

อั้งฮูหยินจับจ้องมองอุ้ยเชี่ยวป้ออย่างยิ้มแย้ม ยื่อมือออกหยิกแก้มมันคราหนึ่ง กล่าวเสียงเจื้อยแจ้ว

"อุ้ยตั่วนั้ง ท่านอายุยังเยาว์ กลับร้ายกาจ"

อุ้ยเชี่ยวป้อกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ก่าจู้และฮูหยินเสพสุขเทียบเทพยดา อายุขัยสูงล้ำเทียมฟ้าบริวารคราหนี้บฏิบัติหน้าที่ไม่ถูกต้อง มิมีความดีความชอบใด"

อั้งฮูหยินยิ้มพลางกล่าวว่า

"ผู้ใดว่าไม่ถูกต้อง ก่าจู้ท่านผู้เฒ่ายังบอกว่า ท่านต้องนำทหารแมนจูบุกเกาะเทพมังกร นับถือเลื่อมใสท่านยิ่ง"

อุ้ยเซี่ยวป้อเห็นเหตุการณ์ดำเนินถึงขั้นนี้ ทราบว่าชีวิตตกอยู่ในเงื้อมมือฝ่ายตรงข้าม แม้วิงวอนขอร้องก็ไร้ประโยชน์ ได้แต่แสร้งเป็นงมงายพลิกแพลงตามสถานการณ์ ดูว่ามีหนทางรอดชีวิตหรือไม่ ดังนั้นกล่าวว่า

"ก่าจู้มีพลานามัยสมบูรณ์ บริวารคิดถึงท่านผู้เฒ่ายิ่ง ระหว่างที่บริวารออกจากเกาะ มักภาวนาฮูหยินยิ่งมายิ่งอ่อนเยาว์งามสะคราญ สามารถอยู่เคียงคู่กับก่าจู้ เสพสุขเทียบเทพยดา"

อั้งฮูหยินหัวร่อคิกคักกล่าวว่า

"ในสถานการณ์เช่นนี้ วานรน้อยเจ้ายังมิทราบเป็นตายร้ายดีกล่าววาจากลอกกลิ้งยียวนอีก เจ้าเห็นว่าเรายิ่งอ่อนเยาว์งามสะคราญหรือไม่?"

อุ้ยเซี่ยวป้อทอดถอนใจกล่าวว่า

"ฮูหยินหลอกลวงสาหัสนัก"

"เราหลอกลวงเจ้าในที่ใด?"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวอย่างจริงจัง

"เมื่อครู่ทหารแมนจูคร่ากุมเจ้ม่วย (พี่สาวน้องสาว) บนเกาะได้จำนวนหนึ่ง ล้วนเป็นตรุณีสังกัดหน่วยมังกรแดง ภายหลังบอกว่ามีเรือบรรทุกเจ้ม่วยมาอีกลำหนึ่ง บริวารยืนรอคอยอยู่ริมฝั่ง เหลือบแลเห็นฮูหยินกลับจดจำไม่ออก ครุ่นคิดในใจ "โอ้โฮ ในหน่วยมังกรแดงมีโกวเนี้ยอายุเยาว์สะคราญโฉมเยี่ยงนี้ตั้งแต่เมื่อใด? มิทราบเป็นม่วยม่วย (น้องสาว) คนเล็กของฮูหยิน หรือเป็นธิดาของนาง สมควรรีบรุดไปชมดูโฉมสะคราญนางนี้ ข้าพเจ้ายามเลอะเลือนวุ่นวายใจจึงชิงขึ้นเรือมา หมายยลชมโฉมสะคราญอายุเยาว์นี้ให้ชัดตา มิคาดกลับเป็นฮูหยินเอง"

เอ่ยถึงตอนนี้ อั้งฮูหยินถึงกับหัวร่อจนงอหาย นางแม้สวมใส่อาภรณ์ชุดทหารลาดตระเวน แต่ยังไม่อาจปกปิดส่วนสัดอันอ้อนแอ้นแน่งน้อยได้

ผู้วิเศษผอมสูงมิอาจทนรับฟังสืบต่อ ตวาดว่า

"ปีศาจน้อยมากราคะ ยามอยู่เบื้องหน้าฮูหยินยังกล้ากล่าววาจาเหลวไหลเยี่ยงนี้ เราต้องถลกหนังหัวกระชากเส้นเอ็นเจ้าออกมา"

อุ้ยเชี่ยวป๊อกล่าวว่า

"ผู้วิเศษผอมสูง ท่านโง่เขลาบัดซบ ข้าพเจ้ามิคิดพร่ำพิไรกับท่านมากความ"

"เจ้าจึงโง่เขลาบัดซบ เราลอยกระเพื่อมอยู่กลางท้องทะเล แสร้งเป็นศพลอยน้ำเจ้ากลับดูไม่ออก ช่วยเหลือเราขึ้นเรือ สอบถามถึงสภาพบนเกาะเทพมังกร เราจึงปฏิบัติตามคำสั่งก่าจู้โป๊ปดหลอกลวงเจ้า เจ้ากลับเชื่อถือเป็นจริงเป็นจัง!"

อุ้ยเชี่ยวป๊อลอบร้องในใจ

"อุ้ยเชี่ยวป๊อ เจ้าช่างสมควรตาย มิได้ฉุกคิดว่า ผู้วิเศษผอมสูงมีพลังการฝึกปรือลึกล้ำ หากคิดแสร้งเป็นศพลอยน้ำย่อมง่ายดายยิ่งเรากลับเชื่อถือวาจามัน เข้าใจว่าบนเกาะเทพมังกรเกิดเหตุแปรเปลี่ยนภายในจริงๆ"

ยามนั้นกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าหลงกลก่าจู้และฮูหยิน หาใช่สืบเนื่องจากข้าพเจ้าโง่เขลาบัดซบไม่"

ผู้วิเศษผอมสูงแค่นเสียงดังเฮอะกล่าวว่า

"หรือเจ้ายังนับว่าชาญฉลาด?"

"ข้าพเจ้าย่อมชาญฉลาดยิ่ง เพียงแต่มิว่าเป็นคนฉลาดปราดเปรื่องปานใด ล้วนมิอาจเอารัดเอาเปรียบก่าจู้และฮูหยิน ก่าจู้ ท่านผู้เฒ่าคำนวณเทียบเทพยดา ไม่พลาดผิดแม้แต่น้อย ทำงานสำเร็จเสร็จสิ้น..."

เอ่ยถึงตอนนี้ ต้องปรายตามายังริมฝีปากเยิ้มปานจะหยดของอั้งฮูหยินแวบหนึ่ง

อั้งฮูหยินหัวร่ออีกครา เผยเห็นฟันชี่เล็กๆ ขาวสะอาดภายในปาก กล่าวว่า

"เทวทูตมังกรขาว จะอย่างไรย่อมเลิศล้ำกว่าหลวงจีนไว้ผมผอมสูงคารมมันสู้ท่านไม่ได้ เพียงแต่ท่านไฉนบอกมันว่าโง่เขลาบัดซบ?"

อุ้ยเชี่ยวป๊อกล่าวว่า

"หลวงจีนไว้ผมผอมสูง มียอดฝู้คู่สวาทคนหนึ่งเรียกว่า..."

ยามอยู่เบื้องหน้าอั้งก่าจู้และฮูหยิน มิอาจพาดพิงถึงคำผู้วิเศษอุ้ยเซี่ยวป้อจึงเรียกหาเป็นหลวงจีนไว้ผมผอมสูงแทน

ผู้วิเศษผอมสูงตำรามก้อง ถาโถมเข้ามา ยื่นสองมือออก หมายบีบเค้นใส่คอหอยอุ้ยเซี่ยวป้อ

อั้งฮูหยินยกมือขวางกัน ตวาดว่า

"อย่าได้วู่วาม"

ผู้วิเศษผอมสูงกริ่งเกรงอั้งฮูหยินยิ่ง ร่างยามลอยอยู่กลางอากาศก็พลิกข้อมือตะปบคว้าเส้นเชือกบนใบเรือ เหนี่ยวร่างละล่ิวลงสู่พื้นตวาดว่า

"เจ้าหากกล่าวเหลวไหลเราจะเสี่ยงชีวิตกับเจ้า"

อุ้ยเซี่ยวป้อเห็นตนยังมิได้เอ่ยอ้างพาดพิงถึงนามม้อเซียะเซียะผู้วิเศษผอมสูงก็ประหวั่นลนลานปานนี้ แสดงว่าคงกริ่งเกรงอั้งฮูหยิน ล่วงรู้ความสัมพันธ์ระหว่างมันกับม้อเซียะเซียะ จึงครุ่นคิดขึ้น

"เรื่องนี้อย่าเพิ่งบ่งบอก ภายหน้าอาจอาศัยหนทางนี้หนีเอาตัวรอดได้"

ดังนั้นกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าที่บอกว่าท่านโง่เขลาบัดซบ เนื่องเพราะท่านเมื่อพบพานฮูหยินที่งามสะคราญปานเทพธิดา ยังคิดถึงสตรีนางอื่นอีก สตรีนางนั้นเป็นใครต้องการให้ข้าพเจ้าบ่งบอกหรือไม่?"

ผู้วิเศษผอมสูงขู่คำรามว่า

"ไม่อาจบอกได้"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ไม่บอกก็ไม่บอก ซือตี่ (ศิษย์ผู้น้อง) ท่านหลวงจีนไว้ผมอ้วนเตี้ยกลับชาญฉลาดกว่าท่าน มันนับแต่พบเห็นฮูหยิน ก็มิมีกะใจเหลือบแลสตรีอื่นอีก"

หน้าเรียวยาวดุจม้า ของผู้วิเศษอ้วนเตี้ย แดงวูบ กล่าวเบาๆ

"เหลวไหล ไหนเลยมีเรื่องเช่นนี้?"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวอย่างสงสัยใจ

"หรือท่านก็เป็นเฉกเช่นกับซือเฮียท่าน ยังคิดถึงสตรีอื่นอีก?"

"ซือเฮียเป็นซือเฮีย เราเป็นเรา ไม่อาจวิจารณ์ร่วมกัน"

อุ้ยเชี่ยวป๊อกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเห็นว่าสองท่านละม้ายเหมือนยิ่ง ซือเฮียท่านแม้โง่เขลาบัดซบ แต่ยังเปิดเผยกว่าท่าน พวกท่านสองซือเฮียตี๋ล้วนทำลายแผนการใหญ่ของก่าจู้และฮูหยิน นับเป็นโทษทัณฑ์มหันต์"

ผู้วิเศษผอมสูงอ้วนเตี้ยพากันกล่าวว่า

"พวกเราไหนเลยเคยทำลายแผนการใหญ่ของก่าจู้ และ ฮูหยิน?"

อุ้ยเชี่ยวป๊อหัวร่อเฮอะฮะมิตอบคำ ซึ่งความจริงตนยามกะทันหันก็ปั้นเรื่องราวปรักปรำมันสองไม่ออกต้องรอจนล่วงรู้ว่าผู้วิเศษอ้วนเตี้ยเล็กชิงแชออกจากนครหลวงมาอย่างไร ค่อยเสกสรรปั้นเรื่องสร้างความคลางแคลงสงสัยแก่อั้งฮูหยิน

ยามเหลียวหน้ามองกลับมิมีลำเรือแล่นติดตามมา บางครั้งได้ยินเสียงปืนใหญ่มาจากที่ไกลตา แสดงว่าซีลั้งและอี้งพู้ยังคงนำเรือรบกวาดล้างเกาะเทพมังกร

เล็กชิงแชเห็นอุ้ยเชี่ยวป๊อกลอกตาไปมา หวนนึกถึงบุรุษหนุ่มนี้แม้อายุยังเยาว์ แต่กลอกกลิ้งมากเล่ห์ สมควรสำเร็จโทษแต่เนิ่นๆ ขจัดเภทภัยภายหน้า จึงกล่าว

"ฮูหยิน คนผู้นี้ทรยศต่อนิกายเรา พวกเรายังน้อมเรียน ก่าจู้โยนมันลงทะเล ป๊อนแก่พญามังกรเถอะ!"

อุ้ยเชี่ยวป๊อใจหายวาบ ครุ่นคิดขึ้น

"เรามังกรขาวเป็นของเทียม หากพลัดตกลงทะเลต้องตายแน่นอน"

อั้งฮูหยินส่ายหน้ากล่าวว่า

"ก่าจู้ยังมีคำพูดคิดถามไถ่มัน"

เล็กชิงแชรับคำ ผลักไสอุ้ยเชี่ยวป๊อคราหนึ่งกล่าวว่า

"ไปน้อมพบก่าจู้กัน"

อุ้ยเชี่ยวป๊อลอบคร่ำครวญในใจอย่างหวนโหย

"ยามอยู่เบื้องหน้าฮูหยิน ยังคงสามารถกล่าวกลอกกลิ้ง เยินยอนางอิ่มเอมเปรมใจ คิดมิถึงก่าจู้ก็อยู่บนเรือลำนี้ ดูท่าวันนี้เรามังกรขาว

ต้องลงไปพบพญาไฮ้เส้งอ๋องในวังมังกรแน่แล้ว"

พอเบือนหน้ามายังปิงอี่ เห็นสีหน้านางเฉื่อยชาปราศจากความรู้สึกใดๆ ให้จับเค้า จึงกล่าว

"ปิงโกวเนี้ย ขอแสดงความยินดีต่อท่าน"

ปิงอี่กล่าวว่า

"แสดงความยินดีอันใด?"

"ท่านครานี้ประกอบความดีความชอบนิกายเราก่าจู้ย่อมเลื่อนตำแหน่งแก่ท่าน"

ปิงอี่แค่นเสียงดังเฮอะไม่ตอบคำ

อั้งฮูหยินกล่าวว่า

"ทั้งหมดเข้ามา"

เล็กชิงแซรวบจับคอเสื้ออุ้ยเซี่ยวป้อ คร่ากุมเข้าห้องท้องเรือ เห็นประมุขนิกายเทพมังกรนั่งตระหง่านอยู่บนเก้าอี้กลางห้องท้องเรือ อุ้ยเซี่ยวป้อจึงชิงกล่าวว่า

"ก่าจู้และฮูหยินเสพสุขเทียบเทพยดา อายุชัยสูงล้ำเทียมฟ้า บริวารทูตมังกรขาวขอน้อมพบก่าจู้และฮูหยิน"

เล็กชิงแซวางร่างอุ้ยเซี่ยวป้อลง น้อมกายคารวะพร้อมกับผู้วิเศษผอมสูงอ้วนเตี้ย และปิงอี่ กล่าวว่า

"ก่าจู้เสพสุขเทียบเทพยดา อายุชัยสูงล้ำเทียมฟ้า"

พวกมันแม้คิดประจบสอพลออั้งฮูหยิน · แต่วลีประโยคนี้เอื้อนเอ่ยจนคุ้นเคย มิอาจด้านหน้ากล่าวคำ "และฮูหยิน" ได้

อุ้ยเซี่ยวป้อเห็นประมุขนิกายเทพมังกรเพ่งตามองท้องทะเลนอกห้องท้องเรือ คล้ายไม่ได้ยินก็ปาน พร้อมกันนั้นเห็นข้างกายมันยังยืนเรียงรายด้วยผู้คนสี่คน กลับเป็นเทวทูตมังกรแดงนักพรตบ้อกึง เทวทูตมังกรเขียวโต้วเซาะเต้ง เทวทูตมังกรเหลืองและเทวทูตมังกรดำ!

อุ้ยเซี่ยวป้อพลันฉุกใจคิด เหลียวหน้ามายังผู้วิเศษผอมสูง ตวาดว่า

"ท่านบังอาจปั้นเรื่องมดเท็จบอกว่าก่าจู้และฮูหยินประสบอันตราย ข้าพเจ้าจึงรุดมาช่วยเหลือ มิคาดก่าจู้และฮูหยินปลอดภัยไร้เรื่องราว

เทวทูตทั้งหลายทรยศในที่ใด?"

ประมุขนิกายเทพมังกรกล่าวเสียงเย็นชา

"เจ้าว่าอะไร?"

อุ้ยเชี่ยวปัอกล่าวอย่างคล่องแคล่ว

"บริวารได้รับคำสั่งก่าจู้และฮูหยิน ปะปนเข้าพระราชวัง ได้คัมภีร์สี่สิบสองบทสองเล่ม ภายหลังได้จากโง้วซำกุ่ยแห้งมณฑลฮ่อหนำอีกสามเล่ม"

ประมุขนิกายเทพมังกรเลิกคิ้วกล่าวว่า

"เจ้าได้คัมภีร์สี่สิบสองบทห้าเล่ม? คัมภีร์เล่า?"

"มีอยู่เล่มหนึ่งบริวารส่งมายังก่าจู้ และฮูหยินแล้วยังมีอีก สี่เล่ม ซุกซ่อนในสถานที่อันปลอดภัยที่นครหลวง สั่งหลวงจีนไว้ผมอ้วนเตี้ย และเล็กซิงแซเฝ้ารักษา..."

ผู้วิเศษอ้วนเตี้ยและเล็กซิงแซ หน้าแปรเปลี่ยนอย่างรุนแรง โพล่งว่า

"ไหนเลยมีเรื่องเช่นนี้? ก่าจ้ท่านผู้เฒ่าอย่าได้รับฟังเด็กน้อยนี้กล่าวเหลวไหล"

อุ้ยเชี่ยวปัอกล่าวว่า

"ข้าพเจ้ากริ่งเกรงคัมภีร์เหล่านั้นถูกผู้คนขโมยไป ดังนั้นซุกซ่อนอยู่หลังผนัง กำชับเล็กซิงแซและหลวงจีนไว้ผมอ้วนเตี้ยเฝ้ารักษาอย่าได้ย่างเท้าออกจากห้อง พวกท่านไฉนมาถึงที่นี่ หากแม้คัมภีร์หายสาบสูญทำลายแผนการใหญ่ของก่าจู้และฮูหยิน จะให้ผู้ใดรับผิดชอบ?"

เล็กซิงแซ ผู้วิเศษอ้วนเตี้ยหันหน้ามองหน้ากัน ชั่วครู่ให้หลังเล็กซิงแซจึงกล่าว

"ท่านมิได้บอกว่า หลังผนังห้องซุกซ่อนคัมภีร์ พวกเราไหนเลยทราบได้?"

อุ้ยเชี่ยวปัอกล่าวว่า

"ภารกิจที่ก่าจู้หรือฮูหยินมอบหมายมา สมควรปกปิดเป็นความลับสุดยอด กระทั่งกับสองท่าน ก็ไม่อาจแพร่งพรายให้ทราบ ข้าพเจ้าทุกเช้าตรู่พอดื่นขึ้นมา จะอธิษฐานว่า "ก่าจู้และฮูหยิน เสพสุขเทียบเทพยดาอายุขัยสูงล้ำเทียมฟ้า" ก่อนเข้านอนก็ท่องย้ำอีกครา แต่สองท่านพอออก

จากเกาะเทพมังกร ก็มิได้ยกย่องเทิดทูนความสามารถก่าจู้แม้สักคำเดียว"

เล็กชิงแซ และผู้วิเศษอ้วนเตี้ยหน้าบิดเบี้ยวเขียวคล้ำ บัดเดี๋ยวซีดขาวลอบแตกตื่นตระหนก เล็กชิงแซกล่าวว่า

"ท่านประกอบความผิดมหันต์ ยามนี้กลับกล่าวกลอกกลิ้ง มุ่งหวังให้ก่าจู้และฮูหยินอภัยละเว้นชีวิตท่านพี่น้องบนเกาะเราครานี้บาดเจ็บล้มตายสาหัส รากฐานที่เพียรสร้างเป็นเวลาหลายสิบปี ล้วนล่มสลายในเงื้อมมือท่าน ท่านอย่าคิดหมายมีชีวิตสืบต่อ"

อุ้ยเซี่ยวป๊อกล่าวว่า

"ท่านผิดพลาดอย่างมหันต์แล้ว พวกเราเมื่อสังกัดก่าจู้และฮูหยินชีวิตนี้ก็ไม่เป็นตัวของตัวเอง ก่าจู้และฮูหยินใช้พวกเราปฏิบัติภารกิจใดพวกเราสมควรรับใช้ด้วยความสัตย์ซื่อจงรัก มิย่นย่อต่อความตาย"

ประมุขนิกายเทพมังกรพอฟัง ต้องยกมือขึ้นลูบเครา ผงกศีรษะช้าๆ กล่าวกับเล็กชิงแซและผู้วิเศษอ้วนเตี้ยว่า

"พวกเจ้าบอกว่า เทวทูตมังกรขาวยกกำลังมาหมายล้มล้างนิกายเราที่แท้เป็นเรื่องราวใด?"

เล็กชิงแซฟังออกว่า น้ำเสียงก่าจู้แฝงแววมิพอใจ รีบกล่าวว่า

"เรียนก่าจู้ เราสองได้รับคำสั่งให้เฝ้าคุมเชิงเทวทูตมังกรขาวจึงจับตาสังเกตความเคลื่อนไหวมันตลอดเวลา ครานี้ก่อนฮ่องเต้ทรงเลื่อนตำแหน่งมัน มีทหารผู้หนึ่งมาเยี่ยมเยียน พวกเรายืนหยัดอยู่ข้างกายเทวทูตมังกรขาวได้ยินคำสนทนามันสองอย่างชัดเจน

บริวารรายงานก่าจู้แล้วว่า นายทหารนั้นนามซีลั้ง หลายวันให้หลังเทวทูตมังกรขาวก็นำซีลั้งออกจากนครหลวง แต่ให้ปลอมเป็นทหารลาดตระเวน ไม่อนุญาตบริวารและหลวงจีน ไว้ผมอ้วนเตี้ยร่วมทางด้วยบริวารจึงระแวงสงสัยขึ้นมา"

อุ้ยเซี่ยวป๊อลอบร้องในใจ

"วิเศษแท้ ที่แท้ก่าจู้ใช้พวกท่านทั้งสองมาจับตาคุมเชิงเรา"

ได้ยินเล็กชิงแซเอ่ยสืบต่อ

"บริวารจึงตรวจค้นห้องหับเทวทูตมังกรขาว พบเห็นในเข่งขยะมูลฝอย

มีเศษกระดาษจำนวนมากเมื่อปะติดปะต่อกัน พบว่าเขียนนามสถานที่แคว้นเลี่ยวตังด้วยอักษรฮั่นและอักขระแมนจู เทวทูตมังกรขาวมิรู้จักหนังสือแสดงว่านามสถานที่เหล่านั้นเป็นคังฮีฮ่องเต้ทรงอักษรให้

ภายหลังยังสืบทราบว่า มันนำปืนใหญ่หลายกระบอกออกเดินทางคำนวณตามเส้นทาง คงคิดมุ่งร้ายนิกายเรา จึงรีบรุดมารายงาน ฮูหยินยังบอกว่า เทวทูตมังกรขาวจงรักภักดี ไม่ใช่บุคคลเยี่ยงนั้น มิคาดรู้จักคนรู้จักหน้าไม่รู้จักใจ มันกลับชั่วช้าสามานย์ทรยศเนรคุณปานนี้"

อุ้ยเชี่ยวปัอทอดถอนใจกล่าวว่า

"เล็กซิงแซ ท่านเข้าใจว่าตนเองชาญฉลาดปราดเปรื่อง ไหนเลยทัดเทียบเปรียบกับก่าจู้และฮูหยิน? ท่านนับว่าผิดพลาดแล้ว มีแต่ก่าจู้และฮูหยินจึงถูกต้อง"

เล็กซิงแซกระชากเสียงว่า

"เจ้ากล่าวเหลว..."

วาจาพอเอ่ยจากปาก ค่อยฉุกคิดว่าผิดท่าไป รีบกลั้กลืนวาจาไว้ แต่ทุกผู้คนล้วนทราบว่า หลังจากคำ "เจ้ากล่าวเหลว" ย่อมเป็นคำ "ไหลบัดซบ"

อุ้ยเชี่ยวปัอกล่าวว่า

"ท่านว่าข้าพเจ้ากล่าวเหลวไหล ไม่เห็นพ้องด้วยหรือก่าจู้และฮูหยินไม่ถูกต้อง มีแต่เล็กซิงแซท่านจึงถูกต้องตลอดกาล?"

เล็กซิงแซกล่าวด้วยใบหน้าแดงฉาน

"เรามิได้หมายความเช่นนั้น เป็นท่านบอกเอง"

"ก่าจู้และฮูหยินบอกว่า เราเทวทูตมังกรขาวจงรักภักดี ไหนเลยพลาดผิดได้? บอกกับท่านคังฮีฮ่องเต้ ทรงบัญชาเรานำปืนใหญ่รุดสู่แคว้นเลี่ยวตัง เพื่อ...เฮอะ ท่านทราบหรือไม่ว่าเพื่ออะไร?"

ขณะพร่ำกล่าวเหลวไหล ก็ครุ่นคิดอย่างเร่งร้อน

"คังฮีฮ่องเต้บัญชาเราไปทำอะไร?"

ประมุขนิกายเทพมังกรสอดคำขึ้น

"เพื่อทำอะไร?"

อุ้ยเซี่ยวป๊อกลอกกลิ้งดวงตาแล้วกล่าว

"เรื่องนี้เป็นความลับสุดยอด แต่ก่าจู้เมื่อสอบถามถึง บริวารย่อมมิอาจปกปิด ดังฮีฮ่องเต้อุปการะชาวต่างประเทศผมแดงสองคน คนหนึ่งเรียกว่าทึงเยียกม่อ อีกคนหนึ่งเรียกว่า น่ำไฮวั้ยิ้น"

"สำหรับนามทึงเยียกม่อ เรากลับเคยได้ยินมา ฟังว่ามันเปรื่องปราดวิชาดาราศาสตร์และโหราศาสตร์"

อุ้ยเซี่ยวป๊อกล่าวอย่างลิงโลด

"ใช่แล้ว ก่าจู้มิได้ย่างเท้าออกจากประตู กลับล่วงรู้ทุกเรื่องราวในใต้หล้า ทึงเยียกม่อหลังจากพยากรณ์ ก็ทำนายว่าทิศเหนือของประเทศมีเผ่ารามสูรมุ่งร้ายต่อพระองค์"

ประมุขนิกายเทพมังกรเลิกคิ้วกล่าวว่า

"จากนั้นเป็นอย่างไร?"

อุ้ยเซี่ยวป๊อเห็นฝ่ายตรงข้ามรับฟังอย่างจดจ่อ ทราบว่าประมุขนิกายเทพมังกร เชื่อถือคำโป้ปดของตนอย่างสนิทใจ ต้องลอบปีติลิงโลดกล่าวว่า

"ดังฮีฮ่องเต้จึงตรัสถามว่า ทึงเยียกม่อมีแผนเลิศล้ำใด? ทึงเยียกม่อกราบทูลว่า ขอกราบบังคมไปตรวจดูดาราศาสตร์ยามวิกาล หลายวันให้หลัง จึงรุดมากราบทูลว่า รกรากของเผ่ารามสูรอยู่ที่แคว้นเลี่ยวตังมีภูเขาลูกหนึ่งเรียกว่าฮูมารดามัน แม่น้ำสายหนึ่งเรียกว่ากีลีกูลูกังอันใด"

ประมุขนิกายเทพมังกรอั้นอันทง พำนักที่แคว้นเลี่ยวตังเป็นเวลานานคุ้นเคยกับนามขุนเขาลำเนาไพรเป็นอย่างดี พอฟังจึงเบือนหน้ามายังอั้งฮูหยินกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ฮูหยิน เด็กน้อยนี้เรียกภูเขาฮูมายื่อเกาจบซัวเป็นฮูมารดามันเรียกแม่น้ำไซลี้บักฮ้อเป็นแม่น้ำกีลีกูลูกัง ฮา ฮา"

อั้งฮูหยินก็หัวร่อคิกคักดังเจื้อยแจ้ว

อุ้ยเซี่ยวป๊อกล่าวว่า

"ถูกแล้ว ก่าจู้รอบรู้ทุกเรื่องราว เป็นที่เลื่อมใสของบริวารนักปีศาจผมแดงนั้นเน้นย้ำหลายครา เพียงแต่บริวารจดจำมิได้ ฮ่องเต้ทรง

อักษรฮั่นและแมนจู มอบต่อข้าพเจ้า แต่บริวารไม่รู้จักหนังสือ ยังคงจดจำฮูมารดามันไม่ได้"

ประมุขนิกายเทพมังกรหัวร่อดังกังวานเบือนหน้ามายังเล็กซิงแซ ดวงตาทอประกายเกรี้ยวกราดเล็กซิงแซและผู้วิเศษอ้วนเตี้ย ต่างคร่ำครวญในใจอย่างหวนโหย

อุ้ยเชี่ยวป๊อกล่าวว่า

"ทึงเยียกม่อนั้นบอกว่า ต้องรีบจัดสร้างปืนใหญ่สิบกระบอกใช้เรือบรรทุกมายังแคว้นเลี่ยวตัง เล็งใส่ภูเขาฮูมารดามัน แม่น้ำอะไรนั่นยิงติดต่อกันสองร้อยนัด สะบั้นรากเหง้าของเผ่ารามสูร ราชวงศ์เซ็งจะปกครองแผ่นดินอย่างสันติสุขเป็นเวลาสองร้อยปี

ฮ่องเต้ตรัสว่า หากยิงสักหนึ่งพันนัด ราชวงศ์เซ็งไยมิใช่ยั่งยืนยาวได้พันปี? ทึงเยียกม่อบอกว่า หากระเบิดมากไป กลับเสื่อมอิทธิฤทธิ์ทั้งบอกว่าไม่อาจฝืนลิขิตของฟ้า กล่าวกีลีกูลูอยู่ครึ่งค่อนวัน บริวารไม่เข้าใจแม้สักคำเดียว ช่างอัดอั้นใจนัก"

อั้งฮูหยินกล่าวว่า

"เช่นนี้เป็นว่า เป็นคังฮีฮ่องเต้บัญชาเดินทางสู่แคว้นเลี่ยวตังเพื่อยิงปืนใหญ่หรือ?"

อุ้ยเชี่ยวป๊อแสร้งเป็นอุทานดังเอ๊ะ กล่าวอย่างดื่นเต้นสงสัย

"ฮูหยินทราบได้อย่างไร?"

"ในความเห็นของเรา ถ้อยร้อยวาจาเจ้ายังไม่เป็นความสัตย์ จริงคังฮีฮ่องเต้เมื่อบัญชาเจ้าสู่แคว้นเลี่ยวตัง เจ้าไฉนมายังเกาะเทพมังกร?"

อุ้ยเชี่ยวป๊อกล่าวว่า

"ชาวต่างประเทศนั้นบอกว่า รากเหง้าของเผ่ารามสูรเป็นมังกร-สมุทรตัวหนึ่ง ดังนั้นปืนใหญ่สิบกระบอกนี้ต้องใช้เรือบรรทุกมาตามท้องทะเล เล็งใส่ปากมังกร รอคอยฤกษ์งามยามดี จวบจนมันกำลังจะดูดน้ำทะเลก็ยิงใส่ มังกรตัวนี้พอรับบาดเจ็บก็ไม่อาจเคลื่อนไหว

หากแม้นยิงปืนใหญ่จากบนบก มังกรตัวนี้รับประทานนัดหนึ่งก็เตลิดหลบหนี รักษาสันติสุขได้เพียงหนึ่งปี ปีหน้าต้องมายิงอีก สับสนวุ่นวายยิ่ง

พวกเราขณะเดินทางกลางทะเล ยังต้องอ้อมวกเป็นวง มิให้มังกรตื่นตัว"

ยุคสมัยนั้นก็เชื่อมั่นเรื่องทำเลฮวงซุ้ย ทำเลมังกรนับเป็นสถานที่เลิศล้ำยิ่ง เพียงแต่หมายความว่าภูมิประเทศมีลักษณะคล้ายมังกร หาใช่มีมังกรตัวหนึ่งจริงๆ ที่ว่ามังกรจะตื่นตัวอะไรนั่น ล้วนเป็นอุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวเหลวไหล

ประมุขนิกายเทพมังกรเชื่อครึ่งมิเชื่อครึ่ง อุ้ยเซี่ยวป้อสังเกตจากสีหน้าฝ่ายตรงข้าม ทราบว่ามันยังไม่เชื่อถือ รีบกล่าวว่า

"ปีศาจผมแดงนั้นวาดภาพให้คังฮีฮ่องเต้ทอดพระเนตรหลายภาพ ใช้ไม้บรรทัดวัดไปวัดมา ขีดเป็นวงกลมทางด้านนี้ โยงเป็นลายเส้นไปด้านนั้น อธิบายว่ามังกรตัวนี้หลบหนีได้อย่างไร บริวารโง่เขลาไป มิเข้าใจแม้แต่น้อย"

ประมุขนิกายเทพมังกรผงกศีรษะรับ หวนนึกถึงการสำรวจทำเลฮวงซุ้ยของชาวต่างประเทศ คงผิดแผกจากชาวจีน ร้ายกาจกว่ามากนัก

อุ้ยเซี่ยวป้อเห็นฝ่ายตรงข้ามยินยอมรับข้อนี้ ก็คลายใจลง กล่าวว่า

"หลังจากนั้นคังฮีทรงบัญชาให้สมุหกลาโหมเลือกวันมงคลถ่ายทอดพระบรมราชโองการ บัญชาข้าพเจ้ามาสักการะฟ้าที่เทือกเขาเชี่ยงแปะโดยมีชีลั้งที่ถนัดจัดเจนการยิงปืนใหญ่ร่วมทางมา แต่ให้ปกปิดภารกิจเป็นความลับ พวกเราออกทะเลทางเมืองเทียนจิน เมื่อวานกลับพบเห็นซากศพจำนวนมาก ลอยกระเพื่อมมาตามท้องทะเล มีทั้งจริงทั้งเท็จ ของเท็จคือหลวงจีนไว้ผมผอมสูงนี้ ข้าพเจ้าหลังจากช่วยเหลือมันฟื้นคืนสติ มันก็บอกว่า เกาะเทพมังกรเกิดการต่อสู้วุ่นวาย อั้งก่าจู้ใช้คนลอบปลิดชีวิตเทวทูตมังกรเขียวโค้วเซาะเต้ง"

ผู้วิเศษผอมสูงร่ำร้องว่า

"ไม่เป็นความจริง เรามิได้บอกว่าก่าจู้ประทุษร้ายเทวทูตมังกรเขียว"

อั้งฮูหยินกล่าวอย่างมิพอใจ

"หลวงจีนไว้ผมยอมสูง ยามอยู่เบื้องหน้าก่าจู้ ห้ามมิให้ร่ำร้องตะโกนก้อง"

ผู้วิเศษผอมสูงลนลานรับคำ อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

"ท่านบอกว่าเทวทูตมังกรเขียวถูกคนฆ่าทิ้งใช่หรือไม่?"

"ถูกต้อง เป็นก่าจู้กำชับเราหลอกลวงท่านเช่นนี้"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

"ก่าจู้ใช้ท่านมาล้อเล่นข้าพเจ้าจริง แต่ท่านบอกว่าก่าจู้คิดใคร่ล้างแค้นพลอยสังหารเทวทูตมังกรดำและมังกรแดง เรายังทุ่มเถียงว่าก่าจู้เที่ยงธรรมไม่ลำเอียง คุณธรรมสูงเลิศล้ำ ไม่คำนึงถึงความแค้นของบริวาร"

ผู้วิเศษผอมสูงร้องว่า

"ไม่เป็นความจริง เรามิได้บอก"

อุ้ยเซี่ยวป้อรีบกล่าวว่า

"ก่าจู้เที่ยงธรรมไม่ลำเอียง"

ผู้วิเศษผอมสูงยังคงร่ำร้องว่า

"ไม่เป็นความจริง!"

"คุณธรรมสูงเลิศล้ำ"

"ไม่เป็นความจริง"

อุ้ยเซี่ยวป้อรีบกล่าวว่า

"ไม่คำนึงถึงความแค้นของบริวาร"

"ไม่เป็นความจริง!"

เล็กซิงแซทราบว่า ผู้วิเศษผอมสูงหุนหันวู่วามตกหลุมพรางอุ้ยเซี่ยวป้อแต่แรก พอร่ำร้องคำ "ไม่เป็นความจริง" คำหนึ่งสีหน้าประมุขนิกายเทพมังกรก็เคร่งเครียดลงกว่าเดิม ดังนั้นรีบกระตุกแขนเสื้อผู้วิเศษผอมสูงกล่าวว่า

"รับฟังมันน้อมเรียนก่าจู้ อย่าได้ตัดบทมัน"

ผู้วิเศษผอมสูงกล่าวว่า

"เด็กน้อยนี้พร่ำกล่าวเหลวไหล หรือจะปล่อยให้มันเอ่ยสืบต่อ?"

"ก่าจู้ปราดเปรื่องเลิศล้ำ วินิจฉัยถ่องแท้ ย่อมเข้าใจทุกเรื่องราว"

ผู้วิเศษผอมสูงแค่นเสียงดังเฮอะกล่าวว่า

"เกรงว่ามิแน่นัก"

เอ่ยถึงตอนนี้ พลันกล้ำกลืนวาจาไว้ อ้าปากจนกว้าง สีหน้า

เปี่ยมแววประหวั่นลนลาน

อุ้ยเซี่ยวป๊อแสยะหน้าล้อเลียนฝ่ายตรงข้ามคราหนึ่ง บุคคลอื่นสังเกตไม่เห็น ผู้วิเศษผอมสูงกลับเห็นถนัดชัดตา คิดใคร่อาละวาด แต่กริ่งเกรงก่าจู้บันดาลโทสะ ได้แต่สะกดกลั้นไว้

ประมุขนิกายเทพมังกรกล่าวถามอุ้ยเซี่ยวป๊อว่า

"มันยังบอกว่าอะไร?"

อุ้ยเซี่ยวป๊อกล่าวว่า

"เรียนก่าจู้มันยังบอกว่าก่าจู้ลอบกระตุ้นยุยงให้หน่วยมังกรแดง บุกจู่โจมหน่วยมังกรดำ..."

ผู้วิเศษผอมสูงร่ำร้องว่า

"เรามิได้บอก"

ประมุขนิกายเทพมังกรพลันตวาดว่า

"หยุดปาก เจ้าหากร่ำร้องอีกคำ เราจะฟันแตงโมอ้วนเตี้ยเจ้าเป็นสองท่อน!"

ผู้วิเศษผอมสูงหน้าแปรเปลี่ยนเป็นม่วงคล้ำ เล็กซิงแซ ผู้วิเศษอ้วนเตี้ยก็แตกตื่นตกใจยิ่ง ทุกผู้คนล้วนทราบว่า อั้งก่าจู้ความคิดอ่านลึกซึ้ง ปกติไม่แสดงความรู้สึกออกทางสีหน้า น้อยครั้งจะมีโทสะรุนแรงปานนี้ ยามนี้ตวาดแผดด่าผู้วิเศษผอมสูงย่อมชุ่นแค้นมัน

อุ้ยเซี่ยวป๊อลอบปีติลิงโลด หวนนึกถึงผู้วิเศษผอมสูงเมื่อมิอาจกล่าววาจา ตนมิว่าโป้ปดอย่างไร มันก็ยากทุ่มเถียงโต้แย้ง จึงกล่าว

"ก่าจู้โปรดระวังโทสะ หลวงจีนไว้ผมยอมสูงนี้ไม่ได้ก้าวร้าวก่าจู้กระไรเพียงบอกว่าก่าจู้จิตใจคับแคบ คราก่อนทั้งหมดก่อการร้ายไม่สำเร็จถูกทารกเยี่ยงบริวารสอดแทรกขัดขวาง ล้วนชุ่นแค้นคลั่งใจ ก่าจู้ก็ฉกฉวยโอกาสล้างแค้น ส่งบุคคลเรียกว่าฮ่อเส็ง ผู้เป็นศิษย์คนโตของนักพรตบ้อกึงปฏิบัติงาน บริวารกลับมิทราบว่าบนเกาะมีบุคคลเยี่ยงนี้หรือไม่?"

อั้งฮูหยินกล่าวว่า

"มีบุคคลเยี่ยงฮ่อเส็งจริง เป็นไรหรือ?"

อุ้ยเซี่ยวป๊อฉุกคิดขึ้น

"ย่อเส็งเมื่อเป็นศิษย์นักพรตบ้อกึงย่อมเป็นบุรุษหนุ่มอายุเยาว์คนหนึ่ง"

ดังนั้นกล่าวว่า

"ผู้วิเศษผอมสูงบอกว่า ย่อเส็งเห็นฮูหยินรูปโฉมงามสะคราญ หลายปีมานี้มีอะไรกับฮูหยิน กล่าววาจาไม่น่าฟังมากหลาย"

อั้งฮูหยินชุ่นแค้นจนหน้าเขียวคล้ำ กล่าวว่า

"ไฉนพาดพิงถึงเราด้วย?"

ผู้วิเศษผอมสูงกล่าวว่า

"เรา...เรามิได้บอก"

อุ้ยเชี่ยวป้อกล่าวว่า

"ก่าจู้ไม่อนุญาตท่านเอ่ยปาก ท่านไหนเลยกล่าววาจาได้? ข้าพเจ้าถามท่าน ท่านเคยเอ่ยถึงบุคคลนามย่อเส็งหรือไม่? หากเคยก็ผงกศีรษะไม่เคยก็สั่นศีรษะ"

ผู้วิเศษผอมสูงผงกศีรษะรับ

อุ้ยเชี่ยวป้อกล่าวว่า

"ใช่แล้ว ท่านบอกว่าย่อเส็งกับโค้วเซาะเต้งชิงรักหักสวาทกัน ดิดประจบฮูหยิน ย่อเส็งจึงปลิดชีวิตโค้วเซาะเต้ง ฮูหยินลิงโลดยิ่ง ทั้งบอกว่าก่าจู้ยังงมงาย มิทราบเรื่องและภายในห้องของเทวทูตมังกรเขียวทิ้งดาบโลหิตเล่มหนึ่ง ผลการสอบสวนปรากฏว่าดาบเล่มนั้นเป็นของย่อเส็ง ท่านเคยบ่งบอกเช่นนั้นหรือไม่?"

ผู้วิเศษผอมสูงผงกศีรษะกล่าวว่า

"แต่ทว่าตอนต้น..."

อุ้ยเชี่ยวป้อชิงกล่าวว่า

"ท่านเมื่อเคยบ่งบอก นับว่าใช่แล้ว"

ซึ่งความจริง ผู้วิเศษผอมสูงเพียงกล่าววาจาตอนท้าย วาจาตอนต้นเป็นอุ้ยเชี่ยวป้อผนวกเพิ่มเติม ผู้วิเศษผอมสูงเมื่อผงกศีรษะ กลับหมายความว่ามันบ่งบอกวาจาทั้งมวล

อุ้ยเชี่ยวป้อกล่าวว่า

"ท่านบอกว่าหน่วยมังกรเขียว มังกรแดง มังกรเหลือง มังกรดำ

และมังกรขาวเราต่อสู้กันเองจนวุ่นวาย ก่าจู้สูญเสียอำนาจ มิอาจระงับเหตุใช่หรือไม่?"

ผู้วิเศษผอมสูงผงกศีรษะรับ อุ้ยเซี่ยวป้อจึงกล่าว

"ท่านบอกว่าผู้คนบนเกาะทรยศ ก่าจู้และฮูหยินถูกตร่ากุม ฮูหยินถูกเปลื้องเสื้อผ้าเปลือยเปล่า เดินวนเวียนรอบเกาะ ก่าจู้ถูกแขวนอยู่บนต้นไม้ มิได้ดื่มกินสามวันสามคืน ตอนนี้ท่านคงไม่ยอมรับวาจาประดานี้กระมัง?"

คำถามนี้คิดผงกศีรษะก็ไม่ได้ คิดสั่นศีรษะก็มิถูกต้อง ผู้วิเศษผอมสูงถึงกับขุ่นแค้นจนหน้าแดงฉาน

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

"สรุปแล้ว ท่านบอกว่านิกายเราปั่นป่วนวุ่นวาย ผู้คนกว่าครึ่งถูกก่าจู้พันธนาการโยนลงทะเลใหญ่ ที่หลงเหลือเข่นฆ่ากันเอง ก่าจู้และฮูหยินก็ตกอยู่ในภาวการณ์เลวร้าย มาตรแม้นยังไม่ตายก็มิอาจมีชีวิตยืนยาวใช่หรือไม่?"

ผู้วิเศษผอมสูงกล่าวว่า

"เรา...เรา..."

มันถูกอุ้ยเซี่ยวป้อก่อกวนจนสมองพองโต มิทราบสมควรตอบอย่างไร มันบอกว่าหน่วยห้ามังกรประหารฆ่ากันเอง แต่ถ้อยร้อยวาจาผิดเพี้ยนจากของอุ้ยเซี่ยวป้อ

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

"บริวารเมื่อแล่นเรือถึงที่นี้ ก็ฉุกคิดถึงก่าจู้และฮูหยิน ยังมีปิงโกวเนี้ยนางนั้น บริวารความจริงคิดขอให้ก่าจู้และฮูหยินอนุญาตข้าพเจ้ารับนางเป็นภรรยา ดังนั้นสั่งเรือทุกลำแล่นใกล้เข้ามา

มิคาดเมื่อช่วยเหลือหลวงจีนไว้ผมผอมสูงขึ้นจากท้องทะเล รับทราบว่าก่าจู้และฮูหยินประสบเภทภัย ถึงกับวุ่นวายใจขึ้นมา ปรารถนาใคร่ติดปีกโบยบินมายังเกาะเทพมังกร ยืนหยัดอยู่เคียงข้างก่าจู้และฮูหยินพิสูจน์ความเป็นตายกับเหล่าศิษย์ทรยศ

หวนนึกถึงก่าจู้ถูกศิษย์ทรยศแขวนบนต้นไม้ ฮูหยินถูกเปลื้องเสื้อผ้าเปลือยเปล่า นับว่ามิอาจรีรอลังเลแม้ชั่วยาม หาคาดคิดไม่ว่าก่าจู้มี

อานุภาพยิ่งใหญ่ หากมีคนคิดก่อกวนความสงบ เพียงยื่นนิ้วก็บดขยี้พวกมันตกตายดุจมดปลวก ไหนเลยถูกคนทรยศข่มเหงคะเนงร้ายได้?

เพียงแต่บริวารยามร้อนรุ่ม จึงสั่งเรือรบทุกลำบุกเกาะเทพมังกร กำชับว่าคนดีงามบนเกาะล้วนถูกคนชั่วร้ายคร่ากุมไว้ หากมีคนออกมาต่อต้านก็ยิงปืนใหญ่ใส่มัน ทั้งยังกำชับว่า หากแม้นขึ้นฝั่ง พบเห็นบุรุษเค้าหน้าองอาจ บุคลิกทรงอำนาจดุจเจ็กเชียนฮ่องเต้ แสดงว่าเป็นประมุขนิกายเทพมังกร ให้ทั้งหมดปฏิบัติตามคำสั่งท่านผู้เฒ่า

บริวารยังบอกว่า สตรีบนเกาะทุกนาง ให้อภัยโทษโดยเฉพาะสตรีสาว รูปโฉมงามสะคราญล้ำราวบุปผาเบ่งบานนั่นคือฮูหยิน ทั้งหมดต้องเคารพยำเกรงนาง"

อั้งฮูหยินหัวร่อคิกคักกล่าวว่า

"เช่นนี้เป็นว่า เจ้านำกำลังทหารบุกเกาะเทพมังกร กลับสิบเนืองจากความจงรักภักดีต่อก่าจู้ มิเพียงไร้ความผิด กลับนับเป็นความดีความชอบ"

อุ้ยเชี่ยวป๊อกล่าวว่า

"บริวารปราศจากความดีความชอบใดๆ เพียงมุ่งหวังว่าก่าจู้และฮูหยินปลอดภัย เทวทูตทั้งหลายยังจงรักภักดีต่อก่าจู้และฮูหยิน ก็ปลาบปลื้มประโลมใจแล้ว บริวารตั้งจิตอธิษฐานอยู่สามประการ หนึ่ง ขอให้ก่าจู้และฮูหยินเสพสุขเทียบเทพยดา อายุขัยสูงล้ำเทียมฟ้า สอง คนในนิกายสัตย์ซื่อจงรัก ก่าจู้กล่าวว่ากระไร ทั้งหมดก็ปฏิบัติตามนั้น สาม..."

อั้งฮูหยินกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ประการที่สาม คือ ยกปิงอี่โกวเนี้ยเป็นภรรยาท่าน?"

อุ้ยเชี่ยวป๊อกล่าวว่า

"นี่เป็นเรื่องเล็กน้อย บริวารทราบดีว่า ขอเพียงปฏิบัติหน้าที่แก่ก่าจู้และฮูหยิน จนได้รับความชมชอบ ก่าจู้และฮูหยินย่อมดีต่อบริวารแน่นอน"

ประมุขนิกายเทพมังกรผงกศีรษะกล่าวว่า

"เจ้ารู้จักกล่าววาจาจริงๆ แต่เจ้าบอกว่าคิดถึงเรากับฮูหยิน ไฉนไม่นำทหารขึ้นเกาะเทพมังกรด้วยตนเอง เพียงใช้คนยิงปืนใหญ่ ตนเองกลับ

ซุกซ่อนอยู่ด้านหลัง?"

วาจาประโยคนี้ จี้ถูกเป้าสำคัญ อุ้ยเซี่ยวป้อถึงกับอ้าปากตาค้าง ยามกะทันหันมิทราบตอบวาจาใดได้!

อุ้ยเซี่ยวป้อทราบดีว่า วาจาประโยคนี้หากตอบพลาดผิด ประมุขนิกายเทพมังกรบังเกิดความระแวงสงสัย คำโป้ปดที่แล้วมาล้วนถูกเปิดโปง กระทั่งชีวิตน้อยๆ ก็ไม่สามารถรักษาไว้ ยามร้อนรุ่มใจ ได้แต่กล่าวว่า

"บริวารมีความผิดสมควรตาย นั่นเนื่องเพราะยังไม่จงรักภักดีต่อก่าจู้และฮูหยินอย่างแท้จริง ข้าพเจ้าฟังว่า หลวงจีนไว้ผมผอมสูงบอกว่าผู้คนบนเกาะอาละวาดอย่างดุร้าย กระทั่งก่าจู้และฮูหยินก็ถูกคร่ากุม บริวารจึงประหวั่นพรั่นพรึงยิ่ง คราก่อน ... คราก่อนพวกมันทรยศก่าจู้ ที่พลาดพลั้งล้มเหลว ล้วนสืบเนื่องจากบริวารไม่ยอมร่วมมือด้วย หากแม้นคราหนี้ถูกมันคร่ากุมได้ คงต้องถลกหนังกระชากเส้นเอ็นข้าพเจ้า บริวารขลาดเขลากลัวตาย ดังนั้นหลบซ่อนอยู่ด้านหลัง เพียงใช้ทหารในสังกัดรุดมาช่วยเหลือก่าจู้และฮูหยิน นับว่าสมควรตายอย่างแท้จริง"

ประมุขนิกายเทพมังกรและอั้งฮูหยินสบตากันวูบ ผงกศีรษะช้าๆ เห็นว่าเด็กน้อยนี้ยอมรับว่าขลาดเขลากลัวตาย ย่อมมิใช่วาจาโป้ปด

ประมุขนิกายเทพมังกรกล่าวว่า

"วาจาประดานี้ของเจ้า เท็จจริงประการใดเราจะค่อยๆ สอบสวน หากแม้นทราบว่าเจ้ากล่าวโป้ปด...เฮอะ เจ้าย่อมทราบว่าจะประสบวาระสุดท้ายอย่างไร"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

"ก่าจู้และฮูหยินคิดตัดสินลงโทษอย่างไร บริวารล้วนยินยอมพร้อมใจ แต่ขออย่าได้มอบบริวารแก่หลวงจีนไว้ผมอ้วนเตี้ย หลวงจีนไว้ผมผอมสูงและเล็กซิงแซ คราครั้งนี้พวกมัน...พวกมันวางแผนดำเนินอุบายหลอกลวงทหารแมนจูถล่มเกาะเทพมังกร ทำร้ายพี่น้องในนิกายมิน้อย ย่อมมีแผนอุบายลึกล้ำเคลือบแฝง ในความเห็นบริวาร เล็กซิงแซคิดใคร่เป็นเล็กก่าจู้ (ประมุขนิกายแซ่เล็ก) ตอนที่อยู่ในมณฑลฮุ้นหนำมันบอกว่า มิต้องการเสพสุขเทียบเทพดา อายุขัยสูงล้ำเทียมฟ้า ขอเพียงเสพสุขร้อยปีก็พอแล้ว"

เล็กชิงแซกระชากเสียงว่า

"เจ้า...เจ้า..."

พลางกราดฟาดฝ่ามือใส่กลางหลังอุ้ยเชี่ยวป้อ เทวทูตมังกรแดงนักพรตบ้อกึง ที่ยืนหยัดอยู่ด้านหลังประมุขนิกายเทพมังกร สืบเท้าก้าวใหญ่ สะบัดฝ่ามือออก ได้ยินเสียงโครมปลายพลังแตกทะลักออกรอบข้าง เล็กชิงแซถูกกระแทกถอยกายไปสองก้าว

นักพรตบ้อกึงเพียงส่ายโงนเงนคราหนึ่ง ตวาดว่า

"เล็กชิงแซ ยามอยู่เบื้องหน้าก่าจู้ ไหนเลยทำร้ายคนได้?"

เล็กชิงแซหน้าซีดขาว น้อมกายกล่าวว่า

"ก่าจู้โปรดอภัยโทษ บริวารพอฟังเด็กน้อยนี้ปั้นเรื่องโป้ปด มิอาจสะกดกลั้นใจ จึงก้าวร้าวเสียมารยาทไป"

ประมุขนิกายเทพมังกรแค่นเสียงดังเฮอะ กวาดตามายังอุ้ยเชี่ยวป้อกล่าวว่า

"เจ้าล่าถอยไปพักผ่อนเถอะ"

จากนั้นบงการนักพรตบ้อกึงว่า

"เจ้าคอยควบคุมมันด้วยตนเอง ห้ามมิให้ผู้ใดทำร้ายมัน แต่ไม่อาจปล่อยให้มันเดินเหินอย่างวุ่นวายตามที่ต่างๆ เด็กน้อยนี้กลอกกลิ้งมากเล่ห์ต้องระมัดระวังเป็นพิเศษ"

นักพรตบ้อกึงน้อมกายรับคำว่า

"ทราบแล้ว"

พลางสาวเท้ามาโอบอุ้มอุ้ยเชี่ยวป้อที่ถูกสกัดจุดขึ้นเข้าสู่ห้อง ท้องเรือช่วงหลัง

ค่ำคืนนั้น เรือโดยสารก็ออกเดินทาง กาลเวลาผ่านไปหลายวัน อุ้ยเชี่ยวป้ออยู่ร่วมกับนักพรตบ้อกึง ในห้องท้องเรือหลังหนึ่ง

นักพรตบ้อกึงดำรงตำแหน่งเทวทูตมังกรแดงจึงชาญฉลาดลึกซึ้งยิ่ง เฝ้าดูแลอุ้ยเชี่ยวป้อทั้งวันและคืน ไม่ปล่อยให้คลาดสายตา

อุ้ยเชี่ยวป้อมองลอดหน้าต่างห้องท้องเรือ เห็นทุกวี่วันอรุโณทัยจะลอยขึ้นทางด้านขวาของกราบเรือ พอถึงยามพลบค่ำ อาทิตย์สนธยา

เคลื่อนคล้อยลงทางด้านซ้ายของกราบเรือ แสดงว่าเรือโดยสารบ่ายโฉมขึ้นเหนือตลอดทาง

ตอนแรกวันสองวัน อุ้ยเชี่ยวป๊อยังมุ่งหวังว่าซีลั้งและผู้บัญชาการกองเรืออี้งพู่ รุดมาช่วยเหลือตน พอถึงตอนท้ายก็ปราศจากความมุ่งหวังใดอื่นอีก ครุ่นคิดในใจ

"เราพร่ำกล่าวเหลวไหล ก่าจู้และฮูหยินคล้ายเชื่อถืออยู่เก้าส่วน เพียงแต่เราใช้ทหารบุกเกาะเทพมังกร ยิงปืนใหญ่ระเบิดทำลายมาตรแม้นเกิดจากกุศลเจตนา คงต้องถูกลงโทษ ดีที่แผนฝักเขียวอ้วนเตี้ย (หมายถึงผู้วิเศษผอมสูง ซึ่งปัจจุบันมีร่างอ้วนเตี้ย) ปลอมเป็นศพลอยน้ำมาหลอกลวงเรา เป็นแผนการประมุขนิกายเทพมังกรเอง มิเช่นนั้นประมุขนิกายเทพมังกรยามเดือดดาล คงปลิดชีวิตเรากับฝักเขียวอ้วนเตี้ยทั้งสองคนต้มเป็นน้ำแกงจืดฝักเขียว ผสมเครื่องชูรสรับประทานเป็นอาหาร"

จากนั้นครุ่นคิดสืบต่อ

"เรือลำนี้แล่นสู่ทิศเหนือ หรือกำลังเดินทางสู่แคว้นเลี่ยวตัง?"

ดังนั้น เลียบเคียงถามนักพรตบ้อกึงหลายครา นักพรตบ้อกึงกล่าวอย่างเฉื่อยชา

"ไม่ทราบ"

อุ้ยเชี่ยวป๊อกระตุ้นมันกล่าววาจา นักพรตบ้อกึงจึงกล่าว

"ก่าจู้กำชับว่าอย่าได้สนทนากับเจ้า ทั้งไม่อนุญาตเจ้าออกจากห้องห้องเรือแม้สักก้าวเดียว"

อุ้ยเชี่ยวป๊อกล่าวว่า

"กระทั้งสนทนากันก็ไม่ได้หรือ?"

นักพรตบ้อกึงแค่นเสียงดังเฮอะ พานมิตอบวาจา

อุ้ยเชี่ยวป๊ออัดอั้นใจยิ่ง ครุ่นคิดขึ้น

"นางแพศยาปิงอี่อยู่ในเรือลำนี้ชัดๆ กลับไม่สนทนาแก้เหงากับบิดา"

หวนนึกถึงคราครั้งนี้ที่ถูกนิกายเทพมังกรคร่ากุมล้วนสืบเนื่องจากการล่อลวงของปิงอี่ ต้องครุ่นคิดในใจ

"บิดาคราครั้งนี้หากรอดพ้นจากห้วงอันตราย ภายหน้ายังชำเลือง

เหลือบแลปิงอี่อีก ก็ไม่ขอแช่อุ้ย บิดาหลงกลมาสองคราไหนเลยหลงกลเป็นคำรบสามได้?"

แต่พอประหวัดนึกถึงรูปโฉมงามสะคราญ ท่วงท่าชดช้อยอ่อนหวานของปิงอี่ ต้องหวั่นไหวใจขึ้นมา

ควรทราบว่าอุ้ยเซี่ยวป๊อนิสัยดึกดะนอง ไม่นำพาปรารมภ์ทุกเรื่องราว กลับเป็นส่วนที่น่ารักประการหนึ่ง

เรือลำนี้แล่นขึ้นเหนือไม่หยุดยั้ง อากาศยิ่งมายิ่งเหน็บหนาว นักพรตบ้อกึงพลังการฝึกปรือลึกล้ำ กลับมิรู้สึกเป็นอย่างไร แต่อุ้ยเซี่ยวป๊อถึงกับเย็นเยือกจนร่างสั่นระริก ฟันในปากกระทบกันดังกึกกักตลอดเวลา

เดินทางอีกวันหนึ่ง ลมเหนือกรรโชกอื้ออึง แผ่นฟ้ามืดครึ้มเลือนราง พลันปรากฏหิมะโปรยปรายลงมา

อุ้ยเซี่ยวป๊อในห้องท้องเรือร้องว่า

"คราครั้งนี้ข้าพเจ้าคงแข็งตัวตายแล้ว"

พลางครุ่นคิดในใจ

"ตอนที่เราออกจากนครหลวง โซะเฮียกทู้ตั่วกอกำนัลชุดหนังเดียวแก่เราชุดหนึ่ง น่าเสียดายที่ทิ้งอยู่ในกระโจมที่พัก มิได้นำติดตัวมา โอหากทราบแต่แรกว่าปิงอี่ล่อลวงเรามาติดกับดัก เราจะสวมใส่ชุดหนังเดียวขึ้นเรือมาโอบอุ้มนาง เพื่อมิต้องแข็งตัวตายภายในเรือ"

แต่พอครุ่นคิดเล็กน้อย รู้สึกน่าหัวร่อ หากแม้ทราบแต่แรกว่าปิงอี่จะหลอกลวงตน ไหนเลยยินยอมหลงกลพลาดพลั้งถูกคร่ำกุมได้? ตนหากรั้งอยู่บนเกาะกินรวบ อยู่ภายใต้การคุ้มครองอารักขาของทหารแมนจูต่อให้ประมุขนิกายเทพมังกรและบริวาร มีพลังฝีมือสูงเยี่ยมกว่านี้ก็ไม่กล้าบุกขึ้นเกาะกินรวบหมายคร่ากุมตน

เรือรบแล่นถึงยามเที่ยงคืน พลันได้ยินเสียงติงตังดังมิขาดหู

อุ้ยเซี่ยวป๊อเงี่ยหูสดับฟัง จึงทราบว่าเป็นเสียงหัวเรือชนปะทะน้ำแข็งกลางทะเล ถึงกับใจหายวาบ โพล่งว่า

"แย่แล้ว เรือลำนี้หากอยู่ท่ามกลางทะเลน้ำแข็งก็ไม่อาจแล่นรุดหน้าสืบต่อได้"

นักพรตบ้อกึงกล่าวว่า

"หากอยู่กลางท้องทะเล ต่อให้อากาศหนาวเหน็บอย่างไร น้ำทะเลก็ไม่แข็งตัวเป็นน้ำแข็ง เรือของพวกเราที่ปะทะกับก้อนน้ำแข็ง แสดงว่ากำลังเทียบฝั่งแล้ว"

อุ้ยเซี่ยวป๊อกล่าวถามว่า

"เดินทางถึงแคว้นเลี่ยวตังแล้วหรือ?"

นักพรตบ้อกึงยังคงตอบว่า

"ไม่ทราบ"

วันรุ่งขึ้นพอเช้าตรู่ อุ้ยเซี่ยวป๊อผลักเปิดหน้าต่างห้องท้องเรือ กวาดตาสำรวจมอง เห็นเบื้องนอกขาวโพลงสล้าง ท้องทะเลปรากฏก้อนน้ำแข็งลอยอยู่ เหนือก้อนน้ำแข็งสะสมด้วยเกล็ดหิมะ ที่ไกลตาเป็นฟากฝั่งจริงๆ

อุ้ยเซี่ยวป๊อชมดูครู่ใหญ่มิทราบเป็นที่ใด ลมหนาวกระโชกเข้าหน้าต่างมา ยิ่งหนาวเหน็บจนสั่นสะท้าน จำต้องล่าถอยออกจากริมหน้าต่าง

ยามพลบค่ำของวันนี้ เรือรบแล่นเทียบถึงริมฝั่งทอดสมอลง ดูท่าวันรุ่งขึ้นสามารถโดยสารเรือน้อยขึ้นสู่ผิวพื้นดิน

ค่ำคืนนั้น อุ้ยเซี่ยวป๊อหมกมุ่นครุ่นคิดถึงท่าทีของประมุขนิกายเทพมังกร ที่แท้ฝ่ายตรงข้ามจะจัดการกับตนอย่างไร สุดที่จะหยั่งคาดคำนวณได้

ประมุขนิกายเทพมังกรคล้ายเชื่อถือวาจาเหลวไหลของตนแต่ก็คล้ายไม่เชื่อ คราครั้งนี้เดินทางมายังแดนหิมะน้ำแข็ง มิทราบมีจิตเจตนาใด?"

ครุ่นคิดชั่วขณะก็เคลิ้มหลับไป ในฝันพลันเห็นปิงอี่อยู่ข้างกายของตน อุ้ยเซี่ยวป๊อจึงยื่นมือออกโอบกอดนางไว้ ยามเคลิบเคลิ้มเลอะเลือนได้ยินนางกล่าวว่า

"อย่าได้เหลวไหล"

อุ้ยเซี่ยวป๊อกล่าวว่า

"ภรรยาที่รัก ข้าพเจ้าพานจะเหลวไหล"

รู้สึกปิงอี่ในอ้อมอกดิ้นรนหลายครา สติสัมปชัญญะอุ้ยเซี่ยวป๊อตอน

นั้นยังไม่แจ่มใส คล้ายหลับไหลคล้ายตื่นอยู่

ได้ยินคนในอ้อมอกกล่าวเบาๆ

"เซียงกง (คำยกย่องของบุรุษหนุ่ม) พวกเรารีบไป"

ฟังจากถ้อยร้อยคารม คล้ายเป็นหญิงรับใช้อันสัตย์ซื่อจงรักซังยี้

อุ้ยเซี่ยวป้อใจหายวาบ สะท้านตื่นขึ้นทันที รู้สึกในวงแขน โอบกอดเรือนร่างอันอบอุ่นนุ่มนิ่มร่างหนึ่งจริงๆ เพียงแต่ในความมืด เห็นไม่ชัดตาว่าเป็นใคร

อุ้ยเซี่ยวป้อครุ่นคิดขึ้น

"เป็นปิงอี่หรืออั้งฮูหยินกันแน่?"

ที่แท้บนเรือรบลำนี้ มีสตรีสองนางนี้เท่านั้น หามีสตรีอื่นร่วมด้วยแต่แล้วครุ่นคิดสืบต่อ

"แยแสไยกันว่า เป็นปิงอี่หรืออั้งฮูหยิน ขอจุมพิตสักครา แล้วค่อยว่ากล่าวกัน"

ดังนั้นพลิกร่างในอ้อมอกมา ประทับริมฝีปากลงบนฝีปากนาง

คนในอ้อมอกหัวร่อคิกเบาๆ เบือนศีรษะหลบเลี่ยง เสียงหัวร่อครานี้แม้แผ่วเบาแต่ได้ยินอย่างชัดเจน จำแนกออกว่าเป็นซังยี้จริงๆ!

อุ้ยเซี่ยวป้อทั้ง แตกตื่นทั้งลิงโลด กล่าวเบาๆ ที่ข้างหู นางว่า

"ซังยี้ ท่านไฉนรุดมาด้วย?"

ซังยี้เร่งรัดว่า

"พวกเรารีบไป สำหรับรายละเอียด รอไว้ภายหน้าค่อยบอกเล่าต่อท่าน"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"เราหนาวจนแทบแข็งตัวตาย ท่านรีบมุดเข้ามาในผ้าห่ม เพิ่มความอบอุ่นแก่ข้าพเจ้าบ้าง"

ซังยี้ทอดถอนใจกล่าวว่า

"โอ เชียงกงอันประเสริฐ ท่านชมชอบรักสนุกไยไม่ครุ่นคิดว่าตอนนี้เป็นเวลาใด?"

อุ้ยเซี่ยวป้อโอบกอดนางไว้อย่างแนบแน่นถามว่า

"พวกเราจะหลบหนีไปที่ใด?"

ซังยี้กล่าวว่า

"พวกเราเร้นกายถึงท้ายเรือ ขโมยเรือน้อยแจวขึ้นฝั่ง ต่อให้ฝ่ายตรงข้ามพบเห็นก็มิอาจไล่ล่าตามทัน"

อุ้ยเซี่ยวป๊อลิงโลดยิ่ง ชมเชยว่า

"แผนการอันประเสริฐ ใช่แล้ว นักพรตบ้อกึงนั้นเล่า?"

"ถูกข้าพเจ้าสกัดจุด ไม่อาจขยับเคลื่อนไหวแล้ว"

ทั้งสองลอบเร้นกายออกจากห้องท้องเรือ ปรากฏลมยะเยียบหอบใหญ่โชยมาปะทะหน้า อุ้ยเซี่ยวป๊อตลอดทั้งร่างแทบแข็งตัว รีบหันกายเข้าห้องท้องเรือเปลื้องชุดพรตบนร่างนักพรตบ้อกึง ห่อหุ้มคลุมอยู่บนร่างตนเอง

ยามนั้นเมฆหนาทึบปกคลุมทั่วท้องฟ้า เดือนดาวไร้ประกาย หิมะยังโปรยปรายพร่างพรูไม่หยุดยั้ง

ทั้งสองลัดเลาะสู่ท้ายเรือ เงี่ยหูสดับฟัง พบว่ารอบบริเวณปราศจากสุ้มเสียงผิดปรกติ ที่แท้ลำเรือพอทอดสมอ แม้แต่มือพายผู้ถือท้าย ก็เข้าห้องท้องเรือพักผ่อนหลับนอน

ซังยี้ยีดกุมมืออุ้ยเซี่ยวป๊อ สาวเท้าสู่ท้ายเรือทีละก้าว กล่าวเบาๆ

"ข้าพเจ้าจะกระโดดลงไปก่อน ท่านค่อยติดตามลงมา"

พลางเกร็งลมปราณอึดหนึ่ง ละลิ่วลงสู่เรือน้อยที่ผูกอยู่ท้ายเรือรบอย่างแผ่วเบา

ควรทราบว่าเรือใหญ่กินน้ำลึกยากเทียบใกล้ฝั่ง ดังนั้นเรือใหญ่ทั้งมวลต้องพ่วงเรือน้อย ใช้สำหรับโดยสารเทียบฝั่ง หาไม่เรือใหญ่พอเผชิญมรสุมยังโดยสารเรือน้อยหนีเอาชีวิตรอดได้

ซังยี้มีวิชาตัวเบาเลิศล้ำ พอละลิ่วลงบนเรือน้อยปราศจากสุ้มเสียงผิดปรกติใด อุ้ยเซี่ยวป๊อก้มศีรษะลงเห็นเบื้องล่างมืดทะมึน ต้องบังเกิดความกริ่งเกรง พริ้มสองตาลงกระโดดตามติดลงไป

ซังยี้ยกฝ่ามือทั้งสองขึ้น ยันส่วนสะโพกและกลางหลังอุ้ยเซี่ยวป๊อไว้หมุนควงตลบหนึ่ง สลายพลังที่แฝงมากับสภาวะละลิ่วลง ค่อยวางร่างอุ้ยเซี่ยวป๊อกับพื้นเรือ

ยามนั้น ในห้องท้องเรือบังเกิดสุ้มเสียงหนึ่งตวาดว่า

"เป็นผู้ใด?"

กลับเป็นสุ้มเสียงประมุขนิกายเทพมังกรอั้งอันทง!

อุ้ยเชี่ยวปัอและซังยี้ล้วนใจหายวาบ หมอบฟุบกับพื้นเรือ มิกล้าส่งเสียงผิดปรกติ ได้ยินเสียงฉับเบาๆ ในหน้าต่างห้องท้องเรือปรากฏประกายไฟวูบขึ้น

ซังยี้ทราบว่าประมุขนิกายเทพมังกรได้ยินสุ้มเสียงผิดปรกติ จุดชุดไฟชี้นตรวจตรา รีบหยิบฉวยพายไม้ในเรือน้อยขึ้น จ้วงแจวสองครา

พายไม้เพิ่งกระทบน้ำ ประมุขนิกายเทพมังกรก็ตวาดก้องว่า

"เป็นผู้ใด ห้ามมิให้เคลื่อนไหว!"

พร้อมกันนั้น เรือน้อยส่ายโคลงเคลงไม่อาจแล่นรุดหน้า ที่แท้ทั้งสองยามประหวั่นลนลาน กลับลืมเลือนแก้เชือกที่ล่ามติดกับเรือใหญ่

อุ้ยเชี่ยวปัอรีบยื่นมือหมายแก้เส้นเชือก พอแตะสัมผัสถูก รู้สึกเฉียบที่แท้ใช้สายโซ่เส้นหนึ่ง ล่ามเรือน้อยติดกับเรือใหญ่

ได้ยินในเรือใหญ่ บังเกิดสุ้มเสียงผู้คนร่ำร้องว่า

"เทวทูตมังกรขาวไม่อยู่ในที่นี้"

"เด็กน้อยนี้หลบหนีแล้ว"

"หลบหนีไปที่ใด? รีบตาม"

อุ้ยเชี่ยวปัอล้วงมีดสั้นประกายดำออก สะบัดมือฟันลง ได้ยินเสียงฉับสายโซ่ถูกฟันขาดสะบั้น เรือน้อยแหวกพุ่งออกไปทันที!

สุ้มเสียงพอดัง ประมุขนิกายเทพมังกร ผู้วิเศษผอมสูง อ้วนเตี้ย นักพรตบ้อกึง เล็กซิงแซและพวกพากันวิ่งตะบึงมายังท้ายเรือ

ภายใต้แสงสะท้อนของหิมะน้ำแข็ง เห็นเรือน้อยแล่นห่างจากเรือใหญ่หลายวาแล้ว

ประมุขนิกายเทพมังกรโทสะประดัง ยื่นมือตะปบคว้าท่อนไม้ที่กราบเรือท่อนหนึ่ง แผ่พุ่งพลังทุ่มเหวี่ยงใส่เรือน้อยลำนั้น!

มันมีพลังการฝึกปรือลึกล้ำกล้าแข็ง ท่อนไม้แหวกฝ่าอากาศดุจกระบองด้ามหนึ่ง เพียงแต่ท่อนไม้นั้นน้ำหนักเบาไป ขณะห่างจากเรือน้อย

สามเชียะ ก็เสื่อมสูญสิ้นพลัง ตกหล่นลงในท้องทะเล

ตอนแรก เล็กซิงแซ นักพรตบ้อกึงและพวกมิทราบจิตเจตนาของก่าจู้ ไม่กล้าซัดอาวุธลับโดยพลการ เกรงว่าหากทำร้ายถูกเทวทูตมังกรขาว อุ้ยเซี่ยวป๊อ กลับถูกตำหนิติเตียน รอจนเห็นประมุขนิกายเทพมังกรโทสะประดัง หยิบฉวยท่อนไม้ที่กราบเรือทุ่มเหวี่ยงใส่ จึงทราบว่าก่าจู้คิดจัดการอุ้ยเซี่ยวป๊อ

ผู้คนที่พกอาวุธลับติดตัว รีบสะบัดซัดอาวุธลับออก กระจายเป็นจุดแต้มๆ ถี่ยิบซัดใส่เรือน้อยดุจฝูงตั๊กแตนโฉบลง เพียงแต่เมื่อชะลอชักช้าชั่ววูบ เรือน้อยก็แล่นล่วงหน้าอีกสองวา อาวุธลับเล็กละเอียดทั่วไปยากจู่โจมระยะไกลได้

แต่ในยามกะทันหัน ก็ไม่อาจเสาะหาเกาทัณฑ์กล้าแข็งได้ กระสวยเหล็กเข็มพิษที่ทั้งหมดซัดจู่โจมออก ล้วนร่วงพร่างพรูลงสู่ท้องทะเลจนหมดสิ้น

ผู้วิเศษผอมสูงกล่าวว่า

"เด็กน้อยนี้กลอกกลิ้งมากเล่ห์ เราทราบว่ามันมิใช่ตัวดีงาม สมควรประหารฆ่าทิ้งในดาบเดียวแต่แรก กลับละเว้นชีวิตมันไว้ชักนำความยุ่งยากติดตามมาในภายหลัง"

ประมุขนิกายเทพมังกรความจริงชุ่นแค้นคลั่งใจยิ่ง พอฟังผู้วิเศษผอมสูงกล่าวกระทบกระเทียบ เปรียบเปรยแดกดันว่ามันมิได้ตกลงใจอย่างเด็ดเดี่ยว เป็นเหตุให้อุ้ยเซี่ยวป๊อหนีรอดได้ จึงยื่นมือซ้ายปราดออก ตะปบคว้าคอเสื้อมันไว้ ร้องว่า

"รีบไปคร่ากุมมันกลับมาให้กับเรา"

พลางชูมือซ้ายขึ้น ยกร่างผู้วิเศษผอมสูงขึ้นจากพื้น ตวาดว่า

"ไป!"

พลางแผ่พุ่งพลังภายในทั้งมวล มายังช่วงแขนสะบัดทุ่มเหวี่ยงผู้วิเศษผอมสูงออก ร่างที่คล้ายลูกหนังของมัน พลันลอยละลิ่วดุจเหาะเหินเดินเวหา พุ่งตรงเข้าหาเรือน้อยของอุ้ยเซี่ยวป๊อ

ชังยี้พอเห็นเช่นนั้น จึงจ้วงพายอย่างสุดเรี่ยวแรงอุ้ยเซี่ยวป๊อร้องดังๆว่า

"โอย กระสุนคนยิงมาแล้ว!"

มิทันขาดคำ ได้ยินเสียงตูม ร่างของผู้วิเศษผอมสูงร่วงหล่นลงกลางท้องทะเล

ตำแหน่งที่ซึ่งมันพลัดตกลงห่างจากเรือน้อยเพียงไม่กี่เชียะ แสดงเห็นว่าพลังทุ่มเหวี่ยงของประมุขนิกายเทพมังกรลึกล้ำกล้าแข็ง ผิดแผกจากสามัญชนคนธรรมดาจริงๆ!

ผู้วิเศษผอมสูงแหวกว่ายอย่างเร่งร้อน ยื่นมือซ้ายปราดออก ก็ตะปบถูกขอบเรือได้

ชังยี้รั้งพายไม้ขึ้น กระแทกกระหน่ำลงโดยแรง พอดีกระแทกถูกศีรษะมัน ผู้วิเศษผอมสูงกล้ำกลืนความเจ็บปวดรวดร้าว เพียงส่งเสียงครวญคราหนึ่ง ใช้มือขวาคว้าจับขอบเรืออีกข้างหนึ่ง

ชังยี้ร้อนรุ่มใจยิ่ง กระแทกพายไม้ลงเป็นคำรบสอง ได้ยินเสียงเพียะพายไม้หักสะบั้นเป็นสองท่อน เรือน้อยหมุนคว้างกลางท้องทะเลตลบหนึ่ง

ผู้วิเศษผอมสูงถูกก่อกวนจนศีรษะมึนงง ต้องสลัดศีรษะคราหนึ่ง สองมือยังยึดจับขอบเรือไม่ผ่อนคลาย

อุ้ยเชี่ยวปัอกรีดมีดสั้นประกายคำลง คมมีดพอกรีดผ่าน นิ้วมือข้างซ้ายของผู้วิเศษผอมสูงก็ถูกฟันขาดสะบั้นทั้งห้านิ้ว!

ผู้วิเศษผอมสูงยามเจ็บปวดรวดร้าว มิสามารถกล้ำกลืนฝืนทนมือขวาผ่อนคลายเล็กน้อย เรือน้อยจึงหมุนคว้างเคลื่อนห่างไป

ผู้วิเศษผอมสูงลอยคออยู่กลางทะเล โลหิตสดๆ ไหลหลั่งจากนิ้วขาดทั้งห้า ปากส่งเสียงแผดด่าสนั่นหวั่นไหว

ชังยี้หยิบฉวยพายไม้ที่หลงเหลืออีกอันหนึ่งขึ้นจ้วงแจวโดยแรงเรือน้อยจึงแล่นเข้าหาฝั่งอีกครา แล่นอยู่ชั่วขณะเคลื่อนห่างจากเรือใหญ่ไกลโข เห็นแน่ชัดว่า ฝ่ายตรงข้ามไม่สามารถติดตามทัน

เรือรบลำนี้พ่วงเรือน้อยเพียงลำหนึ่ง ต่อให้ประมุขนิกายเทพมังกรและพวกมีพลังฝีมือสูงเยี่ยมกว่านี้ ท่ามกลางดินฟ้าอากาศหนาวเหน็บจับจิตก็มิกล้ากระโดดลงน้ำแหวกว่ายไล่ตามมา อย่าว่าแต่ต่อให้มีวิชาทางน้ำสูงเยี่ยมปานใด ก็ไม่อาจไล่ล่าตามลำเรือทัน

อุ้ยเชี่ยวปัอหยิบฉวยแผ่นไม้ที่ริมกราบเรือแผ่นหนึ่ง ช่วยจ้วงแจว

อีกแรงหนึ่ง ตอนแรกยังได้ยินเสียงตวาดแผดด่า แว่วมาจากผู้คนบนเรือใหญ่ ภายหลังลมเหนือกลับกลบสรรพสำเนียงบนเรือใหญ่จนหมดสิ้น

อุ้ยเซี่ยวปัอระบายลมหายใจยาวๆ กล่าวว่า

"ขอบคุณฟ้าดิน ในที่สุดก็หลบหนีออกมาได้"

ทั้งสองจ้วงแจวเป็นเวลาครึ่งชั่วยาม จึงบรรลุถึงฝั่ง ยื่นมือยึดจับสายโซ่ครึ่งท่อนที่หัวเรือ ฉุดลากเรือน้อยถึงริมฝั่ง กล่าวว่า

"ลงจากเรือได้แล้ว"

อุ้ยเซี่ยวปัอกระโดดปราดขึ้น ละล่ิวลงบนฝั่ง ร่ำร้องว่า

"ทำงานสำเร็จเสร็จสิ้น"

ซังยี้ไม่รอให้มันกล่าวคำ "ขอจุมพิตรับขวัญ" ก็หัวร่อคิกคักถอยห่างหลายก้าว กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"เซียงกง อย่าได้ก่อกวนเหลวไหล พวกเราต้องรีบหลบหนี อย่าให้อั้งก่าจู้และพวกไล่ล่าตามทัน"

อุ้ยเซี่ยวปัอใจหายวาบ ขมวดคิ้วกล่าวว่า

"นี่เป็นสถานที่ปีศาจอันใด?"

สายตายามกวาดมอง เห็นพื้นหิมะขาวโพลงสล้าง เวิ้งว้างไร้ขอบเขต ยามวิกาลมืดมิด ไม่อาจเห็นสิ่งอื่นอีก

ซังยี้กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าก็มิทราบว่านี่เป็นสถานที่ใด เซียงกงท่านเห็นว่าพวกเราสมควรหลบหนีสู่ทิศใด?"

พลังฝีมือนางแม้สูงเยี่ยมกว่าอุ้ยเซี่ยวปัอ ไหวพริบปฏิภาณกลับเป็นรองมากนัก

แต่ทว่าอุ้ยเซี่ยวปัอหนาวเหน็บจนร่างสั่นระริก แม้แต่มันสมองก็คล้ายแข็งตัว ครุ่นคิดแผนการใดไม่ออก แผดด่าว่า

"มารดามันเถอะ ล้วนเป็นปีงอี่ไม่ดี ทำร้ายพวกเราแข็งตัวตายในพื้นหิมะนี้"

ซังยี้กล่าวว่า

"พวกเราไปกันเถอะ หากเดินออกกำลังร่างกายจะอบอุ่นขึ้นบ้าง"

ทั้งสองกุมมือกันและกัน เดินเหินอยู่ท่ามกลางพื้นหิมะ หิมะนั้นกองสุมหนึ่งเชียะ พอเหยียบย่ำลงก็จมลึกถึงข้อเท้า ยามก้าวเท้ารุดหน้าลำบากยากเข็ญยิ่ง

อุ้ยเชี่ยวปัอแม้เดินเหินอย่างยากเย็น แต่หวนนึกถึงประมุขนิกายเทพมังกรและพวก มีความสามารถยิ่งใหญ่ ย่อมไล่ล่าตามมาได้ กลางพื้นหิมะปรากฏรอยเท้าลึกล้ำปานนี้ จะหลบหนีถึงที่ใดได้ ต่อให้ล่วงหน้าหลบหนีหลายวัน เกรงว่าสุดท้ายยังต้องถูกฝ่ายตรงข้ามติดตามทัน ดังนั้นมิกล้าชะลอชะงัก เร่งรุดเดินทางไม่หยุดยั้ง

เมื่อสอบถามซังยี้ว่า นางไฉนเข้ามาในเรือรบ จึงทราบว่า วันที่ตนพบเห็นปิงอี่ เร่งรุดไปสนทนาปราศรัย ซังยี้ตามติดอยู่ด้านหลังอย่างกระชั้นชิด รอจนอุ้ยเชี่ยวปัอพลาดพลั้งถูกคร่ากุม ทุกผู้คนทุ่มเทความสนใจมายังตน ซังยี้ไหวพริบปราดเปรื่อง รีบซุกซ่อนเร้นกายอยู่ท้ายเรือ

เรือลำนี้เป็นลำเรือที่ประมุขนิกายเทพมังกร และพวกช่วงชิงจากทหารแมนจูบนเรือยังมีทหารลาดตระเวนอีกมิน้อย นางความจริงสวมใส่ชุดทหารลาดตระเวน ยามปะปนอยู่ในกลุ่มทหาร มิว่าผู้ใดก็ไม่พบเห็นจวบจนเรือรบแล่นเทียบฝั่ง นางจึงออกมาช่วยเหลือในยามวิกาล

อุ้ยเชี่ยวปัอพอฟังจบความ จึงชมเชยนางชาญฉลาดปราดเปรื่องกล่าวว่า

"ปิงอี่มุ่งหลอกลวงประทุษร้ายข้าพเจ้า ซังยี้ท่านกลับช่วยเหลือข้าพเจ้าตลอดเวลา บัดนี้ข้าพเจ้าไม่ต้องการนางเป็นภรรยา ขอรับท่านเป็นภรรยาแทน"

ซังยี้ความจริงยึดกุมมืออุ้ยเชี่ยวปัอไว้ พอฟังวาจาประดานี้ รีบคลายมือจากการยึดกุม หลบเลี่ยงมาหลายก้าว กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเป็นหญิงรับใช้ของท่าน ย่อมต้องปรนนิบัติท่านด้วยความจงรัก"

อุ้ยเชี่ยวปัอกล่าวว่า

"ข้าพเจ้ามีหญิงรับใช้เยี่ยงท่าน นับว่าชาติปางก่อนเคาะไม้ปักอื้อ (ไม้เคาะที่ใช้ตอนสวดมนต์ของหลวงจีน) ทะลุมาสิบเจ็ดสิบแปดอัน ท่อง

พระคัมภีร์จนขึ้นใจถึงยี่สิบเอ็ดเล่ม (หมายความว่าชาติปางก่อนบวชเป็นหลวงจีน) ชาตินี้จึงมีโชควาสนาปานนี้"

ซังยี้หัวร่อคิกคัก กล่าวเสียงเจื้อยแจ้ว

"ท่านนับเป็นจอมคารมอย่างแท้จริง"

เมื่อเร่งรุดถึงยามฟ้าสางสว่าง ห่างจากฝั่งทะเลมาไกลโข ยามเหลียวหน้ามอง เห็นบนพื้นหิมะปรากฏรอยเท้าสี่แถวประทับอยู่เป็นทางยาวสะดุดตา พอเพ่งตาไปเบื้องหน้า เห็นท้องทุ่งเวิ้งว้างไพศาล คล้ายมิมีวันบรรลุถึงที่หมายปลายทางเบื้องหน้า

คำนวณจากสภาพการณ์เบื้องหน้า มาตรแม้นประมุขนิกายเทพมังกรและพวกยังไม่ไล่ล่าตามมา แต่ปัญหาอยู่ที่ช้าหรือเร็วเท่านั้น สุดท้ายยังต้องถูกติดตามทัน

อุ้ยเซี่ยวป๊อลอบหมกมุ่นกังวล กล่าวว่า

"ต่อให้พวกเราเร่งรุดอีกสิบวันสิบคืน ยังคงต้องถูกฝ่ายตรงข้ามไล่ล่าตามทัน"

ซังยี้ชี้มือไปทางขวา กล่าวว่า

"ทางด้านนั้นคล้ายมีต้นไม้อยู่ พวกเราหากเข้าสู่ดงไม้ ประมุขนิกายเทพมังกรและพวกคงยากสืบเสาะมา"

อุ้ยเซี่ยวป๊อกล่าวว่า

"หากแม้นเป็นดงไม้ก็ประเสริฐ แต่ดูเผินๆ ไม่ละม้ายเหมือนนัก"

ทั้งสองรวบรวมเรี่ยวแรง สาวเท้าไปยังขวามือเดินเหินเป็นเวลาหนึ่งชั่วยาม เห็นถนัดชัดตาว่านั่นเป็นเพียงเนินหิมะที่นูนสูงขึ้นแห่งหนึ่งหาใช่ดงไม้ไม่

อุ้ยเซี่ยวป๊อกล่าวว่า

"ลองวกอ้อมถึงหลังเนินหิมะ ดูว่ามีสถานที่ให้ซุกซ่อนเร้นกายหรือไม่?"

ตนเร่งรุดเดินทางถึงตอนนี้ ถึงกับหอบหายใจออกมา ทุกฝีเท้าก้าวย่าง ลำบากกินแรงยิ่ง

เดินเหินอีกครึ่งชั่วยาม จึงบรรลุถึงหลังเนินหิมะ เห็นยังคงเวิ้งว้างขาวสล้าง ปราศจากสถานที่ให้ซุกซ่อนเร้นกาย อุ้ยเซี่ยวป๊อทั้งเหน็ดเหนื่อย

อิคโรย ทั้งหิวโหยกระหาย ต้องล้มฟุบลงกลางพื้นหิมะ

ซังยี้ก้มกายลงกล่าวว่า

"เชียงกงเป็นอย่างไร?"

อุ้ยเชี่ยวปัอกล่าวว่า

"ซังยี้อันประเสริฐ ท่านหากไม่โอบอุ้มข้าพเจ้า จุมพิตข้าพเจ้าสักครา ข้าพเจ้าคงมิมีเรี่ยวแรงเดินเหินอีก"

ซังยี้หน้าแดงวูบ ขณะจะรับปากคล้อยตาม รู้สึกเยี่ยงนี้มิใคร่เหมาะสม ต้องลังเลวูบ

ทันใด ด้านหลังบังเกิดเสียงกรอบแกรบ คล้ายสิ่งมีชีวิตเหยียบย่ำพื้นหิมะแว่วมากระทบโสต ทั้งสองเหลียวหน้ามอง เห็นกวางขนาดใหญ่เจ็ดแปดตัว ลดเลี้ยวมาจากมุมหนึ่งของเนินหิมะ

อุ้ยเชี่ยวปัอกล่าวอย่างลิงโลด

"ตอนนี้หิวโหยแทบตาย ท่านก็ไล่จับกวางสักตัวหนึ่ง ฆ่าทิ้งปิ้งรับประทาน"

ซังยี้กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าจะทดลองดู"

ชาดคำ พุ่งปราดออกจากแหล่ง โถมตรงเข้าหากวางหลายตัวนั้น มิคาดกวางดาวเหล่านี้ ขาทั้งสี่ยาวยิ่ง ยามกระโดดโลดแล่นรวดเร็วดุจเหินบิน พอเห็นซังยี้พุ่งตรงมาก็หันหัวกลับ วิ่งตะบึงไปหลายสิบวาไม่อาจไล่ล่าตามทัน

ซังยี้สั่นศีรษะกล่าวว่า

"ดูท่ามิอาจตามทัน"

กวางดาวเหล่านี้ก็ไม่เกรงกลัวผู้คน พอเห็นซังยี้ชะงักเท้าลงก็หันหัวกลับมา

อุ้ยเชี่ยวปัอฉุกใจคิดกล่าวว่า

"พวกเรานอนอยู่บนพื้นแสร้งตาย ดูว่ากวางเหล่านี้จะเข้ามาหรือไม่"

ซังยี้หัวร่อพลางกล่าวว่า

"ตกลง ทดลองดูสักครา"

พลางล้มกายนอนอยู่กลางพื้นหิมะ

อุ้ยเซี่ยวป๊อกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าตายแล้ว ซังยี้อันประเสริฐผู้เป็นภรรยาข้าพเจ้า ก็ตายแล้ว เราสองล้วนถูกกลบฝังอยู่ในหลุมฝังศพ นอนแน่นิ่ง ไม่เคลื่อนไหวอีก ข้าพเจ้ากับซังยี้กำเนิดบุตรชายแปดคน ธิดาเก้าคน พวกมันล้วนคร่ำครวญหวนไห้อยู่หน้าหลุมฝังศพ พร่ำเรียกว่าบิดาเอย มารดาเอย..."

ซังยี้หัวร่อคิกออกมา อับอายจนหน้าแดงฉานสดใส กล่าวว่า

"ผู้ใดกำเนิดบุตรธิดากับท่านมากมายปานนั้น?"

อุ้ยเซี่ยวป๊อกล่าวว่า

"บุตรชายแปดคน ธิดาเก้าคนมากเกินไป อย่างนั้นก็กำเนิดเพศละสามคนเถอะ"

ซังยี้หัวร่อพลางกล่าวว่า

"ไม่..."

แลเห็นกวางดาวหลายตัว มุ่งตรงมายังข้างกายทั้งสองจริงๆ คล้ายสงสัยใคร่อยากรู้ว่า หนุ่มสาวทั้งสองไฉนนอนทอดกายบนพื้น?

ที่แท้ในบรรดาสัตว์ป่า มันสมองของกวางโง่ทึบที่สุด ยังเป็นรองม้าและลุนัขจิ้งจอก ดังนั้นมีคำพังเพยประโยคหนึ่งว่า โง่เขลาดุจกวางสุกร

กวางดาวเหล่านี้ก้มหัวลง สูดดมตามใบหน้าอุ้ยเซี่ยวป๊อและซังยี้ ส่งเสียงร้องหลายครา อุ้ยเสี่ยวป๊อพลันร้องว่า

"ลงมือได้"

พลางกระโดดปราดขึ้น นั่งอยู่บนหลังกวาง สองมือโอบคอกวางแนบแน่น

ซังยี้ก็ลอยตัวขึ้น ละลิ่วร่างลงบนหลังกวางอีกตัวหนึ่งอย่างสวยงาม ฝูงกวางได้รับความแตกตื่น จึงตะกุยเท้าทั้งสี่โลดแล่นตะบึงอย่างรวดเร็ว!

ซังยี้ส่งเสียงร้องว่า

"รีบใช้มีดสั้นสังหารกวาง"

อุ้ยเสี่ยวป๊อกล่าวว่า

"มิต้องเร่งรีบลงมือ พวกเราหากขี่กวางหลบหนี ประมุขนิกายเทพมังกรคงมิอาจไล่ล่าตามทัน"

ซังยี้กล่าวว่า

"ถูกแล้ว แต่อย่าได้พลัดพรากจากกัน"

นางกริ่งเกรงว่า กวางทั้งสองหากตัวหนึ่งวิ่งไปทางซ้าย อีกตัวหนึ่งโจนทะยานไปทางขวา นับว่าย่ำแย่ยิ่ง

ดีที่กวางดาวมีนิสัยชมชอบรวมฝูง กวางใหญ่ทั้งแปดตัว โลดแล่นตะบึงโดยพร้อมเพรียง วิ่งตะบึงครู่ใหญ่ ปรากฏกวางดาวอีกเจ็ดแปดตัววิ่งมาสมทบ รวมเป็นฝูงกวางฝูงหนึ่ง

กวางดาวเหล่านี้ลำตัวสูงใหญ่ เท้าทั้งสี่ยาวยิ่ง ขณะห้อตะบึงระดับความเร็วหาเป็นรองม้าพ่วงพีไม่ เพียงแต่ตอนนั่งอยู่บนหลังกวางได้รับความกระทบกระเทือนอย่างรุนแรง

ฝูงกวางวิ่งตะบึงสู่ทิศตะวันตกเฉียงเหนือ เป็นระยะทางหลายลี้ ค่อยชะลอฝีเท้าลง กวางที่อุ้ยเซี่ยวป้อและซังยี้โดยสารอยู่ กระโดดตัวขึ้นสูงหมายสลัดทั้งสองลงมา แต่อุ้ยเซี่ยวป้อและซังยี้โอบกอดกวางไว้อย่างแนบแน่น ไม่ว่ากวางดาวทั้งสองตัวจะสะบัดดิ้นรนอย่างไร ก็ไม่ถูกสลัดลงมา

อุ้ยเซี่ยวป้อร่ำร้องว่า

"พอลงจากหลังกวาง เกรงว่ายากกลับขึ้นไปอีก พวกเราก็ปล่อยให้กวางบรรทุกไป ยิ่งหลบหนีไกลเท่าใดยิ่งประเสริฐ"

วันนี้ทั้งสองแม้หิวโหยจนตาลายพร่ำพราย ท้องลั่นโครกครากแต่ยังโอบคอกวาง ยึดจับส่วนขาของกวางดาวไว้อย่างแนบแน่น ปล่อยให้ฝูงกวางโจนทะยานอยู่ท่ามกลางท้องหิมะอันเวิ้งว้าง

ทั้งสองทราบว่า ฝูงกวางวิ่งตะบึงยาวนานอีกช่วงหนึ่ง เท่ากับห่างไกลจากประมุขนิกายเทพมังกรและพวกอีกระยะหนึ่ง ลดทอนอันตรายได้ส่วนหนึ่ง

ยามพลบค่ำของวันนั้น ฝูงกวางห้อตะบึงเข้าดงไม้แถบหนึ่ง อุ้ยเซี่ยวป้อจึงกล่าว

"ใช้ได้แล้ว ลงมาเถอะ"

พลางล้วงมีดสั้นประกายคำออก กรีดมีดสั้นใส่คอหอยของกวางตัวผู้ที่โดยสารอยู่

มีดสั้นประกายดำคมกริบยิ่ง เพียงกรีดปาดเบาๆ หลอดคอกวางดาวก็ถูกกรีดขาด กวางตัวนั้นวิ่งตะบึงอีกหลายก้าว ค่อยล้มลงกับพื้น

ซังยี้กล่าวว่า

"เนื้อกวางตัวเดียวก็เหลือเฟือเกินพอ กวางของข้าพเจ้าตัวนี้ยังคงปล่อยปละละเว้นเถอะ"

พลางพลิกกายลงจากหลังกวาง

อุ้ยเซี่ยวป้อเหน็ดเหนื่อยจนสิ้นเรี่ยวแรง โครงกระดูกทั่วทั้งร่างคล้ายกับจะแหลกสลายจากกัน ฟุบกายอยู่บนพื้น ส่งเสียงหอบหายใจถ่ายเดียว

ชั่วครู่ให้หลัง ค่อยคืบคลานถึงข้างคอกวางตัวผู้ จ่อปากกับปากแผลดื่มเลือดกวางอย่างหิวโหย รู้สึกเลือดกวางอุ่นระอุ ดื่มติดต่อกันสิบกว่าคำ จากนั้นร้องว่า

"ซังยี้ ท่านเข้ามาดื่ม"

เลือดกวางจำนวนมากพอตกถึงท้อง ถึงกับดีกดักขึ้นอักโข ชั่วครู่ให้หลังร่างกายค่อยๆ บังเกิดความอบอุ่นขึ้น

ซังยี้หลังจากดื่มเลือดกวาง ก็ใช้มีดสั้นตัดขากวางข้างหนึ่งรวบรวมกิ่งไม้แห้งจากละแวกใกล้เคียง ก่อไฟปิ้งย่าง กล่าวว่า

"กวางเอยกวาง ท่านช่วยชีวิตพวกเรา พวกเรากลับฆ่าท่านรับประทานเป็นอาหาร ต้องขออภัยอย่างยิ่ง"

ทั้งสองหลังจากรับประทานขากวางย่าง พละกำลังก็กลับฟื้นคืนมา

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

"ซังยี้อันประเสริฐ ข้าพเจ้าเป็นพรานหนุ่มคู่กับพรานสาว อยู่ร่วมกับท่านในดงไม้นี้ ไม่ขอหวนกลับนครหลวงอีก"

ซังยี้ก้มศีรษะลง กล่าวว่า

"เชียงกงไปถึงที่ใด ข้าพเจ้าก็ติดตามปรนนิบัติท่านถึงที่นั้น ท่านแม้กลับไปรับราชการในนครหลวงหรือเป็นนายพรานในที่นี้ ข้าพเจ้าล้วนเป็นหญิงรับใช้ของท่าน"

อุ้ยเชี่ยวป๊อจับจ้องมองนาง เห็นแสงไฟส่องต้องใบหน้านางรู้สึกแดงเปล่งปลั่ง ผุดผาดสะคราญยิ่ง จึงกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"อย่างนั้นพวกเราไยมิใช่ทำงานสำเร็จเสร็จสิ้น?"

ซังยี้อุทานดังอา สะกิดเท้าโผพุ่งกาย ลอยตัวขึ้นบนยอดสนต้นหนึ่ง กล่าวเสียงเจื้อยแจ้ว

"ยังไม่"

ค่ำคืนนี้ ทั้งสองขดกายอยู่ข้างกองไฟ นอนหลับพักผ่อนคืนหนึ่ง อาศัยกองไฟขับไล่ความหนาวเหน็บได้บ้าง

วันรุ่งขึ้นตื่นขึ้นมา ซังยี้ก็ปิ้งย่างเนื้อกวาง ทั้งสองรับประทานจนอิ่มหนำ จากนั้นถลกหนังกวาง จัดทำเสื้อผ้าชุดหนังกวางแก่อุ้ยเชี่ยวป๊อชุดหนึ่ง เมื่อวานตอนขับขี่บนหลังกวางอุ้ยเชี่ยวป๊อทำหมวกตกหล่นลง ซังยี้พอสังเกตเห็นเช่นนั้น จึงใช้หนังกวางจัดทำเป็นหมวกแก่อุ้ยเชี่ยวป๊อด้วย

อุ้ยเชี่ยวป๊อกล่าวว่า

"เมื่อวานห้อตะบึงวันหนึ่ง ประมุขนิกายเทพมังกรและพวกคงมิอาจสืบเสาะพบพวกเราโดยง่ายดาย แต่ตอนนี้ยังมีภยันตรายอยู่ ทางที่ประเสริฐให้ควบขับกวางดาว บ่ายโฉมขึ้นเหนืออีกสามสี่วัน อย่างนั้นเรา อุ้ยปังจู้ (ประมุขนิกายแซ่อุ้ย) และซังยี้ฮูหยิน (คำเรียกหาภรรยา) จะเสพสุขเทียบเทพยดา อายุขัยสูงล้ำเทียมฟ้า"

ซังยี้หัวร่อคิกคักกล่าวว่า

"ซังยี้ฮูหยินอันใด?"

อุ้ยเชี่ยวป๊อกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ย่อมหมายความว่า ซังยี้ท่านเป็นคู่ครองเรา"

ซังยี้พลันกล่าวว่า

"ท่านคิดขับขี่กวางอีก ก็ไม่ลำบากยากเย็น นั่นมิใช่มีฝูงกวางมุ่ง

ตรงมาหรอกหรือ?"

จริงดังที่ว่า แลเห็นกวางเล็กกวางใหญ่ยี่สิบกว่าตัว เหยียบย่ำหิมะมาจากทิศตะวันออก ยืดส่วนคอขึ้นรับประทานใบอ่อนบนต้นไม้

ดงไม้แถบนี้ปราศจากร่องรอยผู้คนกรายมา ฝูงกวางพอพบเห็นผู้คนทั้งสอง กลับไม่แตกตื่นตระหนก

ซังยี้กล่าวว่า

"กวางเหล่านี้นิสัยอ่อนโยน ทางที่ประเสริฐอย่าได้ทำร้ายพวกมัน กวางใหญ่ตัวที่พวกเราฆ่าทิ้งเมื่อวานก็เพียงพอให้เรารับประทานเป็นเวลาสิบกว่าวัน"

พลางฟันแบ่งซากกวางเป็นหลายท่อน ใช้หนังกวางผูกมัดต่างเชือกสะพานอยู่กลางหลัง แบ่งจำนวนหนึ่งให้อุ้ยเชี่ยวปัอสะพายไว้ พากันสาวเท้าเข้าหาฝูงกวางอย่างแช่มช้า

อุ้ยเชี่ยวปัอยื่นมือลูบคลำหลังกวางดาวตัวหนึ่ง กวางตัวนั้นหันหน้ามาเลียใบหน้าตน ปราศจากท่าทีแตกตื่น

อุ้ยเชี่ยวปัอร้องว่า

"กวางตัวนี้จุมพิตรับขวัญเรา"

ซังยี้หัวร่อคิกออกมา กล่าวว่า

"ท่านขึ้นไปขับขี่ก่อนเถอะ"

อุ้ยเชี่ยวปัอพลิกกายขึ้นบนหลังกวางดาวตัวนั้น ซังยี้ก็พลิ้วขึ้นบนหลังกวางอีกตัวอย่างว่องไว กวางทั้งสองตัวค่อยบังเกิดความแตกตื่นกระโดดโลดแล่นไปเบื้องหน้าอย่างรวดเร็ว กวางใหญ่น้อยที่หลงเหลือก็ติดตามไป

ฝูงกวางวิ่งตะบึงอยู่ท่ามกลางดงไม้หนาทึบตลอดเวลา อุ้ยเชี่ยวปัอทราบว่า คิดขับขี่กวางไม่ยากนัก พอโดยสารอยู่บนหลังกวางสองชั่วยามก็ชักชวนซังยี้กระโดดลงมา ปลดปล่อยฝูงกวางโลดแล่นสู่อีกทิศทางหนึ่ง

ทั้งสองจำแนกจดจำทิศทาง เพียงบ่ายโฉมขึ้นเหนือถ่ายเดียว ห่างจากประมุขนิกายเทพมังกรและพวกทุกขณะจิต

ตลอดรายทางขับขี่กวางอยู่ ท่ามกลางดงไม้หนาทึบ ผ่านไปสิบกว่าวัน บางครั้งไม่พบเห็นฝูงกวางจึงก้าวเนิบนาบอย่างแช่มช้า พอหิวโหยก็ปิ้งเนื้อกวางรับประทาน

เสื้อผ้าดั้งเดิมของทั้งสองถูกหนามแหลมในดงไม้เกาะเกี่ยวจนขาดกะรุ่งกะริ่ง ต่างผลัดเปลี่ยนเป็นสวมใส่ชุดหนังกวางที่ชังยี้ตัดเย็บขึ้น แม้แต่หมวกรองเท้าก็จัดทำจากหนังกวาง

วันนี้พอออกจากดงไม้กว้างใหญ่แถบหนึ่ง ได้ยินเสียงน้ำไหลหลั่งดังครืนครั่นกระทบโสต เดินเหินชั่วขณะก็บรรลุถึงริมแม่น้ำใหญ่สายหนึ่ง เห็นสายน้ำทะลักปั่นป่วน เชี่ยวกรากรุนแรงยิ่ง

ทั้งสองบุกฝ่าดงไม้เป็นเวลาสิบกว่าวัน พอพบเห็นแม่น้ำใหญ่สายนี้ รู้สึกปลอดโปร่งโล่งอารมณ์ขึ้น เลียบลำธารขึ้นเหนือ เดินเหินเป็นเวลาหลายชั่วยาม พลันเห็นชายฉกรรจ์สวมใส่ชุดหนังสัตว์ มือถือจอบสามง่ามสามคนสวนทางมา

อุ้ยเชี่ยวป๊อมิได้พบเห็นผู้คนเป็นเวลานาน พอเห็นเช่นนั้นจึงลิงโลดยิ่งรีบดาหน้าเข้าหา กล่าวว่า

"ตั่วกอ (พี่ใหญ่) พวกท่านคิดไปที่ใด?"

บุรุษฉกรรจ์อายุประมาณสี่สิบผู้หนึ่ง กล่าวว่า

"พวกเราจะรุดสู่เมืองโบวตัวกัง เพื่อประกอบการค้า พวกท่านคิดไปที่ใดหรือ?"

สำเนียงเสียงกล่าวมันประหลาดพิกลผิดแผกจากชาวตงง้วน

อุ้ยเชี่ยวป๊อกลับปรับตัวตามสถานการณ์ กล่าวว่า

"ที่แท้เมืองโบวตัวกังมุ่งสู่ทิศทางนี้ พวกเรากลับเดินผิดทางต้องขอร่วมทางกับตั่วกอทั้งสามท่าน"

ครั้นแล้วก้าวเดียงบ่าเดียงไหล่กับผู้คนทั้งสาม เลียบเดียงถามประวัติความเป็นมาพวกมัน

ที่แท้ทั้งสามเป็นชาวตาด ล่าสัตว์ขุดหาโสมเป็นอาชีพ มักเข้าเมืองโบวตัวกัง ประกอบการค้ากับชาวฮั่น ดังนั้นกล่าวภาษาฮั่นได้บ้าง

เมื่อบรรลุถึงที่หมาย เห็นเป็นเมืองใหญ่แห่งหนึ่ง อุ้ยเซี่ยวป้อล้วงมือไปในอกเสื้อ พบว่ามีเงินทองอยู่หลายตำลึง จึงเข้าสู่เหลาสุราแห่งหนึ่ง เชื้อเชิญชาวตาดทั้งสามดื่มสุราร่วมกัน

ขณะดื่มกิน ได้ยินคนที่โต๊ะข้างเคียงกล่าวว่า

"โสมของท่านต้นนี้วิเศษยิ่ง แต่ต้นที่เราขุดได้จากภูเขาฮูมายื่อเกาจิบชัว มีอายุมากกว่าต้นของท่านนี้อย่างน้อยห้าสิบปี..."

อุ้ยเซี่ยวป้อและซังยี้ฟังคำ "ฮูมายื่อเกาจิบชัว" ล้วนใจหายวูบสบตากันแวบหนึ่ง

ภูเขาฮูมายื่อเกาจิบชัว เป็นภูเขาลูกหนึ่งละแวกแม่น้ำเฮ็กเส้งกังอยู่ใกล้กับภูเขาเต็กเตี้ยชัว (ภูเขาราชัน) อันเป็นที่ซ่อนขุมทรัพย์ชาวแมนจู

ยามนั้นทั้งสองพากันกวาดตามองผู้กล่าววาจา เห็นเป็นชายชราสองคน ในมือลูบคลำโสมต้นหนึ่ง

อุ้ยเซี่ยวป้อล้วงเงินแท่งหนึ่งออกไป ยื่นส่งแก่ผู้รับใช้ สั่งให้จัดสุราอาหารเพิ่มเติมมา พร้อมกับหั่นเนื้อวัวจานใหญ่ ตวงเหล้าขาวสองชั่งส่งแก่โต๊ะข้างเคียง

นักขุดโสมอายุสูงวัยทั้งสองสงสัยใจยิ่ง คิดมิถึงพรานหนุ่มผู้นี้กลับมีจิตใจกว้างขวาง น้ำมิตรเลิศล้ำ ดังนั้นพร่ำกล่าวคำขอบคุณ

อุ้ยเซี่ยวป้อแวะไปยังโต๊ะข้างเคียง คารวะสุราแก่ฝ่ายตรงข้ามหลายจอก อาศัยถ้อยคารมของตน เลียบเคียงถามมิกี่ประโยค ก็ล่วงรู้ตำแหน่งที่ตั้งของภูเขาฮูมายื่อเกาจิบชัว ที่แท้จากที่นี้บ่ายโฉมขึ้นเหนือเดินทางอีกหลายพันลี้ จึงบรรลุถึงที่ซ่อนขุมทรัพย์มหาศาล

อุ้ยเซี่ยวป้อเรียกหาซังยี้มา ให้นางบ่งบอกนามภูเขาอื่นที่บ่งระบุในลายแทงหนังแพะ นักขุดโสมทั้งสองก็ชี้แจงแนะนำ พบว่าสอดคล้องกับที่ระบุในลายแทงจริงๆ

เมื่อดื่มกินอิ่มหนำ ก็แยกจากชาวตาดและนักขุดโสมออกจากร้านอาหารมา อุ้ยเซี่ยวป้อครุ่นคิดขึ้น

"ที่แท้ภูเขาราชันยังอยู่ห่างจากที่นี้หลายพันลี้ จะอย่างไรตอนนี้ไม่

มีเรื่องใดกระทำ ลองเร่งรุดไปขุดขุมทรัพย์เหล่านั้นออกมา"

ซึ่งความจริงอุ้ยเชี่ยวปัอมินำพาปรารมภ์ว่า จะขุดพบขุมทรัพย์หรือไม่ หากแต่กริ่งเกรงเผชิญพบประมุขนิกายเทพมังกรผู้วิเศษผอมสูงและพวก ตอนนี้ประมุขนิกายเทพมังกรอยู่ทางทิศใต้ หากแม้นขึ้นเหนืออีกหลายพันลี้ ประมุขนิกายเทพมังกรคงไม่สามารถเสาะพบตนอีก พร้อมกันนั้นครุ่นคิดสืบต่อ

"เรากับซังยี้จะพำนักในขุนเขาลำเนาไพรสักแปดปี สิบปี สุดท้าย ประมุขนิกายเทพมังกรย่อมต้องตกตาย หรือมันสามารถมีอายุขัยสูงล้ำเทียมฟ้าจริงๆ?"

ตนพกตั๋วแลกเงินติดตัวมิน้อย ดังนั้นว่าจ้างรถใหญ่คันหนึ่ง โดยสารร่วมกับซังยี้ เดินทางขึ้นเหนือ

อุ้ยเชี่ยวปัอเกรงว่าประมุขนิกายเทพมังกรจะติดตามทัน ยังคงสวมใส่เสื้อผ้าหนังกวาง ทั้งยังใช้เถ้าถ่านถูทาใบหน้าจนดำ ต่อให้ฝ่ายตรงข้ามไล่ล่ามาถึง ยามมองผาดๆ คงจดจำไม่ออก ตอนอยู่ภายในรถก็สนทนาปราศรัยกับซังยี้ บางคราจุมพิตรับขวัญนาง กลับสุขสำราญยิ่ง

ทั้งสองโดยสารรถใหญ่ เดินทางเป็นเวลายี่สิบกว่าวัน ยิ่งขึ้นเหนืออากาศยิ่งหนาวเหน็บ ตามทางหลวงกองสุมด้วยหิมะน้ำแข็ง รถใหญ่ไม่อาจแล่นผ่าน จึงเปลี่ยนเป็นควบขับม้าแทน เมื่อถึงตอนท้าย กระทั่งม้ายังมิอาจควบขับผ่าน จึงเดินเหินด้วยฝีเท้า ฝ่าหิมะในดงไม้ เร่งรุดสืบต่อ

ดีที่อุ้ยเชี่ยวปัอมาตรแม้นอ้างว่า กำลังเสาะหาขุมทรัพย์ แท้ที่จริงมุ่งหลบหลีกเลี่ยงหนี เห็นทำเลธรรมชาติรกร้างวังเวง ปราศจากร่องรอยผู้คน กลับรู้สึกปลอดภัยยิ่งขึ้น

ซังยี้มีความทรงจำแม่นยำยิ่ง สืบเสาะขึ้นเหนือตามตำแหน่งที่วาดในลายแทงช้าๆ พอพบพานพรานป่านักขุดโสมก็สอบถามนามสถานที่เทียบเคียงกับลายแทง ลายแทงขุมทรัพย์มีวงกลมเล็กๆ แปดสี รวมทั้งสิ้นแปดวง นับเป็นที่ตั้งของภูเขาราชันอยู่ระหว่างแม่น้ำสายใหญ่สองสายบรรจบกัน

วันนี้คำนวณตามเส้นทาง พบว่าห่างจากที่หมายไม่ไกลนัก ทั้งสองจึงกุมมือกันและกัน ฝ่าดงสนขนาดใหญ่แถบหนึ่ง

ทันใด ด้านทิศตะวันออกเฉียงเหนือบังเกิดเสียงบึมใหญ่ คล้ายเป็นเสียงยิงอาวุธปืน!

อุ้ยเซี่ยวป๊อร้องโพล่งอย่างแตกตื่น

"โอย แย่แล้ว ประมุขนิกายเทพมังกรติดตามมาถึง"

พลางฉุดรั้งซังยี้ หลบซ่อนอยู่ในพงหญ้ารกครึ้มหลังต้นไม้ใหญ่

จากนั้นได้ยินผู้คนสิบกว่าคนโห่ร้องอื้ออึง วิ่งตะบึงผ่านมา ผสานกับเสียงฝีเท้าม้าดังระรัว

อุ้ยเซี่ยวป๊อเพียงกริ่งเกรงว่า ประมุขนิกายเทพมังกรจะไล่ล่าตามมาคร่ากุมตนถลกหนังกระชากเส้นเอ็น ยามนี้ฟังจากสุ้มเสียง คล้ายมิมีส่วนเกี่ยวข้องกันค่อยคลายใจลง

พอมองลอดพงหญ้าสู่เบื้องนอก เห็นพรานชาวตาดสิบกว่าคนโห่ร้องดังระงม วิ่งตะบึงอย่างเร่งร้อนเฉียดผ่านดงสนแถบนี้อย่างหวุดหวิด พลันได้ยินเสียงบึมบึมติดต่อกัน พรานชาวตาดหลายคนล้มฟุบกับพื้นเกลือกกลิ้งหลายตลบ จากนั้นแน่นิ่งสิ้นใจตาย ตามร่างกายปรากฏโลหิตซึม!

อุ้ยเซี่ยวป๊อยึดกุมมือซังยี้ไว้ ครุ่นคิดในใจ

"นั่นเป็นอาวุธปืนของชาวต่างประเทศชัดๆ"

ความคิดมิทันสิ้นสุด ได้ยินเสียงฝีเท้ามากระทบโสต ม้าพ่วงพีเจ็ดแปดตัวห้อตะบึงตรงมา

จริงดังคาดหมาย ผู้โดยสารบนหลังม้าล้วนเป็นทหารต่างชาติผมเผ้าสีเหลือง ดวงตามรกต เรือนร่างบึกบึนสูงใหญ่ สารรูปดุร้ายอำมหิต ในมือทุกผู้คนบ้างถืออาวุธปืน บ้างกระชับดาบโค้ง ยกดาบโหมฟาดฟัน ได้ยินเสียงแผดร้อนดังระงม พรานชาวตาดที่หลงเหลือถูกเข่นฆ่าล้มตายจนหมดสิ้น

ทหารต่างแดนเหล่านั้นหัวร่อเคี้ยกเคี้ยกดังระคายหูกระโดดลงจากหลังม้า ตรวจค้นข้าวของของพรานชาวตาด ในที่สุดค้นได้หนังเตียวหลายผืน หนังจิ้งจอกเงินหกเจ็ดผืน ส่งเสียงกีลีกูลูชั่วขณะขึ้นม้าควบขับจากไป ทอดทิ้งซากศพพรานชาวตาดอยู่กลางท้องทุ่งโดยไม่แยแส

อุ้ยเซี่ยวปัอและซังยี้แตกตื่นจนหน้าซีดเผือด ได้ยินเสียงฝีเท้าม้าห่างหายไปทุกขณะ จวบจนมิได้ยินอีกจึงค่อยๆ ออกจากพงหญ้า

พอตรวจตราดูพรานชาวตาดทั้งหมด พบว่าไม่มีผู้หลงรอดชีวิตแม้สักคนเดียว พฤติการณ์ของฝ่ายตรงข้าม นับว่าโหดเหี้ยมชั่วร้ายจริงๆ ทั้งสองหันมามองหน้ากัน จากประกายตาของกันและกัน พบว่าต่างเปี่ยมแววประหวั่นพรั่นพรึง

อุ้ยเซี่ยวปัอกล่าวเบาๆ

"ปีศาจต่างชาติเหล่านี้เป็นโจรร้าย"

ซังยี้กล่าวว่า

"ทั้งยังโหดเหี้ยมอำมหิตกว่าโจรร้าย หลังจากช่วงชิงสมบัติผู้อื่นยังลงมือฆ่าคน"

อุ้ยเซี่ยวปัอพลันฉุกคิดถึงเรื่องราวหนึ่ง โพล่งว่า

"ในแผ่นดินตงง้วน ไฉนมีโจรต่างชาติ หรือโง้วซำกุ่ยก่อการกบฏแล้ว?"

ตนทราบว่าโง้วซำกุ่ยสุมหัวกับเผ่ารามสูร ตกลงกันว่ามันพอเคลื่อนกำลังจากมณฑลฮุ้นหนำ เผ่ารามสูรจะบุกเข้าทางด้านเหนือของประเทศ ยามนี้พอพบเห็นทหารจำนวนมาก พลันฉุกคิดว่าหรือตนใช้ชีวิตอยู่กลางท้องทุ่งร้าง โง้วซำกุ่ยกลับเคลื่อนกำลังทหารลงมือแล้ว

หวนนึกถึงบริวารโง้วซำกุ่ยมากมายก่ายกอง ต้องห่วงใยกังวลแทนดังฮือฮ่องเต้ขึ้นมา จับจ้องมองซากศพบนพื้นอย่างตะลึงลาน

ซังยี้ทอดถอนใจกล่าวว่า

"พรานชาวตาดเหล่านี้น่าสมเพชเวทนานัก บิดามารดาบุตรภรรยาภายในบ้านพวกมัน ตอนนี้คงกำลังรอคอยพวกมันกลับไป"

อุ้ยเซี่ยวปัอส่งเสียงดังอืมม์มิตอบคำ

ซังยี้ฉุกใจคิด ถามว่า

"เซียงกงคิดถึงเรื่องใด?"

"มิทราบโง้วซำกุ่ยแห่งมณฑลฮุ้นหนำลงมือก่อการกบฏแล้วหรือไม่?"

"ในความคาดคิดข้าพเจ้า โง้วซำกุ่ยคงมิกล้าลงมือโดยพลการ"

อุ้ยเซี่ยวป๊อฉุกใจคิดขึ้น

"ดังฮีฮ่องเต้ทรงบัญชาผู้คนจำนวนหนึ่ง ปะปนอยู่ในเมืองคุนหมิงที่เมืองฮุ้นหนำ หากแม้นโง้วชำกุ่ยเคลื่อนไหวผิดปกติ ผู้คนเหล่านั้นคงขึ้นนครหลวงมากราบทูลพระองค์ ยังมี ทางเมืองหลวงตอนนี้คงจัดสร้างปืนใหญ่เพิ่มเติม ป้องกันการรุกจู่โจมของฝ่ายตรงข้ามด้วยปรีชาสามารถของพระองค์ ย่อมปราศจากภยันตรายแผ้วพาน"

ขบคิดถึงตอนนี้ ค่อยคลายใจลง ชักชวนว่า

"พวกเราเดินทางสืบต่อเถอะ"

ซังยี้ปราศจากความคิดเห็นใด เพียงปฏิบัติตามถ่ายเดียว ทั้งสองจึงเดินทางต่อ ยามเที่ยงบรรลุถึงริมแม่น้ำใหญ่สายหนึ่ง ซังยี้จำแนกจดจำทิศทางแล้วเดินทางต่อไป

เดินเหินอีกหลายลี้ เห็นแม่น้ำอีกสายหนึ่ง ทอดคดเคี้ยวมาจากทิศตะวันตกเฉียงเหนือ บรรจบกับแม่น้ำใหญ่ ที่ระลอกคลื่นปั่นป่วนสายนี้

ซังยี้พลันกล่าวว่า

"เซียงกง นี่คือแม่น้ำอามกยื่นฮ้อและลำน้ำเฮ็กเส้งกัง นั่น...นั่นคือภูเขาเต็กเตี้ยซัว (ภูเขาราชัน)!"

พลางชี้มือไปยังขุนเขาที่ไกลตาลูกหนึ่ง

อุ้ยเซี่ยวป๊อกระตือรือร้นขึ้นมา กล่าวว่า

"ท่านมิได้จดจำพลาดผิด?"

ตนสูญเสียเวลาเนิ่นนานปี ค่อยเสาะพบคัมภีร์สี่สิบสองบทครบแปดเล่ม ปะติดปะต่อเศษหนังแพะในปกคัมภีร์เป็นลายแทงขึ้น หลังจากทุ่มเทความพากเพียรพยายาม จึงสืบทราบนามขุนเขาแม่น้ำในลายแทงบัดนี้ก็บรรลุถึงที่หมายปลายทาง จึงปีติยินดียิ่ง

ซังยี้ตอบว่า

"เมื่อเปรียบเทียบลายแทงขุมทรัพย์กับทิวทัศน์เบื้องหน้า นับว่าสอดคล้องกันจริงๆ ขุนเขาเบื้องหน้าต้องเป็นภูเขาราชันแน่นอน"

อุ้ยเซี่ยวป๊อกล่าวว่า

"เพียงแต่ขุมทรัพย์เหล่านั้นซุกซ่อนอยู่ที่ใด พวกเราจะเสาะพบได้อย่างไร?"

ซังยี้กล่าวว่า

"นั่นต้องอาศัยการสืบเสาะของพวกเราแล้ว"

อุ้ยเชี่ยวป้อผงกศีรษะ พลันบังเกิดความคึกคะนองขึ้นมา ร้องว่า

"ท่านดู เหนือขุนเขาราชันมีเมฆปีศาจลอยอยู่ก้อนหนึ่ง"

ซังยี้เงยหน้าขึ้นเพ่งตามอง กล่าวอย่างสงสัยใจ

"ก้อนเมฆปีศาจใดกัน?"

อุ้ยเชี่ยวป้อกล่าวว่า

"เมฆก้อนนั้นเคลื่อนคล้อยลอยต่ำ แสดงว่าซุกซ่อนภูตผีปีศาจอยู่ ยึดครองภูเขาราชันไว้"

ซังยี้สะท้านใจวาบ โพล่งว่า

"ข้าพเจ้ากลัวภูตผีปีศาจที่สุด"

อุ้ยเชี่ยวป้อหัวร่อออกมา ยื่นมือโอบกอดนางไว้ กล่าวว่า

"มิต้องเกรงกลัว ข้าพเจ้าจะจุมพิตรับขวัญ"

ซังยี้เพิ่งทราบว่าหลงกลเขา สะบัดดิ้นรนคราหนึ่ง อุ้ยเชี่ยวป้อขณะจะจุมพิตลง พลันได้ยินเสียงฝีเท้าม้าดังระรัว ม้าพ่วงพีหลายสิบตัวเลียบแม่น้ำใหญ่ห้อตะบึงมาจากด้านทิศใต้

รอบบริเวณล้วนเป็นท้องทุ่งกว้าง ปราศจากที่ซุกซ่อนเร้นกาย อุ้ยเชี่ยวป้อจึงฉุดลากซังยี้ ทิ้งตัวลงเกลือกกลิ้งเข้าใกล้ฝั่ง ซุกซ่อนอยู่หลังหินใหญ่ริมแม่น้ำก้อนหนึ่ง

มินานให้หลัง เห็นม้าขบวนหนึ่ง ควบขับผ่านไปอย่างเร่งร้อน ผู้โดยสารบนหลังม้า ล้วนเป็นชาวเผ่ารามสูร

อุ้ยเชี่ยวป้อแลบลิ้นออกมา กล่าวว่า

"พวกเราเมื่อครู่หากชักช้าก้าวหนึ่ง คงต้องถูกฝ่ายตรงข้ามพบเห็นแน่นอน"

ในใจกลับครุ่นคิดขึ้น

"ชาวเผ่ารามสูรเข้าแผ่นดินตงง้วนมามากมายปานนี้ มิทราบเป็นเรื่องราวใด?"

แต่แล้วครุ่นคิดสืบต่อ

"มิว่าอย่างไร ยังคงมุ่งสู่ภูเขาราชัน ขุดหาขุมทรัพย์แมนจูนั้นเสียก่อน"

ดังนั้นยืดกายขึ้น ชักชวนว่า

"ซังยี้ สู่ภูเขาราชันกันเถอะ"

ซังยี้ถามอย่างยิ้มแย้ม

"เชียงกง หากแม้นท่านขุดได้ขุมทรัพย์ จะดำรงชีวิตอย่างไร?"

อุ้ยเซี่ยวป๊อกล่าวอย่างยิ้มแย้มแจ่มใส

"ย่อมต้องจับจ่ายใช้สอยอย่างเต็มที่ ยกซังยี้ท่านเป็นภรรยา เปิดบ่อนพนันเป็นเจ้ามือ รอคอยทอดลูกเต๋า ท่านคอยกวาดเงินจากคู่ขา"

ซังยี้หัวร่อคิกออกมา กล่าวว่า

"ท่านไฉนครุ่นคิดถึงแต่การพนันร่ำไป?"

อุ้ยเซี่ยวป๊อกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"เนื่องเพราะเราคืออุ้ยเซี่ยวป๊อ อุ้ยเซี่ยวป๊อหากไม่คึกคะนองกลอกกลิ้งยียวน เล่นการพนัน ก็มิใช่อุ้ยเซี่ยวป๊อแล้ว"

พลางยืดกุมมือซังยี้ ก้าวเนิบนาบสู่ภูเขาราชันที่เบื้องหน้าสายตา

อุ้ยเซี่ยวป๊อกุมมือซังยี้เดินเตียงบ่าเตียงไหล่ พอเร่งรุดใกล้ภูเขาราชันพลันเห็นบนภูเขาก่อสร้างค่ายหลังหนึ่ง

ซังยี้อุทานดังเอ๊ะ โพล่งว่า

"บนลายแทงหาได้บอกว่า ภูเขาราชันก่อสร้างค่ายที่พักไม่"

อุ้ยเซี่ยวป๊อฉุกใจคิด กล่าวว่า

"หรือมีคนยึดครองภูเขาราชัน ก่อสร้างค่ายพักพำนัก?"

เพิ่งขาดคำ ที่ไกลตาบังเกิดเสียงฝีเท้าม้าดังระรัว ชาวเผ่ารามสูรหลายสิบคน ควบม้าเข้าค่ายไป

ซังยี้กล่าวอย่างตื่นเต้นตระหนก

"ภูเขาราชัน ถูกปีศาจต่างชาติยึดครองจริงๆ"

อุ้ยเชี่ยวป๊อพลันร้องโอดโอย โพล่งว่า

"แย่แล้ว"

"เป็นไรหรือ?"

"ปีศาจต่างชาติล่วงรู้ความลับของขุมทรัพย์จึงยกกำลังมายึดครอง"

ซังยี้ปลอบประโลมว่า

"เชียงกง (คำยกย่องบุรุษหนุ่ม) ปีศาจต่างชาติเมื่อเสาะพบก่อนนับว่าอับจนปัญญา พวกมันมีอาวุธปืน เราสองต่างสู้ไม่ได้"

อุ้ยเชี่ยวป๊อทอดถอนใจกล่าวว่า

"ประหลาดแท้ ท่านหลังจากปะติดปะต่อเศษหนังแพะให้กับข้าพเจ้าสำเร็จ ข้าพเจ้าก็เผาหนังแพะทิ้ง ความลับของขุมทรัพย์ ไฉนรั่วไหลออกไป? โอย ช่างโง่เขลานัก"

พลางยกมือเขกศีรษะตนเอง

ซังยี้คว้ากุมมืออุ้ยเชี่ยวป๊อไว้ กล่าวเสียงนุ่มนวล

"เชียงกงเป็นไรแล้ว?"

"หลังจากปะติดปะต่อเศษหนังแพะเสร็จสิ้นข้าพเจ้ากลัวว่ามีคนขโมยดูจึงสั่งเล็กซิงแซและผู้วิเศษอ้วนเตี้ยเฝ้าคุ้มครองท่าน คงเป็นมันสองขโมยดู"

"ใช่แล้ว ข้าพเจ้าหลังจากหลับใหล พวกมันคงเข้ามาขโมยดู"

อุ้ยเชี่ยวป๊อกล่าวด้วยนิสัยดึกดะนอง

"หญิงรับใช้งดงามเยี่ยงท่าน หลังจากหลับใหลมันสองปีศาจราคะคงต้องขโมยดูท่าน"

ซังยี้ร้องเพ้ยกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าบอกว่า พวกมันขโมยดูแผนที่ต่างหาก"

อุ้ยเชี่ยวป๊อหัวร่อฮิฮิ ในใจกลับครุ่นคิดขึ้น

"ผู้วิเศษอ้วนเตี้ยและพวกหลังจากขโมยดูแผนที่รุดไปรายงานประมุขนิกายเทพมังกร ประมุขนิกายเทพมังกร ไฉนถ่ายทอดบอกต่อปีศาจเผ่ารามสูร ไม่ฮุบขุมทรัพย์แมนจูไว้เพียงลำพัง? เราต้องสืบสาวให้

กระจ่างชัด"

ดังนั้นกล่าวอย่างครุ่นคิด

"ข้าพเจ้าคิดขึ้นภูเขาราชันไปสืบเสาะ มิทราบมีหนทางใด?"

"พวกเรารอจนมืดค่ำค่อยขึ้นไป คงไม่ถูกปีศาจต่างชาติพบเห็น"

อุ้ยเซี่ยวป้อผงกศีรษะเห็นพ้อง ทั้งสองรับประทานเนื้อกวางตากแห้งเล็กน้อย จากนั้นนอนพักผ่อนที่ริมแม่น้ำ รอจนถึงยามสอง จึงลัดเลาะสู่ค่ายหลังนั้น

บทที่ 35

ผจญภัยในต่างแดน

ค่ำคืนนี้จันทร์กระจ่าง เห็นค่ายหลังนั้นก่อสร้างจากเนื้อไม้แข็งแกร่ง ยึดครองพื้นที่กว้างขวาง ย่อมไม่สำเร็จเสร็จสิ้นในเวลาอันสั้น

อุ้ยเชี่ยวป๊อฉุกคิดขึ้น

"ค่ายหลังนี้ก่อสร้างขึ้นแต่แรก หาใช่เผ่าชาวรามสูร เมื่อได้รับรายงานจากประมุขนิกายเทพมังกรต่อยรุดมาก่อตั้งค่ายไม่"

พอก้มศีรษะลง เห็นเงาของตนและซังยี้ทอทาบอยู่บนพื้น อดไหวหวั่นพรั่นใจมิได้ บนกำแพงค่ายหากจัดชาวเผ่ารามสูรเฝ้ารักษายิงปืนลงมา อุ้ยเชี่ยวป๊อคงกลับกลายเป็นอุ้ยซี้ป๊อ (ตาย) แล้ว

ยามนั้นกระตุกข้อมือซังยี้ หมอบฟุบร่างลงพลัน เห็นด้านทิศตะวันออกเฉียงใต้ของค่าย ปลูกห้องไม้เล็กๆ หลังหนึ่ง ปรากฏแสงไฟสาดลอดหน้าต่างออกมา ดูท่าคงเป็นที่พักหน่วยยาม

อุ้ยเชี่ยวป๊อกล่าวเบาๆ ที่ข้างหูซังยี้

"พวกเราเร้นกายไปสังหารยามเฝ้ารักษาก่อน"

ซังยี้ผงกศีรษะรับ ทั้งสองจึงคืบคลานไปยังห้องไม้หลังนั้นอย่างแช่มช้า

อุ้ยเซี่ยวปัอตีลังกาตลบหนึ่ง ชี่คอหัวหน้าหน่วยนั้น พุ่งนิ้วชี้ทั้งสองข้างจ่อกับดวงตามัน

เพิ่งบรรลุถึงนอกหน้าต่าง ภายในห้องพลันบังเกิดเสียงหัวร่อระริกรื่นของสตรีดังมา!

อุ้ยเซี่ยวป้อและซังยี้หันมาสบตากันวูบ ล้วนครุ่นคิดขึ้น

"ที่นี้ไฉนมีสตรี?"

อุ้ยเซี่ยวป้อชะโงกศีรษะมองลอดร่องหน้าต่างเข้าไป แต่วิกาลหนาวเหน็บลมรุนแรง ร่องหน้าต่างล้วนอุดแน่น มองไม่เห็นอันใด

ภายในห้อง กลับบังเกิดสุ้มเสียงผู้คนแว่วมามิขาดหู เป็นหนึ่งบุรุษหนึ่งสตรี หัวร่อต่อกระซิกกล่าวกูลีกูลูไม่เข้าใจแม้สักคำเดียว

อุ้ยเซี่ยวป้อทราบว่า บุรุษสตรีคู่นี้กำลังสนิทชิดเชยกัน ต้องยื่นแขนออก โอบซังยี้ไว้ในอ้อมอก

ซังยี้ได้ยินสุ้มเสียงภายในห้อง ยังมิทราบว่าเป็นเรื่องราวใด พอถูกอุ้ยเซี่ยวป้อโอบกอด กริ่งเกรงคนในห้องพบเห็น ไม่กล้าขยับเคลื่อนไหวโดยพลการ

อุ้ยเซี่ยวป้ออิ่มเอมเปรมใจยิ่ง แขนซ้ายโอบกระชับแนบแน่นขึ้น มือขวาลูบคลำใบหน้านางอย่างแผ่วเบา ซังยี้ถึงกับหน้าร้อนผะผ่าวร่างอ่อนระทวย แอบอิงเข้ามาในอ้อมอกอุ้ยเซี่ยวป้อ

มิคาดพื้นดินแข็งตัวเป็นน้ำแข็ง เท้าซ้ายอุ้ยเซี่ยวป้อลื่นไถล ร่างถลาเสียหลัก ศีรษะปะทะกับหน้าต่างไม้ดังโครม ต้องร้องโอยออกมา!

สุ้มเสียงภายในห้องพลันชะงักขาดหาย ชั่วครู่ให้หลัง บุรุษผู้หนึ่งส่งเสียงตวาดถามขึ้น

อุ้ยเซี่ยวป้อและซังยี้ฟุบร่างกับพื้น ยามกะทันหันมิทราบสมควรทำอย่างไร ได้ยินเสียงถอดกลอนประตู ประตูไม้ถูกผลักเปิด คนผู้หนึ่งถือตะเกียงสาวเท้าออกมาส่องดู

อุ้ยเซี่ยวป้อพลันกระโดดปราดขึ้นชักมีดสั้นประกายคำออกปักทะลวงใส่ทรวงอกคนผู้นั้น

อุ้ยเซี่ยวป้อทราบดีว่า ความเป็นตายพวกตนขึ้นอยู่กับการลงมือครานี้ ปฏิกิริยาจึงรวดเร็วยิ่ง ได้ยินเสียงฉึก มีดสั้นประกายดำจมลึกไปในทรวงอกฝ่ายตรงข้าม คนผู้นั้นไม่ทันส่งเสียงแผดร้องครวญคราง ก็อ่อนระทวยล้มลง!

ซังยี้ชิงถลันเข้าห้อง สายตายามกวาดมอง เห็นภายในห้องเว้งว่างเปล่าปราศจากผู้คน ต้องโพล่งว่า

"เอ๊ะ สตรีนั้นเล่า?"

อุ้ยเซี่ยวป๊อติดตามเข้าไป เห็นภายในห้องจัดตั้งหนึ่งโต๊ะหนึ่งเตียง หีบไม้ใบหนึ่ง บนโต๊ะจุดเทียนไขเล่มหนึ่ง สตรีที่หัวร่อกลับอันตรธานไป จึงกล่าว

"รีบตรวจค้น อย่าให้นางไปแจ้งเหตุ"

แลเห็นภายในห้องนอกจากประตูใหญ่ หามีทางออกไม่ จึงฉุดลากผู้ตายเข้ามา ปิดประตูลง เห็นผู้ตายเป็นชาวเผ่ารามสูร ผมเหลืองตามรกตร่างท่อนล่างเปลือยเปล่า ไม่ได้สวมกางเกง

อุ้ยเซี่ยวป๊อแหงนหน้ามองขื่อคาน มิเห็นมีสิ่งผิดปรกติใด ดังนั้นกล่าวว่า

"คงต้องอยู่ที่นี้"

พลางสะอึกถึงข้างหีบ ยกฝาหีบขึ้น จากนั้นเบี่ยงวูบมาด้านข้างป้องกันว่าสตรีนางนั้นยิงปืนออกจากภายในหีบ

ผ่านไปชั่วขณะ ปราศจากความเคลื่อนไหวใด ซังยี้จึงชะโงกศีรษะมอง กล่าวว่า

"ภายในหีบก็ไม่มีคน"

อุ้ยเซี่ยวป๊อสาวเท้าเข้าใกล้เพ่งตามอง เห็นภายในหีบกองสุมด้วยหนังเดียว พอสอดมือควาน เบื้องล่างก็เป็นขนสัตว์

ทันใด นาสิกสูดได้กลิ่นหอมอบอวล แสดงว่าเป็นแป้งประทินโฉมของสตรี อุ้ยเซี่ยวป๊อจึงกล่าว

"ที่นี้น่าสงสัยนัก"

จบคำ ตะปบหนังสัตว์ภายในหีบขึ้น เหวี่ยงลงกับพื้น ก้นหีบกลับปรากฏเป็นถ้ำโพรงแห่งหนึ่ง

ซังยี้ร้องโพล่งว่า

"ที่แท้ที่นี้มีอุโมงค์ใต้ดิน"

อุ้ยเซี่ยวป๊อกล่าวว่า

"รีบสกัดสตรีนางนั้นไว้ นางหากรุดไปแจ้งเหตุ ปีศาจต่างชาติระดมกำลังมา คงย่ำแย่แน่นอน"

พลางเปลื้องชุดหนังกวางหลวมกว้าง ซึ่งซังยี้ตัดเย็บให้ออก มือถือมีดสั้นประกายดำ มุดปราดไปในถ้ำโพรง

อุ้ยเซี่ยวป้อ เกรงกลัวชาวเผ่ารามสูรที่มีอาวุธปืน แต่ไม่นำพาปราโมก์สตรีชาวต่างชาติ เห็นทางอุโมงค์ลาดเฉียงๆ ลง ได้แต่คืบคลานไป

อุ้ยเซี่ยวป้อร่างเตี้ยเล็ก จึงคืบคลานได้ว่องไวปราดเปรียวเป็นพิเศษ คืบคลานไปสิบกว่าวา เบื้องหน้าบังเกิดสุ้มเสียงเคลื่อนไหวดังมา จึงฉุกคิดขึ้น

"เบื้องหน้าคงเป็นสตรีนางนั้นแล้ว"

ดังนั้นใช้ทั้งมือเท้า คืบคลานเร็วขึ้น ยื่นมือซ้ายตะปบปราดกลับสัมผัสถูกข้อเท้ากลมกลึงข้างหนึ่ง

สตรีนางนั้นอุทานเบาๆ รีบหลบหนีไปเบื้องหน้า อุ้ยเซี่ยวป้อครุ่นคิดในใจ

"เราหากแทงท่านตายในมีดเดียวไม่นับเป็นนักสู้ผู้กล้าบุรุษเผ่ารามสูรพบเห็นมามากนัก สตรีเผ่ารามสูรมีลักษณะอย่างไร กลับต้องขอชมดู"

สอดมีดสั้นประกายดำคืนฝัก โถมไปเบื้องหน้าวาเศษ สองมือรวบคว้าเท้าขวาสตรีนางนั้นไว้

สตรีนางนั้นอยู่ในอุโมงค์ใต้ดิน มิอาจหมุนตัวกลับ ได้แต่คืบคลานไปเบื้องหน้าอย่างมิคิดชีวิต

พละกำลังของนางกล้าแข็งมิน้อย อุ้ยเซี่ยวป้อไม่สามารถฉุดรั้งนางไว้ กลับถูกลากพาไปเบื้องหน้าวาเศษ อุ้ยเซี่ยวป้อแยกสองเท้าออก ยันผนังสองฟากข้างอุโมงค์ไว้ จึงไม่ถูกนางฉุดลากไป

ทันใด สตรีนางนั้นสะบัดเท้าโดยแรง อุ้ยเซี่ยวป้อกลับถูกนางสลัดหลุด สตรีนางนั้นรีบมุ่งหน้าไป อุ้ยเซี่ยวป้อพุ่งกระโจนใส่ โอบกอดนางไว้ พลันรู้สึกเบื้องบนศีรษะโล่งว่าง มาถึงสถานที่ค่อนข้างกว้างขวางแห่งหนึ่ง

สตรีนางนั้นหัวร่อเบาๆ เหลียวหน้ามาจุมพิต ในความมืดกลับจุมพิตถูกจมูกอุ้ยเซี่ยวป้อ อุ้ยเซี่ยวป้อรู้สึกทั่วจมูกหอมอบอวล สตรีในอ้อมอกร่างราบลื่นละมุนมือราวแพรพรรณเนื้อดี กลับอยู่ในสภาพเปลือยเปล่า

พลันพบว่าสตรีนางนั้นพลิกแขนมาโอบกอดตนไว้ อุ้ยเซี่ยวป้อถึงกับเคลิบเคลิ้มเลอะเลือน พลันได้ยินเสียงซังยี้กล่าวเบาๆ

"เซียงกง ท่านเป็นไรแล้ว?"

อุ้ยเซี่ยวป้อส่งเสียงดังอืมม์ ขณะจะตอบคำ สตรีในอ้อมอกพลันประทับริมฝีปากลง ปิดปากของตนไม่อาจกล่าววาจาได้

ยามนั้น เบื้องบนศีรษะบังเกิดสุ้มเสียงหนึ่งดังว่า

"พวกเราทราบว่า ท่านจงตก (ผู้ตรวจการ) จะรุดมายังเงียโดกสักนี้ จึงรีบรุดมารอคอย"

วาจานี้พอกระทบโสตอุ้ยเซี่ยวป้อ คล้ายน้ำแข็งถังหนึ่ง ราดรดลงยังศีรษะ ผู้กล่าววาจากลับเป็นประมุขนิกายเทพมังกร ซึ่งตนเพิ่งหลบหนีมา!

ประมุขนิกายเทพมังกร ไฉนอยู่เบื้องบนศีรษะ สตรีเผ่ารามสูรในอ้อมอก ไฉนทอดตัวต่อตนปานนี้?

ชั่วชีวิตอุ้ยเซี่ยวป้อ พบเห็นเรื่องประหลาดพิสดารมิน้อย แต่ประสบการณ์ในอุโมงค์ใต้ดินคืนนี้นับว่าพิสดารสุดคาดคิดมาก่อน

อุ้ยเซี่ยวป้อแม้โอบกอดร่างอบอุ่นหอมกรุ่นกับอก ในใจกลับนึกถึงเรื่องประมุขนิกายเทพมังกรจะถลกหนังตน ยามหวาดหวั่นขวัญเสียรีบคลายมือจากการโอบกอด ทันกายหมายหลบหนี

มิคาดสตรีนางนั้นกลับเป็นฝ่ายโอบรัดตนแนบแน่นไม่ยอมผ่อนคลายมือ อุ้ยเซี่ยวป้อร้อนรุ่มใจยิ่ง กล่าววาจาที่ข้างหูนางว่า

"กีลีกูลู ฮีลีฮัวลา ฮูลีฮูทู"

ในใจครุ่นคิดว่า หวังให้นางเข้าใจภาษาเผ่ารามสูร ที่ตนกลั่นกรองขึ้น

สตรีนางนั้นโน้มหน้าถึงข้างหูอุ้ยเซี่ยวป้อ กล่าวเบาๆ

"ฮีลีฮัวลา ฮูลีฮูทูอันใด? ฮิฮิ ท่านกล่าวเหลวไหล"

พลางยื่นมือมาหยิกแก้มอุ้ยเซี่ยวป้อคราหนึ่ง

อุ้ยเซี่ยวป้อร้องโอยเบาๆ โพล่งว่า

"ที่แท้ท่านมิใช่สตรีเผ่ารามสูร?"

ยามนั้นเบื้องบนศีรษะ ปรากฏบุรุษผู้หนึ่งกล่าว กีลีกูลู เอ่ยภาษาต่างประเทศ หยุดเล็กน้อยมีผู้คนอีกคนหนึ่ง กล่าวว่า

"ท่านผู้ตรวจการบอกว่า ยินดีต้อนรับประมุขนิกายเทพมังกรขอให้ท่านมีอายุยืนยาวร้อยปี มากล้นด้วยวาสนา มุ่งหวังเป็นสหายกับอั้งก่าจู้ (ประมุขนิกายแซ่อั้ง) ร่วมแรงร่วมใจปฏิบัติเรื่องสำคัญ"

อุ้ยเซี่ยวป้อครุ่นคิดในใจ

"ล่ามแปลผู้นี้ยกยอไม่เป็น เปลี่ยนคำ "เสพสุขเทียบเทพยดาอายุขัยสูงล้ำเทียมฟ้า" ซึ่งสาวกนิกายเทพมังกรยกย่องอั้งก่าจู้ เป็นมีอายุยืนยาวร้อยปีมากล้นด้วยวาสนา"

ได้ยินประมุขนิกายเทพมังกรกล่าวว่า

"เราขออวยพรให้หัวหน้าเผ่ารามสูง อายุยั่งยืนหมื่นปี ท่านผู้ตรวจการได้เลื่อนตำแหน่ง เรายินดีร่วมมือกับเผ่ารามสูรอย่างจริงใจนับแต่นี้มีสุขร่วมเสพ มีภัยร่วมต้าน"

ล่ามแปลนั้นถ่ายทอดเป็นภาษาเผ่ารามสูร จากนั้นผู้ตรวจการเผ่ารามสูรกีลีกูลู ว่ากล่าวไม่หยุดยั้ง

อุ้ยเซี่ยวป้อจึงถามเบาๆ

"ท่านเป็นใคร ไฉนไม่สวมใส่เสื้อผ้า?"

สตรีนางนั้นหัวร่อเบาๆ กล่าวว่า

"ท่านเป็นใคร ไฉนสวมเสื้อผ้า?"

พลางยื่นมือหมายเปลื้องเสื้อชั้นในให้กับอุ้ยเซี่ยวป้อ

ในช่วงเวลานี้ อุ้ยเซี่ยวป้อไหนเลยมีกะใจเกาะแกะและเล็ม รีบกล่าวว่า

"ที่นี้อันตรายยิ่ง พวกเรารีบออกไป"

"อย่าเคลื่อนไหว พอเคลื่อนไหวจะได้ยิน"

นางแม้กล่าวเป็นภาษาจีน แต่สำเนียงแข็งกระด้าง รู้สึกขัดเขินยิ่ง

อุ้ยเซี่ยวป้อจึงมิกล้าเคลื่อนไหว ได้ยินประมุขนิกายเทพมังกรและผู้ตรวจการเผ่ารามสูรนั้นหารือกัน บอกว่าจะยกกำลังพร้อมกับโง้วซำกุ่ยที่มณฑลฮุ้นหนำร่วมมือกันล้มล้างราชวงศ์เช็ง

ภายหลังประมุขนิกายเทพมังกร เสนอให้เผ่ารามสูรยกกำลังมาทางน้ำขึ้นฝั่งที่เมืองเทียนจิน ใช้อาวุธปืนใหญ่ถล่มนครหลวง จะยึดครอง

นครหลวงได้ก่อนโจ้วซำกุ่ย

ผู้ตรวจการเผ่ารามสูรลิงโลดยิ่ง บอกว่าเป็นแผนอันประเสริฐภายหลังต้องยกดินแดนหลายมณฑลแก่ประมุขนิกายเทพมังกร อวยยศมันเป็นเจ้า

ที่แท้เผ่ารามสูรอยู่ตอนเหนือของจีน สามารถสร้างอาวุธปืนจึงบังเกิดจิตทะเยอทะยาน คิดยกกำลังเข้ามาล้มล้างราชวงศ์เช็ง

อุ้ยเชี่ยวป๊อทั้งแตกตื่นทั้งเดือดดาล ครุ่นคิดขึ้น

"ประมุขนิกายเทพมังกรก็เป็นจอมทรยศ แผนการของมันนี้อำมหิตนัก เราต้องไปกราบทูลคังฮี ติดตั้งปืนใหญ่ที่ชายฝั่งเทียนจินเรือของเผ่ารามสูรพอมาถึงก็ระเบิดบึมบึม ยิงมารดามันกระเจิดกระเจิง"

ประมุขนิกายเทพมังกรกล่าวอีกว่า

"ท่านผู้ตรวจการมาจากแดนไกล พวกเรามิมีของใดน้อมเสนอ ที่นี้มีไข่มุกร้อยลูก หนังเตียวร้อยผืน โสมร้อยชั่ง ขอมอบแก่ท่านผู้ตรวจการยังมีของอื่นน้อมเสนอหัวหน้าเผ่ารามสูร"

อุ้ยเชี่ยวป๊อขบคิดในใจ`

"สุนัขเฒ่านี้จัดเตรียมของขวัญมากมาย กลับมีความสามารถใหญ่หลวงนัก"

พลันรู้สึกหน้าร้อนผะผ่าว สตรีนางนั้นแนบนาบใบหน้ามา พร้อมกับยื่นมือลูบคลำตามร่างกายของตน

อุ้ยเชี่ยวป๊อข่มขู่ว่า

"ท่านเมื่อลูบคลำข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็ไม่เกรงอกเกรงใจแล้ว"

สตรีนางนั้นพลันหัวร่อคิกออกมา เสียงหัวร่อดรานี้สดใสยิ่งประมุขนิกายเทพมังกรได้ยินชัดเจน แต่แล้วฉุกคิดขึ้น

"ในห้องทับท่านผู้ตรวจการ ซ่อนนางบำเรอไว้ นับเป็นเรื่องธรรมดาสามัญยิ่ง"

ดังนั้นแสร้งเป็นมิได้ยิน กล่าวถ่อมตนอีกหลายประโยค บอกว่าพรุ่งนี้ค่อยมาหารือ จากนั้นอำลาจากไป

อุ้ยเชี่ยวป๊อ พลันได้ยินเสียงเพียะดังขึ้นที่เหนือศีรษะ เบื้องหน้าสายตาสว่างจ้า ที่แท้ตนกับสตรีนางนั้นโอบกอดขดกายอยู่ในหีบไม้ขนาด

ใหญ่ใบหนึ่ง ฝาหีบเพิ่งถูกเปิดออก

สตรีนางนั้นหัวร่ออิอิ กระโดดขึ้นจากหีบไม้ หยิบฉวยเสื้อผ้าชุดหนึ่งคลุมลงบนร่าง เร่งรัดอุ้ยเชี่ยวปัอว่า

"ออกมา ออกมา"

อุ้ยเชี่ยวปัอค่อยๆ ก้าวออกจากหีบไม้ สตรีนางนั้นกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ยังมีอีกคนหนึ่ง"

ซังยี้ความจริงดิดหลบซ่อนอยู่ภายในหีบ หากแม้อุ้ยเชี่ยวปัอได้รับอันตราย จะได้หาทางช่วยเหลือ พอฟังจำต้องกระโดดปราดออกไป

แลเห็นชาวเผ่ารามสูรร่างบึกบึนผู้หนึ่ง มือแตะด้ามกระบี่ ยืนหยัดอยู่ข้างหีบ คาดว่าเป็นผู้ตรวจการนั้น สตรีนางนั้นผมเผ้าดั่งทองคำยาวสยายประบ่า ดวงตาสีมรกตกลอกกลิ้งไปมา ผิวกายขาวสล้างราวหิมะรูปโฉมงดงามยิ่ง เพียงแต่จมูกนางออกจะงอสูง ร่างก็สูงโปร่งยิ่งยามยืนเคียงคู่แทบสูงกว่าอุ้ยเชี่ยวปัอหนึ่งช่วงศีรษะ อายุประมาณยี่สิบเศษ

สตรีผมทองมองดูอุ้ยเชี่ยวปัออย่างยิ้มแย้ม กล่าวว่า

"เด็กน้อย เจ้าเสเพลนัก"

ผู้ตรวจการนั้นหน้าเคร่งเครียดเย็นชา กล่าวกีลีกูลู สตรีผมทองก็กีลีกูลูตอบไป สีหน้าท่าทีผู้ตรวจการนั้นแปรเปลี่ยนเป็นเคารพนบนอบน้อมกายติดต่อกันหลายคราา

สตรีผมทองกล่าวกีลีกูลูอีกคราา พลางชี้มือมายังอุ้ยเชี่ยวปัอ เป็นเชิงประกอบ ผู้ตรวจการนั้นจึงเปิดประตูออก เรียกล่ามแปลชาวจีนเข้ามา

อุ้ยเชี่ยวปัอกวาดตามอง เห็นภายในห้องสะสมหนังขนสัตว์มิน้อย บนเตียงจัดวางเสื้อผ้าสตรีสีทองแพรวพรายหลายชุด

พอเหลียวหน้ามา เห็นนินอกสตรีผมทองขาวสล้างปานหิมะน่องทั้งสองกลมกลึงเป็นประกาย ต้องครุ่นคิดขึ้น

"เราถูกประมุขนิกายเทพมังกรข่มขู่จนเลอะเลือนไปแล้ว เมื่อครู่โอบสตรีนางนี้กับอก กลับไม่สูบคลำสักคราา"

พลันได้ยินล่ามแปลกล่าวว่า

"กงจู้และท่านผู้ตรวจการถามท่านว่า ท่านเป็นใคร?"

อุ้ยเชี่ยวป้อกล่าวอย่างสงสัยใจ

"นางคือกงจู้?"

ล่ามแปลผู้นั้นกล่าวว่า

"ท่านนี้คืองื่อเจ้ (พี่สาว) ของหัวหน้าเผ่ารามสูร เรียกว่ากงจู้โซเฟีย ท่านนี้คือผู้ตรวจการกอลีลุก รีบคุกเข่าลงคำนับ"

อุ้ยเชี่ยวป้อครุ่นคิดในใจ

"กงจู้อันสูงศักดิ์ ไฉนเหลวแหลกปานนี้?"

แต่แล้วหวนนึกถึงเกี่ยงเส้งกงจู้ พระชนิษฐาของดังฮีก็ประพฤติเหลวไหล ดังนั้นน้อมคำนับ กล่าวอย่างยิ้มแย้มแจ่มใส

"กงจู้ ท่านสวยงามยิ่ง คล้ายเทพธิดาจุติมา แผ่นดินจีนเรามิเคยมีสตรีงามเยี่ยงท่านมาก่อน"

กงจู้โซเฟียรู้จักภาษาจีนเล็กน้อย พอฟังอุ้ยเชี่ยวป้อชมเชยนาง สร้างความเบิกบานใจยิ่ง กล่าวว่า

"เด็กน้อยดียิ่ง มีรางวัล"

เดินถึงข้างโต๊ะ ดึงลิ้นชักหยิบฉวยเหรียญทองสิบกว่าอัน วางลงบนมืออุ้ยเชี่ยวป้อ

อุ้ยเชี่ยวป้อกล่าวว่า

"ขอบพระคุณ"

ภายใต้เปลวเทียนสาดส่อง เห็นนิ้วทั้งห้าของกงจู้โซเฟียเรียวงามดุจลำเทียน อดยึดจับไว้มิได้โน้มหน้าลงจูบมือนาง!

ล่ามแปลผู้นั้นแตกตื่นตกใจยิ่ง ตวาดว่า

"ไม่อาจเสียมารยาท"

หาคาดไม่ว่ามารยาทจูบมือ เป็นธรรมเนียมของเผ่ารามสูร แสดงความเคารพต่อสตรีสูงศักดิ์ อุ้ยเชี่ยวป้อเปะๆ ปะๆ กลับกระทำถูกต้องเพียงแต่มารยาทจูบมือ ให้จูบหลังมือสตรี อุ้ยเชี่ยวป้อ กลับกุมมือกงจู้โซเฟียไว้ดูดนิ้วมือเป็นพัลวัน!

กงจู้โซเฟียหัวร่อคิกคัก ไม่ดึงมือกลับ กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"เด็กน้อยมาทำอะไร?"

อุ้ยเซี่ยวปัอโป้ปดว่า

"เด็กน้อยมาล่าสัตว์"

ทันใด นอกประตูบังเกิดสุ้มเสียงหนึ่งดังว่า

"เด็กน้อยนี้ เป็นขุนนางชั้นผู้ใหญ่ของฮ่องเต้จีน อย่าได้ถูกมันหลอกลวง"

ผู้กล่าววาจากลับเป็นประมุขนิกายเทพมังกร!

อุ้ยเซี่ยวปัอแตกตื่นจนขวัญหนีดีฝ่อ กระตุกแขนเสื้อซังยี้ โถมทะลวงออกนอกประตู

พอผลักประตูออก เห็นประมุขนิกายเทพมังกรกางแขนทั้งสองสกัดขวางทางไว้

ซังยี้สะอึกปราดไป รวบมือกำเป็นหมัดต่อยใส่ประมุขนิกายเทพมังกรยกมือซ้ายกันปะทะ มือขวาประกบนิ้วจี้ปราดออก

พลังฝีมือซังยี้เป็นรองประมุขนิกายเทพมังกรมากนัก ถูกพลังตรรชนีจี้ใส่หว่างเอว ส่งเสียงดังอืมม์แล้วล้มฟุบลง

อุ้ยเซี่ยวปัอสำนึกแน่ว่ามิมีทางหนีรอด จึงกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"อั้งก่าจู้ ท่านผู้เฒ่าเสพสุขเทียบเทพยดา อายุขัยสูงล้ำเทียมฟ้า มิทราบฮูหยิน (ภรรยาประมุข) มาด้วยหรือไม่?"

ประมุขนิกายเทพมังกรไม่ตอบคำ ยื่นมือตะปบคว้าคอเสื้ออุ้ยเซี่ยวปัอหิ้วเข้าห้องหับ กล่าวว่า

"เรียนกงจู้ ท่านผู้ตรวจการ คนผู้นี้เรียกว่าอุ้ยเซี่ยวปัอ เป็นขุนนางคนสนิทของฮ่องเต้จีน ดำรงตำแหน่งจังก้วง (ผู้ดูแล) ราชองครักษ์ทูตส่วนพระองค์ และหลวงอันดับหนึ่ง"

ตำแหน่งทหารของอุ้ยเซี่ยวปัอ ได้รับเลื่อนเป็นชั้นๆ ตำแหน่งทูตส่วนพระองค์ ได้จากการคุ้มครองส่งเกี่ยงเล้งกงจู้ไปยังฮุ้นหน่ำ สำหรับยศหลวง ได้จากการเปิดโปงว่า อ้วงไท้โหว (พระชนนี) คนเดิมเป็นตัวปลอมช่วยเหลืออ้วงไท้โหวที่แท้จริงเป็นอิสระ

สีหน้ากงจู้โซเฟีย และผู้ตรวจการกอลีลุกปรากฏแววไม่เชื่อถือขึ้น

กงจู้โซเฟียกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"เด็กน้อยไม่ใช่ขุนนาง"

ประมุขนิกายเทพมังกรกล่าวว่า

"ผู้ต่ำต้อยมีหลักฐานยืนยัน"

เหลียวหน้าไปสั่งว่า

"นำเสื้อผ้าเด็กน้อยนี้มา"

เสียงขาดคำ เห็นเล็กชิงแซซึ่งสังกัดนิกายเทพมังกร ถือห่อผ้าใบหนึ่งเข้ามา พอแก้ห่อออกกลับเป็นเสื้อผ้าและหมวกของอุ้ยเชี่ยวปัอ

หมวกและเสื้อทหารของอุ้ยเชี่ยวปัอ ทำหล่นหายและเปลื้องออก ในตอนหลบหนีการไล่ล่าของประมุขนิกายเทพมังกร ภายหลังซังยี้จึงตัดเย็บชุดหนังกวางแก่อุ้ยเชี่ยวปัอชุดหนึ่ง

อุ้ยเชี่ยวปัอพอเห็นเช่นนั้น ต้องครุ่นคิดอย่างตื่นเต้น

"เสื้อผ้าเหล่านี้ไฉนตกอยู่ในเงื้อมมือมัน? อั้งก่าจู้กลับยอดเยี่ยมนัก"

ประมุขนิกายเทพมังกรสั่งว่า

"สวมใส่ให้กับมัน"

เล็กชิงแซรับคำ คลี่เสื้อผ้าออก สวมใส่ให้กับอุ้ยเชี่ยวปัอ

ขณะที่อุ้ยเชี่ยวปัอและซังยี้หลบหนีขึ้นเหนือ เสื้อผ้าเหล่านี้ถูกหนามแหลมในดงไม้เกาะเกี่ยวขาดวิ่น แต่ยามสวมใส่อยู่บนร่าง ยังรับรูปยิ่งหมวกและขนนก แสดงว่าเป็นขุนนางราชวงศ์เช็งจริงๆ

อุ้ยเชี่ยวปัอหัวร่อฮิฮะกล่าวว่า

"อั้งก่าจู้ ท่านยอดเยี่ยมมิน้อย เสื้อผ้าที่ข้าพเจ้าทำหล่นหายในระหว่างทาง ท่านกลับเก็บมาให้"

ประมุขนิกายเทพมังกรสั่งเล็กชิงแซอีกว่า

"ลองตรวจค้นร่างมัน ย่อมต้องมีพระบรมราชโองการลับของฮ่องเต้จีน"

อุ้ยเชี่ยวปัอกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"มิต้องให้ท่านตรวจค้น ข้าพเจ้าจะหยิบฉวยออกมาเอง"

พลางล้วงตั๋วแลกเงินจากอกเสื้อปีกหนึ่ง มีทั้งสิ้นสิบกว่า หมื่นตำลึง

ผู้ตรวจการกอลีลุกเข้าแผ่นดินจีนมาเนิ่นนาน รู้จักตั๋วแลกเงินเป็นอย่างดี พอเห็นเช่นนั้นสร้างความตื่นเต้นตระหนกยิ่ง กล่าวกับกงจู้โซเฟียว่า

"เด็กน้อยนี้พกเงินทองติดตัวมากหลาย แสดงว่ามีความเป็นมาน่าเคลือบแคลงจริง ๆ"

ประมุขนิกายเทพมังกรกล่าวว่า

"ปีศาจน้อยนี้กลอกกลิ้งยิ่ง ตรวจค้นร่างมัน"

เล็กซิงแซ จึงค้นข้าวของภายในกายอุ้ยเชี่ยวปัอออกมา ในที่สุดพบพระบรมราชโองการลับ ลายพระหัตถ์คังฮีมีใจความว่า

"ขอบัญชาทูตส่วนพระองค์อันดับหนึ่ง ผู้ควบคุมทหาร ลาดตระเวนรองจังก้วงราชองครักษ์อุ้ยเชี่ยวปัอเดินทางสู่แคว้นเลี่ยวตัง ปฏิบัติงานหลวงให้ขุนนางฝ่ายบุ๋นและบู๊ตามรายทางร่วมประสานงานด้วย"

พระบรมราชโองการนี้ยังประทับตราส่วนพระองค์ ล่ามแปลผู้นั้นพอท่องอ่านออกมา สร้างความตื่นเต้นแก่กงจู้โซเฟียและผู้ตรวจการกอลีลุกยิ่ง

ประมุขนิกายเทพมังกรกล่าวว่า

"เรียนกงจู้ฮ่องเต้จีนพระชนม์ยังเยาว์ เด็กน้อยนี้รู้จักประจบสอพลอเป่าประโคมโหม เป็นที่โปรดปรานของฮ่องเต้หนุ่ม"

กงจู้โซเฟียไม่เข้าใจว่า "ประจบสอพลอเป่าประโคมโหม" หมายความกระไร พอถามไถ่ล่ามแปล ต้องหัวร่อฮิฮิกล่าวว่า

"เราก็ชมชอบให้ผู้คนประจบสอพลอ"

อุ้ยเชี่ยวปัอลิงโลดยิ่ง สีหน้าประมุขนิกายเทพมังกรกลับแปรเปลี่ยนจนปั้นยาก

กงจู้โซเฟียถามว่า

"ฮ่องเต้จีนอายุเท่าใด?"

อุ้ยเชี่ยวปัอตอบว่า

"ฮ่องเต้จีนมีพระชนมายุสิบแปดปี"

"หัวหน้าเผ่ารามสูรเป็นตี่ตี้ (น้องชาย) เราอายุเพียงยี่สิบปี มิใช่ชราเฒ่า"

อุ้ยเชี่ยวปัองงงันวูบ ครุ่นคิดขึ้น

"ชราเฒ่าอันใด ใช่แล้ว นางกล่าวคำเฒ่าชราเป็นชรา เฒ่าไป"
ดังนั้นชี้มือไปยังนาง กล่าวว่า
"กงจู้รามสูรสวยงาม มิใช่ชราเฒ่าดียิ่ง"
ชี้มือมายังตน เอ่ยสืบต่อ
"ขุนนางจีนมิใช่ชราเฒ่าดียิ่ง"
ชี้ไปยังประมุขนิกายเทพมังกร กล่าวอีกว่า
"ตัวบัดซบของจีนเป็นชราเฒ่า ไม่ดี ไม่ดี"

กงจู้โซเฟียหัวร่อคิกคักจนตัวงอ ผู้ตรวจการกอลีลุกอายุเพียงสามสิบเศษ พลอยหัวร่อสนั่นหวั่นไหว

ประมุขนิกายเทพมังกร หน้าเปลี่ยนเป็นเขียวคล้ำ ปรารถนาใคร่บดขยี้อุ้ยเซี่ยวป้อแหลกลาญคามือ

กงจู้โซเฟียถามว่า
"ขุนนางน้อยของจีน มาที่นี้ทำอะไร?"

อุ้ยเซี่ยวป้อตอบอย่างคล่องแคล่ว
"ฮ่องเต้จีนทรงทราบว่า คนของเผ่ารามสูรมายังแดวัน เลี่ยวตัง จึงบัญชาข้าพเจ้ามาชมดู พระองค์ทรงทราบว่า หัวหน้าเผ่ารามสูรก็เป็นบุรุษหนุ่ม กงจู้เผ่ารามสูรเป็นเทพธิดาจุติมา บัญชาข้าพเจ้าส่งของขวัญมากำนัลกงจู้และท่านผู้ตรวจการ ด้วยไข่มุกสองร้อยเม็ด หนังเตียวสองร้อยผืน โสมสองร้อยชั่ง มิคาดระหว่างทางพบโจรใหญ่ผู้นี้ ช่วงชิงของขวัญไป..."

มิทันขาดคำ ประมุขนิกายเทพมังกรขุ่นแค้นสุดระงับ ยกฝ่ามือขวากราดฟาดลงยังศีรษะอุ้ยเซี่ยวป้ออย่างดุดัน!

อุ้ยเซี่ยวป้อตอนกล่าววาจา สายตากลับจ้องจับอยู่ที่ประมุขนิกายเทพมังกร พอเห็นมันรั้งมือขึ้น ก็ใช้ออกด้วยตัวเบาเทพเดินหนร้อยแปลง

วิชาตัวเบานี้เป็นแม่ชีเกาลั้งถ่ายทอดให้ ใช้สำหรับหลบเลี่ยงการจู่โจม อุ้ยเซี่ยวป้อถลันวูบเดียวก็วกอ้อมมาด้านหลังกงจู้โซเฟีย ได้ยินเสียงโครมกึกก้อง เก้าอี้ไม้ตัวหนึ่งถูกพลังฝ่ามือประมุขนิกายเทพมังกรกระแทกแหลกลาญ

ผู้ตรวจการกอลีลุกใจหายวาบ ชักปืนสั้นออกเล็งไปยังประมุขนิกาย

เทพมังกร ตวาดสั่งมันอย่าได้เคลื่อนไหว

ถ้อยร้อยวาจาของอุ้ยเซี่ยวปัอ เมื่อครู่ยืดยาวไป กงจู้โซเฟีย ไม่เข้าใจ สั่งล่ามแปลถอดความ พอฟังจบความจึงกล่าวกับประมุขนิกายเทพมังกรว่า

"ของขวัญของท่านชิงจากของมัน ตัวเองเก็บไว้ครึ่งหนึ่งไม่ดี"

ประมุขนิกายเทพมังกรกล่าวอย่างร้อนรุ่ม

"เด็กน้อยนี้จัดเจนในการโป้ปด กงจู้อย่าได้เชื่อถือมันเด็ดขาด"

อุ้ยเซี่ยวปัอตอนอยู่ในหีบใหญ่ ได้ยินประมุขนิกายเทพมังกรส่งของขวัญล้ำค่าแก่ผู้ตรวจการกอลีลุกมิน้อย จึงเพิ่มเป็นหนึ่ง เท่าตัวบอกว่าเป็นของคังฮี ย่อมสร้างความขุ่นแค้นแก่ประมุขนิกายเทพมังกรแทบคลุ้มคลั่ง เพียงแต่มันต้องพึ่งพากำลังหนุนจากเผ่ารามสูร บุกยึดครองแผ่นดินจีนแม้มิกริ่งเกรงปีนสั้น แต่ไม่กล้าล่วงเกินผู้ตรวจการกอลีลุก ล่าถอยถึงข้างประตูช้าๆ

ผู้ตรวจการกอลีลุกซุกเก็บปืนสั้น กล่าวกีลีกูลูหลายประโยคล่ามแปลผู้นั้นจึงกล่าว

"ท่านผู้ตรวจการทราบว่า เด็กน้อยนี้กล่าวเหลวไหล อั้งก่าจู้มิต้องมีโทสะ กงจู้โซเฟียเดินทางมาเป็นการลับ ฮ่องเต้จีน ย่อมไม่ทรงทราบและกำนัลของขวัญแก่ท่านผู้ตรวจการ"

โทสะประมุขนิกายเทพมังกรค่อยผ่อนคลาย ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ท่านผู้ตรวจการปราดเปรื่อง ย่อมไม่ถูกเด็กน้อยนี้หลอกลวง"

ผู้ตรวจการกอลีลุก สอบถามถึงความเป็นมาอุ้ยเซี่ยวปัอ ประมุขนิกายเทพมังกรจึงบอกเล่าเหตุการณ์ที่อุ้ยเซี่ยวปัอสังหาร แม่ทัพเมี่ยงไปคุ้มครองเกี่ยงเล้งกงจู้ไปยังฮุ้นหน่ำ พระราชทานแก่โง้วเอ่งฮิ้ม ประจบสอพลอจนเป็นที่โปรดปรานของคังฮี สุดท้าย กล่าวว่า

"เด็กน้อยนี้เป็นมือซ้ายขวาของฮ่องเต้หนุ่ม พวกเราหากฆ่าเด็กน้อย ฮ่องเต้หนุ่มย่อมเสียพระทัย แผนบุกยึดครองของพวกเรา จะประสบผลสำเร็จกว่าเดิม"

มันกล่าวพลาง ล่ามแปลผู้นั้นก็แปลเป็นภาษารามสูรพลาง กงจู้โซเฟียจับจ้องมองอุ้ยเซี่ยวปัออย่างยิ้มแย้ม ครุ่นคิดขึ้น

"ดูไม่ออกว่า" ปีศาจน้อยนี้กลับกลอกกลิ้งร้ายกาจปานนี้"

ผู้ตรวจการกอลีลุกขบคิดแล้วกล่าว

"ฮ่องเต้จีนโปรดปรานเด็กน้อยนี้นักหรือ?"

ประมุขนิกายเทพมังกรกล่าวว่า

"มิผิด ไม่เช่นนั้นมันอายุยังเยาว์ ไหนเลยได้เป็นขุนนางใหญ่ปานนี้?"

"อย่างนั้นมิอาจฆ่ามัน ให้ส่งจดหมายแก่ฮ่องเต้จีน นำเงินทองอัญมณีมาแลกเปลี่ยนมันกลับไป"

กงจู้โซเฟียลิงโลดยิ่ง หอมแก้มซ้ายผู้ตรวจการกอลีลุกเบาๆ กล่าวกีลีกูลู ครานี้ล่ามแปลมิได้แปล คาดว่าคงชมเชยมันชาญฉลาด

อุ้ยเซี่ยวป๊อฉุกใจคิดขึ้น

"ขอเพียงไม่ฆ่าเรา ก็ใช้ได้แล้ว"

ประมุขนิกายเทพมังกรมิพอใจ แต่ก็ไม่อาจทำอย่างไรได้

อุ้ยเซี่ยวป๊อแบ่งตั๋วแลกเงินปึกหนึ่งเป็นสามส่วน ส่วนที่หนาที่สุดส่งมอบแก่กงจู้โซเฟีย อีกส่วนหนึ่งส่งให้กับผู้ตรวจการกอลีลุก ส่วนที่สามเบาบางที่สุด กำนัลแก่ล่ามแปล ที่หลงเหลือซุกเก็บไว้ในอกเสื้อ

กงจู้โซเฟียและพวกลิงโลดยิ่ง กงจู้โซเฟียสั่งล่ามแปลนั้น นับตั๋วแลกเงินของนาง หาทางใช้คนเข้าด่านไปแลกเปลี่ยนเป็นเงิน

หลังจากตรวจนับ พบว่ามีทั้งสิ้นสิบหมื่นตำลึงเศษ เท่ากับร่ำรวยโดยไม่คาดคิด

กงจู้โซเฟียปลื้มปีติยิ่ง โอบกอดอุ้ยเซี่ยวป๊อไว้หอมแก้มทั้งซ้ายขวา กล่าวว่า

"เงินมากพอแล้ว ปล่อยมันกลับไปเถอะ"

อุ้ยเซี่ยวป๊อฉุกคิดว่าไม่ถูกต้อง หากปลดปล่อยตนในตอนนี้ ประมุขนิกายเทพมังกรย่อมต้องติดตามไปฆ่าทิ้ง รีบกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไม่เคยเห็นกงจู้สวยงามเช่นนี้มาก่อน คิดชมดูอีกหลายวัน"

กงจู้โซเฟียหัวร่อคิกคักกล่าวว่า

"พวกเราพรุ่งนี้จะกลับเมืองรามสูรแล้ว"

อุ้ยเซี่ยวป๊อมิทราบว่า เมืองรามสูรอยู่ที่ใด ปากยังกล่าวว่า

"กงจู้สวยงามไปเมืองรามสูรขุนนางน้อยก็ไปเมืองรามสูร กงจู้สวยงามขึ้นไปดวงจันทร์ ขุนนางน้อยก็ติดตามขึ้นดวงจันทร์"

กงจู้โซเฟีย เห็นอุ้ยเชี่ยวป๊อคารมหลักแหลมรู้จักประจบประแจง จึงผงกศีรษะกล่าวว่า

"ตกลง เราจะนำท่านไปเมืองรามสูร"

ผู้ตรวจการกอลีลุกขมวดคิ้วเล็กน้อย คิดทัดทานห้ามปราม แต่แล้วฉุกคิดขึ้น

"ขุนนางน้อยนี้ พกเงินสิบกว่าหมื่นตำลึงติดตัว หากให้ฮ่องเต้จีนมาไถ่ตัว คงเรียกร้องได้หนึ่งร้อยหมื่นตำลึง"

มันนิสัยละโมบ รู้สึกมิอาจปลดปล่อยอุ้ยเชี่ยวป๊อกลับไปโดยง่ายดาย ดังนั้นผงกศีรษะเห็นพ้อง โบกมือต่อประมุขนิกายเทพมังกรคราหนึ่ง

ประมุขนิกายเทพมังกรได้แต่อำลาไป พอออกพ้นจากประตูต้องถลึงตาใส่อุ้ยเชี่ยวป๊ออย่างขุ่นแค้น

อุ้ยเชี่ยวป๊อแลบลิ้นแลยะหน้าใส่มัน ร้องว่า

"อั้งก่าจู้เสพสุขเทียบเทพยดา อายุขัยสูงล้ำเทียมฟ้า"

ประมุขนิกายเทพมังกรขุ่นแค้นยิ่ง นำเล็กซิงแซและพวกสะบัดผละจากไป

ที่แท้หัวหน้าเผ่ารามสูรปีนี้อายุยี่สิบมีนามโอทูลกงจู้โซเฟีย เป็นเจ้เจิร่วมสายเลือดกับมัน

โอทูลผู้นี้ กลับชาญฉลาดหลักแหลมยิ่ง เพียงแต่ป่วยเป็นโรคพิการเดินเหินไม่สะดวก มักสะสางภารกิจบนเตียงนอน

ขุมกำลังสำคัญภายในเผ่า หนึ่งเป็นทัพม้าของกอซาโคกมีหน้าที่ประจันรบพุ่ง อีกหนึ่งเป็นหน่วยอาวุธปืน มีหน้าที่รักษานคร

กงจู้โซเฟียนิสัยปล่อยตัว ขนบธรรมเนียมของเผ่ารามสูร แตกต่างกับประเพณีจีน ไม่แบ่งแยกความสัมพันธ์ฉันบุรุษสตรี มิหนำซ้ำกงจู้โซเฟียรูปโฉมงดงาม บุคคลสำคัญภายในเผ่า ส่วนใหญ่เป็นคู่รักของนาง ผู้ตรวจการกอลีลุกบุคลิกงามสง่า เป็นที่ชมชอบของนาง คราวนี้ถูกส่งมาก่อสร้างค่ายบนภูเขาราชัน หมายยึดครองแคว้นมองโกล เลี่ยวตังของจีน

กงจู้โซเฟียครุ่นคิดคำนึงถึงคนรัก จึงตั้นด้นมาจากเมืองรามสูร เพื่อพบมัน เพียงแต่นางแม้ชมชอบผู้ตรวจการกอลีลุก กลับมิคิดอยู่ร่วมกับมันตลอดกาล วันนี้พบเห็นทางอุโมงค์ในห้องโถงกอลีลุกด้วยความสงสัยใคร่อยากรู้ จึงลงไปสืบเสาะ

ที่แท้ทางอุโมงค์ภายในค่าย ทอดติดต่อกับยามเบื้องนอก ใช้เป็นหนทางถอยของผู้ตรวจการกอลีลุก

กงจู้โซเฟียพอพบเห็นหน่วยยามเฝ้ารักษานั้น ก็ทอดเสน่ห์ ยั่วยวนสนิทชิดเชยกับมัน มิคาดคนถูกอุ้ยเซี่ยวป้อฆ่าทิ้ง กลับได้รู้จักกับชุนนางหนุ่มของจีน ดังนั้นนำอุ้ยเซี่ยวป้อและซังยี้ร่วมทางไป บ่ายโฉมสู่ทิศประจิมตลอดทาง

กงจู้โซเฟียมีกำลังทัพม้าสองร้อยคนพิทักษ์คุ้มครอง บางครั้งโดยสารม้า บางครานั่งรถเลื่อน ที่ใช้กวางเชื่องช้าฉุดลาก เดินทาง ฝ่าท้องหิมะอันเวิ้งว้างไพศาล

เร่งรุดยี่สิบกว่าวัน ห่างจากภูเขาราชันมาพันกว่าลี้ ประมุขนิกายเทพมังกรคงไม่ติดตามมา อุ้ยเซี่ยวป้อสอบถามถึงเส้นทาง ไปยังเมืองรามสูร ทราบว่าต้องใช้เวลาสี่เดือน ถึงกับใจหายวาบ โพล่งว่า

"นั่นมิใช่ไปถึงสุดขอบฟ้าหรือ? หากเดินทางอีกสี่เดือน ชุนนางหนุ่มคงต้องกลับกลายเป็นชราเฒ่าต่างแดนแล้ว"

กงจู้โซเฟียหัวร่อพลางกล่าวว่า

"อย่างนั้นท่านคิดกลับนครหลวงหรือ คงชมดูเราจนเบื่อหน่ายกระมัง?"

อุ้ยเซี่ยวป้อรีบกล่าวว่า

"กงจู้สวยงาม ต่อให้ชมดูหนึ่งพันปีหนึ่งหมื่นปี ก็ดูไม่เบื่อ เพียงแต่หากไปไกลปานนี้ ข้าพเจ้ากลับเกรงกลัวขึ้นมา"

วันเวลาที่ผ่านมา กงจู้โซเฟียสนทนาแก้เหงากับอุ้ยเซี่ยวป้อ เรียนรู้ภาษาจีนได้มากหลาย อุ้ยเซี่ยวป้อชาญฉลาดหลักแหลม ก็ศึกษาภาษารามสูรได้มิน้อย ทั้งสองหนึ่งมิใช่ดรุณีดีงามที่ถนอมตัวบริสุทธิ์ หนึ่งไม่ใช่วิญญูชนเที่ยงธรรมที่มีตบะสมาธิหนักแน่น ตามรายทางย่อมบังเกิด

ความสัมพันธ์กัน

ยามนี้กงจู้โซเฟียฟังว่าอุ้ยเชี่ยวปัอจะกลับนครหลวงอดอาลัย-อาวรณ์มิได้ กล่าวว่า

"เราไม่อนุญาตท่านกลับไป ท่านส่งเรากลับเมืองรามสูร อยู่ร่วมกับเราหนึ่งปี จากนั้นเราค่อยปล่อยให้ท่านกลับมา"

อุ้ยเชี่ยวปัอลอบคร่ำครวญในใจอย่างหวนโหย แต่วันเวลาที่อยู่ร่วมกัน ทราบว่ากงจู้โซเฟียนิสัยดื้อรั้น เด็ดเดี่ยว หากไม่เชื่อฟังนางยืนกรานคิดใครไป นางคงสั่งบริวารปลิดชีวิตตน ดังนั้น ปั้นสีหน้ายิ้มแย้มแสร้งเป็นลิงโลดยิ่ง

รอถึงยามพลบค่ำ จึงลอบปลีกตัวมาหารือกับซังยี้ ดูว่ามีหนทางหลบหนีหรือไม่? ซังยี้กล่าวว่า

"เชียงกงคิดทำอย่างไร ข้าพเจ้าขอปฏิบัติตามนั้น"

อุ้ยเชี่ยวปัอมองดูท้องทุ่งหิมะเวิ้งว้าง ต้องทอดถอนใจยาวออกมา ทั้งสองหากคิดหลบหนี หากแม้นไม่จัดเตรียมเสบียงกรังพาหนะต่อให้กงจู้โซเฟียมิใช้คนไล่ล่าตามมา ก็ต้องแข็งตัวอดตายอยู่กลางท้องทุ่งหิมะ

กาลก่อนตอนอยู่ในแคว้นเลี่ยวตัง แม้อากาศหนาวเหน็บ ยังสามารถล่าสัตว์หาอาหาร ยามนี้บนท้องฟ้ากระทั่งนกกระจิบสักตัวก็มองไม่เห็น บางครั้งเดินทางหนึ่งวันเต็มๆ มิเห็นรอยเท้าสัตว์แม้แต่น้อย

ยามอับจนปัญญา ได้แต่คิดตามกงจู้โซเฟียสู่ตะวันตก ตอนแรกยังครุ่นคิดถึงคังฮี อาคอผู้เลอโฉมหลังจากรอนแรมเดินทางกว่าหนึ่งเดือน พลอยละเลยลืมเลือนสิ้น

ยามอยู่ท่ามกลางดินแดนหิมะน้ำแข็ง คล้ายกับสมองพลอยแข็งตัวดีที่อุ้ยเชี่ยวปัอนิสัยดึกดะนอง ไร้ทุกข์ไร้กังวล บางครั้งสัพยอกกงจู้โซเฟียด้วยภาษารามสูรประหลาดพิกล บางคราเล่านิทานโป้ปดซังยี้กลับไม่เงียบเหงาเปล่าเปลี่ยวนัก

ผ่านไปสี่เดือนเศษ มาถึงนอกเมืองรามสูร ตอนนั้นเป็นเวลาเดือนสี่อากาศค่อยๆ อบอุ่น หิมะน้ำแข็งก็หลอมละลาย

แลเห็นกำแพงเมืองรามสูรแม้สูงตระหง่านหนาทึบ แต่ก่อสร้างอย่าง

หยาบกร้าน ห้องหับภายในเมืองก็คับแคบซอมซ่อ อย่าว่าแต่คิดเปรียบกับเมืองใหญ่เยี่ยงเมืองหลวงปักกิ่ง หรือเอี้ยงจิวต่อให้เป็นเมืองขนาดกลางในแผ่นดินตงง้วน ก็งามตระการกว่ามากนัก

อุ้ยเชี่ยวป๊อพอเห็นเช่นนั้น ถึงกับบังเกิดความคิดดูแคลนขึ้นเมืองรามสูรอันใด หากเปรียบกับแผ่นดินจีน เท่ากับเป็นที่เลี้ยงวัวเลี้ยงสุกรของพวกตน กงจู้โซเฟียกลับประโคมโหมโอ้อวดมาตลอดทาง

ขณะอยู่ห่างจากเมืองรามสูรหลายสิบลี้ ทัพม้าคุ้มกันของกงจู้โซเฟียก็ล่วงหน้าเข้าไปรายงาน พลันได้ยินเสียงเป่าหลอดเขา ภายในเมืองปรากฏหน่วยอาวุธปืนควบม้าออกมา

กงจู้โซเฟียกล่าวอย่างลิงโลด

"น้องเราส่งคนมาต้อนรับแล้ว"

หน่วยอาวุธปืนพอควบขับเข้าใกล้ กงจู้โซเฟียถึงกับใจหายวาบ เห็นพวกมันศีรษะเสียบขนนกดำ บนอาวุธปืนผูกผ้าดำผืนหนึ่ง แสดงว่าบุคคลสำคัญภายในเผ่าเสียชีวิตไป

กงจู้โซเฟียรีบกระตุ้นม้าเข้าหา ร้องดังๆ ว่า

"เกิดเรื่องใด?"

หัวหน้าหน่วยผู้หนึ่งพลิกกายลงจากหลังม้า สืบเท้ามาคุกเข่าข้างหนึ่งลง กล่าวว่า

"เรียนกงจู้ ท่านหัวหน้าเผ่าอำลาชาวเมืองรามสูรขึ้นสู่สรวงสวรรค์แล้ว!"

กงจู้โซเฟียคับแค้นรันทดยิ่ง น้ำตาทะลักจากเบ้า ถามว่า

"นี่เป็นเหตุการณ์เมื่อใด?"

"กงจู้หากล่วงหน้ามาก่อนสี่วัน ก็สามารถลำลาท่านหัวหน้าเผ่า"

กงจู้โซเฟียแม้ทราบแต่แรกว่า ผู้น้องร่างกายอ่อนแอ มิอาจมีชีวิตยาวนาน พอรับฟังข่าวร้าย สร้างความเศร้าสลดยิ่งฟุบกายบนหลังม้าเปล่งเสียงร่ำไห้ออกมา

อุ้ยเชี่ยวป๊อเห็นกงจู้โซเฟียพลันร่ำไห้ ไม่เข้าใจสาเหตุความนัย พอถามไถ่ล่ามแปล เพิ่งทราบว่าหัวหน้าเผ่ารามสูรเสียชีวิต สร้างความลิงโลด

ยิ่งครุ่นคิดขึ้น

"หัวหน้าเผ่ารามสูรไม่อาจเสพสุขเยี่ยงเทพยดา ภายในเผ่าคงต้องวุ่นวาย คิดยกกำลังบุกแผ่นดินจีนเกรงว่ามิง่ายดายนัก"

ครั้นแล้ว กงจู้โซเฟียและพวกติดตามหัวหน้าหน่วยนั้นเข้าเมืองขณะจะเข้าวัง หัวหน้าหน่วยนั้นกล่าวว่า

"มารดาท่านหัวหน้ามีคำสั่งขอให้กงจู้พักผ่อนในอุทยานล่าสัตว์นอกเมือง"

กงจู้โซเฟียทั้งแตกตื่นทั้งเดือดดาล ตวาดว่า

"มารดาท่านหัวหน้าใดควบคุมเราได้"

หัวหน้าหน่วยนั้นโบกมือซ้ายวูบ หน่วยอาวุธปืนล้วนยกปืนขึ้นจ่อคุกคามกงจู้โซเฟีย สั่งพวกมันทิ้งดาบและปืน ลงจากหลังม้ามา

กงจู้โซเฟียกระชากเสียงว่า

"พวกท่านคิดทรยศหรือ?"

หัวหน้าหน่วยกล่าวว่า

"มารดาท่านหัวหน้ากริ่งเกรงกงจู้พอกลับเข้าเมืองไม่เคารพ คำสั่งหัวหน้าเผ่าคนใหม่ ดังนั้นสั่งเราควบคุมตัวกงจู้ไว้"

กงจู้โซเฟียขุ่นแค้นจนหน้าแดงฉาน กล่าวว่า

"หัวหน้าเผ่าคนใหม่เป็นใคร?"

"คือท่านหัวหน้าเผ่าปีเตอร์"

กงจู้โซเฟียแหงนหน้าหัวร่อกล่าวว่า

"ปีเตอร์เป็นเพียงเด็กชายอายุสิบขวบ เป็นหัวหน้าเผ่าใด? มารดาหัวหน้าเผ่าที่ท่านเอ่ยอ้างถึง คือนาตาลีกระมัง?"

"ถูกแล้ว"

ที่แท้บิดาของกงจู้โซเฟียนามอาไลโคกซือ มีภรรยาสองนาง ภรรยาหลวงกำเนิดบุตรธิดาหลายคน หัวหน้าเผ่าโอทูลผู้ล่วงลับ และกงจู้โซเฟียล้วนเป็นบุตรของนาง ภรรยาน้อยนาตาลีอายุยังเยาว์ กำเนิดบุตรชายเพียงคนเดียว มีนามปีเตอร์

กงจู้โซเฟียกล่าวว่า

"ท่านนำเราเข้าวัง เราจะไปถกเถียงเหตุผลกับนาตาลี ตี่ตี่ (น้องชาย)

อีกคนหนึ่งของเราอีแวนอายุยังสูงวัยกว่าปีเตอร์ ไฉนไม่แต่งตั้งมันเป็นหัวหน้าเผ่า?"

หัวหน้าหน่วยนั้นกล่าวว่า

"เราเพียงปฏิบัติตามคำสั่งมารดาท่านหัวหน้า ขอกงจู้อย่าได้ตำหนิ"

พลางจูงบังเหียนม้าของโซเฟีย วกกายสู่ทิศตะวันออก

กงจู้โซเฟียขุ่นแค้นสุดระงับ ชั่วชีวิตของนางมิมีผู้ใดกล้าเสียมารยาทต่อนางปานนี้ ยามนั้นยกแส้ม้าขึ้นหวดกระหน่ำลงยังศีรษะหัวหน้าหน่วยนั้น

หัวหน้าหน่วยนั้นยิ้มเล็กน้อย ถลันหลบเลี่ยงพลิกกายขึ้นบนหลังม้า นำกำลังห้อมล้อมกงจู้โซเฟียบ่ายโฉมสู่นอกเมือง

อุ้ยเซี่ยวป้อและซังยี้ ก็ถูกส่งเข้าอุทยานล่าสัตว์นอกเมือง หน่วยอาวุธปืนกระจายกำลังอยู่นอกอุทยาน รักษาการณ์อย่างเข้มแข็ง ไม่อนุญาตผู้ใดออกมา

กงจู้โซเฟียขุ่นแค้นแทบคลุ้มคลั่ง ทุบทำลายข้าวของ เครื่องประดับภายในห้องนอนจนหมดสิ้น พ่อครัวประจำสวนพอส่งอาหารมา ล้วนถูกนางขว้างใส่หน้า

ผ่านพ้นไปหลายวัน หน่วยรักษาการณ์นอกสวนยังไม่ผ่อนคลาย กงจู้โซเฟีย จึงเรียกหาหัวหน้าหน่วยมา สอบถามว่าคุมขังนางถึงเวลาใด?

หัวหน้าหน่วยนั้นกล่าวว่า

"มารดาท่านหัวหน้าขอให้กงจู้พักผ่อนในที่นี้ รอจนหัวหน้าเผ่าปีเตอร์จัดพิธีเฉลิมฉลอง เนื่องในวาระครองตำแหน่งครบห้าสิบปี ค่อยปลดปล่อยกงจู้ออกไป"

"อะไร รอจนปีเตอร์จัดพิธีเฉลิมฉลอง เนื่องในวาระครองตำแหน่งห้าสิบปี? อย่างนั้นไยมิใช่คุมขังเราอยู่ที่นี้ห้าสิบปี?"

หัวหน้าหน่วยนั้นยิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า

"ปีนี้เราอายุสี่สิบแล้ว คงไม่อาจปรนนิบัติกงจู้ครบห้าสิบปี ผ่านไปอีกสิบปียี่สิบปี ย่อมมีหัวหน้าหน่วยวัยฉกรรจ์กว่านี้ มารับหน้าที่แทน"

กงจู้โซเฟียหวนนึกถึง ต้องถูกคุมขังในที่นี้ห้าสิบปี อดใจสะท้านหวั่นไหวมิได้ ฝืนยิ้มกล่าวว่า

"ท่านเข้ามา เรารู้สึกท่านงามสง่านัก"

นางคิดใช้ความงามยั่วยวน ให้หัวหน้าหน่วยนั้นสยบอยู่ ใต้ชายกระโปรง ปลดปล่อยนางออกไป

หัวหน้าหน่วยนั้นน้อมกายคารวะ กลับถอยกายไปก้าวใหญ่กล่าวว่า

"กงจู้โปรดให้อภัย มารดาท่านหัวหน้ามีคำสั่งว่าผู้คนหน่วยอาวุธปืนใด หากกระทบกระทั่งถูกกงจู้แม้สักขุมขนหนึ่ง ต้องถูกตัดศีรษะทันที หากแม้นหัวหน้าหน่วยถูกฆ่าทิ้ง รองหัวหน้าจะดำรงตำแหน่งแทน รองหัวหน้าถูกฆ่าทิ้ง หัวหน้ากองได้เลื่อนตำแหน่งแทน ทุกผู้คนล้วนคิดเลื่อนตำแหน่งเฝ้าคุมเชิงเข้มงวดนัก"

เอ่ยถึงตอนนี้ มีคนผลักประตูชะโงกศีรษะเข้ามา เป็นรองหัวหน้าหน่วยลอบดูอยู่เบื้องนอกจริงๆ

ที่แท้นาตาลีทราบว่า กงจู้โชเฟียรูปกายงดงาม ปล่อยตัวไม่สำรวม หากไม่ตรากฎเช่นนี้ เกรงว่ามิอาจคุมขังนางไว้

หัวหน้าหน่วยนั้นพอล่าถอยออกไป กงจู้โชเฟียอับจนปัญญาฟุบกายร่ำไห้บนเตียง แผดเสียงด่านาตาลีดังสนั่นหวั่นไหว

อุ้ยเชี่ยวปัอถูกคุมขังในสวนล่าสัตว์หลายวัน เห็นกงจู้โชเฟียเอาแต่อาละวาดหน่วยอาวุธที่เฝ้ารักษาก็ป่าเถื่อนดุร้าย รู้สึกดินแดนปีศาจนี้ เปี่ยมกลิ่นปีศาจจริงๆ หลังจากหารือกับซังยี้ รู้สึกคิดหลบหนีจากที่นี้ไม่ยากนัก แต่หากปราศจากคนชี้ทาง คงต้องหลงกลอยู่กลางทะเลทราย มิมีทางกลับถึงแผ่นดินตงง้วนได้

ทั้งสองอับจนสิ้นหนทาง อุ้ยเชี่ยวปัอได้แต่ปั้นเรื่องกล่าวเหลวไหลเย้าแหย่ซังยี้หัวร่อ เป็นการประโลมอารมณ์

ยามนี้ กำลังกล่าวถึงพระถังซำจั๋งนำเห้งเจียตือโป๊ยก่าย ซัวเจ๋งไปอาราธนาพระไตรปิฎกที่ชมพูทวีป อุ้ยเชี่ยวปัอกล่าวอย่างเป็นจริงเป็นจัง

"ข้าพเจ้าขอพนันกับท่าน การเดินทางไปชมพูทวีปของ พระถังซำจั๋ง ต้องไม่ยาวไกลเฉกเช่นมายังเมืองรามสูร ดังนั้นข้าพเจ้ายังเก่งกาจกว่าพระถังซำจั๋ง ท่านก็ยอดเยี่ยมกว่าตือโป๊ยก่าย ท่านหากมิเชื่อ จะพนันอะไร?"

แต่ซังยี้ไม่มีนิสัยชมชอบพนัน กล่าวว่า

"เชียงกงบอกว่าเก่งกาจกว่าพระถังซำจั๋ง ก็เก่งกาจกว่าเถอะ แต่ข้าพเจ้าหาได้ยอดเยี่ยมกว่าตือโป๋ยก่ายไม่"

เอ่ยถึงตอนนี้ ต้องเม้มปากหัวร่อออกมา

อุ้ยเซี่ยวป๋อขณะจะหยอกเย้านาง พลันได้ยินเสียงทำลายสิ่งของทุบกระหน่ำเตียงนอน สะอึกสะอื้นร่ำไห้ดังจากภายในห้องของกงจู้โซเฟีย

อุ้ยเซี่ยวป๋อทอดถอนใจกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าจะไปเกลี้ยกล่อมนาง เอาแต่ร่ำไห้จะมีประโยชน์ใด?"

พลางสาวเท้าเข้าห้องหับกงจู้โซเฟีย กล่าวว่า

"กงจู้อย่าได้ร่ำไห้ ข้าพเจ้าจะเล่าเรื่องชวนขันแก่ท่านเรื่องหนึ่ง"

กงจู้โซเฟียฟุบกายบนเตียง ร่ำไห้รำพันว่า

"เราไม่ฟัง เราจะขับนาตาลีลงนรกไป"

อุ้ยเซี่ยวป๋อมิทราบว่านาตาลีเป็นใคร พอถามไถ่เพิ่งทราบว่านาตาลีเป็นมารดาหัวหน้าเผ่าคนใหม่สร้างความลิงโลดยิ่ง กล่าวว่า

"เราเข้าใจว่านาตาลีเป็นคนชั่วร้ายใด ที่แท้เป็นมารดาหัวหน้าเผ่าบอกกับท่าน มารดาฮ่องเต้จีนก็เป็นคนชั่วร้าย ภายหลังเรานึกหาวิธีการขับไล่นางออกจากวัง ฮ่องเต้จีนจึงทรงแต่งตั้งข้าพเจ้าเป็นขุนนาง"

กงจู้โซเฟียพลิกตัวลุกขึ้นนั่ง ถามอย่างกระตือรือร้น

"ท่านใช้วิธีการใด?"

อุ้ยเซี่ยวป๋อครุ่นคิดในใจ

"นางโสโครกที่เราขับไล่ออกจากวัง เป็นอ้วงไท้โหวตัวปลอมนาง โสโครกของเผ่ารามสูร กลับเป็นมารดาหัวหน้าเผ่าที่จริงแท้แน่นอน วิธีการของเราย่อมใช้การไม่ได้"

ยามนั้นกล่าวว่า

"วิธีการของข้าพเจ้าคือ ร่วมมือกับฮ่องเต้จีนจัดการนาง"

กงจู้โซเฟียขมวดคิ้วกล่าวว่า

"ปีเตอร์รักมารดาของนางยิ่ง คงไม่เชื่อฟังวาจาเรา ทรยศนาตาลีนอกจาก...นอกจาก...."

พลางก้าวลงจากเตียง ทั้งที่สองเท้าเปลือยเปล่าเดินไปมาบนพรมปูพื้น หมกมุ่นครุ่นคิดอย่างเคร่งเครียด

อุ้ยเซี่ยวป๊อกล่าวว่า

"กาลก่อนแผ่นดินเรามีจักรพรรดิหญิง ทรงพระนามบู๋เจ่กเทียน พระนางมีราชินีบุรุษ นามสนมบุรุษมากหลาย สุขสำราญยิ่งนักในความเห็นข้าพเจ้า กงจู้หาเป็นรองพระนางบู๋เจ่กเทียน มิสู้เป็นหัวหน้าเผ่าสตรีเอง"

กงจู้โซเฟียฉุกใจคิด เผ่ารามสูรไม่เคยมีหัวหน้าเผ่าสตรีมาก่อนดังนั้นนางมิได้ฉุกคิดถึงเรื่องนี้ตลอดมา แผ่นดินจีนเมื่อมีจักรพรรดิหญิงเผ่ารามสูรไฉนมีหัวหน้าเผ่าสตรีไม่ได้?

นางนับแต่ถูกคุมขังในอุทยานล่าสัตว์ ทั้งแตกตื่นทั้งชุ่นแค้น ทั้งประหวั่นพรั่นพรึง หัวงสมองเพียงครุ่นคิดว่า จะหลบหนีออกจากสวนอย่างไรต่อให้ย้อนกลับภูเขาราชัน อยู่ร่วมกับผู้ตรวจการกอลีลุกก็ประเสริฐเลิศกว่าถูกนาตาลีจองจำไว้ ยามนี้พอฟังอุ้ยเซี่ยวป๊อกล่าว ถึงหัวหน้าเผ่าสตรีถึงกับวาดวิมานแมนอีกแบบหนึ่ง หมุนกายมาวางสองมือลงบนไหล่อุ้ยเซี่ยวป๊อหอมแก้มซ้ายเบาๆ กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"เราหากเป็นหัวหน้าเผ่าสตรี จะแต่งตั้งท่านเป็นภรรยาหลวง"

อุ้ยเซี่ยวป๊อใจเต้นผางอย่างรุนแรง ครุ่นคิดในใจ

"เรื่องนี้ทำไม่ได้เด็ดขาด"

ดังนั้นรีบกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเป็นชาวจีน มิอาจเป็นภรรยาหลวงของหัวหน้าเผ่ารามสูรท่านแต่งตั้งข้าพเจ้าเป็นหัวหน้าหน่วยภายในเผ่าเถอะ"

"ท่านเป็นทั้งภรรยาหลวงและหัวหน้าหน่วย"

อุ้ยเซี่ยวป๊อครุ่นคิดขึ้น

"ตอนนี้มิทราบรักษาชีวิตไว้ได้หรือไม่ กลับวาดวิมานเพ้อฝันแต่งตั้งเป็นภรรยาหลวงและหัวหน้าหน่วย"

ได้ยินกงจู้โซเฟียกล่าวว่า

"ท่านลองนึกหาแผนการให้เราเป็นหัวหน้าเผ่าสตรี"

อุ้ยเซี่ยวป๊อขมวดคิ้วเข้าหากัน ด้านกิจการบ้านเมือง ตนมิมีทาง

ทัดเทียบกับคังฮี ทั้งยังเป็นรองประมุขสมาคมฟ้าดินตั้งกึงน้ำ และจอมทรยศโง้วซำกุ่ย จึงกล่าว

"กงจู้ เรื่องนี้ข้าพเจ้าจัดการไม่ได้ จะกลับนครหลวงไปถามไถ่ฮ่องเต้เรา ขอให้พระองค์ทรงวางอุบาย จากนั้นข้าพเจ้านำผู้คนมาจับกุมนางโสโครกเผ่ารามสูรและเจ้าปีเตอร์น้อย เท่ากับทำงานสำเร็จเสร็จสิ้น"

ถัดจากคำ "ทำงานสำเร็จเสร็จสิ้น" คือ "ขอจุมพิตรับขวัญ" ดังนั้นอดโอบกอดกงจู้โซเฟียจุมพิตนางคราหนึ่งมิได้

กงจู้โซเฟียกล่าวว่า

"ไม่ได้ ท่านกลับนครหลวง ย้อนกลับมาเมืองรามสูร คงต้องใช้เวลากว่าหนึ่งปี เราคงขึ้นสวรรค์ไปแล้ว"

อุ้ยเซี่ยวป้อรู้สึกมีเหตุผล ต้องทอดถอนใจกล่าวว่า

"กงจู้สวยงามขึ้นสวรรค์ ขุนนางเด็กของจีนก็จะติดตามขึ้นสู่สวรรค์"

กงจู้โซเฟียครุ่นคิดขึ้น

"ทารกนี้รู้จักแต่กล่าวหลอกลวงประจบเอาใจคน"

ดังนั้นผลักไสอุ้ยเซี่ยวป้อเบาๆ กล่าวว่า

"ทารกจีนใช้ไม่ได้ รู้จักแต่...สอพลอประจบ"

อุ้ยเซี่ยวป้อได้ยินนางกล่าวคำ "ประจบสอพลอ" เป็นตลบกลับต้องหัวร่อฮาฮา แต่เห็นสีหน้านางปรากฏแววเหยียดหยาม แสดงว่าดูแคลนตนต้องบังเกิดโทสะพลุ่งขึ้น ครุ่นคิดในใจ

"บู๊เจ่กเทียน มิทราบเป็นจักรพรรดิหญิงได้อย่างไร เราลองคัดลอกมาใช้กับเมืองรามสูร"

ความรู้ในสมองอุ้ยเซี่ยวป้อ หนึ่งนั้นฟังจากนักเล่านิทาน สองดูจากระดงิ้ว หลังจากเป็นขุนนางก็มิใคร่ฟังการเล่านิทาน กลับชมดูงิ้วไม่น้อย แต่มิเคยได้ยินได้ดูรู้เรื่องบู๊เจ่กเทียนเป็นจักรพรรดิหญิง ต้องเหม่อมองหน้าต่างอย่างเชื่องซึมเซา จิตใจประหวัดนึกถึงเรื่องราวจากตำนานและงิ้วต่างๆ

"เรามิทราบเรื่องของจักรพรรดิหญิง อย่างนั้นฮ่องเต้บุรุษ ครองราชย์ได้อย่างไร จูงวนเจียงอาศัยแม่ทัพฉื่อตั๊ก เชี้ยงอ๋อชุนมกเอ็ง ขับไล่ชาวมองโกลออกจากประเทศ เป็นปฐมกษัตริย์ราชวงศ์เหม็ง ปลายราชวงศ์

เหม็ง จอมโจรลี้จื่อเซ้งนำทหารบุกนครหลวงตั้งตนเป็นเจ้า ชาวแมนจูค่อยขับไล่ลี้จื่อเซ้ง ดูท่ามิว่า ผู้ใดคิดเป็นฮ่องเต้ ล้วนต้องผ่านการรบราฆ่าฟันเข่นฆ่าจนเลือดนองเป็นท้องธาร ซากศพกองสุมดุจขุนเขา"

พอครุ่นคิดถึงการรบราฆ่าฟัน อดประหวั่นพรั่นพรึงมิได้ ครุ่นคิดสืบต่อ

"พวกเราถูกคุมขังอยู่ที่นี้ มีกำลังคนใด จะต่อสู้อย่างไร หากไม่รบพุ่งสามารถเป็นฮ่องเต้ได้หรือไม่?"

อุ้ยเซี่ยวป๊อทราบประวัติศาสตร์จีนจำกัดยิ่ง เพียงทราบว่าฮ่องเต้ได้ขึ้นครองราชย์ โดยมิต้องรบพุ่ง มีแต่คังฮี ซึ่งฮ่องเต้ องค์ก่อนทรงผนวชสละตำแหน่งให้ ย่อมไม่อาจลอกเลียนได้

จากนั้นหวนนึกถึงละครงิ้วที่ชมดู มีเรื่อง "ฟันชุดมังกร" ฮ่องเต้ราชวงศ์ซ้องเตี่ยคังเหลียงประหารแม่ทัพแต้อึง ภรรยาแต้อึงรวบรวมทหารล้างแค้นแทนสามี เตี่ยคังเหลียงสู้ไม่ได้ เปลื้องชุดมังกรสะบั้นเป็นสองส่วนนับเป็นการสละตำแหน่ง ยังมีโจโฉนำกำลังทหาร คุกคามฮั่นอะไรที่อัตวินิบาตกรรมตั้งตัวเป็นฮ่องเต้แทน แม่ทัพนายกองของโจโฉล้วนร้ายกาจยิ่ง

(ซึ่งความจริงอุ้ยเซี่ยวป๊อจำผิดไป โจโฉหาได้เป็นฮ่องเต้ เพียงเป็นเจ้าแควันหนึ่งเท่านั้น)

อย่างนั้นเล่าปี่เป็นฮ่องเต้ได้อย่างไร คงเป็นกวนอู เตียวหุย จูล่งถากถางทางให้ สรุปแล้วหากคิดเป็นฮ่องเต้จีน มิอาจไม่รบราฆ่าฟันต่อให้เป็นฮ่องเต้ หากสู้ผู้อื่นไม่ได้ ตำแหน่งฮ่องเต้ยังถูกผู้อื่นช่วงชิงไป

นักเล่านิทานเล่าถึงเรื่องจุ้ยอี่ตึ่ง (ผู้ยิ่งใหญ่แห่งเขาเหลียงซาน) เชี้ยวก่ายคิดเป็นหัวหน้าโจร สมคบคิดกับหลินชง (ตัวเอกแห่งเสือร้ายผู้ร่ายทวน) สังหารหัวหน้าโจรเขาเหลียงซานคนเดิมเซ้งสุ้น แสดงว่าหากคิดเป็นหัวหน้าโจร ยังต้องรบราฆ่าฟัน

กงสู้โซเฟีย เห็นอุ้ยเซี่ยวป๊อขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน กำหมัดทำท่า จึงถามอย่างยิ้มแย้ม

"ท่านกำลังทำอะไร?"

อุ้ยเซี่ยวป๊อสะท้านจากภวังค์ครุ่นคิด กล่าวว่า

"หากคิดครองความยิ่งใหญ่ ต้องรบราฆ่าฟัน"

"ฆ่าฟัน? ฆ่าฟันกับผู้ใด?"

"ย่อมต้องรบราฆ่าฟันกับนางโสโครกเผ่ารามสูร"

กงจู้โซเฟียมิทราบว่า คำ "นางโสโครก" หมายความกระไร ขณะจะถามไถ่ประตูห้องพลันถูกผลักเปิดออก

เห็นเงาคนถลันวูบ หัวหน้าหน่วยอาวุธปืนนั้นสาวเท้าเข้าห้องตะปบคว้าปกเสื้ออุ้ยเซี่ยวป้อ กล่าวกีลีกูลู กระชากออกจากห้อง ปิดประตูลงดังโครม ตวัดเท้าขวาเตะก้นอุ้ยเซี่ยวป้ออย่างหนักหน่วง!

หัวหน้าหน่วยนั้นหัวร่อฮาฮา เตะเท้าที่สองออก อุ้ยเซี่ยวป้อโทสะประดังพลันกระโดดปราดขึ้น ตีลังกาตลบหนึ่ง ขี่ออยู่บนลำคอ หัวหน้าหน่วยนั้น

กระบวนท่าที่ใช้เป็นหนึ่งในสามกระบวนท่าช่วยชีวิต ซึ่งอั้งฮูหยินผู้เป็นภรรยาประมุขนิกายเทพมังกรถ่ายทอดให้

อุ้ยเซี่ยวป้อนิสัยเกียจคร้าน ไม่ได้ฝึกซ้อมกระบวนท่าจนคล่องแคล่ว หากลงมือต่อยยอดฝีมือชาวบู๊ลิ้มเกรงว่ายากประสบผล แต่หัวหน้าหน่วยนั้นมิรู้จักวิชาฝีมือ อุ้ยเซี่ยวป้อเพียงตีลังกาแล้วทิ้งตัวลง กลับสัมฤทธิผลพุ่งนิ้วชี้ทั้งสองข้างจ่อกับหนังตามัน ตวาดว่า

"อย่าเคลื่อนไหว ดวงตา ต้องตาย"

ตนมิทราบคำ "อย่าได้เคลื่อนไหว ไม่เช่นนั้นจะควักดวงตาของเจ้าออกมา" ของภาษารามสูร สมควรกล่าวกระไร ได้แต่บอกว่า "ดวงตาต้องตาย"

หัวหน้าหน่วยนั้นกลับมีไหวพริบปราดเปรื่อง รับฟังเข้าใจ ยามแตกตื่นตระหนก มิกล้าขยับเคลื่อนไหว

อุ้ยเซี่ยวป้อใช้มือขวากระตุกใบหูขวามัน ร้องว่า

"ไป"

สองเท้าขยับวูบ คล้ายกับขี่ม้า ขี่มันเข้าห้องหับกงจู้โซเฟีย ร้องว่า

"ปิดประตู หยิบปืน"

กงจู้โซเฟียทั้งแตกตื่นทั้งลิงโลด รีบปิดประตูลง ดึงปืนสั้นจากหัวหน้าหน่วยนั้น จ่อกับกลางหลังมัน

อุ้ยเชี่ยวป๊อกระโดดลงจากหัวไหล่มัน แก้สายรัดหนังหัวหน้าหน่วยนั้นออก พันธนาการสองเท้ามัน จากนั้นดึงสายรัดกางเกงมัดพันสองมือมัน

สายรัดกางเกงพอถูกกระตุกออก กางเกงของหัวหน้าหน่วยนั้นพลันหลุดลุ่ยลง อุ้ยเชี่ยวป๊อและกงจู้โซเฟียล้วนหัวร่อฮาฮาออกมา สร้างความขุ่นแค้นแก่หัวหน้าหน่วยนั้นจนหน้าแดงฉาน ขบเขี้ยวเคี้ยวฟันดังกรอดๆ

เห็นประตูห้องถูกผลักเปิดอย่างแผ่วเบา ซังยี้ชะโงกศีรษะเข้ามากล่าวว่า

"เซียงกง เกิดเรื่องใดหรือ?"

อุ้ยเชี่ยวป๊อกวักมือเรียกหา รอจนนางเข้ามาก็สั่งให้ปิดประตูลง ซังยี้พอเห็นสภาพทุลักทุเลของหัวหน้าหน่วยนั้น ถึงกับทั้งขบขันทั้งสงสัยใจ

กงจู้โซเฟียกล่าวถามว่า

"จับตัวหัวหน้าหน่วย มีประโยชน์ใด?"

อุ้ยเชี่ยวป๊อที่คร่ากุมตัวหัวหน้าหน่วย เพียงคิดระบายโทสะ มิได้ฉุกคิดว่ามีประโยชน์ใด พอฟังพลันบังเกิดปฏิภาณวูบ กล่าวว่า

"เรียกมันทรยศ ฆ่ามารดาหัวหน้าเผ่า และหัวหน้าเผ่าคนใหม่ท่านเป็นหัวหน้าเผ่าสตรีแทน"

กงจู้โซเฟียมิทราบคำ "ทรยศ" หมายความกระไร แต่เข้าใจวาจาถัดจากนั้นเป็นอย่างดี สร้างความลิงโลดยิ่ง กล่าวกีลีกูลูต่อหัวหน้าหน่วยนั้น

อุ้ยเชี่ยวป๊อได้ยินทั้งสองกล่าวภาษารามสูร มิทราบสนทนากระไร แต่เห็นหัวหน้าหน่วยนั้นสั่นศีรษะระรัว แสดงว่ามันไม่ยอมรับปาก จึงร้องว่า

"มันไม่รับปาก ฆ่าทิ้ง"

พลางดึงมีดสั้นประกายดำออกจากในรองเท้า ปาดใส่แก้มซ้ายหัวหน้าหน่วยนั้น คมมีดพอปาดผ่านชูดเอาหนวดเคราของมันหลุดลงมาแถบใหญ่

กงจู้โซเฟียหัวร่อพลางกล่าวว่า

"มีดสั้นที่คมกล้านัก"

หัวหน้าหน่วยนั้นแตกตื่นจนหน้าซีดเผือด ครุ่นคิดขึ้น

"ที่แท้ทารกชาวต่างชาติ ซุกซ่อนมีดเล่มหนึ่งอยู่ในรองเท้า ตรา ก่อนกลับมิได้ตรวจค้นพบ"

กงจู้โซเฟียกล่าวถามว่า

"ที่แท้จะยอมจำนน ยกย่องเราเป็นหัวหน้าเผ่าสตรีหรือไม่?"

"มิใช่เราไม่ยกย่องกงจู้ เพียงแต่เมืองรามสูรมีหน่วยอาวุธปืนยี่สิบหน่วย พวกเรามีเพียงหน่วยเดียว ต่อให้คิดทรยศ ก็สู้สิบเก้าหน่วยที่หลงเหลือไม่ได้"

กงจู้โซเฟียรู้สึกวาจานี้มีเหตุผล เพียงมิทราบจะอธิบายต่ออุ้ยเซี่ยวป้ออย่างไร ได้แต่วาดมือทำท่า ตอนเอ่ยถึงอาวุธปืนยี่สิบหน่วย ใช้นิ้วมือสิบนิ้วไม่เพียงพอ ต้องใช้นิ้วเท้าอีกสิบนิ้ว จึงได้จำนวนครบยี่สิบหน่วย

อุ้ยเซี่ยวป้องงงันวูบจึงเข้าใจ เรื่องนี้กลับลำบากยากเย็นนัก ต้องกระแทกนั่งลงบนเก้าอี้ หมกมุ่นครุ่นคิดขึ้น

"หัวหน้าหน่วยไม่ยอมทรยศฆ่าทิ้งก็มิมีประโยชน์"

ดังนั้นกล่าวกับกงจู้โซเฟียว่า

"หัวหน้าหน่วยไม่ยอม พวกเราก็เรียกรองหัวหน้าหน่วยทรยศ"

"รองหัวหน้าหน่วย?"

"ถูกต้อง เรียกรองหัวหน้าหน่วยเข้ามา"

กงจู้โซเฟียผลักไสหัวหน้าหน่วยนั้นถึงข้างประตู จ่อปืนสั้นกับกลางหลังมัน กล่าวว่า

"ท่านเรียกรองหัวหน้าหน่วยเข้ามา หากเตือนภัยมัน เราจะลั่นกระสุนทันที"

หัวหน้าหน่วยนั้นอับจนปัญญา ได้แต่ร้องเรียกรองหัวหน้าหน่วยเข้ามา

ชั่วครู่ให้หลัง รองหัวหน้าหน่วยผลักประตูเข้ามา ซังยี้หลบซ่อนกายอยู่หลังประตูแต่แรก รองหัวหน้าหน่วยพอก้าวเข้าห้อง นางพลันประกบนิ้วจี้สกัดออกสกัดจุดที่กลางหลังรองหัวหน้าหน่วยหลายแห่งยืนแข็งที่อกับที่!

ซังยี้กล่าวอย่างลิงโลด

"เซียงกง จุดของปีศาจต่างชาติกลับเป็นเฉกเช่นกัน ข้าพเจ้ายังกริ่งเกรงว่า จุดเส้นของปีศาจต่างชาติผิดแผกไป"

อุ้ยเชี่ยวป๊อหัวร่อพลางกล่าวว่า

"ปีศาจต่างชาติมีดวงตา มีจมูกมีมือเท้าเฉกเช่นกันย่อมต้องมีจุดเส้น"

พลางดึงดาบยาว จากหว่างเอวรองหัวหน้าหน่วยกล่าวกับกงจู้โซเฟียว่า

"ท่านเรียกมันฆ่าหัวหน้าหน่วย มันหากไม่ยอมก็เรียกหัวหน้ากองเข้ามาฆ่ามัน"

กงจู้โซเฟียรู้สึกแผนการนี้ประเสริฐยิ่งจึงกล่าวกับรองหัวหน้าหน่วยว่า

"เราจะมอบดาบแก่ท่าน ให้ท่านฆ่าหัวหน้าหน่วย เป็นหัวหน้าหน่วยสืบแทน ท่านหากไม่ยอมลงมือ เราจะเรียกหัวหน้ากองมาฆ่าท่านกับหัวหน้าหน่วย รับตำแหน่งหัวหน้าหน่วยแทน ท่านจะฆ่าหรือไม่?"

อุ้ยเชี่ยวป๊อกล่าวเสริมขึ้น

"ซังยี้ ท่านคลายจุดบริเวณร่างท่อนบนมัน อย่าได้คลายจุดที่สองเท้า"

ซังยี้ปฏิบัติตาม สะบัดฝ่ามือตบคลายจุดบริเวณร่างท่อนบนรองหัวหน้าหน่วย ยื่นส่งดาบยาวให้

กงจู้โซเฟียถามย้ำอีกครา หัวหน้าหน่วยนั้นพลันแผดเสียงด่าออกมาพร้อมกับกล่าววาจาข่มขู่

รองหัวหน้าหน่วย ความจริงมีอริบาดหมางกับหัวหน้าหน่วยพอฟังหัวหน้าหน่วยแผดด่าอย่างดุร้ายต้องครุ่นคิด

"เราหากไม่ฆ่าท่าน หัวหน้ากองคิดเป็นหัวหน้าหน่วย ย่อมต้องฆ่าท่านและเราด้วย"

ดังนั้นดวัดดาบยาวฟันใส่ ได้ยินเสียงฉับ ท่าโลหิตฉีดพุ่งหัวหน้าหน่วยนั้นถูกฟันศีรษะหลุดจากบ่า!

กงจู้โซเฟียสาวเท้าไป กุมมือรองหัวหน้าหน่วยชมเชยมันห้าวหาญองอาจ เลื่อนเป็นหัวหน้าหน่วยอาวุธปืนสืบแทน จากนั้นกล่าวว่า

"ท่านนั่งลง พวกเราจะหารือรายละเอียดกัน"

รองหัวหน้าหน่วยขมวดคิ้วนิ่วหน้า ชี้มือไปยังอุ้ยเชี่ยวป๊อ และซัง

ยี้กล่าวว่า

"ทารกชาวต่างชาติสองคนนี้ใช้วิชาเวทมนตร์ ร่างท่อนล่างเราเคลื่อนไหวไม่ได้"

กงจู้โซเฟียกล่าวกับอุ้ยเชี่ยวปัอว่า

"ขอให้ท่านแก้เวทมนตร์"

ซังยี้ยิ้มเล็กน้อย ตบคลายจุดให้กับรองหัวหน้าหน่วย

กงจู้โซเฟียสั่งรองหัวหน้าหน่วยว่า

"ท่านสั่งให้หัวหน้ากองทั้งสาม และรองเข้ามา ทารกจีนจะใช้เวทมนตร์ ทำให้ทุกผู้คนเคลื่อนไหวมิได้"

จากนั้นนัดแนะกับอุ้ยเชี่ยวปัอและซังยี้ รองหัวหน้าหน่วยก็ล่าถอยออกไป

มินานให้หลัง หัวหน้ากองและรองทั้งหกมาถึงหน้าประตู รองหัวหน้าหน่วยสั่งให้เข้าไปทีละคน ซังยี้ก็สกัดจุดจี่ตี้งที่หว่างเอว และจุดฮ้วงเถียวที่ข้อเท้าทั้งหกไว้

กงจู้โซเฟียกล่าวว่า

"รองหัวหน้าหน่วยตกลงใจยกย่องเราเป็นหัวหน้าเผ่าสตรี พวกเราจะบุกเข้าไปสังหารนาตาลี พวกเจ้าจะปฏิบัติตามหรือไม่?"

หัวหน้ากองและรองทั้งหกเห็นหัวหน้าหน่วยทอดร่างเป็นซากศพก็ทราบว่าผิดท่า พอฟังยิ่งขวัญสั่นวิญญาณสะท้าน หันไปมองหน้ากัน

อุ้ยเชี่ยวปัอกล่าวกับกงจู้โซเฟียว่า

"ท่านเรียกทั้งหมดทรยศ รับปากพวกมันว่าจะเลื่อนยศเลื่อนตำแหน่งให้พวกมันร่ำรวยมีเงินทอง"

กงจู้โซเฟียฉุกใจคิด กล่าวกับรองหัวหน้าหน่วยว่า

"ท่านเรียกระดมหน่วยอาวุธปืนมา เรามีวาจาจะกล่าว"

มินานต่อมา หน่วยอาวุธปืนสองร้อยกว่าคนชุมนุมอยู่กลางลานกว้างของอุทยานล่าสัตว์รองหัวหน้าหน่วยสั่งผู้คนเข้ามาสิบสองคนผลักไสหัวหน้ากองและรองทั้งหกมายังกลางลานกว้างด้วย

กงจู้โซเฟียยืนหยัดบนบันไดศิลา ร้องดังๆ ว่า

"ท่านทั้งหลาย พวกท่านล้วนเป็นผู้กล้าหาญเผ่ารามสูร แต่เงินเดือนพวกท่านน้อยไป ล้วนไม่มีสตรีสวยงาม ไม่มีบ้านโอ่โถง พวกท่านคิดเลื่อนตำแหน่งร่ำรวยมีเงินทองหรือไม่?"

ผู้คนหน่วยอาวุธปืนร่ำร้องว่า

"ย่อมคิด"

กงจู้โซเฟียถามอีกว่า

"พวกท่านต้องการมีสตรีสวยงามหรือไม่?"

ผู้คนหน่วยอาวุธปืนระเบิดเสียงหัวร่อออกมา พากันร้องว่า

"ต้องการ ต้องการ"

กงจู้โซเฟียกล่าวว่า

"ประเสริฐมาก พวกท่านเข้าเมืองรามสูรไปบอกต่อหน่วยอาวุธปืนอีกสิบเก้าหน่วยว่า เราคือหัวหน้าเผ่าสตรี ชาวเผ่ารามสูรล้วนต้องเชื่อฟังวาจาเรา บัดนี้อนุญาตพวกท่าน บุกบ้านช่องคนร่ำรวยภายในเมืองประลองฝีมือกับมัน ช่วงชิงเงินทอง ช่วงชิงสตรีมา พวกท่านกล้าหรือไม่?"

ผู้คนหน่อยอาวุธปืนร้องดังๆ ว่า

"ย่อมกล้า"

"วิเศษแท้ พวกท่านเข้าไปในห้องใต้ดิน ขนย้ายสุราดีที่สุดออกมา"

ภายในห้องใต้ดินของอุทยานล่าสัตว์นี้ สะสมสุราหมักดองหลายสิบปี ความจริงให้หัวหน้าเผ่า ภรรยาหลวงและบุตรธิดาดื่มกิน หน่วยอาวุธปืนไหนเลยเคยลิ้มชิมสักคำหนึ่ง?

ผู้คนทั้งหมดลิงโลดยิ่ง ส่งคนวิ่งตะบึงไปขนย้ายสุรามา ชิงกันร่ำดื่มโห่ร้องว่า

"โซเฟียอูลา โซเฟียอูลา"

คำ "อูลา" ของภาษารามสูร แปลว่า "อายุหมื่นปี" อุ้ยเซี่ยวป้อแม้ไม่เข้าใจ แต่ดูออกว่าพวกมันล้วนยกย่องสนับสนุนกงจู้โซเฟีย ดังนั้นกระดุกแขนเสื้อนาง กล่าวว่า

"เรียกพวกมันฆ่าหัวหน้ากองทั้งหก จะได้ไม่เปลี่ยนความตั้งใจ"

กงจู้โซเฟียเห็นพ้องด้วย กล่าวเสียงกังวาน

"ท่านทั้งหลาย เราสั่งพวกท่านไปฆ่าคน ช่วงชิงเงินทอง ช่วงชิงสตรี นาตาลีกลับส่งตัวบัดซบเหล่านี้มาคิดลงโทษพวกท่าน"

พลางชี้มือไปยังหัวหน้ากองและรองทั้งหก

ผู้คนหน่วยอาวุธปืนสิบกว่าคน พลันชักดาบออกร้องว่า

"ฆ่าตัวบัดซบทิ้ง"

ขาดคำ ดาบยาวสิบกว่าเล่มรุมฟาดฟันมา ตัดศีรษะสับร่างหัวหน้ากองและรองทั้งหก

ชาวเผ่ารามสูรความจริงป่าเถื่อนดุร้าย หลังจากร่ำดื่มสุรา ตลอดทั้งร่างร้อนผะผ่าว พอเห็นเลือดเนื้อปลิวเวียนว่อน ยิ่งพลุ่งพล่านใจสุด ระงับโห่ร้องว่า

"รีบไปฆ่าคน ช่วงชิงเงินทอง ช่วงชิงสตรี"

พลางจูงม้ามา พลิกตัวขึ้นบนหลังม้า ชั่วครู่ให้หลังแว่วเสียงฝีเท้าม้าเร่งร้อนระรัว ควบทะยานเข้าเมืองรามสูร

กงจู้โซเฟียกล่าวกับรองหัวหน้าหน่วยว่า

"ท่านก็รุดไป ชักชวนหน่วยอาวุธปืนอีกสิบเก้าหน่วย เกลี้ยกล่อมพวกมันบุกเข้าวัง จับตัวนาตาลีและปีเตอร์ออกมา หยิบฉวยของมีค่าภายในวังได้อย่างเต็มที่ เราขอกำนัลแก่ท่าน"

รองหัวหน้าหน่วยลิงโลดยิ่ง รับคำผละจากไป

กงจู้โซเฟียระบายลมหายใจยาวๆ รู้สึกตลอดทั้งร่าง อ่อนระทวย ต้องกระแทกนั่งลงบนบันได กล่าวว่า

"เหน็ดเหนื่อยนัก"

อุ้ยเชี่ยวป๊อกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าจะประคองท่านเข้าไปพักผ่อน"

กงจู้โซเฟียสั่นศีรษะปฏิเสธ ชั่วครู่จึงกล่าว

"พวกเราขึ้นไปยังหอสังเกตการณ์"

อุทยานล่าสัตว์นี้ก่อสร้างจากหินหยาบ หอสังเกตการณ์สูงแปดเก้าวา สร้างโดยหัวหน้าเผ่ารามสูรคนก่อน ที่แท้หัวหน้าเผ่ารามสูรชมชอบล่าสัตว์ แต่กริ่งเกรงบริวารทรยศในตอนออกล่าสัตว์ จึงสร้างอุทยานหลังนี้ขึ้นใช้สังเกตความ

เคลื่อนไหว

กงจู้โซเฟียนำอุ้ยเชี่ยวปัอและซังยี้ขึ้นสู่หอสังเกตการณ์ เพ่งตา มองทิศตะวันตก เห็นภายในเมืองรามสูรจุดโคมไฟวูบวาบวาววับในความมืดคล้ายเงียบสงบยิ่ง

กงจู้โซเฟียห่วงใยกังวลขึ้นมา กล่าวว่า

"ไฉนไม่สู้รบ พวกมันกลัวแล้ว?"

อุ้ยเชี่ยวปัอไม่เข้าใจนิสัยใจคอชาวเผ่ารามสูร มิทราบพอถึงเวลาจะหวาดหวั่นขลาดเขลาหรือไม่ ได้แต่ปลอบประโลมว่า

"ย่อมไม่กลัว"

ทันใด ในความมืดบังเกิดเสียงดังบึม แว่วเสียงปืนดัง จากที่ไกลตา กงจู้โซเฟียร้องโพล่งว่า

"เริ่มลงมือแล้ว"

พอเพ่งตามอง เห็นภายในเมืองรามสูร ปรากฏเปลวไฟกลุ่มหนึ่งพวยพุ่งขึ้น อุ้ยเชี่ยวปัอกล่าวอย่างลิงโลด

"พวกมันเมื่อวางเพลิงก็ใช้ได้แล้ว หลังจากวางเพลิงย่อมต้องฆ่าคน"

รอคอยชั่วขณะ เห็นภายในเมืองปรากฏเปลวไฟลุกไหม้เป็นหย่อมๆ กงจู้โซเฟียกล่าวว่า

"เชี่ยวปัอ ท่านให้ทั้งหมดฆ่าหัวหน้าหน่วยสังหารเหล่าหัวหน้ากอง พวกมันได้แต่ฆ่าคนสืบต่อ มิอาจเปลี่ยนความตั้งใจอีก เด็กน้อยชาญฉลาดนัก"

อุ้ยเชี่ยวปัอหัวร่อฮาฮากล่าวว่า

"นี่เรียกว่าให้ประกอบความผิด มิอาจไม่เสี่ยงชีวิต"

ที่แท้ในเหล่าผู้ยิ่งใหญ่เขาเหลียงซาน ตอนที่หลินชงเข้าสังกัดหัวหน้าโจรเฮ้งสุ้น ใช้มันไปฆ่าคนประกอบคดี หลังจากนั้นก็ไม่อาจถอนตัวจากมา

อุ้ยเชี่ยวปัอฟังนิทานจนคุ้นหู ล่วงรู้กฎเกณฑ์ข้อนี้เป็นอย่างดียามนั้นครุ่นคิดขึ้น

"พวกท่านมิเข้าใจวิธีการของพวกเรา ดูท่าชาวเผ่ารามสูรแม้ดุร้ายแต่จัดการได้ไม่ยากนัก"

กงจู้โซเฟียเห็นเปลวไฟภายในเมือง ยิ่งมายิ่งโชติช่วง พลันห่วงใยกังวลขึ้นมา มิทราบหน่วยอาวุธปืนหลังจากปล้นฆ่า จะแปรเปลี่ยนเป็นสภาพใด จึงถามว่า

"เมื่อวางเพลิงฆ่าคน ช่วงชิงสตรีช่วงชิงเงินทอง ภายหลังเป็นอย่างไร?"

อุ้ยเชี่ยวปัอองงันวูบ ตนเพียงทราบว่าการทรยศคือการปล่อยให้บริวารวางเพลิงฆ่าคน ช่วงชิงสตรีช่วงชิงเงินทอง แต่มิทราบผลสุดท้ายเป็นอย่างไร ได้แต่กล่าวว่า

"หลังจากช่วงชิงเพียงพอ ก็ไม่ช่วงชิง เมื่อฆ่าเพียงพอ ก็ไม่ฆ่าอีก"

กงจู้โซเฟียขมวดคิ้วเข้าหากัน มิทราบทำอย่างไรได้ ทั้งสามชมดูชั่วขณะ จึงหวนกลับห้องหับ รอรับฟังข่าวคราว

เช้าวันรุ่งขึ้น รองหัวหน้าหน่วยนำกำลังจำนวนหนึ่ง กลับมารายงานว่า เมื่อคืนหน่วยอาวุธปืนยี่สิบหน่วย ปฏิบัติตามคำสั่งหัวหน้าเผ่าสตรีช่วงชิงเงินทองและสตรีมากมายสุดคณนา สังหาร นาตาลีได้

กงจู้โซเฟียลิงโลดยิ่ง กระโดดปราดขึ้นร้องว่า

"นาตาลีตายแล้ว? ปีเตอร์เล่า?"

"ปีเตอร์ถูกจับกุมตัว คุมขังอยู่ในห้องใต้ดิน"

พลันได้ยินเสียงฝีเท้าม้าดังระรัว ผู้คนกลุ่มใหญ่ควบม้าห้อตะบึงมา กงจู้โซเฟียหน้าแปรเปลี่ยนไปโพล่งว่า

"เป็นผู้ใด?"

"บุคคลสำคัญภายในเมืองรามสูร พากันรุดมาน้อมเชิญ ท่านเป็นหัวหน้าเผ่าสตรี"

กงจู้โซเฟียลิงโลดยิ่ง โอบกอดอุ้ยเชี่ยวปัอไว้ หอมแก้มทั้งซ้ายขวากล่าวว่า

"เด็กน้อยมีแผนการยอดเยี่ยมนัก"

ได้ยินเสียงฝีเท้าม้าหยุดยั้งที่นอกสวน จากนั้นแว่วเสียงรองเท้าหนังกระทบพื้น ผู้คนกลุ่มใหญ่มุ่งตรงมา

คนนำหน้าเป็นบุคคลสำคัญภายในเมืองนามตอนีย่อ พอบรรลุถึงเบื้องหน้ากงจู้โซเฟียก็น้อมกายกล่าวว่า

"พวกเราชาวเมืองรามสูร ขอน้อมเชิญกงจู้โซเฟีย ดำรงตำแหน่งหัวหน้าเผ่า ระงับความปั่นป่วนวุ่นวาย กลับคืนสู่ความสงบเรียบร้อย"

กงจู้โซเฟียยิ้มแย้มแจ่มใส ผงกศีรษะพลางกล่าว

"ประเสริฐมาก พวกเราจะเข้าวังไป"

ทุกผู้คนห้อมล้อมกงจู้โซเฟียเข้าเมือง ชั่วพริบตาภายในอุทยานล่าสัตว์เวิ้งว่างเปล่า เพียงหลงเหลืออุ้ยเซี่ยวป้อและซังยี้ สองคน

อุ้ยเซี่ยวป้อขุ่นแค้นยิ่ง แผดด่าว่า

"มารดามันเถอะ กงจู้เมืองรามสูรพอข้ามแม่น้ำ ก็ทำลายสะพาน เจ้าสาวเพิ่งขึ้นเตียง ก็เหวี่ยงพ่อสื่อข้ามกำแพง นางพอเป็นหัวหน้าเผ่าสตรีก็ไม่ต้องการพวกเรา"

ซังยี้ยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

"ท่านต้องการให้หัวหน้าเผ่าสตรี แต่งตั้งท่านเป็นภรรยาหลวงบุรุษหรอกหรือ?"

อุ้ยเซี่ยวป้อถลึงตากล่าวว่า

"ท่านกล้าสัพยอกข้าพเจ้า? ข้าพเจ้าจะจับตัวท่านไว้"

พลางถาโถมเข้าหา ซังยี้หัวร่อคิก บิดเอวหลบเลี่ยงได้

ตอนนั้นเป็นต้นฤดูร้อน อากาศอบอุ่นสบาย ภายในอุทยานปรากฏดอกไม้บานสะพรั่ง คณนานกร้องเซ็งแซ่เพียงแต่ดอกไม้ในเมืองรามสูรไม่หอมหวน เสียงนกร้องพิกลขัดหู อุ้ยเซี่ยวป้อ เติบใหญ่ ขึ้นมาภายในซ่องมิสามารถจำแนกแยกแยะ ดังนั้นท่องเตร็ดเตร่กับซังยี้ ไม่มีผู้คนมารบกวนกลับสุขสำราญยิ่ง

ผ่านพ้นไปเจ็ดแปดวัน กงจู้โซเฟียพลันส่งผู้คนจำนวนหนึ่งมารับทั้งสองเข้าวัง

อุ้ยเซี่ยวป้อพอเข้าสู่ห้องนอนของกงจู้โซเฟีย เห็นนางผมเผ้ายุ่งสยายตวัดเตะเครื่องประดับ กำลังอาละวาดเป็นการใหญ่ พอเห็นอุ้ยเซี่ยวป้อสีหน้าปรากฏแววลิงโลด กล่าวว่า

"ขุนนางเด็กรีบมาคิดวิธีการ"

อุ้ยเซี่ยวปัอฉุกคิดขึ้น

"ท่านหากมิใช่พบเรื่องยุ่งยาก คงไม่นึกถึงเรา คราครั้งนี้ต้องทำการขูดรีด มิอาจคิดหาวิธีการแก่ท่านโดยง่ายดาย"

ดังนนกล่าวว่า

"ท่านหัวหน้าเผ่าสตรีมีเรื่องยุ่งยากใด?"

กงจู้โซเฟียส่ายหน้ากล่าวว่า

"เรามิใช่หัวหน้าเผ่าสตรี พวกมันไม่ยินยอม"

ว่ากล่าวอยู่ครึ่งค่อนวัน อุ้ยเซี่ยวปัอค่อยเข้าใจว่าเป็นเรื่องราวใด ที่แท้ตามกฎของเมืองรามสูร สตรีไม่อาจเป็นหัวหน้าเผ่า นาตาลีแม้เสียชีวิต บุคคลสำคัญภายในเผ่ายังให้การสนับสนุนปีเตอร์น้อย กงจู้โซเฟียแม้ได้รับการสนับสนุนจากหน่วยอาวุธปืน แต่บุคคลสำคัญภายในเผ่าสามารถบงการทัพม้า ชุมกำลังเข้มแข็ง มิน้อย ทั้งสองฝ่ายหากประจัญบานกันมิทราบผลสุดท้ายจะปรากฏเป็นรูปใด

อุ้ยเซี่ยวปัอครุ่นคิดในใจ

"เรายังมีแผนปีศาจใดอีก มิสู้หลบลี้หนีหน้า หาไม่ทั้งสองฝ่ายหากตะลุมหมู่กัน อุ้ยเซี่ยวปัอต้องถูกถล่มเป็นปลากระป๋อง" ในใจครุ่นคิดเช่นนั้น ปากกลับกล่าวว่า

"วิธีการย่อมมี แต่เรามีเงื่อนไขประการหนึ่ง"

กงจู้โซเฟียลิงโลดยิ่ง รีบถามว่า

"ท่านต้องการอันใด เราล้วนรับปาก หรือท่านต้องการเป็นภรรยาหลวงบุรุษเรา?"

อุ้ยเซี่ยวปัอใจหายวาบครุ่นคิดขึ้น

"นั่นไม่กล้ารับหากคิดแต่งภรรยา อาคอเลอเลิศกว่าท่านมากนัก ต่อให้เป็นเอียเท้าซังยี้ ยังประเสริฐเลิศกว่าสตรีเผ่ารามสูรที่เต็มไปด้วยขนยาวเยี่ยงท่าน"

ยามนั้นกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"สามารถเป็นภรรยาหลวงบุรุษท่าน ย่อมประเสริฐยิ่ง แต่เมื่อเป็น

เช่นนี้ ท่านก็มิอาจเป็นหัวหน้าเผ่าสตรีแล้ว"

"เพราะเหตุใด?"

"เนื่องเพราะมารดาท่านเถอะ"

ยามกะทันหันนึกหาเหตุผลไม่ได้ จึงพร่ำกล่าวเหลวไหล

กงจู้โซเฟียไหนเลยเข้าใจ กล่าวว่า

"หรือทารกจีนพอเป็นภรรยาหลวงบุรุษ ชาวเผ่ารามสูรจะไม่พอใจ?"

อุ้ยเซี่ยวป้อรีบกล่าวว่า

"ใช่แล้ว ชาวเผ่ารามสูรเข้าใจว่าตัวเองงดงาม ต้องการเป็นภรรยาหลวงบุรุษ"

"อืมม์ อย่างนั้นท่านต้องการอันใด?"

"ประการแรก เราต้องการรับตำแหน่งของเมืองรามสูร"

"นั่นง่ายดายยิ่ง เราจะแต่งตั้งท่านเป็นผู้นำหน่วยอาวุธปืน พวกมันล้วนนับถือท่าน"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวอีกว่า

"ประการสอง ท่านกับฮ่องเต้จีนอย่าได้รบพุ่งกัน ท่านเขียนจดหมายข้าพเจ้าจะส่งไปนครหลวง หัวหน้าเผ่าสตรีและฮ่องเต้จีนเป็นสหายกัน ทหารจีนร้ายกาจยิ่ง ทุกผู้คนรู้จักวิชาเวทมนตร์พอจี้นิ้วออกชาวเผ่ารามสูรไม่อาจเคลื่อนไหว หากรบพุ่งกัน ชาวเผ่ารามสูรตายไป ท่านต้องตายไป เราต้องร่ำไห้"

กงจู้โซเฟียตื้นตันใจยิ่ง นางเห็นกับตาว่า ซังยี้ลงมือสกัดจุดรองหัวหน้าหน่วย หัวหน้ากองและรองทั้งหกกับตา หาทราบไม่ว่าวิชาฝีมือนี้ร่ำเรียนยากเย็นยิ่ง แม้แต่อุ้ยเซี่ยวป้อยังมิรู้จัก กลับเข้าใจว่าชนชาวตงง้วนล้วนเรียนรู้วิชาเวทมนตร์นี้ ดังนั้นรู้สึกหากรบพุ่งกับคังฮีฮ่องเต้ มีแต่พ่ายแพ้ทางเดียว ยากนักที่อุ้ยเซี่ยวป้อมีความรักผูกพันต่อนาง จึงโอบกอดฝ่ายตรงข้ามไว้ จุมพิตริมฝีปากอุ้ยเซี่ยวป้อ กล่าวว่า

"ชาวเผ่ารามสูรสู้ทหารจีนไม่ได้ จะไม่รบพุ่ง เป็นสหายกัน"

หอมแก้มมันอีกครา ถามว่า

"ยังมีเงื่อนไขใด?"

อุ้ยเซี่ยวป้อขบคิดแล้วกล่าว

"ไม่มีแล้ว"

"ประเสริฐมาก ท่านรีบสอนเราว่าจะเป็นหัวหน้าเผ่าสตรีอย่างไร"

อุ้ยเซี่ยวป้อพลันหวนนึกถึงคังฮีเคยเล่าว่า ปฐมกษัตริย์เช็งเคยแต่งตั้งรัชทายาทสี่คน ปกครองแผ่นดินร่วมกัน ภายหลังรัชทายาทอันดับสี่ค่อยๆ สะกดอีกสามคน ครองอำนาจเพียงลำพัง จึงกล่าว

"ท่านกับปีเตอร์ล้วนเป็นหัวหน้าเผ่า ภายหน้าค่อยๆ เข่นฆ่าบุคคลสำคัญที่คัดค้านท่านทีละคน จากนั้นกำจัดปีเตอร์เป็นหัวหน้าเผ่าสตรี"

กงจู้โซเฟียรู้สึกประเสริฐยิ่ง เพียงแต่ผู้คนส่วนใหญ่ยืนกรานว่า สตรีมิอาจเป็นหัวหน้าเผ่า นับเป็นที่น่าขุ่นแค้นนัก ดังนั้นถ่ายทอดบอกให้ทราบ

อุ้ยเซี่ยวป้อขบคิดแล้วกล่าวว่า

"ท่านอย่าได้เป็นหัวหน้าเผ่า หากแต่เป็นผู้รักษาการแทนก่อน"

"ผู้รักษาการแทนอันใด?"

"ผู้รักษาการแทนมิใช่หัวหน้าเผ่า แต่มีอำนาจใหญ่ ทุกผู้คนล้วนเกรงกลัว เชื่อฟังวาจาผู้รักษาการแทน ไม่รับฟังวาจาหัวหน้าเผ่า"

กงจู้โซเฟียลิงโลดยิ่ง ชมเชยไม่ขาดปาก

ผู้ที่สนับสนุนกงจู้โซเฟียมีจำนวนน้อยกว่า นางก็เรียกระดมพวกมันมา ถ่ายทอดแผนการของอุ้ยเซี่ยวป้อให้ทราบ

ผู้คนเหล่านั้นรู้สึกวิธีการนี้ประเสริฐยิ่ง ขอเพียงกุมอำนาจใหญ่ไว้เป็นหัวหน้าเผ่าหรือไม่ ก็มิมีข้อผิดแผก

ทั้งหมดหารือกันเนิ่นนาน นึกได้อีกวิธีหนึ่งแต่งตั้งน้อง ร่วมสายเลือดของกงจู้โซเฟียนามอีแวน เป็นหัวหน้าเผ่าใหญ่ ให้ปีเตอร์เป็นหัวหน้าเผ่าน้อยเพื่อมิให้ผู้สนับนุนปีเตอร์คัดค้านปฏิเสธ กงจู้โซเฟียเป็นผู้รักษาการแทน สะสางภารกิจทุกประการภายในเมือง

จากนั้น เรียกระดมบุคคลสำคัญของเผ่ารามสูร ประกาศวิธีใหม่ออกไป ทุกผู้คนจึงสนับสนุนเห็นพ้อง

ตอนนั้นอีแวนอายุเพียงสิบหกปี ปีเตอร์อายุสิบขวบ ล้วนอายุเยาว์ขาดประสบการณ์ ทุกสรรพสิ่งล้วนปฏิบัติตามเจ้เจ๊ทุกประการ

กงจู้โซเฟียกุมอำนาจใหญ่รู้สึกนี่เป็นความดีความชอบของขุนนางทารก หากมิใช่อุ้ยเซี่ยวป้อครุ่นคิดแผนการหลายครั้งตรา ตอนนี้นางคงยังถูกคุมขังอยู่ในอุทยานล่าสัตว์ ดังนั้นเรียกตัวอุ้ยเซี่ยวป้อมายกย่องชมเชยอุ้ยเซี่ยวป้ออย่างจริงใจ

อุ้ยเซี่ยวป้อ หวนนึกถึงตนเป็นเศษสวะในแผ่นดินตงง้วน พอมาถึงเมืองรามสูร กลับกลายเป็นขงเบ้ง นับว่าน่าหัวร่อ ยิ่งขณะจะประโคมโหมสักหลายประโยค พลันฉุกคิดว่าไม่ถูกต้อง หากแม้นกงจู้โซเฟียเข้าใจว่าตนเป็นขงเบ้งจริงๆ รั้งตนอยู่ข้างกาย มิอนุญาตให้กลับไปคงย่ำแย่นัก

พอได้คิด กล่าวว่า

"ท่านเป็นผู้รักษาการแทน ภายหน้าคิดเป็นหัวหน้าเผ่าสตรี นับว่าง่ายดายยิ่ง ขอเพียงเคารพเรื่องราวหนึ่ง ทุกผู้คนล้วนยอมรับนับถือท่าน"

กงจู้โซเฟียกล่าวถามว่า

"เรื่องอันใดรีบบอกมา"

"วาจาพอลั่นจากปาก รถลากเทียมม้าสามก็ยากทวงกลับคืน"

ที่แท้ชาวเผ่ารามสูรโดยสารรถม้า ใช้ม้าสามตัวลากเทียม ดังนั้นคำพังเพย "ม้าลมกรดยากติดตามกลับคืน" ของจีนพออยู่ในเมืองรามสูรจึงกลับกลายเป็น "รถลากเทียมม้าสามยากทวงกลับคืน"

กงจู้โซเฟียยังไม่เข้าใจ ถามว่า

"รถม้าลากเทียมสามอันใด?"

"หมายความว่าวาจาที่กล่าวจากปากต้องปฏิบัติตามนั้น มิอาจบิดพลิ้วกลับกลาย"

กงจู้โซเฟียเข้าใจในบัดดล กล่าวว่า

"ขุนนางทารกที่รัก ผู้รักษาการแทนของเผ่ารามสูรเมื่อรับปากท่านย่อมไม่บิดพลิ้วกลับกลาย"

จากนั้น มีคำสั่งแต่งตั้งอุ้ยเซี่ยวป้อเป็นหัวหน้าหน่วยอาวุธปืนดูแลแถบบูรพา พร้อมกับสั่งคนร่างสาส์นถึงคังฮีฮ่องเต้ ให้อุ้ยเซี่ยวป้อส่งไปจัดทูตคนหนึ่งนำทัพม้าสองหน่วย คุ้มครองส่งอุ้ยเซี่ยวป้อกลับแผ่นดินตงง้วน ตั๋วแลกเงินสิบหมื่นตำลึงที่อุ้ยเซี่ยวป้อกำนัลแก่นางก็มอบคืนให้ ทั้งยังส่ง

ของขวัญทูลเกล้าถวายคังฮีฮ่องเต้มากหลาย ล้วนเป็นของมีค่าของเผ่ารามสูร

ช่วงเวลานี้ กงจู้โซเฟียเลือกบุรุษเผ่ารามสูรที่หล่อเหลาอยู่เคียงข้างหลายคนไม่สนิทชิดใกล้กับอุ้ยเซี่ยวป้ออีก แต่วันที่อุ้ยเซี่ยวป้ออำลากลับกงจู้โซเฟียยังอดอาลัยอาวรณ์มิได้

ตอนนั้นอากาศอบอุ่นสบาย อุ้ยเซี่ยวป้อและชังยี้ควบขับม้าพ่วงพีภายใต้การห้อมล้อมของทัพม้าสองหน่วยตะบึงอยู่ท่ามกลางท้องทุ่งราบอันไพศาล รู้สึกมีลมเฉื่อยฉิวโชยมาปะทะหน้า สร้างความอิ่มเอมเปรมใจแก่อุ้ยเซี่ยวป้อยิ่ง ครุ่นคิดขึ้น

"คราวนี้รอดพ้นจากห้วงความตาย มิเพียงรักษาชีวิตน้อยๆ ไว้ยังประกอบความดีความชอบให้กับกงจู้โซเฟียคราหนึ่ง ล้วนพึ่งพาเราฟังนิทานมามากหลายชมดูงิ้วจนช่ำชอง"

ควรทราบว่า แผ่นดินจีนเกิดการแก่งแย่งอำนาจชิงความเป็นใหญ่เป็นเนืองนิจ อุ้ยเซี่ยวป้อทราบประวัติศาสตร์เพียงผิวเผิน กลับเปล่งปัญญาในต่างแดน

บทที่ 36

เตรียมการรบมอ

รอนแรมเดินทางเป็นเวลาหลายเดือน ในที่สุดกลับถึงนครหลวงคังชิงอ้วง (เชื้อพระวงศ์คัง) ขุนนางผู้ใหญ่โซะเฮียกทู้และพวก เห็นอุ้ยเชี่ยวปัอกลับมาล้วนดื่นเต้นลิงโลดยิ่ง

ที่แท้อุ้ยเชี่ยวปัอนับแต่นำชีลั้งออกทะเล ก็สาบสูญไร้ร่องรอย ทางการส่งคนไปสืบเสาะหลายคราล้วนไม่พบแม้แต่เงา เข้าใจว่าประสบมรสุมกลางทะเลล่มสลายทั้งขบวน ข่าวการกลับมาของ อุ้ยเชี่ยวปัอพอกราบทูลเข้าวังคังฮีทรงเบิกตัวให้เข้าเฝ้าทันที

อุ้ยเชี่ยวปัอเห็นคังฮีแย้มสรวลแจ่มใส ดังนั้นถวายบังคมกราบทูลเหตุการณ์ที่ผ่านมาโดยคร่าวๆ

คังฮีครานี้บัญชาอุ้ยเชี่ยวปัอออกทะเล พระราชประสงค์อยู่ที่ล้มล้างนิกายเทพมังกร คร่ากุมอ้วงไท้โหวตัวปลอม บัดนี้ทรงทราบว่าเกาะเทพมังกรถูกถล่มทลาย แม้ไม่อาจคร่ากุมอ้วงไท้โหวตัวปลอม กลับคบหาเป็นสหายกับเผ่ารามสูร ทอดพระเนตรเห็นอุ้ยเชี่ยวปัอ กลับมาโดย

อุ้ยเชี่ยวป๊อล้วงถุงแพรสีทองจากอกเสื้อใบหนึ่งชูขึ้นสูง ทุกผู้คนเห็นบนถุงแพรปักทออักษรสีแดงว่า "วังเจ้าพิชิดประจิม"

ปลอดภัยก็ปลาบปลื้มพระทัยยิ่ง พอทรงทราบว่าทูตเผ่ารามสูรเดินทางมาเจริญสัมพันธไมตรี ยิ่งพอพระราชหฤทัย รีบตรัสถามรายละเอียด

อุ้ยเซี่ยวป๊อกราบทูลเรื่องราวตั้งแต่แรกเริ่ม เสี้ยมสอนกงจู้โซเฟียกระตุ้นหนุนหน่วยอาวุธปืนก่อความวุ่นวาย แนะนำนางแต่งตั้งหัวหน้าเผ่าสองคน ตัวเองเป็นผู้รักษาการแทน

ดังฮีถึงกับพระสรวลฮา ฮา ตรัสว่า

"ร้ายกาจนัก เจ้าล่วงรู้เรื่องของราชวงศ์เช็งเรากลับไปเสี้ยมสอนปีศาจสตรีเผ่ารามสูร"

วันรุ่งขึ้น ดังฮีออกว่าราชการ ทรงเบิกตัวทูตเผ่ารามสูรเข้าเฝ้า ในแผ่นดินมีแต่อุ้ยเซี่ยวป๊อเข้าใจภาษารามสูรคนเดียว

ซึ่งความจริง ภาษารามสูรเรียนได้ยากเย็นยิ่ง ในเวลามิกี่เดือนเรียนรู้เพียงจำกัด ถ้อยคำเยินยอของทูตเผ่ารามสูร ในสิบประโยคมีอยู่เก้าประโยคครึ่งที่อุ้ยเซี่ยวป๊อไม่เข้าใจ

อุ้ยเซี่ยวป๊อ ฉกฉวยโอกาสที่ทุกผู้คนมิรู้จักภาษารามสูรปั้นวาจาเหลวไหล สุดท้ายจึงกล่าว

"หัวหน้าเผ่าน้อย ผู้รักษาการแทนสตรีแห่งเมืองรามสูร ขอถวายพระพรแด่ฮ่องเต้จีน ขอให้ทรงพระชนมายุยิ่งยืนนาน"

จากนั้นทูตเผ่ารามสูรถวายของขวัญ อากาศของเผ่ารามสูรยังหนาวเย็นกว่าแดวันเลี่ยวตัง หนังสัตว์ที่ผลิตจากสัตว์เตียวและจิ้งจอกยังคงงดงามหนานุ่มกว่าแดวันเลี่ยวตังมากมายนัก สร้างความตื่นเต้นแก่ขุนนางแมนจูยิ่ง

ดังฮีรับสั่งอุ้ยเซี่ยวป๊อจัดการต้อนรับทูตเผ่ารามสูรพร้อมกับพระราชทานของขวัญจากแผ่นดินจีนให้ วันต่อมาทรงบัญชาชาวเยอรมันทึงเยียกม่อ ชาวเบลเยียมน่ำไฮวัยิ้นจัดการแสดงปืนใหญ่ ให้อุ้ยเซี่ยวป๊อนำทูตเผ่ารามสูรไปชมดู

ทูตเผ่ารามสูรเห็นอาวุธปืนร้ายกาจยิงถูกเป้าหมายได้แม่นยำต้องลอบนับถือเลื่อมใส ให้อุ้ยเซี่ยวป๊อกราบทูลดังฮีว่า ผู้รักษาการแทนของ

เผ่ารามสูร ตกลงใจสร้างสัมพันธไมตรีกับแผ่นดินจีนตลอดกาล

ทูตเผ่ารามสูรพอถวายบังคมทูลลากลับไป ดังฮีดำริว่า อุ้ยเชี่ยวปัอ ตรานี้สามารถกำจัดกำลังหนุนของโง้วซำกุ่ยสองขบวน นับว่ามีความดีความชอบมิน้อย ทรงมีราชโองการแต่งตั้งเป็นพระอันดับหนึ่ง

อุ้ยเชี่ยวปัอหวนนึกถึงแม่ทัพซีลั้งมิกล้ากลับมารายงานจึงใช้ทูตสื่อสารสองคนอธิบายเส้นทางของเกาะกินรวบและเกาะเทพมังกร สั่งให้เรียกตัวซีลั้งและพวกกลับนครหลวง

วันนี้ดังฮีเบิกตัวอุ้ยเชี่ยวปัอมายังห้องทรงพระอักษร ชี้ไปยังหนังสือกราบทูลบนโต๊ะสามฉบับ กล่าวว่า

"เชี่ยวกุ่ยจื้อ นี่คือหนังสือกราบทูลสามฉบับ"

อุ้ยเชี่ยวปัอยืดคอยาวเหยียด เพ่งมองหนังสือกราบทูลทั้งสามฉบับมิทราบเขียนว่าอะไร จึงกล่าว

"พระองค์โปรดชี้แนะช่องทางเล็กน้อย ข้าพเจ้าจึงคาดเดาออก"

ดังฮีแย้มสรวลเล็กน้อย ยกพระหัตถ์ขวาขึ้น ฟันลงจากกลางอากาศ ทรงแสดงท่วงท่าตัดหัวสามครา

อุ้ยเชี่ยวปัอโห่ร้องว่า

"ใช่แล้ว นี่เป็นหนังสือกราบทูลของจอมทรยศโง้วซำกุ่ย เสียงคอฮีและเต็กเจ็งตง"

โง้วซำกุ่ยรักษาการณ์ในมณฑลฮุ้นหนำ เสียงคอฮีดูแลความสงบของมณฑลกวางตุ้ง เต็กเจ็งตงปกครองมณฑลฮกเกี้ยน ทั้งสามล้วนวางแผนกบฏ

ดังฮีตรัสอย่างยิ้มแย้ม

"เจ้าชาญฉลาดยิ่ง ลองคาดเดาอีกว่า หนังสือสามฉบับนี้กราบทูลว่าอะไร?"

อุ้ยเชี่ยวปัอเกาศีรษะแกรกกราก กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าคาดเดาไม่ออก แต่คำกราบทูลของพวกมัน คงไม่แตกต่างกันนัก"

ดังฮีตบพระหัตถ์ลงบนโต๊ะ ตรัสว่า

"ถูกต้อง หนังสือกราบทูลฉบับแรกเป็นของเสียงคอฮี บอกว่ามันอายุสูงวัย ขออนุญาตกลับแคว้นเลี่ยวตัง อันเป็นมาตุภูมิถิ่นเกิด ให้บุตรชายมันเสียงจือซิ่งรักษาการณ์มณฑลกวางตุ้ง เราจึงบอกว่า เสียงคอฮีหากต้องการกลับเลี่ยวตัง ก็มิต้องรั้งบุตรชายมันอยู่ที่กวางตุ้ง โง้วซำกุ่ยและเด็กเจ็งตงพอทราบข่าว ก็พากันร่างหนังสือกราบทูลมา"

ทรงหยิบฉวยหนังสือกราบทูลขึ้นฉบับหนึ่ง ตรัสว่า

"นี่เป็นของโง้วซำกุ่ย บอกว่าพระองค์เมื่อทรงพระมหากรุณาธิคุณอนุญาตเจ้าพิชิตทักษิณเสียงคอฮีลาออกจากตำแหน่ง ข้าพระพุทธเจ้าก็ขอกราบบังคมทูลลาออกด้วย เฮอะ มันกำลังทดสอบว่า เรากล้าถอดถอนตำแหน่งเจ้าของมันหรือไม่ ทั้งยังไม่กระทำเพียงลำพัง กลับชักชวนเสียงคอฮี เด็กเจ็งตงมาข่มขู่เรา"

อุ้ยเชี่ยวป้อกล่าวว่า

"หนังสือกราบทูลสามฉบับนี้ ได้บ่งบอกลางคิดกบฏ หากเปลี่ยนเป็นการเล่นละครงิ้ว พระองค์ตรัสว่า "อุ้ยเชี่ยวป้อ" ข้าพเจ้าก็สืบเท้าไปถวายบังคม กล่าวว่า "ขอรับด้วยเกล้า"

พระองค์ตรัสว่า "โง้วซำกุ่ยคิดกบฏ ขอมอบเกาทัณฑ์อาญาสิทธิ์ให้เจ้านำทหารสิบหมื่น ไปกำราบปราบปรามมัน"

"ข้าพเจ้ารับเกาทัณฑ์อาญาสิทธิ์มา ควบขับม้าบุกตะลุยถึงเมืองคุนหมิง ตวัดเท้าขึ้นเตะใส่กันโง้วซำกุ่ยจนอุจจาระปัสสาวะมันเรี่ยราด ชีพดับชีวันสูญ"

ดังฮีพระสรวลฮาฮาตรัสว่า

"เจ้าคิดนำทหารบุกโง้วซำกุ่ย?"

"ข้าพเจ้าเป็นเด็กทารก ไหนเลยนำทัพได้? ทางที่ประเสริฐให้พระองค์เป็นแม่ทัพใหญ่ ข้าพเจ้าเป็นนายทัพหน้า ถากถางทางตัดผ่านภูเขาสร้างสะพานทอดข้ามแม่น้ำ บุกตะลุยสู่ฮุ้นหนำ"

ดังฮีบังเกิดพระทัยกระตือรือร้นขึ้น ทรงดำริว่า เรื่องนี้น่าเล่นนัก

จึงตรัสว่า

"ขอให้เราคิดดู"

เช้าวันรุ่งขึ้น ดังฮีทรงเรียกประชุมขุนนางอำมาตย์ข้าราชบริพารใหญ่น้อย หารือกิจการงานเมือง ณ ท้องพระโรงไท้ฮั่วเต่ย อุ้ยเชี่ยวปัอแม้ได้เลื่อนตำแหน่งหลายขั้น แต่ยังเป็นขุนนางผู้น้อย ความจริงมิมีคุณสมบัติเข้าท้องพระโรงไท้ฮั่วเต่ย แต่ดังฮีทรงมีพระบรมราชโองการพิเศษอนุญาตอุ้ยเชี่ยวปัอเข้าสดับฟังด้วย

ดังฮีทรงประทับบนเก้าอี้มังกร พระราชทานหนังสือกราบทูลทั้งสามฉบับแก่สมุหราชองครักษ์ปาไถ่ ตรัสว่า

"เจ้าทั้งสามกราบบังคมทูลขอลาออก สมควรทำอย่างไร ทั้งหมดลองเสนอมา"

ขุนนางใหญ่น้อยพออ่านหนังสือกราบทูลทั้งสามฉบับเสร็จสิ้นดังชิงอ้วงกราบทูลว่า

"ขอเดชะ การขอลาออกของเจ้าทั้งสาม หาได้เกิดจากใจจริงไม่หากแต่มีเจตนาหยั่งปฏิกิริยาของราชวงศ์เชิง"

ขุนนางฝ่ายบุ๋นกราบทูลบ้างว่า

"ขอเดชะ นับแต่โง้วซำกุ่ยรักษาการณ์มณฑลฮุ้นหนำ แผ่นดินก็สันติสุข เผ่าอี้มิกล้าก่อกวน เสียงคอฮีและเด็กเจ็งตง ก็สามารถรักษาความสงบของมณฑลกวางตุ้งและฮกเกี้ยน"

เหล่าขุนนางกล่าวไปกล่าวมา ล้วนเสนอให้ระงับการลาออกของเจ้าทั้งสาม อุ้ยเชี่ยวปัอถึงกับร้อนรุ่มใจขึ้นมา ทราบว่าดังฮีตั้งพระทัยถอดถอนตำแหน่งทั้งสาม แต่ขุนนางใหญ่น้อยหาความกล้ามิได้

อุ้ยเชี่ยวปัอเองด้อยตำแหน่งทั้งอายุยังเยาว์ ตอนหารือกิจการบ้านเมือง ไม่อาจกล่าวเหลวไหลสร้างความยุ่งยากใจ

แลเห็นดังฮีตรัสถามสมุหกลาโหมเม้งจูว่า

"เม้งจู เรื่องนี้อยู่ในความรับผิดชอบของฝ่ายกลาโหม เจ้าเห็นเป็นอย่างไร?"

สมุหกลาโหมเม้งจูกราบทูลว่า

"พระองค์ทรงปรีชาสามารถ มีพระวินิจฉัยเลอเลิศกว่าพวกเราหลายร้อยเท่า ข้าพระพุทธเจ้าคิดไปคิดมา รู้สึกอนุญาตและไม่อนุญาตล้วนมีคุณประโยชน์เท่าเทียมกัน ข้าพระพุทธเจ้าอยู่ใต้พระบารมีของพระองค์ พระองค์ตรัสอย่างไร พวกเราเหล่าข้าพระบาทล้วนปฏิบัติตามด้วยความอุตสาหะ สุดท้ายย่อมต้องประสบโชคลาภวาสนาแน่นอน"

อุ้ยเชี่ยวปัอลอบนับถือเลื่อมใส ครุ่นคิดขึ้น

"ขุนนางฝ่ายบุ๋นและบู๊ในที่นี้ มิว่าผู้ใดก็ไม่อาจทัดเทียมเจ้าผู้นี้ มันประจบสอพลอยอดเยี่ยม ภายหน้าคงได้เลื่อนยศตำแหน่ง เราสมควรกราบมันเป็นอาจารย์จึงถูกต้อง"

อุ้ยเชี่ยวปัอคาดเดาได้มิผิด เม้งจูภายหลังได้เป็นเสนาบดี เป็นที่โปรดปรานของคังฮีนัก

คังฮีแย้มสรวลพลางตรัสว่า

"เราเรียกเจ้านึกหาวิธีการ มิใช่รับฟังเจ้ากล่าววาจาสรรเสริญ"

เม้งจูโขกศีรษะคำนับ กล่าวว่า

"ขอเดชะ นี่เป็นความสัตย์จริง นับแต่ทางกลาโหมทราบข่าวขอลาออกของเจ้าทั้งสาม ข้าพระพุทธเจ้าก็นอนไม่หลับ รับประทานข้าวไม่ลง ครุ่นคิดวิธีรับมือ มิให้พระองค์ต้องทรงวิตกกังวล เพียงแต่พระองค์ปรีชาสามารถไป ข้าพระพุทธเจ้าโง่เขลาบัดซบไป ดังนั้นรู้สึกว่าขอเพียงพระองค์รับสั่งลงมา ย่อมต้องเป็นแผนประเสริฐเลิศแน่นอน"

เหล่าขุนนางล้วนลอบแผดด่ามันไร้ยางอาย แต่เรื่องราวมีความสำคัญยิ่ง ได้แต่สนับสนุนคล้อยตาม

คังฮีตรัสว่า

"อุ้ยเชี่ยวปัอเจ้าเคยเดินทางไปยังฮุ้นหนำ ลองบอกมาว่าเรื่องนี้สมควรทำอย่างไร?"

อุ้ยเชี่ยวปัอเห็นโอกาสดีงามมาถึงแล้ว รีบกราบทูลว่า

"ขอเดชะ ข้าพระพุทธเจ้าไม่เข้าใจกิจการบ้านเมือง เพียงแต่

โง้วซำกุ่ยเคยบอกกับข้าพระพุทธเจ้าว่า "ท่านหัวหน้าแซ่อุ้ย ภายหน้ามีเหตุแปรเปลี่ยนใด ท่านก็มิต้องกังวล ตำแหน่งของท่านมีแต่ได้เลื่อนโดยไม่ลดลง"

ข้าพระพุทธเจ้าไม่เข้าใจ ถามว่า "ภายหน้ามีเหตุแปรเปลี่ยนใด?"

โง้วซำกุ่ยยิ้มพลางบอกว่า "เมื่อถึงเวลาท่านย่อมทราบเอง"นี่แสดงว่ามันคิดกบฏเปรียบตัวเองเป็นพยัคฆ์ เปรียบพระองค์เป็นนกขมิ้น"

ดังฮีขมวดพระขนง ตรัสว่า

"พยัคฆ์นกขมิ้นอันใด?"

"โง้วซำกุ่ยกล่าววาจาบังอาจมากหลาย ข้าพระพุทธเจ้ามิกล้ากราบทูล"

"เจ้าบอกมาเถอะ ซึ่งความจริงหาใช่เจ้ากล่าวไม่"

อุ้ยเชี่ยวปัอรับคำ กราบทูลว่า

"โง้วซำกุ่ยมีของวิเศษสามประการ น่าเสียดายที่ไม่งามพร้อมของวิเศษประการแรกคือเพชรสีแดงโตเท่าไข่นกพิราบประดับอยู่บนหมวก มันบอกว่า "เพชรเม็ดเขื่องยิ่ง น่าเสียดายที่หมวกเล็กไป"

ดังฮีแค่นสุรเสียงดังเฮอะ เหล่าขุนนางหันมามองหน้ากัน ความหมายในวาจาโง้วซำกุ่ย แสดงว่าคิดสวมหมวกฮ่องเต้เอง

อุ้ยเชี่ยวปัอกล่าวอีกว่า

"ของวิเศษประการที่สอง เป็นหนังสือขาวพื้นขาวลายดำผืนหนึ่ง โง้วซำกุ่ยบอกว่า หนังสือขาวนี้ในหลายร้อยปียากพบเห็น มีแต่ปฐมกษัตริย์ช้องและเหม็ง เล่าปีและโจโฉเคยล่าได้ มันใช้หนังสือขาวจัดทำเป็นเบาะคลุมเก้าอี้ กล่าวว่า "หนังสือขาวยากเสาะหา น่าเสียดายที่เก้าอี้ธรรมดาไป"

ดังฮีผงกพระพักตร์ ลอบพระสรวลในใจ ทรงทราบว่าอุ้ยเชี่ยวปัอกำลังกล่าวเหลวไหล ปรักปรำโง้วซำกุ่ย เพียงแต่ปราศจากความรู้ เข้าใจว่าโจโฉเป็นฮ่องเต้

อุ้ยเชี่ยวปัอเอ่ยสืบต่อ

"ของวิเศษประการที่สาม เป็นฉากหินอ่อนวาดรูปทิวทัศน์ธรรมชาติ

มีนกขมิ้นตัวหนึ่งอยู่บนยอดเขา ริมลำธารหมอบตะคุ่มด้วยพยัคฆ์ตัวหนึ่ง โง้วซำกุ่ยบอกว่า "ฉากกั้นห้องแม้ล้ำค่า น่าเสียดายที่พยัคฆ์ต้องหมอบอยู่ริมลำธาร นกขมิ้นกลับอยู่บนยอดเขา"

ดังฮีตรัสว่า

"วาจาสามประโยคนี้ เพียงเป็นการสมมติ มิแน่นักว่าจะคิดกบฏ"

"นี่เป็นน้ำพระทัยกว้างขวางของพระองค์ โง้วซำกุ่ยหากสำนึกในพระมหากรุณาธิคุณก็ประเสริฐ น่าเสียดายที่มันไม่ทูลถวายของวิเศษทั้งสามประการต่อพระองค์"

"เรากลับไม่มุ่งหวังสิ่งของใดจากมัน"

อุ้ยเซี่ยวป๊อฉกฉวยโอกาสกล่าวว่า

"ใช่แล้ว โง้วซำกุ่ยมักแจกจ่ายเงินทองให้กับขุนนางฝ่ายบุ๋นและบู๊ในนครหลวง ข้าพระพุทธเจ้าบอกต่อมันว่า"อ้วงเอี้ยกำนัลเงินทองแก่เหล่าขุนนางมากไปแล้ว ข้าพเจ้าเจ็บปวดใจแทนท่านนัก"

โง้วซำกุ่ยหัวร่อพลางกล่าว "น้องเรา เงินทองเหล่านี้เพียงฝากไว้ในบ้านมันชั่วคราว ให้มันกล่าววาจาแทนเราอีกหลายปี พวกมันจะมอบคืนแก่เรา ทั้งต้นทบดอกเอง"

ข้าพระพุทธเจ้าไม่เข้าใจ มิทราบผู้อื่นใดนยินยอมคืนให้ โง้วซำกุ่ยเพียงหัวร่อฮาฮา มอบถุงแพรสีทองแก่ข้าพเจ้าใบหนึ่ง บอกว่า

"น้องเรา นี่เป็นของเล็กๆน้อยๆจากเรา หวังให้ท่านยามอยู่หน้าพระพักตร์พระองค์ กล่าววาจาแทนเราสักหลายประโยค เพียงแต่ท่านวางใจ เราจะไม่ทวงถามของเหล่านี้คืนจากท่าน"

กล่าวพลางล้วงถุงแพรสีทองจากอกเสื้อใบหนึ่งชูขึ้นสูง ทุกผู้คนเห็นบนถุงแพร ปักทออักษรสีแดงว่า "วังเจ้าพิชิตประจิม"

อุ้ยเซี่ยวป๊อก้มกายลง แก้ปากถุงพลิกคว่ำ ได้ยินเสียงดังเกรียวกราวปรากฏไข่มุก มรกต เพชร หยกหลากสีหลายสิบชิ้นกระจัดกระจายอยู่บนพื้นท้องพระโรง ประกายอัญมณีพวยพุ่งแพรวพรายในบัดดล

อัญมณีเหล่านี้ บ้างเป็นโง้วซำกุ่ยกำนัลให้ บ้างเป็นอุ้ยเซี่ยวป๊อ

ขูดรีดจากผู้อื่น แต่ยามกะทันหัน เหล่าขุนนางไหนเลยจำแนกออกได้?

พวกมันล้วนมีประสบการณ์ช่ำชอง ล่วงรู้พระทัยดังฮี มิหนำซ้ำเหล่าขุนนางล้วนได้รับของขวัญจากโง้วซำกุ่ย ระลอกสุดท้ายยังเป็นอุ้ยเซี่ยวป๊อถ่ายทอดให้ หากแม้นอุ้ยเซี่ยวป๊อดีแผ่ของขวัญนั้นออกมา ดังฮีทรงพิโรธอาจระบุว่าเหล่าขุนนางสมคบคิดกับเจ้าพิชิตประจิม เมื่อถึงเวลานั้นทุกสรรพสิ่งเป็นอันจบสิ้นกัน

เม้งจูไหวพริบปราดเปรียวที่สุด รีบกล่าวว่า

"ท่านหัวหน้าแซ่อุ้ยชาญฉลาดปราดเปรื่องจงรักภักดีต่อองค์เจ้าชีวิตบุกตะลุยถึงรังของโง้วซำกุ่ย สืบทราบได้สภาพความจริงเป็นที่เลื่อมใสของผู้คนนัก หากมิใช่พระองค์ทรงคาดการณ์ได้ล่วงหน้า บัญชาท่านหัวหน้าแซ่อุ้ยไปสืบหยั่ง พวกเราในนครหลวง ไหนเลยทราบว่าโง้วซำกุ่ยมีจิตใจเป็นอื่น?"

วาจาประดานี้ทั้งยกย่องดังฮี เยินยออุ้ยเซี่ยวป๊อปลดภาระให้กับพวกพ้อง เหล่าขุนนางค่อยคลายใจลง

ดังชิงอ้วงและโซะเฮียกหู้ค่อนข้างสนิทสนมกับอุ้ยเซี่ยวป๊อ ยามนั้นย่อมได้คิด พากันกล่าวหาโง้วซำกุ่ยสนับสนุนให้ถอดถอนตำแหน่งมัน

ดังฮีรอจนทั้งหมดกล่าวจบสิ้น จึงมีพระบรมราชโองการทรงพระราชานุญาต ให้เจ้าทั้งสามลาออกจากตำแหน่งได้ จากนั้นยืดพระวรกายกวักพระหัตถ์ชักชวนอุ้ยเซี่ยวป๊อ สาวพระบาทไปยังตำหนักหลัง

อุ้ยเซี่ยวป๊อตามติดอยู่ด้านหลัง มาถึงสวนส่วนพระองค์ ดังฮีตรัสว่า

"เซี่ยวกุ่ยจื้อ หากมิใช่เจ้าส้วงอัญมณีถุงนั้นออกมา เทลงบนพื้นเหล่าขุนนางยังคงกล่าววาจาแทนโง้วซำกุ่ยอยู่"

อุ้ยเซี่ยวป๊อกล่าวว่า

"ซึ่งความจริง พระองค์ขอเพียงตรัสว่า "ยังคงอนุญาตพวกมันลาออก" ทั้งหมดย่อมต้องคล้อยตาม เพียงแต่ให้พวกมันบอกออกมาเองย่อมประเสริฐกว่า"

พระพักตร์ดังฮีเคร่งขรึมลง ตรัสว่า

"เชี่ยวกุ่ยจื้อ พวกเรานับว่าเดินหมากไปแล้ว โง้วซำกุ่ยมีแม่ทัพนายกองมากหลาย ล้วนผ่านการรบพุ่งอย่างโชกโชน มันหากคิดกบฏชาวฮั่นทั้งแผ่นดินคงให้การสนับสนุน เกรงว่ายำแย่นัก"

อุ้ยเชี่ยวปัอระหว่างนี้เดินทางไปทุกแห่งหน ได้ยินชาวฮั่นด่าว่าชาวแมนจูมิน้อย แต่ยังชิงชังอาฆาตโง้วซำกุ่ยยิ่งกว่า จึงกล่าว

"พระองค์โปรดวางพระทัย ชาวฮั่นทั้งแผ่นดินมิมีผู้ใดชมชอบโง้วซำกุ่ย มันหากคิดกบฏ นอกจากพวกพ้องตัวเองแล้ว คงไม่ได้รับการสนับสนุน"

ดังฮีผงกพระพักตร์เห็นพ้อง สาวพระบาทไปมา พลันตรัสว่า

"เชี่ยวกุ่ยจื้อ วันเวลาเหล่านี้ เจ้าถูกใช้ไปภูเขาโง้วไท้ซัวมณฑลฮุ้นหนำ เกาะเทพมังกร แดวันเลี่ยวตัง ตลอดจนเมืองรามสูร นับว่าลำบากยากเข็ญมิน้อย คราวนี้เราสมควรใช้เจ้าไปยังสถานที่ดีงามแห่งหนึ่ง"

อุ้ยเชี่ยวปัอรีบกล่าวว่า

"สถานที่ดีเลิศที่สุด คือได้อยู่ใกล้ชิดพระองค์ ขอเพียงได้เข้าเฝ้าพระองค์ ข้าพเจ้าก็คึกคักเข้มแข็ง รู้สึกสบายอย่างบอกมิถูก"

"อืมม์ เราสองถูกอัธยาศัยใจคอ นับเป็นวาสนาผูกพันกัน ครึ่งปีมานี้มิได้รับข่าวคราวของเจ้า เข้าใจว่าเจ้าเสียชีวิตกลางทะเล ต้องสำนึกเสียใจ ไม่บังควรใช้เจ้าไปเสี่ยงอันตราย"

อุ้ยเชี่ยวปัอตื้นตันใจยิ่ง กล่าวว่า

"หวังว่า...ข้าพเจ้าสามารถปรนนิบัติพระองค์ชั่วชีวิต"

กล่าวถึงตอนท้าย สุ้มเสียงแปรเปลี่ยนเป็นสั่นเครือ ดังฮีก็ตรัสว่า

"ประเสริฐมาก เราเป็นฮ่องเต้หกสิบปี เจ้าก็เป็นขุนนางหกสิบปี อยู่ร่วมกันตั้งแต่ต้นจนถึงบั้นปลาย"

ฮ่องเต้องค์หนึ่งตรัสวาจาเยี่ยงนี้ต่อข้าราชบริพาร นับว่ายากยิ่งจะได้ยิน

ดังฮีหยุดเล็กน้อยตรัสอีกว่า

"เซี่ยวกุ่ยจื้อ ตรานี้เราจะใช้เจ้าไปยังเมืองเอี้ยงจิว ให้เจ้าพกตำแหน่งกลับมาตุภูมิ"

"พกตำแหน่งกลับมาตุภูมิใดกัน?"

"เจ้าเป็นขุนนางในนครหลวง เมื่อเดินทางกลับถึงมาตุภูมิ บิดามารดาย่อมรู้สึกเป็นเกียรติ ญาติพี่น้องก็นับถือเลื่อมใส"

อุ้ยเซี่ยวปัอตะกุกตะกักว่า

"ถูกแล้ว เป็นพระมหากรุณาธิคุณล้นเกล้า"

"เอ๊ะ เจ้าไม่ลิงโลดหรือ?"

"ข้าพเจ้าลิงโลดยิ่ง เพียงแต่...เพียงแต่มิทราบว่าบิดาเป็นใคร"

ดังธึงงงันวูบ บังเกิดพระทัยเวทนาขึ้น ตบไหล่อุ้ยเซี่ยวปัอ ตรัสเสียงอ่อนโยน

"เจ้าเมื่อกลับมาถึงเมืองเอี้ยงจิว ก็ลองสืบเสาะดูเซี่ยวกุ่ยจื้อ หน้าที่ตรานี้ง่ายดายยิ่ง เราจะใช้เจ้าไปก่อสร้างศาลผู้กล้าเป็นการระลึกถึงวีรบุรุษผู้กล้าหลังหนึ่ง"

"อ้อ ที่แท้ไปก่อสร้างศาลเจ้ากวนอูอะไรนั่นหลังหนึ่ง"

"ใช่แล้ว ทหารแมนจูหลังจากเข้าสู่แผ่นดินตงง้วน เปิดฉากล้างเมืองเอี้ยงจิวสิบวัน ยามใดที่นึกถึงเรารู้สึกเสียใจยิ่ง"

อุ้ยเซี่ยวปัอกล่าวว่า

"เหตุการณ์ตอนนั้นสยดสยองจริงๆ เพียงแต่ข้าพเจ้ายังไม่ถือกำเนิดพระองค์ยังไม่จุติ มิอาจโทษว่าตำหนิพวกเรา"

"แต่เรื่องของบรรพบุรุษ นับเป็นเรื่องของเรา ยุคสมัยนั้นมีบุคคลนามซือคอฮวบ ท่านเคยได้ยินมาหรือไม่?"

"ซือตั่วนั้ง (ท่านผู้มียศศักดิ์แซ่ซือ) รักษาเมืองเอี้ยงจิวจนตัวตายเป็นขุนนางตงฉินผู้หนึ่ง ตึกของพวกเราปักตั้งป้ายอันหนึ่ง ทุกๆวันขึ้นหนึ่งค่ำและห้าค่ำ ทั้งหมดล้วนไปโขกศีรษะคำนับ"

"อ้อ ตึกของท่านเป็นตึกอันใด?"

อุ้ยเซี่ยวปัอหน้าแดงวูบ กล่าวว่า

"เรื่องนี้บอกไปไม่น่าฟัง บ้านข้าพเจ้าเปิดตึกเริงสราญเป็นซ่องคณิกาเลื่องชื่อในเมืองเอี้ยงจิว"

ดังฮีแย้มสรวลเล็กน้อย ดำริว่า

"ท่านกล่าววาจาหยาบคาย ทราบแต่แรกว่ามิใช่ถือกำเนิดจากชาติตระกูลสูงศักดิ์ แต่กระทั่งเรื่องเสื่อมเสียหน้าเช่นนี้ยังบอกต่อเรา แสดงว่าจงรักภักดีต่อเรานัก"

ซึ่งความจริง การเปิดช่องอันใดเป็นอุ้ยเซี่ยวป้อประโคมโหมมารดาของตนเป็นเพียงคณิกา หาใช่เจ้าของซ่องไม่

ดังฮีตรัสว่า

"ท่านนำพระบรมราชโองการเราไปยังเมืองเอี้ยงจิว ยกย่องซือคอฮวบจงรักภักดีต่อต้นสังกัด เป็นที่เลื่อมใสของราชวงศ์เซ็งเรา ก่อสร้างศาลเจ้าบูชาหลังหนึ่ง ทั้งประดิษฐานป้ายชื่อของเหล่าทหารหาญเมืองเอี้ยงจิวที่เสียชีวิตในครานั้น และยกเลิกภาษีข้าวของเมืองเอี้ยงจิวสามปี"

อุ้ยเซี่ยวป้อรีบคุกเข่าลง โขกศีรษะคำนับในพระมหากรุณาธิคุณกล่าวว่า

"แผนการของพระองค์นี้ นับว่าลั่นเกาทัณฑ์ดอกเดียวยิงนกตกลงมาสองตัว"

"ลองบอกมาว่าเป็นนกสองตัวใด?"

"ศาลเจ้าหลังนี้พอก่อสร้างขึ้น ชาวฮั่นทั้งแผ่นดินล้วนตระหนักถึงน้ำพระทัยของพระองค์ หากแม้นโง้วซำกุ่ย เสียงคอฮีและพวกคิดกบฏเหล่าอาณาประชาราษฎร์ย่อมบอกว่าราชวงศ์เซ็งดียิ่ง มีอันใดไม่ดี?"

ดังฮีผงกพระพักตร์ ตรัสถามว่า

"นกตัวที่สองคืออะไร?"

"พระองค์พอก่อสร้างศาลเจ้า ทั้งหมดล้วนทราบว่า หากเป็นชุนนางตงฉินจะได้รับการเคารพยกย่อง โง้วซำกุ่ยหากคิดกบฏ เหล่าอาณาประชาราษฎร์คงเหยียดหยามดูแคลนมัน"

ดังฮีแย้มสรวลเบาๆ ตบพระหัตถ์ลงบนหมวกอุ้ยเซี่ยวป้อเบาๆ

ตรัสว่า

"ภูเขาเฮ้งอกชัวแถบมณฑลฮ่อหนำ มีขุมกำลังของโง้วซำกุ่ยอยู่หน่วยหนึ่ง ใช่หรือไม่?"

อุ้ยเซี่ยวป้องงงันวูบจึงนึกได้ เจ้าสำนักเฮ้งอกนามซีทู้แปะสุ้ยจงรักภักดีต่อราชวงศ์เหม็ง บุตรชายมันซีทู้เฮาะเคยคร่ากุมตน ภายหลังตนใช้วิธีทอดลูกเต๋าดิ้นรนหลุดรอด ยามนั้นกล่าวว่า

"ถูกแล้ว"

"คราก่อนเจ้าใช้คนมากราบทูลว่า สำนักเฮ้งอกคิดกอบกู้ราชวงศ์เหม็ง แต่ตอนนั้นเรามิอาจหยั่งทราบขุมกำลังของโง้วซำกุ่ย จึงไม่ตีป่าจนเสือตื่น การไปเมืองเอี้ยงจิวของเจ้าครานี้ ให้นำทหารห้าพันผ่านมณฑลฮ่อหนำ จากนั้นถล่มรังโจรบนภูเขาเฮ้งอกอย่างกะทันหัน"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวอย่างลิงโลด

"ประเสริฐแท้พระองค์ยกกำลังด้วยองค์เอง เช่น ฆ่าบริวารโง้วซำกุ่ยเป็นการข่มขู่ขวัญ"

"บนเฮ้งอกชัวมีโจรร้ายเพียงพันกว่าคน ในจำนวนนั้นมือยู่กว่าครึ่งเป็นสตรีและคนชรา หากให้เราเคลื่อนกำลังด้วยตนเอง ออกจะน่าหัวร่อไปแล้ว ฮา ฮา"

อุ้ยเซี่ยวป้อพลอยหัวร่อคล้อยตาม รู้สึกคังฮีทรงพระปรีชาสามารถมิมีทางเพ็ดทูลได้

คังฮีตรัสอีกว่า

"เรื่องบุกทำลายโจรร้ายบนเฮ้งอกชัว อย่างไรลองครุ่นคิดวางแผนสักวันสองวัน ค่อยกลับมากราบทูล"

อุ้ยเซี่ยวป้อรับคำ กราบบังคมทูลลา ในใจครุ่นคิดขึ้น

"เรื่องรบทัพจับศึก เราใช้การไม่ได้ ครั้งกระโน้นยกกำลังบุกเกาะเทพมังกร พึ่งพาซีลั้งวางแผน บัดนี้ต่อสู้บนที่ราบ จะให้ผู้ใดวางแผนการ?"

ภายในนครหลวงมีแม่ทัพเลื่องชื่อมิน้อย แต่ตนเป็นเพียงหัวหน้ากองลาดตระเวน ไม่อาจบงการพวกมัน

อุ้ยเชี่ยวปัอ เดินเตร็ดเตร่ไปมาในห้องส่วนตัว มองดูชามทองคำบนโต๊ะ นี่เป็นของซึ่งซีลั้งกำนัลให้ ต้องสาวเท้าไปหยิบฉวยขึ้น รู้สึกชามทองหนักอึ้ง มีน้ำหนักสิบกว่าตำลึง อักษรภายในชามแม้ไม่รู้จัก แต่เคยได้ยินผู้คนเอ่ยอ้างถึง ทราบว่าเป็นคำ "เลื่อนยศเพิ่มศักดิ์"

อุ้ยเชี่ยวปัอครุ่นคิดในใจ

"บิดาอาศัยการประจบสอพลอเลื่อนยศเพิ่มศักดิ์ นอกจากนี้ฝีมือธรรมดายิ่ง ดูท่าที บุคคลที่มีความสามารถคงมิยอมประจบสอพลอ ผู้ชมชอบประจบประแจง มารดามันคงไม่เหนือล้ำกว่าเราเท่าใด"

ยามนั้นแหงนหน้าครุ่นคิดในขุนนางฝ่ายบู๊ที่รู้จัก มีผู้ใดมิยอมประจบสอพลอ พลันนึกถึงเรื่องราวหนึ่ง

เมื่อหลายเดือนก่อน ตนนำซีลั้งและพวกเดินทางสู่เมืองเทียนจินตระเตรียมออกทะเล ผู้บัญชากองเรืออึ้งพู้ประจบเอาใจตน กลับมีนายทหารไว้เคราะกครึ้มผู้หนึ่ง เบะปากแสดงท่าเหยียดหยามไม่ยอมกล่าวประจบสอพลอแม้สักคำเดียว

ตอนนั้นอุ้ยเชี่ยวปัอมิแยแสจดจำชื่อแซ่นายทหารนั้น ตอนนี้ยิ่งนึกไม่ออก ครุ่นคิดขึ้น

"คนเคราะกครึ้มไม่ยอมประจบสอพลอ ย่อมต้องมีความสามารถ"

ครุ่นคิดชั่วขณะ นึกได้วิธีการหนึ่ง เร่งรุดเข้าไปพบสมุหกลาโหมเม้งจู ขอให้มันส่งสารด่วน เรียกตัวทหารเคราะกครึ้ม รักษาการณ์เมืองเทียนจินผู้หนึ่งเข้านครหลวง

เม้งจูลอบสงสัยใจ คนผู้หนึ่งไร้ชื่อไร้แซ่ จะเรียกตัวมาอย่างไร แต่มันทราบว่าอุ้ยเชี่ยวปัอตอนนี้เป็นที่โปรดปรานของตังฮี อย่าว่าแต่เรื่องนี้ต่อให้เป็นปัญหายากเย็นกว่าสิบเท่า ก็ต้องปฏิบัติให้สำเร็จลุล่วง ดังนั้นรับปากเป็นมั่นเหมาะ ส่งสารถึงผู้ควบคุม กองทัพรักษาเมืองเทียนจิน สั่งให้นายทหารเคราะกครึ้มในสังกัดทั้งหมดเดินทางมายังนครหลวง

เที่ยงวันรุ่งขึ้น อุ้ยเชี่ยวปัอเพิ่งรับประทานอาหารเที่ยงเสร็จสิ้น ทหารคนสนิทเข้ามารายงานว่า สมุหกลาโหมขอเข้าพบ อุ้ยเชี่ยวปัอออก

จากประตูใหญ่ไปต้อนรับ เห็นด้านหลังเม้งจู ตามติดด้วยทหารเครารกครึ้มยี่สิบกว่าคน บ้างเคราขาวโพลง บ้างเคราขาวประปราย ทุกผู้คนหน้ามอมแมมด้วยฝุ่นละออง เหงื่อชุ่มโชกโชมหน้า

เม้งจูกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ท่านหัวหน้าแซ่อุ้ย บุคคลที่ท่านเรียกตัว เราเรียกระดมมาจำนวนหนึ่ง ขอให้ท่านคัดเลือกด้วยตนเอง"

อุ้ยเซี่ยวป้อเห็นทหารเครารกครึ้มกลุ่มใหญ่ ต้องงงงันวูบ จากนั้นหัวร่อฮาฮากล่าวว่า

"ข้าพเจ้าขอให้ท่านเสาะหาทหารเครารกครึ้มคนหนึ่ง ท่านกลับกระทำได้ยอดเยี่ยมนัก เรียกระดมมาถึงยี่สิบกว่าคน"

"นั่นเนื่องเพราะเกรงว่าเรียกคนผิดมา ไม่เป็นที่สบอารมณ์ท่าน"

"ฮา ฮา ที่แท้ทหารรักษาการณ์เมืองเทียนจินมีคนไว้เครารกครึ้มมากมายปานนี้..."

มิทันขาดคำ ในกลุ่มคนบังเกิดสุ้มเสียงกึกก้องปานฟ้าร้อง ดังว่า

"คนเครารกครึ้มแล้วจะเป็นไร?"

อุ้ยเซี่ยวป้อและเม้งจูใจหายวาบกวาดตาไปยังต้นเสียง เห็นคนผู้นั้นร่างบึกบึนสูงใหญ่ ยามอยู่ท่ามกลางนายทหาร สูงกว่าทุกผู้คนครึ่งศีรษะ เคราใต้คางลุกชี้ชันด้วยความขุ่นแค้น

อุ้ยเซี่ยวป้อลิงโลดยิ่ง โพล่งว่า

"ใช่แล้ว ข้าพเจ้ากำลังเสาะหาท่านพอดี"

นายทหารเครารกครึ้มนั้นกระชากเสียงว่า

"ตราก่อนท่านไปยังเมืองเทียนจิน เราเอ่ยปากก้าวร้าว ทราบแต่แรกว่าท่านต้องหาโอกาสตอบโต้ เพียงแต่เรามิได้กระทำผิด เกรงว่ายากกล่าวโทษเรา"

เม้งจูตวาดถามว่า

"เจ้าเรียกว่าอะไร?"

นายทหารเครารกครึ้มนั้นอยู่ใต้บังคับบัญชาเม้งจู ไม่กล้ากระทบกระทั่งก้าวร้าว น้อมกายกล่าวว่า

"เรียนตั่วนั้ง ผู้ต่ำต้อยเป็นรองนายทัพทหารเมืองเทียนจิน นาม เตี่ยเลี้ยงตง"

"ท่านหัวหน้าแซ่อุ้ยเป็นสหายสนิทกับเรา เจ้าไหนเลยเสียมารยาท ได้? รีบเข้าไปขอขมาโทษ"

นายทหารเคราครึ้มเตี่ยเลี้ยงตงชำเลืองแลอุ้ยเซี่ยวป๊อครุ่นคิดในใจ "ท่านยังเป็นทารกปากมิสิ้นกลิ่นน้ำนม เราไยต้องขอขมาโทษ?"

อุ้ยเซี่ยวป๊อกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"เตี่ยตั่วกอ เป็นผู้น้องล่วงเกินท่าน สมควรให้ข้าพเจ้าขอขมาท่าน"

เหลียวหน้ามายังเหล่าทหาร เอ่ยสืบต่อ

"ผู้น้องมีเรื่องสำคัญ ต้องการหารือกับเตี่ยตั่วกอ แต่ยามกะทันหัน นึกชื่อแซ่สูงส่งมันไม่ออก รบกวนทุกท่านร่วมทางมา ต้องขออภัยยิ่ง"

พลางประสานมือคารวะไปรอบด้าน

เหล่านายทหารรีบคารวะตอบ เตี่ยเลี้ยงตงรู้สึกเหนือความคาดหมาย โทสะพลันสลายคลาย

ครั้นแล้วสมุหกลาโหมเม้งจูกล่าวคำอำลา จากนั้นอุ้ยเซี่ยวป๊อจัดโต๊ะเลี้ยงต้อนรับเหล่านายทหาร สั่งละครงิ้วเล่นหน้างานเลี้ยง จวบจนจบเรื่องค่อยเชื้อเชิญเตี่ยเลี้ยงตงเข้าห้องหนังสือไปสนทนา

เตี่ยเลี้ยงตงเห็นบนแคร่หนังสือ วางเต็มไปด้วยตำรับตำรา ต้องบังเกิดความนับถือเลื่อมใสครุ่นคิดขึ้น

"เด็กน้อยนี้แม้อายุยังเยาว์ กลับมีความรู้ยอดเยี่ยมนัก"

อุ้ยเซี่ยวป๊อเห็นมันจับจ้องมองตำรับตำรา จึงกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"เตี่ยตั่วกอ ตำรับตำราเหล่านี้เพียงตั้งแสดง ผู้น้องรู้จักหนังสือไม่ถึงสิบตัว เขียนได้แค่คำอุ้ยเซี่ยวป๊อเท่านั้น"

เตี่ยเลี้ยงตงหัวร่อฮาฮา รู้สึกอุ้ยเซี่ยวป๊อนิสัยเปิดเผยหมดจดไม่วางท่าเชื่องโข จึงกล่าว

"อุ้ยตั่วนั้ง (ท่านผู้มียศศักดิ์แซ่อุ้ย) ก่อนหน้านี้ผู้ต่ำต้อยกล่าวก้าวร้าวหวังอย่าได้ตำหนิ"

"ตำหนิอันใด? เราท่านยังคงเรียกหาฉันพี่น้อง ท่านอายุสูงวัย เราเรียกท่านเป็นเตี่ยตั่วกอ ท่านก็เรียกข้าพเจ้าเป็นน้องแซ่อุ้ย"

เตี่ยเลี้ยงตงรีบผุดลุกขึ้นกล่าวว่า

"นั่นจะได้อย่างไร?"

"เตี่ยตั่วกอเชิญนั่ง ผู้น้องเพียงโชคดี กระทำเรื่องสบพระราชหฤทัย ได้แต่เป็นขุนนางอย่างประจวบเหมาะ ไหนเลยทัดเทียมกับท่านที่อาศัยความสามารถแท้จริง ประกอบความดีความชอบอย่างยากเย็น"

เตี่ยเลี้ยงตงสบอารมณ์ยิ่ง แยกเขี้ยวหัวร่อออกมา มิทราบสมควรกล่าวกระไร รู้สึก "ผู้ถือกำเนิดเราคือบิดามารดา ผู้รู้ใจเราคืออุ้ยตั่วนั้ง" อย่างแท้จริง!

หลังจากสนทนากัน ทราบว่าเตี่ยเลี้ยงตงเป็นชาวเมืองเซียมไข รับราชการเป็นพลทหาร ได้เลื่อนยศตลอดเวลา จนเป็นรองนายทัพทหาร

อุ้ยเซี่ยวป๊อลิงโลดยิ่ง ครุ่นคิดในใจ

"เรามิได้ดูคนผิดจริงๆ"

ดังนั้นถามถึงวิธีการบุกภูเขาลูกหนึ่ง เตี่ยเลี้ยงตงไม่เคยศึกษาตำรายุทธศาสตร์ แต่ผ่านการรบพุ่งมาอย่างโชกโชน ประสบการณ์ช่ำชองจึงบ่งบอกออกมา

สนทนาถึงตอนท้าย เตี่ยเลี้ยงตงจัดการขนย้ายตำรับตำราบนแคร่หนังสือมา สมมติเป็นยอดเขา หุบเขา แม่น้ำ ทางเดิน อธิบายว่าสมควรซุ่มกำลังอย่างไร แสร้งโจมตีเยี่ยงไร ตักสกัดประการใด

นี่คือกลยุทธ์การต่อสู้โดยที่ทั้งสองฝ่ายมีกำลังเท่าเทียมกันอุ้ยเซี่ยวป๊อจึงกล่าว

"หากแม้นศัตรูมีเพียงหนึ่งพันเศษ พวกเรามีกำลังทหารห้าหกพัน จะบุกจู่โจมอย่างไรจึงได้ชัย?"

"พวกเราเมื่อมีกำลังมากกว่าหลายเท่า หากแม้นพ่ายแพ้ ไหนเลยเป็นผู้คนได้ ย่อมต้องจับกุมศัตรูทั้งหมดให้สิ้น"

กล่าวพลางจัดกำลังทั้งสองฝ่ายขึ้นมา

อุ้ยเซี่ยวปัอสั่งบ่าวทาสนำเหรียญอีแปะมาหลายพันอันใช้เป็นทหารเตี่ยเลี้ยงตงจึงจัดกำลังทหารให้ดู

อุ้ยเซี่ยวปัอจดจำวาจามันจนขึ้นใจ รั้งมันค้างแรมอยู่ภายในตึกวันรุ่งขึ้นตนเข้าเฝ้าคังอี กราบทูลวิธีบุกจู่โจมตามนั้น

คังอีดำริชั่วขณะ ตรัสถามว่า

"วิธีนี้เป็นผู้ใดสอนแก่เจ้า?"

อุ้ยเซี่ยวปัอไม่ปกปิดอำพราง กราบทูลเรื่องของเตี่ยเลี้ยงตงให้ทรงทราบ

คังอีผงกศีรษะพระพักตร์ตรัสว่า

"เจ้ารับปากมันว่า จะสนับสนุนมันเป็นนายทัพทหาร ให้มันสำนึกในพระคุณท่าน ภายหน้าจะได้ปฏิบัติงานให้อย่างสุดความสามารถ"

"เป็นมหากรุณาธิคุณล้นเกล้า"

หลายวันให้หลัง ทางกลาโหมมีคำสั่งเลื่อนเตี่ยเลี้ยงตงเป็นหัวหน้าทหารเมืองเทียนจิน อยู่ใต้บังคับบัญชาอุ้ยเซี่ยวปัอ เตี่ยเลี้ยงตงย่อมสำนึกตื้นตันยิ่งรู้สึกมิต้องประจบสอพลอ ก็ได้เลื่อนตำแหน่ง นับเป็นความสุขในชั่วชีวิต

วันนี้ อุ้ยเซี่ยวปัอกำลังหารือเรื่องราวกับเตี่ยเลี้ยงตง มีคนเข้ามารายงานว่า ฮู่เบ๊ (ราชบุตรเขย) โง้วเอ่งฮิ้ม ขอเชิญไปรับประทานอาหาร จึงนำเตี่ยเลี้ยงตงและทหารลาดตระเวนรุดไป

โง้วเอ่งฮิ้ม หลังจากสยุมพรกับเกี่ยงเล้งกงจู้ คังอีทรงพระราชทานตึกที่พักในนครหลวงให้ ยามนั้นโง้วเอ่งฮิ้มนำนายทหารรอต้อนรับอยู่หน้าประตู พอพบอุ้ยเซี่ยวปัอ จึงกล่าว

"อุ้ยตั่วนั้ง มิได้พบท่านเนิ่นนาน คิดถึงเป็นยิ่งนัก ที่นี้มีสหายมาจากฮุ้นหนำหลายคน พอดีดื่มสุราร่วมกับหัวหน้าทหารแซ่เตี่ยได้"

นายทหารเหล่านั้นก็ประกาศนามเข้าพบ คนไว้เครายาวขาวดอกเลาท่วงท่าเหี้ยมหาญ เป็นผู้บัญชาการทหารมณฑลฮุ้นหนำนามเตียย่ง อีกสองคนเป็นรองนายทัพ หนึ่งเรียกว่าเฮ้งจิ้นปัอท่วงท่าเข้มแข็ง อีกผู้หนึ่ง

นามซุนซือโตก ท่วงท่าอ่อนโยนนบนอบ

อุ้ยเซี่ยวป้อกุมมือเช้งจิ้นป้อ กล่าวว่า

"เช้งตั่วกอท่านก็ป้อข้าพเจ้าก็ป้อ เพียงแต่ท่านเป็นตั่วป้อ (วิเศษใหญ่) เรากลับเป็นเซี่ยวป้อ (วิเศษน้อย)"

สามนายทหารอุ้นหน่ำหัวร่อฮาฮาออกมาเห็นอุ้ยเซี่ยวป้อมีอารมณ์ขันรู้สึกถูกอัธยาศัยใจคอยิ่ง

ทั้งหมดเข้าห้องโถง บ่าวทาสเพิ่งเสนอน้ำชามา บ่าวทาสอีกคนหนึ่งก็เข้าสู่ห้องโถง กล่าวกับโง้วเอ่งฮิ้มว่า

"กงจู้ขอเชิญฮู่เบ๊น่ำอุ้ยตั่วนั้งไปพบพาน"

อุ้ยเซี่ยวป้อใจเต้นระทึกขึ้น หวนนึกถึงตามรายทางที่คุ้มครองเกี่ยงเส้งกงจู้ไปยังอุ้นหน่ำ เฝ้าคลอเคลียชิดใกล้ ถึงกับหน้าแดงวูบ

โง้วเอ่งฮิ้มกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"กงจู้มันบอกว่า อุ้ยตั่วนั้งเป็นผู้ส่งเสริมความสัมพันธ์ของพวกเราสมควรคารวะสุราพ่อสื่อจอกหนึ่ง"

พลางขอตัวลุกขึ้น ชักนำอุ้ยเซี่ยวป้อเข้าสู่เขตดึกใน

ผ่านห้องโถงสองหลัง เข้าสู่ห้องข้างหลังหนึ่ง โง้วเอ่งฮิ้มปิดประตูลง กล่าวว่า

"อุ้ยตั่วนั้ง เรื่องนี้มิอาจไม่ขอความช่วยเหลือจากท่านสักครา"

อุ้ยเซี่ยวป้อฉุกใจคิดขึ้น

"ท่านถูกกงจู้ตัดของนั้นทิ้ง ไม่สามารถเป็นสามี คิดขอความช่วยเหลือจากเราหรือ?"

ตังนั้นตะกุกตะกักว่า

"นี่...เกรงว่ามิเหมาะสม"

โง้วเอ่งฮิ้มกล่าวอย่างร้อนรุ่ม

"ข้าพเจ้าก็ทราบว่า เรื่องนี้กระทำได้ยากเย็นยิ่ง แต่หลังจากเสร็จสิ้น เราสองพ่อลูกต้องไม่ลืมเลือนพระคุณของท่านแน่นอน"

อุ้ยเซี่ยวป้อครุ่นคิดในใจ

"แม้แต่โง้วซำกุ่ยยังสำนึกในพระคุณเรา? ใช่แล้ว โง้วซำกุ่ยเกรงว่ามิมีหลานสืบตระกูล ดังนั้นต้องการให้เราช่วยกำเนิดบุตรแก่มันคนหนึ่ง"

ขบคิดถึงตอนนี้ โง้วเอ่งฮิ้มพลันสืบเท้ามาก้าวใหญ่ กล่าวเบาๆ

"คำสั่งถอดถอนตำแหน่ง ยังมิได้ส่งถึงฮุ้นหนำ อุ้ยตั่วนั้งหากยินยอมกราบทูลพระองค์ท่าน ระงับคำสั่งถอดถอน เกรงว่ายังทันท่วงที"

อุ้ยเซี่ยวป้องงงันวูบใหญ่ เพิ่งทราบว่าตนเข้าใจผิดไป อดหัวร่อฮาฮามิได้

โง้วเอ่งฮิ้มกล่าวว่า

"อุ้ยตั่วนั้งหัวร่ออันใด หรือข้าพเจ้ากล่าวผิดไป?"

"หาใช่ไม่ ข้าพเจ้าเพียงฉุกคิดถึงเรื่องน่าหัวร่อประการหนึ่ง"

โง้วเอ่งฮิ้มลอบมิพอใจ ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน ครุ่นคิดขึ้น

"ตอนนี้ปล่อยให้เจ้ายโสผยองก่อน รอจนบิดาบุกถึงนครหลวงจับกุมตัวเด็กน้อยเจ้า เราจะสับเจ้าเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

"ฮู่เบ๊เอี้ย พรุ่งนี้เช้าข้าพเจ้าจะเข้าเฝ้า กราบทูลว่า ฮู่เบ๊เป็นน้องเขยของพระองค์ อย่าได้ถอดถอนตำแหน่งของบิดาท่าน"

"ขอไหว้วานแล้ว พวกเราไปพบพานกงจู้กันเถอะ"

จากนั้นชักนำอุ้ยเซี่ยวป้อมายังห้องโถงจำลอง ให้นางกำนัลไปน้อมเรียนเกี่ยงเส้งกงจู้

มินานให้หลัง เกี่ยงเส้งกงจู้เข้าสู่ห้องโถงจำลอง ตวาดว่า

"เซี่ยวกุ่ยจื้อ ท่านมิได้มาเยี่ยมเยียนเราเนิ่นนาน หรือตายไปแล้ว?"

อุ้ยเซี่ยวป้อคารวะน้อมพบ กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"เซี่ยวกุ่ยจื้อครุ่นคิดถึงกงจู้ทุกวี่วัน เพียงแต่พระองค์บัญชาเราออกจากนครหลวง จวบจนถึงเมืองรามสูร เพิ่งกลับมาไม่กี่วัน"

เกี่ยงเส้งกงจู้ขอบตาแดงก่ำ กล่าวว่า

"ท่านหากครุ่นคิดถึงข้าพเจ้าทุกวี่วัน ก็แปลกไปแล้ว"

กล่าวพลางน้ำตาทะลักจากเบ้ามา

อุ้ยเซี่ยวป้อเห็นเกี่ยงเส้งกงจู้ ใบหน้าซูบซีดอิดโรย คาดว่านางหลังจากสยุมพรกับโง้วเอ่งฮิ้ม คงหม่นหมองตรมตรอม ครุ่นคิดขึ้น

"โง้วเอ่งฮิ้มเป็นชันที แต่งงานเป็นภรรยาชันทีย่อมมิมีความสุขอันใด"

ยามนั้นบังเกิดความสมเพชเวทนา กล่าวว่า

"กงจู้คิดถึงพระองค์ พระองค์ก็คำริถึงกงจู้ เคยตรัสว่าอีกมิกี่วันจะรับตัวกงจู้เข้าวัง"

ซึ่งความจริงดังฮีหาได้ตรัสเช่นนั้นไม่ หลายเดือนมานี้ เกี่ยงเส้งกงจู้อยู่ในตึกฮู่เบ๊ รู้สึกอัดอั้นยิ่งนัก พอฟังลิงโลดยิ่ง กล่าวว่า

"ท่านกราบทูลฮ่องเต้กอกอว่า วันพรุ่งข้าพเจ้าจะไปเข้าเฝ้า"

"ตกลงตามนี้"

เกี่ยงเส้งกงจู้ยืดกายขึ้นช้าๆ กล่าวว่า

"เซี่ยวกุ่ยจื้อ ไม่พบท่านเกือบหนึ่งปี ท่านเติบใหญ่ขึ้นมากนัก ฟังว่าท่านสนิทชิดใกล้กับปีศาจสตรีเผ่ารามสูรคนหนึ่ง ใช่หรือไม่?"

"มิมีเรื่องเช่นนี้"

เพิ่งขาดคำได้ยินเสียงฉาด ใบหน้าร้อนผะผ่าว ถูกเกี่ยงเส้งกงจู้ตบใส่ฉาดหนึ่ง ร้องโอดโอยพลางกระโดดปราดขึ้น

เกี่ยงเส้งกงจู้กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ยามอยู่เบื้องหน้าข้าพเจ้า ท่านก็กล่าวโป้ปด?"

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวกับโง้วเอ่งฮิ้มว่า

"ข้าพเจ้ามีเรื่องคิดถามไถ่เซี่ยวกุ่ยจื้อ ท่านไม่ต้องนั่งฟังอยู่ที่นี้"

โง้วเอ่งฮิ้มรับคำ ปลีกตัวไปดื่มสุรากับเหล่านายทหารที่ด้านนอก

เกี่ยงเส้งกงจู้พลันยื่นมือออก บิดหูอุ้ยเซี่ยวป้อร่ำร้องว่า

"ปีศาจน้อย ท่านลืมเลือนข้าพเจ้าแล้ว?"

"หามิได้ ข้าพเจ้ามิใช่รุดมาเยี่ยมเยียนท่านแล้วหรือ?"

"นั่นเป็นเพราะข้าพเจ้าเรียกหา มิเช่นนั้นต่อให้อีกสามปี ท่านก็ไม่มาเยี่ยมเยียนเรา"

อุ้ยเซี่ยวป้อเห็นในห้องโถงปราศจากผู้คน พลันยื่นมือโอบกอดนาง

กล่าวเบาๆ

"อย่าได้ลงไม้ลงมือ วันพรุ่งข้าพเจ้าจะพร่ำพรอดกับท่านภายในวัง"

เกี่ยงเล้งกงจู้หน้าแดงวูบกล่าวว่า

"พร่ำพรอดอันใด?"

งอนิ้วดีดหน้าผากอุ้ยเซี่ยวป๊อดังเพียะ กล่าวอย่างครึ่งยิ้มครึ่งบึ้ง

"ปีศาจน้อย รีบไสหัวไป"

อุ้ยเซี่ยวป๊อกริ่งเกรงโง้วเอ่งฮิ้มระแวงสงสัย จึงล่าถอยจากมาอย่างยิ้มแย้ม

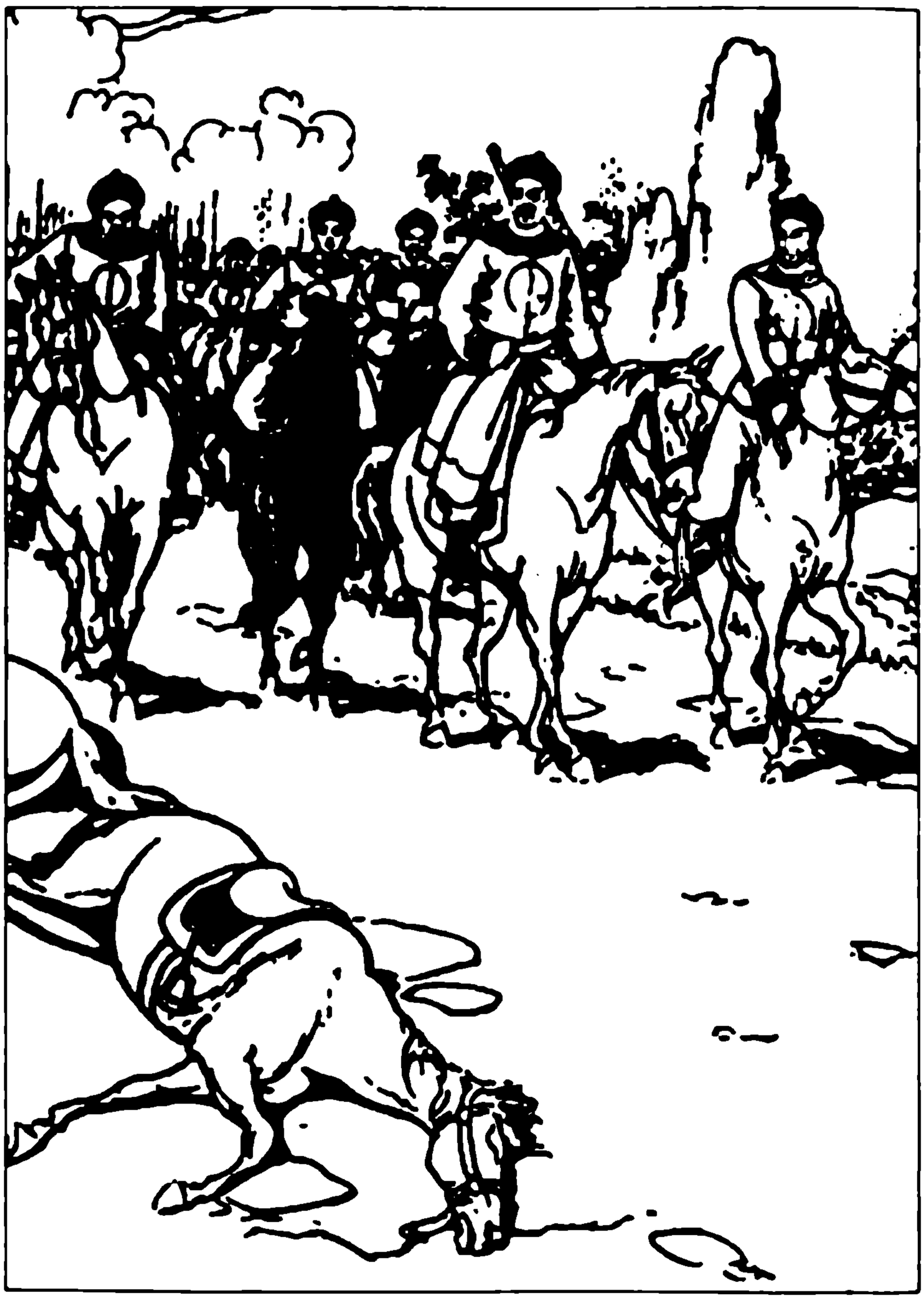

อุ้ยเซี่ยวปัอนำเดียยง่กับเฮ้งจิ้นปัอออกติดตามโง้วเอ่งฮิ้น มินานให้หลังเห็นข้างทางมีซากม้าสองตัวเป็นม้าอุ้นหน่ำจริงๆ

บทที่ 37

เรื่องราวประจวบเหมาะ

อุ้ยเชี่ยวป๊อเมื่อกลับถึงห้องโถงใหญ่ เห็นโง้วเอ่งอิ้มร่วมสนทนากับนายทหารทั้งสี่ เตี่ยเลี้ยงตงและเฮ้งจิ้นป๊อกำลังถกถึงพันธุ์ม้าพอดี ที่แท้เฮ้งจิ้นป๊อเป็นนักเลี้ยงม้า เคยนำม้าเสฉวนผสมพันธุ์กับม้าฮุ้นหนำให้กับโง้วซำกุ่ยสำเร็จ

อุ้ยเชี่ยวป๊อเลี้ยงม้าสิบกว่าตัว จึงสั่งทหารคนสนิทกลับไปจูงม้ามาจากคอกของตน ครั้งเมื่อมาถึงทั้งหมดจึงไปยังคอกม้าทางด้านหลังชมดูม้า เฮ้งจิ้นป๊อกลับวิจารณ์ปมเด่นข้อเสียของม้าแต่ละตัวได้ สร้างความนับถือเลื่อมใสแก่คนเลี้ยงม้าของตีกตระกูลอุ้ยยิ่ง

สุดท้ายชมดูถึงม้าคู่ขาของอุ้ยเชี่ยวป๊อ ม้าตัวนี้ขายาวลักษณะองอาจโดยเฉพาะลำตัวขาวปลอดมีจุดสีชมพู เป็นดังชิงช้างกำนัลให้

ทุกผู้คนชมเชยมิขาดปาก เฮ้งจิ้นป๊อกลับกล่าวว่า

"ม้าตัวนี้เป็นพันธุ์ประเสริฐเลิศ น่าเสียดายที่เลี้ยงผิดไป"

อุ้ยเชี่ยวป๊อกล่าวถามว่า

"เลี้ยงผิดอย่างไร?"

"ม้าเยี่ยงนี้สมควรขับขี่วันละหลายสิบลี้ ยิ่งฝึกฝนยิ่งประเสริฐ แต่

ท่านหัวหน้าแซ่อุ้ยรักถนอมมัน ไม่อาจตัดใจขับขี่ นับเป็นที่น่าเสียดายนัก"

อุ้ยเซี่ยวป๊อกล่าวว่า

"น่าเสียดายที่ม้าของท่านล้วนอยู่ที่ฮุ้นหน่ำ มิเช่นนั้นพวกเราจะได้รับทราบดูสักครา"

"ถูกแล้ว มิกล้ารับ"

อุ้ยเซี่ยวป๊อกล่าวอย่างสงสัยใจ

"ถูกแล้ว มิกล้ารับอันใด?"

เตี่ยเลี้ยงตงเมื่อครู่ทุ่มเถียงพันธุ์ม้ากับเฮ้งจิ้นป๊อในใจไม่ยินยอมพร้อมใจ จึงกล่าว

"ม้าของท่านรองนายทัพแซ่เฮ้งที่ฮุ้นหน่ำ มิมีหลักฐานยืนยันท่านหัวหน้าแซ่อุ้ย ครั้งกระโน้นเราอยู่นอกกำแพงใหญ่ เลี้ยงม้าวิ่งวันละสองพันลี้อยู่หลายร้อยตัว น่าเสียดายที่อยู่ไกลไป ไม่อาจนำมาให้ชมดู"

ทุกผู้คนทราบว่ามันจงใจแตกดันเฮ้งจิ้นป๊อ ล้วนหัวร่อฮาฮาออกมา

เฮ้งจิ้นป๊อขุ่นแค้นจนหน้าเขียวคล้ำ ชี้มือไปยังคอกม้าซ้ายมือร้องดังๆ ว่า

"ม้าสามสิบตัวทางด้านนั้น เป็นเรานำมาจากฮุ้นหน่ำ ท่านหัวหน้าแซ่เตี่ยก็คัดเลือกม้าสิบตัว ประลองความเร็วกับม้าตัวใดตัวหนึ่งในที่นี้ดูว่าฝ่ายใดได้ชัย"

เตี่ยเลี้ยงตงเห็นม้าฮุ้นหน่ำทั้งผอมทั้งเล็ก ขนหร็อมแหร็ม หนังแห้งกรัง ต้องครุ่นคิด ม้าขอทานเหล่านี้มีความร้ายกาจใด จึงสวนคำว่า

"ต่อให้เป็นม้าที่จูงจากตีกท่านหัวหน้าแซ่อุ้ย รับรองว่าเหนือกว่าม้าที่ท่านผสมพันธุ์เพาะเลี้ยงขึ้น"

อุ้ยเซี่ยวป๊อหัวร่อ ฮา ฮา กล่าวว่า

"ทั้งหมดมิต้องทุ่มเถียงกันแล้ว ฮู่เบ๊เอี้ย พวกเราก็พนันม้าสักครา เลือกม้าคนละสิบตัว เข้าประลองความเร็วกัน"

โง้วเอ่งฮิ้มกล่าวว่า

"ม้าได้อวงของอุ้ยตั่วนั้ง เหนือกว่าม้าฮุ้นหน่ำเรามากนัก ไม่จำเป็นต้องประลองกัน"

อุ้ยเชี่ยวปัอเห็นเฮ่งจิ้นปัอหน้าแดงฉาน ท่วงท่าไม่ยอมรับนับถือ จึงกล่าว

"ตู่เบ๊เอี๊ยยอมพ่ายแพ้ ท่านรองนายทัพแซ่เฮ้ง กลับมิยอมรับการพ่ายแพ้ เยี่ยงนี้เถอะ พวกเราวางเดิมพันคนละหมื่นตำลึง เที่ยงวันนี้ออกไปประลองฝีเท้าม้าที่นอกเมือง ผู้ใดได้ชัยหกรอบ ก็ได้เงินเดิมพันไป"

โง้วเอ่งฮิ้มยังคิดบ่ายเบี่ยง แต่แล้วฉุกคิดขึ้น

"เด็กน้อยชมชอบเอาชัย เราก็แสร้งแพ้พนันสักหนึ่งหมื่นตำลึงให้มันลิงโลดยินดี"

ดังนั้นกล่าวว่า

"ตกลงตามนี้ ท่านหากพ่ายแพ้ อย่าได้มีโทสะ"

อุ้ยเชี่ยวปัอหัวร่อพลางกล่าวว่า

"ชนะสมควรชนะหมดจด แม้พ่ายแพ้ก็ไม่ขุ่นเคือง ไหนเลยมีโทสะได้?"

สายตายามเหลือบแล เห็นเฮ้งจิ้นปัอตาทอประกายลิงโลด พลันบังเกิดความคิดวูบขึ้น

"ดูจากท่าทีรองนายทัพแซ่เฮ้ง คล้ายมีความเชื่อมั่นเปี่ยมล้นหรือม้าอมโรคของมันเหล่านี้ มีฝีเท้ายอดเยี่ยมจริงๆ? ไม่ได้เราต้องคดโกงสักครา"

ตนมีนิสัยรักพนัน ชมชอบเล่นคดโกง เมื่อไม่มั่นใจว่าจะแข่งม้าได้ชัย พลันคิดวางอุบายกริ่งเกรงมิมีเวลาพอ จึงกล่าว

"เมื่อเดิมพันเงินทอง เราต้องไปเลือกม้าพันธุ์ดีสิบกว่าตัว พรุ่งนี้เช้าค่อยแข่งขันกันเป็นไร?"

โง้วเอ่งฮิ้มตกลงใจแสร้งแพ้ แข่งขันวันนี้หรือวันพรุ่ง หามีข้อแตกต่างไม่ ดังนั้นผงกศีรษะรับคำ

อุ้ยเชี่ยวปัอกลับเข้าห้องโถงไปดื่มสุราชมดูงิ้วสืบต่อ จวบจนถึงพลบค่ำ จึงเชิญชวนโง้วเอ่งฮิ้มนำเตียย่งเฮ้งจิ้นปัอ ซุนซือโคกไปดื่มสุราที่บ้านตน

โง้วเอ่งฮิ้มรับคำ ทั้งหมดมายังตึกตำแหน่งพระของอุ้ยเชี่ยวปัอเมื่อนั่งเรียบร้อย บ่าวทาสเสนอน้ำชา อุ้ยเชี่ยวปัอก็ขอตัวจากมา

เมื่อมาถึงตึกหลัง สั่งพ่อบ้านจัดสุราเตรียมคณะงิ้ว จากนั้นเรียก

หัวหน้าคนเลี้ยงม้ามา ล้วงเงินห้าร้อยตำลึงยื่นส่งให้ สั่งว่า

"ม้าของเรายังอยู่ในตึกฮู่เบ๊ เจ้าไปจูงกลับมาพร้อมกับเชื้อเชิญคนเลี้ยงม้าในตึกฮู่เบ๊ไปดื่มสุรา กรอกมารดามันจนเมามาย"

"ทราบแล้ว"

"ฮู่เบ๊มีม้าขบวนหนึ่ง เพิ่งมาจากฮุ้นหนำ ประโคมว่ามีฝีเท้าจัดวันพรุ่งจะประลองความเร็วกับม้าของพวกเรา พวกเราไม่อาจพ่ายแพ้เสื่อมเสียหน้าเด็ดขาด เจ้าเห็นว่าสมควรทำอย่างไร?"

หัวหน้าคนเลี้ยงม้าเข้าใจในบัดดล กล่าวว่า

"ตั่วนั้ง ต้องการให้ผู้ต่ำต้อยหาอันใดให้ม้าของฮู่เบ๊รับประทานจนไร้เรี่ยวแรง การประลองในวันพรุ่งพวกเราจะได้ชนะแน่นอน"

"ใช่แล้ว เจ้าชาญฉลาดยิ่ง การแข่งม้าวันพรุ่งมีเดิมพัน หากได้ชัยชนะจะแบ่งปันแก่เจ้า แต่เรื่องนี้อย่าให้คนเลี้ยงม้าของฮู่เบ๊ล่วงรู้เด็ดขาด"

"ตั่วนั้งวางใจ ผู้ต่ำต้อยจะไปซื้อสลอดหลายสิบชั่ง ผสมอยู่ในอาหารม้าป้อนให้ม้าภายในตึกฮู่เบ๊รับประทาน ให้ม้าทุกตัวราดอุจจาระตลอดคืน พรุ่งนี้พอเริ่มแข่งขัน ต่อให้เต่ายังวิ่งชนะ"

จบคำ เร่งรุดไปปฏิบัติงาน

อุ้ยเซี่ยวป้อก็กลับมาดื่มสุราร่วมกับโง้วเอ่งฮิ้มและพวก กริ่งเกรงฝ่ายตรงข้ามกลับไปเห็นพิรุธของฝูงม้า จึงชักชวนดื่มตลอดเวลา เตี่ยเลี้ยงตงมีความสามารถในเชิงสุรายอดเยี่ยมยิ่ง ประลองกับเฮ้งจิ้นป้อไม่ขาดระยะร่ำดื่มถึงเที่ยงคืน นอกจากอุ้ยเซี่ยวป้อและโง้วเอ่งฮิ้มนายทหารทั้งสี่ล้วนเมามาย

เช้าวันรุ่งขึ้น ขันทีภายในวังรุดมาเบิกตัวอุ้ยเซี่ยวป้อเข้าเฝ้า เมื่อเป็นพระบรมราชโองการการแข่งม้าได้แต่พักไว้

เมื่อเข้ามาภายในวัง เห็นคังฮีพระพักตร์แจ่มใส ตรัสว่า

"เซี่ยวกุ่ยจื้อ มีข่าวดีประการหนึ่ง เสียงคอฮีและเด็กเจ็งต่งล้วนได้ไปรับพระบรมราชโองการอนุญาตลาออก ตระเตรียมเดินทางเข้านครหลวงแล้ว"

"ประเสริฐแท้ เมื่อเป็นเช่นนี้โง้วซำกุ่ยตบมือข้างเดียวไม่..."

คังฮีตรัสเสริมขึ้น

"เรียกว่าตบมือข้างเดียวปราศจากเสียง"

"ถูกแล้ว พวกเราจะตะลุยมันจนกระเจิดกระเจิง"

"หากแม้นมันก็รับพระบรมราชโองการด้วยเล่า?"

อุ้ยเซี่ยวป้องงันวูบจึงกล่าว

"นันก็ประเสริฐ มันพอเดินทางเข้านครหลวง ก็เฉกเช่นมังกรถูกกักบนหาดทราย มิกล้าเคลื่อนไหวอีก"

ดังฮีผงกพระพักตร์ หันเหหัวเรื่องว่า

"เราร่างข้อความโปรดเกล้าก่อสร้างศาลผู้กล้าขึ้น ในเมืองเอี้ยงจิวเสร็จสิ้นแล้ว เจ้าพกนำไปยังเอี้ยงจิวสลักอยู่บนก้อนหิน หลังจากเลือกได้วันมงคล ก็ออกเดินทางเถอะ"

อุ้ยเซี่ยวป้อรับคำ กราบทูลว่าเกี่ยงเส้งกงจู้ขอเข้าเฝ้า ดังฮีทรงอนุญาต รับสั่งขันทีที่ด้านหลัง เบิกตัวเกี่ยงเส้งกงจู้เข้าวังได้

อุ้ยเซี่ยวป้อครุ่นคิดถึงเรื่องแข่งม้ากับโง้วเอ่งอิ้ม แต่ดังฮีเมื่อไม่รับสั่งให้ไปได้ ก็มิอาจกราบบังคมทูลลา ได้แต่สนทนากับพระองค์

มินานต่อมา เกี่ยงเส้งกงจู้มาถึงห้องทรงพระอักษร พอเห็นพระพักตร์-ดังฮี ก็คุกเข่าลงที่แทบพระบาท ร่ำไห้พลางกล่าวว่า

"ฮ่องเต้กอกอ ภายหน้าข้าพระพุทธเจ้าจะอยู่ในวัง ไม่หวนกลับไปอีก"

ดังฮีตรัสถามว่า

"เป็นไร ผู่เบ๊รังแกเจ้าหรือ?"

"มันยังไม่กล้า มัน...มัน..."

พลางร่ำไห้อีกคราว ดังฮีดำริในพระทัย

"ท่านตัดของนั้นของโง้วเอ่งอิ้ม นี่เรียกว่าแส่หาเอง"

ยามนั้นทรงปลอบประโลมหลายประโยค ตรัสว่า

"ไม่ต้องร่ำไห้แล้ว ท่านรับประทานร่วมกับเราเถอะ"

กำหนดเสวยของฮ่องเต้ ไม่ได้ระบุเวลาแน่นอน ดังนั้นขันทีประจำห้องพระกระยาหาร จึงถวายอาหารเสวยมา อุ้ยเซี่ยวป้อยืนปรนนิบัติอยู่ด้านข้าง

อุ้ยเซี่ยวป้อแม้เป็นที่โปรดปรานของดังฮี แต่ยังไม่อาจร่วมเสวยด้วย

ดังอีพระราชทานผักหลายสิบชามรับสั่งขันทีส่งไปตึกที่พัก เมื่อกลับไปค่อยรับประทาน

เกี่ยงเส้งกงจู้ดื่มสุราหลายจอก ใบหน้าถึงกับแดงเปล่งปลั่ง ตาหยาดเยิ้มชม้ายมองมายังอุ้ยเซี่ยวป๊อตลอดเวลา

ยามอยู่หน้าพระพักตร์ อุ้ยเซี่ยวป๊อมิกล้าเสียมารยาท คอยหลีกเลี่ยงจากการสบตากับเกี่ยงเส้งกงจู้ ในใจครุ่นคิดขึ้น

"กงจู้หลังจากดื่มสุรา หากแสดงท่าทีอันใดออกมา ศีรษะของเราคงไม่มั่นคงแล้ว"

ขณะไหวหวั่นพรั่นใจ เกี่ยงเส้งกงจู้พลันกล่าวว่า

"เซี่ยวกุ่ยจื้อ ตักข้าวให้กับเรา"

พลางยื่นส่งชามข้าวมายังเบื้องหน้าอุ้ยเซี่ยวป๊อ

อุ้ยเซี่ยวป๊อตักข้าวให้ ประคองด้วยสองมือ วางลงบนโต๊ะเบื้องหน้าเกี่ยงเส้งกงจู้ เกี่ยงเส้งกงจู้ปล่อยแขนซ้ายห้อยลงหยิกต้นขาอุ้ยเซี่ยวป๊ออย่างหนักหน่วงคราหนึ่ง

อุ้ยเซี่ยวป๊อเจ็บปวดยิ่ง แต่มิกล้าร่ำร้อง ปั้นสีหน้าเป็นยิ้มแย้มในใจแผดด่าว่า

"นางโสโครก รอสักครู่เราต้องหยิกกลับคืนอย่างหนักหน่วง"

ด่าไม่ทันจบคำ ใบหน้าพลันผงะหงาย ที่แท้เกี่ยงเส้งกงจู้ลอบกระตุกเปียอุ้ยเซี่ยวป๊อโดยแรงคราหนึ่ง

คราวนี้ดังอีเหลือบพระเนตรเห็นเข้า แย้มสรวลพลางตรัสว่า

"กงจู้แต่งงานแล้ว ยังซุกซนเช่นกาลก่อน"

เกี่ยงเส้งกงจู้ชี้มือมายังอุ้ยเซี่ยวป๊อ หัวร่อพลางกล่าว

"เป็นมัน...เป็นมัน..."

อุ้ยเซี่ยวป๊อร้อนรุ่มใจยิ่ง มิทราบเกี่ยงเส้งกงจู้จะกล่าววาจาใดออกมา ดีที่เกี่ยงเส้งกงจู้เพียงหัวร่อคิกคัก เปลี่ยนเป็นกล่าวว่า

"ข้าพระพุทธเจ้าไม่ได้เข้าวังมาเนิ่นนาน ตอนนี้สมควรไปเข้าเฝ้าอ้วงไท้โหว (พระชนนี)"

ดังอีตำริในพระทัย

"อ้วงไท้โหวตัวปลอมเปลี่ยนเป็นอ้วงไท้โหวแท้จริง มารดาที่ให้กำเนิดของเจ้าหลบหนีออกจากวังไปแล้ว"

แต่พระองค์ทรงเมตตาน้องสาวผู้นี้ จึงตรัสว่า

"หลายวันนี้อ้วงไท้โหวมิใคร่สบาย อย่าได้ไปรบกวนท่านผู้เฒ่าเพียงคำนับที่นอกวังก็ใช้ได้แล้ว"

เกี่ยงเส้งกงจู้รับคำ กล่าวว่า

"ฮ่องเต้กอกอ ข้าพระพุทธเจ้าจะไปวังไท้โหวค่อยกลับมาหาพระองค์เชี่ยวกุ่ยจี้อท่านไปกับเราด้วย"

ดังอีชายพระเนตรบอกใบ้ บัญชาฮุ้ยเชี่ยวปัอหาทางขัดขวางเกี่ยงเส้งกงจู้ อย่าให้นางพบพานอ้วงไท้โหว ฮุ้ยเชี่ยวปัอเข้าใจ ด้วยปัญญาไวชักนำเกี่ยงเส้งกงจู้สู่วังไท้โหว แต่ลอบกำชับขันทีน้อยไปรายงานก่อน

เมื่อบรรดุถึงวังไท้โหว อ้วงไท้โหวมีรับสั่งว่าไม่สบาย มิต้องเข้าไปถวายบังคม

เกี่ยงเส้งกงจู้อับจนปัญญา กล่าวว่า

"ที่พักดั้งเดิมของเรามิทราบเป็นไรแล้ว?"

พลางสาวเท้าไปยังวังส่วนตัว ฮุ้ยเชี่ยวปัอได้แต่ตามติดอยู่ด้านหลัง

ชั่วพริบตาบรรดุถึง เกี่ยงเส้งกงจู้หลังจากสยุมพร เหล่าขันทีนางกำนัลยังคงปัดกวาดทำความสะอาด ทุกสรรพสิ่งเป็นเฉกเช่นเดิม

เกี่ยงเส้งกงจู้มุ่งตรงมาถึงหน้าประตูห้องนอน เห็นฮุ้ยเชี่ยวปัอหยุดยั้งยืนหยัดไม่ยอมเข้าไป ต้องกล่าวด้วยใบหน้าแดงฉาน

"ขันทีน้อย ไฉนไม่เข้ามา?"

ฮุ้ยเชี่ยวปัอหัวร่อ อิ อิ กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเป็นขันทีปลอม มิอาจเข้าห้องนอนของกงจู้"

เกี่ยงเส้งกงจู้ยื่นมือปราดออก บิดใบหูฮุ้ยเชี่ยวปัอ กล่าวว่า

"ท่านไม่เข้ามา ข้าพเจ้าจะบิดหูท่านหลุดลงมา"

พลางกระชากดึง ฮุ้ยเชี่ยวปัอได้แต่ติดตามเข้าไป

เกี่ยงเส้งกงจู้ปิดประตูลงกลอนอย่างแข็งแรง ฮุ้ยเชี่ยวปัอถึงกับใจเต้นระทึกตุมตาม กล่าวเบาๆ

"กงจู้ ภายในวังมิอาจวุ่นวาย ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้าอาจต้องถูกตัดหัว"

เกี่ยงเส้งกงจู้ตาเป็นประกายเยิ้มปานจะหยด กล่าวเสียงอ่อนหวาน

"อุ้ยตั่วนั้ง ข้าพเจ้าเป็นข้าทาสของท่าน ยินดีปรนนิบัติท่าน"

พลางยื่นสองแขนโอบกอดอุ้ยเชี่ยวป๊อไว้อย่างแนบแน่น อุ้ยเชี่ยวป๊อรีบกล่าวว่า

"ไม่ ทำไม่ได้"

"อย่างนั้นข้าพเจ้าจะไปกราบทูลซ่องเต้ว่าท่านเกาะแกะและเส็มข้าพเจ้าตลอดทาง ให้ข้าพเจ้าตัดของนั้นของโง้วเอ่งธิ้ม ตอนนี้กลับไม่แยแสสนใจข้าพเจ้า"

พลางยื่นมือหยิกต้นขาอุ้ยเชี่ยวป๊ออย่างหนักหน่วง

เนิ่นนานให้หลัง ทั้งสองจึงออกจากห้องนอน เกี่ยงเส้งกงจู้แย้มยิ้มหยาดเยิ้ม กล่าวว่า

"ท่านเล่าเรื่องในเผ่าราชสูรยังไม่เสร็จสิ้น ไฉนคิดไปแล้ว?"

อุ้ยเชี่ยวป๊อกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเสื่อมสูญสิ้นเรี่ยวแรง มิมีแรงกล่าววาจาอีก"

เกี่ยงเส้งกงจู้หัวร่อคิกคัก ตวัดมือตบหน้าอุ้ยเชี่ยวป๊อฉาดหนึ่ง

ขันทีและนางกำนัลประจำวังกงจู้ ล้วนเป็นคนเก่าก่อน ล่วงรู้นิสัยใจคอเกี่ยงเส้งกงจู้เป็นอย่างดี ต่างลอบหัวร่อในใจ

ทั้งสองกลับมาถึงห้องทรงพระอักษร ท้องฟ้าก็พลบค่ำแล้ว เห็นคังอีเพ่งพระเนตรไปยังแผนที่ขนาดใหญ่บนโต๊ะอย่างจดจ่อ

เกี่ยงเส้งกงจู้กล่าวว่า

"ซ่องเต้กอกอ อ้วงไท้โหวไม่สบาย อีกหลายวันข้าพระพุทธเจ้าค่อยมาถวายบังคม"

คังอีผงกพระพักตร์รับ ตรัสถามอุ้ยเชี่ยวป๊อว่า

"คราก่อนพวกเจ้าผ่านมณฑลกุยจิวเข้าสู่อุ้นหนำ แต่กลับออกมาทางมณฑลกวางไซ เส้นทางใดสัญจรได้ง่ายดายกว่า?"

อุ้ยเชี่ยวป๊อกราบทูลว่า

"ภูเขาในอุ้นหนำสูงยิ่ง มิว่าเข้าทางกุยจิวหรือกวางไซ ล้วนทุรกันดาร

ยิ่ง"

ดังฮีตรัสดังอึมม์ พลันตำริเรื่องหนึ่ง รับสั่งต่อขันทีว่า

"เบิกตัวหัวหน้าฝ่ายรถ สังกัดกลาโหมเข้าเฝ้า"

จากนั้นตรัสกับเกี่ยงเส้งกงจู้ว่า

"เจ้ากลับตึกสู่เบ๊ไปเถอะ ออกมาถึงหนึ่งวัน สู่เบ๊คงกำลังรอคอยเจ้า"

เกี่ยงเส้งกงจู้เชิดปากน้อยๆ กล่าวว่า

"มันจึงไม่รอคอยข้าพระพุทธเจ้า"

นางคิดออกจากวังพร้อมกับอุ้ยเชี่ยวปัอ แต่ดังฮีเมื่อรับสั่งเช่นนี้ ได้แต่กราบบังคมทูลลา

ดังฮีรอจนเกี่ยงเส้งกงจู้ออกพ้นจากห้องทรงพระอักษร จึงตรัสกับอุ้ยเชี่ยวปัอว่า

"เช่นนี้เป็นว่า ปืนใหญ่ที่พวกเราสร้างขึ้น ไม่สะดวกกับการลำเลียงผ่านทางภูเขา"

อุ้ยเชี่ยวปัอองงันวูบ จากนั้นเข้าใจพระทัยดังฮี ที่แท้คิดลำเลียงปืนใหญ่ไปยังอุ้นหนำ ถล่มส้มล้างโง้วซำกุ่ย

มินานให้หลัง หัวหน้าฝ่ายรถรุดมาเข้าเฝ้า เป็นชาวแมนจูสามคนชาวฮั่นหนึ่งคน พากันถวายบังคม

ดังฮีตรัสถามว่า

"เรื่องม้าดำเนินการถึงขั้นใดแล้ว?"

ฝ่ายรถสังกัดกลาโหมดูแลม้าลาของหลวง ดังนั้นกราบทูลว่าได้ซื้อม้าจากไซฮก (ชายแดนตะวันตก) มองโกล นอกกำแพงใหญ่ ตอนนี้มีอยู่แปดหมื่นห้าพันกว่าตัว ทำการเลี้ยงดูเป็นอย่างดี และกว้านซื้อต่อไป

ดังฮีจึงตรัสชมเชยหลายประโยค อุ้ยเชี่ยวปัอพลันกล่าวว่า

"ขอเดชะ พังว่าม้าพันธุ์เสฉวน อุ้นหนำแม้ตัวเล็ก แต่ฝีเท้าจัด มิทราบเป็นความจริงหรือไม่?"

ดังฮีตรัสถามหัวหน้าฝ่ายรถทั้งสี่ว่า

"วาจานี้เป็นความจริงหรือไม่?"

"ขอเดชะ ม้าเสฉวนอุ้นหน่ำทรหดอดทน เหมาะสำหรับเดินทางภูเขา แต่หากประจัญบานบนที่ราบ สู้ม้าไซอกไม่ได้ กองทหารเราจึงมีม้าเสฉวนอุ้นหน่ำไม่มากนัก"

ดังฮีทรงบัญชาทั้งสี่ล่าถอย ค่อยกล่าวกับอุ้ยเชี่ยวป๊อว่า

"ดีที่เจ้ากล่าวเตือนสติ วันพรุ่งนี้เราจะรับสั่งให้ผู้บัญชาทหารแคว้นเสฉวน รีบกว้านซื้อม้าเสฉวนใช้สำหรับเดินทางภูเขา"

อุ้ยเชี่ยวป๊อพลันหัวร่อฮิฮิ ท่วงท่าภาคภูมิยิ่ง ดังฮีจึงตรัสถามว่า

"เป็นไรหรือ?"

อุ้ยเชี่ยวป๊อจึงกราบทูลเรื่องโง้วเอ่งอี้มล่ำเลียงม้าอุ้นหน่ำมาขบวนหนึ่ง ประโคมโหมว่ามีฝีเท้าจัด ตนจึงท้าประลองกันสิบเที่ยว เดิมพันหนึ่งหมื่นตำลึงให้ทรงทราบ

ดังฮีตรัสถามว่า

"เจ้าทราบหรือไม่ว่า มันล่ำเลียงม้าอุ้นหน่ำมาเท่าใด?"

"ในคอกม้ามัน มีอยู่ห้าหกสิบตัว"

ดังฮีพลันอุทานดังเอ๊ะ ตรัสโพล่งว่า

"ม้าอุ้นหน่ำทรหดอดทน โง้วเอ่งอี้มล่ำเลียงม้าอุ้นหน่ำมายังนครหลวงไยกัน?"

อุ้ยเชี่ยวป๊อหัวร่อพลางกล่าว

"มันคงคิดอวดโอ่ถึงความดีเด่นของม้าอุ้นหน่ำ"

ดังฮีขมวดพระขนง ตรัสว่า

"ไม่ถูกต้อง...โง้วเอ่งอี้มคิดหลบหนี!"

"หลบหนี?"

ดังฮีผงกพระพักตร์ รับสั่งขันทีเข้ามา ตรัสว่า

"สั่งผู้เฝ้าประตูเมือง ปิดประตูเมืองทั้งเก้า ห้ามมิให้ผู้ใดออกจากเมือง พร้อมทั้งเบิกตัวตู่เบ๊โง้วเอ่งอี้มมาพบข้า!"

ขันทีทั้งหลายคนล้วนรับบัญชา ออกไปถ่ายทอดพระบรมราชโองการ

อุ้ยเชี่ยวป๊อหน้าแปรเปลี่ยนเล็กน้อย โพล่งว่า

"พระองค์ท่าน โง้วเอ่งอี้มกล้าหลบหนีออกจากนครหลวง?"

"หวังว่าเราคาดเดาผิดพลาด ไม่เช่นนั้นต้องยกกำลังบุกโง้วซำกุ่ยทั้งที่ยังเตรียมการมิเสร็จสิ้น"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวปลอบโยนว่า

"พวกเราเตรียมการมิเสร็จสิ้น โง้วซำกุ่ยคงยังไม่พร้อม"

"โง้วซำกุ่ยเตรียมการมาสิบกว่าปี เราเพิ่งตื่นตัวปีสองปี ย่อมมิอาจวิจารณ์ร่วมกัน"

ยามนั้นขันทีกลับมารายงานว่า ผู้เฝ้าประตูเมืองปิดประตูเมืองทั้งเก้าแล้ว คังอีค่อยวางพระทัยลง จากนั้นปรากฏขันทีอีกผู้หนึ่งเข้ามากราบทูลว่า

"ตู่เบ๊ออกจากเมืองไปล่าสัตว์ ยังไม่กลับมา ประตูเมืองปิดลงแล้วมิอาจไปถ่ายทอดพระบรมราชโองการ"

คังอีตบโต๊ะยืดพระวรกายขึ้น ร่ำร้องด้วยสุรเสียงอันดังว่า

"มันไปแล้วจริงๆ!"

จากนั้นตรัสถามขันทีว่า

"เกี่ยงเส้งกงจู้เล่า?"

"ขอเดชะ กงจู้ยังอยู่ภายในวัง"

"เฮอะ เด็กน้อยนี้กลับมิมีความสัมพันธ์ฉันสามีภรรยากัน"

อุ้ยเซี่ยวป้อพลันกล่าวว่า

"พระองค์ท่าน ข้าพเจ้าจะไปติดตามโง้วเอ่งอี้มกลับมา"

คังอีตรัสถามขันทีว่า

"ตู่เบ๊ออกจากเมืองไปเมื่อใด?"

"ขอเดชะ พ่อบ้านภายในตึกตู่เบ๊บอกว่า ตู่เบ๊ออกจากเมืองไปล่าสัตว์แต่เช้าแล้ว"

คังอีแค่นสุรเสียงดังเฮอะ ตรัสว่า

"มันกลับร้ายกาจนัก คำนวณแน่ว่าเราจะเบิกตัวกงจู้เข้าวัง ฉกฉวยโอกาสหลบหนีไป"

เบือนพระพักตร์มาตรัสกับอุ้ยเซี่ยวป้อว่า

"มันหลบหนีไปหกเจ็ดชั่วยาม เกรงว่าไม่อาจตามทันจุดประสงค์ที่มันลำเลียงม้ามาหลายสิบตัว เพราะเพื่อเปลี่ยนม้าตลอดทาง หลบหนีกลับ

อุ้นหน่ำไป"

อุ้ยเชี่ยวปัอครุ่นคิดในใจ

"พระองค์ปรีชาสามารถนัก พอทรงทราบว่าโง้วเอ่งฮี้มลำเลียงม้าอุ้นหน่ำมา ก็ดำริได้ว่ามันคิดหลบหนี"

เห็นพระพักตร์คังฮีขุ่นมัว มิกล้าประจบสอพลอโดยพลการ พลันฉุกคิดถึงเรื่องหนึ่ง กราบทูลว่า

"พระองค์โปรดวางพระทัย ข้าพเจ้ามีหนทางจับกุมโง้วเอ่งฮี้มกลับมา"

"เหลวไหล เจ้ามีหนทางใด? หากแม้นม้าอุ้นหน่ำฝีเท้าจัด มันพอผละจากนครหลวง ผลัดเปลี่ยนปลอมแปลงโฉม ก็ไม่มีทางติดตามทัน"

อุ้ยเชี่ยวปัอมิทราบว่า หัวหน้าคนเลี้ยงม้าใส่สลอดให้ม้าอุ้นหน่ำของโง้วเอ่งฮี้มแล้วหรือไม่ มิกล้าประโคมโอ่ กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าจะลองติดตามดู หากไม่อาจตามทันจริงๆ ก็ยับจนปัญญา"

คังฮีผงกพระพักตร์ ทรงหยิบฉวยพู่กันทรงพระอักษร ประทับตราหยก มีพระบรมราชโองการให้ผู้เฝ้ารักษาประตูเมือง เปิดประตูปลดปล่อยอุ้ยเชี่ยวปัอออกไป ทรงกำชับว่า

"เจ้านำทหารลาดตระเวนไปจำนวนหนึ่ง โง้วเอ่งฮี้มหากขัดขืนการจับกุม ก็ลงมือได้"

อุ้ยเชี่ยวปัอรับพระบรมราชโองการ กราบบังคมแล้วโลดแล่นออกจากวัง

เกี่ยงเส้งกงรู้รอคอยอยู่หน้าประตูวัง พอเห็นอุ้ยเชี่ยวปัอ สาวเท้าก้าวปราดออกมา จึงร้องว่า

"เชี่ยวกุ่ยจื้อ คิดทำอะไร?"

อุ้ยเชี่ยวปัอร้องว่า

"ย่ำแย่แล้ว สามีของท่านหลบหนีออกจากเมือง ข้าพเจ้าจะไปจับกุมมาให้กับกงรู้"

เอ่ยถึงตอนนี้ จากมาไกลโข พอออกพ้นจากวังหลวง ก็พลิ้วกายขึ้นบนหลังม้าคู่ขา ควบตะบึงกลับที่พัก

เมื่อกลับมาถึง เห็นเตี่ยเลี้ยงตงนั่งดื่มสุรากับเตียย่งและพวกสามนายทหารจากอุ้นหนำในห้องโถงจำลองต้องงงงันวูบ จากนั้นหันกายมาบงการทหารคนสนิทว่า

"จับกุมนายทหารอุ้นหนำทั้งสามไว้!"

ทหารคนสนิทรับคำเคลื่อนไหวอย่างว่องไวพันธนาการเตีย ย่งเฮ้งจิ้นป๊อและซุนซือโคกไว้

เตียย่งร้องโพล่งว่า

"ขอถามอุ้ยตั่วนั้ง พวกเราประกอบความผิดใด?"

อุ้ยเชี่ยวป๊อกล่าวว่า

"ข้าพเจ้ามีพระบรมราชโองการอยู่ที่นี้ ตอนนี้มิมีเวลาบอกต่อท่าน"

พลางชูพระบรมราชโองการในมือขึ้น ออกคำสั่งว่า

"ระดมทหารลาดตระเวนหนึ่งพันคน ราชองครักษ์ห้าสิบคนรุดมารายงานตัวที่หน้าตึก จัดเตรียมม้าให้พรักพร้อม"

ทหารคนสนิทรับคำผละจากไป อุ้ยเชี่ยวป๊อจึงกล่าวกับเตี่ยเลี้ยงตงว่า

"ท่านนายทัพ โง้วเอ่งอิ้มหลบหนีไปแล้ว โง้วซำกุ่ยตระเตรียมกบฏพวกเราจะออกจากเมืองติดตามไป"

เตี่ยเส้งตงกระชากเสียงว่า

"เด็กแซ่โง้วบังอาจนัก บริวารขอรับบัญชา"

อุ้ยเชี่ยวป๊อกล่าวกับทหารคนสนิทว่า

"เฝ้าควบคุมคนทั้งสามให้ดี...นายทัพแซ่เตี่ยพวกเราไป"

เตียย่งพลันร้องว่า

"อุ้ยตั่วนั้ง ท่านหากมิได้รับการช่วยเหลือจากเรา ไม่อาจคร่ากุมโง้วเอ่งอิ้มได้"

อุ้ยเชี่ยวป๊องงงันวูบ ถามว่า

"เพราะเหตุใด?"

"เนื่องเพราะท่านมิทราบเส้นทางเดินของมัน"

"หรือท่านทราบได้?"

"ถูกแล้ว เราสามไม่ยอมสุมหัวรวมกับโง้วซำกุ่ยมันกริ่งเกรงพวกเรา

ทำลายแผนการใหญ่ของมัน จึงใช้เราสามเดินทางมายังนครหลวง"

อุ้ยเซี่ยวป๋อกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าจะทราบได้อย่างไรว่า วาจาของท่านเป็นความจริงไม่แปลกปลอม?"

เฮ้งจิ้นป๋อชิงกล่าวว่า

"เมื่อปีก่อนโง้วซำกุ่ยคิดตัดศีรษะเรา ดีที่ท่านผู้บัญชาการทหารแซ่เตียทัดทานไว้ ในใจเราชิงชังเฒ่าแซ่โง้วจนจับจิต"

เตียย่งกล่าวเสริมขึ้น

"เราสามารถหากสมรู้ร่วมคิดกับโง้วเอ่งอี้ม ไยไม่หลบหนีไปด้วยกัน? ท่านรองนายทัพแซ่เฮ้งจัดเจนในการสังเกตรอยเกือกม้า หากให้มันร่วมทางจะทราบว่าขบวนม้าเสฉวนของโง้วเอ่งอี้ม หลบหนีสู่สารทิศใด"

อุ้ยเซี่ยวป๋อผงกศีรษะกล่าวว่า

"นั่นกลับมีประโยชน์อยู่ แต่หากนำพวกท่านไปตามรายทางพลันแปรพักตร์ เราไยมิใช่หลงกล?"

ซุนซือโคก สงบปากคำตลอดเวลา ยามนั้นพลันกล่าวว่า

"อุ้ยตั่วนั้ง ท่านควบคุมตัวเราอยู่ที่นี้ นำสองท่านนี้ติดตามไป พวกมันหากมีท่าทีผิดปรกติ ท่านก็กลับมาตัดศีรษะเรา"

"อืมม์ ท่านกลับมีคุณธรรมอยู่ เรื่องนี้ข้าพเจ้าก็ไม่มั่นใจ เยี่ยงนี้เถอะเราจะทอดลูกเต๋ากับผู้บัญชาการทหารสามตาหากแม้นท่านชนะก็ปฏิบัติตามท่าน หากแม้นพ่ายแพ้ ข้าพเจ้าได้แต่หยิบยืมศีรษะพวกท่านมาทำลูกเต๋า!"

อุ้ยเซี่ยวป๋อชมชอบพนัน มิว่าเรื่องสำคัญใด ล้วนคิดใช้วิธีพนันเข้าตัดสิน ยามนั้นร้องสั่งว่า

"บริวารเรา นำลูกเต๋ามา"

เฮ้งจิ้นป๋อพลันกล่าวว่า

"เราพาลูกเต๋าติดตัว ท่านแก้มัดเรา เราจะพนันกับท่านเอง"

อุ้ยเซี่ยวป๋อตื่นเต้นสงสัยยิ่ง สั่งทหารคนสนิทคลายการพันธนาการมัน เฮ้งจิ้นป๋อลอดมือไปในอกเสื้อล้วงลูกเต๋าออกมาสามลูกจริงๆ ทอด

ลงบนโต๊ะดังเกรียวกราว ท่วงท่าชั่ำชองชำนาญยิ่ง

อุ้ยเซี่ยวป๊อกล่าวถามว่า

"ท่านไฉนพกลูกเต๋าติดตัว?"

"เราชมชอบพนันเป็นชีวิตจิตใจ จึงพกลูกเต๋าติดตัว หากมิมีคนพนันด้วยก็ใช้มือซ้ายพนันกับมือขวา"

อุ้ยเซี่ยวป๊อกล่าวอย่างกระตือรือร้นสนใจ

"มือซ้ายของตัวเองพนันกับมือขวา จะนับผลแพ้ชนะอย่างไร?"

"หากแม้นมือซ้ายพ่ายแพ้ มือขวาก็ต่อยแขนซ้ายหมัดหนึ่ง มือขวาหากพ่ายแพ้ มือซ้ายก็ต่อยแขนขวาหมัดหนึ่ง"

อุ้ยเซี่ยวป๊อหัวร่ออาอากล่าวว่า

"น่าสนใจนัก ที่ท่านมีอุดมการณ์สอดคล้องกับข้าพเจ้า ย่อมต้องเป็นคนดีงาม บริวารเราปลดปล่อยนายทหารสองท่านนี้ด้วย รองนายทัพแซ่เฮ้ง ข้าพเจ้าจะทอดลูกเต๋ากับท่านสามตา แต่มิว่าแพ้หรือชนะ พวกท่านล้วนติดตามข้าพเจ้าไปไล่ล่าโจ้วเอ่งอิ้ม หากแม้นข้าพเจ้าชนะ เรื่องที่ล่วงเกินสามท่านเมื่อครู่เป็นอันยกเลิก หากพ่ายแพ้จะขอขมาโทษสามท่าน"

เฮ้งจิ้นป๊อและพวกทั้งสามหัวร่อออกมา ล้วนบอกว่ามิกล้ารับ

อุ้ยเซี่ยวป๊อกวาดลูกเต๋า ตระเตรียมทอดลง ทหารคนสนิทก็เข้ามารายงานว่า ทหารลาดตระเวนและราชองครักษ์รุดมาชุมนุมอยู่หน้าดึกโดยพร้อมพรักแล้ว

อุ้ยเซี่ยวป๊อชุกเก็บลูกเต๋า กล่าวว่า

"เรื่องไม่อาจชักช้า ยังคงรีบไล่ล่าตามไป"

จากนั้นนำเตียย่งและพวกพร้อมทั้งเหล่าทหารลาดตระเวนราชองครักษ์ออกจากนครหลวง ติดตามลงสู่ใต้

เฮ้งจิ้นป๊อควบม้านำหน้า ไล่ล่าเป็นระยะทางหลายลี้ พลันพลิกกายลงจากหลังม้า ตรวจตราดูรอยเกือกม้าตามรายทาง กล่าวว่า

"ประหลาดแท้ ขบวนม้าวกสู่ทิศตะวันออกแล้ว"

อุ้ยเซี่ยวป๊อส่งเสียงดังอ้อ กล่าวว่า

-โจ้วเอ่งอิ้มหลบหนีกลับอุ้นหนำ สมควรบ่ายโฉมลงสู่ใต้จึงถูกต้อง

เอาเถอะ ทั้งหมดสู่ตะวันออก"

เตี่ยเลี้ยงตงพลันระแวงสงสัย ครุ่นคิดขึ้น

"นี่ออกจะไร้เหตุผล หรือเฮ้งจิ้นป๊อจงใจชักนำพวกเราไปอีกทิศทางหนึ่ง ให้โง้วเอ่งฮื้มหนีรอดได้?"

ดังนั้นกล่าวว่า

"อุ้ยตั่วนั้ง มิทราบต้องการให้เรานำทหารอีกหน่วยหนึ่ง ติดตามลงสู่ได้หรือไม่?"

อุ้ยเซี่ยวป๊อเหลือบแลเฮ้งจิ้นป๊อแวบหนึ่ง เห็นมันมีสีหน้าขุ่นเคืองจึงกล่าว

"มิต้องแล้ว ทั้งหมดยังคงให้รองนายทัพแซ่เฮ้งนำทาง มันเป็นคนเลี้ยงม้าฮุ้นหนำ ย่อมไม่จดจำผิดทาง"

พลางสั่งทหารคนสนิทหยิบฉวยอาวุธให้เตียย่งและพวกทั้งสามเลือกเฟ้น

เตียย่งเลือกดาบใหญ่เล่มหนึ่ง พลางกล่าว

"อุ้ยตั่วนั้งอายุยังเยาว์ จิตใจกลับกว้างขวางนัก พวกเราเป็นนายทหารโง้วซำกุ่ย ท่านกลับไม่ระแวงสงสัยแม้แต่น้อย"

อุ้ยเซี่ยวป๊อกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"มิต้องชมเชยไป ข้าพเจ้ากำลังแทงเดี่ยว ทุ่มเงินทั้งหมดแทงประตูเดียว หากชนะก็ร่ำรวยสามารถคร่ากุมโง้วเอ่งฮื้ม หากพ่ายแพ้ อย่างมากก็ถูกท่านประหารฆ่าในดาบเดียว"

เตียย่งกล่าวอย่างพลุ่งพล่าน

"พวกเราเคารพยกย่องวีรบุรุษผู้กล้า ได้รับเกียรติจากอุ้ยตั่วนั้ง ชั่วชีวิตนี้ขอปรนนิบัติรับใช้ท่าน"

พลางเหวี่ยงดาบทิ้ง กราบกรานต่ออุ้ยเซี่ยวป๊อ เฮ้งจิ้นป๊อและซุนซือโคกก็ปฏิบัติตาม อุ้ยเซี่ยวป๊อรีบกระโดดลงจากหลังม้า คุกเข่าลงกลางทางหลวงคำนับตอบ

ทั้งหมดขึ้นม้าติดตามสู่ทิศตะวันออก ควบขับเป็นระยะทางสิบกว่าลี้ เฮ้งจิ้นป๊อพลันรั้งบังเหียนพลิกกายลงมา ตรวจดูรอยเกือกม้าและมูลม้าตามรายทาง ขมวดคิ้วกล่าวว่า

"ประหลาด ประหลาดแท้"

เตียย่งรีบถามว่า

"เป็นไรหรือ?"

"มูลม้ามิทราบเป็นเพราะเหตุใด กลับแหลกเหลวทุกก้อน มิคล้ายเป็นมูลม้าของม้าฮุ้นหน่ำ"

อุ้ยเชี่ยวป๊อพอฟังลิงโลดยิ่ง หัวร่อฮาฮากล่าวว่า

"ใช่แล้ว ของจริงไม่แปลกปลอม มิหลอกลวงชราทารก นี่เป็นขบวนม้าของโง้วเอ่งฮี้มจริงๆ"

เฮ้งจิ้นป๊อกล่าวว่า

"เกือกม้ามิผิดพลาด แต่มูลม้าออกจะประหลาดพิกลไป"

"ไม่ประหลาด ม้าฮุ้นหน่ำมาถึงนครหลวง น้ำและดินผิดแผกไปต้องราดอุจจาระ ขอเพียงเป็นมูลม้าแหลกเหลว ต้องเป็นม้าฮุ้นหน่ำแน่นอน"

เฮ้งจิ้นป๊อกวาดตามอง เห็นสีหน้าอุ้ยเชี่ยวป๊อลี้ลับแฝงเลศนัย ดังนั้นเชื่อครึ่งมิเชื่อครึ่ง สะกดรอยสืบต่อ

ติดตามอีกชั่วขณะ เห็นรอยเกือกม้าวกสู่ทิศตะวันออกเฉียงใต้ เตียย่งฉุกใจคิด กล่าวว่า

"อุ้ยตั๋วนั้ง โง้วเอ่งฮี้มคิดหลบหนีไปยังเมืองเทียนจิน ขึ้นเรือที่ท่าตี้งโก้ว แล่นสู่มณฑลกวางไซ ค่อยวกสู่ฮุ้นหน่ำ เพื่อไม่ถูกทหารสกัดขัดขวางในระหว่างทาง"

อุ้ยเชี่ยวป๊อผงกศีรษะกล่าวว่า

"ถูกต้อง ระยะทางจากนครหลวงถึงมณฑลฮุ้นหน่ำ ยาวไกลนับหมื่นลี้ อาจเผชิญการขัดขวางจากทหารทุกขณะ ยังคงออกทะเลปลอดภัยกว่า"

"อย่างนั้นพวกเราต้องรีบตามไป"

"เพราะเหตุใด?"

"จากนครหลวงถึงชายฝั่งทะเล เป็นระยะทางมิกี่ร้อยลี้ โง้วเอ่งฮี้มไม่สมเพชเวทนาม้า คงควบตะบึงอย่างเต็มที่"

อุ้ยเชี่ยวป๊อเห็นพ้องด้วยเหลียวหน้ามาสั่งทหารลาดตระเวนหน่วยหนึ่งล่วงหน้าไปปิดสกัดท่าข้าม ห้ามมิให้เรือทุกลำออกทะเล ผู้ควบคุมทหาร

ลาดตระเวนคนหนึ่งรับคำสั่ง นำทหารล่วงหน้าไป

มินานให้หลัง พลันเห็นทางนอนทอดด้วยซากม้าสองตัว เป็นม้าอุ้นหน่าจริงๆ!

เตียย่งกล่าวอย่างลิงโลด

"อุ้ยตั่วนั้ง รองหัวหน้าทหารแซ่เฮ้งติดตามมาได้ถูกต้อง"

เฮ้งจิ้นป๊อกสับขมวดคิ้วนิ่วหน้า ท่าทีขุ่นเคืองยิ่ง อุ้ยเซี่ยวป๊อจึงถามว่า

"เฮ้งซากอ (พี่ที่สามแซ่เฮ้ง) ไฉนไม่เบิกบานใจ?"

เฮ้งจิ้นป๊อครุ่นคิดในใจ

"เรามิได้จัดอยู่อันดับสาม ไฉนเรียกหาเราเป็นซากอ?"

ขณะครุ่นคิด กล่าวว่า

"ม้าอุ้นหน่าที่เราเพาะเลี้ยง ล้วนผ่านการคัดเลือกกลั่นกรอง ต่อให้โง้วเอ่งอี้มเร่งม้าอย่างมิคิดชีวิตก็ไม่ราดอุจจาระทอดซากอยู่ข้างทาง ช่างน่าเสียดายนัก"

อุ้ยเซี่ยวป๊อทราบว่ามันรักม้ามิกล้าเอ่ยถึงเรื่องใส่สลอดเลี้ยงม้ากล่าวว่า

"โง้วเอ่งอี้มเอาแต่หนีเอาชีวิตรอด เร่งม้าจนชาดใจตาย น่าเสียดายที่เฮ้งซากอเลี้ยงม้าอย่างยากเย็น"

เฮ้งจิ้นป๊อออดกล่าวมิได้

"อุ้ยตั่วนั้งไฉนเรียกหาเราเป็นซากอ นี่ไม่กล้ารับ"

"เนื่องเพราะข้าพเจ้าคำนวณจากอายุชัย เรียกหาพวกท่านเป็นเตียตั่วกอ (พี่ใหญ่) เตียยี่กอ (พี่ที่สอง) เฮ้งซากอ (พี่ที่สาม) ซุนสี่กอ (พี่ที่สี่)"

"ที่แท้เป็นเช่นนี้"

เดินทางอีกมิกี่ลี้ เห็นอีกสามตัวทอดซากอยู่ข้างทาง ยิ่งรุดหน้าซากม้ายิ่งมากมาย เตียย่งพลันกล่าวว่า

"อุ้ยตั่วนั้ง ม้าของโง้วเอ่งอี้มรับประทานของผิดไม่อาจใช้ควบขับระวังมันจะทิ้งม้าหลบหนีเข้าหมู่บ้านชนบท"

อุ้ยเซี่ยวป๊อฉุกใจคิด กล่าวว่า

"เตียตั่วกอคำนวณคาดการณ์ได้ล่วงหน้า เป็นที่เลื่อมใสของผู้น้องนัก"

จากนั้นถ่ายทอดคำสั่งให้ทหารลาดตระเวนกระจายกำลังออกโอบกระหนาบเป็นวงกว้าง

จริงดังคาดหมาย ไล่ล่าตามไปสามสี่ลี้ ทหารลาดตระเวนด้านทิศเหนือหน่วยหนึ่งโห่ร้องว่า

"จับกุมโง้วเอ่งอี้มได้แล้ว!"

อุ้ยเชี่ยวปัอลิงโลดยิ่ง เร่งรุดไปยังทิศทางต้นเสียง เห็นในดงสาลีข้างทางที่ห่างไป ปรากฏทหารลาดตระเวนหลายร้อยคนห้อมล้อมเป็นวง

ละแวกนี้เมื่อคืนเพิ่งเกิดฝนตก ในดงต้นสาลีเต็มไปด้วยโคลนเลน อุ้ยเชี่ยวปัอและพวกพอกระดุ้นม้าเข้าใกล้ เหล่าทหารก็ควบคุมผู้ต้นร่างมอมแมมด้วยดินโคลนหลายคนออกมา เห็นคนนำหน้าคือโง้วเอ่งอี้มจริงๆ เพียงแต่ผลัดเปลี่ยนเป็นชุดชาวบ้านร้านถิ่น ไหนเลยละม้ายคล้ายทายาทเจ้าผู้สูงศักดิ์?"

อุ้ยเชี่ยวปัอกระโดดลงจากหลังม้า น้อมกายกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ตู่เบ๊เอี้ย ท่านกำลังเล่นงิ้วหรือ พระองค์ท่านมีพระราชประสงค์ชมละครงิ้ว สั่งข้าพเจ้ามาเบิกตัวท่าน ท่านรุดไปในสภาพเยี่ยงนี้ คงสบพระราชหฤทัยนัก นี่เรียกว่าผ้าขี้ริ้วห่อทองจริงๆ ฮา ฮา"

โง้วเอ่งอี้มแตกตื่นจนร่างสั่นระริก พอฟังอุ้ยเชี่ยวปัอสัพยอกไม่อาจกล่าววาจาใดได้

อุ้ยเชี่ยวปัอลิงโลดจนคึกคัก คุมตัวโง้วเอ่งอี้มกลับนครหลวง เมื่อกลับถึงพระราชวังเป็นยามพลบค่ำของวันรุ่งขึ้น ตังอีทรงได้รับคำกราบทูลจากราชองครักษ์ที่ล่วงหน้ากลับมา จึงเบิกตัวอุ้ยเชี่ยวปัอเข้าเฝ้า

อุ้ยเชี่ยวปัอแปดเปื้อนฝุ่นละอองดินโคลนทั่วใบหน้า จงใจไม่ปาดเช็ด ตังอีทอดพระเนตรเช่นนั้น เข้าพระทัยว่าอุ้ยเชี่ยวปัอปฏิบัติงานอย่างเข้มแข็ง ทรงเอื้อมพระหัตถ์ตบหัวไหล่อุ้ยเชี่ยวปัอ ตรัสอย่างแย้มยิ้ม

"เชี่ยวกุ่ยจื้อเจ้าที่แท้มีความสามารถใดกลับคร่ากุมโง้วเอ่งอี้มกลับมา"

อุ้ยเชี่ยวปัอยามนี้ไม่ปกปิดอำพรางอีก กราบทูลแผนใส่สลอดให้ทรงทราบ กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าความจริงเพียงคิดชนะมันหมื่นตำลึง มิคาดด้วยบุญญาธิการพระองค์คลบันดาลให้สามารถคร่ากุมโง้วเอ่งฮี้ม จากความนี้แสดงว่าโง้วซำกุ่ยหากคิดกบฏ ต้องพ่ายแพ้แน่นอน"

ดังฮีทรงพระสรวลฮาฮา ทรงรู้สึกเรื่องนี้คล้ายเป็นลิขิตเทพยดาจริงๆ ต้องกล่าวยิ้มแย้ม

"เรามีบุญญาธิการของเจ้าชีวิต เจ้ามีวาสนาของขุนนางเกื้อหนุนบัดนี้ล่าถอยไปพักผ่อนเถอะ"

"ขอเดชะ โง้วเอ่งฮี้มถูกราชองครักษ์ควบคุมตัวไว้ ขอพระองค์ทรงมีบัญชาจัดการ"

ดังฮีตรัสอย่างครุ่นคิด

"พวกเราจะปล่อยมันกลับตึกตู่เบ๊ ดูว่าโง้วซำกุ่ยมีปฏิกิริยาใด หวังให้มันสำนึกในบุญคุณที่เราละเว้นชีวิตบุตรชายมัน อย่าได้คิดกบฏอีก"

"ถูกแล้ว"

"ท่านนำทหารลาดตระเวนหน่วยหนึ่ง ไปเฝ้ารักษาประตูตึกตู่เบ๊ทั้งหน้าหลัง สอบสวนคนเข้าออกโดยละเอียด ภายในตึกหากยังมีม้าลาก็จูงมาให้หมดสิ้น"

อุ้ยเชี่ยวปัอรับคำตลอดเวลา ดังฮีตรัสอีกว่า

"เจ้าจัดทำรายนาม ผู้ประกอบความดีความชอบครานี้มา ให้เลื่อนยศบำเหน็จรางวัลทุกคน แม้แต่คนเลี้ยงม้าที่ใส่สลอดก็แต่งตั้งตำแหน่งแก่มัน ฮา ฮา"

อุ้ยเชี่ยวปัอจึงกราบทูลนามเตียย่ง เตี่ยเลี้ยงตง เฮ้งจิ้นปัอ ซุนซือโคก ให้ทรงทราบ กล่าวอีกว่า

"เตียย่ง และพวกเป็นนายทหารมณฑลฮุ้นหนำมันกลับจงรักภักดีต่อพระองค์"

ดังฮีแย้มสรวลเล็กน้อย ตรัสว่า

"เตียย่งเป็นขุนนางของแผ่นดิน หาใช่บริวารดั้งเดิมของโง้วซำกุ่ย ระหว่างนี้มณฑลฮุ้นหนำมีความเคลื่อนไหวใด มันมักรายงานกลับมา"

อุ้ยเชี่ยวปัอเพิ่งเข้าใจในบัดดล ควบคุมตัวโง้วเอ่งฮี้มกลับตึกตู่เบ๊

ด้วยตนเอง ปากกล่าวว่า

"ตู่เบ๊เอี้ย ยามอยู่หน้าพระพักตร์ ข้าพเจ้ากล่าววาจาแทนท่าน มิน้อยนับว่ารักษาศีรษะของท่านไว้ ตราหน้าหากคิดหลบหนี แม้นต่ศีรษะข้าพเจ้าก็ไม่อาจรักษาไว้"

โง้วเอ่งฮี้มพร่ำกล่าวขอบคุณ แต่ในใจลอบก่นด่า เพียงแต่ม้าหลายสิบตัวไฉนล้มตายในระหว่างทาง เป็นเหตุให้แผนการล้มเหลว กลับขบคิดไม่เข้าใจ

หลายวันให้หลัง มีพระบรมราชโองการชมเชยอุ้ยเชี่ยวปัอ เตียย่งและพวก เลื่อนยศให้คนละขั้น

โง้วเอ่งฮี้มเมื่อคิดหลบหนี ดังฮีดำริได้ว่าโง้วซำกุ่ยใกล้กบฏ ดีที่ตร่ากุมโง้วเอ่งฮี้มกลับมา เป็นเหตุให้มันบังเกิดจิตกริ่งเกรง แผนกบฏอาจเลื่อนช้าไปบ้าง

วันเวลาที่ผ่านมา ดังฮีทรงลอบฝึกทหาร ก่อสร้างปืน ซื้อม้า เพียงแต่เงินทองในท้องพระคลังไม่เพียงพอ สามารถเนิ่นช้าอีกวันหนึ่ง มีเวลาเตรียมการอีกวันหนึ่ง ก็มีโอกาสได้ชัยอีกส่วนหนึ่ง

ทรงดำริถึงอุ้ยเชี่ยวปัอ นับเป็นขุนนางมากวาสนาคนหนึ่ง ดังนั้นมีพระบรมราชโองการให้เดินทางสู่เมืองเอี้ยงจิว ก่อสร้างศาลผู้กล้า และลอบรับสั่งว่า ตอนลงสู่ใต้ให้อ้อมทางสู่ฮ้อหน่ำ ล้มล้างสำนักเฮ้งอก เพื่อขจัดเภทภัยในระยะใกล้ อุ้ยเชี่ยวปัอกราบทูลขอเตียย่งและสี่นายทหารเข้าสังกัดดังฮีย่อมทรงอนุมัติ

วันนี้อุ้ยเชี่ยวปัอขณะจะออกเดินทาง ซีลั้ง อึ้งพู้ กับวานรแปดแขนชวงจี่ตงและพวกสังกัดสมาคมฟ้าดินล้วนเดินทางมาถึง

ที่แท้อุ้ยเชี่ยวปัอหลงกลนางงามของประมุขนิกายเทพมังกรเพลี่ยงพล้ำถูกคร่ากุม ซีลั้งและพวกกลับมิใช่ไม่กล้ากลับมา แต่นั่งเรือสืบเสาะร่องรอยอุ้ยเชี่ยวปัอตามเกาะต่างๆ

วานรแปดแขนและพวก ถึงกับเดินทางสู่แคว้นเลี่ยวตัง และเมืองชายฝั่งต่างๆ สืบเสาะค้นหาไม่หยุดยั้ง จวบจนทราบข่าวอุ้ยเชี่ยวปัอกลับนครหลวง จึงเดินทางกลับมา

อุ้ยเซี่ยวป้อ ก็กราบทูลความดีความชอบของซีสั้งต่อคังฮี ทุกผู้คนล้วนได้รับบำเหน็จรางวัล วานรแปดแขนและคนของสมาคมฟ้าดินไม่รับความดีความชอบจากราชวงศ์เช็ง อุ้ยเซี่ยวป้อย่อมมิเอ่ยอ้างถึง

ทุกผู้คน จัดงานเลี้ยงในนครหลวงหนึ่งวัน วันรุ่งขึ้นออกเดินทางโดยพร้อมเพรียง วันนี้มาถึงเชิงเขาเฮ้งอกซัว อุ้ยเซี่ยวป้อลอบถ่ายทอดบอกแผนการล้มล้างสำนักเฮ้งอกต่อคนของสมาคมฟ้าดินให้ทราบ

วานรแปดแขนใจหายวาบ กล่าวว่า

"อุ้ยเฮียงจู้ (หัวหน้าหน่วยแซ่อุ้ย) เจ้าสำนักเฮ้งอกซีหู้แป๊ะสุ้ยจงรักภักดีต่อราชวงศ์เหม็ง พวกเราหากล้มล้างสำนักเฮ้งอก เท่ากับทำงานให้กับแมนจู"

อุ้ยเซี่ยวป้อส่งเสียงดังอ้อ กล่าวว่า

"ที่แท้เป็นเช่นนั้น แต่เราได้รับพระบรมราชโองการมาล้มล้างสำนักเฮ้งอก สมควรทำอย่างไร?"

สำหรับการปั้นเรื่องกราบทูล มิว่าผู้ใดก็ไม่อาจทัดเทียมอุ้ยเซี่ยวป้อ ทุกผู้คนล้วนจับจ้องมองมา เป็นความหมายให้ออกความคิดเอง

อุ้ยเซี่ยวป้อหัวร่อพลางกล่าว

"เมื่อไม่บังควรล้มล้างสำนักเฮ้งอก พวกเราก็ส่งข่าวต่อซีหู้แป๊ะสุ้ยให้มันหลบหนีไปชั่วคราว"

คนของสมาคมฟ้าดินขบคิดชั่วขณะ รู้สึกยังคงดำเนินแผนการนี้จะประเสริฐกว่า

ยามนั้น เตียย่งและเตี่ยเลี้ยงตงส่งคนมารายงานว่าได้กระจายกำลังรายล้อมภูเขาเฮ้งอก ปิดสกัดเส้นทางทั้งสี่ด้านแล้ว

ที่แท้อุ้ยเซี่ยวป้อพอย่างเข้าเขตมณฑลฮ้อหนำ ก็ถ่ายทอดแผนรายล้อมเฮ้งอกซัวต่อเตียย่งและพวกทั้งสี่ นายทหารทั้งสี่จึงแยกย้ายนำกำลังทหารอ้อมภูเขาเฮ้งอกซัวด้านตะวันออก ตก เหนือ ใต้ บัดนี้ทางกองกลางพอถ่ายทอดคำสั่ง ก็ยึดครองเส้นทางที่เชิงเขาทุกสาย รอคำสั่งบุกจู่โจมขึ้นเขา

ทั้งสี่หลังจากติดสอยห้อยตามอุ้ยเซี่ยวป้อ เพียงไล่ล่าโจ้วเอ่งฮิ้มก็ได้เลื่อนยศ ในใจล้วนสำนึกดื่นตัน มุ่งหวังว่าคราวนี้สามารถทุ่มเทกำลัง

ประกอบความดีความชอบ ดังนั้นขุดหลุมพราง สร้างบ่วงตักม้าอยู่ตามเส้นทางซ่อมมือเกาทัณฑ์ มือทวนตาขอตามจุดต่างๆ ตระเตรียมคร่ากุมผู้คนบนยอดเขาทั้งเป็น

อุ้ยเซี่ยวป๊อครุ่นคิดในใจ

"ตอนนี้หากบุกขึ้นเขา ย่อมสามารถคร่ากุมซีหู้แป๊ะสุ้ยและพวกแต่พี่น้องสมาคมฟ้าดินล้วนไม่สนับสนุน มิบังควรล่วงเกินสหายร่วมแนว"

ขณะครุ่นคิดหนทางปลดปล่อยคนของสำนักเฮ้งอก พลันได้ยินเสียงย่ำกลองจากทิศตะวันออก เหล่าทหารโห่ร้องก้องอื้ออึง จากนั้นหน่วยสอดแนมรายงานมาว่ามีคนบุกฝ่าลงจากเขา

อุ้ยเซี่ยวป๊อฉุกคิดขึ้น

"ยามอยู่เบื้องหน้าเหล่าทหาร ไม่อาจออกคำสั่งปล่อยคน มีแต่คร่ากุมไว้ก่อน ค่อยหาทางปลดปล่อย"

ดังนั้นบงการว่า

"จับกุมทั้งเป็น ห้ามมิให้เข่นฆ่าทำร้าย"

ทหารคนสนิทถ่ายทอดคำสั่งไป อุ้ยเซี่ยวป๊อหวนนึกถึงคราก่อนทอดลูกเต๋าพนันชีวิต รู้จักตรุณีสำนักเฮ้งอกนามเจ็งยิ้ว มีใบหน้ารูปไข่ตากลมโต รูปกายน่ารักยิ่ง จึงกำชับว่า

"โดยเฉพาะสตรี ยิ่งไม่อาจทำร้าย"

พลันเห็นวารแปดแขน อดีตเจ้าของร้านค้าสุกรจี้เล่าปิ้งและพวกมีสีหน้าประหลาดพิกล ต้องหน้าแดงวูบครุ่นคิดชั่ว

"พวกท่านวางใจ ครานี้ย่อมไม่หลงกลนางงาม ถูกคร่ากุมเฉกเช่นตอนบุกเกาะเทพมังกรอีก"

จากนั้น ชักชวนวารแปดแขนและพวกขึ้นทางภูเขาตะวันออกชมดูการต่อสู้

เห็นที่ไหล่เขาปรากฏผู้คนร้อยกว่าคนพุ่งฝ่าลงมา ทุกผู้คนคล่องแคล่วปราดเปรียว เหล่าทหารได้รับคำสั่งอุ้ยเซี่ยวป๊อ มิกล้าปล่อยเกาทัณฑ์เพียงหนุนเนื่องเข้าไป รายล้อมอย่างแน่นหนาได้ยินเสียงตวาดดังสับสน ผู้คนที่บุกทะลวงลงมาพลัดตกไปในหลุมพราง ถูกตาขอเกาะเกี่ยวเอาไว้

อุ้ยเซี่ยวปัอเพ่งตามอง คิดชมดูว่าเจ็งยิ้วอยู่ในกลุ่มคนหรือไม่ แต่เนื่องเพราะอยู่ห่างไกล ยามกะทันหันเห็นไม่ถนัดชัดเจน

พลันปรากฏคนผู้หนึ่ง ทะยานข้ามต้นไม้ใหญ่ต้นหนึ่งสู่อีกต้นหนึ่ง มิต้องโลดแล่นตามพื้นดิน โผพุ่งลงจากเขา เหล่าทหารปรากฏออกขัดขวาง แต่มิมีผู้ใดต้านติด นักพรตเฮี้ยงจินร้องชมเชยว่า

"ฝีมือยอดเยี่ยม"

คนผู้นั้นยิ่งโลดแล่นยิ่งเข้าใกล้ เห็นแน่ชัดว่าบุกทะลวงอีกไม่กี่สิบวาก็บรรลุถึงเชิงเขาแล้ว จี้เล่าปิ้งกล่าวว่า

"คนผู้นี้ฝีมือยอดเยี่ยม หรือเป็นชีทู้แปะสุ้ย?"

มิทันขาดคำ อุ้ยเซี่ยวปัอร้องโพล่งว่า

"คนผู้นี้เป็นองครักษ์ของโง้วซำกุ่ย รีบคร่ากุมไว้!"

ยอดฝีมือสมาคมฟ้าดินพอฟัง พากันพุ่งปราดออกรายล้อมเข้าหาคนผู้นั้น

คนผู้นั้นกวัดแกว่งดาบ ฟาดฟันดราใด ปรากฏนายทหารผู้หนึ่งล้มหงายลง เฮ้งจิ้นปัอเสือกทวนดาหน้าเข้าหา เห็นโฉมหน้ามันชัดตาต้องร้องว่า

"ปาลั้งแช ท่านมาที่นี้ไยกัน?"

คนผู้นี้กลับเป็นองครักษ์เจ้าพิชิตประจิม ปรกติติดสอยห้อยตามโง้วซำกุ่ย นามปาลั้งแช ยามนั้นร้องดังๆว่า

"เราได้รับคำสั่งเจ้าพิชิตประจิม สังหารคนทรยศชีทู้แปะสุ้ยให้กับทางกรมเมือง พวกท่านไฉนสกัดขัดขวางเรา?"

วานรแปดแขนและพวกใจหายวาบ เห็นหว่างเอวมันผูกศีรษะชุ่มโชกด้วยโลหิตหัวหนึ่ง มิทราบเป็นชีทู้แปะสุ้ยหรือไม่?

ทุกผู้คนฮือโหมเข้าไป รายล้อมมันไว้อย่างแน่นหนา เฮ้งจิ้นปัอกล่าวว่า

"อุ้ยตั่วนั้งอยู่ที่นี้ รีบทิ้งอาวุธเข้ามาน้อมพบ"

ปาลั้งแชรับคำ เหวี่ยงดาบในมือทิ้ง ก้าวยาวๆ เข้าหาอุ้ยเซี่ยวปัอร้องดังๆ ว่า

"อุ้ยเชี่ยวป๊อ ท่านอยู่ที่นี้?"

มิทันขาดคำ โถมจู่โจมเข้ามา นิ้วทั้งสิบงองุ้มดุจตาชอ แยกย้ายตะกุยใส่ใบหน้าและทรวงอกอุ้ยเชี่ยวป๊อดุจสายฟ้า!

อุ้ยเชี่ยวป๊อร้องว่า

"มารดาของเรา"

พลางหมุนกายหมายหลบหนี

แต่ปาลั้งแชพลังฝีมือสูงเยี่ยม ได้ยินเสียงคว้าก กรงเล็บซ้างซ้ายตะกุยเสื้อผ้ากลางหลังอุ้ยเชี่ยวป๊อขาดมาแถบใหญ่ มือขวาคิดหมายตะกุยลงยังศีรษะอีกครา

พลันบังเกิดเสียงพลังลม แหวกฝ่าอากาศจากด้านขวา เท้าข้างหนึ่งเตะกราดมาอย่างว่องไว ใส่จุดสำคัญที่หว่างเอวมัน ปาลั้งแชไม่คำนึงถึงการทำร้ายศัตรู เบี่ยงกายถลันหลบ

คนผู้นั้นพลันต่อยหมัดมา ปาลั้งแชยกแขนซ้ายกันปะทะ คนผู้นั้นรุกไล่ทั้งหมัดฝ่ามือ ระดมหนุนเนื่องเข้ามา กระบวนท่าพลิกแพลงพิสดารยิ่ง ปาลั้งแชได้แต่ปัดป่ายคลี่คลาย เห็นศัตรูเป็นนายทหารอายุเยาว์ใบหน้างามคมคายผู้หนึ่ง คิดมิถึงมีพลังฝีมือกล้าแข็งปานนี้

ที่แท้คนผู้นี้คือซังยี้ ปลอมแปลงเป็นนายทหารติดตามอยู่ข้างกายอุ้ยเชี่ยวป๊อตลอดเวลา

หักหาญได้ห้าหกกระบวนท่า วานรแปดแขนฮวงจี่ตง จี้เล่าปิ้งก็ลงมือโดยพร้อมเพรียง

ปาลั้งแชฝีมือเหนือล้ำกว่าซังยี้เล็กน้อย แต่ยอดฝีมือสมาคมฟ้าดินทั้งสามพอลอดมือเข้ามา ไหนเลยต้านรับได้? ได้ยินเสียงฉาดปะทะกับฮวงจี่ตงฝ่ามือหนึ่ง ทั้งสองล้วนส่ายร่างโงนเงน จากนั้นปาลั้งแชรู้สึกดึงวูบที่หว่างเอวถูกวานรแปดแขนโอบรัดไว้ ซังยี้ฉกฉวยโอกาสประกบนิ้วทิ่มสกัดใส่ทรวงอกมัน

ปาลั้งแชคราง หนักๆ ฮวงจี่ตงเตะกราดเท้าซ้ายออก ปาลั้งแชไม่อาจยืนหยัดมั่น ล้มหงายลงกับพื้น!

วานรแปดแขน จี้เล่าปิ้งกดร่างมันไว้แนบแน่น ปรากฏทหารคน

สนิทถลันมา ใช้เชือกพันธนาการปาสั้งแช เสือกไสถึงเบื้องหน้าอุ้ยเชี่ยวปัอ

อุ้ยเชี่ยวปัอผงกศีรษะต่อมันอย่างยิ้มแย้ม ไม่กล่าวว่ากระไร

ปาสั้งแชร้องดังๆว่า

"กองทหารเจ้าพิชิตประจิมจะยกมาถึง เมื่อถึงเวลานั้น พวกท่านต้องตกตายโดยไร้ที่กลบฝัง"

อุ้ยเชี่ยวปัอกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"เจ้าพิชิตประจิมโง้วซำกุ่ยเคลื่อนกำสังแล้วหรือ?ข้าพเจ้ากลับไม่ทราบท่านผู้เฒ่าสบายดี?"

ปาสั้งแชเห็นอุ้ยเชี่ยวปัอท่าทีอ่อนโยน ยามกะทันหันคาดเดาจิตเจตนาฝ่ายตรงข้ามไม่ออก จึงกล่าว

"อุ้ยตั่วนั้ง ท่านเป็นคนชาญฉลาดปราดเปรื่อง ไยต้องเป็นข้าทาสชาวแมนจู? ยังคงเข้าสังกัดเจ้าพิชิตประจิมแต่เนิ่นๆ"

"เรื่องนี้สามารถหารือกัน เพียงมิทราบท่านมายังภูเขาเฮ้งอกซัวไยกัน?"

"บอกกับท่านก็หาเป็นไรไม่ จะอย่างไรซีหู้แป๊ะสุ้ยถูกเราฆ่าทิ้งแล้ว"

พลางกวาดตามายังศีรษะที่ผูกอยู่หว่างเอวแวบหนึ่ง

อุ้ยเชี่ยวปัอซักถามว่า

"เจ้าพิชิตประจิมไฉนคิดฆ่าซีหู้แป๊ะสุ้ย?"

ปาสั้งแชกล่าวอย่างกลอกกลิ้ง

"ท่านติดตามเราไปพบเจ้าพิชิตประจิม ท่านผู้เฒ่าย่อมบ่งบอกต่อท่านเอง"

วานรแปดแขนบันดาลโทสะยกหมัดหมายต่อยใส่ อุ้ยเชี่ยวปัอปรายตาห้ามปรามไว้ สั่งทหารคนสนิทผลักไสปาสั้งแชเข้ากระโจมไปสอบปากคำ

มิคาดปาสั้งแชนิสัยดื้อรั้นจงรักภักดีต่อโง้วซำกุ่ย เพียงเกลี้ยกล่อมอุ้ยเชี่ยวปัอสวามิภักดิ์ มิยอมแพร่งพรายข้อเท็จจริงใด พอตรวจค้นร่างมันค้นได้จดหมายฉบับหนึ่ง อุ้ยเชี่ยวปัอสั่งคนท่องอ่าน พบว่าเป็นคำสั่งปลอมของโง้วซำกุ่ย แต่งตั้งซีหู้แป๊ะสุ้ยเป็นแม่ทัพ

อุ้ยเชี่ยวปัอสอบถามจากปาสั้งแชไม่เป็นผล จึงสั่งให้ควบคุมตัวมันล่าถอยไป เบิกตัวเชลยที่ถูกคร่ากุมอื่นอีกมาสอบปากคำ ในที่สุดมีคนรับ

ทัณฑ์ไม่ได้ แพร่งพรายข้อเท็จจริงออกมา

ที่แท้โง้วซำกุ่ยตระเตรียมกบฏ จึงสั่งองครักษ์คนสนิท ปาสั้งแชนำบริวารหน่วยหนึ่งมา เกลี้ยกล่อมซีหู้แป๊ะลุ้ยร่วมมือด้วย ซีหู้แป๊ะลุ้ย หากอิดเอื้อนให้ฆ่าทิ้ง ป้องกันมิให้ความลับรั่วไหล

ซีหู้แป๊ะลุ้ยตอนแรกให้การสนับสนุน พอทราบว่าโง้วซำกุ่ยคิดตั้งตัวเป็นใหญ่เอง หาได้กอบกู้ราชวงศ์เหม็งไม่ จึงไม่ยอมรับคำสั่งแต่งตั้งทั้งยังแผดค่าโง้วซำกุ่ย ปาสั้งแชฉกฉวยโอกาสที่ซีหู้แป๊ะลุ้ยมิทันระวังลงมือปลิดชีวิตตัดศีรษะมันนำพวกพ้องลบหนีลงจากเขา สุดที่ศิษย์สำนักเฮ้งอกจะไล่ล่าตามทัน

มิคาดประจวบกับเหล่าทหาร กำลังโอบล้อมภูเขาบริวารโง้วซำกุ่ยล้วนถูกคร่ากุม ปาสั้งแชที่ประทุษร้ายลุ้ยเซี่ยวป๊อ คิดคร่ากุมเป็นตัวประกันใช้หลบหนี กลับถูกซังยี้สกัดขัดขวาง

ลุ้ยเซี่ยวป๊อพอทราบรายละเอียด ก็เรียกระดมยอดฝีมือสมาคมฟ้าดินหารือเรื่องราวกันที่กระโจมหลัง สั่งซังยี้ลาดตระเวนสังเกตการณ์อยู่นอกกระโจม

ยอดฝีมือสมาคมฟ้าดิน พอรับทราบแผนการของโง้วซำกุ่ย ล้วนขุ่นแค้นยิ่ง วานรแปดแขนกล่าวว่า

"ลุ้ยเฮียงจู้ เจ้าสำนักแซ่ซีหู้อาจหาญทะยานฟ้า เพลี่ยงพล้ำเสียชีวิตในเงื้อมมือคนชั่วร้าย พวกเราสมควรบรรจุฝังมันอย่างสมเกียรติ"

ลุ้ยเซี่ยวป๊อผงกศีรษะกล่าวว่า

"ข้าพเจ้ากลับมีวิธีการหนึ่ง"

จากนั้นถ่ายทอดบอกออกไป ทุกผู้คนล้วนปรบมือสนับสนุน รู้สึกการจัดการเยี่ยงนี้มีคุณธรรมเลิศล้ำ ดังนั้นแยกย้ายไปตระเตรียมการ

วันนี้เหล่าทหารไม่บุกขึ้นเขา สำนักเฮ้งอกเนื่องจากสูญเสียเจ้าสำนักก็ปั่นป่วนวุ่นวาย เพียงเฝ้ารักษาปากทางเข้าสำนัก ไม่คิดบุกทะลวงลงมา

เช้าวันรุ่งขึ้น ลุ้ยเซี่ยวป๊อนำยอดฝีมือสมาคมฟ้าดินและทหารลาดตระเวนหน่วยหนึ่งนำสิ่งของที่ตระเตรียมมาถึงไหล่เขา สั่งทหารตรึงสถานที่ไว้ตนเองกับคนของสมาคมฟ้าดิน และทหารคนสนิทมุ่งหน้าขึ้นเขา ขึ้นไปประมาณสี่เศษ เห็นศิษย์สำนักเฮ้งอกสิบกว่าคน กระชับอาวุธยืนเรียงราย

สกัดขวางทาง

วานรแปดแขนรุดหน้าไปเพียงลำพัง สองมือประคองเทียบ (บัตร) ใบหนึ่ง บนเทียบเขียนข้อความว่า

"ผู้เยาว์อุ้ยเชี่ยวปัอนำฮวงจี่ตง จี้เล่าปิ้ง วานรแปดแขน กองังเถียว และพวกรุดมาเคารพศพท่านเจ้าสำนักแซ่ซีหู้"

ศิษย์เจ้าสำนักเช้งอก เห็นผู้มาคล้ายปราศจากอดติดร้าย หลังขบวนยังหามโลงใบหนึ่ง นำธูปเทียน กระดาษเงินกระดาษทองมา ล้วนสงสัยใจยิ่ง กล่าวว่า

"ทุกท่านรอสักครู่ เราจะขึ้นไปรายงาน"

จากนั้นคนผู้หนึ่งโลดแล่นขึ้นเขาที่หลงเหลือยังเฝ้ารักษาอยู่ตำแหน่งเดิม

อุ้ยเชี่ยวปัอและพวก ถอยห่างมาหลายสิบก้าว นั่งพักผ่อนอยู่บนก้อนหิน รอคอยอยู่ครู่ใหญ่ บนยอดเขาปรากฏผู้คนหลายสิบคนเร่งรุดมา ผู้นำหน้าคือซีหู้เฮาะซึ่งเคยพบหน้าคราหนึ่ง ซีหู้เฮาะเป็นบุตรชายซีหู้แปะสุ้ยเจ้าสำนักเช้งอกเมื่อเสียชีวิต มันก็รักษาการแทน

สายตาอุ้ยเชี่ยวปัอ กลับจ้องจับไปยังด้านหลังมัน พบเห็นดรุณีร่างอ้อนแอ้นแน่งน้อย จอนหูเสียบดอกไม้ขาวนางหนึ่ง นางคือเจ็งยิ้วที่ครุ่นคิดถึงสร้างความลิงโลดยินดียิ่ง

ซีหู้เฮาะกล่าวเสียงกังวาน

"ท่านทั้งหลายมายังที่นี้ มิทราบมีจุดประสงค์ใด?"

พลางเลื่อนมือแตะด้ามกระบี่ที่หว่างเอว จี้เล่าปิ้งสาวเท้าไปทั้งที่มือเปล่า ประสานมือกล่าวว่า

"นายเหนือเราแซ่อุ้ย รับทราบว่าท่านเจ้าสำนักแซ่ซีหู้ประสบภัยรู้สึกเศร้าเสียใจยิ่ง นำพวกเรามาเคารพศพไว้อาลัย"

ซีหู้เฮาะกวาดมองมายังอุ้ยเชี่ยวปัอแต่ไกล กล่าวว่า

"มันเป็นขุนนางของแมนจู นำทหารรายล้อมภูเขา คงมิมีกุศลเจตนาพวกท่านคิดดำเนินอุบาย ข้าพเจ้ากลับไม่หลงกล"

จี้เล่าปิ้งกล่าวถามว่า

"ขอถาม ฆาตกรที่ประทุษร้ายเจ้าสำนักแซ่ซีหู้เป็นใคร?"

"เป็นองครักษ์ของโง้วซำกุ่ย นามปาลั้งแชและบริวารจำนวนหนึ่ง"
จี้เล่าปิ้งผงกศีรษะรับทราบ เหลียวหน้ามาร่ำร้องว่า
"คร่าตัวมา"
เสียงขาดคำ ปรากฏทหารคนสนิทสองคน เสือกไสคนผู้หนึ่งมา คนผู้นี้มือเท้าล้วนถูกล่ามโซ่ ศีรษะคลุมผ้าดำผืนหนึ่ง

ศิษย์สำนักเฮ้งอกชมดูจนสงสัยใจยิ่ง มิทราบฝ่ายตรงข้ามกำลังเล่นลวดลายใด?

คนผู้นี้พอมาถึงด้านหลังจี้เล่าปิ้ง ทหารคนสนิทก็ยึดจับโซ่เหล็กรั้งมันไว้ จี้เล่าปิ้งกล่าวว่า

"ซีหู้เสียวเฮียบโปรดดู"

พลางยื่นมือดึงผ้าดำคลุมหน้าคนผู้นั้นออก เห็นมันเลิกคิ้วสูงชันถลึงตาโปนโต กลับเป็นปาลั้งแช

ศิษย์สำนักเฮ้งอกพากันตวาดว่า

"เป็นโจรร้ายนี้ รีบฆ่ามัน"

ได้ยินเสียงเปรื่องปร่าง ทุกผู้คนชักอาวุธออก คิดหมายรุมสับปาลั้งแชเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย ซีหู้เฮาะแยกสองมือออก ขวางกั้นทั้งหมดไว้กล่าวถามจี้เล่าปิ้งว่า

"ท่านได้ตัวคนโฉดชั่วนี้ มิทราบจะจัดการอย่างไร?"

"นายเหนือเราเคารพเลื่อมใสเจ้าสำนักแซ่ซีหู้ตลอดมา ครั้งกระโน้นยังเคยพบหน้าซีหู้เสียวเฮียบคราหนึ่ง วันนี้คร่าตัวฆาตกรและพวกพ้องมันได้จะประหัตประหารต่อหน้าที่สถิตวิญญาณเจ้าสำนักแซ่ซีหู้"

ซีหู้เฮาะงงงันวูบ ในใต้หล้าไหนเลยมีเรื่องดีเลิศเช่นนี้? ยามนั้นเชื่อครึ่งมิเชื่อครึ่ง ครุ่นคิดในใจ

"ชาวแมนจูกลอกกลิ้งมากเล่ห์ คงมีแผนชั่วร้ายใด"

ปาลั้งแชพลันแผดต่าว่า

"มารดาเจ้าเถอะ พวกเจ้าล้วนฆ่าบิดาเถอะ..."

จี้เล่าปิ้งพลันสะบัดฝ่ามือขวาใส่กลางหลังมัน ปาลั้งแชมือเท้าถูกพันธนาการ ยากหลบเสี่ยงได้ ร่างเซถลาไปเบื้องหน้า ล้มฟุบลงที่ช้าง

กายซีหู้เฮาะ มิอาจดิ้นรนลุกขึ้นอีก

จี้เล่าปิ้งกล่าวว่า

"นี่เป็นของขวัญเล็กน้อยจากนายเหนือเรา ขอมอบฆาตกรให้ท่านจัดการอย่างเต็มที่"

เหลียวหน้ามาร้องสั่งอีกว่า

"ล้วนคร่ากุมมา"

เห็นทหารคนสนิทขบวนหนึ่ง ควบคุมตัวเชลยล่ามโซ่ตราตรวนร้อยกว่าคนมา ศีรษะทุกผู้คนล้วนคลุมผ้าดำ ผ้าดำพอถูกแก้ออก เผยเห็นโฉมหน้า แท้จริงล้วนเป็นบริวารปาสั้งแช

จี้เล่าปิ้งกล่าวอีกว่า

"ซีหู้เสียวเฮียบโปรดรับมอบไป"

เหตุการณ์ดำเนินถึงขั้นนี้ ซีหู้เฮาะปราศจากจิตเคลือบแคลงอีก ประสานมือคารวะต่ออุ้ยเซี่ยวป้อแต่ไกล กล่าวว่า

"น้ำใจไมตรีของท่าน เป็นที่ตื้นตันของสำนักเรานัก"

ในใจครุ่นคิดขึ้น

"มันทอดไมตรีต่อพวกเราปานนี้ มิทราบมีข้อขอร้องใด หรือต้องการให้พวกเราสวามิภักดิ์ต่อแมนฐ?"

อุ้ยเซี่ยวป้อสาวเท้าก้าวปราดมาคารวะตอบ กล่าวว่า

"คราก่อน พนันลูกเต๋ากับซีหู้เฮีย เจ็งโกวเนี้ยคราหนึ่ง เฝ้าครุ่นคิดถึงตลอดเวลา มุ่งหวังว่ามีโอกาสทอดลูกเต๋ากันอีก"

ชี้มือไปยังโลงไม้ทางด้านหลัง เอ่ยสืบต่อ

"ศีรษะของท่านเจ้าสำนักแซ่ซีหู้ บรรจุอยู่ภายในโลงนี้ โปรดหามขึ้นเขา ต่อกับซากสังขาร ทำการบรรจุฝังเถอะ"

ศีรษะซีหู้แป๊ะอุ้ยหลุดจากร่าง ถูกปาสั้งแชนำลงจากเขา สร้างความคับแค้นแก่ศิษย์สำนักเฮ้งอกยิ่ง พอฟังล้วนปลาบปลื้มประโลมใจยิ่ง

ซีหู้เฮาะจิตใจละเอียดอ่อน กริ่งเกรงมีเลศนัยสาวเท้าถึงข้างโลง เห็นฝาโลงมิได้ตอกตะปู จึงเปิดออกดูเห็นศีรษะของบิดาอยู่ภายในจริงๆ สร้างความรันทดหดหู่ยิ่ง หมอบกราบกรานกับพื้น เปล่งเสียงร่ำไห้ออกมา

ศิษย์สำนักเฮ้งอกพลอยคุกเข่าลงร่ำไห้

ซีหู้เฮาะยืดกายขึ้น เรียกหาซือตี่ (ศิษย์ผู้น้องคนหนึ่ง) ช่วยกันหามโลงขึ้น กล่าวกับอุ้ยเชี่ยวปัอว่า

"ขอเชิญท่านไปจุดธูป หน้าที่สถิตวิญญาณบิดาสักดอกหนึ่ง"

อุ้ยเชี่ยวปัอรับคำ สั่งทหารคนสนิทรอคอยอยู่ที่นี้ เพียงนำซังยี้และคนของสมาคมฟ้าดิน ติดตามซีหู้เฮาะขึ้นเขา ขณะเดินผ่านข้างกายเจ็งยิ้วกล่าวเบาๆ

"เจ็งโกวเนี้ย ท่านสบาย?"

ใบหน้าเจ็งยิ้วยังประดับด้วยคราบน้ำตา ขอบตาแดงก่ำ ยิ่งน่าสมเพชเวทนา ยามนั้นเงยหน้าขึ้นกล่าวว่า

"ท่านคือแม่ทัพฮั่วชาฮั่วชา?"

ที่แท้ คราก่อนซีหู้เฮาะและพวกบุกเข้าคร่ากุมอุ้ยเชี่ยวปัอ อุ้ยเชี่ยวปัอโป้ปดว่า ตัวเองคือแม่ทัพฮั่วชาฮั่วชา ภายหลังใช้ชีวิตทอดลูกเต๋ารอดชีวิตมา

อุ้ยเชี่ยวปัอพอฟังลิงโลดยิ่ง กล่าวว่า

"ท่านจดจำนามของข้าพเจ้าได้"

เจ็งยิ้วส่งเสียงดังอืมม์ ใบหน้าแดงระเรื่อขึ้นวูบ

อุ้ยเชี่ยวปัอชมดูจนใจหายวาบหวิว ครุ่นคิดขึ้น

"นางไฉนพอพบเราพลันหน้าแดง? คำพังเพยมีว่าไว้ "บุรุษยิ้มแย้มแจ่มใส มิใช่ตัวดีงาม สตรีใบหน้าแดง ใจครุ่นคิดถึงสามี" หรือนางต้องการให้เราเป็นสามีของนาง? มิทราบลูกเต๋าที่เราให้นางทั้งสี่ลูกยังอยู่หรือไม่?"

ยามนั้นกล่าวเบาๆ

"เจ็งโกวเนี้ย ของที่ข้าพเจ้าให้แก่ท่านเมื่อกาลก่อนท่านยังเก็บไว้หรือไม่?"

เจ็งยิ้วหน้าแดงวูบอีกครา เบือนหน้าไปอีกทิศทางหนึ่ง กล่าวว่า

"ของอันใด ข้าพเจ้าลืมเลือนแล้ว"

อุ้ยเชี่ยวปัอผิดหวังยิ่ง ทอดถอนใจออกมา

เจ็งยิ้วเหลียวหน้ามาแย้มยิ้มให้ กล่าวเบาๆ

"แค้มสิบ"

อุ้ยเชี่ยวปัอลิงโลดยินดียิ่ง ดันที่หัวใจยากจะเกา กล่าวเบาๆ

"ข้าพเจ้าคือแค้มสิบ ท่านคือแค้มสุดสูง"

เจ็งยิ้วไม่แยแสสนใจอุ้ยเชี่ยวปัออีก สาวเท้าก้าวปราดถึงข้างกาย ซีหู้เฮาะ

ภูเขาเฮ้งอกชัวลาดชันทั้งสี่ด้าน ยอดสูงสุดขนานนาม เทียนตั้ว ทั้งหมดติดตามซีหู้เฮาะ ผ่านยอดเขาเทียนตั้วที่เพาะปลูกต้นไผ่ต้นแปะร่มรื่นมาถึงถ้ำอ้วงบ้อ (เจ้าแม่) ซึ่งอยู่ทางทิศเหนือ

ถ้ำเจ้าแม่ จัดอยู่อันดับหนึ่งในสามสิบหกถ้ำเลื่องชื่อ ศิษย์สำนักเฮ้งอกและพวก พำนักอยู่ในถ้ำเจ้าแม่และถ้ำละแวกใกล้เคียง ฤดูหนาวอบอุ่นฤดูร้อนเย็นสบาย ประเสริฐเลิศกว่าก่อสร้างห้องหับ ที่สถิตวิญญาณของซีหู้แปะสุ้ยอยู่ในถ้ำเจ้าแม่ ศิษย์ในสำนักต่อศีรษะกับซากสังขารขุดหลุมบรรจุฝัง

อุ้ยเชี่ยวปัอนำผู้คนสมาคมฟ้าดิน จุดธูปคุกเข่าที่หน้าแท่นสถิตวิญญาณ กราบกรานไว้อาลัย ครุ่นคิดในใจ

"คิดประจบเอาใจเจ็งโกวเนี้ย ต้องยิ่งโศกาอาดูรยิ่งประเสริฐ"

เรื่องแสร้งร่ำไห้ เป็นฝีมือที่อุ้ยเชี่ยวปัอถนัดจัดเจน หวนนึกถึงเหตุการณ์หวาดเสียวหลังจากถูกประมุขนิกายเทพมังกรไล่ล่าเคราะห์กรรมที่ถูกปิงอี่หลอกลวงซ้ำซ้อน อาคอเพียงหลงรักแค้โคกชวงถึงกับบังเกิดความโศกเศร้ารันทด เปล่งเสียงร่ำไห้ออกมา

ตอนแรกยังร่ำไห้อย่างเต็มฝืน ยิ่งร้องยิ่งรันทดโศกสลด กล่าวว่า

"ท่านเจ้าสำนักแซ่ซีหู้ ผู้เยาว์เลื่อมใสท่านเป็นวีรบุรุษผู้ยิ่งใหญ่ครั้งกระโน้นเห็นเพลงกระบี่ของบุตรชายท่าน ยิ่งทราบว่าท่านมีพลังฝีมือสูงเยี่ยม คิดสังกัดสำนักท่าน เป็นลูกศิษย์หลานศิษย์ ร่ำเรียนฝีมือสักหลายท่า สร้างชื่อเสียงในยุทธจักร มิคาดท่านถูกคนชั่วร้ายประทุษร้ายนับเป็นที่เศร้าเสียใจนัก ฮือ ฮือ..."

ซีหู้เฮาะ เจ็งยิ้วความจริงเศร้าสลดยิ่ง พอฟังอุ้ยเชี่ยวปัอร่ำไห้ในถ้ำเจ้าแม่พลันบังเกิดเสียงร่ำไห้สนั่นหวั่นไหว

วานรแปดแขน ฮวงจี่ตงและพวก ตอนแรกมิคิดร่ำไห้ พลอยถูกความคับแค้นระบาดใส่ หลั่งน้ำตาออกมาหลายหยด

อุ้ยเซี่ยวปัอทุบอกกระทืบเท้า ร่ำไห้โดยไม่ยอมเลิกรา ศิษย์สำนักเฮ้งอกกลับต้องเข้ามาปลอบประโลมจึงระงับเสียงร่ำไห้

อุ้ยเซี่ยวปัอฉุดลากปาลั้งแชเข้ามา หยิบฉวยดาบเหล็กกล้าเล่มหนึ่งยื่นส่งต่อชีหู้เฮาะ กล่าวว่า

"ชีหู้เสียวเฮียบ ท่านสังหารโจรร้ายนี้ ล้างแค้นให้กับบิดาท่าน"

ทีชู้เฮาะสะบัดดาบออก ตัดศีรษะปาลั้งแชหลุดจากบ่า จัดวางอยู่บนแท่นสถิตวิญญาณ ศิษย์สำนักเฮ้งอก พากันกราบกรานขอบคุณอุ้ยเซี่ยวปัอ

ความจริงอุ้ยเซี่ยวปัออายุยังเยาว์ ครุ่นคิดแผนชื้อน้ำใจคนเยี่ยงนี้ไม่ออกหากแต่ลอกเลียนจากละครงิ้วเรื่องอ้อเส้งเตี่ยวเฮ่า (มังกรหลับไว้อาลัย...มังกรหลับคือสมญานามของขงเบ้ง)

จิวยี่หลังจากถูกขงเบ้งก่อกวนจนคลั่งใจตาย ขงเบ้งถึงกับรุดไปเคารพศพด้วยตนเอง สร้างความนับถือเลื่อมใสแก่แม่ทัพนายกองของซุนก้วนยิ่ง ดีที่คำรำพันของขงเบ้งในละครงิ้วยืดยาวไปอุ้ยเซี่ยวปัอจำไม่ได้มิเช่นนั้นหากเอื้อนตามนั้น คงถูกจับได้

เมื่อเป็นเช่นนี้ ศิษย์สำนักเฮ้งอกล้วนสำนึกในพระคุณอุ้ยเซี่ยวปัออย่าว่าแต่อุ้ยเซี่ยวปัอเคยปลดปล่อยกำนัลเงินทองชีหู้เฮาะและพวก เพียงแต่อุ้ยเซี่ยวปัอเป็นซุนนางแมนจู มิทราบไฉนทำเช่นนี้?

จี้เล่าปิ้งเรียกหาชีหู้เฮาะมาด้านข้าง บ่งบอกว่าพวกตนสังกัดหน่วยไพรมรกตสมาคมฟ้าดิน แต่ไม่แพร่งพรายศักดิ์ศรี แท้จริงของอุ้ยเซี่ยวปัอ เพียงบอกว่าจิตใจอุ้ยเซี่ยวปัออยู่กับฝ่ายตน

ชีหู้เฮาะเข้าใจในบัดดล จากนั้นสนทนาถึงอนาคตสำนักเฮ้งอก ชีหู้เฮาะบอกว่าในสำนักเพิ่งสูญเสียผู้นำถูกทหารล้อมภูเขา มิได้ฉุกคิดถึงความนี้ จี้เล่าปิ้งจึงแพร่งพรายเจตนาเกลี้ยกล่อมเข้าร่วมด้วย ตอนนั้นสมาคมฟ้าดินมีชื่อเสียงเลื่องลือในยุทธจักร สำนักเฮ้งอกก็นับถือเลื่อมใสยิ่ง ชีหู้เฮาะจึงหารือกับผู้อาวุโส และชือเฮียตี่ในสำนัก ทุกผู้คนล้วนสนับสนุน ชีหู้เฮาะจึงขอเข้าสังกัดสมาคมฟ้าดิน จี้เล่าปิ้งค่อยบอกว่าอุ้ยเซี่ยวปัอคือหัวหน้าหน่วยไพรมรกต

ยามเที่ยงวันนั้น หน่วยไพรมรกตจึงประกอบพิธีชิ้นภายในถ้ำเจ้าแม่รับศิษย์สำนักเฮ้งอกเข้าร่วมสังกัดหลังจากกราบกรานหัวหน้าหน่วยเท่ากับเป็นบริวารของอุ้ยเซี่ยวป้อ

อุ้ยเซี่ยวป้อสอบถามถึงอนาคตของสำนักเฮ้งอก วานรแปดแขนกล่าวว่า

"เฮ้งอกชัว อยู่ระหว่างแดนต่อแดนของมณฑลชัว ไซย้อหน่ำไม่อยู่ในเขตปกครองของหน่วยไพรมรกต ทางที่ประเสริฐขอให้น้องแซ่ซีหู้โยกย้ายหลักแหล่งไป"

จี้เล่าปิ้งกล่าวเสริมขึ้น

"คังอีทรงบัญชาหัวหน้าหน่วยแซ่อุ้ยมาทำลายล้างเฮ้งอกชัว น้องแซ่ซีหู้และพวกหากไม่อยู่บนเฮ้งอกชัวหัวหน้าแซ่อุ้ยก็กราบทูลได้ง่ายดายขึ้น"

ซีหู้เฮาะกล่าวว่า

"ถูกแล้ว ผู้น้อยขอปฏิบัติตามนี้"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวเสริมขึ้น

"ซีหู้ตั่วกอ ตอนนี้พวกเราจะเดินทางไปเมืองเอี้ยงจิว ก่อสร้างศาลผู้กล้าให้กับซือคอฮวบ หลังจากนั้นก็ตระเตรียมบุกโง้วซำกุ่ย"

"อย่างนั้นบริวารขอนำซือเจ็ก ซือเฮียตี่ ซือเจ้ม่วย ติดตามท่านหัวหน้าหน่วยแซ่อุ้ย ไปหักหาญกับโง้วซำกุ่ย ล้างแค้นแทนบิดาผู้ล่วงลับ"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวอย่างลิงโลด

"อย่างนั้นประเสริฐแท้ ทุกท่านก็ติดตามเราไปยังเมืองเอี้ยงจิวเพียงแต่ต้องปลอมแปลงเป็นทหารแมนจู"

ซีหู้เฮาะรับคำ ค่ำคืนนั้นทั้งหมดบรรจุกลบฝังซีหู้แป๊ะสุ้ย จากนั้นรวบรวมข้าวของลงจากเขา บุรุษที่รู้จักวิชาฝีมือติดตาม อุ้ยเซี่ยวป้อไปเมืองเอี้ยงจิว ผู้ชราและสตรีรุดสู่เมืองป๊อเตี่ย สถานที่นั้นมีสาขาของหน่วยไพรมรกต ย่อมมีคนคอยดูแล

อุ้ยเซี่ยวป้อบอกต่อเตียย่งและพวกว่า โจรร้ายบนเฮ้งอกชัวเห็นทัพทหารล้อมภูเขา ทราบว่ายากหนีรอดได้ ตนหลังจากเกลี้ยกล่อมทั้งหมดยินยอมสวามิภักดิ์จึงจัดให้อยู่ในกองทหาร

เตียย่งและพวกพากันแสดงความยินดีด้วย บอกว่าท่านหัวหน้าแซ่

อุ้ยมิต้องหลั่งโลหิต สามารถพิชิตโจรร้ายบนเฮ้งอกชัว ประกอบความดีความชอบใหญ่หลวง

อุ้ยเชี่ยวปือตอนแรกกริ่งเกรงว่า เจ็งยิ้วจะติดตามสตรีและคนชราสำนักเฮ้งอกไปยังเมืองปือเตี่ย ภายหลังเห็นนางผลัดเปลี่ยนเป็นชุดบุรุษร่วมทางกับซีฮู้เฮาะสร้างความสิงโลตยินดียิ่ง

ตลอดรายทาง มักหาโอกาสสนิทชิดใกล้นาง แต่เจ็งยิ้วอยู่ร่วมกับเหล่าซือเฮียตลอดมา พอพบเห็นเชี่ยวปือ เพียงแต่แย้มยิ้มอย่างขวยเขินไม่กล่าวว่ากระไร อุ้ยเชี่ยวปือคิดกล่าววาจาสนิทสนมกับนางสักหลายประโยคก็ไม่สะดวกกับการบ่งบอก รู้สึกคันที่หัวใจยากจะเกา

ตามรายทางเหล่าขุนนางคอยต้อนรับเสนอของขวัญมาอุ้ยเชี่ยวปือย่อมไม่บอกปัดปฏิเสธ สัมภาระยิ่งมายิ่งหนักอึ้ง

บทที่ 38

กลับช่องคืนสู่เหย้า

ในที่สุดมาถึงเมืองเอี้ยงจิว ผู้ตรวจการมณฑลกังโซว หัวหน้ากองภาษีเสบียงภาษีเกลือ นายอำเภอเมืองเอี้ยงจิวคลอดจนขุนนางฝ่ายบู๊ทุกระดับชั้น ล้วนออกต้อนรับทั้งที่อยู่ห่างหลายลี้

ที่พักของอุ้ยเซี่ยวปัอ ความจริงจัดอยู่ในกรมเมือง แต่อุ้ยเซี่ยวปัอรู้สึกคร่ำครีไป พำนักเพียงคืนเดียว ก็โยกย้ายออกมา หวนนึกถึงที่พักอันประเสริฐ มิมีที่ใดเกินตึกเริงสราญ เพียงแต่ที่พักของทูตส่วนพระองค์หากจัดอยู่ภายในซ่องคณิกาออกจะเหลวไหลไป

ครั้งกระโน้นตอนอยู่ในเมืองเอี้ยงจิว อุ้ยเซี่ยวปัอเคยตั้งปณิธานเปิดซ่องคณิกาสักหลายหลัง นอกจากนั้นก็คิดถอนดอกรักเร่ ภายในสวนรักเร่หน้าวัดเซี้ยงตี่ยี่ให้หมดสิ้น

ดอกรักเร่ของเมืองเอี้ยงจิวชื่นชื่อเลื่องลือ สวนรักเร่หน้าวัดเซี้ยงตี่ยี่ยิ่งกว้างใหญ่ไพศาล มีมากมายสุดคณานับ อุ้ยเซี่ยวปัอเมื่ออายุสิบขวบเคยชักชวนทารกซุกซนกลุ่มหนึ่งไปวิ่งเล่น เห็นดอกรักเร่บานสะพรั่ง จึงเด็ดมาสองดอก ถือเล่นอยู่ในมือ มิคาดถูกหลวงจีนภายในวัดพบเห็น ช่วง

อุ้ยเชี่ยวป๊อพลันรู้สึกหางเปียดึงวูบ คอหอยปวดแปลบ ถูกคนดึงเปียขึ้นทั้งถูกบีบเค้นคอหอย คนลงมือคือภรรยาประมุขนิกายเทพมังกร...อั้งฮูหยิน

ชิงดอกรักเร่ไป ทั้งยังตบหน้าอุ้ยเซี่ยวปัอสองฉาด อุ้ยเซี่ยวปัอทั้งกัดทั้งเตะต่อสู้กับหลวงจีนนั้น เพียงแต่อุ้ยเซี่ยวปัออายุยังเยาว์ไหนเลยจะสู้หลวงจีนอ้วนฉุได้? ถูกผลักไสล้มลงกับพื้นเตะใส่อีกหลายเท้า

เหล่าทารกซุกซนจึงฮือโหมเข้ามา ถอนต้นรักเร่อย่างวุ่นวาย หลวงจีนนั้นส่งเสียงร้องขึ้น หลวงจีนและคนงานภายในวัด ก็ถือไม้พลองมาขับไล่เหล่าทารกซุกซน อุ้ยเซี่ยวปัอเนื่องเพราะเป็นต้นเหตุ จึงรับประทานพลองเข้าไปมิน้อย ศีรษะบวมปูดขึ้น เมื่อกลับถึงตึกเริงสราญยังถูกมารดาลงโทษไม่ให้รับประทานจนอิ่มหนำ แต่ยังยึดถือเรื่อง "เด็ดดอกไม้ถูกหยามหยัน" เป็นความแค้นอันยิ่งใหญ่

วันรุ่งขึ้นย้อนกลับมาหน้าวัด ส่งเสียงแผดด่าแต่ไกล ด่ากราดตั้งแต่บิดามารดาเหล่าหลวงจีน จนถึงบุตรธิดามันประกาศว่า "สักวันหนึ่งบิดาจะถอนต้นรักเร่หน้าวัด เหยียบย่ำวัดโสโครกนี้เป็นที่ราบ" จวบจนหลวงจีนภายในวัดไล่ล่าออกมา จึงเตลิดเปิดหนี

หลายปีให้หลัง ลืมเลือนเรื่องนี้สนิทใจ วันนี้กลับถึงเมืองเอี้ยงจิว คิดเสาะหาที่พำนัก เพิ่งฉุกคิดถึงวัดเซี้ยงตี่ยี่ ดังนั้นถ่ายทอดบอกต่อแผนกต้อนรับ คิดปฏิบัติตามวาจาที่ลั่นไว้

แผนกต้อนรับ หวนนึกถึงวัดเซี้ยงตี่ยี่เป็นวัดวาโบราณ กริ่งเกรงอุ้ยเซี่ยวปัอเข้าไปก่อกวนวุ่นวาย จึงกล่าว

"เรียนตั่วนั้ง วัดเซี้ยงตี่ยี่มีทิวทัศน์งดงาม แต่หากดื่มสุรารับอาหารคาวภายในวัด เกรงว่าไม่สะดวกนัก"

อุ้ยเซี่ยวปัอสวนคำว่า

"มีอันใดไม่สะดวก? ขนย้ายพระโพธิสัตว์ภายในวัดออกมาก็ใช้ได้แล้ว"

แผนกต้อนรับใจหายวาบ กริ่งเกรงกระตุ้นโทสะของชาวเมืองเอี้ยงจิว รับยิ้มประจบกล่าวเบาๆ

"เรียนตั่วนั้ง เอี้ยงจิวเป็นเมืองชุมนุมหญิงงามยี่สิบสี่สะพานมีชื่อเสียงเลื่องลือ ตั่วนั้งตรากตรำตลอดทาง เมื่อมาถึงสถานที่นี้ บริวารได้เลือกเฟ้นหญิงงามจัดเจนในการร้องรำขับกล่อมมิน้อย ให้ตั่วนั้งยลชมไยต้องเข้าวัดวาไป?"

อุ้ยเซี่ยวป้อรู้สึกมีเหตุผล จึงกล่าว

"ในความเห็นของท่าน สมควรพำนักที่ใด?"

"ในเหล่าพ่อค้าเมืองเอี้ยงจิว มีคนผู้หนึ่งแซ่ย่อก่อสร้างสวนตระกูลย่อหลังหนึ่ง มุ่งหวังตั่วนั้งให้เกียรติไป แต่มิกล้าเอ่ยปาก ตั่วนั้งหากไม่รังเกียจเดียดฉันท์ลองแวะไปชมดู"

พ่อค้าเกลือแซ่ย่อร่ำรวยมากล้น อุ้ยเซี่ยวป้อเมื่อเยาว์วัยมักเดินผ่านนอกกำแพงบ้านมัน ได้ยินเสียงมโหรีขับกล่อมดังแว่วออกมา สร้างความเลื่อมใสยิ่ง แต่มิมีโอกาสเข้าไปชมดู พอฟังจึงกล่าว.

"ก็ได้ ลองเข้าไปพำนักสักหลายวัน หากไม่สบอารมณ์ ก็โยกย้ายไปบ้านพ่อค้าเกลืออื่น"

สวนตระกูลย่อปลูกห้องหับแน่นขนัด ก่อภูเขาจำลอง ขุดลำธารสายน้อย งดงามตระการยิ่ง มองปราดเดียวก็ทราบว่า ทุกตารางนิ้วสูญเสียเงินทองมิน้อย อุ้ยเซี่ยวป้อชมเชยไปหลายคำ สั่งทหารคนสนิทพำนักภายในสวน เตียย่งและพวกนำเหล่าทหารแยกย้ายพำนักในบ้านข้าราชการข้างเคียง

เช้าวันรุ่งขึ้น ขุนนางใหญ่น้อยในเมืองเอี้ยงจิว ล้วนรุดมาเข้าพบทูตส่วนพระองค์ อุ้ยเซี่ยวป้อจึงท่องอ่านพระบรมราชโองการไป

อุ้ยเซี่ยวป้อ มิรู้จักอักษรในพระบรมราชโองการแต่ให้คนสอนคนท่องจำ ยามนี้ท่องออกมาทีละตัว นับว่ามีความทรงจำดีเยี่ยม ไม่ได้ท่องผิดพลาด เพียงแต่ยามฉุกละหุกถือพระบรมราชโองการกลับหัว ดีที่ผู้อื่นมิทันสังเกตพบ

เหล่าขุนนางพอฟังว่า ย่องเต้ทรงยกเลิกภาษีข้าวชาวเมืองเอี้ยงจิวสามปี ทั้งรับสั่งให้ก่อสร้างศาลผู้กล้า ล้วนแซ่ซ้องในพระมหากรุณาธิคุณ

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวอีกว่า

"ตั่วนั้งทุกท่าน ผู้น้องตอนออกเดินทาง พระองค์ทรงรับสั่งว่าเมืองเอี้ยงจิวผลิตสินค้าพื้นเมืองมากหลาย ระหว่างนี้ข้าราชการละเลยหน้าที่ทหารไม่พรักพร้อม ทรงบัญชาผู้น้องตรวจตราสะสาง ยังหวังทุกท่านทุ่มเทสติปัญญาความสามารถ ตอบแทนพระมหากรุณาธิคุณด้วย

ขุนนางฝ่ายบุ๋นและบู๊พากันรับคำ ในใจกลับลอบห่วงใยกังวล ซึ่ง

ความจริงวาจาเหล่านี้เป็นขุนนางชั้นผู้ใหญ่โซะเฮียกทู้เสี้ยมสอนให้ อุ้ยเซี่ยวป้อทราบว่าหากคิดขูดรีดเงินทองมากหลาย หนึ่งนั้นให้ฝ่ายตรงข้ามมีข้อขอร้องตน สองทำให้พวกมันกริ่งเกรง จึงข่มขู่ไปหลายประโยค!

หลายวันให้หลัง ผู้ตรวจการประจำมณฑล ขุนนางต่างๆ ผลัดกันจัดงานเลี้ยงต้อนรับ ย่อมหรูหราฟุ่มเฟือยยิ่ง

ทุกวี่วัน อุ้ยเซี่ยวป้อคิดไปเยี่ยมเยียนมารดาที่ตึกเริงสราญ เพียงแต่มิมีเวลาว่าง พร้อมกันนั้นเรื่องมารดาเป็นคณิกาในเมืองเอี้ยงจิว ไม่อาจเปิดโปงออกไปเด็ดขาด อย่าว่าแต่อุ้ยเซี่ยวป้อเป็นขุนนางมาเนิ่นนานกลับไม่รับมารดาไปนครหลวง ปล่อยให้นางลำบากตรากตรำนับเป็นความอกตัญญูอย่างมหันต์ ดังนั้นได้แต่รอคอยอีกระยะเวลาหนึ่ง ค่อยผลัดเปลี่ยนปลอมแปลงโฉม แวะไปตึกเริงสราญ จากนั้นสั่งทหารคนสนิทลอบส่งมารดากลับนครหลวง พำนักเป็นหลักแหล่ง

ค่ำคืนนี้นายอำเภอเมืองเอี้ยงจิวโง้วจือยัง จัดงานเลี้ยงเป็นเกียรติแก่อุ้ยเซี่ยวป้อ โง้วจือยังทราบจากแผนกต้อนรับว่าอุ้ยเซี่ยวป้อ เคยคิดพำนักในวัดเซี้ยงตี่ยี่ ดังนั้นคาดว่าอุ้ยเซี่ยวป้อชอบชมบุปผา เพราะเหตุนี้สั่งคนก่อเพิงบุปผาที่ช้างสวนรักเร่หน้าวัดเซี้ยงตี่ยี่หลังหนึ่ง จัดงานเลี้ยงภายในเพิงพักตกแต่งบรรยากาศคล้ายธรรมชาติ

มิคาดอุ้ยเซี่ยวป้อเป็นบุคคลหยาบกร้าน มิมีรสนิยมแม้แต่น้อยพอย่างเข้าเพิงดอกไม้ ก็กล่าวว่า

"ที่นี้ไฉนมีเพิงพักร้อนหลังหนึ่ง? ใช่แล้ว คงเป็นหลวงจีนภายในวัดก่อขึ้น สำหรับใช้สวดวิญญาณบริจาคข้าวให้ปีศาจหิวโหยรับประทานในที่นี้"

ความคิดประจบของโง้วจือยัง สลายเป็นอากาศธาตุ สีหน้าจึงกระอักกระอ่วนยิ่ง เข้าใจว่าเป็นอุ้ยเซี่ยวป้อแดกดันมัน รีบหัวร่อประจบกล่าวว่า

"ผู้ต่ำต้อยรอบรู้น้อยนิด ตกแต่งไม่ถูกใจตั่วนั้งนับว่าสมควรตาย"

อุ้ยเซี่ยวป้อเห็นอาคันตุกะ ทรงเกียรติรอคอยแต่แรก จึงเข้านั่งประจำที่ ผู้ร่วมงานเลี้ยงหากมิใช่ขุนนางสูงศักดิ์ ก็เป็นพ่อค้าเกลือร่ำรวย

โต๊ะอาหารของเมืองเอี้ยงจิว จัดอย่างพิถีพิถันฟุ่มเฟือยยิ่ง เพียงอาหารว่างก็มีหลายสิบชนิด ดื่มน้ำชาชั่วขณะเงาแดดค่อยๆ เคลื่อนคล้อยสู่ตะวันตก

ส่องต้องต้นรักเร่นอกเพิงพัก สะท้อนประกายแพรวพราย

อุ้ยเซี่ยวป้อยิ่งชมดูดอกรักเร่ยิ่งมีโทสะ หวนนึกถึงความอัปยศที่ครั้งกระโน้น ถูกหลวงจีนภายในวัดทุบตีปรารถนาใคร่ถอนต้นรักเร่ทั้งหมดขึ้นมาเผาทิ้ง เพียงแต่ต้องนึกหาข้ออ้าง จึงสามารถลงมือ

ยามนั้นยกน้ำชาไป เปลี่ยนเป็นดื่มสุราอุ้ยเซี่ยวป้อ เห็นเฮ้งจิ้นป้อกรอกสุราทีละจอก พลันฉุกใจคิดกล่าวว่า

"เฮ้งเจียงกุน (นายทัพแซ่เฮ้ง) ท่านเคยบอกว่าม้าศึกเล็มดอกรักเร่จะแข็งแรงเป็นพิเศษ ใช่หรือไม่?"

กล่าวพลางปรายตาบอกใบ้ เฮ้งจิ้นป้อยังไม่เข้าใจจิตเจตนาอุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

"นี่..."

"พระองค์ท่านทรงกว้านซื้อม้ามองโกล ไซยกเสฉวน ฮุ้นหนำ บัญชาพวกเราเลี้ยงดูให้ดี ท่านจัดเจนในการเลี้ยงม้าตอนอยู่ในนครหลวงเคยบอกว่าม้าศึกหากเล็มดอกรักเร่ จะวิ่งเร็วขึ้นเท่าตัว พวกเราหากขุดดอกรักเร่ในที่นี้ส่งไปยังนครหลวงให้กับกองพาหนะ พระองค์พอทรงทราบ คงพอพระทัยยิ่ง"

ทุกผู้คนล้วนมีสีหน้าประหลาดพิกล นับเป็นครั้งแรกที่เพิ่งได้ยินว่าดอกรักเร่สามารถบำรุงม้า ดูจากท่าทีเฮ้งจิ้นป้อ แสดงว่าไม่เห็นพ้องด้วยเพียงแต่มิกล้าทุ่มเถียง

อุ้ยเซี่ยวป้อพอเอ่ยปากก็พระองค์ท่าน หุบปากก็พระองค์ท่าน เห็นแน่ชัดว่าดอกรักเร่พันกว่าต้นนี้ต้องถูกทำลายย่อยยับอัปรา นับแต่นี้เมืองเอี้ยงจิวจะขาดที่ท่องเที่ยวแห่งหนึ่ง เพียงมิทราบอุ้ยตั่วนั้งท่านนี้ไฉนชิงชังดอกรักเร่ปานนี้?

ขุนนางผู้หนึ่งพลันสาวเท้าออกจากเพิงพัก เด็ดดอกรักเร่โตเท่าปากชามมาดอกหนึ่ง หวนกลับมาประคองส่งต่ออุ้ยเซี่ยวป้อ กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ตั่วนั้งโปรดเสียบดอกไม้นี้ไว้บนหมวก ผู้ต่ำต้อยจะเล่านิทานเรื่องหนึ่งให้ฟัง"

อุ้ยเซี่ยวป้อชมชอบฟังนิทาน จึงรับดอกรักเร่มาเห็นกลีบเป็นสีแดงสดกึ่งกลางมีเส้นเหลืองเส้นหนึ่งพาดขวางงามผุดผาดยิ่ง ดังนั้นเสียบไว้บนหมวก

ขุนนางนั้นรีบกล่าวว่า

"ขอแสดงความยินดีต่อตั่วนั้ง ดอกรักเร่นี้นามกิมตั่วอุ้ย (สายคาดทอง) ตำราโบราณบันทึกว่า ผู้พบเห็นสายคาดทองนี้ ภายหน้าจะได้เป็นเสนาบดี"

อุ้ยเซี่ยวปัอหัวร่อพลางกล่าวว่า

"ไหนเลยศักดิ์สิทธิ์ปานนั้น?"

ขุนนางนั้นเล่าว่า

"นิทานนี้เล่าต่อเนื่องมาจากสมัยซ้อง ตอนนั้นฮั่งงุ่ยกง รักษาการเมืองเอี้ยงจิว เคยท่องถึงสวนรักเร่หน้าวัดเซี้ยงตี่ยี่นี้ พลันเห็นรักเร่ต้นหนึ่งออกดอกสี่ดอกกลีบเป็นสีแดงสด หว่างกลางมีเส้นสีทอง ซึ่งคือสายคาดทองนี้ ฮั่งงุ่ยกงชื่นชมยิ่ง เห็นดอกไม้ มีสี่ดอกจึงเชื้อเชิญเฮ้งกุ่ย เฮ้งเจี๊ยะอัน ตั้งเซ็งจือ ซึ่งล้วนเป็นบุคคลเลื่องชื่อในสมัยนั้นมาชมดูภายหลังทั้งสี่ล้วนได้เป็นเสนาบดี"

อุ้ยเซี่ยวปัอยิ้มพลางกล่าวว่า

"นั่นกลับมีความหมายนัก"

"อุ้ยตั่วนั้ง ดอกรักเร่สายคาดทองนี้ บานสะพรั่งในเวลาที่อุ้ยตั่วนั้งรุดมาชมดูพอดี แสดงว่าเป็นเจตนาของฟ้า ผู้ต่ำต้อยมีข้อคิดเห็นเล็กน้อย ขอให้ตั่วนั้งตกลงใจ"

"พี่ท่านโปรดชี้แนะ"

"คำชี้แนะมิกล้ารับ ร้านขายยามีรากรักเร่ ตั่วนั้งหากคิดใช้เลี้ยงม้า สมควรให้ร้านขายยาปรุงขึ้น จะมีประสิทธิภาพกว่า สำหรับดอกรักเร่ในที่นี้เห็นแก่ว่ามีความดีความชอบ ส่งเสริมตั่วนั้งเป็นเสนาบดี ขอให้รั้งไว้ชั่วคราว หากแม้นภายภาคหน้า อุ้ยตั่วนั้งได้เป็นเสนาบดีค่อยรุดมาชมดอกไม้ในที่นี้ เมื่อถึงเวลานั้นสายคาดทองคงบานสะพรั่ง เป็นการต้อนรับตั่วนั้งอีกคราไยมิใช่ประเสริฐยิ่ง?"

อุ้ยเซี่ยวปัอสบอารมณ์นัก ไม่สืบสาวถึงความอัปยศเก่าก่อนอีก ครุ่นคิดขึ้น

"บิดาคงมิถึงกับเป็นเสนาบดี แต่อาจได้แต่งตั้งเป็นเจ้า หากถอน

ดอกรักเร่เหล่านี้ในบัดดล เกรงว่าเป็นลางร้าย"

สายตายามกวาดมอง เห็นภายในสวนรักเร่ มีดอกสายคาดทองหลายสิบดอก พลันฉุกคิดขึ้น

"ไหนเลยมีเสนาบดีมากมายปานนี้ หรือพวกท่านล้วนเป็นเสนาบดีทุกคน?"

อุ้ยเซี่ยวป้อทราบดีว่า ขุนนางนั้นมีเจตนาปกป้องรักษาดอกรักเร่แต่เดล็ดของการรับราชการคือสมควรสร้างความพอใจแก่ทุกผู้คน ท่านเมื่อยกยอเรา เราก็มิอาจถืออารมณ์ สร้างความเสื่อมเสียหน้าแก่ขุนนางทั่วเมืองเอี้ยงจิว ดังนั้นไม่เอ่ยอ้างพาดพิงถึงเรื่องดอกรักเร่อีก กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ประเสริฐแท้ ตอนนี้ยังคงชมดูงิ้วเถอะ"

เหล่าขุนนางส่งเสียงสนับสนุน เจ้าภาพโง้วจือยังเตรียมการแต่แรก จึงถ่ายทอดคำสั่งไป ได้ยินเสียงเครื่องประดับกระทบกันดังติงตังจากเบื้องนอก จากนั้นปรากฏกลิ่นหอมอบอวลโชยกระทบนาสิก อุ้ยเซี่ยวป้อถึงกับดึกดักขึ้นอักโข ครุ่นคิดในใจ

"มีหญิงงามให้ชมดูแล้ว"

จริงดังคาดหมาย เห็นสตรีนางหนึ่งก้าวชดช้อยเข้าเพิง ดอกไม้ย่อกายคารวะอุ้ยเซี่ยวป้อ กล่าวเสียงหยาดเยิ้ม

"ขอน้อมพบอุ้ยตั่วนั้งและตั่วนั้งทุกท่าน"

สตรีนางนี้อายุสามสิบเศษ ตกแต่งกายงามแพรวพราย แต่รูปโฉมธรรมดาสามัญ ขวางขลุ่ยเป่าดนตรีเอื้อนเพลงคลอรับบรรยาย ถึงความงดงามของเมืองเอี้ยงจิว

อุ้ยเซี่ยวป้อชมดูนักร้องนางนี้ จิตใจเริ่มหงุดหงิดรำคาญขึ้นมา

หลังจากนั้นปรากฏนักขับกล่อมอีกนางหนึ่งเข้ามา สตรีนางนี้อายุสามสิบสี่สามสิบห้า ท่วงท่าเรียบร้อยสำรวม เสียงเพลงไพเราะเสนาะหูยิ่ง แต่อุ้ยเซี่ยวป้อฟังดูจนอึดอัดใจนัก อดอ้าปากหาวดังๆ มิได้

โง้วจือยังพอเห็นเช่นนั้น มิรอให้นักขับกล่อมร้องจบเพลงก็โบกมือขับไล่ไป แย้มยิ้มประจบกล่าวว่า

"อุ้ยตั่วนั้ง นักร้องสองนางนี้ ล้วนมีชื่อเสียงเลื่องลือ พรรณนาถึง

ความรุ่งเรืองของเมืองเอี้ยงจิว มิทราบเห็นเป็นอย่างไร?"

มันฟังว่าอุ้ยเซี่ยวป้อคิดพำนักในวัดเซี้ยงตี่ยี่ เข้าใจว่าคงมีรสนิยมสูงส่ง บทเพลงที่เลือก ล้วนเป็นโคลงกลอนเลื่องชื่อ มิคาดอุ้ยเซี่ยวป้อที่ฟังเพลงหนึ่งนั้นต้องการให้นักร้องอายุอ่อนเยาว์ รูปโฉมงดงาม สองต้องร้องเพลงหยาบโลน สามให้บิดกายยั่วยวน

ครั้งกระโน้นตั้งอี่อี้อาศัยรูปโฉมงามล่มเมือง ยังต้องขับกล่อมพลางอธิบายพลาง ตนจึงฟังเพลงอี่อี้จบเพลง นักร้องเบื้องหน้าทั้งสองนาง รูปโฉมธรรมดาสามัญ สีหน้าซึมเซาตายด้าน เนื้อร้องมิทราบแปลว่าอะไร อุ้ยเซี่ยวป้ออ้าปากหาว นับว่าเกรงใจมากแล้ว พอฟังจึงกล่าว

"พอใช้การได้ เพียงแต่เก่าแก่ไปบ้าง สินค้าค้างปีเยี่ยงนี้ ผู้น้องหามีอารมณ์ไม่"

โง้วจือยังรีบกล่าวว่า

"ถูกแล้ว เนื้อร้องเก่าแก่ไปจริงๆ มีกลอนบทหนึ่ง แต่งโดยกวีปัจจุบันเรียกว่าจาจิ้นเกี้ย พรรณนาถึงสตรีชาวท้องทุ่งเมืองเอี้ยงจิว นับว่าแปลกใหม่ยิ่ง"

พลางโบกมือทำท่า บ่าวทาสก็สั่งนักร้องเข้ามาอีกนางหนึ่ง

อุ้ยเซี่ยวป้อที่บอกว่า "สินค้าค้างปี" หมายถึงนักร้อง โง้วจือยังกลับเข้าใจว่า เนื้อร้องเก่าแก่ไป ยามนั้นครุ่นคิดขึ้น

"เมื่อเป็นสตรีชาวท้องทุ่งเมืองเอี้ยงจิวที่แปลกใหม่ยิ่ง ก็ขอทดลองชมดู"

ขบคิดถึงตอนนี้ นักร้องคนที่สามเข้าสู่เพิงดอกไม้ อุ้ยเซี่ยวป้อ ไม่ชมดูยังพอทำเนา พอชมดูถึงกับโทสะประดัง คิดหมายอาละวาด

ที่แท้นักร้องนี้อายุสี่สิบเศษ ผมเผ้าที่จอนหูหงอกประปราย หน้าผากมีริ้วรอยเหี่ยวย่น ตาเล็กปากใหญ่ในมือโอบปี่แป้ (กีตาร์จีน) ตัวหนึ่ง

อุ้ยเซี่ยวป้อยิ่งขุ่นเคือง ครุ่นคิดขึ้น

"อาศัยท่านก็คิดดีดปี่แป้เลียนเยี่ยงตั้งอี่อี้"

เสียงปี่แป้พลันดัง กลับเสนาะหูยิ่ง จากนั้นนางส่งเสียงขับกล่อมเสียงเพลงสดใสกังวาน สอดคล้องคลอรับกับดนตรีทำนอง เหล่าขุนนางรับฟังจนเคลิบเคลิ้มเลื่อนลอย บ้างพริ้มตาบ้างโคลงศีรษะ เสียงปี่แป้พอชะงัก

ขาดหาย ทั้งหมดล้วนปรบมือชมเชย ผู้ตรวจการณ์กังโซว กล่าวว่า

"เนื้อร้องดี เสียงเพลงเยี่ยม ปี่แป้ก็เลอเลิศนี่นับว่าในอาภรณ์สมณะไม่อาจปกปิดความงามล่มเมือง"

อุ้ยเซี่ยวป๊อแค่นเสียงดังเฮอะ กล่าวกับนักร้องนั้นว่า

"ท่านร้องเพลงจับโป๊ยมัง (สิบแปดลูบคลำ) ได้กระมัง? ลองร้องมาฟังดู"

เหล่าขุนนางล้วนสะท้านเฮือก นักร้องนางนั้นยิ่งหน้าแปรเปลี่ยนอย่างรุนแรง น้ำตาพลันทะลักจากเบ้าหันกายวิ่งตะบึงออกไป เสียงเพียะเมื่อปี่แป้ตัวนั้นตกลงบนพื้น นางก็ไม่เก็บขึ้น วิ่งออกจากเพิงตอกไม้

อุ้ยเซี่ยวป๊อหัวร่อฮาฮากล่าวว่า

"ท่านร้องไม่เป็น ข้าพเจ้าก็ไม่คุกคามบังคับ ไยต้องแตกตื่นปานนี้?"

เพลงสิบแปดลูบคลำ เป็นเพลงลามกหยาบโลนลูบคลำส่วนสัดร่างกายสตรีสิบแปดแห่ง พอลูบคลำแห่งหนึ่ง ก็เปรียบเปรยประการหนึ่ง เหล่าขุนนางแม้เคยได้ยินมา แต่ในงานเลี้ยงอันมีเกียรติเช่นนี้ ไหนเลยขอเพลงนี้ได้?

นักร้องนั้นมีความสามารถดีดปี่แป้ ร้องเพลงขับกล่อมเลื่องชื่อมานาน ทั้งยังสามารถแต่งโคลงกลอนเพียงขายเสียงไม่ขายตัว ปรกติพ่อค้ารุ่มรวยยากพบหน้านางสักครา อุ้ยเซี่ยวป๊อขอเพลงสิบแปดลูบคลำเท่ากับหยามประณามนางอย่างใหญ่หลวง

ขุนนางที่รักษาดอกรักเร่ไว้ได้นั้น กล่าวเบาๆ

"อุ้ยตั่วนั้ง ชมชอบฟังเพลงประเภทปลุกอารมณ์ ภายหน้าพวกเราจะหาโอกาสฟังสักครา" ·

อุ้ยเซี่ยวป๊อยังตำหนิว่า

"กระทั่งเพลงสิบแปดลูบคลำยังร้องไม่เป็น นางโสโครกนี้ใช้การไม่ได้นัก ภายหน้าเราจะเชื้อเชิญท่านไปยังตึกเริงสราญ นางโสโครกในที่นั้นร้องเพลงปลุกอารมณ์ได้แทบทุกนาง"

วาจาพอกล่าว ฉุกคิดว่าผิดท่าไป ครุ่นคิดในใจ

"มิว่าอย่างไรไม่อาจเชื้อเชิญมันไปยังตึกเริงสราญ ดีที่ซ่องคณิกา

ในเมืองเอี้ยงจิวมีมากมายยิ่ง สามารถเลือกเที่ยวช่องอื่นได้"

ดังนั้นยกจอกสุรา ชักชวนว่า

"ดื่มสุรา ดื่มสุรา"

ขุนนางฝ่ายบุ๋นรู้สึกอุ้ยเซี่ยวป๋อกล่าววาจาหยาบคาย ล้วนมีสีหน้ากระอักกระอ่วน อาศัยการดื่มสุราแสร้งเป็นมิได้ยิน ขุนนางฝ่ายบู๊กลับแย้มยิ้มออกมา รู้สึกอุ้ยตั๋วนั้งท่านนี้ มีรสนิยมสอดคล้องกับพวกมัน

ยามนั้นปรากฏบ่าวทาสคนหนึ่ง เดินก้มศีรษะออกจากเพิงดอกไม้ อุ้ยเซี่ยวป๋อพอเหลือบเห็นเงาหลังมัน พลันฉุกคิดขึ้น

"เงาหลังคนผู้นี้คุ้นตายิ่ง ที่แท้เป็นใคร?"

ภายหลังคนผู้นั้นมิได้ย้อนกลับมาอีก ชั่วครู่ให้หลังก็ค่อยๆลืมเลือนไป

อุ้ยเซี่ยวป๋อดื่มสุราอีกหลายจอก รู้สึกวิสาสะกับขุนนางฝ่ายบุ๋นจืดชืดไร้รสชาติ ทั้งไม่มีคณะงิ้ว ทั้งไม่เปิดบ่อนพนัน หัวงสมองเพียงนึกถึงแต่เนื้อร้องของเพลงสิบแปดลูบคลำ

"หนึ่งลูบคลำ สองลูบคลำ คลำถึงเรือนผมเจ้เจ๊ (พี่สาว)..."

ยามนั้นสุดที่จะอดรนทนสิบต่อ ผุดลุกขึ้นกล่าวว่า

"ผู้น้องมิอาจดื่มสุราอีก ขออำลา"

พลางประสานมือต่อผู้ตรวจการณ์ และขุนนางชั้นผู้ใหญ่หลายคน สาวเท้าจากมา ขุนนางทั้งหมดล้วนติดตามออกจากเพิงดอกไม้ส่งอุ้ยเซี่ยวป๋อขึ้นเกี้ยว

อุ้ยเซี่ยวป๋อกลับถึงที่พัก สั่งทหารคนสนิทว่าต้องการพักผ่อนไม่ต้อนรับแขกเหรื่อใด จากนั้นเข้าห้องพักเปลี่ยนเสื้อผ้าคร่ำคร่าชุดหนึ่ง

นี่เป็นเสื้อผ้าที่หลายวันก่อนสั่งซังยี้ซื้อมา ยามนั้นฉีกขาดหลายแห่ง ทิ้งกับพื้นเหยียบย่ำเล็กน้อยพร้อมกับราดน้ำมันใช้จุดตะเกียงลงไป ก่อกวนจนสกปรกโสมม

ส่วนหมวกและถุงน่องรองเท้า ก็เปลี่ยนเป็นของเก่าคร่ำคร่า จากนั้นกอบขี้เถ้าจากกระถางกำยานกำหนึ่งเทน้ำผสมลงไป ถูทาตามใบหน้าและสองมือ พอส่องดูกับกระจก พบว่ากลับคืนสู่รูปโฉมของคนรับใช้ในดึกเริงสราญเมื่อกาลก่อน จึงหัวร่ออย่างพึงพอใจ

ซังยี้ ปรนนิบัติอุ้ยเซี่ยวป๊อผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้าอยู่ด้านข้าง พอเห็นเช่นนั้น ต้องกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"เชียงกง ในละครงิ้วเปาบุ้นจิ้นสวมใส่ชุดธรรมดา ออกเยี่ยมเยียนราษฎร เป็นลักษณะนี้หรือ?"

อุ้ยเซี่ยวป๊อกล่าวว่า

"ใกล้เคียงยิ่ง เพียงแต่เปาบุ้นจิ้นหน้าดำมาแต่กำเนิด ไม่ต้องฤทาชี้เก้าอีก"

"ข้าพเจ้าจะไปกับท่านดีหรือไม่? ท่านโดดเดี่ยวลำพัง หากเผชิญเรื่องราวใด เกรงว่าไม่มีผู้ช่วย"

อุ้ยเซี่ยวป๊อหัวร่อพลางกล่าวว่า

"ที่ซึ่งข้าพเจ้าคิดไป ทารกหญิงไปไม่ได้"

พลางร้องเอื้อนว่า

"หนึ่งลูบคลำ สองลูบคลำ คลำพบหน้าคมชำของซังยี้..."

พลางยื่นมือลูบคลำใบหน้านาง ซังยี้หน้าแดงวูบ หัวร่อดิกออกมาถลันหลบเลี่ยงได้

อุ้ยเซี่ยวป๊อ ชุกตั๋วแลกเงินปึกหนึ่งไว้ในอกเสื้อ พร้อมกับหยิบฉวยเศษเงินห่อหนึ่ง จับตัวซังยี้ไว้ จุมพิตใบหน้านางคราหนึ่ง เร้นกายออกทางประตูหลัง

ทหารคนสนิทที่เฝ้ารักษาประตูหลังตวาดถามว่า

"เด็กน้อยคิดทำอะไร?"

อุ้ยเซี่ยวป๊อกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเป็นน้องเขยของเปียกอ (ลูกพี่ลูกน้อง) ของบุตรชายของแม่นมตระกูลซ่อ ท่านยุ่งเกี่ยวได้หรือ?"

ทหารคนสนิทนั้นงงงันวูบ ยังมิทันจำแนกแยกแยะความสัมพันธ์ทางเครือญาติที่ว่า อุ้ยเซี่ยวป๊อก็มุดปราดออกจากประตูแล้ว

อุ้ยเซี่ยวป๊อคุ้นเคยกับตรอกเล็กซอยน้อยภายในเมืองเอี้ยงจิวเป็นอย่างดี ต่อให้หลับตาเดินก็ไม่หลงทาง มินานให้หลังมาถึงลานเม้งเง็กฮ้วงข้างบึงโซวไซโอ้ว ได้ยินเสียงมโหรี เสียงร้องขับกล่อม เล่นพนันขันต่อดัง

แว่วมาจากหลังประตูต่างๆ สุ้มเสียงเหล่านี้พอกระทบโสต ยังไพเราะเสนาะโสตกว่าสดับฟังดุริยทิพย์ร้อยเท่าพันทวี รู้สึกปลอดโปร่งสบายใจสุดเปรียบปาน

เมื่อมาถึงหน้าตึกเริงสราญ เห็นบานประตูเป็นเฉกเช่นเดิม หาได้ผิดแผกจากปีที่ตนจากไปไม่ อุ้ยเชี่ยวปัออ้อมมายังช้างตึก ผลักประตูช้างเร้นกายเข้าไป หวนนึกถึงตนลอบมาพบมารดา ได้แต่ลอบยัดเยียดตั๋วแลกเงินแก่นางปึกหนึ่ง จากนั้นใช้ทหารคนสนิทส่งนางไปยังนครหลวง ส่วนแม่เล้ากูโน้ว (แมงดา) คณิกาในตึกเริงสราญ ก็กำนัลให้คนละร้อยสองร้อยตำลึง หลังจากจับจ่ายให้ ก็เข้าซ่องบุปผาช้างเคียงฟังเพลงเล่นพนัน

อุ้ยเชี่ยวปัอ ย่องฝีเท้ามาถึงหน้าห้องพักมารดาชะโงกศีรษะเข้าไปเห็นภายในห้องปราศจากผู้คน ทราบว่ามารดากำลังรับแขก ต้องรำพึงในใจ

"มารดามันเถอะ มิทราบตัวเชื้อโรคใด มาเป็นพ่อเลี้ยงของเรา?"

พอสาวเท้าเข้าห้องทับเห็นผ้าปูที่นอนหมอนหนุนบนเตียง ยังเป็นชุดเดิม เพียงแต่เก่าขาดลง จึงครุ่นคิดขึ้น

"การค้าของมารดามิใคร่ดี พ่อเลี้ยงของเรามีไม่มากนัก"

ยามเบือนหน้ามอง เห็นเตียงขนาดเล็กของตนยังจัดตั้งอยู่ด้านข้างหน้าเตียงวางรองเท้าขาดของตนคู่หนึ่ง ผ้าห่มบนเตียงสะอาดสะอ้านชุดยาวสีเขียวของตน ยังวางพับอยู่มุมเตียง

อุ้ยเชี่ยวปัอเสียใจเล็กน้อย ครุ่นคิดขึ้น

"มารดากำลังรอเรากลับมา เราเสพสุขในนครหลวง มิได้ใช้คนส่งเงินมาให้กับมารดา นับว่าความทรงจำไม่ดี"

ดังนั้นล้มตัวลงบนเตียง รอคอยมารดากลับมา

ตามกฎระเบียบของซ่องคณิกา ผู้มาเที่ยวซ่องหากคิดค้างแรมได้จัดห้องทับตกแต่งอย่างสวยงาม ผ้าปูที่นอนสวยงาม ห้องพักของเหล่าคณิกา กลับซอมซ่อจำกัด คณิกาอายุเยาว์ รูปโฉมงามสะคราญ ยังได้พำนักห้องทับค่อนช้างดีเลิศ มารดาของอุ้ยเชี่ยวปัอย่างเข้าวัยกลางคน การค้าซบเซาลง แม่เล้าให้พำนักห้องทับเยี่ยงนี้ นับว่าดีต่อนางมิน้อย

อุ้ยเชี่ยวปัอนอนทอดกายชั่วขณะ ภายในห้องช้างเคียง พลันบังเกิด

เสียงตวาดแผดต่า ได้ยินแม่เล้าประจำซ่องร่ำร้องว่า

"มารดาทุ่มเทเงินสุกปลั่งซื้อเจ้ามา เจ้ากลับบ่ายเบี่ยงไม่ยอมรับแขก หรือจะซื้อเจ้ามาเทิดทูนบูชา? กูโน้ว ฟาดโบยให้กับเรา"

จากนั้นเป็นเสียงแส้กระทบเนื้อ เสียงกรีดร้องเสียงร่ำไห้ เสียงแผดด่าดังระงม

อุ้ยเซี่ยวป้อได้ยินสุ้มเสียงเหล่านี้ตั้งแต่เล็กจนชาชิน ทราบว่าแม่เล้าซื้อดรุณีอายุเยาว์มา บังคับให้รับแขก การใช้แส้ฟาดโบย นับว่าธรรมดาสามัญยิ่ง ดรุณีน้อยหากยืนกรานไม่ยินยอม จะใช้เข็มทิ่มแทงเต็บจ่อเหล็กเผาไปนาบเนื้อลงทัณฑ์ทรมานนานา อุ้ยเซี่ยวป้ออำลาซ่องไปเนิ่นนาน ยามนี้ได้ยินอีกครา กลับรู้สึกคล้ายกลับคืนสู่เหย้า รับฟังจนเคลิบเคลิ้ม

แต่ดรุณีนางนี้ดื้อรั้นยิ่ง ร้องดังๆว่า

"ท่านฟาดโบยข้าพเจ้าจนตายเถอะ ข้าพเจ้าแม้ตายก็ไม่ยินยอมรับแขก"

แม่เล้านั้นสั่งกูโน้วฟาดโบยอีก ฟาดโบยอีกยี่สิบสามสิบครั้ง กูโน้วกล่าวว่า

"วันนี้มิอาจฟาดโบยอีก วันพรุ่งค่อยว่ากล่าวกัน"

แม่เล้านั้นกล่าวอย่างขุ่นเคือง

"ฉุดลากนางแพศยานี้ออกไป"

กูโน้วประคองดรุณีน้อยจากไป ชั่วครู่ย้อนกลับมาแม่เล้านั้นกล่าวว่า

"ยามจัดการนางโสโครกนี้ ไม่อาจใช้วิธีข่มขู่บีบคั้น พวกเราให้นางดื่มมี้เฮียงจิ้ว (สุรามอมสวาท) ลงไป"

กูโน้วกล่าวว่า

"นางมิยอมดื่มสุราตลอดมา"

"บัดซบ ผสมสุรามอมเมาอยู่ในน้ำแกงจืด มิใช่ใช้การได้หรือ?"

"ถูกแล้ว ฉิกเจ้ยอดเยี่ยมนัก"

อุ้ยเซี่ยวป้อทาบสายตากับร่องผนัง มองเข้าไปในห้องข้างเคียงเห็นแม่เล้านั้นเปิดตู้หยิบฉวยสุรามาขวดหนึ่ง รินลงในจอกใบหนึ่ง ยื่นส่งแก่ผู้ควบคุมซ่องได้ยินนางกล่าวว่า

"กงจื้อ (คำยกย่องบุรุษหนุ่ม) ที่เรียกตัวอุ้ยชุนฮวยไปร่วมดื่มสุรา ทั้งสองพกเงินทองมิน้อย พวกมันบอกว่าจะค้างแรมภายในซ่องรอคอยสหาย เด็กน้อยอ่อนเยาว์เยี่ยงนี้ คงไม่พึงตาต้องใจ อุ้ยชุนฮวย รอสักครู่เราจะไปบอกต่อพวกมัน ให้พวกมันเกลี้ยกล่อมนางแพศยานั้น หากแม้นโชคดี คงกำไรได้สามสี่ร้อยตำลึง"

ผู้ควบคุมซ่องรับคำปลีกตัวไป

อุ้ยเซี่ยวป๊อทราบว่า สุรามอมสวาทเป็นสุรายาชนิดหนึ่ง หลังจากดื่มลงไป จะสิ้นสติสมประดี ซ่องคณิกาทั่วไปใช้มอมเมานางคณิกาแรกรุ่นที่ไม่ยอมรับแขกกาลก่อนพอฟังเข้าใจว่าพิเศษพิสดารนักยามนี้ทราบว่าเพียงผสมยาสลบในสุรา กล่าวได้ว่าธรรมดาสามัญยิ่งครุ่นคิดขึ้น

"พ่อเลี้ยงเราประจำวันนี้ เป็นกงจื้ออายุเยาว์สองคน มิทราบเป็นตัวอะไร กลับต้องรุดไปชมดู"

อุ้ยเซี่ยวป๊อ เร้นกายมาถึงหน้าห้องโถงกำโล่วเทีย (ห้องโถงน้ำค้างพรมพร่าง) ก้าวขึ้นยืนบนเก้าอี้กลมตัวนั้นทาบสายตามองลอดร่องหน้าต่างเข้าไป

กาลก่อนพอมีแขกมือเติบมา อุ้ยเซี่ยวป๊อจะยืนอยู่บนเก้าอี้กลมตัวนี้ แอบดูสภาพภายใน ร่องหน้าต่างที่นี้ใหญ่เป็นพิเศษ สามารถเห็นสภาพภายในห้องโถงอย่างชัดเจน เพียงแต่แขกเหรื่อที่นั่งหันข้าง มองไม่เห็นเงาคนนอกหน้าต่าง กาลก่อนมิทราบแอบดูกี่ร้อยครั้งไม่เคยถูกจับได้มาก่อน

แลเห็นในห้องโถงจุดเทียนไขแดงโชติช่วง มารดาพอกเครื่องประทินโฉมเต็มหน้า สวมโส่ชุดสีชมพูที่ดีเลิศที่สุด บนเรือนผมเสียบดอกไม้แดงดอกหนึ่ง ปั้นรอยยิ้มรินสุราให้กับแขกเหรื่อสองคน

อุ้ยเซี่ยวป๊อเพ่งพิจารณามารดาโดยละเอียด ครุ่นคิดขึ้น

"ที่แท้มารดาชราปานนี้ มิอาจประกอบอาชีพนี้สืบต่อ มีแต่ตัวเชื้อโรคตาบอดสองคนนี้ จึงเรียกนางมาร่วมดื่มสุรา เสียงเพลงของมารดาไม่ไพเราะน่าฟังนัก หากแม้นเรามาเที่ยวซ่อง นางมิใช่มารดาเรา ต่อให้แถมเงินเราสามพันตำลึง ก็ไม่เรียกหานาง!

ได้ยินมารดากล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"กงจื้อทั้งสองเชิญดื่มสุราจอกนี้ เราจะร้องเพลงยามห้าครุ่นคำนึงเป็นการประโลมอารมณ์"

อุ้ยเซี่ยวป้อลอบทอดถอนใจ ครุ่นคิดขึ้น

"เพลงของมารดา ร้องไปร้องมามีแต่หลายเพลงนี้ หากมิใช่เพลงครุ่นคำนึงยามห้า ก็เป็นกิ่งม่วงคู่ใบขจี หาไม่ก็เป็นเพลงพัดจีบโบกไหวสองคนร่มรื่นชื่นบาน ไม่ยอมหัดร้องเพิ่มขึ้นอีกหลายเพลง"

แต่แล้วฉุกใจคิด ถึงกับแทบหัวร่อออกมา

"เราก็ไม่ยอมร่ำเรียนวิชาฝีมือเพิ่มเติม ที่แท้สันดานเกียจคร้านของเรา ตกทอดมาจากมารดา"

พลันได้ยินสุ้มเสียงอ่อนหวานเสียงหนึ่งดังว่า

"มิต้องแล้ว"

วาจาสามคำนี้พอกระทบโสต อุ้ยเซี่ยวป้อถึงกับสะท้านทั้งร่างแทบลื่นไถลลงจากเก้าอี้หิน

สายตายามชำเลืองแล เห็นมือขาวผ่องเรียวงามข้างหนึ่ง กันจอกสุราไว้ พอเลื่อนสายตาผ่านแขนเสื้อข้างนั้นขึ้นไป ก็เห็นหน้าด้านข้างอันสวยชื่นสะคราญ ผู้กล่าววาจากลับเป็นอาคอ ซึ่งอุ้ยเซี่ยวป้อลุ่มหลงรักใคร่อยู่ในคราบปลอมเป็นบุรุษ!

อุ้ยเซี่ยวป้อตื่นเต้นลิงโลดสุดระงับ ครุ่นคิดขึ้น

"อาคอไฉนมาถึงเมืองเอี้ยงจิว เข้าสู่ตึกเริงสราญ นางปลอมแปลงเป็นบุรุษมายังที่นี้ ไม่เรียกหาผู้อื่นกลับเรียกมารดาเราดื่มสุราด้วย คงเห็นแก่เรานั่นเอง ที่แท้นางยังมีมโนธรรมประจำใจ นึกถึงเราผู้เป็นสามีเคยกราบไหว้ฟ้าดินกับนาง วิเศษแท้เราสองสามีภรรยาพบพานอีกครา วันนี้จะส่งตัวเข้าห้องหอแต่งงานอยู่กินกัน"

พลันได้ยินสุ้มเสียงบุรุษผู้หนึ่งกล่าวว่า

"น้องแซ่โง้วอย่าเพิ่งดื่มสุรา รอให้สหายชาวมองโกลรุดมาก่อน..."

อุ้ยเซี่ยวป้อแก้วหูลั่นอื้ออึง ตาลายสมองหมุน ยามกะทันหันมองไม่เห็นภาพพจน์ ต้องพริ้มตาระงับสติลืมตาขึ้นมองดู เห็นบุรุษหนุ่มที่นั่งอยู่ข้างกายอาคอมิใช่แต้โคกซวง จะเป็นผู้ใดได้?

แต้โคกซวงเป็นบุตรชายแต้เซ่งกง ผู้สถาปนาสมาคมฟ้าดิน ซึ่งล่วงลับไปแล้ว กลับเป็นศัตรูด้านความรักของอุ้ยเชี่ยวปัอ

มารดาอุ้ยเชี่ยวปัอนามอุ้ยชุนฮวยกล่าวว่า

"เชียงกงน้อยเมื่อไม่ดื่ม เชียงกงใหญ่เชิญดื่มจอกหนึ่ง"

พลางรินสุราแก่แต้โคกซวงจอกหนึ่ง พร้อมกับกระแทกนั่งลงที่อ้อมอกมัน

อาคอร่ำร้องว่า

"นี่ ท่านสำรวมตัวไว้"

อุ้ยชุนฮวยหัวร่อพลางกล่าว

"เชียงกงน้อยหน้าเปราะบาง ไม่คุ้นเคยกับสภาพที่นี้ ภายหน้าท่านหากมาท่องเที่ยวทุกวี่วัน ยังตำหนิผู้อื่นไม่ทอดไมตรีให้ เชียงกงน้อยข้าพเจ้าเรียกโกวเนี้ยน้อยมาสนทนากับท่าน ดีหรือไม่?"

"ไม่ ท่านนั่งสงบเสงี่ยมอยู่ด้านข้างด้วย"

"ที่แท้ท่านหึงหวง ตำหนิข้าพเจ้าปรนนิบัติเชียงกงใหญ่ไม่ปรนนิบัติท่าน"

พลางยืดกายขึ้น คิดหมายทรุดนั่งลงยังอ้อมอกมัน

อุ้ยเชี่ยวปัอชมดูทั้งขุ่นเคืองทั้งขบขัน ครุ่นคิดขึ้น

"ในโลกกลับมีเรื่องประหลาดพิกลเช่นนี้ ภรรยาเรามาเที่ยวมารดาเรา"

แลเห็นอาคอยื่นมือผลักวูบ อุ้ยชุนฮวยมิอาจยืนหยัดมั่น ต้องกระแทกนั่งลงกับพื้น

อุ้ยเชี่ยวปัอโทสะประดัง ครุ่นคิดขึ้น

"นางโสโครกผลักไสแม่ผัวท่าน นับว่าปราศจากสัมมาคารวะ"

อุ้ยชุนฮวยกลับมิมีโทสะ ผุดลุกขึ้นอย่างยิ้มแย้มกล่าวว่า

"เชียงกงน้อยเมื่อเอียงอาย ท่านก็เข้ามานั่งตักข้าพเจ้าดีหรือไม่?"

อาคอกล่าวเสียงเย็นชา

"ไม่ดี"

เบือนหน้ามากล่าวกับแต้โคกซวงว่า

"ข้าพเจ้าจะไปแล้ว ไม่นัดพบในที่อื่น กลับนัดพบกันที่นี้"

แต้โคกชวงกล่าวว่า

"ทั้งหมดนัดพบกันในที่นี้ ไม่พบไม่เลิกรา เราก็มิทราบว่าสถานที่นี้จะเป็นที่โสโครก"

อุ้ยเชี่ยวปัอยิ่งรับฟังยิ่งชุ่นแค้น ครุ่นคิดขึ้น

"คราก่อนตอนอยู่ในมณฑลกวางไซ เด็กแซ่แต้ท่านวิงวอนขอชีวิตจากเรา สาบานว่าจะไม่กล่าววาจากับภรรยาเราแม้สักคำเดียว วันนี้กลับมาเที่ยวมารดาเรา นั่นยังพอทำเนา มิหนำซ้ำยังกล่าววาจากับภรรยาเราหลายร้อยหลายพันคำ ครั้งกระโน้นเราสมควรตัดลิ้นท่านจึงถูกต้อง"

ยามนั้น อุ้ยชุนฮวยปลุกปลอบจิตใจ ยื่อมือโอบรอบคอแต้โคกชวง แต้โคกชวงกลับแกะมือนางออก กล่าวว่า

"ท่านออกไปเบื้องนอก เราสองมีวาจาสนทนากัน รอจนเราเรียกหาท่านค่อยเข้ามา"

อุ้ยชุนฮวยอับจนปัญญา ได้แต่ล่าถอยออกจากห้องโถง แต้โคกชวงกล่าวเบาๆ

"คอม่วย ไม่สะกดกลั้นเรื่องเล็กน้อย จะทำลายแผนการใหญ่ คิดสำเร็จกิจการใหญ่ ได้แต่สะกดกลั้นใจ"

อาคอกล่าวว่า

"ราชบุตรกัวะยื่นตังนั้น คงมิใช่ตัวดีงาม มันไฉนนัดพบกับท่านในที่นี้?"

อุ้ยเชี่ยวปัอพอฟังคำ "ราชบุตรกัวะยื่อตัง" พลันฉุกใจได้คิดครั้งกระโน้นอุ้ยเชี่ยวปัอรับบัญชาจากคังฮีปลงผมออกบวชที่เสียวลิ้มยี่ ราชบุตร-กัวะยื่อตังแห่งมองโกลรุดมารุกราน เคยชัดอาวุธลับทำร้ายตน ตีที่ตนสวมใส่ภูษิตวิเศษคุ้มครองกาย ไม่ได้รับอันตราย ภายหลังยังสมคบคิดกับแคว้นทิเบต เผ่ารามสูรและโจ้วซำกุ่ยวางแผนกบฏ ดังนั้นครุ่นคิด

"ตัวบัดซบแห่งมองโกลนี้ก็รุดมาด้วย พวกมันคงวางแผนคิดกบฏบิดาจะระดมกำลังทหาร กวาดล้างพวกท่านในคราเดียว"

ได้ยินแต้โคกชวงกล่าวว่า

"หลายวันมานี้เมืองเอี้ยงจิวตรวจค้นอย่างเข้มงวด ขอเพียงเป็นแขกเหรื่อแปลกหน้าพักพำนักโรงเตี๊ยม จะถูกคนของกรมเมืองสอบสวนซ่องคณิกานี้มิมีคนมาพร่ำพิไร กลับเร้นลับยิ่ง ราชบุตรกัวะยื่อตังจึงนัดพบในที่นี้"

หยุดเล็กน้อยจึงเอ่ยสืบต่อ

"อย่าว่าแต่เทพธิดาเยี่ยงท่าน หากพำนักโรงเตี๊ยม ผู้คนทั่วทั้งเมืองเอี้ยงจิวเร่งรุดมาชมดูท่าน จะช้าเร็วย่อมต้องเกิดเรื่องขึ้น"

อาคอยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไม่ต้องการให้ท่านประจบสอพลอ"

แต้โคกซวงยื่นแขนซ้ายออก โอบไหล่กลมมนของนางไว้ กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"นี่เป็นความสัตย์จริง"

อุ้ยเซี่ยวป๊อบังเกิดเพลิงโทสะลุกฮือโหม ย่อกายลง ยื่นมือแตะด้ามมีดสั้น คิดโถมเข้าไปเสี่ยงชีวิต แต่แล้วฉุกคิดขึ้น

"เด็กแซ่แต้ฝีมือสูงเยี่ยม อาคอก็อยู่ฝ่ายมัน เราหากบุกเข้าไปชายโฉดหญิงแพศยาคู่นี้ คงต้องสมคบคิดกันประทุษร้ายสามี เราไม่อาจเป็นบู๊ตั่วเด็ดขาด"

(บู๊ตั่วเป็นชายพิการ ได้สตรีสวยสะคราญพัวกิมเน้ยเป็นภรรยาภายหลังนางคบกับชายชู้ไซมึ้งเค่ง สมคบกันปลิดชีวิตบู๊ตั่ว)

ยามนั้นข่มเพลิงโทสะอย่างยากเย็น พริ้มตาไม่ชมดูท่าทีอันสนิทสนมของทั้งสอง ได้ยินอาคอกล่าวว่า

"กอกอ (พี่ชาย) ที่แท้..."

อุ้ยเซี่ยวป๊อยิ่งหึงหวงแน่นอน แผดต่าในใจ

"มารดามันหน้าด้านนัก แม้แต่คำ "กอกอ" ก็เรียกหาจากปาก"

คำพูดถัดจากนั้นของนาง ไม่ได้สดับฟังได้ยินแต้โคกซวงกล่าว

"มันเปิดเผยพวกเราเร้นลับ บริวารของกัวะยื่อตังร้ายกาจยิ่งคราครั้งนี้ต้องร่วมมือกับฝ่ายมองโกลทิ่มแทงมันสักหลายรูให้จงได้"

อาคอกล่าวว่า

"คนผู้นี้คุกคามคนไป ความแค้นนี้หากไม่ชำระล้าง ชั่วชีวิตข้าพเจ้า

มิมีวันสบายใจได้"

อุ้ยเซี่ยวป๊อครุ่นคิดในใจ

"เป็นผู้ใดล่วงเกินท่าน ท่านหากคิดล้างแค้นบอกต่อเราก็ใช้ได้แล้ว"

แต้โคกซวงกล่าวว่า

"คิดปลิดชีวิตมันไม่ยากนัก เพียงแต่ทหารแมนจูรักษาการณ์เข้มงวดยิ่ง หลังจากลงมือประสบผลคิดล่าถอยโดยปลอดภัย เกรงว่ายากเย็นยิ่ง เราคิดไปคิดมา หากใช้คนปลอมแปลงเป็นนักร้องอะไรนั่น ก็สามารถชิดใกล้มัน มีโอกาสประทุษร้ายมันอย่างลอบเร้น"

อุ้ยเซี่ยวป๊อครุ่นคิดอย่างลงสัยใจ

"คนผู้นี้มักมากกามคุณ? มันหมายถึงผู้ตรวจการณ์ หรือว่านายอำเภอเมือง?"

อาคอกล่าวว่า

"นอกจากข้าพเจ้ากับซือเจ้ (ศิษย์ผู้พี่ที่เป็นสตรี) หามีผู้อื่นยินยอมปลอมแปลงเป็นนักร้อง แต่ข้าพเจ้าไม่อาจลอกเลียนเยี่ยงสตรีต่ำช้าเช่นนี้ได้"

แต้โคกซวงกล่าวว่า

ในความเห็นของเรา มิสู้หาทางร่วมมือกับพ่อครัว แพร่พิษในสุราปลิดชีวิตมัน"

"เยี่ยงนี้ออกจะกรุณามันไป ข้าพเจ้าต้องการฟันสองมือ ตัดลิ้นที่พร่ำกล่าวเหลวไหลของมัน ข้าพเจ้า....ข้าพเจ้าแค้นปีศาจน้อยนี้นัก!"

อุ้ยเซี่ยวป๊อสมองอึงอล ร่ำร้องในใจ

"ที่แท้นางคิดฆ่าสามี"

ตนทราบดีว่า อาคอผูกพันรักมั่นอยู่กับแต้โคกซวง แต่คิดไม่ถึงจะอาฆาตแค้นตนปานนี้ มิทราบตนรานน้ำใจนางในที่ใด

ปมปริศนานี้พลันคลี่คลายในบัดดล ได้ยินแต้โคกซวงกล่าวว่า

"คอม่วย เด็กน้อยนี้ลุ่มหลงรักท่าน ไม่กล้าล่วงเกินท่านแม้แต่น้อย ข้าพเจ้าทราบว่าท่านที่คิดฆ่ามัน เพราะเพื่อระบายโทสะแทนข้าพเจ้า น้ำใจของท่านนี้ ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้ามิทราบจะทดแทนอย่างไร?"

อาคอกล่าวเสียงนุ่มนวล

"มันหยามท่านหนึ่งส่วน ยังสร้างความชุ่นแค้นแก่ข้าพเจ้า ยิ่งกว่าหยามหยันข้าพเจ้าสิบส่วน สุดที่ผู้คนจะกล้ำกลืนรับได้จริงๆ"

แค้โคกซวงยื่นแขนขวาออกโอบกอดนาง สีหน้าอาคอเปี่ยมแววขวยเขินเอียงอาย ซุกศีรษะกับอ้อมอกมัน

อุ้ยเชี่ยวปัอหัวงสมองสับสนเลอะเลือน มิทราบทำอะไร พลันรู้สึกศีรษะดึงวูบ เปียที่ด้านหลังถูกคนยึดจับไว้

อุ้ยเชี่ยวปัอใจหายวาบ จากนั้นใบหูถูกบิด ขณะจะส่งเสียงร้องเรียกได้ยินสุ้มเสียงคุ้นหูเสียงหนึ่งตวาดเบาๆ

"ลูกเต่าน้อย ตามเรามา"

คำ "ลูกเต่าน้อย" นี้คนผู้นี้มิทราบต่ากี่ร้อยครั้ง ฝีมือดึงเปียบิดใบหูก็ช่ำชองชำนาญยิ่ง มิทราบดึงบิดมากี่ร้อยครา ผู้ลงมือคือมารดาของตน อุ้ยชุนฮวยเอง!

อุ้ยเชี่ยวปัอจึงติดตามนางไปอย่างเชื่องเชื่อ ไม่กล้าสะบัดดิ้นรนแม้แต่น้อย ทั้งสองหวนกลับห้องพัก อุ้ยชุนฮวยตวัดเท้ากลับเตะประตูปิดลง คลายมือจากการยึดกุมเปียและใบหู

อุ้ยเชี่ยวปัอร้องว่า

"มารดา ข้าพเจ้ากลับมาแล้ว"

อุ้ยชุนฮวยเพ่งมองอุ้ยเชี่ยวปัอนิ่งนาน พลันโอบกอดบุตรชายไว้สะอึกสะอื้นร่ำไห้ออกมา

อุ้ยเชี่ยวปัอกล่าวอย่างยิ่มแย้ม

"มารดา ข้าพเจ้ามิใช่กลับมาหาท่านแล้วหรือท่านไฉนร่ำไห้เล่า?"

อุ้ยชุนฮวยสะอึกสะอื้นพลางกล่าว

"เจ้าไปตายเสียที่ใด? เราค้นหาเจ้าทั่วทั้งเมืองเอี้ยงจิว มิทราบกราบไหว้วิงวอนสิ่งศักดิ์สิทธิ์กี่ครั้งครา ในที่สุดเจ้าก็กลับมาข้างกายมารดาแล้ว"

อุ้ยเชี่ยวปัอหัวร่อพลางกล่าวว่า

"ข้าพเจ้ามิใช่เด็กทารก เพียงออกไปเที่ยวที่เบื้องนอก ท่านไม่ต้องห่วงใยกังวลไป"

อุ้ยชุนฮวยเบิ่งตาที่เอ่อคลอด้วยหยาดน้ำเพ่งพิจารณา เห็นบุตรชาย

สูงใหญ่ขึ้น สร้างความปีติยินดียิ่ง ต้องร่ำไห้อีกครา กล่าวว่า

"เจ้าลูกเต่าออกไปท่องเที่ยวที่เบื้องนอก ไม่บอกต่อมารดาสักคำ ทั้งยังไปนานปานนี้ ครานี้ต้องให้เจ้ารับประทานหน่อไม้สักมื้อหนึ่ง"

"หน่อไม้" ที่ว่า คือการใช้ไม้ไผ่โบยกัน อุ้ยเซี่ยวปัอไม่ได้รับประทานมานาน พอฟังอดหัวร่อมิได้

อุ้ยซุนฮวยก็หัวร่อออกมา ล้วงผ้าเช็ดหน้าเช็ดความมอบแมมบนใบหน้าอุ้ยเซี่ยวปัอ เช็ดอยู่หลายครา พอก้มศีรษะลง เห็นปกเสื้อนางแปดเปื้อนน้ำมูกน้ำตา และขี้เถ้าบนใบหน้าบุตรชาย

อุ้ยซุนฮวยเจ็บปวดใจขึ้นมา ตบหน้าอุ้ยเซี่ยวปัออย่างหนักหน่วงฉาดหนึ่ง แผดด่าว่า

"ชุดใหม่ของเรานี้ เพิ่งตัดเย็บเมื่อตรุษจีนปีก่อน สวมใส่เพียงมิกี่ครั้ง ลูกเต่าน้อยพอกลับมา ไม่ประกอบเรื่องดีงาม กลับก่อกวนเสื้อผ้ามารดาสกปรก แล้วนี่จะให้เรารับแขกอย่างไร?"

อุ้ยเซี่ยวปัอเห็นมารดารักถนอมเสื้อผ้าชุดใหม่ ชุ่นแค้นจนหน้าแดงฉาน จึงกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"มารดามิต้องเสียดาย พรุ่งนี้ข้าพเจ้าจะซื้อเสื้อใหม่แก่ท่านหนึ่งร้อยชุด ให้ประเสริฐเลิศกว่าชุดนี้สิบเท่า"

อุ้ยซุนฮวยกระชากเสียงว่า

"ลูกเต่าน้อยรู้จักแต่ประโคมโหม ดูจากสารรูปของเจ้า สามารถร่ำรวยกลับมาหรือ?"

"ร่ำรวยยังไม่ร่ำรวย ข้าพเจ้าพนันมือขึ้น ชนะได้เงินทองมาบ้าง"

อุ้ยซุนฮวยกลับมีความเชื่อมั่นต่อความสามารถในการพนันคดโกงของบุตรชายอยู่หลายส่วน จึงแบมือออก กล่าวว่า

"อย่างนั้นมอบมา เจ้าพอพกเงินทอง ภายในครึ่งชั่วยามก็ต้องผลาญหมดสิ้น"

"คราครั้งนี้ข้าพเจ้าพนันชนะมากหลาย มิว่าอย่างไรก็จับจ่ายใช้สอยไม่หมดสิ้น"

อุ้ยซุนฮวยตวัดมือตบใส่ อุ้ยเซี่ยวปัอก้มศีรษะหลบเลี่ยงได้ ในใจ

ครุ่นคิดขึ้น

"ผู้ที่พอพบหน้าเขาก็ตบตี ทิศเหนือมีเกี่ยงเส้งกงจู้ ทิศใต้มีมารดาชรา"

ยามนั้นสอดมือไปในอกเสื้อ หมายล้วงเงินทองออกมา ที่เบื้องนอกแว่วเสียงผู้ควบคุมช่องร้องว่า

"ชุนฮวย แขกเหรื่อเรียกหาท่านแล้ว"

อุ้ยชุนฮวยรีบขานรับว่า

"มาแล้ว"

สาวเท้าถึงหน้าโต๊ะ ตั้งกระจกส่องดู พอกพูนแป้งประทินโฉมลงบนใบหน้าเล็กน้อย กล่าวว่า

"เจ้านอนทอดกายอยู่ที่นี้ให้กับเรา มารดาจะกลับมาสอบถามเจ้าอย่าได้...อย่าได้ผละจากไป"

อุ้ยเชี่ยวปัอเห็นประกายมารดาเปี่ยมแววห่วงใยกังวล แสดงว่ากริ่งเกรงตนเตลิดหลบหนีอีก จึงกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ข้าพเจ้าไม่ไป ท่านวางใจเถอะ"

อุ้ยชุนฮวยด่าคำ "ลูกเต่าน้อย" สีหน้าปรากฏแววลิงโลด สาวเท้าออกจากห้อง

อุ้ยเชี่ยวปัอสัมกายลงบนเตียง ดึงผ้าห่มมาห่มคลุมร่าง ชั่วครู่ให้หลังอุ้ยชุนฮวยก็กลับเข้าห้องมา ในมือถือป้านสุราใบหนึ่ง เห็นบุตรชายนอนทอดกายบนเตียงก็วางใจลง หันกายหมายจากไป

อุ้ยเชี่ยวปัอทราบว่า เป็นแต้โดกซวงสั่งนางไปเพิ่มเติมสุรา พลันบังเกิดปฏิภาณวูบ กล่าวว่า

"มารดา ท่านคิดไปเพิ่มเติมสุราให้กับแขกเหรื่อ?"

อุ้ยชุนฮวยกล่าวว่า

"มิผิด เจ้านอนสงบเสงี่ยมให้กับเรา เมื่อขากลับมารดาจะหาอาหารมาให้กับเจ้า"

"ท่านพอเพิ่มเติมสุรา นำมาให้ข้าพเจ้าดื่มสักหลายคำด้วย"

"ปีศาจตะกละ เด็กทารกดื่มสุราอันใด"

พลางถือป้านสุราจากไป

อุ้ยเชี่ยวปัอรีบทาบสายตากับร่องผนัง เห็นในห้องข้างเคียงปรากจากเงาร่างผู้คน รีบถลันออกจากห้องเข้าสู่ห้องข้างเคียง เปิดตู้หยิบฉวยสุรามอมสวาทของแม่เล้าขวดนั้นออกมา กลับเข้าห้องหับของตน ซุกซ่อนอยู่ในผ้าห่ม ในใจครุ่นคิดขึ้น

"เจ้าเดียรัจฉานน้อยแต้โคกซวง คิดผสมพิษร้ายในสุราเรา บิดาวันนี้จะชิงลงมือก่อน"

มินานให้หลัง อุ้ยชุนฮวยถือป้านสุราที่ตวงจนปริ่มเข้ามา กล่าวว่า

"รีบดื่มสักสองคำ"

อุ้ยเชี่ยวปัอลุกขึ้นนั่ง รับป้านสุราดื่มคำหนึ่ง อุ้ยชุนฮวยเห็นบุตรชายขโมยดื่มสุราของผู้มาเที่ยวซ่อง สีหน้าอดปรากฏแววรักเวทนามิได้

อุ้ยเชี่ยวปัอพลันร้องโพล่งว่า

"มารดา ใบหน้าท่านมีขี้เถ้าก้อนหนึ่ง"

อุ้ยชุนฮวยรีบสะอึกถึงหน้ากระจก อุ้ยเชี่ยวปัอฉกฉวยโอกาสนั้นซ่อนป้านสุราอยู่ในผ้าห่ม เทสุรามอมสวาทลงไปครึ่งขวด!

อุ้ยชุนฮวยเห็นใบหน้าตนเองสะอาดสะอ้าน ไหนเลยมีขี้เถ้าใด จากนั้นฉุกคิดว่า บุตรชายเล่นลวดลาย คิดกันนางไป เพื่อขโมยดื่มสุราคำใหญ่ ดังนั้นหันกายกลับช่วงชิงป้านสุรามา แผดด่าว่า

"ลูกเต่าน้อยมุดออกจากครรภ์มารดา เราไหนเลยมิทราบแผนปีศาจของเจ้า? เฮอะกาลก่อนเจ้าไม่ดื่มสุรา พอออกไปร่อนเร่ที่เบื้องนอกเรื่องเลวร้ายใดล้วนเรียนรู้"

อุ้ยเชี่ยวปัอแสร้งเป็นมิได้ยิน กล่าวว่า

"มารดา เชียงกงน้อยนั้นอารมณ์รุนแรง ท่านก็กรอกมันสักหลายจอก มันหากเมามาย จะหลอกลวงเงินทองจากเชียงกงใหญ่ง่ายดายขึ้น"

อุ้ยชุนฮวยกล่าวว่า

"มารดาประกอบการค้ามาชั่วชีวิต ไหนเลยต้องให้เจ้าเสี้ยมสอนแนะนำ?"

ในใจกลับคล้อยตามความเห็นบุตรชาย จากนั้นครุ่นคิดขึ้น

"ลูกเต่าน้อยกลับบ้านมา นับเป็นเรื่องน่ายินดี ทางที่ประเสริฐค่ำคืนนี้ตัวเชื้อโรคนั้นอย่าได้เรียกเราค้างแรมด้วย มารดาจะอยู่ร่วมกับบุตรชาย"

ขณะครุ่นคิด หันกายออกจากห้อง

อุ้ยเชี่ยวปัอนอนทอดกายอยู่บนเตียง บัดเดี๋ยวขุ่นแค้น บัดเดี๋ยวลำพอง ครุ่นคิดในใจ

"บิดาโชคดีจริงๆ เด็กแซ่แต้ไม่เที่ยวผู้อื่น กลับคิดเป็นพ่อเลี้ยงเราค่ำคืนนี้ต้องทิ่มแทงมันสักมีดหนึ่ง จากนั้นโรยผงละลายซากศพลงไป"

หวนนึกถึงหลังจากโรยผงละลายซากศพลงบนปากแผล เพียงชั่วขณะแต่โคกซวงจะละลายเป็นน้ำเหลืองกองหนึ่ง อาคอพอสร่างเมาจะไม่พบ "กอกอ" ของนางอีก ต่อให้ขบคิดจนสมองแทบแตก ก็นึกไม่ออกว่าเป็นเรื่องราวใด ต้องรำพึงในใจ

"มารดามันเถอะ ท่านหากคิดเรียกกอกอ ก็เรียกอีกหลายคำหาไม่จะมิมีโอกาสเรียกหาอีก"

ยามลิงโลดต้องพลิกกายลุกขึ้น ย้อนกลับมาหน้าห้องโถง น้ำค้างพรมพร่าง ลอบดูอยู่เบื้องนอก เห็นแต้โคกซวงเพิ่งดื่มสุราหมดจอก อาคอยกจอกแดะกับริมฝีปาก เพียงจิบดื่มเล็กน้อย

อุ้ยเชี่ยวปัอลิงโลดยิ่ง เห็นมารดารินสุราให้กับแต้โคกซวง แต้โคกซวงพลันโบกมือกล่าวว่า

"มิต้องให้ท่านปรนนิบัติอีก ออกไปได้"

อุ้ยชุนฮวยรับคำ ตอนที่วางจอกสุราลง ได้ใช้แขนเสื้อปกปิดขาหมูย่างจานหนึ่ง

อุ้ยเชี่ยวปัอยิ้มเล็กน้อย ขบคิดขึ้น

"เรามีขาหมูย่างรับประทานแล้ว"

รีบล่าถอยกลับเข้าห้อง ชั่วครู่ให้หลัง อุ้ยชุนฮวยถือขาหมูย่างจานนั้นเข้ามา กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ลูกเต่าน้อย ตอนที่เจ้าอยู่เบื้องนอก เคยรับประทานอาหารโอชะเยี่ยงนี้หรือไม่?"

พลางทรุดนั่งลงที่ขอบเตียง จับจ้องมองบุตรชายรับประทานอย่าง

ยิ้มแย้ม รู้สึกมีรสชาติยิ่งกว่าตัวเองรับประทานอีก

อุ้ยเชี่ยวป้อพลันถามว่า

"มารดา ท่านดื่มสุราหรือไม่?"

"ก่อนหน้านี้เราดื่มหลายจอก หากดื่มอีกกลัวว่าจะเมามาย เจ้าจะหลบหนีไป"

อุ้ยเชี่ยวป้อครุ่นคิดในใจ

"หากไม่มอมมารดาเมามาย มิอาจสำเร็จกิจการใหญ่ได้"

ดังนั้นกล่าวว่า

"ข้าพเจ้ารับปากว่าจะไม่หลบหนีแน่นอน มารดาข้าพเจ้ามิได้นอนกับท่านมานาน ค่ำคืนนี้ท่านอย่าได้ค้างแรมกับตัวเชื้อโรคสองนั้น ให้นอนกับข้าพเจ้าในที่นี้"

อุ้ยชุนฮวยลิงโลดยิ่ง อุ้ยเชี่ยวป้อเมื่ออายุเจ็ดแปดขวบ จึงอาลัยอาวรณ์ต่อนาง พอเติบใหญ่ก็ไม่คิดถึงอีก มิคาดพอออกไปรับความลำบากตรากตรำที่เบื้องนอก กลับนึกถึงความดีของมารดา จึงกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ตกลง ค่ำคืนนี้มารดาจะนอนกับเชี่ยวป้อ

"มารดา ข้าพเจ้าแม้อยู่เบื้องนอกแต่คิดถึงท่านทุกวี่วันมา ข้าพเจ้าจะเปลื้องเสื้อผ้าให้กับท่าน"

ฝีมือประจบสอพลอของตน ยามใช้กับดังฮี เกี่ยงเส้งกงฮู้ ประมุขนิกายเทพมังกร ซือแป๋ต่างๆ ล้วนสัมฤทธิผล ยามนี้ใช้ต่อมารดาผู้ให้กำเนิดก็ได้ผลทันที

อุ้ยชุนฮวยรับแขกมามากหลาย มือของบุรุษพอลูบคลำต้องร่างก็ยึดถือเป็นท่อนไม้ บัดนี้บุตรชายพอยื่นมือมาปลดกระดุมเสื้อให้กับนางถึงกับร่างอ่อนระทวย หัวร่อคิกคักออกมา

อุ้ยเชี่ยวป้อเปลื้องชุดนอกให้กับมารดาเสร็จสิ้น ก็คิดหมายดึงสายรัดกางเกงให้นาง อุ้ยชุนฮวยร้องเพ้ยตีมือบุตรชายเบาๆ กล่าวว่า

"เราลงมือเอง"

พลันอับอายขึ้นมา มุดกายเข้าผ้าห่ม ค่อยถอดกางเกง หยิบฉวยออกมาวางอยู่บนผ้าห่ม

อุ้ยเชี่ยวปัอล้วงเงินสองแท่ง หนักประมาณสามสิบตำลึงออกมายัดเยียดไปในมือมารดา กล่าวว่า

"มารดา เงินจำนวนนี้ให้กับท่าน"

อุ้ยชุนฮวยลิงโลดจนหลั่งน้ำตา กล่าวว่า

"เรา...เราจะเก็บรักษาให้กับเจ้า อีกหลายปีจะตกแต่งภรรยาดีงามให้กับเจ้าคนหนึ่ง"

อุ้ยเชี่ยวปัอรำพึงในใจ

"เรากำลังจะไปตกแต่งภรรยาแล้ว!"

อ้าปากเป่าตะเกียงน้ำมันดับไฟ กล่าวว่า

"มารดา ท่านรีบนอนเถอะ ข้าพเจ้ารอท่านหลับไหลค่อยเข้านอน"

อุ้ยชุนฮวยด่าอย่างยิ้มแย้ม

"ลูกเต่าน้อยมีลวดลายมากมายนัก"

พลางพริ้มตาลง นางเหน็ดเหนื่อยตลอดวันกอปรกับดื่มสุราเข้าไปหลายจอก พอเห็นบุตรชายกลับมา ยิ่งปลาบปลื้มปีติ เมื่อสงบจิตใจลงมินานให้หลังจึงเคลิ้มหลับไป

อุ้ยเชี่ยวปัอได้ยินเสียงกรนเบาๆ ของนาง จึงย่องฝีเท้ามาถึงหน้าประตู แต่แล้วฉุกใจคิด หวนกลับมาหยิบฉวยกางเกงของมารดาเหวี่ยงขึ้นไปบนมุ้ง ครุ่นคิดขึ้น

"รอสักครู่ท่านหากตื่นขึ้นมา หากางเกงไม่พบก็มิอาจออกมาจับตัวเรา"

พอมาถึงนอกห้องโถงน้ำค้างพรมพร่าง เห็นแต้โคกชวงนั่งหงายบนเก้าอี้ อาคอฟุบกายอยู่บนโต๊ะ ล้วนแน่นิ่งไม่เคลื่อนไหว

อุ้ยเชี่ยวปัอลิงโลดยิ่ง สาวเท้าเข้าห้องโถง คิดปิดประตูลง แต่แล้วฉุกคิดขึ้น

"ไม่ต้องปิดประตู หากแม้นเด็กแซ่แต้แสร้งเมา พอปิดประตูลงเราก็มิมีทางหนีรอดได้"

ขณะครุ่นคิด ดึงมีดสั้นประกายดำออกมากระชับมั่น สะอึกเข้าใกล้ยื่นมือขวาผลักไสแต้โคกชวง มันกลับไม่ขยับเคลื่อนไหว สลบไสลไปจริงๆ

ทดลองผลักอาคอ ได้ยินนางส่งเสียงดังอืมม์ แต่มิได้ลุกขึ้นนั่งจึงครุ่นคิดขึ้น

"นางดื่มสุราน้อยเกินไป อีกมินานจะฟื้นตื่นมา"

ดังนั้นชุกเก็บมีดสั้น ประคองนางนั่งตัวตรง

อาคอพริ้มตาสนิท ส่งเสียงเลอะเลือนว่า

"กอกอ ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้าไม่อาจดื่มแล้ว"

อุ้ยเซี่ยวป๋อกล่าวเบาๆ

"ม่วยม่วยอันประเสริฐ ดื่มอีกจอกหนึ่ง"

พลางรินสุรามอมสวาทจอกหนึ่ง ใช้มือขวาง้างปากของนางกรอกสุราลงไป อาคอยามเคลิบเคลิ้มเลอะเลือน กลับดื่มสุรามอมสวาทลงไปจนหมดสิ้น

อุ้ยเซี่ยวป๋อครุ่นคิดในใจ

"บิดากราบไหว้ฟ้าดินกลับท่านแล้ว แต่ท่านมิยอมเข้าห้องหอกลับมาเป็นนางโสโครกในตึกเริงสราญ นับว่าใฝ่ต่ำจริงๆ"

อาคอความจริงผุดผาดสะคราญ หลังจากดื่มสุราเมามาย ภายใต้เทียนไขแดงสาดส่อง ยิ่งงดงามหยาดเยิ้ม

อุ้ยเซี่ยวป๋อหวั่นไหวใจขึ้นมา ไม่คำนึงถึงการสังหารแค้โคกชวงโอบอุ้มอาคอขึ้น สาวเท้าเข้าห้องหับข้างห้องโถงน้ำค้างพรมพร่าง ห้องหับนี้ใช้เป็นที่ค้างแรมของแขกเหรื่อ เตียงขนาดใหญ่กว้างถึงหกเชียะ ผ้าปูที่นอนแพรวพราย ผ้าห่มปักทอลวดลาย ประดับประดาอย่างงดงาม

อุ้ยเซี่ยวป๋อวางร่างอาคอลงบนเตียงอย่างแผ่วเบา กลับออกมาหยิบฉวยเชิงเทียน วางลงบนโต๊ะข้างเตียง เห็นอาคอหน้าแดงเปล่งปลั่ง ถึงกับใจเต้นระทึกตูมตาม ก้มกายลงเปลื้องชุดยาวของนางออก เผยเห็นถึงตัวเอี๊ยม (เสื้อชั้นในของสตรีโบราณ) แนบเนื้อสีเขียวอ่อน

อุ้ยเซี่ยวป๋อยื่นมือหมายปลดกระดุมบนตัวเอี๊ยม พลันได้ยินเสียงฝีเท้าดังขึ้นที่ด้านหลัง คนผู้หนึ่งพุ่งโถมเข้ามา ขณะจะเหลียวหน้ากลับ เปียยาวพลันตึงวูบ ใบหูปวดแปลบ ถูกอุ้ยซุนฮวยยึดจับไว้อีกครา

อุ้ยเซี่ยวป๋อร่ำร้องว่า

"มารดา รีบปล่อยมือ"

อุ้ยชุนฮวยแผดด่าว่า

"ลูกเต่าน้อย พวกเราแม้ยากไร้ แต่มิอาจทำลายกฎระเบียบของดีก ไหนเลยขโมยเงินทองแขกเหรื่อได้? รีบออกไป"

"ข้าพเจ้าไม่ได้ขโมยเงินทองผู้คน"

อุ้ยชุนฮวยกระชากดึงเปีย ฉุดลากอุ้ยเชี่ยวปัอออกมา กลับถึงห้องพักส่วนตัว แผดด่าว่า

"เจ้าไม่ได้ขโมยเงินทองแขกเหรื่อ อย่างนั้นเปลื้องเสื้อผ้าผู้อื่นไยกัน? เงินหลายสิบตำลึงของเจ้านี้คงไปขโมยมา เราเลี้ยงดูเจ้าอย่างยากเย็นคิดมิถึงเจ้ากลับประพฤติเป็นโจร"

กล่าวถึงตอนคับแค้น ต้องหลั่งน้ำตาออกมา หยิบฉวยเงินบนเตียงทั้งสองแท่ง เหวี่ยงลงกับพื้น

อุ้ยเชี่ยวปัอมีปากยากอธิบาย หากบอกว่าแขกเหรื่อนี้คือสตรีปลอมเป็นบุรุษ แท้ที่จริงเป็นภรรยาของตน หนึ่งนั้นวาจายืดยาวไป สองมารดามิว่าอย่างไร ก็ไม่เชื่อถือ ได้แต่กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไยต้องขโมยเงินทองผู้อื่น? ท่านดูข้าพเจ้ายังมีเงินทองติดตัวมากหลาย"

พลางล้วงตั๋วแลกเงินจากอกเสื้อปีกใหญ่ เอ่ยสืบต่อ

"มารดา เงินเหล่านี้ข้าพเจ้าคิดให้กับท่าน เกรงว่าจะสร้างความแตกตื่นแก่ท่าน จึงค่อยๆ ให้แก่ท่าน"

อุ้ยชุนฮวยเห็นเป็นตั๋วแลกเงินหลายสิบใบ แต่ละใบมีมูลค่าหลายร้อยตำลึง ถึงกับเบิ่งตากลมโต กล่าวว่า

"เจ้า...เจ้าโจรน้อยลักล้วงมาจากเชียงกงทั้งสองกระมัง? ต่อให้เจ้าจุติใหม่ เป็นลูกเต่าน้อยอีกสิบชาติ ก็มิมีเงินทองมากมายปานนี้ รีบนำไปคืนแก่ผู้อื่นเถอะ พวกเราประกอบการค้าเยี่ยงนี้ หากมีความสามารถก็หลอกลวงผู้อื่นมาสักแปดหมื่นสิบหมื่นตำลึง แต่ต้องให้ฝ่ายตรงข้ามยินยอมพร้อมใจ ประคองมอบออกมาเอง หากขโมยเงินผู้อื่น เทพเบื้องบนต้องไม่ยอมให้อภัย ชาติหน้ายังคงต้องประกอบอาชีพนี้อีก"

หยุดเล็กน้อยจึงเกลี้ยกล่อมว่า

"วันพรุ่งผู้อื่นพอฟื้นตื่นมา พบว่าเงินทองสูญหาย คงต้องร่ำร้องวุ่นวาย ทางกรมเมืองพอมาสอบสวน จับกุมตัวเจ้าไป จะโบยกันเจ้าแหลกลาญ"

อุ้ยเซี่ยวป๊อเห็นมารดาพิรี้พิไร ยามกะทันหันมิอาจอธิบายเข้าใจหาก ก่อกวนจนแม่เล้าและกูโน้วล่วงรู้แผนการของตนเป็นอันล่มสลายพลันนึกถึงวิธีการหนึ่ง กล่าวว่า

"ตกลง ขอคล้อยตามท่าน"

พลางจูงมือมารดา กลับเข้าห้องโถงน้ำค้างพรมพร่าง ยัดตั๋วแลกเงินปึกนั้นไปในอกเสื้อแต้โคกชวง ตบกระเป๋าตนเอง กล่าวว่า

"ข้าพเจ้ามิมีเงินทองแม้สักหุนเดียว ท่านวางใจแล้วกระมัง?"

อุ้ยชุนฮวยระบายลมหายใจกล่าวว่า

"เยี่ยงนี้จึงประเสริฐ"

อุ้ยเซี่ยวป๊อปิดประตูห้องโถง กลับเข้าห้องพักเห็นร่างท่อนล่างของมารดา สวมกางเกงคร่ำคร่าตัวหนึ่ง ต้องหัวร่อคิกออกมา

อุ้ยชุนฮวยงอนิ้วดีดหน้าผากอุ้ยเซี่ยวป๊อดังเพียะ แผดต่าว่า

"เราลุกขึ้นปัสสาวะ หากางเกงไม่พบ ก็ทราบว่าเจ้าออกไปประกอบเรื่องชั่วร้ายแล้ว"

อุ้ยเซี่ยวป๊อพลันร้องโอดโอยกล่าวว่า

"แย่แล้ว ต้องไปอุจจาระ"

พลางกุมท้องสาวเท้าก้าวปราด ออกจากห้อง

อุ้ยชุนฮวย ยังกริ่งเกรงอุ้ยเซี่ยวป๊อย้อนกลับห้องโถงน้ำค้างพรมพร่าง เห็นบุตรชายอ้อมไปยังห้องส้วมทางตึกค่อยคลายใจลง

อุ้ยเซี่ยวป๊อออกทางประตูข้าง วิ่งตะบึงกลับสวนตระกูลฮ่อ ทหารคนสนิทที่เฝ้าประตูยื่นมือขวางกั้นไว้ ตวาดถามว่า

"คิดทำอะไร?"

อุ้ยเซี่ยวป๊อกล่าวว่า

"เราคือผู้แทนส่วนพระองค์ เจ้าจดจำไม่ออกแล้ว?"

ทหารคนสนิทใจหายวาบเพ่งตามอง เห็นเป็นอุ้ยเซี่ยวป๊อจริงๆ รีบ

กล่าวว่า

"ถูกแล้ว เป็นตั่วนั้งเอง"

อุ้ยเชี่ยวปัอสาวเท้าก้าวปราดกลับเข้าห้องพัก ร่ำร้องว่า

"ซังยี้อันประเสริฐ รีบมาช่วยเหลือข้าพเจ้ากลับกลายเป็นผู้แทนส่วนพระองค์"

กล่าวพลางฉีกกระชากชุดยาวที่สวมใส่ออก

ซังยี้ปรนนิบัติอุ้ยเชี่ยวปัอล้างหน้าล้างตา ผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้า กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ผู้แทนส่วนพระองค์สวมใส่ชุดธรรมดา สืบทราบสภาพความจริงใดหรือไม่?"

"สืบได้แล้ว พวกเราจะไปคร่ากุมคน ท่านรีบสวมใส่ชุดทหารคนสนิท เรียกระดมทหารคนสนิทสิบคนติดตามข้าพเจ้าไป"

"จะเรียกหาฉื่อเล่าเอี้ย (นายผู้เฒ่าแซ่ฉื่อ...หมายถึงวานรแปดแขน) และพวกร่วมทางหรือไม่?"

อุ้ยเชี่ยวปัอครุ่นคิดขึ้น

"แต้โคกชวงและอาคอถูกมอมเมาสิ้นสติ สามารถคร่ากุมได้โดยไม่ยากเย็น หากให้วานรแปดแขนและพวกร่วมทางไป คงไม่อนุญาตเราสังหารเด็กแซ่แต้ ที่เรียกระดมทหารคนสนิทสิบคน เพียงเพื่อวางก้ามหยอกล้อมารดา ข่มขู่ขวัญแม่เล้าและกูโน้วเท่านั้น"

ดังนั้นกล่าวว่า

"มิต้องแล้ว"

ซังยี้สวมใส่ชุดทหารคนสนิท ปากกล่าวว่า

"พวกเราเรียกเจ็งโกวเนี้ยร่วมทางด้วย ดีหรือไม่?"

ในเหล่าทหารคนสนิท มีแต่นางกับเจ็งยิ้วปลอมเป็นบุรุษ วันเวลาที่ผ่านมา ดรุณีทั้งสองอยู่กันอย่างสนิทสนม

อุ้ยเชี่ยวปัอฉุกคิดขึ้น

"หากจะโอบอุ้มอาคอมายังที่นี้ ซังยี้มิอาจกระทำเพียงลำพัง ต้องใช้ผู้คนสองคนแบกหาม ทหารคนสนิทอื่นล้วนเป็นบุรุษโสโครก ไหนเลย

กระทบกระทั่งร่างหอมหวนของภรรยาเราได้?"

พอได้คิด กล่าวว่า

"ประเสริฐมาก ท่านไปเรียกหานาง แต่อย่าให้คนของสำนักเฮ้งอกล่วงรู้"

เจ็งยิ้วความจริงสวมใส่ชุดทหารคนสนิท ชั่วพริบตาก็เร่งรุดมาถึงอุ้ยเซี่ยวป๊อจึงนำพาครุณีทั้งสอง และทหารคนสนิทสิบคน หวนกลับมายังตึกเริงสราญทหารคนสนิทสองคนถลันไปตบประตู ตวาดว่า

"นายทหารมาถึง รีบเปิดประตูต้อนรับ"

เหล่าทหารคนสนิทได้รับกำชับกำชาว่า ให้บอกว่าอุ้ยเซี่ยวป๊อเป็นนายทหาร ดีที่คิดข่มขู่ชวัญแม่เล้าและกูโน้ว เพียงตำแหน่งนายทหารก็เกินพอแล้ว

ตบประตูอยู่ครึ่งค่อนวัน ประตูใหญ่ค่อยเปิดออกดังแอด กูโน้วคนหนึ่งดาหน้ามา ร่ำร้องว่า

"มีแขกเหรื่อ"

สุ้มเสียงเฉื่อยชายิ่ง อุ้ยเซี่ยวป๊อกริ่งเกรงมันจดจำตนออก ไม่กล้าเหลือบแลมัน

ทหารคนสนิทผู้หนึ่งตวาดสำทับว่า

"ท่านนายทหารมาถึง สั่งแม่เล่าปรนนิบัติให้ดี"

อุ้ยเซี่ยวป๊อเข้าสู่ห้องรับแขก แม่เล้าก็ออกมาต้อนรับ กระทั่งเหลือบแลก็ไม่ชำเลืองแลอุ้ยเซี่ยวป๊อ กล่าวว่า

"ขอเชิญนายท่านไปรับน้ำชาที่ห้องโถง"

อุ้ยเซี่ยวป๊อครุ่นคิดในใจ

"ท่านไม่ชำเลืองแลเรายิ่งประเสริฐ มิให้จดจำเราออก ดูท่าไม่ต้องไปพบมารดา สั่งพวกมันหามอาคอและแต้โคกซวงจากไปก็แล้วกัน"

แลเห็นแม่เล้านี้ปรกติเอาอกเอาใจแขกเหรื่อ พอพบเห็นขุนนาง ยิ่งเดารพนบนอบ วันนี้กลับชาเย็นปานนี้ สุ้มเสียงก็ประหลาดพิกลยิ่ง ต้องลอบพิศวงสงสัย

อุ้ยเซี่ยวป๊อสาวเท้าเข้าห้องโถงน้ำค้างพรมพร่างเห็นแต้โคกซวงยังนั่ง

หงายอยู่บนเก้าอี้ ขณะจะออกคำสั่งจับกุมพลันเห็นคนอาภรณ์หรูหราผู้หนึ่งดาหน้ามาทักทายว่า

"อุ้ยตั่วนั้ง ท่านสบายดี?"

อุ้ยเซี่ยวปัอใจหายวาบ ฉุกคิดขึ้น

"ท่านไฉนจดจำเราออก?"

พลางช้อนตามอง การมองครานี้สร้างความตื่นตระหนกยิ่ง คนอาภาณ์หรูหรากลับเป็นราชบุตรมองโกลนามกัวะยื่อตัง!

ราชบุตรกัวะยื่อตังนัดพบกับแต้โคกซวงในที่นี้ คิดมิถึงในช่วงเวลาที่ตนกลับที่พัก มันประจวบกับเร่งรุดมา

ยามตื่นตระหนก อุ้ยเซี่ยวปัอย่อกายลงยื่นมือออก คิดดึงมีดสั้นประกายดำออก พลันรู้สึกข้อมือตึงวูบ ที่ด้านหลังปรากฏคนผู้หนึ่งยื่นมือออกคร่ากุมมืออุ้ยเซี่ยวปัอไว้ ปากกล่าวเสียงเย็นชา

"นั่งเรียบร้อยเถอะ อย่าได้ลงมือ!"

พร้อมกับเสียงดัง มือซ้ายตะปบคว้าคอเสื้อ ยกร่างอุ้ยเซี่ยวปัอขึ้นกดกระแทกนั่งลงบนเก้าอี้

ชังยี้ตวาดเสียงเจื้อยแจ้ว ถลันมาสะบัดฝ่ามือออกจู่โจมใส่คนผู้นั้น

เจ็งยิ้วก็สะอึกปราดมา หมายกลุ้มจู่โจม พลันปรากฏบุรุษรูปงามชุดทองผู้หนึ่ง ถลันจากด้านข้างกราดฟาดฝ่ามือใส่นาง ทั้งสองฝ่ายจึงเปิดฉากหักหาญกัน

อุ้ยเซี่ยวปัอเพ่งตามอง เห็นบุรุษรูปงามชุดทองคือสตรีปลอมเป็นบุรุษเป็นซือเจ้ (ศิษย์ผู้พี่) ของอาคอนามอาดี้ เคยพบพานบนวัดเสียวลิ้มยี่คราหนึ่ง

ผู้ที่สยบตน กำลังประมือกับชังยี้ มีเรือนร่างผอมสูง กลับเป็นลามะแดวันทิเบตซึงกัก ยามนั้นสวมใส่ชุดธรรมดา ศีรษะสวมหมวกปกปิดศักดิ์ศรีแท้จริง

ครั้งกระโน้นลามะซึงกัก นำพวกพ้องจำนวนหนึ่งเข้าสู่แผ่นดินตงง้วนสืบเสาะหาคัมภีร์สี่สิบสองบท ถูกอุ้ยเซี่ยวปัอตำเนินอุบายฆ่าทิ้ง ลามะซึงกักต้องสูญเสียนิ้วไปสิบนิ้ว

อุ้ยเซี่ยวป้อขบคิดในใจ

"เราช่างโง่งมงายนัก ได้ยินแต่โคกซวงบอกว่านัดพบกับกัวะยื่อตังในที่นี้ ไฉนไม่ระวังป้องกันล่วงหน้า? มารดามันเถอะ เราพอพบอาคอจิตใจก็เคลิบเคลิ้มงมงาย แม้แต่บิดาแซ่อะไรก็ลืมเลือนไป ซึ่งความจริงเรามิทราบว่าบิดาแซ่อะไรจริงๆ"

แลเห็นซังยี้มิใช่คู่มือลามะซึงกัก ถูกครอบคลุมอยู่ภายใต้เงาฝ่ามืออย่างแน่นหนา ดังนั้นขยับกายหมายลุกขึ้นช่วยเหลือ

ราชบุตรกัวะยื่อตังยืนคุมเชิงด้านข้างแต่แรก พอเห็นเช่นนั้นกดมือลงยังหัวไหล่ กดร่างอุ้ยเซี่ยวป้อนั่งลงบนเก้าอี้ดังเดิม

พลันได้ยินซังยี้ร้องโอยคำหนึ่ง จุดเส้นที่ชายโครงถูกลามะซึงกักสกัดไส่ ล้มฟุบลงกับพื้น!

ยามนั้นเจ็งยิ้วยังหักหาญกับอาคี้ กระบวนท่าอาคี้แม้ลึกล้ำพิสดารแต่ปราศจากกระแสพลังหนุนเสริมกระแทกถูกเจ็งยิ้วหลายครั้งครา แต่ไม่อาจทำร้ายนางลามะซึงกักสะอึกสอดแทรกเข้าไป เพียงสองกระบวนท่าก็สกัดจุดเจ็งยิ้วล้มลง

ทหารคนสนิทอีกสิบคน ล้วนถูกบริวารของลามะซึงกักจู่โจมทำร้าย บ้างถูกคร่ากุม บ้างถูกฆ่าทิ้ง ล้มระเนระนาดอยู่กลางลานตึก

ลามะซึงกักหัวร่อเฮอะฮะ ทรุดกายนั่งลงกล่าวว่า

"อุ้ยตั่วนั้ง ชื่อแป้ของท่านเล่า?"

พลางยื่นสองมือถึงเบื้องหน้าอุ้ยเซี่ยวป้อ เห็นนิ้วมือท่อนแรกและท่อนที่สองบนนิ้วทั้งสิบ ล้วนด้วนหายไปเพียงหลงเหลือท่อนสุดท้ายพิกลพิสดารจนน่าสะพรึงกลัว

อุ้ยเซี่ยวป้อ ลอบคร่ำครวญในใจอย่างหวนโทยครุ่นคิดขึ้น

"คราก่อนมันพลิกอ่านคัมภีร์สี่สิบสองบท นิ้วมือถูกพิษที่เราฉาบไว้ทำร้าย กลับตัดใจฟันนิ้วมือทั้งสิบทิ้ง วันนี้บิดาตกอยู่ในเงื้อมมือมันหากคิดฟันนิ้วทั้งสิบของเรายังพอทำเนา เพียงกลัวว่าจะตัดศีรษะท่อนหนึ่งของเราด้วย"

ลามะซึงกัก เห็นอุ้ยเซี่ยวป้อแตกตื่นจนตะลึงลานสร้างความภาคภูมิลำพองยิ่ง แดกดันว่า

"อุ้ยตั่วนั้ง ครั้งกระโน้นเราเห็นท่านเป็นทารกอ่อนเยาว์ มิทราบว่าเป็นขุนนางใหญ่โต กลับล่วงเกินไปมากหลาย"

อุ้ยเซี่ยวปัอรีบกล่าวว่า

"มิกล้ารับ ครั้งกระโน้นทารกอ่อนเยาว์เข้าใจว่าท่านเป็นลามะธรรมดา มิทราบว่าเป็นผู้กล้าหาญยิ่งใหญ่จึงล่วงเกินไปมากหลาย"

"เฮอะ เจ้าทราบได้อย่างไรว่า เราเป็นผู้กล้าหาญ?"

อุ้ยเซี่ยวปัอกล่าวอย่างคล่องแคล่ว

"ราชบุตรกัวะยื่อตังท่านนี้ ฉาบพิษไว้บนคัมภีร์คิดทำร้ายซือแป่เรา (หมายถึงแม่ชีเกาลั้ง) ถูกซือแป่เราสังเกตพบ ไม่กล้ายื่นมือกระทบถูกท่าน ยืนกรานต้องการดูคัมภีร์ ซือแป่เราได้แต่มอบให้ ลามะใหญ่นิ้วมือท่านหลังจากถูกพิษ กลับตกลงใจตัดนิ้วพิษทิ้ง นับว่ายอดเยี่ยมนัก คิดเชือดคอฆ่าตัวตายง่ายดายยิ่ง แต่นับแต่โบราณกาลมา ยังมิมีวีรบุรุษผู้กล้าหาญใด ยินยอมตัดนิ้วมือทั้งสิบทิ้ง กาลครั้งก่อนกวนอูชูดกระดูกถอนพิษไม่ขมวดคิ้วนิ่วหน้าแม้แต่น้อย แต่ยังพึ่งพาผู้อื่นขูดกระดูกให้ หากให้มันตัดนิ้วมือตัวเอง รับรองทำไม่ได้ท่านยังร้ายกาจกว่ากวนอู แสดงว่าเป็นผู้กล้าหาญอันดับหนึ่งแห่งแผ่นดิน"

ลามะซึงกักแม้ทราบว่า อุ้ยเซี่ยวปัอประจบสอพลอ เพราะมุ่งหวังให้มันปล่อยปละละเว้น หาได้ผิดแผกแตกต่างจากการวิงวอนขอชีวิตเพียงแต่วาจาประดานี้พอกระทบโสต กลับระรื่นหูนัก

ครั้งกระโน้นมันตัดนิ้วทั้งสิบทิ้ง จึงรักษาชีวิตไว้ได้ มาตรแม้นสองมือพิการ พลังฝีมือลดทอนลง แต่หวนนึกถึงเหตุการณ์สยดสยองตอนนั้นมันกลับกำลังขวัญเด็ดเดี่ยว อดภาคภูมิใจมิได้

ลามะซึงกักนำซือตี่ (ศิษย์ผู้น้อง) สิบสองรูปเข้าแผ่นดิน ตนง้วนมาช่วงชิงคัมภีร์สี่สิบสองบท สุดท้ายซือตี่ทั้งสิบสองคน ล้มตายหมดสิ้นตัวเองก็สองมือพิการเคราะห์กรรมเยี่ยงนี้ ย่อมไม่แพร่งพรายต่อผู้อื่นและมิมีผู้ใดกล้าถามมันว่า ไฉนฟันนิ้วทั้งสิบทิ้ง ดังนั้นวาจาอุ้ยเซี่ยวปัอประดานี้นับเป็นครั้งแรกที่เพิ่งได้ยินมา

อุ้ยเซี่ยวปัอกล่าวอีกว่า

"ลามะใหญ่ตัดนิ้วตัวเอง นับเป็นความห้าวหาญนัก มิหนำซ้ำไม่คำนึงถึงความแค้นที่ถูกราชบุตรกัวะยื่อตังแพร่พิษทำลายนิ้ว ดบหาเป็นสหายกัน ยิ่งเป็นน้ำใจอันกว้างขวาง"

ราชบุตรกัวะยื่อตังไม่อาจสะกดกลั้นใจ ร้องดังๆว่า

"เราไหนเลย เคยแพร่พิษทำลายนิ้วลามะใหญ่? ปีศาจน้อยกล่าวเหลวไหล"

อุ้ยเซี่ยวป๊อกล่าวอย่างจริงจัง

"ตอนนั้นท่านแพร่พิษหมายประทุษร้ายชีอแป้เรา มิคาดทำร้ายถูกลามะใหญ่ นั่นยังพอทำเนา แต่ท่านยังป่าวประกาศว่าลามะใหญ่คิดละเว้นจากการพนัน จึงตัดนิ้วทั้งสิบของตนเองทิ้ง ออกจะล่วงเกินลามะใหญ่ไปแล้ว"

ราชบุตรกัวะยื่อตังคำรามอย่างขุนแค้น สะบัดฝ่ามือหมายตบใส่หน้าน้อยๆ ของอุ้ยเซี่ยวป๊อ

ลามะซึงกักยื่นมือขวางกันไว้ กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"อ้วงจื้อ (ราชบุตร) มิต้องยึดถือเป็นจริงเป็นจัง เด็กน้อยนี้คิดกระตุ้นยุยง ให้เราท่านหักหาญกันเอง พวกเราไหนเลยหลงกลมันได้?"

ราชบุตรกัวะยื่อตังกล่าวว่า

"ได้ชีอกล่าวถูกต้อง เพียงแต่ปีศาจน้อยนี้พร่ำกล่าวเหลวไหลขุ่นแค้นคลั่งใจนัก"

พลันได้ยินสตรีนางหนึ่งกล่าวว่า

"หากคิดยุติการกล่าวเหลวไหลของมัน กลับไม่ลำบากยากเย็น"

อุ้ยเซี่ยวป๊อกวาดตาไปยังทิศทางต้นเสียง เห็นมุมปากนางครึ่งยิ้มครึ่งบึ้ง คืออาคี้นั่นเอง

ราชบุตรกัวะยื่อตังกล่าวว่า

"คี้ม่วยมีวิธีใด?"

อาคี้ขณะจะตอบคำ อุ้ยเซี่ยวป๊อชิงกล่าวว่า

"นั่นเป็นวิธีโง่เขลาประการหนึ่ง ต้องการให้ตัดลิ้นข้าพเจ้า"

อาคี้คิดกล่าววาจาเยี่ยงนี้จริง แต่อุ้ยเซี่ยวป๊อเมื่อชิงบ่งบอก ทั้งยัง

กล่าวว่าเป็นวิธีโง่เขลา กลับไม่สะดวกกับการกล่าวออกไป

ราชบุตรกัวะยื่อตังกล่าวว่า

"วิธีการนี้กลับประเสริฐเลิศ ตัดลิ้นของท่านแล้วค่อยว่ากล่าว"

เสียงขวับ เมื่อชักดาบโค้งสะท้อนประกายวาววับออกมาเล่มหนึ่ง วางบนโต๊ะ

ลามะซึงกักหัวร่อพลางกล่าวว่า

"อุ้ยตั่วนั้ง พวกเราทราบว่าท่านมาถึงเมืองเอี้ยงจิว จึงชักชวนมาพบท่าน ท่านตั้งตัวเป็นศัตรูกับเจ้าพิชิตประจิม ทำลายแผนการใหญ่ของท่านผู้เฒ่ามิน้อย ฮู่เบ๊คิดกลับฮุ้นหน่ำไปเยี่ยมเยียนบิดาก็ถูกท่านขัดขวางไว้ใช่หรือไม่?"

"ข่าวคราวพวกท่านกลับรวดเร็วนัก การออกจากนครหลวงของข้าพเจ้านี้ พระองค์ท่านรับสั่งต่อเรา อย่างไรพวกท่านทราบหรือไม่?"

"นั่นกลับต้องขอเรียนถาม"

อุ้ยเชี่ยวปัอกล่าวว่า

"กล่าวประเสริฐ พระองค์ทรงตรัสว่า "อุ้ยเชี่ยวปัอ เจ้าไปทำงานที่เมืองเอี้ยงจิว เกรงว่าโง้วซำกุ่ยจะส่งคนประทุษร้าย ข้ารู้สึกไม่วางใจดีที่บุตรชายมันอยู่ในเงื้อมมือข้า เจ้าหากเป็นไรไปเราจะจัดการกับโง้วเอ่งฮิ้มตามนี้"

เรากราบทูลว่า "พระองค์ท่าน ข้าพระพุทธเจ้ายินยอมเป็นบุตรชายผู้อื่น ไม่ขอเป็นบุตรชายโง้วซำกุ่ย" พระองค์พระสรวลฮาฮา เพราะเหตุนี้ข้าพเจ้าจึงมายังเมืองเอี้ยงจิว"

ลามะซึงกัก และราชบุตรกัวะยื่อตังสบตากันวูบล้วนครุ่นคิดขึ้น

"โง้วเอ่งฮิ้มคราวนี้หลบหนีจากนครหลวงไม่สำเร็จโง้วซำกุ่ยมีข้อกริ่งเกรงมากหลายจริงๆ"

ลามะซึงกักกล่าวว่า

"เรากับอ้วงจื้อมายังเมืองเอี้ยงจิวคราวนี้ ตอนแรกเข้าใจว่า ผู้แทนส่วนพระองค์เป็นบุคคลร้ายกาจใด มิคาดมองแต่ไกล เห็นเป็นคนคุ้นเคย แม้แต่อาคี้โกวเนี้ยก็รู้จักท่าน"

อุ้ยเชี่ยวป๊อกล่าวเสริมอย่างยิ้มแย้ม

"พวกเราเป็นคู่ชิดเชย ย่อมรู้จักดี"

อาคี้หยิบฉวยตะเกียบบนโต๊ะอันหนึ่ง ทิ่มใส่หน้าผากอุ้ยเชี่ยวป๊อ กระชากเสียงว่า

"ผู้ใดเป็นคู่ชิดเชยกับท่าน?"

ลามะซึงกักกล่าวสืบต่อ

"พวกเรานัดแนะแต้กงจื้อพบกันในที่นี้ ความจริงคิดหารือแผนจัดการท่าน คิดมิถึงท่านกลับเสนอตัวมาเอง นับเป็นวาสนาของราชบุตรมองโกลเจ้าพิชิตประจิม ตระกูลแต้ และดาไลลามะเราจริงๆ"

อุ้ยเชี่ยวป๊อกล่าวว่า

"ถูกแล้ว พระองค์ท่านสอบถามฮังเทียบม่อ ซึ่งเป็นคนของท่านราชบุตรมองโกลสามวัน มิว่าเรื่องใดล้วนทรงทราบ"

ฮังเทียบม่อเป็นทูตมองโกล เคยรุดไปหารือกับเจ้าพิชิตประจิมโง้วซำกุ่ย ภายหลังอุ้ยเชี่ยวป๊อดำเนินอุบายคร่ากุมตัวไว้ นำไปมอบต่อดังฮี

ลามะซึงกัก และราชบุตรกัวะยื่อตังพอฟังนามฮังเทียบม่อ ล้วนใจหายวาบ ผุดลุกขึ้นโดยพร้อมเพรียงถามโพล่งว่า

"อะไร?"

"มิมีใด พระองค์ท่านตรัสภาษามองโกลกับมัน ข้าพเจ้าไม่เข้าใจแม้สักคำเดียว ภายหลังพระองค์พระราชทานเงินทองแก่มันมากหลาย ส่งไปสังกัดสมุหกลาโหมเม้งจู สามวันให้หลัง บัญชาข้าพเจ้าไปเร่งรัดมัดวาดแผนที่เรื่องรบราฆ่าฟัน ข้าพเจ้ามิเข้าใจแม้แต่น้อย จึงกราบทูลว่า "ขอเดชะดินแดนทิเบตมองโกลล้วนหนาวเหน็บพระองค์คิดส่งทหารไป ข้าพระพุทธเจ้าขอลาพักไปท่องเที่ยวที่เมืองเอี้ยงจิว"

นี่ย่อมเป็นวาจาเหลวไหล ราชบุตรกัวะยื่อตังกลับถามว่า

"ท่านบอกว่า ดังฮีคิดส่งทหารบุกมองโกลและทิเบต?"

"เรื่องนี้ข้าพเจ้ามิทราบชัด พระองค์ทรงตรัสว่า "พวกเราทางที่ประเสริฐให้จัดการศัตรูเพียงคนเดียว ฝ่ายมองโกลทิเบตหากยินยอมช่วยเหลือพวกเรา พวกเราจะยึดถือพวกมันเป็นสหาย"

ลามะซึงกัก และราชบุตรกัวะยื่อตังสบตากันวูบ ค่อยคลายใจลงทรุดกายนั่งลง

ราชบุตรกัวะยื่อตังสอบถามถึง รูปโฉมฮังเทียบม่อ อุ้ยเชี่ยวป้อก็เสกสรรบรรยายรูปลักษณะและท่าทีของมันได้อย่างถูกต้อง ราชบุตรกัวะยื่อตังและพวกทั้งสองครุ่นคิดขึ้น

"ฮังเทียบม่อเมื่อสวามิภักดิ์ต่อแมนจู ดังฮีคงทรงทราบแผนการของพวกเราแล้ว พระองค์หากชิงลงมือก่อนจริงๆ นี่จะทำอย่างไร?"

จิตใจอุ้ยเชี่ยวป้อ ก็ครุ่นคิดถึงแต่คำ "แล้วนี่จะทำอย่างไร?"เช่นกัน

อุ้ยเชี่ยวป้อครานี้ลอบมายังตึกเริงสราญ เพราะกริ่งเกรงผู้อื่นล่วงรู้ชาติกำเนิดของตน ดังนั้นวานรแปดแขน เตียย่งและพวกส้วนมิทราบเรื่องบัดนี้ซังยี้และเจ็งยิ้วส้วนถูกสกัดจุด นอนทอดกายกับพื้น ทหารคนสนิททั้งสิบล้มตายกว่าครึ่ง ดูท่าต่อให้ตนถูกสับเป็นเลือดเนื้อแหลกเหลวปรุงเป็นซุปเนื้อต้มเปื่อยก็ไม่มีผู้คนรุดมาช่วยเหลือ

อุ้ยเชี่ยวป้อยามอับจนปัญญา ได้แต่ปั้นเรื่องโป้ปด ย่อมประเสริฐกว่ารามือรอความตาย ดังนั้นกล่าวอีกว่า

"พระองค์ทรงทราบว่า ราชบุตรแห่งมองโกลฝีมือสูงเยี่ยมไร้ผู้ต้านทานเปรียบติดในพระทัยกลับเลื่อมใสยิ่ง"

ราชบุตรกัวะยื่อตังยิ้มพลางกล่าวว่า

"พระองค์ทรงทราบได้อย่างไรว่า เรารู้จักพลังฝีมือ?"

"ครั้งกระโน้น อ้วงจื้อสำแดงฝีมือบนเสียวลิ้มยี่พิชิตสำนัก เสียวลิ้มโค่นหัวหน้าตึกตักม้อ ตึกอรหันต์ ตึกปัญญาบารมี ผู้น้องส้วนกราบทูลต่อพระองค์"

คราก่อนราชบุตรกัวะยื่อตังบุกเสียวลิ้มยี่ พกความพ่ายแพ้หลบหนียามนี้ได้ยินอุ้ยเชี่ยวป้อประโคมโหมแทนมัน ต่อหน้าลามะซึงกักสีหน้าอดปรากฏแววภาคภูมิมิได้

อุ้ยเชี่ยวป้อกล่าวอีกว่า

"เจ้าสำนักเสียวลิ้มฮ้วยชงได้ซือ มีฝีมือเป็นเอกในแผ่นดิน แต่อ้วงจื้อเพียงโบกสะบัดแขนเสื้อ เจ้าสำนักฮ้วยชงก็ไม่อาจยืนหยัดมั่นกระแทก

นั่งลง ดีที่มีเบาะใบหนึ่งรองรับก้นไว้ ก้นกบจึงไม่กระทบกระเทือน"

ซึ่งความจริง วันนั้นเจ้าสำนักฮ้วยชงเพียงโบกสะบัดแขนจีวรราชบุตรกัวะยื่อตังกลับกระแทกนั่งลงบนเก้าอี้ มิอาจลุกขึ้นอีก อุ้ยเซี่ยวป๊อกลับกล่าวตลบกลับ ในใจครุ่นคิดขึ้น

"ฮ้วยชงซือเฮีย (ศิษย์ผู้พี่) ดีต่อเรามิน้อย วันนี้ซือตี่ประสบภัยคุกคาม กำลังจะสำเร็จมรรคผลได้แต่กลับกลายจากชนะเป็นแพ้ แพ้เป็นชนะ ขอซือเฮียอย่าได้ตำหนิ"

ขณะกล่าวเหลวไหล ใจคิดฟุ้งซ่าน สายตาก็กลอกกลิ้งไปมา พลันเห็นอาคี้ครึ่งยิ้มครึ่งบึ้ง ตาคู่งามจ้องจับอยู่ที่ใบหน้าราชบุตรกัวะยื่อตัง ทอประกายรักเปี่ยมล้น

อุ้ยเซี่ยวป๊อฉุกใจคิดขึ้น

"โกวเนี้ยนางนี้คิดเป็นฮ้วงฮุย (นามสนม) ของมองโกล"

พอได้คิด กล่าวว่า

พระองค์ตรัสว่า"ราชบุตรกัวะยื่อตังเมื่อมีฝีมือสูงเยี่ยมทั้งมีรูปโฉมงามสง่า หากคิดตกแต่งฮ้วงฮุย สมควรเลือกโกวเนี้ยสะคราญโฉม ทั้งยังมีฝีมือจึงถูกต้อง..."

เอ่ยถึงตอนนี้ ชำเลืองแลมายังอาคี้ เห็นนางหน้าแดงวูบ สีหน้าท่าทีหมกมุ่นกังวลยิ่ง จึงเอ่ยสืบต่อ

"ตั้งอี่อี้แม้เป็นโฉมสะคราญที่หนึ่งแห่งแผ่นดิน แต่ตอนนี้อายุมากแล้ว ราชบุตรกัวะยื่อตังไฉนคิดแต่งงานกับนาง?"

อาคี้อดกล่าวมิได้

"ผู้ใดว่าเขาคิดแต่งงานกับตั้งอี่อี้?"

ราชบุตรกัวะยื่อตังก็ส่ายหน้ากล่าวเสริมขึ้น

"ไม่มีเรื่องเช่นนั้น"

อุ้ยเซี่ยวป๊อกล่าวว่า

"ใช่แล้ว ข้าพเจ้ากราบทูลว่า ขอเดชะ ข้าพระพุทธเจ้าเห็นกับตาว่าราชบุตรกัวะยื่อตังมีโกวเนี้ยคู่ใจนางหนึ่ง เรียกว่า อาคี้"

อาคี้ร้องเพ้ย สีหน้ากลับลิงโลดยิ่ง ราชบุตรกัวะยื่อตังก็เหลือบแล

นางอย่างยิ้มแย้มแวบหนึ่ง

อุ้ยเซี่ยวป๊อเอ่ยสืบไป

"อาคี้โกวเนี้ยมีพลังฝีมือจัดอยู่อันดับสาม เปรียบกับลามะซึงกัก ราชบุตรกัวะยื่อตัง เพียงเป็นรองขั้นหนึ่ง"

ลามะซึงกัก ความจริงรับฟังจนอึดอัดใจเล็กน้อย พอฟังอุ้ยเซี่ยวป๊อ กราบทูลดังฮีว่า มันมีพลังฝีมืออันดับหนึ่ง แม้ทราบว่าวาจาของปีศาจน้อยนี้ เชื่อไม่ได้แม้สักส่วนเดียว ยังอดอิ่มเอมเปรมใจมิได้ แค่นเสียงดังเฮอะ เป็นเชิงไม่เชื่อถือ

อุ้ยเซี่ยวป๊อกล่าวอีกว่า

"พระองค์ตรัสว่า เจ้ากล่าวเหลวไหลอีกแล้ว ต่อให้โกวเนี้ยนี้มี ฝีมือสูงเยี่ยมปานใด หรือยังจะเหนือล้ำกว่าซือแป๋นาง?"

ข้าพเจ้าจึงกราบทูลว่า "ขอเดชะ ซือแป๋ของโกวเนี้ยนางนี้เป็นแม่ ชีสวมเสื้อขาวรูปหนึ่ง ความจริงมีฝีมือสูงเยี่ยมจัดอยู่อันดับสาม มีอยู่ครา หนึ่งประลองฝีมือกับลามะซึงกัก ถูกลามะซึงกักกราดฟาดฝ่ามือใส่จนกำลัง ภายในสลายสิ้น ตำแหน่งอันดับสามจึงถูกศิษย์ของนางช่วงชิงไป"

ลามะซึงกักเพ่งตามองอาคี้ ครุ่นคิดขึ้น

"ที่แท้ท่านเป็นศิษย์แม่ชีชุดขาว เรื่องนี้เราเพิ่งทราบในบัดดล"

อาคี้ได้ยินอุ้ยเซี่ยวป๊อเปิดโปงสังกัดสำนักของนาง จิตใจก็ตื่นเต้น ตระหนกยิ่ง

ลามะซึงกักแม้มิเคยประมือกับแม่ชีเกาลั้ง แต่ซือตี่ทั้งสิบสองคนล้วน เสียชีวิตในเงื้อมมือแม่ชีเกาลั้งและอุ้ยเซี่ยวป๊อ นับเป็นความอัปยศอันยิ่งใหญ่ ยามนี้ได้ยินอุ้ยเซี่ยวป๊อบอกว่า แม่ชีเกาลั้งถูกฝ่ามือมันกระแทกจนกำลัง ภายในแตกสลาย เท่ากับกอบกู้หน้ามันอย่างใหญ่หลวง

มันกับราชบุตรกัวะยื่อตัง ตอนแรกกริ่งเกรงว่าอุ้ยเซี่ยวป๊อจะเปิดโปง ความหลังอัปยศของมันทั้งสอง ล้วนคิดฆ่าปิดปากโดยเร็ว รอจนอุ้ยเซี่ยวป๊อ กลับกลายจากแพ้เป็นชนะ กลับไม่ร้อนรุ่มคิดฆ่าทิ้ง อุ้ยเซี่ยวป๊อเห็นสีหน้า ทั้งสองค่อยๆ กลับคืนเป็นปรกติ จึงคลายใจลง

อาคี้พลันถามว่า

"ท่านบอกว่าตั้งอี่อี้อะไรนั่น ที่แท้เป็นไรหรือ?"

รักแรกของครุณี อดระแวงเคลือบแคลงมิได้ นางก็รับทราบนามโฉมสะคราญที่หนึ่งแห่งแผ่นดินของตั้งอี่อี้มานาน ชายในดวงใจไฉนมีส่วนสัมพันธ์กับนาง ต้องถามไถ่ให้กระจ่างชัด

อุ้ยเซี่ยวป้อมีเจตนาก่อกวนนาง จึงกล่าว

"สำหรับตั้งอี่อี้ ข้าพเจ้าเคยพบนางที่เมืองคุนหมิง ขอบอกตามความสัตย์ นางสูงวัยกว่าข้าพเจ้าหลายขวบปี แต่ฉายาโฉมสะคราญที่หนึ่งแห่งแผ่นดินนับว่าสมจริงดังคำร่ำลือ ข้าพเจ้าพอแรกพบเห็นถึงกับขวัญกระเจิด-กระเจิงจากร่าง มือเท้าเย็นเฉียบ ร่ำร้องในใจ "ต่ำใต้ไฉนมีหญิงงามเช่นนี้?" อาคี้โกวเนี้ยซือม่วย (ศิษย์ผู้น้องที่เป็นหญิง) ของท่านนับว่างดงามยิ่ง แต่หากเปรียบกับตั้งอี่อี้ นับว่าเป็นรองมากนัก"

ซึ่งความจริง อาคอเป็นธิดาตั้งอี่อี้ ซึ่งกำเนิดจากจอมโจรลี้จื่อเซ้งภายหลังตั้งอี่อี้ค่อยตกเป็นภรรยาโจ้วซำกุ่ย

อาคี้ย่อมทราบว่า อาคอรูปโฉมงามสะคราญกว่านาง ทั้งยังทราบว่าอุ้ยเซี่ยวป้อลุ่มหลงรักอาคอ แม้แต่อุ้ยเซี่ยวป้อยังกล่าวเช่นนี้ เกรงว่าคงไม่แปลกปลอม ปากยังมิยอมรับนับถือ กล่าวว่า

เด็กน้อยท่านเป็นปีศาจราคะน้อย พอเห็นผู้อื่นมีความงามสามส่วนก็บรรยายเป็นสิบส่วน ตั้งอี่อี้ปีนี้อายุสี่สิบเศษ ต่อให้กาลก่อนงดงามตอนนี้ก็ไม่สะคราญแล้ว"

อุ้ยเซี่ยวป้อสั่นศีรษะระรัว กล่าวว่า

"ไม่ถูกต้อง อาคี้โกวเนี้ยท่านปีนี้เพิ่งสิบแปดสิบเก้า ย่อมงามสะคราญยิ่ง อีกสามสิบปียังต้องงดงาม ท่านหากมิเชื่อข้าพเจ้าพอพนันด้วยสามสิบปีให้หลังท่านไม่งดงาม ข้าพเจ้าตัดศีรษะแก่ท่าน"

อาคี้หัวร่อดิกออกมา มิว่าสตรีใด พอฟังคนชมเชยนางงดงามย่อมเบิกบานใจยิ่ง อย่าว่าแต่นางมีความเชื่อมั่นต่อรูปโฉมตนเอง หวนนึกถึงสามสิบปีให้หลัง คงมิถึงกับไม่น่าดูนัก

อุ้ยเซี่ยวป้อเพียงภาวนาให้นางรับปากพนันกับตนอย่างนั้นก็วะยื่อตัง ต้องเห็นแก่หน้านางในดวงใจ ปล่อยให้ตนมีอายุยืนยาวอีกสามสิบปี มิคาด

ลามะซึงกักแค่นเสียงดังเฮอะ กล่าวเสียงเย็นชา

"น่าเสียดาย ที่เจ้าไม่อาจมีชีวิตรอดพ้นจากคืนนี้ รูปโฉมเมื่อสามสิบปีให้หลังของอาคี้โกวเนี้ย เกรงว่าเจ้ามิมีวาสนาชมดู"

อุ้ยเชี่ยวป้อหาได้ร้อนรุ่มไม่ หัวร่อฮิฮิกล่าวว่า

"นั่นก็ไม่เป็นไร ขอเพียงลามะใหญ่และอ้วงจื้อจดจำวาจาของข้าพเจ้าไว้ สามสิบปีให้หลังของวันนี้ จะทราบว่าอุ้ยเชี่ยวป้อคาดการณ์ได้ล่วงหน้า"

ลามะซึงกัก ราชบุตรกัวะยื่อตังและอาคี้ อดหัวร่อฮาฮามิได้

อุ้ยเชี่ยวป้อเล่าว่า

"การไปเมืองคุนหมิงของข้าพเจ้า เป็นเรื่องเมื่อหลายเดือนก่อน คุ้มครองเกี่ยงเล้งกงจู้ ไปแต่งงานกับบุตรชายโง้วซำกุ่ย สามท่านคงทราบแล้ว ซึ่งความจริงนี่เป็นเรื่องมงคลอันยิ่งใหญ่ แต่พอย่างเข้าเมืองคุนหมิงแลเห็นถนนทุกสายล้วนมีคนร่ำไห้ ไม่กี่บ้านก็มีโลงใบหนึ่ง สตรีและเด็กทารกมากหลายสวมชุดไว้ทุกข์ คร่ำครวญหวนไห้จนน้ำตาเป็นท้องธาร"

ราชบุตรกัวะยื่อตังกล่าวอย่างสงสัยใจ

"นั่นเป็นเพราะเหตุใด?"

"ข้าพเจ้าก็สงสัยใจยิ่ง ภายหลังเพิ่งทราบว่า เช้าวันนี้ ตั้งอี่อี้ฟังว่าเกี่ยงเล้งกงจู้เดินทางมาถึง จึงรุดมาต้อนรับ พอก้าวออกจากเกี้ยวบุรุษเมืองคุนหมิงสิบกว่าหมื่นคนห้อมล้อมเข้าชมดูนาง เหยียบตายไปหลายพันคน ทหารเจ้าพิชิตประจิมตอนแรกพยายามกีดกันไว้ ภายหลังพอเห็นตั้งอี่อี้ล้วนเหวี่ยงอาวุธทิ้ง อ้าปากกว้างน้ำลายไหลเยิ้ม จับจ้องมองตั้งอี่อี้ถ่ายเดียว"

ตนกล่าวเป็นจริงเป็นจัง ลามะซึงกัก ราชบุตรกัวะยื่อตังและอาคี้ท่านมองดูเรา เราชมดูท่าน ในใจล้วนครุ่นคิดขึ้น

"เด็กทารกคงต้องเพิ่มเติมเสริมแต่ง แต่ตั้งอี่อี้คงสวยซึ้งสะคราญจริงๆ สามารถพบสักคราก็ประเสริฐ"

อุ้ยเชี่ยวป้อเห็นทั้งสามเชื่อถือเล็กน้อย จึงกล่าวอีกว่า

"อ้วงจื้อ เจ้าพิชิตประจิมมีนายทหารผู้หนึ่งเรียกว่าเบ๊ป้อ ท่านเคยได้ยินมาหรือไม่?"

ราชบุตรกัวะยื่อตังและอาคี้ล้วนผงกศีรษะรับ ทั้งสองและเบ๊ป๊อเคยร่วมทางไปเสียวลิ้มยี่ ไหนเลยไม่รู้จัก? ราชบุตร กัวะยื่อตังกล่าวว่า

"คราก่อนตอนอยู่ในเสียวลิ้มยี่ ท่านก็เคยพบมัน"

อุ้ยเซี่ยวป๊อกล่าวว่า

"เป็นมันหรือ ข้าพเจ้ากลับลืมเลือนไป วันนั้นเพียงจับตาดูอ้วงจื้อสำแดงฝีมือ โค่นหลวงจีนเสียวลิ้มยี่ มิมีเวลาชมดูผู้อื่น ต่อให้มีเวลาว่างก็ลอบชำเลืองมองรูปโฉมของอาคี้โกวเนี้ย"

อาคี้ร้องเพ้ยใส่ ในใจกลับลิงโลดยิ่ง

ราชบุตรกัวะยื่อตังวกเข้าหัวข้อสนทนาว่า

"นายทหารแซ่เบ๊เป็นไรหรือ?"

อุ้ยเซี่ยวป๊อแสร้งทอดถอนใจกล่าวว่า

"นายทหารแซ่เบ๊ก็เกิดเรื่องในวันนั้น มันได้รับคำสั่งเจ้าพิชิตประจิมให้พิทักษ์คุ้มครองตั้งอี่อี้ มิคาดมันชมดูจนเคลิบเคลิ้มงมงาย ลูกคลำมือที่ทั้งขาวผ่องทั้งละเอียดอ่อนของตั้งอี่อี้ คราหนึ่ง ภายหลังเจ้าพิชิตประจิมทราบเรื่อง สั่งให้โบยก้นมันสี่สิบครา นายทหารแซ่เบ๊กลับบอกต่อพวกพ้องว่า "เราลูบคลำถูกมือซ้ายตั้งอี่อี้ ความจริงเข้าใจว่าต้องถูกตัดหัวหากทราบว่าถูกโบยเพียงสี่สิบครั้ง เราจะลูบคลำมือขวาของนางด้วยยินยอมถูก ฟาดโบยแปดสิบครา"

นายทหารรุ่นเดียวกับมันอีกเก้าคน ล้วนอิจฉาเลื่อมใสยิ่ง วาจานี้พอเข้าหูเจ้าพิชิตประจิม จึงออกคำสั่งว่า ภายหน้าผู้ใด ลูบคลำมือของตั้งอี่อี้จะตัดมือทั้งสองทิ้ง บุตรเขยของเจ้าพิชิตประจิมนามแซ่ก๊กเชียงจึงสั่งคนจัดทำมือปลอมข้างหนึ่งก่อน บอกว่าพอพบแม่ยายผู้งามสะคราญหากอดลูบคลำมือของนางมิได้ พอถูกตัดมือทั้งสองทิ้ง จะได้ใช้มือปลอมแทน"

ราชบุตรกัวะยื่อตังรับฟังจนปากอ้าตาค้าง ลามะซึงกักสั่นศีรษะระรัวกล่าวว่า

"เหลวไหล เหลวไหล"

มิทราบมันบอกว่า นายทหารของโง้วซำกุ่ยเหลวไหล หรือบอกว่าอุ้ยเซี่ยวป๊อกล่าวเหลวไหล?

อาคี้ถามว่า

"ท่านเคยพบตั้งอี่อี้มา ไฉนไม่ลูบคลำมือของนาง?"

อุ้ยเชี่ยวป๊อกล่าวอย่างแนบเนียน

"นั่นมีสาเหตุเคลือบแฝงก่อนที่ข้าพเจ้าจะรุดไปพบตั้งอี่อี้ โง้วเอ่งฮิ้มล่วงหน้ามาหาข้าพเจ้าก่อน ขอบคุณข้าพเจ้าคุ้มครองส่งกงจู้มาเป็นภรรยามัน จากนั้นล้วงวัตถุจากอกเสื้อสิ่งหนึ่ง เห็นเป็นทองคำฝังมรกตหยกงามเพชรฆาแมวจนแพรวพราย ที่แท้เป็นกุญแจมือทองคำชุดหนึ่ง"

"กุญแจมืออันใด กลับล้ำค่าปานนี้?"

อุ้ยเชี่ยวป๊อกล่าวว่า

"ใช่แล้ว ตอนนั้นข้าพเจ้าก็สงสัยใจยิ่ง เข้าใจว่าเป็นของขวัญกำนัลแก่ข้าพเจ้า มิคาดเสียงฉับคราหนึ่ง มันกลับสวมกุญแจมือลงบนสองมือข้าพเจ้า ข้าพเจ้าใจหายวาบ ถามโพล่งว่า "ฮู่เบ๊เอี้ย ท่านจับกุมตัวข้าพเจ้าไยกัน?"

โง้วเอ่งฮิ้มกล่าวว่า "อุ้ยตั่วนั้งอย่าได้เข้าใจผิด ผู้น้องกระทำไปเพราะกุศลเจตนา ท่านหากรุดไปพบตั้งอี่เนี้ย (คำยกย่องผู้มีศักดิ์เท่ามารดา) เรา มิอาจไม่สวมใส่กุญแจมือนี้ ป้องกันว่าอดลูบลำนางมิได้หากลูบคลำเกินเลยไป บิดาเราจำต้องประหารผู้แทนส่วนพระองค์"

"ข้าพเจ้าแตกตื่นตกใจยิ่ง จึงสวมกุญแจมือชุดนั้นไปพบตั้งอี่อี้"

อาคี้รู้สึกน่าหัวร่อกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไม่เชื่อถือ"

อุ้ยเชี่ยวป๊อกล่าวอย่างเป็นจริงเป็นจัง

"คราหน้าท่านไปยังนครหลวง ก็ขอรับกุญแจมือทองคำชุดนั้นได้จากโง้วเอ่งฮิ้ม มันพกติดตัวตลอดเวลา เพื่อป้องกันว่า พอพบตั้งอี่อี้จะได้หยิบออกมาสวมลงบนข้อมือตนเอง"

ลามะซึงกักแค่นเสียงดังเฮอะกล่าวว่า

"ตั้งอี่อี้เป็นแม่เลี้ยงมัน หรือมันกล้าล่วงเกินด้วย?"

"มันย่อมไม่กล้า จึงพกกุญแจมือทองคำชุดนั้นติดตัว"

อาคี้กล่าวว่า

"มันเมื่อเดินทางมายังนครหลวง ไยต้องพกกุญแจมือติดตัวอีก?"

อุ้ยเซี่ยวป้องงงันวูบ ร่ำร้องในใจ

"ผิดท่าแล้ว แผนโป๊ปดถูกเปิดโปง"

แต่ตนมีไหวพริบปฏิภาณปราดเปรื่อง จึงกล่าว

"โง้วเอ่งฮิ้มความจริงคิดเดินทางกลับเมืองคุนหมิง ไม่คิดพำนักอยู่ที่นครหลวงตลอดกาล ที่รั้งอยู่ในนครหลวง เพราะเกิดจากความจำเป็น"

ลามะซึงกักถลึงตากล่าวว่า

"อย่างนั้นเจ้าเท่ากับเนรคุณคน ผู้อื่นหยิบยืมกุญแจมือให้สวมใส่เจ้าไฉนขัดขวางมิให้มันกลับฮุ้นหน่ำ?"

"โง้วเอ่งฮิ้มไหนเลยมีพระคุณต่อข้าพเจ้า? มันมีความแค้นกับข้าพเจ้าอย่างลึกล้ำ"

ลามะซึงกักกล่าวอย่างสงสัยใจ

"มันล่วงเกินเจ้าในที่ใด?"

"มันหยิบยืมกุญแจมือให้ข้าพเจ้าสวมใส่ ยังอำมหิตยิ่งกว่าฆ่าบิดาอีก ตอนนั้นข้าพเจ้าหากมิใช่สวมกุญแจมือชุดนั้น คงลูบคลำถูกใบหน้าตั้งอี่อี้อ้วงจื้อ ลามะใหญ่ ขอเพียงข้าพเจ้าได้ลูบคลำใบหน้าที่งดงามยิ่งกว่ากลีบดอกไม้หมื่นกลีบนั้น ต่อให้โง้วซำกุ่ยตัดสองมือข้าพเจ้าฟันสองเท้าข้าพเจ้าปิ้งเป็นขาหมูย่าง จะนับเป็นอย่างไรได้?"

จิตใจทั้งสามเตลิดถึงเมืองคุนหมิง ประหวัดนึกถึงรูปโฉมโนมพรรณตั้งอี่อี้ พอฟังวาจาประดานี้กลับไม่หัวร่อออกมา

อุ้ยเซี่ยวป๊อปั้นสีหน้าเป็นลี้ลับแฝงเลศนัย ลดสุ้มเสียงแผ่วเบาลงกล่าวว่า

"มีความลับยิ่งใหญ่ประการหนึ่ง ความจริงข้าพเจ้ามิคิดบอกออกไป แต่ยากนักที่สนทนาอย่างถูกคอกับสามท่าน ดังนั้นขอบอกต่อผู้รู้ใจ สามท่านพอฟัง อย่าได้แพร่งพรายออกไป"

ทั้งสามรีบถามว่า

"ความลับอันใด?"

"พระองค์ทรงระดมกำลังทหาร ตระเตรียมบุกโง้วซำกุ่ย"

ลามะซึงกักและพวกทั้งสาม สบตาแย้มยิ้มแก่กัน ล้วนครุ่นคิดขึ้น "นี่นับเป็นความลับใด? ดังฮีไม่บุกโง้วซำกุ่ย โง้วซำกุ่ยก็ต้องกบฏ"

อุ้ยเชี่ยวป๊อกล่าวอีกว่า

"พวกท่านทราบหรือไม่ว่า พระองค์ท่านไฉนยกกำลังสู่ฮุ้นหน่ำ?"

อาคี้ถามโพล่งว่า

"หรือสืบเนื่องจากตั้งอี่อี้?"

อุ้ยเชี่ยวป๊ออุทานดังเอ๊ะ แสร้งกล่าวอย่างตื่นเต้นตระหนก

"ท่านทราบได้อย่างไร?"

"ข้าพเจ้าเพียงทดลองคาดเดา"

อุ้ยเชี่ยวป๊อทอดถอนใจชมเชยว่า

"โกวเนี้ยเป็นชงเบ้งหญิง คาดเดาเรื่องราวดุจเทพยดาคำนวณลองคิดดู ดังฮีทรงมีทุกสรรพสิ่ง เพียงขาดโฉมสะคราญที่หนึ่งแห่งแผ่นดินเท่านั้น คราก่อน พระองค์ที่บัญชาทารกเยี่ยงข้าพเจ้าไปยังฮุ้นหน่ำ เพราะให้ข้าพเจ้าชมดูด้วยตนเองว่า สตรีนางนี้งดงามสมดังคำร่ำลือหรือไม่ จากนั้นให้ข้าพเจ้าหยั่งดูปฏิกิริยาโง้วซำกุ่ยว่า ยินยอมถวายตั้งอี่อี้เข้าวังหรือไม่ ข้าพเจ้าเพิ่งพาดพิงเอ่ยถึงคำหนึ่ง โง้วซำกุ่ยก็บันดาลโทสะตบโต๊ะ ตวาดว่า "ท่านส่งกาฐู้มาคนหนึ่งก็คิดแลกกับดวงใจของเรา? ต่อให้นำกงจู้หนึ่งร้อยนางมา เราก็ไม่แลกด้วย"

ลามะซึงกักและราชบุตรกัวะยื่อตัง สบตากันวูบ รู้สึกตัวเองล้วนหลงกลโง้วซำกุ่ย ที่แท้ความนี้สืบเนื่องจากการชิงรักหักสวาท

ครั้งกระโน้นโง้วซำกุ่ยพิโรธดาลเดือดเพราะโฉมสะคราญ เห็นตั้งอี่อี้ถูกช่วงชิงตัว จึงชักนำทหารแมนจูเข้าประเทศ บัดนี้ย่อมมิยอมถวายตั้งอี่อี้แก่ดังฮี

อุ้ยเชี่ยวป๊อกลับครุ่นคิดขึ้น

"เชี่ยวเฮี้ยงจื้อ (พระนามปลอมของดังฮี) พระองค์เป็นโอรสสวรรค์ย่อมไม่เหลือบแลภรรยาของโง้วซำกุ่ย เราเชี่ยวกุ่ยจื้อ ประสบเภทภัยกล้ำกรายได้แต่กล่าววาจาลบหลู่ ขอพระองค์อย่าได้ทรงยึดถือเป็นจริงเป็นจัง"

แลเห็นลามะซึงกักและราชบุตรกัวะยื่อตัง ล้วนมีสีหน้าเคร่งขรึม

จริงจัง จึงกล่าวอีกว่า

"ข้าพเจ้าเห็นโง้วซำกุ่ยมีโทสะ หวนนึกถึงตัวเองอยู่ในฮุ้นหน่ำ แม้นำทหารหลายพันคนร่วมทาง แต่ไหนเลยสู้กองทหารนับหมื่นของโง้วซำกุ่ยได้? จึงมิกล้ากล่าวมากความ มีอยู่คืนหนึ่ง ชาวมองโกลฮังเทียบม่อนั้นมาพบข้าพเจ้า บอกว่าอ้วงจื้อส่งมันมาติดต่อกับโง้วซำกุ่ยแต่เห็นว่าผิดท่า ไม่คิดขายชีวิตให้กับโง้วซำกุ่ยเพราะสตรีนางหนึ่ง ขอให้ข้าพเจ้าลอบนำมันไปนครหลวง มันต้องการกราบทูลต่อพระองค์เองว่า ตั้งอี่อี้อะไรนั้น มิมีส่วนสัมพันธ์กับมองโกล ธิเบต เนื่องเพราะราชบุตรกัวะยื่อตังมีอาคี้โกวเนี้ยนางหนึ่งไม่ต้องการตั้งอี่อี้อีก ลามะธิเบตก็มี...สตรีธิเบตมากหลาย"

ลามะซึงกักตวาดว่า

"เหลวไหล พวกเราลามะฝ่ายเหลืองรักษาวินัยโดยเคร่งครัดไม่ชิดใกล้อิสตรี"

อุ้ยเชี่ยวปัอรีบกล่าวว่า

"นั่นเป็นฮังเทียบม่อบอก ไม่เกี่ยวข้องกับข้าพเจ้าลามะใหญ่ ฮังเทียบม่อต้องการให้พระองค์วางพระทัย จึงยืนยันว่าท่านต้องการตั้งอี่อี้"

ลามะซึงกักแค่นเสียงดังเฮอะ กล่าวว่า

"คราหน้าหากพบฮังเทียบม่อ ต้องสอบถามมันว่า เป็นมันทำลายชื่อเสียงเรา หรือเป็นเจ้าโป้ปดหลอกลวง"

อุ้ยเชี่ยวปัอลอบปิติลิงโลด ครุ่นคิดขึ้น

"มันคิดไปสอบถามฮังเทียบม่อ ยามกะทันหันคงไม่ฆ่าเรา"

ดังนั้นกล่าวว่า

"สรุปแล้วตั้งอี่อี้เปี่ยมเสน่ห์ดึงดูดใจ มิอาจพบนางเด็ดขาด"

อาคี้ไม่ระแวงคลางแคลงในความงามของตั้งอี่อี้อีก ชำเลืองมองราชบุตรกัวะยื่อตังแวบหนึ่ง กล่าวว่า

"เมืองคุนหมิงประหลาดพิกลปานนี้ ข้าพเจ้าไม่ขอรุดไปอีก ท่านหากคิดช่วยเหลือโง้วซำกุ่ย ก็ไปเองเถอะ"

ราชบุตรกัวะยื่อตังรีบกล่าวว่า

"เรามิต้องการพบตั้งอี่อี้ ไยต้องรุดไปเมืองคุนหมิง? ในความเห็น

ของเรา คี้โกวเนี้ยมิแน่นักว่าจะเป็นรองตั้งอี่อี้ ฮา ฮา"

อาคี้หน้าเคร่งเครียดเย็นชาลง กล่าวว่า

"ท่านบอกว่าข้าพเจ้ามิแน่นักว่าจะเป็นรองตั้งอี่อี้ หมายความว่าข้าพเจ้าสู้นางไม่ได้ชัดๆ ใจจริงของท่านกลับต้องการพบหน้านาง"

พลันผุดลุกขึ้น กล่าวอย่างแข็งอ้อน

"ข้าพเจ้าต้องไปแล้ว"

ราชบุตรกัวะยื่อตังรีบกล่าวว่า

"ไม่ เราขอสาบานว่า ชั่วชีวิตนี้จะไม่เหลือบแลตั้งอี่อี้แม้สักแวบเดียว"

อาคี้ค่อยแปรจากแข็งอนเป็นลิงโลด ทรุดกายนั่งลง

อุ้ยเชี่ยวป๊อกลับกล่าวว่า

"วาจานี้กลับมิผิด มิว่าผู้ใดขอเพียงพบตั้งอี่อี้ มองเพียงแวบเดียวไหนเลยเพียงพอ? อย่างน้อยต้องมองสักร้อยครั้งพันครา"

ราชบุตรกัวะยื่อตังแผดคำว่า

"ปีศาจน้อยรู้จักแต่กล่าวเหลวไหล เราขอสาบานว่าจะไม่พบหน้าตั้งอี่อี้ตลอดกาล หากพบเห็นก็ขอให้ตาบอดในบัดดล"

อาคี้ลิงโลดยิ่ง จับจ้องมองมันด้วยความรักอันลึกซึ้ง

อุ้ยเชี่ยวป๊อกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าได้ยินพระองค์ตรัสว่า ไม่เข้าใจว่าพวกท่านช่วยเหลือโง้วซำกุ่ยเพราะเหตุใด นอกจากตั้งอี่อี้แล้ว โง้วซำกุ่ยมีอันใด พระองค์ทรงมีมากกว่าสิบเท่า สองท่านขอเพียงช่วยเหลือพระองค์ จะได้ทรัพย์ศฤงคารสมปรารถนา"

ลามะชึงกักกล่าวเสียงเย็นชา

"แคว้นธิเบตและมองโกลแม้ยากจน แต่ยังไม่ละโมบ ทรัพย์สินเงินทอง"

อุ้ยเชี่ยวป๊อขบคิดอย่างว่องไว

"มันสองมิต้องการทรัพย์สินเงินทอง ทั้งไม่ต้องการหญิงงาม มิทราบมุ่งหวังอันใด?"

จากนั้นฉุกคิดขึ้น

"ใช่แล้วคนต่ำช้าไม่อาจขาดเงินทองชายชาตรีมิอาจไร้วาสนา เรา อุ้ยเซี่ยวป้อเป็นคนต่ำช้า ละโมบแต่เงินทอง มันสองกลับเป็นลูกผู้ชายชาตรี"

ดังนั้นกล่าวว่า

"พระองค์ตรัสว่ากัวะยื่อตังเป็นเพียงราชบุตร หากช่วยเหลือเรา โค่นโง้วซำกุ่ย จะแต่งตั้งมันเป็นกษัตริย์มองโกล"

ราชบุตรกัวะยื่อตังตาทอประกายลิงโลดยินดีกล่าวเสียงสั่นระริก

"พระองค์...ตรัสเช่นนี้จริงๆ?"

"ย่อมแน่นอน ข้าพเจ้าหลอกลวงท่านไยกัน?"

ลามะซึงกักกล่าวเสริมขึ้น

"มองโกลไม่มียศกษัตริย์ พระองค์หากสนับสนุนอ้วงจื้อเป็นข่าน อ้วงจื้อก็พึงพอใจแล้ว"

อุ้ยเซี่ยวป้อรีบกล่าวว่า

"ตกลงพระองค์ต้องทรงแต่งตั้งเป็นข่านแน่นอน"

ในใจกลับครุ่นคิดขึ้น

"มารดามันเถอะ ข่านเป็นของเล่นอันใด?"

ลามะซึงกักดูจากสีหน้าอุ้ยเซี่ยวป้อ คาดว่าฝ่ายตรงข้ามไม่เข้าใจ จึงกล่าว

"ดินแดนมองโกลแบ่งเป็นหลายเผ่า หัวหน้าปกครองไม่เรียกว่ากษัตริย์ หากแต่เป็นข่าน อ้วงจื้อยังมิได้เป็นข่าน"

"ที่แท้เป็นเช่นนี้ อ้วงจื้อขอเพียงประกอบความดีความชอบ พระองค์พอมีพระบรมราชโองการ ส่งทหารไปหลายหมื่นคน ชาวมองโกลอื่นยังกล้าต่อต้านขัดขืนหรือ?"

ราชบุตรกัวะยื่อตังลิงโลดยิ่ง กล่าวว่า

"พระองค์หากยินยอมระดมกำลังทหาร ย่อมปฏิบัติได้ง่ายดายยิ่ง"

อุ้ยเซี่ยวป้อตบอกตนเอง กล่าวว่า

"ท่านไม่ต้องกังวล ข้าพเจ้ารับรองว่าจะกระทำแทน สำหรับลามะซึงกักท่านหลังจากช่วยเหลือพระองค์ พระองค์ย่อมแต่งตั้งท่านเป็นขุนนางปกครองทั่วธิเบต"

ตนมิทราบว่า ตำแหน่งปกครองทั่วธิเบตเรียกว่าอะไร มิกล้ากล่าวเหลวไหล

ลามะซึงกักกล่าวว่า

"ทั่วทั้งธิเบตอยู่ภายใต้การปกครองของดาไลลามะ พระองค์ ไม่อาจโปรดเกล้าแต่งตั้งได้"

อุ้ยเชี่ยวป้อสวนคำว่า

"ผู้อื่นเป็นดาไลลามะได้ ท่านไฉนเป็นไม่ได้? ธิเบตมีดาไลลามะทั้งสิ้นกี่คน?"

"มีทั้งสิ้นสององค์"

"ใช่แล้ว มิว่าของใดล้วนต้องมีครบสาม ข้าพเจ้าจะกราบทูลพระองค์แต่งตั้งดาไลลามะซึงกักอีกองค์หนึ่ง"

ลามะซึงกักฉุกใจคิด รู้สึกวาจาอุ้ยเชี่ยวป้อมีเหตุผลใบหน้าผอมซูบอดปรากฏรอยยิ้มมิได้

อุ้ยเชี่ยวป้อตอนนี้เพียงคิดหาหนทางรอด ฝ่ายตรงข้ามไม่ว่ามีข้อขอร้องใด ตนล้วนรับปาก อย่าว่าแต่การเป็นข่าน ดาไลลามะของทั้งสองตนมิต้องลงทุนแม้สักหุนเดียว จึงกล่าว

"มิใช่ข้าพเจ้าคุยโอ่ แผนการที่ผู้น้องกราบทูลเสนอพระองค์ล้วนทรงรับ อย่าว่าแต่สองท่านหากช่วยต่อต้านโง้วซำกุ่ย พระองค์ไม่เพียงทรงแต่งตั้งสองท่านผู้น้องยังได้เลื่อนยศ ผู้น้องเป็นขุนนางรับราชการ สองท่านเป็นผู้นำมองโกล ธิเบต ในความเห็นของข้าพเจ้า เราสามยังคงสาบานเป็นพี่น้อง นับแต่นี้มีสุขร่วมเสพ มีภัยร่วมต้าน แม้ไม่กำเนิดในวันเดือนปีเดียวกัน ขอให้ตายในวันเดือนปีเดือนกัน"

ขณะว่ากล่าว ครุ่นคิดขึ้น

"คำ 'ขอให้ตายในวันเดือนปีเดียวกัน' สำคัญยิ่ง มันสองขอเพียงผงกศีรษะ ก็มิอาจฆ่าเราอีก"

ลามะซึงกักและราชบุตรกัวะยื่อตัง ก่อนที่จะมายังเมืองเอี้ยงจิวสืบทราบว่าอุ้ยเชี่ยวป้อเป็นที่โปรดปรานของคังฮี เลื่อนยศรวดเร็วยิ่งยามนี้พอฟังอดใจเต้นระทึกมิได้

ราชบุตรกัวะยื่อดัง ความจริงไม่มีข้ออาฆาตแค้นกับ อุ้ยเซี่ยวป้อ ลามะซึงกักกลับสูญเสียซือตี่สิบสองคน นิ้วด้วนหายไปสิบนิ้ว ตอนแรกชิงชังอุ้ยเซี่ยวป้อจนจับจิต แต่แล้วฉุกคิดว่า เหล่าซือตี่มิอาจฟื้นคืนชีพนิ้วขาดไม่อาจงอกเงย หากประหารฆ่าอุ้ยเซี่ยวป้อทิ้งเพียงระบายความขุ่นแค้นภายในอก หามีประโยชน์ใดต่อตนไม่ หากสาบานเป็นพี่น้องกับอุ้ยเซี่ยวป้อ กลับมีคุณประโยชน์มากหลาย ทั้งสองท่านเหลียวมองเรา เราชมดูท่าน ล้วนผงกศีรษะช้าๆ

อุ้ยเซี่ยวป้อตื่นเต้นลิงโลดยิ่ง ดิดมิถึงวาจาเหลวไหลของตน กลับสร้างความหวั่นไหวใจแก่คนชั่วร้ายทั้งสอง กริ่งเกรงทั้งสองสำนึกเสียใจรีบกล่าวว่า

"ตั่วกอ (พี่ใหญ่) ยี่กอ (พี่ที่สอง) ยี่ซ้อ (พี่สะใภ้ที่สอง) พวกเราก็กราบกรานเป็นพี่น้อง ยี่ซ้อกราบกรานด้วยหรือไม่ ล้วนไม่เป็นไรท่านหลังจากกราบไหว้ฟ้าดินกับยี่กอ ก็เป็นครอบครัวเดียวกันแล้ว"

อาคี้หน้าแดงฉาน รู้สึกถ้อยร้อยคารมเด็กน้อยนี้รู้จักประจบเอาใจผู้คนนัก

ลามะซึงกักพลันยื่นมือออก ตบลงบนโต๊ะ ได้ยินเสียงดังเพียะมุมโต๊ะหักไปมุมหนึ่ง

อุ้ยเซี่ยวป้อใจหายวาบครุ่นคิดขึ้น

"มันคิดทำอะไร?"

ได้ยินลามะซึงกักกล่าวเสียงเกรี้ยวกราด

"อุ้ยตั่วนั้ง เราจะเชื่อถือวาจาท่านชั่วคราว แต่ภายหน้าท่านหากกลับกลอกตระบัดสัตย์ จะมีสภาพเฉกเช่นมุมโต๊ะนี้"

อุ้ยเซี่ยวป้อรีบกล่าวว่า

"นี่เป็นวาจาใด? เราสามประกอบเรื่องราวร่วมกัน ทั้งหมดล้วนมีประโยชน์ ผู้น้องหากหลอกลวงพวกท่าน พวกท่านทุ่มเทกำลังเข้าตงง้วนพระองค์ยามพิโรธ คงต้องตัดศีรษะข้าพเจ้าแน่นอน"

ทั้งสามจึงจัดตั้งเทียนไขแดงชั้นในห้องโถง หันหน้าหาเบื้องนอกคุกเข่าลงกราบกราน สาบานเป็นพี่น้อง ลามะซึงกักเป็นพี่ใหญ่ ราชบุตร

ก๊วะยื่อตังจัดอยู่อันดับสอง อุ้ยเชี่ยวป๊อเป็นซาตี๋ (น้องที่สาม)

อุ้ยเชี่ยวป๊อหลังจากกราบกรานตั่วกอ ยี่กอก็โขกศีรษะคำนับอาคี้เรียกหายี่ซ้ออย่างสนิทสนม ในใจคร่นคิดขึ้น

"ท่านเมื่อเป็นยี่ซ้อเรา ภายหน้าพอเห็นเราสัพยอกอาคอภรรยาเราคงไม่สะดวกกับการยุ่งเกี่ยว"

อาคี้หยิบฉวยป้ายสุรา รินสุราสี่จอก กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"วันนี้พวกท่านทั้งสามสาบานเป็นพี่น้อง หวังให้ภายหน้าประกอบกิจการใหญ่ ผู้น้องขอคารวะสามท่านจอกหนึ่ง"

ลามะซีงกักหยิบฉวยจอกสุราขึ้น แตะกับริมฝีปาก

อุ้ยเชี่ยวป๊อรีบกล่าวว่า

"ตั่วกอ นี่เป็นสุราหลงเหลือ ไม่สะอาดบริสุทธิ์ พวกเราเรียกคนมาผลัดเปลี่ยนเถอะ"

จากนั้นร้องดังๆ ว่า

"บริวารเรา รีบนำสุรามา"

ในใจกลับพิศวงสงสัย ครุ่นคิดขึ้น

"ตีกเริงสราญเป็นไรแล้ว เนิ่นนานปานนี้ยังมิเห็นมีคนมาปรนนิบัติรับใช้?"

จากนั้นฉุกใจได้คิด

"ใช้แล้ว แม่เล้าและผู้ควบคุมซ่องเห็นเกิดการต่อยตี ทหารถูกฆ่าทิ้งล้วนเตลิดหลบหนี"

ขบคิดถึงตอนนี้ พลันเห็นกูโน้วคนหนึ่งเดินก้มศีรษะเข้ามา กล่าวอย่างตลุมเตรือ

"เรื่องอันใด?"

อุ้ยเชี่ยวป๊อขบคิดในใจ

"เรารู้จักกูโน้วของตีกเริงสราญทุกคน เจ้าผู้นี้คงเพิ่งมาใหม่ แม้แต่หน้าที่ผู้ควบคุมซ่อง ยังทำไม่ได้ คงแตกตื่นจนเชื่องซึมโง่งมไปแล้ว"

ดังนั้นควาดว่า

"รีบนำสุรามาสองป้าน"

กูโน้วนั้นรับคำ หันกายออกจากห้องโถง

อุ้ยเซี่ยวป้อพอเห็นเงาหลังมัน พลันฉุกใจคิดขึ้น

"คนผู้นี้เป็นใคร? ตอนชมดอกรักเร่นอกวัด เซี้ยงตี่ยี่ก็พบเห็นมัน มันไฉนเป็นผู้ควบคุมซ่องในที่นี้?"

พอหวนนึกทบทวน พลันอุทานดังอา กระโดดปราดลุกขึ้น ลามะซึงกักราชบุตรกัวะยื่อตัง อาคี้พากันถามว่า

"เรื่องอันใด?"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวเบาๆ

"คนผู้นี้เป็นยอดฝีมือของโง้วซำกุ่ยปลอมแปลงมา คำสนทนาพวกเราเมื่อครู่ คงถูกมันได้ยิน"

ลามะซึงกักและราชบุตรกัวะยื่อตังล้วนใจหายวาบ กล่าวว่า

"อย่างนั้นมิอาจปล่อยปละละเว้นมัน"

อุ้ยเซี่ยวป้อรีบกล่าวว่า

"กอกอทั้งสองอย่าเพิ่งลงมือ พวกเราแสร้งเป็นไม่รู้สึกตัว ดูว่าพวกมันมีทั้งสิ้นกี่คน มีแผนอุบายใด"

วาจาประดานี้กลับแปรเปลี่ยนเป็นสั่นระริก

กูโน้วนั้นหากเป็นคนของโง้วซำกุ่ยปลอมแปลงมา อุ้ยเซี่ยวป้อยังไม่แตกตื่นลนลานปานนี้ แต่คนผู้นี้กลับเป็นเล็กซิงแซ แห่งนิกายเทพมังกร!

คนผู้นี้ติดตามอุ้ยเซี่ยวป้อจากเกาะเทพมังกรมายังนครหลวงอยู่ร่วมเป็นเวลานาน แต่ตอนนี้ปลอมแปลงโฉมอย่างแนบเนียน เค้าหน้ากลับกลายจากเดิม เพียงแต่พอเห็นเงาหลังมัน รู้สึกคุ้นตายิ่ง เมื่อกลางวันตอนอยู่ในเพิงดอกรักเร่ ยังนึกไม่ออก บัดนี้พบเห็นในตึกเริงสราญเป็นคำรบสอง สร้างความระแวงสงสัยขึ้น พอหวนทบทวนจึงนึกออก

เพียงเล็กซิงแซคนเดียวยังพอทำเนา แต่มันได้ยินตนแพร่งพรายโดยบังเอิญว่า จะมาท่องเที่ยวตึกเริงสราญ จึงปลอมแปลงเป็นกูโน้วปะปนเข้ามา ดูท่าผู้วิเศษผอมสูง ผู้วิเศษอ้วนเตี้ยคงร่วมทางมา มิแน่นักว่าประมุขนิกายเทพมังกรจะรุดมาด้วยตนเอง!

อุ้ยเซี่ยวป้อยิ่งขบคิดยิ่งพรั่นพรึง หน้าผากปรากฏเหงื่อเม็ดโป้งๆ

ผุดขึ้น เห็นเล็กซิงแซมือถือถาดไม้ บนถาดจัดวางสุราสองป้าน เดินก้มศีรษะเข้ามา วางป้านสุราลงบนโต๊ะ

อุ้ยเชี่ยวป๊อครุ่นคิดขึ้น

"มันก้มศีรษะต่ำ เพราะกริ่งเกรงเราจดจำมันออกเฮอะ มิทราบยังมีผู้ใดร่วมทางมา?"

ดังนั้นกล่าวว่า

"ตึกเริงสราญไฉนมีท่านเพียงคนเดียว? รีบเรียกคนมาปรนนิบัติเพิ่มเติม"

เล็กซิงแซส่งเสียงดังอืมม์ หันกายกลับออกไป

อุ้ยเชี่ยวป๊อกล่าวเบาๆ

"ตั่วกอ ยี่กอ ยี่ซ้อ รอสักครู่ พวกท่านสังเกตดวงตาข้าพเจ้า ข้าพเจ้าหากเหลือกตาขึ้นไป ให้พวกท่านลงมือประหารฆ่าผู้มา คนเหล่านี้ฝีมือสูงเยี่ยม ไม่อาจชะล่าเลินเล่อ"

ลามะซึงกักและพวกผงกศีรษะรับคำ ในใจกลับครุ่นคิดขึ้น

"บริวารของโง้วชำกุ่ย ต่อให้มีฝีมือสูงเยี่ยมกว่านี้ ก็ไม่นับเป็นอย่างไรได้ ไยต้องแตกตื่นป่านนี้?"

ชั่วครู่ให้หลัง เล็กซิงแซนำคณิกาสี่นางเดินเข้ามาแยกย้ายทรุดนั่งลงที่ข้างกายทั้งสี่

อุ้ยเชี่ยวป๊อกวาดตามอง พบว่ามิใช่คณิกาตั้งเดิมของตึกเริงสราญ ล้วนมีรูปโฉมขี้ริ้วอัปลักษณ์ บ้างตาเหล่ บ้างปากเบี้ยว บ้างใบหน้าบวมฉุ บ้างเต็มไปด้วยรอยฝีดาษ บางนางผิวกายเหลืองซีด บางนางดำคล้ำ

อุ้ยเชี่ยวป๊อหัวร่อพลางกล่าว

"โกวเนี้ยของตึกเริงสราญ มีรูปโฉมงดงามนัก"

เพิ่งขาดคำ สตรีหน้าเต็มไปด้วยรอยฝีเป็น ที่นั่งอยู่ข้างกายลามะซึงกักพลันหลิ่วตาต่อมัน

อุ้ยเชี่ยวป๊อ เห็นดวงตานางกลอกกลิ้งสวยงาม พลันฉุกคิดด้วยปัญญาไว

"สตรีทั้งสี่คงสังกัดนิกายเทพมังกร จงใจตกแต่งเป็นเยี่ยงนี้ นาง

หลิ่วตาต่อเรา หมายความกระไร?"

ยามนั้น หยิบฉวยสุราป้านที่ผสมสุรามอมสวาท รินให้กับคณิกาทั้งสี่คนละจอกหนึ่ง กล่าวว่า

"ทั้งหมดดื่มคนละจอกเถอะ"

ในซ่องคณิกา มิเคยมีแขกเหรื่อรินสุราให้กับคณิกา แขกเหรื่อพอยื่นมือหยิบฉวยป้านสุรา คณิกาก็ชิงรินให้แล้ว แต่คณิกาทั้งสี่เพียงนั่งก้มศีรษะ อุ้ยเซี่ยวป้อรินสุราให้กับพวกนาง พวกนางกลับไม่กล่าวกระไรแม้สักคำเดียว ต้องครุ่นคิดขึ้น

"สตรีสี่นางนี้ปลอมเป็นนางโสโครก ฝีมือใช้การไม่ได้นัก"

ดังนั้นกล่าวว่า

"พวกท่านมาปรนนิบัติแขกเหรื่อ ไฉนไม่เข้าใจกฎระเบียบ? รีบดื่มก่อนจอกหนึ่ง?"

กล่าวพลางรินสุรามอมสวาทอีกจอกหนึ่ง กล่าวกับ เล็กชิงแชว่า

"ท่านคงเพิ่งมาใหม่ จึงทำงานไม่เป็น พวกท่านไม่คารวะสุราต่อแขกเหรื่อ แขกเหรื่อยามมีโทสะ ไหนเลยยินยอมจ่ายเงินทองให้?"

เล็กชิงแชและสตรีทั้งสี่เข้าใจว่า กฎระเบียบของซ่องคณิกาเป็นเช่นนี้จริง พากันรับคำ ดื่มสุราลงไป

อุ้ยเซี่ยวป้อหัวร่อพลางกล่าว

"ใช้ได้แล้ว ภายในตึกยังมีนางโสโครก กูโน้วอีกหรือไม่ ล้วนเรียกหามาให้กับข้าพเจ้า ตึกเริงสราญอันกว้างใหญ่ ไฉนมีพวกท่านเพียงห้าคน?"

คณิกาใบหน้าบวมฉุพอฟัง ก็ปรายตาบอกใบ้ต่อเล็กชิงแชแวบหนึ่งเล็กชิงแชหันกายออกไป ชักนำกูโน้วเข้ามาสองคน ดัดสุ้มเสียงจนแหบแห้ง กล่าวว่า

"นางโสโครกไม่มีแล้ว กูโน้วกลับมีอยู่สองตน"

อุ้ยเซี่ยวป้อลอบหัวร่อ ครุ่นคิดขึ้น

"คำ "นางโสโครก กูโน้ว" เป็นผู้อื่นเรียกลับหลัง ท่านเองเป็นกูโน้วไหนเลยกล่าวเช่นนี้ได้? ต่อให้เป็นแขกเหรื่อที่มาเที่ยวซ่อง ก็ต้องเรียกหาอย่างเกรงใจว่า "โกวเนี้ย เพื่อนสนทนา" เราลองทดสอบท่าน ท่านก็เผย

พิรุธออกมา เฮอะ อั้งก่าจู้ (ประมุขนิกายแซอั้ง) ปราดเปรื่องหลักแหลม แต่คงคิดมิถึงว่า เราอุ้ยเซี่ยวป้อ เติบใหญ่ชื้นภายในตึกเริงสราญ ล้วงรู้เรื่องราวในช่องคณิกาเป็นอย่างดี"

แลเห็นกูโน้วทั้งสอง ล้วนมีรูปกายสูงใหญ่อ้วนฉุ หนึ่งในสองมองปราดเดียวก็ดูออกว่า เป็นผู้วิเศษอ้วนเตี้ยปลอมแปลงขึ้น

ที่แท้ผู้วิเศษผอมสูงและผู้วิเศษอ้วนเตี้ยตอนแรกมีรูปโฉมสอดคล้องกับฉายา ภายหลังรับประทานยาเม็ด มังกรพิษเปลี่ยนกล้ามเนื้อเป็นเหตุให้รูปโฉมกลับกลาย ผู้วิเศษผอมสูงเปลี่ยนเป็นอ้วนเตี้ย ผู้วิเศษอ้วนเตี้ยกลับผอมสูงขึ้น

เพียงแต่อีกผู้หนึ่งรูปลักษณะคลับคล้ายผู้วิเศษผอมสูงแต่ไฉนสูงปานนี้ จากนั้นฉุกคิดว่า ฝ่ายตรงข้ามใส่ส้นรองเท้าสูง หากมิใช่ตนคาดคำนวณศักดิ์ศรีฝ่ายตรงข้ามได้ก่อน ไม่มีทางดูออกได้

อุ้ยเซี่ยวป้อหยิบฉวยป้านรินสุรา แต่รินได้เพียงครึ่งจอก สุราก็หมดป้าน ได้แต่แบ่งสุรามอมสวาทครึ่งจอกเป็นสองจอก เพิ่มเติมสุราธรรมดาลงไป กล่าวว่า

"พวกท่านกูโน้วทั้งสองรีบดื่มสุรา"

ผู้วิเศษอ้วนเตี้ยไม่กล่าวกระไร หยิบฉวยจอกดื่มสุราผู้วิเศษผอมสูงนิสัยหุนหันวู่วาม มิอาจสะกดกลั้นใจ แผดต่าว่า

"เดียรัจฉานน้อยเจ้าจึงเป็นกูโน้ว"

เล็กชิงแซรีบกระตุกแขนเสื้อมัน ตวาดว่า

"รีบดื่มสุรา ไหนเลยล่วงเกินแชกเหรื่อได้?"

ผู้วิเศษผอมสูงครานี้ปลอมเป็นกูโน้ว ได้รับกำชับกำชาจากก่าจู้มาพอฟังใจหายวาบ หยิบฉวยสุราร่ำดื่มลงไป

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวถามว่า

"ไม่มีผู้อื่นอีกหรือ?"

เล็กชิงแซกล่าวว่า

"ไม่มีแล้ว"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

"อั้งก่าจู้ไม่ได้ปลอมเป็นกูโน้วด้วยหรือ?"

ขณะว่ากล่าว เหลือกสองตาขึ้น

เล็กชิงแซและพวกทั้งเจ็ดพอฟัง ล้วนใจหายวาบ คณิกาทั้งสี่นางพากันผุดลุกขึ้น

ลามะซึงกักเกร็งกำลังตระเตรียมพร้อมแต่แรก พลันพุ่งสองมือออกสกัดใส่หว่างเอวผู้วิเศษผอมสูง และผู้วิเศษอ้วนเตี้ยผู้วิเศษอ้วนเตี้ยส้มหงายตามพลังนิ้ว ผู้วิเศษผอมสูงเพียงแค่นเสียงดังเฮอะ กระแทกฝ่ามือลงยังศีรษะลามะซึงกัก!

ลามะซึงกักใจหายวาบ หวนนึกถึงวิชาเลี่ยงจี่ทั้ง (พลังดรรชนีคู่) ของตน จู่โจมออกทั้งซ้ายขวา ต่ำใต้ไร้ผู้ต้านทานเปรียบ ติดนับแต่นิ้วทั้งสิบของมันถูกพิษด้วนเหลือเพียงท่อนเดียว อากัปกิริยาไม่คล่องแคล่วปราดเปรียวเยี่ยงกาลก่อน แต่ตอนนี้ทิ่มสกัดถูกจุดเส้นที่หว่างเอวผู้วิเศษผอมสูงชัดๆ ฝ่ายตรงข้ามไฉนมิเป็นอย่างไร?

ที่แท้ผู้วิเศษผอมสูงสวมรองเท้าส้นสูง สูงกว่าเดิมหนึ่งเชียะลามะซึงกักเข้าใจว่าสกัดถูกหว่างเอวมัน แท้ที่จริงทิ่มสกัดถูกขาอ่อนผู้วิเศษอ้วนเตี้ยเพียงปวดแปลบ จุดเส้นหาได้ถูกจี้สกัดไม่

ยามนั้น เล็กชิงแซหักหาญกับราชบุตรกัวะยื่อตัง คณิกาใบหน้ามีรอยฝีดาษประมือกับอาคี้ คณิกาอีกนางหนึ่งกลับถาโถมเข้าหาอุ้ยเซี่ยวป้อ

อุ้ยเซี่ยวป้อหัวร่อพลางกล่าวว่า

"ท่านเสียสติหรือ แสดงว่าท่วงท่าดุร้ายปานนี้คิดทำอะไร?"

มิทันขาดคำ เห็นคณิกานางนั้นกางนิ้วทั้งสิบดุจตาขอ ตะกุยใส่อย่างหักโหม

อุ้ยเซี่ยวป้อใจหายวาบ ก้มศีรษะมุดปราดลงใต้โต๊ะ ยื่นมือปัดใส่ข้อเท้าคณิกานางนั้น

คณิกานั้นหลังจากดื่มสุรามอมเมา ฤทธิ์ยาเริ่มกำเริบ ห้วงสมองความจริงเลอะเลือน พอถูกผลักไสไม่อาจยืนหยัดมั่น ส่ายโงนเงนแล้วกระแทกนั่งลง จากนั้นคณิกาอีกสามนางก็ทยอยล้มลง สิ้นสติสมประดี

ผู้วิเศษผอมสูง หักหาญกับลามะซึงกักหลายกระบวนท่า รู้สึกสัน

รองเท้าสูงเคลื่อนไหวไม่สะดวก พลันขยับเท้าทั้งสอง ได้ยินเสียงเพียะเพียะกระแทกส้นสูงหักสะบั้น

ลามะซึงกักกล่าวว่า

"ที่แท้เป็นตัวเตี้ยแคระ"

ผู้วิเศษผอมสูงกระชากเสียงว่า

"กาลก่อนบิดาสูงกว่าท่านมากนัก เราชมชอบเป็นตัวเตี้ยแคระเกี่ยวข้องใดกับท่าน?"

ทั้งสองปากกล่าววาจา ฝ่ามือทั้งสองโหมกราดฟาด มันสองล้วนเป็นยอดฝีมือ หักหาญกันหลายกระบวนท่า ต่างลอบนับถือเลื่อมใสกันและกัน

ลามะซึงกักครุ่นคิดขึ้น

"บริวารของโง้วซำกุ่ย ไฉนมีองครักษ์เตี้ยแคระเยี่ยงนี้?"

ผู้วิเศษผอมสูงขบคิดในใจ

"ท่านแม้มีฝีมือสูงเยี่ยม กลับเป็นสุนัขรับใช้ให้อุ้ยเซี่ยวป้อ คงมิใช่ตัวดีงามใด"

อีกด้านหนึ่ง ราชบุตรกัวะยื่อตังสู้เล็กซิงแซไม่ได้ เพียงแต่เล็กซิงแซดื่มสุรามอมสวาทลงไป อากัปกิริยาเชื่องช้าลง ยามกะทันหันมิอาจโค่นมันล้มลง

อาคี้เห็นคณิกาที่ประมือกับนาง กระบวนท่าคล่องแคล่วปราดเปรียวแต่หักหาญไม่กี่กระบวนท่าก็ล้มลงสิ้นสติ ต้องลอบสงสัยใจ พอเหลียวหน้ามองเห็นราชบุตรกัวะยื่อตังถอยกรูดๆ ไปด้านหลัง มิใช่คู่มือกู่โน้วปลอมรีบสะอึกเข้าช่วยเหลือ

เล็กซิงแซหน้ามีดวูบวาบ ส่ายร่างโงนเงนหลายครา รู้สึกทรวงอกถูกฟาดใส่ฝ่ามือหนึ่ง กระแสพลังกลับไม่รุนแรงนัก มันพริ้มตาลง แยกสองมือออก กันแขนฝ่ายตรงข้ามออกห่าง นิ้วชี้ทั้งสองข้างย่อมจี้สกัดถูกชายโครงศัตรู กระบวนท่านี้ในเพลงหมัดเรียกซังเส้งชู่จุ้ย (มังกรคู่ดูดน้ำ)

ฝ่ามืออาคี้ฟาดถูกทรวงอกศัตรูชัดๆ มิคาดพลังการฝึกปรือเป็นรองคู่ต่อสู้มากนัก กลับถูกสองมือศัตรูจี้ใส่ ถึงกับร่างอ่อนระทวยล้มลงช้าๆ

ขณะร้อนรุ่มใจ พลันเห็นเล็กซิงแซโน้มร่างมาเบื้องหน้า ล้มฟุบลง

กับพื้นก่อน อาคี้กลับกระแทกนั่งลงบนหลังมัน ยีดร่างเล็กซิงแซเป็นเก้าอี้

ราชบุตรกัวะยื่อตังร่ำร้องว่า

"อาคี้ ท่านเป็นไรแล้ว?"

ทันใด ผู้วิเศษอ้วนเตี้ยกระโดดปราดขึ้น ต่อยออกหมัดหนึ่งกระแทกราชบุตรกัวะยื่อตังเซถอยไปวาเศษ ปะทะกับผนังห้องดังโครมใหญ่

ที่แท้ในขุมกำลังนิกายเทพมังกรคราวนี้ นับผู้วิเศษผอมสูงอ้วนเตี้ยมีพลังการฝึกปรือลึกล้ำที่สุด มาตรแม้นดื่มสุรามอมเมาลงไป แต่นี่เป็นเพียงยาสลบธรรมดาที่ซ่องคณิกาปรุงขึ้น ทั้งสองแม้สมองเคลิบเคลิ้มเลอะเลือนยังฝืนใจประคับประคอง

ยามนี้ผู้วิเศษผอมสูงสายตาพร่ามัว เพียงเห็นเงาของ ลามะซึงกักไหวอยู่วูบวาบ พอกระแทกฝ่ามือออก ล้วนถูกลามะซึงกักหลบเลี่ยงได้โดยง่ายดาย รู้สึกไหล่ซ้ายและแก้มขวาถูกต่อย ใส่สองหมัด พลังหมัดลามะซึงกักหนักหน่วงถึงปานใด ต่อให้ผู้วิเศษผอมสูงผิวหนังหยาบกร้าน ก็ไม่อาจทนทานรับได้ ยามนั้นคำรามก้อง หมุนกายวิ่งตะบึงออกนอกประตู

ราชบุตรกัวะยื่อตังถูกผู้วิเศษอ้วนเตี้ยกระแทกมาปะทะกับผนังห้องกระดูกสันหลังปวดแปลบแทบหักสลาย ขณะประหวั่นพรั่นใจเห็นฝ่ายตรงข้ามมือซ้ายเกาะขอบโต๊ะ พริ้มสองตาลง มือขวากวัดแกว่งไปมาอยู่เหนือออกคล้ายกริ่งเกรงคนประทุษร้าย

ราชบุตรกัวะยื่อตังคิดลอบทำร้าย กระโดดปราดเข้าไปตวัดเท้าเตะใส่ตะโพกมันดังโครม ผู้วิเศษอ้วนเตี้ยร่ำร้องก้อง ตวัดมือซ้ายกลับตะปบคว้าปกเสื้อราชบุตรกัวะยื่อตังไว้ ยกลอยขึ้นจากพื้น

ลามะซึงกักถลันมาหมายช่วยเหลือ ผู้วิเศษอ้วนเตี้ยพลันลืมตาขึ้นคร่ากุมราชบุตรกัวะยื่อตัง ชิงออกจากห้องโถงน้ำค้างพรมพร่างทะยานขึ้นบนกำแพงล้อม

มันหลังจากดื่มสุรามอมเมาสติสัมปชัญญะแม้เคลิบเคลิ้ม เลอะเลือน พลังฝีมือยังสูงเยี่ยมยิ่ง ในมือตะปบคว้าร่างราชบุตรกัวะยื่อตังท่าร่างยังคล่องแคล่วว่องไวนัก

ลามะซึงกักตวาดว่า

"ปล่อยคน!"

พลางไล่ล่าออกไป โผพุ่งขึ้นบนหลังคาตึก ได้ยินเสียงตวาดของทั้งสองยิ่งมายิ่งห่างหาย จวบจนไม่ได้ยินอีก

อุ้ยเชี่ยวป้อมุดปราดออกจากใต้โต๊ะ เห็นบนพื้นนอนกระจัดกระจายด้วยผู้คนกลุ่มใหญ่ ซังยี้และเจ็งยิ้วทอดกายอยู่มุมห้องโถง คณิกาปลอมทั้งสี่นางนอนสิ้นสติบนพื้น

แต้โคกซวงความจริงนอนฟุบกายอยู่บนโต๊ะ แต่ยามเกิดการต่อสู้ถูกคนผลักเก้าอี้ล้มลง จึงล้มกลิ้งมาถึงใต้โต๊ะ อาคี้นอนฟุบอยู่บนร่างเล็กซิงแซทั้งหมดล้วนแน่นิ่งมิเคลื่อนไหว บ้างถูกสกัดจุด บ้างถูกสุรามอมสวาท ร่างแข็งที่อราวเสียชีวิตไปแล้ว

ที่อุ้ยเชี่ยวป้อห่วงใยกังวลที่สุดคือซังยี้ รีบประคองนางลุกขึ้นเห็นสองตานางสามารถกลอกกลิ้ง ลมหายใจเป็นปรกติจึงวางใจลงเพียงแต่วิชาสกัดจุดของลามะซึงกัก เป็นแนวทางเอกเทศอุ้ยเชี่ยวป้อไม่สามารถบดคลายจุด ได้แต่ประคับประคองซังยี้เจ็งยิ้ม อาคี้ ขึ้นบนเก้าอี้จัดให้นั่งเรียบร้อย กล่าวว่า

"พวกท่านมิต้องกลัว ผู้วิเศษผอมสูงและผู้วิเศษอ้วนเตี้ย ล้วนดื่มสุรามอมสวาทเข้าไป สู้ลามะซึงกักไม่ได้"

เห็นเล็กซิงแซบนพื้นขยับกายเล็กน้อย พลันฉุกใจคิด

"คนผู้นี้ฝีมือสูงเยี่ยม มิอาจให้มันฟื้นตื่นมา"

ดังนั้นวิ่งตะบึงเข้าห้องหับของมารดา กลับเห็นอุ้ยชุนฮวยล้มฟุบอยู่ข้างเตียง!

อุ้ยเชี่ยวป้อใจหายวาบ ถลันเข้าประคองนางขึ้น เห็นนางร่างอ่อนระทวย ลมหายใจและชีพจรสม่ำเสมอ คงถูกคนของนิกายเทพมังกรสกัดจุดไว้ คาดว่าเหล่านางคณิกา แม่เล้า ผู้ควบคุมซ่อง คงประสบชะตากรรมเฉกเช่นกัน ดีที่จุดเส้นถูกสกัด อีกมิกี่ชั่วยามย่อมคลายออกเอง ไม่ต้องห่วงใยกังวล

ยามนั้นหยิบฉวยสุรามอมสวาทครึ่งขวด ออกจากในกองผ้าห่มบนเตียงนอนของตน นำกลับเข้าห้องโถงน้ำค้างพรมพร่าง รินสุรามอมสวาทหนึ่งจอก กรอกเข้าปากเล็กซิงแซ

อุ้ยเซี่ยวป้อเงี่ยหูสดับฟัง มิได้ยินสุ้มเสียงผู้วิเศษอ้วนเตี้ย หรือลามะซึงกักและพวกกลับมา ในใจครุ่นคิด

"คณิกาปลอมใบหน้าเต็มไปด้วยรอยฝีดาษ หลิ่วตาบอกใบ้ต่อเราคล้ายให้เราระมัดระวัง กลับมีมโนธรรมล้ำเลิศ มิทราบเป็นใคร?"

ดังนั้นสาวเท้าไป ก้มกายลงยื่นมือเช็ดถูใบหน้าสตรีนางนั้นหลายคราปรากฏเศษปูนชั้นหนึ่งหลุดติดมือมา เผยเห็นวงหน้าขาวละเอียดเกลี้ยงเกลา

อุ้ยเซี่ยวป้อโห่ร้องอย่างลิงโลด สตรีนางนั้นกลับเป็นเซี่ยวกุ่งจู้ (หลานเจ้าผู้ครองแคว้น) มกเกี่ยมพิ้ง!

มกเกี่ยมพิ้งเป็นทายาทตระกูลมก กอกอ (พี่ชาย) นามมกเกี่ยมเซียมีซือเจี๊ (ศิษย์ผู้พี่ที่เป็นสตรี) นามปิงอี่ วันเวลาที่ผ่านมา อยู่ในนิกายเทพมังกรร่วมกับปิงอี่

อุ้ยเซี่ยวป้อก้มศีรษะลง จุมพิตใบหน้ามกเกี่ยมพิ้งเบาๆ กล่าวว่า

"ท่านยังมีน้ำใจต่อเรา ดูท่าท่านคงถูกพวกมันคุกคามมาทำร้ายเรา"

เอ่ยถึงตอนนี้ หัวใจเต้นระทึกขึ้น ครุ่นคิดในใจ

"ยังมีนางคณิกาปลอมอีกสามนางเป็นใคร? ปิงอี่อยู่ในจำนวนนั้นหรือไม่? นางโสโครกนี้มุ่งมั่นประทุษร้ายเรา ดรานี้หากไม่ร่วมขบวนมาก็แปลกไปแล้ว"

หวนนึกถึงปิงอี่ ทั้งวาบหวามดื่มด่ำ ทั้งลำบากยากใจ เห็นสตรีใบหน้าบวมฉุ เรืองร่างอ้อนแอ้นแน่งน้อย คาดว่าคงเป็นปิงอี่

อุ้ยเซี่ยวป้อจึงยื่นมือออก ลบล้างผงปูนบนใบหน้านาง เผยเห็นถึงวงหน้าอันสวยซึ้งสะคราญ มีอายุสูงวัยกว่าปิงอี่ประมาณสิบปี แต่ยังงามผุดผาดกว่าปิงอี่อีก กลับเป็นอั้งฮูหยิน ภรรยาของประมุขนิกายเทพมังกร!

กาลก่อนอุ้ยเซี่ยวป้อเคยพบพานนาง แม้รู้สึกอั้งฮูหยินรูปโฉมงามสะคราญ แต่มิกล้าลวนลามแม้แต่น้อย ยามนี้เห็นนางเมามายมิได้สติ รู้สึกโอกาสดีงามมาถึงแล้ว

อุ้ยเซี่ยวป้อยื่นมือซ้ายออก หยิกแก้มแดงเปล่งปลั่งของอั้งฮูหยินดราหนึ่ง เห็นนางพริ้มตาสนิท ถึงกับใจเต้นตูมตาม หยิกแก้มอีกข้างหนึ่ง

ของนาง

พอหันกายกลับ เห็นคณิกาปลอมอีกสองนางล้วนมีเรือนร่างอ้วนฉุ คงมิใช่ปิงอี่ หนึ่งในสามเคยปลอมเป็นแม่เล้าออกต้อนรับตน

อุ้ยเชี่ยวป้อหยิบฉวยป้านสุรา ราดรดสุราลงบนใบหน้าแม่เล้าปลอม จากนั้นดึงปกเสื้อของนางขึ้นเช็ดตามใบหน้า เผยเห็นโฉมหน้าแท้จริงกลับเป็นอ้วงไท้โหวตัวปลอม นามม้อตังจู!

ม้อตังจูได้รับมอบหมายจากประมุขนิกายเทพมังกรปะปนเข้าวังหลวง ดิดลักขโมยคัมภีร์สี่สิบสองบททั้งแปดเล่ม ภายหลังถูกอุ้ยเชี่ยวป้อเปิดโปงโฉมหน้าแท้จริงจึงหลบหนีกลับนิกายเทพมังกร

อุ้ยเชี่ยวป้อพอเห็นเป็นนาง สร้างความลิงโลดยิ่ง ครุ่นคิดขึ้น

"ครั้งนี้นับเป็นความดีความชอบใหญ่หลวงพระองค์ท่านและอ้วงไท้โหว ทรงบัญชาเราคร่ากุมนางโสโครกเฒ่านี้ น่าเสียดายที่ไม่พบพาน มิคาดนางกลับมาเป็นนางโสโครกที่ตีกเริงสราญ"

พอปาดเช็ดคราบปลอมแปลงโฉมของนางคณิกาปลอมคนที่สี่ โฉมหน้าที่ปรากฏแก่สายตากลับเป็นปิงอี่!

อุ้ยเชี่ยวป้อขบคิดอย่างตื่นตระหนก

"เอวนางไฉนหยาบปานนี้ หรือลอบคบชู้กับผู้คนจนตั้งครรภ์ขึ้น?"

พอสอดมือไปในอกเสื้อนาง กลับสัมผัสถูกวัตถุนุ่มนิ่ม เมื่อดึงกลับออกมา เห็นเป็นหมอนหนุนใบหนึ่ง

ที่แท้ปิงอี่ทราบว่า ตนเองอยู่ร่วมกับอุ้ยเชี่ยวป้อเป็นเวลานาน มาตรแม้นตกแต่งปลอมแปลงโฉม แต่กริ่งเกรงอุ้ยเชี่ยวป้อจดจำส่วนสัดของนางออก จึงผูกหมอนอยู่หน้าท้องใบหนึ่ง

อุ้ยเชี่ยวป้อหัวร่อฮาฮา กล่าวว่า

"จิตใจท่านเลวร้ายกว่าเชียงกุ่งจู้มากนัก นางกริ่งเกรงเราประสบภัยปรายตาบอกใบ้เราตลอดเวลา ท่านกลับเกรงว่าเราจดจำออก ยินยอมปลอมเป็นสตรีท้องโต ฮาฮา นางโสโครกตั้งครรภ์ในตีกเริงสราญ เรากลับทำแท้งเอาหมอนหนุนออกมาใบหนึ่ง"

จบคำ สาวเท้าออกมานอกห้องโถง เห็นทหารคนสนิทหลายคนทอดร่างเป็นซากศพบนพื้น กลางลานตึกมีดมิดสนิทปราศจากสุ้มเสียงใด จึงครุ่นคิดขึ้น

"ผู้วิเศษผอมสูงและผู้วิเศษอ้วนเตี้ย ล้วนดื่มสุรามอมเมา จะอย่างไรสู้กอกอร่วมสาบานของเราทั้งสองมิได้ แต่อั้งก่าจู้หากรอดอยู่เบื้องนอก ผลสุดท้ายย่อมเลวร้ายสุดคาดคิด กอกอทั้งสอง หากแม้นวันนี้พวกท่านขึ้นสู่สวรรค์ ขออภัยที่ผู้น้องไม่ร่วมตายในวันเดือนปีเดียวกัน!"

ดังนั้นกลับเข้าห้องโถง เห็นอั้งฮูหยิน ปิงอี่ มกเกี่ยมพิ้ง ซังยี้ เจ็งยิ้ว อาคี้ หกนวลนางบ้างสิ้นสติสมประดี บ้างยังสามารถขยับเคลื่อนไหว แต่ล้วนมีรูปโฉมสะคราญผิดแผกกันไป

อุ้ยเซี่ยวป้อพลันฉุกใจคิดขึ้น

"บนเตียงในห้องช้าง ยังมีดรุณีน้อยที่งดงามกว่าหกนางนี้นางหนึ่งนั่นคือภรรยาที่กราบไหว้ฟ้าดินกับเรา แต่ยังมิได้ส่งตัวเข้าห้องหอ ค่ำคืนนี้นางเสนอมาเอง อุ้ยเซี่ยวป้อยังเกรงอกเกรงใจหรือ?"

ขณะจะเข้าสู่ห้องชั้นใน พลันเห็นเจ็งยิ้วเพ่งตามองมาหน้าผุดผาดแดงระเรื่อ ท่วงท่าขวยเขินเอียงอายยิ่ง

อุ้ยเซี่ยวป้อชะงักเท้าลง ครุ่นคิดในใจ

"ตลอดรายทางตั้งแต่ภูเขาเฮ้งอกซัว ถึงเมืองเอี้ยงจิว ท่านมักหลีกเลี่ยงเราไม่มีโอกาสกล่าวมากความแม้สักคำเดียวค่ำคืนนี้มิอาจเกรงอกเกรงใจอีก"

ขบคิดถึงตอนนี้ โอบอุ้มร่างนางขึ้น สาวเท้าเข้าห้องชั้นใน จัดวางลงที่ข้างกายอาคอ

แลเห็นอาคอยังไม่ได้สติ ขนตางอนยาวหลุบลงมุมปากปรากฏรอยยิ้มน้อยๆ คล้ายตกอยู่ในความฝัน ไหนเลยทราบว่าตนเองอยู่ในช่วงอันตราย?

อุ้ยเซี่ยวป้อครุ่นคิดขึ้น

"เราพานเคลื่อนย้ายโกวเนี้ยประเสริฐเลิศ นางคณิกาปลอม สตรีชั่วร้ายเข้ามาให้หมดสิ้น ที่นี้คือตึกเริงสราญ สตรีเข้ามาใน ซ่องคณิกาไหนเลย

ยังมีเรื่องดีงาม? พวกท่านแส่หาเข้ามาเอง หลังจากฟื้นตื่นมามิอาจตัดพ้อตำหนิเรา"

อุ้ยเซี่ยวป้อตั้งปณิธานตั้งแต่เล็กว่า ภายหน้าหลังจาก เรืองอำนาจวาสนา จะเปิดซ่องคณิกาขึ้นในเมืองเอี้ยงจิวสิบสองแห่ง ทั้งจะรุดมายังตึกเริงสราญ จัดโต๊ะสุราเรียกคณิกาทั่วทั้งตึกมาปรนนิบัติรับใช้ ยามนี้สภาพการณ์แม้ผิดแผกจากที่นึกฝันไว้ แต่ก็เป็นผลงานอันยิ่งใหญ่ จึงโอบอุ้มซังยี้ อาคี้ อั้งฮูหยิน ปิงอี่ มกเกี่ยมพิ้ง เข้าสู่ห้องชั้นในทีละคน สุดท้ายกระทั่งอ้วงไท้โหวตัวปลอมก็โอบอุ้มเข้าไป สตรีทั้งแปดนางนอนเรียงรายอยู่บนเตียง

อุ้ยเซี่ยวป้อพลันฉุกคิดถึงเรื่องราวหนึ่ง

"ภรรยาของสหาย ไม่บังควรล่วงละเมิด ยี่ซ้อเป็นพี่สะใภ้เราสมควรอยู่นอกเหนือกฎเกณฑ์"

ดังนั้นโอบอุ้มอาคี้กลับออกมาในห้องโถง จัดให้นั่งบนเก้าอี้ เห็นทรวงอกนางสะท้อนขึ้นลง ต้องลอบสำนึกเสียใจคร่ำครุ่นคิด

"เราที่สาบานเป็นพี่น้องกับลามะซึงกัก ราชบุตรกัวะยื่อตัง เพียงเป็นแผนเอาตัวรอด หลอกลวงพวกมันอย่าได้ฆ่าเรา อาคี้โกวเนี้ยงามสะคราญปานนี้ เรียกหาเป็นยี่ซ้อ ออกจะน่าเสียดายไป มิสู้เป็นภรรยาเราด้วย ในนิทานมีเรื่องสามยิ้มพิมพ์ใจเก้านางงาม ถังแป๊ะโฮ้ว มีภรรยารวมเก้านาง ต่อให้เรานับรวมอาคี้ ก็มีเพียงแปดนางงาม ยังขาดอีกหนึ่งเพ้ย อ้วงไท้โหวตัวปลอมทั้งชราทั้งตุ้ร้าย ไหนเลยนับเป็นนางงามได้?"

(ถังแป๊ะโฮ้วเป็นจอมเจ้าชู้สมัยโบราณ ได้ภรรยาด้วยวิธีการต่างๆ รวมเก้านาง หนึ่งในเก้าเป็นหญิงรับใช้นามชิวเฮียง รายละเอียดปรากฏในภาพยนตร์เรื่องสามยิ้มพิมพ์ใจ)

อุ้ยเซี่ยวป้อคิดเปรียบเทียบตนกับถังแป๊ะโฮ้ว รู้สึกขาดไปนางงามหนึ่งยังพอทัดเทียบได้ หากขาดสองนางออกจะเป็นรองไปแล้ว ดังนั้นโอบอุ้มอาคี้ขึ้นอีกครา

เดินไปได้ไม่กี่ก้าว นอกลานตึกคล้ายบังเกิดเสียงฝีเท้าดังขึ้น อุ้ยเซี่ยวป้อหวนนึกถึงราชบุตรกัวะยื่อตังหากหวนกลับมา เห็นตนคิดยึด

ครองนางในดวงใจมันเป็นภรรยา คงต้องเสี่ยงชีวิตด้วย มิสู้ลดน้อยสักหนึ่งนาง ดังนั้นหันกายกลับ วางร่างอาคี้ลงบนเก้าอี้ดังเดิม

อาคี้มิทราบว่า อุ้ยเซี่ยวป้อบังเกิดความในใจหักล้างกันเอง เห็นมันโอบอุ้มนางเดินไปเดินมา ต้องสงสัยใจเล็กน้อย

อุ้ยเซี่ยวป้อสดับฟังชั่วขณะ ได้ยินเสียงฝีเท้าดังจากนอกตรอกค่อยๆ ห่างหายไป หาได้เข้าสู่ลานดึกจึงคลายใจลง กลับเข้าห้องชั้นใน กล่าวว่า

"นางโสโครกเฒ่า ปิงโกวเนี้ย เซี่ยวกุ่งจู้ อั้งฮูหยินพวกท่านเข้าดึกเริงสราญมาเป็นนางคณิกา ซังยี้เจ็งโกวเนี้ย พวกท่านยินยอมติดตามข้าพเจ้ามาอาคอท่านเป็นภรรยา ทั้งมายังที่นี้ ยิ่งไม่ต้องกล่าวแล้ว"

พลางคลี่ผ้าห่ม ห่มคลุมสตรีทั้งเจ็ดไว้ สลัดรองเท้าออก ร่ำร้องแล้วมุดปราดไปในผ้าห่ม

ได้ยินสุ้มเสียงหยาดเยิ้มเสียงหนึ่งกล่าวเบาๆ

"แด้กงจื้อ เป็นท่านหรือ?"

กลับเป็นสุ้มเสียงอาคอ

ที่แท้นางดื่มสุรามอมสวาทก่อน หลับไหลระยะเวลาหนึ่ง ฤทธิ์ยาเริ่มสร่างซา ค่อยๆ ฟื้นคืนสติมา

อุ้ยเซี่ยวป้อโทสะประดังครุ่นคิดขึ้น

"ต่อให้ท่านฝันก็ฝันไม่ถึงเด็กแซ่แต้ เข้าใจว่ามันปีนขึ้นเตียงของท่านแล้วหรือ?"

ขณะครุ่นคิด ลดสุ้มเสียงแผ่วเบาลง ขานรับว่า

"เป็นเราเอง"

ภายใต้แสงเทียนสาดส่อง เห็นภาพพจน์ถนัดชัดเจน ดังนั้นยื่นมือโอบกอดนาง จากนั้นถอดหมวกลงจากศีรษะ สะบัดเหวี่ยงไปดับเทียนไข

อาคอสะบัดดิ้นรนพลางกล่าว

"ไม่ ท่านอย่าได้..."

ในห้องโถง พลันบังเกิดสุ้มเสียงแต้โคกชวงร้องดังๆ ว่า

"อาคอ ท่านอยู่ที่ใด?"

จากนั้นเป็นเสียงดังโครม ผสานกับเสียงเกรียวกราว ชนเก้าอี้ตัวหนึ่งล้มลง ก่อกวนจนถ้วยชามบนโต๊ะแตกกระจาย

อาคอได้ยินสุ้มเสียงมันดังจากห้องโถง อย่างนั้นผู้โอบกอดนางไว้ย่อมมิใช่แต้โคกชวง ยามแตกตื่นตระหนก กล่าวเสียงสั่นสะท้าน

"ท่าน...ท่านเป็นใคร?"

อุ้ยเซี่ยวป้อหัวร่อพลางกล่าว

"เป็นสามีของท่าน ท่านฟังเสียงไม่ออก?"

ความตื่นตระหนกของอาคอคราวนี้ใหญ่หลวงนัก สะบัดโดยแรง ดิ้นหลุดจากอ้อมอกอุ้ยเซี่ยวป้อ ร้องเรียกว่า

"แต้กงจื้อ"

แต้โคกชวงโซซัดโซเซเข้าห้องมา แต่ภายในห้องมืดมิดสนิท เสียงโครมเมื่อหน้าผากปะทะกับขอบประตูปากร่ำร้องว่า

"อาคอ ท่านอยู่ที่ใด?"

"ข้าพเจ้าอยู่ที่นี้ ปิศาจน้อย ท่านทำ...ทำอะไร?"

แต้โคกชวงร้องโพล่งว่า

"อะไร?"

มันกลับมิทราบว่า สองประโยคสุดท้ายของอาคอ กล่าวกับอุ้ยเซี่ยวป้อ

อุ้ยเซี่ยวป้อยึดจับแขนนางแนบแน่น บนร่างอาคอยังทับไว้ด้วยแขนขาของอั้งฮูหยิน อ้วงไท้โหวตัวปลอมและปิงอี่ เจ็ดสตรีและหนึ่งบุรุษพัวพันบนเตียงเป็นพัลวัน

อาคอหลังจากสร่างมา ตลอดทั้งร่างไร้เรี่ยวแรงไหนเลยดิ้นหลุดได้? จำต้องวิงวอนว่า

"ซือตี้ (ศิษย์ผู้น้องที่เป็นบุรุษ) อันประเสริฐวิงวอนท่านรีบปล่อยข้าพเจ้า"

อุ้ยเซี่ยวป้อกราบกรานแม่ชีเกาลั้งเป็นอาจารย์หลังอาคอ จึงนับเป็นซือตี้ของนาง

อุ้ยเซี่ยวป้อหัวร่อพลางกล่าว

"ข้าพเจ้าบอกแล้วว่าไม่ปล่อยเป็นไม่ปล่อย ลูกผู้ชายพอลั่นปากม้าลมกรดยังยากทวงคำกลับคืน"

แต้โคกซวงทั้งแตกตื่นทั้งเดือดดาล ตวาดว่า

"อุ้ยเชี่ยวปัอ เจ้าอยู่ที่ใด?"

อุ้ยเชี่ยวปัอสวนคำว่า

"ข้าพเจ้าอยู่บนเตียง กำลังโอบกอดภรรยาข้าพเจ้าอยู่ในคืนวิวาห์ ท่านคิดทำอะไร? ก่อกวนห้องหอส่งตัวหรือ?"

แต้โคกซวงแผดด่าอย่างขุ่นแค้น

"ก่อกวนห้องหอมารดาเจ้า"

"ฮา ฮา มารดาข้าพเจ้าอยู่ในห้องข้างเคียง วันนี้ไม่รับแขก"

แต้โคกซวงถาโถมมายังทิศทางต้นเสียง หมายตะปบคว้า อุ้ยเชี่ยวปัอในความมืดคว้าจับถูกแขนข้างหนึ่ง จึงถามว่า

"อาคอ เป็นแขนของท่านหรือ?"

อาคอตอบว่า

"มิใช่"

แต้โคกซวงพอฟังว่ามิใช่แขนอาคอ เข้าใจว่าคงเป็นของอุ้ยเชี่ยวปัอ ดังนั้นบิดกระชากโดยแรง มิคาดกลับบิดถูกแขนอ้วงไท้โหว ตัวปลอมม้อตังจู

ครั้งกระโน้นอ้วงไท้โหวตัวปลอม จู่โจมฝ่ามือสำลีละลายกระดูกใส่แม่ชีเกาลั้ง กำลังภายในล้วนสะท้อนย้อนคืนมา ภายหลังแม้ใช้หลักวิชาที่แม่ชีเกาลั้งถ่ายทอดให้คลี่คลาย แต่พลังฝีมือก็เสื่อมสูญไปแปดเก้าส่วน ยามนี้หลังจากดื่มสุรามอมสวาทเข้าไป ห้วงสมองสับสนเลอะเลือนรู้สึกมีคนบิดแขนนาง จึงฟาดฝ่ามือซ้ายกลับ ในเสียงดังฉาด พอดีกระแทกถูกขม่อมแต้โคกซวง

แต้โคกซวงถึงกับเสียหลักการทรงตัวกระแทกนั่งลง สติสัมปชัญญะมันความจริงยังไม่ฟื้นฟู ศีรษะพอชนกับขาเตียง ก็สิ้นสติไปอีกครา

อาคอร้องโพล่งอย่างแตกตื่น

"แต้กงจื้อ ท่านเป็นไรแล้ว?"

กลับมิได้ยินเสียงขานรับ อุ้ยเชี่ยวป๊อกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"มันมาก่อกวนห้องวิวาห์ มุดลงใต้เตียงแล้ว"

อาคอดิ้นรนขึ้นจากเตียงหมายลงไปตรวจดู อุ้ยเชี่ยวป๊อหัวร่อพลางกล่าว

"อย่าได้เคลื่อนไหว"

พลางยื่นแขนโอบกอดนาง อาคอกระแทกศอกออก ถูกคอหอยอุ้ยเชี่ยวป๊ออย่างถนัดถนี่

อุ้ยเชี่ยวป๊อรู้สึกปวดแปลบ หงายร่างไปด้านหลังมิทราบทับลงบนร่างผู้ใด อาคอพอดิ้นหลุดจากการยึดกุม คิดหมายลงจากเตียง พอหมุนกายตลบหนึ่ง กลับทับลงบนทรวงอกม้อตังจู

ม้อตังจูเจ็บปวดจนร่ำร้องออกมา ยื่นมือโอบกอดนางไว้อย่างแนบแน่น

อาคอแม้มีกระบวนท่าลึกล้ำพิสดาร แต่ปราศจากกำลังภายในหนุนเสริม ในความมืดมิทราบถูกผู้ใดโอบกอดไว้ ยามประหวั่นพรั่นพรึงถึงกับร่างอ่อนระทวยไร้เรี่ยวแรง

ยามนั้นรู้สึกเท้าขวาถูกผู้ใดทับไว้ สร้างความแตกตื่นจนเหงื่อไหลซึมครุ่นคิดขึ้น

"บนเตียงมีบุรุษมากหลาย"

อุ้ยเชี่ยวป๊อภาคภูมิลำพองยิ่ง เพียงแต่ในความมืดมิดมิทราบอาคออยู่ที่ใด จึงกล่าว

"อาคอ รีบส่งเสียงว่าท่านอยู่ที่ใด?"

อาคอครุ่นคิดในใจ

"ต่อให้ท่านตัดศีรษะเรา เราก็ไม่ส่งเสียง"

อุ้ยเชี่ยวป๊อหัวร่อพลางกล่าวว่า

"ตกลง ท่านไม่บ่งบอก ข้าพเจ้าจะลูบคลำทีละคน ในที่สุดย่อมต้องคลำพบท่าน"

จากนั้นร้องเพลงสิบแปดลูบคลำขึ้นมา

"หนึ่งลูบคลำ สองลูบคลำ คลำพบนางงามผู้หนึ่ง ใบหน้าท่านคล้าย

ผลแตง หรือเป็นนางโสโครกชรา?"

ทางหนึ่งร้องเพลงลามก ทางหนึ่งยื่นมือลูบคลำ นอกตีกถลันบังเกิดสุ้มเสียงผู้คนดังสับสน

ได้ยินผู้คนถ่ายทอดคำสั่ง กองทหารรายล้อมซ่องคณิกาหลายหลังไว้ จากนั้นเป็นเสียงฝีเท้าดังขึ้น มีคนเข้าตีกเริงสราญมา

อุ้ยเซี่ยวป้อทราบว่า ผู้มาหากมิใช่บริวารของตน ก็เป็นขุนนางเมืองเอี้ยงจิว สร้างความลิงโลดยิ่งขณะจะมุดออกจากผ้าห่ม มิคาดผู้มามีปฏิกิริยารวดเร็วยิ่งแสงไฟสว่างวูบ มาถึงห้องโถงน้ำค้างพรมพร่าง ได้ยินสุ้มเสียงนักพรตเอี้ยงเจ็งดังว่า

"อุ้ยตั่วนั้ง ท่านอยู่ที่นี้หรือ?"

อุ้ยเซี่ยวป้อตอบโพล่งว่า

"ข้าพเจ้าอยู่ที่นี้"

ที่แท้นักสู้สมาคมฟ้าดินพบว่าอุ้ยเซี่ยวป้อหายสาบสูญ กริ่งเกรงว่าได้รับอันตราย รีบออกมาสืบเสาะทราบว่าอุ้ยเซี่ยวป้อ นำทหารคนสนิทมายังเม้งเง็กปึง พอเสาะหาทราบว่า ภายในตึกเริงสราญมีคนต่อสู้กัน

เมื่อเข้าตึกมา เห็นทหารคนสนิทของอุ้ยเซี่ยวป้อหลายคนเสียชีวิตบนพื้น สร้างความแตกตื่นตระหนกยิ่ง พอฟังอุ้ยเซี่ยวป้อส่งเสียงขานรับค่อยคลายใจลง

อุ้ยเซี่ยวป้อทราบว่านักพรตเอี้ยงเจ็ง วานรแปดแขนและพวกล้วนยึดมั่นคุณธรรม หากพบเห็นตนประกอบเรื่องเหลวไหลเช่นนี้ คงต้องไม่พอใจมิแน่นักว่าจะอ้างกฎระเบียบอันใดของสมาคมฟ้าดินออกมา

ได้ยินทุกผู้คนส่งเสียงร่ำร้อง ฮือโหมมายังด้านนี้รีบผุดลุกขึ้นปล่อยม่านมุ้งลง สำหรับสองเท้าเหยียบลงบนร่างผู้ใด ยามฉุกละหุกกลับไม่พะวักพะวนถึง

เพิ่งปล่อยม่านมุ้งลง นักสู้สมาคมฟ้าดินก็เข้าห้องมา ในมือทุกผู้คนถือชุดไฟ มองปราดเดียวก็พบเห็นแต้โดกซวงนอนสลบไสลอยู่หน้าเตียง ล้วนอุทานดังเอ๊ะออกมา

จากนั้นมีคนร้องเรียกว่า

"อุ้ยตั่วนั้ง"

อุ้ยเชี่ยวปัอกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าอยู่ที่นี้ พวกท่านอย่าได้เลิกม่านขึ้น"

ทุกผู้คนพอฟังสุ้มเสียงอุ้ยเชี่ยวปัอ ต้องหันมามองหน้ากัน สีหน้าปรากฏรอยยิ้มขึ้น ครุ่นคิดในใจ

"ทั้งหมดห่วงใยกังวล ท่านกลับเสพสุขสำราญในที่นี้"

อุ้ยเชี่ยวปัอปีนป่ายลงจากเตียง สวมใส่รองเท้ากล่าวว่า

"ข้าพเจ้าดำเนินแผนคร่ากุมนักโทษหลายคน ล้วนอยู่บนเตียงครั้งนี้ทั้งหมดมีความชอบมิน้อย"

ทุกผู้คนเห็นอุ้ยเชี่ยวปัอสวมเสื้อผ้าเรียบร้อย ไม่ได้เกลือกกลั้วกับนางคณิกาบนเตียง ล้วนรู้สึกเหนือความคาดหมาย พอฟังรู้สึกสงสัยใจ แต่ทราบว่าพฤติการณ์อุ้ยเชี่ยวปัอพิสดารสุดหยั่งคาด ไม่สะดวกกับการถามไถ่

อุ้ยเชี่ยวปัอสั่งคนพันธนาการแต้โคกซวง ใช้เกี้ยวหามอาคี้ไปยังที่พัก จากนั้นยัดเยียดมุมมุ้งใต้ผ้าหุ่ม เรียกทหารคนสนิทมาสิบกว่าคน สั่งให้หามเตียงใบนี้ไปยังที่พัก

หัวหน้าทหารคนสนิท กล่าวว่า

"เรียนตั่วนั้ง ประตูแคบเล็กไป ไม่อาจหามออกจากห้อง"

อุ้ยเชี่ยวปัอแผดค่าว่า

"ตัวโง่เขลา มิรู้จักทลายผนังหรือ?"

หัวหน้าทหารคนสนิทเข้าใจในบัดดล เหล่าทหารคนสนิท พากันลงมือทลายผนังห้องทะลวงกำแพงตึกนำไม้ดานสิบกว่าท่อนสอดขวางอยู่ใต้เตียง หามเตียงใบใหญ่ออกไป

เตียงใบนี้เคลื่อนผ่านถนนเมืองเอี้ยงจิว ทหารคนสนิทถือป้าย "สงบสุ้มเสียง" "หลีกทางให้ผ่าน" เบิกทาง รัวม้าล่อตวาดว่า ห้อมหน้าล้อมหลังสร้างความตื่นเต้นสงสัยแก่ชาวเมืองเอี้ยงจิวยิ่ง

อาคอหลับไหลในผ้าห่ม มิกล้าขยับเคลื่อนไหว ยามนี้เห็นชัดตาว่า

คนบนเตียงล้วนเป็นสตรี ค่อยคลายใจลง แต่นางนอนทอดถอดกายอยู่บนเตียงถูกหามผ่านถนนหนทาง รู้สึกอับอายยิ่งได้แต่ดึงผ้าห่มคลุมศีรษะ ไหนเลยกล้าส่งเสียงร่ำร้อง?

เตียงใหญ่หามมาถึงสวนตระกูลฮ่อ ประตูสวนยังคงแคบเล็กไป ยามนี้หัวหน้าทหารคนสนิทชาญฉลาดขึ้นมา มิริให้อุ้ยเซี่ยวป๊อเอ่ยปาก ก็สั่งให้ทลายกำแพงสวน หามเตียงเข้าห้องโถงจำลอง

อุ้ยเซี่ยวป๊อบอกว่า เชลยบนเตียงมีความสำคัญใหญ่หลวง สั่งนายทหารยี่สิบคน นำบริวารรายล้อมห้องโถงจำลองไว้อย่างแน่นหนา ให้วานรแปดแขนและพวกผลัดกันเฝ้ารักษาบนหลังคาตึก ป้องกัน ว่าผู้วิเศษผอมสูงและพวกจะรุดมาช่วงชิง

รอบห้องโถงจำลอง แม้รักษาการณ์เต็มไปด้วยผู้คน ภายในห้องโถงกลับมีแต่เตียงใหญ่ใบหนึ่ง อุ้ยเซี่ยวป๊อคนเดียว ยามนั้นครุ่นคิดขึ้น

"เมื่อครู่ตอนอยู่ในตึกเริงสราญ เพียงโอบกอดภรรยาเรา ดราเดียวออกจะน้อยเกินไป บัดนี้ยังคงมุดเข้าผ้าห่มอีกดราร้องเพลงสิบแปดลูบคลำสักเที่ยว"

พอได้คิด ร้องเอ้อนว่า

"หนึ่งลูบคำ สองลูบคลำ คลำพบ..."

พลางเลิกม่านมุ้ง โถมขึ้นเตียงไป

พลันรู้สึกหางเปียตึงวูบ คอหอยปวดแปลบ ถูกคนดึงเปียกระชากขึ้นมืออีกข้างหนึ่งของคนผู้นั้น บีบเค้นคอหอยของตนไว้ ผู้ลงมือคือภรรยาประมุขนิกายเทพมังกร...อั้งฮูหยิน!

ที่แท้หลังจากผ่านช่วงเวลาหนึ่ง ฤทธิ์ยามอมเมาเริ่มสร่างซา อั้งฮูหยินม้อตังจู ปิงอี่ มกเกี่ยมพิ้งล้วนฟื้นคืนสติ จุดเส้นที่ซังยี้ และเจ็งยิ้วถูกสยบ ค่อยๆ คลายออก

เพียงแต่เตียงใหญ่หามผ่านถนนเมืองเอี้ยงจิวรอบเตียงห้อมล้อมด้วยทหาร สตรีบนเตียงทั้งเจ็ด มิว่าผู้ใดก็ไม่ขยับเคลื่อนไหว ยามนี้อุ้ยเซี่ยวป๊อคิดเสพสุขสำราญ พอขึ้นเตียงถูกอั้งฮูหยินสยบไว้

อั้งฮูหยินครึ่งยิ้มครึ่งบึ้ง ตวาดเบาๆ

"เชี่ยวป๊อ เจ้าบังอาจนัก แม้แต่เราก็กล้าสัพยอก!"

อุ้ยเชี่ยวป๊อแตกตื่นจนขวัญหนีดีฝ่อ ยิ้มประจบกล่าวว่า

"ฮูหยิน ข้าพเจ้ามิได้ล่วงเกินท่าน เสื้อผ้าบนร่างท่านยังเรียบร้อยดังเดิม"

"อย่างนั้นร้องเพลงอันใด?"

อุ้ยเชี่ยวป๊อกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"นี่เป็นเนื้อร้องที่ฟังจากซ่องคณิกา อย่าได้ยึดถือเป็นจริงเป็นจัง"

ดราครั้งนี้อั้งฮูหยินได้รับคำสั่งก่าจู้ นำม้อตังจู ปิงอี่ มกเกี่ยมพิ้ง รวมทั้งเล็กซิงแซ ผู้วิเศษผอมสูง อ้วนเตี้ย ปลอมแปลง เป็นนางคณิกา ผู้ควบคุมซ่องจุดประสงค์เพื่อคร่ากุมอุ้ยเชี่ยวป๊อทั้งเป็นส่งไปมอบตัวต่อโง้วซำกุ่ยเพื่อตกลงแลกเปลี่ยนโง้วเอ่งฮิ้มกับคังฮี

มิคาดตอนอยู่ในตึกเริงสราญ หลงดื่มสุรามอมสวาทเพลี่ยงพล้ำถูกคร่ากุม ยามนี้แม้สยบอุ้ยเชี่ยวป๊อไว้ แต่เมื่อครู่ได้ยินอุ้ยเชี่ยวป๊อระคมกำลังทหารรายล้อมทั้งสี่ด้านไว้ เกรงว่ายากทะลวงฝ่าออกไป มีแต่คร่ากุมอุ้ยเชี่ยวป๊อเหล่าทหารจึงไม่กล้า ลงมือ

อั้งฮูหยินกล่าวเบาๆ

"เจ้าคิดใคร่ตาย หรือต้องการมีชีวิตสืบต่อ?"

อุ้ยเชี่ยวป๊อกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"บริวารเทวทูตมังกรขาว ขออวยพรก่าจู้และฮูหยินเสพสุขเทียบเทพยดา อายุขัยสูงล้ำเทียมฟ้า คำสั่งของฮูหยิน บริวารย่อมปฏิบัติตาม"

อั้งฮูหยินคิดมิถึงว่า อุ้ยเชี่ยวป๊อยังจดจำได้ว่าตัวเองเป็นเทวทูตมังกรขาว สังกัดนิกายเทพมังกรเพียงแต่วาจาอุ้ยเชี่ยวป๊อประดานี้กล่าวด้วยสีหน้าคึกคะนอง ปราศจากแววเคารพนบนอบ ยามนั้นครุ่นคิดขึ้น

"มิว่ามันกล่าวจากความจริงใจหรือแสแสร้ง ตอนนี้ยังคงหาทางทะลวงฝ่าจากห้วงอันตราย"

ดังนั้นกล่าวว่า

"เจ้าถอนกำลังทหารรอบบริเวณไปก่อน"

อุ้ยเซี่ยวป๊อกล่าวโดยไม่ขบคิด

"นั่นง่ายดายยิ่ง ท่านปล่อยมือข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะออกไปถ่ายทอดคำสั่ง"

"เฮอะ เจ้าถ่ายทอดคำสั่งในที่นี้เถอะ

อุ้ยเซี่ยวป๊ออับจนปัญญา ได้แต่ร้องดังๆ ว่า

"ผู้ตรวจการ สมุหกลาโหม หัวหน้าทหารที่เบื้องนอกรับฟังไว้ให้ถอนกำลังทหารไปจากที่นี้"

อั้งฮูหยินกระตุกเปียอุ้ยเซี่ยวป๊อ ตวาดว่า

"ผู้ตรวจการ สมุหกลาโหมอันใด ล้วนกล่าวเหลวไหล"

พลางกระตุกเปียอีกครา อุ้ยเซี่ยวป๊อกำลังต้องการให้นางทำเช่นนี้ พลันร่ำร้องว่า

"โอย เจ็บปวดแทบตายแล้ว"

ทหารเบื้องนอกได้ยินอุ้ยเซี่ยวป๊อบอกว่า ผู้ตรวจการสมุหกลาโหมอันใด ก็ระแวงสงสัยอยู่แล้ว พอฟังอุ้ยเซี่ยวป๊อส่งเสียงร่ำร้อง ปรากฏผู้คนหลายสิบคนกระชับดาบทวน วิ่งตะบึง เข้าห้องโถงมา พากันถามว่า

"ตั่วนั้งมีเรื่องใด?"

อุ้ยเซี่ยวป๊อร้องว่า

"มิมีใด โอย มารดาของเรา"

เหล่าทหารหันมามองหน้ากัน มิทราบสมควรทำอย่างไร?

อั้งฮูหยินขุ่นแค้นยิ่ง ตวัดฝ่ามือตบหน้าอุ้ยเซี่ยวป๊ออย่างหนักหน่วงฉาดหนึ่ง

อุ้ยเซี่ยวป๊อร้องอีกว่า

"มารดาเราอย่าได้ตีบุตรชาย"

อุ้ยเซี่ยวป๊อยามเรียกหาผู้อื่นเป็นมารดาเท่ากับด่าคน ผู้นั้นเป็นนางคณิกา

อั้งฮูหยินแม้มิทราบสาเหตุความนัย แต่เห็นอุ้ยเซี่ยวป๊อดื้อรั้น

ปานนี้จึงยกฝ่ามือหมายตบใส่อีกตรา ทันใด จุดเทียนจง ชิ่งตึ้งบนหัวไหล่ชา วูบแขนขวาปล่อยห้อยลงอย่างอ่อนล้า กลับถูกคน สกัดจุดไว้

อั้งฮูหยินใจหายวาบ เหลียวหน้าหมายดูว่า เป็นการลงมือของผู้ใด แต่บนเตียงนอกจากอุ้ยเซี่ยวป้อและนางแล้ว ยังมีครุณี อีกหกนางเบียดเสียดเป็นกลุ่มก้อน ผู้ที่อยู่ใกล้กับนางที่สุดกลับ เป็นปิงอี่

อั้งฮูหยินแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"ปิงโกวเนี้ย พลังฝีมือท่านไม่เลวนัก"

ประกบนิ้วมือข้างซ้าย ทิ่มสกัดใส่ดวงตาปิงอี่อย่างว่องไว

ปิงอี่ร่ำร้องว่า

"มิใช่ข้าพเจ้า"

พลางเบือนศีรษะหลบเลี่ยง

อั้งฮูหยินขณะจะจู่โจมซ้ำเติม ที่ด้านหลังพลันปรากฏมือ สองข้างยื่นปราดมา โอบแขนซ้ายของนางไว้ ผู้ลงมือคือมกเกี่ยมพิ้ง ปากร่ำร้องว่า

"อย่าได้ทำร้ายซือเจ้เรา"

ม้อตังจูพลันกราดฟาดฝ่ามือออก ทำร้ายถูกจมูกมกเกี่ยมพิ้ง ปรากฏเลือดกำเดาไหลหลั่งออกมา ตีที่กำลังภายในม้อตังจูตอนนี้ หลงเหลือเพียงสองส่วน มิเช่นนั้นฝ่ามือนี้คงปลิดชีวิตมกเกี่ยมพิ้งไป

ปิงอี่เห็นซือม่วยยื่นมือช่วยเหลือนาง เป็นเหตุให้ถูกทุบตี เห็นม้อตังจูสะบัดฝ่ามือที่สองออก จึงยื่นมือปิดป้องปะทะ

อาคอเห็นสตรีทั้งสี่ต่อสู้เป็นพัลวัน รีบพลิกกายหมายลงจากเตียง อุ้ยเซี่ยวป้อพลันฉุดรั้งเท้าของนางไว้ ร้องว่า

"อย่าเพิ่งไป"

อาคอสะบัดดิ้นรนพลางกล่าว

"ปล่อยข้าพเจ้า"

"พวกเรายังมิได้เข้าห้องหอ ไหนเลยปล่อยท่านได้?"

อาคอร้อนรุ่มใจยิ่ง หมุนกายกลับมาต่อยหมัดออก

อุ้ยเซี่ยวป้อเบี่ยงกายหลบเลี่ยง ได้ยินเสียงดังโครม หมัดนี้กลับ

ต่อยถูกแก้มซ้ายเจ็งยิ้ว

เจ็งยิ้วกระชากเสียงว่า

"ท่านไฉนต่อยตีข้าพเจ้า?"

อาคอรีบกล่าวว่า

"ขออภัย...โอย"

กลับถูกปิงอี่ฟาดใส่ฝ่ามือหนึ่งพริบตานั้นสตรีเจ็ดนางฉุดรั้งบิดกระชากไปมา จนชุลมุนวุ่นวาย

อุ้ยเซี่ยวป๊อลิงโลดยิ่ง ครุ่นคิดขึ้น

"นี่เรียกว่าโลกปั่นป่วนวุ่นวาย เหล่านักสู้...ไม่...เหล่าวีรสตรีตะลุมบอนหมู่กัน"

ขณะจะหากำไรเล็กๆ น้อยๆ พลันได้ยินเสียงกรีอบ เตียงใหญ่พังทลายลง ผู้คนแปดคนท่านทับมือของเรา เราทับเท้าของท่าน สตรีเจ็ดนางกรีดร้องดังระงม

เหล่าทหารพอเห็นเช่นนั้น ล้วนปากอ้าตาค้าง อุ้ยเซี่ยวป๊อหัวร่อฮาฮาคิดคืบคลานออกจากกลุ่มคน เพียงแต่เท้าซ้ายมิทราบ ถูกผู้ใดบิดกลับจึงร้องว่า

"ทั้งหมดปล่อยมือ ทหารทั้งหลาย คร่ากุม ภรรยาหลวงและน้อยทั้งเจ็ดของข้าพเจ้าไว้"

เหล่าทหารยืนรายล้อมเป็นวง กลับมิกล้าลงมือ

ในสตรีทั้งเจ็ด ซังยี้และเจ็งยิ้วหยุดยั้งชะงักมือก่อน ขณะจะลุกขึ้นแต่ทั้งเจ็ดพัวพันเป็นพัลวันคิดสลัดหลุดกลับไม่ง่ายดายนัก

อุ้ยเซี่ยวป๊อชี้มือไปยังม้อตังจู กล่าวว่า

"นางโสโครกชราเป็นนักโทษหลวง มิอาจปล่อยให้นางหนีรอดเด็ดขาด"

เหล่าทหารสงสัยใจยิ่ง ครุ่นคิดขึ้น

"ทั้งเจ็ดนาง ล้วนเป็นภรรยาหลวงและน้อยของท่านหนึ่งในจำนวนนั้นไฉนเป็นนักโทษหลวง?"

แต่ทว่าไม่กล้าถามไถ่มากความ มีคนจ่ออาวุธคุกคามม้อตังจูไว้

จากนั้นฉุดลากนางขึ้นมา ในเสียงฉับฉับ สวมกุญแจมือพันธนาการนาง

อุ้ยเซี่ยวปัอชี้มือไปยังอั้งฮูหยิน กล่าวว่า

"ฮูหยินท่านนี้เป็นนายเหนือข้าพเจ้า แต่พวกเราก็สวมกุญแจมือให้กับนางชุดหนึ่งเถอะ"

เหล่าทหารยิ่งพิศวงสงสัย แต่ยังสวมกุญแจมือพันธนาการอั้งฮูหยินไว้ อั้งฮูหยินต่อให้มีพลังฝีมือสูงเยี่ยม กลับถูกซังยี้สกัดจุดสองแห่งครึ่งซีกร่างชาด้าน มิอาจขัดขืนดิ้นรน

ยามนั้น ซังยี้และเจ็งยิ้วเพิ่งดิ้นรนจากกลุ่มคน หวนนึกถึงเหตุการณ์เมื่อคืน รู้สึกทั้งอับอายทั้งขบขัน

อุ้ยเซี่ยวปัอชี้มือไปยังปิงอี่ กล่าวว่า

"นางเป็นภรรยาน้อยอันดับหนึ่งของเรา"

ชี้มือไปยังมกเกี่ยมพิ้ง เอ่ยสืบต่อ

"นางคือภรรยาน้อยอันดับสอง อันดับหนึ่งต้องล่ามกุญแจมืออันดับสองกลับมิต้อง"

เหล่าทหารจึงสวมกุญแจมือ ลงบนสองมือปิงอี่ รู้สึกอุ้ยตั่วนั้งพฤติการณ์พิกลดารมพิสดาร รับฟังจนคุ้นหู กลับไม่ประหลาดใจ

ยามนี้ บนพื้นเพียงหลงเหลืออาคอกระแทกนั่งอยู่คนเดียว เห็นนางผมเผ้ายุ่งสบาย เสื้อผ้ายับย่นไม่เรียบร้อย แม้อยู่ในชุดบุรุษยังงดงามสะคราญยิ่ง

เหล่าทหารพอเห็นเช่นนั้น ล้วนครุ่นคิดขึ้น

"ในเหล่าภรรยาหลวงและน้อยของอุ้ยตั่วนั้งนับภรรยานี้สวยงามที่สุด"

ได้ยินอุ้ยเซี่ยวปัอกล่าวว่า

"นางเป็นฮูหยิน (ภรรยาหลวง) ที่เข้าพิธีโดยชอบธรรมของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะประคองนางลุกขึ้น"

สืบเท้าไปสองก้าว ยื่นมือออกเอ่ยสืบต่อ

"เนี่ยจี้อ (คำเรียกหาภรรยา) เชิญขึ้น"

พลันได้ยินเสียงฉาดดังสดใส อุ้ยเซี่ยวปัอถูกตบใส่คราหนึ่ง อาคอ

ก้มศีรษะร่ำไห้ กล่าวว่า

"ท่าน...ท่านฆ่าข้าพเจ้าเถอะ ข้าพเจ้าแม้ตายก็ไม่แต่งกับท่าน"

เหล่าทหารหันมามองหน้ากัน อุ้ยตั่วนั้งถูกตบต่อหน้าต่อตา เหล่าทหารไม่พิทักษ์คุ้มครอง ทุกผู้คนล้วนละเลยหน้าที่ เพียงแต่ผู้ตบตีอุ้ยตั่วนั้งเป็นฮูหยินของท่าน มิทราบสมควรทำอย่างไรดี?

อุ้ยเชี่ยวปัอลูบคลำครึ่งซีกหน้าที่ถูกตบ กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ข้าพเจ้าไหนเลยตัดใจฆ่าท่านได้ เนี่ยจื้อไม่ต้องมีโทสะ ข้าพเจ้าจะฆ่าแต้กงจื้อก็แล้วกัน"

จากนั้นร้องดังๆ ว่า

"บุรุษที่ถูกคร่ากุม มาจากตึงเริงสราญอยู่ที่ใด"

หัวหน้าทหารผู้หนึ่งกล่าวว่า

"เรียนตั่วนั้ง เด็กน้อยนั้นถูกล่ามโซ่ตราตรวนควบคุมตัวไว้อย่างเข้มแข็ง"

"ประเสริฐมาก มันหากคิดหลบหนี พวกเราก็ฟันเท้าซ้ายมันก่อนจากนั้นค่อยฟันเท้าขวา"

อาคอร้องอย่างแตกตื่น

"อย่า...อย่าได้ฟันเท้าเขา เขาไม่หลบหนีแน่นอน"

อุ้ยเชี่ยวปัอร่ำร้องว่า

"ท่านหากคิดหลบหนี ข้าพเจ้าจะฟันสองมือของแต้โคกซวง"

กวาดตาไปยังปิงอี่ มกเกี่ยมพิ้งและพวกแวบหนึ่งเอ่ยสืบต่อ

"ภรรยาน้อยอันดับหนึ่ง อันดับสองของเรานี้หากหลบหนีไปก็ตัดใบหูและจมูกของเด็กแซ่แต้ทิ้ง"

อาคอกล่าวอย่างร้อนรุ่ม

"สตรี...ของท่านเหล่านี้เกี่ยวข้องอันใดกับแต้กงจื้อไฉน ต้องลงโทษเขา?"

"ย่อมเกี่ยวข้อง สตรีของข้าพเจ้าเหล่านี้ล้วนงดงามสะคราญ แต้กงจื้อเป็นปีศาจราคะ พอพบเห็นย่อมบังเกิดอกุศลจิต"

อาคอครุ่นคิดในใจ

"นั่นยังมิมีส่วนเกี่ยวข้องกับท่าน"

อุ้ยเซี่ยวปัอดื้อรั้นไร้เหตุผล มิว่าอย่างไรก็ไม่อาจว่ากล่าวเข้าใจ ยามร้อนรุ่นต้องร่ำไห้อีกครา

อุ้ยเซี่ยวปัอสั่งว่า

"สตรีที่สวมกุญแจมือล้วนคร่าตัวไป ควบคุมตัวให้ดี พร้อมกับตราตรวนล่ามเท้า จากนั้นสั่งห้องครัวจัดสุรามา สตรี ที่ไม่ได้สวมกุญแจมือให้ดื่มสุราร่วมกับข้าพเจ้าในที่นี้"

เหล่าทหารคนสนิทรับคำ อาคอโพล่งว่า

"ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้ามิต้องการดื่มสุราร่วมกับท่าน ท่านใส่กุญแจมือพันธนาการข้าพเจ้าเถอะ"

เจ็งยิ้วไม่กล่าวกระไร เดินก้มศีรษะออกไป

อุ้ยเซี่ยวปัออุทานดังเอ๊ะ กล่าวว่า

"ท่านคิดไปที่ใด?"

เจ็งยิ้วมิอาจสะกดกลั้นใจ หันควับมากล่าวว่า

"ท่าน...ท่านหน้าด้านนัก ข้าพเจ้าไม่ขออยู่ร่วมกับท่าน!"

อุ้ยเซี่ยวปัองงงันวูบ กล่าวว่า

"เพราะเหตุใด?"

"ผู้อื่นมิยอมแต่งงานกับท่าน ท่านกลับดุกดามผู้อื่น หรือเข้าใจว่าพอเป็นชุนนางผู้ใหญ่ ก็สามารถข่มเหงประชาราษฎร์ กาลก่อนข้าพเจ้าเข้าใจว่าท่านเป็น...เป็นผู้กล้าหาญท่านหนึ่ง หาคาดไม่ว่า..."

"หาคาดไม่ว่าเป็นไร?"

เจ็งยิ้วพลันร่ำไห้ดังโฮใหญ่ ปิดหน้าร่ำร้องว่า

"ข้าพเจ้ามิทราบ ท่าน...ท่านเป็นคนเลวร้ายมิใช่คนดีงาม"

พลางวิ่งตะบึงออกจากห้องโถง

ทหารคนสนิทสองคนเสือกดาบขวางกันไว้ ตวาดว่า

"ท่านล่วงเกินอุ้ยตั่วนั้ง ไม่อนุญาตให้จากไปต้องรอรับ การจัดการ

ของอุ้ยตั่วนั้ง"

อุ้ยเซี่ยวป๊อพอถูกเจ็งยิ้วตวาดตำหนิ ความกระดือรือร้นล้วนสลายเป็นอากาศธาตุ รู้สึกวาจาของนางกลับมีเหตุผล ตนเป็นชุนนางแมนจูถืออำนาจข่มเหงคน กลับละม้ายคล้ายชุนนางกังฉิน ที่นักเล่านิทานเอ่ยอ้างถึงยามนั้นครุ่นคิดขึ้น

"เป็นผู้กล้าหาญมิได้ยังพอทำเนา หากเป็นชุนนางกังฉิน ย่อมไม่ดีนัก"

ต้องทอดถอนใจยาวกล่าวว่า

"เจ็งโกวเนี้ย ท่านกลับมา ข้าพเจ้ามีวาจาจะกล่าว"

เจ็งยิ้วเหลียวหน้ากลับมา กล่าวอย่างอาจหาญ

"ข้าพเจ้าล่วงเกินท่าน ท่านก็ตัดศีรษะข้าพเจ้าเถอะ"

ซังยี้สนิทสนมกับนาง รีบกล่าวว่า

"เจ็งเจ้เจ๊อย่าได้มีโทสะ เชียงกงไม่ฆ่าท่านแน่นอน"

อุ้ยเซี่ยวป๊อกล่าวอย่างสะทกสะท้อน

"ท่านกล่าวถูกต้อง ข้าพเจ้าหากคุกคามพวกนางเป็นภรรยาเท่ากับเป็นชุนนางกังฉินหน้าลาย ฉุดคร่าสตรีธรรมดา"

ชี้มือไปยังอาคอ กล่าวกับหัวหน้าทหารคนสนิทว่า

"นำโกวเนี้ยนางนี้ออกไป ปลดปล่อยบุรุษแซ่แต้นั้น ให้มันสองเป็นสามีภรรยาเถอะ"

ชี้มือไปยังปิงอี่ เอ่ยสืบต่อ

"ไขกุญแจปลดปล่อยนางด้วย มารดามันเถอะภรรยาหลวง ภรรยาน้อยอันอับหนึ่งของข้าพเจ้าล้วนดื้อรั้นยินกราน ข้าพเจ้าเป็นตั่วนั้งอะไรได้ที่แท้เป็นลูกเต่าสองต่อ"

หัวหน้าทหารคนสนิท เห็นอุ้ยเซี่ยวป๊อชุ่นเคืองใจแตกตื่น จนก้มศีรษะลง ไม่กล้ากล่าวกระไร ทั้งมิทราบวาจาอุ้ยเซี่ยวป๊อ จริงเท็จประการใด

อุ้ยเซี่ยวป๊อเร่งรัดว่า

"รีบนำสตรีทั้งสองออกไป"

หัวหน้าทหารคนสนิทรับคำ ชักนำอาคอและปิงอี่ออกจากห้องโถง

อุ้ยเชี่ยวปัอจับจ้องมองเงาหลังดรุณีทั้งสอง จิตใจอาลัยอาวรณ์ยิ่ง เห็นอาคอและปึงอี่กระทั้งศีรษะก็ไม่เบือนกลับ ทั้งมิกล่าวคำขอบคุณและไม่กวาดตาเป็นเชิงสำนึกตื้นตัน

เจ็งยิ้วสาวเท้ามาสองก้าว กล่าวเบาๆ

"ท่านเป็นคนดีงาม ท่าน...ท่านลงโทษข้าพเจ้าเถอะ"

อุ้ยเชี่ยวปัอพอฟัง พลันดึกดักชื้นอักโข หวนนึกถึงต่ำใต้มีดรุณีงดงามมากหลาย นลงโสโครกทั้งสองนี้มิยอมแต่งงานกับตน หรือโกวเนี้ยในใต้หล้าล้วนตายหมดสิ้น? ดังนั้นกล่าวอย่างยิ้มแย้มแจ่มใส

"ข้าพเจ้าจะลงโทษท่าน ซังยี้ เชี่ยวกงจู้ เจ็งโกวเนี้ย พวกท่านทั้งหลายเป็นดรุณีดีงาม พวกเราเข้าไปสนทนากัน"

ขณะจะนำดรุณีทั้งสามเข้าห้องชั้นในไปสนิทสนมสักครา หน้าห้องโถงปรากฏนายทหารผู้หนึ่งสาวเท้าเข้ามา กล่าวว่า

"เรียนตั่วนั้ง เบื้องนอกมีคนผู้หนึ่ง บอกว่าได้รับคำสั่ง อั้งก่าจู้อะไรนั่น ขอเข้าพบท่าน"

อุ้ยเชี่ยวปัอใจหายวาบ กล่าวว่า

"อั้งก่าจู้อันใด ข้าพเจ้าไม่ต้องการพบ รีบขับไล่ออกไป"

นายทหารนั้นรับคำ ถอยกายไปหนึ่งก้าว กล่าวอีกว่า

"คนผู้นั้นบอกอีกว่า พวกมันมีบุรุษสองคน ต้องการแลกเปลี่ยนสตรีสองคนกับตั่วนั้ง"

อุ้ยเชี่ยวปัอฉุกใจคิด กวาดตาผ่านหน้าอั้งฮูหยินและม้อตังจูแวบหนึ่ง กล่าวว่า

"มารดามันเถอะ บุรุษมีอันใดดี? กลับคิดใช้บุรุษเปลี่ยนกับสตรี"

"คนผู้นั้นกล่าวเหลวไหลว่า บุรุษผู้หนึ่งเป็นลามะ อีกผู้หนึ่งเป็นราชบุตร ล้วนเป็นพี่น้องร่วมสาบานกับตั่วนั้ง!"

อุ้ยเชี่ยวปัออุทานดังอา ครุ่นคิดขึ้น

"ที่แท้ลามะซึงกักและราชบุตรกัวะยื่อตัง ถูกนิกายเทพ-มังกรคร่ากุมตัวไว้"

ดังนั้นหัวร่อฮาฮากล่าวว่า

"เมื่อเป็นลามะและราชบุตร ยังต้องการไยกัน? เจ้าไปบอกต่อคนผู้นั้นว่า สตรีสองนางนี้ต่อให้นำบุรุษสองหมื่นคนมาแลกเปลี่ยน ข้าพเจ้าก็ไม่แลกด้วย"

นายทหารนั้นรับคำ คิดล่าถอยไป

อุ้ยเซี่ยวป๊อกวาดตามองเจ็งยิ้วแวบหนึ่ง ครุ่นคิดขึ้น

"ตอนแรกนางบอกว่า เราเป็นคนเลวร้าย เราปลดปล่อยภรรยาตัวเองออกไป ให้พวกนางออกไปเสาะหาชายชู้ นางจึงบอกว่าเราเป็นคนดีงาม เฮอะ คิดเป็นคนดีงาม ต้องลงทุนมิน้อย ลามะซึงกักและราชบุตรกัวะยื่อตัง จะอย่างไรสาบานเป็นพี่น้องกับเรา เราหากไม่แลกเปลี่ยนพวกมันกลับมาคงต้องถูกอั้งก่าจู้ฆ่าทิ้ง เรากักตัวอั้งฮูหยินไว้ จะมีประโยชน์ใด? มารดามันเถอะหมกหมุ่นกามราคะละเลยสหาย มินับเป็นนักสู้ผู้กล้า"

ดังนั้นตวาดว่า

"ช้าก่อน"

นายทหารนั้นรับคำ น้อมกายรอรับคำสั่ง

อุ้ยเซี่ยวป๊อกล่าวว่า

"เจ้าไปบอกต่อมันว่าให้อั้งก่าจู้ปลดปล่อยบุรุษทั้งสองกลับมาข้าพเจ้าจะส่งอั้งฮูหยินให้ ฮูหยินท่านนี้รูปโฉมงามสะคราญ เป็นของวิเศษประเมินค่ามิได้ ใช้แลกเปลี่ยนกับบุรุษสองคน มันนับว่าได้เปรียบมากหลาย สำหรับสตรีอีกนางหนึ่ง ไม่อาจปลดปล่อยเด็ดขาด"

นายทหารนั้นน้อมกายรับคำ ล่าถอยไป

อั้งฮูหยินปั้นหน้าเคร่งเครียดตลอดเวลาจนบัดนี้ค่อยปรากฏรอยยิ้มขึ้นกล่าวว่า

"อุ้ยตั่วนั้งรู้จักชมเชยผู้คนนัก"

อุ้ยเซี่ยวป๊อกล่าวว่า

"เป็นคนดีพึงกระทำถึงที่สุด พวกเราจะส่งสินค้าไปก่อน ค่อยรับเงินทองภายหลัง บริวารเรา รีบไขกุญแจมือของนายเหนือเรา"

พลางรับกุญแจมา ไขกุญแจมือให้กับอั้งฮูหยินด้วยตนเอง ชักนำนางออกไป

เมื่อบรรลุถึงห้องโถงใหญ่เห็นนายทหารนั้นกำลังสนทนากับเล็กซิงแซ ซึ่งเป็นตัวแทนของประมุขนิกายเทพมังกร อุ้ยเชี่ยวป๊อจึงกล่าว

"เล็กซิงแซ ฮูหยินอยู่ที่นี้ ขอให้ท่านรับกลับไปฮูหยินบริวารขอน้อมส่งท่านผู้เฒ่า ขอให้ท่านกับก่าจู้เสพสุขเทียบเทพยดา อายุขัยสูงล้ำเทียมฟ้า"

อั้งฮูหยินหัวร่อคิกคักกล่าวว่า

"ขอให้อุ้ยตั่วนั้งได้เลื่อนยศเพิ่มศักดิ์ มีภรรยาหลวงน้อย มากหลาย"

อุ้ยเชี่ยวป๊อทอดถอนใจ กล่าวว่า

"เลื่อนยศง่ายดายยิ่ง ภรรยากลับเสาะหายากเย็นนัก"

จากนั้นร้องดังๆ ว่า

"บรรเลงดนตรีส่งแขก จัดเตรียมเกี้ยว"

ติดตามส่งอั้งฮูหยินและเล็กซิงแซถึงหน้าประตูจับจ้องมองจนนางขึ้นเกี้ยว

โง้วจือยังคุกเข่ากับพื้น สองมือประคองส่งจดหมายฉบับหนึ่งต่ออุ้ยเซี่ยวป้อ

บทที่ 39

แผนทำจัดยุนนางโฉด

เกี้ยวโดยสารของอั้งฮูหยินเพิ่งถูกหามจากไป ปรากฏ เกี้ยวใหญ่คันหนึ่งหามมาถึงหน้าประตู กลับเป็นนายอำเภอเมืองเอี้ยงจิวรุดมาพบพาน

อุ้ยเชี่ยวป๊ออารมณ์ไม่ดี มิต้องการชักนำมันเข้าไป กล่าวอย่างเฉื่อยชา

"ท่านมาทำอะไร?"

นายอำเภอโง้วจือยังน้อมกายคารวะ กล่าวว่า

"เรามีราชการลับขอน้อมเรียน"

อุ้ยเชี่ยวป๊อพอฟังคำ "ราชการลับ" จึงเชื้อเชิญมันเข้าที่พักครุ่นคิดขึ้น

"หากมิใช่ความลับใด เราจะตีกันท่าน"

พอเข้าสู่ห้องหนังสือ อุ้ยเชี่ยวป๊อทรุดกายนั่งลง แต่ไม่ได้เรียกมันนั่งลง กล่าวว่า?

"ราชการลับอันใด?"

"ตั๋วนั้งโปรดสั่งคนล่าถอยไปก่อน"

อุ้ยเชี่ยวป๊อ โบกมือให้ทหารคนสนิทล่าถอยไป โง้วจือยังจึง

สะอึกถึงเบื้องหน้าอุ้ยเชี่ยวปัอ กล่าวเบาๆ

"ตั่วนั้ง เรื่องนี้สำคัญนัก ท่านหากกราบทูลขึ้นไป มิเพียง... มิเพียงได้เลื่อนยศเพิ่มศักดิ์ แม้แต่บริวารก็พึ่งพาวาสนาตั่วนั้ง ได้รับพระมหากรุณาธิคุณ"

อุ้ยเชี่ยวปัอขมวดคิ้วกล่าวว่า

"เป็นเรื่องใหญ่ใด?"

"เรียนตั่วนั้ง บริวารพอรับทราบข่าวนี้ ตามระเบียบสมควรรายงานท่านผู้ตรวจการก่อน ค่อยนำเรื่องกราบทูลต่อฮ่องเต้ แต่เมื่อเช่นนี้เกรงว่าความลับจะรั่วไหล ดังนั้นขอพึ่งพิงอุ้ยตั่วนั้ง"

"อย่างนั้นลองบอกมา"

"ทางฝ่ายใต้มีแม่ทัพใหญ่ผู้หนึ่ง เตรียมการกบฏประกอบโทษทัณฑ์อุกฤษฎ์"

อุ้ยเชี่ยวปัอองงันวูบ จากนั้นหัวร่อฮาฮาครุ่นคิดขึ้น

"เราเข้าใจว่าเป็นเรื่องลับใด ที่แท้ท่านคิดบอกว่า โง้วซำกุ่ยเตรียมการกบฏ"

ดังนั้นกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"แม่ทัพใหญ่นั้น ใช้แซ่เดียวกับท่านกระมัง?"

โง้วจือยังกล่าวว่า

"ถูกแล้ว นี่เป็นความสัตย์จริง ฝ่ายเราสมควรเคลื่อนไหวก่อน"

"ท่านสืบทราบข่าวนี้จากที่ใด?"

"บริวารได้รับพระมหากรุณาธิคุณจากฮ่องเต้ ก็เฝ้าคิดหาทางสนองพระเดชพระคุณ เมื่อวาน หลังจากเชยชมดอกรักเร่กับตั่วนั้ง หวนนึกถึงบุคลิกและน้ำคำของท่านเป็นที่เลื่อมใสนัก มุ่งหวังว่า ภายหน้าสามารถติดสอยห้อยตามตั่วนั้งตลอดเวลา"

อุ้ยเชี่ยวปัอยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

"ประเสริฐแท้ อย่างนั้นท่านไม่ต้องเป็นนายอำเภอ มิสู้เป็นคนเฝ้าประตูของข้าพเจ้า หรือทำหน้าที่หามเกี้ยว จะได้เห็นหน้าเราทุกวัน ฮาฮา..."

โง้วจือยังทราบว่าอุ้ยเชี่ยวปัอเหน็บแนมมัน สร้างความขุ่นเคืองยิ่ง จากนั้นแย้มยิ้มประจบ กล่าวว่า

"เป็นคนเฝ้าประตูให้กับตั่วนั้ง ย่อมประเสริฐกว่าเป็นนายอำเภอเมืองเอี้ยงจิว บริวารปรกติส่งคนออกสืบเสาะข่าวคราวตามที่ต่างๆ มิน้อย หากมีคนลบหลู่ฮ่องเต้ ปรักปรำขุนนางชั้นผู้ใหญ่ บริวารจะลงทันฑ์สถานหนัก"

อุ้ยเชี่ยวปัอส่งเสียงดังอืมม์ คนผู้นี้รู้จักหักเหหัวข้อสนทนา ปล่อยให้เรื่องขุ่นข้องหมองใจผ่านพ้นไปนับว่ารู้ซึ้งถึงหลักการของข้าราชการเป็นอย่างดี

โง้วจือยังกล่าวอีกว่า

"ที่สมควรระมัดระวังที่สุดคือ เหล่าบัณฑิต นักศึกษามักแต่งโคลงกลอนประชดประชัน อันข้อความลบหลู่ดูหมิ่นเหล่านี้ ไม่อาจปล่อยให้แพร่หลายออกไปเด็ดขาด"

พลางล้วงฉบับคัดลอก จากในแขนเสื้อเล่มหนึ่งประคองส่งมาเอ่ยสืบต่อ

"ตั่วนั้งโปรดดูนี่คือหนังสือรวมกลอนเล่มหนึ่งที่บริวารเพิ่งได้มาเมื่อวาน"

หากแม้น มันล้วงตั๋วแลกเงินออกจากในแขนเสื้อปึกหนึ่ง อุ้ยเชี่ยวปัอคงกระตือรือร้นจนดึกดัก พอเห็นเป็นหนังสือเล่มหนึ่ง รู้สึกผิดหวังเล็กน้อย รอจนฟังว่าเป็นหนังสือรวมกลอนถึงกับอ้าปากหาว ไม่ยื่นมือรับ

โง้วจือยังกระอักกระอ่วนยิ่ง หดมือกลับมาช้าๆ ปากยัง กล่าวว่า

"ในงานเลี้ยงเมื่อคืน มีสตรีนางหนึ่งร้องขานบทกลอนที่ ประพันธ์ใหม่ บริวารสั่งให้นำหนังสือรวมกลอนเล่มนั้นมา พบว่า มีถ้อยคำบังอาจมากหลาย"

พลางพลิกหนังสือ ชี้มือไปยังกลอนบทหนึ่ง เอ่ยสืบต่อ

"ตั่วนั้งโปรดดู กลอนบทนี้ตั้งหัวข้อว่า ปินโบราณราชวงศ์เหม็ง ประพันธ์โดยจาจิ้นเกี้ย อ้างถึงปินโบราณที่จูงัวนเจียงแห่งราชวงศ์ก่อน"

อุ้ยเชี่ยวปัอพอฟัง บังเกิดความกระตือรือร้นเล็กน้อย กล่าวว่า

"ในรัชสมัยจูงัวนเจียง ก็มีปินใหญ่แล้ว?"

"ถูกแล้ว ตอนนี้เปลี่ยนราชวงศ์ใหม่ ผู้แซ่ซากลับเขียนถึงปินใหญ่

ราชวงศ์เหม็ง เท่ากับเสี้ยมสอนให้ผู้คนรำลึกถึงราชงวงศ์ก่อน"

"ปืนใหญ่กระบอกนั้นอยู่ที่ใด ข้าพเจ้ากลับคิดไปชมดู"

"ตามบันทึกในโคลงกลอน อยู่ที่เมืองเก็งจิว"

อุ้ยเชี่ยวปัอหน้าเคร่งเครียดเย็นชาลง กล่าวว่า

"เมื่อไม่อยู่ในเมืองเอี้ยงจิว ท่านมาพร่ำพิไรไยกัน? หรือต้องการเป็นนายอำเภอเมืองเก็งจิว จะได้สอบสวนปืนใหญ่กระบอกนั้น?"

โง้วจือยังใจหายวาบ หากเป็นนายอำเภอเมืองเก็งจิว เท่ากับลดตำแหน่งลง เรื่องนี้มิอาจพาดพิงถึงอีก รีบชุกเก็บหนังสือรวมกลอนไว้ ดึงหนังสือออกมาอีกสองเล่ม กล่าวว่า

"โคลงกลอนของชาจิ้นเกี้ยเพียงผิดพลาดเล็กน้อย ตั่วนั้งจิตใจกว้างขวาง ไม่สืบสาวเอาความกับมัน"

อุ้ยเชี่ยวปัอขมวดคิ้วถามว่า

"นั่นเป็นของอันใด?"

"เล่มนี้เป็นของจาอึ้งฮ้วง สนับสนุนฝ่ายกระด้างกระเดื่อง ต่อราชวงศ์เชิง อีกเล่มหนึ่งเป็นหนังสือรวมกลอนของกู่เอี่ยมบู๊ ยิ่งอุกอาจนัก"

อุ้ยเชี่ยวปัอพอฟังคำ "กู่เอี่ยมบู๊" ถึงกับใจหายวาบ ครุ่นคิดขึ้น

"คราก่อนในพิธีสังหารเต่า ซึ่งจัดขึ้นเพื่อวางแผนกำจัดโง้วซำกุ่ยเหล่าผู้กล้ายกย่องกู่เอี่ยมบู๊เป็นกุนซือ (เสนาธิการ) หนังสือรวมกลอนของมันไฉนตกอยู่ในเงื้อมมือของมัน? มิทราบในหนังสือพาดพิงถึงสมาคมฟ้าดินเราหรือไม่?"

ดังนั้นถามว่า

"ในหนังสือเขียนว่าอะไร?"

"เรียนตั่วนั้ง หนังสือของจาอึ้งฮ้วง ยกย่องผู้กระด้างกระเดื่องต่อราชวงศ์เชิงเป็นผู้จงรัก ระบุว่าราชวงศ์เชิงเป็นศัตรู"

"หนังสือรวมกลอนของกู่เอี่ยมบู๊เล่า?"

โง้วจือยังชุกเก็บหนังสือโคลงกลอนของชาอีฮ้วงคลี่เปิดหนังสือรวมกลอนของกู่เอี่ยมบู๊ โคลงศีรษะพลางกล่าว

"คนผู้นี้บอกว่า พวกเราแมนจูเป็นชาวเผ่านอกอารยธรรม เที่ยว

ฉุดคร่าสตรีงาม ประหัตประหารฆ่าคน"

"อ้อ หากมิใช่ทหารแมนจูสังหารประชาราษฎรมากหลาย พระองค์ไหนเลยทรงยกเลิกภาษีข้าวของเมืองเอี้ยงจิวสามปี? กลอนของกู่เอี่ยมบู๊กลับเปิดเผยนัก"

โง้วจือยังแตกตื่นตระหนกยิ่ง รู้สึกอุ้ยเซี่ยวป้ออายุยังเยาว์ มิรู้จักหนักเบา แต่มันทราบว่าอุ้ยเซี่ยวป้อเป็นที่โปรดปรานของคังฮี มิว่าผู้ใดกีไม่กล้าตั้งตัวเป็นศัตรู ดังนั้นรับคำมิขาดปาก จากนั้นอ้างอิงโคลงกลอนของกู่เอี่ยมบู๊ พร้อมกับอธิบายประกอบ

อุ้ยเซี่ยวป้อฟังจนอ้าปากหาวตลอดเวลา เพียงแต่ต้องการทราบว่ากู่เอี่ยมบู๊เขียนว่าอะไร จึงสะกดกลั้นใจรับฟังอยู่ครู่ใหญ่ กล่าวว่า

"ข้อความต่อไป หากมิมีความสำคัญ ก็ไม่ต้องอ่านแล้ว"

"สำคัญยิ่ง มีกลอนอยู่บทหนึ่งเขียนว่า ใจจงรักจีรังยั่งยืน ชาวต่างแดนดำรงไม่เกินร้อยปี...ตั่วนั้ง มันสาปแช่งราชวงศ์เช็ง มิอาจอยู่รอดเกินร้อยปี นับว่าสมควรตายจริง ๆ"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเคยได้ยินฮ่องเต้ตรัสว่า ราชวงศ์เช็งสมควรดีต่อประชาราษฎร จึงสามารถปกครองแผ่นดินยืนยาว มีชาวต่างชาติคนหนึ่ง เรียกว่าทึงเยียกม่อรับราชการสนองพระเดชพระคุณ ท่านรู้จักหรือไม่?"

"บริวารเคยได้ยินมา"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

"คนผู้นี้ทำนายว่า ราชวงศ์เช็งปกครองแผ่นดินได้เพียงสองร้อยปีจึงมีคนร้องเรียนต่อแม่ทัพแมนจู เมี่ยงไปคิดตัดศีรษะมัน ฮ่องเต้กลับทรงตำหนิเมี่ยงไปและตัดหัวคนปรักปรำนั้น ฮ่องเต้เคยตรัสว่า ข้าราชการสมควรรักเมตตาประชาราษฎร หากคิดใส่ไคล้ปรักปรำผู้อื่น คอยจับผิดจากโคลงกลอน นับเป็นขุนนางกังฉิน ข้าพเจ้าหากประสบพบเห็น ให้จับตัวมันไว้"

ตนยิ่งว่ากล่าวยิ่งกราดเกรี้ยว สร้างความแตกตื่นแก่โง้วจือย้ง จนขวัญสั่นวิญญาณสะท้าน

อุ้ยเซี่ยวปัอมุ่งมั่นปกปักกู่เอี่ยมบู๊ กริ่งเกรงโง้วจือย้งร้องเรียนต่อตนไม่สำเร็จ จะเสนอต่อขุนนางอื่นก่อกวนจนเกิดเรื่องขึ้น

หาทราบไม่ว่า โง้วจือย้งที่ได้เป็นนายอำเภอเพราะร้องเรียนต่อเมี่ยงไป่ว่า จึงเห้งสังแห่งมณฑลจิกังประพันธ์ประวัติศาสตร์เหม็ง ไม่เคารพยกย่องราชวงศ์เช็ง ทำร้ายครอบครัวบัณฑิตแดนกังหนำหลายร้อยคน

บัดนี้ โง้วจือย้งหาพบความผิดของกู่เอี่ยมบู๊และพวก สร้างความลิงโลดยิ่ง เข้าใจว่าสามารถเลื่อนตำแหน่งคราเดียวสามรุ่น หาคาดไม่ว่าอุ้ยตั่วนั้งกลับกล่าวเช่นนี้ ถึงกับเหงื่อชุ่มโชกโชมกาย ครุ่นคิดขึ้น

"ข้อความร้องเรียนของเราเมื่อคราก่อน เสนอต่อท่านแม่ทัพเมี่ยงไป่ บัดนี้เมี่ยงไป่ถูกคังฮีตัดศีรษะ ริบทรัพย์ทั้งตระกูล ดูท่าพระราชอัธยาศัยของคังฮีผิดแผกจากเมี่ยงไป่ คราหนี้คงย่ำแย่แล้ว"

ขบคิดถึงตอนนี้ ร่างถึงกับสั่นระริก ไม่อาจถือหนังสือรวมกลอนมั่นตกลงกับพื้นดังเพียะ

อุ้ยเซี่ยวปัอฉกฉวยโอกาสอาละวาด ตวาดว่า

"บังอาจนัก ข้าพเจ้าอัญเชิญพระดำรัสของพระองค์ เกลี้ยกล่อมตักเตือนท่าน ท่านกลับกล้าเหวี่ยงข้าวของอาละวาด หรือคิดหมิ่นพระบรมเดชานุภาพ?"

โง้วจือย้งเข่าอ่อนระทวย คุกโครมลงกับพื้นโขกศีรษะเป็นพัลวันกล่าวว่า

"ตั่วนั้งโปรด...โปรดอภัยละเว้นชีวิตสุนัขของผู้ต่ำต้อย"

"ท่านเหวี่ยงข้าวของใส่ข้าพเจ้ายังพอทำเนา อย่างมาก เพียงมีข้อหาล่วงเกินผู้แทนส่วนพระองค์ ถูกตัดหัวหรือเนรเทศไป"

โง้วจือย้งพอฟังว่ายังมีโทษทัณฑ์ร้ายกาจกว่าถูกตัดหัวเนรเทศ รีบโขกศีรษะระรัวกล่าวว่า

"ตั่วนั้งโปรดเมตตาการุณย์ ผู้ต่ำต้อย...ผู้ต่ำต้อยทราบความผิดแล้ว"

อุ้ยเซี่ยวปัอยังตวาดว่า

"แต่ท่านกลับลบหลู่พระบรมราชโองการ ภรรยา บุตรชาย พ่อตา แม่ยาย น้องภรรยา หญิงรับใช้ ชายชู้ของท่าน ล้วนต้องถูกนำไปตัดหัวหมดสิ้น"

โง้วจือยังร่างสั่นสะท้านตลอดเวลา พันในปากกระทบกัน ดังกึกกัก มิอาจกล่าววาจาใดได้อีก

อุ้ยเชี่ยวปัอเห็นข่มขู่มันเพียงพอแล้ว จึงตวาดว่า

"กู่เอี่ยมบู๊นั้นอยู่ที่ใด?"

"เรียน...เรียนตั่วนั้ง มัน...มันอยู่..."

พันในปากขบกัดลิ้นจนปริแตก ว่ากล่าวไม่ชัดแจ้ง ชั่วครู่ให้หลังจึงกล่าว

"บริวารบังอาจนำกู่เอี่ยมบู๊ ผู้แซ่จาและผู้แซ่ลื่อคนหนึ่ง คุมขังอยู่ในกรมเมืองแล้ว"

อุ้ยเชี่ยวปัอซักถามว่า

"ท่านสอบปากคำพวกมันแล้วหรือไม่?"

"บริวารเพียงสอบสวนพวกมันมิกี่ประโยค มันสามไม่ยอมสารภาพอันใดทั้งสิ้น แต่ค้นได้จดหมายจากผู้แซ่ชาฉบับหนึ่ง มีความสำคัญใหญ่หลวงนัก"

พลางล้วงห่อผ้าจากอกเสื้อฉบับหนึ่ง พอแก้ห่อออก เห็นเป็นจดหมายฉบับหนึ่ง ประคองส่งมา

อุ้ยเชี่ยวปัอไม่ยื่นมือรับ ถามว่า

"เป็นโคลงกลอนอันใดอีก?"

"หาใช่ไม่ นี่เป็นจดหมายของผู้บัญชาการทหารมณฑลกวางตุ้ง... โง้วลักคี้"

อุ้ยเชี่ยวปัอพอฟังคำ "ผู้บัญชาการทหารมณฑลกวางตุ้งโง้วลักคี้" สร้างความตื่นตระหนกยิ่ง

โง้วลักคี้รับราชการกับแมนจู แต่สังกัดสมาคมฟ้าดิน ดำรงตำแหน่งหัวหน้าหน่วยไพศาล มีฉายาขอทานเหล็ก อุ้ยเชี่ยวปัอคราก่อนหลบหนีออกจากเมืองคุนหมิง เคยพบมันคราหนึ่ง ยามนั้นรีบถามว่า

"โง้วลักคี้ก็สามารถแต่งโคลงกลอน?"

"หามิได้ โง้วลักคี้คิดกบฏ จดหมายฉบับนี้เป็นหลักฐานแน่ชัดสุดที่มันจะบ่ายเบี่ยงได้ เมื่อครู่บริวารบอกว่ามีเรื่องสำคัญ หมายถึงเรื่องนี้เอง"

เอ่ยถึงตอนนี้ คารมเริ่มคล่องแคล่วขึ้น

มันคุกเข่ากับพื้นตลอดเวลา เห็นอุ้ยเซี่ยวป๊อหน้าแปรเปลี่ยนมิหยุดยั้ง แสดงว่ากังวลสนในเรื่องนี้ยิ่ง จึงค่อยๆ ยืดกายขึ้น อุ้ยเซี่ยวป๊อพลันถลึงตาใส่คราหนึ่ง โง้วจือยังใจหายวาบ คุกเข่าลงอีกครา

อุ้ยเซี่ยวป๊อซักถามว่า

"จดหมายนี้เขียนว่าอะไร?"

"ข้อความในจดหมายคลุมเครือยิ่ง บอกว่าฝ่ายใต้กำลังจะเกิดเรื่องสำคัญ เป็นโอกาสของลูกผู้ชายชาตรี ขอเชิญผู้แซ่จารุดไปมณฑลกวางตุ้งชี้แนะวิธีการ โดยบอกว่าหากคิดเป็นแม่ทัพแซ่ฉื่อ-แซ่เชี้ย มิอาจไม่พึ่งพาปัญญาท่านแชชั่ง"

อุ้ยเซี่ยวป๊อรับจดหมายมา ดึงออกจากซอง เห็นเขียนอักษรตัวโตลายเส้นหยาบยิ่ง แต่ไม่รู้จักตัวเดียว จึงกล่าว

"ในจดหมายมิได้บอกว่าจะก่อการกบฏ"

"เรียนตั่วนั้ง คำ "กบฏ" ย่อมมิกล้าเขียนตรงๆ โง้วลักคี้คิดเป็นแม่ทัพฉื่อตั๊ก เชี้ยงอ้อชุน เชื้อเชิญผู้แซ่จาไปเป็นท่านแชชั่ง เท่ากับคิดกบฏ"

อุ้ยเซี่ยวป๊อได้ยินเรื่องราวเกี่ยวกับฉื่อตั๊ก เชี้ยงอ้อชุนจากนักเล่านิทานจนคุ้นหู พอฟังจึงกล่าวอย่างกระตือรือร้น

"ใช่แล้ว แม่ทัพทั้งสองนี้ร้ายกาจยิ่ง ท่านทราบหรือไม่ว่า ฉื่อตั๊กและเชี้ยงอ้อชุนใช้อาวุธใด?"

"นี่...บริวารด้อยความรู้ ขอตั่วนั้งชี้แนะ"

อุ้ยเซี่ยวป๊อกล่าวอย่างภาคภูมิ

"บอกกับท่าน ฉื่อตั๊กเป็นงักฮุยกลับชาติมาเกิด ใช้ทวนเหล็กกล้าด้ามหนึ่งเป็นอาวุธ หว่างเอวเสียบเกาทัณฑ์ฟันสุนัขป่า สิบแปดดอก เชี้ยงอ้อชุนเป็นเตียวหุยสมัยสามก๊กกลับชาติมาเกิด ใช้หอกอสรพิษยาวหนึ่งวาแปดเชียะเป็นอาวุธ"

จากนั้น บอกเล่าวีรกรรมขับไล่ทหารมองโกลของทั้งสองออกมา เรื่องราวเหล่านี้รับฟังจากนักเล่านิทานย่อมเท็จมากกว่าจริง

โง้วจือยังคุกเข่าฟังนิทาน หัวเข่ายิ่งมายิ่งปวดเมื่อย เพราะเพื่อประจบ

เอาใจ ได้แต่แสร้งเป็นรับฟังอย่างจดจ่อ รอจนจบตอนหนึ่งจึงกล่าว

"ตั่วนั้งรอบรู้กว้างขวาง เป็นที่เลื่อมใสของบริวารนัก จูง้วนเจียงพึ่งพาแม่ทัพทั้งสองขับไล่ชาวมองโกล ด้านวางแผนการอุบาย กลับพึ่งพิงกุนซือ (เสนาธิการ) เล้าแป๊ะอุง..."

"ใช่แล้ว เล้าแป๊ะอุงแตกฉานศาสตร์ทุกแขนง สามารถหยั่งรู้ดินฟ้ามหาสมุทร คำนวณชี้งถึงอดีตกาลและอนาคตกาล"

จากนั้นพร่ำพรรณนาความสามารถเลิศล้ำ เทียมเทพยดาของเล้าแป๊ะอุงออกมา

โง้วจือยังสองเท้าชาค้าน ต้องกระแทกนั่งลงแย้มยิ้มประจบ กล่าวว่า

"นิทานของตั่วนั้งน่าฟังยิ่ง บริวารคิดลุกขึ้นฟังมิทราบได้หรือไม่?"

"ฮาฮา ท่านลุกขึ้นเถอะ"

โง้วจือยังเกาะเก้าอี้ค่อยๆ ลุกขึ้น กล่าวว่า

"เรียนตั่วนั้ง ท่านแซชั้งในจดหมายโง้วลักคี้หมายถึงเล้าแป๊ะอุง ฉื่อตั๊กเซี้ยงง่อชุน เล้าแป๊ะอุง ล้วนเป็นผู้ช่วยเหลือจูง้วนเจียงขับไล่ชาวมองโกล หมายความว่าคิดกบฏ เช่นฆ่าชาวแมนจูชัดๆ"

อุ้ยเซี่ยวป้อครุ่นคิดในใจ

"เราไหนเลยมิทราบจิตเจตนาของโง้วตั่วกอ ไยต้องให้ท่านบ่งบอก? จดหมายฉบับนี้นับเป็นหลักฐานสำคัญ ดีที่ตกอยู่ในเงื้อมมือเรา"

ยามนั้นผงกศีรษะ ยื่นมือตบไหล่มัน กล่าวว่า

"ช่างโชคดีนัก เรื่องนี้ท่านหากไม่บอกต่อข้าพเจ้า คงย่ำแย่แล้ว"

โง้วจือยังถึงกับร่างอ่อนระทวย รู้สึกตั้งแต่ออกจากครรภ์มารดามิเคยรับเกียรติเช่นนี้มาก่อนต้องกล่าวเสียงสั่นเครือ

"ตั่วนั้งรักเมตตาต่อบริวารปานนี้ ต่อให้เราร่างแหลกลาญสลายก็ไม่อาจทดแทนได้"

อุ้ยเซี่ยวป้อหัวร่อฮาฮา ยกมือลูบคลำศีรษะนั้น กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ประเสริฐ ประเสริฐมาก"

โง้วจือยังร่างสูงใหญ่ เห็นอุ้ยเซี่ยวป้อยกมือลูบคลำศีรษะมัน กริ่งเกรงลูบไม่ถึง รีบก้มศีรษะลงอำนวยความสะดวก

เมื่อครู่อุ้ยเซี่ยวปัออาละวาด โง้วจือยังคุกเข่าลงโขกศีรษะ ได้ถอดหมวกออก ยามนี้อุ้ยเซี่ยวปัอวางมือน้อยๆ ลงบนหนังศีรษะที่โกนจนล้านเลี่ยนของมัน ค่อยๆ ลูบมาด้านหลัง คล้ายกำลังลูบไล้สุนัขกระดิกหางตัวหนึ่ง พอลูบถึงต้นคอ ครุ่นคิดขึ้น

"เราก็ไม่คิดบดขยี้ท่านแหลกลาญสลาย เพียงฟันเบาๆ ลงยังที่นี้ดาบเดียวก็พอแล้ว"

ขณะครุ่นคิด ปากกล่าวว่า

"เรื่องนี้นอกจากท่านแล้ว ยังมีบุคคลอื่นล่วงรู้หรือไม่?"

โง้วจือยังรีบกล่าวว่า

"หามีไม่ บริวารทราบว่าเรื่องราวสำคัญยิ่ง หากให้โง้วลักคี้ล่วงรู้ชิงปฏิบัติการก่อน ตั่วนั้งและบริวารก็ปราศจากความดีความชอบแม้แต่น้อย"

"ถูกต้อง พวกเราต้องระมัดระวังอย่าให้ท่านผู้ตรวจการผู้บัญชาการทหารล่วงรู้ ชิงรายงานขึ้นไป"

"ถูกแล้ว ทุกประการขอพึ่งพาตั่วนั้ง"

อุ้ยเซี่ยวปัอชุกเก็บจดหมายของโง้วลักคี้ไว้ในอกเสื้อ ปากกล่าวว่า

"หนังสือรวมกลอนเหล่านี้ ทิ้งอยู่ที่นี้ก่อน ท่านลอบไปควบคุมตัวกู่เอี่ยมบู๊และพวกมา ข้าพเจ้าหลังจากสอบปากคำ จะจัดทหารให้ท่านคุมเชลยขึ้นนครหลวง ความดีความชอบครานี้ ท่านจัดอยู่อันดับหนึ่ง ข้าพเจ้าจัดอยู่อันดับสอง"

โง้วจือยังลิงโลดจนแทบสลบไสล รีบกล่าวว่า

"ไม่ ตั่วนั้งจัดอยู่อันดับหนึ่ง บริวารขอพึ่งพาความดีความชอบอยู่อันดับสอง"

โขกศีรษะคำนับดังโครมโครมอีกหลายครา ค่อยอำลาไป

อุ้ยเซี่ยวปัอกริ่งเกรงเกิดเหตุแปรเปลี่ยนแต่กลางคันจึงสั่งทหารลาดตระเวนหน่วยหนึ่ง ติดตามโง้วจือยังไปควบคุมตัวเชลยมา

อุ้ยเซี่ยวปัอเข้าสู่ห้องชั้นใน สั่งคนไปเรียกหาวานรแปดแขนและพวกมาหารือเรื่องราว พลันเห็นชังยี้ผลัดเปลี่ยนชุดทหารคนสนิท สาวเท้าถึงเบื้องหน้า งอเข่าคุกลง กล่าวเสียงสั่นเครือ

"เชียงกง ข้าพเจ้าขอวิงวอนท่านประการหนึ่ง"

อุ้ยเชี่ยวปัอสงสัยใจยิ่ง รีบฉุดรั้งนางขึ้น แต่ไม่คลายมือจากการยึดกุม กล่าวเสียงนุ่มนวล

"ซังยี้อันประเสริฐ ท่านเป็นชีวิตจิตใจของข้าพเจ้า มีเรื่องราวใดข้าพเจ้าย่อมกระทำให้"

แลเห็นน้ำตาซังยี้ไหลรินลงอาบแก้ม จึงยกมือซ้ายขึ้นใช้แขนเสื้อเช็ดคราบน้ำตาให้กับนาง

ซังยี้กล่าวว่า

"เชียงกง เรื่องนี้กระทำได้ยากเย็นยิ่ง แต่ทว่าข้าพเจ้า ...ข้าพเจ้ามิอาจไม่วิงวอนท่าน"

อุ้ยเชี่ยวปัอยื่นแขนซ้ายโอบเอวอ้อนแอ้นของนาง กล่าวว่า

"ยิ่งลำบากยากเย็น ข้าพเจ้ายิ่งต้องกระทำให้กับท่าน แสดงว่าข้าพเจ้ารักเอ็นดูซังยี้อันประเสริฐนัก รีบบอกมาเถอะ"

หน้าซีดขาวของซังยี้แดงระเรื่อขึ้นวูบ กล่าวว่า

"เชียงกง ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้าจะฆ่าขุนนางเมื่อครู่นั้นท่าน... ท่านอย่าได้โทษว่าตำหนิ"

อุ้ยเชี่ยวปัอครุ่นคิดในใจ

"เราสองมีปณิธานสอดคล้องต้องกัน ท่านมาขอร้องเรา กลับประเสริฐยิ่ง"

ดังนั้นกล่าวว่า

"ขุนนางนี้ล่วงเกินท่านในที่ใด?"

"มันมิได้ล่วงเกินข้าพเจ้า แต่เล่าเอี้ย เสียวเอี้ย (นายผู้เฒ่าและนายเล็ก) ของตระกูลจึงล้วนถูกมันทำร้ายถึงแก่ชีวิต"

อุ้ยเชี่ยวปัอเข้าใจในบัดดล ครั้งกระโน้นตอนเข้าสู่หมู่บ้านตระกูลจึงพบเห็นป้ายสถิตวิญญาณมากหลาย ภายในหมู่บ้านมีแต่สตรีล้วนเป็นหญิงม่าย หญิงม่ายตระกูลจึงบอกว่า สามีพวกนางเสียชีวิตภายใต้คำสั่งประหารของขุนนางกังฉินเมี่ยงไป๋ เนื่องเพราะสำนึกในพระคุณที่ตนสังหารเมี่ยงไป๋ จึงยกซังยี้เป็นหญิงรับใช้

ยามนี้เพิ่งทราบว่า ต้นตอแห่งเภทภัยคือโง้วจีอยัง ปากถามว่า "ท่านมิได้จดจำคนผิด?"

ซังยี้น้ำตาทะลักจากเบ้าอีกครา สะอึกสะอื้นพลางกล่าว "ไม่...ไม่ผิดพลาดเด็ดขาด ครั้งกระโน้นมันนำทหารกรมเมืองไปจับกุมคนของตระกูลจึง ข้าพเจ้าแม้อายุยังเยาว์ แต่ลักษณะอันดุร้ายของมันข้าพเจ้ามิว่าอย่างไรก็ไม่ลืมเลือน"

อุ้ยเชี่ยวป๊อฉุกคิดขึ้น

"เราสมควรแสร้งเป็นลำบากยากใจ นางจึงสำนึกซึ้งในพระคุณของเรา"

ดังนั้นขมวดคิ้วกล่าวอย่างครุ่นคิด

"มันเป็นนายอำเภอเมืองเอี้ยงจิว ฮ่องเต้ทรงบัญชาข้าพเจ้าปฏิบัติงานที่เมืองเอี้ยงจิว ท่านหากฆ่ามัน เกรงว่าข้าพเจ้าไม่อาจเป็นขุนนางสืบต่อ มิหนำซ้ำเมื่อครู่ มันยังบ่งบอกเรื่องสำคัญประการหนึ่งต่อข้าพเจ้า..."

ซังยี้ร้อนรุ่มใจยิ่ง กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าทราบว่า เรื่องนี้สร้างความลำบากใจแก่ท่าน แต่เล่าไท้ไถ่ (นายหญิงเฒ่า) ซาไหนไน่ (นายหญิงอันดับสาม) ตระกูจึงเฝ้าอธิษฐานที่หน้าป้ายสถิตวิญญาณ สาบานว่าจะสังหารขุนนางโฉดแซ่โง้วนี้"

อุ้ยเชี่ยวป๊อตบขาอ่อนดังฉาดใหญ่ กล่าวว่า

"ตกลง เมื่อเป็นซังยี้อันประเสริฐขอร้องข้าพเจ้า แม้ให้ข้าพเจ้าฆ่าตัวตาย ข้าพเจ้ายังคล้อยตามท่าน อย่าว่าแต่นายอำเภอคนหนึ่ง แต่ท่านต้องให้ข้าพเจ้าจุมพิตสักครา"

ซังยี้หน้าแดงฉาดสดใส ทั้งลิงโลดทั้งอับอาย กล่าวเสียงแผ่วเบา

"เชียงกงดีต่อข้าพเจ้าปานนี้ ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้าเป็นของท่านแต่แรกแล้ว ท่าน...ท่าน..."

เอ่ยถึงตอนนี้ก้มศีรษะต่ำลง

อุ้ยเชี่ยวป๊อเห็นนางเชื่องเชื่อคล้อยตาม ถึงกับใจอ่อนลง กลับไม่อาจตัดใจลวนลามนาง กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ประเสริฐมาก รอจนพวกเราทำงานสำเร็จเสร็จสิ้น ข้าพเจ้าค่อย

จุมพิตรับขวัญ แต่ท่านอย่าได้หลบหนีไป"

ซังยี้ผงกศีรษะช้าๆ อุ้ยเซี่ยวปัอกล่าวอีกว่า

"ท่านหากฆ่ามันในตอนนี้ ยังมิอาจระบายความอาฆาตแค้นในอกได้ ข้าพเจ้าจะให้ท่านนำไปยังหมู่บ้านตระกูลจึง คุกเข่าอยู่หน้าป้ายสถิตวิญญาณ ให้ชาไหนไน่ตัดศีรษะสุนัขของมันเอง ท่านว่าดีหรือไม่?"

ซังยี้ลิงโลดยิ่ง รู้สึกประเสริฐเลิศจริงๆ แต่เกรงว่ามิเป็นความจริง ต้องเบิกตาจนกลมกว้าง กล่าวว่า

"เชียงกงไม่ได้หลอกลวงข้าพเจ้า?"

"ข้าพเจ้าหลอกลวงท่านไยกัน ขุนนางโฉดนี้เป็นศัตรูของ ท่านเท่ากับเป็นศัตรูข้าพเจ้า มันคิดชักนำลาภยศแก่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้ากลับไม่ต้องการ ขอเพียงซังยี้ดีต่อข้าพเจ้า ก็ประเสริฐเลิศกว่าทุกสรรพสิ่งในใต้หล้า"

ซังยี้สำนึกตื้นตันยิ่ง แอบอิงกับอ้อมอกอุ้ยเซี่ยวปัออดร่ำไห้ออกมามิได้ อุ้ยเซี่ยวปัอโอบเอวอ้อนแอ้นของนาง สบอารมณ์ยิ่งนัก ขบคิดขึ้น

"ไมตรีสำเร็จรูปนี้ สมควรกระทำวันละแปดครั้งสิบครั้ง ขุนนางโฉดไยไม่ทำร้ายบิดาของอาคอด้วย? หากแม้นอาคอขอให้เราสังหารให้เราโอบกอด คงประเสริฐเลิศนัก"

จากนั้นฉุกคิดขึ้น

"มารดาของอาคอคือ ตั้งอี่อี้ บิดาของนางหากมิใช่จอมโจรลี้จื่อเซ้ง คงเป็นโจ้วซำกุ่ย ไหนเลยถูกโจ้วจืออยังทำร้ายเสียชีวิตได้?"

ได้ยินนอกห้องบังเกิดเสียงฝีเท้าดังขึ้น ทราบว่าวานรแปดแขนและพวกเร่งรุดมาถึง จึงกล่าว

"เรื่องนี้ท่านวางใจ ตอนนี้ข้าพเจ้ามีเรื่องสำคัญ ดิดหารือกับผู้คน ท่านออกไปเฝ้ารักษาอยู่นอกประตู อย่าให้ผู้คนเข้ามา และอย่าได้ลอบรับฟังคำสนทนาของพวกเรา"

ซังยี้รับคำ กล่าวว่า

"ข้าพเจ้ามิเคยลอบรับฟังวาจาของท่านมาก่อน"

พลางดึงมือขวาอุ้ยเซี่ยวปัอ โน้มน้าวลงจุมพิตคราหนึ่ง ถลันวูบออกจากห้อง

วานรแปดแขนและนักสู้สมาคมฟ้าดินเข้าสู่ห้องหับ แยกย้ายทรุดนั่งลง อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

"พี่ท่านทั้งหลาย เมื่อคืนข้าพเข้ารับทราบข่าวสำคัญประการหนึ่ง ไม่ทันหารือกับทุกท่าน รีบรุดไปตีกเริงสราญ นับว่าโชคดีมิน้อย แม้ก่อกวนจนวุ่นวาย นับว่าสามารถช่วยชีวิตของกู่เอี่ยมบู๊ชิงแซ โง้วลักคี้ตั่วกอ"

เหล่านักสู้สมาคมฟ้าดิน รู้สึกพฤติการณ์หัวหน้าแซ่อุ้ยเมื่อคืนออกจะเหลวไหลไป ค้างแรมในซ่องคณิกายังพอทำเนา กลับหามเตียงขนาดใหญ่ออกมาใบหนึ่ง โยกย้ายสตรีเจ็ดนางผ่านท้องถนน นับว่าลี้ลับสุดหยั่งคาด ที่แท้กระทำไปเพราะเพื่อช่วยเหลือกู่เอี่ยมบู๊ และโง้วลักคี้ต่อให้ขบคิดจนสมองแตกก็คาดคิดมิถึง ดังนั้นพากันถามไถ่รายละเอียด

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"พวกเราตอนอยู่ในเมืองคุนหมิง พวกท่านปลอมแปลงเป็นองครักษ์ของโง้วซำกุ่ย ไปดื่มสุราอาละวาดในซ่องคณิกา ผู้น้องรู้สึกแผนการนี้ไม่เลว เมื่อคืนจึงปฏิบัติซ้ำ"

เหล่านักสู้สมาคมฟ้าดินล้วนผงกศีรษะรับ อุ้ยเซี่ยวป้อรู้สึกหากกล่าวมากความ คงต้องส่อพิรุธ จึงกล่าว

"รายละเอียดของเรื่องนี้ มิต้องกล่าวมากความทุกท่านโปรดดู"

พลางสอดมือไปในอกเสื้อ ล้วงจดหมายของโง้วลักคี้ออกมา

จี้เล่าปิ้งรับมาคลี่กางบนโต๊ะ อ่านดูร่วมกัน เห็นหัวจดหมายจ่าหน้าว่า "เรียนอึ้งฮ้วงชิงแซ" ตอนท้ายลงนาม "ขอทานเหล็ก"

ทุกผู้คนทราบว่า ขอทานเหล็กเป็นฉายาของหัวหน้าหน่วยไพศาลโง้วลักคี้ เพียงมิทราบอึ้งฮ้วงชิงแซเป็นใคร

นักสู้สมาคมฟ้าดินล้วนเป็นผู้ห้าวหาญ ความรู้ด้านอักษรศาสตร์จำกัดยิ่ง ล้วนไม่เข้าใจความหมายในอักษร ดังนั้นสดับฟังคำอธิบายของอุ้ยเซี่ยวป้อ

อุ้ยเซี่ยวป้อหัวร่อพลางกล่าว

"ท้องของผู้น้อง อัดเต็มไปด้วยหูฉลามของเมืองเอี้ยงจิว มิได้บรรจุหมึก (หมายถึงความรู้) แม้สักหยดเดียว อีกไม่นาน กู่เอี่ยมบู๊ชิงแซจะรุด

มา พวกเราขอให้ท่านผู้เฒ่าอธิบายก็แล้วกัน"

ขณะสนทนา ทหารคนสนิทรายงานว่ามีคนรุดมาเยี่ยมเยือน หนึ่งเป็นลามะใหม่ อีกหนึ่งเป็นราชบุตรมองโกล

อุ้ยเชี่ยวปัอกริ่งเกรง "พี่ร่วมสาบาน" ทั้งสองแปรพักตร์ จึงขอให้นักสู้สมาคมฟ้าดินติดตามออกไปในรูปโฉมทหารคนสนิท พร้อมกับใช้คนไปเชื้อเชิญอาคี้มา

พอประสบพบหน้า ลามะซึงกักและราชบุตรกัวะยื่อตัง กลับยกย่องอุ้ยเชี่ยวปัอคุณธรรมเลิศล้ำ รอจนอาคี้ปรากฏออกมา ราชบุตรกัวะยื่อตังยิ่งปีติยินดี

อาคี้กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ซาตี่ (น้องที่สาม) ของพวกเรา นับว่าพิสดารสุดหยั่งคาด กาลก่อนพวกท่านบอกว่า มันเป็นชุนนางผู้ใหญ่ ข้าพเจ้ามักไม่เชื่อถือ"

อุ้ยเชี่ยวปัอหัวร่อพลางกล่าว

"ดีที่กอกอทั้งสองมีพลังฝีมือสูงล้ำสุดยอด ใช้กำลังน้อยกว่าเอาชัยพวกมาก ขับไล่เหล่าผู้ชั่วร้าย อุจจาระปัสสาวะเรี่ยราด เตลิดหลบหนีไปเป็นที่นับถือเลื่อมใสของผู้น้องนัก"

ลามะซึงกักและราชบุตรกัวะยื่อตัง ถูกประมุขนิกายเทพมังกรคร่ากุม ดีที่อุ้ยเชี่ยวปัอปลดปล่อยอั้งฮูหยินแลกตัวมันสองกลับมา แต่จากปากคำอุ้ยเชี่ยวปัอกลับคล้ายมันสองขับไล่ศัตรูพ่ายแพ้ก็ปาน สีหน้าลามะซึงกักปรากฏแววละอาย ในใจลอบสำนึกตื้นตัน ราชบุตรกัวะยื่อตังกลับยิ้มแย้มแจ่มใส อวดโอ่ต่อนางในดวงใจ

อุ้ยเชี่ยวปัอร้องสั่งให้จัดโต๊ะสุรา ชั่วพริบตาโต๊ะสุราอาหารก็ถูกจัดขึ้น อุ้ยเชี่ยวปัอลุกขึ้น รินสุราให้กับพี่ร่วมสาบานทั้งสอง พร่ำพรรณนาเป็นการใหญ่ว่ากล่าวถึงตอนท้าย แม้แต่ลามะซึงกักก็ลืมเลือนความอัปยศที่ถูกคร่ากุม เพียงแต่อุ้ยเชี่ยวปัอพอยกย่องมันมีพลังฝีมือที่หนึ่งแห่งแผ่นดิน ลามะซึงกักกลับโบกมือเป็นพัลวัน สำนึกตัวว่าเป็นรองประมุขนิกายมังกร

ดื่มกินครู่ใหญ่ ลามะซึงกักและราชบุตรกัวะยื่อตังลุกขึ้นกล่าวคำอำลา อุ้ยเชี่ยวปัอกล่าวว่า

"กอกอทั้งสอง ทางที่ประเสริฐสองท่านเขียนคำกราบทูลฉบับหนึ่งให้ผู้น้องถวายต่อพระองค์ ภายหน้าตั่วกอจะได้เป็นดาไลลามะ ยี่กอก็ได้เป็นข่าน"

ทั้งสองเห็นพ้องด้วย อุ้ยเซี่ยวป้อจึงชักนำมายังห้องหนังสือ ราชบุตรกัวะยือดังกล่าวว่า

"ความรู้เชิงอักษรของเราใช้การไม่ได้ ยังคงให้น้องเรา เขียนคำกราบทูลแทน"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"นามของผู้น้องมีแต่คำ "เซี่ยว" รับรองเขียนมิผิดพลาด คำ "อุ้ย" กลับเชื่อไม่ได้ คำ "ป้อ" เขียนไปเขียนมา รู้สึกมิใคร่ถูกต้องพวกเราเรียกผู้เชี่ยวชาญมาเขียนเถอะ"

ลามะซึงกักทัดทานว่า

"เรื่องนี้เป็นความลับสุดยอด มิอาจให้บุคคลภายนอกล่วงรู้"

จากนั้นร่างคำกราบทูลให้กับตนเอง และเขียนแทนราชบุตรกัวะยื่อตังให้ราชบุตรกัวะยื่อตังพิมพ์ลายมือเป็นหลักฐาน

อุ้ยเซี่ยวป้อสั่งคนจัดทองคำสามถาด กำนัลแก่พี่ร่วมสาบานทั้งสองและอาคี้ จัดเตรียมม้าและเกี้ยว ส่งออกนอกประตู พอกลับเข้าห้องโถงทหารคนสนิทรายงานว่า โง้วจือยังควบคุมเชลยมาถึง จึงให้ไปรอคอยที่ห้องโถงตะวันออก ไขโซ่ตรวนให้กับกู่เอี่ยมบู๊ และพวกทั้งสาม ชักนำเข้าห้องชั้นใน ขับไล่ทหารคนสนิทล่าถอย เพียงหลงเหลือเหล่านักสู้สมาคมฟ้าดินปิดประตูลง

อุ้ยเซี่ยวป้อต่อยน้อมกายคาระ กล่าวว่า

"หัวหน้าหน่วยไพรมรกตสังกัดสมาคมฟ้าดิน อุ้ยเซี่ยวป้อนำพี่น้องในสังกัด ขอกราบพบกุนซือและจาชิงแซ ลื่อชิงแซ"

ที่แท้จาอึ้งฮ้วงได้รับจดหมายลับของโง้วลักคี้ ยามปีติลิงโลดนัดแนะลื่อลิ้วเลี้ยงมายังเมืองเอี้ยงจิง หารือกับบัณฑิตกู่เอี่ยมบู๊มิคาดโง้วจือยังพอดีสืบพบหนังสือรวมกลอนของกู่เอี่ยมบู๊ นำทหารเมืองไปจับกุม

พร้อมกับคร่ากุมจาอึ้งฮ้วงและลื่อลิ้วเลี้ยง มาค้นพบจดหมายของโง้วลักคี้จากตัวจาอึ้งฮ้วง

ทั้งสามละอายใจยิ่ง หวนนึกถึงตนเองเสียชีวิตยังพอทำเนา กลับชักนำเภทภัยแก่โง้วลักคี้ มิคาดเกิดเหตุแปรเปลี่ยน ผู้แทนส่วนพระองค์กลับเป็นหัวหน้าหน่วยไพรมรกต สร้างความตื่นเต้นลิงโลดยิ่ง

ครั้งกระโน้นในพิธีสังหารเต่า อุ้ยเชี่ยวป้อไม่ได้ปรากฏกายแต่ฮวงจี่ตงวานรแปดแขนและพวก กลับรู้จักกับกู่เอี่ยมบู๊ กู่เอี่ยมบู๊และพวกทั้งสามยังเคยรับการช่วยเหลือจากหัวหน้าสมาคมฟ้าดินตั้งกึงน้ำ พอทราบว่าบุรุษหนุ่มเบื้องหน้าเป็นศิษย์ตั้งกึงน้ำ จึงปราศจากความคลางแคลงสงสัย

จาอึ้งฮ้วง อธิบายความหมายในจดหมายของโง้วลักคี้ให้ทราบอย่างละเอียด นักสู้สมาคมฟ้าดินค่อยเข้าใจในบัดดล

ลื่อลิ้วเลี้ยงทอดถอนใจกล่าวว่า

"ครั้งกระโน้นเราสามนักศึกษาได้รับการช่วยเหลือจากซือแป๋ท่านวันนี้ก่อกวนเภทภัย พึ่งพาน้องแซ่อุ้ยคลี่คลายอันตราย พระคุณยิ่งใหญ่ของพวกท่านสองอาจารย์กับศิษย์ สุดที่จะทดแทนได้"

อุ้ยเชี่ยวป้อกล่าวว่า

"พวกเราเป็นคนกันเอง ไยต้องเกรงอกเกรงใจไป?"

กู่เอี่ยมบู๊กล่าวเสริมขึ้น

"มิทราบเรื่องนี้จะสะสางอย่างไร?"

"ยากนักที่สามารถพบชิงแซทั้งสาม พวกท่านก็พำนักในที่นี้สักหลายวัน ทั้งหมดดื่มสุราร่วมกันค่อยเรียกโง้วจือย้งเข้ามา ให้มันยืนชมดูอยู่ด้านข้าง คงสามารถข่มขู่ขวัญมันจนฝ่อตาย หากข่มขู่ขวัญมันไม่ตายค่อยตัดศีรษะสุนัขมันในดาบเดียว"

กู่เอี่ยมบู๊หัวร่อพลางกล่าว

"วิธีนี้แม้สามารถระบายความขุ่นแค้นในอก แต่เกรงว่าจะรั่วไหลออกไป ขุนนางโฉดนี้รับราชการ น้องแซ่อุ้ยหากคิดฆ่ามัน สมควรหาทางป้ายผิดมันจึงถูกต้อง"

อุ้ยเซี่ยวป้อโห่ร้องว่า

"มีแล้ว ขอให้จาซิงแซปลอมแปลงจดหมายฉบับหนึ่ง นับเป็นโง้วซำกุ่ยเขียนถึงโง้วจือยัง ซึ่งใช้แซ่เดียวกัน คัดลอกข้อความในจดหมายของโง้วลักคี้ตั่วกอมาเพียงแต่เปลี่ยนชื่อแซ่ทั้งบนล่าง"

ทุกผู้คนสนับสนุนชมเชย กู่เอี่ยมบู๊กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"น้องแซ่อุ้ยไหวพริบหลักแหลมนัก แผนตอนต่อบุปผานี้ กล่าวได้ว่าลั่นกระสุนนัดเดียวยิงนกสองตัว จาเฮียเชิญสะบัดพู่กันสักครา"

จาอึ้งฮ้วงพลันกล่าวว่า

"คิดมิถึง วันนี้กลับเป็นเลขานุการโง้วซำกุ่ยคราหนึ่ง"

อุ้ยเซี่ยวป้อเข้าใจว่า การปลอมจดหมายฉบับหนึ่งยากเย็นยิ่งแต่จาอึ้งฮ้วงและพวก ล้วนเป็นบัณฑิตแห่งยุค การถือพู่กันเขียนจดหมายง่ายดายเฉกเช่นกับอุ้ยเซี่ยวป้อทอดลูกเต๋าเล่นไพ่เก้า

จาอึ้งฮ้วงหยิบฉวยพู่กันขึ้น สะบัดชีดเขียนชั่วขณะก็เสร็จสิ้นมอบส่งต่อกู่เอี่ยมบู๊ กล่าวว่า

"กู่เฮียลองดูว่าใช้ได้หรือไม่?"

กู่เอี่ยมบู๊ยื่นมือรับมา ลื่อลิ้วเลี้ยงชมดูอยู่ด้านข้างล้วน โห่ร้องชมเชยลื่อลิ้วเลี้ยงกล่าวว่า

"คำ "ปฐมกษัตริย์เรานามโง้วก๊กกง กลับสอดคล้องกับแซ่ของเราอาหลาน" นี้ สุดที่โง้วจือยังจะผลักไสบ่ายเบี่ยงได้จริงๆ"

นักสู้สมาคมฟ้าดิน หันมามองหน้ากันอย่างมึนงงสงสัย กู่เอี่ยมบู๊จึงอธิบายต่อทั้งหมดว่า ปฐมกษัตริย์ราชวงศ์เหม็งจูง้วนเจียง ตอนแรกเรียกตัวเองเป็นโง้วก๊กกง พอดีสอดคล้องแซ่ของโง้วซำกุ่ยและโง้วจือยัง

อุ้ยเซี่ยวป้อปรบมือกล่าวว่า

"จดหมายฉบันนี้ยังเขียนได้ยอดเยี่ยมกว่าจดหมายของโง้วลักคี้ตั่วกออีก เพียงแต่เปรียบโง้วซำกุ่ยเป็นจูง้วนเจียง ออกจะยกย่องมันไป"

กู่เอี่ยมบู๊หัวร่อพลางกล่าว

"นี่เป็นโง้วซำกุ่ยยกย่องมันเอง หาใช่จาเฮียยกย่องมันไม่"

"ใช่แล้ว ข้าพเจ้ากลับลืมเลือนไป"

จาอึ้งฮ้วงกล่าวถามว่า

"ตอนท้ายจะลงนามอย่างไร?"

กู่เอี่ยมบู๊กล่าวว่า

"มิว่าผู้ใดพอเห็นจดหมายฉบับนี้ ล้วนทราบว่าเป็นของโง้วซำกุ่ย ตอนท้ายลงนามยิ่งคลุมเครือยิ่งคลับคล้ายของจริง ก็ลงนามว่า จากอาประจิมเถอะ"

จากนั้นกล่าวกับจี้เล่าปิ้งว่า

"จี้เฮีย ขอให้ท่านลงนามแทน หนังสือพวกเรามีกลิ่นอายนักศึกษามิคล้ายเป็นหนังสือของนักบู๊"

จี้เล่าปิ้งหยิบฉวยพู่กัน เขียนอย่างยากเย็น กล่าวอย่างเสียใจ

"หนังสือเหล่านี้โย้เย้ไปมา มิคล้ายเป็นรูปร่าง"

กู่เอี่ยมบู๊กล่าวว่า

"โง้วซำกุ่ยเป็นขุนนางฝ่ายบู๊ ย่อมไม่อาจเขียนหนังสือได้สวยงาม"

จาอึ้งฮ้วงหยิบฉวยซองจดหมายซองหนึ่ง จ่าหน้าว่า "ถึงนายอำเภอเมืองเอี้ยงจิวลับเฉพาะ" จากนั้นพับจดหมายปิดผนึกยื่นส่งต่ออุ้ยเซี่ยวปัอ ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ปลอมแปลงจดหมายผู้อื่น ออกจะขาดคุณธรรม แต่เพราะเพื่อกำจัดขุนนางกังฉิน มิอาจคำนึงถึงข้อปลีกย่อยแล้ว"

อุ้ยเซี่ยวปัอครุ่นคิดในใจ

"ยามจัดการขุนนางโฉดเยี่ยงโง้วจืออยัง ปลอมแปลงจดหมายฉบับหนึ่งนับเป็นอย่างไรได้? หนอนตำราออกจะตร่ำครีไปแล้ว"

ขณะครุ่นคิด ชุกเก็บจดหมายกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"เรื่องนี้เมื่อเสร็จสิ้น พวกเราก็ดื่มสุรา เป็นการเลี้ยงต้อนรับซิงแซทั้งสาม"

กู่เอี่ยมบู๊กล่าวว่า

"น้องแซ่อุ้ยและลักคี้เฮีย หนึ่งบุ๋นหนึ่งบู๊นับเป็นหลักผดุงคุณธรรม

กำจัดขุนนางกังฉิน สุราของน้องแซ่อุ้ยจอกนี้ รอจนสำเร็จกิจการใหญ่ค่อยดื่มเถอะ เพื่อไม่เป็นการแพร่งพรายความลับ เราสามยังคงขออำลา"

อุ้ยเซี่ยวป้อแม้เคารพนับถือกู่เอี่ยมบู๊ แต่ทุกถ้อยร้อยวาจา ของทั้งสามล้วนอ้างอิงประวัติศาสตร์สนทนาได้ชั่วขณะ รู้สึกตะครั่นตะครอพอฟังว่าพวกมันจะจากไป ยิ่งสบอารมณ์ ครุ่นคิดขึ้น

"พวกท่านทั้งสามคงไม่ชมชอบเล่นการพนัน พอเห็นโกวเนี้ยในช่องคณิกา เกรงว่าขวัญหนีดีฝ่อ หากค่าคำมารดามันเถอะ พวกท่านคงถลึงตาใส่ ยังคงรีบไปเถอะ"

ดังนั้นหยิบตั๋วแลกเงิน กำนัลให้กู่เอี่ยมบู๊ และพวกคนละสามพันตำลึง ขอให้วานรแปดแขนและกองังเถียว คุ้มครองส่งออกจากเมือง

กู่เอี่ยมบู๊และพวกทั้งสามพอจากไป อุ้ยเซี่ยวป้อถึงกับ ปลอดโปร่งใจยิ่ง ครุ่นคิดขึ้น

"ขุนนางฝ่ายบุ๋นที่รับราชการในราชสำนัก ก็เป็นบัณฑิต นักศึกษากลับน่าคบหานัก ขุนนางชั้นผู้ใหญ่ในเมืองเอี้ยงจิว เช่น ผู้บัญชาการทหารผู้ตรวจการยังน่าเล่นกว่ากู่ซิงแซและพวก"

ขบคิดถึงผู้บัญชาการทหารและผู้ตรวจการ ทหารคนสนิท ก็มารายงานว่า ผู้บัญชาการทหารเมืองเอี้ยงจิว ผู้ตรวจการมณฑลกังโซวรุดมาขอเข้าพบ

อุ้ยเซี่ยวป้อออกจากห้องโถง เห็นทั้งสองล้วนมีสีหน้าเคร่งขรึมจริงจัง หลังจากทยอยทรุดนั่งลงผู้บัญชาการทหารนั้นดึง สารราชการออกมาฉบับหนึ่งประคองส่งมา กล่าวว่า

"ตั่วนั้ง เกิดเรื่องใหญ่แล้ว"

อุ้ยเซี่ยวป้อยื่นมือรับมา ส่งต่อให้กับผู้ตรวจการ กล่าวว่า

"ผู้น้องรู้จักหนังสือไม่มากนัก พี่ท่านลองอ่านมาฟังดู"

ผู้ตรวจการนั้นรับคำ มันล่วงรู้ข้อความในสารราชการแต่แรกจึงกล่าว

"ตั่วนั้ง ฝ่ายกลาโหมในนครส่งสารด่วนมา สั่งให้น้อมเรียนต่อตั่วนั้งว่าโง้วซำกุ่ยก่อการกบฏแล้ว!"

อุ้ยเซี่ยวป๊อลิงโลดยิ่ง กระโดดปราดขึ้นร้องว่า

"มารดามันเถอะ เต่าชราลงมือจริงๆ"

ผู้บัญชาการทหารและผู้ตรวจการนั้น หันมามองหน้ากัน มันสองแม้ทราบว่า อุ้ยตั่วนั้งท่านนี้เป็นคนสนิทของพระองค์ แต่พอฟังข่าวโง้วซำกุ่ยกบฏ กลับลิงโลดแทบคลุ้มคลั่งปานนี้ นับว่าเหนือความคาดหมายจริงๆ

อุ้ยเซี่ยวป๊อพอเห็นสีหน้าทั้งสอง จึงกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ฮ่องเต้ปรีชาสามารถ ทรงคาดการณ์ได้แต่แรก จัดเตรียมทหารม้าศึก เสบียงกรัง ปืนใหญ่ ดินระเบิด พรักพร้อม โง้วซำกุ่ยไม่ลงมือก็แล้วกันไป มันหากกบฏพวกเราต้องจับตัวตั้งอี่อี้ มาแน่นอน"

ผู้บัญชาการทหารและผู้ตรวจการนั้น แม้ได้ยินอุ้ยเซี่ยวป๊อกล่าวเลอะเทอะวุ่นวาย แต่พอฟังว่าตังฮีทรงเตรียมการณ์พรักพร้อม ค่อยวางใจลงควรทราบว่าโง้วซำกุ่ยจัดเจนในยุทธศาสตร์ มีกำลังไพร่พลเข้มแข็ง พอฟังว่ามันกบฏ ขุนนางทั้งหมดล้วนไหวหวั่นพรั่นใจ เกรงว่ามิอาจรักษาหมวกตำแหน่งบนศีรษะไว้

อุ้ยเซี่ยวป๊อกล่าวว่า

"เพียงแต่มีเรื่องหนึ่งประหลาดพิกลนัก"

ทั้งสองพากันกล่าวว่า

"ขอรับทราบรายละเอียด"

"สองท่านเพิ่งได้รับข่าวคราวนี้หรือ?"

ผู้บัญชาการทหารนั้นกล่าวว่า

"ถูกแล้ว บริวารพอได้รับสารจากกลาโหมก็แจ้งต่อท่าน ผู้ตรวจการรุดมายังที่พักตั่วนั้ง ยังไม่มีคนภายนอกล่วงรู้"

"แต่นายอำเภอเมืองเอี้ยงจิวกลับทราบล่วงหน้า ไยมิใช่ประหลาดพิกลนัก?"

ทั้งสองหันมาสบตากันวูบ ผู้บัญการทหารนั้นกล่าวอย่าง สงสัยใจ

"ขอถามตั่วนั้ง นายอำเภอแซ่โง้วกล่าวว่ากระไร?"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวอย่างเป็นจริงเป็นจัง

"เมื่อครู่มันลับๆ ล่อๆ มาบอกต่อข้าพเจ้าว่า ฝ่ายใต้กำลังจะเกิดเรื่องใหญ่ มีคนคิดเป็นจูงัวนเจียง มันจะเป็นเส้าแปะอุง เกลี้ยกล่อมข้าพเจ้าสำนึกทราบสถานการณ์ควบคุมตัวสองท่านไว้ ข้าพเจ้าฟังไม่เข้าใจกำลังด่ามัน สองท่านก็รุดมา"

ทั้งสองหน้าแปรเปลี่ยนอย่างรุนแรง ผู้บัญชาการทหาร สมองโง่ทึบ ผู้ตรวจการนั้นกลับมีไหวพริบปราดเปรียว กล่าวเบาๆ

"ผู้แซ่โง้วกำลังเกลี้ยกล่อมตั่วนั้งกบฏ นับว่าบังอาจนักมิทราบว่ามันไปแล้วหรือไม่?"

"มันยังรออยู่ที่นี้ บอกว่าจะหารือแผนการใหญ่กับข้าพเจ้า เฮอะเฮอะ นายอำเภอต่ำต้อยเยี่ยงมันมีแผนการใหญ่ใดหารือ กับข้าพเจ้า?"

"ถูกแล้ว มิทราบตั่วนั้งสามารถเชื้อเชิญมันออกมา ให้บริวารสอบถามมันสักหลายประโยคหรือไม่?"

อุ้ยเซี่ยวป้อผงกศีรษะ เหลียวหน้ามาสั่งทหารคนสนิทว่า

"เชื้อเชิญนายอำเภอแซ่โง้วมา"

โง้วจือยังพอมาถึงห้องโถงใหญ่ เห็นผู้บัญชาการทหาร และผู้ตรวจการอยู่ร่วมด้วย ถึงกับทั้งลิงโลดทั้งกังวล ที่ลิงโลดคืออุ้ยตั่วนั้งเล็งเห็นถึงความสำคัญของรายงานลับมัน กลับเชื้อเชิญผู้บัญชาการทหารและผู้ตรวจการมาร่วมหารือ ที่กังวลคือข่าวคราวเมื่อรั่วไหล ผู้บัญชาการทหาและผู้ตรวจการย่อมได้แบ่งปันความดีความชอบ ดังนั้นน้อมกายคารวะยืนห้อยมือสำรวม

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ท่านนายอำเภอเชิญนั่ง"

โง้วจือยังกล่าวขอบคุณ หย่อนก้นลงบนเก้าอี้เล็กน้อย

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

"ท่านบอกว่ามีเรื่องใหญ่คิดหารือกับผู้น้อง แม้พร่ำบอกว่ามิอาจให้ผู้บัญชาการทหารและผู้ตรวจการล่วงรู้ แต่เรื่องนี้สำคัญยิ่ง ได้แต่เชื้อเชิญ

ท่านทั้งสองมา ขออย่าได้ตำหนิ"

โง้วจือยังกระอักกระอ่วนยิ่ง อุ้ยเชี่ยวป้อเมื่อบ่งบอกตรงๆ ก็ไม่อาจกล่าวกลบเกลื่อนได้ ผู้บัญชาการทหารและผู้ตรวจการ ย่อมหน้าแปรเปลี่ยนจนปั้นยาก

อุ้ยเชี่ยวป้อยิ้มพลางกล่าวอีกว่า

"ท่านนายอำเภอแซ่โง้วบอกว่า ฝ่ายใต้มีแม่ทัพใหญ่คิดกบฏคนผู้นั้นแซ่เดียวกับท่านกระมัง?"

"ถูกแล้ว"

"ท่านได้รับจดหมายของแม่ทัพนั้นฉบับหนึ่ง ในจดหมาย เท้าความถึงจูง้วนเจียง เล้าแป๊ะอุง ใช่หรือไม่?"

โง้วจือยังย่อมรับคำ อุ้ยเชี่ยวป้อดึงจดหมายของโง้วลักคื้ออกจากในแขนเสื้อข้างขวา ส่งถึงเบื้องหน้าโง้วจือยัง หันข้างมิให้ผู้บัญชาการทหารและผู้ตรวจการเห็นจดหมาย ปากกล่าวว่า

"เป็นจดหมายฉบับนี้กระมัง?"

"มิผิดแม้แต่น้อย"

อุ้ยเชี่ยวป้อกล่าวคำประเสริฐมาก ซุกจดหมายไว้ในแขนเสื้อข้างขวาดังเดิม กล่าวว่า

"ท่านนายอำเภอโปรดล่าถอยไปชั่วคราว ข้าพเจ้าจะหารือกับท่านผู้บัญชาการทหารและผู้ตรวจการเล็กน้อย ดูท่าตำแหน่งลาภยศของเราสาม ต้องพึ่งพาท่านแล้ว ฮา ฮา"

สีหน้าโง้วจือยัง ไม่อาจปกปิดแววลิงโลดลำพอง ผุดลุกขึ้นล่าถอยออกไป

ตอนที่อุ้ยเชี่ยวป้อสอบสวนโง้วจือยัง ผู้บัญชาการทหารและผู้ตรวจการต่างเดือดดาลทะยานจิต เพียงแต่ตามกฎข้าราชการ ขณะที่นายเหนือกล่าววาจา ผู้น้อยไม่อาจสอดปากคำ ผู้บัญชาการทหารอารมณ์วู่วาม ขณะจะตวาดว่าโง้วจือยัง อุ้ยเชี่ยวป้อก็สั่งมันล่าถอย สร้างความชุ่นแค้นจนหน้าแดงฉาน

อุ้ยเซี่ยวป๊อพลันล้วงจดหมายปลอม ที่จาอี้งอ้วงเขียนขึ้น ออกจากในแขนเสื้อข้างซ้าย กล่าวว่า

"สองท่านเชิญอ่านจดหมายฉบับนี้ โง้วจือยังบอกว่าจดหมายฉบับนี้ร้ายกาจนัก ผู้น้องไม่เคยเรียนหนังสือ มิทราบจริงเท็จประการใด"

ผู้บัญชาการทหารนั้นรับจดหมายมา อ่านดูร่วมกับผู้ตรวจการยิ่งดูยิ่งขุ่นแค้น ผู้บัญชาการทหารไม่ทันอ่านจบความ ก็ตบโต๊ะร้องว่า

"บังอาจนัก เราจะตัดศีรษะมันด้วยตนเอง"

อุ้ยเซี่ยวป๊อถามว่า

"จดหมายฉบับนี้เป็นโง้วซำกุ่ยส่งถึงมันหรือ?"

"เป็นเช่นนั้นจริง"

ขณะว่ากล่าว ได้รับแจ้งว่าราชองครักษ์จากนครหลวง เดินทางมาถ่ายทอดพระบรมราชโองการ

อุ้ยเซี่ยวป๊อและผู้บัญชาการทหาร ผู้ตรวจการ ล้วนคุกเข่าลงรับพระบรมราชโองการ กลับเป็นคังฮีทรงเรียกตัวอุ้ยเซี่ยวป๊อกลับนครหลวง เรื่องก่อสร้างศาลผู้กล้า มอบให้เมืองเอี้ยงจิวดำเนินการ

อุ้ยเซี่ยวป๊อลิงโลดยิ่ง ครุ่นคิดขึ้น

"พระองค์หากทรงแต่งตั้งเราเป็นแม่ทัพใหญ่ นำทหารไปกวาดล้างโง้วซำกุ่ย กลับโอ่อ่าภาคภูมินัก"

ผู้บัญชาการทหารและผู้ตรวจการฟังจากข้อความในพระบรมราชโองการ แสดงว่าเรียกตัวอุ้ยเซี่ยวป๊อกลับนครหลวง เพื่อดำริมอบหมายหน้าที่สำคัญให้ ดังนั้นแสดงความยินดีโดยพร้อมเพรียง

อุ้ยเซี่ยวป๊อกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ผู้น้องตอนเข้าเฝ้าพระองค์ ย่อมยกย่องสองท่านเป็นขุนนางดีงาม พร้อมกับกราบทูลว่า โง้วจือยังเป็นไส้ศึกโง้วซำกุ่ย คิดกระตุ้นหนุนขุนนางฝ่ายบุ๋นและบู๊ในมณฑลกังโซวกระด้างกระเดื่อง ดีที่เราสามตรวจพบให้สองท่านร่างสารกราบทูลมา"

ผู้บัญชาการทหารและผู้ตรวจการลิงโลดยิ่ง พากันกล่าวขอบคุณ

จากนั้นจึงอำลาจากไป

อุ้ยเซี่ยวป้อสั่งวานรแปดแขนและพวก พันธนาการโง้วจือยังยัดผลท้อไว้ในปาก ให้มันมีปากยากจะกล่าว ความแตกตื่นสงสัยของโง้วจือยังครานี้ ย่อมใหญ่หลวงสุดเปรียบปาน

จากนั้นอุ้ยเซี่ยวป้อสั่งทหารคนสนิท รับตัวมารดามาจาก ตึกเริงสราญ ตัวเองผลัดเปลี่ยนชุดธรรมดาเข้าพบมารดา

อุ้ยชุนฮวยมิทราบว่า บุตรชายเป็นขุนนางใหญ่ เข้าใจว่าพนันคดโกงได้เงินก้อนใหญ่มา พอฟังว่าจะรับนางไปเสพสุขที่นครหลวง ถึงกับสั่นศีรษะระรัว กล่าวว่า

"เงินที่ได้จากการพนัน วันนี้ได้มาพรุ่งนี้เสียไป เราพอไปถึงนครหลวง เจ้ากลับเสียเงินทองหมดสิ้น มิแน่นักว่าจะขายมารดาให้กับซ่องคณิกา มารดายังคงประกอบการค้าในเมืองเอี้ยงจิว"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"มารดาวางใจอย่างเต็มที่ เมื่อบรรลุถึงนครหลวง ท่านสวมใส่ชุดแพรพรรณ มีหญิงรับใช้คอยปรนนิบัติ มิต้องกระทำเรื่องราวใด เงินของข้าพเจ้ารับรองเสียไม่หมดสิ้น"

"หากมิต้องกระทำเรื่องราวใด คงสร้างความอึดอัดใจแก่เราแทบตาย มารดากลับไม่มีวาสนาให้เอียเท้ามาปรนนิบัติ"

อุ้ยเซี่ยวป้อล่วงรู้นิสัยใจคอมารดาเป็นอย่างดี จึงกล่าว

"อย่างนั้นมารดาซื้อกิจการตึกเริงสราญไว้ ในความเห็นของข้าพเจ้ายังสามารถเปิดซ่องอีกสามหลัง รำรวยชั่วนาตาปี"

พลางส้วงตั๋วแลกเงินปึกหนึ่งยื่นส่งให้ อุ้ยชุนฮวยกับปราศจากจิตทะเยอทะยาน กล่าวว่า

"มิทราบว่าตั๋วแลกเงินเหล่านี้เป็นของจริงหรือไม่ หากแลกได้เงินทอง มารดาจะซื้อตึกเล็กๆ หลังหนึ่ง หากคิดเปิดซ่องคณิกา รอจนเจ้าเติบใหญ่ค่อยเป็นเถ้าแก่เองเถอะ"

อุ้ยเซี่ยวป้อรับคำอย่างยิ้มแย้ม ส่งมารดาออกไป อุ้ยชุนฮวยพอ

บรรลุถึงหน้าประตู กล่าวเบาๆ

"เซี่ยวปัอ เงินของเจ้าจำนวนนี้ คงมิได้ลักขโมยหรือช่วงชิงมากระมัง?"

อุ้ยเซี่ยวปัอล้วงลูกเต๋าออกมาสี่ลูก ร้องว่า

"แดงทุกลูก"

พลางทอดลูกเต๋าลงบนโต๊ะ ปรากฏว่าออกแต้มหกทั้งสี่ลูกจริงๆ

อุ้ยชุนฮวยลิงโลดยิ่ง กล่าวอย่างวางใจ

"ลูกเต่าน้อย เรียนรู้วิชานี้ คงไม่ยากจนขันแค้นแน่นอน"

จบคำ หันกายจากไป

บทที่ 40

สถานการณ์คับขัน

วันรุ่งขึ้น ผู้ตรวจการมณฑลกังโซวร่างสารกราบทูลมา บ่งบอกว่าอุ้ยเซี่ยวป้อเสี่ยงภัยอย่างไร จนสืบทราบความลับของโง้วซำกุ่ยและโง้วจือยังประโคมโหมเป็นการใหญ่ ผู้บัญชาการทหาร และผู้ตรวจการประสานงานด้วย มีความดีความชอบมิน้อย

จากนั้นอุ้ยเซี่ยวป้อนำทหารส่วนตัว ควบคุมตัวโง้วจือยังและอ้วงไท้โหวตัวปลอม เดินทางกลับนครหลวง ในพระบรมราชโองการของคังฮี ทรงเรียกตัวกลับด่วน ดังนั้นมิอาจกล้าหยุดยั้งในระหว่างทาง สูญเสียโอกาสเก็บเกี่ยวผลประโยชน์มิน้อย

ตามรายทางทราบข่าวว่า โง้วซำกุ่ยพอปฏิบัติการ ผู้บัญชาการทหารมณฑลฮุ้นหนำ ผู้ตรวจการมณฑลกุยจิวล้วนสวามิภักดิ์โง้วซำกุ่ย วันนี้มาถึงมณฑลซัวตัง เห็นใบประกาศกล่าวโทษโง้วซำกุ่ยของคังฮี

ขุนนางกรมเมืองคัดลอกใบประกาศ เสนอต่ออุ้ยเซี่ยวป้อ อุ้ยเซี่ยวป้อสั่งคนอธิบาย ทราบว่าผู้ใดสามารถจับเป็นหรือจับตายโง้วซำกุ่ยจะทรงแต่งตั้งตำแหน่งเท่าเทียมโง้วซำกุ่ย

อุ้ยเซี่ยวป้อคันที่หัวใจยากจะเกา กล่าวว่า

ย่อเท็กชิ่วพลันยื่นมือซ้ายออก ตะปบคว้าคอเสื้ออุ้ยเสี่ยวป้อหิ้วมาทางซ้าย ได้ยินเสียงควับควับติดต่อกัน เทียนไขบนโต๊ะสามเล่มดับวูบลง ผนังด้านตรงข้ามบังเกิดเสียงเพียะพะถี่ยิบ

"พวกเราไปจับกุมโง้วซำกุ่ยมา ทดลองเป็นเจ้าพิชิตประจิมดู"

ทุกผู้คนรับคำ เตียย่งและพวกเหล่านายทหารกลับครุ่นคิดขึ้น

"โง้วซำกุ่ยมีนายทหารมากหลาย คิดคร่ากุมมันไหนเลยง่ายดายดังใจนึก?"

อุ้ยเซี่ยวป้อหลังจากรับทราบคำประกาศ ก็สั่งให้ออกเดินทางเร่งรุดกลับนครหลวงแต่เนิ่นๆ หากแม้นผู้อื่นชิงคร่ากุมโง้วซำกุ่ย ตำแหน่งเจ้าพิชิตประจิมจะถูกผู้อื่นได้ไป

ตลอดรายทางไร้เรื่องราว วันนี้มาถึงเมืองเฮียงฮ้อ ซึ่งอยู่ใกล้กับนครหลวง อุ้ยเซี่ยวป้อสั่งเตียย่งและพวกรออยู่ที่นี้ ตนเองนำซังยี้และนักสู้สมาคมฟ้าดิน ควบคุมตัวโง้วจือยัง วกสู่ทิศตะวันตกเฉียงใต้

หมู่บ้านตระกูลจึงอยู่ทางทิศประจิมของนครหลวง คราก่อนอุ้ยเซี่ยวป้อรับบัญชาจากคังฮี เดินทางสู่ภูเขาโง้วไท้ซัว เนื่องเพราะหลบฝนจึงเข้าหมู่บ้านไปจนได้ตัวซังยี้มา

ยามพลบค่ำมาถึงตัวเมืองแห่งหนึ่ง ห่างจากหมู่บ้านตระกูลจึงยี่สิบกว่าลี้ ทั้งหมดจึงแวะรับประทานอาหารในร้านอาหารข้างเคียงแห่งหนึ่ง

ตอนนี้ทั้งหมดล้วนผลัดเปลี่ยนเป็นชุดจำลอง สกัดจุดไบ้ และจุดเส้นบริเวณร่างท่อนบนของโง้วจือยังหลายแห่ง เพียงแต่เกรงว่า จะสร้างความแตกตื่นแก่ผู้พบเห็นจึงไม่พันธนาการมัน

ทั้งหมดนั่งล้อมโต๊ะสองตัว แต่มิมีผู้ใดยินยอมร่วมโต๊ะ กับโง้วจือยัง ซังยี้กริ่งเกรงมันหลบหนี จึงร่วมโต๊ะกับมันสองต่อสอง เฝ้าควบคุมอย่างเข้มงวด อาหารพอส่งมาถึง ทั้งหมดจึงลงมือดื่มกิน ขณะรับประทานพลันปรากฏทหารสิบกว่าคนเดินเข้าร้านมา

คนนำหน้าดูจากอาภรณ์การแต่งกาย แสดงว่าเป็นนายด่านผู้หนึ่ง ทุกผู้คนร่างแปดเปื้อนฝุ่นละออง นอกร้านบังเกิดเสียงม้าร้องสับสนแสดงว่าผ่านการรอนแรมอย่างยาวนาน

ทหารราบสองคนตักน้ำไปป้อนม้า นายด่านนั้นร้องสั่งให้รีบฆ่าไก่ปรุงอาหาร บอกว่ามีราชการด่วนต้องเข้านครหลวงไปรายงาน

เสมียนประจำร้านรับคำเป็นพัลวัน เร่งรัดผู้รับใช้ปรุงอาหาร ตัวเองหยิบฉวยผ้าเช็ดโต๊ะผืนหนึ่ง เช็ดโต๊ะเก้าอี้ให้ด้วยตนเอง

เหล่าทหารเพิ่งนั่งเรียบร้อย บนถนนบังเกิดเสียงฝีเท้าม้า และเสียงล้อรถบดกับพื้นดังมา หยุดยั้งที่หน้าร้าน ผู้คนหลายคนสาวเท้าเข้ามา

คนนำหน้าทั้งสองเป็นชายฉกรรจ์ร่างบึกบึน คนที่สามกลับเป็นชายกลางคนคล้ายปีศาจอมโรค ทั้งผอมซูบทั้งต่ำเตี้ย สองแก้มตอบลึก โหนกแก้มนูนสูง ใบหน้าเหลืองซีดไร้สีเลือด เดินมิกี่ก้าวก็ส่งเสียงไอออกมา

ที่ด้านหลังเดินเคียงบ่าเคียงไหล่ด้วยหนึ่งชายชราหนึ่งสตรีชรา ล้วนมีอายุกว่าแปดสิบ ชายชราก็มีเรือนร่างผอมเล็ก แต่ท่วงท่าคึกคักเข้มแข็ง ใบหน้าแดงเปล่งปลั่ง เคราขาวยาวจรดอก สตรีชราร่างสูงกว่าชายชราเล็กน้อย เอวยังตั้งตรง สองตาวาววับเป็นประกาย

สองคนสุดท้ายล้วนเป็นสตรีสาวอายุยี่สิบเศษ ติดสอยห้อยตามอย่างกระชั้นชิด

ดูจากอาภรณ์การแต่งกายทั้งเจ็ด ชายกลางคนอมโรคสวมเสื้อผ้าหรูหรา แสดงว่าเป็นทายาทเศรษฐีมีทรัพย์ สองชายฉกรรจ์สองสตรีสาวเป็นบ่าวทาส

ส่วนชายชราและสตรีชรา สวมใส่เสื้อเขียวเนื้อผ้าหยาบยิ่ง แต่ซักฟอกสะอาดสะอ้าน มิทราบมีความเป็นมาอย่างไร?

ร้านอาหารนี้ความจริงแคบเล็กจำกัด นอกจากผู้มาดื่มกินดังเดิมพอปรากฏผู้คนรุดมาอีกสามขบวนจึงแออัดเบียดเสียด ไม่มีโต๊ะว่างอีกเสมียนและเหล่าผู้รับใช้ ล้วนปรนนิบัติเหล่าทหาร มิได้ต้อนรับแขกเหรื่อระลอกใหม่

ชายกลางคนอมโรคขมวดคิ้วอย่างขุ่นข้องรำคาญ ดีที่มีผู้มาดื่มกินสองคน รับประทานอิ่มหนำลุกขึ้นมาจากโต๊ะ บ่าวชายทั้งสองจึงขนย้ายถ้วยชามไป หญิงรับใช้ทั้งสองก็เช็ดโต๊ะสะอาดสะอ้าน

ชายชราสตรีชรา และชายกลางคนอมโรคจึงทรุดนั่งลง สตรีชราสั่งว่า

"เตียมา เทน้ำร้อนมาชามหนึ่ง ปรนนิบัติเสียวเอี้ย (นายเล็ก) รับประทานยา"

หญิงรับใช้นางหนึ่งรับคำ หยิบฉวยชามเคลือบจากตะกร้าถือใบหนึ่ง เทน้ำร้อนจากป้านทองเหลืองภายในร้านลงในชาม จัดวางที่เบื้องหน้าชาย

กลางคนอมโรค

สตรีชรานั้น ล้วงขวดเคลือบจากอกเสื้อใบหนึ่ง เปิดจุกเทยาเม็ดสีแดง ส่งเข้าปากชายกลางคนอมโรค มือซ้ายหยิบฉวยชามน้ำ ป้อนมันกลืนยาเม็ดลงไป

ชายกลางคนอมโรคหลังจากรับประทานยา ส่งเสียงหอบหายใจไอถี่เร็วตลอดเวลา

อุ้ยเซี่ยวป๊อพอเห็นเช่นนั้น ครุ่นคิดขึ้น

"เจ้าผู้นี้ ต่อให้รับประทานโอสถทิพย์จากสวรรค์ก็มิอาจมีชีวิตรอดเกินหลายวัน"

ประกายตาทั้งสี่ข้างของชายชราและสตรีชรา ล้วนจ้องจับอยู่ที่ชายกลางคนอมโรค สีหน้าทั้งกังวลสนใจ ทั้งวิตกกังวล รอจนมันชะงักเสียงไอต่างระบายลมหายใจยาวๆ ออกมา

ชายกลางคนอมโรคขมวดคิ้วกล่าวว่า

"บิดา มารดา พวกท่านจ้องมองข้าพเจ้าไยกัน? ข้าพเจ้ายังไม่ตายหรอก"

ชายชราแค่นเสียงดังเฮอะ เบือนหน้าไปอีกทิศทางหนึ่ง สตรีชรากล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ตายอันใดบุตรชายเราต้องมีอายุยืนยาวร้อยปี"

อุ้ยเซี่ยวป๊อขบคิดในใจ

"ที่แท้ชายชราและสตรีชราเป็นบิดามารดาของมัน ปีศาจอมโรคนี้คงถูกตามใจตั้งแต่เล็ก บิดามารดาจ้องมองมากความก็มีโทสะ"

สตรีชราสั่งว่า

"เตียมา ซุนมา พวกเจ้าอุ่นน้ำโสมให้กับเสียวเอี้ยก่อน ค่อยปรุงอาหาร"

หญิงรับใช้ทั้งสองรับคำ หิ้วตะกร้าสองใบเดินไปยังหลังร้าน

ยามนี้ ข้าราชการฝ่ายบุ๋นในเหล่าทหารคนหนึ่งสอบถาม ถึงเส้นทางไปนครหลวงจากเสมียนประจำร้าน เสมียนนั้นกล่าวว่า

"นายท่านวันนี้เดินทางอีกยี่สิบสามสิบลี้ พำนักโรงเตี๊ยม ในตัวเมืองเบื้องหน้า พรุ่งนี้เช้าออกเดินทาง หลังเที่ยงสามารถบรรลุถึงนครหลวง"

"อ้อ เสมียนท่านนับแต่นี้ภายในหนึ่งปีกิจการร้านท่าน จะรุ่งเรือง ต้องจัดเตรียมสุราอาหารให้มากไว้"

"นายท่านกล่าวประเสริฐ ร้านเรากิจการค้าขบเชาตลอดมา ไหนเลยครึกครื้นเช่นนี้ทุกวี่วัน?"

นายด่านนั้นกล่าวเสริมขึ้น

"บอกกับท่าน โง้วซำกุ่ยยกกำลังถึงมณฑลโอ้วน้ำแล้ว พวกเรากำลังเดินทางเข้านครหลวงไปรายงานสถานการณ์สู้รบ การต่อสู้คราวนี้ต้องเยิ่นเย้อสามสี่ปี ทหารรายงานข่าวจะผ่านที่นี้ทุกวัน ท่านคงค้าขายร่ำรวยแล้ว"

เสมียนนั้นขอบคุณมิขาดปาก ในใจกลับครั่นครวญอย่างหวนโหย

"เราไหนเลยค้าขายกำไรจากพวกท่านได้? หลังจากตื่มกินเป็นการใหญ่ ก็ทิ้งเศษเงินให้เล็กน้อย สะบัดก้นจากไป"

อุ้ยเซี่ยวปัอ วานรแปดแขนและพวกฟังว่า โง้วซำกุ่ยบุกถึงมณฑลโอ้วน้ำ ล้วนใจหายวูบ ครุ่นคิดขึ้น

"เต่าชราเคลื่อนไหวรวดเร็วนัก"

เหล่านักสู้สมาคมฟ้าดินหันมามองหน้ากัน ล้วนหมกมุ่นกังวลขึ้นมา

ทหารเหล่านั้นรับประทานอาหารอย่างลวกๆ นายด่านนั้นพลันผุดลุกขึ้น กล่าวว่า

"เสมียนท่าน พวกเราแจ้งข่าวดีแก่ท่านประการหนึ่ง สุราอาหารมื้อนี้ ท่านก็เลี้ยงดูเถอะ"

เสมียนนั้นได้แต่แย้มยิ้มประจบ กล่าวว่า

"ถูกแล้ว สมควรอย่างยิ่ง"

นายด่านนั้นหันกายสาวเท้าไปยังประตูร้าน พอผ่านโต๊ะของชายกลางคนอมโรคและพวก ชายกลางคนอมโรคพลันยื่นมือซ้ายปราดออกตะปบคว้าปกเสื้อนายด่านนั้น กล่าวว่า

"เจ้าเข้านครหลวงไปส่งสารอันใด นำออกมาชมดู"

นายด่านนั้นเรือนร่างหยาบใหญ่ แต่มิทราบเพราะเหตุใด พอถูกตะปบคว้า ถึงกับเข่าอ่อนระทวย ร่างย่อเตี้ยลง กระชากเสียงว่า

"มารดามันเถอะ คิดทำอะไร?"

พลางสะบัดดิ้นรน แต่ดิ้นรนจนหน้าแดงฉาน กลับไม่อาจขยับเคลื่อนไหวแม้แต่น้อย!

ชายกลางคนอมโรคกระชากมือวูบ แว่วเสียงดังคว้าก ฉีกปกเสื้อนายด่านนั้นขาดออก ปรากฏซองใบหนึ่งร่วงหล่นลงมา

ชายกลางคนอมโรค ผลักมืออีกข้างหนึ่งเบาๆ ร่างนายด่านนั้นลอยละลิ่วไป ชนโต๊ะสองตัวล้มลง ถ้วยชามแตกกระจายดังเกรียวกราว

เหล่าทหารร้องว่า

"ทรยศแล้ว"

พากันชักดาบเสือกทวนออก กลุ้มจู่โจมใส่ชายกลางคนอมโรค

บ่าวชายและหญิงรับใช้ทั้งสี่พากันลงมือ ต่อยหมัดเตะเท้ากระแทกผู้มาปลิวกระจัดกระจาย ชั่วพริบตาเหล่าทหารนอนระเนระนาดทั่วพื้นดิน

อุ้ยเซี่ยวป้อเห็นทั้งสี่มือเท้าหมดจด จู่โจมคราใดล้วนถูกเป้าหมายกระแทกศัตรูกระเด็นไปไกล บ่าวชายทั้งสองร่างบึกบึน ยังพอทำเนาหญิงรับใช้ทั้งสองกลับมีฝีมือสูงเยี่ยมปานนี้ อดโห่ร้องชมเชยมิได้

วานรแปดแขน ฮวงจี่ตงและพวกเห็นชายกลางคนอมโรคเมื่อครู่ตะปบแล้วผลักวูบ คล้ายปราศจากเรี่ยวแรง แท้ที่จริงแฝงกำลังภายในเปี่ยมล้น

โดยเฉพาะเพียงกระชากเบาๆ ก็ฉีกปกเสื้อนายด่านขาดมาแถบใหญ่ คล้ายฉีกกระดาษเบาบางก็ปานคนอมโรคผู้หนึ่งกลับมีพลังฝีมือสูงล้ำปานนี้ นับเป็นที่น่าแตกตื่นตกใจนัก

ชายกลางคนอมโรคฉีกซองออก ดึงจดหมายราชการฉบับนั้นออกอ่านดู นายด่านนั้นแตกตื่นจนขวัญหนีดีฝ่อ ร้องว่า

"นี่เป็นสารกราบทูลฮ่องเต้ ท่าน...ท่านกลับกล้าทำลายจดหมายราชการ"

ชายกลางคนอมโรคไม่แยแสสนใจ อ่านดูเที่ยวหนึ่ง กล่าวว่า

"ผู้ตรวจการมณฑลโอ้วน้ำ กราบทูลคังฮีให้ส่งกำลังทหารเพิ่มเติมไปกำราบเจ้าพิชิตประจิม เฮอะ ต่อให้ส่งทหารไปหนึ่งร้อยหมื่น ก็ต้องถูกเจ้าพิชิตประจิมกวาดล้างจนสิ้นซาก"

กล่าวพลางขยี้จดหมายราชการเป็นก้อนกลม กำหมัดเข้าหากัน

จบคำแบมือออก ปรากฏเศษกระดาษปลิวเวียนว่อนไปตามลม!

นักสู้สมาคมฟ้าดินพอเห็นมันสำแดงกำลังภายในเช่นนี้ ล้วนหน้าแปรเปลี่ยนไป ครุ่นคิดขึ้น

"ฟังจากปากคำมัน กลับเป็นบริวารของโง้วซำกุ่ย"

นายด่านนั้นดิ้นรนลุกขึ้น ชักดาบจากหว่างเอว ร้องว่า

"เจ้า...เจ้าทำลายจดหมายราชการ จะอย่างไรบิดามิอาจมีชีวิตรอดขอเสี่ยงกับเจ้าแล้ว"

พลางโถมปราดมา ฟาดฟันดาบลงยังศีรษะชายกลางคนอมโรคอย่างดุดัน

ชายกลางคนอมโรคยังนั่งแน่วนิ่ง ผลักมือขวาใส่ท้องน้อย นายด่านนั้นเบาๆ คล้ายคิดกันมิให้มันเข้ามารบกวน มือที่ถือดาบของนายด่านนั้น พลันปล่อยห้อยลงช้าๆ จากนั้นร่างอ่อนระทวย ทรุดฮวบลงกับพื้น!

เหล่าทหารที่ถูกกระแทกล้มลง บ้างคืบคลานลุกขึ้น ล้วนยืนหยัดแต่ไกล มิว่าผู้ใดก็ไม่กล้าเข้ามาช่วยเหลือผู้เป็นนาย

หญิงรับใช้ทั้งสองหลังจากจัดการเหล่าทหาร ก็เข้าครัวไปปรุงอาหารยามนั้นหญิงรับใช้แซ่เตียประคองน้ำโสมร้อนกรุ่นออกมาชามหนึ่งวางลงที่เบื้องหน้า ชายกลางคนอมโรค กล่าวว่า

"เสี่ยวเอี้ยเชิญดื่มน้ำโสม"

กับการต่อสู้เมื่อครู่ ชายชราและสตรีชราคล้ายมองไม่เห็น ก็ปานเพียงจับตาสังเกตสีหน้าของบุตรชายถ่ายเดียว

วานรแปดแขนกล่าวเบาๆ

"ผู้คนเหล่านี้ชั่วร้ายนัก พวกเราไปกันเถอะ"

กองังเถียวลุกขึ้นชำระค่าอาหาร ทั้งหมดทยอยออกจากร้าน เห็นสตรีชรายกชามน้ำโสมเป่าคลายความร้อน ส่งถึงมุมปากชายกลางคนอมโรค

อุ้ยเซี่ยวป้อและพวกพอออกพ้นจากตัวเมือง ก็วิพากษ์วิจารณ์ถึงความเป็นมาชายกลางคนอมโรค กองังเถียวกล่าวถามวานรแปดแขนว่า

"ท่านรอบรู้กว้างขวาง ล่วงรู้แนววิชาฝีมือของชายกลางคนอมโรคนั้นหรือไม่?"

"มิทราบได้ คนผู้นี้ฝึกปรือฝีมือถึงขั้นนี้ ยามลงมือมิต้องใช้กระบวนท่าใด ดูไม่ออกว่าสังกัดสำนักใด"

นักพรตเฮี้ยงเจ็งกล่าวว่า

"ท่วงท่าที่มันผลักใส่ท้องน้อยนายด่านนั้น คล้ายธรรมดาสามัญยิ่ง แต่คิดหลบหลีกปิดป้อง ล้วนยากเย็นนัก ฮวงตั่วกอ (พี่ใหญ่) เห็นว่าสมควรทำอย่างไร?"

ในเหล่านักสู้สมาคมฟ้าดิน นับฮวงจี่ตงพลังฝีมือสูงเยี่ยม ที่สุดฮวงจี่ตงกล่าวว่า

"อย่าได้เข้าใกล้มันในรัศมีสามเชียะ"

นักสู้สมาคมฟ้าดินรู้สึกวาจานี้มีเหตุผล หากคิดหลบเลี่ยงจากท่วงท่าผลักไสนี้ ต้องอยู่ห่างจากมันสามเชียะ เมื่อถลันเข้าใกล้ ก็ไม่อาจเลี่ยงพ้น

ทุกผู้คนทราบดีว่า ชายกลางคนอมโรคเป็นคนของโง้วซำกุ่ย เห็นมันลงมือทำร้ายคน มิว่าผู้ใดก็ไม่กล้าขัดขวางทัดทาน ออกจะขลาดเขลาไปยามละอายจึงไม่เอ่ยอ้างถึงอีก

เร่งรุดเป็นระยะทางหลายลี้ ด้านหลังพลันบังเกิดเสียงฝีเท้าม้าดังขึ้นม้าสองตัวควบตะบึงตรงมา

นี่เป็นทางน้อยทอดสู่หมู่บ้านตระกูลจึง มิอาจควบม้าสองตัวเคียงคู่เหล่านักสู้กำลังขุ่นเคืองใจ แม้ได้ยินเสียงฝีเท้าม้าดังเร่งร้อนล้วนไม่ยอมหลีกทาง ชั่วพริบตา ม้าทั้งสองตัวควบขับถึงด้านหลังพอเหลียวหน้ามองเห็นคนบนหลังม้ากลับเป็นบ่าวชายของชายกลางคน อมโรคสองคนนั้น!

บ่าวชายผู้หนึ่งร่ำร้องว่า

"เสียวเอี้ยเราขอให้ทุกท่านรอสักครู่ มีวาจาคิดถามไถ่"

วาจานี้แม้มิได้กล่าวก้าวร้าว แต่ท่าทียโสเชื่องโข ไม่เห็นผู้คนอยู่ในสายตา

นักพรตเฮี้ยงเจ็งตวาดว่า

"พวกเรามีเรื่องต้องกระทำ มิมีเวลารอคอย ทั้งหมดไม่รู้จักมักคุ้น มีอันใดต้องถามไถ่"

บ่าวชายนั้นข่มขู่ว่า

"เมื่อเป็นคำสั่งของเสียวเอี้ยเรา ทุกท่านยังคงรอสักครู่ จะได้ไม่

ผิดพ้องหมองใจกัน"

นักสู้สมาคมฟ้าดินสบตากันวูบ ล้วนครุ่นคิดขึ้น

"ในฝ่ายตรงข้ามทั้งเจ็ด มีแต่ชายกลางคนอมโรคฝีมือสูงเยี่ยม แต่ผู้กล้าสู้พวกมากไม่ได้ อย่าว่าแต่มันป่วยเรื้อรัง พอนานไปย่อมมิอาจยืนหยัดสืบต่อ สามีภรรยาชราคู่นั้น ชราจนแทบเดินไม่ได้ บ่าวชายหญิงทั้งสี่แม้มีฝีมือเข้มแข็ง คงไม่สูงเยี่ยมเท่าใด"

จี้เล่าปิงกล่าวว่า

"จู้ยิ้น (นาย) ท่านเป็นบริวารโง้วซำกุ่ยหรือ?"

"เพ้ย จู้ยิ้นเราเป็นบุคคลชนชั้นใด ไหนเลยเป็นบริวารเจ้าพิชิตประจิม?"

นักสู้สมาคมฟ้าดินฉุกคิดขึ้น

"มันยกย่องโง้วซำกุ่ยเป็นเจ้าพิชิตประจิม คงต้องมีความสัมพันธ์กับเต่าชราแซ่โง้ว"

ยามนั้นได้ยินเสียงล้อรถบดกับพื้น รถใหญ่คันหนึ่งแล่นมาตามเส้นทางเมื่อขามา บ่าวชายนั้นกล่าวว่า

"จู้ยิ้นเรามาแล้ว"

พลางหันหัวม้าดาหน้าไปต้อนรับ

เหล่านักสู้สมาคมฟ้าดิน หากกระตุ้นม้าเดินทางสืบต่อในตอนนี้ แสดงว่ากริ่งเกรงชายกลางคนอมโรค ดังนั้นพากันหยุดม้ารอคอย

รถใหญ่คันนั้นพอควบขับเข้าใกล้ เห็นหญิงรับใช้นางหนึ่งทำหน้าที่คนขับ หญิงรับใช้อีกนางหนึ่งเลิกม่านรถขึ้น พบว่าชายกลางคนอมโรคนั่งอยู่กึ่งกลาง บิดามารดามันอยู่ทางด้านหลัง

ชายกลางคนอมโรค ถลึงตาใส่นักสู้สมาคมฟ้าดิน กล่าวว่า

"พวกท่านไฉนสกัดจุดคนผู้นี้?"

พลางชี้มือมายังโง้วจือยัง

นักสู้สมาคมฟ้าดินใจหายวูบ ครุ่นคิดขึ้น

"คนผู้นี้มีสายตาคมกล้านัก โง้วจือยังเพียงเดินผ่านข้างกายมันไปมันก็ดูออกว่า คนถูกสกัดจุดไว้"

นักพรตเฒ่ายิ้งเจ็งกล่าวว่า

"ท่านเป็นใคร? พวกเรามิรู้จักมักคุ้น ไยต้องยุ่งเกี่ยวมากความ?"

ชายกลางคนแค่นเสียงดังเฮอะ กล่าวว่า

"อาศัยท่านยังมิคู่ควรกับการถามไถ่ชื่อแซ่เรา เจ้าไฉนไม่ตอบคำถามเมื่อครู่ของเรา?"

"เรามิคู่ควรกับการถามไถ่ชื่อแซ่ท่าน ท่านก็ไม่คู่ควรกับการถามไถ่เรื่องของพวกเรา โง้วซำกุ่ยเป็นชุนนางกังฉิน เจ้ากลับเรียกมันเป็นเจ้าพิชิตประจิม แสดงว่าเป็นคนของจอมโฉดชั่ว เราเห็นท่านป่วยเป็นโรคเรื้อรังยังคงกลับบ้านไปตระเตรียมงานศพแต่เนิ่นๆ อย่าได้ถูกลมจนไอหอบตายไป"

นักสู้สมาคมฟ้าดินหัวร่อฮาฮาออกมา พลันเห็นเงาคนถลันวูบ เสียงฉาดดังสดใส แก้มซ้ายนักพรตเฮี้ยงเจ็งถูกตบอย่างหนักหน่วงคราหนึ่ง จากนั้นชายโครงข้างซ้ายถูกฝ่ามือฟาดใส่ พลัดตกลงจากหลังม้า!

อากัปกิริยาสองครั้งนี้รวดเร็วว่องไวยิ่ง รอจนนักพรต เฮี้ยงเจ็งตกถึงพื้น เหล่านักสู้สมาคมฟ้าดินจึงเห็นชัดตาว่า ผู้ลงมือคือสตรีชรานั้น

นางพอจู่โจมประสบผล ร่างชะงักงันกลางอากาศวูบ จากนั้นพุ่งถอยกลับเข้ามาภายในรถ วิชาฝีมือนี้ยิ่งน่าแตกตื่นสะท้านโลก เหล่านักสู้ไม่เคยได้ยินได้เห็นมาก่อน

นักสู้สมาคมฟ้าดินโห่ร้องก้อง ถาโถมเข้าหารถคันนั้น ชายกลางคนอมโรคตะปบเสื้อผ้าที่กลางหลังของหญิงรับใช้ที่เป็นสารถี ฉุดรั้งกลับเข้ามาภายในรถตัวเองนั่งตำแหน่งสารถีแทน

ยามนี้ประจวบกับจี้เล่าปิ้งลอยตัวมา กระแทกสองมือลง ชายกลางคนอมโรครวบมือซ้ายกำเป็นหมัดต่อยออก หมัดฝ่ามือ พอกระทบกันกลับปราศจากสุ้มเสียงใด จี้เล่าปิ้งรู้สึกมีพลังกล้าแข็งขุมหนึ่งทะลักถึงต้องหงายร่างตีลังกาสองตลบ ค่อยละลิ่วลง

ขณะจะปักหลักยืนหยัด รู้สึกเข่าอ่อนระทวย ต้องคุกลงยังเบื้องหน้า ยามแตกตื่นตระหนก เปลี่ยนเป็นล้มหงายลง จึงไม่ต้องคุกเข่าต่อศัตรูเป็นที่อัปยศอดสู

จี้เล่าปิ้งเพิ่งล้มหงายลง ฮวงจี่ตงก็โถมถึง ชายกลางคนอมโรคจึงต่อยออกอีกหมัดหนึ่ง ฮวงจี่ตงไม่ปะทะพลังหมัดด้วย ฝ่ามือขวาหักเหทิศทางแต่กลางคันฟันลงยังลำคอมัน

ชายกลางคนอมโรคอุทานดังเอ๊ะ คล้ายตื่นเต้นตระหนก ต่อพลังฝีมือฝ่ายตรงข้าม งอนิ้วกลางแตะกับนิ้วหัวแม่มือข้างขวา ดีดใส่ใจกลางฝ่ามือมัน

ฮวงจี่ตงรีบรั้งฝ่ามือกลับ เท้าขวาเหยียบลงบนหลังลาที่ใช้ลากเทียมรถ

กองังเถียวและฮ้วงกัง แยกย้ายถาโถมเข้าหาบ่าวชายทั้งสองมิคาดทั้งสองกระตันม้าถอยห่าง กล่าวว่า

"ให้เสียวเอี้ยจัดการพวกท่านเถอะ"

กองังเถียวและฮ้วงกัง ก็ไม่คิดหักหาญกับชนชั้นบ่าวทาส หันกายพุ่งจู่โจมใส่ด้านซ้ายของชายกลางคนอมโรค

พลันได้ยินลาเทียมรถส่งเสียงร้องก้อง อ่อนระทวยล้มลง รถโดยสารพลอยพลิกคว่ำ ที่แท้ฮวงจี่ตงพอเหยียบเท้าลงบนหลังลา ก็แผ่พุ่งพลังเข้าไป กดกระแทกกระดูกสันหลังลาหักสะบั้น

ชายกลางคนอมโรคเท้าไม่งอพับ ไหล่ไม่ขยับ ในเสียงไอมิทราบทำอย่างไร กลับยืนหยัดอยู่บนพื้น ชายชราและสตรีชราภายในรถ พากันคว้าคอเสื้อหญิงรับใช้ทั้งสอง พุ่งทะยานออกจากรถ อากัปกิริยาทั้งสามคล้ายไม่รวดเร็วนัก แต่พอออกจากรถ รถโดยสารค่อยพลิกคว่ำลง

จี้เล่าปิ้งกับวานรแปดแขนถลันเข้าหาชายชราและสตรีชรา สตรีชราโบกมือซ้าย ชี้มือขวาไปยังชายกลางคนอมโรค กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"พวกเจ้าเข้าไปล้อเล่นกับบุตรชายเรา"

ความหมายในวาจา ต้องการให้ทั้งสองเข้าไปรับหมัดของบุตรชายนางให้มันลิงโลดยินดี

วานรแปดแขน กระแทกหมัดลงยังศีรษะชายชรา เพียงแต่เห็นว่ามันชราภาพ เกรงจะต่อยมันตกตายในหมัดเดียว จึงใช้กำลังภายในเพียงสามส่วน

ชายชราพลันยื่นมือปราดออก รวบคว้าหมัดวานรแปดแขนไว้ มันร่างผอมเล็ก มือกลับใหญ่ยิ่ง พอคว้ากุมหมัดวานรแปดแขนได้ กล่าวว่า

"ไปเล่นทางด้านนั้น"

วานรแปดแขน แม้อายุอ่อนเยาว์กว่าชายชรานั้นมากนัก แต่ผมเผ้าก็หงอกขาว น้ำคำชายชรา กลับคล้ายกล่าวกับทารกชุกชน

วานรแปดแขนกระชากมือขวากลับโดยแรง หมัดซ้ายต่อยตามติด

ออกด้วยท่าแชเล้งแป๊ะโซ้ว (มังกรเขียวพยัคฆ์ขาว) หมัดซ้ายตรานี้หามีเจตนาทำร้ายฝ่ายตรงข้ามจริงๆ เพียงคิดคุกคามชายชราลงมือ วานรแปด-แขนเจตนาทำร้ายฝ่ายตรงข้ามจริงๆ เพียงคิดคุกคามชายชราลงมือ หากแม้นฝ่ายตรงข้ามมิยอมผ่อนคลายหมัดนี้จะต่อยถูกดั้งจมูก

ชายชราเหยียดแขนแล้วคลายมือ วานรแปดแขนรู้สึกมีพลังแกร่งกร้าวกล้าแข็งชุมหนึ่งแผ่ทะลักมา กอปรกับหมัดซ้ายมันกำลังต่อยออกร่างพลันหมุนคว้างดุจลูกข่างใบมหึมา หมุนตัวเข้าหาชายกลางคนอมโรค!

ชายกลางคนอมโรค กำลังหักหาญกับฮวงจี่ตง กองังเถียว และพวกทั้งสี่ พอเห็นวานรแปดแขนหมุนคว้างมาถึง ก็ปรบมือหัวร่อร่า กล่าวว่า

"สนุกสนาน สนุกสนานนัก"

ยามนั้นหมัดเท้าของฮวงจี่ตงและพวกทั้งสี่ ระดมโหมหามันดุจลมคลุ้มฝนคลั่ง มิทราบเพราะเหตุใด มันกลับมีเวลาปรบมือโห่ร้อง

ชายกลางคนอมโรคยื่นมือปาดวูบ วานรแปดแขนความจริงหมุนมาทางขวา กลับเปลี่ยนเป็นหมุนไปทางซ้าย ชายกลางคนอมโรคกล่าวว่า

"บิดา น่าเล่นนัก ท่านหมุนลูกข่างใบนี้มาอีก"

จากนั้นปาดแล้วผลักวูบ กระทำติดต่อกัน กลับก่อกวนจนนักพรตเฮี้ยงเจ็ง กองังเถียว จี้เล่าปิ้ง และฮ้วงกัง หมุนคว้าง ดุจลูกข่าง มีแต่ฮวงจี่ตงไม่ถูกทำร้าย แต่ก็รู้สึกเลือดลมพลุ่งพล่านดาลเดือด รีบถอยปราดมาสามก้าวยกสองมือคุ้มครองกาย

นักสู้สมาคมฟ้าดินทั้งห้าล้วนหมุนคว้างตลอดเวลา คิดเกร็งลมปราณบังคับร่าง มิว่าอย่างไรก็ไม่อาจหยุดยั้งลง ผู้ใดหมุนช้าลง ชายกลางคนอมโรคก็สะอึกเข้าไปปาดแล้วผลักวูบ สภาวะหมุนคว้างจึงเร่งร้อนขึ้น

สภาพการณ์นี้ เฉกเช่นกับเด็กทารกปั่นเหรียญอีแปะบนโต๊ะ เหรียญอีแปะทั้งห้าอันหมุนถี่เร็ว หากแม้นอันใดหมุนช้าใกล้ล้มคว่ำลง ทารกนั้นจะดีดนิ้วปั่นเหรียญอีกรอบหนึ่ง

ฮวงจี่ตงชุ่นแค้นแน่นอก หน้าแปรเปลี่ยนเป็นเขียวคล้ำ แต่เมื่อครู่หักหาญกับชายกลางคนอมโรคหลายกระบวนท่า ทราบว่าฝ่ายตรงข้ามมีพลังฝีมือเข้มแข็งกว่าตนมากนัก หากแม้นบุกจู่โจมเข้าไปไม่มีทางช่วยเหลือพี่น้องร่วมสังกัด รังแต่แส่หาความอัปยศใส่ตัว มิแน่นักว่าจะถูกปั่น

เป็นลูกข่าง ได้แต่ยืนหยัดกับที่

อุ้ยเซี่ยวป๊อยืนหยัดอยู่ด้านข้าง ชมดูจนปากอ้าตาค้างซังยี้ยืนบดบังขวางหน้า พิทักษ์คุ้มครองอุ้ยเซี่ยวป๊อด้วยจิตใจเต้นระทึก

ซังยี้ทราบดีว่า หากถลันเข้าลงมือ ก็มิใช่คู่มือฝ่ายตรงข้าม เพียงมุ่งหวังว่าสามารถคุ้มครองความปลอดภัยของอุ้ยเซี่ยวป๊อ

อุ้ยเซี่ยวป๊อกล่าวเบาๆ

"พวกเรา ยังคงดำเนินแผนแรกในสามสิบหกกลยุทธ์"

ซังยี้ทราบดีว่า อุ้ยเซี่ยวป๊อหมายถึงการหลบหนี จึงกล่าว

"พวกเรารีบไปยังหมู่บ้านตระกูลจึง"

อุ้ยเซี่ยวป๊อฉุกใจคิด หมุนกายจากไป ซังยี้ฉุดลากโง้วจือยังตามติดอยู่ด้านหลัง

ยามนั้น ชายกลางคนอมโรคกำลังหมุนลูกข่างอย่างสนุกสนาน สามีภรรยาทั้งคู่ชมดูอย่างยิ้มแย้ม บ่าวทาสชายหญิงทั้งสี่ปรบมือหนุนเนื่องอยู่ด้านข้าง

ชายกลางคนอมโรคเห็นฮวงจี่ตงปักหลักมั่นจึงยกมือปาดวูบฮวงจี่ตงยกฝ่ามือซ้ายขึ้นสูง ลดฝ่ามือขวาลงถอนเท้าขวามาหนึ่งก้าวโยกร่างหลบเลี่ยงจากท่าปาดมือ แต่ไม่ตีโต้ไป

โง้วจือยังแม้มิอาจกล่าววาจา แต่ได้ยินคำตอบโต้ เห็นความเคลื่อนไหวทุกผู้คนอย่างชัดเจน ทราบว่าชายกลางคนอมโรคเป็นคนของโง้วซำกุ่ยตั้งตัวเป็นศัตรูกับอุ้ยเซี่ยวป๊อและพวก ตนหากตกอยู่ในเงื้อมมือมันยังประเสริฐเลิศกว่าถูกอุ้ยเซี่ยวป๊อชักนำไป ยามนั้นเดินได้มิกี่ก้าว แสร้งเป็นสะดุดขาตนเองล้มลงกับพื้น อุ้ยเซี่ยวป๊อหันกายมาฉุดลาก มันกลับไม่ยอมลุกขึ้น

อุ้ยเซียวป๊อร้อนรุ่มใจยิ่ง กริ่งเกรงมันบ่งบอกสภาพความจริงต่อศัตรู พลันยื่นมือซ้ายบีบกรามมัน โง้วจือยังต้องอ้าปากขึ้น อุ้ยเซี่ยวป๊อดึงมีดสั้นประกายคำออกจากในรองเท้า ส่งเข้าปากมันแล้วพลิกข้อมือวูบตัดลิ้นมันขาดออกมาครึ่งหนึ่ง โง้วจือยังโลหิตทะลักจากปาก เจ็บปวดรวดร้าวจนสิ้นสติไป

ซังยี้เห็นเช่นนั้น เข้าใจว่าอุ้ยเซี่ยวป๊อปลิดชีพขุนนางโฉด แล้วรีบคว้ากุมมือซ้ายอุ้ยเซี่ยวป๊อ กล่าวว่า

"เซียงกง รีบหนี"

ทั้งสองพากันเร่งฝีเท้า วิ่งตะบึงไปเบื้องหน้า

ชายกลางคนอมโรคจัดการฮวงจี่ตงล้มเหลว ท่วงท่าวานรแปดแขนและพวกเชื่องช้าลง จึงกระชากเสียงว่า

"เจ้าคนชั่วร้าย กลับไม่เล่นกับเรา"

ไขวัสลับสองมือ ตะกุยใส่ทรวงอกฮวงจี่ตง ฮวงจี่ตงรีบพุ่งถอยไปด้านหลัง

แต่ร่างไม่ทันละลิ่วลงสู่พื้น ชายกลางคนอมโรคโน้มร่างมาคว้าวูบตะปบคว้าถูกเท้าซ้ายมัน กระชากลอยขึ้นจากพื้น

ชายชรายิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

"คนผู้นี้พลังฝีมือไม่เลว เด็กน้อยอย่าได้สร้างความลำบากยากใจแก่มัน"

ชายกลางคนอมโรคหัวร่อฮาฮา คว้าจับเท้าซ้ายฮวงจี่ตง พลันหมุนร่างเอง สลัดร่างฮวงจีตงหมุนเรียดดิน หัวร่อพลางกล่าว

"เล่นดาวตกกัน"

มันยิ่งหมุนยิ่งรวดเร็ว คล้ายกับเด็กทารกกวัดแกว่งเชือกผูกถุงทรายใบเล็กๆ ควงเล่นอยู่รอบกาย น้ำหนักของถุงทรายทำให้เส้นเชือกเหยียดตรง

ชายกลางคนอมโรคควงเล่นอยู่สิบกว่ารอบ พลันคลายมือวูบร่างฮวงจี่ตงพลันลอยละลิ่วไป จากนั้นตกวูบลง ดีที่ร่วงฟาดลงบนยอดไม้ต้นหนึ่งจึงไม่ได้รับบาดเจ็บ

ขณะเดียวกัน วานรแปดแขน จี้เล่าปิ้งและพวกทยอยล้มฟุบลงทั้งห้าล้วนสิ้นสติสมประดีไป!

อุ้ยเซี่ยวป้อและซังยี้วิ่งตะบึงมิถึงหนึ่งลี้ ได้ยินเสียงฝีเท้าม้าดังจากด้านหลัง มีคนควบม้าติดตามมา อุ้ยเซี่ยวป้อชี้มือไปยังดงโขดหินทางซ้าย ทั้งสองจึงผละจากทางน้อย วกเข้าดงโขดหิน

ผู้ติดตามมาเป็นชายกลางคนอมโรคและบ่าวชายคนหนึ่ง เห็นม้าไม่อาจควบขับเข้าดงโขดหิน บ่าวชายนั้นจึงกระโดดลงจากหลังม้าร้องว่า

"เด็กน้อยทั้งสองมิต้องกลัว เสียวเอี้ยเราเพียงต้องการให้พวกเจ้า

เล่นกับมันด้วย"

อุ้ยเซี่ยวป๊อสวนคำว่า

"เรื่องหมุนลูกข่าง บิดาจึงไม่กระทำ"

พลางวิ่งตะบึงเร็วกว่าเดิม

บ่าวชายนั้นติดตามเข้าดงโขดหิน แต่อุ้ยเซี่ยวป๊อและซังยี้ฝีเท้ารวดเร็วยิ่ง บ่าวชายนั้นกลับมิอาจติดตามทัน

ชายกลางคนอมโรค ร้องว่า

"เล่นซ่อนหากันหรือ? นั่นสนุกสนานนัก"

พลางพลิกกายลงจากหลังม้า ทางหนึ่งส่งเสียงไอ ทางหนึ่งโอบกระหนาบมาจากทิศใต้

อุ้ยเซี่ยวป๊อและซังยี้ หมุนกายหลบหนีสู่ทิศตะวันออกเฉียงเหนือ กลับดาหน้าเข้าหาบ่าวชายนั้น บ่าวชายนั้นยื่นเหยียดสองแขน หมายตะปบคร่ากุมอุ้ยเซี่ยวป๊อ อุ้ยเซี่ยวป๊อเบี่ยงกาย วูบ ใช้ออกด้วยท่าร่างเทพเดินหนร้อยแปลง ที่แม่ชีเกาลั้งถ่ายทอดให้ บ่าวชายนั้นจึงตะปบถูกอากาศธาตุ

ซังยี้สะบัดฝ่ามือขวา จู่โจมจากด้านข้าง ใส่ชายโครงด้านหลังของบ่าวชายนั้น บ่าวชายนั้นเห็นนางอายุเยาว์ มิเห็นอยู่ในสายตา กลับไม่ปิดป้องปะทะ ยื่นมือหมายบิดแขนขวานาง

หาคาดไม่ว่าพลังฝีมือซังยี้ แม้เป็นรองฮวงจี่ตง แต่ยังเหนือล้ำกว่าวานรแปดแขนและกองังเถียว แว่วเสียงดังฉาดสันมือฟันถูกชายโครงด้านหลังมัน บ่าวชายนั้นเจ็บปวดจนร้องออกมา ซังยี้พลันคว้าจับข้อมือขวามันไว้ บิดพับแล้วรั้งขึ้นวูบ เสียงกร๊อบพลันดัง กระดูกข้อศอกถูกวิชาฮุงกีงช่อกุกชิ่ว (มือแยกเอ็นบิดกระดูก) บิดหักสะบั้น!

บ่าวชายนี้ความจริงมีพลังฝีมือไม่ต่ำทราม แต่เลินเล่อดูแคลนซังยี้ไปเพียงคิดบิดแขนนาง นำไปส่งมอบต่อนายเล็ก คิดมิถึงฝ่ายตรงข้ามจะดีโต้เป็นเหตุให้ซังยี้จู่โจมประสบผล

ชายกลางคนอมโรคอุทานดังเอ๊ะ กระโดดปราดออกจากโขดหินก้อนหนึ่ง สู่โขดหินอีกก้อนหนึ่ง ขยับวูบวาบไม่กี่คราก็ละล่ำลงที่เบื้องหน้าซังยี้ ยกมือซ้ายปาดวูบ กำลังภายในพอพุ่งผ่าน หมวกบนศีรษะซังยี้

ร่วงหลุดลงมาตกถึงพื้น ผมเผ้านุ่มสลวยจึงยาวสยายลง

ชายกลางคนอมโรคหัวร่อพลางกล่าว

"ที่แท้เป็นโกวเนี้ยนางหนึ่ง"

ยื่นมือปราดออก ก็ตะปบคว้าผมยาวสยายของซังยี้ไว้

ซังยี้อุทานดังอา พับศอกคู่กระทุ้งมาด้านหลังด้วยท่วงท่าซังฮ้วย (กระทุ้งคู่)

ชายกลางคนอมโรคโห่ร้องว่า

"ประเสริฐแท้"

มือซ้ายเคลื่อนวูบวาบมาทางซ้ายขวา คว้าจับสองมือซังยี้ไว้บิดไขว้มาด้านหลัง จากนั้นใช้มือขวาพันผมเผ้านางอยู่บนสองมือสองรอบขมวดเป็นปมหนึ่ง หัวร่อฮาฮาออกมา

ซังยี้ร้อนรุ่มจนร่ำไห้ ร้องว่า

"เชียงกงรีบหนี"

ชายกลางคนอมโรค จี้สกัดหว่างเอวนางเบาๆ สกัดจุดไว้ กล่าวว่า

"มันหนีไม่รอดหรอก"

สะบัดผละจากซังยี้ ไล่ล่าติดตามอุ้ยเซี่ยวป้อไป ชั่วพริบตาก็ติดตามเข้าใกล้

อุ้ยเซี่ยวป้อพุ่งซ้ายทะลวงขวา อยู่ท่ามกลางดงโขดหิน ชายกลางคนอมโรคตะปบคว้าหลายครั้งครา ล้วนถูกอุ้ยเซี่ยวป้อใช้ท่าร่าง เทพดินหนร้อยแปลงหลบเลี่ยงได้

ชายกลางคนอมโรคหัวร่อพลางกล่าวว่า

"ความสามารถในการเล่นซ่อนหาของเจ้ายอดเยี่ยมนัก"

พลังการฝึกปรืออุ้ยเซี่ยวป้ออ่อนด้อยจำกัด วิ่งตะบึงชั่วขณะลมหายใจเริ่มหอบถี่ ทราบว่าหากหลบหนีสืบต่อ ต้องถูกจับได้แน่นอนจึงร้องว่า

"ท่านจับข้าพเจ้าไม่ได้ บัดนี้ถึงรอบข้าพเจ้าจับตัวท่านบ้าง ท่านรีบหลบหนี ข้าพเจ้าจะจับตัวท่านแล้ว"

พลันหมุนกายกลับ ถาโถมเข้าหาชายกลางคนอมโรค

ชายกลางคนอมโรคหัวร่อฮิฮิ หมุนกายหลบหนีจริงๆ ลดเลี้ยวไปมาอยู่ท่ามกลางดงโขดหิน

อุ้ยเซี่ยวป๊อดูออกแต่แรกว่า มันแม้มีฝีมือสูงเยี่ยม กลับเซื่องซึมโง่งม แม้มีอายุสี่สิบเศษ ยังกระทำเรื่องราวคล้ายเด็กทารก เห็นมันไหววูบวาบอยู่ท่ามกลางดงโขดหิน เพิ่งเห็นมันอยู่ทางขวา เพียงกะพริบตาก็ปรากฏขึ้นทางซ้าย ความรวดเร็วของท่าร่างละม้ายคล้ายเงาปีศาจภูตพราย

อุ้ยเซี่ยวป๊อทั้งตื่นตระหนก ทั้งนับถือเลื่อมใส ร้องว่า

"ข้าพเจ้าต้องจับตัวท่านให้จงได้ ท่านหนีไม่รอดหรอก"

แสร้งเป็นไล่ล่าตาม พอบรรลุถึงข้างกายซังยี้ ก้มกายลงโอบอุ้มนางขึ้น ร้องดังๆ ว่า

"นี่ ข้าพเจ้าแม้โอบอุ้มคนผู้หนึ่ง ยังติดตามท่านทัน"

ชายกลางคนอมโรคหัวร่อฮาฮากล่าวว่า

"หน้าไม่อาย คุยโอ่นัก"

อุ้ยเซี่ยวป๊อโอบกอดซังยี้ แสร้งเป็นไล่ล่าชายกลางคนอมโรค แต่ยิ่งมายิ่งเข้าใกล้หมู่บ้านตระกูลจึง

ชายกลางคนอมโรคกล่าววว่า

"ช่างใช้การไม่ได้ ยังจับตัวเราไม่ได้อีก"

เอ่ยถึงตอนนี้ ต้องส่งเสียงไอออกมา

อุ้ยเซี่ยวป๊อร้องว่า

"ท่านไอจนมิอาจเคลื่อนไหว ไหนเลยจับตัวไม่ได้?"

พลางวาดท่วงท่าหมายถาโถมไปเบื้องหน้า

ทันใด ที่ไกลตาบังเกิดสุ้มเสียงสตรีชราดังมาว่า

"ปีศาจน้อย เจ้ากล้าก่อกวนบุตรชายเราจนส่งเสียงไอ"

ในเสียงดังขวับ หินก้อนหนึ่งแหวกฝ่าอากาศมาแต่ไกล ก้อนหินแม้เล็กยิ่ง แต่สภาวะน่าแตกตื่นนัก

อุ้ยเซี่ยวป๊อส่งเสียงดังโอย ย่อร่างลงหลบเลี่ยง แต่ปฏิกิริยาชักช้าก้าวหนึ่ง ก้อนหินซัดต้องข้อพับเท้า ร่างล้มฟุบลง เกลือกกลิ้งไปตามพื้นดินพร้อมกับซังยี้!

สตรีชรานั้นสั่งว่า

"คร่ากุมมา"

บ่าวชายอีกคนหนึ่งพุ่งปราดมา สองมือคว้าจับคอเสื้อ อุ้ยเซี่ยว

ป้อและซังยี้ หิ้วมาถึงเบื้องหน้าสตรีชรา เหวี่ยงลงกับพื้น

ชายกลางคนอมโรคหัวร่อฮิฮะกล่าวว่า

"ใช้ไม่ได้ สะดุดล้มลง"

อุ้ยเซี่ยวป้อทั้งแตกตื่นทั้งขุ่นแค้น เห็นฮวงจี่ตง วานรแปดแขนและพวก ถูกเชือกยาวพันธนาการไว้ร้อยโยงเป็นพวง บ่าวสตรีคนหนึ่งยืดจับเส้นเชือกไว้ แม้แต่โง้วจือยังก็ถูกรั้งอยู่ท้ายสุด ทุกผู้คนก้มศีรษะต่ำจนคางจรดอก สองตาพริ้มสนิท คล้ายสูญเสียสติสัมปชัญญะไป

สตรีชรากล่าวว่า

"เด็กหญิงนี้ที่แท้คือสตรีปลอมเป็นบุรุษ วิชาแยกเอ็นบิดกระดูกของเจ้าร่ำเรียนจากผู้ใด เด็กชายท่าร่างเทพเดินหนร้อยแปลงของเจ้าร่ำเรียนจากผู้ใด?"

อุ้ยเซี่ยวป้อใจหายวาบ ครุ่นคิดขึ้น

"สตรีชรานี้มีสายตาร้ายกาจนัก กลับล่วงรู้แนววิชาฝีมือเรา"

หวนนึกถึงฝ่ายตรงข้ามเมื่อจดจำออก ท่าร่างเทพเดินหนร้อยแปลงของตน คงฝึกปรือถึงขั้นแตกฉานเชี่ยวชาญ อดภาคภูมิมิได้ กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ท่าร่างเทพเดินหนร้อยแปลง ท่านว่าข้าพเจ้าเรียนรู้ท่าร่างเทพเดินหนร้อยแปลงหรือ?"

สตรีชราร้องเพ้ย กล่าวว่า

"ท่วงท่ามิคล้ายสุนัขกระโดด ไม่คล้ายปูเดินของเจ้าเหล่านั้น นับเป็นท่าร่างเทพเดินหนร้อยแปลงด้วย?"

อุ้ยเซี่ยวป้อพลิกกายลุกขึ้นนั่ง กล่าวว่า

"ท่านบ่งบอกเองว่า เป็นท่าร่างเทพเดินหนร้อยแปลง หาใช่ข้าพเจ้าบ่งบอก ข้าพเจ้าทราบได้อย่างไรว่าเป็นชิ้งเถียวแป๊ะเปี่ยง (ท่าร่างร้อยกระโดด) หรือชิ่งแป้แป๊ะเปี่ยง (ท่าร่างร้อยคืบคลาน)?"

ชายกลางคนอมโรคปรบมือหัวร่อกล่าวว่า

"เจ้ารู้จักท่าร่างร้อยกระโดด ทั้งเรียนรู้ท่าร่างร้อยคืบคลาน ฮา ฮา สนุกสนานนัก"

พลางก้มกายลง จี้สกัดจุดกลางหลังอุ้ยเซี่ยวป้อคราหนึ่ง

อุ้ยเชี่ยวปัอรู้สึกมีพลังอุ่นระอุขุมหนึ่ง แผ่ซ่านเข้าสู่ร่าง อาการปวดชาที่ร่างท่อนล่าง ซึ่งเกิดจากการถูกสตรีชราซัดก้อนหินทำร้าย พลันปลาสนาการ สามารถผุดลุกขึ้น กล่าวว่า

"วิชาคลายจุดของท่านยอดเยี่ยมนัก"

ชายกลางคนอมโรคกล่าวว่า

"เจ้ารีบคลานหนึ่งร้อยครั้ง ให้คลานเยี่ยงเต่า คลานเยี่ยงคางคก นี่จึงเรียกว่าท่าร่างร้อยคืบคลาน"

"ข้าพเจ้าไม่รู้จักท่าร่างร้อยคืบคลาน ท่านหากรู้จักลองคลานให้ข้าพเจ้าชมดู"

ชายกลางคนอมโรคกล่าวว่า

"เราก็ไม่รู้จัก บิดาเราบอกว่าหากคิดเป็นปรมาจารย์วิชาบู๊ ไม่บังควรร่ำเรียนจากผู้อื่น ต้องบัญญัติคิดค้นขึ้นเอง จึงสามารถรับคำ "ปรมาจารย์" บิดาในวิชาบู๊นับแต่โบราณกาล มีวิชาร้อยคืบคลานหรือไม่?"

ชายชราขมวดคิ้วเข้าหากัน สั่นศีรษะปฏิเสธ

อุ้ยเชี่ยวปัอฉกฉวยโอกาสกล่าวว่า

"ท่านเป็นปรมาจารย์วิชาบู๊ ต่ำใต้เมื่อไม่มีวิชานี้ ท่านก็บัญญัติขึ้นก่อตั้งเป็นชิ้งแป่มึ้ง (สำนักคืบคลาน)...."

มิทันขาดคำ ส่วนก้นถูกสตรีชราเตะใส่เท้าหนึ่ง ได้ยินนางตวาดว่า

"อย่าได้กล่าวเหลวไหล"

พลางเหลือบแลบุตรชายแวบหนึ่ง สีหน้าอดปรากฏแววหมกมุ่นกังวลมิได้ กริ่งเกรงบุตรชายหลงเชื่อคำยุยงของบุรุษหนุ่มกลอกกลิ้งนี้บัญญัติวิชาร้อยคืบคลานจริงๆ จึงหันเหหัวเรื่องว่า

"เจ้าเรียกว่าอะไร ซือแป่เจ้าเป็นใคร?"

อุ้ยเชี่ยวปัอขบคิดอย่างว่องไว

"สองตัวประหลาดเฒ่า...หนึ่งปีศาจน้อย...ไม่สมควรเรียก เป็นปีศาจกลางคืนฝีมือสูงเยี่ยมไป ลูกผู้ชายมิถือสาพลาดท่าตำตา ได้แต่หลอกลวงพวกมันสักครา บิดาหากแอบอ้างเป็นสหายของโง้วซำกุ่ย พวกมันคงไม่กล้าทำอันใดเรา"

กวาดตามองโง้วจือยังแวบหนึ่ง พลันบังเกิดปฏิภาณวูบ กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าแซ่โง้วนามจือยัง เป็นชาวเมืองเอี้ยงจิว แป๊ะแป๋ (ลุง) เราเจ้าพิชิตประจิม อีกมินานจะบุกถึงนครหลวง พวกท่านหากล่วงเกินข้าพเจ้า เจ้าพิชิตประจิมจะไม่เกรงอกเกรงใจต่อพวกท่าน"

วาจาหลายประโยคนี้ กล่าวด้วยสำเนียงพื้นเมืองเอี้ยงจิว

สามีภรรยาชราทั้งคู่ และชายกลางคนอมโรคดื่นเต้นสงสัยยิ่ง หันมาสบตากันวูบ ชายกลางคนอมโรคกล่าวว่า

"ไม่เป็นความจริง เจ้าพิชิตประจิมไหนเลยมีหลานเยี่ยงเจ้า?"

อุ้ยเชี่ยวป๊อกล่าวว่า

"อย่างนั้น ท่านถามไถ่เรื่องราวภายในบ้านเจ้าพิชิตประจิมต่อข้าพเจ้า ข้าพเจ้าหากกล่าวผิดพลาดเรื่องเดียว ท่านก็ตัดศีรษะข้าพเจ้าเถอะ"

"ตกลง ที่เจ้าพิชิตประจิมรักหวงแหนที่สุดคืออะไร?"

อุ้ยเชี่ยวป๊อกล่าวว่า

"ท่านหมายถึงวัตถุหรือผู้คน บุคคลที่มันรักที่สุดย่อมเป็นตั้งอี่อี้

"เราหมายถึงสิ่งของ มิใช่ผู้คน"

อุ้ยเชี่ยวป๊อกล่าวอย่างคล่องแคล่ว

"เจ้าพิชิตประจิมมีของวิเศษสามประการ เป็นสิ่งของที่มันรักหวงแหนที่สุด หนึ่งเป็นหนังเสือขาวผืนหนึ่ง สองเป็นเพชร สีแดงโตเท่าไข่ไก่ สามเป็นบังกั้นหินอ่อนลวดลายพยัคฆ์เครื่องหนึ่ง"

ชายกลางคนอมโรคหัวร่อฮาฮา กล่าวว่า

"ท่านกลับทราบจริงๆ ท่านดูเถอะ"

พลางปลดกระดุมเสื้อสยายปกเสื้อเล็กน้อย เผยเห็นชุดหนังที่สวมทับอยู่ชั้นใน ชุดหนังนั้นพื้นขาวลายดำ กลับจัดทำจากหนังเสือขาว!

อุ้ยเชี่ยวป๊ออุทานดังเอ๊ะ โพล่งว่า

"นี่เป็นหนังเสือขาว ที่เจ้าพิชิตประจิมรักหวงแหนที่สุดท่าน...ท่านไฉนขโมยมาได้?"

ชายกลางคนอมโรคกระชากเสียงว่า

"ขโมยอันใด เป็นเจ้าพิชิตประจิมกำนัลแก่เรา"

"ข้าพเจ้ามิเชื่อถือ เจ้ฮู (พี่เขย) ข้าพเจ้าแซ่ก๊กเชียง บอกว่า..."

ชายกลางคนอมโรคทราบว่า แซ่ก๊กเชียงเป็นบุตรเขยโง้วซำกุ่ยพอ

ฟังจึงกล่าว

"แย่ก๊กเชียงเป็นเจ้ฎูท่าน?"

"ถูกแล้ว ทั้งเจ้ (พี่สาวห่างๆ) ข้าพเจ้าโง้ว...โง้วจือฮวงแต่งงานกับมัน เจ้ฎูข้าพเจ้าจัดเจนในการสู้รบ เป็นหนึ่งในสิบขุนพลของเจ้าพิชิตประจิม"

ตนมิทราบว่าภรรยาแย่ก๊กเชียงเรียกว่าอะไร จึงโป้ปด เป็นโง้วจือฮวงดีที่ชายกลางคนอมโรคก็มิทราบชัด ผงกศีรษะกล่าวว่า

"เจ้าพิชิตประจิมเคยเชื้อเชิญบิดามารดาเราไปดื่มสุรา บิดามารดาเราไม่ไป เราไปเพียงลำพัง เจ้าพิชิตประจิมให้การต้อนรับด้วยตนเอง สิบขุนพลของมันก็ร่วมงานเลี้ยงด้วย เจ้ฎูเจ้าจัดอยู่อันดับหนึ่ง"

"ใช่แล้ว ยังมีเบิป๊อเฮีย เฮ้งพิ้งพัวเฮีย เตียก๊กกุ่ยเฮีย ล้วนเป็นขุนพลกระเดื่องเกียรตินัก"

"เจ้ฎูเจ้าเอ่ยอ้างถึงหนังเสือขาวเราว่าอย่างไร?"

อุ้ยเชี่ยวป๊อพร่ำกล่าวเหลวไหล เพียงเพื่อสร้างความลิงโลดแก่มัน กล่าวว่า

"เจ้ฎูเราบอกว่า ครั้งกระโน้นตั้งอี่อี้เป็นหวัดไอจามเล็กน้อย ฟังว่าหากใช้หนังเสือขาวผืนนี้แทนผ้าห่ม ห่มคลุมสามวันจะทุเลา จึงขอรับหนังเสือขาวผืนนี้จากโง้ว...จากเจ้าพิชิตประจิม เจ้าพิชิตประจิมบอกว่าหยิบยืมให้ท่านห่มสักหลายวันก็ได้ แต่ไม่อาจกำนัลแก่ท่านนี่เป็นของวิเศษอันมงคลในใต้หล้า ทุกๆ แปดร้อยปีจึงกำเนิดเสือขาวตัวหนึ่ง ทั้งล่าได้ยากเย็นยิ่ง หนังเสือขาวนี้หากจัดวางอยู่ภายในห้อง มวลภูตผีปีศาจจะหลบลี้หนีห่าง หากป่วยไข้มิต้องรับประทานยา เพียงห่มคลุมหนังเสือขาวแทนผ้าห่ม ไม่กี่วันอาการจะทุเลา นับเป็นของวิเศษประเมินค่ามิได้"

สตรีชราได้ยินอุ้ยเชี่ยวป๊อกล่าวเป็นจริงเป็นจัง หวนนึกถึงบุตรชายป่วยเป็นโรคเรื้อรัง หนังเสือขาวนี้กลับสามารถรักษาอาการไอ แม้เชื่อครึ่งมิเชื่อครึ่งก็มุ่งหวังให้เป็นเช่นนั้น กล่าวว่า

"เด็กเอย เจ้าพิชิตประจิมกำนัลของวิเศษนี้แก่เจ้า นับว่าให้เกียรติเจ้านัก หากแม้นหนังเสือขาวผืนนี้สามารถรักษาโรคจริง..."

ชายกลางคนอมโรค ชิงชังคนบอกว่ามันป่วยเป็นโรคที่สุด ต้อง

ขมวดคิ้วกล่าวว่า

"มารดา เราไม่ได้ป่วยไข้ ท่านเอ่ยอ้างถึงไยกัน?"

สตรีชรารีบกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ถูกแล้ว เจ้าแข็งแรงปราดเปรียวดุจมังกรพยัคฆ์นักสู้ผู้กล้าหลายคนนี้ ถูกเจ้าปั่นเป็นลูกข่าง หมุนควงเยี่ยงดาวตก เล่นอย่างสนุกสนานนัก"

ชายกลางคนอมโรคหัวร่อฮาฮา ในเสียงหัวร่อกลับแฝงเสียงไอหลายคราสตรีชรากล่าวอีกว่า

"เมื่อตอนเข้านอน เจ้าต้องคลุมหนังเสือขาวไว้บนร่างแทนผ้าห่ม"

นางกริ่งเกรงหนังเสือขาวหากสวมใส่อยู่บนร่าง จะปราศจากประสิทธิภาพ จึงกล่าวเตือนให้ใช้ห่มคลุมแทน ชายกลางคนอมโรคกลับเบือนหน้าไปอีกทิศทางหนึ่ง ไม่ต้องการรับฟังมากความ

ชายชราชี้มือไปยังฮวงจี่ตงและพวก ถามว่า

"คนเหล่านี้ล้วนเป็นบริวารเจ้าพิชิตประจิม?"

อุ้ยเชี่ยวป้อครุ่นคิดในใจ

"เราแอบอ้างเป็นหลานของโง้วซำกุ่ย ยังมิเป็นไรหากให้ฮวงตั่วกอและพวก ยอมรับว่าเป็นบริวารเต่าชรานั้น พวกมันย่อมไม่ยินยอมเด็ดขาด"

พอได้คิด กล่าวว่า

"พวกมันล้วนเป็นบริวารเรา พวกเราฟังว่าเจ้าพิชิตประจิมปฏิบัติการสู่เบ๊และกงจู้กลับตกอยู่ในนครหลวง มิอาจหลบหนีออกมา ข้าพเจ้าสนิทสนมกับโง้วเอ่งฮิ้มตั่วกอที่สุด จึงนำสหายเหล่านี้ขึ้นนครหลวงไปช่วยเหลือเรื่องนี้แม้เสี่ยงอันตราย แต่ทั้งหมดยึดมั่นคุณธรรมน้ำมิตรทั้งที่ทราบว่าเป็นดงดาบภูเขากระบี่ยังขอบุกฝ่าไป"

วาจาหลายประโยคนี้ กลับกล่าวอย่างฮึกหาญองอาจนัก

ชายชราผงกศีรษะ สาวเท้าไปยื่นมือกระตุกหลายครา เส้นเชือกที่พันธนาการฮวงจี่ตงและพวกพลันขาดจากกัน จากนั้นสะบัดฝ่ามือใส่กลางหลังทุกผู้คนสองครานวดเฟ้นชั่วขณะ คลายจุดให้กับทุกผู้คน

ชายชราค่อยกล่าวกับอุ้ยเชี่ยวป้อว่า

"เพียงรับฟังวาจาถ่ายเดียว ไม่อาจเชื่อถือสนิทใจ เจ้าบอกว่าเป็นหลานเจ้าพิชิตประจิม ที่แท้มีหลักฐานใด?"

อุ้ยเซี่ยวป๊อกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"เล่าเอี้ยจื้อ (นายผู้เฒ่า) บิดามารดาเรามิได้ร่วมทางมา ยากยืนยันได้เยี่ยงนี้เถอะ พวกเราเข้านครหลวงไปพบพานฮู่เบิ๊ หากแม้นมันถูกคังฮีจับตัวไว้พวกเราก็ไปพบเกี่ยงเส้งกงจู้ กงจู้ย่อมต้องบอกต่อพวกท่านว่าข้าพเจ้าคือโง้วจือยังตัวจริง ไม่หลอกลวงชราทารก"

หวนนึกถึงพอบรรลุถึงนครหลวง ก็มิต้องเกรงกลัวพวกมันอีก ต่อให้เข้าพบเกี่ยงเส้งกงจู้จริง แม้ตนแอบอ้างเป็นเง็กเซียนฮ่องเต้ เกี่ยงเส้งกงจู้ก็ต้องผงกศีรษะคล้อยตาม

ชายชราและสตรีชราสบตากันวูบ ลังเลยากตกลงใจ

อุ้ยเซี่ยวป๊อพลันฉุกใจคิด โห่ร้องว่า

"มีแล้ว ข้าพเจ้าพกจดหมายของเจ้าพิชิตประจิมฉบับหนึ่ง จดหมายฉบับนี้หากถูกผู้อื่นพบเห็น ข้าพเจ้าต้องถูกตัดหัวทั้งตระกูล พวกท่านเมื่อเป็นสหายเจ้าพิชิตประจิม ก็ให้ชมดูสักครา"

พลางล้วงจดหมายปลอมที่จาอี้งฮ้วงเขียนขึ้นจากอกเสื้อ ยื่นส่งต่อชายชรา

ชายชราดึงจดหมายออก อ่านดูในม่านสนธยา สตรีชราก็ชะโงกศีรษะมาชมดู

สตรีชราพออ่านจบความ กล่าวว่า

"ไม่ผิดพลาดแล้ว เจ้าพิชิตประจิมคิดเป็นจูง้วนเจียง เชื้อเชิญมันไปเป็นเส้าแป๊ะอุง เฮอะ มันกลับตั้งปณิธานใหญ่หลวงมิน้อย"

เหลือบแลอุ้ยเซี่ยวป๊อแวบหนึ่ง ครุ่นคิดขึ้น

"เด็กน้อยเยี่ยงเจ้า ก็คู่ควรเป็นเส้าแป๊ะอุงหรือ?"

ชายชราพับจดหมายสอดเข้าซอง ส่งคืนต่ออุ้ยเซี่ยวป๊อ กล่าวว่า

"ที่แท้เป็นหลานของเจ้าพิชิตประจิมจริงๆ เมื่อครู่พวกเรากลับล่วงเกินมากหลาย"

อุ้ยเซี่ยวป๊อกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"กล่าวประเสริฐ มิทราบเรื่องไม่มีความผิด"

ยามนี้ฮวงจี่ตง วานรแปดแขนและพวกล้วนฟื้นคืนสติมา พอฟังอุ้ยเซี่ยวป๊อแอบอ้างตนเป็นหลานโง้วซำกุ่ย ฝ่ายตรงข้ามกลับเชื่อถือสนิทใจ

สร้างความตื่นเต้นสงสัยยิ่ง แต่ทราบว่าหัวหน้าหน่วยผู้นี้กลอกกลิ้งมากเล่ห์ ล้วนสงบปากคำนิ่งเงียบงัน

แลเห็นท้องฟ้ามืดค่ำลง ทุกผู้คนยืนหยัดอยู่กลางท้องทุ่งร้าง ลมยะเยียบพอโชยพัด ชายกลางคนอมโรคต้องส่งเสียงไอตลอดเวลา

อุ้ยเชี่ยวปัอกล่าวว่า

"ขอถามเล่าเอี้ยจื้อและเล่าไท้ไถ่ (คำยกย่องสตรีชรา) แซ่ไร?"

สตรีชรากล่าวว่า

"พวกเราแซ่กุย"

ปากนางกล่าววาจา สายตากลับจ้องจับอยู่ที่บุตรชาย เอ่ยสืบต่อ

"ฟ้าพลบค่ำแล้ว พวกเราต้องเสาะหาสถานที่ค้างแรม เรื่องอื่นค่อยๆ หารือกันภายหลัง"

อุ้ยเชี่ยวปัอรีบกล่าวว่า

"ถูกแล้ว เมื่อครู่ข้าพเจ้าอยู่บนสันเขาเห็นทางด้านนั้นมีควันไฟลอยขึ้น คาดว่ามีบ้านช่องผู้คน พวกเราไปขอค้างแรมกันเถอะ"

พลางชี้มือไปยังทิศทางที่ตั้งหมู่บ้านตระกูลจึง ซึ่งความจริง หมู่บ้านตระกูลจึงยังอยู่ห่างสิบกว่าลี้ กางกั้นด้วยขุนเขาบรรพต ไหนเลย เห็นควันไฟใด?

บ่าวชายนั้นจูงม้ามาสองตัว ให้นายเหนือโตยสารสตรีชราและชาย กลางคนอมโรคขับขี่ม้าตัวหนึ่ง นางนั่งอยู่ด้านหลังบุตรชาย ยื่นมือโอบรั้งมันไว้ อุ้ยเชี่ยวปัอและพวกต่างมีม้าโตยสาร พากันขึ้นบนหลังม้า บ่าวชายหญิง ทั้งสี่เดินด้วยเท้า ออกเดินทางในบัดดล

เร่งรุดครู่ใหญ่ หมู่บ้านตระกูลจึงปรากฏแก่สายตา อุ้ยเชี่ยวปัอร้อง ดังๆ กับซังยี้ว่า

"ท่านขี่ม้าล่วงหน้าไป ดูว่าเบื้องหน้าเป็นตัวเมืองหรือหมู่บ้าน ขอเช่าห้องหับสักหลังสองหลัง รีบต้มน้ำก่อน กุยเสียวเอี้ย (นายเล็กแซ่กุย) ต้องดื่มน้ำโสมร้อนกรุ่น ทั้งหมดจะใช้น้ำร้อนล้างเท้า ค่อยดื่มสุรารับอาหาร ดังนั้นกำนัลเงินทองแก่พวกมันสักเล็กน้อย"

พลางส้วงเงินแท่งหนึ่ง พร้อมกับยาสลบห่อหนึ่งจากอกเสื้อยื่นส่งให้ ซังยี้รับมาซุกเก็บไว้ กระตุ้นม้าห้อตะบึงล่วงหน้าไป

สตรีชราลิงโลดยิ่ง ครุ่นคิดขึ้น

"โง้วเสียวเอี้ย (นายเล็กแซ่โง้ว) ผู้นี้ ไม่เสียทีที่รับราชการ ความคิดอ่านสุขุมรอบคอบนัก แม้แต่เรื่องบุตรชายเราต้องดื่มน้ำโสม ก็สั่งล่วงหน้า"

เดินทางอีกหลายลี้ ได้ยินเสียงฝีเท้าม้าดังขึ้น ซังยี้ควบม้ากลับมากล่าวว่า

"เชียงกง เบื้องหน้ามิใช่ตัวเมือง ทั้งไม่ใช่หมู่บ้าน หากแต่เป็นบ้านใหญ่หลังหนึ่ง คนในบ้านบอกว่า บุรุษภายในบ้านล้วนออกไปเบื้องนอก ไม่อาจต้อนรับแขกเหรื่อ มิต้องการเงินทองจากข้าพเจ้า"

อุ้ยเซี่ยวป๊อแผดด่าว่า

"เอียเท้าโสโครก แยแสไยกันว่าพวกมันต้อนรับหรือไม่? พวกเราต้องเข้าไป"

ซังยี้ส่งเสียงรับคำ สตรีชราก็กล่าวว่า

"พวกเราเพียงขอค้างแรมคืนหนึ่ง ภายในบ้านมันมิมีบุรุษ หรือพวกเราจะช่วงชิงสตรีเหล่านั้น?"

ทั้งหมดควบขับม้ามาถึงหมู่บ้านตระกูลจึง บ่าวชายผู้หนึ่งสะอึกไปเคาะประตู

เคาะเป็นเวลานาน จึงปรากฏสตรีชราในอาภรณ์บ่าวทาสนางหนึ่งออกมาเปิดประตู นางหูหนวกเล็กน้อยกล่าวไปกล่าวมา เพียงบอกว่าภายในบ้านหามีบุรุษไม่

ชายกลางคนอมโรคกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"บ้านท่านไม่มีบุรุษ ตอนนี้มิใช่มีบุรุษมากมายรุดมาหรือ?"

พลางถลันเข้าประตู เบียดเสียดบ่าวสตรีนั้นไปด้านข้าง

ทุกผู้คนติดตามเข้าไป นั่งพักผ่อนในห้องโถงใหญ่ สตรีชราสั่งว่า

"เตียมา ซุนมา พวกเจ้าไปต้มน้ำหุงข้าว เจ้าของบ้านไม่ต้อนรับแขกเหรื่อ พวกเราก็ลงมือเอง"

หญิงรับใช้ทั้งสองรับคำ ออกไปเสาะหาห้องครัว บ่าวชายคนหนึ่งติดตามออกไปช่วยเหลือ

วานรแปดแขน เดยมายังห้องโถงใหญ่ตระกูลจึง เห็นอุ้ยเซี่ยวป๊อ

ใช้เล่ห์ดารม ล่อลวงยอดฝีมือพลังการฝึกปรือเลิศล้ำสุด หยั่งดาดสามคนเข้ามาสู่กับดัก ต้องลอบปิดิลิงโลด ยามนั้นนั่งอยู่เชิงบันไดร่วมกับพี่น้องร่วมสังกัด ห่างจากชายกลางคนอมโรคและอุ้ยเซี่ยวป้อไกลโข เพื่อมิให้เผยพิรุธ

ชายชราแม้ไม่ชมชอบกล่าววาจา แต่สุขุมรอบคอบยิ่ง ชี้มือไปยังโง้วจือยัง ถามว่า

"คนที่ปากหลั่งโลหิตนี้เป็นใคร?"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวอย่างคล่องแคล่ว

"คนผู้นี้เป็นขุนนางรับราชการ พวกเราพบเห็นในระหว่างทางกริ่งเกรงมันรายงานต่อกรมเมืองดังนั้นตัดลิ้นของมันทิ้ง"

ตอนที่อุ้ยเซี่ยวป้อใช้มีดสั้นตัดลิ้นของโง้วจือย้ง ชายชราแม้อยู่ห่างไกล กลับเห็นถนัดชัดตา ในใจคลางแคลงสงสัยตลอด เวลายามนี้พอฟังคำอธิบายอุ้ยเซี่ยวป้อยังเชื่อครึ่งมิเชื่อครึ่งสาวเท้าถึงเบื้องหน้าโง้วจือยังกล่าวว่า

"เจ้าเป็นขุนนางรับราชการหรือ?"

โง้วจือยังเจ็บปวดจนแทบสิ้นใจตาย ดังนั้นผงกศีรษะรับ

ชายชราถามอีกว่า

"เจ้าทราบว่าผู้อื่นเตรียมการกบฏ ดิดไปรายงานหรือ?"

โง้วจือยังรู้สึกคิดบ่ายเบี่ยงปฏิเสธก็ทำไม่ได้ เพียงภาวนาให้ชายชรานี้กริ่งเกรงต่อกรมเมืองช่วยชีวิตมันสักครา จึงผงกศีรษะระรัว

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวเสริมขึ้น

"มันทราบว่าฝ่ายใต้มีแม่ทัพคนหนึ่งคิดกบฏ แม่ทัพนั้นแซ่โง้วหากลงมือคงวุ่นวายแน่นอน"

ชายชรากล่าวถามโง้วจือยังว่า

"วาจานี้เป็นความจริงหรือ?"

โง้วจือยังผงกศีรษะอีกครา ชายชราพลอยเชื่อถืออุ้ยเซี่ยวป้อเพิ่มขึ้นอีกหลายส่วน ทรุดนั่งลงบนเก้าอี้กล่าวถามอุ้ยเซี่ยวป้อว่า

"พลังฝีมือของน้องแซ่โง้ว ร่ำเรียนจากซือแป๋ใด?"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ซือแป๋เรามีหนึ่ง สอง สาม ทั้งสิ้นสามคน เพียงแต่ข้าพเจ้าทั้งโง่เขลาทั้งเกียจคร้าน ไม่อาจร่ำเรียนอันใด"

วาจานี้กลับเป็นความสัตย์ ซือแป้คนแรกของอุ้ยเซี่ยวป้อ คือชันทีชรา ใช้เล่ากง ตกตายในเงื้อมมืออ้วงไท้โหวตัวปลอมม้อตังจู ซือแป้คนที่สองคือประมุขสมาคมฟ้าดินตั้งกึงน้ำ คนที่สามคือแม่ชีเกาลั้ง

ชายชราครุ่นคิดขึ้น

"เราย่อมทราบดีว่า เจ้าไม่อาจร่ำเรียนได้อันใด"

แต่มันยังครุ่นคิดคำนึงถึงท่าร่างเทพเดินหน้อยแปลง รู้สึกอุ้ยเซี่ยวป้อแม้เรียนรู้ได้เพียงผิวเผิน แต่ท่าร่างและฝีเท้าเป็นท่าร่างเทพเดินหน้อยแปลงจริงๆ จึงถามว่า

"เจ้าร่ำเรียนวิชาตัวเบาจากผู้ใด?"

อุ้ยเซี่ยวป้อขบคิดในใจ

"มันซักไซ้ถามไถ่ว่า วิชาตัวเบาของเราร่ำเรียนจากผู้ใด คงมีความแค้นกับแม่ชีเกาลั้ง มันเป็นพวกพ้องเดียวกับโง้วซำกุ่ย คงมีไมตรีคบหากับลามะแดวันทิเบต"

พอได้คิด กล่าวว่า

"มีลามะชาวทิเบตคนหนึ่ง ฉายาซีงกัก พบกับข้าพเจ้าในที่พำนักของเจ้าพิชิตประจิม บอกว่าพลังฝีมือข้าพเจ้าอ่อนด้อยจำกัด ต่อยตีสู้ผู้อื่นไม่ได้ มิสู้ร่ำเรียนวิชาหลบหนี ดังนั้นสั่งสอนข้าพเจ้าหลายวัน ข้าพเจ้าฝึกปรืออย่างยากเย็น ต่อยเรียนรู้เพียงผิวเผิน มิคาดพอพบเล่าเอี้ยจื้อเล่าไท้ไถ่และกุยเสียวเอี้ยที่ร่างกายสมบูรณ์แข็งแรง ท่วงท่าดึกดักเข้มแข็งท่านนี้กลับใช้การไม่ได้"

สตรีชราได้ยินอุ้ยเซี่ยวป้อชมเชยบุตรชายมัน"ร่างกายสมบูรณ์แข็งแรงท่วงท่าดึกดักเข้มแข็ง" ยังลิงโลดยิ่งกว่ารับฟังคำยกย่องเยินยอใดๆ กล่าวอย่างยิ้มแย้มแจ่มใส

"ยี่กอ หลายวันมานี้ บุตรเรากลับดึกดักแจ่มใสยิ่ง"

ชายชราผงกศีรษะเล็กน้อย แต่เห็นบุตรชายครึ่งหลับครึ่งตื่นนั่งพิงพนักเก้าอี้ ท่าทีอิดโรยยิ่ง ต้องลอบลำบากยากใจ กล่าวกับอุ้ยเซี่ยวป้อว่า

"ที่แท้เป็นเช่นนี้"

สตรีชรากล่าวเสริมขึ้น

"ลามะซีงกัก ไฉนเรียนรู้วิชาท่าร่างของสำนักกระบี่เหล็ก?"

ชายชรากล่าวว่า

"ในสำนักกระบี่เหล็ก มีบุคคลฉายาเง็กจินจื้อเคยพำนักที่ทิเบตเป็นเวลานาน อาจถ่ายทอดท่าร่างเทพเดินหนร้อยแปลงแก่ลามะชาวทิเบต"

อุ้ยเชี่ยวปัอลอบคลายใจลง ครุ่นคิดขึ้น

"นี่นับว่าประจวบเหมาะนัก กลับมีเหตุการณ์สอดคล้องกับคำโป้ปดของเรา"

สตรีชราพลันหันกายมายังซังยี้ ถามว่า

"โกวเนี้ย วิชาฝีมือของเจ้าร่ำเรียนจากผู้ใด?"

ขาดคำสายตาทั้งสี่ข้างของมันสองสามีภรรยาจับจ้องอยู่ที่ซังยี้เขม็งนิ่งคล้ายกับสังกัดสำนักอาจารย์ของนางเป็นเรื่องสำคัญยิ่ง

ซังยี้ถูกทั้งสองจับจ้องมองจนประหวั่นลนลานเล็กน้อย กล่าวว่า

"ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้า..."

นางไม่ถนัดจัดเจนในการโป้ปด ยามกะทันหันมิทราบตอบว่ากระไร

อุ้ยเชี่ยวปัอกล่าวแทนว่า

"นางเป็นหญิงรับใช้ข้าพเจ้า ลามะซึงกักเคยชี้แนะวิชาฝีมือแก่นางเช่นกัน"

ชายชราและสตรีชราพากันสั่นศีรษะ กล่าวอย่างจริงจัง

"มิใช่เด็ดขาด!"

เพิ่งขาดคำ ชายกลางคนอมโรคพลันไอดังๆออกมา ยิ่งไอยิ่งรุนแรง สตรีชรารีบสาวเท้าไปลูบหลังไหล่มัน สายตาชายชราก็เบนเบือนไปยังบุตรชาย

ยามนั้นหญิงรับใช้ทั้งสองใช้ถาดไม้ยกน้ำโสมและน้ำชาออกจากครัว หยุดยั้งยืนหยัดที่เบื้องหน้าชายกลางคนอมโรค รอจนอาการไอของมันหยุดชะงักลง ค่อยป้อนน้ำโสมแก่มัน จากนั้นแจกจ่ายถ้วยชาแก่ชายชราสตรีชราและพวก แม้แต่นักสู้สมาคมฟ้าดินก็ได้รับคนละถ้วยหนึ่ง

ชายชราพอดื่มน้ำชาหมดถ้วย คิดสอบถามซังยี้อีก กลับเห็นนางเข้าสู่ห้องชั้นใน พลันผุดลุกขึ้น กล่าวถามหญิงรับใช้ซุนมาว่า

"น้ำร้อนที่ชงน้ำชาได้จากที่ใด?"

อุ้ยเชี่ยวปัอใจเต้นระทึกตูมตาม ร่ำร้องในใจ

"แย่แล้ว เฒ่าบัดซบทราบเรื่องแล้ว"

ได้ยินซุนมาตอบว่า
"เป็นเราต้มพร้อมกับเตียมา"
ชายชราซักถามว่า
"ใช้น้ำอันใด?"
"น้ำในตุ่มประจำห้องครัว"
เตียมากล่าวเสริมขึ้น
"พวกเราตรวจดูอย่างละเอียดแล้ว น้ำสะอาดสะอ้านยิ่ง..."
มิทันขาดคำ ได้ยินเสียงโครมโครมสองคราบ่าวชายทั้งสองล้มฟุบลงกับพื้น สิ้นสติสมประดี!
สตรีชรากระโดดปราดขึ้น ส่ายร่างโงนเงนคราหนึ่ง ยกมือกุมศีรษะร่ำร้องว่า
"ในน้ำชามีพิษ!"
วานรแปดแขนและพวกมิได้ดื่มน้ำชา ทั้งหมดสบตากันวูบ พากันล้มหงายลง แสร้งเป็นสลบไสล ถ้วยชาตกแตกดังเกรียวกราว
อุ้ยเชี่ยวปัอก็ร้องโอดโอย ล้มฟุบลงกับพื้น พริ้มสองตาลง
ได้ยินเตียมาและซุนมาพากันกล่าวว่า
"พวกเราต้มน้ำด้วยตนเอง ภายในห้องครัวก็มิมีผู้ใดแวะกรายเข้าไป"
สตรีชรากล่าวว่า
"น้ำในโอ่งแพร่ตัวยาอยู่ก่อน...เด็กเอย เจ้ารู้สึกเป็นอย่างไร?"
ชายกลางคนอมโรคตอบว่า
"ไม่เป็นไร ไม่..."
ศีรษะพลันห้อยพับไปด้านข้าง สิ้นสติอีกผู้หนึ่ง
ซุนมาร้องโพล่งว่า
"พวกเราต้มน้ำโสมมาก่อน เสียวเอี้ยไฉนถูกพิษด้วย?"
ชายชรากล่าวว่า
"น้ำโสมเมื่ออุ่นให้ร้อน ไอน้ำที่อบอวลอยู่ก็แผ่กระจายเข้าไป"
สตรีชรากล่าวเสริมขึ้น
"ถูกต้อง เด็กผู้นี้ร่างกายอ่อนแอ เกรงว่า..."
พลางยื่นมือลูบคลำหน้าผากชายกลางคนอมโรค มือกลับสั่นระริก

ตลอดเวลา

ชายชราพลังการฝึกปรือลึกล้ำ อาศัยกำลังภายในสะกดตัวยาในกระเพาะ มิให้แผ่ซ่านกระจายกล่าวว่า

"รีบไปตักน้ำเย็นมาสองอ่าง"

เตียมา ซุนมา ไม่ได้ดื่มน้ำชา แต่เห็นเหตุแปรเปลี่ยนอุบัติอย่างกะทันหัน ล้วนประหวั่นจนลนลาน รีบวิ่งตะบึงเข้าห้องชั้นใน

สตรีชราพึมพำว่า

"สถานที่นี้ประหลาดพิกลยิ่ง"

นางมิได้พกอาวุธติดตัว ดังนั้นก้มกายลง ดึงดาบยาวที่หว่างเอวบ่าวชายคนหนึ่ง มิคาดพอก้มศีรษะลงรู้สึกฟ้าหมุนดวงดินโคลงเคลงไม่อาจยืนหยัดมั่น ต้องกระแทกนั่งลง นิ้วมือกระทบถูกด้ามดาบ กลับไม่สามารถกุมกระชับมั่น

รอคอยอยู่ชั่วขณะ ยังมิเห็นหญิงรับใช้ทั้งสองกลับออกมา ชายชราทราบว่าศัตรูซุ่มซ่อนอยู่ภายใน หญิงรับใช้ทั้งสองคนเพลี่ยงพล้ำเสียทีแล้ว รู้สึกศีรษะมึนงงตาพร่าพราย ยิ่งมายิ่งหนักอึ้ง แทบคิดใคร่ปิดเปลือกลง

มันสำนึกว่าขอเพียงตนเองสลบไสลไป ชีวิตทั้งเจ็ดต้องตกอยู่ในเงื้อมมือฝ่ายตรงข้าม ขณะจะประคองยืนหยัด พลันได้ยินเสียงฝีเท้าดังมา จึงช้อนตาเพ่งมอง

ภายใต้เปลวเทียนสาดส่อง เห็นเป็นเงาร่างอ้อนอ้อนแน่งน้อยหลายสาย ล้วนเป็นสตรีในอาภรณ์ชุดขาว

ชายชราตวาดก้อง กราดฟาดฝ่ามือขวาอย่างดุดัน ได้ยินเสียงกรีดร้องดังขึ้น มีคนถูกกระแทกใส่ร่างลอยละลิ่วไป

ชายชราแผ่พุ่งพลังออก ฤทธิ์ยาก็กระจายขึ้นมา เบื้องหน้าสายตาปรากฏดาวทองระยิบระยับ สองเข่าอ่อนระทวย ต้องกระแทกนั่งลงกับเก้าอี้ แว่วเสียงสตรีนางหนึ่ง อุทานดังเอ๊ะ จากนั้นสิ้นสติสมประดี!

นักสู้สมาคมฟ้าดินนอนทอดกายบนพื้น ล้วนหรี่ตาชมดู เห็นซังยี้ชักนำสตรีกลุ่มหนึ่งออกมา ชายชราแม้ถูกยาสลบทำร้าย ยังกราดฟาดฝ่ามือออกอย่างเกรี้ยวกราด กระแทกสตรีชุดขาวนางหนึ่งปลิวกระเด็นไปวาเศษ ชนโต๊ะตัวหนึ่งแตกหักเป็นสี่ห้าเสี่ยง

ทุกผู้คนโห่ร้องก้องอื้ออึง กระโดดปราดขึ้นจากพื้น สะอึกถึงเบื้องหน้าชายชรา กลับเห็นมันสลบไสลไปแล้ว

ฮวงจี่ตงกริ่งเกรงมันเสแสร้งแกล้งดัด ประกบนิ้วสกัดจุดบนร่างมันอีกสามแห่ง ค่อยหันกายมา จี้สกัดจุดของสตรีชราและชายกลางคนอมโรค

อ้ยเซี่ยวป้อดีดกายขึ้น หัวร่อฮาฮากล่าวว่า

"จึงซาเสียวไน่ (นายหญิงอันดับสามตระกูลจึง) ท่าน สบายดี?"

พลางน้อมกายคารวะสตรีชุดขาวนางหนึ่ง

สตรีชุดขาวนั้นคือจึงซาเสียวไน่ ซึ่งมีศักดิ์ศรีสูงสุดในหมู่บ้านตระกูลจึง เคยยกซังยี้ให้กับอุ้ยเซี่ยวป้อ ยามนั้นรีบคารวะตอบ กล่าวว่า

"อุ้ยเสียวเอี้ย (นายเล็กแซ่อุ้ย) ท่านคร่ากุมศัตรูยิ่งใหญ่ของพวกเรามา มิทราบสมควรทดแทนพระคุณอย่างไร บัดนี้ขอแนะนำให้รู้จักกับซือแป้พวกเรา"

พลางชักนำอุ้ยเซี่ยวป้อ มาถึงเบื้องหน้าสตรีชุดเหลืองนางหนึ่ง

สตรีชุดเหลืองนั้นกำลังนวดเฟ้นกลางหลังให้กับสตรีชุดขาวที่รับบาดเจ็บ ผู้บาดเจ็บพลันกระอักโลหิตจากปากโอ๊กใหญ่ สตรีชุดเหลืองยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

"มิเป็นไรแล้ว"

สุ้มเสียงไพเราะเสนาะโสตยิ่ง

อุ้ยเซี่ยวป้อเห็นสตรีชุดเหลืองล่วงเลยวัยกลางคน สุ้มเสียงกลับสดใสดุจดรุณี ศีรษะรัดห่วงทองอันหนึ่ง สองเท้าเปลือยเปล่า หว่างเอวรัดสายรัดหลากสีอาภรณ์ การแต่งกายประหลาดพิสดารยิ่ง

พอเพ่งตามอง พบว่าผมเผ้านางขาวดอกเลา ใบหน้ายังขาดผุดผ่องเป็นยองใย เพียงแต่หางตามีรอยย่นมิน้อย ที่แท้มีอายุสูงวัยเท่าใดไม่อาจทราบชัด ดูจากผมเผ้าสมควรกว่าหกสิบ รูปโฉมกลับคล้ายสตรีอายุสามสิบเศษ

อุ้ยเซี่ยวป้อเห็นสตรีชุดเหลือง เมื่อเป็นซือแป้ซาเสียวไน่ จึงคุกเข่าลงโขกศีรษะกล่าวว่า

"พั่วพั้วเจ้เจ๊ (พี่สาวชรา) อุ้ยเซี่ยวป้อขอคำนับท่าน"

สตรีชุดเหลืองหัวร่อพลางกล่าว

"เด็กน้อยเรียกเราว่าอะไร?"

อุ้ยเชี่ยวปัอผุดลุกขึ้น กล่าวอย่างจริงจัง

"ท่านเป็นซือแปของซาเสียวไน่ ข้าพเจ้าสมควรเรียกท่าน เป็นพั่วพั้ว (คำยกย่องสตรีชรา) แต่ดูจากรูปโฉมท่าน อย่างมากเพียงเป็นเจ้เจ๊ (พี่สาว) ข้าพเจ้า ดังนั้นเรียกหาเป็นพั่วพั้วเจ้เจ๊"

"คิก คิก อย่างมากเพียงเป็นเจ้เจ๊เจ้า? หรือไม่อาจเป็นม่วยม่วย (น้องสาว) เจ้า?"

อุ้ยเชี่ยวปัอกล่าวอย่างเป็นจริงเป็นจัง

"ข้าพเจ้าหากได้ยินสุ้มเสียงท่านจากห้องข้างเคียง คงเรียกหาท่านเป็นพั่วพั้วม่วยม่วยแล้ว"

สตรีชุดเหลืองหัวร่อจนตัวงอ กล่าวว่า

"เด็กน้อยน่าสนใจนัก คารมกลอกกลิ้งคมคาย รู้จักประจบเอาใจผู้คน มิน่าเล่าแม้แต่วีรบุรุษเยี่ยงกุยซือแป๊ะ (ศิษย์ผู้พี่ของอาจารย์แซ่กุย) เรายังเพลี่ยงพล้ำเสียทีเจ้า!"

วาจาพอกล่าวออก ทุกผู้คนล้วนแตกตื่นตระหนกยิ่ง

อุ้ยเชี่ยวปัอชี้มือไปยังชายชรา กล่าวว่า

"เล่า...เล่าเอี้ยจื้อนี้ เป็นซือแป๊ะของพั่วพั้วเจ้เจ๊?"

สตรีชุดเหลืองกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ถูกแล้ว เรามิได้พบท่านผู้เฒ่ามาสี่สิบปีแล้ว ตอนแรกแทบจดจำมันไม่ออก จวบจนท่านผู้เฒ่าลงมือ ฝ่ามือฮุ้นช้วยฉิ่งเนี่ย (เมฆขวางยอดเขาฉิ่งเนี่ย) นี้ในแผ่นดินตงง้วนมิมีผู้ใดใช้ออก เพิ่งทราบว่าเป็นมัน"

"เมื่อเป็นคนกันเอง สมควรทำอย่างไร?"

สตรีชุดเหลืองส่ายหน้ากล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"เราก็มิทราบ ซือแป๊เราหากทราบเรื่อง คงต้องดุด่าเราแน่นอน"

แลเห็นหญิงรับใช้หลายนาง ถือเส้นเชือกรอคอยอยู่ด้านข้าง จึงเอ่ยสืบต่อ

"เจ้าหากต้องการให้พันธนาการมัน ก็ออกคำสั่งเถอะ เรื่องนี้ไม่เกี่ยวข้องกับเรา เรามิกล้าพันธนาการซือแป๊ะ แต่หากไม่พันธนาการท่านผู้เฒ่าพอฟื้นคืนสติมา เรากลับสู้มันมิได้ เชียวตี่ตี่ (น้องชายเล็ก) ท่านสู้

ได้หรือไม่?"

อุ้ยเซี่ยวป๋อลิงโลดยิ่ง กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ข้าพเจ้ายิ่งสู้มิได้"

ตนทราบว่านางกล่าวเช่นนี้ เพียงคิดสลัดหลุดจากความรับผิดชอบหาได้อยู่ฝ่ายซือแป๊ะไม่ รีบกล่าวกับนักสู้สมาคมฟ้าดินว่า

"ผู้คนเหล่านี้เป็นพวกพ้องโง้วซำกุ่ย มิใช่คนดีงาม สมาคมฟ้าดินเราจะพันธนาการมัน ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับพั่วพั้วเจ้เจ็แม้แต่น้อย"

นักสู้สมาคมฟ้าดินเมื่อครู่ถูกชายกลางคนอมโรคหยอกเย้าก่อกวนนับเป็นความอัปยศอันยิ่งใหญ่ ล้วนชุ่นแค้นแน่นอก ดังนั้นรับเส้นเชือกมาพันธนาการชายชรา สตรีชรา ชายกลางคนอมโรคและบ่าวชายทั้งสองอย่างแน่นหนา

สตรีชุดเหลืองกล่าวว่า

"กุยซือแป๊ะไฉนเป็นพวกพ้องของโง้วซำกุ่ย พวกเจ้ากำลังทำอะไร?"

อุ้ยเซี่ยวป๋อจึงบอกเล่าเหตุการณ์ที่พบกับชายชราและพวกในร้านอาหาร แต่ไม่พาดพิงถึงเรื่องชายกลางคนอมโรคหยอกเย้าวานรแปดแขนและพวก เพียงบอกว่าปีศาจอมโรคมีพลังฝีมือร้ายกาจ ยิ่งทั้งหมดล้วนมิใช่คู่มือของมัน

สตรีชุดเหลืองพอฟังจบความ กวาดตาไปยังชายกลางคนอมโรคแวบหนึ่ง กล่าวว่า

"กุยเซี่ยวซือตี๋ (ศิษย์ผู้น้องที่เป็นบุรุษ) นี้ เป็นชีวิตจิตใจกุยซือแป๊ะสองสามีภรรยา ป่วยเป็นโรคสาหัสตั้งแต่เล็ก ได้รับการช่วยชีวิตจากซือแป๋เรา จนบัดนี้ยังไม่แข็งแรงดังเดิม"

เบือนหน้ามายังชายชรา เอ่ยสืบต่อ

"กุยซือแป๊ะนิสัยเที่ยงธรรม ไฉนเป็นพวกพ้องกับโง้วซำกุ่ย? ฮิฮิ หากเป็นเช่นนั้นจริง ซือแป๋เราคงมิอาจด่าเรา"

ฟังจากน้ำคำนาง คล้ายเกรงกลัวซือแป๋ยิ่ง

อุ้ยเซี่ยวป๋อกล่าวว่า

"ผู้ใดช่วยเหลือโง้วซำกุ่ย ล้วนมีความผิดสมควรตาย ซือแป๋ท่านหากทราบเรื่อง ยังยกย่องชมเชยท่านอีก"

สตรีชุดเหลืองเพียงยิ้มเล็กน้อย ขบคิดชั่วขณะจึงกล่าว

"ซาเสียวไน่ รอสักครู่ซือแป๊ะเราฟื้นคืนสติมาคงต้องอาละวาดเป็นการใหญ่ พวกเราก็ไม่อาจฆ่ามัน มิสู้ทิ้งพวกมันอยู่ที่นี้ พวกเราหลบลี้หนีหน้า ให้พวกมันมิทราบตลอดกาลว่า ถูกผู้ใดพันธนาการ ดีหรือไม่?"

ซาเสียวไน่กล่าวว่า

"ซือแปเมื่อสั่งมา ย่อมต้องปฏิบัติตาม"

แต่หวนนึกถึงพำนักในที่นี้เนิ่นนานปี หากคิดโยกย้ายจากไปอย่างกะทันหัน อดอาลัยอาวรณ์มิได้ พร้อมกันนั้นการขนย้ายสิ่งของก็ยากเย็นไม่น้อย

สตรีชราชุดขาวอายุหกสิบเศษนางหนึ่ง พลันกล่าวว่า

"บัดนี้สามารถคร่ากุมศัตรูสำคัญ พวกเราก็นำไปเซ่นสังเวยผู้ล่วงลับทุกท่าน จากนั้นเผาป้ายสถิตวิญญาณทิ้ง"

ซาเสียวไน่ผงกศีรษะกล่าวว่า

"พั่วพั้วกล่าวถูกต้อง"

ทั้งหมดมายังห้องสถิตวิญญาณ ฉุดลากโง้วจือย้งมา ผลักไสมันคุกเข่าลงกับพื้น ซาเสียวไน่ประคองหนังสือเล่มหนึ่งลงจากแท่นบูชา ส่งถึงเบื้องหน้าโง้วจือย้ง กล่าวว่า

"โง้วตั่วนั้ง นี่คือหนังสืออะไร ท่านคงจดจำได้กระมัง?"

โง้วจือย้งพอเห็นความหนา รูปเล่มของหนังสือเล่มนี้ ก็ทราบว่าเป็นหนังสือประวัติศาสตร์เหม็ง ซึ่งส่งเสริมมันได้เป็นนายอำเภอเมืองเอี้ยงจิว จึงผงกศีรษะรับ

ซาเสียวไน่กล่าวอีกว่า

"ท่านลองดูว่าที่นี้สิงสถิตวิญาณผู้ใดบ้าง?"

โง้วจือย้งเพ่งตามองรายนามบนป้ายสถิตวิญญาณ เห็นสลักคำจึงชงเชี้ยจึงเท่งเส้ง ลี้เหล็งเจียก เทียยุ่ยพัว ลี้ฮ้วง เฮ้งเตี่ยวเจ็ง...รวมหลายสิบชื่อล้วนเป็นบัณฑิตที่จัดทำหนังสือประวัติศาสตร์เหม็ง ถูกมันทำร้ายเสียชีวิต!

โง้วจือย้งดูเพียงแปดเก้าชื่อ ก็แตกตื่นจนขวัญหนีดีฝ่อ มันถูกตัดลิ้นหลั่งโลหิตมิหยุดยั้ง ความจริงเสียชีวิตไปครึ่งหนึ่งแล้ว ยามนี้ถึงกับร่างอ่อนระทวย สั่นระริกตลอดเวลา

ซาเสียวไน่เค้นเสียงว่า

"ท่านเพราะละโมบชื่อเสียงลาภยศ กลับทำร้ายผู้ไร้ความผิดเหล่านี้ถึงแก่ชีวิต พวกเราหากมิได้รับการช่วยเหลือจากซือแป้ ดงถูกท่านไล่ล่าสังหารด้วย บัดนี้ท่านตกอยู่ในเงื้อมมือพวกเรา หากฆ่าทิ้งในมีดเดียวออกจะกรุณาท่านไป เพียงแต่พวกเราไม่โหดเหี้ยมอำมหิตเยี่ยงท่าน ท่านหากคิดใคร่ตายอย่างสะดวกตายก็จัดการกับตัวเองเถอะ"

พลางสะบัดมือตบคลายจุดให้กับโง้วจือย้ง เหวี่ยงมีดสั้นเล่มหนึ่งลงบนพื้นเบื้องหน้ามัน

โง้วจือย้งหยิบฉวยมีดสั้นขึ้น แต่บุคคลเขลาขลาดกลัวตายเยี่ยงนี้หากให้มันอัดวินิบาตกรรม ไหนเลยมีกำลังขวัญเช่นนั้น? พลันหันกายไปหมายหลบหนีออกนอกห้องสถิตวิญาณ

มิคาดเพิ่งสืบเท้าก้าวหนึ่ง เห็นสตรีชุดขาวหลายสิบนางบดบังขวางหน้าไว้ ลำคอโง้วจือย้งส่งเสียงครอกครอก สั่นหงายลงกับพื้น ชักกระตุกหลายคราก็แน่นิ่งไป!

ซาเสียวไน่พลิกร่างมันกลับมา เห็นลมหายใจมันชะงักขาดห้วง ใบหน้าเนืองนองด้วยโลหิต สองตาเบิกโพลง สภาพการตายน่าสะพรึงกลัวยิ่ง จึงกล่าว

"ผู้ใดประกอบกรรม ต้องรับผลกรรมสนอง ในที่สุดขุนนางโฉดนี้ต้องตายไป"

งอเข่าคุกลงที่หน้าแท่นสถิตวิญาณ อธิษฐานว่า

"เชียงกงทุกท่าน ความแค้นยิ่งใหญ่ของพวกท่านได้ชำระล้างแล้ว ขอวิญญาณบนสรวงสวรรค์โปรดนอนตาหลับเถอะ"

เหล่าสตรีชุดขาวพากันคุกเข่าลง ส่งเสียงร่ำไห้สนั่นหวั่นไหว

อุ้ยเซี่ยวป้อและนักสู้สมาคมฟ้าดิน ก็คำนับต่อป้ายสถิตวิญญาณ มีแต่สตรีชุดเหลืองยืนหยัดอยู่ด้านข้าง ขมวดคิ้วเล็กน้อย มิทราบมีความในใจใด

เหล่าสตรีร่ำไห้ชั่วขณะ ก็กราบขอบคุณต่ออุ้ยเซี่ยวป้อที่คร่ากุมศัตรูมา อุ้ยเซี่ยวป้อรีบคำนับตอบ กล่าวว่า

"เรื่องเล็กน้อยมิต้องเกรงอกเกรงใจ หากแม้นพวกท่านยังมีศัตรูอื่นอีก

ลองบอกต่อข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะคร่ากุมมาให้กับพวกท่าน"

ชาเสียวไน่กล่าวว่า

"ขุนนางกังฉินเมี่ยงไป๋ ถูกอุ้ยเซียงกงฆ่าทิ้งกับมือ โง้วจือยังก็ถูกอุ้ยเซียงกงคร่ากุมมาสำเร็จโทษ พวกเราไม่มีศัตรูคู่แค้นอื่นอีก"

จากนั้น เหล่าสตรีเคลื่อนย้ายป้ายสถิตวิญญาณลงมา ตระเตรียมเผาทิ้ง

สตรีชุดเหลืองเห็นพวกนางกระทำเรื่องยุ่งยากมากหลาย จึงหันกายออกจากห้อง กลับห้องโถงใหญ่ที่ควบคุมตัวชายชรา สตรีชราและพวก

อุ้ยเชี่ยวปัอและนักสู้สมาคมฟ้าดินติดตามออกไป เห็นชายชราสตรีชราชายกลางคนอมโรคและพวก ยังมิได้สติมา

สตรีชุดเหลืองยิ้มพลางกล่าวว่า

"เด็กน้อย เจ้าหากคิดแพร่พิษทำร้ายคน ยังต้องศึกษาให้ดี"

อุ้ยเชี่ยวปัอรีบกล่าวว่า

"ถูกแล้ว พวกมันมีพลังฝีมือสูงเยี่ยม ผู้เยาว์หากไม่แพร่ตัวยามอมเมาคน คงต้องถูกบิดศีรษะหลุดจากบ่า ฝีมือต่ำช้าเช่นนี้ เป็นที่หยามหยันของนักสู้ผู้กล้าในยุทธจักร คราหน้าข้าพเจ้ามิกล้ากระทำอีก"

"ฝีมือต่ำช้าอันใด? ฆ่าคนคือฆ่าคน มิว่าใช้ดาบ ใช้เพลงหมัดฝ่ามือแพร่ยาผสมพิษ ล้วนสามารถฆ่าคน ผู้ใดกล้าหยามประณาม? โง้วจือยังนั้นปรักปรำป้ายผิดต่อผู้คน แม้ไม่ได้แพร่พิษ หรือนับเป็นคนดีงามได้?"

วาจาประดานี้สร้างความลิงโลงยินดีแก่อุ้ยเชี่ยวปัอยิ่ง กล่าวว่า

"พั่วพั้วเจ้เจ๊ ท่านกล่าวถูกต้อง ข้าพเจ้าเมื่ออายุยังเยาว์ เคยช่วยเหลือคนผู้หนึ่งนามเม้าจับโป๊ย ซัดปูนขาวใส่ศัตรู ช่วยชีวิตของมัน บอกว่าข้าพเจ้าใช้วิธีต่ำช้าสามานย์ ใช้แส้ฟาดโบยข้าพเจ้าอย่างดุดันน่าเสียดาย ที่ตอนนั้นพั่วพั้วเจ้เจ๊ไม่อยู่ข้างกาย มิเช่นนั้นจะได้สั่งสอนมันสักครา"

สตรีชุดเหลืองกล่าวว่า

"เพียงแต่เจ้าแพร่พิษต่อกุยซือแป๊ะเรา เราก็ต้องฟาดโบยเจ้าสักครา"

"ตอนลงมือ ข้าพเจ้ามิทราบว่ามันเป็นซือแป๊ะของท่าน"

"หากแม้นเจ้าทราบว่า มันเป็นซือแป๊ะเรา และคิดบิดศีรษะเจ้า

เจ้ามียาพิษอยู่ในมือ จะลงมือต่อมันหรือไม่?"

อุ้ยเซี่ยวป๊อหัวร่อฮิฮิกล่าวว่า

"ท่ามกลางความเป็นความตาย ได้แต่ล่วงเกินแล้ว"

"นับว่าเจ้ากล่าวความสัตย์จริง ผู้อื่นคิดปลิดชีวิตเจ้า เจ้าไหนเลยไม่อาจชิงลงมือก่อน? เราที่คิดฟาดโบยเจ้า เนื่องเพราะเจ้ามิรู้จักดีชั่วไป ซิ่งคุ้งป๊อเต็ก (จอมหมัดไร้เทียมทาน) กุยซิงชิ่วมีชื่อเสียงกระเดื่องเลื่องลือพลังการฝึกปรือลึกล้ำกล้าแข็ง เจ้าคิดใช้ยาสลบทำร้ายมัน ท่านผู้เฒ่าเพียงยึดถือเป็นผงพริกไทย"

อุ้ยเซี่ยวป๊อกล่าวอย่างตื่นเต้นสงสัย

"แต่ทว่ามัน...มัน..."

"เจ้าผสมยาสลบอยู่ในน้ำชา เป็นลวดลายของอันธพาลที่เปิดโรงเตี๊ยมมืด ผู้อื่นเป็นนักเลงเก่าอายุแปดสิบปี ไหนเลยดื่มลงไปอย่างงมงาย?"

อุ้ยเซี่ยวป๊อทั้งแตกตื่นทั้งลิงโลด คาดคะเนเรื่องราวได้หลายส่วน กล่าวว่า

"ที่แท้...พั่วพั้วเจ้เจ๊ผลัดเปลี่ยนเป็นยาสลบชั้นที่หนึ่ง!"

"เหลวไหล เป็นกุยซือแปะตัวร้อนเป็นไข้ สลบไสลไปเอง เกี่ยวข้องใดกับเรา? หนึ่งเป็นปีศาจอมโรค อีกสองคนคือชายชราและสตรีชราอายุแปดสิบ พลันสิ้นสติสมประดี เกี่ยวข้องใดกับเรา?"

ปากนางกล่าวอย่างเป็นจริงเป็นจัง สายตากลับทอแววคึกคะนอง

อุ้ยเซี่ยวป๊อทราบว่านางกริ่งเกรงภายหน้าซือแป๋ตำหนิดุด่า ดังนั้นยืนกรานไม่ยอมรับ ในใจบังเกิดความนับถือเลื่อมใส ถูกอัธยาศัยใจคอต่อสตรีนางนี้ยิ่ง พลันคุกเข่าลงกับพื้น กล่าวว่า

"พั่วพั้วเจ้เจ๊ ข้าพเจ้าขอกราบท่านเป็นอาจารย์ เรียกหาท่านเป็นซือแป๋เจ้เจ๊

สตรีชุดเหลืองหัวร่อคิกออกมา ยื่นแขนขวาออกแตะสัมผัสกับไต้คางอุ้ยเซี่ยวป๊อ

อุ้ยเซี่ยวป๊อรู้สึกไต้คางเย็นเฉียบ พอก้มศีรษะมองดูถึงกับใจหายวาบ วัตถุที่แตะสัมผัสกับปลายคางหาใช่มือมนุษย์ หากแต่เป็นตาขอเหล็กดำมะเมื่อมปลายตาขอแหลมคมเป็นประกายวาววับอันหนึ่ง!

สตรีชุดเหลืองกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"เจ้าคอยดูด้วย"

พลางใช้มือซ้ายตลบแขนเสื้อข้างขวา เผยเห็นช่วงแขนขาวผ่องกลมกลึง เห็นข้อมือนางขาดสะบั้นเสมอข้อ หามีฝ่ามือไม่ จัดทำตาขอเหล็กอยู่บนข้อมือแทน

สตรีชุดเหลืองกล่าวว่า

"เจ้าหากคิดเป็นศิษย์เรา ก็ตัดมือข้างหนึ่งทิ้งเราจะจัดทำ ตาขอเหล็กให้คันหนึ่ง"

ที่แท้สตรีนางนี้นามฮ่อทิชิ่ว (มือเหล็กแซ่ฮ่อ) เป็นประมุขนิกายโง้วตั๊กก่า (นิกายเบญจพิษ) กระทำเรื่องราวตามอารมณ์ ภายหลังกราบกรานวีรบุรุษสำนักฮั้วซัวอ้วงเซ้งจี่เป็นอาจารย์ เปลี่ยนชื่อเป็นฮ่อเท็กชิ่ว หลังจากราชวงศ์เหม็งล่มสลาย นางติดตามอ้วงเซ้งจี่สู่โพ้นทะเลเมื่อสิบปีก่อน ได้รับคำสั่งอาจารย์มาปฏิบัติเรื่องราว ช่วยชีวิตซาเสียวไน่และหญิงม่ายตระกูลจึงโดยบังเอิญ พร้อมกับถ่ายทอดวิชาฝีมือแก่พวกนาง

(บทบาทของฮ่อเท็กชิ่วปรากฏในเรื่องเพ็กฮ้วยเกี่ยม)

คราวนี้นางแวะมาเยี่ยมเยียน ประจวบกับเห็นชังยี้นำยาสลบมา พร้อมกับบ่งบอกสาเหตุความนัย ฮ่อทิชิ่วทราบว่าฝ่ายตรงข้ามฝีมือกล้าแข็ง ยาสลบธรรมดามิอาจกล้ำกรายทำร้าย จึงผสมตัวยาอื่นลงในอ่างน้ำ

ความสามารถในการใช้พิษของฮ่อเท็กชิ่ว เป็นเอกในแผ่นดินหลังจากติดตามอ้วงเซ้งจี่ก็เลิกราไม่ใช้ ยามนี้คิดใคร่ทดสอบฝีมือตนเองจึงกระทำไป มิเช่นนั้นอาศัยยาสลบธรรมดาที่อุ้ยเซี่ยวป้อได้จากราชองครักษ์ ไหนเลยสยบจอมหมัดไร้เทียมทานได้?

ชายกลางคนอมโรคกุยเจ็ง ตอนอยู่ในครรภ์มารดาก็ป่วยไข้ ความจริงยากชุบเลี้ยงเติบใหญ่ ภายหลังรับประทานยาวิเศษทรงค่า จึงสามารถรักษาชีวิตไว้ แต่ร่างกายและสมองล้วนได้รับความกระทบกระเทือนไม่อาจแข็งแรงเยี่ยงคนธรรมดา

จอมหมัดไร้เทียมทาน มีบุตรโทนเพียงคนเดียว รักถนอมยิ่งกว่าชีวิต เนื่องเพราะเป็นโรคเรื้อรังตั้งแต่เล็ก ออกจะตามใจเกินไป ขาดการอบรมกล่อมเกลา กุยเจ็งแม้ร่ำเรียนฝีมือสูงเยี่ยม ย่างเข้าวัยกลางคน แต่

ความคิดอ่านและนิสัยใจคอ ยังเป็นเฉกเช่นกับเด็กทารกอายุเจ็ดแปดขวบ

ตอนที่ฮ่อเท็กชิ่วแพร่ตัวยาในอ่างน้ำ มิทราบว่าฝ่ายตรงข้ามเป็นใคร รอจนพบว่าเป็นจอมหมัดไร้เทียมทานและครอบครัว อดประหวั่นพรั่นใจมิได้ แต่เหตุการณ์ดำเนินถึงขั้นนี้ สุดที่จะแก้ไขกลับกลาย ได้ยินอุ้ยเซี่ยวป๊อคารมหลักแหลม หวนนึกถึงเกาะโพ้นทะเลที่เร้นกายอาศัยอยู่ ไหนเลยมีบุรุษหนุ่มดีกตะนองเยี่ยงนี้จึงนิยมชมชอบยิ่ง

อุ้ยเซี่ยวป๊อพอฟังว่า ต้องตัดมือข้างหนึ่ง จึงสามารถกราบกรานนางเป็นอาจารย์ ถึงกับทั้งเกรงกลัวเจ็บปวด ทั้งไม่อาจตัดใจ สีหน้าลังเลขึ้นมา

ฮ่อเท็กชิ่วยิ้มพลางกล่าวว่า

"เจ้ามิต้องกราบอาจารย์แล้ว เราก็ไม่มีเวลาถ่ายทอดวิชาฝีมือแก่เจ้า กลับมีอาวุธลับน่าเล่นชิ้นหนึ่งกำนัลให้ มิให้เจ้าตัดพ้อในใจว่า โชกศีรษะเปล่าเรียกหาคำ "ซือแป๋เจ้เจ๊" โดยเปล่าประโยชน์"

อุ้ยเซี่ยวป๊อกล่าวว่า

"คำ "ซือแป๋เจ้เจ๊" รับรองไม่เรียกหาโดยเปล่าประโยชน์ ต่อให้ท่านไม่ถ่ายทอดวิชาฝีมือ หรือกำนัลสิ่งของแก่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าเรียกโกวเนี้ยงดงามเยี่ยงท่านเป็นซือแป๋เจ้เจ๊อีกหลายคำ ในใจก็เบิกบานยิ่ง"

"คิกคิก วานรน้อยคารมกลอกกลิ้ง กลับกล่าวเหลวไหลต่อพั่วพั้วเจ้า"

นางมีนิสัยปล่อยตัวปล่อยใจ ไม่ยึดถือมารยาทอันคร่ำครึ อุ้ยเซี่ยวป๊อชมเชยนางสวยงาม นางมิเพียงไม่ถือเป็นการลวนลาม กลับปลื้มปีติกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"วานรน้อย เจ้าเรียกอีกคำ"

อุ้ยเซี่ยวป๊อเรียกหาอย่างยิ้มแย้ม

"เจ้เจ๊ เจ้เจ๊อันประเสริฐ"

ฮ่อเท็กชิ่วร้องโอยกล่าวว่า

"ยิ่งมายิ่งวุ่นวายแล้ว"

พลันยื่นมือซ้ายออก ตะปบคว้าคอเสื้ออุ้ยเซี่ยวป๊อหิ้วมาทางซ้าย

ได้ยินเสียงขวับขวับติดต่อกัน เทียนไขบนโต๊ะสามเล่มดับวูบลง ผนังด้านตรงข้ามบังเกิดเสียงเพียะพะถี่ยิบ ดุจถูกฝนสาดซัด ดังอยู่ชั่วขณะ

จึงชะงักขาดหาย

อุ้ยเชี่ยวป๊อกล่าวอย่างตื่นเต้นตระหนก

"นี่เป็นอาวุธลับใด?"

"เจ้าไปชมดูเอง"

คลายนิ้วมือซ้ายทั้งห้า ร่างของอุ้ยเชี่ยวป๊อจึงตกถึงพื้น

อุ้ยเชี่ยวป๊อหยิบฉวยเชิงเทียน ที่จุดเทียนไขลุกช่วงโชติจากโต๊ะทางซ้าย ส่องดูผนังด้านตรงข้าม เห็นปักตรึงด้วยเข็มเหล็กกล้าแวววาวหลายสิบเล่ม ทุกเล่มจมลึกไปในผนัง

อุ้ยเชี่ยวป๊อนับถือเลื่อมใสยิ่ง กล่าวว่า

"เจ้เจ๊ ท่านไม่ขยับเคลื่อนไหว ไฉนซัดเข็มเหล็กกล้ามากมายปานนี้ได้?" อาวุธลับร้ายกาจเยี่ยงนี้ในใต้หล้ายังมีผู้ใดสามารถ หลบหลีกเลี่ยงพ้น?"

"ครั้งกระโน้นเราใช้อาวุธลับฮ่ำซัวเซี่ยเอี้ย (แฝงทรายซัดเงา) นี้ซัดใส่ซือแป้เรา ท่านผู้เฒ่ากลับหลบเลี่ยงได้ แต่นอกจากซือแป้เราแล้วน้อยคนนักที่สามารถเลี่ยงพ้น"

อุ้ยเชี่ยวป๊อกล่าวว่า

"ซือแป้ท่านคงให้ท่านทดลองซัดใส่มัน ระมัดระวังตัวล่วงหน้า"

"ตอนนั้นเรายังเป็นศัตรูกับซือแป้เรา ก่อนหน้านี้ท่านผู้เฒ่ามิทราบว่าเราจะซัดอาวุธลับออก"

อุ้ยเชี่ยวป๊อกลอกตาแล้วกล่าว

"เจ้เจ๊ ตอนนั้นท่านหากชี้มือไปทางทิศตะวันออก ร้องว่า "เอ๊ะเป็นผู้ใดรุดมา?" ซือแป้ท่านย่อมต้องกวาดตามองตาม ท่านพลันซัดอาวุธลับออก รับรองต้องถูกเป้าหมาย"

"อืมม์ อาจบางทีเจ้ากล่าวได้มิผิด เข็มเหล็กกล้านี้อาบพิษร้ายแรง ซือแป้เราหากไม่อาจเลี่ยงพ้นคงต้องเสียชีวิต"

พลางล้วงถุงมือที่ตัดเย็บจากหนังกวางสองใบสวมลงบนนิ้ว หัวแม่มือและนิ้วชี้ข้างซ้าย ถอนเข็มเหล็กกล้าออกจากผนังทีละเล่ม จากนั้นปลดสายคาดเหล็กจากเสื้อชั้นในเส้นหนึ่ง บนสายคาดติดตั้งกล่องเหล็กกล้าใบหนึ่ง ฝากล่องเจาะรูเล็กๆ มากหลาย

อุ้ยเซี่ยวป๊อเข้าใจในบัดดล ปรบมือร่ำร้องว่า

"เจ้เจ๊ อาวุธลับของท่านยอดเยี่ยมนัก ที่แท้ติดตั้งอยู่ในเสื้อผ้า ขอเพียงกดปุ่มกลไกบนสายคาดเหล็กเบาๆ เข็มอาบยาพิษจะพุ่งออกจากกล่องเหล็ก"

หวนนึกถึงนางรับปากกำนัลอาวุธลับสิ่งหนึ่งต่อตน คาดว่าเป็นของนี้ สร้างความลิงโลดยิ่ง

ฮ่อเท็กซิ่วยิ้มพลางกล่าวว่า

"มิว่าอาวุธลับร้ายกาจใด ยามซัดออกต้องพึ่งพากำลังข้อความแม่นยำ พลังฝีมือเจ้าต่ำทรามไป นอกจากอาวุธลับแฝงทรายซัดเงานี้ไม่สามารถใช้อาวุธลับอื่นอีก"

พลางบรรจุเข็มเหล็กกล้า กลับเข้าไปในกล่องทีละเล่ม ให้อุ้ยเซี่ยวป๊อเลิกชุดยาว ผูกสายคาดเหล็กกับร่างกล่องเหล็กพอดีอยู่ระดับอก

ครั้นแล้ว แนะนำวิธีกดปุ่มกลไก พร้อมกับตำรับปรุงยาพิษบนตัวเข็มและยาขจัดต่ออุ้ยเซียวป๊อ กล่าวว่า

"เข็มเหล็กภายในกล่องใช้ได้สิบครั้ง พอใช้หมดสิ้นต้อง บรรจุเข้าไป อาวุธลับนี้ร้ายกาจเกินไป แม้ไม่อาบพิษร้าย พอทำร้ายถูกผู้คนก็ต้องเสียชีวิต หากมิถึงคราจำเป็น อย่าได้ใช้ออกโดยพลการ"

อุ้ยเซี่ยวป๊อรับคำ คุกเข่าลงกราบขอบคุณ

ฮ่อเท็กซิ่วกล่าวว่า

"เจ้าประคองมันสามลุกขึ้นนั่ง"

อุ้ยเซี่ยวป๊อปฏิบัติตาม ประคองจอมหมัดไร้เทียมทานสองสามีภรรยานั่งบนเก้าอี้ก่อน พอประคับประคองกุยเจ็ง พบว่าหว่างเอวมันมีวัตถุนูนออกมา คล้ายเป็นน้ำเต้าใบหนึ่ง

อุ้ยเซี่ยวป๊อเลิกเสื้อผ้ามันขึ้น เห็นเป็นถุงย่ามใบหนึ่ง ด้วยความสงสัยใคร่อยากรู้ จึงแก้ปากถุงออก พอชะโงกศีรษะดู ถึงกับแผดร้องว่า

"โอย เป็นศีรษะคนตายหัวหนึ่ง มัน...มันกำลังถลึงตามองข้าพเจ้า!"

ฮ่อเท็กซิ่วกล่าวอย่างสงสัยใจ

"กุ่ยซือตี่มิทราบสังหารบุคคลสำคัญใด กลับซุกศีรษะผู้ตายไว้ในหว่างเอว ลองหยิบออกมาชมดู"

อุ้ยเชี่ยวป้อพึมพำว่า

"คนตายเอยคนตาย ข้าพเจ้าจะหยิบท่านออกมา ท่านอย่าได้กัดข้าพเจ้า"

พลางค่อยๆ สอดมือไปในถุงย่าม คว้าจับผมของศีรษะ หัวนั้นดึงออกมาวางลงบนโต๊ะ

ภายใต้เปลวเทียนสาดส่อง เห็นศีรษะนี้ถลึงตาโปนโต เคราชี้ชันปานเส้นลวด อุ้ยเชี่ยวป้อแผดร้องสุดเสียง เซถึงถึงถอยไปสามก้าวร้องเสียงสั่นสะท้าน

"เป็น...เป็นโง้วตั่วกอ!"

ฮ่อเท็กชิ่วสะท้านใจเล็กน้อย กล่าวว่า

"เจ้ารู้จักผู้ตาย?"

"มัน...มันคือหัวหน้าหน่วยไพศาลสังกัดสมาคมข้าพเจ้า ฉายาขอทานเหล็กโง้วลักคี้!"

นักสู้สมาคมฟ้าดิน ได้ยินเสียงแผดร้องของอุ้ยเชี่ยวป้อ พากันวิ่งตะบึงเข้าห้องโถง พอเห็นศีรษะโง้วลักคี้จัดวางบนโต๊ะ ล้วนแตกตื่นคับแค้นยิ่ง

ทุกผู้คนมือแตะด้ามดาบ ถลึงจ้องมองฮ่อเท็กชิ่ว เข้าใจว่าโง้วลักคี้ถูกนางฆ่าทิ้ง

จากนั้นซังยี้วิ่งตะบึงเข้ามา อุ้ยเชี่ยวป้อยึดกุมมือนางไว้ ชี้มือไปยังศีรษะหัวนั้น กล่าวว่า

"ซังยี้ นี่คือพี่ร่วมสาบานของท่าน มันถูกโจรร้ายนี้ฆ่า ทิ้งแล้ว"

อุ้ยเชี่ยวป้อและซังยี้เคยพบหัวหน้าหน่วยไพศาลโง้วลักคี้คราหนึ่ง เนื่องเพราะถูกอัธยาศัยใจคอ จึงเคารพโง้วลักคี้เป็นพี่ร่วมสาบาน

ยามนั้นอุ้ยเชี่ยวป้อสะอึกถึงเบื้องหน้ากุยเจ็ง เตะร่างมันอย่างดุดันหลายเท้า กล่าวกับวานรแปดแขนและพวกว่า

"ศีรษะของโง้วตั่วกอ ซุกซ่อนอยู่ในร่างโจรร้ายนี้"

ทุกผู้คนเพ่งดูศีรษะนั้นอีกครา เห็นคราบโลหิตแห้งเกรอะกรังที่คอขาดโรยไว้ด้วยปูนขาว แสดงว่าใช้ตัวยาและปูนขาว ป้องกันมิให้ศีรษะเน่าเปื่อย

ซังยี้ประคองศีรษะหัวนั้น เปล่งเสียงร่ำไห้ออกมา วานรแปดแขน

ขบกรามกล่าวว่า

"พวกเราใช้น้ำเย็นสาดชโลมโจรร้ายนี้ สอบถามให้ชัดแจ้ง ค่อยฆ่ามันล้างแค้นให้กับโง้วตั่วกอ"

นักสู้สมาคมฟ้าดินโห่ร้องสนับสนุน ฮ่อเท็กชิ่วพลันกล่าวว่า

"คนผู้นี้เป็นซือตี่เรา พวกเจ้ามิอาจกระทบกระทั่งมันแม้สักขุมขนหนึ่ง"

พลางยื่นตาขอเหล็กบนข้อมือขวาออก สะบัดใส่เทียนไข บนโต๊ะหลายตรา พลิ้วกายเข้าห้องชั้นใน

นักพรตเฮี้ยงเจ็งกระชากเสียงว่า

"ต่อให้เป็นซือแป๋ของท่าน พวกเราก็จะสับมันเป็นชิ้น เล็กชิ้นน้อย"

ฮวงจี่ตงพลันอุทานดังเอ๊ะ มือซ้ายคีบเทียบไขยาวเจ็ดแปดหุนท่อนหนึ่งชูขึ้น

เทียนไขบนเชิงเทียนยังยาวเจ็ดแปดนิ้ว แต่ตอนนี้ถูกตัดเป็นหกเจ็ดท่อน แต่ละท่อนยาวมิถึงหนึ่งนิ้ว ยังคงสภาพเดิมไว้ไม่สั้มลง วิชาฝีมือนี้น่าแตกตื่นสะท้านโลกจริงๆ!

นักสู้สมาคมฟ้าดินล้วนหน้าแปรเปลี่ยนไป นักพรตเฮี้ยงเจ็งพลันชักดาบออก กล่าวว่า

"เราจะฆ่าเตียรัจฉานนี้ ล้างแค้นให้โง้วตั่วกอ จากนั้นให้สตรีนั้นฆ่าเราเถอะ"

วานรแปดแขนกล่าวว่า

"ช้าก่อน ยังคงถามไถ่ให้ชัดแจ้งจากนั้นฆ่าคนทั้งสามโดยพร้อมเพรียง"

อุ้ยเซี่ยวป้อสนับสนุนว่า

"ถูกต้อง พั่วพั้วเจ้เจ๊นี้เพียงเกรงกลัวซือแป๊ะนางสมควรฆ่าซือแป๊ะนาง ภรรยาซือแป๊ะให้หมดสิ้น ซังยี้ ท่านยกน้ำเย็นมาอ่างหนึ่ง แต่อย่าได้ใช้น้ำที่ผสมตัวยาในตุ่มห้องครัว"

ซังยี้รับคำ เข้าไปตักน้ำเย็นมาอ่างหนึ่ง วานรแปดแขนรับมาวักน้ำสาดใส่ศีรษะกุยเจ็ง

กุยเจ็งส่งเสียงจามหลายครา ลืมตาช้าๆ พอขยับเคลื่อนกายพบว่ามือเท้าถูกพันธนาการ จุดเส้นที่หว่างเอวก็ถูกสกัด ต้องกระชากเสียงว่า

"ผู้ใดล้อเราเล่น?"

นักพรตเฮี้ยงเจ็งใช้ตัวดาบตบใส่ใบหน้ามันเบาๆ แผดด่าว่า
"บรรพบุรุษเจ้ากำลังล้อเจ้าเล่น"
ชี้มือไปยังศีรษะโง้วลักคี้ ถามว่า
"คนผู้นี้ถูกเจ้าฆ่าทิ้งกระมัง?"
กุยเจ็งกล่าวว่า
"มิผิด บิดา มารดา พวกท่านอยู่ที่ใด?"
พอเหลียวมอง เห็นบิดามารดาล้วนถูกพันธนาการ สร้างความแตกตื่นจนแทบร่ำไห้ออกมา
มันติดตามบิดามาชั่วชีวิต ไม่เคยรับอันตรายใด ไหนเลยเคยเผชิญเหตุการณ์เช่นนี้? ต้องหน้านิ่วคิ้วขมวดกล่าวว่า
"พวก...พวกเจ้าคิดทำอะไร พวกเจ้าสู้เราไม่ได้ ไฉน...ไฉนสามารถพันธนาการพวกเรา?"
วานรแปดแขน หวนนึกถึงอุ้ยเซี่ยวป๊อเพิ่งสับเปลี่ยน จดหมายดำเนินการช่วยชีวิตโง้วลักคี้ รอดพ้นจากข้อหากบฏมิคาดโง้วลักคี้กลับประสบภัย ต้องสะบัดมือตบหน้ากุยเจ็งฉาดหนึ่ง ตวาดว่า
"เจ้าฆ่าคนผู้นี้อย่างไร รีบบอกมาตามความสัตย์ หากโป้ปดแม้สักครึ่งคำ จะทะลวงดวงตาเจ้าบอดไป"
พลางยื่นส่งปลายดาบ จ่อกับดวงตาข้างขวาของมัน
กุยเจ็งแตกตื่นจนขวัญหนีดีฝ่อ ส่งเสียงไอพลางกล่าว
"เรา...เราบอกแล้ว เจ้าอย่าได้ทิ่มแทงดวงตาเรา พอตาบอดก็...ก็มองไม่เห็นอันใด"
หอบหายใจแล้วเอ่ยสืบต่อ
"เจ้าพิชิตประจิมบอกว่า ฮ่องเต้แมนจูไม่ดี ขอให้เรา... ไปฆ่าพระองค์"
นักสู้สมาคมฟ้าดินหันมามองหน้ากัน อุ้ยเซี่ยวป๊อกลับ แผดด่าว่า
"มารดาท่านเถอะ แล้วโง้วซำกุ่ยเป็นตัวดีอันใด?"
กุยเจ็งกล่าวว่า
"เจ้าพิชิตประจิมเป็นแป๊ะแป๋ (ลุง) เจ้า มัน...มิใช่ตัวดีเจ้าก็มิใช่ตัวดี"
อุ้ยเซี่ยวป๊อเตะมันเท้าหนึ่ง แผดด่าว่า
"เหลวไหล โง้วซำกุ่ยเป็นจอมโฉดชั่ว ไหนเป็นแป๊ะแป๋ของเรา?"

"เป็นท่านบ่งบอกชัดๆ กลับบ่ายเบี่ยงคดโกงเราไม่มาแล้ว"
วานรแปดแขนเห็นมันกล่าวเลอะเลือนวุ่นวาย จึงตัดบทว่า
"โง้วซำกุ่ยให้เจ้าไปฆ่าฮ่องเต้แมนจู เจ้าไฉนทำร้ายคนผู้นี้?"
พลางชี้มือมายังศีรษะโง้วลักคี้ กุยเจ็งกล่าวว่า
"คนผู้นี้ เป็นผู้บัญชาการทหารมณฑลกวางตุ้ง เจ้าพิชิตประจิมบอกว่ามันอยู่ฝ่ายฮ่องเต้แมนจู มิอาจไม่ฆ่ามัน จากนั้นเจ้าพิชิตประจิมมอบยาบำรุงรักษาอาการไอแก่เรามากหลาย ทั้งยังกำนัล...กำนัลหนังเสือขาวให้ผืนหนึ่ง..."

ไอหลายคราแล้วเอ่ยสืบต่อ

"คนผู้นี้มีฝีมือยอดเยี่ยม เรากับมารดาช่วยกันลงมือ จึงสามารถฆ่ามัน พวกเจ้ารีบปล่อยเรากับบิดามารดา พวกเราจะขึ้นนครหลวงไปสังหารฮ่องเต้แมนจู"

อุ้ยเซี่ยวป๋อกระซากเสียงว่า

"อาศัยปีศาจอมโรคท่านก็คิดประทุษร้ายดังอีตั่วกอ ทุกท่านปลิดชีวิตมันสามเถอะ ทางด้านพั่วพั้วเจ้เจ็ ข้าพเจ้าจะรับผิดชอบเอง"

พลันได้ยินนอกหมู่บ้านบังเกิดสุ้มเสียงผู้คนหลายสิบคน โห่ร้องว่า

"ปีศาจอมโรค รีบไสหัวออกมา พวกเราจะสับเจ้าเป็นร้อยพันท่อนล้างแค้นให้กับโง้วตั่วกอ"

สุ้มเสียงแกร่งกร้าวกังวาน ทั้งหน้าหลังของหมู่บ้าน แม้แต่บนหลังคาตึก บังเกิดสุ้มเสียงดังอึงอล แสดงว่าทั่วทั้งหมู่บ้านถูกล้อมไว้แล้ว!

นักสู้สมาคมฟ้าดินได้ยินผู้มาคิดล้างแค้นแทนโง้วลักคี้ คล้ายเป็นพวกพ้องเดียวกัน สร้างความลิงโลดยิ่ง จี้เล่าปิ้งร้องดังๆ ว่า

"ฟ้าบิดรดินมารดร ที่เบื้องนอกเป็นคนของหน่วยใด?"

นอกหมู่บ้านและบนหลังคาตึก ปรากฏผู้คนเจ็ดแปดคนร่ำร้องว่า

"พี่น้องหน่วยใดอยู่ที่นี้?"

จี้เล่าปิ้งกล่าวว่า

"น้องพี่หน่วยไพรมรกต ขอน้อมพบกอกอทุกท่าน"

พลันเห็นประตูห้องโถงถูกผลักเปิด คนผู้หนึ่งสาวเท้าเข้ามา ร้องเรียกว่า

"เชี่ยวปัอ เจ้าอยู่ที่นี้?"

เห็นคนผู้นี้เรือนร่างสูงโปร่ง ท่วงท่าโอ่อ่าเปี่ยมราศี กลับเป็นประมุขสมาคมฟ้าดินตั้งกึงน้ำ!

อุ้ยเชี่ยวปัอลิงโลดยิ่ง ถลันไปหมอบกราบกับพื้น ร้องเรียกว่า

"ซือแป๋"

ตังกึงน้ำกล่าวว่า

"ทั้งหมดสบายดี? น่าเสียดายที่...."

พลันเหลือบเห็นศีรษะโง้วลักคี้ สร้างความคับแค้นรันทดยิ่ง สะอึกปราดไปเกาะขอบโต๊ะ น้ำตาทะลักจากเบ้ามา

แลเห็นผู้คนหลายคนทยอยเข้าห้องโถงมา หัวหน้าหน่วยพิรุณนามเบ๊เถียวเฮง ซึ่งปกครองมณฑลกวางไซ หัวหน้าหน่วยอัคคี โก้วจี่ตง ที่ปกครองมณฑลกุยจิว ก็อยู่ในจำนวนนั้น

ทุกผู้คนพอพบเห็นกุยเจ็ง พากันชักดาบออก ยังมีผู้คนยี่สิบกว่าคนเป็นบริวารหน่วยไพศาล ยิ่งขุ่นแค้นแน่นอก กุยเจ็งพอเห็นท่าทีอันดุร้ายของทุกผู้คน สร้างความแตกตื่นตระหนก ไอเพียงสองคราก็สลบสิ้นสติไป

ตั้งกึงน้ำหันกายมาถามว่า

"เชี่ยวปัอ เจ้าไฉนคร่ากุมโจรร้ายทั้งสามนี้ได้?"

อุ้ยเชี่ยวปัอจึงบอกเล่าเหตุการณ์ที่ผ่านมา เพียงแต่กับเรื่องกุยเจ็งหยอกเย้าวานรแปดแขนและพวก คนแอบอ้างปลอมเป็นโง้วจือยัง ย่อมไม่เอ่ยอ้างถึง สุดท้ายกล่าวว่า

"โจรร้ายทั้งสามนี้ฝีมือร้ายกาจยิ่ง ดีที่พวกเราได้รับการช่วยเหลือจากพั่วพั้วเจ้เจ็ท่านหนึ่ง จึงคร่ากุมมันได้ แต่พั่วพั้วเจ้เจ็บอกว่าชายชรานี้เป็นซือแป๋ของนาง ไม่อนุญาตพวกเราฆ่ามัน เป็นการล้างแค้นให้กับโง้วตั่วกอ"

ตั้งกึงน้ำขมวดคิ้วกล่าวว่า

"พั่วพั้วเจ้เจ็อันใด?"

"อายุของนางนับเป็นพั่วพั้ว (สตรีชรา) รูปโฉมกลับเป็นเช่นเจ้เจ็ ข้าพเจ้าจึงเรียกหานางเป็นพั่วพั้วเจ้เจ็"

"นางเล่า?"

อุ้ยเซี่ยวป๊อกล่าวว่า

"นางหลบซ่อนอยู่ด้านหลัง มิยอมพบหน้าซือแป๊ะของนาง ซือแป๋พวกท่านไฉนสืบเสาะถึงที่นี้?"

"โจรร้ายนี้หลังจากทำร้ายโง้วตั่วกอ พวกเราได้รับข่าวติดตามมาทั่วสี่ทิศแปดทาง"

ยามนี้อุ้ยเซี่ยวป๊อและพี่น้องหน่วยไพรมรกตเพิ่งพบหน้าเหล่านักสู้ที่เร่งรุดมา ที่แท้พี่น้องสังกัดหน่วยต่างๆ ตามมณฑลซัวตังฮ่อน้ำ โอ้วปักอานฮุยก็เข้าร่วมขบวนการไล่ล่ากุยเจ็ง ส่วนใหญ่ยังเฝ้าคุมเชิงอยู่นอกหมู่บ้าน

หัวหน้าหน่วยพิรุณและหน่วยอัคคีพากันกล่าวว่า

"น้องแซ่อุ้ย ประกอบความดีความชอบอีกครา วิญญาณบนสรวงสวรรค์ของโง้วตั่วกอ คงสำนึกในพระคุณ"

อุ้ยเซี่ยวป๊อกล่าวว่า

"โง้วตั่วกอดีต่อข้าพเจ้ายิ่ง ข้าพเจ้าย่อมต้องล้างแค้นให้กับท่าน"

วานรแปดแขนพลันกล่าวว่า

"เรียนท่านประมุข โจรร้ายนี้เมื่อครู่บอกว่า พวกมันจะขึ้นนครหลวงไปประทุษร้ายฮ่องเต้แมนจู มิทราบมีเบื้องหลังอย่างไร?"

อุ้ยเซี่ยวป๊อตัดบทว่า

"ไหนเลยมีเบื้องหลังใด? มันกริ่งเกรงพวกเราฆ่ามัน จึงกล่าวเหลวไหล ชุดหนังเสือขาวที่มันสวมใส่เป็นโง้วซำกุ่ยกำนัลให้ มันเมื่อเป็นสหายโง้วซำกุ่ยย่อมมิใช่ตัวดี รีบตัดศีรษะมันเถอะ"

ตนเห็นซือแป๋และพี่น้องสมาคมฟ้าดินรุดมาสมทบขุมกำลัง กล้าแข็งขึ้นก็ไม่กริ่งเกรงว่าพั่วพั้วเจ้เจ๊จะสอดมือยุ่งเกี่ยวอีก

ตั้งกึงน้ำกล่าวว่า

"ช่วยเหลือมันสามฟื้นคืนสติ พวเราจะสอบปากคำสักครา"

ซังยี้ตักน้ำเย็นมาถังหนึ่ง สาดชโลมจอมหมัดไร้เทียมทาน สองสามีภรรยาและกุยเจ็งฟื้นคืนสติมา

สตรีชรากุยยี่เนี้ยพอฟื้นคืนสติ ก็แผดด่าเป็นการใหญ่ บอกว่าการแพร่พิษมอมเมาคน เป็นพฤติการณ์ต่ำช้าสารเลว จอมหมัดไร้เทียมทานกุยซิงชิ่วกลับสงบปากคำไว้

ตั้งกึงน้ำกล่าวว่า

"ดูจากฝีมือพวกท่าน มิใช่ชนชั้นไร้นาม ที่แท้เรียกว่าอะไร? มีความแค้นใดกับโง้วลักดี้ตั่วกอ? ไฉนแพร่พิษทำร้ายมัน?"

กุยยี่เนี้ย (ภรรยาผู้แซ่กุย) กระชากเสียงว่า

"อาศัยพวกเจ้าเหล่าโจรน้อย รู้จักแต่ใช้ยาสลบทำร้ายคน ยังไม่คู่ควรกับการถามไถ่ชื่อแซ่เรา"

หัวหน้าหน่วยอัคคีดาบข่มขู่ มิคาดกุยยี่เนี้ยนิสัยแกร่งกร้าวกลับแผดด่ารุนแรงกว่าเดิม

อุ้ยเชี่ยวปัอพลันกล่าวว่า

"ซือแป๋พวกมันแซ่กุยข้าพเจ้าจะฆ่ากุยน้อยก่อนแล้วค่อยว่ากล่าวกัน"

พลางชักมีดสั้นประกายดำออก จ่อจี้ใส่คอหอยกุยเจ็ง

กุยยี่เนี้ยเห็นอุ้ยเชี่ยวปัอ คิดทำร้ายบุตรชายมัน ต้องประหวั่นลนลานขึ้นมา ร้องว่า

"ปีศาจน้อย หากเก่งกล้าสามารถก็สังหารมารดาอย่าได้กระทบกระทั่งบุตรชายเราแม้สักขุมขนหนึ่ง"

อุ้ยเชี่ยวปัอกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ข้าพเจ้าพานจะฆ่ากุยน้อย ไม่สังหารกุยชรา"

ทิ่มสกัดมีดสั้นใส่คอหอยกุยเจ็งเบาๆ มีดสั้นประกายดำคมกล้าสุดเปรียบปาน แม้ทิ่มแทงเบาๆ คอหอยกุยเจ็งถึงกับปรากฏโลหิตไหลหลั่งออกมา

กุยเจ็งแผดร้องว่า

"มารดา"

กุยยี่เนี้ยร่ำร้องว่า

"อย่า...อย่าได้ทำร้ายบุตรชายเรา"

อุ้ยเชี่ยวปัอกล่าวว่า

"ซือแป๋ข้าพเจ้าถามคำหนึ่ง ท่านก็ตอบมาแต่โดยดีคำหนึ่ง ภายในครึ่งชั่วยามจะไม่ฆ่าบุตรปีศาจจอมโรคของท่าน"

กุยยี่เนี้ยกระชากเสียงว่า

"บุตรชายเรามิได้ป่วยไข้ เจ้าจึงเป็นปีศาจอมโรค"

พอฟังอุ้ยเชี่ยวปัอรับปากไม่สังหารบุตรชายนางชั่วคราว ค่อย

คลายใจลง

อุ้ยเซี่ยวป้อพลันแสร้งส่งเสียงไอ ลอกเลียนสุ้มเสียงกุยเจ็ง กล่าวเสียงแหบโหย

"มารดา เรา...ค็อก ค็อก เราใกล้ตายแล้วท่านรีบบอกความจริงเถอะ ค็อก ค็อก เรามิได้อมโรค แต่ป่วยเป็นโรคมีดทะลวงคอหอย และโรคถูกรุมสับเป็นเลือดเนื้อเลอะเลือน ค็อก ค็อก..."

สุ้มเสียงอุ้ยเซี่ยวป้อ ลอกเลียนได้ละม้ายเหมือนยิ่ง กุยยี่เนี้ยถึงกับขนลุกเกรียวกราว แผดเสียงร้องว่า

"อย่าได้เลียนสุ้มเสียงบุตรชายเรา"

อุ้ยเซี่ยวป้อลอกเลียนสุ้มเสียงกุยเจ็งว่า

"มารดา ท่านหากยังไม่ตอบตำถามผู้อื่น เรา...ค็อก ค็อก เราจะเป็นโรคถูกผ่าท้อง ดับไตไส้พุงทะลักออกมา..."

กุยยี่เนี้ยมิอาจสะกดกลั้นใจ กระชากเสียงว่า

"ตกลง พวกเราสังกัดสำนักฮั้วซัว สามีเราคือจอมหมัด ไร้เทียมทานกุยชิงชิ่ว ครั้งกระโน้นดอนที่อาละวาดทั้งแผ่นดิน พวกเจ้าเหล่าทารกยังไม่ได้ถือกำเนิด"

ตั้งกึงน้ำพอฟังว่า คนทั้งสองคือจอมหมัดไร้เทียมทานและกุยยี่เนี้ยอันกระเดื่องเลื่องลือนาม ถึงกับงงงันวูบใหญ่

หวนนึกถึงพี่น้องหน่วยไพศาล ที่เห็นเหตุการณ์โง้วลักคี้ถูกทำร้ายบอกว่า มีหนึ่งสตรีชราและหนึ่งปีศาจอมโรค ทำร้ายยอดฝีมือหน่วยไพศาลสิบกว่าคน จู่โจมเพียงสามกระบวนท่า ก็ปลิดชีวิตโง้วลักคี้ ตัดศีรษะมันไป คิดมิถึงกลับเป็นคนของตระกูลกุย จอมหมัดไร้เทียมทานกุยชิงชิ่วมีเกียรติภูมิเลื่องลือนานปี มิทราบ ไฉนประกอบคดีฆาตกรรมเช่นนี้?" ความนี้ต้องมีเลศนัยเคลือบแฝง

ดังนั้นตั้งกึงน้ำสาวเท้าไป ประสานมือคารวะจอมหมัดไร้เทียมทานอย่างนอบน้อม กล่าวว่า

"ที่แท้เป็นจอมหมัดไร้เทียมทาน สองสามีภรรยาแห่งฮั้วซัว ผู้น้องตั้งกึงน้ำเสียมารยาทมากแล้ว"

ยื่นมือกระตุกวูบ ดึงเส้นเชือกพันธนาการร่างจอมหมัดไร้เทียม

ทานชาดจากกัน จากนั้นนวดเฟ้นจุดเส้นที่กลางหลังและหว่างเอวมันหลายแห่ง คลายจุดที่สกัดให้ หันกายมาคลายการพันธนาการกุยยี่เนี้ยและกุยเจ็ง

อุ้ยเซี่ยวป้อร้อนรุ่มใจยิ่ง ร้องว่า

"ซือแป๋ มันสามร้ายกาจนัก ไม่อาจปลดปล่อยพวกมัน"

ตั้งกึงน้ำยิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า

"กุยยี่เนี้ยต่าพวกเรา แพร่ตัวยาอย่างต่ำช้าสารเลว สมาคมฟ้าดินเราหามีตัวยาสลบไม่ ต่อให้ลงมือด้วยพลังการฝึกปรือกุยได้เฮียบไหนเลยถูกมอมเมาได้?"

อุ้ยเซี่ยวป้อสนับสนุนว่า

"มิผิด สมาคมฟ้าดินเราหาได้แพร่ตัวยาไม่"

หวนนึกถึงนี่เป็นพั่วพั้วเจ้เจ็สับเปลี่ยนตัวยาของตนมิอาจนับเป็นการลงมือของตน

จอมหมัดไร้เทียมทาน ปาดฝ่ามือใส่กลางหลังภรรยาและบุตรชาย คลายจุดให้กับทั้งสอง ท่วงท่ารวดเร็วกว่าตั้งกึงน้ำมากนักจากนั้นผงกศีรษะกล่าวว่า

"มิผิด นี่มิใช่ยาสลบธรรมดา หากแต่เป็นตัวยาอันร้ายกาจ"

พลางยื่นมือแตะตรวจชีพจรบุตรชาย เกรงว่าร่างกายมัน ได้รับความกระทบกระเทือน

กุยยี่เนี้ยจับตาสังเกตสีหน้าท่าทีสามี ถามว่า

"เป็นอย่างไร?"

"ตอนนี้ยังมิเป็นไร"

หวนนึกถึงตนเองก่อนสิ้นสติ เคยปะทะฝ่ามือกับคนผู้หนึ่ง พลังฝีมือคนผู้นั้นพื้นเพธรรมดา แต่วิชากำลังภายในเป็นแนวทางสำนักฮั้วซัวยังมีท่าร่างกระโดดโลดแล่น ตอนอยู่ในคงโขดหินของซังยี้ ก็เป็นตัวเบาสำนักฮั้วซัว สายตายามกวาดมอง พบว่าซังยี้ยืนหยัดอยู่ในกลุ่มคน

ซังยี้เห็นดวงตามันทอประกายวาววับ อดพรั่นพรึงมิได้วกปรากมาด้านหลังอุ้ยเซี่ยวป้อ

จอมหมัดไร้เทียมทานกล่าวว่า

"เอียเท้าเข้ามา เจ้าเป็นศิษย์สำนักฮั้วซัว ใช่หรือไม่?"

ซังยี้กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไม่เข้าไป ท่านสังหารพี่ร่วมสาบานข้าพเจ้า ข้าพเจ้าต้องล้างแค้นให้กับมัน ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้าก็มิใช่ศิษย์สำนักฮั้วซัว"

ที่แท้ย่อเท็กชิ่ว หลังจากกราบกรานวีรบุรุษฮั้วเซ้งจีเป็นอาจารย์ก็เรียนรู้หลักวิชาสำนักฮั้วซัว และถ่ายทอดให้กับจึงซาเสียวไน่ซังยี้และพวกเพียงแต่ย่อเท็กชิ่ว มิได้รับพวกนางเป็นศิษย์โดยสมบูรณ์แบบ ทั้งไม่ได้บ่งบอกสังกัดสำนักอาจารย์ต่อพวกนาง ดังนั้นซังยี้วันนี้เพิ่งได้ยินคำ "สำนักฮั้วซัว" เป็นครั้งแรก

จอมหมัดไร้เทียมทาน ก็ไม่สืบสาวเอาความจากดรุณีน้อยนางหนึ่ง พลันเกร็งลมปราณจากจุดตังชั้ง กล่าวเสียงกังวาน

"ลูกศิษย์หลานศิษย์ของปังลั้งเต็ก ล้วนออกมาให้กับเรา"

กระแสเสียงไม่กังวานกระไร แต่คลื่นเสียงพลุ่งพล่านปั่นป่วนฝุ่นละอองบนเพดานห้องร่วงพร่างพรู

ที่แท้สำนักฮั้วซัวปัจจุบันอยู่ภายใต้การปกครองของปังลั้งเต็กในหมู่บ้านเมื่อมีคนของสำนักฮั้วซัว พอได้ยินย่อมต้องปรากฏออกมามิคาดรอคอยเนิ่นนาน ยังปราศจากเสียงขานรับใด

ตั้งกึงน้ำพลันกล่าวว่า

"ผู้อาวุโสแซ่กุย เมื่อปีก่อนนักสู้ทั้งแผ่นดินจัดพิธีสังหารเต่าชั่วตกลงร่วมแรงร่วมใจ สังหารจอมโฉดโง้วซำกุ่ย ผู้จัดพิธีคือปังลั้งเต็กผู้อาวุโสแซ่กุยไฉนกลับช่วยเหลือโง้วซำกุ่ย ทำร้ายโง้วลักคี้ของสมาคมเรา?"

กุยยี่เนี้ยกวาดมองมันแวบหนึ่ง กล่าวว่า

"มีคนบอกว่า ชั่วชีวิตไม่รู้จักตั้งกึงน้ำ เสียทีที่เป็นผู้กล้า ช่างน่าหัวร่อนัก"

"ภูมิปัญญาและพลังฝีมือเรา ยังไม่คู่ควรกับการเหลือบแลของพวกท่านสองสามีภรรยา แต่สหายร่วมแนวที่ให้เกียรติเรา เนื่องเพราะเราจำแนกความผิดถูกชั่วดี มิถึงกับดบหาคนชั่วร้าย"

กุยยี่เนี้ยกระชากเสียงว่า

"ท่านแดกดันว่าเราดบหาคนชั่วร้าย?"

"มิกล้า"

"โง้วลักคี้เป็นขุนนางแมนจู กดขี่ข่มเหงพวกเราชาวฮั่น พวกท่านกลับยึดถือเป็นพวกพ้องเดียวกัน หรือไม่นับว่าคบหากับคนชั่วร้าย?

หัวหน้าหน่วยพิรุณร้องดังๆ ว่า

"โง้วตั่วกอเปลือกนอกรับราชการ แท้ที่จริงเป็นหัวหน้าหน่วยไพศาลสังกัดสมาคมฟ้าดิน"

หันควับมายังพี่น้องหน่วยไพศาลทั้งยี่สิบคน กล่าวว่า

"พวกท่านแบะปกเสื้อ ให้ผู้กล้าหาญทั้งสองชมดู"

ผู้คนยี่สิบกว่าคนสองมือยึดจับปกเสื้อ กระชากกระตุม ทั้งสิบกว่าเม็ดออกเห็นทรวงอกทุกผู้คน ล้วนสักคำ "ฟ้าบิดรดินมารดร"

กุยเจ็งนิ่งเงียบงันตลอดเวลา ยามนี้เห็นผู้คนยี่สิบกว่าคนล้วนสักอักษรบนทรวงอก อดปรบมือมิได้ ร่ำร้องว่า

"สนุกสนาน สนุกสนานนัก"

นักสู้สมาคมฟ้าดินล้วนถลึงตาใส่มัน ตั้งกึงน้ำกล่าวกับ จอมหมัดไร้เทียมทานว่า

"บุตรชายท่านรู้สึกสนุกสนาน พวกท่านสองสามีภรรยา เห็นเป็นอย่างไร?"

จอมหมัดไร้เทียมทานสะท้านซึมเซา กล่าวกับกุยยี่เนี้ยว่า

"ฆ่าคนผิดไปแล้ว"

กุยยี่เนี้ยกล่าวว่า

"พวกเรากลับหลงกลโง้วซำกุ่ย

พลันยื่นมือซ้ายออก ดึงดาบจากหว่างเอวหัวหน้าหน่วยพิรุณปาดใส่คอหอยตัวเอง!

ตั้งกึงน้ำร้องโพล่งว่า

"ทำไม่ได้"

ยื่นมือขวาตะปบคว้าข้อมือซ้ายนางไว้ กุยยี่เนี้ยพลันสะบัดฝ่ามือขวาออก ตั้งกึงน้ำตวัดฝ่ามือซ้ายด้านปะทะทั้งสองล้วนส่ายร่างโงนเงนคราหนึ่ง

ตั้งกึงน้ำพลันกางนิ้วชี้นิ้วกลางข้างซ้ายคีบจับสันดาบไว้กุยยี่เนี้ยสะบัดฝ่ามือขวาออกอีกคราฟาดใส่ทรวงอกมัน ตั้งกึงน้ำหากหลบเลี่ยงก็ไม่อาจช่วงชิงดาบมา เกรงว่านางจะอัตวินิบาตกรรมอีก

เมื่อครู่ตั้งกึงน้ำปะทะฝ่ามือกับนางคราหนึ่ง ทราบว่านางแม้มีอายุสูงวัย แต่พลังการฝึกปรือหาเป็นรองท่านไม่ กระบวนท่าเพลงยังพลิกแพลงว่องไวกว่า ตอนนี้ตนเองหากถดถอยหนึ่งก้าว มิมีทางช่วงชิงอาวุธในมือนางมา ดังนั้นยืดอกรับฝ่ามือนางอย่างตรงๆ โครมหนึ่ง!

กุยยี่เนี้ยงงงันวูบ ตั้งกึงน้ำฉกฉวยโอกาสช่วงชิงอาวุธในมือนางมาค่อยถอยกายไปสองก้าว อ้าปากกระอักโลหิตออกมาโอ๊กใหญ่

จอมหมัดไร้เทียมทานฆ่าคนผิด ละอายต่อนักสู้ผู้กล้าทั้งแผ่นดินพลอยบังเกิดความคิดหมายอัตวินิบาตกรรม ดังนั้นไม่ขัดขวางทัดทานภรรยารอจนเห็นตั้งกึงน้ำไม่คำนึงถึงความปลอดภัยส่วนตัว ช่วงชิงดาบจากมือกุยยี่เนี้ย ยิ่งทั้งละอายทั้งตื้นตัน กล่าวว่า

"ตั้งกึงน้ำเป็นผู้กล้าหาญแห่งยุค สมดังคำร่ำลือจริงๆ"

ตั้งกึงน้ำมือเกาะขอบโต๊ะ โคจรลมปราณพักผ่อนครู่ใหญ่ จึงกล่าว

"มิทราบเรื่องไม่มีความผิด ตัวการทำร้ายโง้วตั่วกอ สมควรเป็นโง้ว...โง้วซำกุ่ย"

เอ่ยถึงตอนนี้ กระอักโลหิตอีกคำหนึ่ง ควรทราบว่าตั้งกึงน้ำเพราะเพื่อช่วงชิงอาวุธในมือกุยยี่เนี้ย มิสามารถโคจรลมปราณคุ้มครองกายถูกทำร้ายบาดเจ็บไม่น้อย

กุยยี่เนี้ยกล่าวว่า

"ท่านประมุขแซ่ตั้ง เราหากคิดอัตวินิบาตกรรมอีก เท่ากับรานน้ำใจของท่าน พวกเราต้องสังหารฮ่องเต้แมนจู จากนั้นฆ่าโง้วซำกุ่ย"

พลางคุกเข่ากับพื้น กราบกรานศีรษะโง้วลักคี้คราหนึ่ง

จอมหมัดไร้เทียมทาน ก็คิดลงมือตามวาจาภรรยา ต่อยอัตวินิบาตกรรมเป็นการลุแก่โทษ แต่ตอนนี้มิคิดกล่าวมากความ ประสานมือต่อตั้งกึงน้ำกล่าวว่า

"บัดนี้ขออำลา"

ตั้งกึงน้ำกล่าวว่า

"สองท่านโปรดชะงักเท้า ข้าพเจ้ามีวาจาคิดน้อมเรียน"

จอมหมัดไร้เทียมทานสองสามีภรรยากุมมือบุตรชาย คิดหมายจากไปพอฟังจึงชะงักเท้าหันกายมา

ตั้งกึงน้ำกล่าวว่า

"โง้วซำกุ่ยก่อการกบฏ ตอนนี้นับเป็นโอกาสกำจัดขุนนาง กังฉินมีนักสู้ผู้กล้ามิน้อย กำลังเดินทางไปนครหลวงหารือแผนรับมือ ผู้อาวุโสทั้งสองก็ร่วมทางด้วยเป็นไร?"

จอมหมัดไร้เทียมทานละอายแก่ใจ ไม่ต้องการพบหน้าผู้อื่นสั่นศีรษะแล้วสาวเท้าออกไป

อุ้ยเซี่ยวป้อพอฟังว่า ทั้งสองคิดปลงพระชนม์คังฮี หวนนึกถึงเฒ่าบัดซบทั้งสองฝีมือสูงเยี่ยม กริ่งเกรงพระองค์ยากระวังป้องกัน จึงร้องว่า

"เรื่องของโง้วลักคี่ตั่วกอ ถูกบุตรชายพวกท่านทำลายวุ่นวาย คราครั้งนี้หากก่อกวนแผนการใหญ่ พวกท่านทั้งสามต่อให้ฆ่าตัวตายหมดลิ้นก็ต้อง...ต้องเหมินคละคลุ้งไปหมื่นปี"

คนยามร้อนรุ่ม นึกคำ "ถูกสาปแช่งประณามหมื่นปี" ไม่ออกกลับกล่าวเป็น "เหมินคละคลุ้งไปหมื่นปี"

คำพังเพยแม้ผิดพลาด จอมหมัดไร้เทียมทานสองสามีภรรยากลับเข้าใจความหมายในวาจาอุ้ยเซี่ยวป้อ จอมหมัดไร้เทียมทานแม้มีฝีมือสูงเยี่ยมแต่แยกแยะเรื่องราวไม่แจ่มชัด เพราะเหตุนี้จึงหลงเชื่อวาจาถ่ายเดียวของโง้วซำกุ่ย กระทำเรื่องผิดพลาดอย่างมหันต์ ยามนี้พอฟังวาจาอุ้ยเซี่ยวป้อถึงกับใจหายวูบครุ่นคิดขึ้น

"เรื่องปลงพระชนม์คังฮีฮ่องเต้ นับเป็นแผนการใหญ่จริงๆ"

ขบคิดถึงตอนนี้ หันกายกลับมา

ตั้งกึงน้ำประสานมือกล่าวว่า

"ผู้อาวุโสทั้งสอง เด็กน้อยนี้อายุยังเยาว์ กล่าววาจาก้าวร้าวขออย่าได้ตำหนิ แต่ข้อกริ่งเกรงของมัน ก็มีเหตุผล สมควรหารือแล้วค่อยเคลื่อนไหว มิทราบเห็นเป็นอย่างไร?"

จอมหมัดไร้เทียมทานหวนนึกถึงผิดพลาดคราเดียว ไม่อาจกระทำผิดซ้ำสอง เป็นคนบาปของแผ่นดิน จึงกล่าว

"ตกลง ขอปฏิบัติตามคำสั่งท่านประมุขแซ่ตั้ง"

"คำ "คำสั่ง" มิกล้ารับ เช้าวันพรุ่งนี้ ทั้งหมดเข้าสู่นครหลวงยามพลบค่ำพบกันในที่พักของเด็กน้อยนี้เถอะ"

จอมหมัดไร้เทียมทานผงกศีรษะช้าๆ

ตั้งกึงน้ำกล่าวถามอุ้ยเซี่ยวป้อว่า

"เจ้าโยกย้ายที่พักหรือไม่?"

"ศิษย์ยังพำนักอยู่ที่ตรอกตั้งบ่อจื้อ (หมวกทองเหลือง) ทางประตูเมืองตะวันออก"

ตั้งกึงน้ำจึงกล่าว

"ผู้อาวุโสทั้งสอง ค่ำวันพรุ่งนี้ พวกเราพบกันในตึกยศหลวงของเด็กน้อยนี้ ที่ตรอกตั้งบ่อจื้อ ทางประตูเมืองตะวันออก"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวเสริมขึ้น

"ซือแป๋ ตอนนี้เรียกว่าตึกยศพระแล้ว"

ตั้งกึงน้ำแค่นเสียงดังเฮอะ กล่าวว่า

"เจ้าได้เลื่อนยศอีก?"

กุยยี่เนี้ยถลึงจ้องมองอุ้ยเซี่ยวป้อ กล่าวว่า

"เจ้าเป็นหลานของโง้วซำกุ่ย แต่กลับสังกัดสมาคมฟ้าดินหรือ?"

อุ้ยเซี่ยวป้อตอบอย่างยียวน

"ข้าพเจ้ามิใช่หลานของโง้วซำกุ่ย โง้วซำกุ่ยเป็นหลานชายข้าพเจ้า"

ตั้งกึงน้ำถลึงตาตำหนิว่า

"ยามอยู่เบื้องหน้าผู้อาวุโส ไม่อาจเสียมารยาท รีบคุกเข่าลงขอขมา"

อุ้ยเซี่ยวป้อรับคำ แสดงท่วงท่าหมายคุกเข่าลง แต่แช่มช้าเนิบนาบจงใจถ่วงเวลา

จอมหมัดไร้เทียมทานโบกมือคราหนึ่ง นำบุตรภรรยาบ่าวทาสออกจากห้องโถง แม้ทราบว่าเบื้องนอกมิมีที่ค้างแรม แต่ยินยอมอยู่กลางทุ่งร้างไม่กล้าสู้หน้านักสู้สมาคมฟ้าดิน

กุยเจ็งปราศจากเพื่อนเล่นตั้งแต่เล็ก เห็นอุ้ยเซี่ยวป้ออายุยังเยาว์คารมหลักแหลม จึงกวักมือชักชวนว่า

"เด็กน้อย เจ้าติดตามเราไปเล่นกับเราด้วย"

อุ้ยเซี่ยวป้อสวนคำว่า

"ท่านฆ่าสหายข้าพเจ้า ข้าพเจ้าไม่เล่นกับท่าน"

พลันเห็นเงาคนถลันวูบ กุยเจ็งถาโถมเข้ามาตะปบคร่ากุม อุ้ยเซี่ยวป้อ

หิ้วไปถึงหน้าประตู

อากับกิริยานี้รวดเร็วยิ่ง นักสู้สมาคมฟ้าดินมิอาจทัดทาน ขัดขวางทันท่วงที

กุยเจ็งหัวร่อฮาฮากล่าวว่า

"เจ้าไปเล่นซ่อนหากับเรา"

จอมหมัดไร้เทียมทานตวาดเสียงทุ้มหนัก

"เจ็งยี้ ปล่อยมันลง"

กุยเจ็งมิกล้าขัดขืนคำสั่ง างร่างอุ้ยเชี่ยวป้อลง กุยยี่เนี้ยปลอบโยนว่า

"เด็กเอย พวกเราจะซื้อเด็กรับใช้สองคน เล่นสนุกกับเจ้า"

"เด็กรับใช้ไม่น่าเล่น พวกเราซื้อเด็กน้อยนี้ไป"

จอมหมัดไร้เทียมทานเห็นบุตรชายแสดงความทุเรศออกมา พลันคว้ากุมแขนกุยเจ็ง สาวเท้าก้าวปราดจากไป

นักสู้สมาคมฟ้าดินหันมามองหน้ากัน หวนนึกถึงผู้เหี้ยมหาญเยี่ยงโง้วลักคี้ กลับตายในเงื้อมมือตัวโง่งมเยี่ยงนี้ เป็นที่น่าเสียดายจริงๆ

อุ้ยเชี่ยวป้อกล่าวว่า

"ซือแป๋ข้าพเจ้าจะไปเชื้อเชิญพั่วพั้วเจ้เจ๊ออกมาพบหน้าทุกผู้คน"

พลางชักขวนชังยี้เข้าสู่ห้องชั้นใน

มิคาดย่อเท็กชิ่วจากไปแต่แรก ซาเสียวไน่และพวกบอกว่า สตรีเพศไม่สะดวกกับการพบหน้านักสู้ผู้กล้า เพียงสั่งบ่าวทาสจัดสุราอาหารเลี้ยงต้อนรับแขกเหรื่อ

จบเล่ม 4

สุดยอดอมตะนิยายกำลังภายในเรื่องสุดท้ายในชีวิตการเขียนของปรมาจารย์ "กิมย้ง"

ปิดฉากเทพเจ้าบู๊

พฤติกรรมสุดอื้อฉาว
เล่ห์เหลี่ยมแสนแพรวพราว
ทุกเรื่องราวเป็นตำนาน
ศิลปะการปลิ้นปล้อนเพื่อรักษาชีวิต

กิมย้ง ประพันธ์
น.นพรัตน์ แปล

บทที่ 41

กราบทูลเตือนภัย

วันรุ่งขึ้น อุ้ยเซี่ยวป้ออำลาซาเสียวไน่ แยกทางกับตั้งกึงน้ำและพวกก่อนจากกันตั้งกึงน้ำกำชับว่า

"เซี่ยวป้อ จอมหมัดไร้เทียมทานเมื่อรับปากหารือเรื่องปลงพระชนม์คังฮีด้วยกัน เจ้าเมื่อกลับถึงนครหลวง อย่าได้แจ้งเหตุต่อคังฮีล่วงหน้า"

อุ้ยเซี่ยวป้อความจริงมีเจตนาเช่นนี้ พอถูกซือแป่เปิดโปง รีบกล่าวว่า

"นั่นย่อมแน่นอน"

จากนั้นนำซังยี้ วานรแปดแขนและพวก กลับไปสมทบกับเตียย่งเตียเลียงตงเหล่านายทหาร เดินทางกลับนครหลวง

อุ้ยเซี่ยวป้อพอกลับถึงตรอกตั้งบ่อจื้อ ก็คิดเข้าเฝ้าคังฮี ครุ่นคิดขึ้น

"คังฮีเป็นสหายกับเรา ไหนเลยปล่อยให้ลูกเต่าทั้งสามทำร้ายพระองค์ได้? มีแล้ว เรารับปากซือแป่ว่าจะไม่แจ้งเหตุต่อคังฮี ไยไม่ถ่ายทอดบอกต่อราชองครักษ์?"

ขณะจะออกจากประตู ตั้งกึงน้ำก็ปลอมแปลงโฉมนำหัวหน้าหน่วยพิรุณหน่วยอัคคีมาถึง

อุ้ยเซี่ยวป้ออาศัยหยดหมึกลากโยงลายเส้นมาทางซ้าย เป็นลำต้นไม้ คดเคี้ยวเส้นหนึ่ง จากนั้นจิ้มเบาๆ ไปทางซ้ายและขวา เป็นคำ “เซี่ยว” (น้อย) ใต้คำเซี่ยววาดเป็นรูปวงกลม

อุ้ยเซี่ยวป้อลอบคร่ำครวญในใจอย่างหวนโหย ได้แต่ปลุกปลอบสมาธิจัดโต๊ะเลี้ยงต้อนรับ มินานให้หลัง นักสู้สมาคมฟ้าดินทยอยเร่งรุดมาถึง จากนั้นทายาทตระกูลมกนามมกเกี่ยมเซียนำผู้กล้าขวัญเหล็กลิ้ว ไต้อั้ง ราชสีห์ส่ายเศียรโง้วลิบซิง และพวกมาถึง

ที่แท้ของตำหนักตระกูลมกซึ่งเทิดทูนบูชาคุณธรรมมาถึงนครหลวงแต่แรก พอได้ข่าว พากันรุดมาสมทบ

ทั้งหมดดื่มกันเสร็จสิ้น รอคอยเป็นเวลานาน จอมหมัดไร้เทียมทานสองสามีภรรยา และบุตรค่อยมาถึง บอกว่ารับประทานอาหารเสร็จสิ้นแล้ว

กุยเจ็งเหลียวซ้ายแลขวา เห็นภายในตึกประดับประดาอย่างหรูหราฟุ่มเฟือย จึงกล่าว

"เด็กน้อย บ้านของเจ้าตกแต่งคลับคล้ายกับที่พักเจ้าพิชิตประจิมเจ้ามิได้กล่าวโป้ปด เจ้าพิชิตประจิมโง้วซำกุ่ยเป็นแป๊ะแป่เจ้าจริงๆ"

อ้ยเซี่ยวป้อสวนคำว่า

"ถูกต้อง โง้วซำกุ่ยเป็น..."

ตนคิดเอารัดเอาเปรียบในเชิงคารม แต่กริ่งเกรงซือแป่มีโทสะจึงกล้ำกลืนไว้ เปลี่ยนเป็นกล่าวว่า

"สามท่านเมื่อรับประทานอาหารแล้ว พวกเราก็ไปดื่มน้ำชาที่ห้องโถงตะวันออก"

ทั้งหมดโยกย้ายมายังห้องโถงตะวันออก หลังจากเสนอน้ำชาอาหารว่างมา อุ้ยเซี่ยวป้อก็ขับไล่บ่าวทาสออกไป สั่งว่าหากมิได้เรียกหาไม่อนุญาตให้เข้ามา

ตั้งกึงน้ำก็จัดนักสู้ในสมาคมสิบกว่าคน เฝ้ารักษาอยู่รอบห้องโถงและบนหลังคาตึก จากนั้นค่อยปิดประตูลงกลอน นั่งล้อมโต๊ะหารือกัน

ก่อนอื่น ตั้งกึงน้ำแนะนำจอมหมัดไร้เทียมทานสองสามีภรรยาต่อคนของตำหนักตระกูลมก แต่ไม่เอ่ยอ้างถึงเรื่องโง้วลักคี้ถูกสังหาร

จอมหมัดไร้เทียมทานและภรรยา แม้เร้นกายเนิ่นนานปี ผู้กล้า-ขวัญเหล็ก ราชสีห์ส่ายเศียรและพวกยังนับถือเลื่อมใสยิ่ง ท่าทีจึงเคารพนบนอบนัก

กุยยี่เน้ยกล่าวตรงๆ ว่า

"โง้วซำกุ่ยก่อการกบฏ บุกตะลุยถึงมณฑลโอ้วน้ำเสฉวน ในความเห็นของสามีเรา คิดเข้าวังไปปลงพระชนม์ดังฮีให้ชาวแมนจูขาดผู้นำ ทุกท่านเห็นเป็นอย่างไร?"

มกเกี่ยมเซียกล่าวว่า

"หากเป็นเช่นนั้นจริง ไยมิใช่ช่วยเหลือจอมโฉดชั่วโง้วซำกุ่ยคราหนึ่ง?"

"พวกเราหลังจากปลงพระชมม์ดังฮี ค่อยย้อนกลับมาจัดการโง้วซำกุ่ย"

ผู้กล้าขวัญเหล็กทัดทานว่า

"โง้วซำกุ่ยหากกระทำการสำเร็จ จะตั้งตัวเองเป็นใหญ่ คิดจัดการมัน เกรงว่าไม่ง่ายดายนัก ในความเห็นผู้เยาว์ พวกเราปล่อยให้แมนจูหักล้างกับโง้วซำกุ่ยก่อน ตอนนี้ไม่บังควรปลงพระชนม์ดังฮี"

มันแม้หนวดเคราขาวโพลงแต่ จอมหมัดไร้เทียมทานสองสามีภรรยามีชื่อเสียงเลื่องลือมานาน จึงเรียกตัวเองเป็นผู้เยาว์ โง้วซำกุ่ยตอนชักนำทหารแมนจูเข้าประเทศ เคยปลิดชีวิตเจ้าตระกูลมก มีความแค้นอย่างลึกล้ำ คนของตระกูลมกต้องการเห็นมันตกตายไปก่อน

ทุกผู้คนหารือเป็นเวลานาน บ้างเสนอให้ยืมมือดังฮีกำจัดโง้วซำกุ่ยก่อน บ้างต้องการขับไล่ชาวแมนจูออกจากแผ่นดินก่อน ว่ากล่าวถึงตอนท้ายพากันเพ่งตามายังตั้งกึงน้ำ ทุกผู้คนทราบว่า มันมีภูมิปัญญาหลักแหลมคง ต้องมีข้อคิดเห็นสูงส่ง

ตั้งกึงน้ำกล่าวว่า

"พวกเราสมควรคำนึงถึงสถานการณ์ใหญ่เป็นหลัก ในความเห็นของเรา..."

กุยเจ็งพลันสอดคำขึ้น

"โง้วซำกุ่ยดียิ่ง มันกำนัลหนังเสือขาวแก่เราผืนหนึ่ง ตัดเย็บเป็นเสื้อชั้นใน พวกท่านเคยเห็นมาหรือไม่?"

พลางเลิกชายเสื้อด้านล่าง เผยเห็นชุดหนังเสือขาว ท่วงท่าภาคภูมิยิ่ง

จอมหมัดไร้เทียมทานตวาดว่า

"เด็กน้อยอย่าได้กล่าวเหลวไหลในที่นี้"

มกเกี่ยมเซียกล่าวเสียงเย็นชา

"ในสายตากุยเสียวเอี้ย ชุดหนังสัตว์ชิ้นหนึ่งยังมีคุณค่าสำคัญกว่าแผ่นดินเราอีก"

กุยยี่เนี้ยกระชากเสียงว่า

"เด็กน้อย เปลื้องชุดหนังสัตว์ออกมา"

กุยเจ็งกล่าวอย่างงุนงง

"เพราะเหตุใด?"

จอมหมัดไร้เทียมทานไม่กล่าวกระไร ยื่นมือดึงกระบี่ยาวจากหว่างเอวบุตรชาย เห็นประกายขาวเรืองรองแลบแปลบปลาบ ปลายกระบี่กรีดผ่านเบื้องหน้า ด้านหลัง หัวไหล่ ต้นแขนของบุตรชายไป!

ทุกผู้คนใจหายวาบ เข้าใจว่าจอมหมัดไร้เทียมทาน ปลิดชีวิตบุตรชายแล้ว พากันกระโดดปราดขึ้นจากเก้าอี้ พลันเห็นชุดหนังเสือขาวที่กุยเจ็งสวมใส่ขาดเป็นสิบเจ็ดสิบแปดชิ้นตกหล่นอยู่รอบกาย เผยเห็นถึงกางเกงที่สวมใส่อยู่

กระบี่ของจอมหมัดไร้เทียมทานหลายครานี้ ควบคุมกระแสพลังอย่างมั่นเหมาะ เพียงกรีดชุดหนังขาดจากกัน ไม่กระทบกระทั่งถูกกางเกง สร้างความนับถือเลื่อมใสแก่ทุกผู้คนยิ่ง

กุยเจ็งแตกตื่นจนตะลึงลาน ส่งเสียงไอพลางกล่าว

"บิดา...ค็อก ค็อก"

จอมหมัดไร้เทียมทานสะบัดมือวูบ พุ่งกระบี่ยาวกลับคืนฝักของบุตรชาย เปลื้องชุดนวมที่สวมใส่ออกคลุมลงบนร่างบุตรชาย กล่าวว่า

"สวมใส่ไว้"

กุยยี่เนี้ยเก็บเศษหนังเสือขาวบนพื้น เหวี่ยงลงในเตาผิงไฟ ซึ่งกำลังลุกช่วงโชติ ได้ยินเสียงพรึบกลิ่นเหม็นไหม้กระจายคละคลุ้ง หนังเสือขาวถูกเผาผลาญเป็นเถ้าถ่านช้าๆ

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

"น่าเสียดาย น่าเสียดาย"

จอมหมัดไร้เทียมทานชักชวนบุตรภรรยาว่า
"ไปกันเถอะ"
พลางสาวเท้าไปยังประตูห้องโถง
ตั้งกึงน้ำกล่าวว่า

"ผู้อาวุโสแซ่กุยคิดประกอบแผนการใหญ่ พวกเรายินดีปฏิบัติตามคำสั่ง"

จอมหมัดไร้เทียมทานกล่าวว่า

"มิกล้ารับ ไม่ต้องหรอก"

อุ้ยเซี่ยวป๊อทราบว่ามันตระเตรียมลงมือในบัดดล ไม่ทันตักเตือนภัยต่อคังฮี ต้องหาทางถ่วงเวลาไว้ พลันร้องดังๆ ว่า

"ห้องหับในพระราชวังมีหลายร้อยหลายพันห้อง ท่านทราบว่าคังฮีทรงประทับอยู่ที่ใดหรือ?"

จอมหมัดไร้เทียมทานงงงันวบ รัสึกวาจานี้มีเหตผล เหลียวหน้ามาถามว่า

"เจ้าทราบหรือไม่?"

อุ้ยเซี่ยวป๊อสั่นศีรษะกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าก็มิทราบฮ่องเต้แมนจูเกรงคนปลงพระชนม์เปลี่ยนที่บรรทมทุกคืน บางครั้งบรรทมในวังฉื่อเล้งเก็ง บางคราวบรรทมที่วังเก่ง-เอี้ยงเก็ง เชี่ยงซุนเก็ง เท้งฮีเก็ง"

อึดใจเดียวบ่งบอกไปเจ็ดแปดวัง เห็นจอมหมัดไร้เทียมทาน รับฟังจนขมวดคิ้ว จึงเอ่ยสืบต่อ

"ต่อให้เป็นขันที ทหารคนสนิทของพระองค์ ก็มิทราบว่าค่ำคืนนี้พระองค์จะบรรทมในที่ใด"

จอมหมัดไร้เทียมทานกล่าวว่า

"ในความเห็นของเจ้า จะเสาะพบคังฮีได้อย่างไร?"

"ตอนพระองค์ออกว่าราชการ เหล่าขุนนางอำมาตย์ล้วนได้ยลพระ-พักตร์ รอจนพระองค์เข้าวังใน ท่านก็มิมีทางหาพบ"

ซึ่งความจริงหาได้เป็นเช่นนั้น คังฮีก็หาได้เปลี่ยนที่บรรทมเสมอ

จอม-หมัดไร้เทียมทานสองสามีภรรยาเป็นนักบู๊หยาบกร้าน ไหนเลยล่วงรู้เรื่องราวในราชสำนัก? พอฟังวาจาเหลวไหลของอุ้ยเซี่ยวป้อ ต้องลังเลขึ้นมา

ตั้งกึงน้ำพลันกล่าวว่า

"เซี่ยวป้อ เจ้าอาศัยในวังเป็นเวลานาน คงล่วงรู้วิธีการเสาะพบคังฮี"

อุ้ยเซี่ยวป้อโป้ปดว่า

"ตอนกลางวันยังเสาะพบได้ง่ายดาย พอถึงยามค่ำคืน มิว่าอย่างไรก็หาไม่พบ"

"อย่างนั้นเช้าวันพรุ่งนี้ พวกเราจะปลอมแปลงโฉม ให้เจ้าชักนำเข้าวังไป น้องแซ่จี้และโง้วยี่กอ มิใช่เคยเข้าวังไปหรอกหรือ?"

พลางชี้มือไปยังจี้เล่าปิ้งและราชสีห์ส่ายเศียรโง้วลิบซิง

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

"จี้ตั่วกอเพียงเคยไปยังโรงครัวโง้วยี่กอและพวก พอเข้าวังก็ถูกราชองครักษ์...พบเห็นคิดยลพระพักตร์พระองค์ยังห่างไกลนัก"

จี้เล่าปิ้ง และราชสีห์ส่ายเศียรส่งเสียงสนับสนุน ทั้งสองเคยเข้าวังทราบดีว่าคิดสืบเสาะที่ประทับของคังฮีเฉกเช่นกับงมเข็มในมหาสมุทร

มกเกี่ยมเซียกล่าวเสริมขึ้น

"ผู้น้องก็เคยเข้าวังไปหมายลงมือ กล่าวไปละอายยิ่ง คนของตำหนักตระกูลมกเสียชีวิตไปหลายคน ม่วยม่วย (น้องสาว ...หมายถึงมกเกี่ยมพิ้ง) เรา และปึงซือม่วย (ศิษย์ผู้น้องที่เป็นหญิง...หมายถึงปึงอี่) ท่านหนึ่ง และโง้วซือเจ็กท่านนี้ล้วนตกอยู่ภายในวัง ดีที่ท่านหัวหน้าหน่วยแซ่อุ้ยยื่นมือช่วยด้วยธัมมะ จึงสามารถรอดชีวิตมา"

กุยยี่เนี้ยจับจ้องมองอุ้ยเซี่ยวป้ออย่างเย็นชา กล่าวว่า

"อาศัยเจ้า สามารถช่วยเหลือพวกมันรอดชีวิตมา?"

ราชสีห์ส่ายเศียรโง้วลิบซิงรีบกล่าวว่า

"หัวหน้าหน่วยแซ่อุ้ยท่านนี้แม้อายุยังเยาว์ แต่เปี่ยมคุณธรรมน้ำมิตรสติปัญญาหลักแหลม มีพระคุณช่วยชีวิตพวกเราจริงๆ"

กุยยี่เนี้ยกล่าวเสียงเย็นชา

"คนของตำหนักตระกูลมกปฏิบัติการล้มเหลว คนของตระกูลกุยมิ

แน่นักว่าจะทำไม่ได้เช่นกัน"

ผู้กล้าขวัญเหล็กพลันผุดลุกขึ้นกล่าวว่า

"จอมหมัดไร้เทียมทานและภรรยา ฝีมือเลอเลิศย่อมเหนือล้ำกว่าตำหนักตระกูลมกเราร้อยเท่าพันทวี บัดนี้ขอเชิญออกเดินทาง พวกเราจะรอรับฟังข่าวดีในที่นี้"

นักสู้หน่วยไพศาลผู้หนึ่งกล่าวว่า

"ท่านหัวหน้าหน่วยแซ่อุ้ยยังคงเข้าวังไปด้วย รอจนผู้อาวุโสแซ่กุยและพวกถูกทหารแมนจูจับตัวไว้ ท่านจะได้หาทางช่วยเหลือ"

มันขุ่นแค้นคนของตระกูลกุยสังหารโง้วลักคี้ แม้อยู่เบื้องหน้าประมุขสมาคม ยังอดแดกดันมิได้

อุ้ยเซี่ยวป้อแผดด่าในใจ

"ลูกเต่าสามตัวนี้หากบุกเข้าวังถูกจับตัวได้ ต่อให้ตัดศีรษะเราก็ไม่หาทางช่วยเหลือ"

ปากกลับกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ผู้อาวุโสแซ่กุยและพวก ไหนเลยถูกจับตัวได้? ภายในวังมีราชองครักษ์หลายพันคน กุยเสียวเฮียบขอเพียงไอค็อกค็อกหลายคราราชองค-รักษ์หลายพันคนนั้นก็ถูกสั่นสะเทือนจนเสียชีวิตไป"

นักสู้สมาคมฟ้าดิน และคนของตำหนักตระกูลมก มีผู้คนมิน้อยหัวร่อออกมา

กุยเจ็งกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"มีเรื่องเช่นนั้นจริงๆ? อย่างนั้นน่าสนุกสนานนัก พวกมันกลัวเสียงไอของเราหรือ? ค็อก ค็อก..."

จอมหมัดไร้เทียมทาน สองสามีภรรยาเดือดดาลเป็นการใหญ่ ยึดกุมแขนบุตรชายคนละข้าง ก้าวยาวๆ ออกไป

ผู้กล้าขวัญเหล็ก และราชสีห์ส่ายเศียรถลันปราดไป บดบังขวางประตูไว้ ผู้กล้าขวัญเหล็กกล่าวว่า

"สองท่านคิดช่วยเหลือโง้วซำกุ่ย ตำหนักตระกูลมกเรา ไม่ยินยอมเด็ดขาด"

กุยยี่เนี้ยกล่าวว่า

“เป็นไร คิดลงมือหรือ?”

“สองท่านสามารถสังหารเราสองก่อน ค่อยออกไปช่วยเหลือโง้วซำกุ่ย”

“ผู้ใดว่าพวกเราช่วยเหลือโง้วซำกุ่ย”

“สองท่านแม้มิมีเจตนาช่วยเหลือโง้วซำกุ่ย แต่เรื่องนี้ หากประสบความสำเร็จ อิทธิพลโง้วซำกุ่ยจะกล้าแข็งขึ้น ไม่อาจสยบมันอีก”

จอมหมัดไร้เทียมทานกล่าวเบาๆ

“หลีกไป”

พลางสืบเท้าไปก้าวใหญ่ ผู้กล้าขวัญเหล็กกางสองมือออก บดบังขวางอยู่หน้าประตู

จอมหมัดไร้เทียมทานยื่นมือซ้ายปราดออก ตะกุยใส่ทรวงอกมัน ผู้กล้าขวัญเหล็กก็ปาดมือปิดป้อง

แว่วเสียงดังฉาด ฝ่ามือทั้งสองข้างปะทะกัน ผู้กล้าขวัญเหล็กส่ายร่างโงนเงน ใบหน้าแปรเปลี่ยนเป็นซีดเผือด!

จอมหมัดไร้เทียมทานกล่าวว่า

“เราใช้กำลังภายในเพียงห้าส่วน”

ราชสีห์ส่ายเศียรส่ายหน้าด้วยความเคยชิน กล่าวว่า

“ท่านก็ใช้กำลังภายในสิบส่วน ·ปลิดชีวิตเราสองซือเฮียตี่เถอะ”

กุยเจ็งสวนคำว่า

“สิบส่วนก็สิบส่วน”

พลางยืดหดสองมือออก

ราชสีห์ส่ายเศียรยกแขนขึ้นปิดป้อง กุยเจ็งพลันหดสองมือกลับท่วงท่าราชสีห์ส่ายเศียรจึงปิดป้องถูกอากาศธาตุ

กุยเจ็งฉกฉวยโอกาสนั้นพุ่งสองมือออก ตะปบคว้าจุดสำคัญบริเวณทรวงอกของราชสีห์ส่ายเศียรไว้

ตั้งกึงน้ำสะอึกปราดไป เกลี้ยกล่อมว่า

“ทั้งหมดล้วนเป็นสหาย อย่าได้ลงมือกัน”

คำนวณจากสภาพการณ์เฉพาะ ขอเพียงสอดมือเข้าช่วยเหลือ ราชสีห์ส่าย-เศียร เท่ากับตั้งประจันเป็นศัตรูกับจอมหมัดไร้เทียมทานและพวก สร้างความลำบากใจยิ่ง

อุ้ยเซี่ยวป้อหัวร่อพลางกล่าว

"ทั้งหมดทุ่มเถียงเกี่ยงงอน ยากมีผลสรุปได้ เยี่ยงนี้เถอะ พวกเราทอดลูกเต๋ากันคราหนึ่ง เสี่ยงโชควาสนาดู หากแม้นผู้อาวุโสแซ่กุยชนะ พวกเรามิเพียงไม่ขัดขวางการเข้าวังของท่าน ข้าพเจ้าจะบ่งบอกสภาพภายในวังให้ทราบอย่างละเอียด"

กุยยี่เนี้ยกล่าวว่า

"หากแม้นเจ้าชนะเล่า?"

"อย่างนั้นให้ล้มเลิกแผนการนี้ชั่วคราว รอจนโง้วซำกุ่ยเสียชีวิตก่อน"

กุ่ยยี่เนี้ยครุ่นคิดในใจ

"หากแม้นพวกเราลงมือก่อน ตำหนักตระกูลมกคงต้องแจ้งเหตุต่อแมนจู มิสู้คล้อยตามมัน"

พอได้คิด กล่าวถามผู้เป็นสามีว่า

"ท่านเห็นเป็นอย่างไร?"

จอมหมัดไร้เทียมทานกล่าวกับอุ้ยเซี่ยวป้อว่า

"เจ้าหากแพ้พนัน ไม่อาจบ่ายเบี่ยงคดโกง"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ลูกผู้ชายชาตรีพอลั่นปากยากกลับกลาย ชนะต้องชนะอย่างเปิดเผย แพ้ก็แพ้อย่างหมดจด มิว่าผลแพ้ชนะเป็นอย่างไร ก็ไม่ผิดพ้องหมองใจกัน"

ตั้งกึงน้ำรู้สึกวาจาสองประโยคสุดท้ายมีเหตุผล กล่าวเสริมขึ้น

"ผู้คนโบราณใช้วิธีเสี่ยงทายตัดสินปัญหา พวกเราทอดลูกเต๋ากันคราหนึ่งกลับมีความหมายนัก ทั้งหมดมิต้องดื้อรั้นยืนกราน ยังคงปฏิบัติตามเจตนารมณ์ของฟ้าเถอะ"

กุยยี่เนี้ยจึงกล่าว

"เด็กเอย ปล่อยมือ"

กุยเจ็งกล่าวอย่างดื้อรั้น

"เราไม่ปล่อย"

"น้องแซ่อุ้ยนี้จะทอดลูกเต๋าเล่นกับเจ้า"

กุยเจ็งลิงโลดยิ่ง คลายมือจากการคร่ากุมจุดเส้นที่ทรวงอกราชสีห์ส่ายเศียร ราชสีห์ส่ายเศียรรู้สึกทรวงอกปวดชาสุดทนทานต้อง ส่ายหน้าตลอดเวลา

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

"กุยเสียวเอี้ย โปรดนำลูกเต๋าของท่านมา"

กุยเจ็งทวนคำว่า

"ลูกเต๋า? เราไม่มี ท่านมีหรือไม่?"

"ข้าพเจ้าก็ไม่มี ท่านใดพกลูกเต๋าติดตัวบ้าง?"

ทุกผู้คนสั่นศีรษะช้าๆ ล้วนครุ่นคิดขึ้น

"เรามิใช่ปีศาจพนัน พกลูกเต๋าติดตัวไยกัน"

กยยี่เนี้ยกล่าวว่า

"เมื่อไม่มีลูกเต๋า พวกเราเปลี่ยนเป็นทายเหรียญกันเถอะ"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

"ยังคงทอดลูกเต๋าจะยุติธรรมกว่า ไม่หลอกลวงชราทารก ข้าพเจ้าคือทารก ผู้อาวุโสแซ่กุยคือชรา มิอาจไม่ทอดลูกเต๋า ทหารคนสนิทในที่นี้ล้วนพกลูกเต๋าติดตัว ข้าพเจ้าจะไปหยิบยืมมา"

พลางผลักประตูออกจากห้องโถงตะวันออก เข้าสู่ห้องโถงใหญ่ล้วงลูกเต๋าจากอ่กเสื้อหกลูก

นี่คือของวิเศษที่อุ้ยเซี่ยวป้อพกติดตัว แต่หากล้วงออกมาต่อหน้าทุกผู้คน จอมหมัดไร้เทียมทานและพวกย่อมระแวงสงสัย

อุ้ยเซี่ยวป้อนั่งอยู่ในห้องโถงชั่วขณะ จึงย้อนกลับเข้าห้องโถงตะวันออก กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ได้ลูกเต๋ามาแล้ว"

กุยยี่เนี้ยกล่าวว่า

"พวกเราจะพนันกันอย่างไร?"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวอย่างเป็นจริงเป็นจัง

"ข้าพเจ้าไม่เข้าใจวิธีทอดลูกเต๋าแม้แต่น้อย กุยเสียวเอี้ยท่านเห็นว่าจะพนันอย่างไร?"

กุยเจ็งหยิบฉวยลูกเต๋ามาสองลูก กล่าวว่า

"เราจะประลองความแม่นยำกับท่าน"

งอนิ้วแล้วดีดออก เสียงขวับขวับสองครา ลูกเต๋าสองลูกพุ่งฝ่าอากาศไป ดับเทียนไขสองเล่ม จากนั้นเป็นเสียงฉึกฉึก ล้วนฝังเข้าไปในผนัง!

เหล่าผู้กล้าโห่ร้องว่า

"ฝีมือยอดเยี่ยม!"

อุ้ยเซี่ยวป๊อกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเห็นผู้อื่นทอดลูกเต๋า นับแต้มใหญ่แต้มเล็กกัน หาใช่ประลองอาวุธลับกันไม่"

กุยยี่เนี้ยกล่าวว่า

"ใช่แล้ว พวกเราทอดกันคนละตา ผู้ใดทอดได้แต้มใหญ่ นับเป็นฝ่ายชนะ"

อุ้ยเซี่ยวป๊อครุ่นคิดในใจ

"ทอดเพียงตาเดียว มิแน่นักมันโชคดี อาจทอดได้สามสิบหกแต้ม"

ดังนั้นกล่าวว่า

"เยี่ยงนี้เถอะ พวกเราทอดกันคนละสามตา ผู้ใดชนะสองตานับเป็นฝ่ายชนะ"

กุยเจ็งรู้สึกยิ่งทอดมากครั้ง ยิ่งสนุกสนาน กล่าวว่า

"พวกเราทอดกันคนละสามร้อยตา ผู้ใดชนะสองร้อยตานับเป็นฝ่ายมีชัย"

กุยยี่เนี้ยกล่าวว่า

"ไหนเลยต้องยุ่งยากปานนั้น? ทอดกันคนละสามตาก็พอแล้ว"

วานรแปดแขนควักลูกเต๋าที่ฝังอยู่ในผนังทั้งสองออก มาวางลงบนโต๊ะ อุ้ยเซี่ยวป๊อกล่าวว่า

"กุยเสียวเอี้ย ท่านทอดก่อน"

กุยเจ็งกวาดรวบลูกเต๋า ตระเตรียมทอดลง กุยยี่เนี้ยพลันกล่าวว่า

"ช้าก่อน"

เหลียวหน้ามายังผู้กล้าขวัญเหล็ก มกเกี่ยมเซียถามว่า

"การพนันครานี้ พวกเราหากชนะ ตำหนักตระกูลมกจะยอมรับหรือไม่?"

ผู้กล้าขวัญเหล็กเมื่อครู่ ประฝ่ามือกับจอมหมัดไร้เทียมทานคราหนึ่ง เลือดลมที่ทรวงอกพลุ่งพล่านดาลเดือด จนบัดนี้ยังไม่สงบลง ฝ่ายตรงข้ามหากคิดบุกเข้าวัง อาศัยขุมกำลังตำหนักตระกูลมก ไหนเลยขัดขวางทัดทานได้? ดังนั้นผงกศีรษะรับ

มกเกี่ยมเซียกล่าวว่า

"เจตนาของฟ้าเป็นอย่างไร ล้วนขึ้นอยู่กับการทอดลูกเต๋าของสองท่านแล้ว"

กุยยี่เนี้ยกล่าวคำประเสริฐ สั่งกุยเจ็งว่า

"ทอดเถอะ ยิ่งทอดได้แต้มใหญ่ยิ่งประเสริฐ"

กุยเจ็งพลิกดูลูกเต๋าทั้งหกลูกอย่างละเอียด กล่าวว่า

"แต้มใหญ่ที่สุดคือหกแต้ม แต้มเล็กที่สุดคือสองแต้ม ยังมีอีกด้านหนึ่งเว้าเป็นรูใหญ่"

กุยยี่เนี้ยกล่าวว่า

"รูใหญ่นั้นคือแต้มหนึ่ง"

กุยเจ็งกล่าวว่า

"ประหลาดแท้ แต้มสี่ก็เป็นสีแดง"

พลางสะบัดมือวูบ ได้ยินเสียงเพียะ ลูกเต๋าทั้งหกลูกล้วนจมลึกไปในพื้นโต๊ะ ด้านที่โผล่พ้นออกมาล้วนเป็นแต้มหก

ที่แท้มันจัดวางลูกเต๋าอยู่บนมือแต่แรก จัดแต้มหนึ่งอยู่ด้านล่าง พอสะบัดทอดลง แต้มหกย่อมหงายขึ้นมา

ทุกผู้คนทั้งแตกตื่นทั้งขบขัน ปีศาจอมโรคนี้ดูเผินๆ อ่อนแอ ไม่อาจต้านแรงลม กลับมีกำลังภายในลึกล้ำกล้าแข็งนัก แต่ในโลกไหนเลยมีการทอดลูกเต๋าเช่นนี้?

กุยยี่เนี้ยกล่าวว่า

"เด็กเอย มิใช่ทอดเช่นนี้"

ตบฝ่ามือลงบนโต๊ะ ลูกเต๋าทั้งหกลูกก็ดีดกระดอนขึ้นมา ทุกผู้คนล้วนส่งเสียงโห่ร้องชมเชย

กุยยี่เนี้ยกวาดมือรวบคว้าลูกเต๋า ทอดลงกลิ้งอยู่บนโต๊ะ อธิบายว่า

"กลิ้งออกมาได้กี่แต้ม นับเป็นกี่แต้ม มิอาจเป็นไปตามใจนึก"

กุยเจ็งกล่าวว่า

"ที่แท้เป็นเช่นนี้"

หยิบฉวยลูกเต๋า ลอกเลียนเยี่ยงมารดา ทอดลงบนโต๊ะเบาๆ ลูกเต๋าหมุนกลิ้งไปมา พอหยุดนิ่งรวมได้ยี่สิบแต้ม

ลูกเต๋าหกลูกทอดได้ยี่สิบแต้ม ทางชนะค่อนข้างมากกว่าอุ้ยเซี่ยวป๊อกวาดรวบลูกเต๋า ใช้นิ้วก้อยเขี่ยอยู่หลายครา ลอบเล่นลวดลาย ร้องว่า

"กินรวบ"

พลางสะบัดมือทอดลูกเต๋าลง

ลูกเต๋าห้าลูกออกได้สิบเจ็ดแต้ม ลูกสุดท้ายหมุนกลิ้งตลอดเวลาตามฝีมือคดโกงของอุ้ยเซี่ยวป๊อ ต้องออกแต้มหกแน่นอน รวมแล้วได้ยี่สิบสามแต้ม เท่ากับชนะในรอบแรก

มิคาดลูกเต๋าหมุนกลิ้งสองตลบ พลันตกไปในรูเล็กๆ บนพื้นโต๊ะรูหนึ่ง ซึ่งเกิดจากตอนแรกที่กุยเจ็งทอดลูกเต๋าลง ลูกเต๋าลูกนั้นสั่นไหวเล็กน้อย ไม่อาจหมุนกลิ้งต่อไป

ด้านที่หงายขึ้นมาเป็นแต้มหนึ่ง รวมแล้วเพียงสิบแปดแต้ม นับเป็นฝ่ายแพ้!

อุ้ยเซี่ยวป๊อรำร้องว่า

"บนพื้นโต๊ะมีรู มิอาจนับได้"

กวาดรวบลูกเต๋าหมายทอดใหม่ ตั้งกึงน้ำสั่นศีรษะกล่าวว่า

"นี่เป็นเจตนาของฟ้า ในรอบแรกนับเป็นฝ่ายแพ้เถอะ"

อุ้ยเซี่ยวป๊อครุ่นคิดในใจ

"ยังมีอีกสองตา เราต้องชนะท่านให้จงได้"

พลางส่งลูกเต๋าคืนแก่กุยเจ็ง

กุยเจ็งชนะในรอบแรก สร้างความลิงโลดลำพองยิ่ง ทอดลูกเต๋าเบาๆ กลับออกเพียงเก้าแต้ม คนของตำหนักตระกูลมก เห็นตานี้มันต้องแพ้แน่นอน ล้วนส่งเสียงโห่ร้องออกมา

อุ้ยเซี่ยวป๋อสาวเท้าถึงอีกมุมหนึ่งของโต๊ะ ห่างจากรูบนพื้นโต๊ะทั้งหกรูไกลโข สะบัดทอดลูกเต๋าลง ปรากฏลูกเต๋าสี่ลูกออกแต้มหก อีกสองลูกออกแต้มห้า รวมได้สามสิบสี่แต้มมีแต้มเหนือกว่ากุยเจ็งหลายเท่าตัว

ทั้งสองได้ชัยคนละตา ตาสุดท้ายเป็นการตัดสินผลแพ้ชนะ กุยเจ็งพอทอดลูกเต๋าลง ลูกเต๋าทั้งหกลูกหมุนกลิ้งเป็นเวลานาน ออกได้สามสิบเอ็ดแต้ม ทางชนะค่อนข้างสูง!

คนของตำหนักตระกูลมกล้วนมีสีหน้าห่วงใยกังวล รู้สึกหากคิดเอาชนะสามสิบเอ็ดแต้ม ต้องพึ่งพาโชควาสนาแล้ว

อุ้ยเซี่ยวป๋อกลับไม่ห่วงใยกังวล ครุ่นคิดขึ้น

“เราหากทอดตามวิธีการเมื่อคร่ ทอดได้สามสิบสี่แต้มก็ชนะท่านแล้ว”

ใช้นิ้วก้อยเขี่ยลูกเต๋า จัดตำแหน่งเป็นมั่นเหมาะ ทอดลงอย่างแผ่วเบา

แลเห็นลูกเต๋าหกลูกหมุนกลิ้งบนพื้นโต๊ะ ทยอยหยุดนิ่งลง ออกหกแต้ม ห้าแต้ม หกแต้ม ทั้งสี่ลูกล้วนได้แต้มใหญ่ เป็นยี่สิบสองแต้ม ลูกที่ห้าออกหกแต้มอีกครา รวมเป็นยี่สิบแปดแต้ม

ลูกเต๋าลูกสุดท้ายหมุนกลิ้งตลอดเวลา หากออกแต้มสาม ทั้งสองฝ่ายเท่ากับเสมอ ต้องทอดใหม่อีกครา ออกแต้มหนึ่ง แต้มสองก็พ่ายแพ้ แต้มสี่ ห้า หกจะชนะ นับว่าชนะถึงหกส่วน

อุ้ยเซี่ยวป๋อขบคิดในใจ

“ต่อให้ออกแต้มเสมอกัน ทอดใหม่อีกครา มิแน่นักว่าจะโชคดีปานนี้”

แลเห็นลูกเต๋าที่หกใกล้หยุดที่แต้มหก จึงร้องดังๆว่า

“วิเศษแท้”

ทันใด ลูกเต๋าพลิกตัวอีกครา อุ้ยเซี่ยวป๋อถึงกับใจหายวาบ โพล่งว่า

“ผิดท่าแล้ว”

หางตายามเหลือบแล เห็นจอมหมัดไร้เทียมทานหันหน้าหาลูกเต๋า เป่าลมหายใจเล็กน้อย ยามนั้นลูกเต๋าหยุดนิ่งไม่เคลื่อนไหว ด้านที่เว้าเป็น

รูลึกหงายสู่เบื้องบน ออกเป็นแต้มหนึ่ง!

ทุกผู้คนล้วนโห่ร้องออกมาอุ้ยเซี่ยวป้อทั้งแตกตื่นทั้งขุ่นแค้น ตนเองเห็นวิธีทอดลูกเต๋าคดโกงมากมายสุดคณานับ นับเป็นครั้งแรกที่เห็นคนเป่าลมหายใจพลิกลูกเต๋า

ชายชรานี้พลังการฝึกปรือลึกล้ำกล้าแข็ง เป่าลมหายใจเป็นเส้นสายใยเดียว มิเพียงเป่าพลิกลูกเต๋าลูกที่หกจากหกแต้มเป็นแต้มหนึ่ง เกรงว่าเมื่อครู่กุยเจ็งทอดได้สามสิบเอ็ดแต้ม คงเป็นบิดามันเป่าลมหายใจคอยช่วยเหลืออยู่ด้านข้าง

อุ้ยเซี่ยวป้อขุ่นแค้นจนหน้าแดงฉาน กล่าวว่า

"กุยเล่าเอี้ยจื้อ ท่าน...ท่าน...ฮู...ฮู"

พลางห่อปากเป่าลมหายใจออกมา

จอมหมัดไร้เทียมทานเค้นเสียงว่า

"ยี่สิบเก้าแต้ม เจ้าแพ้แล้ว!"

ยื่นมือกวาดรวบลูกเต๋าทั้งหกลูก ใช้นิ้วหัวแม่มือและนิ้วกลางบีบเค้นคราหนึ่ง ได้ยินเสียงกร๊อบ ลูกเต๋าปริแตกสลาย ปรากฏเศษปรอทกระจายอยู่บนพื้นโต๊ะ คล้ายลูกกลมเล็กละเอียดหลายร้อยหลายพันเม็ดสะท้อนประกายวาววับ!

กุยเจ็งปรบมือหัวร่อร่า กล่าวว่า

"น่าเล่น น่าเล่นนัก นี่เป็นของใด ทั้งคล้ายน้ำและคล้ายปรอท"

อุ้ยเซี่ยวป้อเห็นมันเปิดโปงว่า ในลูกเต๋าถ่วงปรอดเล่นคดโกงแสร้งเป็นกล่าวอย่างตื่นเต้นตระหนก

"ที่แท้ในลูกเต๋าถ่วงปรอดไว้เล่าเอี้ยจื้อท่านเท่ากับให้บทเรียนแก่ผู้เยาว์ฟังว่าลูกเต๋าทำจากกระดูกวัว วันนี้เราเพิ่งทราบว่า ปรอทเกิดจากกระดูกวัว กาลก่อนยังเข้าใจว่าเป็นธาตุเงินผสมน้ำ วัวสามารถไถนาทั้งสร้างปรอทได้นับว่ายอดเยี่ยมนัก"

กุยยี่เนี้ย ไม่แยแสสนใจวาจาเหลวไหลของอุ้ยเซี่ยวป้อ กล่าวว่า

"ทั้งหมดมิมีวาจาจะกล่าวแล้วกระมัง? น้องแซ่อุ้ยบ่งบอกสภาพภายในวังมาเถอะ"

อุ้ยเซี่ยวป้อกวาดตามายังซือแป่ ตั้งกึงน้ำผงกศีรษะรับ กล่าวว่า

"เจตนาของฟ้าเป็นเช่นนี้ เจ้าก็บ่งบอกต่อผู้อาวุโสทั้งสองตามความสัตย์เถอะ"

เขาทราบว่าศิษย์ผู้นี้กลอกกลิ้งมากเล่ห์ ดังนั้นเพิ่มเติมคำ "ตามความสัตย์" เข้าไป

อุ้ยเซี่ยวป้อขบคิดแล้วนึกได้วิธีการหนึ่ง กล่าวว่า

"ในเมื่อแพ้พนัน ก็ไม่อาจบ่ายเบี่ยงคดโกง ลูกผู้ชายชาตรีทั้งขโมยทั้งหลอกลวง มินับเป็นอย่างไรได้ หากแพ้พนันมิอาจไม่ชดใช้ ภายในวังมีห้องหับมากหลาย ทางเดินคดเคี้ยวเลี้ยวลด ว่ากล่าวไม่ชัดแจ้ง ฉื่อตั่วกอ จี้ตั่วกอ พวกท่านอยู่ร่วมกับแขกเหรื่อ ข้าพเจ้าจะไปวาดภาพ"

ประสานมือต่อทุกผู้คน หันกายออกจากห้องโถง เข้าสู่ห้องหนังสือ

ตึกยศพระนี้เป็นคังชิงอ้วงกำนัลให้ในห้องหนังสือ จัดเรียงรายเต็มไปด้วยตำรับตำรา แขวนภาพวาดเลื่องชื่อ แต่อุ้ยเซี่ยวป้อปรกติมิเคยย่างกรายเข้ามา ยามนี้ส่ายอาดๆ ถึงหน้าโต๊ะ ทรุดกายนั่งลง ตวาดสั่งว่า

"ฝนหมึก"

เสียงขาดคำ ปรากฏคนสนิทสะอึกเข้ามาปรนนิบัติ

อุ้ยตั่วนั้งไม่เคยจับพู่กันเขียนหนังสือ สีหน้าคนสนิทนั้นเปี่ยมแววนับถือเลื่อมใส ปลุกปลอบสติสมาธิรินน้ำสะอาดลงในจานหมึก ที่จัดทำจากหินพ้องเล้งเจี๊ยะ หยิบฉวยหมึกแท่งซังอิงเอียงสมัยถัง ฝนหมึกจนดำข้น

จากนั้นดึงพู่กันไผ่ฝังเงิน ซึ่งจอมเสเพลถังแป๊ะโฮ้วเคยสั่งทำจากกระบอกพู่กัน กางกระดาษกิมฮวยซึ่งกษัตริย์ฮุยจงเคยมีพระบรมราชโองการให้จัดทำ จุดกำยานเล้งเน่าอุงติ้ง (สมองมังกรหอม) กระถางหนึ่ง รอคอยอุ้ยตั่วนั้งสะบัดพู่กัน

อุ้ยเซี่ยวป้อกางเล็บตะปบด้ามพู่กันขึ้นจุ่มหมึกจนเต็มเปี่ยม พลันแว่วเสียงเพียะเบาๆ หมึกหยดหนึ่งหยดจากปลายพู่กันลงบนกระดาษกระดาษกิมฮวยอันล้ำค่าพลันแปดเปื้อน

คนสนิทนั้นครุ่นคิดขึ้น

"ที่แท้อุ้ยตั่วนั้งมิคิดเขียนหนังสือ หากแต่กำลังหัดวาดภาพหมึก"

เห็นอุ้ยเซี่ยวป้ออาศัยหยดหมึก ลากโยงลายเส้นมาทางซ้าย วาดเป็นลำต้นไม้คดเคี้ยวเส้นหนึ่ง จากนั้นจิ้มเบาๆ ทางซ้ายของลำต้นไม้

คนสนิทนั้นกำลังชื่นชม พลันได้ยินอุ้ยเซี่ยวป้อ กล่าวว่า

"คำ "เซี่ยว" (น้อย) ของเรานี้ เขียนได้ดีหรือไม่?"

คนสนิทนั้นสะท้านเฮือก เพิ่งทราบว่าอุ้ยตั่วนั้งกำลังเขียนคำ "เซี่ยว" รีบชมเชยว่า

"ลายมือของตั่วนั้งลากลายเส้นจากขวามาซ้ายพลิกประวัติศาสตร์ใหม่นับเป็นอัจฉริยะเลิศล้ำ"

มันประจำอยู่ห้องหนังสือ ในห้องกลับบรรจุหมึกอยู่หลายตำลึง (มีความรู้อยู่บ้าง) รู้จักยกย่องชมเชย

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

"เรียกตัวเตียย่งมา"

คนสนิทนั้นรับคำ ล่าถอยไป ในใจครุ่นคิดขึ้น

"มิทราบคำต่อไปของอุ้ยตั่วนั้ง คิดเขียนว่าอะไร?"

แต่ต่อให้มันคาดเดาหนึ่งหมื่นครั้งก็คาดเดาไม่ถูก

ที่แท้ใต้คำ "เซี่ยว" ของอุ้ยเซี่ยวป้อ วาดเป็นรูปวงกลม ใต้วงกลมจากเส้นขวางคล้ายท่อนฟืน ถัดมาเป็นเส้นคดเคี้ยวคล้ายตัวไส้เดือน ลากลายเส้นอยู่กึ่งกลางตัวไส้เดือนอีกเส้นหนึ่งนับเป็นคำ "จื้อ"

อักษรสามคำนี้รวมความเป็น "เซี่ยวเฮี้ยงจื้อ" ซึ่งเป็นพระนามปลอมของคังฮี ใช้ในตอนประลองฝีมือกับอุ้ยเซี่ยวป้อ

ครั้งกระโน้นอุ้ยเซี่ยวป้อออกบวชที่เสียวลิ้มยี่ คังฮีเคยทรงวาดภาพถ่ายทอดพระบรมราชโองการ สร้างความนับถือเลื่อมใสแก่อุ้ยเซี่ยวป้อยิ่ง วันนี้สถานการณ์คับขัน จึงวาดภาพกราบทูล

หลังจากเขียนคำเซี่ยวเฮี้ยงจื้อ ค่อยวาดกระบี่เล่มหนึ่ง ปลายกระบี่แทงเข้าไปในวงกลม วัตถุมิคล้ายดาบไม่คล้ายกระบี่เล่มนี้ ถึงกับวาดจนเหงื่อซุ่มโชกโซมกาย

เพิ่งวาดเสร็จสิ้นนายทวารเตียย่งก็เร่งรุดถึงห้องหนังสืออุ้ยเซี่ยวป้อ

พับกระดาษ บรรจุซองปิดผนึกหนาแน่น ยื่นส่งต่อเตียย่ง กล่าวเบาๆ

"ท่านนำสารกราบทูลนี้ เข้าวังไปในบัดดล ขอเพียงบอกว่าเป็นสารลับของข้าพเจ้า ราชองครักษ์และขันที จะกราบทูลให้กับท่านทันที"

เตียย่งรับคำ ยื่นสองมือรับมา ขณะจะซุกเก็บไว้ในอกเสื้อ นอกห้องบังเกิดสุ้มเสียงทหารคนสนิทสองคนตวาดว่า

"เป็นผู้ใด"

เพิ่งขาดคำ ประตูห้องถูกกระแทกเปิดออกดังโครม ผู้คนสามคนบุกรุกเข้ามา เป็นจอมหมัดไร้เทียมทานและบุตรภรรยาเอง!

กุยยี่เนี้ยเห็นเตียย่งถือซองปิดผนึก พลันยื่นมือช่วงชิงมา หันขวับมายังอุ้ยเซี่ยวป้อ กล่าวเสียงเกรี้ยวกราด

"เจ้าคิดรายงานต่อฮ่องเต้แมนจูหรือ?"

อุ้ยเซี่ยวป้อแตกตื่นจนตะลึงลาน กล่าวว่า

"ไม่ มิใช่..."

กุยยี่เนี้ยฉีกซองจดหมายออก เห็นบนกระดาษวาดภาพประหลาดพิกล ต้องกล่าวอย่างมึนงง

"ท่านดู"

พลางส่งกระดาษให้กับจอมหมัดไร้เทียมทาน ซักถามอุ้ยเซี่ยวป้อว่า

"นี่คืออะไร"

อุ้ยเซี่ยวป้อระงับสติโป้ปดว่า

"ข้าพเจ้าสั่งมันไปห้องครัว จัดทำ...ขนมโก๋สักหลายอัน ใช้เลี้ยงต้อนรับแขกเหรื่อ บนขนมโก๋ต้องสักลวดลายดอกไม้ มัน...มันไม่เข้าใจข้าพเจ้าจึงต้องวาดด"

จอมหมัดไร้เทียมทานสองสามีภรรยาล้วนผงกศีรษะ สีหน้าคลายความเคร่งเครียดลง ภาพวาดบนกระดาษเป็นภาพดาบสักลวดลายบนวงกลมเล็ก ๆ จริง ๆ หาใช่รายงานลับกราบทูลต่อคังฮีไม่

อุ้ยเซี่ยวป้อโบกมือเร่งรัดเตียย่งว่า

"รีบไป"

เตียย่งรับจดหมายคืนจากจอมหมัดไร้เทียมทาน หันกายออกจากห้อง

อุ้ยเซี่ยวป้อกำชับว่า

"กระทำโดยรีบด่วนด้วย ทั้งหมดจะรับประทานในบัดดล นี่เป็นเรื่องสำคัญเท่าชีวิต มิอาจชักช้าแม้ชั่วครู่ชั่วยาม"

เตียย่งที่หน้าประตูรับคำอีกครา สามเท้าก้าวปราดจากไป

กุยยี่เนี้ยกล่าวว่า

"เรื่องอาหารว่างไม่ต้องรีบด่วนไป น้องแซ่อุ้ยแผนผังพระราชวังของเจ้าเล่า?"

อุ้ยเซี่ยวป้อหยิบฉวยกระดาษอีกแผ่นหนึ่ง ปูลงบนโต๊ะส่งพู่กันต่อกุยยี่เนี้ย กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าวาดไปวาดมาล้วนไม่ดี ยังคงให้ข้าพเจ้าบ่งบอกต่อท่านลงมือวาดเอง"

กุยยี่เนี้ยรับพู่กันมา ทรุดกายนั่งลง กล่าวว่า

"ตกลง เจ้าบอกมา"

อุ้ยเซี่ยวป้อรู้สึกมิต้องปกปิดอำพรางดังนั้นอธิบายตั้งแต่ประตูโหงวมึ้งขึ้นเหนือผ่านสะพานกิมจุ้ยเกี้ย วกสู่ตะวันตกผ่านตำหนักไท้ฮั้ว ตงฮั้ว ป้อฮั้ว มาถึงโรงครัว ซึ่งเคยเป็นที่พักพิงของอุ้ยเซี่ยวป้อ

จากนั้นชี้แนะเส้นทางรอบด้าน บ่งบอกที่ตั้งตำหนักต่าง ๆ ครอบคลุมเขตพระราชวังด้านตะวันตกครึ่งหนึ่ง

จอมหมัดไร้เทียมทานและกุยยี่เนี้ยรับฟังอยู่เนิ่นนาน เพิ่งรับรู้เขตพระราชวังด้านตะวันตกครึ่งหนึ่ง ถึงกับสูดลมหายใจเข้าไปอย่างหนาวเหน็บ

อุ้ยเซี่ยวป้อยังบ่งบอกที่ตั้งตำหนักด้านตะวันออกให้ทราบ ดีที่ตนมีความทรงจำแม่นยำ ปรกติท่องเที่ยวตามที่ต่าง ๆ ภายในวัง จึงคุ้นเคยเป็นอย่างดี กุยยี่เนี้ยเขียนอยู่ครึ่งชั่วยาม จึงเขียนตำแหน่งภายในวังหลายสิบแห่งเสร็จสิ้น วางพู่กันลง ระบายลมหายใจยาว ๆ ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ยากนักที่น้องแซ่อุ้ยมีความทรงจำแม่นยำปานนี้ ขอบใจเจ้ามากแล้ว"

นางเห็นอุ้ยเซี่ยวป้อบ่งบอกตำแหน่งตำหนักภายใน วัง ราวกับนับทรัพย์สมบัติภายในบ้าน คาดว่าทุกถ้อยคำเป็นความสัตย์จริง ต่อให้คิดโป้ปดปั้นเรื่อง คงมิมีความสามารถถึงเพียงนี้

อุ้ยเซี่ยวป๊อกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"นี่เป็นรางวัลที่กุยยี่เนี้ยได้จากการทอดลูกเต๋าชนะ พวกท่านไม่ต้องขอบคุณข้าพเจ้า"

หยุดเล็กน้อยจึงเอ่ยสืบต่อ

"ราชองครักษ์ภายในวัง ปรกติล้วนรักษาการณ์อยู่แถบประตูตังฮั้วมึ้ง แต่ตอนนี้โง้วซำกุ่ยก่อการกบฏ การรักษาการณ์ภายในวังคงเข้มงวดขึ้น"

ในใจครุ่นคิดขึ้น

"นี่เป็นวาจาล่วงหน้าของเรา มิให้พระองค์พอรับคำกราบทูลลับของเราทรงจัดราชองครักษ์เพิ่มขึ้น ลูกเต่าทั้งสามตัวจะระแวงสงสัยว่าเราลอบรายงานไป"

กุยยี่เนี้ยลอบผงกศีรษะ กล่าวว่า

"นั่นย่อมแน่นอน พวกเราขออำลา"

อัยเซี่ยวป๊อกล่าวว่า

"ขอเชิญสามท่านไปรับประทานขนมโก๋ จะได้มีเรี่ยวแรงทำงาน"

พลางสาวเท้าถึงหน้าประตู ร้องดัง ๆ ว่า

"บริวารเรา ส่งอาหารมา"

บ่าวทาสที่นอกประตูรับคำ กุยยี่เนี้ยกลับกล่าวว่า

"ไม่ต้องแล้ว"

กุมมือบุตรชายเดินเคียงบ่าเคียงไหล่ออกจากห้องหนังสือ พร้อมกับจอมหมัดไร้เทียมทานสองสามีภรรยา ล้วนครุ่นคิดขึ้น

"ในขนมโก๋สักลวดลายดอกไม้ของเจ้า มิแน่นักว่าจะเล่นลวดลายใดพวกเราหลงกลคราหนึ่ง ไม่อาจเพลี่ยงพล้ำซ้ำสอง"

อุ้ยเซี่ยวป๊อติดตามส่งถึงหน้าประตูตึก ประสานมือกล่าวว่า

"ผู้เยาว์จะเบิ่งตาเงี่ยหูรับฟังข่าวดี"

จอมหมัดไร้เทียมทานตบฝ่ามือลงบนหัวสิงโตหินข้างประตู พลันเห็นสะเก็ดหินกระเซ็นซ่าน ร่วงพร่างพรูลงสู่พื้น แค่นหัวร่ออย่างเย็นชา สาวเท้าจากไป

อุ้ยเซี่ยวป๊อยืนตะลึงลาน ขบคิดในใจ

"ฝ่ามือนี้หากตบลงยังศีรษะบิดา รสชาติคงไม่น่าลิ้มชิมนัก มันตักเตือนเราว่าอย่าได้ทำลายแผนการใหญ่ของพวกมัน มิเช่นนั้นจะสะบัดฝ่ามือเช่นน"

ขณะครุ่นคิด ลอกเลียนเยี่ยงอย่างตบฝ่ามือลงบนหัวสิงโตหินพลันร้องโอดโอย กระโดดปราดขึ้นมา

ส่วนหัวของสิงโตหินตัวนี้ความจริงกลมมน แต่เมื่อครู่ถูกจอมหมัดไร้เทียมทานกระแทกเสียหาย แปรเปลี่ยนเป็นตะปุ่มตะป่ำ อุ้ยเซี่ยวป้อหงายมือขึ้น ส่องดูกับแสงโคมไฟ ดีที่ปราศจากโลหิตหลั่งไหล

เมื่อกลับเข้าห้องโถงตะวันออก เห็นตั้งกึงน้ำและพวกกำลังดื่มสุรา จึงบอกว่าอธิบายรายละเอียดภายในวังต่อจอมหมัดไร้เทียมทานและพวกเพิ่งส่งทั้งสามออกไป

ตั้งกึงน้ำผงกศีรษะ ทอดถอนใจกล่าวว่า

"จอมหมัดไร้เทียมทานและพวกต่อให้ลงมือสำเร็จ เกรงว่ายากหวนกลับมาอีก"

เหล่านักสู้ดื่มสุราอย่างเงียบงันต่างมีความในใจ บางครั้งมีคนกล่าววาจา ก็มิมีผู้อื่นสอดปากคำ ประมาณครึ่งชั่วยามให้หลัง นอกห้องบังเกิดสุ้มเสียงหนึ่งดังว่า

"เรียนตั่วนั้ง นายทหารแซ่เตียขอเข้าพบ"

อุ้ยเซี่ยวป้อลอบปีติลิงโลด ตั้งกึงน้ำกล่าวเบา ๆ

"อาจบางทีมีข่าวจากภายในวัง เจ้าไปถามไถ่ด"

อุ้ยเซี่ยวป้อรับคำ มายังห้องโถงใหญ่ เพียงเห็นเตี่ยเลี้ยงตง เฮ้งจิ้นป้อซุนซือโคกสามนายทหารยืนหยัดอยู่ สีหน้าล้วนร้อนรุ่มลนลาน กลับไม่พบเห็นเตียย่ง

อุ้ยเซี่ยวป้อถามเบา ๆ

"นายทหารแซ่เตียเล่า?"

เฮ้งจิ้นป้อกล่าวว่า

"เรียนตั่วนั้ง นายทหารแซ่เตียสลบไสลอยู่นอกประตูตึก ถูกหามเข้ามาในห้องข้างแล้ว!"

อุ้ยเซี่ยวป้อใจหายวูบ ถามว่า

"ไฉนสลบไสลไป?"

พลางถลันเข้าห้องข้าง เห็นเตียย่งสองตาพริ้มสนิท ใบหน้าซีดเผือด ทรวงอกสะท้อนขึ้นลง

อุ้ยเซี่ยวป้อร้องเรียกว่า

"นายทหารแซ่เตีย ท่านเป็นไรแล้ว?"

เตียย่งค่อย ๆ ลืมตาขึ้น กล่าวว่า

"บริวาร..."

สองตาพลันเหลือกค้าง สิ้นสติไปอีกครา

อุ้ยเซี่ยวป้อรีบสอดมือไปในอกเสื้อมัน คลำได้จดหมายฉบับนั้น ดึงกระดาษออกมา เห็นภาพวาดระบือลือลั่นของตนยังมิได้ส่งไป ต้องครั่นครวญในใจอย่างหวนโหย

ซุนซือโคกกล่าวว่า

"เมื่อครู่ทหารลาดตระเวนเข้ามารายงานว่า ข้างทางนอกประตูตึกห่างหลายร้อยก้าว มีนายทหารผู้หนึ่งสิ้นสติบนพื้น มีคนจดจำออกว่าเป็นนายทหารแซ่เตียจึงหามกลับมา นายทหารแซ่เตียศีรษะด้านหลังฟาดพื้น โลหิตหลั่งไหลแข็งตัวเป็นก้อน คาดว่าสลบไสลไปเนิ่นนานมิน้อย"

อุ้ยเซี่ยวป้อครุ่นคิดในใจ

"มันสลบไสลไปเนิ่นนาน จดหมายกราบทูลก็ไม่ได้ส่งไป ดูท่าทีมันพอออกจากตัวตึกก็ถูกประทุษร้าย หรือลูกเต่าทั้งสามจัดคนซุ่มซ่อนอยู่เบื้องนอก ลงมือทำร้ายนายทหารแซ่เตีย?"

ยามนั้นเตียย่งค่อย ๆ ฟื้นคืนสติอีกครา เฮ้งจิ้นป้อรีบหยิบฉวยป้านสุราให้มันดื่มสุราหลายคำ ซุนซือโคกและเตี่ยเลี้ยงตงก็ใช้สุรานวดเฟ้นสองมือมัน

เตียย่งค่อยแจ่มใสขึ้น กล่าว่า

"บริวารสมควรตาย ออกจากประตูตึก...ไม่กี่ร้อยก้าว พลันรู้สึกทรวงอก...ปวดแปลบปลาบดุจถูกมีดกรีดเชือดเฉือน กัดฟันเดิน...เดินอีกหลายก้าว ก็หน้ามืดล้มลง มิได้ปฏิบัติภารกิจของตั่วนั้ง บริวารจะ...จะไป

ในบัดดล"

พลางดิ้นรนหมายลุกขึ้น

อุ้ยเซี่ยวป้อรีบกล่าวว่า

"เตียตั่วกอโปรดนอนพักผ่อน เรื่องนี้จะให้มันสามกระทำแทน"

ส่งจดหมายกราบทูลต่อเฮ้งจิ้นป้อ ส่งมันกับเตี่ยเลี้ยงตง ซุนซือโคกนำราชองครักษ์รีบส่งเข้าวังไป ในใจครุ่นคิดขึ้น

"คราครั้งนี้เนิ่นช้าไปแล้ว จอมหมัดไร้เทียมทานและพวกจากไปเกือบหนึ่งชั่วยาม อาจบางทีลงมือประสบผล"

ขณะครุ่นคิด เฮ้งจิ้นป้อและพวกทั้งสามรับคำสั่งจากไป

เตียย่งกล่าวว่า

"ชายชราใน...ในห้องหนังสือของตั่วนั้ง มีพลังฝีมือร้ายกาจยิ่งตอนที่เราออกจากห้องหนังสือ มันผลักไส...กลางหลังเราเบา ๆ ตอนนั้นไม่รู้สึกเป็นอย่างไร มิคาดได้รับบอบช้ำภายใน พอออกจากประตูตึกอาการก็กำเริบ ทำลายเรื่อง...เรื่องสำคัญของตั่วนั้ง"

อุ้ยเซี่ยวป้อเข้าใจในบัดดล ที่แท้จอมหมัดไร้เทียมทาน แม้เห็นจดหมายกราบทูลมิใช่หนังสือแจ้งเหตุ ยังระแวงสงสัย ลอบประทุษร้ายเตียย่งเห็นสีหน้ามันเปี่ยมแววละอาย รีบกล่าวว่า

"เตียตั่วกอ ท่านสงบจิตใจรักษาตัว นี่ไม่อาจโทษว่าตำหนิท่านมารดามันเถอะ เต่าชราตัวนั้นลอบประทุษท่าน พวกเรามิยอมเลิกรากับมันเด็ดขาด"

จากนั้นส่งคนสนิทต้มน้ำโสม เรียกนายแพทย์มาตรวจอาการค่อยกลับเข้าห้องโถงตะวันออก กล่าวว่า

"มิใช่ข่าวจากภายในวัง หากแต่เป็นนายทหารนามเตียย่ง ถูกจอมหมัดไร้เทียมทานทำร้ายบาดเจ็บสาหัส"

ทุกผู้คนใจหายวูบ รีบถามว่า

"ไฉนทำร้ายนายทหารบาดเจ็บ?"

อุ้ยเซี่ยวป้อโป้ปดว่า

"นายทหารแซ่เตียลาดตระเวนอยู่นอกตึก เห็นมันสามออกไปก็

สะอึกเข้าสอบถาม จอมหมัดไร้เทียมทานจึงกำนัลให้ฝ่ามือหนึ่ง”

ปากกล่าววาจา ในใจลอบสำนึกเสียใจ ครุ่นคิดขึ้น

“หากทราบแต่แรกว่า เตียย่งถูกประทุษร้าย ไม่อาจส่งคำกราบทูลถึงมือคังฮีก่อน คงไม่บ่งบอกสภาพภายในวังต่อพวกมันอย่างละเอียด บิดาสมควรโยกย้ายสถานที่ แจ้งตำแหน่งผิดพลาดให้มันสามวิ่งพลุกพล่านอยู่ภายในวัง ก่อกวนจนศีรษะพองโต”

ทุกผู้คนนั่งจับเจ่ารอคอย ดื่มสุราอย่างเงียบงัน หวนนึกถึงการปฏิบัติการของจอมหมัดไร้เทียมทานและพวกครานี้ มิว่าสำเร็จหรือล้มเหลว คงต้องก่อกวนจนวุ่นวาย ไม่ทันฟ้าสางสว่าง เหล่าทหารต้องออกมาตรวจค้น ไล่ล่าคร่ากุมพวกพ้องของผู้ลงมือ

สถานที่นี้เป็นตึกยศพระ กลับปลอดภัยยิ่ง เหล่าทหารคงไม่มาตรวจค้นที่นี้ ได้ยินเสียงเคาะเกราะบอกโมงยามแว่วมาแต่ไกลเป็นเวลายามสี่ ผู้กล้าขวัญเหล็ก วานรแปดแขนและพวกล้วนฟุบหลับกับโต๊ะ

ชั่วครู่ให้หลัง ภายในตรอกไกลตาบังเกิดเสียงสุนัขเห่าเกรียวกราว ทุกผู้คนเลื่อนมือแตะอาวุธผุดลุกขึ้น แต่ฝูงสุนัขเห่าอยู่ครู่หนึ่ง ก็ค่อย ๆ สงบลง

ผ่านไปเนิ่นนาน ได้ยินเสียงไก่ขันวิเวกแว่ว หน้าต่างกระดาษค่อย ๆ สว่างขาวโพลง

อุ้ยเซี่ยวป๊อกล่าวว่า

“ฟ้าสว่างแล้ว ข้าพเจ้าจะเข้าวังไปสืบเสาะข่าวคราว”

ตั้งกึงน้ำกล่าวว่า

“จอมหมัดไร้เทียมทานและพวกหากเพลี่ยงพล้ำถูกคร่ากุม เจ้าต้องหาทางช่วยเหลือ เรื่องของโง้วลักคี้ตั่วกอเกิดจากการเข้าใจผิด มิอาจโทษว่าตำหนิพวกมัน ควรทราบว่าชนชาวเราสมควรถือคุณธรรม ไม่คำนึงถึงเรื่องส่วนตัว”

“คำสั่งของซือแป๋ ศิษย์ย่อมปฏิบัติตาม เพียงแต่พวกมัน หาก...หากลงมือสำเร็จ ศิษย์ก็ไม่อาจช่วยเหลือพวกมันออกมา”

ตั้งกึงน้ำส่งเสียงดังอืมม์ ผงกศีรษะรับ

มกเกี่ยมเซียกล่าวว่า

"วันนี้ในนครหลวงย่อมบังเกิดความปั่นป่วนวุ่นวาย ผู้น้องยังมีสหายอยู่เบื้องนอกมิน้อย ต้องออกไปสั่งพวกมันแยกย้ายกระจัดกระจายไปรอจนผ่านมรสุมครานี้ค่อยว่ากล่าวกัน"

ตั้งกึงน้ำกล่าวเสริมขึ้น

"ถูกต้อง พี่น้องสมาคมเรากระจัดกระจายอยู่ตามที่ต่าง ๆ ภายในเมือง จะแยกย้ายไปแจ้งเหตุ ยามอิ้ว (ประมาณสิบแปดนาฬิกา) ของคืนนี้ทั้งหมดค่อยสมทบกันในที่นี้ หารือแผนขั้นต่อไป"

ทุกผู้คนล้วนรับคำ ตั้งกึงน้ำส่งนักสู้สมาคมฟ้าดินสี่คนออกไปสืบหยั่งความเคลื่อนไหวเบื้องนอก รอจนกลับมารายงานว่าไร้เรื่องราว จึงทยอยกันออกจากตึก

อุ้ยเซี่ยวป้อขณะจะออกจากประตูตึก ประจวบกับซุนซือโคกกลับมารายงานว่า ได้ส่งจดหมายกราบทูลต่อราชองครักษ์ที่เฝ้ารักษาประตูวังไปในบัดดล ทั้งสามรอคอยอยู่หน้าประตูวังถึงยามห้า หัวหน้าราชองครักษ์นั้นยังไม่กลับมา เฮ้งจิ้นป้อ เตี่ยเลี้ยงตงยังคงรอคอยอยู่ที่เดิม กริ่งเกรงอุ้ยตั๋วนั้งห่วงใยกังวล ดังนั้นมันล่วงหน้ากลับมารายงาน

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

"ประเสริฐมาก ท่านเข้าไปเยี่ยมเยียนอาการนายทหารแซ่เตีย"

พกพาจิตใจห่วงใยกังวล สั่งนายทหารคนสนิทควบคุมตัวอ้วงไท้โหวตัวปลอมม้อตังจู โดยสารเกี้ยวเล็ก ๆ คันหนึ่งเข้าวังไป

มาถึงหน้าประตูวัง เห็นทุกที่ทางปราศจากสุ้มเสียงสำเนียงใด ราชองครักษ์สิบกว่าคนเข้ามาน้อมพบ ล้วนกล่าวว่า

"ตั๋วนั้งลำบากมากแล้ว เมืองเอี้ยงจิวคงน่าเล่นนัก"

อุ้ยเซี่ยวป้อคลายใจลง ครุ่นคิดขึ้น

"ภายในวังหากเกิดเรื่อง พวกมันคงมิมีกะใจสนทนาถึงเรื่องของเมืองเอี้ยงจิวกับเรา"

ดังนั้นผงกศีรษะรับ ถามว่า

"วันเวลาที่ผ่านมา ทั้งหมดสบายดีกระมัง?"

ราชองครักษ์ผู้หนึ่งกล่าวว่า

"ด้วยบารมีตั่วนั้งคุ้มครอง ทั้งหมดล้วนสบายดี เพียงแต่โง้วซำกุ่ยคิดกบฏเป็นเหตุให้พระองค์ทรงวุ่นวายยิ่ง ยามดึกดื่นค่อนคืนยังเบิกตัวขุนนางเข้าวังไปหารือ"

อุ้ยเซี่ยวป้อคลายใจอีกครา ราชองครักษ์ผู้หนึ่งกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ตั่วนั้งพอกลับถึงนครหลวง ช่วยเหลือพระองค์สะสางเรื่องราว พระองค์คงมีเวลาว่างขึ้น"

อุ้ยเซี่ยวป้อหัวร่อพลางกล่าวว่า

"พวกท่านไม่ต้องประจบสอพลอ ของที่เรานำกลับมาจากเมืองเอี้ยงจิว ทุกคนล้วนมีส่วนแบ่งด้วย"

เหล่าราชองครักษ์ลิงโลดยิ่ง พากันกล่าวคำขอบคุณ อุ้ยเซี่ยวป้อชี้มือไปยังเกี้ยวคันเล็ก กล่าวว่า

"นั่นเป็นนักโทษที่อ้วงไท้โหวและพระองค์ มีพระบรมราชโองการให้จับกุม พวกท่านชมดูสักครา"

จากนั้นตลบม่านขึ้น เหล่าราชองครักษ์ปฏิบัติตามกฎระเบียบสอดมือเข้าเกี้ยวไปตรวจค้น พบว่ามิมีอาวุธและของหวงห้าม จึงให้ผ่านเข้าวัง

อุ้ยเซี่ยวป้อสอบถามราชองครักษ์ทางประตูเคี่ยวเช็งมึ้ง ทราบว่าพระองค์เบิกตัวขุนนางหารือกันที่ตำหนักเอี่ยงซิมเต่ย ดำเนินมาตั้งแต่ยามพลบค่ำเมื่อวาน จนบัดนี้ยังไม่เลิกรา

อุ้ยเซี่ยวป้อลิงโลดยิ่ง ครุ่นคิดในใจ

"ที่แท้พระองค์ทรงว้าวุ่นตลอดคืน ตอนเบิดตัวขุนนางย่อมต้องรักษาการณ์อย่างเข้มงวด ต่อให้จอมหมัดไร้เทียมทานและพวกปะปนเข้าวังมา เห็นรอบตำหนักเอี่ยงซิมเต่ยจุดโคมไฟหลายร้อยดวง ไหนเลยกล้าเร้นกายเข้าใกล้?"

ดังนั้นมายังนอกตำหนักเอี่ยงซิมเต่ย รอคอยอย่างสงบอุ้ยเซี่ยวป้อแม้เป็นที่โปรดปรานของคังฮี แต่ตอนที่พระองค์ทรงหารือกิจการบ้านเมืองกับขุนนางใหญ่น้อย มิกล้าเข้าไปโดยพลการ

รอคอยอยู่ครึ่งชั่วยาม ราชองครักษ์ภายในจึงเปิดประตูตำหนักออก

เห็นดังชิงอ้วง (เชื้อพระวงศ์คัง) สมุหกลาโหมเม้งจู โซะเฮียกทู้และพวกทยอยก้าวเดินออกมาก เหล่าขุนนางพบเห็นอุ้ยเซี่ยวป้อล้วนแย้มยิ้มประสานมือทักทาย มิว่าผู้ใดก็ไม่กล้าร่ำร้องดัง ๆ

ขันทีเข้าไปกราบทูลแทนอุ้ยเซี่ยวป้อ คังฮีทรงเบิกตัวเข้าไปเฝ้าในบัดดล อุ้ยเซี่ยวป้อเข้าตำหนักไปถวายบังคม พอยืดกายขึ้น เห็นคังฮีประทับนั่งอยู่พระพักตร์แจ่มใสยิ่ง จึงกล่าวอย่างลิงโลด

"พระองค์ท่าน ข้าพเจ้าพอเข้าเฝ้ารู้สึก...รู้สึกปีติยินดียิ่ง"

ตนห่วงใยกังวลมาหนึ่งคืน เห็นพระองค์ปราศจากอันตรายกล้ำกรายน้ำตาอดทะลักจากเบ้ามิได้

คังฮีแย้มสรวลพลางตรัสว่า

"อยู่ดี ๆ ร่ำไห้ไยกัน?"

"ข้าพเจ้าลิงโลดจนร่ำไห"

คังฮีทอดพระเนตรเห็นอุ้ยเซี่ยวป้อแสดงออกซึ่งน้ำใสใจจริง ต้องตรัสอย่างยิ้มแย้ม

"ประเสริฐมาก โง้วซำกุ่ยทรยศจริง ๆ สู้รบได้ชัยหลายคราเข้าใจว่าเราเกรงกลัวมัน เมื่อวานเราสั่งตัดศีรษะโง้วเอ่งฮิ้มแล้ว!"

อุ้ยเซี่ยวป้ออุทานดังอา กล่าวอย่างตื่นตระหนก

"พระองค์ตัดศีรษะโง้วเอ่งฮิ้มแล้ว?"

"ถูกต้อง เหล่าขุนนางล้วนตักเตือนเราอย่าได้ลงมือ บอกว่ายังสามารถตกลงกับโง้วซำกุ่ย บ้างบอกว่าหากฆ่าโง้วเอ่งฮิ้ม โง้วซำกุ่ยอาละวาดอย่างดุร้ายกว่าเดิม ล้วนเป็นปีศาจขวัญอ่อนทั้งสิ้น"

"ใช่แล้ว ข้าพเจ้าเคยดูละครงิ้วเรื่องสามก๊ก ขุนนางโลซกเกลี้ยกล่อมซุนก้วนสวามิภักดิ์ต่อโจโฉ ซุนก้วนมิยินยอม พระองค์ไม่อาจตกลงกับโง้วซำกุ่ยเด็ดขาด"

คังฮีทรงพระสำราญยิ่ง สาวพระบาทมากุมมืออุ้ยเซี่ยวป้อมาถึงหน้าโต๊ะใหญ่ตัวหนึ่ง

เห็นบนโต๊ะกางแผนที่ขนาดใหญ่ใบหนึ่ง คังฮีชี้พระหัตถ์ไปยัง

แผนที่ตรัสว่า

"เราส่งทหารไปเฝ้ารักษาเมืองเก็งจิว บู๊เชียงและเมืองสำคัญต่างๆ ต่อให้โง้วซำกุ่ยบุกถึงมณฑลโอ้วน้ำ พวกเราก็ไม่เกรงกลัวมัน"

"พระองค์ท่าน โปรดบัญชาข้าพเจ้านำทหารไปสู้รบกับโง้วซำกุ่ยด้วย"

"การศึกไม่อาจล้อเล่น เจ้ายังคงอยู่กับเราภายในวัง อีกประการทหารโง้วซำกุ่ยกล้าแข็งยิ่งต้องใช้เวลาปราบปรามหลายปี ตอนแรกต้องพ่ายแพ้ ศึกครั้งนี้พวกเราพ่ายแพ้ก่อน ค่อยชนะภายหลัง เจ้าชมชอบสู้แพ้หรือชนะ?"

อุ้ยเซี่ยวป้อรีบกล่าวว่า

"ย่อมชมชอบสู้ชนะ หากต้องเปลื้องเกราะทิ้งทวน หลบหนีเข้าป่าร้าง รสชาติไม่ดีนัก"

"อืมม์ เจ้าจงรักภักดีต่อเรา เรามิอาจให้เจ้าเพลี่ยงพล้ำเสียทีในปีแรกยังคงให้ผู้อื่นไปสู้รบก่อน จวบจนโง้วซำกุ่ยสิ้นเรี่ยวแรง ค่อยส่งเจ้าไปจับตัวโง้วซำกุ่ยมา เมื่อถึงเวลานั้นจะได้เป็นเจ้าพิชิตประจิมแทน"

"เป็นพระมหากรุณาธิคุณล้นเกล้านัก"

คังฮีเอียงพระพักตร์ทอดพระเนตรอุ้ยเซี่ยวป้อชั่วขณะ ตรัสอย่างยิ้มแย้ม

"สารรูปของเจ้าตอนนี้ ละม้ายคล้ายวานรมิมีราศีเจ้าผ่านไปอีกหลายปี มีอายุยี่สิบเศษ ค่อยรับตำแหน่งเจ้าพิชิตประจิมได้ ฮาฮา"

อุ้ยเซี่ยวป้อหัวร่อพลางกล่าว

"ข้าพเจ้าเกรงว่ามิมีวาสนาเป็นเจ้าพิชิตประจิม แต่พระองค์หากทรงแต่งตั้งข้าพเจ้าเป็นแม่ทัพใหญ่ นำทหารไปจับตัวโง้วซำกุ่ย ข้าพเจ้าจะถือหอกยาวหนึ่งวา ร้องตวาดด้วยเสียงอันดังว่า โง้วซำกุ่ย ที่มาประกาศนามคงสง่าภูมิฐานนัก"

"เซี่ยวกุ่ยจื้อ ในปีแรกพวกเราสู้รบพ่ายแพ้ สมควรเยือกเย็นมิลนลาน จึงสามารถพลิกสถานการณ์น่าเสียดายที่ฝ่าย เราไม่มีแม่ทัพใหญ่ใดข่มจิตระงับใจให้เยือกเย็นได้"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

"พระองค์เองคือแม่ทัพใหญ่ เมื่อเห็นว่าในปีแรกต้อง พ่ายแพ้ก็มิต้องลนลาน เปรียบกับการเล่นไพ่เก้าพระองค์ทรงเป็นเจ้ามือ ตอนแรกเสียไปเจ็ดตาแปดตาก็ไม่นำพาปรารมภ์ พวกเราเงินทนหนาแน่น เข้าใจว่าเงินที่เสียไป เพียงหยิบยืมแก่พวกมัน เล่นถึงตอนท้ายกินรวบทุกตา กินจนโง้วซำกุ่ยกระเป๋าว่างเปล่า ตกม้าตายไป"

ดังฮีพระสรวลเฮฮา ดำริขึ้น

"เราเองคือแม่ทัพใหญ่ วาจานี้กล่าวได้มิผิดคำ "แม้พ่ายแพ้ไม่ลนลาน" นี้ นอกจากเราแล้ว มีแม่ทัพขุนนางใดกระทำได้?"

เอี้อมพระหัตถ์หยิบฉวยจดหมายกราบทูลของอุ้ยเซี่ยวป้อจากโต๊ะตรัสว่า

"เจ้าบอกว่ามีคนคิดประทุษร้าย ให้เราระมัดระวัง?"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

"ถูกแล้ว ตอนนั้นสถานการณ์คับขัน ข้าพเจ้าถูกคนคุมตัวไว้ ไม่อาจเรียกคนมาเขียนคำกราบทูล ได้แต่วาดภาพเช่นนี้ พระองค์ปรีชาสามารถนัก ทอดพระเนตรปราดเดียวก็เข้าพระทัย"

"ผู้คิดลงมือเป็นโจรร้ายเยี่ยงไร?"

"เป็นโง้วซำกุ่ยส่งมายังนครหลวง"

ดังฮีผงกพระพักตร์ ตรัสว่า

"โง้วซำกุ่ยพอกบฏ เราก็เพิ่มราชองครักษ์เป็นสามเท่า เมื่อคืนหลังจากได้รับจดหมายกราบทูลของเจ้า ยังจัดทหารเพิ่มเติม"

"โจรร้ายที่โง้วซำกุ่ยส่งมามีฝีมือร้ายกาจยิ่ง พวกเราต้องระมัดระวังเพิ่มขึ้น มิให้พระองค์ตระหนกพระทัย"

พลันฉุกคิดถึงเรื่องราวหนึ่ง เอ่ยสืบต่อ

"พระองค์ท่าน ข้าพเจ้ามีเสื้อกั๊ก (เสื้อไม่มีแขน) ตัวหนึ่งยามสวมใส่อยู่บนร่าง ดาบกระบี่ยากกล้ำกราย ข้าพเจ้าจะเปลื้องออกมาให้พระองค์ทรงฉลองแทน"

จบคำ คิดเปลื้องกระดุมออก คังฮีแย้มสรวลเล็กน้อย ตรัสว่า

"เป็นของวิเศษที่ได้จากตอนริบทรัพย์สมบัติภายในบ้านเมี่ยงไป กระมัง?"

อุ้ยเซี่ยวป้อใจหายวาบ ตนแม้ใบหน้าหนา พอฟังพระองค์ตรัสอย่างกะทันหันถึงกับหน้าแดงฉาน คุกเข่าลงกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าสมควรตาย"

"ลุกขึ้นมา ครั้งกระโน้นผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์ ได้เสื้อวิเศษสองตัวนี้มา ตัวหนึ่งถวายแด่พระบิดา อีกตัวหนึ่งกำนัลเมี่ยงไป ซึ่งมีความดีความชอบจากการทำศึก ภายหลังพระบิดาพระราชทานแก่เรา ตอนที่เจ้าไปริบทรัพย์สินภายในบ้านเมี่ยงไป ในบัญชีกลับไม่มีเสื้อกั๊กตัวนี้"

อุ้ยเซี่ยวป้อหัวร่อฮิฮะ สีหน้ากระอักกระอ่วนยิ่ง

คังฮีเลิกชุดฉลองพระองค์ เห็นชั้นในทรงฉลองเสื้อกั๊กสีดำตัวหนึ่งเช่นกัน ตรัสอย่างยิ้มแย้ม

"วันนี้เจ้าคิดเปลื้องให้เราสวมใส่ แสดงออกซึ่งความจงรักภักดีตัวที่เจ้าสวมใส่อยู่ นับว่าเราพระราชทานแก่เจ้าในวันนี้"

อุ้ยเซี่ยวป้อคุกเข่าลงโขกศีรษะคำนับในพระมหากรุณาธิคุณค่อยยืดกายขึ้น

คังฮีตรัสอีกว่า

"เรื่องภายในเมืองเอี้ยงจิว รอไว้ภายหน้าค่อยว่ากล่าวกันเถอะ"

พลางอ้าพระโอษฐ์หาวคราหนึ่ง พระองค์มิได้บรรทมหนึ่งคืน ทรงรู้สึกเหน็ดเหนื่อยอิดโรยเล็กน้อย

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

"ถูกแล้ว ด้วยบารมีปกเกล้า ข้าพเจ้าจับกุมอ้วงไท้โหวตัวปลอมมาแล้ว"

"อ้อ รีบนำตัวเข้ามา"

อุ้ยเซี่ยวป้อออกไปสั่งราชองครักษ์สี่คน คร่าคุมตัวม้อตังจูเข้ามาคุกเข่าลงที่หน้าพระพักตร์คังฮี

ดังฮีสาวพระบาทถึงเบื้องหน้านาง ตรัสว่า

"เงยหน้าขึ้น"

ม้อตังจูลังเลเล็กน้อยจึงเงยหน้าขึ้น ดังฮีทอดพระเนตรใบหน้านาง ซีดขาว ต้องบังเกิดความคับแค้นพระทัย ดำริขึ้น

"สตรีนางนี้คุมขังพระชนนีหลายปี นับเป็นโทษทัณฑ์มหันต์ แต่ทว่าหลายปีมานี้ นางเลี้ยงดูเราจนเติบใหญ่ กลับมีพระคุณต่อเรา"

ม้อตังจูเห็นพระพักตร์ดังฮีแปรเปลี่ยนตลอดเวลา จึงกล่าวอย่างแช่มช้า

"โง้วซำกุ่ยก่อการกบฏ พระองค์ก็มิต้องปริวิตกไป สมควรถนอมพระวรกายไว้ มิทราบยังเสวยรังนกนางแอ่น เห็ดฮกเหล็งทุกเช้าหรือไม่?"

ดังฮีอยู่ในยามดำริ จึงตรัสตอบว่า

"ถูกแล้ว ยังรับประทานทุกเช้า"

ม้อตังจูกล่าวอีกว่า

"ข้าพระพุทธเจ้ามีโทษอุกฤษฎ์ พระองค์...ปลิดชีวิตเราเถอะ"

ดังฮีส่ายพระพักตร์ ตรัสกับอุ้ยเซี่ยวป้อว่า

"ควบคุมตัวนางไปเข้าเฝ้าอ้วงไท้โหว (พระชนนี) บอกว่าเราขอให้พระนางพิจารณาลงโทษ"

อุ้ยเซี่ยวป้อคุกเข่าขวาลง สนองพระบรมราชโองการ ดังฮีโบกพระหัตถ์ตรัสอีกว่า

"เจ้าไปได้แล้ว"

อุ้ยเซียวป้อล้วงจดหมายกราบทูลของราชบุตรกัวะยือตังและลามะซึงกักจากอกเสื้อ ถวายต่อดังฮี กล่าวว่า

"ขอเดชะ ฝ่ายมองโกลและธิเบต ล้วนแปรพักตร์ต่อโง้วซำกุ่ยตกลงใจรับใช้พระองค์"

"มีเรื่องเช่นนั้น?"

คลี่จดหมายกราบทูลออกทอดพระเนตร ยิ่งลิงโลดพระทัย โบกพระหัตถ์สั่งราชองครักษ์ ควบคุมตัวม้อตังจูออกจากตำหนักก่อน ตรัสถาม

อุ้ยเซี่ยวป้อว่า

"ความดีความชอบสองประการนี้ เจ้ากระทำสำเร็จได้อย่างไร?"

อุ้ยเซี่ยวป้อหัวร่อฮิฮิกล่าวว่า

"ด้วยพระบารมีพระองค์ปกเกล้า ข้าพเจ้าสาบานเป็นพี่น้องกับพวกมันลามะซึงกักเป็นพี่ใหญ่ ราชบุตรกัวะยื่อตังเป็นยี่กอ (พี่ที่สอง) ข้าพเจ้าเป็นซาตี๋ (น้องที่สาม)

"อ้อ พวกมันรับปากช่วยเหลือเราจัดการโง้วซำกุ่ย เจ้ารับปากให้ผลประโยชน์ใดแก่พวกมัน?"

"พระองค์ปราดเปรื่องนัก ลามะซึงกักคิดเป็นดาไลลามะ ขอให้พระองค์ทรงแต่งตั้ง ราชบุตรกัวะยื่อตังกลับคิดเป็นข่านอะไรนั่น"

"ฮา ฮา เรื่องสองประการนี้ไม่ยากนัก เมื่อถึงเวลาเราจะมีราชโองการประทับตราประจำพระองค์ใช้เจ้าเป็นผู้แทนส่วนพระองค์อัญเชิญไปท่องอ่าน"

จากนั้นอุ้ยเซี่ยวป้อควบคุมม้อตังจูมาเข้าเฝ้าอ้วงไท้โหวที่วังฉื่อเล้งเก็งขันทีก็ถ่ายทอดพระบรมราชโองการให้อุ้ยเซี่ยวป้อนำนักโทษเข้าเฝ้า

อุ้ยเซี่ยวป้อสั่งขันทีสี่คน ควบคุมตัวม้อตังจูเข้าไปโดยพร้อมเพรียงเห็นภายในวังบรรทมมืดมิดสนิท ไม่ผิดแผกจากตอนที่อ้วงไท้โหวตัวปลอมพำนักอยู่ อ้วงไท้โหวประทับนั่งที่ขอบเตียง ม่านมุ้งหลังเตียงปล่อยห้อยลง อุ้ยเซี่ยวป้อจึงคุกเข่าลงถวายบังคม

อ้วงไท้โหวทอดพระเนตรมายังม้อตังจูแวบหนึ่ง ผงกพระพักตร์ตรัสว่า

"เจ้าจับตัวนักโทษมาได้ นับว่าประเสริฐมาก ออกไปเถอะ"

อุ้ยเซี่ยวป้อจึงทูลลาจากมา ทิ้งม้อตังจูอยู่ในวังบรรทม ในใจกลับขุ่นเคืองยิ่ง ครุ่นคิดขึ้น

"เราจับตัวม้อตังจูมา ประกอบความดีความชอบใหญ่หลวง แต่อ้วงไท้โหวคล้ายไม่พอพระทัยแม้แต่น้อย นี่นับเป็นสาเหตุใดกัน"

ขณะครุ่นคิด ตัดผ่านทางโรยกรวดภายในสวนอ้อมภูเขาจำลองลูกหนึ่ง

ทันใด เงาคนถลันวูบ หลังภูเขาจำลองปรากฏผู้คนสามคนวกปราดออกมา หนึ่งในสามยื่นมือออกคว้ากุมมือขวาอุ้ยเซี่ยวป้อไว้ กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ท่านสบาย?"

อุ้ยเซี่ยวป้อใจหายวาบ เห็นเป็นขันทีชราผู้หนึ่ง ขณะจะตวาดถามพลันจดจำออกว่า ขันทีชรานี้กลับเป็นกุยยี่เนี้ย!

ความตื่นตระหนกของอุ้ยเซี่ยวป้อครานี้ใหญ่หลวงนัก เหลียวดูผู้คนที่ข้างกายทั้งสอง เห็นเป็นจอมหมัดไร้เทียมทาน กุยเจ็งปลอมแปลงเป็นราชองครักษ์

อุ้ยเซี่ยวป้อคร่ำครวญในใจอย่างหวนโหย ครุ่นคิดขึ้น

"ที่แท้มันสามเร้นกายอยู่ที่นี้"

มือขวาของตนถูกกุยยี่เนี้ยคร่ากุม ครึ่งซีกร่างชาด้าน ทราบว่าขอเพียงส่งเสียงร่ำร้อง จอมหมัดไร้เทียมทานเพียงกดฝ่ามือลง ศีรษะของตนจะเป็นเฉกเช่นสิงโตหินหน้าตึกตัวนั้น ทั้งศีรษะตนยังไม่แข็งแรงเช่นสิงโตหินด้วย

อุ้ยเซี่ยวป้อได้แต่ฝืนยิ้ม ทักทายว่า

"ท่านผู้เฒ่าสบาย?"

ในใจครุ่นคิดหาแผนการเอาตัวรอดอย่างว่องไว กุยยี่เนี้ยกล่าวเบาๆ

"เจ้าเรียกพวกมันอย่าได้เคลื่อนไหว เรามีวาจาจะกล่าวกับเจ้า"

อุ้ยเซี่ยวป้อมิกล้าบ่ายเบี่ยงขัดขืนเหลียวหน้ามากล่าวกับราชองครักษ์ที่ตามติดอยู่ด้านหลังหลายคนว่า

"พวกเจ้ารออยู่ที่นี้"

กุยยี่เนี้ยฉุดลากอุ้ยเซี่ยวป้อ สาวเท้าไปเบื้องหน้าสิบกว่าก้าว กล่าวเบาๆ

"รีบนำพาพวกเราไปพบคังฮี"

อุ้ยเซี่ยวป้อจงใจถามว่า

"สามท่านมาตั้งแต่เมื่อคืน ไฉนยังสืบเสาะไม่พบพระองค์?"

"พวกเราสอบถามขันทีและราชองครักษ์หลายคน ล้วนบอกว่าพระองค์หารือข้อราชการกับเหล่าขุนนาง มิได้บรรทมตลอดทั้งคืน"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

"เมื่อครู่ข้าพเจ้าคิดเข้าเฝ้าพระองค์ สอบถามถึงสามท่าน แต่พระองค์เข้าบรรทมแล้วไม่อาจเข้าเฝ้า สามท่านเมื่อผลัดเปลี่ยนเครื่องแต่งกายพวกเราก็ออกจากวังเถอะ"

"เรื่องราวยังไม่สำเร็จ ไหนเลยออกจากวังได้?"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

"ตอนกลางวันลงมือไม่ได้ สามท่านหากมีอารมณ์ ค่ำคืนนี้ค่อยมาท่องเที่ยวใหม่"

"พวกเราเข้ามาอย่างยากเย็น ไม่ขอกลับออกไปในลักษณะนี้เด็ดขาด ดังฮีบรรทมอยู่ที่ใด รีบนำพวกเราไป"

อุ้ยเซี่ยวป้อโป้ปดว่า

"ข้าพเจ้าก็มิทราบว่าพระองค์บรรทมอยู่ที่ใด ลองเรียกหาขันทีมาสอบถามดู"

"เจ้าบอกว่าเมื่อครู่คิดเข้าเฝ้า ไฉนมิทราบว่าดังฮีบรรทมอยู่ที่ใด? เฮอะ หากคิดเล่นลวดลายต่อหน้ามารดา ยังเป็นรองมากนัก"

พลางบีบเค้นนิ้วมือลง

อุ้ยเซี่ยวป้อรู้สึกข้อมือปวดแปลบ กระดูกคล้ายกับจะหักสลาย อดแค่นเสียงดังเฮอะมิได้

ยามนั้นจอมหมัดไร้เทียมทานยื่นมือมาลูบคลำศีรษะอุ้ยเซี่ยวป้อเบาๆ กล่าวว่า

"ประเสริฐมาก"

อุ้ยเซี่ยวป้อไม่กล้าส่งเสียงร่ำร้อง พลันฉุกใจคิดขึ้น

"เราไยไม่ชักนำพวกมันไปยังวังฉื่อเล้งเก็ง ร่ำร้องตะโกนก้องสักครา? ดังฮีหากทรงทราบข่าว คงต้องระวังพระองค์"

พอได้คิด กล่าวว่า

"เมื่อครู่ข้าพเจ้าไปยังวังฉื่อเล้งเก็ง มิแน่นักว่า ดังฮีกำลังเข้าเฝ้าอ้วงไท้โหว พวกเราลองกลับไปชมดู"

กุยยี่เนี้ยเห็นอุ้ยเซี่ยวป้อออกจากวังฉื่อเล้งเก็งจริงๆ วาจานี้กลับไม่แปลกปลอม จึงกล่าว

"เราสามเมื่อเข้าวังมา ก็มิคิดมีชีวิตรอดกลับออกไป ขอเพียงเจ้ามีความเคลื่อนไหวผิดปกติ ได้แต่ปลิดชีวิตน้อยๆของเจ้า พวกเราทั้งสี่เป็นเพื่อนกันไปพบพานยมบาลบนเส้นทางปรภพ จะได้ไม่เงียบเหงาเปล่าเปลี่ยว"

"หากคิดเป็นเพื่อน พวกเราก็ท่องเล่นกันภายในสวนนี้ ในความเห็นของข้าพเจ้า มิต้องลงสู่เส้นทางปรภพแล้ว"

กุยยี่เนี้ยตัดบทว่า

"เจ้าชมชอบพบยมบาล หรือยินยอมพบฮ่องเต้แมนจู ในบุคคลทั้งสองวันนี้เจ้าต้องพบคนหนึ่ง"

อุ้ยเซี่ยวป้อฝืนยิ้มกล่าวว่า

"อย่างนั้นยังคงไปพบฮ่องเต้เถอะ แต่วาจาขอบ่งบอกล่วงหน้า พอพบดังฮี สามท่านก็ลงมือเอง ข้าพเจ้าไม่อาจช่วยเหลือได้"

"ผู้ใดต้องการให้เจ้าช่วยเหลือ ขอเพียงเจ้านำพวกเราไปพบพานดังฮีจะปลดปล่อยเจ้าในบัดดล"

อุ้ยเซี่ยวป้อได้แต่ชักนำทั้งสามกลับวังฉื่อเล้งเก็ง กุยเจ็งเห็นนกยูงกระเรียนขาวภายในสวน บังเกิดความกระตือรือร้นสนใจยิ่ง อุ้ยเซี่ยวป้อก็ชี้แนะตลอดทาง พร่ำสนทนากับมัน ภาวนาว่าสามารถถ่วงเวลายิ่งนานยิ่งประเสริฐ

กุยยี่เนี้ยขุ่นข้องรำคาญยิ่ง แต่หวนนึกถึงบุตรชายป่วยไข้เรื้อรังบัดนี้ยากมีชีวิตยาวนาน ก่อนตายสมควรให้มันลิงโลดหฤหรรษ์ ดังนั้นมิอาจตัดใจสอดคำ เดินเหินชั่วขณะ พลันเห็นภายในวังฉื่อเล้งเก็งปรากฏผู้คนขบวนหนึ่ง หามเกี้ยวสองคันเดินออกมา

กุยยี่เนี้ยกล่าวว่า

"หลบเลี่ยงมาด้านข้าง"

มือหนึ่งฉุดลากอุ้ยเซี่ยวป้อ มือหนึ่งฉุดรั้งบุตรชายหลบวูบมาหลังต้นโบดั้นต้นหนึ่ง จอมหมัดไร้เทียมทานก็ซุกซ่อนอยู่อีกฟากหนึ่ง

ขบวนผู้คนค่อยๆเคลื่อนใกล้มา อุ้ยเซี่ยวป้อเห็นผู้นำหน้าเป็นขันทีแผนกจัดหา เกี้ยวคันนี้เป็นของอ้วงไท้ฮุย (พระสนมกษัตริย์องค์ก่อน) อีกคันหนึ่งเป็นของอ้วงไท้โหว ข้างเกี้ยวล้วนมีขันทีอยู่คนหนึ่ง หลังเกี้ยวยังมีขันทีกางร่มคันใหญ่ ตามติดด้วยขันทีนางกำนัลหลายสิบคน และมีราชองครักษ์สิบกว่าคนรั้งท้ายสุด

ความจริงอ้วงไท้โหวเสด็จไปมาภายในวัง หามีราชองครักษ์ ติดสอยห้อยตาม คาดว่าคังฮีหลังจากได้รับข่าวจากอุ้ยเซี่ยวป้อทรงจัดราชองครักษ์เพิ่มขึ้น

อุ้ยเซี่ยวป้อพลันบังเกิดปฏิภาณวูบ กล่าวเบาๆ

“ผู้ประทับภายในเกี้ยวคันแรกคือคังฮี ภายในเกี้ยวคันหลังคืออ้วงไท้โหว”

จอมหมัดไร้เทียมทานสองสามีภรรยา เห็นขบวนผู้คนติดสอยห้อยตามมากหลาย ทั้งยังออกจากวังฉื่อเล้งเก็ง พอฟังพลอยเชื่อถือ หัวใจเต้นระทึกขึ้น พากันกวาดตามายังบุตรชาย

กุยยี่เนี้ยกล่าวเบาๆ

“เด็กเอย ผู้ประทับภายในเกี้ยวคันแรกคือคังฮี รอจนขบวนผู้คนเข้าใกล้ เราตวาดคำ “ไป” เราสามจะจู่โจมทั้งคนทั้งเกี้ยวให้แหลกลาญ”

กุยเจ็งกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“ตกลง คราครั้งนี้น่าเล่นยิ่ง”

แลเห็นเกี้ยวทั้งสองคันยิ่งมายิ่งเข้าใกล้ ใจกลางฝ่ามืออุ้ยเซี่ยวป้อปรากฏเหงื่อกาฬไหลซึม หัวใจเต้นผางแทบกระดอนจากปาก

กุยยี่เนี้ยพลันตวาดเบาๆ

“ไป!”

ทั้งสามพากันโถมปราดไป อากัปกิริยารวดเร็วดุจลมคลุ้มฝนคลั่ง ได้ยินเสียงดังโครมใหญ่ ฝ่ามือหกข้างล้วนกระแทกถูกเกี้ยวคันแรก

จอมหมัดไร้เทียมทานและกุยยี่เนี้ยยังชักกระบี่จากหว่างเอวทะลวงแทงดุจประกายไฟ ชั่วพริบตาทิ่มแทงใส่รวมสี่ห้ากระบี่ ทุกครั้งที่ถอนกระบี่ออกคมกระบี่แปดเปื้อนโลหิตสดๆ คนในเกี้ยวต่อให้มีสิบชีวิต ก็ต้องตกตายไป!

ราชองครักษ์ที่ร่วมขบวน ยามแตกตื่นตระหนกพากันตวาดก้องชักกระบี่ฮือโหมเข้ามาสกัดขัดขวาง กุยยี่เนี้ยร้องว่า

"สำเร็จแล้ว"

มือซ้ายคว้ากุมบุตรชาย บุกทะลวงสู่ทิศเหนือ

จอมหมัดไร้เทียมทานสะบัดฟาดฟันกระบี่ ใช้เพลงกระบี่ฮั้วซัวชิงเบิกทาง เหล่าราชองครักษ์ไหนเลยต้านติด เบิ่งตาดูมันสามทะลวงฝ่าไปยังวังซิ่วคังเก็งทางซ้ายมือ

เหล่าขันทีนางกำนัลร่ำร้องอุทานดังระงม สภาพการณ์ปั่นป่วนวุ่นวายมินานให้หลัง ได้ยินเสียงรัวม้าล่อดังจากรอบด้าน ประตูหลายร้อยหลายพันบานภายในวังล้วนปิดสนิท ราชองครักษ์เฝ้ารักษาเส้นทางสำคัญทุกแห่ง

จากนั้นกองทหารหน้า ทหารลาดตระเวนที่นอกกำแพงวัง ล้วนประจำตำแหน่ง เปลือยดาบจากฝัก น้าวเกาทัณฑ์พาดสาย รายล้อมเป็นชั้นๆอย่างแน่นหนา

อุ้ยเซี่ยวป้อเห็นจอมหมัดไร้เทียมทานและพวกทั้งสามลอบ ทำร้ายคนในเกี้ยวอ้วงไท้ฮุย เข้าใจว่าประสบผล โลดแล่นหลบหนีไป สร้างความลิงโลดยิ่ง ถลันออกจากหลังพุ่มไม้ ตวาดสั่งว่า

"ทั้งหมดอย่าได้วุ่นวาย รีบพิทักษ์คุ้มครองอ้วงไท้โหว"

เหล่าราชองครักษ์กำลังว้าวุ่นราวกับแมลงวันไร้หัว พอฟังอุ้ยเซี่ยวป้อปรากฏออกบงการ ค่อยสงบจิตใจลง

อุ้ยเซี่ยวป้อร้องว่า

"ทั้งหมดห้อมล้อมเกี้ยวอ้วงไท้โหว หากมีศัตรูบุกรุกมา ล้วนเสี่ยงชีวิตเข้าขัดขวาง"

เหล่าราชองครักษ์รับคำโดยพร้อมเพรียง

อุ้ยเซี่ยวป้อชิงดาบจากราชองครักษ์ผู้หนึ่ง รั้งขึ้นสูงร้องดังๆ ว่า

"วันนี้ถึงเวลาถวายความจงรักภักดีต่ออ้วงไท้โหว ต่อให้มีศัตรูบุกรุกมาหนึ่งร้อยหนึ่งพันคน พวกเราก็ขอสละชีวิตเข้าต้านทาน"

เหล่าราชองครักษ์รับคำอีกครา เห็นอุ้ยตั่วนั้งบงการด้วยจิตใจเยือกเย็น เห็นการตายดุจคืนสู่มาตุภูมิ ล้วนบังเกิดความนับถือเลื่อมใสอย่างจริงใจ ครุ่นคิดขึ้น

"อุ้ยตั่วนั้งแม้อายุยังเยาว์ จะอย่างไรเป็นบุคคลเหนือธรรมดา"

ครั้นแล้วราชองครักษ์ที่หลงเหลือ ห้อมล้อมเกี้ยวของอ้วงไท้โหวไว้อย่างแน่นหนา

อุ้ยเซี่ยวป้อร้องสั่งเหล่าขันทีนางกำนัลว่า

"พวกเจ้าวุ่นวายอันใด รีบรายล้อมอยู่รอบนอก คุ้มครองอ้วงไท้โหว หากมีศัตรูบุกรุก ก็ตัดศีรษะที่ไร้ค่าของพวกเจ้าก่อน"

เหล่าขันทีนางกำนัลรู้สึกศีรษะตัวเองแม้ไร้ค่า หากถูกตัดทิ้งกลับมิอาจตัดใจได้ แต่เห็นอุ้ยเซี่ยวป้อกวัดแกว่งดาบด้วยท่วงท่าฮึกหาญ มิว่าผู้ใดก็ไม่กล้าขัดขืนคำสั่ง ได้แต่รายล้อมอยู่รอบนอกของเหล่าราชองครักษ์อีกรอบหนึ่ง มีบ้างบางคนแตกตื่นจนอุจจาระปัสสาวะเรี่ยราด

อุ้ยเซี่ยวป้อค่อยลดดาบลง สาวเท้าถึงหน้าเกี้ยวอ้วงไท้โหวกล่าวว่า

"ข้าพระพุทธเจ้าอุ้ยเซี่ยวป้อเร่งรุดมาสาย อ้วงไท้โหวได้รับความตระหนกพระทัยแล้ว"

อ้วงไท้โหวภายในเกี้ยวตรัสว่า

"ประเสริฐมาก"

อ้ยเซี่ยวป้อเลิกม่านเกี้ยวขึ้นเห็นอ้วงไท้โหวพระพักตร์ซีดขาว แต่แย้มสรวลแจ่มใส ตรัสอีกว่า

"อุ้ยเซี่ยวป้อ เจ้าช่วยชีวิตเราอีกครา"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

"ขอเพียงอ้วงไท้โหวทรงปลอดภัย ข้าพระพุทธเจ้าก็ปลื้มปีติยิ่ง"

พลางปล่อยม่านเกี้ยวลงเหลียวหน้ามากล่าวกับราชองครักษ์สองคนว่า

"พวกท่านรีบไปกราบทูลพระองค์ท่านว่า อ้วงไท้โหวทรงปลอดภัย

แล้ว ขอพระองค์อย่าได้ทรงปริวิตก”

ราชองครักษ์สองคนรับคำ โลดแล่นจากไป

พลันได้ยินอ้วงไท้โหวรับสั่งเบาๆ

“อ้ยเซี่ยวป้อ”

อุ้ยเซี่ยวป้อรับคำว่า

“ขอรับด้วยเกล้า”

“คนในเกี้ยวเบื้องหน้าทั้งสองตายแล้ว?”

อุ้ยเซี่ยวป้อทวนคำอย่างสงสัยใจ

“สองคน?”

“อืมม์ เจ้าไปชมดู ระมัดระวังด้วย”

อุ้ยเซี่ยวป้อรับคำ ในใจตื่นเต้นสงสัยยิ่ง ครุ่นคิดขึ้น

“ไฉนมีสองคน ไยต้องระมัดระวัง?”

หันกายมายังหน้าเกี้ยวคันแรก เลิกม่านชะโงกศีรษะมองถึงกับอุทานดังอา ปล่อยม่านเกี้ยวลง เซตึงตึงถอยไปหลายก้าว รู้สึกสองเท้าอ่อนระทวย แทบกระแทกนั่งลง

ที่แท้ภายในเกี้ยว ปรากฏเลือดเนื้อเลอะเลือนปรากฏผู้คนสองคนเสียชีวิตจริงๆ หนึ่งในสองคืออ้วงไท้โหวตัวปลอม ม้อตังจู อีกผู้หนึ่งเรือนร่างอ้วนเตี้ย กลับเป็นผู้วิเศษผอมสูง โอบกอดกันเสียชีวิต!

ม้อตังจูตกตายภายในเกี้ยว กลับไม่น่าพิศวงสงสัย เนื่องเพราะอุ้ยเซี่ยวป้อเพิ่งควบคุมตัวนางเข้าวังฉื่อเล้งเก็ง ไปส่งมอบต่ออ้วงไท้โหว แต่ผู้วิเศษผอมสูงมาจากที่ใด? ทั้งสองกลับนั่งเกี้ยว ของอ้วงไท้ฮุย โดยมีอ้วงไท้โหวร่วมทางด้วย ที่แท้คิดไปที่ใด?

อุ้ยเซี่ยวป้อระงับสติลง สาวเท้าถึงหน้าเกี้ยวอ้วงไท้โหว กล่าวเบาๆ

“ขอเดชะ ทั้งสองตกตายแล้ว ตายอย่างไม่อาจตายอีก”

“ประเสริฐมาก พวกเรากลับวังฉื่อเล้งเก็ง เกี้ยวคันนั้นก็หามกลับไป อย่าให้ผู้ใดเลิกม่านเกี้ยวชมดู”

อุ้ยเซี่ยวป้อรับคำ ถ่ายทอดคำสั่งไป ขบวนผู้คนจึงหวนกลับเส้น

ทางเมื่อขามา

เมื่อบรรลุถึงวังฉื่อเล้งเก็ง อุ้ยเซี่ยวป้อเลิกม่านเกี้ยวอ้วงไท้โหว สาวพระบาทออกมา แย้มสรวลให้ตรัสว่า

"เจ้าดียิ่ง"

อุ้ยเซี่ยวป้อแย้มยิ้มตอบ ครุ่นคิดขึ้น

"เราดีในที่ใด?"

อ้วงไท้โหวกวักพระหัตถ์ สั่งอุ้ยเซี่ยวป้อติดตามเข้าวังบรรทม ขับไล่เหล่านางสนมกำนัลออกไป ให้อุ้ยเซี่ยวป้อปิดประตูลง

อุ้ยเซี่ยวป้อใจเต้นระทึกตูมตาม มิทราบอ้วงไท้โหวมีพระราชประสงค์ใด? อ้วงไท้โหวประทับนั่งที่ขอบเตียง เงียบงันชั่วขณะ จึงตรัสว่า

"เรื่องนี้หวาดเสียวจริงๆ ล้วนพึ่งพาการลงมือของเจ้า"

อุ้ยเซี่ยวป้อรีบกล่าวว่า

"ข้าพระพุทธเจ้าได้รับพระกรุณาธิคุณจากอ้วงไท้โหวและพระองค์ท่าน แม้ร่างแหลกลาญเป็นผุยผง ก็ยากชำระทดแทน"

"เจ้าจงรักภักดีนัก โจรร้ายที่ถูกฆ่าทิ้งทั้งสองเจ้าก็เผาทิ้งทั้งคนทั้งเกี้ยว ไม่อาจแพร่งพรายเรื่องราวออกไป สำหรับราชองครักษ์ขันทีนางกำนัลซึ่งอยู่ในที่เกิดเหตุเมื่อครู่..."

ตรัสถึงตอนนี้ ทรงหยุดเล็กน้อย อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

"อ้วงไท้โหวโปรดวางพระทัย ข้าพระพุทธเจ้ามีวิธีทำให้พวกมันกระทั่งลมยังมิกล้าผายออกมา"

อ้วงไท้โหวขมวดพระขนงเล็กน้อย ดำริขึ้น

"เด็กน้อยนี้กล่าววาจาหยาบคายนัก"

ยามนั้นตรัสว่า

"เรื่องนี้เจ้ากระทำให้เรียบร้อย ย่อมมีประโยชน์ต่อเจ้าเอง"

"ข้าพระพุทธเจ้าจะกระทำอย่างสุดความสามารถหากมีคนแพร่งพรายข่าวคราวออกไป อ้วงไท้โหวก็ตัดศีรษะข้าพระพุทธเจ้าเถอะ"

"อย่างนั้นเราวางใจแล้ว เจ้าไปเถอะ"

อุ้ยเซี่ยวป้อลิงโลดยิ่ง กราบบังคมทูลลามา

เพิ่งออกจากวังฉื่อเล้งเก็ง เห็นเกี้ยวส่วนพระองค์มุ่งตรงมายังด้านนี้ ทางซ้ายขวาหน้าหลังห้อมล้อมด้วยราชองครักษ์นับร้อยคนมีจำนวนมากกว่าปกติหลายเท่าตัว

อุ้ยเซียวป้อหลบวูบมาข้างทาง ดังฮีทอดพระเนตรเห็นอุ้ยเซียวป้อจึงรับสั่งว่า

"เซี่ยวกุ่ยจื้อ เจ้ารอคอยเราอยู่ที่นี้"

อุ้ยเซี่ยวป้อรับคำทราบว่าดังฮีคิดเข้าเฝ้าอ้วงไท้โหว ในใจยังหมกมุ่นครุ่นคิดขึ้น

"ผู้วิเศษผอมสูงไฉนหลบซ่อนอยู่ในเกี้ยวอ้วงไท้ฮุย นับว่าประหลาดนัก"

บทที่ 42

ปีนใหญ่กล่มติก

อุ้ยเซี่ยวป้อรอคอยอยู่ครึ่งชั่วยาม ดังฮีจึงเสด็จออกจากวังฉื่อเล้งเก็ง รับสั่งอุ้ยเซี่ยวป้อติดตามไปยังตำหนักเอี่ยงซิมเต่ยขับไล่ขันทีและราชองครักษ์ล่าถอย ปิดประตูตำหนักลง

แลเห็นดังฮีขมวดพระขนง สาวพระบาทไปมา แสดงว่าในพระทัยมีปัญหายุ่งยาก ไม่อาจตกลงพระทัย

อุ้ยเซี่ยวป้ออดหวั่นไหวใจมิได้ ดังฮีทรงเจริญวัยขึ้นทุกครั้งที่อุ้ยเซี่ยวป้อเข้าเฝ้าพระองค์ มักรู้สึกความสนิทสนมลดน้อยลงส่วนหนึ่งจิตกริ่งเกรงเพิ่มพูนขึ้นส่วนหนึ่ง

ชั่วครู่ให้หลัง ดังฮีจึงตรัสว่า

“เซี่ยวกุ่ยจื้อ มีอยู่เรื่องหนึ่ง เรามิทราบสมควรทำอย่างไร?”

อุ้ยเซี่ยวป้อรีบกล่าวว่า

“พระองค์ปรีชาสามารถ แม้แต่ขงเบ้งยังยอมศิโรราบ มิว่าตัดสินพระทัยใด ย่อมต้องยอดเยี่ยมยิ่ง”

“คราครั้งนี้แม้แต่ขงเบ้งก็อับจนปัญญา เจ้ามีความดีความชอบสาม

ได้ยินเสียงบึมบึมกึกก้อง จากนั้นท้องฟ้าเหนือตึกยศพระปรากฏควันดำคละคลุ้งอบอวล

ประการ เรามิได้บำเหน็จรางวัลเจ้าแม้สักประการเดียว ประการแรกเจ้าคร่ากุมม้อตังจู สองเกลี้ยกล่อมฝ่ายมองโกล ทิเบตสังกัดเราสามช่วยชีวิตอ้วงไท้โหว เจ้าอายุยังเยาว์ รับอวยยศเป็นพระแล้ว เราย่อมไม่อาจแต่งตั้งเป็นเจ้าพระยา"

ตรัสถึงตอนนี้ ทรงพระสรวลฮาฮาออกมา

อุ้ยเซี่ยวป้อเพิ่งทราบว่า พระองค์กำลังสัพยอกกับตน ยามปีติลิงโลดกล่าวว่า

"เรื่องหลายประการนี้ ล้วนพึ่งพาบารมีอ้วงไท้โหวและพระองค์ความดีความชอบทั้งมวลต่างเป็นของพระองค์เอง น่าเสียดายที่พระองค์ไม่อาจแต่งตั้งยศของตนเอง มิเช่นนั้นสมควรเลื่อนยศให้กับตนเองสามขั้น"

"ฮาฮาเมื่อเป็นฮ่องเต้เจ้าชีวิตสมควรปกครองประชาราษฎร์ด้วยทศพิธราชธรรมไหนเลยมุ่งมั่นแต่งตั้งตำแหน่งให้กับตัวเอง?"

อ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

"ถูกแล้ว แต่ในความเห็นข้าพเจ้าหลังจากพิชิตโง้วซำกุ่ย พระองค์หากไม่เพิ่มยศอีกหลายคำ ออกจะเสียเปรียบไป"

"เสียเปรียบอย่างไร?"

"หลังจากปราบปรามโง้วซำกุ่ย พระองค์ย่อมต้องเพิ่มยศให้กับขุนนางบำเหน็จรางวัลแก่เหล่านายทหาร พระองค์เองมิเพียงไม่ได้เลื่อนยศกลับต้องเปิดท้องพระคลัง ขนย้ายทองคำเหลืองอร่าม เงินสุกปลั่งออกไปแจกจ่าย ไยมิใช่เสียเปรียบนัก?"

คังฮีตรัสอย่างยิ้มแย้ม

"เจ้าไม่มีความรู้ หลังจากปราบปรามโง้วซำกุ่ย ผืนแผ่นดินสันติสุขเราก็พึงพอใจแล้ว"

"ที่แท้เป็นเช่นนี้"

คังฮีพลันตรัสถามว่า

"ชายชู้ของม้อตังจูเรียกว่าอะไร?"

"เรียกว่าหลวงจีนไว้ผมผอมสูง มิทราบชื่อแซ่แท้จริงคืออะไร"

ที่แท้ยามอยู่เบื้องหน้าประมุขนิกายเทพมังกร ผู้วิเศษผอมสูงเรียก

ตนเองเป็นหลวงจีนไว้ผมผอมสูง อุ้ยเซี่ยวป้อจึงกราบทูล ฉายาหลวงจีนไว้-ผมผอมสูงต่อพระองค์

ดังฮีตรัสว่า

"มันอ้วนฉุราวลูกหนังใบหนึ่ง ไฉนเรียกว่าหลวงจีนไว้ผมผอมสูง?"

"ฟังว่ามันความจริงทั้งผอมทั้งสง ภายหลังกลืนกินยาพิษของประมุขนิกายเทพมังกร จึงเปลี่ยนเป็นคนอ้วนเตี้ย"

"เจ้าทราบได้อย่างไรว่า มันกับม้อตังจูหลบซ่อนอยู่ภายในเกี้ยวของอ้วงไท้ฮุย คุกคามอ้วงไท้โหว ส่งพวกมันออกจากวังใช้คนไปฆ่าพวกมันทิ้ง?"

อุ้ยเซี่ยวป้อขบคิดอย่างว่องไว

"ที่แท้มันสองหลบซ่อนอยู่ภายในเกี้ยว คุกคามอ้วงไท้โหวส่งพวกมันออกจากวัง พระองค์เมื่อรับสั่งว่า เราใช้คนไปฆ่าพวกมัน แสดงว่ายังมิทรงทราบเรื่องจอมหมัดไร้เทียมทานและพวกคิดปลงพระชนม์นับเป็นโชคของเรานัก บัดนี้สมควรกราบทูลอย่างไรดี?"

ดังฮีทอดพระเนตรเห็นอุ้ยเซี่ยวป้อลังเลไม่ตอบคำ จึงตรัสถามว่า

"เป็นไร มีเรื่องไม่อาจบอกหรือ?"

อุ้ยเซี่ยวป้อรีบกล่าวว่า

"หามิได้ ข้าพเจ้าเพียงสงสัยใจว่า โจรร้ายทั้งสองไฉนนั่งอยู่ในเกี้ยวของอ้วงไท้ฮุย"

"เราถามเจ้าก่อนว่า เจ้าทราบได้อย่างไรว่า คนในเกี้ยวอ้วงไท้ฮุยเป็นโจรร้ายทั้งสอง บงการราชองครักษ์ลงมือ?"

อุ้ยเซี่ยวป้อเพิ่งทราบว่า ดังฮีเข้าพระทัยผิดว่าผู้สังหารผู้วิเศษ-ผอมสูงและม้อตังจู เป็นราชองครักษ์ภายในวัง เรื่องนี้จะอย่างไรต้องถูกเปิดโปงยังคงกราบทูลตรงๆ จึงกล่าว

"ข้าพเจ้ามีความผิดสมควรตาย"

พลางงอเข่าคุกลง ดังฮีขมวดพระขนง ตรัสว่า

"เรื่องอันใด?"

"ข้าพเจ้าหลังจากควบคุมตัวม้อตังจู ส่งมอบให้กับอ้วงไท้โหวเมื่อ

ขากลับผ่านสวนอุทยาน พลันปรากฏผู้คนชุดราชองครักษ์และขันทีสามคนกระโดดปราดออกมา คร่ากุมข้าพเจ้าไว้ ให้นำพาพวกมันไปเสาะหาพระองค์ ทั้งสามมีฝีมือสูงเยี่ยมยิ่ง มือของข้าพเจ้าแทบถูกพวกมันบิดหักไป”

พลางยื่นมือซ้ายออก เห็นบนข้อมือบวมพองขึ้นจริงๆ

คังฮีตรัสว่า

“พวกมันเสาะหาเราไยกัน?”

“มันสามคงเป็นผู้คนที่โง้วซำกุ่ยส่งมา ข้าพเจ้าต่อให้ถูกพวกมันบิดตาย ก็ไม่ยอมนำพวกมันมา ประจวบ...ประจวบกับเกี้ยวของอ้วงไท้โหวและอ้วงไท้ฮุยผ่านมา ทั้งสามเข้าใจว่า คนในเกี้ยวอ้วงไท้ฮุยเป็นพระองค์ จึงลงมือทำร้าย ตอนนี้มันสามมิทราบถูกราชองครักษ์ฆ่าทิ้ง หรือจับตัวไว้ ข้าพเจ้าจะออกไปสืบเสาะกลับมากราบทูล”

“มันสามคงงมงายไม่เข้าใจ หากแต่เป็นเจ้าชี้แนะ เห็นว่าหากชักนำพวกมันมาเสาะหาเรา มิสู้ปล่อยให้ทำร้ายอ้วงไท้ฮุย ชีวิตน้อยๆ ของเจ้าก็สามารถรักษาไว้ ใช่หรือไม่?”

อุ้ยเซี่ยวป้อถูกคังฮีเปิดโปงความในใจ ทราบว่ามิอาจบ่ายเบี่ยงปฏิเสธเพียงโขกศีรษะเป็นพัลวัน

คังฮีตรัสอีกว่า

“เจ้าชี้แนะศัตรูประทุษร้ายอ้วงไท้ฮุย ความจริงสมควรตัดศีรษะแต่นับว่าเจ้ามีความจงรักภักดีต่อเราสามส่วน...”

อุ้ยเซี่ยวป้อรีบกล่าวว่า

“มิใช่สามส่วน หากแต่เป็นสิบส่วน หนึ่งร้อยส่วน หนึ่งพัน หนึ่งหมื่นส่วน”

“นั่นไม่แน่นัก”

“แน่นอน แน่นอนจริงๆ”

คังฮียื่นพระบาทเตะหน้าผากอุ้ยเซี่ยวป้อเบาๆ แย้มสรวลพลางตรัสว่า

“ลุกขึ้นมาให้กับเรา”

อุ้ยเซี่ยวป้อแตกตื่นจนเหงื่อซุ่มโชกโซมกาย รีบคำนับ แล้วยืดกายขึ้น

คังฮีตรัสว่า

"ท่านประกอบความดีความชอบสามครา เราความจริงนึกวิธีการบำเหน็จบำนาญเจ้าไม่ออก บัดนี้เจ้าชี้แนะศัตรูประทุษร้าย เราจะไม่ลงโทษเจ้าเท่ากับหักกลบลบล้างไป"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวอย่างลิงโลด

"ประเสริฐแท้ นีเฉกเช่นพระองค์เล่นไพ่เก้า ตอนแรกข้าพเจ้าชนะ ภายหลังพระองค์ทรงชนะเป็นอันลบล้างกันไป"

ในใจครุ่นคิดขึ้น

"ไม่เลื่อนยศก็ไม่เลื่อนยศ ด้วยสารรูปเยี่ยงเรา ไหนเลยมีราศีของเจ้าพระยา?"

ดังฮีพลันตรัสว่า

"โจรอ้วนเตี้ยนั้นมีจิตเจตนาลึกซึ้งชั่วร้ายนัก คู่สนิทชิดเชยของมันหลังจากถูกเจ้าคร่ากุมมา สำนึกว่ายากช่วงชิงกลับไป คำนวณแน่ว่าเจ้าต้องส่งตัวให้กับอ้วงไท้โหว มันกลับเสี่ยงอันตราย บุกเข้าวังฉื่อเล้งเก็งข่มขู่คุกคามอ้วงไท้โหว ตามแผนการของมัน คิดโดยสารเกี้ยวของอ้วงไท้โหวให้อ้วงไท้โหวติดตามส่งถึงประตูวัง มันสองจะได้หลบหนีไป มิคาดเจ้ากลับชี้แนะศัตรูจู่โจมเกี้ยวอ้วงไท้โหว ปลิดชีวิตมันสอง"

อุ้ยเซี่ยวป้อเข้าใจในบัดดล กล่าวว่า

"ที่แท้เป็นเช่นนี้ นับว่าอ้วงไท้โหวและพระองค์ทรงมีบุญญาธิการไพศาลจริงๆ"

ในใจครุ่นคิดขึ้น

"มิน่าเล่าตอนที่เราส่งตัวม้อตังจู ไปมอบต่ออ้วงไท้โหว พระนางกลับมีพระพักตร์บูดบึ้ง คล้ายกับเราติดค้างเงินทองอ้วงไท้โหวสามร้อยหมื่นตำลึง ที่แท้ผู้วิเศษผอมสูงหลบซ่อนอยู่ในวังบรรทมแต่แรก ตอนที่ม้อตังจูเร้นกายอยู่ภายในวัง ผู้วิเศษผอมสูงมิทราบมายังวังฉื่อเล้งเก็งกี่คราย่อมรู้จักเส้นทางเข้าออกเป็นอย่างดี ยากนักที่มันนึกแผนอุบายนี้ได้"

ดังฮีแย้มสรวลพลางตรัสว่า

"อ้วงไท้โหวและเรามีบุญญาธิการไพศาล เจ้าก็มีวาสนาใหญ่หลวงมิน้อย"

"ข้าพเจ้าความจริงมิมีวาสนาหลังจากติดตามรับใช้พระองค์พลอยมีวาสนาขึ้นมา"

คังฮีพระสรวลฮาฮา ตรัสถามว่า

"กุยซิงชิ่วฉายาจอมหมัดไร้เทียมทาน พลังฝีมือร้ายกาจนักหรือ?"

วาจาประโยคนี้พอตรัสจากโอษฐ์ อุ้ยเซี่ยวป้อคล้ายถูกสายฟ้าฟาดใส่ ส่ายร่างโงนเงนคราหนึ่ง รู้สึกสองเท้าอ่อนระทวย กล่าวว่า

"นี่...นี่..."

คังฮีแค่นพระสรวลอย่างเย็นชา ตรัสว่า

"ฟ้าบิดรดินมารดร ล้มล้างแมนจูกอบกู้ราชวงศ์เหม็ง... หัวหน้าหน่วยแซ่อุ้ย เจ้าขวัญกล้าบังอาจนัก!"

อุ้ยเซี่ยวป้อรู้สึกฟ้าหมุนคว้างดินโคลงเคลง สมองเลอะเลือน อลเวงตอนแรกคิดลงมือ จากนั้นฉุกใจคิดขึ้น

"พระองค์ทรงทราบทุกเรื่องราว เมื่อตรัสถามเช่นนี้ย่อมตระเตรียมพรักพร้อม อย่าว่าแต่พลังฝีมือพระองค์ยังสูงล้ำกว่าเรา"

ดังนั้นงอเข่าคุกลง ร้องว่า

"เซี่ยวกุ่ยจี้อยอมพ่ายแพ้ ขอเซี่ยวเฮี้ยงจื้อโปรดละเว้นชีวิต"

คำ "เซี่ยวเฮี้ยงจื้อ" พอเปล่งจากปาก คังฮีพลันดำริถึงเหตุการณ์ที่ประลองฝีมือหยอกเย้ากับอุ้ยเซี่ยวป้อ ต้องทอดถอนพระทัยยาวตรัสว่า

"เจ้า...เจ้าปกปิดเราได้แนบเนียนนัก"

อุ้ยเซี่ยวป้อโขกศีรษะกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าแม้สังกัดสมาคมฟ้าดิน แต่จงรักภักดีต่อพระองค์ ไม่เคยกระทำเรื่องทรยศต่อพระองค์มาก่อน"

"เจ้าหากมีความคิดทรยศแม้แต่น้อย เราไหนเลยปล่อยให้เจ้ามีชีวิตถึงบัดนี้?"

อุ้ยเซี่ยวป้อฟังออกว่า สุรเสียงพระองค์เริ่มผ่อนคลาย รีบโขกศีรษะอีกครา กล่าวว่า

"พระองค์ปรีชาสามารถ เหนือล้ำกว่าขงเบ้ง ข้าพเจ้าจงรักภักดีเฉกเช่นกับกวนอู"

ดังฮือดแย้มสรวลมิได้ แต่ในช่วงเวลาสำคัญนี้ หากอ่อนข้อให้จอมคะนองนี้ฉกฉวยโอกาสเลื้อยคลานขึ้นมา ก็ไม่อาจสยบอุ้ยเซี่ยวป้อได้อีก ทรงตวาดว่า

"เจ้าบอกเล่าเหตุการณ์ตั้งแต่แรกเริ่ม ขอเพียงโป้ปดแม้สักครึ่งคำ เราจะสับเจ้าเป็นเลือดเนื้อเน่าเปื่อย"

ตรัสถึงตอนท้าย มุมโอษฐ์อดปรากฏรอยแย้มสรวลมิได้

อุ้ยเซี่ยวป้อหมอบกราบกรานกับพื้น ไม่เห็นพระพักตร์พระองค์ ได้ยินสุรเสียงดังฮือเคร่งเครียดจริงจัง รีบกล่าวว่า

"พระองค์เมื่อทรงทราบทุกประการ ข้าพเจ้าไหนเลยกล้าปกปิดอำพรางอีก?"

ครั้งแล้วบอกเล่าเหตุการณ์ตั้งแต่เข้าคฤหาสน์ดังชิงอ้วง สังหารเมี่ยงไป่ ถูกนักสู้สมาคมฟ้าดินคร่ากุม ต่อมากราบตั้งกึงน้ำเป็นอาจารย์ ถูกคุกคามเป็นหัวหน้าหน่วยไพรมรกตตามความสัตย์

สุดท้ายบอกว่าบังเอิญพบพานจอมหมัดไร้เทียมทานและพวกทอดลูกเต๋าพ่ายแพ้กุยเจ็ง จึงวาดภาพกราบทูล ถูกกุยยี่เนี้ยคร่ากุมที่สวนอุทยาน ดังนั้นชี้แนะทั้งสามทำร้ายเกี้ยวอ้วงไท้ฮุย เพื่อให้พระองค์ทรงทราบข่าวเหตุการณ์ทั้งมวลเป็นความสัตย์จริง ไม่แปลกปลอม ชั่วชีวิตอุ้ยเซี่ยวป้อบอกเล่าเรื่องราวยาวเหยียด เช่นนี้ กลับจริงมากกว่าเท็จ นับเป็นครั้งแรกในชีวิต

ดังฮีตรัสถามถึงสภาพภายในสมาคมฟ้าดิน อุ้ยเซี่ยวป้อก็กราบทูลตามความสัตย์ ดังฮีจึงผงกพระพักตร์ตรัสว่า

"ทั้งห้าแยกย้ายผละจาก ตำแหน่งลึกล้ำยากหยั่งคาด"

อุ้ยเซี่ยวป้องงงันวูบ ครุ่นคิดขึ้น

"แม้แต่รหัสตอบโต้ของพี่น้องสมาคมเรา พระองค์ก็ทรงทราบด้วย"

ดังนั้นเอื้อนตอบว่า

"ภายหลังประสบพบพาน จึงจำแนกร่วมรวมกัน"

ดังฮีทรงเอื้อนว่า

"แรกเริ่มสังกัดสมาคม สาบานสัตย์ซื่อจงรักมั่น"

“น้องพี่อยู่ร่วมด้วยคุณธรรม ผนึกจิตใจพร้อมพรัก”

ตามกฎระเบียบของสมาคมฟ้าดิน หลังจากตอบโต้รหัสถึงตอนนี้ฝ่ายตรงข้ามจะประกาศชื่อแซ่ สังกัดหน่วยและตำแหน่งในสมาคมออกมา

แต่คังฮีเพียงแย้มสรวลเล็กน้อย ยืดพระวรกายขึ้น สาวพระบาทไปมาในตำหนัก ตรัสว่า

“เจ้าเป็นขุนนางของแมนจู รับประทานข้าวของแมนจู กลับสังกัดสมาคมฟ้าดิน ซึ่งอดีตแม่ทัพราชวงศ์เหม็งแต้เซ่งกงก่อตั้งขึ้น หากมิใช่เห็นแก่ความดีความชอบที่ผ่านมาของเจ้า ต่อให้มีศีรษะร้อยหัว ก็ถูกตัดลงมา”

“ถูกแล้ว ด้วยพระมหากรุณาธิคุณของพระองค์ ศีรษะของข้าพเจ้าจึงรักษาถึงวันนี้ บัดนี้ข้าพเจ้าจะไปถอนตัวออกจากสมาคมฟ้าดินในบัดดล”

คังฮีเน้นสุรเสียงทีละคำ

“เราต้องการให้เจ้าทรยศต่อสมาคมฟ้าดิน!”

“ถูกแล้ว”

ปากส่งเสียงขานรับ ในใจกลับคร่ำครวญอย่างหวนโหย สีหน้าอดปรากฏแววยุ่งยากใจมิได้

คังฮีตรัสว่า

“เจ้าพร่ำกล่าวว่าจงรักภักดีต่อเรา มิทราบจริงหรือเท็จกันแน่?”

“นี่เฉกเช่นทองคำบริสุทธิ์ จริงแท้จนไม่อาจจริงได้อีก”

“อย่างนั้นคราครั้งนี้เจ้าล้มล้างสมาคมฟ้าดิน กำจัดคนในสมาคมให้หมดสิ้น เราจะอภัยโทษโป้ปดนายเหนือของเจ้า และพระราชทานอันใดให้ หากแม้นเจ้ายังเล่นลวดลายสืบต่อ หรือเข้าใจว่าเราไม่อาจฆ่าหัวหน้าหน่วยแซ่อุ้ยได้”

อุ้ยเซี่ยวปัอแตกตื่นจนเหงื่อโซมกาย กล่าวว่า

“พระองค์หากคิดฆ่าข้าพเจ้า เฉกเช่นกับบดขยี้มดปลวกตัวหนึ่งเพียงแต่...พระองค์ทรงพระเมตตาไม่ฆ่าขุนนางตงฉิน”

“เฮอะ ท่านเป็นขุนนางตงฉินอันใด นับเป็นขุนนางกังฉินหน้าขาวชัดๆ”

อุ้ยเซี่ยวป้อเกี่ยงงอนว่า

"ขอเดชะ ข้าพเจ้าปกปิดเรื่องบางประการต่อพระองค์จริง แต่ไม่เป็นขุนนางกังฉินเยี่ยงตั๋งโต๊ะ โจโฉ เด็ดขาด"

"แม้มิใช่ขุนนางกังฉินหน้าขาว ก็นับเป็นตัวตลกจมูกขาว"

อ้ยเซี่ยวป้อระบายลมหายใจออกมา กล่าวว่า

"ตัวตลกก็ตัวตลกเถอะ ในประวัติศาสตร์ที่ผ่านมา ยังมี ตัวตลกที่ประกอบความดีความชอบอยู่"

"เจ้ามักยืนกรานว่าตนเองเป็นคนดีงาม เยี่ยงนี้เถอะ เจ้านำทหารไปคร่ากุมคนของสมาคมฟ้าดินตำหนักตระกูลมก จอมหมัดไร้เทียม-ทานมาหากมีคนหนีรอดได้คนหนึ่ง ก็ตัดแขนเจ้าข้างหนึ่ง หลบหนีได้สี่คน ก็ตัดแขนขาทั้งสี่ของเจ้า หากหลบหนีไปห้าคน จะตัดอันใดท่าน?"

"นี่...ข้าพเจ้าได้แต่เป็นขันทีแท้จริง (หมายความว่าถูกตัดจับตอน) แล้ว"

ดังฮีอดพระสรวลฮาฮามิได้ ตรัสว่า

"เจ้ากลับรู้จักดีดลูกคิดรางแก้วนัก"

อุ้ยเซี่ยวป้อหน้านิ่วคิ้วขมวด กล่าวว่า

"พระองค์หากตัดแขนขาทั้งสี่ข้าง ข้าพเจ้าคงมิอาจมีชีวิตรอดตัดศีรษะหรือไม่ ก็เป็นเฉกเช่นกัน"

ในใจขบคิดขึ้น

"แม้แต่ตำหนักตระกูลมก พระองค์ยังทรงทราบ นับว่าทรงรอบรู้นัก"

ดังฮีสอดพระกรไปในแขนเสื้อ ล้วงกระดาษออกมาแผ่นหนึ่งทรงท่องว่า

"ประมุขสมาคมฟ้าดินตั้งกึงน้ำ หัวหน้าหน่วยไพรมรกตอุ้ยเซี่ยวป้อ บริวารในสังกัดวานรแปดแขน นักพรตเฮี้ยงเจ็งจี้เล่าปิ้งและพวก ตำหนักตระกูลมกมี มกเกี่ยมเซีย ผู้กล้าขวัญเหล็ก ราชสีห์ส่ายเศียรและพวกศัตรูที่บุกเข้าวังคือจอมหมัดไร้เทียมทาน กุยยี่เนี้ย กุยเจ็ง รวมทั้งสิ้นมีคนอยู่ในตึกยศพระของท่านสามสิบแปดคน หากไม่นับเจ้าคงเหลือสามสิบ

เจ็ดคน”

อุ้ยเซี่ยวป้อคุกเข่าลงอีกครา กล่าวว่า

“พระองค์ท่าน ผู้คนเหล่านี้คิดลัมล้างแมนจู กอบกู้ราชวงศ์เหม็ง แต่ไม่แน่นักว่าจะประสบความสำเร็จ ข้าพเจ้าจะไปบอกต่อพวกมันว่า พระองค์หยั่งรู้ดินฟ้ามหาสมุทร ทรงทราบทุกสรรพสิ่ง ทั้งหมดยังคงแยกย้ายไปกันเถอะ”

ดังฮีตบพระหัตถ์ลงบนโต๊ะ ตรัสเสียงเกรี้ยวกราด

“เจ้าคิดขัดขืนคำสั่ง มิยอมไปจับตัวผู้คนเหล่านั้นแน่นอน?”

อุ้ยเซี่ยวป้อครุ่นคิดในใจ

“นักสู้ผู้กล้าในยุทธจักร ถือคุณธรรมน้ำมิตร เราหากจับตัวซือแป่และพวกมา เท่ากับทรยศต่อสหาย อุ้ยเซี่ยวป้อจะกลับกลายเป็นโง้วซำกุ่ยโอ ครั้งกระโน้นไม่ปลอมเป็นผู้อื่น ไฉนกลับสวมรอยเป็นขันทีน้อยเซี่ยวกุ่ยจื้อ เมื่อมีคำ “กุ่ย เท่ากับเป็นบุตรชายโง้วซำกุ่ย บัดนี้เราไม่ขอเป็นอุ้ยตั๋วนั้งอีก ยังคงหาทางแจ้งให้ซือแป่และพวกหลบหนีไป”

ดังฮีทอดพระเนตรเห็นอุ้ยเซี่ยวป้อมิตอบคำ ยิ่งทรงโกรธกริ้วตวาดว่า

“หรือเจ้ายังมิทราบว่า ตัวเองมีโทษทัณฑ์ร้ายแรง เราให้โอกาสเจ้าประกอบความดีความชอบ ถ่ายถอนโทษทัณฑ์ เจ้ายังคิดต่อรองราคากับเราอีก?”

“ขอเดชะ พวกมันหากคิดประทุษร้ายพระองค์ ข้าพเจ้าย่อมต้องสละชีวิตเข้าขัดขวางด้วยคุณธรรม บัดนี้พระองค์ให้ไปจับกุมตัวพวกมัน ข้าพเจ้าอยู่หว่างกลาง ได้แต่วิงวอนขอไมตรี ขอพระองค์ทรงเห็นแก่คุณธรรม”

“เฮอะ เจ้าเคยช่วยชีวิตเรา พระบิดาและอ้วงไท้โหว วันนี้ เราหากฆ่าเจ้า เจ้าคงไม่ยินยอมพร้อมใจ เข้าใจว่าเราไร้คุณธรรม ใช่หรือไม่?”

อุ้ยเซี่ยวป้อนับแต่รู้จักดังฮี ยังมิเคยเห็นพระองค์โกรธกริ้วปานนี้มาก่อน ครุ่นคิดขึ้น

“ศีรษะของเราเท่ากับถูกตัดไปครึ่งหนึ่ง บัดนี้ได้แต่ถกเถียงเหตุผลกับพระองค์”

ดังนั้นกล่าวว่า

"ขอเดชะ ข้าพเจ้ากราบพระองค์เป็นอาจารย์ พระองค์ก็ทรงรับข้าพเจ้าเป็นศิษย์ ตั้งกึงน้ำก็เป็นซือแป่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าหากคิดทำร้ายซือแป่นั้นเท่ากับทรยศเนรคุณ ออกจะไม่ถูกต้อง"

ดังฮีดำริในพระทัย

"เราเคยสัพยอกว่า จะรับมันเป็นศิษย์จริง เด็กน้อยนี้ถูกโปรดปรานจนลืมตน กลับนำเราไปเปรียบกับตั้งกึงน้ำ นับว่าเหลวไหลนัก"

ดำริถึงตอนนี้ ได้ยินเสียงผู้คนมาแต่ไกล จากนั้นเป็นเสียงเปรื่องปร่างของอาวุธกระทบกัน!

อุ้ยเซี่ยวป๊อกระโดดปราดขึ้น กล่าวว่า

"คล้ายกับมีคนร้ายบุกรุก ซือแป่โปรดประทับนั่ง ให้ศิษย์บดบังอยู่เบื้องหน้า"

ดังฮีแค่นสุรเสียงดังเฮอะ ดำริขึ้น

"เด็กน้อยนี้แม้มีความผิดมากหลาย จะอย่างไรยังมีจิตใจจงรักภักดีต่อเรา"

ขณะดำริ ตรัสว่า

"ภายหน้าเจ้ามิต้องเรียกหาเราเป็นซือแป่ เราอัปเปหิเจ้าออกสำนักแล้ว"

ตรัสถึงตอนนี้ อดขบขันพระทัยมิได้ ได้ยินเสียงฝีเท้าดังมา ผู้คนจำนวนหนึ่งวิ่งตะบึงถึงหน้าประตูตำหนัก หยุดยั้งชะงักลง

อุ้ยเซี่ยวป๊อสะอึกมาถึงหลังประตูตำหนัก หยิบฉวยกลอนประตูขึ้นลงกลอนอย่างแน่นหนา นี่เป็นเรื่องผูกพันถึงความเป็นความตาย มือเท้าจึงว่องไวยิ่ง จากนั้นตวาดว่า

"เป็นผู้ใด?"

เบื้องนอกมีคนร้องดังๆ ว่า

"ขอเดชะ ภายในวังพบเห็นร่องรอยของคนร้ายสามคน เหล่าราชองครักษ์ได้รายล้อมไว้อย่างแน่นหนา อีกมินานจะจับตัวได้"

อุ้ยเซี่ยวป๊อครุ่นคิดในใจ

"ในที่สุด จอมหมัดไร้เทียมทานและพวกทั้งสามไม่อาจหลบหนี

ออกไป”

ดังนั้นตวาดว่า

“ทราบแล้ว รีบจัดกำลังราชองครักษ์หนึ่งร้อยคนเฝ้าคุ้มครองตำหนักเอี้ยงซิมเต่ยทั้งหน้าหลัง บนหลังคาตึกก็ยืนรักษาการณ์ด้วยผู้คนสามสิบคน”

ผู้ดูแลราชองครักษ์หน้าตำหนักรับคำ ผละจากไปถ่ายทอดคำสั่ง

คังฮีดำริขึ้น

“เด็กน้อยนี้ครุ่นคิดรอบคอบนัก คราก่อนตอนอยู่ที่ภูเขาโง้วไท้ซัว แม่ชีชุดขาวนั้นทลายหลังคาตึกลงมา ดีที่มันบดบังขวางหน้าเรา เสนอตัวรับกระบี่แทน มาตรแม้นเรากับมัน ล้วนสวมใส่ภูษิตวิเศษคุ้มครองกายแต่กระบี่นั้นหากแทงใส่ใบหน้า คงไม่อาจมีชีวิตรอดได้”

ชั่วครู่ให้หลัง เสียงตวาดค่อยสงบลง แต่มินานต่อมา บังเกิดเสียงอาวุธปะทะกันขึ้นอีก

คังฮีขมวดพระขนง ตรัสว่า

“กระทั่งคนร้ายสามคนยังมิอาจจับตัวไว้ หากบุกเข้ามาสักสามร้อยคน จะทำอย่างไร?”

อุ้ยเซี่ยวป๊อกราบทูลว่า

“พระองค์ไม่ต้องขุ่นข้องพระทัย บุคคลร้ายกาจเยี่ยงจอมหมัดไร้-เทียมทาน ในโลกอย่างมากมีเพียงห้าหกคน”

เอ่ยถึงตอนนี้ ได้ยินเสียงฝีเท้าดังขึ้น ระดมราชองครักษ์มาถึงนอกตำหนัก จากนั้นได้ยินเสียงย่ำกระเบื้องหลังคารอบด้าน ราชองครักษ์จำนวนหนึ่งทะยานขึ้นบนหลังคาตึก

เหล่าราชองครักษ์ทราบดีว่า พระองค์ทรงประทับอยู่ในตำหนัก ล้วนยืนรักษาการณ์อยู่รอบชายคาตำหนัก มิกล้าเดินมาถึงกึ่งกลางหลังคาตำหนัก เป็นการลบหลู่พระองค์

คังฮีทรงทราบว่า รอบตำหนักเอี้ยงซิมเต่ย รักษาการณ์ด้วยราชองครักษ์หลายร้อยคน ดังนั้นไม่แยแสศัตรูบุกรุก ตรัสว่า

“เจ้าดูว่านี่คืออะไร?”

พลางดึงกระดาษออกจากในแขนเสื้ออีกแผ่นหนึ่งปูลงบนโต๊ะ

อุ้ยเซี่ยวป้อสาวเท้าเข้าใกล้ เห็นเป็นภาพวาดใบหนึ่ง วาดรูปตึกรามหลังใหญ่ หน้าตึกมีคันธงและสิงโตหิน กลับละม้ายคล้ายตึกยศพระที่ตนอาศัยอยู่ รอบตึกตั้งปืนใหญ่สิบกว่ากระบอก ปากกระบอกล้วนจ่อไปยังตัวตึก

พอเพ่งตามอง ยิ่งรู้สึกห้องหับละม้ายคล้ายตึกของตน เหนือประตูเขียนอักษรสี่ตัว จดจำออกว่าตัวหนึ่งเป็นคำ “อุ้ย”

ดังฮีตรัสถามว่า

“เจ้ารู้จักตึกหลังนี้หรือไม่?”

“นี่กลับละม้ายคล้ายรังซุกศีรษะของข้าพเจ้า”

“เจ้าจดจำได้ก็ประเสริฐ รู้จัก “อุ้ยแป๊ะเจียกฮู้” (ตึกยศพระแซ่อุ้ย) ทั้งสี่คำหรือ?”

อุ้ยเซี่ยวป้อ พอฟังว่าเป็นห้องหับของตนจริงๆ รอบบริเวณเมื่อติดตั้งปืนใหญ่มากมายปานนี้ แสดงว่าผิดท่า

อุ้ยเซี่ยวป้อเคยเห็นทึงเยียกม่อ น่ำไฮวัยน์สองปีศาจต่างประเทศทดลองยิงระเบิดกับตา เสียงบึมพอผ่านพ้น เปลวอัคคีแลบกระจาย เศษหินดินโคลนกระเด็นขึ้นสูงสิบกว่าวา ตนแม้สวมใส่ภูษิตวิเศษคุ้มครองกายอีกร้อยชุด ก็ต้องถูกระเบิดเป็นผุยผง หวนนึกถึงอานุภาพทำลายของปืนใหญ่อดสยิวกายอย่างหนาวเหน็บมิได้

ดังฮีตรัสอย่างแช่มช้า

“ค่ำคืนนี้คนของสมาคมฟ้าดิน ตำหนักตระกูลมก ซีทู้เฮาะแห่งสำนักเฮ้งกอและพวก จะสมทบกันในบ้านเจ้า ปืนใหญ่สิบสองกระบอกนี้ติดตั้งอยู่ในบ้านประชาราษฎรรอบตัวตึกของเจ้า บรรจุดินระเบิดเรียบร้อยแต่แรก ขอเพียงเปิดหน้าต่างยื่นปากกระบอกออกจ่อจุดสายชนวน เกรงว่ามิมีผู้ใดรอดชีวิตได้ คนในตึกต่อให้ไม่ถูกระเบิดเสียชีวิตหลบหนีออกมา ทหารกองหน้าซึ่งรายล้อมอยู่เบื้องหน้าจะสกัดขัดขวางไว้ เจ้าเป็นหัวหน้ากองทหารลาดตระเวน ทหารกองหน้ากับทหารลาดตระเวนมีเรื่องผิดพ้องหมองใจกัน คงมิยอมปลดปล่อยเจ้า”

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวเสียงสั่นสะท้าน

“พระองค์เตรียมการเสร็จสิ้นแต่แรก ยามนี้รับสั่งต่อข้าพเจ้าตรงๆ แสดงว่าคิดละเว้นชีวิตข้าพเจ้าสักครา กาลก่อนข้าพเจ้ามีความดีความชอบเล็กน้อย นับว่าถูกล้างไปหมดสิ้นแล้ว”

ในใจลอบร้อนร่ม คร่นคิดขึ้น

“ซือแป๋และพวกนัดพบกันในบ้านเราคืนนี้ มิทราบจะแจ้งให้ทั้งหมดอย่าได้รุดไปอย่างไร?”

คังฮีแย้มสรวลเล็กน้อย ตรัสว่า

“เจ้าเข้าใจได้ก็ประเสริฐ นี่เฉกเช่นกับเราสองเล่นไพ่เก้ากัน ตอนแรกเจ้าชนะ ได้เงินไปมิน้อย แต่ตานี้เจ้าเล่นแพ้ เงินที่ชนะไปล้วนเสียแก่เรา หากคิดเล่นกันอีก ได้แต่เริ่มต้นใหม่”

ตรัสถึงตอนนี้ นอกตำหนักบังเกิดสุ้มเสียงหนึ่งดังว่า

“ขอเดชะ จับตัวคนร้ายได้แล้ว”

พระพักตร์คังฮีปรากฏแววลิงโลด ตรัสว่า

“คร่ากุมเข้ามา”

อุ้ยเซี่ยวป้อรับคำ หันกายไปถอดกลอนเปิดประตูตำหนักออก เห็นราชองครักษ์หลายสิบคน ผลักดันจอมหมัดไร้เทียมทานและพวกทั้งสามเข้ามา

จอมหมัดไร้เทียมทาน กุยยี่เนี้ย กุยเจ็งรับบาดแผลเกลื่อนกลาดโลหิตชุ่มโชกโซมกาย ถูกเส้นเชือกมัดพันธนาการอย่างแน่นหนา ข้างกายล้วนมีราชองครักษ์สองคน ยึดจับเส้นเชือกไว้

เหล่าราชองครักษ์พากันถวายบังคม ผู้ควบคุมราชองครักษ์ตวาดว่า

“คุกเข่าลง”

จอมหมัดไร้เทียมทานและพวกไม่แยแสสนใจ ได้ยินเสียงดังติ๊กติ๊ก โลหิตบนร่างมันสาม และราชองครักษ์ที่รับบาดเจ็บหยดหยาดลงบนพื้นตำหนักตลอดเวลา

กุยยี่เนี้ยถลึงจ้องมองอุ้ยเซี่ยวป้อตวาดว่า

“เจ้าโจรน้อยอันชั่วร้าย”

อุ้ยเซี่ยวป้อ เห็นสภาพอันอเนจอนาถของทั้งสามอด ลำบากยากใจมิได้ ปล่อยให้นางด่าประณาม ไม่ส่งเสียงตอบคำ

ดังฮีผงกพระพักตร์ตรัสว่า

"ที่แท้จอมหมัดไร้เทียมทานกุยซิงชิ่วเป็นชายชราโสโครกนี้เอง...พวกเราบาดเจ็บล้มตายเท่าใด?"

ผู้ดูแลราชองครักษ์กราบทูลว่า

"ขอเดชะ คนร้ายป่าเถื่อนยิ่ง ราชองครักษ์เสียชีวิต ขณะปฏิบัติหน้าที่ยี่สิบกว่าคน บาดเจ็บอีกสามสิบเศษ"

ดังฮีแค่นสุรเสียงดังเฮอะ โบกพระหัตถ์คราหนึ่ง

ผู้ดูแลราชองครักษ์ สั่งให้คร่ากุมทั้งสามออกไป จอมหมัดไร้เทียมทานพลันตวาดก้อง เกร็งกำลังกายในพุ่งไหล่ขวาชนใส่ราชองครักษ์ข้างกาย

ราชองครักษ์นั้นแผดร้องโอดโอย ร่างปลิวละลิ่วไปดจว่าวขาดป่านศีรษะปะทะชนกับผนัง มันสมองสาดกระจายเสียชีวิต!

จอมหมัดไร้เทียมทาน ยืดจับเส้นเชือกที่พันธนาการร่างบุตรชายรวบรวมเรี่ยวแรงชั่วชีวิตกระชากดึงวูบ แว่วเสียงดังเพียะ เส้นเชือกขาดจากกัน

จากนั้น จอมหมัดไร้เทียมทานตะปบร่างบุตรชายขึ้น ตวาดว่า

"บุตรเรารีบหนี เรากับมารดาเจ้าจะติดตามออกไป"

พลางผลักมือวูบ กุยเจ็งก็ลอยละลิ่วออกนอกประตูตำหนัก

แทบเป็นวินาทีเดียวกัน จอมหมัดไร้เทียมทานสองสามีภรรยากระโดดปราดขึ้นถาโถมเข้าหาดังฮี!

เหล่าราชองครักษ์แตกตื่นตกใจยิ่ง รีบถลันเข้ามาสกัดขัดขวาง

อุ้ยเซี่ยวป้อ เห็นเหตุแปรเปลี่ยนอย่างกะทันหัน ชิงโอบพระ-วรกายดังฮี เกลือกกลิ้งมายังใต้โต๊ะ

ได้ยินเสียงฉึกฉึกหลายครา จากนั้นปรากฏราชองครักษ์หลายคนสะอึกมาประคองทั้งสองขึ้น ยามเมื่อเหลียวมองจอมหมัดไร้เทียมทานสองสามีภรรยา เห็นล้วนนอนจมกองเลือด กลางหลังปักตรึงด้วยดาบกระบี่เจ็บแปดเล่ม!

ที่แท้จอมหมัดไร้เทียมทาน หลังจากไล่ล่าฆ่าราชองครักษ์หลายสิบคน ตนเองรับบาดเจ็บสาหัส สุดท้ายเกร็งกำลังภายใน กระชากเส้นเชือกพันธนาการร่างบุตรชายขาดสะบั้น ถาโถมเข้าหาคังฮี กุยยี่เนี้ยเข้าใจจิตเจตนาสามี หนึ่งนั้นไม่มุ่งหวังการจู่โจมก่อนตายสามารถทำร้ายฮ่องเต้แมนจู สองคิดเปิดโอกาสให้บุตรชายอาศัยความวุ่นวายหลบหนีไป มือเท้าทั้งสองแม้ถูกพันธนาการอย่างแน่นหนา มิมีเรี่ยวแรงกระชากขาดสะบั้นยังคงกระโดดปราดขึ้น แต่พุ่งโถมถึงกลางคันก็กระอักโลหิตร่วงฟาดลงต่อให้เหล่าราชองครักษ์ไม่ฟาดฟันอาวุธใส่ยังคงขาดใจตายแต่แรก

คังฮีระงับพระทัยอันตระหนกลง ขมวดพระขนง ตรัสว่า

“ฉุดลากออกไป”

เหล่าราชองครักษ์รับคำ ขณะจะหามซากศพทั้งสองออกไปประตูตำหนักปรากฏเงาคนถลันวูบ คนผู้หนึ่งทะลวงปราดเข้ามา โถมกายลงบนซากศพจอมหมัดไร้เทียมทานสองสามีภรรยา ร่ำร้องว่า

“บิดา มารดา...”

ผู้มากลับเป็นกุยเจ็ง เหล่าราชองครักษ์ตวาดก้อง โหมฟาดฟันอาวุธลง

กุยเจ้งกลับไม่หลบเลี่ยง ล้วนถูกอาวุธฟาดฟันใส่ หอบหายใจพลางกล่าว

“มารดา ท่าน...ไม่ออกไปพร้อมกับเรา เรา...มิรู้จักทาง...”

ส่งเสียงไอสองครา ศีรษะห้อยพับไปด้านข้างเสียชีวิต!

ที่แท้ชั่วชีวิตมันอยู่ร่วมกับมารดา ไม่เคยเหินห่างแม้สักก้าวเดียว ยามนี้พอผละจากบิดารมาดา กลับประหวั่นจนลนลาน แม้หลบหนีออกจากตำหนักเอี่ยงซิมเต่ย ยังคงหวนกลับมาตกตายที่ข้างกายบิดามารดา

นอกตำหนักบังเกิดฝีเท้าดังขึ้น ผู้ดูแลราชองครักษ์ตอลังโลดแล่นเข้ามา คุกเข่าลงกล่าวว่า

“ขอเดชะ คนร้ายบุกรุกวัง...ล้วนถูกกำจัด”

แลเห็นพื้นตำหนัก แปดเปื้อนด้วยโลหิต สร้างความตื่นตระหนกยิ่งโขกศีรษะเอ่ยสืบต่อ

"ศัตรูภายนอกสร้างความตระหนกแก่พระองค์ ข้าพระพุทธเจ้า...สมควรตาย"

ดังฮีเมื่อครู่ถูกอุ้ยเซี่ยวป้อโอบกอดเกลือกกลิ้ง แม้ทรงมีสภาพทุลักทุเลออกจะเสื่อมเสียพระเกียรติ แต่คนนี้นับว่าจงรักภักดีอย่างแท้จริง จึงรับสั่งต่อตอลังว่า

"เบื้องนอกมีคนคิดประทุษร้ายอุ้ยเซี่ยวป้อ เจ้าก็อยู่ร่วมกับมันอย่าได้เหินห่างแม้สักครึ่งก้าว ยิ่งไม่อาจให้มันออกจากวัง จวบจนถึงเช้าวันพรุ่งนี้เราค่อยเบิกตัวพวกเจ้าเข้าพบ"

ตอลังรีบรับคำว่า

"ถูกแล้ว ข้าพระพุทธเจ้าจะพิทักษ์คุ้มครองอุ้ยตั่วนั้งอย่างสุดความสามารถ"

อุ้ยเซี่ยวป้อกลับคร่ำครวญอย่างหวนโหย ครุ่นคิดขึ้น

"พระองค์คืนนี้ ตระเตรียมระเบิดคนของสมาคมฟ้าดินตำหนักตระกูลมก กริ่งเกรงเรารุดไปแจ้งเหตุ ดังนั้นรับสั่งตอลัง เฝ้าคุมเชิงเราไว้"

ดังฮีสาวพระบาทถึงหน้าประตูตำหนัก แต่แล้วดำริขึ้น

"เซี่ยวกุ่ยจื้อกลอกกลิ้งมากเล่ห์ ตอลังเป็นคนหยาบกร้าน เกรงว่ามิใช่คู่มือมัน"

ดังนั้นเหลียวพระพักตร์มาตรัสว่า

"ตอลัง เจ้าจัดคนเพิ่มขึ้น ติดสอยห้อยตามอุ้ยเซี่ยวป้ออย่างใกล้-ชิด อย่าให้มันสนทนากับผู้คนหรือให้มันส่งของใดออกนอกวัง สรุปแล้วสถานการณ์คับขันยิ่ง ให้เจ้ายึดถือมันเป็นเช่นนักโทษ!"

ตอลังรับคำ กล่าวว่า

"พระองค์ทรงห่วงใยข้าราชบริพาร เป็นพระมหากรุณาธิคุณนัก"

มันเข้าใจว่า พระองค์ทรงรักเมตตาอุ้ยเซี่ยวป้อ ไม่เปิดโอกาสให้ศัตรูทำร้ายอุ้ยเซี่ยวป้อได้

อุ้ยเซี่ยวป้อก็โขกศีรษะกล่าวว่า

"พระมหากรุณาธิคุณของพระองค์ ข้าพเจ้าแม้ร่างแหลกลาญเป็นผุยผง ก็ยากชำระทดแทน"

หวนนึกถึงคังฮีทรงตรัสเช่นนี้ เท่ากับรักษาหน้าของตนไว้ ภายหน้ายังอาจใช้สอยตนอีก

คังฮีแย้มสรวลเล็กน้อย ตรัสว่า

"เจ้าพนันชนะอีกตาหนึ่ง พวกเราวันพรุ่งนี้จะเล่นกันใหม่ ชามข้าวทองคำของเจ้าใบนั้น ต้องประคองให้มั่น อย่าปล่อยให้ตกแตกไป"

ตรัสจบ เสด็จออกจากตำหนัก

พระองค์รับสั่งเหล่านี้ ย่อมมีแต่อุ้ยเซี่ยวป้อเข้าใจ เมื่อครู่ตนโอบกอดคังฮี เท่ากับประกอบความดีความชอบอีกครา ค่ำคืนนี้หลังจากระเบิดทำลายซือแป่ตั้งกึงน้ำและพวก ตนก็มิมีส่วนสัมพันธ์กับสมาคมฟ้าดินพระองค์ยังจะทรงใช้สอยอีก

ชามทองคำใบนั้นสลักคำ "เลื่อนยศเพิ่มศักดิ์" แสดงว่า พระองค์ทรงให้อภัยโทษปิดบังพระองค์ของตน ทั้งรับสั่งว่าจะเลื่อนยศให้ แต่หวนนึกถึงซือแป่และน้องพี่สมาคมฟ้าดิน ถูกระเบิดเป็นเลือดเนื้อเละเลือนตนกลับได้เลื่อนยศเพิ่มศักดิ์ รู้สึกไม่สบายใจ ครุ่นคิดขึ้น

"ถือกำเนิดเป็นผู้คน ไม่คำนึงถึงคุณธรรม สมควรนับเป็นลูกเต่า"

ตอลังเห็นอุ้ยเซี่ยวป้อหน้านิ่วคิ้วขมวด จึงตบไหล่มัน กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"น้องแซ่อุ้ย พระองค์โปรดปรานท่านปานนี้ มิทราบท่านสะสมวาสนามากี่ชาติ พวกเราล้วนบอกว่าอุ้ยตั่วนั้งอายุไม่ถึงยี่สิบ คงได้รับแต่งตั้งเป็นเจ้าพระยา ท่านมิต้องกังวล ขอเพียงไม่ออกจากประตูวัง ต่อให้ศัตรูมีกำลังนับพันหมื่น ก็มิอาจทำร้ายท่านแม้สักขุมขนหนึ่ง"

อุ้ยเซี่ยวป้อได้แต่ฝืนยิ้มกล่าวว่า

"พวกเราเหล่าข้าราชบริพาร ไม่ขอกระทำเรื่องอื่น เพียงตอบสนองพระเดชพระคุณของพระองค์อย่างสุดความสามารถเท่านั้น"

แลเห็นราชองครักษ์หลายสิบคนยืนล้อมหน้าล้อมหลัง มิมีทางส่งข่าวต่อนักสู้สมาคมฟ้าดิน ต้องครุ่นคิดขึ้น

"บิดาไม่คิดเป็นเจ้าพระยาเชื้อพระวงศ์อีก ยินยอมให้พระองค์เตะกันเราพระบาทหนึ่ง ทรงตวาดว่า "ไสหัวไปหามารดาเจ้านับแต่นี้มิ

อนุญาตให้มาพบหน้าเราอีก" พิทักษ์คุ้มครองเยี่ยงนี้ สุดที่จะทนทานรับได้จริงๆ"

ได้ยินตอลังกล่าวว่า

"น้องแซ่อุ้ย พระองค์รับสั่งว่าท่านอย่าได้เคลื่อนไหวโดยพลการยังคงไปยังห้องหับกาลก่อนของท่านทั้งหมดจะร่วมเล่นกับท่านสักหลายตา"

มันทราบว่าอุ้ยเซี่ยวป้อชมชอบพนัน ดังนั้นเสนอให้ทอดลูกเต๋าเล่นไพ่เก้า เป็นการประจบเอาใจ

อุ้ยเซี่ยวป้อพลันฉุกใจคิด กล่าวว่า

"อ้วงไท้โหวทรงบัญชาข้าพเจ้าประการหนึ่ง ต้องกระทำให้เสร็จสิ้นในบัดดล ตอตั่วกอโปรดร่วมทางกับข้าพเจ้าเถอะ"

ตอลังกล่าวอย่างยุ่งยากใจ

"เมื่อเป็นเรื่องที่อ้วงไท้โหวบัญชามา ย่อมต้องกระทำให้เสร็จสิ้นเพียงแต่...ในรับสั่งของพระองค์ห้ามมิให้น้องแซ่อุ้ยออกจากวัง"

"นี่เป็นเรื่องภายในวัง ตอตั่วกอไม่ต้องห่วงใยกังวล"

ตอลังคลายใจลง กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ขอเพียงไม่ออกจากประตูวัง ก็มิเป็นไร"

อุ้ยเซี่ยวป้อสั่งราชองครักษ์หามเกี้ยวของอ้วงไท้ฮุยไปยังลานเผาสิ่งปฏิกูล ซึ่งอยู่ทางทิศประจิมของประตูซิ้งบู๊ กล่าวว่า

"ผู้ใดเปิดม่านเกี้ยว อ้วงไท้โหวจะตัดศีรษะในบัดดล"

ตอลังและเหล่าราชองครักษ์ ล้วนทราบเรื่องศัตรูจู่โจม เกี้ยวอ้วงไท้ฮุยแม้มิเข้าใจสาเหตุความนัย แต่ทราบว่าเป็นความลับของอ้วงไท้โหว พอฟังอุ้ยเซี่ยวป้อสั่งให้หามไปเผาทิ้ง เท่ากับลบล้างร่องรอยล้วนคลายใจลง จากนั้นตอลังติดตามอุ้ยเซี่ยวป้อ ควบคุมเกี้ยวคันนั้นไปยังลานเผา ตลอดรายทางภายในเกี้ยวยังปรากฏโลหิตหยดหยาดลงมา

เมื่อบรรลุถึงลานเผา ทั้งหมดรวบรวมกิ่งไม้แห้งสุมอยู่รอบตัวเกี้ยวจุดไฟเผาขึ้น อุ้ยเซี่ยวป้อนำไม้ท่อนหนึ่ง ใช้เถ้าถ่านวาดเป็นรูปนกกระจิบตัวหนึ่ง สองมือโอบท่อนไม้ หันหน้าหาตัวเกี้ยว อธิษฐานในใจ

"ผู้วิเศษผอมสูง ม้อตังจู พวกท่านมิอาจเป็นสามีภรรยาบนโลกมนุษย์

ก็ไปเป็นสามีภรรยาในปรโลกเถอะ จอมหมัดไร้เทียมทานและพวกทั้งสามที่สังหารพวกท่าน ก็ตกตายแล้ว พวกท่านเดินล่วงหน้า พวกมันกำลังติดตามไป หากพบกันบนสะพานเป็นตาย ทั้งหมดก็สนิทสนมให้มากไว้"

ตอลังและพวกเห็นอุ้ยเซี่ยวป้อขยับเขยื้อนริมฝีปาก กลับเข้าใจว่ากำลังอธิษฐานให้วิญญาณผู้ตายไปสู่สุคติ

แลเห็นอุ้ยเซี่ยวป้อขนย้ายก้อนหินหลายก้อน กองสุมเป็นกองเล็กปักท่อนไม้เข้าไป เฉกเช่นกับธูปดอกหนึ่ง ไหนเลยทราบว่านี่เป็นรหัสติดต่อกับเทาอั้งเอ็ง

เทาอั้งเอ็ง เป็นนางกำนัลรับใช้กงจู้ของฮ่องเต้ ปลายราชวงศ์เหม็งมีพลังฝีมือมิใช่ชั่ว ปะปนอยู่ภายในวัง ยามนี้อุ้ยเซี่ยวป้อคิดใช้นางส่งข่าวต่อนักสู้สมาคมฟ้าดินแทนตน

แลเห็นเกี้ยวและซากศพถูกเผาผลาญเป็นเถ้าถ่าน อุ้ยเซี่ยวป้อจึงกลับมายังที่พำนักดั้งเดิม ก่อนหน้านี้มีขันทีมาปัดกวาดจนสะอาดสะอ้านส่งสุราอาหารมา อุ้ยเซี่ยวป้อกำนัลเงินทองให้ รับประทานอาหารร่วมกับตอลังและเหล่าราชองครักษ์เล็กน้อย กล่าวว่า

"ตอตั่วกอ พวกท่านเชิญตามสบาย ผู้น้องเมื่อคืนปฏิบัติงานตลอดทั้งคืน รู้สึกง่วงเหงายิ่ง"

"น้องแซ่อุ้ยมิต้องเกรงใจ รีบไปหลับนอน ผู้พี่จะพิทักษ์คุ้มครองท่านเอง"

อุ้ยเซี่ยวป้อเข้าสู่ห้องชั้นใน ล้มกายลงแอบอิงบนเตียง ครุ่นคิดขึ้น

"ตอลังรับบัญชาคังฮี เฝ้าควบคุมเราอย่างเข้มงวด มิมีทางออกจากวังไปส่งข่าวต่อซือแป๋ รอจนเทาโกวโกว (อาหญิงแซ่เทา) มาถึงจะขอให้นางส่งข่าวแทน ที่กริ่งเกรงคือนางจะเร่งรุดมาสาย หากแม้นยามดึกดื่นค่อนคืนนางค่อยรุดมาพบพาน ปืนใหญ่ทางด้านนั้นยิงออกแล้วนี่สมควรทำอย่างไร?"

ครุ่นคิดอย่างเคลิบเคลิ้มชั่วขณะ จึงครุ่นคิดขึ้น

"ตอนนี้มีแต่คิดหาหนทาง สั่งราชองครักษ์ออกไปตีป่าให้เสือตื่น"

พอได้คิด พริ้มตาหลับใหลหนึ่งชั่วยาม รอจนตื่นขึ้นมา เห็นเงา

แดดเคลื่อนคล้อย เป็นเวลายามเที่ยงจึงสาวเท้าออกจากห้อง กล่าวกับตอ-ลังว่า

"ตอตั่วกอ ท่านทราบหรือไม่ว่า คนร้ายที่คิดลงมือต่อข้าพเจ้ามีความเป็นมาอย่างไร?"

"นั่นมิทราบได้"

อุ้ยเซี่ยวป้อโป้ปดว่า

"หนึ่งเป็นคนของสมาคมฟ้าดินอีกหนึ่งเป็นขุมกำลังตำหนักตระกูลมก"

ตอลังแลบลิ้นออกมา กล่าวว่า

"โจรร้ายสองขบวนนี้ร้ายกาจยิ่ง มิน่าเล่าพระองค์จึงทรงปริวิตกปานนี้"

"ข้าพเจ้าหลบซ่อนภายในวังได้หนึ่งวัน ไม่อาจซุกซ่อนได้ชั่วชีวิต วันใดที่ไม่กำจัดโจรร้ายเหล่านี้ ย่อมเป็นเภทภัยมิสิ้นสุด"

"พระองค์พรุ่งนี้เบิกตัวท่านเข้าเฝ้า คงมีแผนเลิศล้ำใด น้องแซ่อุ้ยไม่ต้องห่วงใยกังวลไป"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

"ถูกแล้ว บอกต่อตั่วกอตามความสัตย์ ภายในบ้านผู้น้องมีหญิงงามสะคราญปานบุปผาหลายนาง ค่ำคืนนี้โจรร้ายคิดบุกรุก เข้าบ้านทำร้ายผู้น้องมิได้คงลงมือต่อหญิงงามหลายนางนั้น นั่น...นั่น ออกจะน่าเสียดายนัก"

ตอลังยิ้มเล็กน้อย หวนนึกถึงคราก่อนอุ้ยเซี่ยวป้อใช้มันก่อกวนแต้-โคกซวง เพราะสืบเนื่องจากดรุณีงามนางหนึ่ง น้องแซ่อุ้ยนี้เจ้าชู้กรุ้งกริ่งแม้อายยังเยาว์ ภายในบ้านคงมีนางบำเรองดงามมิน้อย จึงกล่าว

"นั่นง่ายดายยิ่ง เราจะใช้คนไปคุ้มครองตึกของน้องเราเอง"

อุ้ยเซี่ยวป้อลิงโลดยิ่ง ประสานมือขอบพระคุณ กล่าวว่า

"หญิงงามในบ้านผู้น้อง มีอยู่สามคนที่ข้าพเจ้าชมชอบที่สุด หนึ่งเรียกซังยี้ หนึ่งเรียกว่าเจ็งยิ้ว อีกผู้หนึ่งเรียกว่า...เกี่ยมพิ้ง"

หวนนึกถึงหากกล่าวคำ "มก" ของมกเกี่ยมพิ้งออกไป เกรงว่าจะกระตุ้นความระแวงสงสัยแก่ฝ่ายตรงข้าม จึงตัดแซ่ของนางทิ้ง จากนั้นเอ่ยสืบต่อ

“พวกนางล้วนมีรูปโฉมไม่เลว ผู้น้องยากวางใจได้ ขอให้ตั่วกอใช้คนไปบอกต่อพวกนางว่า ค่ำคืนนี้คนของสมาคมฟ้าดินและตำหนักตระกูลมกหากรุดมา ให้พวกนางหลบซ่อนกายไว้ ทางที่ประเสริฐ ขอให้ตอตั่วกอส่งคนไปมากขึ้นเฝ้ารักษาอยู่ภายในบ้านผู้น้อง ศัตรูหากบุกรุกมาถึงจะได้คร่ากุมมารดามันไว้ พี่น้องใดปฏิบัติหน้าที่อย่างเข้มแข็ง ย่อมต้องสมนาคุณอย่างงาม”

ตอลังกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“เมื่อเป็นเรื่องของอุ้ยตั่วนั้ง น้องพี่ทุกท่านย่อมต้องกระทำอย่างสุดความสามารถ”

จากนั้นสั่งผู้ควบคุมราชองครักษ์ ส่งคนไปยังตึกยศพระแซ่อุ้ย

เหล่าราชองครักษ์ล้วนทราบว่า อุ้ยเซี่ยวป้อใจกว้างมือเติบ ปกติมิมีเรื่องราวใด ยังกำนัลให้คนละหลายร้อยตำลึง คราวนี้พิทักษ์คุ้มครองนางบำเรอของอุ้ยตั่วนั้ง ย่อมได้รับสมนาคุณอย่างงาม ดังนั้นพากันรับคำสั่ง ผู้ไม่ถูกส่งไป ถึงกับตัดพ้อตำหนิ โทษว่าตัวเองโชคไม่ดี

อุ้ยเซี่ยวป้อคลายใจลง ครุ่นคิดขึ้น

“ซังยี้และพวก พอฟังวาจาเหล่าราชองครักษ์ ย่อมต้องแจ้งให้ซือแป๋เราหลบเลี่ยง แต่พวกนางหากถูกระเบิดเสียชีวิต กลับน่าเสียดายนัก เพียงแต่หากมีราชองครักษ์อยู่ในบ้านเรามือ ปืนที่เบื้องนอก คงไม่ยิงปืนใหญ่โดยพลการ”

แต่แล้วฉุกคิดขึ้น

“หากแม้นเหล่ามือปืนได้รับบัญชาจากคังฮี เมื่อถึงเวลาจะยิงปืนใหญ่นี่สมควรทำอย่างไร?”

มกเกี่ยมพิ้งและเจ็งยิ้วยังพอทำเนา ซังยี้จงรักภักดีผูกพันรักมั่นต่อตน มิอาจปล่อยให้นางเสียชีวิตเด็ดขาด เพียงแต่หากให้ราชองครักษ์รับตัวซังยี้และพวกออกมาก่อน ก็มิมีคนส่งข่าวเตือนภัยซือแป๋และพี่น้องสมาคมฟ้าดิน ยามกะทันหันเดินวนเวียนไปมาภายในห้อง อับจนสิ้นปัญญา

ครึ่งชั่วยามให้หลัง ราชองครักษ์ที่นำกำลังไปยังตึกยศพระ กลับมารายงานว่า มิทันกรายใกล้ตัวตึกก็ถูกทหารกองหน้าขวางกั้นไว้ ผู้คุม

ทหารกองหน้าบอกว่า พวกมันได้รับคำสั่งให้เฝ้าคุ้มครองตึก เหล่าราชองครักษ์คิดเข้าไปกลับถูกทัดทาน พวกมันได้แต่หวนกลับมา

อุ้ยเซี่ยวป้อพอฟัง ต้องคร่ำครวญในใจอย่างหวนโหย ตอลังกลับกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"น้องเรา พระองค์จัดการแทนท่านอย่างรอบคอบนัก กลับบัญชาทหารกองหน้าไปคุ้มครองนางงามของท่าน ยังกังวลอันใดอีก? ฮา ฮา"

อุ้ยเซี่ยวป้อได้แต่หัวร่อคล้อยตาม ครุ่นคิดขึ้น

"คังฮีทรงกำหนดแผนการล่วงหน้าทุกประการ ครั้งนี้ซือแป๋เราและพวกประสบเภทภัยกล้ำกรายแล้ว ทหารกองหน้าคงรับบัญชาให้เฝ้ารักษารอบตึกเรา พอพบประชาราษฎร์ ก็ปล่อยให้เข้าไป เพื่อจะได้ใช้ปืนใหญ่ถล่มให้ตกตายในคืนนี้ หากเป็นขุนนางนายทหารล้วนมิให้เข้าไป"

จากนั้นครุ่นคิดสืบต่อ

"เราหากลงมือซัดอาวุธลับแฝงทรายซัดเงาอย่างกะทันหัน คงปลิดชีวิตตอลังได้ไม่ยากนัก แต่ราชองครักษ์มากมายปานนี้ ไหนเลยเข่นฆ่าทีละคนจนหมดสิ้นได้? น่าเสียดายที่ยาสลบซึ่งเราพกติดตัวใช้หมดสิ้นในหมู่บ้านตระกูลจึงแล้ว"

แลเห็นอาทิตย์ยิ่งมายิ่งเคลื่อนคล้อยลอยต่ำ อุ้ยเซี่ยวป้อคล้ายมดบนกระทะเหนือเตา ทั่วทั้งร่างร้อนผะผ่าว นึกหาแผนการใดไม่ได้

ผ่านไปหนึ่งชั่วยาม ท้องฟ้าค่อยๆ มืดค่ำลง อุ้ยเซี่ยวป้อผลักหน้าต่างออก ชะโงกศีรษะมอง เห็นราชองครักษ์เจ็ดแปดคนเตร็ดเตร่ไปมาอยู่นอกหน้าต่างเฝ้ารักษาอย่างเข้มงวด

อุ้ยเซี่ยวป้อเหลียวซ้ายแลขวา ไม่พบพานเทาอั้งเอ็งแม้แต่เงา ต้องทอดถอนใจยาว กระแทกนั่งลงบนเตียง หวนนึกถึงตอนนี้คงมีพวกพ้องเข้าตึกยศพระไปมิน้อย เนิ่นช้าอีกวินาทีหนึ่ง เหล่าพี่น้องเท่ากับกรายใกล้ทางปรโลกก้าวหนึ่ง

หางตายามเหลือบแล เห็นมุมห้องจัดตั้งอ่างน้ำขนาดใหญ่ใบหนึ่ง เป็นมรดกตกทอดจากขันทีชรา ไฮ้เล่ากง ครั้งกระโน้นตนอาศัยอ่างน้ำใบนี้

จึงสามารถปลิดชีวิตสุยตง ที่ม้อตังจูใช้มาทำร้ายตน อุ้ยเซี่ยวป้อครุ่นคิดขึ้น

"เราไยไม่หลอกลวงตอลังเข้าห้อง ซัดอาวุธลับปลิดชีวิตมัน? จากนั้นวางเพลิงเผาห้องหับ ฉกฉวยโอกาสชุลมุนวุ่นวาย หลบหนีออกไป ตอตั๋วกอดีต่อเรามิน้อย แต่ซือแป๋เราและพวกหลายสิบชีวิต ย่อมสำคัญกว่ามันชีวิตเดียว"

พอตกลงใจ ล้วงหินเหล็กไฟ ตีจนบังเกิดเปลวไฟจ่อจุดกับเทียนไข ครุ่นคิดสืบต่อ

"ม่านมุ้งติดไฟรวดเร็วที่สุด หลังจากสังหารตอตั๋วกอ ก็ลงมือเผามุ้ง"

ยามนั้นได้ยินสุ้มเสียงตอลังดังจากห้องด้านนอกว่า

"น้องแซ่อุ้ย สุราอาหารส่งมาแล้ว"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

"เราสองรับประทานกันในห้องชั้นในเถอะ"

ตอลังจึงสั่งขันทีที่ยกสุราอาหารมา ยกสำรับกับข้าวเข้าสู่ห้องชั้นใน ขันทีนั้นเป็นบุรุษหนุ่มอายุสิบสี่สิบห้าปี พอเข้าห้องมา ก็น้อมคำนับอุ้ยเซี่ยวป้อ จากนั้นลำเลียงสุราอาหารเรียงรายลงบนโต๊ะ

อุ้ยเซี่ยวป้อพลันบังเกิดปฏิภาณวูบ นึกได้วิธีการหนึ่ง กล่าวว่า

"เจ้าอย่าเพิ่งออกไป คอยรินสุราในที่นี้"

ขันทีน้อยทราบว่า กาลก่อนอุ้ยตั๋วนั้งเป็นหัวหน้าขันทีแผนกโรงครัว ใจกว้างต่อบ่าวทาสยิ่ง หากอยู่ปรนนิบัติท่าน คงได้รับผลประโยชน์ ดังนั้นรับคำอย่างลิงโลดยินดี

ตอลังติดตามเข้าห้องมา กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"น้องแซ่อุ้ยมิได้ทำงานในวัง พระองค์กลับไม่ยกเลิกห้องหับของท่านนี้ แสดงว่าทรงเมตตาต่อท่านนัก"

อุ้ยเซี่ยวป้อหัวร่อพลางกล่าว

"กลับมิใช่พระองค์ทรงเมตตา เพียงแต่พระองค์ทรงมีภาระส่วนพระองค์มากหลาย ไหนเลยยุ่งเกี่ยวกับเรื่องเล็กเรื่องน้อยนี้"

หยุดเล็กน้อยจึงชักชวนว่า

"ตอตั่วกอเชิญนั่ง ห้องหับนี้มิมีใดดี เพียงแต่ผู้น้องพำนักจนคุ้นเคย รู้สึกน่าอยู่กว่าตึกยศพระทางเบื้องนอกอีก"

ตอล้งผงกศีรษะเห็นพ้อง ทรุดกายนั่งลง อุ้ยเซี่ยวป้อเตร็ดเตร่ถึงด้านหลังมัน ชักมีดสั้นประกายดำออกมา ปากกล่าวว่า

"อาหารแปดจานนี้ ล้วนเป็นของโปรดของผู้น้อง ทางโรงครัวกลับยังจดจำได้ ตั่วกอลองลิ้มชิมเนื้อปูจานนี้เป็นไร?"

ตอล้งกล่าวว่า

"อาหารที่น้องเราชมชอบ ย่อมต้อง..."

มิทันขาดคำ พลันรู้สึกเย็นวาบที่หัวใจ ฟุบร่างลงบนโต๊ะ แน่นิ่งไม่เคลื่อนไหว

ที่แท้อุ้ยเซี่ยวป้อเล็งตำแหน่งเป็นมั่นเหมาะ เสือกแทงมีดสั้นเข้าทางกลางหลัง ปลายมีดแทงใส่ขั้วหัวใจปลิดชีวิตมันทันที

มีดนี้จู่โจมโดยไร้สุ้มเสียง ขันทีน้อยยังมิรู้สึกสำนึก รินสุราอย่างจดจ่ออุ้ยเซี่ยวป้อสาวเท้าถึงด้านหลังมัน เสือกส่งมีดสั้นเบาๆ คมมีดก็จมลึกไปยังกลางหลังมัน ปลิดชีวิตขันทีน้อยอีกผู้หนึ่ง

อุ้ยเซี่ยวป้อหมุนกายกลับ ปิดประตูลงกลอน เปลื้องหมวกเสื้อผ้าถุงน่องรองเท้าที่สวมใส่อย่างเร่งรีบ เพียงหลงเหลือเสื้อกั๊กคุ้มครองกายและกางเกงชั้นใน ผลัดเปลี่ยนเป็นเสื้อและหมวกของขันทีน้อย สวมใส่เสื้อผ้าและหมวกของตนให้กับขันทีน้อยผู้ตาย

ทั้งสองมีส่วนสูงไล่เลี่ยกัน เสื้อผ้ากลับรับรูปยิ่ง จากนั้นโอบอุ้มซากศพขันทีน้อย มานั่งลงบนเก้าอี้ ใช้มีดสั้นกรีดใบหน้ามัน จนจำแนกองคาพยพไม่ออก

อุ้ยเซี่ยวป้อขณะลงมือ ในใจครุ่นคิดขึ้น

"ตอตั่วกอ วันนี้ทำร้ายท่านถึงแก่ชีวิต รู้สึกเสียใจยิ่ง แต่ค่ำคืนนี้เราหากหลบหนี พรุ่งนี้พระองค์ทรงทราบเรื่อง ย่อมต้องตัดศีรษะท่านท่านเพียงตายเร็วไปครึ่งวันเท่านั้นอย่าว่าแต่เราเมื่อฆ่าท่าน ท่านเท่ากับ

ตายขณะปฏิบัติหน้าที่ หากถูกพระองค์ตัดศีรษะ บ้านช่องท่านถูกริบทรัพย์สิน กระทบกระเทือนถึงบุตรภรรยา มิสู้ตายเร็วครึ่งวัน ทางบ้านได้รับค่าทำศพ หากดีดลูกคิดรางแก้ว ท่านยังมีเปรียบกว่า"

เมื่อเป็นเช่นนี้ เท่ากับช่วยเหลือตอลังคราหนึ่ง ปราศจากความเสียใจอีก กวาดตามายังขันทีน้อย ครุ่นคิดในใจ

"น้องเราผู้นี้สวมใส่ชุดยศพระ นับว่าภูมิฐานนัก เพียงเพชรบนหมวกประจำตำแหน่งหลายเม็ด ก็เพียงพอต่อการให้ท่านใช้จ่ายเจ็ดแปดชาติเราอุ้ยเซี่ยวป้อ ครั้งกระโน้นสวมรอยเป็นขันทีน้อยเซี่ยวกุ่ยจื้อ นับแต่นั้นเจริญก้าวหน้า ได้เป็นขุนนางใหญ่ วันนี้ท่านแอบอ้างเป็นอุ้ยเซี่ยวป้อภายหน้าสามารถเจริญรุ่งเรืองหรือไม่ ต้องแล้วแต่ความสามารถของท่านแล้ว"

จากนั้นขบคิดสืบต่อ

"คราก่อนเราสวมรอยเป็นขันทีน้อย บัดนี้ปลอมเป็นขันทีน้อยกลับออกไป หนี้สินที่ติดค้างไว้ นับว่าชำระหมดสิ้นเซี่ยวเฮี้ยงจื้อเอยเซี่ยวเฮี้ยงจื้อเรามิได้ติดค้างอันใดท่านอีก"

จัดแจงหมวกและเสื้อผ้าที่สวมใส่ เห็นว่าแนบเนียนไร้พิรุธ จึงร้องดังๆ ว่า

"เด็กน้อยเจ้าออกไปเถอะ ที่นี้มิต้องให้เจ้าปรนนิบัติแล้ว เงินห้าตำลึงนี้นำไปซื้อลูกกวาดรับประทาน"

จากนั้นรับคำอย่างคลุมเครือ

"ขอบพระคุณอุ้ยตั่วนั้ง"

และแล้วร้องดังๆ อีกครา

"ข้าพเจ้าจะดื่มสุราโอภาปราศรัยกับตอลังก้วง ห้ามมิให้ผู้ใดเข้ามารบกวน"

ขันทีภายในวัง ความจริงเพียงปรนนิบัติฮ่องเต้ ราชินี นางสนมราชบุตรและราชธิดา แต่ขันทีตำแหน่งใหญ่โตมักให้ขันทีน้อยคอยรับใช้

อุ้ยเซี่ยวป้อแม้ไม่เป็นขันทีอีก กาลก่อนกลับเคยเป็นขันทีกระเดื่องเลื่องลือ เรียกหาขันทีน้อยมาปรนนิบัติคนหนึ่ง จากนั้นกำนัลเงินทองให้

นับเป็นเรื่องธรรมดาสามัญยิ่ง ราชองครักษ์นอกห้องพอฟัง มิว่าผู้ใดก็ไม่แยแสสนใจ เห็นประตูห้องถูกผลักเปิด ขันทีน้อยนั้นยกสำรับกับข้าว ก้มศีรษะต่ำ กระทุ้งศอกปิดประตูลง

อุ้ยเซี่ยวป้อลอบช้อนตามอง เห็นเหล่าราชองครักษ์กำลังรินสุราแบ่งปันอาหาร ไม่เหลือบแลทางตน ต้องลอบปีติลิงโลด ครุ่นคิดขึ้น

"เหล่าราชองครักษ์อย่างเร็ว ต้องรออีกหนึ่งชั่วยาม จึงพบว่าผู้คนภายในห้องทั้งสองเสียชีวิตแล้ว เข้าใจว่าอุ้ยตั่วนั้งและตอลังถูกศัตรูประทุษร้ายถึงแก่ชีวิต คงสร้างความแตกตื่นแก่พวกมัน จนอุจจาระปัสสาวะเรี่ยราด"

ขณะจะสาวเท้าจากไป พลันเห็นขันทีนางกำนัลหลายคนถือโคมเบิกทาง หามเกี้ยวคันหนึ่งมาถึง ขันทีที่นำหน้าตวาดว่า

"กงจู้มาถึง!"

อุ้ยเซี่ยวป้อใจหายวาบ ครุ่นคิดขึ้น

"เกี่ยงเล้งกงจู้ไม่มาในเวลาอื่น กลับมาในช่วงเวลานี้ พอเข้าห้องไป เห็นเราอุ้ยเซี่ยวป้อถูกคนฆ่าทิ้ง คงร่ำร้องวุ่นวาย คิดออกจากวังเกรงว่ายากเย็นนัก"

ยามกะทันหันประหวั่นลนลานขึ้นมา เห็นเกี้ยวหยุดยั้งลง เกี่ยง-เล้งกงจู้ออกจากเกี้ยว ร้องว่า

"เซี่ยวกุ่ยจื้ออยู่ภายในกระมัง?"

อุ้ยเซี่ยวป้อตัดใจสาวเท้าเข้าหา ดัดสุ้มเสียงกล่าวเบาๆ

"กงจู้ อุ้ยตั่วนั้งร่ำดื่มจนเมามาย ข้าพระพุทธเจ้าจะนำกงจู้เข้าไป"

แสงตะเกียงในที่นี้ไม่สว่างไสวกระไร เกี่ยงเล้งกงจู้จดจำอุ้ยเซี่ยวป้อมิออก เห็นเหล่าราชองครักษ์พากันออกต้อนรับ ต้องขมวดคิ้วครุ่นคิดขึ้น

"ไฉนมีผู้คนมากมายปานนี้?"

ยามนั้นโบกมือซ้ายกล่าวว่า

"ทั้งหมดอยู่เบื้องนอก"

พลางสาวเท้าเข้าห้อง อุ้ยเซี่ยวป้อก้าวเดินติดตามเข้าไป พอเข้าห้องหับก็ปิดประตูลง

เกี่ยงเล้งกงจู้กล่าวว่า

“เจ้าก็ออกไป”

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

“ถูกแล้ว อุ้ยตั่วนั้งอยู่ในห้องชั้นใน”

เกี่ยงเล้งกงจู้สาวเท้าไป ผลักประตูห้องชั้นในเห็น “อุ้ยเซี่ยวป้อ” และตอลังฟุบศีรษะกับโต๊ะ ได้ยินเสียงฝีเท้าดังจากด้านหลัง ต้องขมวดคิ้วตวาดว่า

“ยังไม่ออกไปอีก?”

อุ้ยเซี่ยวป้อหัวร่อเบาๆ กล่าวว่า

“ข้าพเจ้าหากออกไป จะให้ผู้ใดสนทนากับท่าน?”

เกี่ยงเล้งกงจู้ใจหายวาบ หันขวับกลับมา ภายใต้เปลวเทียนสาดส่องเห็นอุ้ยเซี่ยวป้อยืนหยัดอยู่ด้านหลัง ถึงกับทั้งแตกตื่นทั้งลิงโลดอุทานดังอา โพล่งว่า

“ท่าน...ท่านทำอะไร?”

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวเบาๆ

“อย่าได้ร่ำร้องไป”

เกี่ยงเล้งกงจู้จ้องมองอุ้ยเซี่ยวป้อ เหลือบแล “อุ้ยเซี่ยวป้อ” ที่ฟุบศีรษะบนโต๊ะสลับไปมา ถามเบาๆ

“ท่านกำลังเล่นลวดลายใด?”

อุ้ยเซี่ยวป้อฉุดลากนางเข้าห้องชั้นใน ปิดประตูลงกล่าวเบาๆ

“ผิดท่าแล้ว พระองค์คิดฆ่าข้าพเจ้า”

“ฮ่องเต้กอกอตัดศีรษะฮู่เบ๊แล้ว ไฉนคิดฆ่าท่านด้วย?”

อุ้ยเซี่ยวป้อยื่นสองแขนออกโอบกอดนางไว้จุมพิต พวงแก้มเปล่งปลั่งของนาง กล่าวว่า

“พวกเรารีบหลบหนีออกจากวังไป พระองค์หากทรงทราบเรื่องของเราท่าน คงต้องตัดศีรษะข้าพเจ้า”

เกี่ยงเล้งกงจู้พอถูกอุ้ยเซี่ยวป้อโอบกอดจุมพิต ถึงกับร่างอ่อนระทวย

กล่าวเสียงหยาดเยิ้ม

"ฮ่องเต้กอกอหลังจากประหารฮู่เบ๊ ข้าพเจ้าเข้าใจว่าสามารถอยู่ร่วมกับท่าน ไฉน...ไฉนเกิดเรื่องเช่นนี้ พระองค์ทรงทราบได้อย่างไร?"

"คงเป็นท่านแพร่งพรายออกไป ใช่หรือไม่?"

เกี่ยงเลังกงจู้หน้าแดงวูบ กล่าวว่า

"ไม่ ข้าพเจ้าเพียงสอบถามหลายคราว่า เมื่อใดท่านจะกลับมา?"

"นั่นก็ใช่แล้ว เหตุการณ์ดำเนินถึงขั้นนี้ พวกเรารีบหลบหนีออกจากวังเถอะ"

เกี่ยงเล้งกงจู้กล่าวอย่างลังเล

"พรุ่งนี้เราจะไปวิงวอนฮ่องเต้กอกอ พระองค์โปรดปรานท่านยิ่งคงไม่ฆ่าท่าน..."

เอ่ยถึงตอนนี้ รู้สึกกลิ่นคาวโลหิตภายในห้องยิ่งมายิ่งฉุนเฉียวต้องถามว่า

"เป็นอะไร..."

พลันรู้สึกทรวงอกพะอืดพะอม ส่งเสียงดังโอ๊ก อาเจียนน้ำใสออกมา

อุ้ยเซี่ยวป้อลูบหลังไหล่นาง ปลอบประโลมเบาๆ

"เป็นไร รับประทานของผิดไปหรือ?"

เกี่ยงเล้งกงจู้มือเกาะพนักเก้าอี้ อาเจียนอีกสองครา พลันปาดมือกลับ ตบหน้าอุ้ยเซี่ยวป้อดังฉาดใหญ่ ร้องว่า

"ล้วนเป็นท่านไม่ดี"

ขาดคำ กำหมัดทั้งสองทุบใส่ทรวงอกอุ้ยเซี่ยวป้อ

กงจู้นางนี้ดื้อรั้นไร้เหตุผลตลอดมา ยามนี้พลันอาละวาดอุ้ยเซี่ยวป้อกลับไม่ประหลาดใจ เพียงแต่สถานการณ์คับขัน เนิ่นช้าอีกวินาทีหนึ่ง เวลายิงปืนใหญ่ก็กระชั้นใกล้อีกวินาทีหนึ่ง มิอาจพัวพันกับนางมากความกล่าวว่า

"ตกลง ล้วนเป็นข้าพเจ้าไม่ดี"

เกี่ยงเล้งกงจู้บิดใบหูอุ้ยเซี่ยวป้อ ตวาดว่า

"ท่านติดตามเราไปพบฮ่องเต้ พวกเราจะกราบไหว้ฟ้าดินในบัดดล"

อุ้ยเซี่ยวปัอร้อนรุ่มใจยิ่ง กล่าวว่า

"เรื่องกราบไหว้ฟ้าดินขอให้เป็นภาระของข้าพเจ้าแต่พอพบพระองค์สามีท่านจะกลับกลายเป็นฮู่เบ๊ไร้หัวแล้ว"

"ท่านมิมีศีรษะ จะเป็นไรไป? แต่เซี่ยวกุ่ยจื้อน้อยในท้องเราจะทำอย่างไร?"

เอ่ยถึงตอนนี้ กลับร่ำไห้ออกมาดังโฮใหญ่

อุ้ยเซี่ยวปัอใจหายวาบ กล่าวว่า

"เซี่ยว...เซี่ยวกุ่ยจื้อน้อยอันใด?"

เกี่ยงเล้งกงจู้ตวัดเท้าขึ้น พอดีเตะถูกท้องน้อยอุ้ยเซี่ยวปัอ ร่ำไห้พลางกล่าวว่า

"ในท้องเรามีเซี่ยวกุ่ยจื้อน้อยอันโสโครกของท่านแล้ว พวกเราหากไม่กราบไหว้ฟ้าดินในบัดดล ท้องข้าพเจ้าจะโตขึ้นทุกวัน พระองค์ก็ทรงทราบว่าโง้วเอ่งฮิ้มถูกตัดของนั้นทิ้ง ข้าพเจ้า ...ข้าพเจ้าจะเป็นผู้คนได้อย่างไร?"

อุ้ยเซี่ยวปัอหน้าซีดเผือด ในยามคับขันจวนเจียน คิดมิถึงจะประสบเรื่องกระอักกระอ่วนเช่นนี้ รีบกล่าวว่า

"พวกเราหากไม่รีบหลบหนีออกจากวัง เซี่ยวกุ่ยจื้อน้อยจะมิมีบิดาแล้ว หลังจากหลบหนีได้ พวกเราก็กราบไหว้ฟ้าดินในบัดดล ท่านพอคลอดเซี่ยวกุ่ยจื้อน้อยออกมา เท่ากับเป็น...เป็นหลานห่างๆ ของพระองค์ พระองค์คงไม่ฆ่าม่วยฮู (น้องเขย) กระมัง?"

ซึ่งความจริง เกี่ยงเล้งกงจู้เป็นธิดาซึ่งกำเนิดจากอ้วงไท้โหวตัวปลอมม้อตังจู หาใช่กำเนิดจากอ้วงไท้โหวปัจจุบันไม่

เกี่ยงเล้งกงจู้กล่าวว่า

"ไฉนไม่ฆ่า โง้วเอ่งฮิ้มเป็นม่วยฮูของพระองค์ พระองค์ยังตัดศีรษะทิ้ง"

"พระองค์ทรงทราบว่า โง้วเอ่งฮิ้มเป็นม่วยฮูจำลอง อุ้ยเซี่ยวปัอจึงเป็นของแท้ไม่แปลกปลอม ม่วยฮูจำลองฆ่าได้ ม่วยฮูตัวจริงฆ่าไม่ได้กง

จู้อันประเสริฐ เซี่ยวกุ่ยจื้อน้อยของพวกเรา หลังจากถือกำเนิดออกมา โอบรอบคอท่านเรียกคำมารดา ไยมิใช่ประเสริฐยิ่ง?"

พลางยื่นมือโอบรอบคอนาง

เกี่ยงเล้งกงจู้หัวร่อคิกออกมา กล่าวว่า

"ประเสริฐของลูกเต่าท่าน ข้าพเจ้าจึงไม่ต้องการให้ลูกเต่าน้อยเรียกเป็นมารดา"

วาจาแม้กล่าวเช่นนั้น มือที่บิดใบหูอุ้ยเซี่ยวป้อกลับผ่อนคลาย กล่าวเสียงหยาดเยิ้ม

"มิได้พบท่านเนิ่นนาน ท่านคิดถึงข้าพเจ้าหรือไม่?"

ขณะว่ากล่าว แอบอิงเข้ามายังอ้อมอกอุ้ยเซี่ยวป้อ

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

"ย่อมคิดถึง ข้าพเจ้าคิดถึงอยู่ทุกเช้าค่ำวันคืน แทบทุกลมหายใจ"

ในใจกลับแผดด่าว่า

"ในช่วงเวลานี้ยังรบเร้าพัวพัน นับเป็นนางโสโครกจริงๆ"

แลเห็นนางหน้าแดงเปล่งปลั่ง ประกายตาหยาดเยิ้ม แต่ตอนนี้มิอาจสนิทสนมกับนาง ทั้งไม่กล้าล่วงเกินนาง ต้องกล่าวเบาๆ

"พวกเราหลบหนีออกจากวังด้วยกัน ภายหน้าอยู่ร่วมกันทุกทิวาราตรี มิขอแยกจากกันอีก"

เกี่ยงเล้งกงจู้บิดกายกล่าวว่า

"ไม่ พวกเราจะกราบไหว้ฟ้าดิน เป็นสามีภรรยาโดยสมบูรณ์แบบในคืนนี้"

"คืนนี้ก็คืนนี้ แต่ต้องหลบหนีออกจากวังแล้ว ค่อยว่ากล่าว"

"หลบหนีอันใด ฮ่องเต้กอกอรักเอ็นดูข้าพเจ้าที่สุด ทั้งยังโปรดปรานท่าน พรุ่งนี้พวกเราพากันเข้าเฝ้าพระองค์ พระองค์ย่อมมิมีโทสะฮ่องเต้กอกอมุ่งมั่นกำจัดโง้วซำกุ่ย ท่านก็อาสานำทหารไปปราบปราม เราเป็นแม่ทัพใหญ่ ท่านเป็นรองแม่ทัพ โจมตีโง้วซำกุ่ยจนพ่ายกระเจิดกระเจิง พระองค์ยังจะทรงแต่งตั้งท่านเป็นเจ้าอีก"

พลางโอบกอดอุ้ยเซี่ยวป้อไว้อย่างแนบแน่น

อุ้ยเซี่ยวป้อขณะทุลักทุเล กรอบหน้าต่างพลันถูกเคาะเบาๆ สามครา หยุดเล็กน้อยแล้วเคาะอีกสองครา

อุ้ยเซี่ยวป้อลิงโลดยิ่ง กล่าวเบาๆ

“เป็นเทาโกวโกว (อาหญิง) หรือ?”

ผลักไสเกี่ยงเล้งจู้ออกห่าง ถลันไปเปิดหน้าต่าง เห็นเงาคนถลันวูบคนหนึ่งพุ่งปราดเข้ามา เป็นเทาอั้งเอ็งนั่นเอง

สตรีทั้งสองพอประจันหน้า ล้วนใจหายวาบ เทาอั้งเอ็งร้องเรียกเบาๆ

“กงจู้”

เกี่ยงเล้งกงจู้กระซากเสียงว่า

“ท่านเป็นใคร? มาทำอะไร?”

พร้อมกับเสียงดัง บังเกิดความหึงหวงพลุ่งขึ้น นางกำนัลนี้ลอบเร้นเข้าห้องหับเซี่ยวกุ่ยจื้อ ในยามดึกดื่นค่อนคืน ย่อมมิมีเรื่องดีงาม คงเป็นคู่สนิทชิดเชยของคนรักนาง

แลเห็นเทาอั้งเอ็งอายุสูงวัยแต่หวนนึกถึงกระทั่งนางกำนัลชราภาพเยี่ยงนี้ เซี่ยวกุ่ยจื้อยังเกาะแกะและเล็มยิ่งไม่อาจอภัยให้ได้ นางกำลังมีความรักระอุคุกรุ่น พอถูกสตรีนางนี้สอดแทรกเข้าขัดขวาง ยิ่งขุ่นแค้นแทบคลุ้มคลั่ง ร้องดังๆ ว่า

“บริ...”

อุ้ยเซี่ยวป้อระมัดระวังแต่แรก มิรอให้คำ “บริวารเรา” เปล่งจากปากนาง ยื่นมือปิดปากนางไว้

เกี่ยงเล้งกงจู้แกะมือออก ปาดมือตบหน้าอุ้ยเซี่ยวป้อดังฉาดหนึ่ง อุ้ยเซี่ยวป้อยามแตกตื่นร้อนรุ่ม พลันยื่นมือขวาบีบเค้นลำคอนาง แผดด่าว่า

“นางโสโครก ขอบีบท่านให้ตาย”

เกี่ยงเล้งกงจู้ถึงกับหายใจอึดอัดติดขัด กรีดมือวาดเท้าเป็นพัลวัน อุ้ยเซี่ยวป้อกลับต่อยหมัดซ้ายลงกระแทกใส่ศีรษะนาง

เทาอั้งเอ็งเห็นอุ้ยเซี่ยวป้อบังอาจทุบตีเกี่ยงเล้งกงจู้ ตอนแรกใจหายวาบ จากนั้นฉุกคิดว่าเรื่องราวก่อกวนใหญ่โต พลันประกบนิ้วจี้สกัดใส่ทรวงอกและหว่างเอวนางสามครา สกัดจุดบริเวณร่างท่อนบนของนางหลายแห่ง

อุ้ยเซี่ยวป้อค่อยคลายมือจากการบีบเค้น กล่าวเบาๆ

"โกวโกว เรื่องราวผิดท่าไป พระองค์จะฆ่าข้าพเจ้าต้องรีบหลบหนีออกไป"

เทาอั้งเอ็งกล่าวว่า

"ราชองครักษ์เบื้องนอกมากมายยิ่ง เราความจริงมาถึงแต่แรกต้องซุ่มซ่อนรอคอยอยู่หลังพุ่มไม้ เป็นเวลาครึ่งชั่วยาม จึงมีโอกาสเร้นกายเข้ามา ท่านดู"

พลางผลักหน้าต่างเป็นช่อง อุ้ยเซี่ยวป้อทาบสายตามองออกไป เห็นราชองครักษ์เจ็ดแปดคน ถือโคมไฟลาดตระเวนไปมา

อุ้ยเซี่ยวป้อขบคิดอย่างเร่งร้อน พลันนึกวิธีการของผู้วิเศษผอมสูงและม้อตังจู ครุ่นคิดในใจ

"มันสองโชคไม่ดี พบจอมหมัดไร้เทียมทานและพวก บิดาจะลอกเลียนวิธีการมันสอง จอมหมัดไร้เทียมทานคงมิอาจยืมซากคืน วิญญาณ์โจมเกี้ยวของกงจู้"

พอได้คิด กล่าวกับเกี่ยงเล้งกงจู้ว่า

"กงจู้ ท่านอย่าได้หึงหวงไป นางเป็นโกวโกวของเรา เท่ากับเป็นม่วยม่วย (น้องสาว) ของบิดาเรา เจ้เจ๊ (พี่สาว) ของมารดาเรา"

เกี่ยงเล้งกงจู้หลังจากถูกเทาอั้งเอ็งสกัดจุดหลายแห่ง สร้างความขุ่นแค้นจนแทบสิ้นสติ พอฟังวาจา อุ้ยเซี่ยวป้อจิตใจค่อยสงบลง มิได้ฉุกคิดว่า "ม่วยม่วยของบิดา" และ "เจ้เจ๊ของมารดา" ไม่อาจเป็นบุคคลเดียวกัน

สรุปแล้ว สตรีนางนี้มิใช่คู่ชิดเชยของอุ้ยเซี่ยวป้อ สีหน้าจึงปรากฏรอยยิ้มขึ้น กล่าวว่า

"อย่างนั้นรีบคลายจุดแก่ข้าพเจ้า"

อุ้ยเซี่ยวป้อต้องการประจบเอาใจนาง กล่าวว่า

“ท่านเป็นภรรยาข้าพเจ้า รีบเรียกว่า โกวโกว”
เกี่ยงเล้งกงจู้ปลื้มปีติยิ่ง กลับเรียกหาว่า
“โกวโกว”
เทาอั้งเอ็งพิศวงสงสัยยิ่ง เมื่อครู่ทั้งสองยังทุบตีกัน กงจู้ไฉนเรียกหานางเป็นโกวโกว?

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

“ท่านสั่งเกี้ยวหามเข้าห้องมา จากนั้นเรียกคนออกไป ปิดประตูลง เราท่านจะนั่งในเกี้ยวด้วยกัน เร้นกายออกจากวัง แล้วกราบไหว้ฟ้าดิน ตอนกราบไหว้ฟ้าดิน ต้องมีผู้อาวุโสรับรู้อยู่ด้านข้าง จึงถูกต้องตามประเพณี โกวโกวพวกเรานับเป็นผู้อาวุโส รับรู้พิธีคราวนี้ ท่านว่าดีหรือไม่?”

เกี่ยงเล้งกงจู้ลิงโลดยิ่ง กล่าวว่า

“ดียิ่ง”

“อย่างนั้นรีบไป”

เกี่ยงเล้งกงจู้พอถูกเร่งรัด มิรอให้คลายจุดบริเวณร่างท่อนบนก็หันกายออกจากห้อง สั่งว่า

“หามเกี้ยวเข้าห้องมา”

เหล่าขันทีนางกำนัลล้วนสงสัยใจ เพียงแต่กงจู้นางนี้ปรกติมีพฤติการณ์ประหลาดพิกล น้อยครั้งจะกระทำเรื่องสมเหตุผล ดังนั้นพากันรับคำหามเกี้ยวเข้ามา มิคาดห้องหับของอุ้ยเซี่ยวป้อไม่อาจทัดเทียมวังฉื่อเล้งเก็งของอ้วงไท้โหว เกี้ยวโดยสารของเกี่ยงเล้งกงจู้ ไหนเลยหามเข้าประตูมาได้ เพียงยื่นไม้คานเข้ามา ตัวเกี้ยวติดอยู่หน้าประตู มิอาจหามเข้ามา

เกี่ยงเล้งกงจู้แผดด่าว่า

“ใช้การไม่ได้ ล้วนไสหัวออกไปให้กับเรา”

ขันทีที่หามเกี้ยวด้านหน้าหลายคนล้วนครุ่นคิดขึ้น

“ประตูกว้างเพียงนี้ ไฉนโทษว่าตำหนิพวกเรา?”

ขณะครุ่นคิด มุดผ่านเข้าเกี้ยวออกไป

อุ้ยเซี่ยวป้อสะอึกถึงข้างกายเกี่ยงเล้งกงจู้ กล่าวเบาๆ

"ท่านสั่งราชองครักษ์อย่าได้เข้ามา"

เกี่ยงเล้งกงจู้ร้องดังๆ ว่า

"เซี่ยวกุ่ยจื้อ ท่านอยู่ภายในห้องอย่างสงบเสงี่ยมให้กับข้าพเจ้าห้ามมิให้ออกไป"

อุ้ยเซี่ยวป้อก็ร้องดังๆ ว่า

"ถูกแล้ว วิกาลดึกดื่น กงจู้โปรดกลับไปพักผ่อนแต่เนิ่นๆ"

"ข้าพเจ้าพานจะออกไปท่องเที่ยว ท่านยุ่งเกี่ยวได้หรือ?"

อุ้ยเซี่ยวป้อร้องดังๆ ว่า

"ภายในวังมีศัตรูบุกรุก กงจู้ยังคงระมัดระวังให้มากไว้"

เกี่ยงเล้งกงจู้ฉกฉวยโอกาสร้องว่า

"พระองค์ทรงชุบเลี้ยงราชองครักษ์มากมายปานนี้ หรือล้วนใช้ไม่ได้? ทั้งหมดหยุดยั้งอยู่เบื้องนอกให้กับเรา อย่าได้เข้ามา"

เหล่าราชองครักษ์ล้วนรับคำ

อุ้ยเซี่ยวป้อมุดปราดเข้าเกี้ยว ทรุดกายนั่งลง กวักมือเป็นเชิงเรียกหา เกี่ยงเล้งกงจู้ติดตามเข้ามาทรุดนั่งลงบนตักมัน อุ้ยเซี่ยวป้อยื่นมือซ้ายโอบกอดนางไว้ กล่าวเบาๆ กับเทาอั้งเอ็งว่า

"โกวโกว ท่านติดตามพวกเราออกจากวังเถอะ"

หวนนึกถึงนางฝีมือสูงเยี่ยม หากติดตามคุ้มครองอยู่ข้างเกี้ยว แม้มีคนเปิดโปงแผนการของตน จะได้ช่วยต่อสู้ฆ่าคน

เทาอั้งเอ็งรับคำ นางความจริงสวมใส่ชุดนางกำนัล บัดนี้ยืนหยัดอยู่ข้างเกี้ยวของกงจู้ มิว่าผู้ใดก็ไม่ระแวงสงสัย

เกี่ยวเล้งกงจู้ตวาดสั่งว่า

"หามเกี้ยวออกเดินทาง"

ขันทีหามเกี้ยวด้านหน้าเหล่านั้น มุดผ่านข้างเกี้ยวเข้าประตูมา ยกไม้คานพร้อมกับขันทีที่หลังเกี้ยวเคลื่อนถอยไปหลายก้าว ค่อยหามออกเดินทาง

เกี่ยงเล้งกงจู้ ปฏิบัติตามคำชี้แนะของอุ้ยเซี่ยป้อ สั่งให้หามเกี้ยวสู่ประ

ตูซิ่งบู๊มึ้ง ชั่วครู่ให้หลังบรรลุถึงราชองครักษ์เฝ้ารักษาประตูวัง เห็นเกี้ยวของกงจู้คิดออกจากวังในยามค่ำคืนล้วนสงสัยใจยิ่งดาหน้ามาสอบถาม

เกี่ยงเล้งกงจู้กระโดดปราดออกจากเกี้ยว ตวาดว่า

"เราจะออกจากวัง รีบเปิดประตู"

ผู้ดูแลประตูซิ่งบู๊มึ้งในคืนนี้เป็นเจี๋ยะฉี่เฮี้ยงที่รู้จักคุ้นเคย ดังนั้นน้อมคำนับแย้มยิ้มประจบกล่าวว่า

"เรียนกงจู้ ค่ำคืนนี้ภายในวังมีคนร้ายบุกรุก สถานการณ์ไม่สงบขอให้รอจนฟ้าสางสว่างค่อยออกจากวัง"

"เรามีเรื่องรีบด่วน เกรงกลัวคนร้ายใด?"

เจี๋ยะฉี่เฮี้ยงความจริงมิกล้าขัดขืน แต่ทราบว่าฮู่เบ๊โง้วเอ่งอิ้มถูกฆ่าทิ้งกงจู้คิดออกจากวังยามวิกาล มิแน่นักว่ามีส่วนสัมพันธ์กับแผนกบฏของโง้วซำกุ่ยพรุ่งนี้หากสอบสวนขึ้นมา เกรงว่ามันไม่อาจหลุดพ้นจากความรับผิดชอบ จึงกล่าว

"อย่างนั้นข้าพระพุทธเจ้าจะไปขออนุมัติจากผู้ดูแลแซ่ตอ กงจู้โปรดรอสักครู่"

อุ้ยเซี่ยวป้ออยู่ภายในเกี้ยว เห็นเจี๋ยะฉี่เฮี้ยงมิยอมเปิดประตู หากปล่อยให้มันขออนุมัติจากตอลัง ทุกสรรพสิ่งเป็นอันดับสิ้นกัน ยามร้อนรุ่มจึงกล่าว

"เจี๋ยะฉี่เฮี้ยง ทราบหรือไม่ว่าข้าพเจ้าเป็นใคร?"

เจี๋ยะฉี่เฮี้ยง ติดตามทำงานกับอุ้ยเซี่ยวป้อมานาน ย่อมจดจำสุ้มเสียงออก ถึงกับทั้งแตกตื่นทั้งลิงโลด กล่าวว่า

"เป็นอุ้ยตั่วนั้ง?"

อุ้ยเซี่ยวป้อรับคำ ชะโงกศีรษะออกจากภายในเกี้ยว กวักมือเรียกหา เจี๋ยะฉี่เฮี้ยงรีบสาวเท้าเข้าใกล้ อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวเบาๆ ที่ข้างกายมันว่า

"ข้าพเจ้าได้รับพระบรมราชโองการลับ ไปกระทำเรื่องสำคัญประการหนึ่งแต่หากปรากฏกายจะทำลายแผนการใหญ่ ดังนั้นพระองค์ทรงบัญชาข้าพเจ้าโดยสารเกี้ยวของกงจู้ อาศัยกงจู้ช่วยปกปิด เร้นกายออกไป"

เจี๊ยะฉี้เฮี้ยงมิทราบเรื่องตอล้งเฝ้าควบคุมอุ้ยเซี่ยวป้อ ทราบว่าอุ้ยตั่วนั้งเป็นที่โปรดปรานของฮ่องเต้ ความเคลื่อนไหวลี้ลับสุดหยั่งคาด ดังนั้นปราศจากความคลางแคลงสงสัย รีบกล่าวว่า

"ถูกแล้ว บริวารจะเปิดประตูในบัดดล"

อุ้ยเซียวป้อบังเกิดปฏิภาณวูบ กล่าวเบาๆ

"ท่านคิดเลื่อนยศเพิ่มทรัพย์หรือไม่?"

เจี๊ยะฉี้เฮี้ยงติดสอยห้อยตามอุ้ยเซี่ยวป้อมิกี่ปี ได้เลื่อนยศสามขั้น ร่ำรวยกว่าสามหมื่นกว่าตำลึง พอฟังคำ "เลื่อนยศเพิ่มทรัพย์" ทราบว่าอุ้ยเซี่ยวป้อคิดส่งเสริมมัน ยามลิงโลดรีบคุกเข่าลง กล่าวว่า

"ขอบพระคุณตั่วนั้งส่งเสริมอุ้ยตั่วนั้งมีบัญชาใดบริวารแม้ร่างแหลกลาญเป็นผุยผง ก็ไม่บิดพลิ้วบ่ายเบี่ยง"

อุ้ยเซี่ยวป้อครุ่นคิดในใจ

"วาจานี้เป็นท่านบ่งบอกเอง ปืนใหญ่พอยิงมาระเบิดท่านเป็นผุยผง ท่านบอกว่าไม่บิดพลิ้วบ่ายเบี่ยง ย่อมมิอาจโทษว่าตำหนิเรา"

ขณะครุ่นคิด กล่าวเบาๆ

"มีคนร้ายขบวนหนึ่ง สุมหัวกับโง้วซำกุ่ย ตอนนี้พระองค์ทรงดำเนินอุบาย หลอกล่อพวกมันมายังตึกยศพระของข้าพเจ้า บัญชาข้าพเจ้านำทหารกองหน้าไปจับกุม ปรกติทหารกองหน้าผิดพ้องหมองใจกับทหารลาดตระเวนเรา ท่านทราบหรือไม่ว่าพระองค์ไฉนบัญชาข้าพเจ้านำทหารกองหน้าไป?"

"บริวารโง่เขลาเบาปัญญา มิอาจทราบได้"

อุ้ยเซี่ยวป้อลดสุ้มเสียงแผ่วเบาลง กล่าวว่า

"หัวหน้าทหารกองหน้าสมคบคิดกับโง้วซำกุ่ย กงจู้เป็นสะใภ้ของโง้วซำกุ่ย มันพอพบเห็นกงจู้ จะไม่ระแวงสงสัย"

เจี๊ยะฉี้เฮี้ยง กลับหลงเชื่อวาจาเหลวไหลของอุ้ยเซี่ยวป้อ กล่าวว่า

"ที่แท้เป็นเช่นนี้ คิดมิถึงหัวหน้าทหารแซ่ฮ่อจะบังอาจกล้าปานนี้"

"คราวนี้พระองค์ทรงเตรียมการเสร็จสิ้น บัญชาข้าพเจ้าไปกระทำ

พวกเราพี่น้องกันเอง สมควรได้เลื่อนยศด้วยกัน ท่านนำทหารสี่สิบคนติดตามข้าพเจ้าไปประกอบความดีความชอบเถอะ”

เจี๊ยะฉี้เฮี้ยงลิงโลดยิ่ง พร่ำกล่าวคำขอบคุณ เชื้อเชิญ เกี่ยงเล้งกง-จู้ขึ้นเกี้ยว เรียกระดมราชองครักษ์ที่ปรกติประจบสอพลอมันสี่สิบคนบอกว่าได้รับพระบรมราชโองการลับปฏิบัติงานครั้งแล้วเปิดประตูซิ่งบู๊มึ้ง คุ้มครองเกี้ยวของกงจู้ออกจากวัง สั่งราชองครักษ์ที่หลงเหลือหกสิบคนเฝ้ารักษาอย่างเข้มแข็ง

อุ้ยเซี่ยวป๊อกล่าวเสริมขึ้น

“ค่ำคืนนี้ไม่อาจเปิดประตูวังอีก นอกจากได้รับคำสั่งข้าพเจ้ากับผู้ดูแลแซ่ตอ มิเช่นนั้นห้ามไม่ให้ปลดปล่อยผู้ใดออกจากวัง”

เจี๊ยะฉี้เฮี้ยงถ่ายทอดคำสั่งอุ้ยเซี่ยวป๊อไป ราชองครักษ์ที่หลงเหลือหกสิบคนพากันรับคำ

อุ้ยเซี่ยวป๊อลอบหัวร่อในใจ ครุ่นคิดขึ้น

“บิดาพอออกไป ก็ไม่หวนกลับมาอีก มิทราบวิญญาณของตอลังสามารถรุดมาสั่งให้เปิดประตูวังหรือไม่?”

ตรอกตั้งบ่อยี้ห่างจากพระราชวังมิไกลนัก ทั้งหมดเดินเหินไม่ถึงครึ่งชั่วยาม ตึกยศพระของอุ้ยเซี่ยวป๊อก็ปรากฏแก่สายตา

ตลอดรายทาง อุ้ยเซี่ยวป๊อใจเต้นระทึกตูมตาม เกรงว่าพอบรรลุถึงครึ่งทาง เบื้องหน้าบังเกิดเสียงปืนใหญ่กึกก้องกัมปนาท ดีที่ทุกทิศทางสงบสงัด ปราศจากความเคลื่อนไหวใด

เพิ่งบรรลุถึงปากตรอก หัวหน้าทหารกองหน้าฮ่อจี่เชียะ ได้รับรายงานว่าเกี้ยวของกงจู้มาถึง รีบรุดมาต้อนรับ เกี่ยงเล้งกงจู้ยามอยู่ภายในเกี้ยว ทางหนึ่งนวดเฟ้นให้กับอุ้ยเซี่ยวป๊อทางหนึ่งรับฟังคำอธิบายว่าสมควรดำเนินการอย่างไร พอฟังฮ่อจี่เชียะรายงานตัวจึงชะโงกศีรษะออกจากหลังม่านเกี้ยว กล่าวว่า

“ฮ่องเต้มีพระบรมราชโองการลับว่า เรื่องราวที่ทรงมอบหมายให้ในคืนนี้สำคัญยิ่ง ท่านเตรียมการเรียบร้อยแล้ว?”

ฮ่อจี่เชียะน้อมกายกล่าวว่า

“ล้วนเตรียมการเรียบร้อยแล้ว”

“ปืนใหญ่เหล่านั้นก็ตระเตรียมพรักพร้อม?”

“ถูกแล้ว เป็นน่ำไฮวัยิ้นตั่วนั้งบัญชาการด้วยตัวเอง”

อ้ยเซี่ยวป้อภายในเกี้ยวได้ยินอย่างชัดเจน คร่นคิดในใจ

“พระองค์มิได้หลอกลวงเราปีศาจชาวเบลเยียมน่ำไฮวัยิ้นบัญชาการในที่นี้ ปืนใหญ่ทุกกระบอกล้วนต้องยิงถูกเป้าหมายอย่างแม่นยำ”

เกี่ยงเล้งกงจู้กล่าวว่า

“พระองค์บัญชาการเราเข้าตีกยศพระ ไปกระทำเรื่องราวหนึ่งท่านติดตามเราเข้าไปเถอะ”

ฮ่อจี่เชียะกล่าวว่า

“เรียนกงจู้ เวลากระชั้นใกล้เข้ามา ไม่อาจเข้าไปแล้ว”

“ไฉนไม่อาจเข้าไป ท่านกล้าขัดขืนคำสั่งหรือ?”

“ข้าพระพุทธเจ้ามิกล้า เพียงแต่...สถานการณ์คับขัน กงจู้มีศักดิ์ศรีสุดสูง”

อุ้ยเซี่ยวป้อ พลันส่งเสียงไอจากภายในเกี้ยวคราหนึ่ง เทาอั้งเอ็งพลันสะอึกปราดไป จี้พุ่งดรรชนีดุจสายฟ้า สกัดจุดสำคัญบริเวณซ้ายขวาและใต้ราวนมของฮ่อจี่เชียะสามแห่ง!

ฮ่อจี่เชียะอุทานดังอ้าเบาๆ ร่างท่อนบนไม่สามารถขยับเคลื่อนไหว จากนั้นรู้สึกเย็นวาบที่กลางหลัง บังเกิดอาการปวดแปลบติดตามมา ถูกคมมีดกรีดใส่กลางหลังเป็นบาดแผลยาวเหยียด สร้างความแตกตื่นจนขวัญหนีดีฝ่อ

เกี่ยงเล้งกงจู้กล่าวว่า

“ท่านหากไม่ปฏิบัติตามพระบรมราชโองการลับต้องถูกตัดศีรษะทั้งยังชักนำเภทภัยถึงครอบครัว”

ฮ่อจี่เชียะกล่าวเสียงสั่นระริก

“ถูกแล้ว”

อุ้ยเซี่ยวป้อพลันฉุกใจคิดขึ้น

"เจี้ยะฉี่เฮี้ยงและเหล่าราชองครักษ์ ติดตามทำงานกับเราตลอดมา ไยต้องทำลายชีวิตพวกมัน? มิสู้ให้ทหารกองหน้าเป็นปีศาจตายแทน"

ดังนั้นกล่าวเบาๆ ที่ข้างหูเกี่ยงเล้งจู้ว่า

"ให้มันเรียกระดมทหารกองหน้าห้าสิบคน ติดตามพวกเราเข้าไป"

เกี่ยงเล้งกงจู้ตวาดว่า

"ท่านนำทหารห้าสิบคน ติดตามพวกเราเข้าไปปฏิบัติงาน"

ฮ่อจี่เชียะรับคำถ่ายทอดคำสั่งเรียกระดมทหารกองหน้าห้าสิบคน ติดตามอยู่หลังเกี้ยว เข้าสู่ตึกยศพระ พอบรรลุถึงอุ้ยเซี่ยวป้อสั่งเจี๊ยะฉี่เฮี้ยง นำราชองครักษ์เฝ้ารักษาอยู่หน้าตึก

เกี้ยวพอหามถึงหน้าห้องโถงช่วงที่สองเกี่ยงเล้งกงจู้และอุ้ยเซี่ยวป้อ ล้วนลงจากเกี้ยว สั่งทหารกองหน้าทั้งห้าสิบคน ตั้งแถวรอคอยอยู่กลางลานตึก เทาอั้งเอ็งคุมตัวฮ่อจี่เชียะ ติดตามเข้าห้องโถงจำลอง พอผลักประตูห้องโถงเข้าไป เห็นประมุขสมาคมฟ้าดินตั้งกึงน้ำ มกเกี่ยมเซียวานรแปดแขน นักพรตเฮี้ยงเจ็ง และพวกล้วนอยู่ในห้องโถง

ทุกผู้คนเห็นอุ้ยเซี่ยวป้อ ชักนำสตรีสาวสูงศักดิ์นางกำนัลนางหนึ่ง และนายทหารอีกผู้หนึ่งเข้ามา ล้วนตื่นเต้นสงสัยยิ่ง

อุ้ยเซี่ยวป้อกวักมือคราหนึ่งทั้งหมดล้วนรายล้อมเข้ามาอุ้ยเซี่ยวป้อ จึงกล่าวว่า

"พระองค์ทรงทราบว่า พวกเราชุมนุมอยู่ที่นี้ นอกตรอกรายล้อมเต็มไปด้วยนายทหาร ทั้งติดตั้งปืนใหญ่สิบกว่ากระบอก เล็งตรงมายังที่นี้"

เหล่าผู้กล้าแตกตื่นตระหนกยิ่ง หน้าแปรเปลี่ยนสุดระงับ ผู้กล้าขวัญเหล็กโพล่งว่า

"ทั้งหมดฝ่าออกไป"

อุ้ยเซี่ยวป้อสั่นศีรษะกล่าวว่า

"ไม่ได้ ทหารเบื้องนอกมีมากมายยิ่ง ปืนใหญ่ยิ่งร้ายกาจ ข้าพเจ้านำทหารมาหลายสิบคน ทั้งหมดเปลื้องเสื้อผ้าของพวกมัน ผลัดเปลี่ยน

จึงสามารถออกไป"

เหล่าผู้กล้าล้วนชมเชยว่าเป็นแผนการอันประเสริฐ อุ้ยเซี่ยวป้อหันกายมา ถ่ายทอดบอกต่อเกี่ยงเล้งกงจู้ เกี่ยงเล้งกงจู้ผงกศีรษะ กล่าวต่อฮ่อจี่เชียะว่า

"เรียกทหารเข้ามายี่สิบคน"

ฮ่อจี่เชียะดูออกแต่แรกว่าผิดท่าไป เพียงแต่มีดสั้นเทาอั้งเอ็งพาดขวางอยู่เหนือลำคอ ไหนเลยกล้าขัดขืนคำสั่ง? ได้แต่ร้องสั่งทหารเข้ามายี่สิบคน

นักสู้สมาคมฟ้าดิน และคนของตำหนักตระกูลมกเร้นกายอยู่สองฟากข้างประตู รอจนทหารกองหน้ายี่สิบคนเข้าห้องโถงมา พากันประกบนิ้วจี้สกัด กระทุ้งศอกใส่ ต่อยหมัดเตะเท้า ทำร้ายเหล่าทหารล้มลง

ครั้งที่สองเรียกหาทหารเข้ามาสิบห้าคน ครั้งที่สามเรียกหาเข้าห้องโถงอีกสิบห้าคน ชั่วพริบตาทหารกองหน้าทั้งห้าสิบคน นอนสุมซ้อนอยู่บนพื้น

เหล่าผู้กล้าพากันลงมือเปลื้องเสื้อผ้าทหารกองหน้าออกสวมทับลงบนร่าง อุ้ยเซี่ยวป้อเห็นมกเกี่ยมพิ้งและเจ็งยิ้ว ผลัดเปลี่ยนชุดทหารด้วย กลับไม่พบเห็นซังยี้ รีบถามว่า

"ซังยี้เล่า?"

เจ็งยิ้วกล่าวว่า

"ซังยี้ม่วยม่วย (น้องสาว) เห็นท่านเข้าวังไปเนิ่นนาน ยังไม่กลับมา ทั้งมิมีข่าวคราวของจอมหมัดไร้เทียมทาน จึงติดตามฮวงตั่วเอี้ย (นายแซ่ฮวง) ออกไปสืบเสาะข่าวคราว"

มกเกี่ยมพิ้งกล่าวเสริมขึ้น

"ทั้งสองหลังจากรับประทานอาหารเที่ยงก็ออกไป ไฉนจนบัดนี้ยังไม่กลับมา?"

อุ้ยเซี่ยวป้อขมวดคิ้วเข้าหากัน ฮวงจี่ตงฝีมือสูงเยี่ยม ย่อมสามารถคุ้มครองซังยี้ แต่ทั้งสองมิทราบแผนการของคังฮี หากแม้นพวก

ตนหลบหนีไป ทั้งสองกลับหวนกลับมา ประจวบกับปืนใหญ่ยิงมา ไยมิใช่จบสิ้นกัน

ขบคิดเล็กน้อยแล้วกล่าวกับจี้เล่าปิ้งว่า

"จี้ตั่วกอ ฮวงตั่วกอและซังยี้ยังไม่กลับมา ต้องทิ้งรหัสไว้ในที่นี้ให้ทั้งสองพบเห็น จะได้หลบหนีไป"

จี้เล่าปิ้งรับคำ ชักมีดสั้นออก แทงใส่ข้อเท้าของทหารกองหน้าสองคน ฉีกชายเสื้อจุ่มโลหิตที่ปากแผลทั้งสอง เขียนอักษรโลหิตว่า "รีบหนี" อยู่ตามประตูทางเข้าต่างๆ รวมเจ็ดแปดแห่ง

ยามนั้นทั้งหมดผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้าเสร็จสิ้น อุ้ยเซี่ยวป้อจึงชักนำไปยังคอกม้า จูงม้าโดยสารออกมา นักสู้สมาคมฟ้าดินสี่คนปลอมเป็นขันทีหามเกี้ยวของกงจู้ ควบคุมตัวหัวหน้าทหารกองหน้า ฮ่อจี่เชียะออกจากตึกยศพระ

ทหารกองหน้าทั้งห้าสิบคน บ้างถูกสกัดจุด บ้างถูกพันธนาการมือเท้ารั้งอยู่ในตึกยศพระ

อุ้ยเซี่ยวป้อยังคงโดยสารเกี้ยวร่วมกับเกี่ยงเล้งกงจู้ พอออกจากตัวตึกต้องทอดถอนใจครุ่นคิดขึ้น

"เหล่าคนเลี้ยงม้า พ่อครัว ทหารคนสนิท บ่าวทาสชายหญิง ซึ่งเคยปรนนิบัติเราภายในตึก คงต้องถูกปืนใหญ่ถล่มเสียชีวิต แต่หากเรียกพวกมันออกมาโดยพร้อมเพรียง ทหารที่เบื้องนอกย่อมสังเกตเห็นพิรุธ"

จากนั้นครุ่นคิดสืบต่อ

"ครั้งกระโน้นตอนอยู่บนภูเขาโง้วไท้ซัว ทั้งหมดปลอมแปลงเป็นลามะช่วยชีวิตฮ่องเต้องค์ก่อน ซึ่งทรงผนวชเป็นหลวงจีน วันนี้ยังคงใช้แผนอุบายนี้อันแผนลูกเต่าสละกระดองนี้ ตอนแรกช่วยชีวิตฮ่องเต้องค์ก่อน วันนี้ช่วยเหลือเซี่ยวกุ่ยจี้ออีกครา กลับมีประโยชน์นัก"

ตามแผนยุทธศาสตร์ นี่เป็นแผนจั๊กจั่นทองลอกคราบ อุ้ยเซี่ยวป้อมิมีความรู้ กลับเรียกเป็นแผนลูกเต่าสละกระดอง

ขณะครุ่นคิด เหล่าผู้กล้าห้อมล้อมเกี้ยวและฮ่อจี่เชียะมาถึงหน้าตรอก

เห็นทหารลาดตระเวนไปมารักษาการณ์อย่างเข้มงวด เพียงแต่ปืนใหญ่ติดตั้งอยู่ที่ใด ยามกะทันหันมองไม่เห็น

อุ้ยเซี่ยวป้อพอออกพ้นจากห้วงอันตราย ต้องระบายลมหายใจยาวๆ ออกมา เห็นซือแป๋และสหายทั้งหลาย ล้วนรอดพ้นจากภัยพิบัติปืนใหญ่คุกคาม สร้างความปลาบปลื้มประโลมใจยิ่ง กล่าวกับเจี๊ยะฉี้เฮี้ยงว่า

“หัวหน้าทหารแซ่ฮ่อบังอาจทรยศ ท่านควบคุมตัวมันเข้าคุก นอกจากพระองค์ทรงเบิกตัวสอบสวน มิเช่นนั้นก็รอให้ข้าพเจ้ากลับมาจัดการ”

เจี๊ยะฉี้เฮี้ยงรับคำ อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวอีกว่า

“พระองค์ทรงชิงชังคนผู้นี้ยิ่ง พอสดับฟังนามของมันจะพิโรธท่านไปบอกกับเหล่าพี่น้องว่า อย่าได้ให้พระองค์ทรงทราบนามของมัน”

เจี๊ยะฉี้เฮี้ยงน้อมรับคำสั่ง นำราชองครักษ์สี่สิบคน ควบคุมตัวฮ่อจี่เชียะจากไป น่าสมเพชฮ่อจี่เชียะนับแต่นี้ตกอยู่ในคุกหลวง ไม่มีผู้ใดแยแสสนใจอีก

ทหารกองหน้า เห็นผู้เป็นหัวหน้าถูกเกี่ยงเล้งกงจู้ นำราชองครักษ์มาคร่าตัวไป ก็ปราศจากข่าวคราวใด มิว่าผู้ใดก็ไม่กล้าถามไถ่มากความ

ผู้ควบคุมคุกเพียงทราบว่า ฝ่ายราชองครักษ์ส่งนักโทษมาคนหนึ่ง ย่อมควบคุมอย่างเข้มงวด เจี๊ยะฉี้เฮี้ยงและพวกก็มิกล้าพาดพิงถึงเรื่องนี้อีก

เหล่าผู้กล้าเงียบงันไม่ส่งเสียง มุ่งหน้าไปตามทำเลรกร้าง เร่งรุดเป็นระยะทางลี้เศษ ตั้งกึงน้ำจึงกล่าว

“เซี่ยวป้อ จอมหมัดไร้เทียมทานและพวกบุกเข้าวังไป ภายหลังเป็นอย่างไร?”

“มันสาม...”

เอ่ยถึงตอนนี้ ได้ยินเสียงบึมบึมกึกก้อง จากนั้นท้องฟ้าเหนือตึกยศพระ ปรากฏควันคำคละคลุ้งอบอวล พอเหลียวหน้ามองไป เห็นเศษไม้อิฐกระเบื้องปลิวกระจายเวียนว่อน รู้สึกพื้นดินใต้เท้าสั่นคลอนแคลน

ยามนี้เสียงปืนใหญ่ยังดังมิขาดหู ภายในตึกยศพระ ปรากฏเปลว

ไฟแดงฉานพวยพุ่งขึ้นสูงสิบกว่าวา ทั้งหมดออกจากตรอก ตั้งบ่อยี้มาไกลโข ยังมีควันร้อนระอุพลุ่งมาปะทะหน้า

เหล่าผู้กล้าหันมามองหน้ากันอย่างแตกตื่น คิดไม่ถึงอานุภาพปืนใหญ่จะร้ายกาจปานนี้ หากชักช้าชั่วครู่ชั่วยาม ทั้งหมดไหนเลยมีชีวิตรอดได้?

ผู้กล้าขวัญเหลือแผดดังว่า

"มารดามันเถอะ ปืนใหญ่..."

ได้ยินเสียงบึมบึมอีกครา กลบสุ้มเสียงถัดจากนั้นของมันอย่างสิ้นเชิง

เห็นเปลวไฟในตึกยศพระสลัวลงวูบ จากนั้นปรากฏอัคคีเพลิงพวยพุ่งสู่ท้องฟ้า ฉาบไล้แผ่นฟ้าครึ่งแถบจนแดงฉาน

อุ้ยเซี่ยวป๊อครุ่นคิดในใจ

"พระองค์คงสดับฟังเสียงปืนใหญ่ได้ หากใช้คนไปเบิกตัวเรา คงทราบข้อเท็จจริงในบัดดล"

พอได้คิด กล่าวกับตั้งกึงน้ำว่า

"ซือแป่ พวกเราต้องรีบออกจากเมือง รอจนข่าวคราวแพร่สะพัดออก ประตูเมืองจะตรวจสอบอย่างเข้มงวด เกรงว่ายากออกไป"

ตั้งกึงน้ำเห็นพ้องด้วย กล่าวว่า

"มิผิด ไปกันเถอะ"

อุ้ยเซี่ยวป๊อเหลียวหน้ามากล่าวกับเกี่ยงเล้งกงจู้ว่า

"ท่านกลับวังไป รอจนเรื่องราวสงบลง ข้าพเจ้ามารับท่าน"

เกี่ยงเล้งกงจู้ทั้งแตกตื่นทั้งเดือดดาล ร้องว่า

"ท่านว่าอะไร?"

อุ้ยเซี่ยวป๊อกล่าวย้ำอีกครา เกี่ยงเล้งกงจู้ถึงกับกระชากเสียงว่า

"ท่านพอข้ามสะพาน ก็หักไม้กระดานทิ้ง คิดสลัดทอดทิ้งข้าพเจ้าหรือ?"

"ไม่ มิใช่..."

มิทันขาดคำ เสียงฉาดคราหนึ่ง ใบหน้าถูกตบอย่างหนักหน่วง

เหล่าผู้กล้าล้วนงงงันวูบ เมื่อครู่เสียงปืนใหญ่สะท้านฟ้าสะเทือนดิน

หากมิใช่อุ้ยเซี่ยวป้อวางแผนช่วยเหลือ ทุกผู้คนตอนนี้คงถูกระเบิดเป็นผุยผง ดังนั้นทั้งนับถือเลื่อมใส ทั้งสำนึกตื้นตันต่อหัวหน้าหน่วยอายุเยาว์ผู้นี้ พอเห็นเกี่ยงเล้งกงจู้ลงมือตบตี จึงมีคนถลันเข้ามา ผลักไสนางออกห่าง ทั้งมีคนส่งเสียงตวาดว่า

เกี่ยงเล้งกงจู้ร่ำไห้พลางร้องว่า

"ท่านบอกว่า จะกราบไหว้ฟ้าดินกับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจึงเชื่อฟังวาจาท่าน ชักนำท่านออกจากวังเรียกหัวหน้าทหารกองหน้าไปช่วยเหลือสหายของท่าน ท่านหากคิดบ่ายเบี่ยงคดโกง พวกเราจะไม่ขอเลิกรากันในท้องข้าพเจ้า..."

อุ้ยเซี่ยวป้อกริ่งเกรงนางเปิดโปงข้อเท็จจริง รีบกล่าวว่า

"ตกลง ท่านร่วมทางกับข้าพเจ้า ทั้งหมดออกจากเมืองแล้วค่อยว่ากล่าวกัน"

เกี่ยงเล้งกงจู้ค่อยแย้มยิ้มทั้งน้ำตา พลิกกายขึ้นบนหลังม้า

ผู้คนทั้งหมดพอมาถึงหน้าประตูเมือง อุ้ยเซี่ยวป้อร้องว่า

"ได้รับพระบรมราชโองการลับ ออกจากเมืองไปจับกุมโจรทรยศ รีบเปิดประตูเมือง"

ทหารเฝ้ารักษาประตูเมือง พอเห็นเป็นทหารกองหน้าหน่วยหนึ่งไหนเลยกล้าบ่ายเบี่ยงขัดขืน? ควรทราบว่าทหารกองหน้าทหารลาดตระเวนราชองครักษ์ล้วนเป็นทหารส่วนพระองค์ ตะลุยไปทุกถิ่นฐานของนครหลวงขุนนางทั้งบุ๋นและบู๊ ล้วนกริ่งเกรงพวกมันอยู่สามส่วน อย่าว่าแต่เมื่อครู่ได้ยินเสียงปืนใหญ่ กึกก้องกัมปนาท แสดงว่าภายในเมืองเกิดเรื่องใหญ่จริงๆ ดังนั้นรีบเปิดประตูเมืองออก

ทั้งหมดควบม้าออกจากเมือง ห้อตะบึงสู่ทิศตะวันออกอุ้ยเซี่ยวป้อควบขับเคียงคู่กับตั้งกึงน้ำ บอกเล่าชะตากรรมของจอมหมัดไร้เทียมทานและพวก และเหตุการณ์ที่คังฮีทรงทราบ ความลับของตนให้ทราบโดยคร่าวๆ

ตั้งกึงน้ำชมเชยว่า

"เซี่ยวป้อ ปรกติเราเห็นเจ้ากลอกกลิ้งยียวนคึกคะนอง ไม่สำรวม

แต่พอถึงขั้นคับขันสำคัญ เจ้ากลับยึดมั่นคุณธรรมน้ำมิตร ไม่ละโมบชื่อเสียงลาภยศทรยศต่อสหาย นับว่ายากยิ่งนัก"

อุ้ยเซี่ยวป้อหัวร่อพลางกล่าวว่า

"หากเป็นสหายอื่นยังพอทำเนา เรื่องคุณธรรมลบล้างอาจารย์รับรองทำไม่ได้"

"สหายอื่นยังพอทำเนาอันใด คำ "คุณธรรมลบล้างอาจารย์" ก็ใช้ไม่ถูกต้อง"

เขายังมิทราบว่า "อาจารย์" ของอุ้ยเซี่ยวป้อในที่นี้ หมายถึงคังฮี อุ้ยเซี่ยวป้อแลบลิ้นออกมากล่าวว่า

"ศิษย์มิมีความรู้ กล่าวผิดพลาดไป ขอซือแป๋อย่าได้ตำหนิ"

หวนนึกถึงกาลก่อน โอภาปราศรัยกับคังฮีอย่างสนุกสนาน พอผ่านเหตุการณ์ในวันนี้ ก็ไม่อาจเข้าเฝ้าพระองค์อีก อดสะทกสะท้อนมิได้

ตั้งกึงน้ำกล่าวว่า

"พวกเราปลอมแปลงเป็นทหารกองหน้าออกมา มิถึงครึ่งวันฝ่ายแมนจูคงทราบเรื่องต้องผลัดเปลี่ยนเครื่องแต่งกายโดยเร็ว"

อุ้ยเซี่ยวป้อรับคำ กล่าวว่า

"พอบรรลุถึงตัวเมืองเบื้องหน้า ก็ซื้อเสื้อผ้าผลัดเปลี่ยนเถอะ"

ทั้งหมดควบม้าตะลุยตะบึงเป็นระยะทางยี่สิบกว่าลี้มาถึงตัวเมืองแห่งหนึ่ง แต่เมืองนี้หามีร้านจำหน่ายเสื้อผ้าเก่าไม่

ตั้งกึงน้ำติดตามแต้เซ่งกงรบทัพจับศึก จัดเจนในการวางแผนกลยุทธ์แต่กับเรื่องปลีกย่อยเล็กน้อย กลับอับจนปัญญา พอเห็นมิมีที่ซื้อเสื้อผ้าผลัดเปลี่ยน จึงกล่าว

"ดูท่ามีแต่ไปยังตัวเมืองเบื้องหน้าค่อยว่ากล่าวกัน ภาวนาว่าสามารถเสาะพบร้านขายเสื้อผ้าเก่าแห่งหนึ่ง"

ทั้งหมดตัดผ่านตัวเมือง เห็นท้ายเมืองมีตึกหลังใหญ่ กำแพงล้อมสูงตระหง่าน ประตูเป็นสีแดงโครง สร้างโอ่อ่าตระการยิ่ง

อุ้ยเซี่ยวป้อฉุกใจคิด กล่าวว่า

"ซือแป้ พวกเราขอหยิบยืมเสื้อผ้าจากครอบครัวนี้สักหลายชุดเถอะ"

"เกรงว่าพวกมันไม่ยินยอม"

อุ้ยเซี่ยวป้อหัวร่อพลางกล่าวว่า

"พวกเราเป็นทหาร ทหารไม่ขูดรีดจากบ้านช่องใหญ่โต จะหยิบฉวยจากผู้ใด?"

พลางกระโดดลงจากหลังม้า ยกห่วงประตูเคาะดังเกรียวกราว

บ่าวชายของห้องหับหลังใหญ่ออกมาเปิดประตู ทุกผู้คนฮือโหมเข้าไป พอพบคนก็ปลดเปลื้องเสื้อผ้า

เจ้าของตึกใหญ่เป็นขุนนางนครหลวงที่ครบกำหนดเกษียณอายุ เห็นเหล่าทหารกองหน้าลงมืออย่างดุดัน จึงร้องว่า

"นายทุกท่านอย่าได้ลงมือ ผู้น้องจะสั่งให้จัดโต๊ะสุราอาหาร และตระเตรียมค่าเดินทางให้ใช้สอย..."

มิทันขาดคำ ก็ถูกคนรวบคว้าไว้ ปลดเปลื้องชุดยาวและกางเกงที่สวมใส่ออก สร้างความแตกตื่นแก่มันจนร้องโพล่งว่า

"ผู้น้อยอายุสูงวัย ใช้การไม่ได้แล้ว"

เหล่าผู้กล้าเคลื่อนไหวอย่างรวดเร็ว ชั่วพริบตาปลดเปลื้องเสื้อผ้ามาหลายสิบชุด ขุนนางครบเกษียณและครอบครัว ตระหนกจนขวัญหนีดีฝ่อ

ดีที่ทหารกองหน้าหน่วยนี้นิสัยประหลาดพิกล เพียงปลดเปลื้องเสื้อผ้าบุรุษ ไม่ล่วงเกินสตรีเพศ พอได้เสื้อผ้าก็ฮือโหมออกจากบ้าน ควบม้าจากไป บุรุษภายในตึกใหญ่ทุกคน ล้วนร่างเปลือยเปล่า หันมามองหน้ากันอย่างตะลึงลาน

เหล่าผู้กล้ามาถึงสถานที่เปลี่ยวร้าง แยกย้ายผลัดเปลี่ยนอาภรณ์เกี่ยงเล้งกงจู้ มกเกี่ยมพิ้ง เจ็งยิ้วก็สวมใส่ชุดบุรุษ

อุ้ยเซี่ยวป้อครุ่นคิดถึงซังยี้ กล่าวว่า

"ฮวงตั่วกอและหญิงรับใช้เราคนหนึ่ง มิทราบเป็นอย่างไร? ข้าพเจ้าคิดใคร่ให้พี่น้องแปลกหน้าที่มาจากมณฑลอื่นกลับเข้านครหลวงไปสืบเสาะ"

ยามนั้นปรากฏนักสู้สมาคมฟ้าดิน ที่มาจากมณฑลกวงไซสองคน รับคำย้อนกลับไป

เหล่าผู้กล้าเห็นปราศจากทหารไล่ล่าตามมา ค่อยคลายใจลง เร่งรุดได้ระยะทางหนึ่ง พลันได้ยินมกเกี่ยมพิ้งอุทานดังอา จากนั้นหัวร่อคิกออกมา ที่แท้ม้าตัวที่เจ็งยิ้วโดยสาร พลันราดอุจจาระเหลวกองใหญ่ แทบกระเซ็นถูกเท้าของมกเกี่ยมพิ้ง

มินานให้หลัง ปรากฏม้าอีกหลายตัวราดอุจจาระเหลว จากนั้นม้าโดยสารของนักพรตเฮี้ยงเจ็งพลันส่งเสียงร้องก้อง คุกเข่าลงกับพื้นไม่ยอมลุกขึ้นอีก

จี้เล่าปิ้งจึงกล่าว

“เต้าเจี้ยง พวกเราโดยสารม้าตัวเดียวกันเถอะ”

นักพรตเฮี้ยงเจ็งรับคำ โผพุ่งกายขึ้นมา นั่งอยู่บนหลังม้าด้านหลังมัน

อุ้ยเซี่ยวป้อพอเห็นเช่นนั้น สร้างความตื่นตระหนกยิ่ง ร้องว่า

“ซือแป๋ ผลกรรมตามสนอง คราวนี้ย่ำแย่แล้ว”

ตั้งกึงน้ำถามอย่างสงสัยใจ

“เป็นไรหรือ?”

“วิญญาณของ...ของโง้วเอ่งฮิ้ม ติดตามมารังควานข้าพเจ้า แล้วมันขุ่นแค้นข้าพเจ้าคร่ากุมมันกลับไป และช่วงชิง...”

คำ “ภรรยามัน” ไม่สะดวกกับการบ่งบอกจากปาก รีบกล้ำกลืนไว้ หวนนึกถึงคราก่อน อุ้ยเซี่ยวป้อรับพระบรมราชโองการให้ไล่ล่าตามเนื่องเพราะม้าโดยสารของโง้วเอ่งฮิ้มและถูกป้อนสลอดจำนวนมากตามรายทางราดอุจจาระ ล้มตายตลอดเวลา จึงมิสามารถหลบหนีไปไกล ถูกตนคร่ากุมกลับนครหลวง หากแม้นคราครั้งนั้นโง้วเอ่งฮิ้มสามารถกลับถึงฮุ้นหนำ คังฮีย่อมไม่อาจตัดศีรษะมัน สืบสาวถึงต้นตอล้วนเป็นผลเนื่องมาจากตน ใช้สลอดทำร้ายม้าของมัน

บัดนี้ถึงรอบตนเองควบม้าหลบหนี ม้าทุกตัวราดอุจจาระล้มตายอยู่ข้างทางมิใช่วิญญาณโง้วเอ่งฮิ้มสำแดงเดชจะเป็นอะไรได้? อย่าว่าแต่ตน

ยังนำภรรยามันหลบหนีมา โง้วเอ่งฮิ้มหลังจากเป็นปีศาจศีรษะมันยังสวมหมวกเขียวประดับมรกตใบหนึ่ง (หมายความว่าเมียมีชู้) ย่อมไม่ยินยอมพร้อมใจ

อุ้ยเซี่ยวป๊อยิ่งขบคิดยิ่งประหวั่นพรั่นพรึง ร่างสั่นสะท้าน อย่างมิอาจข่มกลั้น ได้ยินเสียงม้าแผดร้องหลายครา ปรากฏม้าอีกสองตัวทรุดฮวบลง

ตั้งกึงน้ำก็ดูออกว่าผิดท่ารีบถามไถ่รายละเอียด อุ้ยเซี่ยวป๊อจึงบอกเล่าเหตุการณ์ที่ไล่ล่าคร่ากุมโง้วเอ่งฮิ้มออกมา สุดท้ายกล่าวเสียงสั่นระรัว

"วิญญาณโง้วเอ่งฮิ้มไม่ยอมผุดเกิด วันนี้ติดตามมาล้างแค้นแล้ว"

เกี่ยงเล้งกงจู้กระซากเสียงว่า

"โง้วเอ่งฮิ้มยามมีชีวิตเป็นตัวบัดซบ หลังจากเสียชีวิตก็เป็นปีศาจสวะกลัวมันอันใด?"

ตั้งกึงน้ำยิ้มพลางกล่าวเสริมขึ้น

"ยามกลางวันแสกๆ ไหนเลยมีภูติผีปีศาจ? วันที่เจ้าใช้สลอดทำร้ายม้าของโง้วเอ่งฮิ้ม ฮ่องเต้แมนจูทราบเรื่องหรือไม่?"

อุ้ยเซี่ยวป๊อกล่าวว่า

"พระองค์ทรงทราบเรื่อง ทั้งยังตรัสชมเชยว่าข้าพเจ้าเป็นขุนนางเปี่ยมโชควาสนา"

"ใช่แล้ว ฮ่องเต้แมนจูยืมวิธีการของขุนนางเปี่ยมโชควาสนาสนองคืนแก่ขุนนางเปี่ยมโชควาสนาเกรงว่าเจ้าคิดหลบหนี จึงบัญชาคนมาป้อนสลอดให้ม้าของเจ้ารับประทาน!"

อุ้ยเซี่ยวป๊อฉุกใจได้คิด กล่าวว่า

"ถูกต้อง หลังจากคร่ากุมตัวโง้วเอ่งฮิ้ม พระองค์ทรงสำราญพระทัยยิ่งแต่งตั้งคนเลี้ยงม้าของข้าพเจ้าเป็นข้าราชการ ประจำอยู่แผนกรถ คราวนี้คงบัญชามันมาทำร้ายม้าข้าพเจ้า"

"อืมม์ มันรู้จักคุ้นเคยกับม้าทุกตัว ย่อมลงมือประสบผล"

อุ้ยเซี่ยวป๊อกระซากเสียงว่า

"คราหน้าข้าพเจ้าหากจับตัวคนเลี้ยงม้านั้นได้ จะยัดอุจจาระเหลว

เข้าปากมัน"

มิทันขาดคำ พลันรู้สึกม้าคู่ขาโถมถลาไปเบื้องหน้า คุกขาหน้าลง อุ้ยเซี่ยวป้อกระโดดปราดลงมา เห็นม้าตัวนั้นดิ้นรนหมายลุกขึ้นแต่แล้วกระทั่งขาหลังยังทรุดฮวบลง

ตงกังนากล่าวว่า

"พาหนะใช้การไม่ได้แล้ว ต้องไปซื้อหาจากตัวเมืองเบื้องหน้า"

ผู้กล้าขวัญเหล็กกล่าวว่า

"คิดซื้อม้าคราเดียวหลายสิบตัว เกรงว่ามิง่ายดายนัก"

"ถูกต้อง ทั้งหมดยังคงแยกย้ายกระจัดกระจายไปชั่วคราว"

ขณะว่ากล่าว เส้นทางเมื่อขามา บังเกิดเสียงฝีเท้าม้าดังมา นักพรตเฮี้ยงเจ็งกล่าวอย่างลิงโลด

"เหล่าทหารไล่ล่ามาแล้ว พวกเราจะเข่นฆ่ามารดามัน ช่วงชิงม้ามา"

ตั้งกึงน้ำร้องว่า

"พี่น้องสมาคมฟ้าดิน ซุ่มซ่อนอยู่ซ้ายมือของทางหลวง พี่น้องตำหนักตระกูลมกและสำนักเฮ้งอกเร้นกายทางขวารอจนทหารมาถึง ทั้งหมดก็ปรากฏออกจู่โจม โอย ไม่ถูกต้อง..."

ได้ยินเสียงฝีเท้าม้าดังใกล้เข้ามา ทัพทหารที่ติดตามมีจำนวนอย่างน้อยพันกว่าคน เหล่าผู้กล้ามิต้องถามไถ่ความหมายของ คำ "โอย ไม่ถูกต้อง" ก็เข้าใจว่าเป็นเรื่องราวใด สีหน้าล้วนแปรเปลี่ยนไป

ผู้คนทั้งหลายสิบคนนี้ แม้มีพลังฝีมือไม่ต่ำทรามแต่ยามกลางวันแสกๆ บนท้องทุ่งราบ หากประจัญบานกับทหารม้าหลายร้อยคน กองทัพศัตรูรายล้อมเข้ามาเป็นชั้นๆ สุดท้ายย่อมต้องพ่ายแพ้ ผู้ที่ฝีมือสูงเยี่ยมยังสามารถหนีเอาตัวรอด ที่หลงเหลือกว่าครึ่ง คงต้องเสียชีวิต!

ตั้งกึงน้ำตกลงใจในบัดดล ร้องว่า

"กำลังทหารมีจำนวนมากหลาย มิอาจรบพุ่งด้วย ทั้งหมดแยกย้ายเข้าหมู่บ้านป่าเขา"

เอ่ยถึงตอนนี้ เสียงฝีเท้าม้าเคลื่อนเข้าใกล้อีกระยะหนึ่ง ยาม

เหลียวหน้ามองเห็นผงคลีคละคลุ้งอบอวลคล้ายเมฆดำทะมึนกลุ่มใหญ่ครอบคลุมมา

อุ้ยเซี่ยวป๊อร้องสั้นๆ ว่า

“ย่ำแย่ ย่ำแย่แล้ว”

จบคำ ทุ่มเทฝีเท้าวิ่งตะบึง เกี่ยงเล้งกงจู้ร่ำร้องว่า

“นี่ ท่านคิดไปที่ใด?”

พลางติดตามมาอย่างกระชั้นชิด อุ้ยเซี่ยวป๊อกล่าวว่า

“ท่านยังคงกลับวังไปเถอะ ติดตามอยู่ร่วมกับข้าพเจ้า หามีประโยชน์ไม่”

เกี่ยงเล้งกงจู้แผดด่าว่า

“เซี่ยวกุ่ยจื้อโสโครก ท่านคิดหนีหรือ? ไม่ง่ายดายปานนั้น”

บทที่ 43

เลือดนองเกาะเทพมงกร

อุ้ยเซี่ยวป๊อคร่ำครวญในใจอย่างหวนโหย ครุ่นคิดขึ้น

"คิดสลัดหลุดจากกงจู้ ยังยากเย็นกว่าหลบเหลี่ยงทหารไล่ล่าอีก"

แลเห็นทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือ งอกเงยด้วยต้นเกาเหลียงแถบใหญ่ สูงเกินศีรษะคน ดังนั้นวิ่งตะบึงตรงไป

พอเร่งรุดเข้าใกล้ เห็นหลังดงเกาเหลียง มีกระท่อมชาวนาสอง หลังนอกจากนั้นปราศจากที่ซ่อนกายอื่นอีก หวนนึกถึงทหารไล่ล่าโดยสารม้าชั่วพริบตาจะติดตามมาถึง ดังนั้นมุดปราดไปในดงเกาเหลียง

พลันรู้สึกเสื้อผ้าที่กลางหลัง ถูกคนตะปบคว้าไว้ จากนั้นได้ยินเกี่ยงเล้งกงจู้กล่าวว่า

"ท่านคิดหนี?"

อุ้ยเซี่ยวป๊ออับจนปัญญา เหลียวหน้ามากล่าวว่า

"ท่านไปหลบซ่อนทางด้านนั้น รอจนทหารไล่ล่าผ่านไปแล้ว ค่อยว่ากล่าวกัน"

"ไม่ ข้าพเจ้าจะอยู่ร่วมกับท่าน"

ประมุขนิกายเทพมังกรคำรามอย่างขุ่นแค้น ฟาดติดต่อกันหลายฝ่า
อหลบเลี่ยงได้สองฝ่ามือ ไม่อาจรอดพ้นจากฝ่ามือที่สาม ถกฟาดก

พลางคืบคลานเข้าดงเกาเหลียง แอบอิงอยู่ข้างกายอุ้ยเซี่ยวป้อ

ทั้งสองมิทันซ่อนกายไว้ ได้ยินเสียงฝีเท้าดังขึ้น เจ็งยิ้ว ส่งเสียงร้องว่า

"เซียงกง (คำยกย่องบุรุษหนุ่ม)"

อุ้ยเซี่ยวป้อชะโงกศีรษะมอง เห็นเจ็งยิ้วและมกเกี่ยมพิ้ง วิ่งเคียงบ่าเคียงไหล่มา จึงกล่าว

"ข้าพเจ้าอยู่ที่นี้ รีบเข้ามา"

ดรุณีทั้งสองจึงมุดปราดเข้ามา ทั้งสี่บ่ายโฉมสู่ส่วนลึกของดงเกาเหลียง อาศัยต้นเกาเหลียงปกปิดร่องรอย คาดว่าทหารไล่ล่ายากพบเห็น ค่อยคลายใจลง

มินานให้หลัง ได้ยินทัพทหารควบม้าผ่านทางหลวงไปอุ้ยเซี่ยวป้อครุ่นคิดขึ้น

"คราก่อนเรากับอาคอ ซือแป่ซีเกาลั้ง และเด็กโสโครก แต้โคก-ซวงก็มีสี่คน ล้วนหลบซ่อนในพงสาลี โอ หากแม้นคนข้างกายมิใช่กงจู้ที่เผ็ดร้อนดุร้ายนี้ เปลี่ยนเป็นอาคอ คงสุขสำราญนัก อาคอตอนนี้มิทราบอยู่ที่ใด? ดูท่าเป็นภรรยาของแต้โคกซวงแล้ว?"

พลันได้ยินที่ไกลตา บังเกิดสุ้มเสียงผู้คนตวาดว่า จากนั้นทหารหน่วยหนึ่งหยุดม้าไว้ ในเสียงฝีเท้าม้าดังสับสน ตรวจค้นมายังทิศทางด้านนี้

เกี่ยงเล้งกงจู้ร้องโพล่งอย่างแตกตื่น

"พวกมันพบเห็นพวกเราแล้ว"

อ้ยเซี่ยวป้อกล่าวอย่างเยือกเย็น

"อย่าได้ส่งเสียง พวกมันมองไม่เห็น"

"ท่านทราบได้อย่างไร พวกมันมิใช่ตรวจค้นเข้ามาแล้วหรือ?"

ได้ยินคนผู้หนึ่งร้องดังๆ ว่า

"ม้าโดยสารของคนร้าย ล้วนทอดซากอยู่ที่นี้ คงหลบหนีไปไม่ไกล ทั้งหมดตรวจค้นโดยละเอียด"

เกี่ยงเล้งกงจู้ครุ่นคิดในใจ

"ที่แท้เป็นเช่นนี้ ม้าตายเหล่านั้นทำร้ายผู้คนมิน้อย"

ขณะครุ่นคิด ยืดกุมมือซ้ายอุ้ยเซี่ยวป้อไว้อย่างแนบแน่น

แคว้นเลี่ยวตังแถบนอกกำแพงใหญ่ พื้นดินอุดมสมบูรณ์ พอปลูกต้นเกาเหลียง ก็มีพื้นที่นับร้อยพันไร่ หากซุกซ่อนอยู่ภายใน ยากสืบเสาะพบพาน แต่เกาเหลียงชานเมืองนครหลวงงอกเงยประปราย ดงเกาเหลียงที่อุ้ยเซี่ยวป้อทั้งสี่หลบซ่อนกาย มีเพียงยี่สิบสามสิบไร่ เหล่าทหารหากตรวจค้นเข้ามาเช่นนี้ ชั่วพริบตาต้องถูกจับกุมได้

ได้ยินเสียงทหารยิ่งมายิ่งคุกคามเข้าใกล้ อุ้ยเซี่ยวป้อพลันกล่าวเบาๆ

"พวกเราไปยังห้องหับทางด้านนั้น"

พลางสาวเท้าไปยังกระท่อมชาวนาสองหลังนั้นก่อนดรุณีทั้งสามตามติดอยู่ด้านหลัง พออ้อมผ่านรั้ว ผลักประตูห้องเข้าไป เห็นในกระท่อมเวิ้งว้างไร้ผู้คน มุมห้องกองสุมเครื่องมือทำนามิน้อย

อุ้ยเซี่ยวป้อสะอึกปราดไป หยิบฉวยเสื้อฟางหลายตัว ส่งต่อดรุณีทั้งสามกล่าวว่า

"รีบคลุมลงบนร่าง"

ตนเองก็คลุมเสื้อฟาง สวมหมวกกุ่ยเล้ย ทรุดนั่งอยู่มุมห้อง

เกี่ยงเล้งกงจู้หัวร่อพลางกล่าว

"พวกเราล้วนเป็นชาวนา กลับน่าเล่นนัก"

มกเกี่ยมพิ้งส่งเสียงดังซู่ กล่าวเบาๆ

"มาแล้ว"

ได้ยินเสียงโครม ประตูห้องถูกผลักเปิด ทหารเจ็ดแปดคนฮือโหมเข้ามา อุ้ยเซี่ยวป้อและพวกรีบเบือนศีรษะไป มิกล้าจับจ้องมองตรงๆ

ชั่วครู่ให้หลัง ได้ยินคนผู้หนึ่งร้องดังๆ ว่า

"ที่นี่ไม่มีคน ชาวนาล้วนออกไปทำนา"

อุ้ยเซี่ยวป้อรู้สึกสุ้มเสียงคนผู้นี้คุ้นหูยิ่ง ดังนั้นชำเลืองมอง เห็นกลับเป็นเตี่ยเลี้ยงตง ซึ่งตนเรียกตัวมาจากเมืองเทียนจิน ถึงกับแตกตื่นทั้งลิงโลด

ทหารผู้หนึ่งร้องโพล่งว่า

"ตั่วนั้ง ผู้คนสี่คนนี้..."

เตี่ยเลี้ยงตงตวาดสอดขึ้น

“ทั้งหมดล้วนออกไป เราจะตรวจค้นอย่างละเอียด ห้องหับแคบเล็กปานนี้ พวกเจ้าเบียดเสียดยัดเยียดกัน กระทั้งหมุนตัวยังทำไม่ได้”

เหล่าทหารรับคำ ล้วนล่าถอยออกจากห้อง

เตี่ยเลี้ยงตงร้องดังๆ ว่า

“อืมม์ ที่นี้มิมีคนแปลกหน้ามา”

พลางสาวเท้าไปยังตึกช่วงหลัง ชะโงกศีรษะมอง พลันอุทานดังเอ๊ะ งงงันวูบ แล้วถดถอยกลับมา

พอบรรลุถึงเบื้องหน้าอุ้ยเซี่ยวป้อ ก็ล้วงทองคำแท่งหนึ่ง เงินสามแท่งจากอกเสื้อ วางลงที่แทบเท้าอุ้ยเซี่ยวป้ออย่างแผ่วเบา ร้องว่า

“ที่แท้ผู้คนเหล่านั้นหลบหนีขึ้นเหนือแล้ว พวกมันทราบว่าพระองค์ทรงพิโรธ หากจับตัวได้ต้องถูกตัดศีรษะ ดังนั้นหลบหนีไปไกลโขยิ่งไกลยิ่งประเสริฐ”

กัมกายลงยื่นสองมือโอบอุ้ยเซี่ยวป้อ โยกคลอนเบาๆ จากนั้นหมุนกายออกจากห้อง ตวาดว่า

“คนร้ายหลบหนีขึ้นเหนือแล้ว ทั้งหมดรีบตาม”

อุ้ยเซี่ยวป้อทอดถอนใจ ครุ่นคิดขึ้น

“เตี่ยเลี้ยงตงถือคุณธรรมต่อเรา เรื่องนี้หากถูกเปิดโปง มันคงมิอาจรักษาศีรษะไว้”

ได้ยินเสียงผีเท้าม้าดังระรัว เหล่าทหารขึ้นม้าไล่ล่าสู่ทิศเหนือ เกี่ยงเล้งกงจัโพล่งว่า

“นายทหารนั้นพบเห็นพวกเราชัดๆ ไฉนบอกว่า...โอ มันยังกำนัลเงินทองแก่ท่าน ที่แท้เป็นสหายของท่าน”

อุ้ยเซี่ยวป้อชักชวนว่า

“พวกเราไปทางประตูหลังเถอะ”

ซุกเก็บเงินทองไว้ในอกเสื้อ สาวเท้าสู่เขตตึกช่วงหลัง เห็นใต้ชายคาตึกนั่งไว้ด้วยผู้คนแปดเก้าคนกำลังจับตามองมาพอดี

อุ้ยเซี่ยวป้อกวาดตามองแวบหนึ่ง ถึงกับร้องโพล่งสุดเสียง หมุน

กายหมายหลบหนี แต่มิทันก้าวเท้าออก คอเสื้อตึงวูบ ถูกคนหิ้วลอยขึ้น สุ้มเสียงหนึ่งกล่าวอย่างเย็นชา

"คิดหนีหรือ?"

ผู้กล่าววาจาคือประมุขนิกายเทพมังกร!

ผู้คนอีกแปดคนคืออั้งฮูหยิน ผู้วิเศษอ้วนเตี้ย เล็กซิงแซ เทวทูตมังกรเขียวโค้วเซาะเต้ง เทวทูตมังกรแดงนักพรตบ้อกึง เทวทูตมังกรดำเตียตาง้วย เทวทูตมังกรเหลืองตั้งแป๊ะกัง ยังมีดรุณีอีกนางหนึ่งกลับเป็นปิงอี๋ ที่แท้ชนชั้นผู้นำของนิกายเทพมังกร ล้วนชุมนุมอยู่ที่นี้

เกี่ยงเล้งกงจู้กระซากเสียงว่า

"ท่านฉุดรั้งเขาไยกัน?"

พลางตวัดเท้าเตะใส่ประมุขนิกายเทพมังกร

ประมุขนิกายเทพมังกรลดมือซ้ายลงเล็กน้อยงอนิ้วดีดใส่หลังเท้านาง เกี่ยงเล้งกงจู้อุทานดังอา รู้สึกปวดแปลบสุดทนทาน ร่างร่วงฟาดลงกับพื้น!

อุ้ยเซี่ยวป้อยามลอยตัวอยู่กลางอากาศ ร้องว่า

"ก่าจู้และฮูหยินเสพสุขเทียบเทพยดา อายุขัยสูงล้ำเทียมฟ้า ศิษย์อุ้ยเซี่ยวป้อขอน้อมพบ"

ประมุขนิกายเทพมังกร แค่นหัวร่ออย่างเย็นชา กล่าวว่า

"ยากนักที่เจ้ายังจดจำวาจาสองประโยคนี้ได้"

"ศิษย์จดจำวาจาสองประโยคนี้จนขึ้นใจ เช้าตรู่พอตื่นขึ้นท่องตลบหนึ่ง ตอนล้างหน้าท่องตลบหนึ่ง ยามรับประทานอาหารเช้าท่องตลบหนึ่ง เมื่อรับประทานอาหารเที่ยงท่องตลบหนึ่ง ขณะรับประทานอาหารค่ำก็ท่องตลบหนึ่ง ก่อนนอนยังท่องอีกตลบหนึ่ง ไม่เคยขาดตกบกพร่องมาก่อน"

นับแต่เกาะเทพมังกรถูกปืนใหญ่ถล่มทลาย สาวกในนิกายบ้างตกตาย บ้างแตกกระจัดกระจาย เพียงหลงเหลือพวกพ้องเก่าแก่มิกี่คนระหกระเหินในยุทธจักร ตอนท่องคำ "เสพสุขเทียบเทพยดา อายุขัยสูงล้ำเทียมฟ้า" ก็ไม่กระตือรือร้นเท่าใด

ยามนี้ ประมุขนิกายเทพมังกรได้ยินอุ้ยเซี่ยวป้อประจบสอพลอออด

พึงพอใจมิได้ วางร่างอุ้ยเซี่ยวป้อลงกับพื้นสีหน้าอันเย็นชากระด้าง ปรากฏรอยยิ้มขึ้นวูบ

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวอีกว่า

"บริวารวันนี้พบกับก่าจู้ รู้สึกคึกคักเข้มแข็งขึ้นอักโข เพียงแต่มีเรื่องหนึ่งไม่เข้าใจ"

"เรื่องอันใด?"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวอย่างเป็นจริงเป็นจัง

"ครั้งสุดท้ายที่แยกจากกับก่าจู้และฮูหยิน เป็นช่วงเวลายาวนานมิน้อย ไฉนก่าจู้คล้ายอายุเยาว์ขึ้นเจ็ดแปดปี? ฮูหยินยิ่งแปรเปลี่ยนเป็นม่วยม่วย (น้องสาว) ข้าพเจ้า? นับว่าประหลาดแท้"

อั้งฮูหยินที่ด้านข้างหัวร่อคิกคักดังเจื้อยแจ้ว ยื่นมือหยิกแก้มอุ้ย-เซี่ยวป้อคราหนึ่ง กล่าวว่า

"วานรน้อย ความสามารถในการประจบนับเจ้าเป็น อันดับหนึ่ง"

เกี่ยงเล้งกงจู้โทสะประดัง กระชากเสียงว่า

"สตรีนี้หน้าด้านนัก ไฉนลงมือลงเท้า?"

อั้งฮูหยินหัวร่อพลางกล่าวว่า

"เราเพียงลงมือ มิได้ลงเท้า เอาเถอะ จะลงเท้าสักครา"

พลางตวัดเท้าซ้ายขึ้น เตะก้นเกี่ยงเล้งกงจู้อย่างหนักหน่วงคราหนึ่ง สร้างความเจ็บปวดแก่นางจนส่งเสียงร้องออกมา

พลันได้ยินเสียงฝีเท้าดังเร่งร้อน ชั่วพริบตาดังจากทั่วสี่ทิศแปดทางมิทราบมีทหารมากมายเท่าใดรายล้อมกระท่อมชาวนาไว้อย่างแน่นหนา

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

"ก่าจู้ปราดเปรื่องเทียมเทพยดา จู่โจมคราใดล้วนได้ชัย โปรดนำบริวารทะลวงฝ่าออกไปเถอะ"

ในใจครุ่นคิดขึ้น

"ประมุขนิกายเทพมังกร ผู้วิเศษอ้วนเตี้ยและพวกล้วนมีฝีมือสูงเยี่ยม หากคิดทะลวงฝ่าจากวงล้อมคงไม่ยากนัก"

ยามนั้น ได้ยินเสียงฝีเท้าม้าดังจากที่ไกลตา ปรากฏทหารอีก

หน่วยหนึ่งรุดมาสมทบ ประมุขนิกายเทพมังกรสั่นศีรษะกล่าวว่า

"ทหารมีกำลังมากหลาย พวกเรามิมีม้า ไม่อาจทะลวงฝ่าออกไป"

ได้ยินเสียงโครม ประตูกระท่อมถูกผลักเปิด ทหารสิบกว่าคนวิ่งตะบึงเข้ามา ผู้นำหน้าสองคนเข้าสู่เขตตีกหลัง กวาดตามายังทุกผู้คนแวบหนึ่ง คนผู้หนึ่งกล่าวว่า

"ล้วนเป็นชนชั้นชาวนา"

ฟังจากสุ่มเสียง กลับเป็นเฮ้งจิ้นป้อ ซึ่งมีความสามารถในการเลี้ยงม้า

อุ้ยเซี่ยวป้อลิงโลดยิ่งเหลียวหน้ามองเห็นบุคคลที่ข้างกายเฮ้งจิ้นป้อคือซุนซือโคก ทั้งสองล้วนโบกมือให้เหล่าทหารล่าถอย ออกไปซุนซือโคกร้องว่า

"นี่พวกเจ้าเห็นคนร้ายหลบหนีมาหรือไม่...ไม่เห็นหรือ? ประเสริฐมาก พวกเราไปตรวจค้นสถานที่อื่น"

อุ้ยเซี่ยวป้อขบคิดอย่างว่องไว

"คราวนี้เราตกไปในเงื้อมมือประมุขนิกายเทพมังกรต่อให้ เล่นลิ้นคารมอย่างไร สุดท้ายคงต้องตกตาย ยังคงติดตามเฮ้งจิ้นป้อและซุนซือโคกไป หลุดพ้นจากเงื้อมมือประมุขนิกายเทพมังกร ก่อนค่อยขอให้ทั้งสองปลดปล่อยเรา"

แลเห็นเฮ้งจิ้นป้อและซุนซือโคกหันกายหมายจากไป จึงกล่าว

"เฮ้งซากอ (พี่ที่สาม) ซุนสี่กอ (พี่ที่สี่) ข้าพเจ้าคือ อุ้ยเซี่ยวป้อ ท่านนำพาข้าพเจ้าออกไป"

กาลก่อนอุ้ยเซี่ยวป้อยกย่องเตียยง เตี่ยคังนี้ เฮ้งจิ้นป้อ ซุนซือโคกเป็นพี่ จึงเรียกหาทั้งสองเป็นซากอและสี่กอ

ซุนซือโคกกล่าวว่า

"ใบหูเราพลันหนวกไป มิได้ยินวาจาใด"

เฮ้งจิ้นป้อกล่าวว่า

"น้องชาวนานี้บอกว่ามิมีเงินทองใช้สอย ถามท่านว่ามีเงินทองหรือไม่?"

"ต้องการเงินทองหรือ? ย่อมมี"

ล้วงตั๋วแลกเงินจากอกเสื้อปึกหนึ่ง ยื่นส่งต่ออุ้ยเซี่ยวป้อเอ่ยสืบต่อ

"มีคนร้ายหลบหนีออกจากนครหลวง พระองค์ทรงพิโรธส่งทหารหลายพันคนออกมาจับกุม หากจับตัวได้ให้ตัดศีรษะทันที น้องเรา สถานที่นี้อันตรายยิ่ง หากแม้นถูกจับตัวไปเสียชีวิต ออกจะน่าเสียดายนัก"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

"พวกท่านจับตัวข้าพเจ้าไปเถอะ ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้ายินยอมติดตามพวกท่านไป"

เฮ้งจิ้นป้อกล่าวว่า

"ท่านคิดรับราชการทหาร? ฮา ฮา นี่มิใช่เรื่องล้อเล่น เบื้องนอกมีหน่วยอาวุธปืน ขึ้นตรงต่อพระองค์พกปืนไฟครบครัน หากยิงบึมบึมออกไป ต่อให้ท่านมีฝีมือสูงล้ำกว่านี้ ก็ต้านทานไม่ได้"

อุ้ยเซี่ยวป้อฉุกคิดขึ้น

"มีหน่วยอาวุธปืนยิ่งประเสริฐ ประมุขนิกายเทพมังกรคงมิกล้าเคลื่อนไหวโดยพลการ"

ดังนั้นรีบกล่าวว่า

"ข้าพเจ้ามีวาจากราบทูลต่อพระองค์ พวกท่านนำพาข้าพเจ้าไปเถอะ"

เฮ้งจิ้นป้อกล่าวว่า

"พระองค์พอพบท่าน จะตัดศีรษะท่านในบัดดล อ้อ พวกเราจะทิ้งม้าไว้สิบสามตัว ให้พวกท่านดูแลคนละตัว อีกแปดปีสิบปี ค่อยส่งกลับไปยังนครหลวง หากมีม้าตัวใดตายไป ต้องชำระเงินชดใช้"

กล่าวพลางสาวเท้าสู่ภายนอก อุ้ยเซี่ยวป้อร้อนรุ่มใจยิ่ง สะอึกปราดไปฉุดรั้งไว้ ร้องว่า

"เฮ้งซากอ ท่านรีบนำพาข้าพเจ้าไป"

ทันใด ปรากฏมือใหญ่ข้างหนึ่งทาบลงบนศีรษะ ได้ยินประมุขนิกายเทพมังกรกล่าวว่า

"น้องเรา นายท่านนี้เปี่ยมกุศลเจตนา เจ้าอย่าได้วุ่นวายไป"

ซุนซือโคกร้องดังๆ ว่า

"มิผิด พวกเรารีบไล่ล่าคนร้ายไป"

อุ้ยเซี่ยวป้อทราบว่า ชีวิตของตนตอนนี้ตกอยู่ในเงื้อมมือประมุข

นิกายเทพมังกร ขอเพียงมันแผ่พุ่งกำลังภายในออก มันสมองตนจะไหลทะลักออกมา

แต่ไม่ตกตายในตอนนี้ มินานให้หลังก็ต้องเสียชีวิต ดังนั้นร้องว่า

"พวกท่านรีบคร่ากุมข้าพเจ้าไป ข้าพเจ้าคืออุ้ยเซี่ยวป้อ"

ทุกผู้คนพอฟัง ล้วนงงงันวูบ ซุนซือโคกหัวร่อ ฮาฮา กล่าวว่า

"อุ้ยเซี่ยวป้อเป็นบุรุษหนุ่มอายุสิบกว่าปี ท่านผู้เฒ่าอายุเกือบแปดสิบดัดสุ้มเสียงจนแหลมเล็ก ไยมิใช่น่าหัวร่อนัก?"

พลางกระตุกแขนเสื้อเฮ้งจิ้นป้อ ก้าวยาวๆ ออกไป ได้ยินเสียงตวาดสั่งว่า

"ทิ้งม้าไว้ที่นี่สิบสามตัว เพื่อเป็นการส่งข่าวแก่ทหารที่ติดตามเผากระท่อมสองหลังนี้ทิ้ง ไม่ให้โจรร้ายใช้ซ่อนกาย"

เหล่าทหารรับคำ มีคนจุดไฟเผากระท่อม จากนั้นเสียงฝีเท้าม้าดังระรัว ทั้งหมดควบม้าขึ้นเหนือ

อุ้ยเซี่ยวป้อทอดถอนใจครุ่นคิดขึ้น

"คราครั้งนี้ต้องตายแน่แล้ว เฮ้งซากอ ซุนสี่กอกลัวเรา รั้งอยู่ที่นี้ทั้งยังมีทหารติดตามมา ดังนั้นไม่ไว้ไมตรีใดๆ"

แลเห็นมุมกระท่อมลุกไหม้ บังเกิดเสียงดังพึบพับ เปลวไฟค่อยๆ ลุกลามเข้ามา ประมุขนิกายเทพมังกร แค่นหัวร่อ กล่าวว่า

"สหายของท่านถือคุณธรรมนัก ทั้งกำนัลเงินทองและทิ้งม้าให้พวกเราไปกันเถอะ"

เจ็งยิ้วประคองเกี่ยงเล้งกงจู้ขึ้น ทั้งหมดออกทางประตูหลัง อ้อมมายังหน้ากระท่อม เห็นใต้ต้นไม้ใหญ่ผูกม้าพ่วงพีสิบสามตัวไว้จริงๆ ในจำนวนนั้น สองตัวประดับอานบังโกลนใหม่เอี่ยมลออ แสดงว่าเป็นม้าโดยสารของเฮ้งจิ้นป้อและซุนซือโคก

ประมุขนิกายเทพมังกรสะบัดมือซ้ายวูบ ในเสียงควับควับ ซัดกระบี่สั้นออกสี่เล่ม จากนั้นเป็นเสียงกร๊อบกร๊อบ กิ่งไม้สี่ต้นถูกกระบี่สั้นตัดหักสะบั้น

เทวทูตมังกรเหลืองกล่าวว่า

"กระบี่ของก่าจู้ไร้ผู้ต้านทานเปรียบติด พวกเจ้าทั้งสี่หากคิดหลบหนีจะประสบชะตากรรมเฉกเช่นกิ่งไม้ทั้งสี่"

พุ่งกายปราดไป เก็บกระบี่สั้นทั้งสี่เล่มประคองคืนต่อประมุขนิกายเทพมังกร

ทั้งหมดแยกย้ายโดยสารม้าสิบสามตัว เล็กซิงแซควบม้านำหน้าม้าสิบสามตัวเรียงรายเป็นเส้นเดียว ห้อตะบึงสู่ทิศตะวันออกเฉียงใต้

อุ้ยเซี่ยวป้อมุ่งหวังว่ามีทหารติดตามมา คร่ากุมเขากลับไป ดังฮีทรงเมตตาต่อเขา ไม่แน่นักว่าจะตัดศีรษะมันจริงๆ ประมุขนิกายเทพ-มังกรนิสัยโหดเหี้ยมอำมหิต มิทราบจะเคี่ยวเข็ญทรมานเขาอย่างไร

แต่ตลอดรายทาง ไม่ได้ยินเสียงฝีเท้าม้าติดตามมา ม้าโดยสารของทุกผู้คนล้วนเป็นม้าพ่วงพีที่เฮ้งจิ้นป้อเลือกเฟ้น พุ่งทะยานรวดเร็วดุจเหินบิน ต่อให้มีทหารติดตามมา ก็ไม่อาจตามทัน

ระหว่างทางนอกจากเกี่ยงเล้งกงจู้ส่งเสียงแผดด่าบุคคลอื่นล้วนเงียบงันไม่ส่งเสียง ภายหลังเทวทูตมังกรเหลืองสกัดจุดใบ้ของเกี่ยงเล้งกงจู้ นางแม้ขุ่นเคืองแน่นอก ก็ไม่สามารถด่าได้

ประมุขนิกายเทพมังกร นำพาทุกผู้คนมุ่งสู่ทิศตะวันออกเฉียงใต้ยามค่ำคืนค้างแรมกลางท้องทุ่งร้าง อุ้ยเซี่ยวป้อคิดหลบหนีหลายครา แต่สติปัญญาประมุขนิกายเทพมังกร หาเป็นรองอุ้ยเซี่ยวป้อ ทุกครั้งล้วนถูกต่อยอีกหลายหมัด ไหนเลยหนีรอดได้?

หลายเดือนให้หลังมาถึงชายฝั่งทะเล เล็กซิงแซล้วงตั๋วแลกเงินจากตัวอุ้ยเซี่ยวป้อหลายใบ ว่าจ้างเรือใหญ่ลำหนึ่ง

อุ้ยเซี่ยวป้อคร่ำครวญในใจอย่างหวนโหย หวนนึกถึงแม้แต่ค่าจ้างเรือออกทะเล ยังต้องให้ตนเป็นผู้จ่ายยิ่งขุ่นแค้นแน่นอก

ทั้งหมดพอขึ้นเรือ เรือใหญ่ก็กางใบแล่นสู่ทิศตะวันออกอุ้ยเซี่ยวป้อครุ่นคิดขึ้น

"คราครั้งนี้คงเดินทางกลับเกาะเทพมังกร เต่าชรายอมต้องนำบิดาไปป้อนอสรพิษ"

หวนนึกถึงสภาพที่ฝูงอสรพิษเลื้อยพันรัดร่าง แยกเขี้ยว รุมฉกกัด

ถึงกับสยิวกายอย่างหนาวเหน็บ ครุ่นคิดขึ้น

"มิทราบเราจะเจาะทะลวงท้องเรือเป็นรูใหญ่อย่างไร ให้ทั้งหมดตกตายตามกัน"

แต่ทว่าคนของนิกายเทพมังกรทราบว่า อุ้ยเซี่ยวป้อกลอกกลิ้งมากเล่ห์ เฝ้าควบคุมอย่างเข้มงวด ไหนเลยเปิดโอกาสให้ฉกฉวยได้?

อุ้ยเซี่ยวป้อหวนนึกถึงกาลก่อน เคยไปยังเกาะเทพมังกรสองคราครั้งแรกโดยสารเรือร่วมกับปึงอี่คลอเคลียสนิทสนม ครั้งที่สองนำกำลังทหารมาโอ่อ่าภูมิฐานยิ่ง ครานี้กลับถูกคนเตะต่อย เป็นตายยากหยั่งคาด ย่อมผิดแผกกันไกลโข

นับแต่พบปึงอี่ในกระท่อมชาวนา ควบขับม้าเคียงคู่ โดยสารเรือลำเดียวกัน นางกลับเย็นชากระด้างเงียบงันไร้วาจา แม้ไม่มาเคี่ยวเข็ญทรมานตน แต่มิเหลือบแลตนแม้สักแวบเดียว

อุ้ยเซี่ยวป้อบางครั้งเข้าใจว่า ปึงอี่สยบอยู่ใต้อำนาจประมุขนิกายเทพมังกร ไม่กล้าแสดงท่าทีต่อตน บางคราหวนนึกถึง ตนหลงกลต่อนางซ้ำๆ ซ้อนๆ อดขุ่นแค้นคลั่งใจมิได้

เดินเรือเป็นเวลาหลายวัน ในที่สุดมาถึงเกาะเทพมังกรจริงๆ

เล็กซิงแซ และผู้วิเศษอ้วนเตี้ยควบคุมตัวอุ้ยเซี่ยวป้อ เกี่ยงเล้งกงจู้ มกเกี่ยมพิ้ง และเจ็งยิ้ว ขึ้นฝั่งก่อน เทวทูตมังกรเหลืองก็คุกคามคนเรือขึ้นจากเรือ

คนเรือผู้หนึ่งแสดงท่าทีอิดเอื้อน เทวทูตมังกรเหลืองก็ปลิดชีวิตมันในดาบเดียว ที่หลงเหลือแตกตื่นจนขวัญหนีดีฝ่อ ไหนเลยกล้าส่งเสียง? ได้แต่ติดตามขึ้นไปแต่โดยดี

แลเห็นต้นไม้บนเกาะไหม้เกรียม เศษอิฐกระเบื้องเกลื่อนกลาด ปรากฏร่องรอยถูกระเบิดอยู่ทุกหนแห่ง ในพุ่มไม้ส่งกลิ่นเหม็นคละคลุ้งตามรายทางเต็มไปด้วยซากกระดูกงู

พอบรรลุถึงหน้าตึก เห็นกำแพงโค่นล้ม ต้นไผ่หักสะบั้น ห้องหับที่ก่อสร้างจากไม้ไผ่หลายสิบหลังล้วนพังทลายสิ้น

ประมุขนิกายเทพมังกรยืนแน่วนิ่ง เทวทูตมังกรเหลือง และพวก

ล้วนมีสีหน้าขุ่นแค้น เทวทูตมังกรดำเตียตาง้วยพลันร่ำร้องว่า

"อั้งก่าจู้กลับเกาะมาแล้ว สาวกนิกายทุกสารทิศรีบออกมาน้อมพบก่าจู้"

มันมีกำลังภายในลึกล้ำกล้าแข็ง พอเกร็งลมปราณร่ำร้อง กระแสเสียงจึงกังวานไปไกลหลายลี้

ชั่วครู่ให้หลังร้องทบทวนอีกสองครา ได้ยินในหุบเขาบังเกิดเสียงสะท้อนดังมาอย่างเลือนลางว่า

"กลับเกาะมาแล้ว น้อมพบก่าจู้...กลับเกาะมาแล้ว น้อมพบก่าจู้"

แต่ผ่านไปเนิ่นนาน ทุกที่ทางสงบสงัด มิเพียงไม่มีสาวกในนิกายปรากฏออกมา แม้แต่เสียงขานรับสักคำก็ไม่ได้ยิน

ประมุขนิกายเทพมังกรหันควับมา ถลึงจ้องมองอุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวเสียงเย็นชา

"เจ้าใช้ปืนใหญ่ถล่มเกาะ ทำลายล้างนิกายเทพมังกรล่มสลายครานี้คงสมมาดปรารถนาแล้วกระมัง"

อุ้ยเซี่ยวป้อเห็นสีหน้ามันเปี่ยมแววอาฆาตมาดร้าย ถึงกับขนลุกชันชัน กล่าวเสียงสั่นสะท้าน

"คนเก่าอยู่ครบถ้วน คนใหม่..ไม่มา อั้งก่าจู้ก็เสริมอานุภาพกาลก่อน ก่อตั้ง...นิกายขึ้นใหม่ เปิดกิจการรุ่งเรือง นี่เรียกว่ายิ่งเผายิ่งงอกงาม ยิ่งระเบิด ยิ่งรุ่งเรือง อั้งก่าจู้เสพสุขเทียบเทพยดา..."

ประมุขนิกายเทพมังกรเค้นเสียงว่า

"ประเสริฐมาก"

พลันตวัดเท้าขึ้น เตะอุ้ยเซี่ยวป้อลอยละลิ่วขึ้นไปเสียงป๊าบ เมื่อร่วงฟาดลงกับพื้นอย่างหนักหน่วง กระดูกทั่วทั้งร่างแทบหักสลาย ไม่อาจดิ้นรนลุกขึ้นอีก!

เทวทูตมังกรเหลืองสะอึกเข้ามา น้อมกายกล่าวว่า

"เรียนก่าจู้ โจรน้อยนี้มีความผิดสมควรตายหมื่นครั้ง บริวารจะแล่เนื้อมันทีละดาบ ให้มันตายอย่างแช่มช้าทรมาน"

ประมุขนิกายเทพมังกรแค่นเสียงดังเฮอะ กล่าวว่า

"ไม่ต้องร้อนรุ่มไป เด็กน้อยนี้ล่วงรู้ความลับสำคัญประการหนึ่งการฟื้นฟูของนิกายเรา เกรงว่าต้องพึ่งพามัน ยังคงอย่าเพิ่งฆ่ามันชั่วคราว"

"ถูกแล้ว ก่าจู้เล็งเห็นการณ์ไกล บริวารโง่เขลาเบาปัญญาไม่อาจล่วงรู้ความนัย"

ประมุขนิกายเทพมังกรทรุดนั่งลงบนหินใหญ่ก้อนหนึ่ง ขบคิดชั่วครู่จึงกล่าว

"นับแต่โบราณกาลมา คิดสำเร็จกิจการใหญ่ต้องเผชิญอุปสรรคมากหลาย นิกายเราได้รับอุปสรรคเล็กน้อย ไม่บังควรท้อแท้ไป ตอนนี้สาวกนิกายเรากระจัดกระจาย จะฟื้นฟูนิกายอย่างไร ทั้งหมดลองเสนอความเห็นมา"

เทวทูตมังกรเหลืองประจบว่า

"ก่าจู้ชาญฉลาดปราดเปรื่อง ต่อให้พวกเราครุ่นคิดสิบวันสิบคืนก็ไม่เทียบเท่าความคิดชั่ววูบของก่าจู้ ยังคงให้ก่าจู้บงการออกคำสั่งมา"

ประมุขนิกายเทพมังกรผงกศีรษะ กล่าวว่า

"ตอนนี้ภาระประการแรกคือ เรียกระดมสาวกนิกาย คราก่อนทหารแมนจูถล่มเกาะเรา สาวกนิกายล้มตายไปเศษหนึ่งส่วนสาม อีกสองส่วนคงกระจัดกระจายไปตามที่ต่างๆ บัดนี้ขอแต่งตั้ง เล็กซิงแซเป็นเทวทูตมังกรขาว เพื่อให้ครบจำนวนห้าเทวทูต"

อุยเชี่ยวป้อความจริงดำรงตำแหน่งเทวทูตมังกรขาว พอได้ยินประมุขนิกายเทพมังกรยกตำแหน่งให้กับเล็กซิงแซ จึงครุ่นคิดขึ้น

"บิดาจึงไม่พิสมัยตำแหน่งเทวทตมังกรขาวนี้"

เล็กซิงแซน้อมกายขอบพระคุณ ประมุขนิกายเทพมังกรกล่าวอีกว่า

"ให้เทวทูตมังกรเขียว แดง ขาว เหลือง ดำ แยกย้ายสู่ที่ต่างๆ ชักชวนสาวกเก่าก่อนกลับมา หากพบเห็นหนุ่มสาวที่มีส่วนสัดปฏิภาณเลิศล้ำก็เกลี้ยกล่อมเข้าสังกัด"

เทวทูตมังกรเหลือง ดำ เล็กซิงแซพากันน้อมกายกล่าวว่า

"น้อมรับคำสั่งก่าจู้"

เทวทูตมังกรเขียวโค้วเซาะเต้ง เทวทูตมังกรแดง นักพรตบ้อถึง

กลับเงียบงันไม่ส่งเสียง

ประมุขนิกายเทพมังกรเหลือบแลมันทั้งสองแวบหนึ่ง กล่าวว่า

“สองท่านมีวาจาใดจะกล่าว?”

เทวทูตมังกรเขียวโค้วเซาะเต้งกล่าวว่า

“เรียนก่าจู้ บริวารมีเรื่องสองประการขออนุมัติ”

“เรื่องอันใด?”

“บริวารจงรักภักดีต่อก่าจู้ตลอดมา ก่าจู้กลับไม่เชื่อถือ พวกเราประการแรกขอวิงวอนก่าจู้ประทานยาขจัดยาเม็ดมังกรพิษเปลี่ยนกล้ามเนื้อเพื่อให้พวกเราไม่ต้องพะวักพะวน รับใช้ก่าจู้ อย่างสุดความสามารถ”

ประมุขนิกายเทพมังกรกล่าวเสียงเย็นชา

“เราหากไม่มอบยาขจัดให้ พวกท่านก็ไม่ยอมปฏิบัติหน้าที่อย่างสุดความสามารถ?”

“บริวารมิกล้า ประการสอง บริวารเห็นว่าหน่มสาวเหล่านั้นใช้การมิได้ พอเกิดเรื่องใด ล้วนเตลิดหลบหนี ที่ยังติดสอยห้อยตามอยู่ข้างกายก่าจู้และฮูหยิน มีแต่พวกเราบริวารเก่าก่อนไม่กี่คน ดังนั้นหากจะฟื้นฟูนิกายใหม่ สมควรเกลี้ยกล่อมลูกผู้ชายชาตรีที่มีกำลังขวัญ อย่าได้รับหนุ่มสาวที่ปากไม่ตรงกับใจ พร่ำกล่าววาจาเหลวไหลเยี่ยงคนทรยศอุ้ยเซี่ยวป๊อนี้อีก”

มันกล่าวประโยคหนึ่ง แววสีดำบนใบหน้าประมุขนิกายเทพมังกรก็เข้มข้นขึ้นชั้นหนึ่ง สร้างความประหวั่นพรั่นใจแก่เทวทูตมังกรเขียวแต่ยังตัดใจว่ากล่าวหมดสิ้น

ประมุขนิกายเทพมังกร กวาดกราดสายตามายังเทวทูตมังกรแดงนักพรตบ้อถึง กล่าวว่า

“ท่านคิดกล่าวกระไร?”

เทวทูตมังกรแดงถอยกายไปสองก้าว กล่าวว่า

“บริวารเห็นว่า วาจาเทวทูตมังกรเขียวมีเหตุผลในเมื่อ ได้รับบทเรียนคราหนึ่ง ก็มิอาจซ้ำรอยเดิม ก่าจู้ปราดเปรื่อง เปี่ยมปัญญา ย่อมทราบว่าหนุ่มสาวเหล่านั้นใช้การไม่ได้ ทั้งไม่ พึงเชื่อถือ สมมุติเช่น...”

ชี้มือไปยังมกเกี่ยมพิ้ง เอ่ยสืบต่อ

"โกวเนี้ยน้อยนี้ ความจริงสังกัดหน่วยมังกรแดงเรา แต่พอเกิดเภทภัยก็ทรยศต่อนิกาย อยู่ร่วมกับศัตรู คนเยี่ยงนี้สมควรคร่ากุมกลับมาประหัตประหารให้คนทรยศได้สังวร"

ประมุขนิกายเทพมังกรกวาดตาผ่านหน้าเล็กซิงแซและพวก กล่าวว่า

"นี่เป็นแผนการที่ทั้งหมดหารือกันมาก่อนหรือ?"

ผู้วิเศษอ้วนเตี้ยกล่าวว่า

"เรียนก่าจู้ พวกเราไม่ได้หารือมา เพียงแต่บริวารเห็นว่า...วาจาท่านเทวทูตมังกรเขียว มังกรแดง มีเหตุผลอยู่บ้าง"

ประมุขนิกายเทพมังกร เบือนหน้ามายังเทวทูตมังกรดำ เทวทูตมังกรดำจึงกล่าว

"นิกายเราครานี้แทบล่มสลาย ตัวการย่อมเป็นโจรร้าย อุ้ยเซี่ยวป้อสำหรับกับคนเยี่ยงนี้ ไม่บังควรเชื่อถือเด็ดขาด"

ประมุขนิกายเทพมังกรผงกศีรษะกล่าวว่า

"ท่านก็อยู่ฝ่ายเดียวกับมัน เล็กซิงแซ ท่านเล่า?"

"บริวารได้รับเลื่อนเป็นเทวทูตมังกรขาว ย่อมต้องทุ่มเทชีวิตเข้ารับใช้ก่าจู้ ข้อเสนอของเทวทูตมังกรเขียวและพวก กระทำเพราะเพื่อนิกายเรา หามีเจตนาอื่นไม่"

เทวทูตมังกรเหลืองกลับกล่าวว่า

"วาจาของพวกท่าน ล้วนผิดพลาดอย่างมหันต์ ก่าจู้เล็งเห็นการณ์ไกลภูมิปัญญาเหนือล้ำกว่าพวกเราร้อยเท่าพันทวี ทั้งหมดไยต้องกล่าวมากความ? ขอเพียงปฏิบัติตามคำสั่งก่าจู้และฮูหยิน ก็ใช้การได้แล้ว"

เทวทูตมังกรเขียวกระชากเสียงว่า

"นิกายเราที่ย่อยยับอัปรา เป็นผลสืบเนื่องจากปีศาจประจบท่านครึ่งหนึ่ง ท่านพร่ำประจบสอพลอมีประโยชน์ใดต่อนิกายเราและก่าจู้?"

เทวทูตมังกรเหลืองร่ำร้องว่า

"ปีศาจประจบใด ท่าน...ท่านคิดทรยศหรือ?"

เทวทูตมังกรเขียวแค่นเสียงอย่างขุ่นเคือง เลื่อนมือแตะด้ามกระบี่

เทวทูตมังกรเหลืองต้องถอยกายอย่างลืมตัวก้าวหนึ่ง โพล่งว่า

"ครั้งกระโน้นท่านทรยศต่อก่าจู้ ดีที่ก่าจู้และฮูหยินเมตตาการุณย์ไม่ถือสาหาความ วันนี้...วันนี้ยังคิดทรยศอีก?"

เทวทูตมังกรเขียว แดง ดำ เล็กซิงแซ และผู้วิเศษอ้วนเตี้ยล้วนถลึงจ้องมองประมุขนิกายเทพมังกร ไม่กล่าวว่ากระไร

ประมุขนิกายเทพมังกรหันขวับมายังเทวทูตมังกรเหลือง ตาทอประกายอำมหิตวูบ

เทวทูตมังกรเหลืองใจหายวาบ ถอยกายอีกก้าวหนึ่ง กล่าวว่า

"ก่าจู้ พวกมันทั้งห้า...เอาใจออกห่าง ต้องกำจัดฆ่าทิ้ง"

ประมุขนิกายเทพมังกรกล่าวเสียงแผ่วทุ้ม

"เมื่อครู่ท่านบอกว่าอะไร?"

"บริวาร..."

"ครั้งกระโน้นพวกเราสัตย์สาบานว่า หากเอ่ยอ้างพาดพิงถึงเรื่องเก่าก่อน จะทำอย่างไร?"

เทวทูตมังกรเหลือง แตกตื่นจนขวัญหนีดีฝ่อ กล่าวว่า

"ก่าจู้...โปรดเมตตาผ่อนผัน บริวารเพียงจงรักภักดี หามีเจตนาอื่นไม่"

ประมุขนิกายเทพมังกรเค้นเสียงว่า

"ครั้งกระโน้นเรากับฮูหยินสาบานว่า หากยังครุ่นคิดถึงความแค้นเก่าก่อน ก็ต้องลงสู่บึงมังกร ถูกเหล่าอสรพิษฉกกัด ทุกผู้คนลืมเลือนเรื่องนี้แต่แรก มีแต่ท่านครุ่นคิดคำนึงถึง หาโอกาสกระตุ้นยุแหย่ ที่แท้มีเจตนาใด?"

เทวทูตมังกรเหลืองหน้าซีดเผือด เข่าอ่อนระทวยคุกลงกับพื้นกล่าวว่า

"บริวารทราบความผิดแล้ว ภายหน้าไม่กล้าเอ่ยอ้างถึง อีกตลอดกาล"

"ไหนเลยยังมีภายหน้า? ท่านจะพาตัวสู่บึงมังกรหรือให้ เราชักนำไป?"

เทวทูตมังกรเหลืองร่ำร้องสุดเสียง หงายร่างตีลังกาไป ด้านหลังวิ่งตะบึงอย่างสุดฝีเท้า

ประมุขนิกายเทพมังกรรอจุนมันวิ่งตะบึงไปหลายวา จึงก้มกายลงเก็บก้อนหินก้อนหนึ่ง สะบัดซัดออกแหวกฝ่าอากาศดุจดาวตก ได้ยินเสียงแผดร้องโหยหวน ก้อนหินซัดต้องศีรษะด้านหลังของเทวทูตมังกรเหลืองร่างดีดกระดอนขึ้นแล้วร่วงฟาดลง ชักกระตุกสองสามคราก็เสียชีวิต!

ที่แท้ประมุขนิกายเทพมังกรเห็นเทวทูตมังกรเขียว และพวกทั้งห้ารวมกำลังกัน แม้อาศัยพลังฝีมือของตนบวกกับอั้งฮูหยิน และเทวทูตมังกรเหลือง สามารถสยบได้ แต่นิกายเทพมังกร หลังจากถูกปืนใหญ่ถล่มทลายก็หลงเหลือเพียงไม่กี่คนเทวทูตมังกรเหลืองรู้จักประจบสอพลอไม่มีความสามารถใหญ่หลวงใด หากปลิดชีวิตเทวทูตมังกรเขียวและพวกบริวารของมันนับว่าสลายสิ้น

พริบตานั้น แยกแยะผลประโยชน์และข้อเสียหายอย่างว่องไว จากนั้นปลิดชีวิตเทวทูตมังกรเหลือง ที่ปราศจากคุณค่าความหมายทิ้งเพื่อระบายโทสะของเทวทตมังกรเขียวและพวก

เทวทูตมังกรดำและเล็กซิงแซน้อมกายกล่าวว่า

“ก่าจู้มีวาจาหนักแน่นดุจขุนเขา ประหารคนโฉดชั่ว เป็นที่เลื่อมใสของบริวารนัก”

เทวทูตมังกรเขียวแดงผู้วิเศษอ้วนเตี้ยก็กล่าวว่า

“ขอบพระคุณก่าจู้”

ทั้งห้าปกติเห็นเทวทูตมังกรเหลืองรู้จักแต่ประจบสอพลอเหยียดหยามดูแคลนมันยิ่งยามนี้เห็นประมุขนิกายเทพมังกร ปลิดชีวิตมันกับมือล้วนสบอารมณ์ยิ่ง

ประมุขนิกายเทพมังกร ชี้มือไปยังอุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

“เรามิใช่คิดละเว้นชีวิตมัน เพียงแต่เด็กน้อยนี้ทราบว่า สุดเหนือของแควันเลี่ยวตัง มีขุมทรัพย์แห่งหนึ่งต้องใช้มันนำทาง หากได้รับขุมทรัพย์ก็สามารถก่อสร้างนิกายเทพมังกรขึ้นใหม่”

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวต่อ

“เมื่อครู่พวกท่านทั้งห้าบอกว่า หนุ่มสาวเหล่านั้นไม่บังควรเชื่อถือตักเตือนเราอย่าได้ซ้ำรอยเดิม เราหลังจากขบคิดใคร่ครวญ รู้สึกมีเหตุผล

ขอคล้อยตามข้อเสนอพวกท่าน ภายหน้าตอนรับสาวกนิกาย จะเลือกเฟ้นโดยเคร่งครัด มิให้คนชั่วร้ายปะปนเข้ามา"

เทวทูตมังกรเขียวและพวก ล้วนมีสีหน้าปีติลิงโลด พากันน้อมกายขอบพระคุณ

ประมุขนิกายเทพมังกร ล้างขวดเคลือบออกมาสามใบ เทยาเม็ดชนิดต่างๆ จากขวดยา ในสามเม็ดมีสองเล็กหนึ่งใหญ่ แบ่ง เป็นสีแดง เหลือง ขาว ซุกเก็บขวดยาไว้ในอกเสื้อ วางยาเม็ด อยู่บนใจกลางฝ่ามือซ้าย กล่าวว่า

"นี่คือยาขจัดยาเม็ดมังกรพิษเปลี่ยนกล้ามเนื้อพวกท่านรับประทานคนละสามเม็ด"

เทวทูตมังกรเขียวและพวกลิงโลดยิ่ง ขอบพระคุณ แล้วรับยาเม็ดมา ประมุขนิกายเทพมังกร กล่าวอีกว่า

"พวกท่านรับประทานในบัดดลเถอะ"

เทวทตมังกรเขียว และพวกทั้งห้าส่งยาเม็ดเข้าปากกลืนกินลงไป

ประมุขนิกายเทพมังกรยิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า

"ประเสริฐมาก..."

พลันตวาดก้องว่า

"เล็กซิงแซ ในมือซ้ายท่านมีอะไร?"

เล็กซิงแซถอยกายไปสองก้าว กล่าวว่า

"มิ...มิมีใด"

เห็นแขนซ้ายมันปล่อยห้อยลง รวบมือกำเป็นหมัด ประมุขนิกายเทพมังกรตวาดสำทับว่า

"แบมือซ้ายออก"

เสียงตวาดครานี้ สะท้านแก้วหูผู้คนลั่นอื้ออึง เล็กซิงแซส่ายร่างโงนเงนหลายครา แบมือซ้ายออกช้าๆ ได้ยินเสียงดิกเบาๆ ยาเม็ดสีขาวเม็ดหนึ่งตกหล่นลงกับพื้น

เทวทูตมังกรเขียว แดง ดำ และผู้วิเศษอ้วนเตี้ยล้วนหน้าแปรเปลี่ยนไป ทราบว่าเล็กซิงแซมีสติปัญญาเลิศล้ำ ที่ซุกง่ายาเม็ดสีขาวไว้ย่อมต้องมีเหตุผล พวกตนกลับกลืนกินลงไป แล้วนี่จะทำอย่างไร?

ประมุขนิกายเทพมังกรกล่าวเสียงเกรี้ยวกราด

"ยาเม็ดสีขาวเป็นยาเม็ดโสมหิมะ มีประสิทธิภาพในการบำรุงร่างกาย ท่านไฉนไม่ยอมรับประทาน?"

เล็กซิงแซกล่าวว่า

"บริวาร...บริวารระหว่างนี้พบว่า เลือดลมในเส้นชีพจร ตีบตันไม่ปลอดโปร่ง ดังนั้น...ดังนั้นคิดรอจนคืนนี้นั่งกรรมฐาน เสร็จสิ้นค่อยกลืนยาเม็ดนี้ เพื่อมิให้ร่างกายทนทานรับไม่ได้"

"ที่แท้เป็นเช่นนี้ เลือดลมในชีพจรใดของท่านไม่สะดวก เราจะช่วยกรุยลมปราณให้ เข้ามาเถอะ"

เล็กซิงแซกลับถอยกายไปหนึ่งก้าว กล่าวว่า

"มิกล้ารบกวนก่าจู้ บริวารค่อยๆ โคจรลมปราณจะทุเลาเอง"

"เช่นนี้เป็นว่า ท่านไม่เชื่อถือเรา?"

"หามิได้"

ประมุขนิกายเทพมังกร ชี้มือไปยังยาเม็ดสีขาวบนพื้น กล่าวว่า

"อย่างนั้นท่านกลืนกินในบัดดลเถอะ หากเลือดลมติดขัด เราย่อมยื่นมือเข้าช่วยเหลือ"

เล็กซิงแซอึ้งไปวูบ จึงก้มลงเก็บยาเม็ดสีขาวขึ้น พลันงอนิ้วกลางดีดวูบ ในเสียงดังควับ ยาเม็ดสีขาวดีดพุ่งขึ้นสู่ท้องฟ้า ตกลงในหุบเขาไกลตา จากนั้นกล่าวว่า

"บริวารกลืนกินลงไปแล้ว ขอบพระคุณก่าจู้"

ประมุขนิกายเทพมังกรหัวร่อฮาฮากล่าวว่า

"ประเสริฐ ประเสริฐมาก ท่านบังอาจกล้ามิน้อย!"

"บริวารจงรักภักดีต่อก่าจู้ ก่าจู้เมื่อประทานตัวยาขจัดพิษของยาเม็ดมังกรพิษเปลี่ยนกล้ามเนื้อ ไฉนกำนัลยาแป๊ะเอี่ยงอี้ (ยาเม็ดร้อยน้ำลาย) ซึ่งมีพิษร้ายแรงกว่าให้? บริวารไร้ความคิด ไม่ยอมรับการลงโทษนี้"

เทวทูตมังกรเขียวและพวกร้องโพล่งว่า

"ยาเม็ดร้อยน้ำลาย? นั่นเป็นยาพิษใด?"

เล็กซิงแซกล่าวว่า

"ก่าจู้รวบรวมอสรพิษร้อยชนิด ใช้น้ำลายของงูพิษ ปรุงเป็นยาเม็ด อาจบางทีมีประสิทธิภาพในการบำรุงร่างกาย เพียงแต่เราขวัญขลาดเขลา มิกล้าทดลองรับประทาน"

เทวทูตมังกรเขียว และพวกแตกตื่นตระหนกยิ่งสะอึกถึงข้างกาย เล็กซิงแซ ทั้งห้ายืนเรียงรายเป็นแถวเดียว ถลึงจ้องมองประมุขนิกายเทพมังกรอย่างขุ่นแค้น

ประมุขนิกายเทพมังกรกล่าวเสียงเย็นชา

"ท่านทราบได้อย่างไรว่า เป็นยาเม็ดร้อยน้ำลาย? ล้วนเป็นวาจาเหลวไหล"

เล็กซิงแซชี้มือไปยังปิงอี่ กล่าวว่า

"คราก่อนเราเห็นปิงโกวเนี้ยจับหอยทากในพงหญ้า เราถามนางว่ากำลังทำอะไร นางบอกว่าได้รับคำสั่งก่าจู้จับหอยทากไปปรุงยา ตำรับปรุงยาเม็ดร้อยน้ำลายนี้ เราก็พบเห็นโดยบังเอิญ ทราบว่ายาเม็ดสีขาวนี้เป็นยาเม็ดร้อยน้ำลาย มาตรว่าพิษของตัวยานี้ต้องรออีกสามปีให้หลังค่อยกำเริบแต่หนึ่งนั้นก่าจู้ไม่เคยปรุงยาเม็ดร้อยน้ำลายมาก่อน มิทราบสามปีให้หลังค่อยกำเริบจริงหรือไม่ สองเราคิดมีชีวิตยืนยาวอีกหลายปี ไม่ต้องการตกตายในสามปีให้หลัง"

แววสีดำบนใบหน้าประมุขกินายเทพมังกร ค่อย ๆ เข้มข้นขึ้นตวาดว่า

"ท่านเห็นตำรับปรุงยาของเราได้อย่างไร?"

เล็กซิงแซปรายตาไปยังอั้งฮูหยินแวบหนึ่ง กล่าวว่า

"ฮูหยิน ให้เราเสาะหาตัวยาจากหีบยาของก่าจู้ให้นาง รับประทานตำรับยาเหล่านั้นล้วนอยู่ในหีบยา"

"เหลวไหล ต่อให้ฮูหยินร่างกายไม่สบายสามารถขอรับตัวยาจากเราไยต้องให้ท่านเสาะหา? หีบยาของเราล่ามกุญแจอย่างแน่นหนา ท่านไฉนกล้าเปิดไขโดยพลการ?"

"บริวารมิได้เปิดไขโดยพลการ"

ประมุขนิกายเทพมังกรตวาดด้วยโทสะ

"หรือเป็นเราสั่งท่านเปิด..."

พลันฉุกใจคิด กล่าวถามอั้งฮูหยินว่า

“เป็นท่านเรียกมันเปิดไขหีบยา?”

อั้งฮูหยินหน้าซีดเผือด ผงกศีรษะช้าๆ

ประมุขนิกายเทพมังกรกล่าวว่า

“ท่านต้องการตัวยาใด ไฉนไม่บอกต่อเรา?”

ใบหน้าอั้งฮูหยิน พลันแปรเปลี่ยนเป็นแดงฉานจากนั้นซีดขาวไร้สีเลือด ร่างสั่นสะท้านหลายครา พลันยกมือกดท้องน้อย อาเจียนน้ำใสออกมามิน้อย

ประมุขนิกายเทพมังกรขมวดคิ้วเข้าหากัน ถามเสียงอ่อนโยน

“ท่านไม่สบายอันใด นั่งลงพักผ่อนเถอะ”

เกี่ยงเล้งกงจู้พลันร่ำร้องว่า

“นางมีทารกแล้ว เฒ่าบัดซบท่านยังมิทราบ?”

ประมุขนิกายเทพมังกรใจหายวาบ โถมกายปราดไป ตะปบข้อมืออั้งฮูหยิน กล่าวเสียงเกรี้ยวกราด

“วาจาของนางเป็นความจริง?”

อั้งฮูหยินก้มกายลง อาเจียนไม่หยุดยั้ง ร่างยิ่งมายิ่งสั่นสะท้าน

ประมุขนิกายเทพมังกรกล่าวเสียงเย็นชา

“ท่านคิดเสาะหายา ทำลายก้อนเลือดในท้องใช่หรือไม่?”

วาจาพอกล่าว นอกจากเล็กซิงแซ ทุกผู้คนล้วนตื่นเต้นตระหนกยิ่ง ประมุขนิกายเทพมังกรมิมีบุตรธิดา รักใคร่เอาใจฮูหยินตลอดมา หากแม้นฮูหยินกำเนิดบุตรให้คนหนึ่ง ไม่ว่าเป็นชายหรือหญิงล้วนเป็นเรื่องน่ายินดี อั้งฮูหยินไฉนคิดทำลายเลือดเนื้อในท้อง คาดว่ามันคงคาดเดาพลาดผิดแล้ว

มิคาดอั้งฮูหยินกลับผงกศีรษะ ร้องดังๆ ว่า

“มิผิด เราคิดทำลายเด็กในท้อง ท่าน...ท่านฆ่าเราเถอะ!”

ประมุขนิกายเทพมังกรรั้งฝ่ามือซ้ายขึ้น ตวาดว่า

“นี่เป็นทารกของผู้ใด?”

ทุกผู้คนทราบว่ามันมีฝีมือสูงเยี่ยม ฝ่ามือนี้หากกดกระแทกลงศีรษะอั้งฮูหยินต้องแหลกสลายแน่นอน

อั้งฮูหยินกลับเชิดหน้ากล่าวว่า

"เราเรียกท่านฆ่าเรา ท่านไฉนไม่ลงมือ?"

ประมุขนิกายเทพมังกรสองตาแดงฉาน แทบมีเปลวไฟพวยพุ่งออกมา ขู่คำรามว่า

"เราไม่ฆ่าท่าน นี่เป็นทารกของผู้ใด?"

อั้งฮูหยินปิดปากสนิท ท่าทีดื้อรั้นเด็ดเดี่ยว แสดงว่าตัดใจไม่อาลัยชีวิต

ประมุขนิกายเทพมังกรหันควับมา ถลึงจ้องมองเล็กซิงแซ กล่าวว่า

"เป็นของท่าน?"

เล็กซิงแซรีบกล่าวว่า

"หาใช่ไม่ บริวารเคารพฮูหยินดุจเทพธิดา ไหนเลยกล้าล่วงเกิน?"

ประมุขนิกายเทพมังกร เบือนสายตามายังเทวทูตมังกรเขียว แดง ดำ และผู้วิเศษอ้วนเตี้ย สายตามันพอจับจ้องไปยังผู้ใด คนผู้นั้นก็สยิวกายอย่างหนาวเหน็บ

อั้งฮูหยินร้องดังๆ ว่า

"ล้วนมิใช่ทั้งสิ้น ท่านฆ่าเราเถอะ ถามไถ่มากความไยกัน?"

เกี่ยงเล้งกงจู้ร่ำร้องว่า

"นางเป็นภรรยาท่าน เด็กทารกย่อมเป็นของท่าน ไฉนไหวระแวงไป?"

ประมุขนิกายเทพมังกรตวาดว่า

"หยุดปาก ท่านหากกล่าวมากความอีกคำเดียว เราจะบิดคอท่านหักไปก่อน"

เกี่ยงเล้งกงจู้มิกล้ากล่าวมากความ แต่ในใจลอบไม่ยินยอมพร้อมใจ

นางไหนเลยทราบว่า สิบปีมานี้ ประมุขนิกายเทพมังกรคร่ำเคร่งฝึกปรือวิชากำลังภายในเลิศล้ำ ไม่ชิดใกล้เพศตรงข้าม แม้มีความรักต่ออั้งฮูหยินอย่างลึกล้ำ แต่ไม่มีความสัมพันธ์ฉันสามีภรรยา เพราะเหตุนี้ปรกติบังเกิดความเสียใจต่อนาง ยามนี้พอฟังว่าภรรยาตั้งครรภ์ถึงกับทั้งขุ่นแค้น อับอาย เสียใจ รันทด ขมขื่น ชิงชังประเดประดังเข้ามาจนสับสน ฝ่ามือซ้ายรั้งขึ้นสูง แต่ไม่อาจกดประทับลง

พอเหลียวหน้ามา เห็นสีหน้าเทวทูตมังกรเขียวและพวก ปรากฏแววประหวั่นลนลาน พลันครุ่นคิดขึ้น

“เรื่องเสื่อมเสียหน้านี้ ล้วนถูกพวกมันล่วงรู้ ไหนเลยมีหน้าเป็นก่าจู้พวกมันอีก? ต้องเข่นฆ่าคนเหล่านี้ให้สิ้นซาก จึงไม่มีบุคคลภายนอกทราบได้”

ความอำมหิตพอวูบ พลันคลายมือขวาจากการยึดกุมอั้งฮูหยินโถมปราดเข้าไปตะปบคว้าเล็กซิงแซไว้ ตวาดว่า

“ล้วนเป็นเจ้าก่อกวนเรื่องราว...”

เล็กซิงแซร่ำร้องว่า

“ท่านคิดฆ่าคนปิด...”

คำ “ปาก” มิทันเปล่งจากปาก ฝ่ามือประมุขนิกายเทพมังกรก็กดประทับลง

เสียงฉาดดังหนักๆ ศีรษะเล็กซิงแซถูกกระแทกแหลกสลาย สองตาถลนออกนอกเบ้า ขาดใจตายทันที!

เทวทูตมังกรเขียวและพวกพอเห็นเช่นนั้น ทราบว่าประมุขนิกายเทพมังกรคิดฆ่าคนปิดปากจริงๆ ทั้งสี่พากันชักอาวุธออกคุ้มครองกายเทวทูตมังกรเขียว ร้องว่า

“ก่าจู้ นี่เป็นเรื่องส่วนตัวของท่าน เกี่ยวข้องใดกับบริวาร?”

ประมุขนิกายเทพมังกรตวาดว่า

“วันนี้ทั้งหมดล้วนตกตายตามกัน ไม่ว่าผู้ใดก็อย่าคิดหมายมีชีวิตรอดสืบไป”

ขาดคำ ถาโถมเข้าหาคนทั้งสี่อย่างกะทันหัน

ผู้วิเศษอ้วนเตี้ยตวัดดาบประดับห่วง หนักยี่สิบกว่าชั่งเล่มหนึ่งฟาดฟันลงยังศีรษะประมุขนิกายเทพมังกรอย่างดุดัน

ประมุขนิกายเทพมังกรเบี่ยงวูบมาด้านข้าง กดประทับฝ่ามือขวาลงยังศีรษะเทวทูตมังกรดำ

เทวทูตมังกรเขียวพอเห็นเช่นนั้น พลันทิ่มสกัดพู่กันทั้งคู่ใส่กลางหลังประมุขนิกายเทพมังกร เทวทูตมังกรแดงก็กวาดฟาดดาบมายังหว่างเอว

ประมุขนิกายเทพมังกรตวาดก้อง ลอยตัวขึ้นกลางอากาศเป็นการหลบเลี่ยง ยังคงโถมจู่โจมลงหาเทวทูตมังกรดำ เทวทูตมังกรดำกระชับกระบี่สั้นสองเล่ม พริบตานั้นทะลวงแทงขึ้นไป เจ็ดกระบี่ซ้อนๆ

นี่คือท่าฉิกแชจู่ง้วย (เจ็ดดาวห้อมล้อมเดือน) ทุ่มเทพลังการฝึกปรือชั่วชีวิตไป สภาวะจึงเร่งร้อนดร้ายยิ่ง

ประมุขนิกายเทพมังกร เบนเบือนฝ่ามือขวาเล็กน้อย กดใส่ไหล่ซ้ายมันเบาๆ หยิบยืมสภาวะดีดตัวถอยห่างมา

เทวทูตมังกรดำร่ำร้องก้อง เกลือกกลิ้งไปตามพื้นดินตลบหนึ่งกระโดดปราดขึ้น รู้สึกครึ่งซีกร่างชาด้าน ต้องร้องว่า

"วันนี้หากไม่ฆ่ามัน มิว่าผู้ใดก็ไม่อาจมีชีวิตยาวนาน"

ทั้งสี่พากันกวัดแกว่งอาวุธ กลุ้มจู่โจมเข้าหาประมุขนิกายเทพมังกร

ทั้งสี่ล้วนเป็นยอดฝีมืออันดับหนึ่งในนิกายเทพมังกร โดยเฉพาะผู้วิเศษอ้วนเตี้ยและเทวทตมังกรเขียวยิ่งร้ายกาจ ดาบเก้าห่วงของผู้วิเศษอ้วนเตี้ยกระทบดังเกรียวกราว แนววิชาแกร่งกร้าวรุนแรง พู่กันคู่ของเทวทูตมังกรเขียว กลับใช้ออกด้วยกระบวนท่าพลิกแพลงซับซ้อนมุ่งสกัดจุดสำคัญทั่วทั้งร่างของฝ่ายตรงข้าม

เทวทูตมังกรแดง หวนนึกวันนี้กลืนกินยาเม็ดร้อยน้ำลาย ยากมีชีวิตยาวนาน มิสู้ปลิดชีวิตประมุขนิกายเทพมังกรก่อนตาย ดังนั้นกวัดแกว่งดาบตะลุยรุก คิดแลกชีวิตกับศัตรู

เทวทูตมังกรดำประหวัดนึกถึงคราก่อน บริวารไม่อาจช่วงชิงคัมภีร์สี่สิบสองบทมา แทบถูกประมุขนิกายเทพมังกรฆ่าทิ้ง ดีที่เทวทูตมังกรแดง เขียว ขอชีวิตไว้ยามนี้แม้แขนซ้ายปวดชา ยังทะลวงแทงกระบี่สั้นใส่

ประมุขนิกายเทพมังกรแม้มีฝีมือสูงเยี่ยม แต่ภายใต้การกลุ้มรุมเสี่ยงชีวิตของทั้งสี่ ยามกะทันหันกลับงอมือสิ้นปัญญา มันหากปลิดชีวิตผู้หนึ่งผู้ใดในทั้งสี่ สามารถกระทำได้ไม่ยากนัก เพียงแต่ตนเองก็ต้องรับบาดเจ็บ ไม่คู่ควรกับการพาตัวเข้าแลกด้วย

หักหาญหลายสิบกระบวนท่า ความขุ่นแค้นในอกค่อยๆ สงบลง

สงบจิตสำรวมสมาธิ ใช้ออกด้วยกระบวนท่าคล่องแคล่วถนัดมือ มาตรแม้นมือเปล่าเท้าเปลือย แต่ยามอยู่ท่ามกลางอาวุธสี่ชนิด กลับไม่เพลี่ยงพล้ำเสียที

แลเห็นกระบี่สั้นในมือซ้ายเทวทูตมังกรดำ เริ่มอ่อนล้าไร้เรี่ยวแรง ทราบว่านี่คือจุดอ่อนของฝ่ายตรงข้าม หากจู่โจมจากด้านนี้ สามารถทำลายล้างศัตรูเข้มแข็ง

อุ้ยเซี่ยวป้อเห็นทั้งห้าหักหาญอย่างดุเดือด จึงกระตุกแขนเสื้อเจ็งยิ้วและมกเกี่ยมพิ้ง จากนั้นโบกมือต่อเกี่ยงเล้งกงจู้ ให้นางอย่าได้ส่งเสียงทั้งสี่ค่อยๆ หันกายสาวเท้าจากมา ประมุขนิกายเทพมังกรและพวกทั้งห้าประหัตประหารถึงขั้นคับขันสำคัญ มิว่าผู้ใดก็ไม่ทันสังเกตเห็นต่อให้พบเห็นก็ไม่มีคนสอดมือเข้าขัดขวางได้

ทั้งสี่จากมาระยะหนึ่ง เห็นห่างจากประมุขนิกายเทพมังกรและพวกไกลโข ต้องลอบปีติลิงโลด

อุ้ยเซี่ยวป้อเหลียวหน้ามอง เห็นทั้งห้ายังพัวพันอย่างชุลมุนวุ่นวายเงาฝ่ามือฉวัดเฉวียน ประกายดาบกระบี่แฉลบแปลบปลาบ ยามกะทันหันยากจำแนกผลแพ้ชนะ จึงกล่าว

“พวกเรารีบไป”

ทั้งสี่เร่งฝีเท้าเร็วขึ้น พลันได้ยินเสียงฝีเท้าดังขึ้นที่ด้านหลังโลดแล่นตรงมา กลับเป็นอั้งฮูหยินและปึงอี่

อุ้ยเซี่ยวป้อและพวกทั้งสี่ใจหายวาบ น่าเสียดายที่อาวุธลับที่พกติดตัวล้วนถูกตรวจค้นไปในตอนถูกคร่ากุม พลังฝีมือปึงอี่ ยังพอทำเนาอั้งฮูหยินกลับร้ายกาจยิ่ง ได้แต่วิ่งตะบึงอย่างมิคิดชีวิต

โลดแล่นได้หลายสิบก้าว เกี่ยวเล้งกงจู้สะดุดถูกก้อนหิน ล้มฟุบกับพื้น ส่งเสียงร้องออกมา

อุ้ยเซี่ยวป้อครุ่นคิดขึ้น

“ในท้องนางมีทารกของเรา มิอาจไม่ช่วยเหลือ”

ดังนั้นหันกายกลับมา ประคับประคองนางลุกขึ้น กลับเห็นอั้งฮูหยินกระโดดโลดแล่นหลายคราก็ละลิ่วลงที่เบื้องหน้า กล่าวว่า

"อุ้ยเซี่ยวป้อ เจ้าคิดหลบหนีหรือ?"

อุ้ยเซี่ยวป้อหัวร่อพลางกล่าว

"พวกเรามิคิดหลบหนี เพียงแต่ทิวทัศน์ในที่นี้งดงามยิ่ง คิดรุดมาท่องเที่ยว"

อั้งฮูหยินแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"พวกเจ้าคิดมาท่องเที่ยว ไฉนไม่เรียกหาเรา?"

ขณะว่ากล่าว ปึงอี่ก็เร่งรุดมาถึง

มกเกี่ยมพิ้งและเจ็งยิ้ว เห็นอุ้ยเซี่ยวป้อถูกอั้งฮูหยินสกัดตัวไว้จึงหันกายกลับมา ยืนหยัดอยู่ข้างกายอุ้ยเซี่ยวป้อ

มกเกี่ยมพิ้งกล่าวกับปึงอี่ว่า

"ปึงซือเจ้ ท่านร่วมทางไปกับพวกเราเถอะ เขาดีต่อท่าน ยิ่งกาลก่อนท่านก็เคยสัตย์สาบานไว้ หรือลืมเลือนแล้ว?"

"เขา" ที่ว่า ย่อมหมายถึงอ้ยเซี่ยวป้อ ปึงอี่กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเพียงจงรักภักดีต่อฮูหยิน ปฏิบัติตามคำสั่งฮูหยินแต่ผู้เดียว"

มกเกี่ยมพิ้งร้องดังๆ ว่า

"ข้าพเจ้า ก็กลืนกินยาเม็ดมังกรพิษเปลี่ยนกล้ามเนื้อ เฉกเช่นกับท่าน ภายหน้าพิษร้ายกำเริบ มิทราบรวดร้าวทรมานอย่างไร แต่ตอนนี้ไม่ขอพะวักพะวนถึงแล้ว"

อุ้ยเซี่ยวป้อเข้าใจในบัดดล เพิ่งทราบว่าปึงอี่ที่หลอกลวงตนซ้ำซ้อนเพราะถูกอั้งฮูหยินข่มขู่คุกคามไม่เป็นตัวของตัวเอง ความขุ่นข้องพลันสลายคลาย กล่าวว่า

"อี่เจ้เจ๊ (พี่สาว) ท่านร่วมทางไปกับพวกเราเถอะ"

คำ "อี่เจ้เจ๊" นี้เป็นอุ้ยเซี่ยวป้อพร่ำเรียกหานางในตอนที่โดยสารเรือร่วมกัน เดินทางมายังเกาะเทพมังกร ปึงอี่พอฟังอย่างกะทันหันอดหน้าแดงวูบมิได้

ทันใด ได้ยินประมุขนิกายเทพมังกรร่ำร้องว่า

"ฮูหยิน อาช้วน ท่าน...ท่านไปที่ใดแล้ว?"

ทุกผู้คนล้วนใจหายวาบ รู้สึกสุ้มเสียงเปี่ยมความร้อนรุ่ม ลนลาน

แสดงว่ากริ่งเกรงอั้งฮูหยินทอดทิ้งมันไป

สายตาของอุ้ยเซี่ยวป้อและพวกทั้งห้า ล้วนจ้องจับอยู่ที่ใบหน้าอั้งฮูหยิน ครุ่นคิดขึ้น

"ท่านไฉนไม่ขานรับ ก่าจู้กำลังเรียกหาท่าน เหตุใดท่านไม่กลับไป?"

เหนองฮูหยินหน้าแดงวูบ สั่นศีรษะเบาๆ

"พวกเรารีบไป โดยสารเรือหลบหนีกันเถอะ"

อุ้ยเซี่ยวป้อทั้งแตกตื่นทั้งลิงโลด กล่าวว่า

"ท่าน...ท่านจะร่วมทางกับพวกเรา?"

"บนเกาะมีเรือเพียงลำเดียว มิร่วมทางก็ทำไม่ได้"

กล่าวจบ หันกายจากไปก่อน

ทั้งหมดเร่งรุดได้หลายวา พลันได้ยินประมุขนิกายเทพมังกรร่ำร้องอีกครา

"ฮหยิน อาช้วน รีบกลับมา"

เพิ่งขาดคำบังเกิดเสียงแผดร้องโหยหวนยาวนานกังวานไปไกลโข แสดงว่าเหล่าเทวทูตมังกรเขียวและพวกผู้หนึ่งผู้ใด ล้มตายไปคนหนึ่ง

ประมุขนิกายเทพมังกรร้องดังๆ ว่า

"ท่านดู เทวทูตมังกรดำเตียตาง้วยถูกเราฆ่าทิ้งแล้ว มันติดสอยห้อยตามเราชั่วชีวิต พอย่างเข้าวัยชรา กลับทรยศต่อเรา อาช้วนเราให้อภัยท่านแล้ว ท่านกลับมาเถอะ โอ มารดาเจ้าเถอะ เจ้าฟันถูกเราแล้ว หลวงจีนไว้ผมอ้วนเตี้ย ลองดูว่าฝีมือนี้ปลิดชีวิตเจ้าได้หรือไม่ ฮา ฮา ในที่สุดเจ้าก็ตกตายอีกผู้หนึ่ง!"

อั้งฮูหยินชะงักเท้าลง กล่าวอย่างตื่นเต้นตระหนก

"เขาปลิดชีวิตศัตรูสองคนแล้ว"

อุ้ยเซี่ยวป้อชักชวนว่า

"พวกเรารีบหนี"

"แต่ทว่า...เขาเองก็ได้รับบาดเจ็บ..."

อุ้ยเซี่ยวป้อไม่กล่าวมากความ ทุ่มเทฝีเท้าวิ่งตะบึง

พลันแว่วเสียงประมุขนิกายเทพมังกรร้องว่า

"พวกเจ้าสองคนทรยศ เราจะค่อยๆ จัดการพวกเจ้า ฮูหยินรีบกลับมา"

สุ้มเสียงยิ่งมายิ่งเคลื่อนใกล้ กลับติดตามลงจากเขา

อุ้ยเซี่ยวป้อเหลียวหน้ามา เห็นประมุขนิกายเทพมังกรผมเผ้ายาวสยาย โถมทะลวงตรงมา สร้างความแตกตื่นจนขวัญหนีดีฝ่อ เร่งฝีเท้าจนสุดตัว

ได้ยินเทวทูตมังกรเขียวร่ำร้องว่า

"สกัดตัวไว้ มันได้รับบาดเจ็บ วันนี้มิอาจไม่ฆ่ามัน"

เทวทูตมังกรแดงกล่าวว่า

"มันหนีไม่รอดหรอก"

ทั้งสองต่างกระชับอาวุธไล่ล่าตามมา

มินานให้หลัง อุ้ยเซี่ยวป้อและพวกบรรลุถึงชายหาด แต่ประมุขนิกายเทพมังกร เทวทตมังกรแดง เขียว มีฝีเท้ารวดเร็วยิ่ง ทยอยติดตามมาถึง

เห็นตามใบหน้าร่างกายทั้งสอง ล้วนแปดเปื้อนคราบโลหิต ประมุขนิกายเทพมังกรยังตวาดว่า

"ฮูหยิน ท่านไฉนไม่ขานตอบเรา ท่านคิดไปที่ใด?"

เทวทูตมังกรเขียว ร้องว่า

"ฮูหยินไม่ต้องการท่านแล้ว มันมีคู่ชิดเชยที่ทั้งอายุเยาว์ ทั้งหล่อเหลาคนใหม่"

ประมขนิกายเทพมังกรโทสะประดัง ตวาดว่า

"เจ้าผายลม"

พลางหมุนคว้างไป กระแทกฝ่ามือลงยังศีรษะเทวทูตมังกรเขียว

เทวทูตมังกรเขียวตวัดพู่กันในมือซ้ายแทงสวนใส่เทวทูตมังกรแดงก็ติดตามมาถึง ฟาดฟันดาบใส่หว่างเอวประมุขนิกายเทพมังกร

ยามนี้คู่ต่อสู้ประมุขนิกายเทพมังกร หลงเหลือเพียงสองคน แต่เท้าซ้ายมันกะโผลกกะเผลก ท่วงท่าไม่ปราดเปรียวเช่นตอนแรกอีกปาก ยังกล่าวว่า

"อาช้วน ท่านดู เราจะจัดการโจรทรยศทั้งสองนี้ในบัดดล ตอนนี้ท่านปลิดชีวิตนางแพศยาสี่คนนั้นเถอะ เพียงหลงเหลือเด็กแซ่อุ้ยไว้ ให้มันชักนำพวกเราไปเสาะหาขุมทรัพย์"

ขณะว่ากล่าว พลังฝ่ามือยังคงเข้มแข็งแกร่งกร้าว เทวทูตมังกรแดงเขียว กลับยากประชิดใกล้กายได้

อั้งฮูหยินยิ้มเล็กน้อย กวาดตาผ่านหน้ามกเกี่ยมพิ้งเกี่ยงเล้งกงจู้และพวกทั้งสี่

อุ้ยเซี่ยวป้อร่ำร้องว่า

"ฮูหยิน ท่านหากทำร้ายผู้หนึ่งผู้ใดในทารกหญิงทั้งสี่ ข้าพเจ้าจะฆ่าตัวตายทันที แม้เป็นปีศาจก็ไม่ขอละเว้นท่าน ลูกผู้ชาย พอลั่นปากม้า...ม้าอะไรก็ยากทวงถามกลับคืน"

ยามร้อนรุ่มกระทั่งคำ "ม้าลมกรดก็ยากทวงถามกลับคืน" ยังนึกไม่ออก

พลันได้ยินเสียงฉาด หว่างเอวเทวทูตมังกรเขียวถูกฟาด ใส่หนึ่งฝ่ามือ ส่ายร่างโงนเงนคราหนึ่ง ล้มฟุบลงกับพื้น!

ประมุขนิกายเทพมังกรหัวร่อฮาฮา ตวัดเท้าเตะใส่ เทวทูตมังกรเขียวกลับพุ่งโถมมาเบื้องหน้า

ได้ยินเสียงกร๊อบ ท่าเท้านี้เตะถูกทรวงอกเทวทูตมังกรเขียวกระดูกซี่โครงหักสะบั้นไปหลายซี่ แต่เท้าขวาของประมุขนิกายเทพมังกรกลับถูกมันโอบไว้อย่างแน่นหนา ประมุขนิกายเทพมังกรสะบัดดิ้นรนไม่อาจสลัดหลุดได้

เทวทูตมังกรแดงรีบฟาดฟันดาบลง ประมุขนิกายเทพมังกรเบี่ยงศีรษะวูบ กระหน่ำฟาดฝ่ามือออก แว่วเสียงดังฉาดผสานกับเสียงฉึกท้องน้อยเทวทูตมังกรแดงถูกฝ่ามือฟาดใส่ แต่ดาบมันก็ฟันถูกไหล่ขวาประมุขนิกายเทพมังกร

เทวทูตมังกรแดงกระอักโลหิตจากปากเป็นฟูฝอย ฉีดชโลมใส่ต้นคอประมุขนิกายเทพมังกร คิดถอนดาบฟาดฟันซ้ำเติม แต่ดาบยาวจมลึกไปในกระดูกไหล่ ไม่สามารถอนดึงออกมา

ประมุขนิกายเทพมังกรร่ำร้องว่า

"รีบ...รีบฉุดลากมันไป"

อั้งฮูหยินมิทราบแตกตื่นจนตะลึงลาน หรือไม่มีเจตนาช่วยเหลือเห็นทั้งสามพัวพันเป็นพัลวัน กลับยืนแน่วนิ่งไม่เคลื่อนไหว

เทวทูตมังกรเขียวตะปบพู่กันขึ้นจากพื้นเล่มหนึ่ง เสือกส่งไปเบื้องหน้า ปักตรึงใส่หว่างเอวประมุขนิกายเทพมังกร

ประมุขนิกายเทพมังกรร่ำร้องก้อง มิทราบมีเรี่ยวแรงจากที่ใดตวัดเตะเท้าซ้าย เตะร่างเทวทูตมังกรเขียวปลิวละลิ่วไป จากนั้นพับศอกซ้ายกระทุ้งใส่ด้านหลังร่างเทวทูตมังกรแดงค่อยๆ ล้มฟุบลง

ประมุขนิกายเทพมังกรหัวร่อฮาฮากล่าวว่า

"โจรทรยศเหล่านี้...ล้วนมิใช่คู่มือเรา ครอก ครอก...พวกมันคิดทรยศ ยังคงถูกเราฆ่าทิ้งหมดสิ้น"

หันขวับมายังอั้งฮูหยิน ถามว่า

"ท่าน...ท่านไฉนไม่ช่วยเหลือเรา?"

อั้งฮูหยินสั่นศีรษะกล่าวว่า

"ท่านมีฝีมือเลอเลิศในแผ่นดิน ไยต้องให้ผู้อื่นช่วยเหลือ?"

"อะไร ท่านก็ทรยศด้วย?"

อั้งฮูหยินกล่าวเสียงเย็นชา

"มิผิด ท่านเพียงรักถนอมตัวเอง เราหากช่วยเหลือท่าน สุดท้ายคงต้องถูกท่านฆ่าทิ้ง"

ประมขนิกายเทพมังกรร่ำร้องว่า

"เราจะบีบคอท่าน"

พลางถาโถมเข้าหาอั้งฮูหยินอย่างดุร้าย

อั้งฮูหยินอุทานดังอา รีบถลันหลบเลี่ยงแต่ประมุขนิกายเทพมังกรยามบาดเจ็บสาหัส ยังมีปฏิกิริยารวดเร็วยิ่ง มือซ้ายตะปบคว้าแขนขวานางมือขวาบีบเค้นลำคอขาวผ่องของนางไว้ ตวาดว่า

"ท่านบอกมาว่าท่านทรยศหรือไม่? หากไม่ทรยศเราจะอภัยละเว้นท่าน"

อั้งฮูหยินสวนคำว่า

"จิตใจเราทรยศต่อท่านเนิ่นนานแล้ว นับแต่วันที่ท่านคุกคามเราเป็นภรรยา เราก็ชิงชังท่านจนจับจิต ท่านบีบคอเราจนตายเถอะ"

โลหิตตามร่างกายประมุขนิกายเทพมังกรไหลหลั่งต้องใบหน้าและช่วงแขนนางตลอดเวลา อั้งฮูหยินกลับจับจ้องมองฝ่ายตรงข้ามโดยมิกะพริบ

ประมุขนิกายเทพมังกรร้องดังๆ ว่า

"คนทรยศ พวกเจ้าล้วนทรยศต่อเรา เรา...เราจะเรียกระดมผู้คนก่อตั้งนิกายเทพมังกรขึ้นใหม่"

ขาดคำ มือขวาบีบเค้นลง อั้งฮูหยินถึงกับลิ้นปลิ้นจากปาก ลมหายใจขาดห้วงชั่วขณะ

อุ้ยเซี่ยวป้อชมดูจนไหวหวั่นพรั่นใจยิ่ง เห็นอั้งฮูหยินใกล้ถูกบีบคอตาย พลันตะปบคว้าก้อนหินขึ้นจากหาดทรายก้อนหนึ่ง ทุ่มเหวี่ยงใส่กลางหลังประมุขนิกายเทพมังกรโดยแรง

ได้ยินเสียงทึบ ก้อนหินกระแทกถูกแผ่นหลังประมุขนิกายเทพมังกร รู้สึกหน้ามืดวูบวาบมือที่บีบเค้นลำคออั้งฮูหยินพลันผ่อนคลายหันขวับมาร้องว่า

"เจ้า...เจ้าโจรน้อยเราไม่ต้องการขุมทรัพย์อีก ฆ่าเจ้าแล้วค่อยว่ากล่าวกัน"

พลางกราดฟาดฝ่ามือใส่อุ้ยเซี่ยวป้อดังครืนใหญ่

อุ้ยเซี่ยวป้อวิ่งตะบึงหลบหนี ประมุขนิกายเทพมังกรก็ไล่ล่าตามมาทิ้งคราบโลหิตสายยาวเหยียดอยู่บนพื้นทรายด้านหลัง

อุ้ยเซี่ยวป้อทราบดีว่า คราครั้งนี้หากถูกมันคร่ากุมได้ ต้องเสียชีวิตแน่นอน ยิ่งโลดแล่นยิ่งรวดเร็ว

พลันได้ยินเสียงคว้าก เสื้อผ้าที่กลางหลังถูกประมุขนิกายเทพมังกรฉีกกระชากขาดไปแถบใหญ่ หากมิใช่อุ้ยเซี่ยวป้อ สวมใส่ภูษิตวิเศษคุ้มครองกาย มิแน่นักว่าเลือดเนื้อที่กลางหลังต้องถูกตะกุยหลุดไปส่วนหนึ่ง ได้ยินสตรีหลายนางส่งเสียงกรีดร้อง จึงเร่งฝีเท้าเร็วขึ้น

ยามคับขันจวนเจียน ทุ่มเทท่าร่างเทพเดินหนร้อยแปลงที่แม่ชีเกา-ลั้งถ่ายทอดให้ วิ่งคดเคี้ยวไปมาอยู่บนหาดทราย

อุ้ยเซี่ยวป้อนิสัยเกียจคร้าน แม้กราบกรานตั้งกึงน้ำ แม่ชีเกาลั้ง

สองยอดฝีมือเป็นอาจารย์ ตอนอยู่ในเสียวลิ้มยี่ ยังได้รับการชี้แนะจากหลวงจีนเต็งกวน ซึ่งรอบรู้กว้างขวาง พลังฝีมือยังธรรมดาสามัญยิ่ง แต่กับวิชาหนีเอาชีวิตรอด กลับแตกฉานมิน้อย ยามนี้พอใช้ออก ถึงกับแปรเปลี่ยนสุดหยั่งคาด ประมุขนิกายเทพมังกรตะปบคว้าอยู่หลายคราล้วนถูกอ้ยเซี่ยวป้อหลบรอดได้

หากแม้นอุ้ยเซี่ยวป้อวิ่งตรงๆ จะอย่างไรพลังการฝีกปรือมีจำกัดคงถูกจับได้แต่แรก แต่ท่าร่างเทพเดินหนร้อยแปลง เป็นไม้ตายของสำนักกระบี่เหล็ก มีความลึกล้ำพิสดารยิ่ง พร้อมกันนั้นหลักวิชานี้สอดคล้องกับนิสัยใจคออุ้ยเซี่ยวป้อ เรียนรู้ได้สามสี่ส่วน แม้มิใช่ยอดฝีมือวิชาบู๊กลับเป็น “ยอดฝีเท้า” ในการหนีเอาชีวิตรอดแห่งยุค

ประมุขนิกายเทพมังกรคำรามอย่างขุ่นแค้น กระหน่ำฟาดติดต่อกันหลายฝ่ามือซ้อนๆ อุ้ยเซี่ยวป้อหลบเลี่ยงได้สองฝ่ามือ ไม่อาจรอดพ้นจากฝ่ามือที่สาม เสียงโครมเมื่อถูกฝ่ามือฟาดใส่กลางหลัง กลิ้งตีลังกาไปสองตลบ!

ดีที่ประมุขนิกายเทพมังกรบาดเจ็บสาหัส พลังฝ่ามือลดทอนลง อุ้ยเซี่ยวป้อก็สวมใส่ภูษิตวิเศษคุ้มครองกาย แม้ถูกฟาดจนเบื้องหน้ามืดทะมึนกลับไม่ได้รับบาดเจ็บบอบช้ำ

อุ้ยเซี่ยวป้อขณะจะคืบคลานลุกขึ้น . พลันรู้สึกหัวไหล่ตึงวูบ ถูกสองมือของประมุขนิกายเทพมังกรบีบเค้นไว้

อุ้ยเซี่ยวป้อใจเต้นผางแทบกระดอนจากปาก ยามแตกตื่นตระหนกไม่คำนึงถึงหนทางหลบหนี กัมศีรษะต่ำ มุดลอดหว่างขาประมุขนิกายเทพ-มังกรไป

ทันใด ฉุกคิดว่านี่เป็นท่วงท่าแรกในสามท่าช่วยชีวิต ซึ่งประมุขนิกายเทพมังกรถ่ายทอดต่อตน ยังจำได้ว่า สามกระบวนท่านั้นขนานนามเต็กเช็งบังคับอาชาโหงวจือซูยกกระถางอะไรนั่น

พริบตาที่รวดเร็วดุจประกายไฟ รวบรวมเรี่ยวแรงกระโดดปราดขึ้นขี่ลงบนลำคอประมุขนิกายเทพมังกร

ซึ่งความจริงอุ้ยเซี่ยวป้อไม่ถนัดจัดเจนกระบวนท่านี้ ต่อให้ฝึกปรือ

จนช่ำชอง คิดใช้ต่อยอดฝีมือเยี่ยงประมุขนิกายเทพมังกร ก็ไม่มีทางสัมฤทธิผล

แต่ประมุขนิกายเทพมังกรหาญสู้สี่ยอดฝีมือ พอพบว่าภรรยาสะบัดผละจากไป ยามว้าวุ่นใจ รับบาดเจ็บซ้ำซ้อน ยามนี้ไหล่ขวาปักตรึงด้วยดาบยาว หว่างเอวฝังพู่กันด้ามหนึ่ง หลังจากวิ่งตะบึงหลายร้อยวา หลั่งโลหิตมากมายก่ายกอง กำลังภายในเสื่อมสูญสิ้นตอนที่สองมือบีบเค้นหัวไหล่อุ้ยเซี่ยวป้อ ก็อ่อนล้าไร้เรี่ยวแรง อุ้ยเซี่ยวป้อพอสะบัดดิ้นรนสามารถสลัดหลุดได้ กลับกระโดดขึ้นขี่คอมัน

อุ้ยเซี่ยวป้อพอลงมือประสบผล เกรงว่าจะพลัดตกลงมา ย่อมยื่นมือโอบศีรษะมัน จ่อนิ้วกลางทั้งสองข้างกับเปลือกตามัน ประมุขนิกายเทพ-มังกรพลันฉุกใจคิด

จดจำออกว่า นี่เป็นกระบวนท่าที่มันถ่ายทอดต่ออุ้ยเซี่ยวป้อ พอขี่คอศัตรู ก็ควักดวงตาฝ่ายตรงข้าม

หวนนึกถึงตนเองครองความยิ่งใหญ่มาชั่วชีวิต สุดท้ายกลับเพลี่ยงพล้ำเสียทีแก่เด็กซุกซนคนหนึ่ง มิหนำซ้ำกระบวนท่าที่อุ้ยเซี่ยวป้อใช้ออกยังเป็นมันถ่ายทอดให้ นับว่ากรรมสนองไม่พลาดจริงๆ!

ดังนั้นทอดถอนใจยาว ปล่อยสองมือห้อยลง ยามท้อแท้ใจ ไม่อาจประคับประคองตน หงายร่างล้มลงกับพื้น

อุ้ยเซี่ยวป้อยังเข้าใจว่า มันมีฝีมือร้ายกาจใด รีบกระโดดถอยห่างมา

ได้ยินประมุขนิกายเทพมังกร หอบหายใจพลางกล่าวว่า

“อาชั้วน ท่านเข้ามา”

อั้งฮูหยินสาวเท้าเข้าหา แต่พอบรรลุถึงเบื้องหน้ามัน ห่างประมาณหนึ่งวา ก็หยุดยั้งลง

ประมุขนิกายเทพมังกรกล่าวว่า

“เด็กทารก...ในท้องท่าน ที่แท้เป็นของผู้ใด?”

อั้งฮูหยินสั่นศีรษะกล่าวว่า

“ท่านไยต้องรับทราบ?”

ขณะกล่าว อดชม้ายชายตามายังอุ้ยเซี่ยวป้อมิได้ ใบหน้าอดแดง

ระเรื่อมิได้

ประมุขนิกายเทพมังกร ทั้งแตกตื่นทั้งเดือดดาล ตวาดว่า

“หรือเป็น...เป็นปีศาจน้อยนี้?”

อั้งฮูหยินขบริมฝีปาก เงียบงันไม่ส่งเสียง เท่ากับยอมรับโดยดุษณี!

ประมุขนิกายเทพมังกรร่ำร้องว่า

“เราจะฆ่าปีศาจน้อยนี้”

พลางดีดกายเข้าหาอุ้ยเซี่ยวป้อ เห็นใบหน้ามันเนืองนองด้วยโลหิต อ้าปากเผยเห็นฟันสีเหลืองภายในปาก สองมือก็ชโลมด้วยโลหิต

อุ้ยเซี่ยวป้อขวัญกระเจิดกระเจิงจากร่าง หดกายมุดปราด พุ่งผ่านกายอั้งฮูหยินไป หลบซ่อนอยู่ด้านหลังนาง

อั้งฮูหยินกางสองมือออก ประจันหน้ากับประมุขนิกายเทพมังกร กล่าวอย่างเฉื่อยชา

“ท่านยิ่งใหญ่มาชั่วชีวิต สมควรเพียงพอแล้ว”

ประมุขนิกายเทพมังกรยามลอยตัวอยู่กลางอากาศ ลมปราณ อึดสุดท้ายก็เสื่อมสลาย ร่วงฟาดลงที่แทบเท้าอั้งฮูหยินดังโครมใหญ่ กล่าวว่า

“เราคือก่าจู้ พวกเจ้าล้วน...ล้วนต้องเชื่อฟังวาจาเรา ไฉน... ไฉนทรยศต่อเรา? พวกเจ้าไม่ถูกต้อง มีแต่เรา...เราถูกต้อง เราจะฆ่าพวกเจ้าให้หมดสิ้น มีแต่เราจึง...เสพสุขเทียบเทพยดา อายุขัย สูงล้ำเทียม...เทียม...”

คำ “ฟ้า” มิทันเปล่งจากปาก ลมหายใจพลันขาดห้วง สองตายังคงเบิกโพลง!

อุ้ยเซี่ยวป้อชะโงกศีรษะมอง เห็นประมุขนิกายเทพมังกรแน่นิ่งไม่เคลื่อนไหว จึงถามว่า

“มันตายแล้วหรือไม่?”

อั้งฮูหยินทอดถอนใจกล่าวว่า

“ตายแล้ว”

อุ้ยเซี่ยวป้อสาวเท้าไปสองก้าว ถามว่า

“มัน...มันไฉนไม่หลับตาลง?”

พลันได้ยินเสียงฉาด ใบหน้าถูกตบคราหนึ่ง จากนั้นใบหูขวาถูกบิดเกี่ยงเล้งกงจู้แผดด่าว่า

"ลูกเต่าน้อย มันไม่หลับตาลง เนื่องเพราะท่านเป็นชู้กับภรรยามันท่าน...ท่านไฉนเกาะแกะและเล็มสตรีไร้ยางอายนี้ด้วย?"

อั้งฮูหยินแค่นเสียงดังเฮอะ ยื่นมือตะปบคอเสื้อเกี่ยงเล้งกงจู้ขึ้นในเสียงดังฉาด ตบหน้านางอย่างหนักหน่วงเช่นกัน พอสะบัดมือวูบเกี่ยงเล้ง-กงจู้ก็ล้มหงายไปด้านหลัง

เมื่อเป็นเช่นนี้ อุ้ยเซี่ยวป๊อก็ย่ำแย่นัก มือขวาของเกี่ยงเล้งกงจู้ยังบิดใบหูตนไว้ นางพอล้มหงายพลอยกระชากใบหูอุ้ยเซี่ยวป๊อเจ็บแปลบสุดทนทาน ล้มทับอยู่บนร่างนาง

อั้งฮูหยินตวาดว่า

"ท่านหากกล่าวเหลวไหลอีก เราจะปลิดชีวิตท่านในบัดดล"

เกี่ยงเล้งกงจู้โทสะประดัง กระโดดปราดขึ้นถาโถมเข้าหาอั้งฮูหยิน อั้งฮูหยินยื่นเท้าซ้ายเบี่ยงวูบต่อยหมัดตามติดออก เกี่ยงเล้งกงจู้ก็ล้มหงายลงอีกครา

เกี่ยงเล้งกงจู้โถมจู่โจมเป็นคำรบสาม กลับถูกสลัดตีลังกาสองรอบเพิ่งทราบว่าพลังฝีมือเป็นรองฝ่ายตรงข้ามมากนัก กระแทกนั่งลงกับพื้นทั้งร่ำไห้ทั้งแผดด่า แต่มิกล้าด่าอั้งฮูหยิน เพียงพร่ำด่าว่า

"ลูกเต่าน้อย ขันทีโสโครก เดียรัจฉานเซี่ยวกุ่ยจื้อ"

อุ้ยเซี่ยวป๊อยกมือลูบคลำใบหูขวา พบว่าทั่วทั้งมือชุ่มโชกด้วยโลหิตที่แท้ใบหูถูกเกี่ยงเล้งกงจู้ทำร้ายเป็นบาดแผลทางยาว

อั้งฮูหยินกล่าวเบาๆ

"เรากับมันนับเป็นคู่สามีภรรยา เราจะกลบฝังมันดีหรือไม่?"

สุ้มเสียงอ่อนโยนนุ่มนวล กลับคล้ายขออนุญาตจากอุ้ยเซี่ยวป๊อก็ปาน

อุ้ยเซี่ยวป๊อทั้งตื่นเต้นทั้งลิงโลด รีบกล่าวว่า

"ย่อมต้องกลบฝังมัน"

เก็บพู่กันบนพื้นด้ามหนึ่งขุดพื้นทรายร่วมกับอั้งฮูหยินจนเป็นหลุมหนึ่ง

บรรจุกลบฝังซากศพประมุขนิกายเทพมังกร

อั้งฮูหยินงอเข่าคุกลง กล่าวเบาๆ

“ท่านแม้คุกคามเราแต่งงานกับท่าน แต่ทว่า...แต่ทว่านับแต่อยู่ร่วมกัน ท่านดีต่อเรายิ่ง เรากลับปราศจากความจริงใจต่อท่าน”

จบคำยืดกายขึ้น น้ำตาอดทะลักจากเบ้ามิได้เช็ดคราบน้ำตา จนเหือดแห้ง กล่าวกับอุ้ยเซี่ยวป้อว่า

“พวกเราจะพำนักในที่นี้ หรือกลับแผ่นดินตงง้วน?”

อุ้ยเซี่ยวป้อเกาศีรษะแกรกกราก กล่าวว่า

“สถานที่นี้ไม่อาจพำนักสืบต่อ วิญญาณของอั้งก่าจู้ เล็กซิงแซ และพวกคงไม่ยอมเลิกราแน่นอน แต่หากกลับแผ่นดินตงง้วน คังฮีคงต้องจับกุมตัวข้าพเจ้าตัดศีรษะทิ้ง ทางที่ประเสริฐ...ให้เสาะหา สถานที่สุขสงบแห่งหนึ่งพักพำนัก”

พลันฉุกคิดถึงสถานที่หนึ่ง โห่ร้องว่า

“มีแล้ว พวกเราไปยังเกาะกินรวบ ที่นั้นทั้งไม่มีวิญญาณปีศาจ คังฮีก็สืบเสาะไม่พบ”

“เกาะกินรวบอยู่ที่ใด?”

อุ้ยเซี่ยวป้อชี้มือไปยังทิศตะวันออก กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“ทางด้านนั้นมีเกาะเล็กๆ แห่งหนึ่ง ข้าพเจ้าตั้งชื่อว่าเกาะกินรวบ”

อั้งฮูหยินผงกศีรษะกล่าวว่า

“ท่านเมื่อชมชอบก็ไปเถอะ”

มิทราบเพราะเหตุใด นางกลับคล้อยตามอุ้ยเซี่ยวป้อทุกประการ

อุ้ยเซี่ยวป้อสบอารมณ์ยิ่ง หันกายไปประคับประคองเกี่ยงเล้งกงจู้ขึ้น กล่าวว่า

“ทั้งหมดขึ้นเรือเถอะ”

เกี่ยงเล้งกงจู้สะบัดฝ่ามือตบใส่ อุ้ยเซี่ยวป้อเบี่ยงศีรษะ หลบเลี่ยงได้ เกี่ยงเล้งกงจู้กระชากเสียงว่า

“ท่านไปของท่าน ข้าพเจ้าไม่ขอรุดไป”

อุ้ยเซี่ยวป๊อกล่าวว่า

"เกาะนี้มีปีศาจร้ายมากหลาย อาทิปีศาจหัวขาด ปีศาจเท้าด้วน ปีศาจท้องแตกถูกปืนใหญ่ยิงไส้ทะลักออกมา ปีศาจหลายมือมุ่งลูบคลำท้องของสตรีมีครรภ์"

เกี่ยงเล้งกงจ้รับฟังถึงตอนนี้ สร้างความประหวั่นพรั่นพรึงยิ่งกระทืบเท้าร้องว่า

"ยังมีปีศาจปากมาก ที่ชมชอบกล่าวเหลวไหลเยี่ยงท่าน"

พลางตวัดเท้าขึ้นเตะก้นอุ้ยเซี่ยวป๊อฉาดใหญ่ อุ้ยเซี่ยวป๊ออุทานดังอากระโดดปราดขึ้น

อั้งฮูหยินก้าวเนิบนาบมา เกี่ยงเล้งกงจู้ต้องถอยกายไปหลายก้าว อั้งฮูหยินกล่าวว่า

"ภายหน้าท่านหากตบตีอุ้ยกงจื้อคราหนึ่ง เราจะตบท่านสิบครั้ง ท่านเตะมันเท้าหนึ่ง เราจะเตะท่านสิบเท้า เราลั่นปากคราใด ต้องปฏิบัติตามนั้น"

เกี่ยงเล้งกงจู้ขุ่นแค้นจนหน้าซีดขาว กระชากเสียงว่า

"ท่านเป็นอะไรกับมัน ไฉนคุ้มครองมันปานนี้? สามีของท่านตายแล้ว กลับช่วงชิงสามีผู้อื่น"

ปึงอี่สอดคำขึ้น

"สามีของท่านก็ตายด้วย"

สามีที่ว่าย่อมหมายถึงโง้วเอ่งฮิ้ม เกี่ยงเล้งกงจู้ขุ่นแค้นยิ่งแผดด่าว่า

"นางแพศยา สามีของท่านก็ตายแล้ว"

อั้งฮูหยินกล่าวอย่างแช่มช้า

"นับแต่นี้ ท่านหากกล่าววาจาเสียมารยาทอีกคำเราจะให้ท่านอยู่บนเกาะนี้เพียงลำพัง ไม่มีผู้ใดอยู่ร่วมด้วย"

เกี่ยงเล้งกงจู้ หวนนึกถึงตนเองรั้งอยู่บนเกาะคนเดียวจริงๆ ปีศาจไส้ทะลัก ปีศาจหลายมือประดานั้นหากฮือโหมเข้ามา จะทำอย่างไรดี? ชั่วชีวิตนางมีความเป็นอยู่เลอเลิศ บงการผู้คนจนเคยชิน ยามนี้ได้แต่

ซุกงำนิสัยดื้อรั้นเจ้าอารมณ์ สงบสุ้มเสียงอย่างเชื่องเชื่อ

อุ้ยเซี่ยวป้อลิงโลดยิ่ง ครุ่นคิดขึ้น

"นางโสโครกวันนี้เผชิญคู่มือ นับแต่นี้มีคนสยบนางไว้ นางจะไม่ตบตีผู้คนตามใจนึกอีก"

ยกมือลูกคลำใบหูที่รับบาดเจ็บ ยังรู้สึกเจ็บปวดยิ่ง

อั้งฮูหยินกวาดตามายังปึงอี่ กล่าวว่า

"ปึงโกวเนี้ย ท่านไปสั่งนายท้ายเรือตระเตรียมออกเรือ"

ปึงอี่รับคำ จากนั้นกล่าวว่า

"ฮูหยินเกรงอกเกรงใจต่อบริวารปานนี้ ช่างมิกล้ารับ"

อั้งฮูหยินยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

"นับแต่นี้พวกเราเรียกหาฉันพี่น้อง อย่าได้เรียกว่าฮูหยินบริวารอันใด ท่านเรียกเราเป็นช้วนเจ้เจ๊ (พี่สาว) เราเรียกท่านว่าอี่ม่วยม่วย หลังจากขึ้นเรือจะมอบยาขจัดยาเม็ดมังกรพิษเปลี่ยนกล้ามเนื้อให้ท่านกับพิ้งม่วยม่วยกลืนกิน นับแต่นี้ไม่ต้องกริ่งเกรงกังวลอีก"

ปึงอี่และมกเกี่ยมพิ้งพอฟัง ล้วนลิงโลดยิ่ง

ทั้งหมดกลับขึ้นเรือ เรือโดยสารบ่ายโฉมสู่ตะวันตก อุ้ยเซี่ยวป้อเหลียวซ้ายแลขวา รู้สึกภาคภูมิยิ่ง

อั้งฮูหยินมอบยาขจัดให้ปึงอี่และมกเกี่ยมพิ้งกลืนกินจริงๆ จากนั้นเปิดหีบเหล็กบนเรือ หยิบฉวยมีดสั้นประกายดำ อาวุธลับแฝงทรายซัดเงาและตั๋วแลกเงินคืนแก่อุ้ยเซี่ยวป้อ พร้อมกับคืนอาวุธแก่เจ็งยิ้วและพวก

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"นับแต่นี้เราก็เรียกหาท่านเป็นช้วนเจ้เจ๊ ดีหรือไม่?"

อั้งฮูหยินกล่าวอย่างลิงโลด

"ดียิ่ง พวกเราลองแจ้งอายุ ดูว่าผู้ใดโตกว่า?"

ทุกผู้คนแจ้งวันเดือนปีเกิด ย่อมเป็นอั้งฮูหยิน โซวช้วน อายุสูงวัยที่สุด รองลงมาคือปึงอี่ รองลงมาอีกคือเกี่ยงเล้งกงจู้ สำหรับเจ็งยิ้วมกเกี่ยมพิ้งและอุ้ยเซี่ยวป้อเกิดปีเดียวกัน เจ็งยิ้วโตกว่าอุ้ยเซี่ยวป้อเก้าเดือน

ส่วนมกเกี่ยมพิ้งกำเนิดช้ากว้าอุ้ยเซี่ยวป้อหลายวัน

โซวช้วน ปิงอี่และพวกทั้งสี่สตรี เรียกหาเจ้ม่วยกันอย่างสนิท สนมมีแต่เกี่ยงเล้งกงจู้หน้าบูดบึ้งขุ่นเคืองอยู่ด้านข้าง

โซวช้วนกล่าวว่า

"นางเป็นกงจู้สูงศักดิ์ ไม่เรียกฉันพี่น้องกับพวกเราสามัญชนทั้งหมด ยังคงเรียกหานางเป็นกงจู้เถอะ"

เกี่ยงเล้งกงจู้กล่าวเสียงเย็นชา

"ข้าพเจ้าจึงมิกล้ารับ"

หวนนึกถึงพวกนางรวมกำลังเป็นกลุ่มก้อน ตนเองกลับโดดเดี่ยวเดียวดาย ขันทีโสโครกเซี่ยวกุ่ยจื้อที่ไร้น้ำใจ ก็โอนเอน ไปยังพวกนางทั้งสี่มากกว่า อดร่ำไห้ด้วยความขุ่นแค้นมิได้

อุ้ยเซี่ยวป้อยึดกุมมือนางเป็นการปลอบประโลมกล่าวเสียงนุ่มนวล

"เอาเถอะ ทั้งหมดลิงโลดยินดี อย่าได้ลำบากยากใจไป..."

เกี่ยงเล้งกงจู้ตวัดมือตบออก พลันฉุกคิดถึงวาจาโซวช้วน เพียงแต่ฝ่ามือนี้ตบอย่างรุนแรง ไม่สามารถรั้งกลับมา ได้แต่หักเหทิศทางแต่กลางคัน ตบใส่ทรวงอกตัวเองดังฉาดใหญ่ ต้องอุทานดังอาออกมา

ทุกผู้คนล้วนหัวร่อฮาฮา เกี่ยงเล้งกงจู้ยิ่งคับแค้นใจ ฟุบศีรษะกับอ้อมอกอุ้ยเซี่ยวป้อ ร่ำไห้ดังสนั่นหวั่นไหว

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"เอาเถอะ ทั้งหมดไม่ต้องทุ่มเถียง พวกเรามาเล่นพนัน ข้าพเจ้าจะเป็นเจ้ามือ"

แต่หลังจากตรวจค้นหีบเหล็กอย่างละเอียด ไม่พบลูกเต๋าของอุ้ยเซี่ยวป้อ

ที่แท้ตอนเล็กซิงแซตรวจค้นร่างอุ้ยเซี่ยวป้อ ก็เหวี่ยงลูกเต๋าทิ้ง ควรทราบว่านิกายเทพมังกรตรากฎระเบียบเข้มงวด การพนันอยู่ในข้อห้ามด้วย เล็กซิงแซพอเห็นลูกเต๋า ก็บังเกิดความชิงชังรังเกียจ

อุ้ยเซี่ยวป้ออัดอั้นใจยิ่ง โซวช้วนกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"พวกเราใช้ไม้สลักเป็นลูกเต๋าเถอะ"

อุ้ยเซี่ยวป้อสั่นศีรษะกว่าวว่า

"ท่อนไม้น้ำหนักเบาไป ตอนทอดไม่มีรสชาติ"

เจ็งยิ้วล้วงมือไปในอกเสื้อ พอดึงกลับออกมาก็รวบมือกำเป็นหมัดกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ท่านลองทายว่านี่คืออะไร?"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

"คิดทายเหรียญหรือ นั่นยังประเสริฐกว่าไม่ได้พนัน"

"ท่านทายดูว่ามีกี่อัน?"

"สามอัน"

เจ็งยิ้วแบมือออก เห็นบนฝ่ามือขาวผ่อง จัดวางด้วยลูกเต๋าสองลูก!

อุ้ยเซี่ยวป้อโห่ร้องออกมา กระโดดปราดขึ้นพร่ำถามว่า

"ท่านได้จากที่ใด? ท่านได้จากที่ใด?"

เจ็งยิ้วถอนใจเบาๆ วางลูกเต๋าลงบนโต๊ะ

อุ้ยเซี่ยวป้อกวาดรวบมา ทอดลูกเต๋าตาหนึ่งรู้สึกลูกเต๋า ทั้งสองลูกหนักไม่เท่ากัน แสดงว่าถ่วงปรอทไว้ หวนนึกถึงเจ็งยิ้วเรียบร้อยสงบเสงี่ยมไฉนรู้จักจัดทำลูกเต๋าอาบปรอทหลอกลวงเงินทองผู้คน?

ขบคิดเล็กน้อยพลันนึกได้ สร้างความปีติลิงโลดยิ่ง ยื่นมือซ้ายโอบเอวอ้อนแอ้นของเจ็งยิ้ว จุมพิตใบหน้านางคราหนึ่ง กล่าวว่า

"ขอบคุณท่าน ยิ้วเจ้เจ๊ ยากนักที่ท่านยังพกลูกเต๋าของข้าพเจ้าทั้งสองลูกติดตัว"

เจ็งยิ้วหน้าแดงฉานสดใส วิ่งตะบึงออกนอกห้องท้องเรือ ที่แท้ครากก่อนอุ้ยเซี่ยวป้อทอดลูกเต๋าพนันชีวิตกับศิษย์สำนักเฮ้งอกปลดปล่อยทั้งหมดเป็นอิสระ เจ็งยิ้วก่อนออกจากกระโจม ได้ขอรับลูกเต๋าจากอุ้ยเซี่ยวป้อหลังจากนั้นก็พกติดตัวตลอดเวลา

บัดนี้นับว่ามีลูกเต๋า แต่สตรีเหล่านี้ไม่มีนิสัยแม้ร่วมเล่นด้วยแต่วางเดิมพันน้อยนิดยิ่ง แพ้ชนะไม่เป็นผลกระทบกระเทือน เยี่ยงนี้เปรียบกับ

ตอนอยู่ในซ่องคณิกาเมืองเอี้ยงจิว บ่อนพนัน ภายในวัง ในกองทหารซึ่งทุ่มพนันอย่างดุดัน นับว่าผิดแผกดุจฟ้ากับดิน

เล่นไม่ถึงชั่วน้ำเดือด อุ้ยเซี่ยวป้อรู้สึกจืดชืดไร้รสชาติ ร้องว่า

“ไม่เล่นแล้ว พวกท่านล้วนมิชมชอบ”

หวนนึกถึงภายภาคหน้าหลบซ่อนกายบนเกาะกินรวบ แม้มีนงคราญห้านางอยู่ร่วมด้วย แต่ไม่มีบ่อนพนัน ไม่มีงิ้วชมดู คงน่าอัดอั้นนัก

อีกประการยามอยู่บนเกาะร้าง ต่อให้มีเงินทองพันหมื่นตำลึงก็เฉกเช่นกรวดทรายไร้ค่า หามีประโยชน์ใด ดังนั้นโพล่งว่า

“พวกเรายังคงอย่าได้ไปเกาะกินรวบ”

โซวชั้วนถามว่า

“อย่างนั้นท่านคิดไปที่ใด?”

“พวกเราล้วนเดินทางไปแคว้นเลี่ยวตัง ขุดหาขุนทรัพย์นั้นออกมา”

โซวชั้วนกล่าวว่า

“ทั้งหมดพำนักบนเกาะร้าง ผ่านวันเวลาอย่างสุขสงบมิใช่ประเสริฐกว่าหรือ? ต่อให้ขุดได้ขุมทรัพย์ก็ไม่มีประโยชน์ใด”

“ทรัพย์สินเงินทองนับพันหมื่น ไฉนไม่มีประโยชน์?”

ปึงอี่กล่าวว่า

“ฮ่องเต้แมนจู คงต้องส่งคนออกจับกุมท่านตามที่ต่างๆ พวกเรายังคงหลบซ่อนกายไว้ ผ่านไปปีสองปีรอจนเรื่องราวสงบลง ท่านหากคิดเดินทางสู่แคว้นเลี่ยวตัง พวกเราค่อยร่วมทางไป”

อุ้ยเซี่ยวป้อถามเจ็งยิ้วและมกเกี่ยมพิ้งว่า

“พวกท่านทั้งสองคิดเห็นอย่างไร?”

มกเกียมพิ้งกล่าวว่า

“ข้าพเจ้าเห็นว่าวาจาปึงซือเจ้ามีเหตุผล”

เจ็งยิ้วกล่าวเสริมขึ้น

“ท่านหากตำหนิว่าอัดอั้นไป พวกเราก็หลบซ่อนกายบนเกาะสักหลายเดือนก็พอแล้ว”

เห็นอุ้ยเซี่ยวป้อมีสีหน้าลังเล จึงกล่าวอีกว่า

"พวกเราจะทอดลูกเต๋ากับท่านทุกวัน ผู้ใดพ่ายแพ้ต้อง ถูกตีมือดีหรือไม่?"

อุ้ยเซี่ยวป้อรำพึงในใจ

"มารดามันเถอะ ตีมือมีอันใดน่าเล่น?"

แต่เห็นสีหน้านางปรากฏแววขวยเขินเอียงอายท่วงท่าน่ารักยิ่งถึงกับใจวาบหวาม กล่าวว่า

"ตกลง ขอคล้อยตามพวกท่าน"

ปิงอี่ยืดกายขึ้น กล่าวว่า

"กาลก่อนข้าพเจ้ารานน้ำใจท่านมากหลาย บัดนี้ข้าพเจ้า จะไปปรุงอาหารหลายจาน เชิญท่านดื่มสุรานับเป็นการขอขมาโทษ ดีหรือไม่?"

อุ้ยเซียวป้อยิ่งลิงโลด กล่าวว่า

"นันมิกล้ารับ"

ปิงอี่สาวเท้าไปยังท้ายเรือ ลงมือปรุงอาหารฝีมือครัวเรือนของนางยอดเยี่ยมมิน้อย มาตรว่าภายในเรือปราศจากเครื่องชูรส ยังเอร็ดอร่อยยิ่ง

ทุกผู้คนชมเชยไม่ขาดปาก พอรับประทานอิ่มหนำอุ้ยเซี่ยวป้อร่ำร้องว่า

"พวกเราเล่นทายนิ้วมือกัน"

มกเกี่ยมพิ้ง เจ็งยิ้วและเกี่ยงเล้งกงจู้ล้วนทายนิ้วมือไม่เป็น อุ้ยเซี่ยวป้อจึงสอนให้ เกี่ยงเล้งกงจู้ความจริงขุ่นเคืองใจ เล่นทายนิ้วมืออยู่ชั่วครู่ ดื่มสุราหลายจอกก็หัวร่อต่อกระซิกขึ้นมา

เดินเรือเป็นเวลาหนึ่งคืน หลังจากเที่ยงวันรุ่งขึ้น มาถึงเกาะกิน รวบทุกผู้คนพอขึ้นเกาะเห็นยังมีร่องรอยทหารแมนจูก่อกระโจมตั้งค่าย แต่อานุภาพแม่ทัพของอุ้ยเซี่ยวป้อ ย่อมปลาสนาการไปสิ้น

อุ้ยเซี่ยวป้อกลับไม่นำพาปรารมภ์ กุมมือปิงอี่กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"อี่เจ้เจ๊ คราก่อนท่านหลอกลวงข้าพเจ้าขึ้นเรือในที่นี้ เป็นเหตุให้ชีวิตน้อยๆ ของข้าพเจ้า แทบนำไปทิ้งไว้ในเมืองรามสูร"

ปึงอี่หัวร่อคิกคักกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าขอขมาท่านแล้ว หรือยังต้องโขกศีรษะท่านเป็นการลุแก่โทษ?"

"นั่นกลับมิต้อง แต่คนดีงามย่อมได้รับกุศลสนอง ข้าพเจ้าหลังจากได้รับความลำบากตรากตรำ วันนี้นับว่าสามารถอยู่ร่วมกับท่านแล้ว"

มกเกี่ยมพิ้งที่ด้านหลังร่ำร้องว่า

"พวกท่านทั้งสองสนทนาว่ากระไร บอกให้ผู้อื่นรับทราบบ้าง"

ปึงอี่หัวร่อพลางกล่าว

"เขาบอกว่าจะจับตัวท่าน วาดรูปเต่าอยู่บนใบหน้าท่านตัวหนึ่ง"

โซวชั้วนกล่าวว่า

"พวกเราอย่าได้ล้อเล่นแล้ว ยังคงปฏิบัติเรื่องสำคัญก่อน"

จากนั้นสั่งนายท้ายเรือขนย้ายเสบียงกรังเครื่องใช้ภายในเรือขึ้นเกาะจนหมดสิ้น พร้อมกับปลดใบเรือพายถ่อและหางเสือลงจากเรือ ขนย้ายเข้ามาซุกซ่อนอยู่ในถ้ำ

อุ้ยเซี่ยวป๊อชมเชยว่า

"ชั้วนเจ้เจ๊ละเอียดรอบคอบนัก พวกเราขอเพียงเฝ้าดูของเหล่านี้ไว้ เรือลำนี้ก็ไม่สามารถออกเดินทางมิต้องกังวลว่าพวกมันจะหลบหนี"

เมื่อมีคนเรือสิบกว่าคนสำหรับใช้สอย อุ้ยเซี่ยวป๊อและพวกทั้งหกกลับมีชีวิตอยู่บนเกาะกินรวบอย่างสุขสบาย โซวชั้วนมีความสามารถในการปกครอง ทุกวี่วันส่งคนเรือไปจับปลาผ่าฟืน ล่าสัตว์ปลูกห้องหับมิว่าผู้ใดก็ไม่กล้าเกียจคร้าน

หลังอาหารค่ำ อุ้ยเซี่ยวป๊อก็ทอดลูกเต๋าเล่นพนันกับเหล่าคนเรือ มิถึงสิบวัน คนเรือทุกคนก็ติดค้างหนี้สินอุ้ยเซี่ยวป๊อหลายร้อยหลายพันตำลึง หนี้สินยิ่งมายิ่งท่วมสูงขึ้น

ผ่านพ้นไปเดือนเศษ ชีวิตบนเกาะกลับสุขสันโดษยิ่ง หลังเที่ยงวันนี้ อุ้ยเซี่ยวป๊อกับเจ็งยิ้ว มกเกี่ยมพิ้งนั่งอยู่บนโขดหิน ด้านทิศเหนือของเกาะปล่อยเบ็ดตกปลา

เจ็งยิ้วและมกเกี่ยมพิ้ง ตกได้ปลาใหญ่คนละสองตัว อุ้ยเซี่ยวป้อนิสัยร้อนรุ่ม ตกไม่ได้อันใด อย่างลำบากยากเย็น ค่อยมีปลาตัวหนึ่งติดเบ็ด

อุ้ยเซี่ยวป้อเห็นผิวทะเลสั่นพลิ้ว พลันร่ำร้องก้องกระตุกสายเบ็ดโดยแรง เจ็งยิ้วและมกเกี่ยมพิ้วกวาดตามอง อดหัวร่อ ออกมามิได้

สัตว์น้ำที่ติดเบ็ดหาใช่ปลา หากแต่เป็นเต่าทะเลตัวหนึ่ง งับเบ็ดล่อปลาไว้ เท้าทั้งสี่ตะกุยตะกายอยู่กลางอากาศอย่างวุ่นวาย

อุ้ยเซี่ยวป้อก็หัวร่อฮาฮากล่าวว่า

"ตกได้ปลามีอันใดน่าประหลาด พวกท่านหากมีความสามารถก็ตกเต่าทะเลขึ้นมาสักตัวหนึ่ง"

มิทันขาดคำ บนทะเลที่ไกลตาบังเกิดเสียงบึมใหญ่ คล้ายเป็นเสียงปืน!

อุ้ยเซี่ยวป้อใจหายวาบ มือผ่อนคลายวูบ ทั้งเต่าทะเลทั้งคันเบ็ดล้วนตกลงในทะเล

เจ็งยิ้วและมกเกี่ยมพิ้งอุทานโดยพร้อมเพรียง เงยหน้ากวาดมองไปยังทิศทางต้นเสียง เห็นบนผิวทะเลปรากฏหมอกขาวคละคลุ้งในม่านหมอกเห็นเรือสองลำแล่นตรงมา จากนั้นเป็น เสียงบึมบึมบนเรือยิงปืนใส่จริงๆ

อุ้ยเซี่ยวป้อร่ำร้องว่า

"แย่แล้ว คังฮีบัญชาคนมาจับตัวเรา"

เจ็งยิ้วกล่าวว่า

"พวกเรารีบขึ้นเรือหลบหนีเถอะ"

ทั้งสามเหวี่ยงข้องปลาทิ้ง วิ่งตะบึงกลับที่พักยามนี้โซวช้วน ปิงอี่ และเกี่ยงเล้งกงจู้ก็ได้ยินเสียงปืนพากันดาหน้าออกมา

ได้ยินเสียงปืนดังมิขาดหู กระสุนปืนพอยิงลงทะเล ปรากฏน้ำทะเลพวยพุ่งขึ้นสู่ท้องฟ้า

โซวช้วนกล่าวว่า

"ใบเรือและหางเสือล้วนอยู่บนฝั่ง ไม่ทันติดตั้งแล้ว ได้แต่หลบซ่อนกายไว้ พลิกแพลงตามสถานการณ์"

ในคนทั้งหกนอกจากเกี่ยงเล้งกงจู้ ที่หลงเหลือล้วนเผชิญอันตรายซ้ำซ้อน กลับไม่ประหวั่นลนลานเท่าใดโซวช้วนกล่าวว่า

"มิว่าหลบซ่อนอย่างเร้นลับเท่าใด ต้องถูกทหารเสาะพบ พวกเราไปยังถ้ำศิลาบนหน้าผาทางด้านนั้น ทหารเพียงบุกขึ้นหน้าผาได้ทีละคน พวกเราก็เข่นฆ่าทีละคน"

อุ้ยเซี่ยวป้อโห่ร้องว่า

"ถูกต้อง นี่เรียกว่าจับตะพาบในไห ลูกผู้ชายเฝ้าด่านเพียงลำพัง"

โซวช้วนยิ้มเล็กน้อย เกี่ยงเล้งกงจู้ถึงกับหัวร่อคิกออกมา

อุ้ยเซี่ยวป้อถลึงตากล่าวว่า

"มีอันใดน่าหัวร่อ?"

เกี่ยงเล้งกงจู้กล่าวว่า

"มิมีใด คำพังเพยของท่านใช้ได้ยอดเยี่ยมยิ่งเป็นที่เลื่อมใสของผู้คนนัก"

อุ้ยเซี่ยวป้อกลับมีความสำนึกตัวอย่างสามส่วน คาดว่าตนคงใช้คำพังเพยผิดไป

ทั้งหกเข้าสู่ถ้ำศิลาบนหน้าผา โซวช้วนสะบัดอาวุธฟันกิ่งไม้จำนวนหนึ่ง กองสุมอยู่หน้าถ้ำ ปกปิดร่องรอยไว้ ทาบสายตามอง ลอดกิ่งไม้ออกไป

แลเห็นเรือสองลำแบ่งเป็นหนึ่งหน้าหนึ่งหลังแล่นตรงมายังเกาะกินรวบ เรือที่ด้านหลังยิงปืนใหญ่ตลอดเวลา กระสุนปืนตกลงที่รอบข้างของเรือลำหน้า ปรากฏลำน้ำพวยพุ่งขึ้น

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

"เรือลำหลังกำลังระดมยิงเรือลำแรก"

โซวช้วนผงกศีรษะกล่าวว่า

"ถูกแล้ว ที่แท้เรือทั้งสองลำเป็นศัตรูกัน"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวอย่างลิงโลด

"เช่นนี้เป็นว่า เรือทั้งสองลำมิใช่มาจับตัวข้าพเจ้า"

"หวังว่าเป็นเช่นนั้น เพียงแต่พวกมันหากขึ้นเกาะพบเห็นห้องหับของพวกเรา ย่อมต้องตรวจค้นแน่นอน"

อุ้ยเซี่ยวป้อตัดพ้อว่า

"เรือลำหน้าไฉนไม่ยิงปืนตอบโต้? ช่างใช้การไม่ได้นัก ทางที่ประเสริฐท่านยิงเราลูกหนึ่ง เราระเบิดท่านลูกหนึ่ง เรือทั้งสองลำล้วนจมลง"

เรือลำแรกค่อนข้างเล็กกว่า ใบเรือกินลมเต็มที่แล่นฝ่าฟองคลื่นอย่างรวดเร็ว พลันปรากฏกระสุนปืนลูกหนึ่งยิงมา ถูกเสากระโดงหักสะบั้นผ้าใบลุกไหม้ขึ้นมา

อุ้ยเซี่ยวป้ออุทานอย่างแตกตื่น เห็นเรือลำหน้าโอนเอนมาด้านข้างหัวเรือพาดขวาง จากนั้นบนเรือปล่อยเรือเล็กลง ผู้คนสิบกว่าคนกระโดดลงเรือน้อยจ้วงแจวอย่างรวดเร็ว

ตอนนั้นอยู่ใกล้เกาะกินรวบแล้ว เรือที่ด้านหลังค่อยๆ ติดตามประชิดใกล้ แต่น้ำตื้นไม่อาจเทียบฝั่งจึงปล่อยเรือน้อยลงบ้าง กลับมีจำนวนถึงสี่ลำ

เรือน้อยลำแรกหลบหนี อีกสี่ลำไล่ล่าตามมามินานให้หลังทยอยกระโดดขึ้นฝั่ง ผู้คนสิบกว่าคนแรกวิ่งตะบึงผ่านหาดทราย สำรวจดูสภาพรอบข้าง ได้ยินคนผู้หนึ่งร่ำร้องว่า

"หน้าผาทางด้านนั้นสามารถยึดเป็นที่ตั้งรับ ทั้งหมดรีบไป"

อุ้ยเซี่ยวป้อใจเต้นระทึกขึ้น สุ้มเสียงนี้คล้ายเป็นสุ้มเสียงซือแป๋ตั้งกึงน้ำ เห็นผู้คนทั้งสิบกว่าคนวิ่งตะบึงขึ้นสู่หน้าผา พอเร่งรุดเข้าใกล้ คนผู้หนึ่งยืดกุมกระบี่ยาว ยืนบงการอยู่ริมหน้าผา มิใช่ตั้งกึงน้ำจะเป็นผู้ใด?

อุ้ยเซี่ยวป้อลิงโลดยิ่ง กระโดดปราดออกจากถ้ำร้องเรียกว่า

"ซือแป๋"

ตั้งกึงน้ำกวาดตามา เห็นเป็นอุ้ยเซี่ยวป้อ ถึงกับทั้งแตกตื่นทั้งลิงโลดโพล่งว่า

"เซี่ยวป้อ เจ้าไฉนอยู่ที่นี้?"

อุ้ยเซี่ยวป้อโลดแล่นเข้าใกล้ พลันงงงันวูบ เห็นในผู้คนสิบกว่าคน

มีดรุณีสะคราญโฉมนางหนึ่ง กลับเป็นอาคอ ต้องร้องโพล่งว่า

"อาคอ"

พลางถลันเข้าหา กลับเห็นด้านหลังนางยืนหยัดด้วยคนผู้หนึ่งที่แท้เป็นแต้โคกซวง

เมื่อพบเห็นอาคอ ย่อมต้องพบพานแต้โคกซวง แต่อุ้ยเซี่ยวป้อยามลิงโลดแทบคลุ้มคลั่ง พอพบหน้าบุคคลที่น่าชังนี้ ถึงกับใจหายวูบ ยืนตะลึงลานกับที่

ที่ด้านข้างมีคนผู้หนึ่งร้องเรียกว่า

"เซียงกง (คำยกย่องบุรุษหนุ่ม)"

ผู้คนอีกคนหนึ่งร้องเรียกว่า

"หัวหน้าหน่วยแซ่อุ้ย"

อุ้ยเซี่ยวป้อรับคำดังอืมม์ กระทั่งหางตายังไม่เหลือบแลไป เพียงจับจ้องมองอาคออย่างเชื่องซึมเซา

พลันปรากฏมือนุ่มนิ่มข้างหนึ่ง ยื่นมายึดกุมมือซ้ายอุ้ยเซี่ยวป้อไว้ อุ้ยเซี่ยวป้อสะท้านเฮือกเบือนหน้ามอง เห็นเป็นวงหน้าสวยซึ้งสะคราญประดับด้วยรอยแย้มยิ้ม แต่น้ำตาทะลักจากเบ้าตลอดเวลา กลับเป็นซังยี้ที่พลัดพรากจากกัน

อุ้ยเซี่ยวป้อลิงโลดสุดระงับ ยื่นสองแขนโอบกอดนางไว้ ร่ำร้องว่า

"ซังยี้อันประเสริฐ ข้าพเจ้าคิดถึงท่านแทบตายแล้ว"

ได้ยินตั้งกึงน้ำร่ำร้องว่า

"ปังตั่วกอ (พี่ใหญ่แซ่ปัง) น้องแซ่ฮวง พวกเราเฝ้ารักษาเส้นทางที่นี้กัน"

ผู้คนสองคนรับคำ กระชับอาวุธยืนเคียงบ่าเคียงไหล่ เฝ้ารักษาทางคับแคบที่ทอดขึ้นสู่หน้าผาทั้งสอง หนึ่งเป็นกระบี่ไร้โลหิตปังเซียะฮ่วม ซึ่งเป็นซือแป๋แต้โคกซวง อีกหนึ่งเป็นนักสู้สมาคมฟ้าดินฮวงจี่ตง

อุ้ยเซี่ยวป้อพอพบพานคนคุ้นเคยมากหลาย ต้องซักถามว่า

"พวกท่านไฉนมาถึงที่นี้?"

ซังยี้กล่าวว่า

"ฮวงตั่วเอี้ยนำข้าพเจ้าออกเสาะหาท่านตามที่ต่างๆ บังเอิญ พบพานท่านประมุขแซ่ตั้ง ดังนั้น..."

เอ่ยถึงตอนนี้ เนื่องเพราะลิงโลดถึงขีดสุดลำคอถึงกับตีบตันมิอาจเอ่ยสืบต่อ

แลเห็นทหารไล่ล่าบนเรือน้อยทั้งสี่ลำ ล้วนขึ้นมาบนหาดทรายยามก้มลงมองจากบนหน้าผา เห็นเป็นทหารแมนจู มีจำนวนเจ็ดแปดสิบคน ผู้นำหน้ามือถือดาบยาว ร่างบึกบึนสูงใหญ่

ทหารแมนจูหยุดยั้งยืนหยัดแต่ไกล แม่ทัพนำขบวนพอออกคำสั่งทั้งหมดก็ปลดคันเกาทัณฑ์ลงจากกลางหลัง ดึงเกาทัณฑ์จากซอง พาดสายเล็งมายังหน้าผา

ตั้งกึงน้ำร้องว่า

"ทั้งหมดหมอบลง"

สำหรับเรื่องเช่นนี้ อุ้ยเซี่ยวป้อย่อมมิต้องให้ซือแป๋ออก คำสั่งพอเห็นทหารแมนจูปลดเกาทัณฑ์ก็หลบวูบมาหลังโขดหินก้อนหนึ่งแต่แรก

ได้ยินแม่ทัพนั้นตวาดสั่งว่า

"ปล่อยเกาทัณฑ์"

ได้ยินเสียงควับเคว้ียวมิขาดหู เกาทัณฑ์ระดมยิงขึ้นมา แต่หน้าผาสูงยิ่ง เกาทัณฑ์พุ่งถึงกลางคันกำลังก็เสื่อมโทรมลง กระบี่ไร้โลหิตและฮวงจี่ตง หนึ่งสะบัดกระบี่ หนึ่งกวัดแกว่งดาบ ปัดเกาทัณฑ์ที่ยิงมากระเด็นไป

กระบี่ไร้โลหิตร่ำร้องว่า

"ซีลั้งเจ้าคนทรยศ หากเก่งกล้าสามารถ ก็ขึ้นหน้าผามาหักหาญกับบิดาตัวต่อตัว"

อุ้ยเซี่ยวป้อฉุกคิดขึ้น

"ที่แท้แม่ทัพเบื้องล่างคือซีลั้ง ซึ่งเคยติดตามเราถล่มเกาะเทพมังกร ความสามารถในการรบทัพจับศึกของคนผู้นี้ กลับยอดเยี่ยมยิ่ง"

ได้ยินซีลั้งร่ำร้องว่า

"ท่านหากมีกำลังขวัญก็ลงมา หากสู้กันตัวต่อตัวบิดาไม่เกรงกลัวท่าน"

กระบี่ไร้โลหิตคิดถาโถมลงไป ตั้งกึงน้ำกล่าวว่า

"ปังตั่วกออย่าได้หลงกลมัน คนผู้นี้ไร้ยางอายมิว่าเรื่องราวใดล้วนกระทำได้"

กระบี่ไร้โลหิตชะงักเท้าลง ร้องว่า

"ท่านบอกว่าสู้กันตัวต่อตัวไฉนส่งเรือน้อยสี่ลำกลับไปอีก?...มารดามันเถอะ เป็นห้าลำ แม้แต่เรือน้อยของพวกเราก็ขโมยไป ท่านส่งเรือไปรับคน ไยมิใช่คิดใช้พวกมากเข้าเอาชัย?"

"ตั้งกุนซือ (เสนาธิการแซ่ตั้ง) ปังตุ่ยเจี้ยง (หัวหน้าแซ่ปัง) พวกท่านพลังฝีมือสูงเยี่ยม เป็นที่นับถือเลื่อมใสของเราตลอดมา ผู้ทราบสถานการณ์จึงเป็นวีรบุรุษ ยังคงควบคุมตัวแต้กงจื้อลงมา ยินยอมสวามิภักดิ์ฮ่องเต้จะทรงแต่งตั้งท่านทั้งสองเป็นขุนนางชั้นผู้ใหญ่"

ที่แท้ซีลั้งเคยเป็นแม่ทัพใหญ่ของแต้เซ่งกง ผู้สถาปนาสมาคมฟ้าดิน ถูกขนานยกย่องเป็นห้าขุนพลพยัคฆ์ ร่วมกับจิวซ้วนปิง เบ๊ซิ่ง กำฮุย และเล้าก๊กฮึง

ส่วนตั้งกึงน้ำเป็นเสนาธิการทหาร กระบี่ไร้โลหิตแม้ฝีมือ สูงเยี่ยม แต่ไม่จัดเจนในการรบพุ่ง จึงเป็นหัวหน้าองครักษ์ของแต้เซ่งกง ยามนี้ซีลั้งยังคงเรียกหายศตำแหน่งดั้งเดิมของทั้งสอง

หน้าผานี้ห่างจากเบื้องล่างเจ็ดแปดวา ซีลั้งก็ยืนหยัดในที่ไกลตา แต่มันมีพลังการฝึกปรือกล้าแข็ง ทุกถ้อยคำกระทบโสตผู้คนบนหน้าผาอย่างชัดเจน

แต้โคกซวงหน้าแปรเปลี่ยนไป กล่าวเสียงสั่นระริก

"ซือแป๋ ท่าน...ท่านไม่อาจสวามิภักดิ์..."

กระบี่ไร้โลหิตกล่าวว่า

"กงจื้อโปรดวางใจ ตราบใดที่เรายังมีลมหายใจอยู่ ไม่ขอสวามิภักดิ์ต่อแมนจูเด็ดขาด"

ตั้งกึงน้ำแม้ทราบว่า กระบี่ไร้โลหิตนิสัยลึกซึ้งชั่วร้าย เคยประทุษ

ร้ายตนหลายครา เพื่อส่งเสริมแต้โคกซวงรั้งตำแหน่งทายาทตระกูลแต้ แต่ยามนี้พอฟังมันกล่าวอาจหาญ บังเกิดจิตเลื่อมใส กล่าวว่า

"ปังตั่วกอ เราท่านวันนี้จะเคียงบ่าเคียงไหล่รับมือศัตรู คุ้มครองความปลอดภัยแก่ยี่กงจื้อ"

กระบี่ไร้โลหิตกล่าวว่า

"ตกลงตามนี้"

แต้โคกซวงกลับกล่าวว่า

"กุนซือครานี้มีความดีความชอบใหญ่หลวง เมื่อกลับไปข้าพเจ้าจะเสนอบิดา เลื่อนยศให้"

ตั้งกึงน้ำมิทันกล่าววาจา อุ้ยเซี่ยวป้อชิงกล่าวว่า

"แต้กงจื้อ เลื่อนยศให้กลับมิต้อง ขอเพียงท่านไม่ทำร้ายซือแป๋เราก็ขอบพระคุณมากแล้ว"

แต้โคกซวงถลึงตาใส่ อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวเบาๆ

"ซือเจ้ พวกเรามิสู้จับตัวแต้กงจู้ ไปมอบต่อทหารแมนจู"

อาคอร้องเพ้ยกล่าวว่า

"พอพบหน้าก็ไม่กล่าววาจาดีงาม ท่านไฉนข่มขู่เขาอีก?"

อุ้ยเซี่ยวป้อหัวร่อพลางกล่าวว่า

"เพียงข่มขู่ล้อเล่น ย่อมไม่ข่มขู่จนตาย ต่อให้ถูกข่มขู่ตายไปก็หาเป็นไรไม่"

อาคออุทานดังอา สาวเท้าเข้าใกล้แต้โคกซวงหลายก้าว แต้โคกซวงกล่าวเสียงสั่นระริก

"เด็กน้อยนี้เป็นขุนนางแมนจู ไฉน...ไฉนอยู่ที่นี้?"

อาคอกล่าวว่า

"อย่าได้สนใจมัน"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวถามซังยี้ว่า

"ทั้งหมดไฉนมาถึงที่นี้?"

ซังยี้กล่าวว่า

"ท่านประมุขแซ่ตั้ง นำฮวงตั่วเอี้ยและข้าพเจ้าออกทะเลมาเสาะหาท่าน สืบเสาะเป็นเวลาเดือนเศษค้นหาตามหมู่เกาะต่างๆ จนทั่วข้าพเจ้าฉุกคิดว่าท่านเคยมายังเกาะกินรวบ จึงบอกต่อท่านประมุขแซ่ตั้ง ดังนั้นรุดมาที่นี้ ระหว่างทางประจวบพบเห็นเรือของทหารแมนจู ไล่ล่าแต้กงจื้อยิงเรือของมันจมลง พวกเราจึงช่วยเหลือมันและอาคอโกวเนี้ยขึ้นเรือหลบหนีมายังที่นี้ ในที่สุดสามารถพบพานท่าน"

เล่าถึงตอนนี้ ขอบตาแดงก่ำอีกครา อุ้ยเซี่ยวป้อตบไหล่นาง กล่าวว่า

"ซังยี้อันประเสริฐ วันเวลาที่ผ่านมา ข้าพเจ้าก็คิดถึงท่านทุกวี่วัน"

วาจานี้กลับมิใช่ปากไม่ตรงกับใจ อุ้ยเซี่ยวป้อแม้มีชีวิตอยู่บนเกาะกินรวบอย่างสุขสงบ แต่มักครุ่นคิดถึงอาคอและซังยี้

ได้ยินตั้งกึงน้ำร้องว่า

"พี่น้องทั้งหลาย ฉกฉวยโอกาสที่กำลังหนุนของแมนจูยังไม่มาถึง พวกเราก็บุกทะลวงไปเข่นฆ่า มิเช่นนั้นรอให้ทหารแมนจูรุดมาอีกห้าลำก็ยากจัดการได้"

ทุกผู้คนรับคำ คราวนี้ผู้คนที่ขึ้นเกาะกินรวบ นอกจากตั้งกึงน้ำกระบี่ไร้โลหิต แต้โคกซวง ฮวงจี่ตง อาคอและซังยี้แล้วยังมีนักสู้สมาคมฟ้าดินแปดคน และองครักษ์ของแต้โคกซวงอีกสองคน

ตั้งกึงน้ำกล่าวอีกว่า

"แต้กงจื้อ คอโกวเนี้ย เซี่ยวป้อ ซังยี้ พวกท่านทั้งสี่ รั้งอยู่ที่นี้ที่หลงเหลือติดตามเราบุกทะลวงลงไป"

กวัดแกว่งกระบี่ยาว สาดพุ่งลงจากหน้าผา

กระบี่ไร้โลหิตและพวกทั้งสิบสองคน พากันติดตามลงไป ในเสียงโห่ร้องก้องอื้ออึง พากันโถมจู่โจมใส่ทหารแมนจู ทหารแมนจูระดมยิงเกาทัณฑ์ออกล้วนถูกตั้งกึงน้ำ กระบี่ไร้โลหิตและ ฮวงจี่ตงปัดป่ายปลิวกระเด็น

ตอนแรกรบพุ่งเหนือน่านน้ำ เรือรบของซีลั้งติดตั้งปืนใหญ่ ตั้งกึง-น้ำและพวกได้แต่ตกเป็นฝ่ายรับถ่ายเดียว ยามนี้ต่อสู้ในระยะประชิดใกล้ ทหารแมนจูฝีมือธรรมดาสามัญ ไหนเลยรับมือ ตั้งกึงน้ำและพวกได้?

ตั้งกึงน้ำ กระบี่ไร้โลหิตและพวกทั้งสิบสี่คน พอโถมไปในขบวน ทหารแมนจูล้วนล้มตายเกลื่อนกลาด

อุ้ยเซี่ยวป้อพอเห็นเช่นนั้น ชักชวนว่า

"ซือเจ้ ซังยี้ พวกเราก็ลงไปเข่นฆ่าสักครา"

อาคอและซังยี้พากันรับคำ อาคอเหลียวหน้ามากล่าวกับแต้โคกซวงว่า

"ท่านอยู่ที่นี้ คอยคุมเชิงให้กับพวกเรา"

ขณะกล่าว อุ้ยเซี่ยวป้อชักมีดสั้นประกายดำออกโถมลงจากหน้าผา ซังยี้และอาคอทยอยติดตามไป

แต้โคกซวง วิ่งตะบึงหมายติดตามลงจากหน้าผาแต่แล้วฉุกคิดขึ้น

"เราเป็นทายาทสูงศักดิ์ ไหนเลยเสี่ยงอันตรายร่วมกับพวกท่านชนชั้นบริวาร?"

ดังนั้นร้องว่า

"อาคออย่าได้ลงไป"

อาคอกำลังวิ่งตะบึง มิได้ยินชัดเจน ทหารแมนจูผู้หนึ่งพลันเสือกทวนทิ่มแทงมา อาคอสะบัดกระบี่ฟันเรียดด้ามทวนลงไป ทหารแมนจูนั้นแผดร้องก้อง นิ้วทั้งสี่ถูกฟันขาดสะบั้นคลายมือจากการยึดทวน วิ่งตะบึงหลบหนี

อุ้ยเซี่ยวป้อแม้มีพลังฝีมือพื้นเพธรรมดา แต่มีสี่วิเศษติดตัว พอโถมเข้าทัพทหาร กลับปลอดภัยไร้อันตราย

ของวิเศษประการแรกคือมีดสั้นประกายดำคมกล้ายิ่ง กวาดกราดไปที่ใด อาวุธศัตรูหักสะบั้น ของวิเศษประการสอง สวมภูษิตวิเศษคุ้มครองกาย ประการสามวิชาหลบหนียอดเยี่ยม ไม่อาจไล่ล่าตามทัน ประการสี่ซังยี้อยู่ข้างกาย ทหารแมนจูยากต้านติด

ชั่วพริบตาทำร้ายศัตรูหลายคนเปล่งอานุภาพเขื่องโขนักอุ้ยเซี่ยว-ป้อครุ่นคิดขึ้น

"ครั้งกระโน้นจูล่งแห่งสามก๊กบุกตะลุยศัตรู คงมีฝีมือเพียงนี้เท่านั้น"

ทุกผู้คนเข่นฆ่าครู่ใหญ่ ทหารแมนจูก็แตกพ่ายกระเจิดกระเจิง

ตั้งกึงน้ำหักหาญกับซีลั้งตัวต่อตัว ยามกะทันหันยากจำแนกผลแพ้ชนะ กระบี่ไร้โลหิตและฮวงจี่ตง กลับเข่นฆ่าทหารเป็นการใหญ่

เพียงชั่วน้ำเดือดทหารแมนจูแปดสิบคนก็บาดเจ็บ ล้มตายไปห้าหกสิบคน ที่หลงเหลือพากันหลบหนีลงทะเล แหวกว่ายสู่เรือใหญ่ฝ่ายนักสู้สมาคมฟ้าดินเสียชีวิตสองคน บาดเจ็บสาหัสคนหนึ่ง ที่หลงเหลือรายล้อมซีลั้งไว้อย่างแน่นหนา

แลเห็นซีลั้งสะบัดกวัดแกว่งดาบเหล็กกล้า หักหาญกับกระบี่ยาวในมือตั้งกึงน้ำอย่างดุเดือด มาตรแม้นตกอยู่ท่ามกลางวงล้อม กลับปราศจากจิตพรั่นพรึงแม้แต่น้อย

อุ้ยเซี่ยวป้อร่ำร้อง

“แม่ทัพแซ่ซี ท่านหากไม่ทิ้งดาบยอมจำนนชั่วพริบตาจะถูกสับเป็นเลือดเนื้อเละเลือน”

ซีลั้งผนึกสติสมาธิรับมือศัตรู ไม่แยแสรับฟังวาจารอบข้าง

ตั้งกึงน้ำพลันกู่ร้องดังยาวนาน สะบัดกระบี่ควับ ควับ ควับ จู่โจมออกสามกระบี่ซ้อนๆ

หักหาญถึงกระบี่ที่สาม พลันแนบติดกับดาบเหล็กกล้าของซีลั้ง เห็นตั้งกึงน้ำสั่นพลิ้วข้อมือ หมุนควงอย่างว่องไวสองรอบ

ได้ยินซีลั้งอุทานดังอา ดาบเหล็กกล้าหลุดกระเด็นจากมือตั้งกึงน้ำเสือกส่งข้อมือ จ่อปลายกระบี่คุกคามใส่คอหอยซีลั้ง ตวาดว่า

“ท่านมีวาจาใดจะกล่าว?”

ซีลั้งกระชากเสียงว่า

“ท่านเมื่อหักหาญได้ชัย ก็ปลิดชีวิตเราเถอะ ยังมีวาจาใดจะกล่าว?”

“ในช่วงเวลานี้ ท่านยังคิดอวดโอ่เป็นผู้กล้าอีก ท่านทรยศต่อนายเดิม หรือนับเป็นพฤติการณ์ของนักสู้ผู้กล้า?”

ซีลั้งพลันหงายร่างไปด้านหลัง ล้มกลิ้งลงกับพื้น หลุดพ้นจากปลายกระบี่จ่อคุกคามคอหอย ตวัดสองเท้าเตะกราดใส่ตั้งกึงน้ำ

ตั้งกึงน้ำยกกระบี่ตั้งตรง บดบังอยู่เบื้องหน้า สองเท้าของซีลั้ง

หากเตะมาถึง เท่ากับเสนอข้อเท้าทั้งสองเข้าหาคมกระบี่ ยามฉุกละหุกใช้มือขวายันพื้น ยกเท้าทั้งสองขึ้นสูง ตีลังกาพุ่งถอยไปด้านหลัง จึงรอดพันจากการถูกฟันสองเท้าขาดสะบั้น

รอจนผุดลุกขึ้น ปลายกระบี่ของตั้งกึงน้ำ ก็จ่อคุกคามกับคอหอยมนอกครา

ซีลั้งสำนึกทราบว่ามิใช่คู่มือตั้งกึงน้ำ พลันถามว่า

“กุนซือ ก๊กแซ่เอี้ย (เจ้าแซ่ประเทศ) ปฏิบัติต่อเราอย่างไร?”

วาจานี้ถามไถ่อย่างกะทันหัน เหนือความคาดหมายตั้งกึงน้ำอย่างใหญ่หลวง เจ้าแซ่ประเทศหมายถึงแต้เซ่งกง เนื่องเพราะแต้เซ่งกงประกอบความดีความชอบมากหลาย กษัตริย์ปลายราชวงศ์เหม็ง จึงพระราชทานแซ่มันเป็นจู ซึ่งเป็นแซ่ของปฐมกษัตริย์ราชวงศ์เหม็ง

พริบตานั้น ข้อบาดหมางระหว่างแต้เซ่งกงและซีลั้ง วูบวาบเข้าสู่ห้วงสมอง ครั้งกระโน้นซีลั้งเป็นแม่ทัพสำคัญของแต้เซ่งกง บริวารคนหนึ่งประพฤติผิดวินัย ซีลั้งมีคำสั่งประหารคนผู้นั้นกลับหลบหนีไปขอความคุ้มครองจากตังฮูหยิน ผู้เป็นภรรยาแต้เซ่งกงกล่าวหาว่าซีลั้งล่วงละเมิดเบื้องสูง แต้เซ่งกงจึงสั่งจับกุมคนในครอบครัวมันมา ซีลั้งทราบเรื่องจึงหลบหนีบิดามารดา บุตรภรรยา ญาติพี่น้องมัน กลับถูกแต้เซ่งกงฆ่าทิ้งซีลั้งยามอาฆาตแค้น จึงสวามิภักดิ์ต่อแมนจู

ตั้งกึงน้ำขบคิดถึงตอนนี้ ต้องทอดถอนใจครุ่นคิดขึ้น

“ซีลั้งเคยประกอบความดีความชอบ ให้กับเจ้าผู้ล่วงลับ หากมิใช่ตังฮูหยินก้าวก่ายกิจการทางทหาร คนผู้นี้คงยังรับใช้ตระกูลแต้ ชะตากรรมของมัน เป็นที่น่าเห็นใจนัก”

ดังนั้นกล่าวว่า

“ท่านหากยินยอมสาบานตัว กลับเข้าสังกัดตระกูลแต้วันนี้จะละเว้นชีวิตท่านสักครา หวังให้ท่านกลับตัวกลับใจใหม่”

ซีลั้งก้มศีรษะต่ำ กล่าวอย่างละอาย

“เรา...เราหากกลับเกาะตระกูลแต้ ไยมิใช่เป็นคนต่ำช้าที่

กลับกลอกไร้ความแน่นอน?"

ตั้งกึงน้ำสอดกระบี่คืนฝัก สาวเท้าไปยึดกุมมือมันไว้ กล่าวว่า

"น้องแซ่ซี ครั้งกระโน้นกวนอูก็เคยสวามิภักดิ์ต่อโจโฉ ขอเพียงยึดมั่นคุณธรรม มีผู้ใดหัวร่อเยาะท่าน?"

พลันบังเกิดสุ้มเสียงหนึ่งดังขึ้นที่ด้านหลังว่า

"เอี่ยเอี้ย (ปู่) เราล้มล้างตระกูลมัน มันย่อมต้องสังหารตระกูลเราเป็นการล้างแค้น เกาะตระกูลแต้เราไม่ขอรับคนผู้นี้ไว้ ท่านรีบฆ่ามันทิ้ง"

ตั้งกึงน้ำเหลียวหน้ามอง เห็นผู้กล่าววาจา คือแต้โคกซวง จึงกล่าว

"ยี่กงจื้อ แม่ทัพแซ่ซีจัดเจนในการศึก มันหากกลับคืนสู่สังกัดจะมีประโยชน์ต่อพวกเรา พวกเราสมควรเลิกราข้อกินแหนงแคลงใจส่วนตัว"

แต้โคกซวงแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"เฮอะ คนผู้นี้หากกลับเกาะตระกูลแต้ กุมกำลังทหารไว้ ตระกูลแต้เรายังจะมีหนทางรอดหรือ?"

"ขอเพียงแม่ทัพแซ่ซี สาบานตัวกลับเข้าสังกัดเรา ขอใช้ชีวิตเป็นประกันต่อความจงรักภักดีของมัน"

"ชีวิตของท่านคู่ควรกับการค้ำประกันหรือ?"

ตั้งกึงน้ำขุ่นแค้นจนมือเท้าเย็นเฉียบ ขณะจะกล่าววาจา ซีลั้งพลันหันกายวิ่งตะบึงไป ร้องว่า

"กุนซือ กุศลเจตนาของท่าน ผู้น้องขอจารึกซึ้งใจ แต่ไม่ขอเป็นข้าทาสแก่ตระกูลแต้"

ตั้งกึงน้ำร้องว่า

"น้องแซ่ซีกลับมา มีวาจาใด..."

พลันรู้สึกเจ็บแปลบที่กลางหลังกระบี่เล่มหนึ่งทะลวงใส่กลางหลังทะลุออกทางทรวงอก

ผู้ลงมือประทุษร้าย กลับเป็นแต้โคกซวง!

ด้วยพลังฝีมือตั้งกึงน้ำต่อให้แต้โคกซวงอีกสิบคน ก็มิอาจทำร้ายท่านแต่ตั้งกึงน้ำเห็นซีลั้งมีเจตนากลับใจกลับถูกแต้โคกซวงว่ากล่าวจนผละจาก

กำลังจะหาทางเกลี้ยกล่อม ไหนเลยฉุกคิดว่าแต้โคกซวงจะทะลวงกระบี่จากด้านหลังท่าน?

ที่แท้ราชวงศ์เหม็งพอถูกล้มล้าง แต้เซ่งกงก็ตั้งรกรากที่เกาะตระกูลแต้ ไม่ขึ้นตรงต่อราชวงศ์เช็ง ส่งบุตรชายแต้เก็งไปรักษาการที่ตัวเมืองสำคัญ

แต้เก็งเป็นที่รักใคร่ของเหล่าบริวาร แต่นิสัยมักมากกามคุณ บังเกิดความสัมพันธ์ฉันชู้สาวกับแม่นมจนกำเนิดบุตร แต้เซ่งกงถึงกับคั่งแค้นจนตรอมใจตาย ทั้งที่อายุเพียงสามสิบเก้าปี แต้เก็งจึงดำรงตำแหน่งแทนที่

ดังนั้นตังฮูหยินจึงชิงชังในตัวแม่นมยิ่ง พลอยรังเกียจแต้โคกฉั้งซึ่งกำเนิดจากแม่นม คิดยกย่องแต้โคกซวง ซึ่งเกิดจากภรรยาโดยชอบธรรมของแต้เก็ง เป็นทายาทรั้งตำแหน่ง แต้เก็งเห็นแต้โคกฉั้งอายุสูงวัยกว่าแต้โคกซวง จึดทัดทานไม่เห็นด้วย ตังฮูหยินและกระบี่ไร้โลหิตจึงลอบวางแผนการ ทราบว่าหากคิดยกย่องแต้โคกซวง ต้องสังหารตั้งกึงน้ำก่อนเพื่อให้มันสอดแทรก ขัดขวาง คราหนี้กลับลงมือประสบผล

กระบี่นี้จู่โจมอย่างกะทันหัน มิว่าผู้ใดก็ไม่ทันฉุกคิดมาก่อน อุ้ยเซี่ยวป้อพลันยกมีดสั้น เสือกแทงใส่แต้โคกซวงอย่างเร่งร้อน

กระบี่ไร้โลหิตเสือกส่งกระบี่เข้ามาปิดป้อง ได้ยินเสียงฉับ กระบี่ยาวในมือหักสะบั้นเป็นสองท่อน แต่กระบี่มันแฝงกำลังภายในกล้าแข็งมีดสั้นอุ้ยเซี่ยวป้อพลอยหลุดกระเด็นจากมือ

กระบี่ไร้โลหิตตวัดเท้าเตะออก เตะอุ้ยเซี่ยวป้อกลิ้งกระเด็นไปสองทอด ขณะจะไล่ล่าตาม ซังยี้พลันถลันเข้าขัดขวาง ฮวงจี่ตงและนักสู้สมาคมฟ้าดินสองคน ก็สะอึกเข้ากลุ้มรุมจากทางซ้ายขวา

อุ้ยเซี่ยวป้อคืบคลานลุกขึ้น หยิบฉวยมีดสั้นขึ้นจากพื้น ร้องดังๆ ว่า

"มันทำร้ายท่านประมุข ทั้งหมดขอเสี่ยงชีวิตกับมัน"

พลางถาโถมเข้าหาแต้โคกซวง อาคอบดบังขวางหน้าไว้ ตวาดว่า

"เซี่ยวป้อ อย่าได้วู่นวาย"

อุ้ยเซี่ยวป้อร่ำไห้พลางร้องว่า

"ท่านจึงวู่นวาย ต่อให้มันเป็นบิดาท่าน วันนี้ก็มิอาจไม่ฆ่ามัน!"

ยามนี้ปรากฏนักสู้สมาคมฟ้าดินหลายคนจู่โจมใส่แต้โคกซวง ส่วนกระบี่ไร้โลหิตต่อสู้กับฮวงจี่ตง ซังยี้และพวกทั้งสี่ยังชิงเป็นฝ่ายมีเปรียบเสียงฉาดคราหนึ่ง นักสู้สมาคมฟ้าดินผู้หนึ่ง ถูกพลังฝ่ามือกระบี่ไร้โลหิตฟาดใส่กระอักโลหิตเสียชีวิต

พลันได้ยินแต้โคกซวงร่ำร้องก้อง กระบี่ไร้โลหิตจึงผละจากศัตรูวิ่งตะบึงเข้าหาแต้โคกซวง กระแทกฝ่ามือปลิดชีวิตนักสู้สมาคมฟ้าดินอีกผู้หนึ่ง

กระบี่ไร้โลหิตทราบว่าตั้งกึงน้ำเมื่อเสียชีวิต ในฝ่ายตรงข้ามอุ้ยเซี่ยวป๊อนับเป็นผู้นำ ดังนั้นยื่นแขนโอบอุ้มแต้โคกซวงขึ้น สาดพุ่งเข้าหาอุ้ยเซี่ยวป๊อ กดประทับฝ่ามือลงใส่ศีรษะอุ้ยเซี่ยวป๊อ หมายกำจัดฆ่าทิ้งไปก่อน!

ซังยี้ร่ำร้องว่า

“เซียงกงรีบหนี”

พลางโถมจู่โจมลงใส่กลางหลังกระบี่ไร้โลหิต

อุ้ยเซี่ยวป๊อกล่าวว่า

“ท่านเองก็ระวัง”

พลางวิ่งตะบึงหลบหนี

กระบี่ไร้โลหิตไม่คำนึงถึงการทำร้ายซังยี้ ไล่ล่าตามติดเข้าหาอุ้ยเซี่ยว-ป๊อ มันมีพลังฝีมือสูงเยี่ยม ในมือแม้โอบอุ้มคนผู้หนึ่ง ยังมีท่าร่างรวดเร็วกว่าอุ้ยเซี่ยวป๊อหลายส่วน

อุ้ยเซี่ยวป๊อเหลียวหน้ามอง ถึงกับใจหายวาบยื่นมือหมายกดปุ่มอาวุธลับแฝงทรายซัดเงา แต่ฝีเท้าพอเชื่องช้าชั่ววูบ พลังฝ่ามือกระบี่ไร้โลหิตก็ทะลักทลายมาถึง

ในยามคับขันจวนเจียน หากยิงอาวุธลับออกคงต้องถูกทำร้ายศีรษะแหลกเหลว ได้แต่เบี่ยงกายวูบใช่ท่าร่างเทพเดินหนร้อยแปลง หลบเลี่ยงมาด้านข้าง

กระบี่ไร้โลหิตพุ่งล้ำหน้าไป รีบชะงักเท้าหันกายกลับ ไล่ล่าตามมา

อุ้ยเซี่ยวป๊อส่งเสียงร้องว่า

"วิญญาณของซือแป๋เรา ติดตามมาลูบคลำศีรษะท่านแล้ว"

ขณะกล่าว ต้องระบายลมหายใจออก กระบี่ไร้โลหิตจึงคุกคามเข้าใกล้มาก้าวหนึ่ง

แต่อุ้ยเซี่ยวป้อหลบซ้ายเลี่ยงขวา พลิกแพลงสุดหยั่งคาด กระบี่ไร้โลหิตโอบอุ้มแต้โคกซวง ท่าร่างไม่คล่องแคล่วปราดเปรียว ยามกะทันหันมิอาจติดตามทัน

ไล่ล่าอยู่ครู่ใหญ่ อุ้ยเซี่ยวป้อรู้สึกลมหายใจหอบถี่ ยามร้อนรุ่มพลันวิ่งตะบึงขึ้นสู่หน้าผา กระบี่ไร้โลหิตลิงโลดยิ่ง เข้าใจว่าอุ้ยเซี่ยวป้อพาตัวสู่จุดอับ ดังนั้นโถมติดตามขึ้นไป

อุ้ยเซี่ยวป้อร้องดังๆ ว่า

"ภรรยาใหญ่ ภรรยากลาง ภรรยาเล็ก ทั้งหมดรีบออกมาช่วยเหลือหากไม่ออกมา คงต้องเป็นภรรยาม่ายแล้ว"

สตรีภายในถ้ำทั้งห้าเห็นเหตุการณ์แต่แรก อั้งฮูหยินเห็นซอกแขนซ้ายกระบี่ไร้โลหิตหนีบร่างคนผู้หนึ่ง ยังโลดแล่นดุจเหินบิน ความสูงส่งของฝีมือ เป็นรองประมุขนิกายเทพมังกรเพียงขั้นหนึ่ง จึงกระชับดาบซุ่มซ่อนอยู่ข้างทาง รอจนกระบี่ไร้โลหิตติดตามมาถึงพลันฟาดฟันดาบออกดังควับใหญ่ จู่โจมใส่หว่างเอวฝ่ายตรงข้าม

กระบี่ไร้โลหิต ตอนแรกได้ยินอุ้ยเซี่ยวป้อร่ำร้องตะโกนก้องเข้าใจว่าเป็นการรบกวนสมาธิจิตใจเท่านั้น คิดมิถึงที่นี้มีศัตรูซุ่มซ่อนจริงๆ แลเห็นเพลงดาบนี้ลึกล้ำพิสดาร ต้องสะท้านใจเล็กน้อย ถอยกายไปหนึ่งก้าวตวาดก้องพลางขยับเท้าซ้าย แต่แล้วเตะเท้าขวาออกอย่างกะทันหัน

ท่าเท้านี้พอดีเตะถูกข้อมืออั้งฮูหยิน ในเสียงอุทานดังอา มีดใบหลิวหลุดจากมือ ปลิวกระเด็นขึ้นสู่ฟ้า

อุ้ยเซี่ยวป้อฉกฉวยโอกาสที่กระบี่ไร้โลหิต เบนเบือนสมาธิไปลงมือต่ออั้งฮูหยิน หันกายมาประจันกับกระบี่ไร้โลหิต กดปุ่มกลไกของอาวุธลับแฝงทรายซัดเงาคราหนึ่ง

เสียงควับควับพลันดัง เข็มทองเล็กละเอียดกลุ่มหนึ่งซัดพุ่งออก

อย่างรวดเร็ว จู่โจมต้องร่างกระบี่ไร้โลหิตและแต้โคกซวงจนหมดสิ้น!

ในจำนวนนั้นมีอยู่เล่มหนึ่ง ปักตรึงใส่ดวงตาข้างซ้ายของกระบี่ไร้โลหิต สร้างความเจ็บปวดแก่มันจนแผดร้องก้อง คลายมือปลดปล่อยแต้โคกซวง เกลือกกลิ้งลงจากหน้าผาทั้งสองคน ซังยี้และ ฮวงจี่ตงกำลังติดตามขึ้นเขา พอเห็นเช่นนั้นพากันลอยตัวขึ้นหลบเลี่ยง

กระบี่ไร้โลหิตและแต้โคกซวง พอเกลือกกลิ้งถึงเชิงผา พิษบนเข็มทองก็กำเริบ ส่งเสียงร่ำร้องดุจสุกรถูกเชือด ดิ้นรนไปมาอย่างทุรนทุรายดีที่ฮ่อเท็กซิ่ว หลังจากกราบกรานวีรบุรุษฮั้วซัวอ้วงเซ้งจี่ เป็นอาจารย์ก็ไม่ใช้พิษร้ายแรง ตัวยาที่ฉาบอยู่บนเข็มทองเพียงเป็นยาชา หาใช่พิษร้ายคร่าชีวิตไม่

มาตรแม้นเป็นเช่นนั้น เข็มพิษพอซัดต้องร่างยังชาคันสุดทนทาน ตลอดทั้งร่างคล้ายถูกตะขาบและแมลงป่องหลายตัวรุมฉกกัด แม้แต่นักสู้ผู้กล้าเยี่ยงกระบี่ไร้โลหิต ยังอดส่งเสียงแผดร้องมิได้

อาคอสะอึกถึงข้างกายแต้โคกซวง ยื่นมือประคับประคอง กล่าวอย่างร้อนรุ่น

“ท่านเป็นไรแล้ว?”

แต้โคกซวงบังเกิดอาการคัน จนสติสัมปชัญญะเลอะเลือน กลับสะบัดฝ่ามือใส่ ร่ำร้องว่า

“ไสหัวไป”

อาคอไม่ทันระวัง ถูกฝ่ามือตบใส่แก้มซีกซ้าย ครึ่งซีกหน้าถึงกับบวมพองขึ้น

อุ้ยเซี่ยวป้อ ซังยี้ ฮวงจี่ตง อั้งฮูหยิน ปึงอี่ มกเกี่ยมพิ้ง เกี่ยงเล้งกงจู้ และเจ็งยิ้วทยอยเร่งรุดมาถึงพอเห็นสภาพการณ์ ของกระบี่ไร้โลหิตและแต้โคกซวงต้องหันมามองหน้ากันอย่าง ตื่นตระหนก

อุ้ยเซี่ยวป้อระงับสติลง ถลันถึงข้างกายตั้งกึงน้ำเห็นกระบี่ยาวของแต้โคกซวง ทะลวงทะลุออกทางทรวงอก ยังตรึงติดอยู่บนร่าง แต่ไม่สิ้นลมปราณ ต้องเปล่งเสียงร่ำไห้ โอบกอดร่างตั้งกึงน้ำไว้

ตั้งกึงน้ำพลังการฝึกปรือลึกล้ำ ลมปราณยังไม่แตกซ่านสลายกล่าวเบาๆ

"เซี่ยวป้อคนจะอย่างไรต้องตาย เรา...เราสัตย์ซื่อ ยึดมั่นมาชั่วชีวิตไม่ละอายต่อฟ้าดิน เจ้า...เจ้าก็มิต้องลำบากยากใจไป"

อุ้ยเซียวป้อเพียงพรำเรียกว่า

"ซือแป๋ ซือแป๋"

ตนอยู่ร่วมกับตั้งกึงน้ำอย่างกระชั้นสั้น ทุกครั้งที่พบพาน มักกริ่งเกรงกังวลว่า ซือแป๋จะทดสอบระดับฝีมือของตน เฝ้านึกหาวิธีการโป้ปดอำพราง แต่ตอนนี้พอเห็นซือแป๋ใกล้เสียชีวิต ต้องประหวัดนึกถึงคำอบรมสั่งสอน และความรักที่ท่านมีต่อตนเฉกเช่นบิดาการุณย์ถึงกับใคร่ตายแทน กล่าวว่า

"ซือแป๋ ข้าพเจ้าเสียใจยิ่ง ท่าน...ท่านถ่ายทอดวิชาฝีมือต่อข้าพเจ้า...ข้าพเจ้ามิได้ศึกษาร่ำเรียนแม้แต่น้อย"

ตั้งกึงน้ำยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

"ขอเพียงเจ้าประพฤติตนเป็นคนดี ซือแป๋ก็ปลื้มปีติยิ่ง ร่ำเรียนวิชาฝีมือหรือไม่ หามีความคำคัญไม่"

อุ้ยเซี่ยวป้อรีบกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าจะเชื่อฟังวาจาท่าน เป็นคนดีงาม ไม่...ไม่ชอบเป็นคนชั่วร้าย"

"เด็กที่เชื่องเชื่อ เจ้าเป็นเด็กดีตลอดมา"

อุ้ยเซี่ยวป้อขบเขี้ยวเคี้ยวฟันกล่าวว่า

"เจ้าโจรร้ายแต้โคกซวงทำร้ายท่าน ฮือฮือ ซือแป๋ ข้าพเจ้าสยบมันไว้แล้ว ต้องสับมันเป็นเลือดเนื้อเลอะเลือน ล้างแค้นให้กับท่าน ฮือฮือ..."

กล่าวไปร่ำไห้ไป น้ำตาไหลหลั่งมิขาดสาย

ตั้งกึงน้ำสะท้านขึ้นคราหนึ่ง รีบกล่าวว่า

"ไม่ เราเป็นบริวารเจ้าแซ่แต้ ท่านผู้เฒ่ามีพระคุณต่อเราอย่างลึกล้ำพวกเรามิว่าอย่างไร ไม่อาจทำร้ายเลือดเนื้อเชื้อไขตระกูลแต้...เซี่ยวป้อเรา

ใกล้ตายแล้ว เจ้าอย่าได้ทำลายชื่อเสียงจงรักภักดีของเรา ต้องปฏิบัติตามวาจาเรา”

เขาความจริงกล่าวด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม ตอนนี้กลับร้อนรุ่มยิ่ง เอ่ยสืบต่อ

“เซี่ยวป้อ เจ้ารับปากเรา ต้องปลดปล่อยมันกลับเกาะตระกูลแต้มิเช่นนั้นเราแม้ตายก็นอนตาไม่หลับ”

อุ้ยเซี่ยวป้ออับจนปัญญา ได้แต่กล่าวว่า

“ซือแป๋เมื่ออภัยละเว้นโจรร้ายนี้ ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้าก็ขอปฏิบัติตาม”

ตั้งกึงน้ำคลายใจลง ระบายลมหายใจยาวๆ กล่าวอย่างแช่มช้า

“เซี่ยวป้อ หวังให้เจ้ากระทำแต่สิ่งดีงาม เสริมสานปณิธานล้มล้างกอบกู้ราชวงศ์เหม็งของสมาคมฟ้าดินน่าเสียดาย ...น่าเสียดายที่เราไม่อาจเห็นได้”

สุ้มเสียงยิ่งมายิ่งแผ่วล้า สุดท้ายลมหายใจขาดห้วงเสียชีวิตในลักษณะนี้

อุ้ยเซี่ยวป้อโอบกอดร่างตั้งกึงน้ำ ร้องเรียกคำ “ซือแป๋” ร่ำร้องจนสุ้มเสียงแหบแห้ง ตั้งกึงน้ำกลับปราศจากเสียงขานรับแม้แต่น้อย

อั้งฮูหยินและพวกยืนหยัดอยู่ด้านข้าง เห็นตั้งกึงน้ำเสียชีวิต แล้วอุ้ยเซี่ยวป้อจมอยู่ในภวังค์คับแค้นรันทดบังเกิดความสลดหดหู่ อั้งฮูหยินลูบคลำหัวไหล่อุ้ยเซี่ยวป้อ กล่าวเสียงนุ่มนวล

“เซี่ยวป้อ ซือแป๋ท่านจากไปแล้ว”

อุ้ยเซี่ยวป้อร่ำไห้คร่ำครวญว่า

“ซือแป๋ตายแล้ว”

ตนมิทราบว่าบิดาเป็นใคร ส่วนลึกของหัวใจยึดถือซือแป๋เป็นบิดาเพื่อทดแทนปมด้อยนี้ เพียงแต่ตนเองมิรู้สึกสำนึก ยามนี้ซือแป๋พอลาโลกถึงกับเจ็บปวดร้าวใจสุดระงับ ได้คิดว่าจะอย่างไรตนเป็นเด็กสำส่อนไม่มีบิดา

อั้งฮูหยิน คิดเบนเบือนความโศกาอาดูรของอุ้ยเซี่ยวป้อ จึงรับซากศพตั้งกึงน้ำไป วางลงบนพื้นอย่างแผ่วเบา กล่าวว่า

"พวกเรา จะจัดการฆาตกรที่ทำร้ายซือแป๋ท่านอย่างไร?"

อุ้ยเซี่ยวป๊อพลันกระโดดปราดขึ้น แผดด่าว่า

"มารดามันเถอะ เจ้าลูกเต่าน้อย ซือแป๋ข้าพเจ้าเป็นบริวารตระกูลแต้ เราอุ้ยเซี่ยวป๊อกลับไม่เคยรับประทานข้าวของตระกูลแต้สักมื้อ ใช้จ่ายเงินตระกูลแต้แม้สักหุน โจรโสโครกท่านยังติดค้างเงินทองเราอีกหมื่นตำลึง ซือแป๋ให้ข้าพเจ้าละเว้นชีวิตท่าน อย่างนั้นชดใช้เงินร้อยตำลึงมา หากไม่ยอมจ่ายให้ ข้าพเจ้าจะแล่เนื้อท่านมีดหนึ่ง ตีราคาเป็นหนึ่งตำลึง"

ขณะแผดด่า ยืดกุมมีดสั้นสาวเท้าถึงข้างกายแต้โคกซวง เตะใส่อย่างวุ่นวาย

ยามนี้ อาการปวดคันที่ปากแผลแต้โคกซวงค่อยทุเลา พอฟังตั้งกึงน้ำละเว้นชีวิตมัน สร้างความลิงโลดยิ่ง แต่เจ้าหนี้พอทวงถามหนี้สินมันมิได้พกเงินทองมา ดังนั้นวิงวอนว่า

"เรา...เราเมื่อกลับเกาะตระกูลแต้ จะชดใช้ให้เป็นสิบเท่า...ไม่เป็นร้อยเท่า"

อุ้ยเซี่ยวป๊อเตะศีรษะมันเท้าหนึ่ง แผดด่าว่า

"โจรทรยศรานพระคุณ มีวาจาเฉกเช่นกับลมที่ผายออก มิอาจไม่เชือดเฉือนท่านสักหมื่นมีด"

พลางยื่นมีดสั้น เสียดสีกับลำคอมันสองครา

แต้โคกซวงแตกตื่นจนขวัญหนีดีฝ่อ กวาดตามายังอาคอ มุ่งหวังให้นางเอ่ยปากวิงวอน แต่แล้วฉุกคิดขึ้น

"ไม่ถูกต้อง โจรน้อยนี้ลุ่มหลงรักใคร่อาคอ ตอนนี้นางหากกล่าววาจาแทนเรา โจรน้อยนี้ย่อมยิ่งขุ่นแค้นเรา ต้องลงมือหนึ่งหมื่นมีดแน่นอน"

ดังนั้นกล่าวว่า

"เงินจำนวนหนึ่งร้อยหมื่นตำลึง เราต้องชดใช้ให้แน่นอน อุ้ย...อุ้ยเซียงกงหากไม่เชื่อถือ..."

อุ้ยเซี่ยวป๊อไม่รอรับฟังจบความ ตวัดเตะมันเท้าหนึ่ง ร้องว่า

"ข้าพเจ้าย่อมไม่เชื่อถือ ซือแป๋ข้าพเจ้าเชื่อถือท่าน กลับถูกท่านฆ่า

ทิ้งในกระบี่เดียว”

เอ่ยถึงตอนนี้ เจ็บแค้นสุดระงับ ยกมีดหมายกรีดลงบนใบหน้ามัน

แต้โคกซวงร้องโพล่งว่า

“ท่านหากไม่เชื่อ เราจะให้อาคอค้ำประกัน”

“ค้ำประกันก็ไม่มีประโยชน์ นางเคยค้ำประกันท่าน ภายหลังก็ดื้อรั้นไม่ยอมรับ”

“เรามีของวางมัดจำ”

อุ้ยเซี่ยวป้อร่ำร้องว่า

“ตกลง ตัดศีรษะสุนัขของท่านลงมาวางมัดจำ ท่านหากชดใช้เงินแก่ข้าพเจ้าหนึ่งร้อยหมื่นตำลึง ข้าพเจ้าจะคืนศีรษะสุนัขให้ท่าน”

“เราขอใช้อาคอวางมัดจำแก่ท่าน”

อุ้ยเซี่ยวป้อพลันรู้สึกฟ้าหมุนคว้างดินโคลงเคลง มือขวาคลายวูบมีดสั้นร่วงหล่นลง ปักฉึกลงในดิน ห่างจากศีรษะแต้โคกซวงมิกี่นิ้ว

แต้โคกซวงร้องโอดโอย รีบหดศีรษะกลับ กล่าวว่า

“เยี่ยงนี้ท่านสมควรเชื่อถือกระมัง เราหากส่งเงินหนึ่งร้อยหมื่นมาท่านค่อยคืนอาคอแก่เรา”

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

“นั่นกลับสามารถตกลงกัน”

อาคอกล่าวอย่างร้อนรุ่ม

“ไม่ เราไม่ขอกระทำ”

แต้โคกซวงกระซากเสียงว่า

“นางแพศยาที่ไร้น้ำใจไร้ไมตรี มันคิดทำร้ายเราหนึ่งร้อยมีด ท่านมิได้ยินหรือ? เราได้รับอันตราย ท่านกลับไม่ช่วยเหลือสักครา”

อาคอคับแค้นเสียใจยิ่ง เปล่งเสียงร่ำไห้ออกมา

แต้โคกซวงตวาดว่า

“ตอนนี้เราประสบเภทภัยกล้ำกราย ท่านกลับไม่นำพาปรารมภ์บัดนี้เรามิต้องการท่านอีก ต่อให้ท่านคุกเข่าลงวิงวอน เราก็ไม่ต้องการท่าน”

มันทราบว่ายิ่งเน้นย้ำอย่างเด็ดเดี่ยว ตนเองยิ่งมีความหวังรอดชีวิต อาคอยิ่งรับฟังยิ่งคับแค้น ยกสองมือปิดหน้า กระแทกนั่งลงกับพื้น

อุ้ยเซี่ยวป้อลอบปีติลิงโลด กล่าวว่า

"ท่านบอกว่าไม่ต้องการนาง ไฉนยินยอมนำเงินหนึ่งร้อยหมื่นมาไถ่ตัวเท่ากับโป้ปดต่อหน้าชัดๆ"

แต้โคกซวงกล่าวอย่างร้อนรุ่ม

"สตรีนางนี้ไร้น้ำใจไมตรีต่อเราเราไม่ต้องการนางเด็ดขาอุ้ยเซียงกง หากต้องการ เราก็ขายให้ในราคาหนึ่งร้อยหมื่นตำลึง เป็นอันไม่ติดค้างกัน"

อุ้ยเซี่ยวป้อในใจยอมรับซื้อใจจะขาด เปลือกนอกยังสั่นศีรษะกล่าวว่า

"จิตใจนางฝักใฝ่ต่อท่าน ข้าพเจ้าซื้อนางมาจะมีประโยชน์ใด ผ่านไปอีกหลายวัน นางก็หลบหนีกลับไปข้างกายท่าน"

"ในท้องนางมีเด็กของท่าน ไหนเลยฝักใฝ่ต่อเรา?"

อุ้ยเซี่ยวป้อทั้งแตกตื่นทั้งลิงโลด กล่าวเสียงสั่นระริก

"ท่าน...ท่านว่าอะไร?"

"วันที่อยู่ในซ่องคณิกาเมืองเอี้ยงจิว ท่านร่วมเตียงเดียวกับนาง นางได้ตั้งครรภ์แล้ว"

อาคอพลันกระโดดปราดขึ้น วิ่งตะบึงไปยังท้องทะเล รู้สึกบุรุษที่นางหลงรักน้ำใจจืดจาง มิขอมีชีวิตสืบต่อ คิดกระโดดลงทะเลอัตวินิบาตกรรม

ซังยี้สะอึกปราดไปคว้ากุมมือนางฉุดรั้งกลับมาอาคอร่ำไห้พลางกล่าว

"ท่านรับปากว่าจะไม่บอก ไฉนบอกออกมา? วาจาของท่านเฉกเช่นกับลมที่..."

มาตรว่าอยู่ในยามอับอายขุ่นแค้น ยังรู้สึกคำ "ผาย" ไม่ไพเราะมิอาจกล่าวจากปาก

แต้โคกซวงเห็นอุ้ยเซี่ยวป้อหน้าแปรเปลี่ยนตลอดเวลา รีบกล่าวว่า

"อุ้ยเซียงกง เด็กในท้องนางเป็นของท่านจริงๆ นางบอกว่าต้องการไหว้ฟ้าดินกับเรา จึงเป็นสามีภรรยากัน จนบัดนี้เรา ยังไม่มีความสัมพันธ์กับนาง"

อุ้ยเซี่ยวป๊อกล่าวว่า

"ท่านไฉนไม่คิดเป็นบิดาสำเร็จรูป?"

"ในท้องนางนับแต่มีเด็กของท่าน มักครุ่นคิดถึงท่านตั้งแต่เช้าจรดค่ำ ล้วนพาดพิงถึงท่าน เรายังต้องการนางไยกัน?"

อาคอได้แต่กระทืบเท้า ใบหน้าบัดเดี๋ยวแดงฉาน บัดเดี๋ยวซีดขาว กระชากเสียงว่า

"ท่านไฉน...ล้วนบ่งบอกออกมา?"

เมื่อเป็นเช่นนี้ เท่ากับยอมรับว่าวาจาแต้โคกซวงเป็นความจริง อุ้ยเซี่ยวป๊อลิงโลดยิ่ง กล่าวว่า

"อย่างนั้นท่านไสหัวไปหามารดาท่านเถอะ"

แต้โคกซวงก็ลิงโลดยินดียิ่ง รีบกล่าวว่า

"ขอบพระคุณท่าน ขออวยพรให้สองท่านครองคู่อยู่ร่วมกันตราบเท่าฟ้าดินสลาย สำหรับของขวัญอวยพรภายหน้า...ภายหน้า ผู้น้องค่อยส่งมา"

พลางค่อยๆ ลุกขึ้น อุ้ยเซี่ยวป๊อร้องเพ้ยแผดด่าว่า

"ชั่วชีวิตข้าพเจ้า ไม่ขอพบหน้าโจรโสโครกท่านอีก"

ในใจครุ่นคิดขึ้น

"เรารับปากซือแป๋ว่า วันนี้จะละเว้นชีวิตมัน ภายหน้าสามารถส่งคนไปฆ่ามัน ล้างแค้นให้กับซือแป๋"

องครักษ์ตระกูลแต้สองคน ยืนหดกายอยู่ด้านข้างตลอดเวลา ยามนี้เห็นอุ้ยเซี่ยวป๊อละเว้นชีวิตนายเล็กมันค่อยเข้ามาประคับประคองแต้โคกซวง พร้อมกับประคองกระบี่ไร้โลหิตขึ้นจากพื้น

แต้โคกซวงหันหน้าหาท้องทะเล บังเกิดความลังเลขึ้นมา เรือรบของซีลั้งแล่นจากไปแล้ว ที่ริมฝั่ง เพียงจอดไว้ด้วยเรือสองลำ หนึ่งในสองเป็นเรือที่มันโดยสารมา เสากระโดงหักสะบั้นในเรือมอดไหม้ ยากใช้การได้ อีกลำหนึ่งคงสภาพเดิม แสดงว่าเป็นเรือที่อุ้ยเซี่ยวป๊อและพวกตระเตรียมโดยสาร มิมีทางยกแก่มัน จึงกล่าวเบาๆ

"ซือแป๋ พวกเราไม่มีเรือ จะทำอย่างไร?"

กระบี่ไร้โลหิตกล่าวว่า

"ขึ้นเรือน้อยก่อนแล้วค่อยว่ากล่าวกัน"

ทั้งหมดสาวเท้าช้าๆ ไปยังชายฝั่ง ที่ด้านหลังพลันบังเกิดสุ้มเสียงหนึ่งตวาดว่า

"ช้าก่อน หัวหน้าหน่วยแซ่อุ้ยละเว้นชีวิตพวกท่าน เรากลับไม่อภัยละเว้น"

แต้โคกซวงใจหายวาบ เห็นคนผู้หนึ่งถือดาบวิ่งตะบึงมา กลับเป็นยอดฝีมือสมาคมฟ้าดินฮวงจี่ตง จึงโพล่งว่า

"สมาคมฟ้าดินของท่าน อยู่ใต้บังคับบัญชาของตระกูลแต้ท่าน...ท่าน..."

ฮวงจี่ตงตวาดว่า

"ท่านอันใด? หยุดไว้ให้กับเรา"

แต้โคกซวงยามประหวั่นพรั่นใจ ได้แต่รับคำ

ฮวงจี่ตงกลับมาถึงเบื้องหน้าอุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

"หัวหน้าหน่วยแซ่อุ้ย คนผู้นี้ทำร้ายท่านประมุขนับเป็นศัตรูคู่แค้น ของสมาคมฟ้าดิน แต่ท่านได้รับคำสั่งท่านประมุข ไม่อาจลงมือ บริวารกลับมิได้รับคำสั่งเสีย วันนี้จะประหารโจรร้ายนี้ ล้างแค้นให้กับท่านประมุข"

อุ้ยเซี่ยวป้อยกมือขวาป้องใบหู เอียงหน้าแสดงเป็นท่วงท่าเงี่ยหูฟังกล่าวว่า

"ท่านว่าอะไร หูของข้าพเจ้าพลันหนวกไป ไม่ได้ยินวาจาใด ฮวงตั่วกอท่านคิดกระทำเรื่องราวใดก็กระทำอย่างเต็มที่ ไม่ต้องรับฟังคำสั่งจากข้าพเจ้า ใบหูข้าพเจ้าใช้การไม่ได้แล้ว โอ คาดว่า คงถูกปืนใหญ่ของซีลั้งถล่มจนหนวกไป"

ความหมายในวาจาชัดแจ้งยิ่ง หากจะฆ่าแต้โค้กซวง สามารถลงมืออย่างเต็มที่

แลเห็นฮวงจี่ตงมีท่าทีลังเล อุ้ยเซี่ยวป้อจึงกล่าวอีกว่า

"ซือแป่ก่อนตายเพียงสั่งข้าพเจ้าอย่าได้ฆ่าแต้โคซวงมิได้ให้ข้าพเจ้าพิทักษ์คุ้มครองมันชั่วชีวิต ขอเพียงข้าพเจ้าไม่ลงมือด้วยตนเองก็ใช้ได้แล้ว ในโลกไม่ว่าผู้ใดก็สามารถฆ่ามัน"

อาคอกล่าวอย่างร้อนรุ่ม

"เซี่ยวป้อ ท่านไม่อาจปล่อยให้ผู้อื่นฆ่ามัน ข้าพเจ้ารับปากว่า...จะอยู่ร่วมกับท่านตลอดกาลก็แล้วกัน"

อุ้ยเซี่ยวป้อทอดถอนใจ ยกมือตบหูทั้งสองข้างพึมพำว่า

"ประหลาดแท้ ไฉนไม่ได้ยินวาจาแม้สักคำเดียว? อาคอ ท่านบอกว่าท่านตั้งครรภ์แฝดหรือ? อย่างนั้นสนุกสนานยิ่ง"

อาคอขยี้เท้ากล่าวว่า

"ไม่ใช่ ท่านแสร้งเป็นหูหนวก ข้าพเจ้าจึงไม่เชื่อ"

ฮวงจี่ตงกระตกแขนเสื้ออุ้ยเซี่ยวป้อ กล่าวว่า

"หัวหน้าหน่วยแซ่อุ้ย ขอเชิญมายังด้านนี้"

ทั้งสองสาวเท้าห่างมาสิบกว่าวา ฮวงจี่ตงกล่าวว่า

"หัวหน้าหน่วยแซ่อุ้ยคังฮีทวงโปรดปรานท่านยิ่งใช่หรือไม่?"

อุ้ยเซี่ยวป้อสงสัยใจยิ่ง กล่าวว่า

"ถูกแล้ว เป็นไรหรือ?"

"พระองค์ ให้ท่านปลิดชีวิตท่านประมุขแซ่ตั้งท่านมิยินยอม จึงหลบหนีมา แสดงเห็นถึงคุณธรรมอันเลิศล้ำของท่าน เป็นที่นับถือเลื่อมใสของนักสู้ผู้กล้านัก"

อุ้ยเซี่ยวป้อสั่นศีรษะกล่าวอย่างหดหู่กล่าวว่า

"แต่ในที่สุด ซือแป่ยังคงเสียชีวิต"

"ท่านประมุขแซ่ตั้งถูกแต้โค้กซวงทำร้ายเสียชีวิต แต่ภารกิจที่พระองค์ทรงมอบหมายต่อท่าน นับว่าสำเร็จลุล่วงแล้ว"

อุ้ยเซี่ยวป้อรับฟังถึงตอนนี้สร้างความพิศวงสงสัยอย่างใหญ่หลวง กล่าวว่า

"ท่าน...ท่านไฉนกล่าววาจาเช่นนี้?

"ในพระทัยของคังฮี ทรงมีศัตรูอยู่สามคน หนึ่งคือโง้วซำกุ่ยย่อมมิต้องอธิบายมากความ อีกหนึ่งคือท่านประมุขแซ่ตั้ง ซึ่งปกครองสมาคมฟ้าดิน คิดล้มล้างแมนจูกอบกู้ราชวงศ์เหม็ง บัดนี้ท่านประมุขแซ่ตั้งก็ตายแล้ว..."

อุ้ยเซี่ยวป้อพลันบังเกิดปฏิภาณวูบ ร่ำร้องว่า

"เป็นท่าน ที่แท้เป็นท่าน!"

เห็นเต่าทะเลขนาดใหญ่ตัวหนึ่งลอยขึ้นจากทะเล ชูคอพูดภาษามนุษย์กับอุ้ยเซี่ยวป้อ

บทที่ 44

บนเกาะทึนรวน

ดังฮี ทรงทราบความเคลื่อนไหวในสมาคมฟ้าดินแม้แต่ รหัสตอบโต้ของสมาคมฟ้าดิน ก็ตรัสท่องได้อย่างฉาดฉาน ตอนแรก อุ้ยเซี่ยวป้อยังเข้าใจว่าพระองค์เป็นขงเบ้งหยั่งรู้ดินฟ้ามหาสมุทร พยากรณ์ทุกเรื่องราวได้

แต่ภายหลังครุ่นคิดอย่างละเอียด รู้สึกพระองค์หากทรงทราบทุกเรื่องราว ไฉนไม่ทรงทราบเรื่องที่ตนขโมยคัมภีร์สี่สิบสองบทออกจากวัง? แสดงว่าในสมาคมฟ้าดินมีไส้ศึก มิหนำซ้ำคนผู้นี้ต้องสนิทสนมกับตนยิ่งแต่พี่น้องในหน่วยไพรมรกตล้วนยึดมั่นคุณธรรมรับรองไม่เป็นไส้ศึกทรยศต่อสหาย ดังนั้นในใจแม้คลางแคลงสงสัย กลับไม่อาจสืบสาวคลี่คลาย

ยามนี้พอฟังฮวงจี่ตงกล่าวเช่นนี้ พลันเข้าใจในบัดดล ครุ่นคิดขึ้น

“เราช่างสมควรตาย ไฉนมิได้ฉุกคิดถึงคนผู้นี้ คราก่อนดังฮีบัญชาให้ถล่มตึกยศพระของเรา ในนักสู้สมาคมฟ้าดิน มีแต่มันไม่อยู่ในตึกยศพระ เรื่องนี้นับว่ากระจ่างชัดยิ่ง มันทราบล่วงหน้าว่าตึกยศพระตกเป็นเป้าปืนใหญ่จึงปลีกตัวไปก่อน โอ เราช่างเป็นตัวโง่เขลา ตอนนี้มันหากไม่บอกออกมา เรายังงมงายมิเข้าใจ”

ควรทราบว่าฮวงจี่ตงเงียบขรึมตลอดมา แม้มีพลังฝีมือสูงเยี่ยมแต่อิริยาบถละม้ายคล้ายชายชราชนบทที่เชื่องซึมโง่งมคนหนึ่ง อุ้ยเซี่ยวป้อบางครั้งแม้เคยระแวงสงสัยจี้เล่าปี้ ที่คารมหลักแหลมดุจพ่อค้าวานรแปดแขนที่คล่องแคล่วปราดเปรียว กองังเถียวซึ่งปฏิบัติงานรอบคอบนักพรตเฮี้ยงเจ็งซึ่งอารมณ์วู่วาม แม้แต่ฮ้วงกังที่เปิดเผยห้าวหาญ ยังเคยเคลือบแคลง แต่มิระแวงสงสัยต่อฮวงจี่ตงมาก่อน

อุ้ยเซี่ยวป้อพลันฉุกคิดขึ้น

"ตอนนั้นซังยี้ก็ไม่อยู่ในตึกยศพระ หรือนาง...หรือนางก็เป็นไส้ศึก?"

แต่แล้วนึกออกว่า ซังยี้ถูกฮวงจี่ตงนำพาออกไป มันทราบว่าตนชมชอบเอียเท้านางนี้ หากระเบิดซังยี้เสียชีวิต ภายหน้าเรื่องราวถูกเปิดโปงคงต้องอาฆาตแค้นมันชั่วชีวิต

ฮวงจี่ตงเป็นเพียงไส้ศึกของคังฮี ลอบส่งข่าวคราวให้ สมาคมฟ้าดินพอถกล้มล้าง คังฮีก็ไม่จำเป็นต้องใช้สอยมันอีก ตนหากสร้างความลำบากยากใจแก่มันต่อหน้าพระพักตร์คังฮี มันก็มิอาจรับไว้ ดังนั้นไม่กล้าล่วงเกินตน

ข้อสันนิษฐานทั้งมวลยามบรรยายแม้ยืดยาว แท้ที่จริงวูบวาบผ่านห้วงสมองอุ้ยเซี่ยวป้อดุจสายฟ้า กล่าวว่า

"ฮวงตั่วกอ ขอบคุณท่านที่นำพาซังยี้ออกจากตึกยศพระ รอดพ้นจากภัยปืนใหญ่"

ฮวงจี่ตงอุทานดังอา ถอยกายไปสองก้าว โพล่งว่า

"ท่าน...ท่าน..."

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

"เราท่านต่างทราบกระจ่างแก่ใจ พระองค์ทรงบ่งบอกทุกเรื่องราวต่อข้าพเจ้าแล้ว"

ฮวงจี่ตงทราบว่าคังฮีทรงโปรดปรานอุ้ยเซี่ยวป้อวาจานี้คงไม่แปลกปลอม จึงถามว่า

"อย่างนั้น ท่านไฉนไม่ปฏิบัติตามพระกระแสรับสั่ง?"

มันเมื่อถามไถ่เช่นนี้ เท่ากับยอมรับโดยดุษณี อุ้ยเซี่ยวป้อยิ้มเล็ก

น้อยกล่าวว่า

"ฮวงตั่วกอไยต้องทราบดีแต่แสร้งถาม? พระองค์มีพระมหากรุณาธิคุณต่อข้าพเจ้าล้นเกล้าฯ แต่ซือแป๋ก็มีพระคุณต่อข้าพเจ้ามิน้อย บัดนี้ซือแป๋เสียชีวิตแล้ว ข้าพเจ้าค่อยปราศจากข้อกริ่งเกรง เพียงมิทราบพระองค์ยินยอมอภัยโทษแก่ข้าพเจ้าหรือไม่?"

"อุ้ยตั่วนั้ง ตอนนี้มีโอกาสประกอบความดีความชอบ ลบล้างโทษทัณฑ์ประการหนึ่ง เมื่อครู่เราบอกว่าพระองค์ทรงมีศัตรูสามคน นอกจากโง้วซำกุ่ย ตั้งกึงน้ำแล้ว บุคคลที่สามคือแต้เก็งบนเกาะตระกูลแต้ พวกเราตอนนี้หากคร่ากุมตัวบุตรชายแต้เก็ง ควบคุมตัวไปยังนครหลวง มิแน่นักว่า จะคุกคามให้แต้เก็งยอมจำนนได้"

คราวนี้มันเรียกหาอุ้ยเซี่ยวป้อเป็นอุ้ยตั่วนั้ง (นายแซ่อุ้ย) สำหรับกับประมุขสมาคม ก็เรียกหานามตรงๆ

อ้ยเซี่ยวป้อข่นเคืองยิ่ง คร่นคิดขึ้น

"ไส้ศึกที่ไร้มโนธรรม กลับเรียกหานามซือแป๋เราตรงๆ"

แต่หวนนึกถึงหากสามารถคืนดีกับคังฮี กลับเป็นเรื่องน่าเบิกบานใจเป็นขุนนางหรือไม่ยังพอทำเนา แต่สามารถสนทนาปราศรัยกับพระองค์นับว่าสุขสำราญยิ่ง

ฮวงจี่ตงกล่าวว่า

"อุ้ยตั่วนั้ง พวกเรากลับนครหลวงด้วยกัน ไม่เปิดโปง ข้อเท็จจริงออกไป นักสู่สมาคมฟ้าดินหากทราบว่าตั้งกึงน้ำ เสียชีวิตแล้วคงยกย่องท่านเป็นประมุข"

อุ้ยเซี่ยวป้อครุ่นคิด มิทราบฮวงจี่ตงมียศใด แม้สงสัยใคร่อยากรู้แต่หากถามไถ่ ฝ่ายตรงข้ามระแวงสงสัยต่อคำ "พระองค์ ทรงบ่งบอกทุกเรื่องราวต่อเราแล้ว" แต่แล้วฉุกคิดขึ้น

"เราไยไม่ถามไถ่มันว่า มันได้เลื่อนยศใด?"

ดังนั้นยิ้มพลางกล่าวว่า

"ท่านประกอบความดีความชอบคราวนี้ พระองค์คงเลื่อนยศให้ตอนนี้ได้ยศใดแล้ว?"

ฮวงจี่ตงกล่าวว่า

"ด้วยพระมหากรุณาธิคุณ ทรงแต่งตั้งบริวารเป็นโตวซี"

อุ้ยเซี่ยวป้อครุ่นคิดในใจ

"ที่แท้เป็นยศต่ำต้อยน้อยนิด ยังเป็นรองบิดาเราสิบเจ็ด สิบแปดขั้น"

ควรทราบว่า ยศของแมนจ เจ้าพระยาและพระยาเป็น ยศบรรดาศักดิ์หัวหน้าทหารลาดตระเวนจัดอยู่อันดับหนึ่ง ส่วนยศสูงสุดของชาวฮั่นคือผู้บัญชาการทหาร รองผู้บัญชาการเสนาธิการ จรยุทธ์ ค่อยเป็นโตวซีแต่ดูจากท่าทีฮวงจี่ตง สีหน้าเปี่ยมแววภาคภูมิจึงประสานมือกล่าวว่า

"ขอแสดงความยินดีด้วย"

ฮวงจี่ตงน้อมกายกล่าวว่า

"ภายหน้ายังหวังการสนับสนุนจากตั่วนั้ง เรียนตั่วนั้งพระองค์ทรงบัญชาบริวารว่า หากพบพานตั่วนั้งให้ชักชวนกลับนครหลวง ฟังจากสุรเสียงพระองค์ แสดงว่าโปรดปรานตั่วนั้งยิ่ง คราหนี้หากคร่ากุมบุตรชายของแต้เก็งกลับนครหลวง พระองค์คงต้องเลื่อนยศตั่วนั้งอีกครา"

"อืมม์ ท่านคงได้เลื่อนยศอีกขั้นหนึ่งด้วย"

"บริวารเพียงคิดปรนนิบัติรับใช้พระองค์ ได้เลื่อนยศหรือไม่ อยู่ที่พระองค์จะทรงโปรด"

อุ้ยเซี่ยวป้อขบคิดในใจ

"เราเข้าใจว่าท่านเป็นคนสัตย์ซื่อ ที่แท้กลับรู้จักสำนวนข้าราชการ"

ฮวงจี่ตงกล่าวอีกว่า

"ตั่วนั้งหลังจากเป็นประมุขสมาคมฟ้าดิน ก็เรียกระดมหัวหน้าหน่วยมณฑลต่างๆ มาอ้างว่าจะจัดพิธีบรรจุศพตั้งกึงน้ำ เมื่อถึงเวลานั้นก็กวาดล้างให้สิ้นซากความดีความชอบคราหนี้ ยังใหญ่หลวงกว่าใช้ปืนใหญ่ถล่มตึกยศพระอีกสิบเท่า ตั่วนั้งลองคิดดู คราก่อนท่าน หากปฏิบัติตามพระบรมราชโองการ ปลิดชีวิตตั้งกึงน้ำ วานรแปดแขนและพวกออกจะไม่รวบรัดหมดจด มีแต่ตั่วนั้งเป็นประมุขสมาคมเอง จึงสามารถขุดรากถอนโคนตัดความกังวลของพระองค์"

อุ้ยเซี่ยวป้อรับฟังจนบังเกิดความหนาวเย็นแผ่ซ่านจากก้นบึ้งหัวใจ

ครุ่นคิดขึ้น

"แผนการอันอำมหิตนัก เราหากกลับนครหลวงพระองค์คงอภัยโทษเรา แต่หากคุกคามเราเป็นประมุขสมาคมฟ้าดิน เข่นฆ่าพี่น้องทั้งมวล นับว่าทำไม่ได้เด็ดขาด เรื่องนี้หากกระทำลงไปนักสู้ทั้งแผ่นดินคงต้องก่นด่าเราสิบแปดชาติ ทารกหญิงใหญ่น้อยในที่นี้ก็เหยียดหยามดูแคลนเรา อุ้ยเซี่ยวป้อแม้มีมโนธรรมไม่มากนัก แต่ยังมีอยู่ส่วนเสี้ยวหนึ่ง"

กวาดตามองฮวงจี่ตง ครุ่นคิดสืบต่อ

"เราหากไม่รับปาก มันจะฉีกหน้าลงมือต่อเรา พวกเรามากมายกลุ้มรุมมันคนเดียว คงเอาชัยได้ แต่เดียรัจฉานนี้ฝีมือสูงเยี่ยมยิ่ง หากทำร้ายทารกหญิงใหญ่น้อยของเราคนสองคนนับว่ามิคู่ควรยิ่ง ยังคงใช้อาวุธลับแฝงทรายซัดเงาอีกครา"

พอได้ยิน กล่าวว่า

"คิดเข้าเฝ้าฮ่องเต้ ข้าพเจ้าย่อมยินดียิ่ง แต่หากให้เข่นฆ่าพี่น้องสมาคมฟ้าดินมากหลาย ออกจะไร้คุณธรรมไป"

"ตั่วนั้งกล่าวถูกต้อง แต่คำพังเพยมีว่าไว้ ขวัญอ่อนมิใช่วิญญูชน ไร้พิษไม่ใช่ชายชาติ"

อุ้ยเซี่ยวป้อยิ้มพลางกล่าวว่า

"ถูกต้อง ไร้พิษไม่ใช่ชายชาติ โอย แต้โคกซวงไฉนหลบหนีแล้ว?"

ฮวงจี่ตงใจหายวาบเหลียวหน้ามอง อุ้ยเซี่ยวป้อเล็งอาวุธลับแฝงทรายซัดเงาไปยังมัน ขณะจะกดปุ่มพุ่งเข็มพิษออก กลับเห็นซังยี้พุ่งปราดเข้ามา กล่าวว่า

"เซียงกง มีเรื่องใด?"

ที่แท้นางเห็นทั้งสองสนทนากันไม่หยุดยั้ง จิตใจห่วงใยกังวล ยิ่งพอได้ยินอุ้ยเซี่ยวป้อร้องโอย ก็สะอึกเข้ามา

อุ้ยเซี่ยวป้อรู้สึกหากซัดอาวุธลับแฝงทรายซัดเงาออก ฮวงจี่ตงแม้ถูกทำร้าย แต่กระทบกระเทือนถูกซังยี้ นิ้วมือแม้กระทบถูกปุ่มกลไกกลับไม่กล้ากดลง

ฮวงจี่ตงพอเหลียวหน้ามอง เห็นแต้โคกซวงและกระบี่ไร้โลหิตยัง

ยืนหยัดอยู่ริมฝั่ง ปราศจากความเคลื่อนไหวใด ฉุกคิดว่าผิดท่าไปย่อร่างลงยื่นมือตะปบคว้าซังยี้ ฉุดลากมาบดบังอยู่เบื้องหน้า

ด้วงพลังฝีมือซังยี้ ฮวงจี่ตงความจริงมิอาจจู่โจมประสบผลในคราเดียว เพียงแต่มันลงมืออย่างกะทันหัน ซังยี้ไม่ทันระวัง ถูกตะปบคว้าชีพจรข้อมือไว้ ร่างท่อนบนชาด้าน ไม่อาจขยับเคลื่อนไหว

ฮวงจี่ตงกล่าวเสียงทุ้มหนัก

"อุ้ยตั่วนั้ง โปรดยกมือขึ้น!"

อุ้ยเซี่ยวป้อเห็นโอกาสลอบทำร้ายปลาสนาการไป ซังยี้ก็ถูกสยบไว้จึงหัวร่อฮิฮะ กล่าวว่า

"ฮวงตั่วกอ ท่านล้อเล่นไยกัน?"

"อาวุธลับไร้ร่องรอยของอุ้ยตั่วนั้งร้ายกาจนัก บริวารเกรงกลัวยิ่งขอให้ท่านยกสองมือขึ้น ไม่เช่นนั้นบริวารได้แต่ล่วงเกินแล้ว"

โซวชั้วน ปึงอี่ อาคอและพวกเห็นทางด้านนี้เกิดเหตุแปรเปลี่ยนพากันวิ่งตะบึงมา

ฮวงจี่ตงขบคิดอย่างว่องไว

"เด็กแซ่อุ้ยรักเอ็นดูเอียเท้าซังยี้ มิกล้าลงมือ แต่สตรีเหล่านี้เพียงรักใคร่เด็กแซ่อุ้ย คงไม่คำนึงถึงความปลอดภัยของนาง"

พอได้คิด มือซ้ายชักดาบเหล็กกล้าออก จ่อปลายมีดคุกคามคอหอยอุ้ยเซี่ยวป้อ ตวาดว่า

"ทั้งหมดอย่าได้เข้ามา"

โซวชั้วนและพวก เห็นอุ้ยเซี่ยวป้อตกอยู่ในห้วงอันตราย พากันชะงักเท้าลง ในใจทั้งร้อนรุ่มทั้งสงสัย ฮวงจี่ตงเป็นสหายของอุ้ยเซี่ยวป้อชัดๆ เมื่อครู่ยังเคียงบ่าเคียงไหล่กันรับมือศัตรู ไฉนเพียงชั่วพริบตาก็ประมือกัน? หรืออุ้ยเซี่ยวป้อให้ปลดปล่อยแต้โคกซวงและฮวงจี่ตงยืนกรานสังหารมันเป็นการล้างแค้นให้กับตั้งกึงน้ำ?

อุ้ยเซี่ยวป้อหงายร่างไปด้านหลังเล็กน้อย ฮวงจี่ตงเสือกส่งปลายดาบติดตามมา ตวาดว่า

"อุ้ยตั่วนั้ง ท่านอย่าได้เคลื่อนไหว ดาบเหล็กกล้าไร้นัยน์ตา ยัง

คงชูมือขึ้นเถอะ"

อุ้ยเซี่ยวป้ออับจนปัญญา ได้แต่ชูสองมือขึ้นช้าๆ กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ฮวงตั่วกอ ท่านหากคิดเลื่อนยศร่ำรวย ยังคงเกรงอกเกรงใจต่อข้าพเจ้าบ้าง"

ฮวงจี่ตงกล่าวว่า

"เลื่อนยศร่ำรวยแม้สำคัญ แต่ก่อนอื่นยังคงรักษาชีวิตไว้"

พลางเบี่ยงกายวูบ วกปราดถึงด้านหลังอุ้ยเซี่ยวป้อ ดึงมีดสั้นประกายดำออกจากในรองเท้า จ่อคุกคามกับกลางหลังอุ้ยเซี่ยวป้อ เอ่ยสืบต่อ

"อุ้ยตั่วนั้ง มีดสั้นของท่านเล่มนี้คมกล้ายิ่ง บริวารเคยเห็นท่านใช้มาหลายครา"

อุ้ยเซี่ยวป้อได้แต่ฝืนยิ้ม รู้สึกกลางหลังปวดแปลบเล็กน้อย ทราบว่าปลายมีดกรีดทะลุเสื้อชั้นนอก แม้สวมใส่ภูษิตวิเศษคุ้มครองกาย แต่มิอาจต้านมีดสั้นประกายดำได้

ฮวงจี่ตงตวาดสำทับว่า

"พวกท่านล้วนหันกายไป ทิ้งอาวุธ"

โซวช้วนและพวกได้แต่ปฏิบัติตาม หันกายไปเหวี่ยงอาวุธทิ้ง

ฮวงจี่ตงเห็นยังมีนักสู้สมาคมฟ้าดิน ยืนหยัดอยู่ด้านข้างหกคนจึงร้องเรียกว่า

"พวกท่านล้วนเข้ามา เรามีวาจาจะกล่าว"

นักสู้สมาคมฟ้าดินทั้งหกพิศวงสงสัยยิ่ง สาวเท้ามาช้าๆ

ฮวงจี่ตงพับศอกขวากระทุ้งวูบ ปลายศอกพอดีกระทบถูกจุดไต้จุยฮวกที่กลางหลังอุ้ยเซี่ยวป้อ ดาบเหล็กกล้าในมือซ้าย สะบัดฟาดฟันออกได้ยินเสียงฉับฉับ ผสานกับเสียงแผดร้องโอดโอยหลายครา นักสู้สมาคมฟ้าดิน ล้วนถูกฟาดฟันล้มตายลง

ฮวงจี่ตง ฟาดฟันติดต่อกันหกดาบในชั่วพริบตาทุกๆ ดาบล้วนทำร้ายถูกตำแหน่งสำคัญของคนผู้หนึ่ง ความรวดเร็วของสภาวะ ความอำมหิตของท่วงท่า น้อยครั้งจะพบพาน

โซวช้วนและพวกได้ยินเสียงแผดร้อง พากันหมุนกายกลับมา

เห็นผู้คนหกคนทอดร่างเป็นซากศพถูกทำร้ายที่ศีรษะ ลำคอ ทรวงอก กลางหลัง ชายโครง บั้นเอว ปากแผลปรากฏโลหิตฉีดพุ่งดุจน้ำพุ สร้างความแตกตื่นแก่พวกนาง จนอุทานดังระงม

ที่แท้ฮวงจี่ตงเห็นว่าเมื่อฉีกหน้าแล้ว หากประมือกัน มันมีเพียงโดดเดี่ยวลำพัง ดังนั้นชิงปลิดชีวิตนักสู้สมาคมฟ้าดินทั้งหก หนึ่งนั้นเป็นการข่มขู่ขวัญอุ้ยเซี่ยวป้อและเหล่าดรุณี สองเท่ากับลดทอนศัตรูไปหกคน

เมื่อเป็นเช่นนี้ ฝ่ายตรงข้ามมีจำนวนมากกว่า แต่เพียงหลงเหลือหนึ่งบุรุษเจ็ดสตรี อาศัยมันสามารถจัดการได้

ยามนั้นวาดดาบในมือซ้ายกลับมา พาดขวางกับลำคออุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

"อุ้ยตั่วนั้ง พวกเราขึ้นเรือกันเถอะ"

มันเข้าใจว่า ขอเพียงคร่ากุมอุ้ยเซี่ยวป้อและแต้โคกซวง ไปมอบต่อคังฮี ก็ประกอบความดีความชอบใหญ่หลวง สตรีเจ็ดนางนี้ยังคงรั้งอยู่บนเกาะ เพื่อมิให้เป็นเภทภัยภายในเรือ

เหล่าสตรีเห็นอุ้ยเซี่ยวป้อถูกสยบ ล้วนขวัญสั่นวิญญาณสะท้านมิทราบทำอย่างไร เกี่ยงเล้งกงจู้พลันแผดด่าว่า

"ท่านเป็นตัวอะไร กลับบังอาจกล้าปานนี้? รีบทิ้งดาบ"

ฮวงจี่ตงแค่นเสียงดังเฮอะ หาได้แยแสสนใจ มันเคยติดตามอุ้ยเซี่ยวป้อ คุ้มครองเกี่ยงเล้งกงจู้ไปยังมณฑลฮุ้นหนำ รู้จักเกี่ยงเล้งกงจู้ดังนั้นมิกล้าตอบโต้

เกี่ยงเล้งกงจู้เห็นฝ่ายตรงข้ามไม่แยสนใจ ยิ่งขุ่นเคืองใจ ในโลกนอกจากอ้วงไท้โหว คังฮี อุ้ยเซี่ยวป้อ โซวซ้วนแล้วนางล้วนมิเห็นผู้ใดอยู่ในสายตา ยามนั้นก้มกายลง ตะปบดาบขึ้นจากพื้นเล่มหนึ่งสะอึกปราดไปฟาดฟันลงยันศีรษะฮวงจี่ตง ฮวงจี่ตงเบี่ยงกายวูบก็หลบเลี่ยงได้เกี่ยงเล้งกงจู้สะบัดดาบดังควับควับควับ โหมฟาดฟันสามดาบซ้อนๆ

ฮวงจี่ตงหลบซ้ายเลี่ยงขวาไปมา หากเปลี่ยนเป็นสตรีอื่น มันคงตวัดเท้าเตะกระเด็นไปแต่แรก แต่ผู้ลงมือเป็นขนิษฐา (น้องสาว) คังฮี มีศักดิ์ศรีสุดสูง มันคิดรับราชการ ไหนเลยกล้าล่วงเกินกงจู้? ดังนั้นเพียง

หลบหลีกถ่ายเดียว มิกล้าตีโต้

เกี่ยงเล้งกงจู้แผดด่าว่า

"ข้าทาสบัดซบหยุดไว้ เราจะฟันศีรษะท่าน ท่านไฉนหลบเลี่ยงไปมา? เราต้องกราบทูลกอกอฮ่องเต้ประหัตประหารท่านเป็นร้อยพันท่อน"

ฮวงจี่ตงใจหายวาบ รู้สึกนางเป็นขนิษฐาคังฮีตนเป็นเพียงขุนนางผู้น้อย ย่อมสู้นางไม่ได้ แต่หากให้ยืนหยัดกับที่ รอให้ดาบของกงจู้ฟาดฟันลงยังศีรษะ เกรงว่ายากปฏิบัติตามคำสั่ง

เกี่ยงเล้งกงจู้ปากแผดด่า ดาบเหล็กกล้าฟาดฟันทั้งซ้ายขวา ฮวงจี่ตงเบี่ยงกายวูบวาบ ทุกๆ ดาบแล้วเฉียดผ่านร่างอย่างหวุดหวิด ฟาดฟันพลาดเป้าหมาย

เกี่ยงเล้งกงจู้ร้อนรุ่มขุ่นแค้นยิ่ง ขวางดาบฟันใส่หว่างเอวฝ่ายตรงข้าม ฮวงจี่ตงร้องว่า

"ระวัง"

พลางกระโดดปราดขึ้น เห็นเกี่ยงเล้งกงจู้ไม่อาจรั้งสภาวะดาบกลับฟันใส่หว่างเอวอุ้ยเซี่ยวป้อ

ฮวงจี่ตงยามลอยตัวอยู่กลางอากาศ พลันเตะออกเท้าหนึ่ง จนอุ้ยเซี่ยวป้อล้มกลิ้งกับพื้น ตนเองหยิบยืมสภาวะ พุ่งถอยไปวาเศษ

ซังยี้ฉกฉวยโอกาสถาโถมมา โอบอุ้มอุ้ยเซี่ยวป้อขึ้นวิ่งตะบึงจากไป

ฮวงจี่ตงใจหายวาบ ถือดาบไล่ล่าตามมา ซังยี้แม้มีฝีมือสูงเยี่ยมจะอย่างไรเรี่ยวแรงอ่อนด้อย เตี้ยกว่าอุ้ยเซี่ยวป้อครึ่งศีรษะ วิ่งตะบึงไปได้หลายวา ฮวงจี่ตงก็ไล่ล่าเข้าใกล้ จุดเส้นที่กลางหลังอุ้ยเซี่ยวป้อถูกสยบแขนขาไม่เป็นตัวของตัวเอง ได้แต่กล่าวว่า

"วางร่างเราลง ให้เรายิงอาวุธลับออกมา"

แต่ฮวงจี่ตงประชิดใกล้มา ซังยี้หากวางร่างอุ้ยเซี่ยวป้อลง เพื่อให้อุ้ยเซี่ยวป้อยิงอาวุธลับแฝงทรายซัดเงา ก็มิทันท่วงที ยามคับขันพลันเหวี่ยงร่างอุ้ยเซี่ยวป้อไป

ฮวงจี่ตงลิงโลดยิ่ง ถลันมาหมายรับไว้ พลันได้ยินเสียงปังใหญ่ ร่างมันปลิวกระเด็นไปอีกทิศทางหนึ่ง พอร่วงฟาดกับพื้น ชักกระตุกหลาย

คราก็นิ่งเงียบงัน!

อุ้ยเซี่ยวป้อร่วงฟาดกับพื้น กลับมิได้รับบาดเจ็บ แต่ยามกะทันหันไม่อาจดิ้นรนลุกขึ้น เห็นเบื้องหน้าซังยี้ อบอวลด้วยม่านควันในมือถือปืนสั้นกระบอกหนึ่ง

ที่แท้กระโน้นโง้วลักคี้ผู้ล่วงลับ ตอนสาบานเป็นพี่น้องกับนางได้กำนัลปืนสั้นแก่ซังยี้ ปืนสั้นนี้เป็นอาวุธของเผ่ารามสูร อานุภาพร้ายกาจยิ่ง ฮวงจี่ตงแม้มีฝีมือสูงเยี่ยม แต่ร่างมันกอปรขึ้นจากเลือดเนื้อ มิสามารถทนทานรับได้

ซังยี้ก็แตกตื่นจนตะลึงลาน นางพอยิงปืนสั้นออก ได้รับแรงสั่นสะเทือนจนข้อมือชาด้าน ยามนั้นปืนสั้นพลันร่วงหล่นลงกับพื้น

อุ้ยเซี่ยวป้อกริ่งเกรงฮวงจี่ตงไม่เสียชีวต ดิ้นรนลุกขึ้น กดปุ่มกลไกยิงเข็มทองออกกลุ่มหนึ่ง ตรึงติดกับร่างฮวงจี่ตงหมดสิ้น แต่ฮวงจี่ตงไม่ขยับเคลื่อนไหว มันพอถูกปืนสั้นยิงใส่ ก็ตกตายแต่แรกแล้ว

สตรีทั้งหลายโห่ร้องอย่างลิงโลด ห้อมล้อมเข้ามาพร่ำถามไถ่สาเหตุความนัย อุ้ยเซี่ยวป้อจึงบ่งบอกข้อเท็จจริงให้ทราบโดยคร่าวๆ

ซังยี้อยู่ร่วมกับฮวงจี่ตงเป็นเวลานาน ตลอดรายทางเห็นมันสัตย์ซื่อสมถะ เป็นคนดีงามผู้หนึ่ง มิคาดกลับมีจิตใจลึกซึ้งชั่วร้ายปานนี้ ยิ่งขบคิดยิ่งประหวั่นพรั่นพรึง

อุ้ยเซี่ยวป้อหันกายมา เห็นแต้โคกซวงและพวกทั้งสี่กำลังคิดขึ้นเรือน้อย พลันครุ่นคิดขึ้น

“ปล่อยให้ศัตรูที่ทำร้ายซือแป๋จากไปในลักษณะนี้ออกจะกรุณามันไปแล้ว”

ดังนั้นกระชับมีดสั้นไล่ล่าตามไป ร้องว่า

“ช้าก่อน”

แต้โคกซวงชะงักเท้าเหลียวหน้ามา ถึงกับหน้าซีดเผือด โพล่งว่า

“อุ้ย..อุ้ยตั่วนั้ง ท่านรับปากปลดปล่อยพวกเราแล้ว”

อุ้ยเซี่ยวป้อแค่นหัวร่ออย่างเย็นชา กล่าวว่า

“ข้าพเจ้ารับปากไม่ฆ่าท่าน แต่มิได้บอกว่าจะไม่ฟันเท้าของท่านข้าง

หนึ่ง”

กระบี่ไร้โลหิตโทสะประดัง ขณะจะอาละวาด แต่พอรั้งมือขึ้น ตลอดทั้งร่างพลันปวดชา ปราศจากเรี่ยวแรงใด

แต้โคกซวงก็แตกตื่นจนขวัญหนีดีฝ่อ เข่าอ่อนระทวย คุกลงกับพื้น กล่าวว่า

“ท่านหากฟันเราเท้าหนึ่ง เรา...เราก็มิอาจชีวิตรอดแล้ว”

“ต้องมีชีวิตรอดได้ ความจริงท่านติดค้างข้าพเจ้าหนึ่งร้อยหมื่นตำลึง บอกว่าจะใช้อาคอค้ำประกัน แต่ในท้องนางมีเด็กทารกของเรา ย่อมต้องติดตามอยู่ร่วมกับข้าพเจ้า ท่านไหนเลยใช้ภรรยาเราค้ำประกันได้?”

ยามนั้นโซวช้วน ซังยี้ ปึงอี่ เกี่ยงเล้งกงจู้และพวกล้วนยืนหยัดอยู่ข้างกายอุ้ยเซี่ยวป๊อ พากันกล่าวเสริมขึ้น

“ย่อมใช้ไม่ได้”

ห้วงสมองแต้โคกซวงเลอะเลือนอลเวง รู้สึกขาดเหตุผลเช่นกันจึงกล่าว

“อย่างนั้น...จะทำอย่างไร?”

อุ้ยเซี่ยวป๊อกล่าวว่า

“ข้าพเจ้าจะฟันแขนข้างหนึ่ง ตัดเท้าข้างหนึ่งของท่านเป็นการค้ำประกัน ท่านหากนำเงินหนึ่งร้อยหมื่นตำลึงมาชำระ ข้าพเจ้าจะคืนแขนขาดเท้าขาดแก่ท่าน”

“เมื่อครู่ท่านบอกว่า จะรับซื้ออาคอในราคาหนึ่งร้อยหมื่นตำลึง ลบล้างหนี้บัญชีหมดสิ้นแล้ว”

อุ้ยเซี่ยวป๊อสั่นศีรษะระรัวกล่าวว่า

“ไม่ได้ เมื่อครู่ข้าพเจ้าโง่งมงาย หลงกลของท่านไป อาคอ เป็นภรรยาข้าพเจ้า ท่านไหนเลยขายภรรยาข้าพเจ้าแก่ข้าพเจ้าได้? ก็ได้ ข้าพเจ้าจะขายมารดาท่านแก่ท่านตีราคาหนึ่งร้อยหมื่นตำลึงทั้งยังขายบิดาท่านไหนไน่ (ย่า) ท่าน งั่วพั้ว (ยาย) แก่ท่าน ตีราคา คนละหนึ่งร้อยหมื่นตำลึง...”

“งั่วพั้วเราตายแล้ว”

อุ้ยเซี่ยวป้อสวนคำว่า

"คนตายก็ขาย แต่ลดราคาเป็นพิเศษ ข้าพเจ้าจะขายซากศพงั่วพั้วท่านเป็นเงินแปดสิบหมื่นตำลึง แถมโลงศพให้ฟรี"

แต้โคกซวงได้ยินอุ้ยเซี่ยวป้อยิ่งกล่าวยิ่งมากมาย แม้แต่คนตายยังเสนอขาย หากกระทังปู่ทวด ย่าและยายของปู่ทวดยังเสนอขายแก่มัน จะรับได้อย่างไร ต่อให้คนตายลดราคาเป็นพิเศษ ยังคงหนักหนานัก แต่ในภาวการณ์เช่นนี้ มิกล้าบอกว่าไม่รับซื้อได้แต่วิงวอนว่า

"เรา...เรารับซื้อไม่ได้"

อุ้ยเซี่ยวป้อร่ำร้องว่า

"แต่ท่านรับซื้อแล้ว มิอาจส่งกลับมา ท่านติดค้างข้าพเจ้าสามร้อยแปดสิบหมื่นตำลึง จะชดใช้คืนอย่างไร?"

เกี่ยงเล้งกงจู้หัวร่อพลางกล่าวว่า

"ถูกต้อง สามร้อยแปดสิบหมื่นตำลึง รีบมอบมา"

แต้โคกซวงหน้านิ่วคิ้วขมวด กล่าวว่า

"เรากระทั่งหนึ่งพันตำลึงยังไม่มี ไหนเลยมีปัญญาจ่ายเงินสามร้อยแปดสิบหมื่นตำลึงไปได้?"

"เมื่อไม่มีเงินทอง ก็อนุญาตให้คืนสินค้าท่านรีบนำตัวบิดา มารดาไหนไน่และซากศพงั่วพั้วท่านมาส่งมอบแก่ข้าพเจ้า"

แต้โคกซวงรู้สึกหากพัวพันสืบไปเช่นนี้ ยากมีผลสรุปได้ กวาดตามายังอาคอ ภาวนาให้นางวิงวอนแทน นางกลับยืนหันหลังให้ ตกลงใจไม่ยุ่งเกี่ยวด้วย

แต้โคกซวงร้อนรุ่มใจยิ่ง ดูจากสภาพการณ์ อุ้ยเซี่ยวป้อต้องฟันแขนตัดขามันแน่นอน ถึงกับโขกศีรษะระรัว กล่าวว่า

"อุ้ยเซี่ยงกง เรา...เราทำร้ายท่านประมุขแซ่ตั้งนับว่าสมควรตายหมื่นครั้ง แต่หวังให้ท่านเมตตาละเว้นสักครา ต่อให้เราติดค้างท่านผู้เฒ่าสี่ร้อยแปดสิบหมื่นตำลึง ก็ยินดีชดใช้ให้"

อุ้ยเซี่ยวป้อเห็นเคี่ยวเข็ญมันจนทุลักทุเลปานนี้นับว่าระบายความ

ขุ่นแค้นในอกได้บ้าง จึงกล่าว

"อย่างนั้นท่านเขียนหนังสือค้างหนี้สินมาใบหนึ่ง"

แต้โคกซวงลิงโลดยิ่ง หันกายมากล่าวกับองครักษ์ประจำตัวว่า

"นำกระดาษพู่กันมา"

แต่บนเกาะรกร้างเช่นนี้ ไหนเลยมีกระดาษพู่กัน? องครักษ์นั้นกลับมีไหวพริบปราดเปรียว ฉีกชายเสื้อตัวเองแถบหนึ่ง กล่าวว่า

"ทางด้านนั้นมีคนตายมากมาย พวกเราจุ่มโลหิตเขียนข้อความลงบนเศษผ้าก็แล้วกัน"

พลางหันกายหมายฉุดลากซากศพฮวงจี่ตง

อุ้ยเซี่ยวป๊อพลันยื่นมือซ้ายปราดออก คร่ากุมข้อมือขวาของแต้โคกซวงไว้ สะบัดมีดสั้นประกายดำวูบ ตัดนิ้วชี้ข้างขวาของแต้โคกซวงขาดสะบั้น!

แต้โคกซวงแผดร้องโหยหวน อุ้ยเซี่ยวป๊อกล่าวว่า

"ใช้โลหิตนิ้วมือท่านเขียนอักษร"

แต้โคกซวงเจ็บปวดจนร่างสั่นระริก ยามกะทันหันมิทราบทำอย่างไร

อุ้ยเซี่ยวป๊อกล่าวเสียงเนิบนาบ

"ท่านค่อยๆ เขียนเถอะ หากโลหิตแห้งเกรอะกรัง ไม่เพียงพอกับการใช้เขียนอักษร ข้าพเจ้าจะตัดนิ้วท่านอีกนิ้วหนึ่ง"

แต้โคกซวงไหนเลยกล้าชักช้าอีก ขบกรามกลั้นกลืนความเจ็บปวดใช้นิ้วขาดเขียนอักษรลงบนเศษผ้าว่า

"ติดค้างเงินทองสามร้อยแปดสิบหมื่นตำลึงถ้วน ลงนามแต่โคกซวง"

พอเขียนจบความ เจ็บปวดจนแทบสิ้นสติไป

อุ้ยเซี่ยวป๊อแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"เสียทีที่ท่านเป็นทายาทตระกูลสูงศักดิ์ เขียนหนังสือค้างหนี้สินฉบับหนึ่ง ตัวหนังสือกลับโย้ๆ เย้ๆ เป็นลักษณะใดกัน?"

รับเศษผ้ามา ส่งมอบต่อซังยี้ เอ่ยสืบต่อ

"ท่านรับไว้ ดูว่าจำนวนเงินผิดไปหรือไม่?"

ซังยี้กล่าวว่า

"จำนวนเงินสามร้อยแปดสิบหมื่นตำลึง กลับไม่ผิดพลาด"

พลางซุกเก็บหนังสือโลหิตไว้ในอกเสื้อ

อุ้ยเซี่ยวป้อหัวร่อฮาฮา ตวัดเท้าเตะใส่แต้โคกซวงเท้า หนึ่ง ตวาดว่า

"ไสหัวไปหางั่วพั้วในโลงศพของท่านเถอะ"

แต้โคกซวงกลิ้งกระเด็นไปทอดหนึ่ง องครักษ์ทั้งสอง ถลันเข้ามาประคับประคองขึ้น พันบาดแผลที่นิ้วขาดให้ จากนั้นแยกย้ายกันแบกแต้โคกซวง กระบี่ไร้โลหิตขึ้นเรือน้อยลำหนึ่ง จ้วงแจวลงสู่กลางทะเล

อุ้ยเซี่ยวป้อเปล่งเสียงหัวร่อสนั่นหวั่นไหว แต่แล้วฉุกคิดถึงการตายของซือแป๋ อดร่ำไห้ออกมามิได้

แต้โคกซวง รอจนเรือน้อยแจวห่างมาหลายสิบวา ค่อยระงับขวัญอันแตกตื่นลง กล่าวว่า

"พวกเราชิงเรือใหญ่แล่นหลบหนี บุรุษชั่วช้าสตรีสามานย์เหล่านั้นคงไม่อาจติดตามทัน"

แต่พอแล่นใกล้เรือใหญ่ เห็นบนเรือไร้ใบเรือไร้หางเสือ กระบี่ไร้-โลหิตกล่าวอย่างขุ่นแค้น

"พวกมันเก็บเครื่องมือบนเรือไปแต่แรกแล้ว"

เห็นท้องทะเลไพศาล ระลอกคลื่นทยอยไล่ เรือน้อยไร้เสบียงไร้น้ำดื่มไหนเลยแล่นไปไกลได้?

แต้โคกซวงกล่าวว่า

"พวกเรากลับไปขอร้องโจรน้อยนั้น ยืมเรือจากมัน อย่างมากเขียนหนังสือค้างชำระสามร้อยแปดสิบหมื่นตำลึงอีกฉบับหนึ่ง"

"พวกมันมีเรือลำเดียว ไหนเลยยินดีให้ยืม? เรายินดีกลับกลายเป็นอาหารปลาใหญ่ ไม่ขอกลับไปวิงวอนโจรน้อยนั้น"

แต้โคกซวงได้ยินกระบี่ไร้โลหิตเน้นย้ำอย่างเด็ดเดี่ยว มิกล้ากล่าวมากความ สั่งองครักษ์ทั้งสองแจวเรือน้อยสู่ทะเลใหญ่

อุ้ยเซี่ยวป๊อและพวกเห็นเรือน้อยของแต้โคกซวงแจวเข้าหาเรือใหญ่ พอพบว่าเรือใหญ่แล่นไม่ได้ ค่อยแจวห่างไป ล้วนรู้สึกน่าหัวร่อยิ่ง

โซวช้วนเห็นอุ้ยเซี่ยวป๊อทั้งหัวร่อทั้งร่ำไห้ ยากลบล้างความคับแค้นของการสูญเสียอาจารย์ คิดหาวาจาสร้างความลิงโลดแก่อุ้ยเซี่ยวป๊อจึงกล่าว

"แต้ยี่กงจื้อผู้นี้กลอกกลิ้งยิ่ง ในความเห็นของเรา เงินสามร้อยแปดสิบหมื่นตำลึงนี้ คงบิดพลิ้วไม่ยอมชำระ"

อุ้ยเซี่ยวป๊อผงกศีรษะกล่าวว่า

"คาดว่าเป็นเช่นนั้น"

โซวช้วนกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ท่านหลักแหลมทุกเรื่องราว แต่เมื่อครู่มันคิดขายภรรยาของท่านแก่ท่าน เป็นมูลค่าหนึ่งหมื่นตำลึง ท่านกลับรับปากโดย ไม่ลังเล คงรักใคร่อาคอม่วยม่วยจนงมงาย มิได้ครุ่นคิดมากความ"

อุ้ยเซี่ยวป๊อยกแขนเสื้อขึ้นเช็ดน้ำตา หัวร่อพลางกล่าว

"ใช่แล้ว"

"อย่างนั้น ท่านภายหลังไฉนฉุกคิดว่าเสียเปรียบไป?"

อุ้ยเซี่ยวป๊อเกาศีรษะกล่าวว่า

"หลังจากฆ่าฮวงจี่ตง ข้าพเจ้าก็ปราศจากความห่วงใยกังวลใด ห้วงสมองพลันแจ่มใสขึ้น"

ความจริงอุ้ยเซี่ยวป๊อไม่ได้ระแวงคลางแคลงฮวงจี่ตง เพียงแต่ส่วนลึกของหัวใจรู้สึกว่า ข้างกายซุกซ่อนด้วยภยันตรายใด แต่มิทราบเป็นอันตรายเยี่ยงไร เพียงรู้สึกขลาดกลัว รอจนฮวงจี่ตงเสียชีวิตค่อยคลายใจลง

ทุกผู้คนรอดพ้นจากอันตรายซ้ำซ้อน บัดนี้ศัตรูประดามีบ้างตกตายบ้างหลบหนี เกาะกินรวบจึงกลับคืนสู่สันติสุข ทั้งหมดล้วนรู้สึกเหน็ดเหนื่อยอิดโรยทั้งกายและใจ อุ้ยเซี่ยวป๊อตอนนี้ สองเท้าคล้ายถูกลากถ่วงด้วยพะเนินเหล็ก ต้องนอนทอดกายลงพักผ่อนบนหาดทราย โซวช้วนก็นวดเฟ้นจุดเส้นบนกลางหลัง ที่ถูกฮวงจี่ตงจี้สกัดให้

ภายใต้อาทิตย์สนธยาสอดส่อง ผิวทะเลเป็นประกายระยิบระยับคล้ายงูทองนับร้อยพันตัว ทิวทัศน์งามตระการยิ่งเหล่าสตรีพากันทรุดนั่งลงมินานให้หลัง อุ้ยเซี่ยวป้อส่งเสียงกรนขึ้นก่อนเหล่าสตรีก็ทยอยเคลิ้มหลับไป

สองชั่วยามให้หลัง โซวซ้วนตื่นขึ้นก่อน เข้าห้องหับไปปรุงอาหารค่อยเรียกทั้งหมดมารับประทาน ภายในห้องด้านหน้าจุดท่อนสนสองท่อนสาดส่องทั่วห้องสว่างไสว ผู้คนแปดคนนั่งล้อมรับประทานอาหารหลังจากอิ่มหนำ ปึงอี่และซังยี้ก็เก็บถ้วยตะเกียบไป

อุ้ยเซี่ยวป้อกวาดตาผ่านหน้าโซวซ้วน ปึงอี่ เกี่ยงเล้งกงจู้ เจ็งยิ้ว มกเกี่ยมพิ้ง ซังยี้และอาคอ รู้สึกบ้างเปล่งปลั่งสะคราญ บ้างชดช้อยอ่อนโยน บ้างกระตือรือร้น บ้างสงบเสงี่ยม ต่างมีความงามคนละแบบถึงกับอิ่มเอมเปรมใจยิ่ง เปรียบกับตอนหลับใหลร่วมเตียงเดียวกับเจ็ดสตรีกระทำชุลมุนในซ่องเริงสราญเป็นความสุขสงบอีกแบบหนึ่ง ดังนั้นกล่าวอย่างยิมแย้ม

“ครั้งกระโน้นขนานนามเกาะนี้ว่าเกาะกินรวบ ที่แท้มีความสามารถในการคาดการณ์ล่วงหน้า พวกท่านเจ็ดเจ้าม่วยล้วนเป็นภรรยาข้าพเจ้าไม่อาจหนีรอดได้นับแต่นี้พวกเราทั้งแปด จะเสพสุขเทียบเท่าเทพยดาอยู่บนเกาะกินรวบ มีอายุขัยสูงล้ำเทียมฟ้า”

โซวซ้วนกล่าวว่า

“เซี่ยวป้อ วลีสองประโยคนี้ไม่เป็นมงคล ภายหน้าอย่าได้เอ่ยถึงอีก”

อุ้ยเซี่ยวป้อฉุกใจคิด ทราบว่านางไม่ต้องการได้ยินเรื่องราวเกี่ยวกับประมุขนิกายเทพมังกรอีก รีบกล่าวว่า

“ถูกแล้ว เป็นข้าพเจ้ากล่าวเหลวไหล”

โซวซ้วนกล่าวอย่างจริงจัง

“ซีลั้งและแต้โคกซวงหลังจากไป คงต้องนำทหารกลับมาล้างแค้น พวกเราไม่อาจพำนักบนเกาะกินรวบอย่างยาวนาน”

ทุกผู้คนเห็นพ้องด้วย ปึงอี่กล่าวว่า

“ซ้วนเจ้เจ๊ ท่านเห็นว่าพวกเราสมควรไปที่ใด?”

โซวช้วนกวาดตามายังอุ้ยเซี่ยวป้อ กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ยังคงแล้วแต่จี่จุนป้อ (วิเศษสูงสุด...เป็นแต้มสูงสุดของการพนัน) เถอะ"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

"ท่านเรียกเราเป็นจี่จุนป้อ?"

"ท่านหากมิใช่จี่จุนป้อ ไหนเลยกินรวบได้?"

อุ้ยเซี่ยวป้อหัวร่อฮาฮา เห็นเหล่าสตรีล้วนจับจ้องมองตน ขบคิดเล็กน้อยจึงกล่าว

"แผ่นดินตงง้วนย่อมไม่อาจหวนกลับไป เกาะเทพมังกร อยู่ใกล้กับที่นี้ ก็ไม่ดีนัก ย่อมต้องเสาะหาสถานที่สะดวกสบาย และปราศจากผู้คนแห่งหนึ่ง"

แต่ที่รกร้างไร้ผู้คน ต้องไม่สะดวกสบาย ที่สะดวกสบายย่อมมีผู้คนมากหลาย อย่าว่าแต่ความสุขสบายในสายตาอุ้ยเซี่ยวป้อ ต้องมีบ่อนพนัน ละครงิ้ว เล่านิทาน การละเล่นต่างๆ ร้องระบำ อาหารว่าง สตรีสวยงาม ยิ่งมากยิ่งประเสริฐ ตอนนี้ นอกจากสตรีสวยงามห้อมล้อมรอบแล้วความสนุกสนานประเภทอื่นมีแต่อยู่ตามนครหลวง หรือเมืองเอี้ยงจิวอันศิวิไลซ์

อุ้ยเซี่ยวป้อ พอฉุกคิดถึงสถานที่ครึกครื้นเหล่านั้นความกตัญญูพลันประดัง กล่าวว่า

"พวกเราอยู่ร่วมกันในที่นี้ นับว่าครึกครื้นยิ่ง แต่มารดาเราอยู่โดดเดี่ยวเดียวดาย สมควรทำอย่างไร?"

เหล่าสตรีมิเคยได้ยินอุ้ยเซี่ยวป้อเอ่ยอ้างถึงมารดามาก่อน รู้สึกยากนักที่อุ้ยเซี่ยวป้อมีจิตกตัญญูเยี่ยงนี้พากันถามว่า

"มารดาท่านตอนนี้อยู่ที่ใด?"

มีบ้างบางคนครุ่นคิด

"มารดาท่านนับเป็นพั่วพั้ว (แม่ผัว) เราย่อมสมควรรับมาอยู่ร่วมกัน เพื่อปรนนิบัติท่านผู้เฒ่า"

อุ้ยเซี่ยวป้อทอดถอนใจ กล่าวว่า

"มารดาเราอยู่ในตึกเริงสราญเมืองเอี้ยงจิว"

เหล่าสตรีพอฟังคำ "ตึกเริงสราญเมืองเอี้ยงจิว" นอกจากเกี่ยงเล้งกงจู้ที่หลงเหลือหกนางล้วนหน้าแดงฉาน บ้างเบือนหน้าไป บ้างก้มศีรษะลง

เกี่ยวเล้งกงจู้อุทานดังอ้า กล่าวว่า

"ท่านเคยบอกว่า ตึกเริงสราญเมืองเอี้ยงจิวเป็นสถานที่น่าเล่นที่สุดเคยรับปากว่าจะนำพาข้าพเจ้าไปท่องเที่ยว"

ปึงยี่ยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

"อย่าได้เชื่อถือเขา นั่นเป็นสถานที่ไม่เรียบร้อยที่สุด"

"ไฉนไม่เรียบร้อย ท่านเคยไปเที่ยวหรือ?"

ปึงอี่กลั้นหัวร่อมิตอบคำ เกี่ยงเล้งกงจู้โอบหัวไหล่มกเกี่ยมพิ้งกล่าวว่า

"ม่วยม่วยอันประเสริฐ ท่านบอกต่อเรา"

มกเกี่ยมพิ้งกล่าวด้วยใบหน้าแดงฉาน

"นั่น...นั่นเป็นซ่องคณิกาแห่งหนึ่ง"

เกี่ยงเล้งกงจู้ยังไม่เข้าใจ กล่าวว่า

"มารดาเขาอยู่ในซ่องคณิกาไยกัน ฟังว่าที่นั่นมีแต่บุรุษไปท่องเที่ยวเท่านั้น"

ปึงอี่ตัดบทว่า

"เขาชมชอบกล่าวเหลวไหล ท่านหากเชื่อถือวาจาเขาครึ่งคำคงต้องปวดเศียรเวียนเกล้าแล้ว"

คราก่อนตอนอยู่ในตึกเริงสราญ อุ้ยเซี่ยวป้อนอนร่วมเตียงเดียวกับสตรีเจ็ดนาง นอกจากเกี่ยงเล้งกงจู้เปลี่ยนเป็นอ้วงไท้โหวตัวปลอมม้อตังจูสตรีอีกหกนางล้วนอยู่เบื้องหน้า

ความดุร้ายของเกี่ยงเล้งกงจู้ หาเป็นรองม้อตังจูไม่ เพียงแต่ไม่โหดเหี้ยมอำมหิตเฉกเช่นมารดาของนาง ทั้งยังอายุเยาว์งามสะคราญกว่ามากนัก ต้องชมเชยวาสนาตนเองในใจ แลเห็นสตรีหกนางมีสีหน้าขวยเขินเอียงอาย ย่อมประหวัดหวนนึงถึงเหตุการณ์ในคืนนั้น จึงครุ่นคิดขึ้น

"ค่ำคืนนั้นในความมืด เรากระทำชุลมุนวุ่นวายมิทราบมีความสัมพันธ์กับผู้ใด อาคอและชัวนเจ้เจ๊ล้วนมีเด็กของเรานับเป็นสองคน จำได้ว่าเรายังกระทำอีกคนหนึ่ง มิทราบเป็นใครต้องค่อยๆ สอบถามดู"

ดังนั้นกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"พวกเราต่อให้พำนักบนเกาะกินรวบตลอดกาล ก็ไม่เงียบเหงาเปล่าเปลี่ยว ชัวนเจ้เจ๊ กงจู้ อาคอ พวกท่านล้วนมีเด็กทารกของเรา มิทราบยังมีผู้ใดมีเด็กอีก?"

วาจาพอกล่าว ปึงอี่ ซังยี้และพวกทั้งสี่ยิ่งหน้าแดงฉานกว่าเดิม มกเกี่ยมพิ้งรีบกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไม่มี"

เจ็งยิ้ว เห็นอุ้ยเซี่ยวป้อกวาดตามายังนางเป็นเชิงถามไถ่ จึงค้อนควักใส่ กล่าวว่า

"หามีไม่"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

"ซังยี้อันประเสริฐ พวกเราคงทำงานสำเร็จเสร็จสิ้นแล้ว"

ซังยี้กระโดดปราดขึ้นหลบซ่อนอยู่มุมตึก ร้องว่า

"ไม่ ไม่"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวกับปึงอี่อย่างยิ้มแย้ม

"อี่เจ้เจ๊ ตอนที่ท่านไปยังตึกเริงสราญ ในท้องยัดหมอน ใบหนึ่งแสร้งเป็นท้องโต คงมีความสามารถในการคาดการณ์ล่วงหน้า"

ปึงอี่อดหัวร่อคิกมิได้ ร้องเพ้ยกล่าวว่า

"ขันทีโสโครก ข้าพเจ้ามิได้...กับท่าน ไหนเลยมี..."

มกเกี่ยมพิ้งกล่าวว่า

"ใช่แล้ว ปึงซือเจ้ เจ็งเจ้เจ๊ ซังยี้ม่วยม่วยกับข้าพเจ้าทั้งสี่มิได้กราบไหว้ฟ้าดินกับท่าน ไหนเลยมีเด็กทารกได้? เซี่ยวป้อ ท่านเลวยิ่งท่านกราบไหว้ฟ้าดินกับชัวนเจ้เจ๊ กงจู้และอาคอเจ้เจ๊ตั้งแต่เมื่อใด? ไฉนไม่บอกต่อข้าพเจ้า? ทั้งไม่เชื้อเชิญข้าพเจ้า ดื่มสุรามงคล"

ในความคาดคิดของนาง ผู้คนในโลกต้องกราบไหว้ฟ้าดินเข้าห้องหอจึงสามารถกำเนิดทารก

ทุกผู้คนได้ยินนางกล่าวอย่างไร้เดียงสา ล้วนหัวร่อออกมา ปึงอี่ยื่นมือโอบรอบเอวนาง กล่าวว่า

“เซี่ยวซือม่วย อย่างนั้นคืนนี้ท่านก็กราบไหว้ฟ้าดิน เป็นสามีภรรยากับเขาเถอะ”

มกเกี่ยมพิ้งกล่าวอย่างเป็นจริงเป็นจัง

“ไม่ได้ เกาะร้างนี้ทั้งไม่มีเกี้ยวดอกไม้ ข้าพเจ้าเคยเห็นเจ้าสาวสวมเสื้อกระโปรงสีแดงสด ทั้งยังประดับมงกุฎลายหงส์ คลุมแพรแดง พวกเราล้วนไม่มี”

โซวชั้วนกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“ไม่เป็นไร พวกเราไปเด็ดดอกไม้มา ร้อยเป็นมงกุฎดอกไม้ นับเป็นมงกุฎลายหงส์”

อุ้ยเซี่ยวป้อ ได้ยินพวกนางสัพยอกหยอกล้อกันในใจกลับหมกมุ่นครุ่นคิดขึ้น

“ยังมีอีกผู้หนึ่งเป็นใคร? หรือเป็นอาคี้? เราจำได้ว่า โอบอุ้มนางเดินไปเดินมา ภายหลังจัดวางลงบนเก้าอี้ เพียงแต่ทารกหญิงในคืนนั้นมีมากมายไป เราอาจโอบอุ้มนางขึ้นอย่างงมงาย หากแม้นในท้องนางมีเด็กของเรา ภายหน้าคงเป็นราชบุตรของ ข่านมองโกลแล้ว”

ได้ยินมกเกี่ยมพิ้งกล่าวว่า

“ต่อให้กราบไหว้ฟ้าดินในที่นี้ ก็ต้องให้ปึงซือเจ้กราบไหว้ก่อน”

ปึงอี่กล่าวว่า

“ท่านเมื่อมิยอมกราบไหว้ก่อน ก็ให้ซังยี้ม่วยม่วยกราบไหว้ฟ้าดินกับเขาเถอะ นางติดสอยห้อยตามเซี่ยวป้อ ฟันฝ่าอันตราย ร่วมกันผิดแผกจากผู้อื่น”

ซังยี้กล่าวด้วยใบหน้าแดงฉาน

“ท่านหากกล่าวอีก ข้าพเจ้าจะไปแล้ว”

พลางวิ่งตะบึงไปยังประตูห้อง ปึงอี่กลับโอบกอดเอาไว้
โซวซ้วนกล่าวกับอุ้ยเซี่ยวป้ออย่างยิ้มแย้ม
“เซี่ยวป้อ ยังคงให้ท่านตกลงใจเองเถอะ”
อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า
“เรื่องกราบไหว้ฟ้าดินค่อยๆ ว่ากล่าวกัน พวกเราวันพรุ่งจะบรรจุกลบฝังซือแป๋ก่อน”
สตรีทั้งหลายหน้าเคร่งขรึมสำรวมลง คิดไม่ถึงคนผู้นี้กลับกตัญญูต่ออาจารย์ปานนี้ มิคาดวาจาถัดจากนั้นของอุ้ยเซี่ยวป้อ เผยเห็นสันดานเดิมออกมา
“พวกท่านทั้งเจ็ดล้วนเป็นภรรยาที่รักของเรา ไม่แบ่งแยกหลวงน้อยก่อนหลัง ภายหลังทุกค่ำคืน พวกท่านทอดลูกเต๋า พนันกัน ผู้ใดชนะก็อยู่ร่วมกับเรา”
พลางล้วงลูกเต๋า ที่เจ็งยิ้วเก็บรักษาไว้จากอกเสื้อทั้งสองลูกเป่าลมหายใจใส่ ลูกเต๋าก็กลิ้งลงบนโต๊ะ
เกี่ยงเล้งกงจู้ร้องเพ้ยกล่าวว่า
“ท่านภูมิฐานนักหรือ? ผู้ใดแพ้ค่อยอยู่ร่วมกับท่าน”
อุ้ยเซี่ยวป้อหัวร่อพลางกล่าว
“ถูกต้อง นี่เฉกเช่นกับการทายนิ้วมือ ฝ่ายแพ้ถูกปรับให้ดื่มสุราจอกหนึ่ง มิทราบผู้ใดจะทอดลูกเต๋าก่อน?”
ค่ำคืนนี้ห้องหับบนเกาะร้างอบอวลด้วยบรรยากาศชื่นสุข นับแต่นั้นเหล่าสตรีจะทอดลูกเต๋าเป็นประจำ อุ้ยเซี่ยวป้อก็ตกเป็นเค้าพนันของพวกนาง
วันรุ่งขึ้น ทั้งหกหลับใหลถึงยามเที่ยงค่อยทยอยตื่นขึ้นอุ้ยเซี่ยวป้อนำเหล่าสตรีไปกลบฝังซากศพตั้งกึงน้ำ เห็นพสุธากลบบดบังร่างของซือแป๋อดเปล่งเสียงร่ำไห้ออกมามิได้
สตรีทั้งหลายพากันคุกเข่าลง แสดงความเคารพที่หน้าหลุมฝังศพ
เกี่ยงเล้งกงจู้ความจริงไม่ยินยอมพร้อมใจ รู้สึกตนเป็นกงจู้สูงศักดิ์

ไยต้องคำนับตั้งกึงน้ำ? แต่หลังจากผ่านวันเวลาเหล่านี้ สำนึกว่าตนแม้เป็นกงจู แต่ในสายตาอุ้ยเซี่ยวป้อ เกรงว่าด้อยคุณค่าที่สุด เนื่องเพราะรูปโฉมโนมพรรณของนางสู้อาคอไม่ได้ ความสนิทสนมมิอาจทัดเทียมซังยี้ พลังฝีมือเป็นรองโซวช้วน ภูมิปฏิภาณด้อยกว่าปึงอี่ บริสุทธิ์ไร้เดียงสาสู้มกเกี่ยมพิ้งไม่ได้ อ่อนโยนนุ่มนวลเป็นรองเจ็งยิ้วเพียงมีปมเด่นอยู่ที่ดื้อรั้นดุร้ายเท่านั้น นางหากกราบกรานสักครา มิแน่นักว่าอุ้ยเซี่ยวป้อจะประเมินนางเสียใหม่ ดังนั้นได้แต่งอเข่าคุกลง

ทั้งหมดกราบกรานเสร็จสิ้นผุดลุกขึ้น ปึงอี่หันกายกลับ พลันอุทานดังอา กล่าวว่า

"เรือเล่า? เรือไปที่ใดแล้ว?"

ทุกผู้คนรีบกวาดตาไปยังท้องทะเล พบว่าเรือใหญ่ที่จอดอยู่อันตรธานไปแล้ว ถึงกับใจหายวาบ

โซวช้วนวิ่งตะบึงขึ้นหน้าผา สำรวจมองรอบเกาะเห็นระลอกไพศาลไร้ขอบเขต นกนางนวลบินโฉบเหนือผิวน้ำ แต่ไม่พบพานร่องรอยเรือใหญ่ลำนั้น

ปึงอี่พุ่งปราดไปยังถ้ำศิลา ซึ่งเก็บรักษาใบเรือหางเสือ และเครื่องมือต่างๆ จริงดังคาดหมาย ของทั้งหมดล้วนปลาสนาการไป

ทั้งหมดสมทบรวมกัน ในใจอดประหวั่นพรั่นพรึงมิได้ เมื่อคืนทั้งแปดสรวลเสเฮฮา จวบจนค่อนคืนค่อยหลับไหล ลืมเลือน ผลัดกันเฝ้าเวร เปิดโอกาสให้คนเรือทั้งหมด ขนย้ายใบเรือหางเสือ แล่นเรือจากไป นับแต่นี้ถูกกักอยู่บนเกาะร้าง ปราศจากหนทางไป

อุ้ยเซี่ยวป้อหวนนึกถึงซีลั้งและแต้โคกซวง ต้องนำทหารมาล้างแค้นพวกตนทั้งแปดไหนเลยต้านรับได้? ต่อให้โซวช้วน เกี่ยงเล้งกงจู้ อาคอรีบเร่งคลอดเด็กทารกออกมา ก็มีเพียงสิบเอ็ดคนเท่านั้น

โซวช้วนปลอบโยนทุกคนผู้คนว่า

"เหตุการณ์ดำเนินถึงขั้นนี้ ร้อนรุ่มไปก็ไม่มีประโยชน์ พวกเราค่อยๆ ครุ่นคิดหาหนทางเถอะ"

เมื่อกลับเข้าห้อง ทั้งหมดย่อมแผดด่าคนเรือเป็นการใหญ่ แต่ด่าอยู่หนึ่งชั่วยาม ก็ไม่มีคำด่าแปลกใหม่อีก

โซวช้วนกล่าวกับอุ้ยเซี่ยวป้อว่า

"ตอนนี้ต้องระวังป้องกันว่า ทหารแมนจูจะย้อนกลับมา เซี่ยวป้อท่านเห็นว่าสมควรทำอย่างไร?"

"ทหารแมนจูหากย้อนกลับมา ต้องมีจำนวนมิน้อย ไม่มีทางสู้ได้ มีแต่หลบซ่อนไว้ ภาวนาพวกมันเข้าใจว่า พวกเราโดยสารเรือจากไปแต่แรกแล้ว"

โซวช้วนผงกศีรษะกล่าวว่า

"มีเหตุผล ทหารแมนจูย่อมไม่ฉุกคิดว่า เรือของพวกเราถูกคนขโมยไป"

อุ้ยเซี่ยวป้อลิงโลดขึ้นมา กล่าวว่า

"เราหากเป็นซีลั้ง ย่อมไม่ย้อนกลับมา หลังจากผ่านการสู้รบเช่นนี้ คงเข้าใจว่าพวกเราหลบหนีแล้ว ไหนเลยรอให้มันรุด มาจับตัว?"

เกี่ยงเล้งกงจู้กล่าวว่า

"หากแม้นมันกราบทูลต่อฮ่องเต้กอกอ พระองค์คงบัญชาคนมาต่อให้พวกเราหลบหนีแล้ว ก็ขอสืบเสาะหาเบาะแสว่า พวกเราไปยังที่ใด"

"ซีลั้งย่อมไม่กราบทูลต่อพระองค์"

"เพราะเหตุใด?"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

"มันหากกราบทูล พระองค์ย่อมต้องตรัสถามว่า ไฉนไม่จับตัวพวกเราไป มันได้แต่ยอมรับว่าสู้รบพ่ายแพ้ ไยมิใช่แส่หาเรื่องราวใส่ตัว?"

โซวช้วนหัวร่อพลางกล่าว

"ถูกต้อง ความสามารถในการรับราชการของอุ้ยเซี่ยวป้อ ยอดเยี่ยมนัก เคล็ดสำคัญของการรับราชการคือปกปิดนายเหนือ ไม่อำพรางผู้น้อยกว่า"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ช้วนเจ้เจ๊หากรับราชการ คงได้เลื่อนยศ ร่ำรวยมากล้นแน่นอน"

โซวช้วนยิ้มเล็กน้อยครุ่นคิดขึ้น

"ลวดลายของสาวกนิกายเทพมังกร หาได้เป็นรองข้าราชการไม่"

ยามนั้นดรุณีทั้งหลายค่อยคลายใจลง ปึงอี่กล่าวว่า

"แต้โคกซวงเล่า? มันคงไม่ยอมเลิกราในลักษณะนี้แน่นอน"

พลางกวาดตามายังอาคอแวบหนึ่ง

ทุกผู้คนล้วนเข้าใจความหมายของสายตานางนี้ อาคอสะคราญปานบุปผา แต้โคกซวงไหนเลยยินยอมปล่อยให้หลุดลอยจากมือ ไม่นำคนมาช่วงชิงกลับไปได้?

อาคอหน้าแดงวูบ กัมศีรษะลงกล่าวว่า

"ต่อให้มันย้อนกลับมา ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้าก็ขออัตวินิบาตกรรมไม่ติดตามมันไปเด็ดขาด!"

อุ้ยเซี่ยวป้อลิงโลดยิ่ง อาคอชืดชาไร้ไมตรีต่อมันตลอดมา เป็นมันวางแผนดำเนินอุบาย ทั้งปลันชิงล่อลวง ดื้อด้านค่อยได้มา ยามนี้พอฟังวาจาประดานี้ยังประเสริฐเลิศกว่าได้เรือใหญ่สิบลำ ต้องโอบกอดอาคอไว้อย่างลืมตัว จุมพิตใบหน้านางคราหนึ่ง กล่าวว่า

"อาคออันประเสริฐ มันไม่กล้าย้อนกลับมาแน่นอน มันยังติดค้างหนี้ข้าพเจ้าสามร้อยแปดสิบหมื่นตำลึง ต่อให้มีขวัญกล้าเทียมฟ้า ยังไม่กล้าพบหน้าเจ้าหนี้"

เกี่ยงเล้งกงจู้ร้องโอยกล่าวว่า

"ช่างซาบซึ้งนัก มันหากนำกำลังมา จับตัวท่านไว้ ย่อมช่วงชิงหนังสือค้างหนี้สินไป พรากอาคอจากท่าน จากนั้นขายบิดา มารดา ไหนไน่งั่วพั่วของท่าน แก่ท่าน ในราคาเจ็ดร้อยหกสิบหมื่นตำลึง ตัดนิ้วท่านให้เขียนหนังสือค้างหนี้สินฉบับหนึ่ง ท่านกลับเป็นฝ่ายติดค้างมัน"

อุ้ยเซี่ยวป้อยิ่งรับฟังยิ่งขุ่นเคือง หากแม้นแต้โคกซวงลอกเลียนเยี่ยงอย่างเขา ขายบิดา ไหนไน่ (ย่า) ของเขาแก่เขา มารดายังพอทำเนา แต่เขามิทราบว่าบิดาเป็นใคร ยิ่งมิทราบว่าไหนไน่คือผู้ใด หากขายบุคคลที่

เขายังไม่รู้จักแก่เขา ไหนเลยรับได้?

อุ้ยเซี่ยวป๊อยามขุ่นแค้น ตวาดว่า

"อย่าได้กล่าวแล้ว แต้โคกซวงหากนำกำลังมา ข้าพเจ้าจะขายกงจู้ผู้สูงศักดิ์แก่มัน ตีราคาหนึ่งพันหมื่นตำลึง มันยังต้องทอนให้ข้าพเจ้าสองร้อยสีสิบหมื่นตำลึง"

เกี่ยงเล้งกงจู้ร่ำไห้ออกมาดังโฮใหญ่ ปิดหน้าผละจากไปมกเกี่ยมพิ้งรีบติดตามไปปลอบประโลมบอกว่าอุ้ยเซี่ยวป๊อเพียงข่มขู่นางเล่น

ทั้งหมดปฏิบัติตามคำแนะนำของโซวช้วน เสาะหาถ้ำศิลาขนาดใหญ่ในดงไม้แห่งหนึ่ง ปัดกวาดจัดตกแต่งยึดเป็นที่อยู่อาศัย

สำหรับห้องพักดั้งเดิม มิได้ย่างกรายไปแม้สักก้าวเดียว ภาวนาว่าซีลั้งและแต้โคกซวงย้อนกลับมาเห็นบนเกาะรกร้างไร้ผู้คน เข้าใจว่าพวกตนเตลิดหลบหนี ไม่ตรวจค้นอย่างละเอียด

ตอนแรกทั้งหมดยังไหวหวั่นพรั่นใจ ตรวจตราท้องทะเล ทั้งวันและคืน แต่ผ่านไปหลายเดือน อย่าว่าแต่เรือของแมนจู กระทั่งเรือประมงยังไม่แวะกรายมาแม้สักลำเดียว

ทั้งหมดค่อยๆ คลายใจลง เข้าใจว่าซีลั้งไม่กล้าปากมาก ส่วนแต้โคกซวงโดยสารเรือน้อย อาจเผชิญมรสุมกลางทะเลเสียชีวิต

ทั้งแปดจับปลาล่าสัตว์ ยิงนกปลิดผลไม้ วุ่นวายตลอดทั้งวัน ดีที่บนเกาะมีทวิบาทจัตุบาทมิน้อย ในทะเลมีกุ้งปลาอุดมสมบูรณ์ ไม่ขาดแคลนเรื่องอาหาร

ใบไม้ร่วงผ่านพ้น ฤดูหนาวกรายมา อากาศหนาวเหน็บลงทุกวัน ท้องของโซวช้วน เกี่ยงเล้งกงจู้ อาคอก็โตขึ้นทุกขณะ ปิงอี่วุ่นวายกับการถลกหนังสัตว์ ตัดเย็บเสื้อกันหนาวให้กับทั้งแปด พร้อมกับตัดเตรียมเสื้อผ้าให้กับเด็กทารกทั้งสาม

ครึ่งเดือนให้หลังพลันปรากฏหิมะโปรยปรายเพียงหนึ่งวันหนึ่งคืน ทั่วทั้งเกาะก็แปรเปลี่ยนเป็นขาวโพลงดุจโลกสีเงินยวง

ทั้งแปดตระเตรียมปลาเค็ม เนื้อหมักดอง กิ่งไม้ ผลไม้ตากแห้ง

สะสมอยู่ภายในถ้ำแต่แรก ขณะสนทนาปราศรัย หัวข้อย่อมพาดพิงถึงเด็กทารกที่ใกล้กำเนิดออกมา

ค่ำคืนนี้หิมะหยุดตก ลมเหนือกรรโชกรุนแรงพัดผ่านแผ่นไม้ปากถ้ำเข้ามา ซังยี้เพิ่มเติมกิ่งไม้แห้งลงบนกองไฟ อุ้ยเซี่ยวป้อล้วงลูกเต๋าออกมาให้สตรีทั้งหลายผลัดกันทอด

เจ็งยิ้ว ปึงอี่ เกี่ยงเล้งกงจู้ อาคอ ซังยี้ ล้วนทอดได้แต้มค่อนข้างสูงถึงตามกเกี่ยมพิ้ง ทอดได้เพียงสามแต้ม เท่ากับพ่ายแพ้แน่แล้ว

เจ็งยิ้วหัวร่อพลางกล่าว

“เกี่ยมพิ้งม่วยม่วยพ่ายแพ้แน่นอน ข้าพเจ้าไม่ต้องทอดแล้ว”

มกเกี่ยมพิ้งเร่งรัดว่า

“รีบทอด มิแน่นักว่าท่านทอดได้เพียงสองแต้ม”

เจ็งยิ้วกวาดรวบลูกเต๋า ลอกเลียนเยี่ยงอย่างอุ้ยเซี่ยวป้อ เป่าลมหายใจใส่ลูกเต๋าบนฝ่ามือ ขณะจะทอดลง ปรากฏลมเหนือหอบหนึ่งกรรโชกมาในสายลมได้ยินสุ้มเสียงผู้คนอย่างเลือนราง

ทุกผู้คนหน้าแปรเปลี่ยนไป โซวชั้วนความจริงล้มตัวนอนพักผ่อนพลันผุดลุกขึ้นนั่ง ทั้งแปดท่านมองดูเรา เราจ้องมองท่าน พริบตานั้นล้วนหน้าซีดเผือดไร้สีเลือด มกเกี่ยมพิ้งอุทานเบาๆ ซุกศีรษะเข้ามาในอ้อมอกปึงอี่

ชั่วครู่ให้หลัง ในสายลมบังเกิดสุ้มเสียงร้องเรียกดังอา คราวนี้ได้ยินอย่างชัดเจนว่า

“เซี่ยวกุ่ยจื้อ ท่านอยู่ที่ใด? เซี่ยวเฮี้ยงจื้อคิดถึงท่านนัก”

อุ้ยเซี่ยวป้อกระโดดปราดลุกขึ้น กล่าวเสียงสั่นระริก

“เซี่ยว...เซี่ยวเอี้ยงจื้อมาเสาะหาข้าพเจ้าแล้ว!”

เกี่ยงเล้งกงจู้กล่าวว่า

“เซี่ยวเฮี้ยงจื้อเป็นใคร?”

“เป็น...เป็น...”

มีแต่อุ้ยเซี่ยวป้อทราบว่า เซี่ยวเฮี้ยงจื้อคือพระนามปลอมของคังฮี

เขาไม่เคยบอกต่อผู้ใด คังฮีย่อมยิ่งไม่ตรัสต่อผู้อื่นพลันมีคนส่งเสียงร้อง มิหนำซ้ำสุ้มเสียงดังกังวานยิ่ง นับว่าประหลาดนัก

อุ้ยเซี่ยวป้อถึงกับร่างสั่นระริก หรือคังฮีสิ้นพระชนม์แล้ว? วิญญาณของพระองค์ครุ่นคิดถึงเขา ล่องละลอยถึงเกาะกินรวบ?

พรบตานั้นนางตาเออคลอหน่วย วงตะบึงออกจากถ้ำ ร้องว่า

"เซี่ยวเฮี้ยงจื้อ ท่านกำลังเสาะหาข้าพเจ้าหรือ ข้าพเจ้าอยู่ที่นี้"

ได้ยินสุ้มเสียงนั้นร่ำร้องอีกว่า

"เซี่ยวกุ่ยจื้อ ท่านอยู่ที่ใด? เซี่ยวเฮี้ยงจื้อคิดถึงท่านนัก"

สุ้มเสียงกึกก้องกัมปนาท สะท้านฟ้าสะเทือนดิน มิคล้ายเปล่งจากปากผู้คนคนเดียว กลับคล้ายผู้คนหลายร้อยคนร่ำร้อง โดยพร้อมเพรียง แต่หากเป็นผู้คนหลายร้อยคนร่ำร้องก้อง ย่อมไม่พร้อมพรักปานนี้

อุ้ยเซี่ยวป้อฉุกใจคิด นี่คงเป็นวิญญาณของคังฮีแล้ว สร้างความคับแค้นใจยิ่ง น้ำตาทะลักจากเบ้า ปรกติเขาเกรงกลัวปีศาจ ยามนี้กลับคิดใคร่พบพานวิญญาณคังฮีสักครา ดังนั้นวิ่งตะบึงไปยังทิศทางต้นเสียงร้องว่า

"เซี่ยวเฮี้ยงจื้อ ท่านอย่าได้ไป เซี่ยวกุ่ยจื้ออยู่ที่นี้"

ขณะนั้นพื้นดินกองสุมด้วยหิมะน้ำแข็ง ลื่นไถลยิ่งนัก อุ้ยเซี่ยวป้อเสียหลักล้มลง เกลือกกลิ้งไปสองทอด กระโดดปราดขึ้นวิ่งตะบึงสืบต่อ

พออ้อมเนินดินมา เห็นริมหาดทรายปรากฏแสงไฟสว่างวูบวาบคล้ายหมู่ดาวบนท้องฟ้า ผู้คนหลายร้อยคนมือถือตะเกียงชุดไฟ ยืนเรียงรายเป็นระเบียบเรียบร้อย

อุ้ยเซี่ยวป้อใจหายวาบ ร้องโอดโอยแล้วหันกายหลบหนี ในกลุ่มคนปรากฏคนผู้หนึ่งถลันออกมา ร้องว่า

"อุ้ยตั่วนั้ง ในที่สุดเสาะพบท่านแล้ว"

อุ้ยเซี่ยวป้อวิ่งตะบึงได้สองก้าว ฉุกคิดว่าร่องรอยของตนเมื่อถูกพบเห็น ฝ่ายตรงข้ามหลายร้อยคนแยกย้ายสืบเสาะ พวกตนไม่มีทางซุกซ่อนเร้นกายได้ ฟังจากสุ้มเสียงรู้สึกคุ้นหู ดังนั้นชะงักเท้าลง ตัดใจหัน

กายกลับมา

คนผู้นั้นกล่าวว่า

“อุ้ยตั่วนั้ง ทั้งหมดคิดถึงท่านนัก ขอบคุณฟ้าดินที่สืบเสาะพบท่านแล้ว”

คนผู้นั้นมือถือชดไฟชขึ้นสง พอสาวเท้าเข้าใกล้ กลับเป็นเฮ้งจิ้นป๊อซึ่งเชี่ยวชาญในการเลี้ยงม้า

อุ้ยเซี่ยวป๊อพบพานคนคุ้นเคย ต้องบังเกิดความปีติลิงโลด หวนนึกถึงตอนอยู่ชานเมืองนครหลวง เฮ้งจิ้นป๊อรับพระบรมราชโองการจับกุมตน แต่แสร้งเป็นมองไม่เห็น เสี่ยงชีวิตปลดปล่อยตน นับเป็นคุณธรรมน้ำมิตรอันเลิศล้ำ วันนี้มันนำกำลังมา ต่อให้มีอันตราย ยังมีหนทางหารือกัน ดังนั้นยิ้มพลางกล่าวว่า

“เฮ้งซากอ (พี่ที่สาม) แผนการของท่านยอดเยี่ยมนัก กลับหลอกลวงข้าพเจ้าจนปรากฏกายมา”

เฮ้งจิ้นป๊อเหวี่ยงชุดไฟลงกับพื้นน้อมกายกล่าวว่า

“บริวารมิกล้าหลอกลวง แต่มิทราบว่าตั่วนั้งอยู่บนเกาะนี้”

“นี่คงเป็นแผนการซึ่งพระองค์ทรงถ่ายทอดให้กระมัง”

“พระองค์ทรงทราบว่า ตั่วนั้งเร้นกายอยู่โพ้นทะเล จึงบัญชาบริวารโดยสารเรือสามลำ นำพระบรมราชโองการมา ทยอยตรวจค้นตามเกาะต่างๆ พอขึ้นเกาะก็ร่ำร้องตามกระแสรับสั่งของพระองค์”

ยามนั้น ซังยี้ ปึงอี่ มกเกี่ยมพิ้ง เจ็งยิ้วล้วนเร่งรุดมาถึง ยืนหยัดอยู่ด้านหลังอุ้ยเซี่ยวป๊อ ชั่วครู่ให้หลัง โซวซ้วน เกี่ยงเล้งกงจู้และอาคอก็มาถึง

อุ้ยเซี่ยวป๊อเหลียวหน้ามากล่าวกับเกี่ยงเล้งกงจู้ว่า

“ฮ่องเต้กอกอของท่านยอดเยี่ยมนัก ในที่สุดสามารถเสาะพบพวกเรา”

เฮ้งจิ้นป๊อรู้จักเกี่ยงเล้งกงจู้ รีบคุกเข่าลงคำนับ เกี่ยงเล้งกงจู้กล่าวว่า

“ฮ่องเต้กอกอบัญชาท่านมาจับกุมตัวพวกเราไปยังนครหลวงหรือ?”

เฮ้งจิ้นป๊อรีบกล่าวว่า

"หามิได้ พระองค์เพียงบัญชาข้าพระพุทธเจ้าออกทะเลมาเสาะหาอุ้ยตั่วนั้ง ไม่ทรงทราบว่ากงจู้อยู่ที่นี้"

เกี่ยงเล้งกงจู้กัมศีษระมองดูส่วนท้องที่นูนออกมาของตนเองแวบหนึ่งใบหน้าแดงระเรื่อขึ้นวูบ

เฮ้งจินป้อกล่าวกับอุ้ยเซียวป้อว่า

"บริวารออกทะเลมาเมื่อหกเดือนก่อน ร่ำร้องสืบเสาะตามเกาะต่างๆ กว่าร้อยแห่ง วันนี้สามารถพบพานตั่วนั้ง เป็นที่น่ายินดีนัก"

"ข้าพเจ้าเป็นคนถูกตราโทษ มิใช่นายเหนือของท่านแล้ว คำตั่วนั้งและบริวาร ยังคงแล้วกันไปเถอะ"

เฮ้งจิ้นป้อกล่าวว่า

"ตั่วนั้งโปรดสดับฟังพระบรมราชโองการ จะเข้าใจพระทัยของพระองค์เอง"

หันกายไปยังกลุ่มคน กวักมือเรียกหาว่า

"อุงกงกง (คำยกย่องขันทีแซ่อุง) ขอเชิญเข้ามา"

ในกลุ่มคนปรากฏคนผู้หนึ่งสาวเท้าออกมา เห็นอยู่ในอาภรณ์ชุดขันทีกลับเป็นผู้รู้จักคุ้นเคยกับอุ้ยเซี่ยวป้อ เรียกว่า อุงอู่ฮึง อยู่ประจำห้องทรงพระอักษร

ขันทีอุงอู่ฮึงสาวเท้าเข้าใกล้ กล่าวเสียงกังวาน

"มีพระบรมราชโองการ"

อุงอู่ฮึงเป็นสหายเมื่อตอนแรกที่อุ้ยเซี่ยวป้อเข้าวังทอดลูกเต๋าไม่รู้จักคดโกง เป็นหมูตนหนึ่ง มิทราบติดค้างเงินทองอุ้ยเซี่ยวป้อเท่าใด อุ้ยเซี่ยวป้อหลังจากเลื่อนยศเพิ่มศักดิ์ ทุกครั้งที่พบมันมักกำนัลให้แปดสิบหรือร้อยตำลึง ยามนี้พอฟังรีบงอเข่าคุกลงรับพระบรมราชโองการ

อุงอู่ฮึงกล่าวอีกว่า

"นี่เป็นพระบรมราชโองการลับ ทั้งหมดถอยห่างไป"

เฮ้งจิ้นป้อพอฟัง รีบล่าถอยไปไกลโข โซวซ้วนและพวกก็ถอยห่างไป เกี่ยงเล้งกงจู้กลับกล่าวว่า

"แม้แต่เราก็รับฟังพระบรมราชโองการของฮ่องเต้กอกอไม่ได้หรือ?"

อุงอู่ฮึงกล่าวว่า

"พระองค์รับสั่งว่า นี่เป็นพระบรมราชโองการลับ ได้แต่ถ่ายทอดต่ออุ้ยเซี่ยวป้อคนเดียว ปากแพร่งพรายออกไปแม้สักครึ่งคำ ข้าพระพุทธเจ้าต้องถูกตัดศีรษะทั้งตระกล"

"เฮอะ หนักหนาสาหัสปานนั้น?"

คาดว่านางหากอยู่ข้างเคียง มันรับรองไม่ยอมถ่ายทอดพระบรมราชโองการ ได้แต่ล่าถอยมาสมทบกับโซวช้วนและพวก

อุงอู่ฮึง จึงล้วงซองสีเหลืองปิดผนึกออกมาสองใบ กล่าวกับอุ้ยเซี่ยวป้อว่า

"พระองค์รับสั่งว่า คราครั้งนี้ให้ท่านยืนรับพระบรมราชโองการไม่ต้องคุกเข่าโขกศีรษะ"

อุ้ยเซี่ยวป้อสงสัยใจยิ่ง กล่าวว่า

"นั่นเป็นเพราะเหตุใด?"

"พระองค์รับสั่งเช่นนี้ เราก็ถ่ายทอดบอกต่อท่าน ที่แท้เป็นเหตุใดรอจนท่านเข้าเฝ้าพระองค์ต่อยทูลถามเถอะ"

อุ้ยเซี่ยวป้อได้แต่กล่าวเสียงกังวาน

"เป็นพระมหากรุณาธิคุณล้นเกล้าฯ"

พลางผุดลุกขึ้นอุงอู่ฮึงจึงยื่นส่งซองสีเหลืองปิดผนึกให้ใบหนึ่ง กล่าวว่า

"ท่านฉีกดูเถอะ"

อุ้ยเซี่ยวป้อยื่นสองมือรับมา ฉีกซองดึงกระดาษสีเหลืองออกแผ่นหนึ่ง อุงอู่ฮึงมือซ้ายถือตะเกียง ส่องแสงสว่างให้

อุ้ยเซี่ยวป้อเพ่งตามอง เห็นบนกระดาษวาดภาพหกภาพ ภาพแรกเป็นรูปเด็กน้อยสองคน โอบกอดเกลือกกลิ้งอยู่บนพื้น เป็นเหตุการณ์ที่ตนกับคังฮีประลองวิชาทุ่มเหวี่ยงกัน

ภาพที่สอง วาดรูปเหล่าขันทีน้อยจับกุมแม่ทัพแมนจูเมี่ยงไป่เมี่ยงไป่พุ่งโถมเข้าหาคังฮี อุ้ยเซี่ยวป้อเสือกแทงมีดสั้น ใส่กลางหลังเมี่ยงไป่

ภาพที่สามวาดรูปหลวงจีนน้อยรูปหนึ่ง แบกหลวงจีนชรารูปหนึ่งวิ่งตะบึงหลบหนี ด้านหลังมีลามะเจ็ดแปดรูป ถือดาบไล่ ล่าตาม เป็นเหตุการณ์ที่ตนช่วยเหลือฮ่องเต้องค์ก่อน ซึ่งทรงผนวชในวัดเซ็งเลี้ยงยี่บนภูเขาโง้วไท้ซัว

ภาพที่สี่เป็นรูปแม่ชีชุดขาวโถมจู่โจมลงจากกลางอากาศ กุมกระบี่เสือกแทงใส่คังฮี อุ้ยเซียวป้อบดบังอยู่เบื้องหน้าพระองค์ต้านรับกระบี่แทน

ภาพที่ห้า วาดรูปอุ้ยเซี่ยวป้ออยู่ในห้องบรรทมวังฉื่อเล้งเก็งเหยียบย่ำอ้วงไท้โหวตัวปลอมกับพื้น ประคองอ้วงไท้โหวแท้จริงขึ้นจากเตียง

ภาพที่หกเป็นรูปอุ้ยเซี่ยวป้อและชาวแมนจูคนหนึ่ง ราชบุตรมองโกลผู้หนึ่ง ลามะชรารูปหนึ่งช่วยกันดึงเปียของแม่ทัพชรา ผู้หนึ่งดูจากอาภรณ์การแต่งกายของแม่ทัพชรา แสดงว่าเป็นเจ้าพิชิตประจิมย่อมหมายความว่าอุ้ยเซี่ยวป้อดำเนินอุบาย ตัดกำลังช่วยเหลือสามทางของโง้วซำกุ่ย

คังฮีทรงจัดเจนวิชาศิลปกรรม ภาพทั้งหกภาพเต็มไปด้วยชีวิตชีวา พระองค์มิเคยพบพานโง้วซำกุ่ยราชบุตรกัวะยื่อตังและลามะซึงกัก รูปโฉมไม่ละม้ายเหมือนบุคคลอื่นกลับคลับคล้ายยิ่งโดยเฉพาะท่วงท่าอันเกียจคร้านซุกซนของอุ้ยเซี่ยวป้อ ยิ่งแสดงออกทางลายเส้นอย่างชัดแจ้ง

ภาพทั้งหกภาพไม่มีอักษรกำกับแม้สักตัวเดียว แต่อุ้ยเซี่ยวป้อย่อมทราบดีว่า นั่นเป็นความดีความชอบที่ตนกระทำไว้หกประการการประลองกับคังฮี ความจริงไม่นับเป็นความดีความชอบใด แต่จารึกในพระทัยคังฮีอย่างลึกซึ้ง เมื่อเปรียบเทียบกับการถล่มเกาะเทพมังกรคร่ากุมโง้วเอ่งฮิ้ม ความดีความชอบเหล่านั้นกลับไม่คู่ควรกับการเอ่ยอ้าง

อุ้ยเซี่ยวป้อชมดูจนตะลึงลาน น้ำตาระอุอุ่นเอ่อคลอหน่วย ครุ่นคิดขึ้น "พระองค์ทรงสละเวลาวาดภาพเหล่านี้ รำลึกถึงความดีความชอบของเรา ในพระทัยคงไม่ตำหนิเราแล้ว"

อุ่งอู่ฮึงรอคอยชั่วขณะจึงกล่าว "ท่านเข้าใจแล้วกระมัง?"

อุ้ยเซี่ยวป้อรับคำ อุงอู่ฮึงจึงฉีกซองปิดผนึกใบที่สอง กล่าวว่า
"นี่คือพระบรมราชโองการลับของพระองค์"
ดึงกระดาษออกมาแผ่นหนึ่ง ท่องอ่านว่า
"เซี่ยวกุ่ยจื้อ เจ้าไปที่ใดแล้ว? เราคิดถึงเจ้านัก เจ้าตัวโสโครกที่ไร้น้ำใจ หรือลืมเลือนบิดาแล้ว?"

อุ้ยเซี่ยวป้อพึมพำว่า
"ข้าพเจ้ามิได้ลืมเลือน"

นับแต่โบราณกาลมา ในพระบรมราชโองการของกษัตริย์ ใช้คำ "ตัวโสโครก" เรียกผู้อื่น เรียกพระองค์เป็น "บิดา" เกรงว่า มีแต่พระบรม-ราชโองการลับของคังฮีเท่านั้น

อุงอู่ฮึงท่องอีกว่า
"เจ้าไม่ปฏิบัติตามวาจาเรา ไม่ยอมไปสังหารซือแป่เจ้า ทั้งลักพาเกี่ยงเล้งกงจู้หลบหนีไป ไยมิใช่คิดเป็นน้องเขยสำเร็จรูปของเรา? เพียงแต่เจ้ามีความดีความชอบใหญ่หลวง มีโทษทัณฑ์ใด เราล้วนให้อภัยแก่เจ้า บอกกับเจ้า เรากำลังจะอภิเษกสมรสแล้ว เจ้าหากไม่มาดื่มสุรามงคล เราคงไม่สบายใจ เจ้ายังคงเดินทางกลับนครหลวงแต่โดยดี เราจะก่อสร้างตึกยศพระแก่เจ้าอีกหลังหนึ่ง ให้ใหญ่โตกว่าหลังก่อนเท่าตัว"

อุ้ยเซี่ยวป้อรับฟังถึงตอนนี้ ต้องกล่าวอย่างลิงโลด
"ข้าพเจ้าจะเดินทางไปดื่มสุรามงคลในบัดดล"
อุงอู่ฮึงท่องอ่านสืบต่อ

"วาจาพวกเราขอบ่งบอกล่วงหน้า นับแต่นี้เจ้าหากไม่เชื่อฟังวาจา เราจะตัดศีรษะเจ้าแน่นอน ซือแป่เจ้าเสียชีวิตแล้ว เจ้าไม่มีความสัมพันธ์ใดกับสมาคมฟ้าดินอีก ต้องทุ่มเทสติปัญญาความสามารถล้มล้างสมาคมฟ้าดิน หลังจากนั้นเราจะบัญชาเจ้าไปจัดการโง้วซำกุ่ย ยกเกี่ยงเล้งกงจู้เป็นภรรยาเจ้า ภายหน้าแต่งตั้งเจ้าเป็นเจ้า เซี่ยวเฮี้ยงจื้อเป็นทั้งสหายท่านและซือแป่เจ้ามีวาจาหนักแน่นดุจขุนเขา ท่านรีบไสหัวกลับมาเถอะ"

ท่องอ่านจบ ถามว่า

“ท่านเข้าใจหรือไม่?”

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

“เข้าใจแล้ว”

อุงอู่ฮึงยื่นส่งพระบรมราชโองการลับไปในตะเกียงพอดึงกลับออกมาก็ลุกไหม้ เผาผลาญเป็นเถ้าถ่าน

อุ้ยเซี่ยวป้อจับจ้องมองพระบรมราชโองการลับติดไฟ ถูกเผาผลาญเป็นเถ้าถ่านบนพื้น จิตใจบังเกิดความคิดพลุ่งพล่านสับสน ย่อกายลงยื่นมือเขี่ยกองขี้เถ้านั้น

อุงอู่ฮึงน้อมกายกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“อุ้ยตั่วนั้ง พระองค์โปรดปรานท่านยิ่ง ภายหน้าผู้ต่ำต้อยขอพึ่งพาการสนับสนุนจากท่านแล้ว”

อุ้ยเซี่ยวป้อสั่นศีรษะอย่างสะทกสะท้าน ครุ่นคิดขึ้น

“พระองค์ให้เราล้มล้างสมาคมฟ้าดิน เรื่องนี้เท่ากับทรยศต่อสหาย เราหากกระทำ ไยมิใช่นับเป็นจอมโฉดชั่วเฉกเช่นโง้วซำกุ่ยและฮวงจี่ตง เราหากไม่ยอมกลับไป มิทราบพระองค์จะทรงจัดการเราอย่างไร?”

ดังนั้นถามว่า

“ข้าพเจ้าหากไม่กลับไป พระองค์จะบัญชาพวกท่านจับตัวเราไปหรือปลิดชีวิตเรา?”

อุงอู่ฮึงกล่าวอย่างสงสัยใจ

อุ้ยตั่วนั้งไม่ยอมรับพระบรมราชโองการ? ไหนเลยมีเรื่องเช่นนี้?”

“ขอบอกตามความสัตย์ ข้าพเจ้าไม่ยอมรับพระบรมราชโองการท่านคิดทำอย่างไร?”

อุงอู่ฮึงเกาศีรษะแกรกกราก กล่าวว่า

“พระองค์เพียงบัญชาผู้ต่ำต้อยสองประการ หนึ่งคือมอบพระบรมราชโองการลับฉบับแรกแก่อุ้ยตั่วนั้ง รอจนท่านชมดูค่อยฉีกพระบรมราชโองการอีกฉบับหนึ่งท่องอ่าน ในพระบรมราชโองการบอกว่ากระไรผู้ต่ำต้อยไม่เข้าใจแม้แต่น้อย เรื่องอื่นยิ่งมิทราบได้”

อุ้ยเซี่ยวป้อผงกศีรษะรับ สาวเท้าถึงเบื้องหน้า เฮ้งจิ้นป้อ กล่าวว่า

"เฮ้งซากอ พระองค์มีพระบรมราชโองการลับให้ข้าพเจ้ากลับนครหลวงไปปฏิบัติงาน แต่ทว่า...กงจู้ท้องโตปานนี้ ข้าพเจ้ายากตัดใจผละจากไป หากแม้นข้าพเจ้าไม่ยอมกลับนครหลวง พระองค์จะบัญชาท่านจัดการข้าพเจ้าอย่างไร?"

"พระองค์เพียงบัญชาบริวาร สืบเสาะหาอุ้ยตั่วนั้งตามเกาะต่างๆ หลังจากเสาะพบ อุงกอกอจะถ่ายทอดพระบรมราชโองการลับ เรื่องราวหลังจากนั้น บริวารย่อมปฏิบัติตามคำสั่งของอุ้ยตั่วนั้ง"

อุ้ยเซี่ยวป้อลิงโลดยิ่ง กล่าวว่า

"พระองค์มิได้บัญชาท่านจับตัวข้าพเจ้าไป?"

"ไหนเลยมีเรื่องเช่นนั้น?"

"เฮ้งซากอ ขอบอกตามความสัตย์ พระองค์ดำริให้ข้าพเจ้านำคนไปล้มล้างสมาคมฟ้าดิน ข้าพเจ้าเป็นหัวหน้าหน่วยสมาคมฟ้าดิน ไม่อาจกระทำเรื่องประทุษร้ายสหายได้"

เฮ้งจิ้นป้อยึดมั่นคุณธรรม ทราบเรื่องของอุ้ยเซี่ยวป้อ แต่แรกพอฟังผงกศีรษะตลอดเวลา

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวอีกว่า

"พระองค์มีพระเดชพระคุณต่อข้าพเจ้าเป็นล้นพ้น แต่เรื่องนี้กระทำมิได้ ดังนั้นข้าพเจ้าไม่กล้ากลับไปเข้าเฝ้าพระองค์ หวังให้ท่านกราบทูลความลำบากใจของข้าพเจ้าแทน ซึ่งความจริงเรื่องนี้ตามละครงิ้วต้องอัตวินิบาตกรรมทดแทนพระคุณนายเหนือหัว แต่หากให้เชือดคอตายข้าพเจ้ากลับกลัวเจ็บปวด"

เฮ้งจิ้นป้อ หวนนึกถึงตนหากอยู่ในภาวการณ์เช่นนี้ ก็มีแต่อัตวินิบาตกรรมเป็นการทดแทนพระเดชพระคุณเจ้าชีวิต และไม่รานคุณธรรมของสหาย รีบเกลี้ยกล่อมว่า

"อุ้ยตั่วนั้งอย่าได้ทำเช่นนั้น พวกเราจะค่อยๆ ครุ่นคิดหาหนทางเตียย่งตั่วกอ นายทหารแซ่เตี่ยแซ่ซุน หลายเดือนมานี้ล้วนประกอบความ

ดีความชอบทั้งหมดจะโขกศีรษะขอไมตรีจากพระองค์ให้กับอุ้ยตั่วนั้งเอง”

อุ้ยเซี่ยวป้อเห็นท่าทีอันร้อนรุ่มของมัน ต้องลอบหัวร่อในใจครุ่นคิดขึ้น

“หากให้อุ้ยเซี่ยวป้อฆ่าตัวตาย เท่ากับให้อาทิตย์ขึ้นทางตะวันตกแล้วบิดากระทั่งนิ้วก้อยยังไม่ยอมตัดทิ้งเด็ดขาด”

แต่เห็นมันเปี่ยมคุณธรรมน้ำมิตร พลอยสำนึกตื้นตัน กุมมือมันไว้กล่าวว่า

“อย่างนั้น รบกวนเฮ้งซากอกราบทูลต่อพระองค์ตามความสัตย์เถอะ”

“นั่นย่อมแน่นอน”

“เฮ้งซากอ เรื่องสำคัญว่ากล่าวเสร็จสิ้น ผู้น้องอยู่บนเกาะร้างนี้ไม่ได้เล่นพนันเป็นเวลานาน พวกเราก็ทอดลูกเต๋ากัน สักสองตาเป็นไร?”

เฮ้งจิ้นป้อลิงโลดยิ่งนิสัยชมชอบพนันของมันหาเป็นรองอุ้ยเซี่ยวป้อไม่ตอนที่ไม่มีคู่ขา ยังใช้มือซ้ายพนันกับมือขวา ยามนั้นรับคำสั่งทหารขนย้ายหินใหญ่ราบเรียบมาก้อนหนึ่ง ทหารหกคนถือตะเกียง อำนวยแสงสว่างอยู่ด้านข้าง ลงมือพนันกับอุ้ยเซี่ยวป้อขึ้นมา

มินานให้หลัง อุงอู้ฮึงและนายทวารอีกหลายคนก็สอดแทรก เข้ามาทอดลูกเต๋าด้วย ผู้คนที่ห้อมล้อมอยู่ข้างหินใหญ่ ยิ่งมายิ่งมากมาย

มกเกี่ยมพิ้งชมดูจนสงสัยใจยิ่ง กล่าวถามปึงอี่เบาๆ

“ซือเจ้ พวกมันทอดลูกเต๋าไยกัน? หรือคนพ่ายแพ้ต้อง...แต่พวกมันล้วนเป็นบุรุษทั้งสิ้น”

ปึงอี่หัวร่อคิกออกมา กล่าวเบาๆ

“ผู้ใดพนันพ่ายแพ้ ก็อยู่ร่วมกับท่าน”

มกเกี่ยมพิ้งแม้ไม่เข้าใจเรื่องราวโลกกว้าง แต่ก็ทราบว่าไม่มีเรื่องเช่นนั้น ดังนั้นสอดมือไปใต้ซอกแขนปึงอี่ ดรุณีทั้งสองหัวร่อต่อกระซิกเป็นก้อนกลม

เล่นพนันถึงยามฟ้าสางจึงเลิกรา เบื้องหน้าสายตาอุ้ยเซี่ยวป้อกองสุมด้วยเงินสามกอง หนึ่งนั้นมือกำลังขึ้น สอง เล่นลวดลายคดโกงเหล่า

ทหารในสิบคนล้วนแพ้พนันเก้าคน

อุ้ยเซี่ยวป๊อกระตือรือร้นจนคึกคัก ยามเหลียวหน้ามอง เห็นเกี่ยงเล้งกงจู้และอาคอ ล้วนเอนพิงก้อนหินหลับใหล โซวช้วน ซังยี้ เจ็งยี้ ปึงอี่ มกเกี่ยมพิ้ง ล้วนนั่งสับหงกอยู่ด้านข้าง รู้สึกเสียใจเล็กน้อย ผลักไสเงินทั้งสามกองไป กล่าวว่า

“เฮ้งซากอ เงินหลายพันตำลึงนี้ ขอให้ท่านกำนัลแก่พี่น้องทั้งหลายแทนเถอะ ทุกท่านมาถึงเกาะร้างไม่มีใดเลี้ยงต้อนรับ ต้องขออภัยยิ่ง”

เหล่าทหารความจริงเสียพนันจนหน้าซีดเผือด พอฟังล้วนโห่ร้องอย่างลิงโลด พากันกล่าวขอบคุณ เฮ้งจิ้นป๊อสั่งทหารแจวเรือน้อยกลับเรือใหญ่ ขนย้ายข้าวสาร สุกร แพะ สุรา ตัวยารวมทั้งถ้วย ตะเกียบ โต๊ะเก้าอี้ มีดหั่นผักลำเลียงมายังเกาะทีละลำ

จากนั้นบงการทหารก่อสร้างห้องหับในดงไม้หลายหลัง ภายใต้การลงมือของทหารหลายร้อย หลายวันให้หลังจัดการทุกสรรพสิ่งเสร็จสิ้นเรียบร้อย จึงกล่าวคำอำลา

ก่อนออกเดินทาง อุงอู้ฮึงเพิ่งทราบว่า เกาะแห่งนี้ขนานนามเกาะกินรวบ ต้องกระทืบเท้าอย่างขุ่นเคือง บอกว่าหากทราบแต่แรกต้องชิงเป็นเจ้ามือ ไยมิใช่กินรวบทุกตา?

ผ่านไปสิบกว่าวัน อาคอคลอดบุตรชายคนหนึ่งก่อนวันรุ่งขึ้น โซวช้วนคลอดบุตรชายอีกคนหนึ่ง เกี่ยงเล้งกงจู้กลับอุ้มครรภ์แก่ถึงหนึ่งเดือนให้หลัง ค่อยคลอดธิดานางหนึ่ง

นางเห็นผู้อื่นล้วนกำเนิดบุตรชาย ตนเองกลับคลอดธิดา สร้างความขุ่นเคืองยิ่ง ร่ำไห้ติดต่อกันหลายวัน อุ้ยเซี่ยวป๊อเฝ้าปลอบประโลมบอกว่าตนชมชอบธิดา ไม่ชมชอบบุตรชาย นางค่อยหัวร่อทั้งน้ำตา

เด็กทารกสามคนกลับมีมารดาเจ็ดนาง มาตรว่าทุกผู้คนปราศจากประสบการณ์ในการเลี้ยงดูฟูมฟักทารก แต่ก็ช่วยเหลือกันอย่างวุ่นวาย ทารกทาริกาทั้งสามก็แข็งแรงสมบูรณ์ยิ่ง

เหล่าสตรีน้อมเชิญอุ้ยเซี่ยวป๊อตั้งชื่อทารก อุ้ยเซี่ยวป๊อหัวร่อพลาง

กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไม่รู้จักหนังสือแม้สักตัวเดียว หากให้ตั้งชื่อแก่บุตรชายและโกวเนี้ย กลับยากเย็นยิ่ง เยี่ยงนี้เถอะพวกเรามาทอดลูกเต๋า ทอดได้อันใดนับเป็นชื่อนั้น"

ดังนั้นกวาดรวบลูกเต๋าทั้งสองลูก อธิษฐานว่า

"ขอเทพเจ้าแห่งการพนัน. โปรดประทานนามอันไพเราะ สักสามชื่อชื่อที่หนึ่ง..."

พลางทอดลูกเต๋าทั้งสอง ลูกหนึ่งออกหกแต้ม อีกลูกหนึ่งออกสี่แต้ม นับเป็นโฮ้วเท้า (หัวเสือ)

อุ้ยเซี่ยวป๊อกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ชื่อของคนโตไม่เลว เรียกเป็นอุ้ยโฮ้วเท้า (อุ้ยหัวเสือ)"

พอทอดครั้งที่สอง ออกได้หนึ่งแต้มกับหกแต้ม เรียกว่า ตั่งทุ้ย (ค้อนทองเหลือง) บุตรชายคนรองจึงเรียกเป็นอุ้ยตังทุ้ย (อุ้ยค้อนทองเหลือง)

ครั้งที่สามพอทอดออก ลูกเต๋าลูกที่หนึ่งออกสองแต้ม ลูกที่สองหมุนกลิ้งไม่หยุดยั้ง สุดท้ายออกสองแต้มเช่นกัน เรียกว่าปั้งเต่ง (ม้านั่ง)

อุ้ยเซี่ยวป๊องงงันวูบ จากนั้นหัวร่อฮาฮากล่าวว่า

"ชื่อของโกวเนี้ยพวกเราประหลาดนัก เรียกว่าอุ้ยปั้งเต่ง (อุ้ยม้านั่ง)!"

เหล่าสตรีล้วนตะลึงลานกับที่ เกี่ยงเล้งกงจู้กระซากเสียงว่า

"ระคายหูนัก ดรุณีในห้องหอ ไฉนเรียกว่าม้านั่ง รีบทอดใหม่อีกตา"

อุ้ยเซี่ยวป๊อกล่าวว่า

"ชื่อที่เทพเจ้าแห่งการพนันประทานตั้งให้ไหนเลยแก้ไขเปลี่ยนแปลงโดยพลการได้?"

พลางโอบอุ้มทาริกาขึ้น หอมแก้มดังฟอดใหญ่ กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"อุ้ยม้านั่งที่รัก นามนี้ไพเราะนัก"

เกี่ยงเล้งกงจู้ร่ำร้องว่า

"ไม่ได้ มิว่าอย่างไรไม่อาจเรียกเป็นอุ้ยม้านั่ง ทาริกาเป็นข้าพเจ้ากำเนิด ข้าพเจ้าไม่ต้องการชื่อนี้"

"เฮอะ ทาริกาเป็นท่านกำเนิด ท่านลำพังคนเดียว กำเนิดออกมาได้หรือ?"

เกี่ยงเล้งกงจู้ชวงซังลูกเต๋ามา กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าจะทอดเอง ทอดได้อันใดเรียกว่าเช่นนั้น"

อุ้ยเซี่ยวป้ออับจนปัญญา ได้แต่คล้อยตามนาง กล่าวว่า

"ก็ได้ ครั้งนี้อย่าได้คดโกง หากแม้นทอดได้หัวเสือ ค้อนทอง-เหลืองเล่า?"

"อย่างนั้นก็เรียกว่าหัวเสือ ค้อนทองเหลืองเฉกเช่นกับกอกอ (พี่ชาย) ของนางเถอะ"

พลางเขย่าลูกเต๋าในมือ เอ่ยสืบต่อ

"เทพเจ้าแห่งการพนัน ท่านหากไม่ประมาทชื่ออันไพเราะแก่ธิดาเรา เราจะทุบลูกเต๋าโสโครกสองลูกนี้ให้แหลกลาญ"

พลางทอดลูกเต๋าลง ลูกเต๋าทั้งสองลูกหมุนกลิ้งอยู่หลายคราก็หยุดนิ่ง

ในโลกกลับมีเรื่องประจวบเหมาะบังเอิญนัก ยังคงออกเป็นสองแต้มทั้งสองลูก เกี่ยงเล้งกงจู้ปากอ้าตาค้าง จากนั้นเปล่งเสียงร่ำไห้ออกมา

ทุกผู้คนทั้งตื่นเต้นขึ้นขบขัน โซวซ้วนกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ม่วยม่วยอย่าได้ร้อนรุ่มไป สองแต้มนับเป็นคู่ สองแต้มสองลูกเรียกว่าซังซัง (สองคู่) โกวเนี้ยของพวกเราเรียกอุ้ยซังซัง (อุ้ยสองคู่) ดีหรือไม่?"

เกี่ยงเล้งกงจู้หัวร่อทั้งน้ำตา กล่าวอย่างลิงโลด

"ประเสริฐมาก ชื่อนี้มีความหมายนัก คลับคล้ายกับชื่อของซังยี้ม่วยม่วย"

ซังยี้ก็ลิงโลดยินดียิ่ง รับอุ้ยซังซังมา โอบไว้ในอ้อมอก แกว่งไกวไปมา

มกเกี่ยมพิ้งสัพยอกว่า

“ซังยี้ม่วยม่วย ท่านรักนางปานนี้ รีบป้อนนมแก่นางเถอะ”

ซังยี้ร้องเพ้ย กล่าวด้วยใบหน้าแดงฉาน

“ยังคงให้ท่านป้อน”

พลางยื่นมือปลดกระดุมเสื้อนาง มกเกี่ยวพิ้งรีบเตลิดหนี สตรีทั้งหลายล้วนหัวร่อออกมา

เกาะกินรวบเมื่อเพิ่มทารกทาริกาสามคน ก็ยิ่งครึกครื้น วุ่นวาย นับแต่เฮ้งจิ้นป้อกำนัลเสบียงกรังและข้าวของเครื่องใช้ให้ ก็มีอาหารอุดมสมบูรณ์ หากคิดรับประทานอาหารทะเล ค่อยออกไปเสาะหา

ตอนแรกทั้งหมดยังกริ่งเกรงว่า อุ้ยเซี่ยวป้อขัดขืน พระบรม-ราชโองการ อาจมีเภทภัยภายหลัง แต่ผ่านไปหลายเดือนปราศจากข่าวคราวใด จึงค่อยๆ ละเลยลืมเลือนเรื่องนี้

จวบจนฤดูหนาวของปีนี้ เฮ้งจิ้นป้อพลันนำเรือใหญ่หลายลำเดินทางมา ท่องอ่านพระบรมราชโองการ คราวนี้ข้อความลึกล้ำ อุ้ยเซี่ยวป้อไม่เข้าใจแม้สักคำเดียว ต้องพึ่งพาโซวซ้วนอธิบายทีละคำ

ที่แท้คังฮีไม่พาดพิงถึงเรื่องเก่าก่อน เพียงบัญชานายทหารผู้หนึ่งนำทหารห้าร้อยคน ประจำการที่เกาะกินรวบ พิทักษ์คุ้มครองเกี่ยงเล้งกงจู้ นอกจากนั้นยังจัดส่งบ่าวชายสิบหกคน บ่าวสตรี แปดคน หญิงรับใช้แปดนางพร้อมทั้งอาหารการกิน ข้าวของเครื่องใช้ต่างๆ สามลำเรือเต็มๆ

อุ้ยเซี่ยวป้อพอเห็นเช่นนั้น ต้องลอบวิตกกังวลครุ่นคิดในใจ

“เซี่ยวเฮี้ยงจื้อพระราชทานข้าวของมากมายแก่เราปานนี้ คงต้องการให้เราอยู่บนเกาะชั่วชีวิต”

ตนมีนิสัยชมชอบเคลื่อนไหว ชีวิตบนเกาะกินรวบแม้ไร้ทุกข์ไร้นิวรณ์มีภรรยางามสะคราญปานบุปผาอยู่เคียงข้างแต่สุขสงบนานไปรู้สึกจืดชืดไร้รสชาติ บางครั้งหวนนึกถึงความหลัง กลับเห็นว่าการถูกคนดึงเปียทั้งทุบตีทั้งด่าว่าในตึกเริงสราญ ยังสนุกสนานกว่า

เดือนสิบสองของปีนี้ คังฮีทรงบัญชาเตี่ยเลี้ยงตงมาถ่ายทอด

พระบรมราชโองการว่า พระองค์ทรงแต่งตั้งโอรสองค์ที่สองเป็นรัชทายาท ทรงเพิ่มยศแก่ขุนนางทั้งแผ่นดินเพื่อเฉลิมฉลอง พลอยเลื่อนตำแหน่งอุ้ยเซี่ยวปัอเป็นพระกินรวบชั้นที่สอง

อุ้ยเซี่ยวปัอจัดโต๊ะเลี้ยงต้อนรับเตี่ยเลี้ยงตง ในงานเลี้ยงเตี่ยเลี้ยงตงบอกเล่าเรื่องปราบปรามโง้วซำกุ่ยว่านายทัพนายกองของโง้วซำกุ่ย สู้รบปราชัยตลอดเวลา

อุ้ยเซี่ยวปัอจึงกล่าว

"เตี่ยยี่กอ (พี่ที่สอง) ขอให้ท่านกลับไปกราบทูลต่อพระองค์ว่าข้าพเจ้าอยู่ที่นี้รู้สึกอัดอั้นนัก คิดอาสาไปสู้รบกับโง้วซำกุ่ย"

"พระองค์ทรงคาดการณ์เช่นนี้ได้แต่แรก จึงมีรับสั่งว่า อุ้ยเซี่ยวปัอหากคิดสู้รบกับโง้วซำกุ่ย ก็ล้มล้างสมาคมฟ้าดินให้กับเราก่อน มิเช่นนั้นยังคงตกปลาจับเต่าอยู่บนเกาะกินรวบเถอะ"

อุ้ยเซี่ยวปัอขอบตาแดงก่ำ แทบร่ำไห้ออกมา เตี่ยเลี้ยงตงกล่าวอีกว่า

"พระองค์ทรงตรัสว่า กษัตริย์ราชวงศ์ฮั่นพระนามฮั่นกวงบู๊ เมื่อพระชนม์ยังเยาว์ มีพระสหายนามเง่ยมจื้อเล้ง หลังจากที่พระองค์ได้เป็นฮ่องเต้เง่ยมจื้อเล้งไม่ยอมรับราชการ กลับตกปลาที่แม่น้ำปู่ชุนกัง ก่อนหน้านี้ในราชวงศ์จิว ขุนนางของจิวบู๊อ๋อง นามเกียงไท้กง ก็ตกปลาที่ริมแม่น้ำอุ้ยจุ้ยอุ้ยตั่วนั้งบริวารเป็น คนหยาบกร้าน ไม่เข้าใจว่าพระองค์ไฉนบัญชาท่านตกปลาจับเต่าในที่นี้ แต่คาดว่าคงมีสาเหตุเคลือบแฝง"

อุ้ยเซี่ยวปัอได้แต่ฝืนยิ้ม ทราบดีว่าคังฮีกำลังล้อเขาเล่น ดูท่าเขาหากไม่รับปากล้มล้างสมาคมฟ้าดิน พระองค์จะให้เขาตกปลาบนเกาะนี้ไปชั่วชีวิต

ทหารบนเกาะกินรวบห้าร้อยคน เปลือกนอกเป็นการพิทักษ์คุ้มครองเกี่ยงเล้งกงจู้ แท้ที่จริงเป็นผู้คุมนักโทษ เฝ้าควบคุมอย่างเข้มงวดไม่อนุญาตเขาออกจากเกาะแม้สักก้าวเดียว

อุ้ยเซี่ยวปัอยิ่งขบคิดยิ่งคับแค้นรันทด ยุติงานเลี้ยงแต่กลางคันกระทั่งพนันก็ไม่พนัน กลับเข้าห้องหับส่วนตัว หลั่งน้ำตาอย่างซึมเซา

ภรรยาทั้งหกเห็นอุ้ยเซี่ยวป้อหลั่งน้ำตา ล้วนตื่นเต้นสงสัย พากันเข้ามาปลอบประโลมถามไถ่อุ้ยเซี่ยวป้อ จึงถ่ายทอดบอก พระราชดำรัสของคังฮีให้ทราบ กล่าวว่า

"ชั่วนเจ้เจ๊ ท่านลองครุ่นคิดหาหนทาง พวกเราจะกลับเข้าแผ่นดินตงง้วน ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้าคิดถึงมารดานัก"

โซวช้วนสั่นศีรษะกล่าวว่า

"เรื่องนี้ยากเย็นยิ่ง มีแต่ค่อยๆ รอคอยโอกาส"

อุ้ยเซี่ยวป้อหยิบฉวยถ้วยชา ขว้างใส่พื้นดินจนแตกสลาย กระชากเสียงว่า

"ท่านไม่ยอมครุ่นคิดหาหนทาง ภายหน้าข้าพเจ้าจะหลบหนีจากไปคนเดียว ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้ายินยอมเป็นลูกเต่าถือป้านสุราในตึกเริงสราญ ไม่ขอเป็นพระกินรวบในที่นี้"

โซวช้วนหามีโทสะไม่ ยิ้มพลางกล่าวว่า

"เซี่ยวป้อ อย่าได้ร้อนรุ่มไป วันหนึ่งพระองค์ต้องบัญชาท่านไปทำงานแน่นอน"

อุ้ยเซี่ยวป้อลิงโลดยิ่ง ประสานมือกล่าวว่า

"เจ้เจ๊อันประเสริฐ ข้าพเจ้าขอขมาท่าน ขอถามพระองค์จะบัญชาข้าพเจ้าไปกระทำเรื่องราวใด?"

"เราก็มิทราบ แต่ในพระทัยของพระองค์ สักวันหนึ่งคงต้องเบิกตัวท่านเข้านครหลวง เซี่ยวป้อ คิดประพฤติตนเป็นจอมยุทธ์ ยึดมั่นคุณธรรมน้ำมิตร สมควรกล้ำกลืนความลำเค็ญเล็กๆ น้อยๆ นี้ หากคิดเป็นทั้งผู้กล้าทั้งคิดฟังนางงามร้องเพลงสิบแปดลูบคลำ นับเป็นผู้กล้าง่ายดายไปแล้ว"

อุ้ยเซี่ยวป้อรู้สึกมีเหตุผล ผุดลุกขึ้นกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ข้าพเจ้าจะเป็นทั้งนักสู้ผู้กล้า และร้องเพลงสิบแปดลูบคลำเอง"

จากนั้นร้องว่า

"หนึ่งลูบคลำ สองลูบคลำ คลำถูกผมเผ้าชั่วนเจ้เจ๊"

พลางยื่นมือลูบคลำศีรษะโซวช้วน ในเสียงหัวร่อต่อกระซิก มรสุมเล็กน้อยครานี้จึงสร่างซา

จากนั้นวันแล้ววันเล่า ปีแล้วปีเล่า อุ้ยเซี่ยวป้อและสตรีทั้งเจ็ดอาศัยอยู่บนเกาะกินรวบ ทุกๆ ปีดังฮีจะบัญชาคนพระราชทานสิ่งของมามีทั้งลูกเต๋าแก้วผลึก ไพ่มรกต เครื่องมือพนันที่ฝังเพชรเลี่ยมทองต่างๆ นานาดีที่บนเกาะกินรวบมีทหารประจำการอยู่ห้าร้อยคน อุ้ยเซี่ยวป้อกลับไม่ขาดขาพนัน

ปีนี้ซุนซือโคก เดินทางมาถ่ายทอดพระบรมราชโองการอุ้ยเซี่ยวป้อ เห็นมันสวมหมวกประดับเพชรสีแดงดูจากอาภรณ์การแต่งกาย แสดงว่าได้เลื่อนเป็นผู้บัญชาการทหาร จึงกล่าว

"ซุนสี่กอ ขอแสดงความยินดีที่ท่านได้เลื่อนยศแล้ว"

ซุนซือโคกน้อมกายกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ล้วนเป็นพระมหากรุณาธิคุณของพระองค์ และการสนับสนุนจากอุ้ยตั่วนั้ง"

พอท่องอ่านพระบรมราชโองการ เพิ่งทราบว่าราชวงศ์เซ็งปราบปรามเจ้าพิชิตประจิมโง้วซำกุ่ย เสียงคอฮีแห่งกวางตุ้ง เต็กเจ็งตงแห่งฮกเกี้ยนโดยราบคาบ จึงบำเหน็จรางวัลแม่ทัพนายกองต่างๆ อุ้ยเซี่ยวป้อได้เลื่อนเป็นพระกินรวบชั้นที่หนึ่ง แม้แต่บุตรคนโตอุ้ยโฮ้วเท้า (หัวเสือ) ยังได้ยศ

อุ้ยเซี่ยวป้อกราบบังคมในพระมหากรุณาธิคุณ รับสิ่งของพระราช-ทานของดังฮี ในจำนวนนั้นมีฉากหินอ่อนชิ้นหนึ่ง เป็นหนึ่งในสามของวิเศษของโง้วซำกุ่ย

ค่ำคืนนั้นในงานเลี้ยง ซุนซือโคกบอกเล่าเหตุการณ์ปราบปรามโง้วซำกุ่ย ที่แท้เตียย่งทำลายล้างทัพสำคัญของโง้วซำกุ่ยแถบกำซก ประกอบความดีความชอบใหญ่หลวง ได้รับแต่งตั้งเป็นพระยาชั้นที่หนึ่งและผู้ดูแลราชองครักษ์พิทักษ์รัชทายาท มียศสูงกว่าอุ้ยเซี่ยวป้ออีก เพียงแต่เตียย่งหลังจากถูกจอมหมัดไร้เทียมทานฟาดใส่หนึ่งฝ่ามือ ไม่สามารถขี่ม้า

ไม่อาจยืนตรงตอนสู้รบล้วนนั่งอยู่ภายในเกี้ยว คอยบัญชาการ

ส่วนเตี่ยเลี้ยงตงบุกถึงเมืองคุนหมิง ความดีความชอบใหญ่หลวงที่สุด ได้รับแต่งตั้งเป็นแม่ทัพห้าวหาญดำรงตำแหน่งผู้บัญชาการมณฑลฮุ้นหนำ กุยจิวและสมุทกลาโหม เฮ้งจิ้นป้อ และซุนซือโคกเองก็ได้เป็นผู้บัญชาการทหาร

อุ้ยเซียวป้อเห็นมันเล่าอย่างกระตือรือร้น ตนเองไม่ได้ร่วมรบด้วย เป็นที่เสียดายยิ่ง แต่หวนนึกถึงสหายทั้งสี่ล้วนได้เลื่อนยศ พลอยปีติยินดีแทน ซักถามว่า

“โง้วซำกุ่ยเป็นอย่างไร ท่านดึงเปียเตะมารดามันสักหลายเท้าหรือไม่?”

“เต่าชรานี้กลับโชคดีนัก”

อุ้ยเซี่ยวป้อร้องโพล่งว่า

“มันหลบหนีได้?”

“นั่นกลับมิใช่ มันสู้รบปราชัยตลอดเวลา เห็นแน่ชัดว่าไม่อาจรับมือสืบต่อ ก่อนตายคิดเป็นฮ่องเต้สักครา สวมชุดเหลืองลายมังกร พวกเราพอบุกตะลุยถึง มันก็สิ้นใจตาย”

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

“ที่แท้เป็นเช่นนี้ กลับกรุณาเต่าชรานี้ไป”

“โง้วซำกุ่ยหลังจากเสียชีวิต เหล่าบริวารยกย่องหลานชายมัน โง้วสี่พวงขึ้นแทนที่ ล่าถอยถึงเมืองคุนหมิง เตี่ยยี่กอตะลุยติดตามไป จับตัวแฮก๊กเซียง เบ๊ป้อและพวกมาฆ่าทิ้ง โง้วสี่พวงอัตวินิบาตกรรม แผ่นดินจึงสงบสันติ”

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

“เมืองคุนหมิงมีของวิเศษประการหนึ่ง มิทราบเป็นอย่างไร”

“ของวิเศษใด บริวารกลับไม่เคยได้ยินมา”

“นั่นเป็นของวิเศษมีชีวิต คือโฉมสะคราญที่หนึ่งแห่งแผ่นดินตั้งอี่อี้”

ซุนซือโคกหัวร่อพลางกล่าวว่า

“ที่แท้เป็นตั้งอี่อี้ กลับปราศจากข่าวคราวของนางมิทราบเสียชีวิต

ในระหว่างสู้รบ หรือหลบหนีไป"

"อ้อ น่าเสียดาย น่าเสียดายนัก"

ในใจครุ่นคิดขึ้น

"อาคอเป็นภรรยาเรา ตั้งอี่อี้นับเป็นงักบ้อ (แม่ยาย) ของเรา เตี่ยยี่กอหากจับตัวนางได้ ทราบว่าเป็นแม่ยายเรา คงต้องส่งมายังเกาะกิน รวบให้นางกับอาคออยู่ร่วมกัน ย่อมประเสริฐเลิศนัก อื่นๆ ไม่ต้องกล่าวถึง เพียงรับฟังนางดีดปี่แป้ (กีตาร์จีน) เอื้อนเพลงอี่อี้ คงสุขารมณ์นัก แม่ยายไม่อาจกินรวบ แต่ลูกเขยชมดูแม่ยาย กลืนน้ำลายลงคอ ย่อมกระทำได้"

อาคอฟังว่ามารดามิทราบร่องรอย มาตรว่านางถูกแม่ชีเกาลั้งขโมยไปตั้งแต่เล็ก ไม่ได้อยู่ข้างกายมารดา แต่ด้วยความผูกพันทางสายเลือดสร้างความรันทดหดหู่มิน้อย

อุ้ยเซี่ยวป้อปลอบประโลมนางไม่ต้องห่วงใยกังวลมิว่า ตั้งอี่อี้อยู่ที่ใดจอมดาบชัยชนะโอ้วอิดจือ ย่อมต้องติดตามคุ้มครอง กล่าวว่า

"อาคอ โอ้วตั่วกอผู้นี้ฝีมือสูงเยี่ยม ท่านก็เห็นมากับตา คิดคุ้มครองมารดาท่านคนเดียว ย่อมง่ายดายดุจพลิกฝ่ามือ"

อาคอรู้สึกมีเหตุผล ค่อยคลายใจลง อุ้ยเซี่ยวป้อพลันตบโต๊ะร่ำร้องว่า

"โอย ผิดท่าแล้ว"

อาคอกล่าวอย่างตื่นตระหนก

"มารดาเรามีอันตรายใดหรือ?"

"มารดาท่านกลับไม่มีอันตราย โอ้วตั่วกอสาบานเป็นพี่น้องกับข้าพเจ้า แต่ในระหว่างหลบหนีทหารโอบกอดลูบคลำ เกาะแกะและเล็มมารดาท่านไยมิใช่กลับกลายเป็นงักแป๋ (พ่อตา) ข้าพเจ้า?"

อาคอค้อนควักใส่ กล่าวว่า

"โอ้วตั่วกอสัตย์ซื่อยึดมั่น ท่านเข้าใจว่าบุรุษเพศในโลกพอพบพานสตรีก็โอบกอดลูบคลำเกาะแกะและเล็มเฉกเช่นท่านหรือ?"

อุ้ยเซี่ยวป้อหัวร่อพลางกล่าวว่า

"พวกเรามาโอบกอดลูบคลำ เกาะแกะและเล็มกัน"

พลางยื่นแขนโอบกอดนาง

อุ้ยเซี่ยวป้อ หลังจากเลื่อนเป็นพระกินรวบชั้นที่หนึ่ง พ่อครัวบ่าวชาย หญิงรับใช้บนเกาะก็เพิ่มเป็นหลายสิบคน อุ้ยโฮ้วเท้าอยู่ในวัยแบเบาะยังได้ยศตำแหน่ง มีความเป็นอยู่เลอเลิศ

อุ้ยเซี่ยวป้อไม่อาจทนอัดอั้น พยายามก่อกวนวนหาเรื่อง น่าเสียดายที่ภรรยาทั้งเจ็ดล้วนเรียบร้อย แม้แต่กงจู้ที่ชมชอบวุ่นวาย ก็ไม่ยอมคล้อยตามด้วย

หวนนึกถึงเฮ้งจิ้นป้อ บอกเล่าเหตุการณ์สู้รบกับโง้วซำกุ่ย บางครั้งหวุดหวิดหวาดเสียว บางคราก็กระทำตามอารมณ์ ตนกลับอยู่นอกวง ไม่มีโอกาสสำแดงฝีมือ เป็นที่น่าเสียดายนัก หากแม้นตนร่วมรบด้วย ประกันไม่ปล่อยให้โง้วซำกุ่ยตกตายในลักษณะนี้ คงต้องครุ่นคิดหนทางจับกุมมันทั้งเป็น คุมขังในกรงเหล็ก ควบคุมตัวขึ้นนครหลวง

ตามรายทางผู้ใดคิดชมดูโง้วซำกุ่ย เก็บคนละห้าหุน ถ่มน้ำลายใส่มันคราหนึ่ง เก็บครั้งละหนึ่งตำลึง เด็กทารกลดครึ่งราคา หญิงงามชมดูฟรีผู้คนทั้งแผ่นดินชิงชังโง้วซำกุ่ยจนเข้ากระดูก เราอุ้ยเซี่ยวป้อคงร่ำรวยนัก

บัดนี้ภรรยาเจ็ดนาง บุตรชายสองคน ธิดานางหนึ่งติดตามอยู่ข้างกาย คล้ายกับก้อนหินสิบก้อน คล้องถ่วงลำคอไว้ คิดออกจากเกาะกินรวบโดยพร้อมเพรียงย่อมกระทำไม่ได้ มิสู้ลอบเร้นจากไปเพียงลำพัง

หลังจากส่งเฮ้งจิ้นป้อเดินทางกลับ อุ้ยเซี่ยวป้อก็หมกมุ่นครุ่นคิดแต่เรื่องนี้ บางครั้งนั่งตกปลาบนหินใหญ่ วาดมโนภาพ คิดโดยสารบนหลังเต่าทะเล ฝ่าฟองคลื่นกลับแผ่นดินตงง้วน

วันนี้ใกล้ถึงสารทตงชิว (เพ็ญเดือนแปด...ไหว้พระจันทร์) อากาศยังร้อนอบอ้าว อุ้ยเซี่ยวป้อนั่งตกปลาชั่วขณะ จิตใจหงุดหงิดรำคาญเอนร่างพิงก้อนหิน ขณะใกล้หลับใหลพลันได้ยินสุ้มเสียงหนึ่งดังว่า

"เรียนอุ้ยตั่วนั้ง ไฮ้เล้งอ๋อง (พญามังกร) ขอเชิญ"

อุ้ยเซี่ยวป้อตื่นเต้นสงสัยยิ่ง พอเพ่งตามอง เห็นเต่าทะเลขนาด

ใหญ่ตัวหนึ่งลอยขึ้นจากทะเล ชูคอพูดภาษามนุษย์อีกว่า

"ไฮ้เล้งอ๋องอยู่ในวังแก้วผลึก รู้สึกจืดชืดเงียบเหงา ใช้เรามาน้อมเชิญอุ้ยตั่วนั้งไปร่วมงานเลี้ยง หลังงานเลี้ยงจะพนันกันสักครา ท่านผู้เฒ่าใช้แก้วผลึกปะการังเป็นเดิมพัน ตั๋วแลกเงินบนโลกมนุษย์ก็ใช้ได้"

อ้ยเซี่ยวป้อลิงโลดยิ่ง ร้องว่า

"วิเศษแท้ ยินดีน้อมสนอง"

เต่าทะเลตัวนั้นพูดอีกว่า

"ในวังแก้วผลึกมีคณะงิ้วคณะหนึ่ง จัดเจนในการเล่นงิ้ว ทุกเรื่องมีนักเล่านิทานสามารถเล่าเรื่องจุ้ยฮื่อตึง (ผู้ยิ่งใหญ่เขาเหลียงซาน) ทั้งยังมีนักระบำมากมายสุดคณานับ ช่ำชองในการร้องเพลงสิบแปดลูบคลำคำนึงสี่ฤดู ราชธิดาของพญามังกรทั้งเจ็ดมีรูปกายงดงาม รับทราบกิตติศัพท์อุ้ยตั่วนั้งมานาน คิดใคร่พบพานสักครา"

อุ้ยเซี่ยวป้อรับฟังจนคันที่หัวใจยากจะเกา พร่ำกล่าวว่า

"ประเสริฐ ประเสริฐมาก พวกเราไปกันเถอะ"

เต่าทะเลตัวนั้นพูดว่า

"ตั่วนั้งโปรดนั่งบนหลังเรา โดยสารสู่วังแก้วผลึก"

อุ้ยเซี่ยวป้อกระโดดปราดไป นั่งบนหลังเต่า เต่าทะเลตัวนั้นแหวกฝ่าฟองคลื่น แหวกว่ายสู่วังแก้วผลึก

พญามังกรรอต้อนรับอยู่นอกวัง กุมมืออุ้ยเซี่ยวป้อเข้าสู่งานเลี้ยง ขณะดื่มกิน ปรากฏแขกเหรื่อทยอยรุดมา มีตือโป๊ยก่าย ปีศาจควายแห่งไซอิ๋ว เตียวหุย แห่งสามก๊ก เที้ยก่ากิมสมัยถัง เจ้าติ๋วอ้วงซึ่งเคยลุ่มหลงถังคีหนึ่งในสี่หญิงงามเมืองประวัติศาสตร์จีน ฌอป้าอ๋องซึ่งเคยชิงแผ่นดินกับฮั่นโกโจ

ทั้งหมดล้วนเป็นหมู อุ้ยเซี่ยวป้อเป็นเจ้ามือเล่นไพ่คดโกงตลอดเวลากินฝ่ายตรงข้ามแทบทุกตา สุดท้ายกระทั่งถังคีของเจ้าติ๋วอ้วง ม้านิลของฌอป้าอ๋องหอกอสรพิษยาวหนึ่งวาแปดเชียะของเตียวหุยยังชนะมา

เตียวหุยอารมณ์วู่วาม ขุ่นแค้นจนหน้าดำคล้ำตวาดว่า

"โจรร้าย เจ้าชนะภรรยาผู้อื่นมายังมิเป็นไรกระทั่งอาวุธประจำตัวของบิดาก็ชนะไป ออกจะไร้คุณธรรมแล้ว"

พลางรวบคว้าปกเสื้ออุ้ยเซี่ยวป้อ กระแทกหมัดอันใหญ่โตมโหฬารลง ต่อยถูกใบหูอุ้ยเซี่ยวป้อ สั่นสะเทือนจนแก้วหูลั่นอื้ออึง

อุ้ยเซี่ยวป้อร่ำร้องก้อง ยกสองมือดขึ้น สายเบ็ดเส้นหนึ่งตวัดกลับเบ็ดตกปลาเกาะเกี่ยวถูกคอเสื้อฝังลึกไปในเลือดเนื้อ เจ็บปวด จนกระโดดปราดขึ้นพริบตานั้น พญามังกร เจ้าติ๋วอ้วง เตียวหุย อะไรนั่นอันตรธานไปสิ้น เพิ่งทราบว่าเป็นความฝันตื่นหนึ่ง

ซีลั้งบอกเล่าเหตุการณ์ที่นำกำลังบุกเกาะตระกูลแต้ ปราบตระกูลแต้อยู่ภายใต้การปกครองของแมนจู

บทที่ 45

กลับสนครหลวง

ทันใด บนท้องทะเลบังเกิดเสียงบึมใหญ่ดังมา พอเงยหน้าขึ้น เห็นเรือใหญ่สิบกว่าลำ กางใบกินลมแล่นตรงมายังเกาะกินรวบอย่างรวดเร็ว

อุ้ยเซี่ยวป๊อพอเห็นผิดท่าไป ไม่ทันแกะเบ็ดตกปลาจากต้นคอ หันกายวิ่งตะบึง ปล่อยให้คันเบ็ดลากอยู่ด้านหลัง ในใจครุ่นคิดขึ้น

"คงเป็นแต้โคกซวงนำกำลังมาชำระหนี้สิน ยินยอมชำระหนี้ย่อมประเสริฐยิ่ง แต่ยิงปืนใหญ่ก่อนหลายนัด ย่อมมิใช่ศุภนิมิต"

ไม่ทันบรรลุถึงหน้าห้องหับ นายทหารที่รักษาเกาะก็วิ่งตะบึงมากล่าวอย่างร้อนรุ่ม

"อุ้ย...อุ้ยตั่วนั้ง เรือของเกาะตระกูลแต้มาแล้ว!"

อุ้ยเซี่ยวป๊อกล่าวว่า

"ท่านทราบได้อย่างไรว่าเป็นเรือของเกาะตระกูลแต้?"

"บริวารเมื่อครู่... ใช้กล้องส่องทางไกลชมดู ที่หัวเรือ... วาดรูปอาทิตย์ดวงหนึ่ง จันทราดวงหนึ่ง เป็นสัญลักษณ์ของเกาะตระกูลแต้ซึ่งกระด้างกระเดื่องต่อราชวงศ์เช็ง"

อุ้ยเซี่ยวป๊อรับกล้องส่องทางไกลจากมือมัน ส่องดูเรือที่แล่นตรง

มาพบว่ามีทั้งสิ้นสิบสามลำ พอเพ่งดูหัวเรือ จำแนกออกว่ามีสัญลักษณ์อาทิตย์จันทราจริงๆ จึงตวาดว่า

"นำทหารเฝ้ารักษาอยู่ชายฝั่ง เรือน้อยของศัตรูพอเทียบฝั่งก็ปล่อยเกาทัณฑ์ออก"

นายทหารนั้นรับคำ วิ่งตะบึงจากไป

ยามนั้น โซวช้วนและพวกล้วนเร่งรุดออกมาได้ยินเสียงปืนดังจากเรือใหญ่มิขาดหู เกี่ยงเล้งกงจู้กล่าวว่า

"อาคอม่วยม่วย ตอนที่ท่านกลับเกาะตระกูลแต้จะนำโฮ้วเท้า (หัวเสือ) ไปหรือไม่?"

อาคอขยี้เท้ากล่าวว่า

"ท่าน...ท่านล้อเล่นอันใด?"

อุ้ยเซี่ยวป้อยิ่งขุ่นแค้น กระซากเสียงว่า

"ให้กงจู้นำซังซัง (สองคู่) ของนางไปยังเกาะตระกูลแต้..."

ซังยี้พลันกล่าวว่า

"เอ๊ะ กระสุนปืนพอตกทะเล ไฉนปราศจากสายน้ำ กระเซ็นซ่าน?"

ได้ยินเสียงบึมบึมสองครา ปากกระบอกปรากฏหมอกควันคละคลุ้งแต่ไม่มีกระสุนตกลงบนฝั่ง และไม่ตกลงในทะเล

อุ้ยเซี่ยวป้องงงันวูบจึงหัวร่อฮาฮากล่าวว่า

"นี่เรียกกระสุนคารวะ ไม่สร้างความลำบากยากใจแก่พวกเรา"

เกี่ยงเล้งกงจู้โต้แย้งว่า

"เรียกว่ามารยาทก่อนทหารตามหลังต่างหาก"

อุ้ยเซี่ยวป้อกระซากเสียงว่า

"เอียเท้าน้อยซังซังเล่า? รีบเข้ามา บิดาจะตีก้นนาง"

"อยู่ดีๆ ไฉนคิดตีธิดา?"

"ผู้ใดเรียกให้มารดาของนางน่าชิงชังปานนี้?"

ลำเรือแล่นใกล้มาช้าๆ ยามดูจากกล้องส่องทางไกล เห็นบนเรือชักธงมังกรเหลืองแมนจูหาใช่ธงอาทิตย์จันทราของเกาะตระกูลแต้ไม่

อุ้ยเซี่ยวป้อทั้งแตกตื่นทั้งลิงโลด ส่งกล้องส่องทางไกลให้กับโซวช้วน

กล่าวว่า

"ท่านดู นี่นับว่าประหลาดแท้"

โซวซ้วนชมดูชั่วขณะ ยิ้มพลางกล่าวว่า

"นี่เป็นเรือของแมนจู หาใช่เกาะตระกูลแต้ไม่"

อุ้ยเซียวป้อรับกล้องส่องทางไกลมาส่องดูอีกครา กล่าวว่า

"ใช่แล้ว โอ๊ย ทำอะไรหรือ? เจ็บปวดนัก"

พอเหลียวหน้ามอง เห็นอุ้ยโฮ้วเท้าในอ้อมอกอาคอ ยื่นมือดึงคันเบ็ดเบ็ดตกปลายังเกาะเกี่ยวกับต้นคออุ้ยเซี่ยวป้อ พอกระชากดึงย่อมเจ็บปวดยิ่ง

อาคอกลั้นหัวร่อ รีบปลดเบ็ดตกปลาจากต้นคออุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

"ขออภัย อย่าได้มีโทสะไป"

อุ้ยเซี่ยวป้อหัวร่อพลางกล่าว

"เด็กที่น่ารัก อายุยังเยาว์ก็มีฝีมือในการตกปลา เฉกเช่นกับเกียงไท้กง"

เกี่ยงเล้งกงจู้แค่นเสียงดังเฮอะกล่าวว่า

"ปีศาจใจลำเอียง"

แลเห็นนายทหารนั้นโลดแล่นกลับมา ร้องว่า

"อุ้ยตั่วนั้ง บนเรือชักธงของแมนจู เกรงว่ามีเล่ห์อุบายเคลือบแฝง"

อุ้ยเซี่ยวป้อผงกศีรษะกล่าวว่า

"มิผิด เพียงอนุญาตให้เรือน้อยบรรทุกคนขึ้นเกาะเพียง ลำเดียว ว่ากล่าวให้ชัดแจ้งก่อน"

นายทหารนั้นรับคำจากไป เกี่ยงเล้งกงจักล่าวว่า

"คงเป็นแต้โคกซวงชักธงของแมนจู นี่เป็นเรือของเกาะตระกูลแต้ชัดๆ"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวเสียงเนิบนาบ

"ประเสริฐมาก กงจู้ ระหว่างนี้ท่านงดงามยิ่ง"

เกี่ยงเล้งกงจู้งงงันวูบ เห็นสามีชมเชยนาง อดลิงโลดมิได้ ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ยังคงเป็นเฉกเช่นเดิม มีอันใดงดงาม?"

อุ้ยเซี่ยวป้อเอียงหน้ากล่าวว่า

“ท่านคิ้วเรียวโค้งหน้าขาวผ่อง คล้ายเทพธิดาในจันทราจุติลงมา แต้โคกซวงพอพบพาน คงนิยมชมชอบยิ่ง

เกี่ยงเล้งกงจู้ร้องเพ้ยออกมา สะบัดผละจากไป

มินานให้หลัง เรือแล่นเข้าใกล้ ทอดสมอลง ทหารเรือสิบกว่าคนแจวเรือน้อยสองลำแล่นเข้าหาฝั่ง

นายทหารรักษาการณ์เกาะกินรวบ รีบบงการทหารน้าวเกาทัณฑ์พาดสาย เล็งตรงไปยังเรือน้อย

เรือทั้งสองลำพอแล่นเข้าใกล้ มีคนถือกระบอกถ่ายทอดเสียงร่ำร้องว่า

“ผู้บัญชาการทหารเรือซีตั่วนั้ง นำพระบรมราชโองการมาถ่ายทอดต่ออุ้ยตั่วนั้ง”

อุ้ยเซี่ยวป้อลิงโลดยิ่ง กล่าวว่า

“มารดามันเถอะ ซีลั้งเล่นลวดลายนัก กลับโดยสารเรือรบของตระกูลแต้ มาถ่ายทอดพระบรมราชโองการ”

โซวช้วนกล่าวว่า

“คาดว่า มันพบพานคนของเกาะตระกูลแต้กลางทะเล สู้รบ ชนะ จึงยึดครองเรือของเกาะตระกูลแต้”

“เป็นไปได้อย่างยิ่ง ช้วนเจ้เจ๊คาดเดาเรื่องราวดุจเทพยดาคำนวณ”

เกี่ยงเล้งกงจู้ยังมิยินยอมพร้อมใจ พึมพำว่า

“ข้าพเจ้าคาดว่าซีลั้งสวามิภักดิ์ต่อตระกูลแต้ แต้โคกซวง ใช้มันมาแสร้งถ่ายทอดพระบรมราชโองการ”

อุ้ยเซี่ยวป้อยามลิงโลด ก็ไม่ดุด่านาง เพียงตีก้นนางดังฉาดใหญ่ เร่งรุดไปยังหาดทราย น้อมรับพระบรมราชโองการ

คนบนเรือน้อยคือซีลั้งจริงๆ หยุดยั้งยืนหยัดบนหาดทราย ท่องพระบรมราชโองการด้วยเสียงอันดัง

ที่แท้ดังฮีบัญชาซีลั้งบุกเกาะตระกูลแต้ ทะลวงผ่านหน่วยเรือรักษาการณ์รอบนอกเข้าไป หัวหน้าเกาะแต้โคกซวงยอมจำนน นับแต่นี้เกาะ

ตระกูลแต้ก็อยู่ภายใต้การปกครองของแมนจู ดังฮีจึงทรงเลื่อนยศให้เนื่องเพราะอุ้ยเซี่ยวป้อเป็นผู้แนะนำซีลั้งเข้าวัง จนได้ความดีความชอบครานี้จึงเลื่อนอุ้ยเซี่ยวป้อดำรงตำแหน่งพระยากินรวบชั้นที่สอง

อุ้ยเซี่ยวป้อกราบบังคงในพระมหากรุณาธิคุณ จิตใจกลับเวิ้งว้างเลื่อนลอย คิดมิถึงซือแป่ตั้งกึงน้ำหลังจากเสียชีวิตไม่นานนัก เกาะตระกูลแต้ก็ถูกซีลั้งกำราบปราบปราม วิญญาณในปรภพของท่านพอทราบเรื่องคงเศร้าเสียใจยิ่ง

คราก่อนซือแป่ถูกประทุษร้าย เพราะสืบเนื่องจากหักหาญกับซีลั้งจนสิ้นเรี่ยวแรง จึงถูกแต้โคกซวงทะลวงแทงกระบี่ทางด้านหลัง เห็นซีลั้งเปี่ยมแววภาคภูมิลำพอง ต้องขุ่นเคืองใจ กล่าวว่า

“ซีตั่วนั้งประกอบความดีความชอบครานี้ คงได้แต่งตั้งเป็นขุนนางใหญ่โตแล้ว”

“ด้วยพระมหากรุณาธิคุณ ทรงแต่งตั้งบริวารเป็นพระยาพิชิตทะเลชั้นที่สาม”

อุ้ยเซี่ยวป้อส่งเสียงดังอ้อ กล่าวว่า

“ขอแสดงความยินดีด้วย”

ในใจครุ่นคิดขึ้น

“เราความจริงเป็นพระกินรวบชั้นที่หนึ่ง พระองค์กลับเลื่อนตำแหน่งให้คราเดียวสองชั้น เป็นพระยากินรวบชั้นที่สอง ที่แท้ต้องการให้เราเหนือกว่าซีลั้งชั้นหนึ่ง”

ซีลั้งน้อมกายกล่าวว่า

“คราก่อนพระองค์เบิกตัวบริวารเข้าเฝ้า ทรงตรัสว่า “ซีลั้งครานี้เจ้าประกอบความดีความชอบใหญ่หลวง ทราบหรือไม่ว่า เป็นผู้ใดชักนำเจ้าเข้าวัง?”

บริวารกราบทูลว่า “ขอเดชะฯ นี่เป็นการสนับสนุนของ อุ้ยตั่วนั้ง” พระองค์ตรัสว่า “อย่างนั้นเจ้าเดินทางไปเกาะกินรวบ ถ่ายทอดคำสั่งเพิ่มยศแก่อุ้ยเซี่ยวป้อ บริวารจึงรีบรุดมา”

อุ้ยเซี่ยวป้อทอดถอนใจ ครุ่นคิดขึ้น

“บุคคลที่เราให้การสนับสนุนล้วนประกอบความดีความชอบเราเอง กลับถูกจองจำอยู่บนเกาะร้าง พระองค์แม้ทรงเลื่อนยศแก่ เราตลอดกาล แต่ต่อให้แต่งตั้งเราเป็นเจ้าพระยากินรวบ จะมีประโยชน์ใด?”

ขณะครุ่นคิด กล่าวว่า

“ซีตั่วนั้ง ท่านโดยสารเรือรบของตระกูลแต้ ข้าพเจ้าถึงกับใจหายวาบ เข้าใจว่าเป็นแต้โคกซวงยกกำลังมา”

ซีลั้งรีบกล่าวคำขออภัย กล่าวว่า

“บริวารได้รับพระบรมราชโองการ เนื่องเพราะปรารถนาใคร่พบพานตั่วนั้งในบัดดล จึงโดยสารเรือรบของตระกูลแต้ ที่แล่นได้รวดเร็วกว่ามา”

“ที่แท้เรือรบของตระกูลแต้แล่นได้เร็วกว่า ตอนแรกข้าพเจ้า เห็นสัญลักษณ์อาทิตย์จันทราบนหัวเรือ ยังเข้าใจว่าซีตั่วนั้งคิดตั้งตนเป็นเจ้าบนเกาะตระกูลแต้อีก”

ซีลั้งใจหายวาบ รีบกล่าวว่า

“ตั่วนั้งชี้แนะถูกต้อง บริวารชะล่าเลินเล่อชั่ววูบ ลืมเลือนลบสัญลักษณ์อาทิตย์จันทราของตระกูลแต้ไป”

ซึ่งความจริงมันหาได้ชะล่าเลินเล่อ เพียงแต่หลังจากพิชิตตระกูลแต้สร้างความภาคภูมิลำพองยิ่ง จงใจโดยสารเรือรบของตระกูลแต้ที่ยึดครองได้ เป็นการอวดโอ่ความสามารถ ทั้งไม่ขูดลบสัญลักษณ์อาทิตย์จันทราบนเรือทิ้ง มิคาดอุ้ยเซี่ยวป้อกลับระแวงสงสัยว่ามันคิดตั้งตนเป็นเจ้าบนเกาะตระกูลแต้ นับเป็นเรื่องถือสาอย่างยิ่งยวด ถึงกับปรากฏเหงื่อเย็นเยียบไหลซึม

หวนนึกถึงฮ่องเต้ทรงโปรดปรานบุรุษหนุ่มนี้ ตนเองพิชิตเกาะตระกูลแต้อย่างยากเย็น อุ้ยเซี่ยวป้ออยู่บนเกาะอย่างสุขสบายกลับมีความดีความชอบสูงล้ำกว่ามัน หากกราบทูลอันใดต่อฮ่องเต้ มันคงประสบเคราะห์กรรมแล้ว ซีลั้งยามประหวั่นลนลาน รีบระงับท่าทีอันเชื่องโขสั่งขุนนางที่ร่วมทางมา เข้ามาน้อมพบอุ้ยเซี่ยวป้อ

ในจำนวนนั้นมีอยู่สองคนที่อุ้ยเซี่ยวป้อรู้จัก หนึ่งนามลิ้มเฮงจูอีกหนึ่งเป็นผู้ช่วยลิ้มเฮงจูนามอั้งเชี้ยว ล้วนเคยติดตาม เข้าแผ่นดินตงง้วนพร้อมกับตั้งกึงน้ำ พบพานกันที่เมืองลิ้วจิว

อุ้ยเซี่ยวป้อพอเห็นเช่นนั้น ต้องงงันวูบครุ่นคิดขึ้น

"ทั้งสองล้วนเป็นคนของเกาะตระกูลแต้ ไฉนร่วมทางมากับซีลั้ง?"

ลิ้มเฮงจูและอั้งเชี้ยวนับแต่ขึ้นฝั่งมา พบเห็นอุ้ยเซี่ยวป้อ ก็ตื่นเต้นสงสัยแต่แรก หมกมุ่นครุ่นคิดขึ้น

"มันเป็นศิษย์ของตั้งกุนซือไฉนรับราชการเป็นขุนนาง?ผู้บัญชาการแซ่ซีพอพบพาน ยังเคารพนบนอบนัก"

ยามนั้นทั้งสองประกาศตำแหน่งหน้าที่ ลิ้มเฮงจูเป็นผู้ดูแลกองเรืออั้งเชี้ยวเป็นผู้ช่วยกองเรือ

ซีลั้งอธิบายว่า

"มันทั้งสองความจริงสังกัดตระกูลแต้ ติดตามแต้โคกซวงและเล้าก๊กฮึงสวามิภักดิ์ต่อราชวงศ์เซ็ง เนื่องเพราะคุ้นเคยกับทางทะเล จึงชักนำร่วมทางมา"

อุ้ยเซี่ยวป้อส่งเสียงดังอ้อ ลิ้มเฮงจูและอั้งเชี้ยวล้วนมีสีหน้าละอายก้มศีรษะลง

ค่ำคืนนั้นอุ้ยเซี่ยวป้อจัดโต๊ะเลี้ยงต้อนรับ เชื้อเชิญซีลั้ง นั่งตำแหน่งทรงเกียรติ ชักชวนลิ้มเฮงจูและอั้งเชี้ยวร่วมโต๊ะด้วย สุราผ่านไปสามรอบอุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

"ผู้ดูแลแซ่ลิ้ม หัวหน้าเกาะตระกูลแต้ความจริงเป็นแต้เก็ง ไฉนเปลี่ยนเป็นเด็กน้อยแต้โคกซวง?"

ลิ้มเฮงจูกล่าวว่า

"เรียนตั่วนั้ง แต้เก็งเสียชีวิตในเดือนหนึ่งของปีนี้ สั่งเสียให้บุตรชายคนโตโคกฉั้งรับตำแหน่งแทน แต่ตังไท้ฮูหยิน (ท่านย่าแซ่ตัง) ไม่ชมชอบหลานผู้นี้ ใช้กระบี่ไร้โลหิตลอบฆ่ามัน แต่งตั้งแต้โคกซวงผู้เป็นน้องดำรงตำแหน่งสืบแทน"

อุ้ยเซี่ยวป้อตบโต๊ะแผดด่าว่า

"มารดามันเถอะ แต้โคกซวงโง่บัดซบ ไหนเลยเป็นหัวหน้าเกาะอันใดได้?"

"แต้ยี่กงจื้อหลังจากรับตำแหน่งก็แต่งตั้งยศตำแหน่งแก่กระบี่ไร้โลหิตมอบหมายให้สะสางเรื่องราวแทน แต่วิญญาณของ ตั่วกงจื้อ มักปรากฏขึ้นหลอกหลอน ในเดือนสี่ตังไท้ฮูหยินก็ถูกหลอกหลอนจนเสียชีวิต"

อุ้ยเซี่ยวป้อโห่ร้องว่า

"วิเศษแท้ ตังไท้ฮูหยินนี้พอลงถึงปรโลก เกรงว่าแต้เซ่งกงผู้เป็นสามี ยังไม่ปล่อยปละละเว้นนางด้วย"

"ถูกแล้ว ข่าวตังไท้ฮูหยินถูกหลอกหลอนจนเสียชีวิตพอแพร่สะพัดออก ชาวเกาะล้วนสบอารมณ์ยิ่ง จุดประทัดติดต่อกันสามวัน เปลือกนอกบอกว่าเป็นการขับไล่ปีศาจ แท้ที่จริงเฉลิมฉ ลองการตายของนาง!"

"ฮา ฮา ช่างสนุกสนานนัก"

ซีลั้งกล่าวเสริมขึ้น

"เรื่องภูตผีปีศาจ เกรงว่าเป็นเรื่องเหลวไหล ตังไท้ฮูหยินหลังจากกำจัดหลานชายคนโต คงไม่สบายใจ ระแวงต่างๆ นานา เห็นภูตผีปีศาจทั้งวันและคืน"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวอย่างเป็นจริงเป็นจัง

"ภูตผีปีศาจเป็นเรื่องจริงแท้แน่นอน โดยเฉพาะผู้ตาย อย่างคับแค้นหลังจากกลับกลายเป็นปีศาจ ต้องติดตามล้างแค้น ซีตั่วนั้งพิชิตเกาะตระกูลแต้คราวนี้ เข่นฆ่าผู้คนมากหลาย ในความเห็นผู้น้อง ภายในเรือรบตระกูลแต้เหล่านี้ คงมีปีศาจร้ายมิน้อย ซีตั่วนั้งยังคงระมัดระวังให้มากไว้"

ซีลั้งหน้าแปรเปลี่ยนเล็กน้อย จากนั้นหัวร่อออกมา กล่าวว่า

"พวกเรารบทัพจับศึก ย่อมต้องฆ่าคน หากแม้นผู้ตายในสนามรบล้วนกลับกลายเป็นปีศาจมาทวงถามชีวิตทหารทุกคนคงไม่มีผลบั้นปลายดีงาม"

"นั่นกลับมิแน่นัก ซีตั่วนั้งความจริงสังกัดแต้เซ่งกง กลับมาประหัตประหารคนของเกาะตระกูลแต้ ปีศาจที่เสียชีวิตย่อมไม่ยินยอม

ผิดแผกจากทหารอื่น"

ซีลั้งนิ่งเงียบงันไป ในใจขุ่นแค้นยิ่ง มันหลังจากพิชิตเกาะตระกูลแต้ มีคนด่าประณามมันมิน้อย อุ้ยเซี่ยวป้อกลับเป็นบุคคลแรกที่แดกดันมันตรงๆ แต่มันไม่กล้าอาละวาดต่ออุ้ยเซี่ยวป้อ จึงระบายโทสะใส่ลิ้มเฮงจูถลึงตาใส่มันคราหนึ่ง ครุ่นคิดขึ้น

"พอออกจากเกาะนี้ บิดาจะให้ท่านเห็นดีแน่นอน"

อุ้ยเซี่ยวป้อทอดถอนใจ กล่าวว่า

"ซีตั่วนั้ง ท่านโชคดีนัก หากแม้นซือแป๋ข้าพเจ้าไม่ถูกประทุษร้ายตังไท้ฮูหยินและแต้โคกซวงไม่ช่วงชิงตำแหน่งไปเกรงว่า ท่านไม่อาจพิชิตเกาะตระกูลแต้ได้"

ซีลั้งยังคงสงบปากคำ อั้งเชี้ยวพลันสอดคำขึ้น

"อุ้ยตั่วนั้งกล่าวถูกต้อง ชาวเกาะตระกูลแต้ล้วนขุ่นแค้นแต้โคกซวงทำร้ายคนดีงาม ทำลายกำแพงป้องกันเอง นับเป็นหลานอกตัญญูของแต้เซ่งกง"

ซีลั้งกระซากเสียงว่า

"ผู้ช่วยแซ่อั้ง ท่านเมื่อสวามิภักดิ์ต่อราชวงศ์เซ็ง ไฉนยังกล่าววาจาเช่นนี้?"

อั้งเชี้ยวรีบผุดลุกขึ้น กล่าวว่า

"บริวารเหลวไหลยิ่ง ขอตั่วนั้งโปรดอภัย"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

"อั้งตั่วกอ วาจาของท่านเป็นความสัตย์จริง ต่อให้ฮ่องเต้ทรงได้ยินก็ไม่โทษว่าตำหนิ นั่งลงดื่มสุราเถอะ"

อั้งเชี้ยวรับคำ ทรุดนั่งลงอย่างหวั่นไหว ประคองจอกสุราขึ้นสองมือสั่นระริกตลอดเวลา หยาดสุรากระเซ็นออกมากกว่าครึ่ง

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

"ซือแป๋ข้าพเจ้าถูกแต้โคกซวงทำร้ายเสียชีวิต ชาวเกาะตระกูลแต้ล้วนทราบเรื่องแล้วกระมัง?"

อั้งเซี้ยวกล่าวว่า

"ถูกแล้ว แต้โคกซวงเมื่อกลับถึงเกาะตระกูลแต้ บอกว่าตั้งกุนซือถูก..."

กวาดตามองซีลั้งแวบหนึ่ง ไม่กล้าเอ่ยสืบต่อ อุ้ยเซี่ยวป้อจึงกล่าว

"ขอเพียงท่านบ่งบอกตามความสัตย์ มิว่าผู้ใดก็ไม่โทษว่าตำหนิท่าน"

"ถูกแล้ว แต้โคกซวงและกระบี่ไร้โลหิต นำองครักษ์แล่นเรือน้อยอยู่กลางทะเล บังเอิญพบพานเรือประมงลำหนึ่ง ช่วยเหลือพวกมันกลับเกาะ แต้โคกซวงบอกต่อผู้คนว่า ตั้งกุนซือถูกแม่ทัพแซ่ซีฆ่าทิ้ง แต้เก็งพอทราบเรื่อง ต้องร่ำไห้เป็นเวลาหลายวัน ท่านผู้เฒ่าความจริงป่วยไข้ ยามคับแค้นรันทด มินานให้หลังก็เสียชีวิต รอจนแต้โคกซวงช่วงชิงตำแหน่งได้ค่อยบอกว่าตั้งกุนซือถูกมันฆ่าทิ้ง"

อุ้ยเซี่ยวป้อกระแทกจอกสุราลงบนโต๊ะอย่าหนักหน่วง แผดด่าว่า

"ไหนไน่ (ย่า) มันเถอะ"

พลันหัวร่อ ฮา ฮา กล่าวว่า

"ปกติพวกเราด่าไหนไน่ผู้อื่น ออกจะด่าเกินเลยไป มีแต่ไหนไน่ (ย่า) ของแต้โคกซวง จึงคู่ควรกับการด่าที่สุด"

วาจาประดานี้พอกระทบโสตซีลั้ง กลับสบอารมณ์ยิ่ง ครอบครัวมันที่ถูกแต้เซ่งกงฆ่าทิ้ง ล้วนสืบเนื่องจากตังไท้ฮูหยิน จึงกล่าว

"อุ้ยตั๋วนั้งกล่าวถูกต้อง แต้เซ่งกงดีพร้อมทุกสรรพสิ่ง เพียงแต่ตกแต่งภรรยาผิดไป"

อุ้ยเซี่ยวป้อสั่นศีรษะกล่าวว่า

"ผู้อื่นสามารถด่าไหนไน่แต้โคกซวง มีแต่ท่านแม่ทัพแซ่ซีด่าไม่ได้ ความดีความชอบของท่านคราวนี้ล้วนสืบเนื่องจากตั้งไท้ฮูหยิน มาตรว่าบิดามารดาบุตร ภรรยาท่านถูกนางฆ่าทิ้ง แต่ก็แลกตำแหน่งพระยาพิชิตทะเลชั้นที่สามมา เป็นการค้าที่กำไรยิ่ง"

ซีลั้งขุ่นแค้นจนหน้าแดงฉาน แผดด่าในใจ

"เราขอด่าบรรพบุรุษของอุ้ยเซี่ยวป้อท่านสิบแปดชั่วชาติ"

ข่มเพลิงโทสะอย่างยากเย็น ยกจอกกรอกสุราเข้าปาก แต่เนื่องเพราะเลือดลมพลุ่งพล่าน สุราไหลหลั่งลงคอ ต้องส่งเสียงไออย่างรุนแรง

อุ้ยเซี่ยวป้อซักถามว่า

"แต้โคกซวงหลังจากยอมจำนน มิทราบเป็นอย่างไร?"

ลิ้มเฮงจู๋ตอบว่า

"แต้โคกซวง ถูกท่านแม่ทัพแซ่ซีควบคุมตัวกับนครหลวง ฮ่องเต้ก็แต่งตั้งมันเป็นเจ้าพระยาชั้นที่หนึ่ง จัดที่พักอาศัยให้ ไม่ทำร้ายแต่อย่างไร"

อุ้ยเซี่ยวป้ออ้าปากหาวคราหนึ่ง กล่าวว่า

"แม่ทัพแซ่ซี พวกเราดื่มสุราพอแล้ว ยังคงยุติเลิกราเถอะ"

ซีลั้งผุดลุกขึ้นกล่าวว่า

"ถูกแล้ว บริวารขออำลา"

น้อมคำนับแล้วอำลาจากไป

อุ้ยเซี่ยวป้อกลับเข้าห้องชั้นใน ถ่ายทอดเหตุการณ์ที่เหน็บแนมซีลั้งให้ทราบ เหล่าภรรยาพอฟังล้วนรู้สึกน่าหัวร่อยิ่ง มีแต่อาคอนิ่งเงียบงันไร้วาจา หวนนึกถึงครั้งกระโน้นหากแต่งงานกับ แต้โคกซวง คงต้องถูกจับกุมพร้อมกับมัน ถูกควบคุมตัวสู่นครหลวง ได้รับความอัปยศอดสู

ครั้งกระโน้น นางลุ่มหลงงมงายต่อบุคลิกรูปโฉมมัน แม้ทราบ ว่าคนผู้นี้ไร้ความสามารถ กลับหลงรักมันราวคนตาบอด ยามนี้พอประหวัดนึกถึง บังเกิดความอับอายใจยิ่ง

เกี่ยงเล้งกงจู๊กล่าวว่า

"ฮ่องเต้กอกอทรงเมตตายิ่ง แต้โคกซวงยอมจำนน กลับแต่งตั้งมันเป็นเจ้าพระยาชั้นที่หนึ่ง มียศตำแหน่งสูงกว่าเซี่ยวป้ออีก"

อุ้ยเซี่ยวป้อโบกมือกล่าวว่า

"มิเป็นไร ฮ่องเต้ทรงเห็นแก่หน้าแต้เซ่งกง จึงแต่งตั้งหลานชายมันเป็นเจ้าพระยาชั้นที่หนึ่ง หากอาศัยแต้โคกซวงเอง เกรงว่าเพียงแต่งตั้งเป็นตัวหนอนชั้นที่หนึ่งเท่านั้น"

วันรุ่งขึ้น ลิ้มเฮงจู อั้งเชี้ยวซักชวนกันมาขอเข้าพบอุ้ยเซี่ยวป้อ

ลิ้มเฮงจูกล่าวว่า

"ในงานเลี้ยงเมื่อคืน พวกเรากล่าวล่วงเกินท่านแม่ทัพแซ่ซีมากหลาย กริ่งเกรงมันบังเกิดจิตเคียดขึ้ง หาโอกาสกำจัด ใคร่ขอให้ตั่วนั้งบอกต่อท่านแม่ทัพแซ่ซีว่า จะรั้งตัวเราสองไว้ปรนนิบัติ"

อุ้ยเซียวป้อเหลียวหน้ามากล่าวว่า

"อั้งตั่วกอคิดเห็นอย่างไร?"

อั้งเชี้ยวกล่าวว่า

"เมื่อคืนบริวารหารือกับลิ้มตั่วกออย่างละเอียดหากไม่ได้อุ้ยตั่วนั้งช่วยชีวิต เราสองคงตกตายโดยไร้ที่กลบฝัง"

"อืมม์ สองท่านหากติดตามอยู่ร่วมกับข้าพเจ้า ต้องปฏิบัติตามวาจาข้าพเจ้าทุกประการ"

ลิ้มเฮงจูและอั้งเชี้ยว น้อมกายกล่าวโดยพร้อมเพรียง

"อุ้ยตั่วนั้งมิว่ามีคำสั่งใด บริวารยินดีปฏิบัติตาม"

อุ้ยเซี่ยวป้อลิงโลดยิ่ง ครุ่นคิดขึ้น

"เมื่อมีผู้ช่วยอันประเสริฐเช่นนี้สองคน คงมีหนทางไปจากสถานที่ปีศาจนี้แล้ว"

ที่แท้ดังฮีบัญชานายทหารแซ่แพ้ มารักษาการณ์บนเกาะกินรวบเคยรับสั่งกำชับว่า ไม่อาจให้อุ้ยเซี่ยวป้อและพวกออกจากเกาะแม้สักก้าวเดียว มิหนำซ้ำบนเกาะปราศจากเรือ หากคิดโค่นต้นไม้สร้างเป็นแพเกาะกินรวบมีพื้นที่จำกัด ยากปกปิดหูตาผู้อื่น หากจะปลิดชีวิตนายทารแซ่แพ้ลำบากเพียงยกมือ แต่ต่อให้ เข่นฆ่าทหารเฝ้ารักษาทั้งห้าร้อยคนจนหมดสิ้นยังคงไม่สามารถออกจากเกาะ

ลิ้มเฮงจูและอั้งเชี้ยวพอล่าถอยไป ซีลั้งก็รุดมากล่าวคำอำลา บอกว่าต้องกลับไปดูแลเกาะตระกูลแต้ อุ้ยเซี่ยวป้อจึงขอตัว ลิ้มเฮงจูและอั้งเชี้ยวจากมัน ซีลั้งต้องการประจบเอาใจอุ้ยเซี่ยวป้อ ย่อมรับปากตกลง

ซีลั้งพอเดินทางกลับไป อุ้ยเซี่ยวป้อก็หมกมุ่นครุ่นคิดหา วิธีออกจากเกาะ แต่ผ่านไปเกือบหนึ่งเดือน ยังนึกหาวิธีการ แนบเนียนไม่ได้

วันนี้ทหารดูแลเกาะรุดมารายงานว่ามีเรือใหญ่ของราชวงศ์เช็งแล่นตรงมาอุ้ยเซี่ยวป้อจึงรุดมารอต้อนรับบนหาดทรายเห็นเรือใหญ่ทอดสมอลง ปล่อยเรือน้อยบรรทุกขุนนางชั้นผู้ใหญ่คนหนึ่งและทหารคุ้มครองจำนวนหนึ่งแล่นสู่ฝั่ง

ขุนนางชั้นผู้ใหญ่นั้นพอขึ้นฝั่ง ก็ร่ำร้องแต่ไกล

"น้องแซ่อุ้ย ท่านสบายดีหรือ ผู้พี่คิดถึงท่านนัก"

อุ้ยเซี่ยวป้อเพ่งตามอง เห็นเป็นขุนนางชั้นผู้ใหญ่โซะเฮียกทู้ ซึ่งแนะแนวทางรับราชการกำไรเงินทองต่อตน สร้างความลิงโลดยิ่ง รีบดาหน้าไป

ทั้งสองกุมมือกันและกัน เปล่งเสียงหัวร่อฮาฮา โซะเฮียกทู้ กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"น้องเรา ขอแสดงความยินดีด้วย ฮ่องเต้ทรงมีพระบรม-ราชโองการเรียกตัวท่านกลับนครหลวง"

อุ้ยเซี่ยวป้อทั้งลิงโลดทั้งกังวล ครุ่นคิดขึ้น

"เราหากยินยอมกลับนครหลวง คงกลับไปแต่แรกแล้ว ดังฮีทรงมีพระทัยยืนกราน เราหากมิยอมล้มล้างสมาคมฟ้าดิน พระองค์ก็ไม่เบิกตัวเราเข้าพบ"

ครั้นแล้วโซะเฮียกทู้ถ่ายทอดพระบรมราชโองการมีคำสั่งให้อุ้ยเซี่ยวป้อเดินทางกลับนครหลวงเพื่อทรงใช้สอย แต่หาได้บ่งบอกรายละเอียดไม่

อุ้ยเซี่ยวป้อ กราบบังคมในพระมหากรุณาธิคุณ ชักนำเข้าห้องหับโซะเฮียกทู้ขับไล่ทหารที่ติดสอยห้อยตามมาออกไป ค่อยกล่าวว่า

"น้องแซ่อุ้ย ฮ่องเต้กริ่งเกรงพระทัยว่า ท่านบังเกิดจิตลังเล ดังนั้นบัญชาเรามาเร่งรัด ท่านทราบหรือไม่ว่า พระองค์จะมอบหมายหน้าที่ใดแก่ท่าน?"

อุ้ยเซี่ยวป้อสั่นศีรษะกล่าวว่า

"พระองค์ปรีชาสามารถ พวกเราเหล่าข้าทาสไม่มีทาง คาดเดาได้"

โซะเฮียกทู้โน้มหน้าถึงข้างใบหูอุ้ยเซี่ยวป้อ กล่าวเบาๆ

"สู้รบกับปีศาจรามสูร!"

อุ้ยเซี่ยวป้องงงันวูบ จากนั้นกระโดดปราดขึ้นโห่ร้องว่า

"วิเศษแท้"

"พระองค์ตรัสว่า ท่านหลังจากทราบเรื่องต้องลิงโลดยิ่ง นับว่ามิผิดพลาดจริงๆ นับแต่สมัยกษัตริย์ซุ่นตี่ ปีศาจรามสูร ก็ยึดครองที่ดินแถบแม่น้ำเฮ็กเล้งกังแผ่อำนาจเข้ามาทุกขณะ ตอนนี้โง้วซำกุ่ยและเกาะไต้หวันล้วนถูกกำราบปราบปราม แผ่นดินสงบไร้เรื่องราว พระองค์จึงตกลงพระทัยจัดการกับเผ่ารามสูร"

อุ้ยเซี่ยวป้อหมกกายบนเกาะกินรวบหลายปี อัดอั้นจนแทบคลั่งใจตาย พอฟังข่าวคราวนี้ ถึงกับลิงโลดจนหุบปากไม่ลง

โซะเฮียกทู้ กล่าวว่า

"พระองค์ต้องการยุติกรณีพิพาท เคยส่งราชสาสน์ถึงเผ่ารามสูรหลายฉบับ แต่ฝ่ายตรงข้ามไม่เข้าใจภาษาจีน ไม่เคยตอบแม้สักฉบับเดียว ในราชวงศ์เช็ง ผู้แตกฉานภาษารามสูร ก็มีแต่น้องแซ่อุ้ยคนเดียว"

อุ้ยเซี่ยวป้อครุ่นคิดในใจ

"ที่แท้เนื่องเพราะเรารู้จักภาษารามสูร พระองค์จึงอ่อนข้อให้"

พอได้คิด สีหน้าอดปรากฏแววภาคภูมิลำพองมิได้

โซะเฮียกทู้ กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ยังมีอีกเรื่องหนึ่ง สุดที่ผู้คนธรรมดาจะเทียบติด ฟังว่าผู้รักษาการแทนของเผ่ารามสูร เป็นเจ้เจ๊ (พี่สาว) ของหัวหน้าเผ่า มีความสัมพันธ์กับน้องแซ่อุ้ยอย่างสนิทสนม ใช่หรือไม่?"

อุ้ยเซี่ยวป้อหัวร่อฮาฮา กล่าวว่า

"สตรีเผ่ารามสูรตลอดทั้งร่างเต็มไปด้วยขนสีทอง กงจู้โซเฟียกลับมีรูปโฉมไม่เลว แต่ผิวกายของนางยามลูบคลำหยาบกร้านยิ่ง"

"พระองค์จะบัญชาน้องเราเดินทางไปลูบคลำอีกหลายครา"

อุ้ยเซี่ยวป้อสั่นศีรษะกล่าวว่า

"ไม่มีอารมณ์ ไม่มีอารมณ์"

"น้องเราพอลูบคลำคราเดียว ราชวงศ์เช็งกับเผ่ารามสูรจะคืนดีกัน

ยุติการรบราฆ่าฟัน นับเป็นความดีความชอบต่อประเทศประการหนึ่ง”

อุ้ยเซี่ยวป้อหัวร่อพลางกล่าว

“ที่แท้ พระองค์มิได้ใช้ข้าพเจ้าไปรบทัพจับศึก หากแต่ให้ข้าพเจ้าสำแดงวิชาสิบแปดลูบคลำ”

พลางส่งเสียงร้องเออนว่า

“หนึ่งลูบคลำ สองลูบคลำ คลำพบจอนผมสีทองของกงจู้เผ่ารามสูร ผมสีทองเรื่อเหลืองดั่งทองคำ อุ้ยเซี่ยวป้อตัดไปจับจ่ายใช้สอย”

ทั้งสองหัวร่อโดยพร้อมเพรียง อุ้ยเซี่ยวป้อสอบถามถึงรายละเอียดเกี่ยวกับปีศาจรามสูรยึดครองแม่น้ำเฮ็กเล้งกัง โซะเฮียกทู ก็บ่งบอกให้ทราบรายละเอียด

ที่แท้เมื่อปลายราชวงศ์เหม็ง ชาวเผ่ารามสูรก็บังเกิดจิตทะเยอทะยานคิดหมายยึดครองแผ่นดินจีนก่อสร้างค่ายตามที่ต่างๆ รวมทั้งบนภูเขาเต็กเตี้ยซัว (ภูเขาราชัน) ซึ่งอุ้ยเซี่ยวป้อเคยพบ กับกงจู้โซเฟีย นับแต่นั้นเลียบแม่น้ำเฮ็กเล้งกังมายังตะวันออก เข่นฆ่าปล้นชิงตลอดรายทาง จวบจนถึงยุคต้นของคังฮีฮ่องเต้ ถึงกับทุ่มเทกำลังเข้ามาเป็นการใหญ่ ยึดภูเขาราชันเป็นที่ตั้งรกราก

คังฮีหลังจากทรงเจริญวัยขึ้น ทรงทราบว่าเผ่ารามสูรมีจิตทะเยอทะยาน จึงรักษาการณ์อย่างเข้มงวด แต่เนื่องจากทุ่มเทกำลังทั้งมวลจัดการโง้วซำกุ่ย ไม่อาจแบ่งกำลังไปปราบปราม จวบจนโง้วซำกุ่ยและพวกถูกกำราบปราบปรามเกาะตระกูลแต้ยอมสวามิภักดิ์ พระองค์จึงดำริได้ว่าอุ้ยเซี่ยวป้อเคยไปยังเมืองรามสูร มิเพียงคุ้นเคยกับเรื่องราวในต่างแดนทั้งยังมีความสัมพันธ์กับผู้รักษาการแทนหัวหน้าเผ่ารามสูร เคยได้รับแต่งตั้งยศศักดิ์จากนาง ดังนั้นทรงใช้หมากร้ายกาจตานี้ เคลื่อนสู่เผ่ารามสูร ดังนั้นบัญชาโซะเฮียกทู่เดินทางมาถ่ายทอดพระบรมราชโองการ

อุ้ยเซี่ยวป้อกระตือรือร้นจนคึกคัก นำภรรยาบุตรธิดาขึ้นเรือของโซะเฮียกทู เดินทางกลับนครหลวงในบัดดล

เรือโดยสารเทียบท่าที่เมืองเทียนจิน เปลี่ยนเป็นเดินทางทางบก

บ่ายโฉมสู่นครหลวง อุ้ยเซี่ยวป้อพอเข้าสู่ประตูเมืองอีกครา คล้ายเริ่มต้นชีวิตใหม่ จิตใจปลอดโปร่งเบิกบาน เข้าเฝ้าคังฮีทันที คังฮีทรงเบิกตัวเข้าพบในห้องทรงพระอักษร

อุ้ยเซี่ยวป้อพอเลิกม่านเข้าไป มาถึงหน้าพระพักตร์คังฮี คุกเข่าลงถวายบังคม ไม่ทันยืดกายขึ้น มิทราบเพราะเหตุใด บังเกิดความหดหู่จู่โจมจับจิต ต้องฟุบกายร่ำไห้กับพื้น

คังฮีพอทอดพระเนตรอุ้ยเซี่ยวป้อ ทรงรู้สึกโสมนัส และขุ่นเคืองพระทัยเล็กน้อย ดำริขึ้น

"เด็กน้อยนี้บังอาจฝืนคำสั่งเราซ้ำซ้อน คราหนี้แม้บัญชา มันไปปฏิบัติงาน แต่ต้องว่ากล่าวมันสักคราไม่ให้ผยองจนลืมตน"

หาคาดไม่ว่า อุ้ยเซี่ยวป้อกลับร่ำไห้ออกมา คังฮีถึงกับพระทัยอ่อนลงตรัสอย่างยิ้มแย้ม

"เด็กน้อยพอพบพานบิดา ไฉนร่ำไห้ขึ้นมา?"

อุ้ยเซี่ยวป้อร่ำไห้พลางกล่าว

"ข้าพเจ้าเข้าใจว่า ชั่วชีวิตนี้ไม่อาจเข้าเฝ้าพระองค์อีก วันนี้ได้พบพานรู้สึกปีติยินดียิ่ง"

"ลุกขึ้นมา ให้เราชมดูเจ้า"

อุ้ยเซี่ยวป้อผุดลุกขึ้น ใบหน้าเต็มไปด้วยน้ำมูกน้ำตา มุมปากกลับปรากฏรอยยิ้มขึ้น

คังฮีตรัสอย่างยิ้มแย้ม

"เด็กน้อยกลับสูงใหญ่ขึ้น"

พลันบังเกิดพระทัยคึกคะนองขึ้น สาวพระบาทลงจากที่ประทับตรัสว่า

"พวกเราลองเทียบดูว่า เราท่านผู้ใดสูงกว่ากัน"

พลางสาวพระบาทมา หันพระขนอง (หลัง) ชนกัน

อุ้ยเซี่ยวป้อเห็นพระองค์มีส่วนสูงไล่เลี่ยกับตน แต่เมื่อคิดเทียบดูตนไหนเลยสูงกว่าพระองค์ได้ ดังนั้นงอเข่าลงเล็กน้อย

คังฮียกพระหัตถ์ขึ้น ทรงวัดศีรษะทั้งสอง พบว่าพระองค์สูงกว่า

หนึ่งนิ้ว จึงตรัสอย่างยิ้มแย้ม

"พวกเราสูงต่ำเท่าเทียมกัน"

หันพระวรกายมา ตรัสถามว่า

"เซี่ยวกุ่ยจื้อ เจ้ามีบุตรธิดากี่คนแล้ว?"

อุ้ยเซียวป้อกราบทูลว่า

"ข้าพเจ้าใช้การไม่ได้ กำเนิดบุตรชายเพียงสองคน ธิดาคนหนึ่ง"

"ฮาฮา เรื่องนี้เรากลับยอดเยี่ยมกว่าท่าน เรามีโอรสสี่องค์ราชธิดาสามองค์แล้ว"

"พระองค์ปรีชาสามารถ ย่อม...ย่อมยอดเยี่ยมยิ่ง"

ดังฮีพระสรวลพลางตรัสว่า

"ไม่พบพานหลายปี ความรู้ของเจ้ายังไม่รุดหน้าขึ้น เรื่องกำเนิดบุตรธิดา เกี่ยวข้องใดกับปรีชาสามารถ"

"กาลก่อนกษัตริย์จิวบู๊อ๋อง มีโอรสหนึ่งร้อยองค์ กษัตริย์สูงส่งย่อมต้องมีโอรสมากมาย"

ดังฮีตรัสอย่างยิ้มแย้ม

"เจ้าทราบได้อย่างไร?"

"พระองค์บัญชาข้าพเจ้าไปตกปลา ทรงเปรียบเราสองเป็นจิวบู๊อ๋องกับเกียงไท้กง ข้าพเจ้าย่อมต้องศึกษาเรื่องของจิวบู๊อ๋อง ตอนเข้าเฝ้าพระองค์ จะได้ตอบอย่างถูกต้อง"

หลายปีมานี้ ดังฮีทรงหมกมุ่นกับการทำศึกกับโง้วซำกุ่ย ขาดขุนนางอายุเยาว์เยี่ยงอุ้ยเซี่ยวป้อคอยสนทนาแก้เหงา บางครั้งทรงรู้สึกจืดชืดยิ่งยามนี้เจ้าชีวิตและขุนนางพบพานกันอีกครา ย่อมเบิกบานพระทัยยิ่งครั้นแล้วตรัสถามถึงชีวิตความเป็นอยู่บนเกาะกินรวบสุดท้ายจึงตรัสว่า

"วิจารณ์ตามความประพฤติของเจ้า ต่อให้มีศีรษะสิบแปดหัวก็ต้องถูกตัดไปสิบเจ็ดหัว"

อุ้ยเซี่ยวป้อรีบคุกเข่าโครมลงโขกศีรษะ กล่าวว่า

"ถูกแล้ว ข้าพเจ้าไม่ต้องการมีศีรษะมากมาย ขอเพียงหลงเหลือ

ไว้หนึ่งหัว มีปากสำหรับกล่าววาจาใช้รับประทานข้าว ก็พึงพอใจแล้ว"

"ศีรษะหัวนี้สามารถรักษาไว้หรือไม่ ต้องดูว่าภายหน้าเจ้าจงรักภักดีหรือไม่ หรือยังกล้าขัดขืนคำสั่งอีก?"

อุ้ยเซี่ยวป้อรีบกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าถือคำจงรักภักดีนำหน้า ทั้งยังสัตย์ซื่อยึดมั่นต่อพระองค์"

"ลุกขึ้นเถอะ เจ้าหากเป็นคนสัตย์ซื่อจงรัก ในโลกก็ไม่มีบุคคลกลอกกลิ้งลวดลายแม้สักคนเดียวแล้ว"

อุ้ยเซี่ยวป้อยืดกายขึ้นกล่าวว่า

"ขอเดชะ ข้าพเจ้าเพียงจงรักภักดีต่อพระองค์สำหรับกับ ผู้อื่นย่อมไม่ภักดีเท่าใด บางครั้งมิแน่นักว่ายังจะทรยศมันสักครา เพียงแต่ข้าพเจ้าจงรักภักดีต่อพระองค์ ยึดมั่นคุณธรรมต่อสหาย ยามเมื่อไม่อาจกระทำได้ทั้งสองด้าน ได้แต่หดศีรษะนั่งตกปลาอยู่บนเกาะกินรวบ"

ดังฮีตรัสว่า

"เจ้าไม่ต้องห่วงใยกังวล ชิงว่ากล่าวล่วงหน้า เราไม่ใช้เจ้าไปล้มล้างสมาคมฟ้าดินหรอก"

ไพล่พระหัตถ์สาวพระบาทไปมาหลายก้าว ตรัสอย่างแช่มช้า

"เจ้ายินยอมตาย ไม่ขอทรยศต่อสหาย นับว่ายากยิ่งจะพบพาน ในเมื่อไม่ทรยศต่อสหาย ย่อมไม่ทรยศต่อเราด้วย เซี่ยวกุ่ยจื้อเรา ที่อภัยโทษแก่เจ้า หาใช่สืบเนื่องจากความดีความชอบที่ผ่านมาของเจ้า และมิใช่เราสองถูกชะตากันตั้งแต่เล็ก หากแต่เป็นเพราะเจ้ายึดมั่นคุณธรรม"

อุ้ยเซี่ยวป้อสำนึกตื้นตันยิ่ง กล่าวเสียงสั่นเครือ

"ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้าไม่เข้าใจทุกเรื่องราว เพียงรู้สึกผู้อื่นดีต่อเราก็มิบังควร...มิบังควรทรยศต่อพวกมัน"

"ผู้รักษาการแทนหัวหน้าเผ่ารามสูร ก็ดีต่อเจ้าไม่น้อย เราบัญชาเจ้าไปจัดการนาง ท่านจะทำอย่างไร?"

อุ้ยเซี่ยวป้อหัวร่อออกมา กล่าวว่า

"นางถูกคนคุมขังไว้ แทบสูญเสียชีวิต ข้าพเจ้าสอนนางกระตุ้น

พวกพ้องก่อความวุ่นวาย ช่วงชิงตำแหน่งมานับว่าดีต่อนางแล้ว นางคิดส่งคนมาช่วงชิงแผ่นดินเรา ย่อมไม่อาจปล่อยปละละเว้น สตรีนางนี้นิสัยเหลวแหลก วันนี้เกาะแกะบุรุษนี้ วันพรุ่งนี้และเล็มบุรุษอื่น น่าเสียดายที่เผ่ารามสูรอยู่ห่างไกลไป มิเช่นนั้นข้าพเจ้าจะนำทหารไปจับตัวนาง ให้พระองค์ทอดพระเนตรดู คงสนุกสนานนัก”

ดังฮีผงกเศียรตรัสว่า

“คำ “เผ่ารามสูรอยู่ห่างไกลไป” มีความสำคัญยิ่ง พวกเรา จะอาศัยความนี้สู้รบเอาชัย อาวุธปืนของเผ่ารามสูรแม้ร้ายกาจ แต่พวกมันรอนแรมจากแดนไกลด้านกำลัง ม้าพาหนะ อาวุธปืน กระสุน ตัวยาเสบียงกรัง ไม่สามารถต่อเนื่องกัน ตอนนี้เราบัญชาคนสะสมเสบียงกรัง กระสุนตัวยาพร้อมกับจัดตั้งหน่วยเปลี่ยนม้าสิบแห่ง เพื่อสะดวกกับการลำเลียงเสบียง ทหาร มิให้ชะงักขาดหาย พร้อมกันนั้นมีคำสั่งถึงแดนมองโกลห้ามมิให้ติดต่อค้าขายกับชาวรามสูร ทั้งให้แม่ทัพลำน้ำเฮ็กเล้งกัง พอพบพานต้นเกาเหลียง ข้าวสาลีที่ชาวรามสูรปลูกขึ้นให้เผาทิ้ง หากเห็นม้าของชาวรามสูร ก็สังหารเสีย”

อุ้ยเซี่ยวป้อลิงโลดยิ่ง กล่าวว่า

“พระองค์บัญชาการเช่นนี้ นับว่าคำนวณลึกซึ้งถ่องแท้ การศึกครานี้สามารถได้ชัยครึ่งหนึ่งแล้ว”

“นั่นกลับมิแน่นัก พวกเราไม่อาจชะล่าเลินเล่อไป หากการรบพุ่งที่แคว้นเลี่ยวตัง ประสบความพ่ายแพ้พวกเราคงระส่ำระสาย พวกมันหากเสียที เพียงถอนกำลังกลับไป มิได้รับความเสียหายใด”

หยุดเล็กน้อยจึงเน้นสุรเสียงว่า

“ดังนั้นการศึกครานี้ต้องได้ชัย ไม่อาจพ่ายแพ้เด็ดขาด เจ้าหากเพลี่ยงพล้ำปราชัย เราจะนำกำลังทหารออกนอกกำแพงใหญ่ด้วยตนเอง เรื่องประการแรกคือตัดศีรษะเจ้าลงมา!”

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

“พระองค์โปรดวางพระทัย ข้าพเจ้าหากสู้รบปราชัย ศีรษะก็ถูก

ชาวรามสูรตัดทิ้ง ไม่ต้องให้พระองค์เดินทางไปตัดศีรษะ"

"เจ้าเข้าใจได้ก็ประเสริฐ การสู้รบเปี่ยมอันตราย เราเพียงต้องการให้เจ้าอย่าได้ชะล่าเลินเล่อ ตลกคึกคะนองไป"

อุ้ยเซี่ยวป้อรับอย่างนอบน้อม ดังฮีตรัสอีกว่า

"หากแม้นเพียงรบทัพจับศึก ความจริงไม่ต้องใช้เจ้าไป เพียงแต่การสู้รบกับเผ่ารามสูรครานี้ มิคิดล้มล้างพวกมัน เพียงต้องการให้ถอนกำลังไป ดังนั้นต้องใช้ทั้งพระเดชพระคุณ หากสามารถตกลงโดยสันติคืนดีกันตลอดกาล จึงเป็นความดีความชอบอันยิ่งใหญ่"

"ข้าพเจ้าพอพบพานนายทัพเผ่ารามสูร จะอัญเชิญ พระราชดำรัสของพระองค์ ถ่ายทอดบอกต่อพวกมัน ให้พวกมันนำทางไปพบพานกงจู้โซเฟีย"

ดังฮีแย้มสรวลเล็กน้อยตรัสว่า

"เราเคยศึกษาอุปนิสัยใจคอของชาวเผ่ารามสูร พวกมันชมชอบข่มเหงคนสัตย์ซื่อ เกรงกลัวคนดุร้าย ท่านหากว่ากล่าวกับพวกมันถ่ายเดียว พวกมันจะรุกล้ำเข้ามา ต้องให้พวกมันทราบความร้ายกาจเสียบ้าง"

"ข้าพเจ้าเข้าใจ พวกมันบางครั้งแสร้งเป็นหน้าแดงฉาน ชักดาบฟันมารดามัน บางคราเปลี่ยนเป็นยิ้มแย้มแจ่มใส ลูบคลำมันสักครา เฉกเช่นขงเบ้งจับกุมเบ้งเฮ็กเจ็ดครั้ง ปลดปล่อยเจ็ดครา ให้ยอมรับนับถืออย่างจริงใจ ไม่กล้าบุกรุกมาอีก"

ดังฮีพระสรวลเฮอฮะ ตรัสว่า

"นั่นก็ใช่แล้ว"

อุ้ยเซี่ยวป้อ พอเห็นรอยแย้มสรวลของพระองค์ ขบคิดแล้วเข้าใจในบัดดล กล่าวว่า

"ทั้งยังเฉกเช่นกับพระองค์ จับกุมเซี่ยวกุ่ยจื้อเจ็ดครา ให้ข้าพเจ้าทั้งสำนึกตื้นตัน ทั้งประหวั่นพรั่นพรึง นับแต่นี้มิกล้าเล่นลวดลาย และเซี่ยวกุ่ยจื้อเป็นเช่นเห้งเจีย ไม่ว่าอย่างไร ก็มิอาจกระโดดออกพ้นจากเงื้อมหัตถ์ของพระยูไล"

"อืมม์ เจ้าสูงวัยขึ้นหลายขวบปี ยิ่งมายิ่งรู้จักถ่อมตน เจ้าหากคิดกระโดดออกจากเงื้อมหัตถ์เราจริงๆ เรากลับไม่สามารถจับตัวไว้"

"ข้าพเจ้าอยู่ในเงื้อมหัตถ์ของพระองค์ ก็สุขสบายยิ่ง ไยต้องกระโดดออกไป?"

คังฮีตรัสว่า

"เรื่องของโง้วซำกุ่ย บอกไปเจ้ามีความดีความชอบมิน้อย บัดนี้เราจะบัญชาเจ้าสู้รบกับเผ่ารามสูรถล่มค่ายเงียโคกสักบนภูเขาราชัน แต่งตั้งเจ้าเป็นเจ้าพระยาราชันชั้นที่สามให้เพ้งชุน แม่ทัพเรือรักษาแม่น้ำเฮ็กเล้งกัง แม่ทัพเมืองเล้งโก้วถะประสานงานกับ เจ้าด้านวางแผนให้โซะเฮียกทู่ช่วยเหลือด้วย

ตอนแรก พวกเราจะเคลื่อนทหารราบหนึ่งหมื่น ทหารเรือ ห้าพันไป หากไม่เพียงพอสามารถขอเพิ่มเติมด้านพาหนะเสบียงกรัง ล้วนจัดเตรียมอยู่ตามรายทาง พร้อมด้วยปืนรบหนึ่งร้อยห้าสิบกระบอก ปืนถล่มกำแพงห้าสิบกระบอก"

อุ้ยเซี่ยวป้อพอฟังจบความ รีบคุกเข่าลงคำนับในพระมหากรุณาธิคุณ คังฮีตรัสว่า

"กำลังของเผ่ารามสูร ที่ประจำการอยู่บนค่ายเงียโคกสัก และแถบนีโป่วชอ มีเพียงสองพันคน พวกเราใช้กำลังทหารมากกว่าเจ็ดแปดเท่าไปจัดการ นับว่าเฉกเช่นอสนีบาตฟาดทลาย หวังว่าเจ้าอย่าได้สร้างความเสื่อมเสียหน้าแก่แผ่นดินจีนเรา"

"การศึกครานี้ เป็นข้าพเจ้าลงมือแทนพระองค์ ขอพระองค์วางพระทัยอย่างเต็มที่"

"อืมม์ เจ้ายังมีความต้องการใดอีก?"

อุ้ยเซี่ยวป้อ พลันฉุกคิดถึงลิ้มเฮงจูและอั้งเซี้ยว คราก่อนเคยนำทหารโล่หวาย ใช้เพลงดาบเรียดดินฟันขาชาวฮอลแลนด์ ซึ่งยึดครองเกาะไต้หวันจนพ่ายแพ้ ช่วงชิงเกาะไต้หวันคืนมา จึงกล่าว

"ขอเดชะ แต้โคกซวงหลังจากยอมสวามิภักดิ์เดินทางขึ้น

นครหลวงมิทราบมีผู้ร่วมทางมาหรือไม่?"

"ฟังว่ามีทหารโล่หวายจำนวนหนึ่ง"

อุ้ยเซี่ยวป้อลิงโลดยิ่ง กล่าวว่า

"ผู้ควบคุมทหารโล่หวาย ร่วมทางมากับข้าพเจ้า พวกมันเคยสู้รบกับชาวฮอลแลนด์ จัดเจนในการต่อต้านอาวุธปืน ข้าพเจ้าคิดชักนำไปปราบปรามชาวเผ่ารามสูรด้วย"

"ประเสริฐมาก บริวารดั้งเดิมของแต้เซ่งกง เคยเอาชัยชาวฮอลแลนด์ เจ้านำพาพวกมันไปปราบปรามชาวเผ่ารามสูร พวกเราจะมีโอกาสได้ชัยอีกสามส่วน เราความจริงกังวลว่า อาวุธไพ่ของชาวเผ่ารามสูรร้ายกาจยิ่ง ทหารเราจะบาดเจ็บล้มตายมากหลาย"

อุ้ยเซี่ยวป้อกราบทูลว่า

"โล่หวายของพวกมัน สามารถต้านทานกระสุนปืน จากนั้นเกลือกกลิ้งเข้าหา ใช้ดาบฟันเท้าของปีศาจต่างชาติ"

"ประเสริฐมาก ประเสริฐมาก"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวอีกว่า

"ข้าพเจ้ามีภรรยาน้อยคนหนึ่ง เคยติดตามไปเมืองรามสูร แตกฉานภาษารามสูร คิดขอพระบรมราชานุญาตจากพระองค์ ให้นางร่วมทางกับทัพทหาร"

ควรทราบว่าตามกฎระเบียบราชวงศ์เช็ง นายทหารตอนออกศึกหากนำครอบครัวร่วมทาง นับเป็นโทษทัณฑ์อุกฤษฎ์ ต้องทูลขอล่วงหน้า

คังฮีผงกพระเศียร ตรัสว่า

"ตกลง เจ้าประกอบความดีความชอบให้ดีเถอะ"

อุ้ยเซี่ยวป้อโขกศีรษะกราบบังคมทูลลา เพิ่งล่าถอยถึงหน้าประตู คังฮีพลันตรัสว่า

"ฟังว่าซือแป่เจ้าตั้งกึงน้ำ ถูกแต้โคกซวงฆ่าทิ้งใช่หรือไม่?"

อุ้ยเซี่ยวป้องงงันวูบจึงกล่าว

"ถูกแล้ว"

"แต้โคกซวงยอมสวามิภักดิ์ เรารับปากมันว่าจะรักษาทายาทตระกูลแต้สืบไป เจ้าอย่าได้สร้างความลำบากยากใจแก่มัน"

อุ้ยเซี่ยวป้อได้แต่รับคำ ตนกลับนครหลวงครานี้ความจริงคิดไปรังควานแต้โคกซวง มิคาดคังฮีทรงคาดการณ์ได้ล่วงหน้า เมื่อรับสั่งเช่นนี้หากไปเสาะหามันอีกเท่ากับฝืนพระราชโองการ ต้องคร่นคิดขึ้น

"หรือความแค้นของการประทุษร้ายซือแป๋ จะเลิกราในลักษณะนี้?"

ขณะครุ่นคิด เดินก้มศีรษะออกมา พลันได้ยินสุ้มเสียงหนึ่งดังว่า

"อุ้ยตั่วนั้ง ขอแสดงความยินดีด้วย"

อุ้ยเซี่ยวป้อรู้สึกสุ้มเสียงคุ้นหูยิ่ง เงยหน้าขึ้นกวาดมอง เห็นคนร่างสูงใหญ่ผู้หนึ่ง จับจ้องมองตนอย่างยิ้มแย้ม กลับเป็นผู้ดูแลราชองค-รักษ์ตอลัง!

ความตื่นตระหนักครานี้ใหญ่หลวงนัก ครั้งกระโน้นอุ้ยเซี่ยวป้อหลบหนีออกจากวัง สังหารตอลังเสียชีวิตในมีดเดียว หรือวิญญาณมันปรากฏขึ้นทวงถามชีวิต?

พริบตานั้นแตกตื่นจนร่างสั่นระริก คิดหันกายหลบหนี ทั้งคิดคุกเข่าลงขอชีวิต แต่สองเท้าคล้ายถูกตรึงติดกับพื้น มิอาจเคลื่อนไหวแม้สักครึ่งก้าว ร่างท่อนล่างปวดหนักทั้งหน้าหลัง อุจจาระปัสสาวะแทบเรี่ยราดออกมา

แลเห็นตอลังสาวเท้าเข้าใกล้ ยึดกุมมืออุ้ยเซี่ยวป้อไว้ กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"น้องเราไม่พบพานหลายปี ผู้พี่คิดถึงท่านนัก ฟังว่าท่านตกปลาให้กับพระองค์บนเกาะกินรวบ ได้เลื่อนยศตลอดเวลา สร้างความปีติยินดีแก่เรานัก"

อุ้ยเซี่ยวป้อรู้สึกมือของมันอบอุ่นยิ่ง แสงอาทิตย์สาดส่องต้องทางระเบียง ข้างกายมันก็มีเงาทอดขวางไม่คล้ายเป็นวิญญาณภูตผี ความประหวั่นพรั่นพรึงค่อยผ่อนคลาย พึมพำว่า

"ถูกแล้ว"

ขณะว่ากล่าว กริ่งเกรงมันคำนึงถึงความแค้นเก่าก่อน คิดทวงถามบัญชี เพียงแต่มีดสั้นนั้นทิ่มแทงถูกขั้วหัวใจมันชัดๆ ไฉนไม่เสียชีวิต?

ได้ยินตอลังกล่าวอีกว่า

"วันนั้นตอนอยู่ในห้องหับของท่าน ผู้พี่ถูกประทุษร้าย ดีที่น้องเราขับไล่ศัตรูบุกรุกไป เราจึงรักษาชีวิตไว้ได้ เรื่องนี้มิได้ขอบคุณท่านด้วยตนเอง แต่ท่านกลับไหว้วานซีลั้งส่งของขวัญมา ช่างไม่กล้ารับจริงๆ"

อุ้ยเซี่ยวป้อเห็นสีหน้ามันเปี่ยมแววจริงจัง ย่อมมิใช่วาจาเป็นนัยกลับจึงครุ่นคิดขึ้น

"มันเป็นผู้ดูแลราชองครักษ์ นับเป็นคนสนิทของฮ่องเต้ ซีลั้งย่อมต้องส่งของขวัญแก่มัน คาดว่ามันถามถึงเรา ซีลั้งจึงบอกว่า ในของขวัญมีอยู่ส่วนหนึ่งเป็นเรากำนัลให้ ผู้อื่นจะได้เห็นแก่หน้าเรา ไม่สร้างความลำบากยากใจแก่มัน เพียงแต่ไฉนบอกว่า เราขับไล่ศัตรูบุกรุกไป? เรื่องนี้กลับมิทราบชัด"

ตอลังเห็นใบหน้าอุ้ยเซี่ยวป้อซีดขาวอมเขียว จิตใจไม่อยู่กับเนื้อกับตัว เข้าใจว่าอุ้ยเซี่ยวป้อถูกคังฮีตำหนิ จึงปลอบประโลมว่า

"ฮ่องเต้ระหว่างนี้ บางครั้งพระทัยหงุดหงิด คาดว่าสืบเนื่องจากเผ่ารามสูรข่มเหงคนไป น้องเรามิต้องจดจำใส่ใจ รอสักครู่พวกเราจะรับประทานให้สมใจ สนทนาปราศรัยกัน"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

"ฮ่องเต้ทรงมีพระมหากรุณาธิคุณล้นเกล้า เมื่อครู่ยังทรงเลื่อนยศข้าพเจ้า ผู้น้องสำนึกตื้นตันยิ่ง มิทราบจะทดแทนพระคุณอย่างไร"

"ขอแสดงความยินดีด้วย น้องเราปฏิบัติงานยอดเยี่ยม สามารถแบ่งเบาความกังวลของพระองค์ย่อมได้เลื่อนยศเพิ่มศักดิ์"

อุ้ยเซี่ยวป้อสังเกตจากสีหน้าและน้ำเสียงมัน ทั้งสนิทสนมและนับถือเลื่อมใสต่อตน ทราบว่ามันเป็นลูกผู้ชายเปิดเผยหมดจด ไม่รู้จักเสแสร้ง ค่อยคลายใจลง กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ตอตั่วกอ ท่านโปรดรอสักครู่ ผู้น้องปวดปัสสาวะ พระองค์รับสั่ง

ต่อข้าพเจ้าเป็นเวลานานอดกลั้นถึงตอนนี้ มิอาจกลั้นสืบต่อจริงๆ"

ตอลังหัวร่อฮาฮา ทราบว่าคังฮีโปรดปรานอุ้ยเซี่ยวป้อย่อมปฏิสันถารเนิ่นนานเป็นพิเศษ ดังนั้นกุมมืออุ้ยเซี่ยวป้อ ส่งถึงหน้าห้องส้วมรอคอยอยู่หน้าประตู

ครากอนอุ้ยเซียวป้อยามอับจนปัญญา จึงปลิดชีวิตตอลัง หวนนึกถึงปกติมันดีต่อตนมิน้อย รู้สึกเสียใจยิ่ง คิดมิถึงตอลังกลับไม่เสียชีวิตทั้งไม่โทษว่าตำหนิตน ปัสสาวะครานี้จึงปล่อยอย่างชื่นฉ่ำเป็นพิเศษพอออกจากห้องส้วม ก็เลียบเคียงถามถึงเหตุการณ์ในคืนนั้น

ตอลังกล่าวว่า

"ตอนนั้นเราพอฟื้นคืนสติมา ก็นอนทอดกายอยู่บนเตียงสามวันสี่คืน แพทย์หลวงแซ่กวนบอกว่าดีที่หัวใจของเราเอนเอียง มีดของศัตรูเพียงทำร้ายถูกปอด ไม่ทำร้ายถึงหัวใจ มันบอกว่าคนหัวใจเอนเอียงเยี่ยงเรานี้ในหมื่นคนมีเพียงคนเดียว"

อุ้ยเซี่ยวป้อเพิ่งเข้าใจในบัดดล กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ข้าพเจ้าเข้าใจว่าตอตั่วกอเป็นบุคคลใจเที่ยงตรง มิคาดเป็นคนใจเอนเอียง เพียงมิทราบตอตั่วกอรักใคร่ภรรยาน้อยเป็นพิเศษ หรือมีใจลำเอียงต่อบุตรชาย?"

ตอลังงงงันวูบ จากนั้นหัวร่อออกมากล่าวว่า

"น้องเราไม่ถามถึง เรากลับมิทันฉุกคิด เรารักเอ็นดูภรรยาน้อยคนที่แปดเป็นพิเศษ คาดว่าสืบเนื่องจากหัวใจลำเอียง นั่นเอง"

ทั้งสองหัวร่อชั่วขณะ อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

"ศัตรูบุกรุกนั้นฝีมือสูงเยี่ยมยิ่ง มันประทุษร้ายตั่วกอ ก่อนหน้านั้นผู้น้องกลับไม่รู้สึกสำนึกแม้แต่น้อย"

ตอลังผงกศีรษะเห็นพ้อง ลดสุ้มเสียงแผ่วเบาลง กล่าวว่า

"ตอนนั้น ประจวบกับเกี่ยงเล้งกงจู้แวะมาเยี่ยมเยียนน้องเรา เราหลังจากพักรักษาตัวสามเดือนค่อยทุเลา ฮ่องเต้ทรงรับสั่งว่า เป็นน้องเราทะยานเข้าช่วยชีวิตเรา ปลิดชีวิตศัตรูกับมือ สำหรับรายละเอียดน้องเรามิ

ต้องเอ่ยอ้างถึง สรุปแล้ว ผู้พี่ขอน้อมรับพระคุณของท่าน"

ในยุคสมัยคังฮี หนังหน้าอุ้ยเซี่ยวป้อ นับว่าจัดอยู่อันดับหนึ่ง พอฟังวาจาประดานี้ ยังอดหน้าแดงวูบมิได้ เพิ่งทราบว่าฮ่องเต้ทรงช่วยปกปิดให้กับตน

หนึ่งนั้นเป็นรับสั่งของฮ่องเต้ ตอลังย่อมเชื่อถือสนิทใจ สองเรื่องราวมีส่วนสัมพันธ์กับความเคลื่อนไหวของเกี่ยงเล้งกงจู้ คนภายในวังย่อมทราบว่า เรื่องนี้ยิ่งถามไถ่น้องยิ่งประเสริฐ ไม่เช่นนั้นคิดปั้นเรื่องราวขึ้นเกรงว่าต้องเปลืองสมองนัก

อุ้ยเซี่ยวป้อละอายแก่ใจ รู้สึกสมควรทดแทนบุคคลสัตย์ซื่อถือมั่นเช่นนี้สักครา พลันฉุกคิดถึงเรื่องหนึ่ง ครุ่นคิดขึ้น

"เราไยไม่มอบหมายเรื่องนี้แก่ตอลัง ต่อให้ฮ่องเต้ทรงทราบ ก็มิอาจระบุว่าเราฝืนพระบรมราชโองการ"

ดังนั้นถามอย่างยิ้มแย้ม

"ตอตั่วกอ แต้โคกซวงหลังจากสวามิภักดิ์ มีความเป็นอยู่ในนครหลวงอย่างไร?"

"ฮ่องเต้ทรงกรุณามันมิน้อย แต่งตั้งเป็นเจ้าพระยาชั้นที่หนึ่ง เด็กน้อยนี้พึ่งพาบารมีของบรรพบุรุษกลับมียศศักดิ์สูงกว่าน้องเรา"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

"คราก่อนพวกเราเล่นละครปรับปรำว่ามันติดค้างเหล่าราชองครักษ์หนึ่งหมื่นตำลึง สุดท้ายผู้น้องชำระแทน ตอตั่วกอยังจดจำเรื่องนี้ได้หรือไม่?"

"ฮา ฮา ย่อมจดจำได้ ภายหลังโกวเนี้ยนางนั้นเป็นอย่างไร หากยังอยู่ร่วมกับแต้โคกซวง พวกเราจะช่วงชิงนางกลับมา"

อุ้ยเซี่ยวป้อยิ้มพลางกล่าวว่า

"โกวเนี้ยนางนั้นเป็นภรรยาของข้าพเจ้า แต่แรกทั้งยังกำเนิดบุตรชายออกมาคนหนึ่ง"

"ขอแสดงความยินดีด้วย มิเช่นนั้นไม่แยแสสนใจว่า แต้โคกซวงเป็นเจ้าพระยาอันใด พวกเราจะบุกรุกไป ยศศักดิ์ของมันไร้อิทธิพลอำนาจ

คาดว่ามันกระทั่งลมยังมิกล้าผายมากความ”

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

“พวกเราก็ไม่จำเป็นต้องข่มเหงมัน เพียงแต่ฆ่าคนชดใช้ชีวิตติดหนี้ชำระเงินทอง มาตรว่ามันเป็นเจ้าพระยาชั้นที่หนึ่ง ก็มิอาจบ่ายเบี่ยงชำระหนี้”

“ใช่แล้ว คราก่อนมันติดค้างน้องเราหนึ่งหมื่นตำลึง มีราช-องครักษ์เป็นพยานมิน้อย พวกเราจะไปทวงถามหนี้สินในบัดดล”

อุ้ยเซี่ยวป้อยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

“เพียงหนึ่งหมื่นตำลึง ยังเป็นเรื่องเล็กน้อยภายหลังมันยังหยิบยืมจากข้าพเจ้าอีกหลายครา มีหลักฐานค้างชำระอยู่ในมือเรา ผู้น้องจะนำหนังสือค้างหนี้สินมาส่งให้ สำหรับเงินจำนวนนี้ผู้น้องเองหาต้องการไม่”

“นั่นจะได้อย่างไร ผู้พี่จะนำราชองครักษ์ไปทวงถาม ต่อให้มันมีขวัญกล้าเทียมฟ้า ก็มิกล้าไม่ชำระ รับรองต้องนำมามอบแก่ท่านจนครบจำนวน”

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

“หนี้สินรายนี้ค่อนข้างมากมาย ครั้งกระโน้นแต้โคกซวง ร่ำสุรา เที่ยวนารี จับจ่ายใช้สอยเงินทองอย่างฟุ่มเฟือย ให้มันชำระในคราเดียวเกรงว่าไม่ง่ายดายนัก เยี่ยงนี้เถอะ ตั๋วกอนำคนไปทวงถาม มันหากไม่สามารถชำระ ก็ให้เขียนหนังสือค้างหนี้สินเป็นหลายฉบับ เจ้าหนี้ล้วนเขียนชื่อของเหล่าราชองครักษ์ฉบับละหนึ่งพันหรือ สองพันตำลึง ราชองครักษ์ใดทวงได้ ก็นับเป็นของคนผู้นั้น”

ตอล้งรีบกล่าวว่า

“ไม่ได้ ไม่ได้ เหล่าราชองครักษ์ล้วนเป็นบริวารดั้งเดิมของท่าน ช่วยทวงถามหนี้สินให้กับนายเหนือ ไหนเลยรับบำเหน็จรางวัลได้”

“หลายปีมานี้ ผู้น้องได้เลื่อนยศเพิ่มศักดิ์ตลอดเวลา แต่มิได้ให้ประโยชน์ใดแก่พี่น้องทั้งหลาย เงินหลายร้อยหมื่นตำลึงนี้ ให้เหล่าราชองครักษ์แบ่งปันกันเองเถอะ”

ตอล้งใจหายวาบ โพล่งว่า

"อะไร หลาย...หลายร้อยหมื่นตำลึง?"

"ความจริงข้าพเจ้ามิได้หยิบยืมแก่แต้โคกซวงมากมายปานนี้ แต่ในจำนวนนี้มีทั้งหนี้พนัน บวกกับดอกเบี้ยทบต้น จึงเพิ่มมากขึ้น เงินจำนวนนี้ ตอตั๋วกอก็แบ่งไปสักหลายส่วน"

ตอล้งยังไม่เชื่อถือ กล่าวว่า

"เงินหลายร้อยหมื่นตำลึง...นี่...ออกจะมากมายไปแล้ว"

"เพราะเหตุนี้ ข้าพเจ้าจึงให้แต้โคกซวงเขียนหนังสือค้างหนี้สินเป็นหลายฉบับ เพื่อสะดวกกับการทวงถาม"

ลดสุ้มเสียงแผ่วเบาลง เอ่ยสืบต่อ

"เรื่องนี้อย่าได้พาดพิงถึงข้าพเจ้า ให้ยึดถือเป็นแต้โคกซวงติดค้างราชองครักษ์ คนละหนึ่งพันสองพันตำลึงก็แล้วกัน"

ตอล้งรับคำ ในใจลอบตกลงใจว่า หากทวงถามหนี้สินนี้มา จะชดใช้คืนแก่อุ้ยเซี่ยวป้อครึ่งหนึ่ง อุ้ยเซี่ยวป้อแม้ใจกว้างมือเติบ แต่ย่อมมิอาจให้ขาดทุนทั้งต้นทุน

อุ้ยเซี่ยวป้อพอออกจากวัง จิตใจลิงโลดยิ่ง หวนนึกถึง ตอล้งพอนำราชองครักษ์อันดุร้ายไปทวงถามหนี้สิน แต้โคกซวงคงต้องปวดเศียรเวียนเกล้าแล้ว มาตรว่าคังฮีรับสั่งมิให้ตนล้างแค้นแทนซือแป่ แต่เมื่อขูดรีดเช่นนี้อย่างน้อยคงรีดเค้นมรดกประจำตระกูลแต้มาครึ่งหนึ่ง และแต้โคกซวงคงเฉกเช่นคนไบ้อมบรเพ็ด ไม่กล้าป่าวประกาศออกไป

พอออกจากประตูวัง คังชิงอ้วง โซะเฮียกทู้ เม้งจูเหล่าขุนนางชาวฮั่นและแมนจู ล้วนยืนรอคอยอยู่ พากันเข้ามาแสดงความยินดี ห้อมล้อมไปยังตรอกตั้งบ่อยี้ชั่วครู่ให้หลังมาถึงหน้าตรอก เห็นปลูกสร้างตึกโอ่อ่าหลังหนึ่ง ใหญ่โตโอฬารกว่าตึกยศพระหลังก่อนหลายเท่าตัว ป้ายขวางเหนือประตูกลับเว้งว่างเปล่าปราศจากอักษรแม้สักตัวเดียว

อุ้ยเซี่ยวป้องงงันวูบ คังชิงอ้วงกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"น้องแซ่อุ้ยเมื่อปีที่ตึกยศพระของท่านเกิดเพลิงไหม้ ท่านไม่อยู่ใน

นครหลวง ตัวตึกจึงถูกเผาผลาญเป็นเถ้าถ่าน ฮ่องเต้พอทรงทราบก็บัญชาผู้พี่ก่อสร้างตึกให้กับท่านอีกหลังหนึ่ง ในพระบรมราชโองการไปยังตรอกตั้งบ่อยี้ ชั่วครู่ให้หลังมาถึงหน้าตรอก เห็นปลูกสร้างตึกโอ่อ่ามิได้กำหนดให้ใช้เงินจำนวนเท่าใด เพียงบอกว่าค่าใช้จ่ายทั้งหมด ให้เบิกจากท้องพระคลัง ผู้พี่จึงจัดสร้างอย่างโอ่อ่าโอฬาร น้องเราลองเข้าไปชมดูว่าสบอารมณ์หรือไม่"

อุ้ยเซี่ยวป้อรีบกล่าวคำขอบพระคุณ สาวเท้าเข้าประตูไป เห็นจัดตกแต่งอย่างสวยงาม หาเป็นรองคฤหาสน์ของคังชิงอ้วงไม่

คังชิงอ้วงกล่าวอีกว่า

"ตึกหลังนี้ก่อสร้างเสร็จเป็นเวลานาน รอให้น้องเราเข้ามาพักพำนักเพียงมิทราบพระองค์ทรงแต่งตั้งยศใดแก่ท่าน ป้ายขวางเหนือประตูตึกจึงทิ้งว่างไว้ บัดนี้ขอให้บัณฑิตแซ่ลี้สะบัดพู่กัน เขียนคำ "ตึกเจ้าพระยาราชัน" เถอะ

บัณฑิตแซ่ลี้เรียกว่าลี้จิ้น เป็นบัณฑิตซึ่งพระองค์ทรงแต่งตั้ง มีความรู้เชิงอักษรศาสตร์สูงสุด ยามนั้นใช้พู่กันเขียนคำ "เต็กเตี้ยกงฮู้" (ตึกเจ้าพระยาราชัน) คนรับใช้รับไป สั่งช่างเอกหล่อหลอมอักษรทองตามแบบอย่าง เพื่อประดับบนป้ายขวาง

ค่ำคืนนั้น ภายในตึกเจ้าพระยาราชันจัดโต๊ะเลี้ยงรับรองขุนนางฝ่ายบุ๋นและบู๊ ที่รุดมาแสดงความยินดี แต้โคกซวง กระบี่ไร้โลหิตก็ส่งของขวัญมา แต่มิได้มาอวยพรด้วยตนเอง

หลังจากส่งแขกเหรื่อไป อุ้ยเซี่ยวป้อก็เปิดงานเลี้ยงส่วนตัว ภรรยาทั้งเจ็ดทยอยคารวะสุราแสดงความยินดี ระหว่างดื่มกิน อุ้ยเซี่ยวป้อบอกว่าจะนำซังยี้ออกเดินทางขึ้นเหนือ ภรรยาอีกหกคนล้วนอาลัยอาวรณ์ บอกว่าอุ้ยเซี่ยวป้อจิตใจลำเอียงไป

อุ้ยเซี่ยวป้อได้แต่โป้ปดว่า ฮ่องเต้ทรงทราบว่าซังยี้เคย เดินทางไปเมืองรามสูร รู้จักภาษารามสูร ดังนั้นบัญชานางร่วมขบวน ปฏิบัติหน้าที่ให้กับแผ่นดิน ภรรยาทั้งหกได้แต่คล้อยตาม ดีที่ซังยี้นิสัยอ่อนโยน สำรวมสนิทสนมกับสตรีทั้งหก ทั้งหมดก็ไม่อิจฉาริษยานาง

มีแต่เกี่ยงเล้งกงจู้ หวนนึกถึงตนมีศักดิ์ศรีสูงสุดกลับสู้หญิงรับใช้นางหนึ่งไม่ได้ ต้องลอบขุ่นเคืองใจ แต่ปกติสตรีทั้งเจ็ดหากทุ่มเถียงกันอีกนางหนึ่งต้องผนึกกำลังกัน จัดการเกี่ยงเล้งกงจู้ หลายปีมานี้เกี่ยงเล้งกงจู้สงบจิตระงับใจ มิกล้าอาละวาดโดยพลการ

วันรุ่งขึ้น อุ้ยเซี่ยวป้อสั่งซังยี้นำหนังสือค้างหนี้สินที่แต้โคกซวงเขียนบนเกาะกินรวบมา เชื้อเชิญตอลังมาส่งมอบให้

ตอลังลิงโลดยิ่ง กล่าวว่า

“เมื่อมีหนังสือค้างหนี้สินเช่นนี้กับมือ แต้โคกซวงหากบังอาจบ่ายเบี่ยงไม่ชำระ พวกเราเหล่าราชองครักษ์ จะไม่ขอคลุกคลีในนครหลวงอีก”

บทที่ 46

จอมลวดลายออกศึก

หลายวันให้หลัง ดังฮีเบิกตัวอุ้ยเซี่ยวป๊อเข้าวังตลอดเวลา ทรงมอบแผนที่ขนาดใหญ่ให้แผ่นหนึ่ง รับสั่งว่าสมควรเคลื่อนทหารอย่างไร ประสานงานเช่นใด ล้อมค่ายด้วยวิธีใดพร้อมกับใช้ดินสอชาดกำกับอยู่บนแผนที่

อุ้ยเซี่ยวป๊อกล่าวว่า

"การศึกครานี้ เท่ากับเป็นพระองค์ยกทัพด้วยองค์เอง ข้าพเจ้าจะปฏิบัติตามพระราชประสงค์ทุกประการมิเช่นนั้นต่อให้ได้ชัย พระองค์ก็ไม่สบพระราชหฤทัย"

ดังฮีผงกพระเศียรรับ วาจาอุ้ยเซี่ยวป๊อประดานี้สบพระทัยพระองค์พอดี พระองค์ทรงเรียนรู้วิชาฝีมือ แต่ไม่มีวโรกาสสำแดงได้แต่ประลองกับอุ้ยเซี่ยวป๊อ หลังจากนั้นทรงบัญชาอุ้ยเซี่ยวป๊อ ออกปฏิบัติงานไม่หยุดยั้ง ส่วนลึกของพระทัย ทรงยึดถืออุ้ยเซี่ยวป๊อ เป็นตัวแทนของพระองค์

อุ้ยเซี่ยวป๊ออายุเยาว์กว่าพระองค์ มิว่าพลังฝีมือ สติปัญญาความรู้ความสามารถล้วนไม่อาจทัดเทียมกับพระองค์ อุ้ยเซี่ยวป๊อเมื่อ

หน่วยทหารโล่เถาวัลย์ของแมนจูเกลือกกลิ้งไปตามพื้นดิน ฟาดฟันดาบใส่ชาวเผ่าราม

สามารถปฏิบัติงานได้สำเร็จพระองค์ย่อมกระทำได้อย่างเหลือเฟือ ภายหลังโง้วซำกุ่ยก่อการกบฏ รบพุ่งเป็นเวลาหลายปี ดังฮีแม้ไม่ยกทัพออกปราบปรามด้วยองค์เอง แต่ทรงตรัสถามผลการสู้รบทุกครั้งอย่างละเอียดศึกษาแผนยุทธศาสตร์ได้

บัดนี้ประกาศรบกับเผ่าราม ทรงวางแผนอย่างละเอียดรอบคอบไม่ทันยกทัพทหารออก ก็คำนวณแน่ว่า การประจัญบานครานี้ต้องได้ชัยเปรียบกับตอนรับมือโง้วซำกุ่ย ซึ่งปราศจากความเชื่อมั่น ย่อมผิดแผกอย่างใหญ่หลวง

ครั้นแล้วโหรหลวงเลือกวันมงคล ดังฮีทรงประกอบพิธีนอกประตูโหงวมึ้ง ขุนนางอำมาตย์ล้วนเข้าร่วมโดยพร้อมเพรียง ดังฮีเมื่อเสด็จมาถึงประทับนั่งเรียบร้อย แม่ทัพใหญ่ยศเจ้าพระยาราชันอุ้ยเซี่ยวป๊อ นำนายทหารร่วมรบเพ้งชุน สักปู่ยื้อ ฮ่ออิ๋ว ลิ้มเฮงจูรวมทั้งที่ปรึกษาฝ่ายบุ๋นโซะเฮียกทู้ออกจากกลุ่ม คุกเข่าลงถวายบังคม

ขุนนางวังใน ถ่ายทอดมอบตราประจำตำแหน่งแม่ทัพ เสื้อผ้าพาหนะดาบ เกาทัณฑ์พระราชทานให้ดังฮีบัญชาแม่ทัพใหญ่ถึงหน้าพระพักตร์ชี้แนะแผนการสู้รบ พระราชทานสุรา มงคลชัยให้

แม่ทัพใหญ่คุกเข่าลงดื่มหมดสิ้น จากนั้นนายทัพนายกอง ต่างๆทยอยเข้ามา พระองค์ทรงบัญชาราชองครักษ์พระราชทานสุราแทนและรับสั่งขุนนางอำมาตย์คารวะสุราแก่เหล่าทหาร นายทหาร ล้วนกราบบังคมในพระมหากรุณาธิคุณ

ครั้นแล้ว เคลื่อนกำลังทหารออกเดินทาง ดังฮีเสด็จตามส่งออกจากประตูโหงวมึ้ง แม่ทัพใหญ่และเหล่าทหารคุกเข่าลง ขอให้เสด็จกลับ จากนั้นจึงบ่ายโฉมขึ้นเหนือ

นับแต่อุ้ยเซี่ยวป๊อทำงานให้กับพระองค์ ไม่เคยโอ่อ่าภาคภูมิ เช่นนี้มาก่อน ย่อมลิงโลดลำพองสุดเปรียบปาน เพียงแต่ทราบดีว่า ภารกิจครั้งนี้ใหญ่หลวงนักกลับมิกล้าเปิดบ่อนพนันในกองทัพ ระหว่างทางไร้เรื่องราวกระทำ ก็เชื้อเชิญนายทัพหลายคน มาทอดลูกเต๋าดื่มสุราเท่านั้น

วันนี้กำลังทหารออกจากด่านซัวไฮ้กวน ย่างเข้าแควัน เลี่ยวตัง ครั้ง

กระโน้นอุ้ยเซี่ยวป้อกับซังยี้หลบหนีประมุขนิกายเทพมังกรถึงที่นี้ ล่ากวางเป็นอาหาร คอยหลบๆ ซ่อนๆ ทุลักทุเล ยิ่ง ไหนเลยโอ่อ่าภูมิฐานเช่นวันนี้?

ทั้งหมดขึ้นเหนือไปทุกขณะ วันนี้ห่างจากค่ายเงียโคกสักร้อยกว่าลี้ ทหารกองหน้าฮ่ออิ๋วรดมารายงานว่า ได้รับแจ้งจากชาวพื้นเมืองว่า ชาวเผ่ารามสูรมักออกรังควานราษฎร ทุกๆ สิบกว่าวันจะออกปล้นชิงฉุดคร่าเผาผลาญบ้านช่องคราหนึ่งอีก หลายวันให้หลังจะออกอาละวาดอีกครา

อุ้ยเซี่ยวป้อปฏิบัติตามแผนการคังฮี สั่งกองทหารหยุดยั้ง ก่อกระโจมตั้งค่าย ให้ฮ่ออิ๋วนำกำลังสองร้อยคนแยกย้ายซุ่มซ่อน อยู่นอกค่ายเงียโคกสัก ห่างประมาณสามสิบลี้ หากแม้นเผ่ารามสูรยกกำลังออกมาเป็นขบวนใหญ่ก็ซุ่มซ่อนอย่าได้เคลื่อนไหว หากพบกำลังกองน้อยให้ฆ่าทิ้งหรือจับกุมไว้ ไม่อาจปล่อยให้หลบหนีกลับค่ายแม้สักคนเดียว

ฮ่ออิ๋วรับคำสั่งนำทหารไปผ่านไปหลายวัน ยามเที่ยงของวันนี้ได้ยินเสียงปืนดังจากที่ไกลตาอย่างเลือนราง เนิ่นนานยังไม่ชะงักขาดหาย คาดว่าทหารกองหน้าปะทะกับชาวเผ่ารามสูรแล้ว

รอถึงยามพลบค่ำ ฮ่ออิ๋วใช้คนมารายงานว่าสังหารชาวเผ่ารามสูรได้แปดสิบห้าคน จับกุมตัวได้สิบสองคน ประมาณ ยามสอง (สี่ทุ่ม) ทหารกองหน้าก็ควบคุมตัวเชลยทั้งสิบสองคนมาถึง อุ้ยเซี่ยวป้อทำการสอบสวนด้วยตัวเอง

ชาวเผ่ารามสูร พอฟังอุ้ยเซี่ยวป้อสามารถกล่าวภาษารามสูรสร้างความตื่นเต้นตระหนกยิ่ง แต่ทกผัคนล้วนดื้อรั้นแข็งกร้าว บอกว่าทหารแมนจูใช้พวกมากเข้าเอาชัย แม้ได้ชัยก็ไร้เกียรติ

อุ้ยเซี่ยวป้อโทสะประดัง เรียกชาวเผ่ารามสูรเข้ามาสองคน ล้วงลูกเต๋า จากอกเสื้อ กล่าวว่า

"พวกท่านทั้งสองทอดลูกเต๋า"

ทางต่างประเทศก็มีการละเล่นทอดลูกเต๋า ลูกเต๋าที่ขุดได้จากสุสานโบราณเมืองอียิปต์ มีลักษณะเฉกเช่นกับลูกเต๋าแผ่นดินจีน ชาวเผ่ารามสูรทั้งสองหันมามองหน้ากัน มิทราบแม่ทัพหนุ่มแห่งแมนจูผู้นี้คิดเล่น

ลวดลายใด ดังนั้นทอดลูกเต๋าทั้งสองลูกตามคำสั่ง คนหนึ่งทอดได้เจ็ดแต้ม อีกผู้หนึ่งทอดได้ห้าแต้ม

อุ้ยเซี่ยวป้อชี้มือไปยังชาวเผ่ารามสูรที่ทอดได้ห้าแต้ม กล่าวว่า

"ท่านแพ้แล้ว ซี้มั่งกี"

ในภาษารามสูร คำ "ซี้มั่งกี" แปลว่าตาย ยามนั้นเหลียวหน้าไปกล่าวกับทหารคนสนิทว่า

"ฉุดลากออกไปฆ่าทิ้ง!"

ทหารคนสนิทสี่คนคร่ากุมตัวชาวเผ่ารามสูรนั้นถึงหน้ากระโจมตัดศีรษะในดาบเดียว ชาวเผ่ารามสูรอีกสิบเอ็ดคนพอเห็นเช่นนั้น ล้วนหน้าแปรเปลี่ยนอย่างรุนแรง

อุ้ยเซี่ยวป้อชี้มือไปยังชาวเผ่ารามสูร อีกสองคนสั่งว่า

"พวกท่านทั้งสองเข้ามาทอดลูกเต๋า

ชาวเผ่ารามสรทั้งสองไหนเลยยินยอมทอดลูกเต๋าอีก? กล่าวราวกับนัดแนะกันไว้

"เราไม่ทอด"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวคำประเสริฐ สั่งทหารคนสนิทว่า

"ฉุดลากออกไปฆ่าทิ้งทั้งสองคน!"

เพียงชั่วพริบตาหน้ากระโจมก็เพิ่มซากศพชาวเผ่ารามสูร อีกสองคน

อุ้ยเซี่ยวป้อ ชี้มือไปที่ชาวเผ่ารามสูรอีกสองคนกล่าวว่า

"พวกท่านเข้ามาทอดลูกเต๋า"

ชาวเผ่ารามสรทราบว่าหากไม่ทอดลูกเต๋า ต้องถูกประหารในบัดดล ทอดลูกเต๋าตาหนึ่ง ยังมีโอกาสรอดชีวิตครึ่งหนึ่ง หนึ่งในสองยื่นมือสั่นระริกหยิบฉวยลูกเต๋าตระเตรียมทอดลงชาวเผ่ารามสูรอีกคนหนึ่งตะปบช่วงชิงลูกเต๋าไป กล่าวกับอุ้ยเซี่ยวป้อว่า

"เราขอทอดกับท่าน"

สำเนียงเสียงกล่าว สีหน้าท่าทียโสเขื่องโขยิ่ง

อุ้ยเซี่ยวป้อหัวร่อพลางกล่าว

"ประเสริฐ ท่านกลับกล้าท้าทายข้าพเจ้า ท่านทอดก่อน"

คนผู้นั้นสะบัดมือทอดลูกเต๋าลง ออกได้เจ็ดแต้ม อุ้ยเซี่ยวป๊อกวาดรวบลูกเต๋าทอดลง ปรากฏออกสิบแต้ม จึงกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"เป็นอย่างไร?"

ชาวเผ่ารามสูรนั้นหน้าซีดเผือดลง กล่าวว่า

"เราโชคไม่ดี ไม่มีวาจาจะกล่าว"

อุ้ยเซี่ยวป๊อถามว่า

"ท่านมายังแผ่นดินเรา สังหารชาวจีนไปเท่าใด?"

"เราจำไม่ได้ อย่างน้อยก็สิบเจ็ดสิบแปดคน ท่านฆ่าเราเถอะ จะอย่างไรเราหาเสียเปรียบไม่"

อุ้ยเซี่ยวป๊อสั่งทหารคนสนิท ฉุดลากมันออกไปฆ่าทิ้ง ชี้มือไปยังชาวเผ่ารามสูรอีกคนหนึ่ง กล่าวว่า

"ท่านเข้ามาทอดบ้าง"

ชาวเผ่ารามสูรนั้นยื่นมือขวากวาดรวบลูกเต๋า ข้อมือสั่นระริกฟันในปากกระทบกันดังกึกกัก ลูกเต๋าทั้งสองลูกทยอยกลิ้งตกลงบนโต๊ะ กลับออกได้สิบเอ็ดแต้ม มีทางชนะค่อนข้างสูงกว่า

อุ้ยเซี่ยวป๊อคิดใช้วิธีคดโกง ทอดให้ได้สิบสองแต้ม มิคาดเหินห่างจากการฝึกซ้อม ฝีมือไม่เที่ยงตรง แทนที่จะหงายออกแต้มหกทั้งสองลูก กลับตลบกลับแปรเปลี่ยนเป็นสองแต้ม

อุ้ยเซี่ยวป๊องงงันวูบ จากนั้นหัวร่อฮาฮา ร้องว่า

"ข้าพเจ้าชนะ!"

ชาวเผ่ารามสูรนั้นรีบกล่าวว่า

"เราทอดได้สิบเอ็ดแต้ม ท่านได้เพียงสองแต้ม ไหนเลยนับท่านชนะ?"

"คราครั้งนี้คนทอดได้แต้มน้อยชนะ ทอดได้แต้มมากพ่ายแพ้"

ชาวเผ่ารามสูรนั้นไม่ยินยอมพร้อมใจ ทุ่มเถียงว่า

"คนทอดได้แต้มมากย่อมชนะ ชาวเผ่ารามสูรยึดกฎข้อนี้ตลอดมา"

อุ้ยเซี่ยวป๊อหน้าเคร่งเครียดเย็นชาลง กล่าวว่า

"ที่นี้เป็นแผ่นดินจีน หรือเมืองรามสูร?"

"เป็น...เป็นแผ่นดินจีน"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

“เมื่อเป็นแผ่นดินจีน ย่อมต้องปฏิบัติตามกฎของจีน ผู้ใดเรียกท่านมายังแผ่นดินจีน ท่านต้องซี้มั้งกี”

เหลียวหน้ามาสั่งทหารคนสนิทว่า

“ฉุดลากออกไปฆ่าทิ้ง”

จากนั้นเรียกชาวเผ่ารามสูรมาอีกคนหนึ่ง ชาวเผ่ารามสูรนั้นกลับละเอียดรอบคอบยิ่ง ถามว่า

“ตามกฎของจีน คราครั้งนี้ทอดได้แต้มใหญ่ชนะหรือทอดได้แต้มเล็กชนะ?”

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวโดยไม่ขบคิด

“ชาวจีนหากทอดได้แต้มใหญ่ นับว่าแต้มใหญ่ชนะ ชาวจีน หากออกแต้มน้อย นับว่าแต้มน้อยชนะ!”

“ท่านดื้อรั้นยิ่ง หามีเหตผลไม่”

“ชาวเผ่ารามสูรท่านบุกรุกมาฆ่าคนปล้นชิง ที่แท้ชาวเผ่ารามสูรดื้อรั้นไร้เหตุผล หรือชาวจีนดื้อรั้นกันแน่?”

ชาวเผ่ารามสูรนั้นนิ่งเงียบงันไป อุ้ยเซี่ยวป้อเร่งรัดไป

“รีบทอดเถอะ”

“จะอย่างไรเราพ่ายแพ้แน่นอน ยังทอดอันใด?”

อุ้ยเซี่ยวป้อร่ำร้องว่า

“ไม่ทอดลูกเต๋า ซี้มั้งกี”

ชาวเผ่ารามสูรนั้นจึงถูกตัดศีรษะเป็นบุคคลที่หก

อุ้ยเซี่ยวป้อเรียกชาวเผ่ารามสูรมาอีกคนหนึ่ง ชาวเผ่ารามสูรนั้นร่างบึกบึกสูงใหญ่ ใบหน้าเต็มไปด้วยหนวดเคราครึ้ม ร้องดังๆ ว่า

“เด็กน้อยชาวจีน ไม่ต้องเล่นลวดลายปีศาจรีบฆ่าเราเถอะ ครั้งนี้พวกเจ้าใช้กำลังพวกมาก ซุ่มซ่อนในพื้นหิมะ พลันฮือโหมออกมาได้ชัยอย่างไร้ยางอาย กำลังใหญ่ของพวกเราหากมาถึง จะเข่นฆ่าพวกท่านให้หมดสิ้น”

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

"ท่านถูกพวกเราจับตัวไว้ คงไม่ยินยอมพร้อมใจกระมัง?"

"ย่อมไม่ยินยอมพร้อมใจ"

"หากแม้นพวกเราสู้รบกันตัวต่อตัว พวกท่านคงเป็นฝ่ายชนะแน่นอนใช่หรือไม่?"

ชาวเผ่ารามสรนั้นกล่าวอย่างทระนง

"นั่นย่อมแน่นอน มิเช่นนั้นพวกเราก็ไม่มายังแผ่นดินจีน แล้วพวกเราชาวเผ่ารามสูรคนเดียว สามารถเอาชนะชาวจีนห้าคน เราจะพนันกับเจ้า เจ้าส่งออกมาต่อสู้กับเราห้าคน พวกเจ้าหากชนะ ก็ตัดศีรษะเรา เราหากชนะก็ปลดปล่อยเราเป็นอิสระ"

ที่แท้คนผู้นี้เป็นผู้เหี้ยมหาญเลื่องชื่อในเผ่ารามสูร มีพละกำลังมหาศาลมาแต่กำเนิด เห็นทหารในกระโจมอุ้ยเซี่ยวป้อล้วนเตี้ยกว่ามันหนึ่งช่วงศีรษะ แม้หักหาญกันหนึ่งต่อห้า มันยังมีความหวังได้ชัย

ซังยี้นั่งอยู่ด้านข้างตลอดเวลา พอฟังมันกล่าวอย่างยโสเขื่องโขจึงกล่าว

"ชาวรามสูรใช้การไม่ได้ ไม่ต้องสู้รบกับบุรุษชาวจีน สตรีชาวจีนก็เอาชัยท่านได้"

พลางสาวเท้าออกมา หยุดยั้งยืนหยัดที่ข้างกายอุ้ยเซี่ยวป้อ

ชาวเผ่ารามสูรนั้นเห็นซังยี้ร่างอ้อนแอ้นแน่งน้อย รูปโฉมงามสะคราญถึงกับหัวร่อออกมา กล่าวว่า

"เจ้าคิดประลองฝีมือกับเรา?"

อุ้ยเซี่ยวป้อสั่งทหารคนสนิท ตัดเส้นเชือกที่พันธนาการสองมือมันกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ซังยี้อันประเสริฐ ให้มันรับทราบความร้ายกาจของสตรีชาวเราบ้าง"

ชาวเผ่ารามสูรนั้นกล่าวว่า

"สตรีชาวจีนสามารถกล่าวภาษารามสูร ประเสริฐมาก"

ภาษารามสูรของซังยี้ เป็นรองอุ้ยเซี่ยวป้อมากนัก กล่าวติดขัดไม่สะดวก ยามนั้นไม่ต้องกล่าวมากความ สะบัดฝ่ามือซ้ายออก กวัดแกว่งหลอกล่อที่เบื้องหน้ามัน

ชาวเผ่ารามสูรรีบหงายร่างไปด้านหลัง ยื่นมือปิดป้องปะทะ ซังยี้ตวัดเท้าขวาขึ้นในเสียงดังฉาด เตะถูกท้องน้อยมัน

ชาวเผ่ารามสูรนั้นพอเจ็บปวด ถึงกับคำรามก้องต่อยติดต่อกันสองหมัด มันเป็นนักต่อยของเผ่ารามสูร สภาวะหมัดทั้งรวดเร็วทั้งเข้มแข็งเปี่ยมพลัง ซังยี้ทราบความร้ายกาจไม่ปะทะกับมันตรงๆ ขยับกายวูบถลันมายังด้านหลัง ใช้ออกด้วยท่าจ่ออิ๋วพังง้วน (ซ้ายขวาพบลำธาร) ในเสียงฉาด ฉาด เตะถูกชายโครงด้านหลังทางซ้ายขวา

ชาวเผ่ารามสูรนั้นเจ็บปวดจนย่อกายลง ร่ำร้องว่า

"ละเมิดกฎ"

ที่แท้การประหมัดของชาวเผ่ารามสูร ห้ามมิให้ใช้เท้า อุ้ยเซี่ยวป้อหัวร่อพลางกล่าว

"นี่เป็นแผ่นดินจีน หากต่อยตีต้องใช้กฎกติกาของจีน"

ซังยี้ตวาดเสียงเจื้อยแจ้ว อ้อมปราดมายังเบื้องหน้าชาวเผ่ารามสูรพุ่งหมัดขวาใส่ท้องน้อยมัน ชาวเผ่ารามสูรนั้นเลื่อนมือมาปิดป้อง แต่เพลงหมัดของซังยี้นี้เป็นท่าหลอกล่อ ไม่ทันปะทะกันก็หดหมัดขวากลับต่อยหมัดซ้ายมายังทรวงอกมัน

ชายเผ่ารามสูรนั้นยกแขนกันปะทะอีกครา ซังยี้พุ่งหมัดซ้ายต่อยหมัดขวาจู่โจมออกสิบสองหมัด ทุกๆ หมัดล้วนเป็นท่าหลอกล่อ นี่เป็นวิชาไฮ้ฉี่ตุ้งเล้า (มายาหลอนตา) ทุกท่าเพลงเป็นท่วงท่าหลอนตา เนื่องเพราะทุกหมัดไม่ต่อยจนสุดล้า ย่อมรวดเร็วกว่าเพลงหมัดธรรมดาหลายเท่าตัว

ชาวเผ่ารามสูรนั้นปิดป้องหลายครา ล้วนปิดป้องถูกอากาศธาตุต้องหัวร่อฮาฮา กล่าวว่า

"ของเล่นของทารกหญิงใช้การไม่ได้..."

มิทันขาดคำ เสียงฉาดฉาดสองครา แก้มซ้ายขวาถูกทำร้ายสองฝ่ามือ

ชาวเผ่ารามสูรนั้นร่ำร้องดังอา ยื่นเหยียดสองแขนโถมจู่โจมเข้ามา ซังยี้เบี่ยงวูบมาด้านข้าง พลันจี้พุ่งดรรชนีออกสกัด ถูกจุดไท้เอี้ยงฮวกที่ขมับขวาของชาวเผ่ารามสูรนั้น

ชาวเผ่ารามสูรนั้นศีรษะมึนงงตาพร่าพราย ส่ายร่างโงนแงน สองครา ซังยี้ลอยตัวขึ้นฟันสันมือออกกระทบถูกจุดเง็กจิ้มที่ต้นคอฝ่ายตรงข้าม

นี่เป็นจุดสำคัญบนร่างกายผู้คน ชาวเผ่ารามสูรนั้นแม้มีร่างกายสูงใหญ่ ก็ไม่อาจประคับประคองทรงกาย ล้มฟุบลงกับพื้น มิสามารถดิ้นรนลุกขึ้นอีก

อุ้ยเซี่ยวป้อลิงโลดยิ่ง กุมมือซังยี้ไว้ เตะใส่ศีรษะชาวเผ่ารามสูรนั้นคราหนึ่ง ถามว่า

"ท่านยอมรับนับถือหรือไม่?"

ชาวเผ่ารามสูรนั้นส่งเสียงเลอะเลือนว่า

"สตรีชาวจีน...ใช้เวทมนตร์ เป็นแม่มด..."

อุ้ยเซี่ยวป้อแผดด่าว่า

"สุกรโสโครก เวทมนตร์อันใด ฉุดลากออกไปตัดศีรษะทิ้ง พวกท่านชาวเผ่ารามสร ผู้ใดไม่ยินยอมพร้อมใจ ก็เข้ามาประลองฝีมือได้"

ชาวเผ่ารามสูรที่หลงเหลือห้าคนหันมามองหน้ากัน เห็นจอมพลังประจำเผ่ายังพ่ายแพ้ ตนเองย่อมมิใช่คู่มือ มิว่าผู้ใดก็ไม่กล้ากล่าววาจา

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

"พวกท่านหากยอมจำนน จะละเว้นชีวิต ไม่เช่นนั้นก็เข้ามาทอดลูกเต๋ากับเรา ทั้งหมดปฏิบัติตามกฎของจีน หากพนันชนะสามารถมีชีวิตรอด หากพ่ายแพ้ก็ซี้มั้งกี"

พลางฟันมือขวาลง เป็นท่วงท่าตัดศีรษะ

ชาวเผ่ารามสูรทั้งห้าล้วนครุ่นคิดขึ้น

"ตามกฎของจีน มิว่าทอดได้แต้มใด ล้วนเป็นท่านชนะ"

ดังนั้นปรากฏคนผู้หนึ่งน้อมกายกล่าวว่า

"ยอมจำนน"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวอย่างลิงโลด

"ประเสริฐมาก ยกสุราและเนื้อมากำนัลให้มันรับประทาน"

ทหารคนสนิทยกสุราชามใหญ่ เนื้อชามใหญ่ออกจาก หลังกระโจมคลายเส้นเชือกที่พันธนาการชาวเผ่ารามสูรนั้นให้มันดื่มกิน

เผ่ารามสูรอากาศหนาวเหน็บ ทุกผู้คนชมชอบสุรา อุ้ยเซี่ยวป้อแม้ไม่ชมชอบร่ำดื่ม แต่ในกองทหารกลับจัดเตรียมสุรา เกาเหลียงอย่างดี พอยกออกมาปรากฏกลิ่นหอมหวนอบอวล

ชาวเผ่ารามสูรอีกสี่คน พอสูดได้กลิ่นหอมของสุราถึงกับน้ำลายสอแทบหยดหยาด เห็นชาวเผ่ารามสรนั้นดื่มกินอย่างมมมามยิ่งคันที่หัวใจยากจะเกา พากันร่ำร้องว่า

“ยอมจำนน ต้องการดื่มสุรา”

อุ้ยเซี่ยวป้อสั่งตัดเชือกที่พันธนาการชาวเผ่ารามสูรทั้งสี่ ใช้ทหารคนสนิทยกสุราและเนื้อออกมาสี่ชุด ชาวเผ่ารามสูรทั้งห้าพอรับประทานหมดสิ้นยังไม่สมใจ อุ้ยเซี่ยวป้อจึงกำนัลให้อีกคนละ หนึ่งชุด ชาวเผ่ารามสูรทั้งห้าดื่มกินจนเมามาย กุมแขนกันและกันส่งเสียงร้องเพลงขึ้นมา

ร่ำร้องชั่วขณะ หวนนึกถึงหลังจากรอดชีวิตจากเงื้อมหัตถ์มัจจุราชยังมีโอกาสดื่มกิน ล้วนน้อมกายคารวะขอบคุณอุ้ยเซี่ยวป้อ

หลังจากนั้นหลายวัน หัวหน้าทหารกองหน้าฮ่ออิ๋วควบคุมชาวเผ่ารามสูรมาตลอดเวลา อย่างมากสิบหกสิบเจ็ดคน อย่างน้อยหนึ่งหรือสองคนเชลยเหล่านั้นหลังจากสนทนากับชาวเผ่ารามสูรที่ยอมจำนนทั้งห้าทราบว่าหากพนันทอดลูกเต๋ากับแม่ทัพแมนจู ต้องเสียชีวิตแน่นอน หากยอมจำนนจะเลี้ยงสุราอาหาร

ดังนั้นทุกคนล้วนยอมจำนน ควรทราบว่าคนเหล่านี้ล้วนเป็นอันธพาลเสเพล โจรลักเล็กขโมยน้อยในเผ่ารามสูร คราวนี้เดินทางสู่ตะวันออกมา มิว่าผู้ใดล้วนไม่มีเจตนาดีงาม ตอนแรกเข่นฆ่าสังหารชาวจีนได้โดยราบรื่นจึงบังเกิดจิตดูแคลน แม้ถูกคร่ากุมตัว ยังยโสผยอง จวบจนเห็นอุ้ยเซี่ยวป้อตัดศีรษะเชลยหลายคน ที่หลงเหลือเพิ่งทราบความร้ายกาจเห็นฝ่ายตรงข้ามดื้อรั้นดุร้ายกว่า ได้แต่ยอมจำนนแต่โดยดี

ชาวเผ่ารามสูรทยอยออกปล้นชิง ล้วนสาบสูญไร้ร่องรอย หัวหน้าค่ายเงียโคกสันนามทู้ยื่อโป่วแซส่งคนออกสืบเสาะก็ไม่กลับมารายงาน ทราบว่าผิดท่าไป ดังนั้นระดมกำลังภายในค่ายครึ่งหนึ่ง มีจำนวนสองพันคนเศษ พกนำอาวุธปืน เคลื่อนออกมาสืบเสาะ

ฮ่ออิ๋วพอสืบทราบได้ รีบใช้ม้าเร็วห้อตะบึงมารายงาน ต่ออุ้ยเซี่ยวป้อ อุ้ยเซี่ยวป้อถ่ายทอดคำสั่งให้สักปู่ยื่อนำทหารแมนจูอีกห้าพัน คอยโอบสกัดกำลังศัตรู พอได้ยินเสียงปืนใหญ่ ก็ฉกฉวยโอกาสบุกเข้าค่าย ให้ลิ้มเฮงจูนำทหารห้าร้อยหลอกล่อศัตรู แสร้งเป็นพ่ายแพ้ชักนำเข้าสู่ที่ซึ่งปักธงมังกรเหลือง

เหล่านายทัพนายกองพอได้รับคำสั่ง ก็แยกย้ายไปปฏิบัติงาน

กล่าวถึงหัวหน้าค่ายเงียโคกสักนำกำลังออกมา ตลอดรายทางไม่พบพานร่องรอยศัตรู พอพบเห็นกระท่อมของชาวจีน ก็ออกคำสั่งให้เผาทิ้งเข่นฆ่าบุรุษสตรีทั้งมวลจนหมดสิ้น

เร่งรุดเป็นระยะทางยี่สิบกว่าลี้ พลันได้ยินเสียงฝีเท้าม้าดังระรัว ทัพทหารจำนวนหนึ่งพุ่งโถมมา มีประมาณห้าร้อยคนหัวหน้าค่ายเงียโคก-สักสั่งให้กระจายกำลังออก แลเห็นทหารแมนจูพอควบขับมาถึงพากันยิงเกาทัณฑ์ออก

หัวหน้าค่ายเงียโคกสักหัวร่อฮาฮา กล่าวว่า

"ชาวจีนเพียงรู้จักยิงเกาทัณฑ์ ไหนเลยสู้อาวุธปืนของชาวเผ่ารามสูรได้?"

คำสั่งพอถ่ายทอดออก ปืนยาวระดมยิงใส่ เสียงระเบิด พอผ่านพ้นปรากฏทหารแมนจูสิบกว่าคนพลัดตกลงจากหลังม้า

ผู้ควบคุมทหารแมนจูลิ้มเฮงจู ตวาดสั่งให้รัวม้าล่อ ทหารแมนจูพากันหันหัวม้าห้อตะบึงลงสู่ใต้ หัวหน้าค่ายเงียโคกสักสั่งให้ไล่ล่าตามเพียงแต่พาหนะของทหารแมนจู ล้วนเป็นม้าพันธุ์ประเสริฐควบขับรวดเร็วยิ่งยามกะทันหันไม่อาจติดตามทัน

ไล่ล่าเป็นระยะทางเจ็ดแปดลี้ เห็นริมดงไม้เบื้องหน้า ปักธงมังกรเหลืองผืนหนึ่ง ชาวเผ่ารามสูรพอติดตามถึง พบว่าเป็นกระโจมของทหารแมนจูเจ็ดแปดหลัง ชาวเผ่ารามสูรยิงปืนยาวใส่ ในกระโจมปรากฏทหารแมนจูหลายสิบคนหลบหนีออกมา ยิงเกาทัณฑ์ใส่หลายดอก ก็หลบหนีลงสู่ใต้

หัวหน้าค่ายเงียโคกสัก พลิกกายลงจากหลังม้าถลันเข้ากระโจม

เห็นบนโต๊ะจัดวางสุราอาหาร ยังส่งควันร้อนกรุ่น บนพื้นกระจัดกระจายด้วยทองแท่ง เงินแท่ง เสื้อผ้าแพรพรรณ เพชรนิลจินดา

หัวหน้าเงียโคกสักลิงโลดยิ่ง กล่าวว่า

“นี่เป็นกระโจมของแม่ทัพจีน หลบหนีอย่างฉุกละหุก แม้แต่เงินทองก็พกนำไม่หมดสิ้น ทั้งหมดรีบขึ้นม้าติดตาม หากจับกมตัวแม่ทัพจีนได้จะมีรางวัลสมนาคุณอย่างงาม ทั้งหมดไปช่วงชิงเงินทองอัญมณีของแม่ทัพจีนกัน”

ชาวเผ่ารามสูรพอพบเห็นเงินทอง กำลังฉกชิงหยิบฉวย บ้างดื่มกินสุราและเนื้อบนโต๊ะ พอฟังนายเหนือถ่ายทอดคำสั่ง ล้วนโห่ร้องอย่างลิงโลดออกจากกระโจมขึ้นม้าไล่ล่าตาม

เห็นรอยเกือกม้าสลับซับซ้อน มุ่งสู่ทิศตะวันออกเฉียงใต้ จึงติดตามรอยเกือกม้าไป ตามรายทางเห็นทองแท่ง เงินแท่ง ดาบทวนเกาทัณฑ์กระจัดกระจาย ชาวเผ่ารามสรพอเห็นเงินทองก็ช่วงชิง ล้วนบอกว่าทหารแมนจูพอเห็นกำลังสำคัญของเผ่ารามสูร แตกตื่นจนอุจจาระปัสสาวะเรี่ยราด กระทั่งอาวุธก็ไม่ต้องการ

ไล่ล่าอีกระยะทางหนึ่ง เห็นข้างทางทิ้งรองเท้าหลายคู่ ยังมีหมวกพู่แดงหลายใบ ตกอยู่บนพุ่มไม้เตี้ยๆ ข้างทางหลวงหัวหน้าค่ายเงียโคกสักร้องว่า

“แม่ทัพจีนปลอมแปลงโฉมหลบหนี คงตกแต่งเป็น ทหารราบหากจับตัวได้ ให้สอบสวนอย่างละเอียดทุกคน”

ผู้ติดสอยห้อยตามล้วนกล่าวว่า

“นายท่านคาดเดาเรื่องราวดุจเทพยดาคำนวณ ต้องเป็นเช่นนี้แน่นอน”

หัวหน้าค่ายเงียโคกสักสั่งให้เก็บหมวกและรองเท้าขึ้น กล่าวว่า

“หลังจากจับตัวชาวจีนได้ ไม่ว่าเป็นทหารรบหรือคนครัว ล้วนให้พวกมันสวมใส่หมวกและรองเท้า ขอเพียงรับรูปต้องเป็นแม่ทัพใหญ่”

ผู้ติดสอยห้อยตามล้วนชมเชยนายเหนือชาญฉลาดหลักแหลม ติดตามอีกหลายลี้ ยึดกระโจมแมนจูได้อีกหลังหนึ่ง เห็นบนพื้นนอกจากทิ้งเงินทองอาวุธยังมีเสื้อกระโปรงสตรีสีสันสดใส ข้างกระโจมมีผ้าเช็ดมือปิ่นปักผม

กำไลและแป้งประทินโฉม

ชาวเผ่ารามสูรล้วนถูกราคะจิตครอบงำ ร่ำร้องว่า

"รีบตาม ทหารแมนจูมีสตรีร่วมขบวน"

หลังจากนั้นยึดครองกระโจมอีกเจ็ดหลัง ที่เบื้องหน้าบังเกิดเสียงร่ำร้องอย่างแตกตื่นดังมา

หัวหน้าค่ายเงียโคกสักยืนหยัดบนหลังม้า ล้วงกล้องส่องทางไกลออกส่องดู เห็นที่ห่างไปหลายลี้ปรากฏทหารแมนจูหน่วยหนึ่ง หลบหนีอย่างลนลาน ขบวนปั่นป่วนวุ่นวาย

หัวหน้าค่ายเงียโคกสักลิงโลดยิ่ง ร้องว่า

"ติดตามทันแล้ว"

ชักดาบออกสะบัดฟาดฟันกลางอากาศ ตวาดสั่งว่า

"ฆ่า"

พอห้อม้าไป เห็นม้าของทหารแมนจูสิบกว่าตัวทอดซากอยู่บนทางหลวง ชาวเผ่ารามสูรล้วนร้องอย่างลิงโลด

"ม้าของพวกทหารแมนจู ไม่มีเรี่ยวแรงหลบหนีแล้ว"

พลางห้อม้าติดตาม ยิ่งไล่ล่ายิ่งประชิดใกล้ เห็นทหารแมนจูหลบหนีเข้าช่องเขาคับแคบ อยู่หว่างกลางภูเขาสองลูกสายหนึ่ง

หัวหน้าค่ายเงียโคกสักติดตามถึงปากทางเข้า เห็นทำเลหวาดเสียวเปี่ยมอันตราย ต้องงงงันวูบครุ่นคิดขึ้น

"ศัตรูหากซุ่มซ่อนกำลังในที่นี้ เกรงว่าผิดท่าไป"

ความคิดมิทันสิ้นสด ในช่องเขาเบื้องหน้ามีผัคนร่ำร้องเป็นภาษารามสูรว่า

"ทหารแมนจูยังไม่ยอมจำนนอีก?"

จากนั้นมีคนร่ำร้องว่า

"ครั้งนี้ ทหารแมนจูเพลี่ยงพล้ำเสียทีหนักหนาสาหัสนัก"

หัวหน้าค่ายเงียโคกสักลิงโลดยิ่ง ปราศจากข้อคลางแคลงอีกกระตุ้นม้ามุ่งตรงเข้าไป พวกพ้องบริวารที่ด้านหลังล้วนติดตามเข้าช่องเขา

หัวหน้าค่ายเงียโคกสักร้องถามว่า

"เบื้องหน้าเป็นคนของหน่วยใด? พวกท่านอยู่ที่ใด?"

ได้ยินเสียงผนังผาบังเกิดสุ้มเสียงคนหลายสิบคนขานรับว่า

"พวกเราอยู่ที่นี้ ทหารชาวแมนจูพ่ายแพ้แล้ว"

หัวหน้าค่ายเงียโคกสักร้องคำประเสริฐมาก เพิ่งกระตุกบังเหียนพลันได้ยินเสียงปืนดังขึ้นที่ด้านหลังถึงกับใจหายวบ เหลียวหน้ามองไป

เห็นปากทางเข้าช่องเขาปรากฏกลุ่มควันคละคลุ้งในดงไม้สองฟากข้างผนังผา ปรากฏเปลวไฟแลบแปลบปลาบ ระดมยิง ปืนยาวมา!

ชาวเผ่ารามสูรล้วนอุทานดังระงม หัวหน้าค่ายเงียโคกสัก ร้องว่า

"หันหัวม้าล่าถอยออกจากช่องเขา"

เพิ่งขาดคำ ได้ยินบนหน้าผาสองฟากข้างปรากฏสุ้มเสียง ผู้คนหลายพันคนดังว่า

"ชาวเผ่ารามสูร รีบยอมจำนน"

พร้อมกับเสียงดังปรากฏก้อนหินท่อนไม้มากมายสุดคณนานับถล่มทลายลงมา ชั่วพริบตาทับถมปิดตายช่องเขา

ชาวเผ่ารามสูรเบียดเสียดยัดเยียดท่านผลักไสเรา เราผลักหนุนท่านผู้คนปั่นป่วนวุ่นวาย ม้าส่งเสียงแผดร้องก้อง ทหารแมนจูอยู่เบื้องสูงระดมยิงเกาทัณฑ์ปืนยาวลงมาไม่หยุดยั้ง เข่นฆ่าชาวเผ่ารามสูรล้มตายเกลื่อนกลาด!

หัวหน้าค่ายเงียโคกสักคร่ำครวญในใจอย่างหวนโหย ทราบว่าหลงกลฝ่ายตรงข้าม เห็นหนทางด้านหลังถูกตัดขาด ได้แต่หันหัวม้าร้องว่า

"ทั้งหมดบุกทะลวงไปเบื้องหน้า"

บุกทะลวงไปได้มิกี่วา ได้ยินเสียงบึมบึม กระสุนพุ่งเข้ามาระเบิดชาวเผ่ารามสูรล้มตายลงสิบกว่าคน

หัวหน้าค่ายเงียโคกสักแตกตื่นจนขวัญหนีดีฝ่อคิดมิถึงอาวุธของทหารแมนจูกลับร้ายกาจปานนี้ สามารถซุกซ่อน ปืนใหญ่อยู่ในช่องเขาคับแคบเช่นนี้ พลันกระโดดลงจากหลังม้า บงการว่า

"สละม้าโดยสาร บุกทะลวงไปยังเส้นทางเมื่อขามา"

ชาวเผ่ารามสูรพากันลงจากหลังม้า ปีนป่ายขึ้นก้อนหินท่อนไม้ที่

กองสุมปิดปากช่องเขา ผู้คนจำนวนหนึ่งคอยยิงปืนยาว คุ้มครองอาวุธปืนของชาวเผ่ารามสูรมีแรงระเบิดรุนแรงรัศมียิงไกล กลับทำร้ายทหารแมนจูเสียชีวิตมิน้อย

ชาวเผ่ารามสูรหลายร้อยคน เพิ่งปืนป่ายข้ามก้อนหินที่ ปิดสกัดทางเดิน พลันแว่วเสียงบึมกึกก้อง พื้นผิวดินเกิดการระเบิด ผู้คนหลายร้อยคนบ้างดีดกระดอนขึ้นสูงหลายวา บ้างแขนขาขาดสะบั้นเลือดเนื้อปลิวเวียนว่อน ที่หลงรอดชีวิตพากันคืบคลานกลับมา

หัวหน้าค่ายเงียโคกสักเห็นทั้งหน้าหลังล้วนปราศจากหนทาง ถอยถึงกับอับจนปัญญา ชาวเผ่ารามสูรผู้หนึ่งเหี้ยมหาญยิ่ง นำพวกพ้องหลายสิบคนปืนป่ายขึ้นผนังผาด้านทิศเหนือ คิดกรุยทางผ่านสายหนึ่ง มิคาดผนังผาลาดชันปราศจากที่หยั่งเท้าปืนป่ายขึ้นไปไม่กี่วา ปรากฏผู้คนสิบกว่าคนพลัดตกลงมา บ้างตกตาย บ้างบาดเจ็บ

ทหารแมนจูบนยอดผาก็ทุ่มเหวี่ยงก้อนหินลงมากระแทกผู้คนที่หลงเหลือร่วงหล่นลง ผู้นำขบวนถูกทำร้ายศีรษะแหลกเหลว สิ้นใจตายทันที

ยามนี้ ปืนใหญ่ของทหารแมนจูก็ระดมยิงมาในช่องเขา บังเกิดเสียงแผดร้องโอดโอยของชาวเผ่ารามสูรดังระงมเห็นแน่ชัดว่า หากดำเนินสืบไปอีกระยะเวลาหนึ่ง ชาวเผ่ารามสูรต้องล้มตายหมดสิ้นแน่นอน

หัวหน้าค่ายเงียโคกสักร้องว่า

“อย่าได้ยิง ยอมจำนนแล้ว”

แต่เสียงปืนใหญ่กลบบดบังสุ้มเสียงของมัน ผู้คนข้างกายพอได้ยินนายเหนือประกาศยอมจำนน พากันร่ำร้องว่า

“ยอมจำนน ยอมจำนนแล้ว!”

ชั่วพริบตา ในช่องเขาระงมด้วยสุ้มเสียง “ยอมจำนน” ทหารแมนจูจึงหยุดยิง มีคนประกาศเป็นภาษารามสูรว่า

“ทิ้งดาบกระบี่อาวุธปืน เปลื้องเสื้อผ้าให้หมดสิ้น!”

หัวหน้าค่ายเงียโคกสักโทสะประดัง ร้องว่า

“เพียงทิ้งอาวุธ ไม่เปลื้องเสื้อผ้า”

ในทหารแมนจูมีคนร้องว่า

"ทิ้งดาบกระบี่อาวุธปืน เปลื้องเสื้อผ้าบนร่างกายออกมา ดื่มสุรา ผู้ใดไม่เปลื้องเสื้อผ้า ต้องซี้มั้งกี!"

หัวหน้าค่ายเงียโคกสักสวนคำว่า

"ไม่เปลื้องเสื้อผ้า"

วาจาพอกล่าวออก ได้ยินเสียงบึมบึม ทหารแมนจูยิงปืนใหญ่มาอีก ในชาวเผ่ารามสูร ผู้ขลาดเขลากลัวตาย พากันเหวี่ยงดาบและปืนทิ้งเริ่มเปลื้องเสื้อผ้า

หัวหน้าค่ายเงียโคกสักชักปืนสั้นออก ยิงบริวารที่กำลังเปลื้องเสื้อผ้าผู้หนึ่ง ปลิวกระเด็นไปเสียชีวิต ตวาดว่า

"ผู้ใดเปลื้องเสือผ้า ต้องถูกประหาร"

แต่ท่ามกลางอาวุธปืนของทหารแมนจูที่ระดมยิง ชาวเผ่ารามสูรไม่แยแสสนใจคำสั่งของนายเหนือ ปรากฏผู้คนสิบกว่าคน เปลื้องเสื้อผ้าจนเปลือยเปล่า ปืนป่ายข้ามก้อนหินที่สกัดปากทาง เข้าออกไป

ทหารแมนจูบนยอดผาสองฟากข้าง พากันปรบมือ ส่งเสียงหัวร่อร้องดังๆ ว่า

"รีบเปลื้องเสื้อผ้า"

ชาวเผ่ารามสูรที่เปลื้องเสื้อผ้าหนีเอาชีวิตรอด ยิ่งมายิ่งมากมาย หัวหน้าค่ายเงียโคกสักยิงปืนสั้นติดต่อกันสังหารบริวารอีกสองคน แต่ไหนเลยขัดขวางผู้คนหมู่มากได้?

เสียงปืนใหญ่ของทหารแมนจู หยุดชะงักชั่วคราวบนยอดผา มีคนร่ำร้องว่า

"หากคิดมีชีวิตสืบต่อ รีบเปลื้องเสื้อผ้าออกมา"

ยามนี้ชาวเผ่ารามสูร ไหนเลยมีกะใจต่อสู้ เก้าในสิบพากันถอดรองเท้าแก้สายรัด หัวหน้าค่ายเงียโคกสักทอดถอนใจยาว ยกปืนสั้นเล็งกับขมับตนเอง หมายอัตวินิบาตกรรม

บริวารผู้หนึ่งพลันยื่นมือช่วงชิงปืนสั้นมา กล่าวว่า

"นายเหนือ ทำไม่ได้อินทรีสมควรเหลือปีกไว้ จึงสามารถบินข้าม

ภูเขาสูง"

นี่เป็นคำพังเพยของเผ่ารามสูร สอดคล้องกับคำ "หลงเหลือ แมกไม้ไว้ มิต้องวิตกไร้ฟืนไฟ"

ในทหารแมนจูมีคนกล่าวเป็นภาษารามสูรว่า

"ทั้งหมดเปลื้องเสื้อผ้าของหัวหน้าค่าย เงียโคกสักออกมาโดยพร้อมเพรียง มิเช่นนั้นจะยิงปืนใหญ่แล้ว"

ภาษารามสูรเหล่านี้กล่าวอย่างถูกต้อง ล้วนเป็นชาวเผ่ารามสูรที่ยอมจำนน รับคำสั่งให้ว่ากล่าว

หัวหน้าค่ายเงียโคกสักขุ่นแค้นสุดระงับ แต่เห็นบริวารหลายคนถลึงตาใส่มัน แสดงว่าปราศจากกุศลเจตนา ดังนั้นยื่นมือหมายตะปบคว้าดาบที่หว่างเอว นิ้วมือเพิ่งแตะสัมผัสด้ามดาบ ผู้คนที่ด้านหลังก็พุ่งโถมเข้ามา เข้ามา โอบรัดรอบคอมันไว้ ผู้คนห้าหกคนสะอึกมากดร่างมันลงกับพื้น ปลดเปลื้องเสื้อผ้ามันจนเปลือยเปล่า หามออกจากช่องเขา

ชาวเผ่ารามสูรกำลังอกสั่นขวัญแขวน พอเห็นนายเหนือซึ่งปรกติทรงอำนาจแปรเปลี่ยนเป็นเช่นนี้ อดหัวร่อฮาฮามิได้

ชาวเผ่ารามสูรพอออกไปคนหนึ่ง ก็ปรากฏทหารแมนจูถลันเข้ามาสองคน พันธนาการสองมือไพล่หลังควบคุมตัวไปยัง ลานที่ว่างกว้างขวางซึ่งอยู่ห่างหลายลี้แถบหนึ่ง

คราครั้งนี้ เผ่ารามสูรทุ่มเทกำลังมาสองพันคน นอกจากล้มตายไปและบาดเจ็บสาหัส ไม่อาจเคลื่อนไหวสี่ห้าร้อยคน ที่หลงเหลือพันกว่าคนล้วนถูกมัดมือไพล่หลัง ยืนเปลือยเปล่าตั้งแถวเป็นขบวน

ทหารแมนจูควบคุมตัวหัวหน้าค่ายเงียโคกสักมาหยุดยั้งยืนหยัดที่หน้าขบวนชาวเผ่ารามสูร ชาวเผ่ารามสูรพอเห็นก้นราบลื่นของนายเหนือปรากฏผู้คนหลายสิบคนหัวร่อออกมา เสียงหัวร่อคล้ายเป็นโรคระบาด ยิ่งมายิ่งกังวานมินานให้หลัง ผู้คนพันกว่าคนเปล่งเสียงหัวร่อสนั่นหวั่นไหว

หัวหน้าค่ายเงียโคกสักเดือดดาลเป็นการใหญ่ หันขวับมาตวาดว่า

"ยืนตรง หัวร่ออะไร?"

คิดวาดท่วงท่าให้เคร่งขรึม ยิ่งตลกขบขัน ชาวเผ่ารามสูรปรกติ

แม้ยำเกรงมัน แต่ตอนนี้ล้วนไม่อาจกลั้นหัวร่อได้

ในเสียงหัวร่อ พลันได้ยินเสียงย่ำกลองเป็นจังหวะแปดครา จากนั้นเป็นเสียงเป่าหลอดเขา ทหารแมนจูหน่วยหนึ่งวกอ้อมจากหลังเขา ยกธงสีเขียวประจำอยู่ด้านทิศตะวันออก

จากนั้นปรากฏทหารแมนจูอีกสามหน่วย ยกธงแดง ขาว คราม แยกย้ายประจำอยู่ทิศใต้ ตะวันตกเหนือ ห้อมล้อมชาวเผ่ารามสูรอยู่กึ่งกลาง

ชาวเผ่ารามสูรเห็นทหารแมนจู บ้างกระชับทวนยาว บ้างถือดาบใหญ่บางคนน้าวเกาทัณฑ์พาดสายบางคนยกปืนใหญ่สวมชุดเกราะใหม่เอี่ยมลออ ตนเองกลับเปลือยเปล่า ล้วนชะงักเสียงหัวร่อ สีหน้าปรากฏแววประหวั่นพรั่นพรึงขึ้น

ทหารแมนจูพอตั้งแถวเรียงราย หลังเขายิงปืนใหญ่สามนัด ในเสียงมโหรี ปรากฏธงใหญ่สองผืนสะบัดพลิ้วมา ผืนทางซ้ายปักอักษร “แม่ทัพใหญ่อ้ย” ผืนทางขวาปักทอว่า “เจ้าพระยาราชันอ้ย”

แลเห็นมือดาบหลายสิบคน ห้อมล้อมแม่ทัพอายุเยาว์สวมหมวกแดงใบหน้าตลกคึกคะนอง มือซ้ายโบกไหวพัดขนนกละม้ายคล้ายขงเบ้ง มือขวากระชับดาบใหญ่ ประดุจดังกวนอู ควบม้าเหยาะย่างออกมา

แม่ทัพอายุเยาว์นี้ย่อมเป็นอุ้ยเซี่ยวป้อ

อุ้ยเซี่ยวป้อแหงนหน้าหัวร่อฮาฮาสามครา ลอกเลียนโจโฉในละครงิ้ว น่าเสียดายที่ไม่มีคนสอบถามว่า “ท่านแม่ทัพหัวร่ออันใด”

ตอนนั้นหัวหน้าค่ายเงียโคกสักขุ่นแค้นแน่นอก ตัดใจไม่นำพาปรารมภ์กับความเป็นตาย แผดด่าว่า

“ปีศาจน้อย เจ้าดำเนินอุบายจับตัวเรา ไม่นับเป็นผู้กล้าหาญหากคิดฆ่าก็ลงมือ ไฉนหยามหยันเราเช่นนี้?”

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“ข้าพเจ้าหยามหยันท่านที่ใด?”

“เรากลับกลายเป็นเช่นนี้ หรือไม่นับเป็นการหยามหยัน?”

อุ้ยเซี่ยวป้อหัวร่อพลางกล่าวว่า

“กางเกงของท่านถูกผู้ใดถอดออกมา?”

หัวหน้าค่ายเงียโคกสักถึงกับอับจนถ้อยคำ เสื้อกางเกงมันล้วนถูกพวกพ้องบริวารปลดเปลื้องออกมา คล้ายมิอาจโทษว่าตำหนิแม่ทัพปีศาจน้อยเบื้องหน้า ยามนั้นขุ่นแค้นแทบคลุ้มคลั่ง หน้าแดงคล้ำดุจตับหมูถาโถมตรงเข้าหา คิดหมายเสี่ยงชีวิตกับอุ้ยเซี่ยวป้อ

ทหารคนสนิทข้างกายอุ้ยเซี่ยวป้อสี่คนชิงถลันปราดออกมา จ่อทวนยาวสี่เล่มกับทรวงอกท้องน้อยมัน สะกดมิให้เคลื่อนไหว

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

"ท่านยอมจำนนหรือไม่?"

หัวหน้าค่ายเงียโคกสักกระชากเสียงว่า

"ต่อให้เจ้าสับเราเป็นเลือดเนื้อเลอะเลือน บิดาก็ไม่ยอมจำนน"

อุ้ยเซี่ยวป้อเปล่งเสียงกังวานขึ้น ถามชาวเผ่ารามสูรว่า

"พวกท่านยินยอมจำนนหรือไม่?"

ชาวเผ่ารามสรกัมศีรษะต่ำ นิ่งเงียบงันมิกล่าววาจา อุ้ยเซี่ยวป้อชี้มือไปยังธงขาวทางทิศตะวันตก กล่าวว่า

"ผู้คนที่ยอมจำนน ล้วนยืนหยัดอยู่ทางด้านนั้น"

ชาวเผ่ารามสูรยืนเซื่องซึมเซากับที่ มีบ้างบางคนคิดจำนนแต่เห็นไม่มีผู้ใดเคลื่อนไหว ก็ไม่กล้าสาวเท้าไป

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

"ประเสริฐมาก พ่อครัวออกมา"

ด้านหลังเหล่าทหารคนสนิท ปรากฏพ่อครัวสิบคนสาวเท้าออกมา ร่างท่อนบนเปลือยเปล่า มือถือมีดปลายแหลมและแท่งเหล็ก น้อมกายรอรับคำสั่ง

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวกับหัวหน้าค่ายเงียโคกสักว่า

"ในเผ่ารามสูรท่าน มีอาหารชนิดหนึ่งเรียกว่า เฮี้ยซูนีกี้ ครั้งกระโน้นข้าพเจ้าเคยรับประทานในเมืองรามสูร มีรสชาติไม่เลว วันนี้คิดรับประทานอีกครา

เหลียวหน้ามากล่าวกับพ่อครัวทั้งสิบว่า

"ปรุงเฮี้ยซูนีกี้"

พ่อครัวทั้งสิบรับคำ ปรากฏทหารยี่สิบคนผลักดันเตาเหล็กขนาดใหญ่ออกมาสิบเตา ภายในเตาก่อถ่านไฟแดงโชติช่วง

ชาวเผ่ารามสูรพอเห็นเช่นนั้น หันมามองหน้ากัน มิทราบแม่ทัพหนุ่มนี้คิดเล่นลวดลายใด อุ้ยเซี่ยวป้อโบกมือวูบ ปรากฏทหาร คนสนิทยี่สิบคนสะอึกมาฉุดลากชาวเผ่ารามสูรมาสิบคน อุ้ยเซี่ยวป้อตวาดปันภาษารามสูรว่า

"แล่เนื้อบนร่างพวกมัน ปิ้งย่างเป็นเฮี้ยซูนีกี้!"

ที่แท้อาหารเฮี้ยซูนีกี้คือการใช้แท่งเหล็กร้อยเนื้อปิ้งย่างอยู่ เหนือเปลวไฟ เป็นอาหารเลื่องชื่อของเผ่ารามสูร

พ่อครัวร่างบึกบึนทั้งสิบ สาวเท้าถึงเบื้องหน้าเชลยเผ่ารามสูรทั้งสิบคน ยกมีดปลายแหลมในมือขึ้นฟันลง เชลยทั้งสิบพากันแผดร้องโหยหวนดังระงม

ทหารคนสนิทลงมือฉุดลากเชลยทั้งสิบไปยังหลังเนินดิน เห็นบนพื้นแปดเปื้อนคราบโลหิต แท่งเหล็กในมือซ้ายพ่อครัวทั้งสิบกลับร้อยไว้ด้วยเนื้อชิ้นเบาบางนำไปปิ้งย่างเหนือเตาไฟ

ชาวเผ่ารามสูรหันมามองหน้ากันอย่างแตกตื่นในความสงัดงันได้ยินเสียงสะเก็ดไฟแตกระเบิดดังเพียะพะ น้ำมันหยดลงในเตาไฟ บังเกิดเสียงดังฉี่ฉี่

อุ้ยเซี่ยวป้อร้องว่า

"ฉุดลากชาวเผ่ารามสูรมาอีกสิบคน ปรุงเป็นเฮี้ยซูนีกี้"

ทหารคนสนิทยี่สิบคน สะอึกปราดไปฉุดคนในชาวเผ่ารามสูรที่ถูกฉุดลากทั้งสิบ ปรากฏผู้คนสี่คนร่ำร้องว่า

"ยอมจำนน"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

"ประเสริฐมาก ฉุดลากผู้ที่ยอมจำนนไปยังด้านนั้น"

ทหารคนสนิทผลักไสผู้คนที่ยอมจำนนมายังใต้ธงขาว จากนั้นมีคนส่งอาหารและเนื้อให้

ทหารคนสนิทเข้าไปฉุดลากชาวเผ่ารามสูรอีกสี่คนมาเพิ่มเติม ทั้ง

สี่เห็นผู้ยอมจำนนสามารถดื่มกิน ผู้ไม่ยอมจำนนต้องถูกแล่เนื้อ ปิ้งย่างเป็นเฮี้ยซูนีกี้ แม้มิเห็นว่าถูกแล่เนื้อที่ใดแต่เห็นทหารแมนจูล้วนกวาดตามายังร่างท่อนล่างพวกมัน นับเป็นลางร้าย ยามหวาดหวั่นขวัญเสีย ต้องร่ำร้องว่า

"ยอมจำนน"

ชาวเผ่ารามสูรที่ตอนแรกดื้อรั้นมิยอมสงบ ก็ร้องอย่างลืมตัว

"ยอมจำนน"

ชาวเผ่ารามสูรที่หลงเหลือพอเห็นเช่นนั้น ไม่อวดโอ่ความดื้อรั้นมิรอให้ทหารคนสนิทเข้ามาฉุดลากก็สาวเท้าถึงใต้ธงขาว ชั่วพริบตาชาวเผ่ารามสูรพันกว่าคนล้วนยอมจำนน หลงเหลือหัวหน้าค่ายเงียโคกสักคนเดียวยืนแข็งทื่อกับที่

อุ้ยเซี่ยวป๊อถามว่า

"ท่านยอมจำนนหรือไม่?"

หัวหน้าค่ายเงียโคกสักร่ำร้องว่า

"แม้ตายก็ไม่ยอม"

"ประเสริฐมาก ข้าพเจ้าจะปลดปล่อยท่านกลับค่ายเงียโคกสัก"

สั่งอั้งเชี้ยวนำทหารห้าร้อยคน คุ้มครองส่งมันกลับค่ายเงียโคกสักบนภูเขาราชัน

หัวหน้าค่ายเงียโคกสักเข้าใจว่ามันดื้อรั้นปานนี้ แม่ทัพหนุ่มนี้ย่อมต้องสังหารมัน มิคาดกลับยินยอมปลดปล่อย นับว่าเหนือความคาดหมายอย่างใหญ่หลวง กล่าวว่า

"ท่านเมื่อปลดปล่อยเรา ก็คืนเสื้อผ้าเรามา"

อุ้ยเซี่ยวป๊อหัวร่อพลางกล่าว

"เสื้อผ้าไม่อาจคืนให้"

เบือนหน้ามากล่าวกับอั้งเชี้ยวว่า

"ท่านส่งมันถึงค่ายเงียโคกสัก ถ่ายทอดคำสั่งข้าพเจ้าอย่าเพิ่งโจมตีค่าย จูงหัวหน้าเปลือยเปล่านี้ เดินวนอยู่รอบค่ายสามรอบ จากนั้นปลด

ปล่อยมันเข้าค่าย”

อั้งเซี้ยวน้อมรับคำสั่ง นำทหารควบคุมตัวหัวหน้าค่าย เงียโคกสักจากไป

ลิ้มเฮงจูอดกล่าวมิได้

“ขอถามท่านแม่ทัพ เมื่อจับตัวหัวหน้าค่ายได้ ไฉนปลดปล่อยมันกลับไป ยังหวังให้ชี้แนะด้วย”

อุ้ยเซี่ยวป้อหัวร่อพลางกล่าว

“วันนี้พวกเราสู้รบได้ชัย ท่านทราบหรือไม่ว่าใช้แผนใด?”

“นั่นเป็นท่านแม่ทัพปราดเปรื่องบังคับบัญชาออกความคิด เป็นที่นับถือเลื่อมใสของบริวารนัก”

อุ้ยเซี่ยวป้อส่ายหน้ากล่าวว่า

“นั่นมิใช่ความคิดของข้าพเจ้า หากแต่เป็นแผนการที่ฮ่องเต้ ทรงวางไว้ พระองค์ตรัสว่า ครั้งกระโน้นขงเบ้งคร่ากุมเบ้งเฮ็ก เจ็ดครั้ง แผนการประเสริฐยิ่ง บัญชาข้าพเจ้าลอกเลียนสักครา

ท่านเคยชมดูงิ้วเรื่องขงเบ้งคร่ากุมเบ้งเฮ็กเจ็ดครั้งหรือไม่ ต่อให้ไม่เคยชมดูงิ้ว คงเคยได้ยินนักเล่านิทานบอกเล่าตำนาน ขงเบ้งสั่งบริวารออกสู้รบ แสร้งเป็นพ่ายแพ้สิบห้าครั้ง ให้เบ้งเฮ็กยึดครองกระโจมเจ็ดหลัง ชักนำมันเข้าหุบเขาปั้วจั้วก๊ก จากนั้นจุดไฟเผาทหารเบ้งเฮ็ก แผนการของพวกเราในวันนี้ คือ ยุทธศาสตร์ ของขงเบ้ง”

เหล่านายทัพนายกองพอฟัง ล้วนนับถือเลื่อมใสยิ่ง อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวอีกว่า

“ฮ่องเต้ทรงมีพระทัยเมตตา บอกว่าขงเบ้งเผาผลาญทหารเบ้งเฮ็กออกจะโหดเหี้ยมอำมหิตไป ชาวเผ่ารามสูรหากยินยอมจำนน ก็อภัยละเว้นชีวิตพวกมัน”

ลิ้มเฮงจูกล่าวว่า

“หากมิใช่ท่านแม่ทัพดำเนินแผนเฮี้ยซูนีกี้ แล่เนื้อชาวเผ่ารามสูรสิบคนมาปิ้งย่าง ข่มขู่ขวัญพวกมันกระเจิดกระเจิง ชาวเผ่ารามสูรดื้อรั้นดุ

ร้าย เกรงว่าไม่ยอมจำนน แผนการคราวนี้ยังเหนือล้ำกว่าขงเบ้งอีก"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"พ่อครัวทั้งสิบ ซุกซ่อนเนื้อวัวสิบชิ้นไว้แต่แรกเพียงกรีดใส่ข้อเท้าชาวเผ่ารามสูรทั้งสิบหลายมีด จนพวกมันแผดร้องก้อง ที่ปิ้งย่างอยู่เหนือเตาไฟ กลับเป็นเนื้อวัวชั้นดี รสชาติเป็นอย่างไร พวกท่านลองลิ้มชิมดู"

เหล่านายทัพนายกองหัวร่อดังๆ สั่งพ่อค้าหั่นเนื้อเฮี้ยซูนีกี้แบ่งกันรับประทาน พบว่าทั้งหอมหวน ทั้งนุ่มนิ่ม รสชาติโอชะยิ่ง

เหล่านายทัพซักถามว่า

"ท่านแม่ทัพเมื่อจับตัวหัวหน้าศัตรูได้ กลับปลดปล่อยกลับไปหรือคิดคร่ากุมเจ็ดครั้ง ปลดปล่อยเจ็ดคราให้มันยอมรับนับถืออย่างจริงใจ?"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

"นั่นกลับมิใช่ ตอนอยู่ในนครหลวง ข้าพเจ้าก็เคยทูลถามว่าพวกเราจะลอกเลียนเยี่ยงขงเบ้ง จับกุมหัวหน้าศัตรู ปลดปล่อยกลับไปเจ็ดคราหรือไม่? ฮ่องเต้ตรัสว่านั่นไม่ถูกต้อง พวกเราสมควรแปลงแผนการของขงเบ้ง มิอาจใช้ทุกประการ ศัตรูที่พวกเราจับตัวได้เป็นเพียงผู้ควบคุมชาวเผ่ารามสูร มันแม้ยอมรับนับถือก็ไม่มีประโยชน์ หัวหน้าเผ่ารามสูรและผู้รักษาการแทน จะส่งผู้อื่นนำกำลังรุกรานเข้ามาอีก"

เหล่านายทัพนายกองผงกศีรษะเห็นพ้อง อุ้ยเซี่ยวป้อ กล่าวต่อ

"ตามรายงานของหน่วยสอดแนม ผู้เฝ้ารักษาค่ายเงียโคกสักเหี้ยมหาญยิ่ง อาวุธปืนร้ายกาจนัก ไพร่พลที่บุกจู่โจมค่ายของเราบาดเจ็บล้มตายมิน้อย ยังไม่อาจทะลวงฝ่าเข้าไป บัดนี้ข้าพเจ้าปลดปล่อยหัวหน้าค่ายเงียโคกสักกลับไปแต่เปลื้องผ้าเปลือยเปล่า เดินวนอยู่นอกค่ายสามรอบชาวเผารามสูรกายในค่ายย่อมดูแคลนมัน นับแต่นี้คำสั่งของมันจะเสื่อมอานุภาพลง"

เหล่านายทัพนายกองเพิ่งเข้าใจในบัดดล ลิ้มเฮงจูกล่าวว่า

"เป็นฮ่องเต้รับสั่งให้เปลื้องเสื้อกางเกงของหัวหน้าศัตรูหรือ?"

อุ้ยเซี่ยวป้อหัวร่อฮาฮากล่าวว่า

"ย่อมมิใช่ พระองค์เพียงรับสั่งให้ข้าพเจ้าหาหนทางทอนอำนาจของชาวเผ่ารามสูร ตรัสว่าชาวเผ่ารามสูรเรือนร่างสูงใหญ่ ตลอดทั้งร่างเต็มไปด้วยขุมขนรุงรังคล้ายกับคนเถื่อน ทหารเราพอเผชิญหน้าบังเกิดจิตพรั่นพรึงเป็นเหตุให้ยากเอาชัย ดังนั้นตรัสต่อเราว่า "เซี่ยวกุ่ยจื้อ เจ้ามีลวดลายมากหลาย ต้องทำให้ทหารเราบังเกิดความคิดดูแคลนชาวเผ่ารามสูร ยามรบพุ่งจึงตะลุยรุกหน้า พิชิตศัตรูโดยราบคาบได้ ข้าพเจ้าคิดไปคิดมามิเห็นมีหนทางใด มีอยู่คืนหนึ่งพลันนึกถึงเรื่องเมื่อตอนที่อายุยังเยาว์ เล่นพนันกับผู้อื่นขึ้นมา ฉุกคิดถึงวิธีการหนึ่ง"

เหล่านายทัพนายกองล้วนครุ่นคิดขึ้น

"ท่านเล่นพนันเมื่ออายุเยาว์ เกี่ยวข้องใดกับชาวเผ่ารามสูร?"

อุ้ยเซี่ยวป้อยิ้มกล่าวว่า

"เมื่ออายุเยาว์ ข้าพเจ้าเล่นพนันกับผู้คนในเมืองเอี้ยงจิว พอเล่นแพ้ก็คดโกง หากจะต่อยตีก็ต่อยตี หาเกรงกลัวไม่ มีอยู่คราหนึ่งคนเล่นชนะจับตัวข้าพเจ้าไว้ ถอดกางเกงข้าพเจ้าลบล้างหนี้สิน ข้าพเจ้าได้แต่เดินอวดก้นกลับบ้าน ผู้คนตามท้องถนนล้วนปรบมือหัวร่อร่า"

เหล่านายทัพนายกองหัวร่อสนั่นหวั่นไหว อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าว อย่างยิ้มแย้ม

"ฮ่องเต้ตรัสว่า การศึกต้องดำเนินยุทธวิธีพลิกแพลง พระองค์เพียงสามารถแนะนำแผนการโดยคร่าวๆ เมื่อถึงเวลาต้องให้ข้าพเจ้าใช้สมองเอง ข้าพเจ้าหวนนึกถึงครั้งกระโน้นเป็นเด็กน้อย ยังเกรงกลัวถูกผู้อื่นถอดกางเกง ชาวเผ่ารามสูรไหนเลยไม่กริ่งเกรง? จริงดังคาดหมาย กางเกงถูกถอด ทั้งหมดก็ยอมจำนนแต่โดยดี"

เหล่านายทัพนายกอง ยกย่องชมเชยโดยพร้อมเพรียง บังเกิดความนับถือเลื่อมใสอย่างจริงใจ มีบ้างบางคนครุ่นคิดขึ้น

"...แผนถอดกางเกงนี้ ในซุนจื้อเปียฮวบ (แผนพิชัยสงครามของซุนจื้อ...ซุนจื้อเป็นผู้จัดเจนในการวางกลยุทธ์ของจีน) ยัง ไม่ได้บันทึกไว้แผนยุทธศาสตร์ของอุ้ยตั่วนั้งตานี้ กลับร้ายกาจนัก"

ครั้นแล้วอุ้ยเซี่ยวป้อสั่งชาวเผ่ารามสูรสวมใส่เสื้อเกราะของทหารแมนจู ส่งนายทหารคนหนึ่งนำทหารแมนจูสองพันคน ควบคุมตัวเชลยกลับนครหลวงไป

บัณฑิตประจำค่ายทหาร เขียนสารกราบทูลฉบับหนึ่ง บอกว่าแม่ทัพใหญ่อุ้ยเซี่ยวป้อ ปฏิบัติตามแผนการของพระองค์ ประสบชัยอย่างงดงามด้วยบุญญาธิการของฮ่องเต้ ชาวเผ่ารามสูรยอมจำนน

วันรุ่งขึ้น อุ้ยเซี่ยวป้อยกกำลังทหารมาถึงหน้าค่ายเงียโคกสักนาย ทัพที่รับมอบหมายให้ถล่มค่ายเพ้งชุนเข้ากระโจมมารายงานว่า ปืนใหญ่ภายในค่ายรุนแรงยิ่งยากเคลื่อนประชิดใกล้ได้

อุ้ยเซี่ยวป้อบงการว่า

“พวกเราใช้ปืนใหญ่ยิงมารดามัน”

เพ้งชุนถ่ายทอดคำสั่งไป มินานให้หลัง ทางทิศตะวันออก ตกเหนือ ใต้ บังเกิดเสียงปืนดังโดยพร้อมเพรียง ยิงเข้าค่าย ไปดุจดาวตกจากฟ้า

ชาวเผ่ารามสูร ก่อสร้างค่ายเงียโคกสักเป็นเวลานาน โครงสร้างมั่นคงแข็งแรงยิ่ง ทุกผู้คนล้วนหลบซ่อนกายไว้ ปืนใหญ่ของแมนจูแม้ถล่มห้องหับพังทลายมิน้อย แต่ชาวเผ่ารามสูรเฝ้ายึดที่มั่นไม่ออกมากลับไม่อาจทำอย่างไรพวกมันได้

ระดมยิงติดต่อกันหลายวัน ฮ่ออิ๋วนำหน่วยกล้าตายหนึ่งพันคนปีนป่ายขึ้นกำแพงค่าย หน่วยอาวุธปืนบนกำแพงระดมยิงขัดขวาง ทหารแมนจูถึงกับล้มตายลงเกือบครึ่ง!

เพ้งชุนเห็นว่าผิดท่าไป ย่ำกลอง ถอนกำลังกลับ ชาวเผ่า รามสูรยืนปรบมือหัวร่ออยู่บนกำแพง ปรากฏผู้คนหลายสิบคน ถลกกางเกงพุ่งปัสสาวะลงมา

แม่ทัพเรือรักษาแม่น้ำเฮ็กเล้งกัง นามซักโป่วซู่โทสะประดัง นำกำลังบุกจู่โจมค่ายด้วยตนเอง บนกำแพงค่ายปรากฏห่ากระสุนระดมยิงลงมา แม่ทัพเรือเฮ็กเล้งถูกปืนพลัดตกลงจากหลังม้า ทหารแมนจูปั่นป่วนรวนเรขึ้นมา

ประตูค่ายพลันเปิดออก ชาวเผ่ารามสูรหลายร้อยคนโห่ร้องก้องอื้ออึง ถาโถมออกมาหมายทำร้าย ซ้ำเติม

ลิ้มเฮงจูรีบนำหน่วยโล่เถาวัลย์ เกลือกกลิ้งไปตามพื้นดินฟาดฟันดาบใส่ ชาวเผ่ารามสูรรีบกระโดดหลบเลี่ยง

ทหารโล่เถาวัลย์หน่วยนี้ รับการฝึกอบรมจากลิ้มเฮงจ ด้วยตนเอง มือซ้ายใส่โล่เถาวัลย์ ต้านทานกระสุนปืนของศัตรู ดาบในมือขวาฟาดฟันขาของชาวเผ่ารามสูรขาดสะบั้น!

หัวหน้าค่ายเงียโคกสักพอเห็นเช่นนั้น รีบสั่งให้ถอนกำลังกลับปิดประตูค่ายลง ลิ้มเฮงจูช่วยเหลือแม่ทัพเรือเฮ็กเล้งกังกลับมา เห็นมันถูกกระสุนที่หน้าผากขวาดีที่ไม่ลึกเข้าสมอง มาตรว่ารับ บาดเจ็บสาหัสแต่ไม่มีอันตรายถึงชีวิต

การทำสงครามครั้งนี้ ทั้งสองฝ่ายล้วนได้รับความเสียหาย แต่ทหารแมนจูบาดเจ็บล้มตายมากกว่า

อุ้ยเซี่ยวป๊อนำแพทย์ประจำกองทหารไปยังกระโจมของแม่ทัพเรือเฮ็กเล้งกัง รักษาพยาบาลมันพร้อมกับบำเหน็จความดีความชอบให้ลิ้มเฮงจู จากนั้นถ่ายทอดคำสั่งให้ถอนกำลังทหาร ไปยี่สิบลี้ก่อกระโจมตั้งค่าย ค่ำคืนนั้นเรียกระดมเหล่านายทัพนายกอง หารือแผนรุกจู่โจมค่าย

มีบ้างบอกว่า วันนี้ทหารโล่เถาวัลย์ประกอบความดีความชอบพรุ่งนี้ก็ล่อลวงปีศาจต่างชาติออกจากค่าย ให้ทหารโล่เถาวัลย์ฟันเท้าปีศาจ ฺองพวกมัน มีบ้างบอกว่า ปีศาจต่างชาติพอเพลี่ยงพล้ำเสียที เกรงว่าไม่กล้าออกมาอีก มิสู้ก่อเชิงเทินรายล้อมทั้งสี่ด้านกักพวกมันอดตายทั้งเป็น ยังมีคนเสนอให้ขุดอุโมงค์จู่โจม ขึ้นจากใต้ดินซึ่งเป็นยุทธวิธีดั้งเดิมของจีน

อุ้ยเซี่ยวป๊อฉุกใจได้คิด หวนนึกถึงค่ายเงียโคกสักความจริงมีอุโมงค์ใต้ดิน ครั้งกระโน้นตนเคยคืบคลานลงไป โอบกอดเรือนร่างเปลือยเปล่าของกงจู้โซเฟียในอุโมงค์ใต้ดิน

บัดนี้กงจู้โซเฟียเป็นผู้รักษาการแทนหัวหน้าเผ่ากุมอำนาจสำคัญของเผ่ารามสูร ตนกลับรบพุ่งกับบริวารของนางในที่นี้ ต้องครุ่นคิดขึ้น

"หากแม้นตอนนี้นางบัญชาการในค่ายเงียโคกสักด้วยตนเอง เราคืบคลานเข้าอุโมงค์ใต้ดินไป ปีนป่ายขึ้นเตียงนาง หนึ่งลูบคลำสองลูบคลำลูบคลำตลอดทั้งร่างนางอ่อนระทวย นางโสโครกนี้คงต้องยอมจำนนแน่นอน"

เหล่านายทัพนายกองหารือชั่วขณะ เห็นอุ้ยเซี่ยวป้อนิ่งเงียบงันไม่กล่าววาจา มุมปากปรากฏรอยยิ้มน้อยๆ เข้าใจว่ามีแผนการอันประเสริฐดังนั้นพากันหุบปากไว้ รอรับฟังคำสั่งแม่ทัพ

มิคาดจิตใจอุ้ยเซี่ยวป้อตอนนี้ ครุ่นคิดถึงแต่เรื่องลูบคลำ ผิวกายที่เต็มไปด้วยขุมขนของกงจู้โซเฟีย สองตาครึ่งหรี่ครึ่งลืม พึมพำว่า

"เข้มแข็งนัก กลับสะกดนางไม่อยู่"

เหล่านายทัพนายกองหันมามองหน้ากัน ได้ยินแม่ทัพใหญ่กล่าวว่า

"มารดามันเถอะ กลับเตะข้าพเจ้าลงจากเตียง"

เหล่านายทัพนายกอง ยิ่งไม่ทราบเป็นเรื่องราวใด อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวอีกว่า

"นางโสโครกเผ่ารามสูรนี้แม้ร้ายกาจ บิดาต้องมีหนทางจัดการนาง"

เพ้งซุนกล่าวว่า

"ท่านแม่ทัพกล่าวถูกต้อง ต่อให้ปีศาจเผ่ารามสูรร้ายกาจปานใดพวกเราย่อมสามารถจัดการพวกมัน"

อุ้ยเซี่ยวป้องงงันวูบลืมตาขึ้น จากนั้นค่อยเข้าใจว่าเป็นเรื่องราวใดหัวร่อฮาฮากล่าวว่า

"ถูกต้อง ทางอุโมงค์นั้นแคบเล็กไป เพียงอนุญาตผู้คน คนเดียวคืบคลานไป มิหนำซ้ำปากทางออกอยู่ภายในห้องหัวหน้าค่าย ตอนนี้คงอุดตายแล้ว พวกเราต้องขุดใหม่"

เหล่านายทัพนายกองมึนงงสงสัยยิ่ง อุ้ยเซี่ยวป้อผุดลุกขึ้นกล่าวว่า

"แผนการของทุกท่านวิเศษยิ่ง พวกเราจะโหมแทงทุกประตู พรุ่งนี้เช้าทั้งหมดแยกย้ายไปก่อเชิงเทินขุดอุโมงค์และยิงปืนใหญ่ล่อลวง พวกมันออกมา ใช้ทหารโล่หวายฟันเท้าปีศาจ"

เหล่านายทัพนายกองเห็นแผนการที่ตนเสนอล้วนได้รับอนุมัติจาก

แม่ทัพใหญ่ จึงออกจากกระโจมอย่างกระตือรือร้น

วันรุ่งขึ้นพออรุณรุ่งสาง ทั้งหมดส่งคนแยกย้ายไปปฏิบัติงานเพ้ง ชุนคุมทหารก่อเชิงเทิน นึ้งทังดูแลการยิงปืนใหญ่ ฮ่ออิ๋ว ขุดอุโมงค์ อั้งเชี้ยวนำทหารห้าร้อยคน ฝึกหัดคำด่าจากชาวเผ่ารามสูรที่ยอมสวามิภักดิ์ด่าทออยู่หน้าค่ายเป็นการใหญ่

น่าเสียดายที่คำด่าของชาวเผ่ารามสูรมีจำกัด เสียงด่าแม้ก้องกังวานแต่ด่าไปด่ามา มีแต่คำ “ท่านเป็นสุกรโสโครก” “ท่านรับประทานอาจม” ไหนเลยดุเดือดเผ็ดร้อนเฉกเช่นคำด่าของจีน?

อุ้ยเซี่ยวป้อรับฟังชั่วขณะ รู้สึกจืดชืดไร้รสชาติ ชาวเผ่ารามสูรเมื่อวานถูกฟันเท้าขาดสะบั้น จึงรักษาที่มั่นไม่ออกมา หลบซ่อนอยู่หลังกำแพงด่าตอบโต้

กระสุนปืนใหญ่ของทหารแมนจูพอยิงเข้าค่าย ก็เกิดการเสียหายไม่มากนัก ควรทราบว่าปืนใหญ่สมัยนั้นเพียงบรรจุดินระเบิดอยู่ในกระบอกปืน จุดชนวนส่งกระสุนเหล็กพุ่งออกไป หากแม้นถูกทำร้ายอย่างถนัดถนี่ กระดูกอาจหักสะบั้น แต่หากตกลงกับพื้นหาเป็นไรไม่ มิคล้ายกับกระสุนปืนของยุคหลัง อัดดินระเบิดอยู่ภายใน พอระเบิดจึงเกิดการบาดเจ็บล้มตาย

ประชาราษฎรในละแวกใกล้เคียง ได้รับการรังควานจากชาวเผ่ารามสูรมาเนิ่นนานปี พอทราบว่าฮ่องเต้ส่งทหารมาปราบปีศาจรามสูร สร้างความลิงโลดแทบคลุ้มคลั่ง ยามนี้บ้างส่งสุราอาหารมาเจือจุนกองทหาร บ้างนำจอบเสียมไม้คาน ช่วยก่อสร้างเชิงเทิน ข่าวคราวพอแพร่สะพัดออก แม้แต่ราษฎรที่อยู่ห่างหลายร้อยลี้ก็เร่งรุดมาช่วยเหลือ

หัวหน้าค่ายเงียโคกสัก มองจากบนกำแพงลงมา เห็นศีรษะคนพลุกพล่าน พากันก่อเชิงเทินอยู่นอกค่าย ยิ่งก่อยิ่งสูงขึ้น เห็นแน่ชัดว่าต้องถูกกักตายทั้งเป็น

ยามนี้ได้แต่ภาวนาว่า ชาวเผ่ารามสูรในค่ายนีโป่วซอทางทิศตะวันตกรุดมาช่วยเหลือ โจมตีทั้งในและนอก จึงมีความหวัง ได้ชัยหา

ทราบไม่ว่า ดังฮีทรงดำริถึงความนี้ ส่งทหารอีกหน่วย หนึ่ง แสรังโจมตีชาวเผ่ารามสูรในค่ายนีโป่วชอ หัวหน้ารักษา ค่ายนีโป่วชอ ก็มุ่งหวังให้หัวหน้าค่ายเงียโคกสักส่งคนไปช่วยเหลือ

ค่ายเงียโคกสักกำแพงล้อมหนาแน่น สะสมกระสุนตัวยา ครบครันกองสุมเสบียงกรังดุจภูเขา ต่อให้ถูกกักอยู่สามสี่ปีก็ไม่ต้องกังวล ทั้งยังขุดบ่อลึกล้ำไม่ขาดแคลนน้ำดื่ม

หัวหน้าค่ายเงียโคกสักกริ่งเกรงชาวจีนภายในค่ายก่อความวุ่นวายภายใน จึงฉุดลากขึ้นกำแพงไปฆ่าทิ้งเหวี่ยงซากศพลงมา ชาวจีนนอกค่ายพอเห็นเช่นนั้นล้วนแผดด่าดังระงม

ยามนี้ทางอุโมงค์ค่อยๆ ขุดถึงเชิงกำแพง มิคาดบ่อน้ำภายในค่ายหลายบ่อพลันแห้งขอด หัวหน้าค่ายเงียโคกสักจัดเจนในการทำศึก พอได้รับรายงาน ฉุกคิดว่าศัตรูกำลังขุดอุโมงค์ เป็นเหตุให้น้ำบาดาลไหลซึมออกไปทางอุโมงค์ ดังนั้นคำนวนตำแหน่งเป็นมั่นเหมาะจัดวางดินระเบิดอยู่บนทางอุโมงค์ เสียงระเบิดพอดัง ทหารแมนจูที่ขุดอุโมงค์ ถูกระเบิดเสียชีวิตร้อยกว่าคน ทางอุโมงค์ก็ปิดตาย

ยามกะทันหันไม่อาจตีค่ายเงียโคกสักได้ อากาศกลับหนาวเย็นลงทุกวัน ดินแดนแถบนี้พอย่างเข้าฤดูใบไม้ร่วง ก็หนาวเหน็บยิ่ง พอย่างเข้าฤดูหนาว หยดน้ำก็แข็งตัวเป็นน้ำแข็ง หากไม่ระวังน้ำแข็งจะร่วงหล่นเข้าอุดจมูกใบหู

หลังจากปรากฏหิมะตกกระหน่ำหลายวัน ราษฎรที่มาช่วยเหลือมิอาจกล้ำกลืนสืบต่อ ล้วนกล่าวคำอำลา บอกว่าฤดูร้อนของปีหน้า หิมะหลอมละลายค่อยรุดมาช่วยเหลือ พร้อมกับตักเตือนเหล่าทหารถอนกำลังลงสู่ใต้ เพื่อไม่ต้องแข็งตัวตายอยู่ท่ามกลางหิมะน้ำแข็ง

แม่ทัพเรือประจำเฮ็กเล้งกังและพวก ประจำการอยู่ภาคเหนือเป็นเวลานาน ล้วนทราบว่าพอย่างเข้าฤดูหนา สภาพการณ์เปี่ยมอันตรายยามค่ำคืนหากเผชิญความหนาวเหน็บ ทหารอาจแข็งตัวตาย ชาวเผ่ารามสูรพำนักในห้องหับ กำแพงตึกสามารถต้านทานความหนาว ทหารแมนจู

กลับก่อกระโจมอยู่กลางท้องทุ่งร้าง ต่อให้ก่อไฟก็ไม่มีประโยชน์

อุ้ยเซี่ยวป้อหวนนึงถึงคราครั้งนี้รับบัญชาจากฮ่องเต้ ยกทัพมาปราบปรามผู้บุกรุก หากไม่อาจตีค่ายแห่งหนึ่ง กลับต้องถอนทหาร ออกจะใช้การไม่ได้ไป

ลังเลอยู่หลายวัน ได้รับรายงานว่า มีทหารหลายสิบคนแข็งตัวตายอุ้ยเซี่ยวป้อขณะขุ่นเคืองใจ ก็มีพระบรมราชโองการมาถึง

ในพระบรมราชโองการทรงรับสั่งว่า แม่ทัพใหญ่อุ้ยเซี่ยวป้อประสบชัยชนะ เป็นที่น่าสรรเสริญ บัดนี้บัญชาชาว เผ่ารามสูรที่ยอมจำนนนำหนังสืออภัยโทษของแมนจูเดินทางสู่เมืองรามสูร ให้ถอนกำลังชาวเผ่ารามสูรกลับไป ทั้งสองฝ่ายจะคืนดีเป็นมิตรตลอดกาล ตอนนี้อากาศหนาวเหน็บ ทหารไพร่พล ได้รับความลำเค็ญ ฮ่องเต้ทรงเห็นพระทัยยิ่งให้อุ้ยเซี่ยวป้อถอนกำลังทหารลงสู่ใต้ ประจำการในเมืองฮูมายื่อ ปีหน้าหากชาวเผ่ารามสูรยังกระด้างกระเดือง ค่อยยกกำลังเข้ากำจัดกวาดล้าง พร้อมกับพระราชทานเสื้อผ้าเครื่องนุ่งห่ม เงินทองและสุราอาหารแก่แม่ทัพใหญ่และนายทัพนายกอง ตลอดจนถึงไพร่พลทหารในสังกัดโดยถ้วนทั่ว

อุ้ยเซี่ยวป้อและเหล่านายทัพนายกอง ล้วนกราบบังคมในพระมหากรุณาธิคุณ เพียงแต่หากถอนกำลังไปในลักษระนี้ ความพากเพียรพยายามทั้งมวลล้วนล้มเหลว ออกจะน่าเสียดายนัก

ผู้แทนส่วนพระองค์ไปยังกระโจมต่างๆ ประกาศพระบรมราชโองการและแจกจ่ายสิ่งของพระราชทานเหล่าไพร่พลทหารล้วนโห่ร้องด้วยความลิงโลดยินดี

วันรุ่งขึ้น อุ้ยเซี่ยวป้อสั่งแม่ทัพเรือประจำเฮ็กเล้งกัง ถอนกำลังไปก่อน ให้ฮ่ออิ๋วและลิ้มเฮงจูนำทหารรั้งท้าย ชาวเผ่ารามสูรหากกล้าออกจากค่ายมาไล่ล่าก็เข่นฆ่าให้กระเจิดกระเจิง

ชาวเผ่ารามสูร พอเห็นทหารแมนจูถอนกำลัง พากันโห่ร้องก้องอื้ออึง ผู้คนหลายร้อยคนยืนหยัดบนกำแพง พุ่งปัสสาวะลงมา อุ้ยเซี่ยวป้อบันดาลโทสะ สั่งเหล่าทหารพากันปัสสาวะใส่ ทหารแมนจูฉีดปัสสาวะนับ

พันนับหมื่นสาย กลับเป็นภาพประหลาดแปลกตา!

เพียงแต่ชาวเผ่ารามสูรอยู่เบื้องบน น้ำปัสสาวะสามารถ ฉีดพุ่งลงสู่เบื้องล่าง ทหารแมนจูกลับไม่อาจพุ่งขึ้นไป แผนต่อสู้ด้วยปัสสาวะครานี้นับว่าพ่ายแพ้

ที่เชิงค่ายเจิ่งนองด้วยน้ำปัสสาวะ ลมหนาวพอโชยพัดผ่าน ชั่วพริบตาก็แข็งตัวเป็นน้ำแข็งสีเหลืองอร่ามชั้นหนึ่ง

อุ้ยเซี่ยวป้อมีนิสัยดื้อรั้นชอบเอาชัย ไม่สามารถกล้ำกลืนโทสะครานี้ชี้มือไปยังกำแพงค่าย แผดด่ามารดามันเป็นการใหญ่

ผู้แทนส่วนพระองค์ที่มาถ่ายทอดพระบรมราชโองการ กล่าวว่า

“ชาวเผ่ารามสูรเฉกเช่นสัตว์ป่า ท่านแม่ทัพไยต้องถือสาหาความกับพวกมัน?”

อุ้ยเซี่ยวป้อร้ำร้องว่า

“ไม่ได้ เยี่ยงนี้พ่ายแพ้อย่างเสื่อมเสียหน้าไป”

จากนั้นสั่งคนนำสายยางมา สายยางนี้เป็นเครื่องดับไฟ ในกองทหารอาจเกิดเพลิงไหม้ ตอนยกทัพตั้งค่าย มักพกนำไว้ป้องกัน

ทหารคนสนิทลากดึงสายยางมาสิบกว่าชุด ตอนนั้นน้ำในลำธารแข็งตัวเป็นน้ำแข็ง ไม่มีน้ำใช้ อุ้ยเซี่ยวป้อจึงให้คนครัวต้มน้ำแข็งในหม้อใหญ่เทน้ำร้อนลงในสายยาง

อุ้ยเซี่ยวป้อถลกขากางเกง ราดปัสสาวะลงในท่อยาง สั่งทหารคนสนิทว่า

“ยิงใส่กำแพงค่าย”

เหล่าทหารคนสนิทเห็นแม่ทัพใหญ่ครุ่นคิดแผนเลิศล้ำเช่นนี้ได้ล้วนกระตือรือร้นจนคึกคัก นำสายยางต่อกับเครื่องอัดฉีด ฉีดพุ่งน้ำร้อนในสายยางขึ้นบนกำแพงโห่ร้องว่า

“ท่านแม่ทัพแซ่อุ้ย ประทานปัสสาวะให้ปีศาจรามสูรดื่ม!”

น้ำร้อนพอฉีดพุ่งถึง ขาวเผ่ารามสูรแผดด่าดังระงม พากันถลันหลบเลี่ยง

เหล่านายทัพบ้างร่ำร้องในใจ

"เหลวไหลนัก"

บ้างต้องการประจบเอาใจแม่ทัพใหญ่ โห่ร้องหนุนเนื่องอยู่ด้านข้าง เพียงแต่อากาศหนาวเหน็บไปมินานให้หลัง น้ำร้อนในสายยางก็แข็งตัวเป็นน้ำแข็ง ต้องเพิ่มน้ำร้อนเข้าไป

อุ้ยเซี่ยวป้อสู้รบด้วยปัสสาวะได้ชัย ค่อยคึกคักอักโข ประโคมโอ่ว่า

"ขงเบ้งจุดไฟเผาหุบเขาปั้วจั้วก๊ก คลอกทหารเบ้งเฮ็ก อุ้ยเซี่ยวป้อพุ่งปัสสาวะใส่ภูเขาราชัน ก็สำแดงอานุภาพเช่นกัน"

พลันลืมตาขึ้น ตะลึงลานครู่ใหญ่ จากนั้นกระโดดโลดเต้นขึ้นมาร่ำร้องว่า

"วิเศษ วิเศษแท้"

นั้งทังที่ด้านข้างชมเชยว่า

"ปัสสาวะของท่านแม่ทัพครานี้ ทอนความดุร้ายของปีศาจรามสูรไปอย่างใหญ่หลวง"

อุ้ยเซี่ยวป้อพลันเรียกระดมนายทัพนายกอง ถามว่า

"กองทหารเรามีน้ำก๊อกสายยางทั้งสิ้นกี่เครื่อง?"

นายทหารแผนกจัดหาผู้หนึ่งตอบว่า

"เรียกท่านแม่ทัพ มีทั้งสิ้นสิบแปดเครื่อง"

อุ้ยเซี่ยวป้อขมวดคิ้วกล่าวว่า

"น้อยเกินไป ไฉนไม่จัดหาให้มากกว่านี้?"

นายทวารรับคำ ในใจครุ่นคิดขึ้น

"การเกิดเพลิงไม้ในค่ายทหาร มิได้เกิดขึ้นเป็นเนืองนิตย์ น้ำก๊อกสายยางสิบแปดเครื่อง ก็เพียงพอต่อความต้องการแล้ว"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าต้องการน้ำก๊อกสายยางหนึ่งพันเครื่องให้ใช้คนไปหยิบยืมจากตัวเมืองละแวกใกล้เคียง เมื่อใดจึงสามารถได้มา?"

สถานที่นี้อยู่ตอนเหนือสุดของประเทศ พื้นที่กว้างขวางผู้คนร่อยหรอ

ตัวเมืองที่อยู่ใกล้ที่สุด ก็อยู่ห่างหลายร้อยลี้ มิหนำซ้ำชาวเมืองล้วนยากจนข้นแค้น มิแน่นักว่าจะมีน้ำก๊อกสายยาง คิดรวบรวมถึงหนึ่งพันเครื่องไม่มีทางกระทำได้

นายทหารนั้นกล่าวอย่างลำบากใจ

“เรียนท่านแม่ทัพ นอกกำแพงใหญ่เกรงว่าไม่มีน้ำก๊อกสายยางหนึ่งพันเครื่อง ต้องกลับเข้ากำแพงใหญ่ ขนย้ายมาจากนครหลวงและเมืองเทียนจิน”

อุ้ยเซี่ยวป๊อกระซากเสียงว่า

“ผายลม จัดหาน้ำก๊อกสายยางจากนครหลวง ต้องใช้เวลายาวนานเท่าใด เรื่องรบทัพจับศึก ไม่อาจเนิ่นช้าแม้สักครึ่งวัน”

นายทหารนั้นลนลานรับคำ ครุ่นคิดอย่างหวั่นไหว

“คราวนี้ศีรษะเราต้องหลุดจากบ่าแล้ว”

ผู้แทนส่วนพระองค์นั่งอยู่ด้านข้าง อดกล่าวมิได้

“ปัสสาวะท่านแม่ทัพ ได้ฉีดพุ่งถูกกำแพงค่ายของชาว เผ่ารามสูรแล้ว การสู้รบครานี้พวกเรานับว่าได้ชัยในความเห็นผู้น้อง โจรจนตรอกยังคง...อย่าได้ฉีดพุ่ง”

อุ้ยเซี่ยวป๊อสั่นศีรษะกล่าวว่า

“ไม่ได้ หากปราศจากน้ำก๊อกสายยางหนึ่งพันเครื่อง มิอาจปฏิบัติเรื่องสำคัญนี้ได้”

ผู้แทนส่วนพระองค์ครุ่นคิดในใจ

“ท่านออกจะเหลวไหลไปแล้ว เรื่องฉีดปัสสาวะเข้าหากัน บางครั้งสามารถล้อเล่น ไหนเลยกระทำเป็นการใหญ่ได้ หากวุ่นวายเกินไปเกรงว่าถูกผู้คนทั้งแผ่นดินหัวร่อเยาะ”

ขณะจะเกลี้ยกล่อมตักเตือนอีก ได้ยินอุ้ยเซี่ยวป๊อกล่าวว่า

“ท่านทั้งหลาย หากสามารถจัดหาน้ำก๊อกสายยางมาหนึ่งพันเครื่องนับเป็นความดีความชอบใหญ่หลวง”

เพ้งชุนกล่าวว่า

"ขอถามท่านแม่ทัพ ต้องการน้ำก๊อกสายยางหนึ่งพันเครื่องเพื่อ...เพื่อฉีดปัสสาวะขึ้นกำแพงหรือ?"

อุ้ยเซี่ยวป้อหัวร่อพลางกล่าว

"พวกเราหากคิดบรรจุปัสสาวะลงในสายยาง ฉีดขึ้นกำแพงไปไหนเลยมีปัสสาวะมากมายปานนั้น ต่อให้มีทหารหนึ่งร้อยหมื่นก็ไม่เพียงพอ"

"ถูกแล้ว บริวารโง่เขลายิ่ง ขอท่านแม่ทัพชี้แจงแนะนำ"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"เมื่อครู่ข้าพเจ้าเห็นปัสสาวะของเรา พอฉีดพุ่งขึ้นกำแพง ก็แข็งตัวเป็นน้ำแข็ง หากแม้นพวกเราใช้น้ำก๊อกสายยางพันๆ เครื่อง ฉีดพุ่งน้ำร้อนเข้าไปทั้งวันและคืนจะเป็นอย่างไร?"

เหล่านายทัพนายกองงงงันวูบ ผู้ที่มีไหวพริบหลักแหลมหลายคนโห่ร้องขึ้นก่อน จากนั้นผู้อื่นก็เข้าใจในบัดดล ในกระโจมบังเกิดเสียงโห่ร้องกองออองแท็บถล่มทลาย ทุกผู้คนพากันร้องว่า

"แผนการอันประเสริฐ พวกเราจะใช้น้ำท่วมค่ายเงียโคกสัก ให้ภูเขาราชันแข็งตัวเป็นน้ำแข็ง"

ชั่วครู่ให้หลัง เสียงโห่ร้องค่อยสงบลง มีคนกล่าวว่า

"ต่อให้ต้องกลับนครหลวงและเมืองเทียนจิน ก็ขอลำเลียงน้ำก๊อกสายยางหนึ่งพันเครื่องมาทั้งวันและคืน"

ยามนั้นปรากฏนายทหารหลายคน ชิงกันอาสาไปจัดหา น้ำก๊อกสายยาง อั้งเชี้ยวเป็นผู้ช่วยลิ้มเฮงจูศักดิ์ตำแหน่งต่ำทราม ยืนรั้งท้ายสุดยามนั้นน้อมกาย กล่าวว่า

"เรียนท่านแม่ทัพ บริวารมีความคิดต่ำทรามประการหนึ่ง"

อุ้ยเซี่ยวป้อผงกศีรษะกล่าวว่า

"ท่านบอกมา"

อั้งเชี้ยวกล่าวว่า

"บริวารเป็นชาวเมืองฮกเกี้ยน หมู่บ้านยากจนข้นแค้น ไม่อาจจัดสร้างน้ำก๊อกสายยาง ในหมู่บ้านพอเกิดเพลิงไหม้ ทั้งหมดก็ใช้ปืนฉีดน้ำดับ

ไฟ ปืนฉีดน้ำจัดทำจากกระบอกไม้ไผ่ โดยทะลวงปล้องไม้ไผ่จนปรุโปร่ง ตอนปลายเจาะรูเล็กๆ โตเท่าเหรียญทองเหลือง อีกปลายหนึ่งเสียบท่อนไม้อยู่ในกระบอก (เฉกเช่นกระบอกฉีดยากันยุงในปัจจุบัน) ตอนดับไฟให้แช่รูบนกระบอกไม้ไผ่ไว้ในน้ำ ดึงท่อนไม้วูบ ปล้องไม้ไผ่จะสูบน้ำจนเต็ม เมื่อดันท่อนไม้โดยแรง น้ำในกระบอกจะฉีดพ่งออกไป"

อุ้ยเซี่ยวป้อส่งเสียงดังอืมม์ หมกมุ่นครุ่นคิดวิธีการนี้

ฮ่ออิ๋วกล่าวว่า

"เรียกท่านแม่ทัพ ปืนน้ำนี้สามารถจัดทำใหญ่เล็กตามใจนึก บริวารเมื่ออายุยังเยาว์ เคยใช้ปืนสั้นนี้ยิงใส่พวกพ้อง กลับสนุกสนานยิ่งน่าเสียดายที่ละแวกแถบนี้ปราศจากต้นไม้ คิดจัดทำปืนน้ำขนาดใหญ่ ต้องได้ต้นไผ่แถบแม่น้ำแยงซีเกียง"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวถามอั้งเชี้ยวว่า

"ท่านมีวิธีอื่นใดบ้าง?"

"บริวารเห็นว่า ละแวกแถบนี้มีต้นสนมากมายยิ่ง พวกเราโค่นต้นไม้ลงมา คว้านกึ่งกลางกลวงว่างเปล่า ก็สามารถจัดทำเป็นปืนน้ำขนาดใหญ่"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

"คิดคว้านต้นสนกลวงว่างเปล่า เกรงว่าไม่ง่ายดายนัก"

นายกองแซ่ปังผู้หนึ่ง เป็นช่างไม้มณฑลซัวไซ กล่าวว่า

"เรียนท่านแม่ทัพ เรื่องนี้กระทำได้ไม่ยากนัก ให้เลื่อยท่อนไม้เป็นสองส่วน คว้านแต่ละส่วนเป็นรูปครึ่งวงกลม ขัดถูให้ราบรื่น จากนั้นประกบท่อนไม้ทั้งสองส่วนรวมกัน กึ่งกลางย่อมกลวงว่างเปล่า"

อุ้ยเซี่ยวป้อลิงโลดยิ่ง กล่าวว่า

"วิเศษแท้ ปืนขนาดใหญ่เยี่ยงนี้กระบอกหนึ่ง ต้องใช้เวลาจัดสร้างนานเท่าใด?"

"บริวารหากลงมือด้วยตนเอง วันหนึ่งสามารถจัดทำกระบอกหนึ่ง หากทำงานทั้งกลางคืน ก็จัดสร้างได้สองกระบอก"

อุ้ยเซี่ยวป้อขมวดคิ้วกล่าวว่า

"ช้าเกินไป ท่านไปเลือกเฟ้นผู้ช่วยจากกระโจมต่างๆ ร่วมกันกระทำท่านเป็นอาจารย์ สอนแก่ศิษย์ในบัดดล การงานครานี้ ทั้งมิใช่จัดทำถังปัสสาวะของเจ้าสาว ทั้งมิใช่ต่อโลงศพให้กับเศรษฐีมีทรัพย์ เปลือกไม้ชั้นนอกของปืนน้ำก็ไม่ต้องขัดถู ขอเพียงสามารถฉีดน้ำเข้าค่าย ก็ใช้ได้แล้วทั้งหมดรีบลงมือโค่นต้นไม้ สร้างปืนน้ำเถอะ"

แม่ทัพนายกองต่างๆ รับคำ แยกย้ายนำทหารในสังกัดเข้าดงไม้ไปตัดโค่นต้นไม้ในบัดดล

นอกกำแพงใหญ่เต็มไปด้วยต้นสน และไม้ยืนต้นต่างๆ ละแวกแถบนี้ยิ่งปรากฏป่าไม้แน่นขนัด ทหารแมนจูพอทุ่มเทกำลัง ออกมิถึงครึ่งวันก็ตัดไม้หลายพันต้น

ในเหล่าทหารเคยมีผู้ที่มีอาชีพเป็นช่างไม้มาก่อนร้อยกว่าคนนายทหารแซ่ปังจึงเรียกระดมมา พร้อมกับเสาะหาทหาร ที่มีฝีมือในการแกะสลักอีกสี่ห้าร้อยคนเป็นผู้ช่วย ลงมือจัดสร้างปืนน้ำทั้งในยามราตรี

นายทหารแซ่ปังจัดสร้างเป็นตัวอย่างก่อนอันหนึ่ง ปืนน้ำนั้นมีเส้นผ่าศูนย์กลางยาวสองเชียะ กระบอกยาววาเศษ ปลายของท่อนไม้ที่ใช้สำหรับสูบดึง จัดทำไม้ขวางเส้นหนึ่ง

ครั้งแล้วสั่งทหารหกคน แยกย้ายยืนหยัดอยู่ทางซ้ายขวา ยึดจับท่อนไม้สูบดึงโดยพร้อมเพรียง พอดูดน้ำร้อนเข้ากระบอก ก็สั่งให้ดันท่อน-ไม้โดยแรง น้ำร้อนพลันฉีดพุ่งออกจากกระบอกอย่างเร่งร้อน ยิงได้ไกลกว่าสองร้อยก้าว

อุ้ยเซี่ยวป้อพอชมดูการแสดงเสร็จสิ้น ถึงกับโห่ร้องชมเชยกล่าวว่า

"พวกเราจะตั้งชื่อให้กับอาวุธนี้เรียกว่า...แป๊ะเล้งจุ้ยเผ่า (ปืนน้ำมังกรขาว)"

จากนั้น กำนัลเงินทองแก่นายทหารแซ่ปังและทหารที่จัดสร้างปืนน้ำ สั่งให้จัดทำทั้งวันและคืน

หัวหน้าค่ายเงียโคกสัก เห็นทหารแมนจูถอนทัพแล้วหยุดยั้งพอยืนชมดูบนกำแพงเมือง เห็นในค่ายทหารแมนจู กองสุมด้วยท่อนไม้จำนวน

มากมายสุดคณนานับ จึงครุ่นคิดขึ้น

"ทหารแมนจูตัดโค่นต้นไม้มา ย่อมใช้ก่อไฟให้ความอบอุ่น ดูท่าทียังคิดล้อมค่ายสืบต่อ เฮอะ หากผ่านไปอีกครึ่งเดือน ลมหิมะโชยพัดกระหน่ำ พวกเจ้าคงได้เห็นดีแน่นอน"

ยามนั้นลงจากกำแพง สั่งบริวารก่อไฟภายในห้อง รินสุราสฉุนเฉียว เรียกหาสตรีสาวชาวจีน ซึ่งฉุดคร่ามาสองนางคอยปรนนิบัติ

ขณะนั้น เพ้งชุน ฮ่ออิ๋วส่งทหารไปหยิบยืมหม้อเหล็ก จากราษฎรในรัศมีหลายร้อยลี้มาจนหมดสิ้น ขุดดินสร้างเป็นเตา กองสุมท่อนไม้ดุจภูเขาน้อยๆ ปืนน้ำมังกรขาวที่จัดสร้างสำเร็จ ล้วนคลุมกิ่งไม้ไว้ มิให้ถูกชาวเผ่ารามสูรพบเห็น

บทที่ 47

กล่มค่ายเงียโคกสัก

ผ่านไปเก้าวัน นายทหารแซ่ปังรายงานว่า ปืนน้ำมังกรขาวสามพันกระบอกจัดสร้างเสร็จสิ้นวันพรุ่งเป็นวันศุภมงคลเหมาะสำหรับปฏิบัติงาน

วันรุ่งขึ้น พอได้เวลามงคลฤกษ์ อุ้ยเซี่ยวป้อสั่งยกปืนน้ำขึ้นกำแพงเล็งปากกระบอกไปภายในค่าย เสียงปืนสัญญาณพอดังเก้าครั้ง เหล่าทหารพากันกอบหิมะน้ำแข็งลงในเตาเหล็กต้มเป็นน้ำ

หัวหน้าค่ายเงียโคกสักกำลังหลับใหล พลันได้ยินเสียงปืนดังจากนอกค่าย รีบกระโดดปราดขึ้น สวมใส่เสื้อผ้าคลุมชุดหนังสัตว์ ขึ้นกำแพงตรวจตราดู

ตอนนั้นลมหิมะโหมกระหน่ำ ท้องฟ้ามืดครึ้มเลือนสลัว เห็นบนเชิงเทินของทหารแมนจู จัดตั้งเต็มไปด้วยต้นไม้ มิทราบคิดทำอะไรพลันได้ยินทหารแมนจูโห่ร้องกึกก้อง ในต้นไม้หลายพันต้นฉีดพุ่งสายน้ำออกมายิงมายังค่ายเงียโคกสักจากทั่วสี่ทิศแปดทาง!

หัวหน้าค่ายเงียโคกสักใจหายวาบ ร้องโพล่งออกมา รู้สึกมีน้ำร้อนสายหนึ่งฉีดต้องทรวงอก ดีที่ตอนนั้นอากาศหนาวเหน็บยิ่ง น้ำร้อน

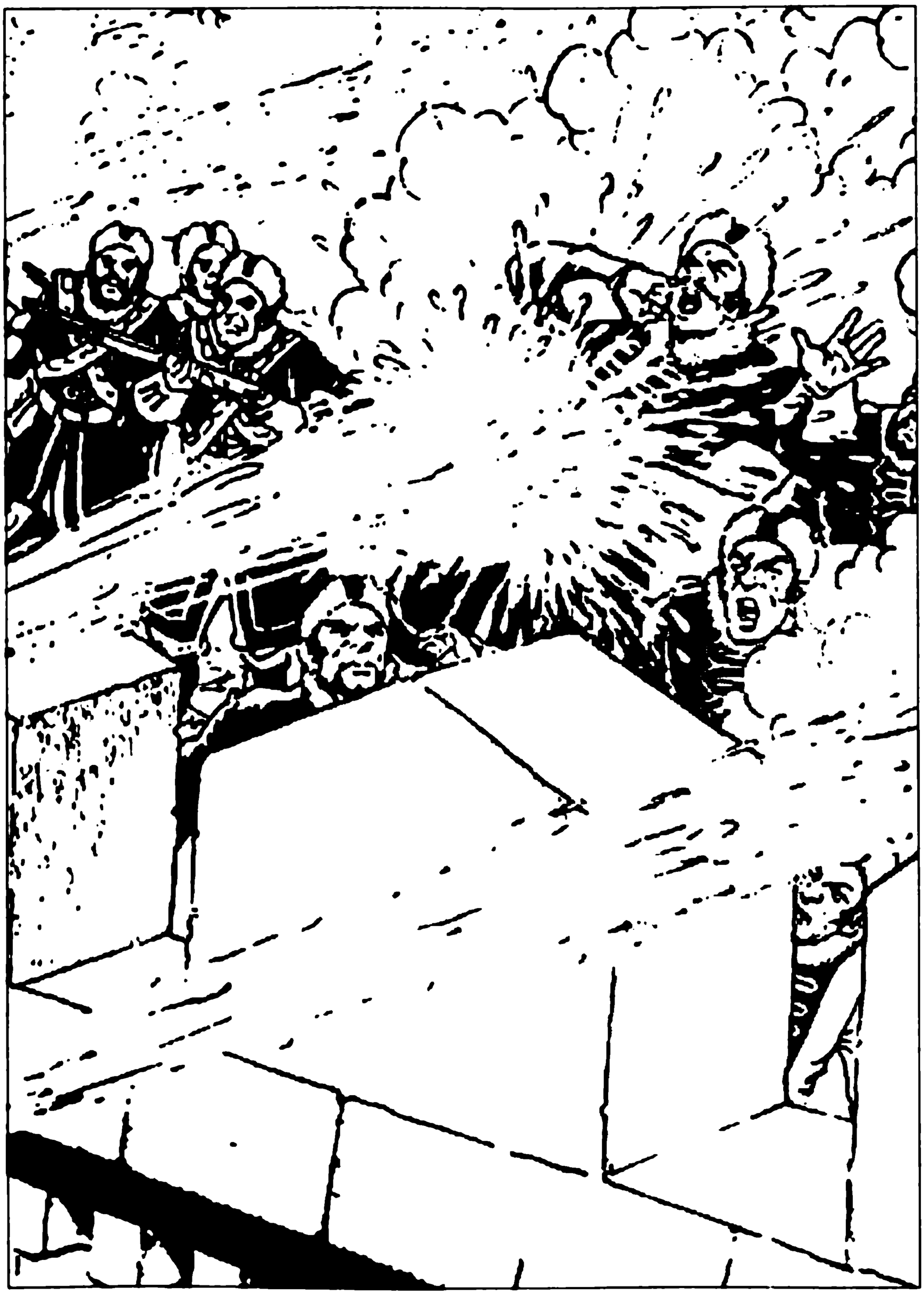

พลันได้ยินทหารแมนจูโห่ร้องกึกก้อง ในต้นไม้หลายพันต้นฉีดพุ่งสายน้ำออกมา ยิงมายังค่ายเงียโดกสักจากทั่วสี่ทิศแปดทาง

ไม่ร้อนเท่าใดกลับฉีดพุ่งมันร่างเซถลาเสียหลัก ล้มฟุบอยู่บนกำแพง

พวกพ้องบริวารรีบประคองมันขึ้น เห็นเบื้องบนศีรษะบังเกิดเสียงน้ำดังเกรียวกราว สายน้ำคล้ายมังกรขาวหลายพันตัว พวยพุ่งลงภายในค่ายพริบตานั้นเหนือค่ายเงียโคกสัก ครอบคลุมด้วยหมอกขาวเลือนสลัวชั้นหนึ่ง ที่แท้ละอองน้ำพอได้รับความเย็น ก็ผนึกแข็งตัว

หัวหน้าค่ายเงียโคกสักใจประหวั่นลนลาน ร่ำร้องว่า

"ชาวจีนใช้วิชาเวทมนตร์"

หวนนึกถึงในต้นไม้ กลับสามารถพ่นน้ำออกมา ย่อมเป็นวิชาไสยศาสตร์แน่นอน รีบบงการว่า

"ทั้งหมดยิงปืนใส่ อย่าให้ทหารแมนจูบุกขึ้นกำแพงมา"

นับแต่มันถูกอุ้ยเซี่ยวป้อเปลื้องเสื้อกางเกง เดินวนอยู่รอบค่ายสามรอบ คำสั่งที่ถ่ายทอดออก ก็เสื่อมอำนาจอักโข ยามนี้มีเหตุแปรเปลี่ยนอุบัติอย่างกะทันหัน สายน้ำหลายพันลำฉีดพุ่งเข้าค่าย ชาวเผ่าราม สูรพากันเตลิดหนี ไหนเลยมีคนแยแสสนใจมัน

ดีที่ทหารแมนจูเพียงพ่นน้ำ ไม่ฉกฉวยโอกาสจู่โจมค่าย ชาวเผ่าราม สูรวุ่นวายชั่วขณะ ค่อยระงับขวัญอันแตกตื่นลง เห็นน้ำเจิ่งนองอยู่บนพื้น แข็งตัวเป็นน้ำแข็งหยดหยาดลงมา

ภายในค่าย นอกจากพำนักด้วยนักบู๊เผ่าราม สูร ยังมีคณะที่ปรึกษาซึ่งเมืองราม สูรส่งมา ชั่วพริบตาบนร่างทุกผู้คนล้วนเปียกชุ่มโชก ตอนแรกยังรู้สึกร้อนอบอุ่น มินานให้หลัง เสื้อผ้าที่เปียกชุ่มโชกค่อยๆ เย็นลงชั่วครู่เริ่มแข็งตัวเป็นน้ำแข็ง สร้างความตื่นตระหนกยิ่ง พากันเปลื้องเสื้อกางเกงรองเท้าหนังออก

ควรทราบว่าเสื้อผ้าพอเปียกโชกแข็งตัวเป็นน้ำแข็งจะแนบติดกับผิวหนัง เมื่อถึงเวลานั้นนิ้วมือแข็งทื่อ ต่อให้มีคนช่วยเหลือ ผิวหนังจะหลุดไปพร้อมกับเสื้อกางเกง เปี่ยมอันตรายยิ่ง

น้ำที่เจิ่งนองบนพื้นค่อยๆ สูงขึ้น แข็งตัวเป็นน้ำแข็ง เกาะตัวราวกับแป้งเปียก ชาวเผ่าราม สูรยามเปลือยเท้าแช่อยู่ภายใน บังเกิดความ

เย็นยะเยียบเสียดกระดูก กระโดดโลดเต้นตลอดเวลา ร่ำร้องว่า

"แข็งตัวตายแล้ว"

ทุกผู้คนชิงกันขึ้นสู่เบื้องสูง บ้างพานปีนป่ายขึ้นสู่หลังคาตึก ในกลุ่มคนบังเกิดสุ้มเสียงผู้คนร่ำร้องว่า

"ยอมจำนนเถอะ หากไม่ยอมจำนน ทั้งหมดต้องแข็งตัวตาย"

หัวหน้าค่ายเงียโคกสักคลุมหนังขนสัตว์ มือซ้ายกางร่ม โดยสารอยู่บนหลังม้าพ่วงพี ลาดตระเวนไปมา พอฟังมีคนร้องยอมจำนน โทสะพลันประดัง ตวาดว่า

"ผู้ใดส่งเสียงรบกวนสมาธิในที่นี้ ฉุดลากออกมายิงทิ้ง"

ทุกผู้คนเห็นหนังขนสัตว์ของมัน สามารถป้องกันน้ำ ร่างกายอบอุ่น ผู้อื่นกลับร่างเปลือยเปล่าแทบแข็งตัวตาย ต่างไม่ยินยอมพร้อมใจมีคนเก็บก้อนหิมะน้ำแข็งบนพื้นขว้างใส่มัน

หัวหน้าค่ายเงียโคกสักยกปืนสั้นในมือขึ้น ในเสียงดังบึม ยิงผู้คนล้มตายลงสองคน ที่หลงเหลือยังขว้างก้อนน้ำแข็งใส่มัน ทั้งมีคนถาโถมเข้าหา ฉุดลากมันลงจากหลังม้า

องครักษ์หัวหน้าค่ายรีบควบม้าเข้ามา ค่อยขับไล่ทุกผู้คนกระเจิดกระเจิง หัวหน้าค่ายเงียโคกสักดิ้นรนลุกขึ้น ประจวบปรากฏสายน้ำสองลำฉีดพุ่งใส่ศีรษะตลอดทั้งร่างเปียกชุ่มโชก ถึงกับกระโดดโลดเต้นสั่งบริวารช่วยเปลื้องเสื้อผ้าถอดรองเท้า

น้ำร้อนที่ฉีดพุ่งออกจากปืนน้ำ พุ่งเป็นเส้นตรงบ้างพอฉีดถึงเบื้องบนอากาศเหนือค่าย ก็แตกกระจายเป็นหยดน้ำ คล้ายห่าฝนโปรยปรายลงบ้างยิงต่ำกว่า แข็งตัวเป็นน้ำแข็งพร่างพรมลงบนร่างผู้คน

ควรทราบว่า ปืนน้ำเหล่านี้ก่อสร้างอย่างหยาบกร้าน บ้างสามารถยิงไกล รัศมีการยิงของบางกระบอกใกล้ยิ่ง บางกระบอกใช้ยิงหลายครั้งก็ปริแตก กลับลวกทำร้ายถูกทหารแมนจูมิน้อย ปืนน้ำสามพันกระบอกยิงอยู่หนึ่งชั่วยาม ก็เสียหายไปหกเจ็ดร้อยกระบอก พร้อมกันนั้นน้ำแข็งที่ต้มเป็นน้ำร้อน ผลิตไม่ทันกับการใช้ยิงออก เมื่อถึงตอนท้าย

"กระสุน" เริ่มขาดแคลน

ทหารแมนจูพอเห็นสภาพอันทุลักทุเลของชาวเผ่ารามสูรภายในค่ายบนเชิงเทินบังเกิดเสียงร่ำร้องสนั่นหวั่นไหว ร้องเพลงเป็นการใหญ่ ในเนื้อร้องก็มีเพลงสิบแปดลูบคลำที่อุ้ยเซี่ยวป้อโปรดปรานด้วย

เพ้งชุนและพวกเหล่านายทัพนายกอง เร่งรัดหน่วยต้มน้ำ มิขาดปากเทน้ำร้อนลงในกระบอกทีละถัง หน่วยยิงก็สูบดันท่อนไม้ ยิงสายน้ำเข้าค่าย

ยิงอีกครึ่งชั่วยาม ปืนน้ำยิ่งมายิ่งเสียหายมากขึ้น น้ำร้อนก็ขาดแคลน เพียงหลงเหลือปืนแปดเก้าร้อยกระบอกทำการฉีดน้ำ อานุภาพย่อมลดทอนลง

อุ้ยเซี่ยวป้อขณะหงุดหงิดรำคาญ พลันเห็นประตูค่ายเงียโคกสักเปิดอ้ากว้าง ชาวเผ่ารามสูรร่างเปลือยเปล่าหลายร้อยคนฮือโหมออกมา ร่ำร้องว่า

"ยอมจำนน ยอมจำนนแล้ว!"

แม่ทัพเรือประจำแม่น้ำเฮ็กเล้งกังที่ถูกกระสุนปืนที่หน้าผากกลับทุเลาเป็นปรกติ ดังนั้นนำทหารหนึ่งพันคนควบม้าเข้าหา ตวาดว่า

"ผู้ที่ยอมจำนนนั่งลงกับพื้น"

มันกล่าวเป็นภาษาจีน ชาวเผ่ารามสูรไม่เข้าใจ หันมามองหน้ากันทหารแมนจูคนหนึ่งจึงทรุดนั่งกับพื้น ร้องว่า

"นั่งลง"

ยามนั้น ประตูค่ายเคลื่อนปิดเข้าหากัน บนกำแพงปรากฏกระสุนปืนระดมยิงลงมา ยิงชาวเผ่ารามสูรล้มตายลงหลายสิบคน ที่หลงเหลือพากันเตลิดหลบหนี

ปืนน้ำของทหารแมนจู เล็งตรงไปยังชาวเผ่ารามสูรที่ลั่นกระสุนฉีดพุ่งสายน้ำใส่ ชาวเผ่ารามสูรลนลานกระโดดลงจากกำแพง

ขณะนั้น น้ำภายในค่ายท่วมสูงถึงสองเชียะ ล้วนแข็งตัวเป็นน้ำแข็ง หากคิดท่วมทั่วทั้งค่าย กลับกลายเป็นค่ายน้ำแข็งหลังหนึ่ง ต้องใช้เวลาอย่างน้อยสิบวัน

แต่ชาวเผ่ารามสูรปราศจากเสื้อผ้าสวมใส่ ทั้งไม่สามารถก่อไฟ

ล้วนหนาวเหน็บจนร่างสั่นระริก บ้างโอบกอดกันและกัน ถ่ายทอดความอบอุ่นแก่ฝ่ายตรงข้าม หัวหน้าค่ายเงียโคกสัก ยังเร่งรัดบริวารเฝ้ารักษาค่ายทั้งหมดล้วนเบือนหน้าไป มิแยแสสนใจ

หัวหน้าค่ายเงียโคกสักโทสะประดัง สะบัดฝ่ามือตบใส่บริวารคนหนึ่ง บริวารนั้นเบี่ยงวูบเป็นการหลบเลี่ยง หัวหน้าค่ายเงียโคกสักไล่ล่าตามไปฝีเท้าลื่นไถลสะดุดล้มลงกับพื้น

ผู้คนที่ด้านข้างคนหนึ่งยื่นมือผลักไส ผลักดันมันลงในหลุมที่เจิ่งนองด้วยน้ำ หัวหน้าค่ายเงียโคกสักรวบรวมเรี่ยวแรงดิ้นรน แต่มือเท้าชาด้าน ไม่อาจลุกขึ้น ต้องร้องว่า

“ช่วยเหลือเรา”

ทุกผู้คนล้วนมีสีหน้าเหยียดหยาม ห้อมล้อมชมดูมินานให้หลังน้ำที่เจิ่งนองภายในหลุมก็แข็งตัวเป็นน้ำแข็ง

ร่างท่อนบนของหัวหน้าค่ายเงียโคกสัก อยู่เหนือหลุม ส่งเสียงหอบหายใจตลอดเวลา แต่นับจากทรวงอกลงไปจมอยู่ในน้ำแข็งคล้ายถูกฝังทั้งเป็น

ยามนี้ทุกผู้คนมีกระแสจิตตรงกัน เปิดประตูค่าย ร้องดังๆว่า

“ยอมจำนน”

นอกจากผู้ที่ร่างแข็งทื่อมิอาจเคลื่อนไหว ที่หลงเหลือล้วนยินยอมจำนน ฮือโหมออกจากค่าย

อุ้ยเซี่ยวป้อลิงโลดแทบคลุ้มคลั่ง กรีดมือวาดเท้าร่ำร้อง วุ่นวายคำสั่งเลอะเลือนยากจำแนก ดีที่นายทัพนายกองต่างๆ ล้วนผ่านการรบพุ่งอย่างโชกโชน รับคำแล้วดาหน้าไปจัดการผู้ยอมจำนน เข้าค่ายริบอาวุธปืนสะสางเรื่องราวต่างๆ

ตอนแรกทั้งหมดฉีดน้ำเข้าค่าย บัดนี้กลับเผาละลายน้ำแข็งภายในค่ายให้กลับกลายเป็นน้ำ ไหลหลั่งสู่ภายนอก กลับยากเย็นมิน้อย

เพ้งชุนนำทหารสะสางห้องโถงใหญ่ก่อน น้อมเชิญอุ้ยเซี่ยวป้อโซะเฮียกทู้ ผู้แทนส่วนพระองค์เข้าไป จากนั้นตรวจค้นห้องดินระเบิดห้อง

สะสมอาวุธปืนและเงินทอง จัดทหารเฝ้ารักษา

ค่ำคืนนั้นทั้งในและนอกค่าย ฆ่าวัวลัมแพะเฉลิมฉลองเป็นการใหญ่ โซะเฮียกทู้และพวกย่อมประจบสอพลอ บอกว่าท่านแม่ทัพแซ่อุ้ยดำเนินกลยุทธ์ดุจเทพยดา ต่อให้ซุนจื้อกลับชาติมาเกิด ก็ไม่สามารถเปรียบติด

ผู้แทนส่วนพระองค์นั้นกล่าวว่า

"ผู้น้องออกจากนครหลวงครานี้ ฮ่องเต้ทรงกำชับว่า ให้ท่านแม่ทัพแซ่อุ้ยอย่าได้เข่นฆ่าสังหารผู้คนเกินไป บัดนี้ท่านแม่ทัพแซ่อุ้ยมิต้องใช้ดาบกระบี่เกาทัณฑ์ หรืออาวุธปืนใดๆ ไม่สูญเสียทหารหาญแม้สักคนเดียว สามารถยึดครองค่ายศัตรูในวันเดียว นับว่าไม่เคยมีมาแต่โบราณกาลจวบจนอนาคตกาล"

อุ้ยเซี่ยวป้อภาคภูมิลำพองยิ่ง ประโคมโอ่ว่า

"คิดถล่มค่ายเงียโคกสัก หาใช่เรื่องยากเย็นไม่ ที่ยากเย็นคือยากปฏิบัติตามพระราชประสงค์ของพระองค์ ซึ่งมิให้สังหารศัตรูมากไป ดังนั้นผู้น้องรอถึงวันนี้ จึงดำเนินแผนการนี้เพื่อให้ผู้แทนส่วนพระองค์ได้เห็นกับตา"

เหล่านายทัพนายกองรู้สึกอุ้ยเซี่ยวป้อออกจะคุยโอ่ไป แต่คิดเอาชัยโดยฝ่ายตนไม่เสียชีวิตแม้สักคนเดียวหาใช่เรื่องง่ายดายจริงๆ พากันผงกศีรษะรับ

โซะเฮียกทู้กล่าวว่า

"นี่เป็นบุญญาธิการของพระองค์ สติปัญญาของท่านแม่ทัพ"

อ้ยเซี่ยวป้อกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"วันนี้ทุกผู้คนล้วนมีความดีความชอบ หากมิใช่ท่านผู้แทนส่วนพระองค์และโซะตั่วนั้งบัญชาการรบด้วยความเข้มแข็งพวกเราก็ไม่อาจได้ชัยอย่างง่ายดายเช่นนี้"

ผู้แทนพระองค์และโซะเฮียกทู้ลิงโลดยิ่ง เมื่อครู่ตอนสู้รบ มันสองขุนนางฝ่ายบุ๋นล้วนหลบซ่อนกายไว้ ไหนเลยมีการ "บัญชาการรบด้วยตนเอง" แต่อุ้ยเซี่ยวป้อเมื่อกล่าวเช่นนี้ ในรายงานสู้รบ ย่อมมีความดีความชอบของมันส่วนหนึ่ง

นี่เนื่องเพราะอุ้ยเซี่ยวป้อรู้ซึ้งถึงกฎเกณฑ์ของการรับราชการ ตนปั้นความดีความชอบของผู้แทนส่วนพระองค์ประการหนึ่ง มิต้องลงทุนแม้แต่น้อย ผู้แทนส่วนพระองค์เมื่อกลับถึงนครหลวง ย่อมกราบทูลต่อฮ่องเต้แทนตนเป็นการใหญ่ บ่งบอกความดีความชอบสามส่วนเป็นสิบส่วน

ทั้งหมดดื่มกินชั่วขณะ ทหารลิ้มเฮงจูขุดหัวหน้าค่ายเงียโคกสักขึ้นจากหลุมน้ำแข็ง หามมาถึงเชิงบันได

ยามนี้หัวหน้าค่ายเงียโคกสักแข็งตัวตายเนิ่นนานแล้ว ตลอดทั้งร่างเขียวคล้ำ อุ้ยเซี่ยวป้อจึงสั่งให้จัดการกลบฝัง

ค่ำคืนนั้น อุ้ยเซี่ยวป้อและซังยี้หลับใหลในตึกผู้ตรวจการ นี่เป็นสถานที่ซึ่งตนเคยแวะกรายมา ดังนั้นเปิดฝาหีบที่ข้างเตียง เห็นภายในหีบกองสุมด้วยชุดทหารและอาวุธปืน

ซังยี้กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“ท่านมุ่งหวังให้กงจู้เผ่ารามสูรมุดปราดออกจากหีบอีกคราก็ระมัง?”

อุ้ยเซี่ยวป้อพลางกล่าว

“ท่านคือกงจู้แผ่นดินจีน ยังประเสริฐเลิศกว่ากงจู้เผ่ารามสูรมากนัก”

“กงจู้แผ่นดินจีนอยู่ในนครหลวง หาอยู่ที่นี้ไม่”

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

“ซังยี้อันประเสริฐ พวกเราวันนี้นับว่าทำงานสำเร็จเสร็จสิ้นหรือไม่?”

ซังยี้แย้มยิ้มอย่างอ่อนหวาน สองข้างแก้มแดงระเรื่อ นางเป็นภรรยาอุ้ยเซี่ยวป้อเนิ่นนานปี พอได้ยินสามีสัพยอก ยังบังเกิดความขวยเขินเอียงอาย

อุ้ยเซี่ยวป้อยื่นมือโอบเอวอ้อนแอ้นของนาง ทั้งสองนั่งเคียงบ่าเคียงไหล่อยู่ข้างเตียง อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

“ท่านปะติดปะต่อแผนที่อย่างยากเย็น ในที่สุดพวกเราก็ขึ้นสู่ภูเขาราชัน ฮ่องเต้แต่งตั้งข้าพเจ้าเป็นเจ้าพระยาราชัน ค่ายหลังนี้คงให้ข้าพเจ้าปกครองดูแล ใต้ภูเขาซุกซ่อนขุมทรัพย์ของแมนจูมากมายสุดคณานับ พวกเราจะค่อยๆ ขุดออกมา เราอุ้ยเซี่ยวป้อจะกลับกลายเป็นอุ้ยตอป้อ

(มากวิเศษ) แล้ว”

ซังยี้กล่าวว่า

“ท่านมีเงินทองมากหลาย ใช้จ่ายอีกหลายชีวิตก็ไม่หมดสิ้น ข้าพเจ้าเห็นว่ายังคงเรียกว่าอุ้ยเซี่ยวป้อเถอะ”

อุ้ยเซี่ยวป้อโน้มหน้าไป จุมพิตนางเป็นการรับขวัญ กล่าวว่า

“ถูกต้อง รอจนพวกเรายากจนลง ค่อยมาขุดเถอะ”

เอ่ยถึงตอนนี้ พลันเห็นม่านมุ้งสั่นไหวเล็กน้อย จากนั้นในหีบไม้บังเกิดเสียงกร๊อบเบาๆ ทั้งสองสบตากันวูบ พากันจับจ้องมองหีบไม้ จ้องมองชั่วขณะ ยังปราศจากความเคลื่อนไหวใด

อุ้ยเซี่ยวป้อปรบมือเบาๆ สามครา ซังยี้ถลันไปเปิดประตู ทหารคนสนิทที่เฝ้ารักษาอยู่นอกประตูสี่คนรีบถลันเข้ามา

อุ้ยเซี่ยวป้อชี้มือไปยังหีบไม้ กล่าวเบาๆ

“ภายในมีคน”

ทหารคนสนิททั้งสี่ใจหายวาบ สะอึกถึงข้างหีบ เปิดฝาหีบขึ้น เห็นภายในบรรจุเต็มไปด้วยเสื้อผ้า จึงรื้อออกมา เผยเห็นถ้ำโพรงแห่งหนึ่ง

พลันได้ยินเสียงปัง ภายในโพรงลั่นกระสุนออกมานัดหนึ่ง ทหารคนสนิทแผดร้องออกมา หัวไหล่ถูกกระสุน ล้มหงายไปด้านหลัง!

ซังยี้รีบฉุดรั้งอุ้ยเซี่ยวป้อ กระชากดึงมาด้านหลังนางอุ้ยเซี่ยวป้อชี้มือไปยังกระถางกำยาน วาดมือทำท่าเทลง

ทหารคนสนิทผู้หนึ่งเบี่ยงกายไปหยิบฉวยกระถางกำยาน เทลงในถ้ำโพรง พลันบังเกิดเสียงร่ำร้องก้อง กล่าวเป็นภาษารามสูร จากนั้นส่งเสียงไอตลอดเวลา

อุ้ยเซี่ยวป้อร่ำร้องเป็นภาษารามสูรว่า

“โยนปืนออกมาก่อน ค่อยคืบคลานออกมา”

เห็นภายในถ้ำโพรง ปรากฏปืนสั้นกระบอกหนึ่งโยนออกมา จากนั้นชาวเผ่ารามสูรผู้หนึ่งชะโงกศีรษะออกมา

ทหารคนสนิทผู้หนึ่งคว้าจับผมเผ้ามัน อีกผู้หนึ่งเสือกส่งมีดพาด

ขวางอยู่เหนือลำคอ ชาวเผ่ารามสูรนั้นหนวดเคราติดไฟ ยังไม่มอดดับลง คืบคลานออกมาอย่างทุลักทุเล

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

“เบื้องล่างยังมีคนหรือไม่?”

ในถ้ำโพรงบังเกิดสุ้มเสียงผู้คนร้องว่า

“ยังมีอีกคนหนึ่ง ยอมจำนนแล้ว”

พร้อมกับเสียงดัง ประกายขาวเรืองกระจายวูบเหวี่ยง ดาบยาวขึ้นมาเล่มหนึ่ง จากนั้นปรากฏเปลวไฟกลุ่มหนึ่งลอยขึ้นมา ที่แท้ชาวเผ่ารามสูรผู้นี้ถูกไฟในกระถางเผาไหม้ผมเผ้า

ยามนี้ทหารคนสนิทที่เฝ้ารักษาอยู่เบื้องนอก ได้ยินสุ้มเสียงผิดปรกติ วิ่งตะบึงเข้ามาอีกหลายคน พากันคร่ากุมชาวเผ่ารามสูรทั้งสองไว้ ดับไฟบนผมเผ้าและหนวดเคราทั้งสอง พันธนาการอย่างแน่นหนา

อุ้ยเซี่ยวป้อชี้มือไปยังชาวเผ่ารามสูรผู้หนึ่ง ร่ำร้องว่า

“เอ๊ะ ท่านเป็นเฮ้งโป๊ยซี้โกย (ลูกเต่าไก่ตาย)?”

ชาวเผ่ารามสูรนั้นมีสีหน้าลิงโลด กล่าวว่า

“ถูกแล้ว ขุนนางทารกของจีน เราคือฮั้วแป๊ะซีกี”

ชาวเผ่ารามสูรอีกผู้หนึ่งก็ร่ำร้องว่า

“ขุนนางทารกของจีน เรา...เราคือฉี้ลกนับฮู”

อุ้ยเซี่ยวป้อจับจ้องมองมันชั่วขณะ เห็นหนวดเครามันถูกเผาแทบหมดสิ้น ใบหน้าถูกลวกจนบวมแดง แต่ในที่สุดก็จดจำออก กล่าวว่า

“ท่านคือตือล้อยู้อู (สุกรคนขลาดเขลา)”

ฉี้ลกนับฮูลิงโลดยิ่งกล่าวว่า

“ถูกแล้ว เราเป็นสหายเก่าของท่าน”

ที่แท้ฮั้วแป๊ะซีกีและฉี้ลกนับฮูเป็นองครักษ์ของกงจู้โซเฟีย ครั้งกระโน้นรู้จักกับอุ้ยเซี่ยวป้อในค่ายเงียโคกสัก เคยร่วมทางสู่เมืองรามสูร

คราครั้งนี้ องครักษ์ที่ร่วมทางมากับหัวหน้าค่ายเงียโคกสัก มีทั้งสิ้นสี่คน หนึ่งในสี่เสียชีวิตในการต่อสู้ อีกผู้หนึ่งแข็งตัวตาย มันสองพอ

เห็นค่ายที่มั่นแตกพ่าย จึงลอบหนีเข้าอุโมงค์ มิคาด ปากทางออกถูกปิดตาย มิอาจล่าถอย ในที่สุดถูกพบเห็นร่องรอย

ครั้งกระโน้นอุ้ยเซี่ยวป้อเปลี่ยนชื่อมันสอง เรียกหาเป็นเฮ้งโป๊ยซี้โกย (ลูกเต่าไก่ตาย) และตือล้อยู้ฮู (สุกรคนขลาดเขลา) พอฟังอุ้ยเซี่ยวป้อยังคงเรียกหาคำเดิม จึงรับคำอย่างลิงโลด

อุ้ยเซี่ยวป้อสั่งทหารคนสนิท แก้เชือกพันธนาการ นำพาออกไปจัดสุราอาหารเลี้ยงดู วันรุ่งขึ้นเรียกตัวทั้งสองมา สอบถามถึงความเป็นอยู่ของกงจู้โซเฟีย

ทั้งสองบอกว่า บุคคลสำคัญภายในเผ่า ล้วนปฏิบัติตามคำสั่งกงจู้โซเฟียโดยเคร่งครัด หัวหน้าเผ่าทั้งสองอายุยังเยาว์ ทุกสรรพสิ่งล้วนเชื่อถือวาจาเจ้เจ๊

ฉี้ลกนับฮูกล่าวว่า

“กงจู้คิดถึงขุนนางทารกชาวจีนยิ่ง สั่งพวกเรามาสอบถามข่าวคราวของท่าน หากพบพานท่าน ขอเชิญไปยังเมืองรามสูรกงจู้จะสมนาคุณอย่างงาม”

ฮั้วแป๊ะซือกีกล่าวว่า

“กงจู้หากทราบว่า ผู้นำทหารแมนจูเป็นสหายที่รักของนาง การศึกครานี้ไม่ต้องสู้รบแล้ว”

อุ้ยเซี่ยวป้อครุ่นคิดขึ้น

“ฮ่องเต้ ความจริงรับสั่งเราหาทางสงบศึกกับเผ่ารามสูร ลองให้มันสองไปบอกกับกงจู้โซเฟียดู”

ดังนั้นกล่าวว่า

“ข้าพเจ้ามีจดหมายฉบับหนึ่ง ให้พวกท่านส่งต่อกงจู้ แต่ข้าพเจ้าเขียนภาษารามสูรไม่เป็น พวกท่านเขียนแทนเราเถอะ”

ฮั้วแป๊ะซือกีรับคำ ทหารคนสนิทฝนหมึกตระเตรียมพู่กันไว้แต่แรก ฮั้วแป๊ะซือกีจึงหยิบฉวยพู่กันมา รู้สึกพู่กันขนอ่อนนุ่มนิ่มไป แต่มิกล้าวิพากษ์วิจารณ์กริ่งเกรงท่านแม่ทัพมีโทสะ

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

"ท่านเขียนเช่นนี้...นับแต่แยกจากกัน เราคร่ำคิดถึงกงจู้ยิ่ง มุ่งหวังได้กงจู้เป็นภรรยา..."

ฮั่วแป๊ะซือกีใจหายวาบ ข้อมือสั่นระริก หมึกหยดหนึ่งหยดหยาดลงบนกระดาษ กริ่งเกรงกงจู้โซเฟียพอเห็นคำ "มุ่งหวังได้กงจู้เป็นภรรยา" จะมีโทสะ ดังนั้นเปลี่ยนเป็นใช้สำนวนที่ชาวเผ่ารามสูรเขียนถึงภรรยาคนรักในมาตุภูมิบอกว่า "สุดที่รักของเรา เมื่อคืนเราฝันถึงท่าน ได้จุมพิตท่านหนึ่งหมื่นครั้ง"

อุ้ยเซี่ยวป้อเห็นมันร่ายพู่กันเป็นการใหญ่ สร้างความพึงพอใจยิ่ง กล่าวว่า

"พวกท่านชาวเผ่ารามสูร ยึดครองแผ่นดินจีน ข้าพเจ้าสังหารชาวจีนมากมาย ฮ่องเต้จีนทรงพิโรธยิ่ง บัญชาข้าพเจ้ายกทหารมาจับกุมตัวพวกท่านไว้ ให้ข้าพเจ้าแล่เนื้อท่านเป็นชิ้นๆ ปิ้งย่างเป็นเฮี้ยซูนีกี้"

ฮั่วแป๊ะซือกีสะท้านใจอีกครา ร่ำร้องในใจ

"สวรรค์ของเรา"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวอีกว่า

"แต่เห็นแก่หน้ากงจู้ จะไม่แล่เนื้อปิ้งย่างชั่วคราว หากแม้นท่านรับปาก ไม่รุกรานแผ่นดินจีนข้าพเจ้าอีก เราสองจะเป็นสหายสนิทตลอดกาล บัดนี้ข้าพเจ้าใช้เฮ้งโป้ยซี้โกย และตือล้อยู้ฮูส่งจดหมายฉบับนี้มา และมอบของขวัญแก่ท่าน ท่านยินยอมเป็นคนรักหรือศัตรูเรา ให้ท่านตกลงใจเองเถอะ"

ฮั่วแป๊ะซือกี รู้สึกวาจาสองประโยคสุดท้ายรุนแรงไป จึงแก้ไขให้สละสลวยกว่าเดิม

อุ้ยเซี่ยวป้อรอจนมันเขียนจบความ จึงกล่าว

"จบแล้ว ท่านท่องอ่านให้ข้าพเจ้าฟังดู"

ฮั่วแป๊ะซือกีประคองจดหมายฉบับนั้น ท่องอ่านดังกังวาน พอท่องถึงที่ซึ่งมันเปลี่ยนแปลงแก้ไข ยังคงท่องตามวาจาอุ้ยเซี่ยวป้อ

ภาษารามสูรของอุ้ยเซี่ยวป้อ ความจริงจำกัดยิ่ง พอฟังว่า

ใจความคร่าวๆ ไม่ผิดพลาด จึงผงกศีรษะกล่าวว่า

"ประเสริฐมาก"

ล้วงตราประจำตำแหน่งแม่ทัพ ประทับลงบนท้ายกระดาษจดหมายที่มิคล้ายจดหมายราชการ ไม่ละม้ายจดหมายส่วนตัว ฉบับนี้จึงสำเร็จเสร็จสิ้น

ครั้งแล้วบรรจุซอง ใช้คนจ่าหน้าซองด้วยภาษาจีน แถวแรกเขียนว่า "สารจากแม่ทัพยศเจ้าพระยาราชันอุ้ยแห่งราชวงศ์เซ็ง" แถวที่สองเขียนว่า "ถึงผู้รักษาการแทนหัวหน้าเผ่ารามสูรกงจู้โซเฟีย"

จากนั้นสั่งให้จัดเตรียมของขวัญล้ำค่าจำนวนหนึ่ง ดีที่เป็นสิ่งของที่ยึดจากค่ายเงียโคกสัก มิต้องลงทุนแม้สักหุนเดียว ให้ฮั่วแป๊ะซือกีฉี้ลกนับฮูเลือกเฟ้นชาวเผ่ารามสูรที่ยอมจำนนหนึ่งร้อยคน ส่งจดหมายไปยังรามสูร

ทั้งสองลิงโลดยิ่ง น้อมกายกล่าวขอบคุณ คว้ากุมมืออุ้ยเซี่ยวป้อจูบหลังมืออย่างสนิทสนม หลังมืออุ้ยเซี่ยวป้อถูกหนวดเคราทั้งสองเสียดสีจนคันสุดเปรียบปาน อดหัวร่อฮาฮา มิได้

ค่ายเงียโคกสัก ไม่เพียงพอต่อการบรรจุรับทหารแมนจูอุ้ยเซี่ยวป้อจึงสั่งลิ้มเฮงจู นึ้งทังนำทหารสองพันคนเฝ้ารักษาค่าย พวกตนถอนกำลังลงสู่ใต้ประจำการที่เมืองฮูมายื่อ พร้อมกับจัดม้าเร็วรายงานข่าวประสบชัยไปยังนครหลวง

อุ้ยเซี่ยวป้อยามไร้เรื่องราว ย่อมดื่มสุราพนันเงินทอง ให้ชาวเผ่า-รามสูรที่ยอมจำนนผลัดเปลี่ยนชุดทหารแมนจู ควบคุมตัวกลับนครหลวง

ผ่านไปเดือนเศษ คังฮีทรงมีพระบรมราชโองการมาถึง รับสั่งชมเชยเหล่าทหารที่ออกศึก เลื่อนอุ้ยเซี่ยวป้อเป็นเจ้าพระยาราชันชั้นที่สอง พร้อมกับเลื่อนยศแม่ทัพนายกองอื่นโดยถ้วนทั่ว

ผู้แทนส่วนพระองค์ที่ถ่ายทอดพระบรมราชโองการ มอบกล่องไม้ประทับตราครั่งแก่อุ้ยเซี่ยวป้อใบหนึ่ง บอกว่าเป็นสิ่งของพระราชทาน อุ้ยเซี่ยวป้อกราบบังคมในพระมหากรุณาธิคุณ พอเปิดกล่องออก ต้องงงงันวูบ

ที่แท้ภายในกล่องบรรจุชามทองคำใบหนึ่ง ภายในชามสลักคำ "เลื่อนยศเพิ่มศักดิ์" จำแนกว่าเป็นซีลั้งกำนัลให้ เพียงแต่รอยอักษรเสียหายทำการซ่อมแซมใหม่

อุ้ยเซี่ยวป้อจดจำได้ว่า ชามทองคำใบนี้จัดวางอยู่ในตึกยศพระคำคืนนั้นหลบหนีอย่างลนลาน มิได้พกติดตัว พอขบคิดพลันเข้าใจในบัดดล ดูท่าหลังจากถล่มตึกยศพระ ทหารกองหน้ารวบรวมสิ่งของที่หลงเหลือทูลถวายต่อฮ่องเต้ ชามทองคำใบนี้ แม้เสียหายแต่ไม่หลอมละลาย ดังฮีจึงบัญชาช่างซ่อมแซมพระราชทานแก่ตนใหม่ หมายความว่าชามทองคำของตนแตกสลายไปคราหนึ่ง คราวนี้ต้องประคองให้ดี อย่าให้แตกสลายอีก

ผ่านพ้นไปหลายเดือน ฤดูหนาวสิ้นสุดใบไม้ผลิกรายมาอุ้ยเซี่ยวป้อแม้มีความเป็นอยู่ที่เมืองฮูมายื่ออย่างสุขสบาย แต่ครุ่นคิดถึงมกเกี่ยมพิ้งอา-คอเหล่าภรรยายิ่ง มักใช้ทหารคนสนิทส่งของกลับบ้านไป

ภรรยาทั้งหกก็จัดสิ่งของเสื้อผ้ามา ทุกนวลนางทราบว่าอุ้ยเซี่ยวป้อมิรู้จักหนังสือ ย่อมไม่ขีดเขียนจดหมาย เพียงสั่งทหารคนสนิทถ่ายทอดบอกว่าทุกผู้คนภายในบ้านสบายดี ขอให้ท่านแม่ทัพกลับนครหลวงแต่เนิ่นๆ

วันนี้ทรงมีพระบรมราชโองการมาอีก แต่งตั้งอุ้ยเซี่ยวป้อและโซะเฮียกทู้เป็นทูตสันถวไมตรี ตกลงร่างสัญญาสันติภาพกับเผ่ารามสูร ทางนครหลวงยังจัดส่งผู้บัญชาการทหารตังก๊กกัง รองผู้บัญชาการเบ๊ลา-สมุหอายื่อนี และซือเบ๊ฉี้เข้าร่วมประสานงาน

ตังก๊กกังถ่ายทอดบอกให้ทราบว่า หัวหน้าเผ่ารามสูรทั้งสองส่งจดหมายถึงดังฮี ต้องการยุติกรณีพิพาททั้งสองฝ่าย ตกลงกำหนดเขตแดนกัน

วันรุ่งขึ้น อุ้ยเซี่ยวป้อเคลื่อนทหารออกจากฮูมายื่อ เพื่อสมทบกับผู้แทนฝ่ายตรงข้าม ที่ค่ายนีโป่วชอ ตอนนั้นเป็นฤดูร้อนเดินทัพสะดวกยิ่งบรรลุถึงริมแม่น้ำไฮ้ลายื่อ ทหารกองหน้ารายงานว่า มีชาวเผ่ารามสูรหน่วยหนึ่ง ต้องการพบท่านแม่ทัพ

อุ้ยเซี่ยวป้อสั่งให้หัวหน้าขบวนเข้าพบ พบว่าเป็นฮั่วแป๊ะซือกีและ

ฉี้ลกนับฮู จึงกล่าวอย่างลิงโลด

"ประเสริฐมาก ที่แท้เป็นเฮ้งโป้ยซี้โกย (ลูกเต่าไก่ตาย) และตือล้อยู้ฮู (สุกรคนขลาดเขลา)

ทั้งสองน้อมกายคารวะ ส่งจดหมายตอบมา อุ้ยเซี่ยวป้อจึงสั่งให้ท่องอ่าน

ในจดหมายมีใจความว่า นับแต่จากมา คิดถึงเป็นยิ่งนัก หวังว่าหลังจากเซ็นสัญญาสันติภาพ ให้อุ้ยเซี่ยวป้อเดินทางสู่เมืองรามสูร เป็นการประโลมใจอุ้ยเซี่ยวป้อเป็นที่โปรดปรานของประมุขทั้งสองฝ่าย หวังให้ปรับความเข้าใจทั้งมวล ขจัดข้อกินแหนงแคลงใจทั้งมวล ก่อร่างรากฐานสันติภาพทั้งสองฝ่ายตลอดกาล

ถ่ายทอดบอกถึงตอนนี้ ปรายตาบอกใบ้ต่ออุ้ยเซี่ยวป้อตลอดเวลา อุ้ยเซี่ยวป้อทราบว่ายังมีรายละเอียดอื่นอีก จึงสั่งบุคคลภายในล่าถอยไปถามว่า

"พวกท่านมีวาจาใดจะกล่าว"

ฮั้วแป๊ะซือกีกล่าวว่า

"กงจู้ให้พวกเรา บอกต่อขุนนางทารกของจีนว่านางครุ่นคิดถึงท่านยิ่งบุรุษเผ่ารามสูรไม่ดี ขุนนางทารกของจีนยอดเยี่ยมยิ่ง ขอให้ไปยังเมืองรามสูร"

อุ้ยเซี่ยวป้าครุ่นคิดในใจ

"นี่เป็นยาหอมของเผ่ารามสูร มิอาจเชื่อถือสนิทใจ ยิ่งไม่สามารถดื่มมากไป หากดื่มกินไปจะอาเจียนออกมา"

ขณะครุ่นคิด กล่าวว่า

"ตอนนี้ข้าพเจ้ามิใช่เด็กชายแล้ว พวกท่านไม่อาจเรียกหาข้าพเจ้าเป็นขุนนางทารกอีก"

ทั้งสองรีบน้อมกายรับคำ แป๊ะฮั้งซือกีกล่าวว่า

"ถูกแล้ว ท่านขุนนางผู้ยิ่งใหญ่ นี่เป็นของขวัญจางกงจู้ ขอมอบแก่ท่าน"

พลางปลดสายสร้อยทองเหลือง ลงจากลำคอเส้นหนึ่ง ส่วนปลายของสร้อยทองเหลือผูกถุงย่ามใบหนึ่ง

ฉี้ลกนับฮูก็ปลดสร้อยทองเหลือง ร้อยถุงย่ามจากลำคอ คาดว่าทั้งสองรอนแรมเดินทางอย่างยาวนาน กริ่งเกรงตกหาย จึงแขวนสร้อยทองเหลืองที่ลำคอ ยามนั้นปลดถุงย่ามวางลงบนโต๊ะ อุ้ยเซี่ยวป้ออย่างนอบน้อม

อุ้ยเซี่ยวป้อแก้ถุงเทวูบ ได้ยินเสียงติงตังปรากฏเพชร หลายสิบลูกทะลักออกมา ล้วนเป็นเพชรเม็ดเขื่อง มีสีแดง สีคราม เขียว เหลืองจนแพรวพราย อีกถุงหนึ่งบรรจุด้วยมรกตล้ำค่า ในชีวิตอุ้ยเซี่ยวป้อเคยพบเพชรน้ำงามมากมายสุดคณานับ แต่นับเป็นครั้งแรกที่พบพานเพชรขนาดใหญ่ปานนี้ กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“กงจู้กำนัลของขวัญล้ำค่าแก่ข้าพเจ้าเช่นนี้ ช่างมิกล้ารับจริงๆ ตอนนี้พวกเรากำลังเดินทางไปค่ายนีโป่วชอ พวกท่านก็ร่วมทางไปเถอะ”

ทั้งสองใจหายวาบ สบตากันวูบล้วนครุ่นคิดขึ้น

“ทหารแมนจูยกทัพไปค่ายนีโป่วชอไยกัน? หรือคิด จู่โจมค่าย?”

ได้ยินอุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

“พวกท่านวางใจ แผ่นดินจีนกับเผ่ารามสูรจะคืนดีกัน ไม่สู้รบกันอีก”

ทั้งสองพากันน้อมกล่าวว่า

“ขอบพระคุณขุนนางทา...ขุนนางผู้ยิ่งใหญ่”

จากนั้นล่าถอยกลับไป

ทหารแมนจูบ่ายโฉมสู่ตะวันตก สองวันให้หลังบรรลุถึงเชิงค่ายนีโป่วชอ สั่งเพ้งชุน แม่ทัพเรือประจำเฮ็กเล้งกัง เบ๊ลานำกำลังสามหน่วยอ้อมไปยังด้านทิดเหนือ ตะวันตก ใต้ของค่าย ปิดสกัดเส้นทางสำคัญไว้

อุ้ยเซี่ยวป้อ โซะเฮียกทู้ ตังก๊กกังและเหล่าทหารกองกลาง ตั้งที่มั่นทางตะวันออก กองกลางพอปล่อยพลุดาวตกขึ้นฟ้า ปืนใหญ่ทั้งสี่ทิศก็ยิงโดยพร้อมเพรียง ทูตสันถวไมตรีของเผ่ารามสูรภายในค่ายพอเห็นเช่นนั้นอดระย่นย่อมิได้ ส่งของขวัญถึงทูตสันถวไมตรีของแมนจู พร้อมกับเสนอเงื่อนไขนัดพบสี่ประการ

ประการแรก ที่นัดพบเป็นพื้นที่หว่างกลางค่ายนีโป่วชอ และแม่น้ำจับยื่อลก ประการสอง วันพบพานให้ทูตทั้งสองฝ่ายนำคณะร่วมทางได้ฝ่ายละสี่คน ประการสาม ทั้งสองฝ่ายส่งคนฝ่ายละห้าร้อยคน ชาวเผ่า-รามสูรตั้งแถวอยู่ที่เชิงค่าย ทหารแมนจูตั้งขบวนที่ริมแม่น้ำ ประการสี่ ผู้คุ้มกันของทูตทั้งสองฝ่าย ไม่อาจเกินกว่าสองร้อยหกสิบคน นอกจากดาบกระบี่ มิอนุญาตให้พกอาวุธอื่นอีก

อุ้ยเซี่ยวป้อหลังจากหารือกับเหล่าขุนนาง รู้สึกดำเนินการได้ จึงรับปากตกลง ส่งทหารไปก่อตั้งกระโจมทั้งในยามราตรี ใช้เป็นสถานที่นัดพบ

เช้าวันรุ่งขึ้น อุ้ยเซี่ยวป้อ โซะเฮียกทู้ ตังก๊กกังนำคณะผู้ติดตามและหน่วยทหารโล่เถาวัลย์สองร้อยหกสิบคนมาถึงที่นัดพบ เห็นประตูค่ายนีโป่วชอเปิดอ้ากว้าง ทัพม้าสองร้อยกว่าคนมือถือดาบยาว ห้อมล้อมทูตเผ่ารามสูรกลุ่มหนึ่งออกมา

ทัพม้าเหล่านี้คนสูงใหญ่ม้าพ่วงพี หน่วยทหารโล่เถาวัลย์กลับเดินเท้าเปล่า ยามเปรียบเทียบกันย่อมอ่อนด้อยกว่า

ตังก๊กกังแผดด่าว่า

“มารดามันเถอะ ปีศาจรามสูรกลอกกลิ้งยิ่ง พวกมันบอกว่านำผู้คุ้มกันฝ่ายละสองร้อยหกสิบคน กลับมีมาเพิ่มขึ้นสองร้อยหกสิบตัว”

โซะเฮียกทู้กล่าวว่า

“เรื่องนี้เตือนสติพวกเราว่า ต้องระมัดระวังให้มากไว้ หากชะล่าเลินเล่อ ต้องเพลี่ยงพล้ำหลงกล”

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

“นั่นกลับมิต้องกังวล ทหารโล่เถาวัลย์จัดเจนในการฟันเท้าม้าศัตรู พวกมันหากลงมือ คงได้เห็นดีแน่นอน”

ขณะว่ากล่าว ชาวเผ่ารามสูรควบขับม้าเข้าใกล้ ตังก๊กกังจึงเสนอให้ทั้งหมดลงจากหลังม้า ประสานมือยืนสำรวม แสดงออกซึ่งมารยาทอันดีงาม

ชาวเผ่ารามสูรพอเห็นเช่นนั้น พากันพลิกตัวลงจากหลังม้า น้อมกายคารวะ ทั้งสองฝ่ายสาวเท้าตรงเข้าหา

ทูตเผ่ารามสูรนามฮุยเอียวตอล้อกล่าวว่า

“ผู้แทนเผ่ารามสูรฮุยเอียวตอล้อ ได้รับคำสั่งท่านหัวหน้าเผ่าขอน้อมอวยพรให้ฮ่องเต้แมนจูทรงพระเกษมสำราญ”

อุ้ยเซี่ยวป้อลอกเลียนวาจามัน กล่าวว่า

“ผู้แทนแมนจูอุ้ยเซี่ยวป้อ รับบัญชาจากฮ่องเต้ ขอน้อมอวยพรให้หัวหน้าเผ่ารามสูรแข็งแรงเจริญวัย”

จานนั้นเพิ่มเติมว่า

“ขอให้ผู้รักษาการแทนกงจู้โซเฟีย งดงามสะคราญยิ่งกว่าเดิม”

ทูตเผ่ารามสูรยิ้มเล็กน้อย ครุ่นคิดขึ้น

“คำเยินยอนี้กลับประหลาดพิกลนัก แต่กงจู้หากได้ยินคงปีติยินดียิ่ง”

อุ้ยเซียวป้อเห็นคณะทูตเผ่ารามสูรน้อมกายเปียมมารยาท แต่ทัพม้าทั้งสองร้อยหกสิบคน กลับนั่งตระหง่านบนหลังม้า แฝงท่วงท่าข่มขู่ขวัญยิ่งชมดูยิ่งขุ่นเคืองใจ กล่าวว่า

“ผู้คุ้มกันของพวกท่าน ออกจะไร้มารยาทไป พบเห็นผู้แทนส่วนพระองค์ของแมนจู ไฉนไม่ลงจากหลังม้า?”

“ตามกฎระเบียบของทัพม้าเผ่าเรา ต่อให้พบท่านหัวหน้าเผ่าก็ไม่ลงจากหลังม้า”

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

“นี่เป็นแผ่นดินจีน เมื่อมาถึงแผ่นดินจีน ต้องปฏิบัติตามกฎของจีน”

“ขออภัยยิ่ง ท่านกล่าวผิดไปแล้ว นี่เป็นดินแดนของเผ่ารามสูร ค่ายนีโป่วชอเป็นชาวเผ่ารามสูรก่อสร้างขึ้น”

การชุมนุมครานี้ เพราะเพื่อตกลงแบ่งดินแดนกัน ผู้แทนทั้งสองฝ่ายเพิ่งพบหน้ากัน ไม่ทันเข้ากระโจมไปก็ทุ่มเถียงเกี่ยงงอนกัน

ซึ่งความจริง ละแวกแถบนีโป่วชอ ปราศจากผู้คนยึดครอง จับจองอุ้ยเซี่ยวป้อพอฟัง ถึงกับอับจนถ้อยคำ โทสะพลันพลุ่งขึ้น แผดด่า

เป็นภาษาเมืองเอี้ยงจิวว่า

"มารดาท่านเถอะ เราขุดคุ้ยบรรพบุรุษปีศาจรามสูรท่านสิบแปดชั่วชาติ!"

วาจาพอกล่าวจากปาก คำด่าของชาวพื้นเมืองเอี้ยงจิวก็พร่างพรูออกไป ด่าโจ้วป้อ (ย่า) มารดา พี่น้อง งั่วพั้ว (ยาย) น้องมารดา อาหญิง ของทูตเผ่ารามสูรอย่างดุดัน

ผู้แทนทั้งสองฝ่ายเห็นทูตแผ่นดินจีนบันดาลโทสะ ล้วนตื่นตระหนก เพียงแต่วาจาอุ้ยเซี่ยวป้อประดังออกไปดุจประทัดแตก อย่าว่าแต่ทูตเผ่ารามสูรไม่เข้าใจ แม้แต่ขุนนางแมนจู และล่ามแปลทั้งสองฝ่าย ก็สงสัยใจยิ่ง!

ควรทราบว่าคำด่าของอุ้ยเซี่ยวป้อ เป็นคำหยาบคายของชาวพื้นเมืองเอี้ยงจิว โซะเฮียกทู้เป็นชาวแมนจูตังก๊กกังพำนัก อยู่ภาคเหนือเนิ่นนานปีไหนเลยล่วงรู้ได้?

อุ้ยเซี่ยวป้อแผดด่าครู่ใหญ่ ค่อยปลอดโปร่งโล่งอารมณ์ อดหัวร่อฮาฮามิได้

ทูตเผ่ารามสูรแม้ไม่เข้าใจถ้อยคำอุ้ยเซี่ยวป้อ แต่ดูจากสีหน้าฟังจากน้ำเสียง เข้าใจว่ามีโทสะ พอฟังอุ้ยเซี่ยวป้อหัวร่อ ต้องงงงันวูบ กล่าวว่า

"ขอถามท่านเสนอข้อวิจารณ์ยืดยาว มีคำแนะนำใดจะสั่งสอน?"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

"เมื่อครู่ข้าพเจ้าบอกว่า ท่านออกจะไร้เหตุผล ข้าพเจ้าต้องการโจ้วบ้อ (ย่า) ท่านเป็นภรรยาสุดที่รัก"

ทูตเผ่ารามสูรยิ้มพลางกล่าวว่า

"โจ้วบ้อเราเป็นหญิงงามเลื่องชื่อในรามสูร คิดมิถึงท่านก็รับทราบกิตติศัพท์ของนาง รู้สึกเป็นเกียรติยิ่ง น่าเสียดายที่โจ้วบ้อเราเสียชีวิตไปสามสิบแปดปีแล้ว"

"อย่างนั้น ข้าพเจ้าต้องการมารดาท่านเป็นภรรยาสุดที่รัก!"

ทูตเผ่ารามสูรยิ่งลิงโลดยินดีกล่าวว่า

"มารดาเราผิวกายทั้งขาวทั้งละเอียดอ่อน สามารถแต่งโคลงกลอนบุคคลสำคัญในเมืองรามสูรล้วนเคารพยกย่องนาง ปีนี้อายุหกสิบสาม รูปโฉมยังคล้ายสตรีสาวอายุสามสิบหกภายหน้าท่านหากไปยังเมืองรามสูร เราย่อมต้องแนะนำให้รู้จักกับมารดาเรา คิดแต่งงานเกรงว่าไม่ได้แต่สามารถเป็นที่รักกัน"

ที่แท้ตามธรรมเนียมของเผ่ารามสูร หากมีคนชมเชยความงามของมารดาหรือภรรยาตน มิเพียงไม่ขุ่นข้องหมองใจ ทั้งยังรู้สึกเป็นเกียรติอย่างสูง

อุ้ยเซี่ยวป้อกลับเข้าใจว่าคนผู้นี้เกรงกลัวตน คิดกราบกรานตนเป็นบิดาบุญธรรม คิดเสนอมารดาให้ เพลิงโทสะพลันสลายคลาย หัวร่อพลางกล่าว

"ประเสริฐมาก ภายหน้าข้าพเจ้าหากไปยังเมืองรามสูร ต้องเป็นแขกเหรือของบ้านท่าน"

จบคำ กุมมือมันสองสาวเท้าเข้ากระโจม คณะทูตทั้งสองฝ่ายตามติดอยู่ด้านหลัง

พอเข้ากระโจม อุ้ยเซี่ยวป้อและพวกนั่งอยู่ด้านทิศตะวันออก ทูตเผ่ารามสูรและพวกนั่งอยู่ทางทิศตะวันตก

อุ้ยเซี่ยวป้อชูจอกขึ้น กล่าวว่า

"เชิญดื่มสุรา"

ชาวเผ่ารามสูรชมชอบดื่มสุรา ทูตเผ่ารามสูรพอฟัง รีบยกจอกดื่มรวดเดียวหมดสิ้น

ฝ่ายแมนจูก็หยิบฉวยกับแกล้มออกจากสำรับกับข้าว อาหารเหล่านี้ล้วนปรุงโดยพ่อครัวจากนครหลวง ชาวเผ่ารามสูร ไหนเลยเคยลิ้มชิมอาหารโอชะเยี่ยงนี้? กระทั่งลิ้นของตนเอง ยังแทบกลืนลงไป

อุ้ยเซี่ยวป้อชักชวนให้ลิ้มชิมอาหารทุกจานโดยถ้วนทั่ว อธิบายว่าอันใดเรียกว่า หูฉลาม อันใดเป็นรังนกนางแอ่น อันใดคือตีนเป็ด

ทูตเผ่ารามสูรชื่นชมยิ่ง กล่าวว่า

"ท่านผู้รักษาการแทนหัวหน้าเผ่าเรากำชับว่า การขีดแบ่งดินแดนนี้พึงดำเนินอย่างยุธิธรรม มิว่าผู้ใดก็ไม่อาจเอาเปรียบอีกฝ่ายหนึ่ง ดังนั้นฝ่ายเราขอเสนอแม่น้ำเฮ็กเล้งกังเป็นเส้นแบ่งเขตดินแดน ตอนเหนือของแม่น้ำเป็นของเผ่ารามสูร ตอนใต้ของแม่น้ำเป็นของจีน หลังจากตกลงกันเป็นมั่นเหมาะ ห้ามมิให้บุกรุกล่วงล้ำดินแดนกันและกัน"

อุ้ยเซี่ยวป้อถามว่า

"ค่ายเงียโคกสัก อยู่ตอนเหนือหรือตอนใต้ของลำน้ำ?"

"อยู่ตอนเหนือของแม่น้ำ ค่ายดังกล่าวเป็นชาวเผ่ารามสูรก่อสร้างขึ้น ย่อมเป็นของเผ่ารามสูร"

อุ้ยเซี่ยวป้อโทสะพลุ่งขึ้นอีกครา กล่าวว่า

"ค่ายเงียโคกสักก่อสร้างบนภูเขาเล็กๆ ลูกหนึ่ง ท่านทราบหรือไม่ว่าเรียกว่าอะไร?"

เผ่ารามสูรเหลียวหน้ามาถามไถ่คณะติดตาม จากนั้น กล่าวว่า

"เรียกว่าภูเขากอจอเลียก"

อุ้ยเซี่ยวป้อทราบว่า คำ "กอจอเลียก" ในภาษารามสูรแปลว่าราชัน จึงกล่าว

"ท่านทราบหรือไม่ว่า ข้าพเจ้าได้รับแต่งตั้งเป็นยศใด?"

"ท่านเป็นเจ้าพระยาราชัน หากกล่าวตามภาษารามสูร เรียกว่าเจ้าพระยากอจอเลียก"

"นั่นก็ใช่แล้ว ท่านทราบว่าข้าพเจ้าเป็นเจ้าพระยาราชัน กลับยึดครองภูเขาราชันไป หรือมีเจตนาให้ข้าพเจ้าถูกปลดออกจากตำแหน่งเจ้าพระยาราชัน?"

ทูตรามสูรอึ้งไปวูบ จากนั้นยินยอมอ่อนข้อให้ ยกดินแดนตอนเหนือของแม่น้ำเฮ็กเล้งกังส่วนหนึ่งคืนให้

ดังนั้นโซะเฮียกทู้และทูตเผ่ารามสูรกางแผนที่ขนาดใหญ่แผ่นหนึ่งลงบนโต๊ะ ตกลงรายละเอียดปลีกย่อยกัน

อุ้ยเซี่ยวป้อรับฟังอยู่ครู่หนึ่ง รู้สึกจืดชืดไร้รสชาติ จึงปลีกตัวมา

นั่งโต๊ะอีกตัวหนึ่ง สั่งทหารคนสนิทนำขนมเปี๊ยะมากัดกิน

เนื่องเพราะต้องร่างสัญญาอย่างรัดกุม ให้ล่ามแปลถอดความทีละคำ สูญเสียเวลามิน้อย ยามพลบค่ำของวันที่สาม จึงตกลงสัญญาทั้งหกข้อเสร็จสิ้น

อุ้ยเซี่ยวป้อรับทราบจากโซะเฮียกทู้และตังก๊กกังว่า สัญญานี้แผ่นดินจีนมีเปรียบกว่า ได้ดินแดนมากกว่าที่คังฮีทรงรับสั่งไว้อีก

สัญญาดังกล่าวจัดทำเป็นสองฉบับ ฉบับหนึ่งเป็นภาษาจีน อีกฉบับหนึ่งเป็นภาษารามสูร จากนั้นคณะติดตามฝนหมึกจนข้น ใช้พู่กันจุ่มหมึก น้อมเชิญทูตแผ่นดินจีนลงนามเป็นหลักฐาน

อุ้ยเซี่ยวป้อเขียนคำ “เซี่ยว” ได้ตัวเดียว อีกสองตัวมิว่าอย่างไรก็เขียนไม่สำเร็จ ตนน้อยครั้งจะหน้าแดง ยามนี้กลับหน้าแดงระเรื่อด้วยความอับอาย

โซะเฮียกทู้สนิทสนมคุ้นเคยกับอุ้ยเซี่ยวป้อ จึงกล่าว

“อุ้ยตั่วนั้งเขียนคำ “เซี่ยว” โดยคร่าวๆ ตัวเดียว ก็ใช้ได้แล้ว”

อุ้ยเซี่ยวป้อลิงโลดยิ่ง หากเขียนคำ “เซี่ยว” คำเดียว ตนกลับถนัดจัดเจนนัก ดังนั้นหยิบฉวยพู่กันแต้มลงบนกระดาษ ทางซ้ายจุดหนึ่งแต้มลงทางขวาอีกจุดหนึ่ง จากนั้นลากเส้นตรงอยู่หว่างกลาง

โซะเฮียกทู้ยิ้มพลางกล่าวว่า

“ใช้ได้แล้ว เขียนได้ยอดเยี่ยมยิ่ง”

อุ้ยเซี่ยวป้อเอียงหน้าชื่นชมกับลายเซ็นของตนชั่วขณะ จึงลงนามในสัญญาภาษารามสูรอีกฉบับหนึ่ง ตัวหนังสือกลับขยายใหญ่ขึ้น จากนั้นทูตเผ่ารามสูร โซะเฮียกทู้ และผู้ช่วยทูตรามสูรลงนามกำกับ เป็นอันเสร็จสมบูรณ์

ตามธรรมเนียมยุคสมัยนั้น ทั้งสองฝ่ายต้องยิงปืนใหญ่ สัตย์สาบานต่อสวรรค์เบื้องบนว่า จะเคารพสัญญาโดยเคร่งครัด

ทหารแมนจูมีปืนใหญ่สองร้อยกระบอก ดังจากทิศตะวันออก ตกเหนือ ใต้ ของค่ายนีโป่วชอโดยพร้อมเพรียง ปืนใหญ่ของเผ่ารามสูรมีเพียงสิบกว่ากระบอก ย่อมอ่อนด้อยกว่ามากนัก

ครั้นแล้ว ทูตทั้งสามฝ่ายกำนัลของขวัญแก่กันและกันทูต

เผ่ารามสูรมอบกล้องส่องทางไกล เครื่องเงิน เสื้อขนสัตว์ ดาบกระบี่แก่อุ้ยเซี่ยวป้อและพวกอุ้ยเซี่ยวป้อก็มอบม้า อานบังโกลนจอกทอง เสื้อผ้าแพรพรรณให้

หลายวันให้หลัง ช่างสลักหินแกะสลักอักษรจีน และรามสูรลงบนหลักหินเสร็จสิ้น แยกย้ายปักตั้งตามดินแดนของตน เมื่อเสร็จสิ้นลง จึงอำลาจากกันกลับไปรายงานต่อนายเหนือ

อุ้ยเซี่ยวป้อเรียกตัวฮั้วแป๊ะซือกี และฉิ้ลกนับฮูมานับของขวัญที่จัดเตรียมมา ให้มอบต่อกงจู้โซเฟียของขวัญจากอุ้ยเซี่ยวป้อ มีทั้งผ้าห่มแพรทองหมอนหนุนลายดอกไม้ ในดินแดนตอนเหนือสุด ย่อมไม่อาจซื้อหาล้วนเป็นสมบัติของซังยี้

อุ้ยเซี่ยวป้อหัวร่อพลางกล่าว

“กงจู้เมื่อคิดถึงข้าพเจ้า ก็โอบกอดผ้าห่มและหมอนหนุนเถอะ”

พร้อมกับสั่งทหารคนสนิท หามหีบไม้ขนาดใหญ่มาใบหนึ่ง

หีบไม้ยาวเจ็ดเชียะกว้างสี่เชียะ ลักษณะคล้ายโลงขนาด ใหญ่ใบหนึ่ง ทหารคนสนิทแปดคนต้องใช้ไม้คานยกหาม แสดงว่าหนักอึ้งยิ่ง นอกหีบร้อยพันสายโซ่ปิดผนึกประทับตราครั่งอย่างแน่นหนา

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

“ของขวัญนี้สำคัญนัก พวกท่านต้องดูแลให้ดี อย่าให้แตกสลาย กงจู้โซเฟียพอพบเห็น ต้องปีติยินดีแน่นอน”

ฮั้วแป๊ะซือกีและฉิ้ลกนับฮู มิกล้าถามไถ่มากความ นำหีบไม้จากไป หีบไม้นี้หนักนับพันชั่ง บรรทุกจากค่ายนีโป่วชอถึงเมืองรามสูร ตามรายทางลำบากตรากตรำยิ่ง

กงจู้โซเฟียพอเปิดฝาหีบออก พบว่าเป็นรูปศิลาของอุ้ยเซี่ยวป้ออยู่ในท่วงท่าเปลือยเปล่า ยิ้มแย้มแจ่มใสราวมีชีวิตชีวา!

ที่แท้อุ้ยเซี่ยวป้อเรียกระดมช่างสลัก ที่สลักอักษรลงบนหลักหินมา สั่งให้ทำงานทั้งในยามราตรี แกะสลักรูปศิลานี้ขึ้น พร้อมกับสลักคำ “เรารักท่านตลอดกาล” เป็นภาษารามสูร อยู่บนทรวงอกรูปศิลา

กงจู้โซเฟียพอได้รับ ถึงกับหัวร่อมิออกร้องไห้ไม่ได้ หวนนึกถึงทารกจีนผู้มีลวดลายพิสดาร สุดที่บุรุษเผ่ารามสูรจะทัดเทียมเปรียบติด อดครุ่นคิดคะนึงทั้งที่อยู่ห่างนับหมื่นลี้ไม่ได้...

บทที่ 48

แผนช่วยอันแนบเนียน

กล่าวถึงอุ้ยเซี่ยวป้อ พอเดินทางกลับถึงนครหลวง ข่าวการขีดแบ่งดินแดนได้กราบทูลต่อคังฮีล่วงหน้า กองทหารมิทันบรรลุถึงนครหลวง ขุนนางอำมาตย์ก็รอต้อนรับอยู่หน้าประตูเมือง

อุ้ยเซี่ยวป้อนำตังก๊กกัง โซะเฮียกทู เพ้งชุนแม่ทัพรักษาการณ์เฮ็กเล้งกัง นึ้งทัง ลิ้มเฮงจูและพวกเข้าเฝ้าคังฮี พระองค์ทรงรับสั่งชมเชยเลื่อนอุ้ยเซี่ยวป้อเป็นเจ้าพระยาชั้นที่หนึ่งพร้อมกับทรงเลื่อนยศแก่โซะเฮียกทูและพวกโดยถ้วนทั่ว

อุ้ยเซี่ยวป้อลิงโลดลำพองยิ่ง ออกจากวังมาทหารคนสนิทห้อมล้อมหน้าล้อมหลัง เดินทางกลับตึกที่พัก พลันได้ยินข้างทางบังเกิดสุ้มเสียงหนึ่งดังว่า

"อุ้ยเซี่ยวป้อ เจ้าเดียรัจฉานที่ทรยศรานพระคุณ!"

ทุกผู้คนใจหายวาบ อุ้ยเซี่ยวป้อรู้สึกสุ้มเสียงค่อนข้างคุ้นหู พอเบือนหน้ามอง เห็นชายกลางคนร่างบึกบึนผู้หนึ่ง พุ่งปราดออกจากใต้ชายคาตึกมาถึงกลางท้องถนน ชี้มือมาแผดด่าว่า

เม้าจับโป๊ยนั่งอยู่ในรถลาก สองมือถูกพันธนาการไพล่หลัง เหนือลำคอเสียบท่อนไม้ เขียนคำ "นักโทษประหารเม้าจับโป๊ย"

"อุ้ยเซี่ยวป๊อเจ้าโจรน้อยบัดซบ เป็นชาวฮั่นอันประเสริฐ กลับเป็นสุนัขรับใช้ให้กับแมนจูทำร้ายซือแป๋ตนเอง และพี่น้องร่วมสังกัด วันนี้ฮ่องเต้แมนจูแต่งตั้งเจ้าเป็นเจ้าพระยา เจ้ากลับภาคภูมิลำพองนัก มารดาเจ้าเถอะบิดาจะทะลวงเจ้าสักสิบเจ็ดสิบแปดดาบ ดูว่าเจ้ายังเป็นเจ้าพระยาเต่าหรือเจ้าพระยาตะพาบได้ หรือไม่?"

คนผู้นี้ร่างท่อนบนเปลือยเปล่า อกขนยาวรุงรัง คิ้วดกหนา ตาโปนโตท่วงท่าเหี้ยมหาญดุร้าย ที่แท้เป็นเม้าจับโป๊ย ซึ่งเคยปรากฏกายในซ่องเริงสราญ นำพาอุ้ยเซี่ยวป๊อขึ้นสู่นครหลวง

อุ้ยเซี่ยวป๊องงงันวูบ ก็ปรากฏทหารคนสนิทหลายสิบคนรายล้อมเข้าหา

เม้าจับโป๊ยล้วงมีดสั้นจากขากางเกงเล่มหนึ่ง ขณะจะต่อสู้ดิ้นรนเหล่าทหารพากันลงมือ ช่วงชิงมีดสั้นมา กระชากล้มลงกับพื้น ใช้เชือกพันธนาการ

เม้าจับโป๊ยยังแผดด่ามิขาดปากว่า

"ครั้งกระโน้นบิดานำเจ้าขึ้นนครหลวง นับเป็นความผิดพลาดอย่างมหันต์ รู้สึกเสียใจต่อท่านประมุขแซ่ตั้งยิ่ง วันนี้บิดาไม่คิดมีชีวิตสืบต่อแต่จะให้ผู้คนทั้งแผ่นดินทราบว่า เจ้าเป็นเดียรัจฉานที่ทรยศเนรคุณขายสหายใฝ่หาลาภยศ"

เหล่าทหารตบหน้ามัน มันคงแผดด่าว่า ทหารผู้หนึ่งจึงล้วงผ้าเช็ดหน้าผืนหนึ่งยัดเข้าปากมัน เม้าจับโป๊ยยังส่งเสียง อู้อี้ตลอดเวลา

โซะเฮียกท้หัวร่อพลางกล่าว

"มิทราบเป็นคนวิกลจริตมุดจากที่ใด มอบให้ทางกรมเมืองสอบสวนเถอะ อุ้ยตั่วนั้ง พวกเราอย่าได้แยแสสนใจมัน ยังคงไปยังบ้านท่านดื่มสุราดูละครงิ้วกัน"

อุ้ยเซี่ยวป๊อกล่าวว่า

"ประเสริฐมาก กำลังต้องการให้ทุกท่านให้เกียรติไป"

จากนั้นสั่งทหารคนสนิทเบาๆ

"ควบคุมคนผู้นี้กลับตึก เฝ้าดูแลให้ดี อย่าได้สร้างความลำบากใจ

แก่มัน จัดสุราอาหารเลี้ยงต้อนรับ รอสักครู่ข้าพเจ้าจะสอบปากคำด้วยตนเอง”

ในวันนั้นตึกเจ้าพระยาราชันจัดโต๊ะเลี้ยงต้อนรับขุนนาง ฝ่ายบุ๋นและบู๊ ทหารที่เคยติดตามไปร่วมรบ ก็บ่งบอกบรรยาย ถึงวีรกรรมของท่านแม่ทัพใหญ่ เสริมแต่งเพิ่มเติมเป็นการใหญ่ ว่ากล่าวจนอุ้ยเซี่ยวป๊อคล้ายขงเบ้งกลับชาติมาเกิด เล้าแป๊ะองจุติมาใหม่

เหล่าขุนนางย่อมประจบสอพลอไม่ขาดปาก รู้สึกอุ้ยตั่วนั้งท่านนี้กลับมีความสามารถจริงๆ ผู้ที่เหยียดหยามดูแคลนอุ้ยเซี่ยวป๊อ เริ่มบังเกิดความนับถือเลื่อมใสอยู่หลายส่วน

งานเลี้ยงพอเลิกรา อุ้ยเซี่ยวป๊อมายังห้องหนังสือ จัดโต๊ะสุราอาหารอีกโต๊ะหนึ่ง เชื้อเชิญเม้าจับโป๊ยออกมาพบ กริ่งเกรงมันอาละวาด จึงขอให้โซวช้วนและซังยี้ปลอมแปลงเป็นคนสนิท ยืนปรนนิบัติอยู่ด้านข้าง ทหารคนสนิทพอควบคุมตัวเม้าจับโป๊ยเข้ามา อุ้ยเซี่ยวป๊อก็ดาหน้าเข้าหาอย่างยิ้มแย้ม กล่าวว่า

“เม้าตั่วกอ ไม่พบกันเนิ่นนาน ท่านสบาย?”

เม้าจับโป๊ะกระชากเสียงว่า

“เราความจริงดียิ่ง นับแต่รู้จักโจรน้อยเจ้า ก็เปลี่ยนเป็นไม่ดี”

“เม้าตั่วกอเชิญนั่ง ให้ผู้น้องคารวะท่านสามจอกก่อน แล้วค่อยว่ากล่าวกัน”

เม้าจับโป๊ยสืบเท้าปราดมา ตวาดว่า

“เราจะต่อยโจรน้อยเจ้าตายคามือ แล้วค่อยดื่มสุรา”

ขาดคำ รวบมือกำเป็นหมัด ต่อยใส่อ้ยเซี่ยวป๊ออย่างหักโหม

โซวช้วนขยับการวูบ สะอึกปราดไป ยื่นมือซ้ายออก ตะปบคว้าข้อมือเม้าจับโป๊ยบิดไขว้เบาๆ มือขวาตบลงยังหัวไหล่มันสองครา เม้าจับโป๊ยถึงกับครึ่งซีกร่างชาด้าน กระแทกนั่งลงบนเก้าอี้อย่างลืมตัว ยามนั้นทั้งแตกตื่นทั้งเดือดดาล รวบรวมเรี่ยวแรงกระโดดปราดขึ้น แผดด่าว่า

“โจรน้อย...”

โซวช้วนยืนหยัดอยู่ด้านหลังมัน สองมือบีบเค้นจุดโกยเจ็งบนสองไหล่มัน พอฟังกดมือลงวูบ เม้าจับโป๊ยต้องกระแทกนั่งลงดังเดิม มันเรือนร่าง

สูงใหญ่ น้ำหนักมากกว่าโซวช้วนเท่าตัว กลับถูกนางสยบไว้ได้แต่นั่งอย่างเชื่องเชื่อ

อุ้ยเซี่ยวป้ออธิบายว่า

"เม้าตั่วกอ ข้าพเจ้าทำงานให้ฮ่องเต้ เพราะเพื่อจัดการปีศาจรามสูรหาได้ทำร้ายพวกเราชาวฮั่น ท่านไม่บังควรด่าประณามข้าพเจ้า"

"อย่างนั้น...เจ้าไฉนทำร้ายตั้งกึงน้ำซือแป่เจ้า?"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวอย่างร้อนรุ่ม

"ข้าพเจ้าไหนเลยเคยทำร้ายซือแป่ ท่านผู้เฒ่าถูกแต้โคกซวงทำร้ายชัดๆ"

"เจ้ายังคิดบ่ายเบี่ยงปฏิเสธอีก ในพระราชโองการของฮ่องเต้แมนจูบ่งบอกไว้อย่างชัดแจ้งชัดๆ"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวอย่างสงสัยใจ

"ในพระราชโองการของพระองค์บอกว่า ข้าพเจ้า... ข้าพเจ้าทำร้ายซือแป่?"

ยามมึนงงสงสัย ต้องกวาดตามายังโซวช้วนเป็นเชิงถามไถ่

โซวช้วนจึงกล่าว

"ฮ่องเต้เมื่อวันก่อน ทรงมีพระราชโองการแต่งตั้งเป็นเจ้าพระยาชั้นที่หนึ่ง ดำรัสว่าท่านแนะนำแม่ทัพเลอเลิศ กำจัดกวาดล้างโง้วซำกุ่ยพิชิตเกาะตระกูลแต้ ยกทหารขึ้นเหนือ ตีค่ายเงียโคกสัก และได้สังหารประมุขสมาคมฟ้าดินตั้งกึงน้ำและฮวงจี่ตง"

อุ้ยเซี่ยวป้อกระโดดปราดขึ้น ร้องดังๆ ว่า

"ไหนเลยมีเรื่องเช่นนั้น?"

"ฮวงจี่ตงถูกพวกเราฆ่าทิ้งจริง ในพระราชโองการหาได้ระบุผิดพลาดเพียงแต่เพิ่มคำ "ตั้งกึงน้ำ" เข้าไปสามคำ"

"ตั้งกึงน้ำเป็นซือแป่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าไหนเลยทำร้ายท่านผู้เฒ่าได้?...โอ ท่าน...พระราชโองการนั้นท่านไฉนไม่บอกต่อข้าพเจ้า?"

โซวช้วนกล่าวว่า

"พวกเราหารือกันแล้วว่า ท่านหากทราบว่าในพระราชโองการเพิ่มคำ

"ตั้งกึงน้ำ" ท่านคงไม่พอใจ ดังนั้นปกปิดอำพรางไว้"

"พวกเรา" ที่ว่า ย่อมหมายถึงภรรยาทั้งเจ็ด อุ้ยเซี่ยวป้อกวาดตามายังซังยี้ ซังยี้ก็ผงกศีรษะรับ

อุ้ยเซี่ยวป้อเหลียวหน้ามาอธิบายว่า

"เม้าตั่วกอ ซือแป่มิได้ถูกข้าพเจ้าฆ่าทิ้งจริงๆ ฮวงจี่ตงเป็นคนทรยศของสมาคมฟ้าดิน ลอบรายงานเรื่องราวต่อ...ต่อฮ่องเต้ พวกเราจึงลงมือ"

เม้าจับโป๊ยแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"เช่นนี้เป็นว่า ท่านกลับเป็นคนดีแล้ว?"

อุ้ยเซี่ยวป้อร้อนรุ่มใจยิ่ง พลันร่ำไห้ออกมาดังโฮใหญ่ร้องว่า

"เม้าตั่วกอ ช้วนเจ้เจ๊ ซังยี้อันประเสริฐ ข้าพเจ้า... ข้าพเจ้า มิได้ทำร้ายซือแป่!"

ทั้งสามเห็นอ้ยเซี่ยวป้อพลันร่ำไห้ ล้วนใจหายวาบ โซวช้วนรีบสาวเท้าถึงข้างกายอุ้ยเซี่ยวป้อ โอบหัวไหล่ฝ่ายตรงข้าม กล่าวเสียงนุ่มนวล

"แต้โคกซวงทำร้ายซือแป่ท่านบนเกาะกินรวบ พวกเราล้วนเห็นกับตา"

พลางล้วงผ้าเช็ดแพรออกเช็ดคราบน้ำตาให้

เม้าจับโป๊ยเพิ่งดูออกว่า "ทหารคนสนิท" ที่มีพลังฝีมือสูงเยี่ยมนี่ที่แท้เป็นอิสตรี สร้างความตื่นเต้นตระหนกยิ่ง

อุ้ยเซี่ยวป้อพลันฉุกคิดถึงเรื่องราวหนึ่ง กล่าวว่า

"เม้าตั่วกอ แต้โคกซวงก็อยู่ที่นครหลวง พวกเราไปเค้นถามข้อเท็จจริงจากมันในบัดดล"

เอ่ยถึงตอนนี้ ได้ยินทหารคนสนิทที่นอกประตูร้องดังๆ ว่า

"ผู้ดูแลราชองครักษ์ตอลัง อัญเชิญพระบรมราชโองการมาถึง!"

อุ้ยเซี่ยวป้อรีบสาวเท้าออกจากห้อง เห็นตอลังมุ่งตรงมาอย่างยิ้มแย้ม จึงหันหน้าหาทิศเหนือ อันเป็นที่ตั้งพระราชวังงอเข่าคุกลงรับพระบรมราชโองการ

ตอลังกล่าวเสียงกังวาน

"ฮ่องเต้รับสั่งว่า ให้ควบคุมตัวบุคคลที่ร้องด่ากลางถนนไป เพื่อสอบสวนด้วยองค์เอง"

อุ้ยเซี่ยวป้อสะท้านใจวูบ กล่าวว่า

"นี่...ผู้น้องจับตัวมันมาสอบถามอย่างละเอียดแล้ว ที่แท้เป็นคนวิกลจริตผู้หนึ่ง พร่ำกล่าววาจาเหลวไหล สอบสวนไม่ได้ความนัยใดหลังจากทุบตีมัน ก็ปลดปล่อยไปแล้ว ฮ่องเต้ทรงทราบเรื่องได้อย่างไร..."

เม้าจับโป๊ยรับฟังถึงตอนนี้ พลันตบโต๊ะโดยแรง กระแทก-กระเทือนจนถ้วยชามกระดอนขึ้น แตกสลายบนพื้น แผดด่าว่า

"เจ้าโจรน้อย ผู้ใดเป็นคนวิกลจริต? บิดาเป็นผู้วิพากษ์วิจารณ์ฮ่องเต้แมนจูที่กลางถนนเอง"

อุ้ยเซี่ยวป้อลอบคร่ำครวญในใจอย่างหวนโหย ตนความจริงคิดโป้ปดดังฮีและตอล้ง จากนั้นปลดปล่อยเม้าจับโป๊ยไป มิคาดมันไม่เข้าใจเจตนาปกปักของตน บัดนี้ต่อให้เม้าจับโป๊ย (เม้าสิบแปด) มีศีรษะสิบแปดหัวจริงๆ ก็มิอาจรักษาไว้

ตอล้งทอดถอนใจ กล่าวกับอุ้ยเซี่ยวป้อว่า

"น้องเรา ท่านยึดมั่นคุณธรรมต่อสหายชาวยุทธจักร เรากลับนับถือเลื่อมใสนัก เรื่องนี้ท่านนับว่าช่วยเหลืออย่างสุดความสามารถแล้ว ยังคงแล้วกันไปเถอะ"

จากนั้นส่งราชองครักษ์ที่ร่วมทางมา ล้วงกุญแจมือล่ามพันธนาการเม้าจับโป๊ย ตระเตรียมคร่ากุมตัวไป

อุ้ยเซี่ยวป้อครุ่นคิดขึ้น

"ฮ่องเต้ หากทรงสอบสวนเม้าตั่วกอด้วยองค์เองเกรงว่าตรัสถามไม่ถึงสามประโยค คงรับสั่งให้นำไปตัดศีรษะ"

ดังนั้นกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าขอเข้าเฝ้าฮ่องเต้ กราบทูลรายละเอียดเอง อย่าให้บุรุษหยาบกร้านนี้ล่วงเกินพระองค์"

ตอล้ง จึงชักนำอุ้ยเซี่ยวป้อควบคุมตัวเม้าจับโป๊ยมายังพระราชวัง ขอเข้าเฝ้าคังฮี คังฮีทรงเบิกตัวอุ้ยเซี่ยวป้อ เข้าเฝ้าในห้องทรงพระอักษร

อุ้ยเซี่ยวป๊อหลังจากกราบบังคมผุดลุกขึ้น ดังฮีก็ตรัสอย่างยิ้มแย้ม

"บุคคลที่ด่าว่าเจ้ากลางท้องถนนในวันนี้ เป็นสหายสนิทของเจ้ากระมัง?"

อุ้ยเซี่ยวป๊อกล่าวว่า

"พระองค์ทรงปรีชาสามารถ มิว่าเรื่องราวใดล้วนไม่ต้องคาดเดาเป็นคำรบสอง"

"มันเป็นคนของสมาคมฟ้าดิน?"

"มันมิได้เข้าสังกัดสมาคมเป็นทางการ แต่รู้จักคนในสมาคมมิน้อย นับถือเลื่อมใสซือแป๋ข้าพเจ้ายิ่ง ในพระบรมราชโองการของพระองค์ระบุว่าข้าพเจ้าทำร้ายซือแป๋เรา จึงด่าว่าข้าพเจ้าเป็นการใหญ่"

ดังฮีแย้มสรวลเล็กน้อย ตรัสว่า

"เจ้าเคยบอกว่า จะสะบั้นความสัมพันธ์กับสมาคมฟ้าดิน ใช่หรือไม่?"

"ถูกแล้ว การสู้รบกับชาวเผ่าราม สูรครานี้ ข้าพเจ้าหาได้นำคนของสมาคมฟ้าดินร่วมทางไปไม่"

"อืมม์ เพราะเหตุนี้เราจึงเพิ่มนามของตั้งกึงน้ำ ฮวงจี่ตงลงในคำประกาศ เพื่อมิให้คนของสมาคมฟ้าดินติดตามพัวพันเจ้า เซี่ยวกุ่ยจื้อคนผู้หนึ่งมิอาจเหยียบเรือสองแคม เจ้าหากจงรักภักดีต่อเรา ก็ไม่บังควรยุ่งเกี่ยวกับสมาคมฟ้าดินอีก หากคิดเป็นหัวหน้าหน่วยสมาคมฟ้าดิน แสดงว่ามีเจตนาทรยศต่อเรา"

อ้ยเซี่ยวป๊อสะท้านเฮือก รีบคุกเข่าลงโขกศีรษะ กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไม่ทรยศเด็ดขาด"

"ประเสริฐ พรุ่งนี้เจ้าก็ดำเนินการประหารคนวิกลจริต ที่ด่าทอกลางถนนนั้นด้วยตนเองเถอะ!"

อุ้ยเซี่ยวป๊อรีบโขกศีรษะกล่าวว่า

"ขอเดชะ ข้าพเจ้าที่สามารถขึ้นสู่นครหลวงได้เข้าเฝ้าพระองค์ล้วนพึ่งพาคนผู้นี้ ขอพระองค์อภัยโทษแก่มันสักครา ข้าพเจ้ายินยอม...ยินยอมไม่ขอรับความดีความชอบ จากการต่อสู้กับปีศาจรามสูร ร่นกลับไปเป็น

พระยาราชัน”

คังฮีพระพักตร์เคร่งเครียดลง ตรัสว่า

“การแต่งตั้งยศศักดิ์ ไหนเลยล้อเล่นเช่นทารกได้ เจ้าหากคิดต่อรองกับเรา ก็นำศีรษะเจ้ามาแลกเปลี่ยนกับศีรษะมัน”

อุ้ยเซี่ยวป๊อหน้านิ่วคิ้วขมวด กล่าวว่า

“พระองค์โปรดลดหย่อนกว่านี้บ้าง”

“ก็ได้ เปลี่ยนเป็นตัด “ของนั้น” ของเจ้า ให้เจ้าเป็นขันทีแท้จริง!”

“พระองค์โปรดลดหย่อนอีก”

คังฮีตรัสตัดบทว่า

“ไม่ลดหย่อนแล้ว เจ้าหากไม่ยอมตัดศีรษะคนผู้นี้ เท่ากับไม่จงรักต่อเรา ยังมีวาจาใดจะกล่าวอีก?”

“ข้าพเจ้าจงรักต่อพระองค์ แผ่คุณธรรมต่อสหาย กตัญญูต่อบิดามารดา รักเกื้อกลภรรยา”

“ฮา ฮา ท่านกลับเพียบพร้อมทั้งจงรัก กตัญญู คุณธรรมความรักเป็นที่นับถือเลื่อมใส วันพรุ่งนี้ เวลานี้เจ้าก็นำศีรษะมาหัวหนึ่ง หากมิใช่ศีรษะของคนวิกลจริตนั้น ก็ต้องเป็นศีรษะของเจ้าเอง!”

อุ้ยเซี่ยวป๊ออับจนปัญญา ได้แต่โขกศีรษะกราบบังคมทูลลา

คังฮีพลันตรัสถามว่า

“เซี่ยวกุ่ยจื้อ เจ้าคิดหลบหนีอีกหรือ?”

“ครั้งนี้มิกล้าแล้ว ข้าพเจ้าจะกลับบ้านไปนอนทอดกาย ครุ่นคิดทางที่ประเสริฐสามารถทำให้พระองค์พอพระทัย และไม่ฝืนคุณธรรมสหาย”

คังฮีแย้มสรวลเล็กน้อยตรัสว่า

“ประเสริฐมาก เราไม่ได้พบเกี่ยงเล้งกงจู้เป็นเวลานาน ครุ่นคิดถึงรับสั่งให้เข้าวังมาแล้ว

หยุดเล็กน้อยจึงตรัสสืบต่อ

“ฮูหยิน (คำยกย่องภรรยาผู้อื่น) ของเจ้าอีกหกคนก็ติดตามกงจู้มาเข้าเฝ้าอ้วงไท้โหว อ้วงไท้โหวรับสั่งว่าเจ้ามีความดีความชอบมิน้อยจะบำเหน็จรางวัลแก่ฮูหยินและบุตรธิดาเจ้า”

อุ้ยเซี่ยวป้อบอกว่าเป็นพระมหากรุณาธิคุณล้นเกล้า ถอยกายไปสองก้าว อดกล่าวมิได้

"พระองค์ท่าน กาลก่อนข้าพเจ้าบอกว่าพระองค์เป็นพระยูไล ข้าพเจ้าเป็นหงอคง มิว่าอย่างไรก็ไม่อาจกระโดดพ้นจากเงื้อมหัตถ์ของพระองค์"

"เจ้ามีความสามารถยิ่งใหญ่ ไม่ต้องถ่อมตนไป"

อุ้ยเซี่ยวป้อพอออกจากห้องทรงพระอักษร ต้องทอดถอนใจยาวครุ่นคิดขึ้น

"ฮ่องเต้ควบคุมตัวภรรยาเราเจ็ดนาง บุตรธิดาอีกสามคนของเราไว้ต่อให้เราคิดหลบหนี ก็มิอาจตัดใจได้"

พอสาวเท้าถึงทางระเบียง ตอลังดาหน้ามา กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"น้องแซ่อุ้ย อ้วงไท้โหวทรงเบิกตัวฮูหยิน กงจื้อเสียวเจี๊ยะของท่านคงต้องบำเหน็จรางวัลมิน้อย"

อุ้ยเซี่ยวป้อประสานมือกล่าวว่า

"ด้วยวาสนาชักนำ"

"ก่อนหน้าซึ่งน้องเราจะออกศึก ได้สั่งเราทวงถามหนี้สินแก่ท่านบัดนี้ทวงถามไปเจ็ดแปดส่วนแล้ว รอสักครู่จะส่งตั๋วแลกเงินสองร้อยหกสิบกว่าหมื่นตำลึงไปยังตึกท่าน"

อุ้ยเซี่ยวป้อหัวร่อพลางกล่าวว่า

"ตั่วกอมีความสามารถมิน้อย กลับขูดรีดได้มากมายปานนี้"

จากนั้นกล่าวอย่างขุ่นแค้น

แต้โคกซวงทำร้ายซือแป่ข้าพเจ้า จนบัดนี้ยังสร้างความปวดเศียรเวียนเกล้าแก่ข้าพเจ้า คนวิปลาสวันนี้แผดด่ากลางท้องถนน ล้วนเป็นผลสืบเนื่องจากแต้โคกซวง"

ยิ่งว่ากล่าวยิ่งคั่งแค้น ชักชวนว่า

"ตั๋วกอ ท่านโปรดนำผู้คน พวกเราจะไปทวงถามหนี้สินกัน"

ตอลังพอฟังจะไปทวงถามหนี้สินที่ตึกตระกูลแต้นับเป็นเรื่องสบอารมณ์ยิ่ง บัดนี้มีแม่ทัพใหญ่ยศเจ้าพระยาชั้นที่หนึ่งหนุนหลัง ยิ่งอาละวาดได้อย่างเต็มที่ ดังนั้นเรียกระดมราชองครักษ์หนึ่งร้อยคน

ห้อมล้อมอุ้ยเซี่ยวป้อไปยังตึกตระกูลแต้

แต้โคกซวง แม้ได้พระราชทานตึกยศเจ้าพระยา แต่เปรียบกับตึกของอุ้ยเซี่ยวป้อ นับว่าผิดแผกดุจฟ้ากับดิน ป้ายขวางเหนือประตูเขียนคำ "ตึกยศเจ้าพระยาแซ่แต้" เป็นสีดำ ไม่อาจทัดเทียมกับคำ "ตึกเจ้าพระยา-ราชัน" ซึ่งเป็นสีทองของอุ้ยเซี่ยวป้อ

อุ้ยเซี่ยวป้อพอเห็นเช่นนั้น บังเกิดความลิงโลดยินดีอยู่หลายส่วน กล่าวว่า

"ยี่ห้อของเด็กน้อยนี้ สู้ป้ายยี่ห้อหนังสือทองของข้าพเจ้า ไม่ได้"

เหล่าราชองครักษ์ มาทวงถามหนี้สินที่ตึกยศเจ้าพระยาแซ่แต้เป็นเนืองนิตย์ ไม่ต้องให้ผู้เฝ้าประตูรายงานก็บุกเข้าตัวตึกไป อุ้ยเซี่ยวป้อนั่งตระหง่านในห้องโถง ตอลังนั่งด้านข้าง

แต้โคกซวงพอฟังว่าแม่ทัพใหญ่อุ้ยเซี่ยวป้อมาถึง ถึงกับประหวั่นลนลาน แต่มิกล้าไม่ออกมาพบ พอปรากฏกายก็ประสานมือคารวะเรียกหาว่า

"ท่านแม่ทัพใหญ่"

อุ้ยเซี่ยวป้อนั่งอย่างเขื่องโข ช้อนตามองเพดานกล่าวกับตอลังว่า

"ตอตั๋วกอ แต้โคกซวงเสียมารยาทนัก พวกเรามาครึ่งค่อนวันมันกลับไม่แยแสสนใจ นับว่าดูแคลนคนชัดๆ"

ตอลังกล่าวเสริมขึ้น

"ถูกแล้ว ฆ่าคนชดใช้ชีวิต ติดหนี้ชำระเงินทอง ต่อให้หดหัวในกระดองเต่าชั่วชีวิต ก็มิอาจหลบเลี่ยงได้"

แต้โคกซวงข่นแค้นยิ่ง เพียงแต่คนอย่ใต้ชายคาจำต้องก้มศีรษะให้ผู้คนเบื้องหน้าทั้งสอง หนึ่งเป็นแม่ทัพใหญ่กุมกำลังทหาร หนึ่งเป็นผู้ดูแลราชองครักษ์ตนเองไร้อำนาจใดๆ แม้มียศเจ้าพระยาแท้ที่จริงไม่ผิดแผกจากราษฎรธรรมดา ได้แต่กระแอมเบาๆ กล่าวว่า

"ท่านแม่ทัพแซ่อุ้ย หัวหน้าแซ่ตอ ท่านทั้งสองสบาย?"

อุ้ยเซี่ยวป้อก้มศีรษะลงช้าๆ เห็นเบื้องหน้ายืนหยัดด้วยชายชราผมเผ้าหงอกขาว สีหน้าซูบซีดอิดโรยยืนค้อมเอวผู้หนึ่ง พอเพ่งตามองคนผู้นี้กลับไม่ชราภาพ เพียงแต่หน้านิ่วคิ้วขมวด หางตาเต็มไปด้วยริ้ว

รอยเหี่ยวย่นใต้คางไว้เคราสั้น กลับเป็นแต้โคกซวง

อุ้ยเซี่ยวป้อสงสัยใจยิ่ง ไม่พบพานมิกี่ปี กลับคล้ายชราภาพลงยี่สิบสามสิบปี ขบคิดแล้วเข้าใจในบัดดล หลายปีมานี้ มันถูกเคี่ยวเข็ญกัดกร่อนเป็นเหตุให้ชราร่วงโรย อดบังเกิดจิตสมเพชเวทนามิได้ แต่แล้วหวนนึกถึงครั้งกระโน้นมันประทุษร้ายตั้งกึงน้ำด้วยอำมหิต โทสะพลันพลุ่งขึ้นแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"ท่านเป็นใคร?"

"ข้าพเจ้าแต้โคกซวง ท่านแม่ทัพไฉนไม่รู้จัก?"

อุ้ยเซี่ยวป้อส่ายหน้ากล่าวว่า

"แต้โคกซวงมิใช่หัวหน้าเกาะตระกูลแต้หรอกหรือ ไฉนมาถึงนครหลวง? เกรงว่าเป็นตัวปลอม"

"ข้าพเจ้าสวามิภักดิ์ต่อราชวงศ์เซ็ง ได้รับพระมหากรุณาธิคุณทรงแต่งตั้งเป็นเจ้าพระยา"

"ที่แท้เป็นเช่นนี้ ครั้งกระโน้นท่านประโคมโหมที่เกาะตระกูลแต้ว่าจะบุกขึ้นนครหลวง คร่ากุมฮ่องเต้ ไฉนไม่กระทำตามนั้น?"

แต้โคกซวงเหงื่อซุ่มโชกโซมกาย ครุ่นคิดขึ้น

"มันคิดปรักปรำป้ายผิดเรา ฮ่องเต้คงเชื่อฟังมัน ไม่รับฟังวาจาเรา"

นับแต่ตอลังนำราชองครักษ์มารังควาน แต้โคกซวงนับว่าผ่านวันเวลาดุจเป็นปี ทรัพย์สินที่นำมาจากเกาะตระกูลแต้ กลับถูกพวกมันขูดรีดไปแปดเก้าส่วน เพราะเพื่อชำระหนี้สามร้อยหมื่นตำลึง ถึงกับขายอัญมณีเครื่องประดับไปสิ้น ต้องเผชิญความคับแค้นขมขื่นสุดแสน

ยามนั้นกล่าวเสียงสั่นระริก

"ท่านแม่ทัพแซ่อุ้ยโปรดเมตตาการุณย์ เรื่องที่ท่านบอก... หาเป็นความจริงไม่"

อุ้ยเซี่ยวป้ออุทานดังเอ๊ะกล่าวว่า

"นั่นก็แปลกไปแล้ว ตอตั่วกอ เมื่อวานพวกท่านมิใช่คร่ากุมคนทรยศมาคนหนึ่งหรอกหรือ? คนผู้นั้นบอกว่าเป็นบริวารเก่าก่อนของท่านแม่ทัพแซ่แต้ชัดๆ"

แต้โคกซวงรับฟังถึงตอนนี้ ไม่อาจสะกดกลั้นใจงอเข่าคุกลงกับพื้นกล่าวเสียงสั่นระรัว

“ท่านแม่ทัพโปรดละเว้นชีวิต กาลก่อนผู้ต่ำต้อยล่วงเกินท่านผู้เฒ่าขอท่านปล่อยปละละเว้นสักครา”

“เฮอะ ครั้งกระโน้นตอนที่ท่านสังหารซือแป้ข้าพเจ้า คงมิได้คาดคิดว่าจะมีวันนี้กระมัง?”

ทันใด คนผู้หนึ่งสาวเท้าก้าวปราดออกมาจากตึกหลัง เห็นเป็นชายชราร่างผอมสูง ท่วงท่าเข้มแข็งองอาจผู้หนึ่ง ที่แท้คือกระบี่ไร้โลหิตปังเซียะฮ่วม

กระบี่ไร้โลหิตสะอึกถึงข้างกายแต้โคกซวง ฉุดรั้งมันขึ้นจากพื้นกล่าวกับอุ้ยเซี่ยวป้อว่า

“ครั้งกระโน้นแผนสังหารตั้งกึงน้ำ ล้วนเป็นความคิดของเรา ท่านหากคิดล้างแค้นแทนซือแป้ ก็ลงมือต่อเราได้อย่างเต็มที่”

อุ้ยเซี่ยวป้อบังเกิดจิตกริ่งเกรงกระบี่ไร้โลหิตตลอดเวลา พอเห็นเช่นนั้น ต้องหดกายบนเก้าอี้ กล่าวว่า

“ท่าน...ท่านคิดลงมือหรือ?”

ตอล้งกระโดดปราดขึ้น ร้องว่า

“บริวารเรา”

คำสั่งพอถ่ายทอดออก ปรากฏราชองครักษ์สิบกว่าคนฮือโหมเข้ามา

อุ้ยเซี่ยวป้อเห็นฝ่ายตนมีพวกมาก ค่อยคลายใจลง กล่าวว่า

“ท่านคิดทำอะไร?”

กระบี่ไร้โลหิตกล่าวเสียงกังวาน

“พวกเรายอมสวามิภักดิ์ ฮ่องเต้ทรงแต่งตั้งยี่กงจื้อเป็นเจ้าพระยาแต่งตั้งเราเป็นพระสัตย์ซื่อ รับสั่งว่าเรื่องเก่าก่อนล้วนสลายคลาย บัดนี้ท่านแม่ทัพคิดปรักปรำคนดีงาม พวกเราได้แต่ไปเข้าเฝ้าฮ่องเต้โดยพร้อมเพรียง”

“เฮอะ ปังตั่วนั้งเป็นคนดีงาม วันนี้เพิ่งได้ยินเป็นคราแรก”

“พวกเราหลังจากมายังนครหลวง ไม่พบบุคคลภายนอก มิกล้า

ละเมิดกฎหมาย ท่านแม่ทัพหากคิดยัดเยียดความผิดแก่พวกเรา ฮ่องเต้มีพระเนตรพระกรรณแจ่มใส เกรงว่าท่านยากสมปรารถนา”

กำลังขวัญคนผู้นี้ สุดที่แต้โคกซวงจะเปรียบติดวาจาประดานี้กลับว่ากล่าวจนอุ้ยเซี่ยวป้ออึ้งไปวูบจากนั้นกล่าวว่า

“ข้าพเจ้าเพียงรดมาทวงถามหนี้สิน มิทราบเมื่อใดแต้ยี่กงจื้อ จึงจะชำระหมดสิ้น?”

แต้โคกซวงรีบกล่าวว่า

“ข้าพเจ้าจะชำระในบัดดล”

สาวเท้าเข้าห้องชั้นใน ประคองตั๋วแลกเงินออกมาปึกหนึ่ง บ่าวทาสสองคนยกถาดบรรจุเงินทองเครื่องประดับ ตามติดอยู่ด้านหลัง

แต้โคกซวงกล่าวว่า

“ท่านแม่ทัพแซ่อุ้ย ข้าพเจ้ารื้อค้นก้นหีบ รวบรวมได้แปดเก้าหมื่นตำลึง ไม่อาจหาได้อีกจริงๆ”

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวกับตอล้งว่า

“ตอตั่วกอโปรดตรวจนับดูว่า มีทั้งสิ้นเท่าใด?”

ตอล้งและราชองครักษ์สองคน ตรวจนับตั๋วแลกเงิน กล่าวว่า

“ตั๋วแลกเงินมีห้าหมื่นสี่พันสามร้อยตำลึง ยังมีเครื่องประดับไร้ค่าเหล่านี้ มิทราบตีราคาอย่างไร?”

อุ้ยเซี่ยวป้อยื่นมือเขี่ยกองเครื่องประดับไปมา พลันหยิบฉวยปิ่นหงส์ทองอันหนึ่งขึ้นมา ร้องว่า

“ตอตั่วกอ นี่เป็นของผิดกฎหมาย ฮ่องเต้เจ้าชีวิตคือมังกรฮองเฮาคือหงส์ สตรีของตระกูลแต้ไฉนประดับปิ่นหงส์ทองด้วย?”

กระบี่ไร้โลหิตยิ่งขุ่นแค้น ร้องดังๆ ว่า

“ท่านแม่ทัพแซ่อุ้ย ท่านหากคิดหากระดูกจากไข่ไก่ วันนี้เราจะขอเสี่ยงกับท่านแล้ว ร้านเครื่องประดับในใต้หล้า ร้านใดไม่มีปิ่นลายหงส์? ครอบครัวของขุนนางในนครหลวง บ้านใดไม่ประดับปิ่นหงส์?”

อุ้ยเซี่ยวป้อจุ๊ปากดังจิ๊กจั๊ก กล่าวว่า

“ที่แท้ปังตั่วนั้งชมดูครอบครัวของขุนนางในนครหลวงโดยถ้วนทั่ว

ช่างร้ายกาจ ร้ายกาจจริง กระทั่งสนมของคังชิงอ้วง (เชื้อพระวงศ์คัง) เสียวเจี๊ยะ (ธิดา) ของสมุหกลาโหมเม้งจู คงถูกท่านชมดูแล้วกระมัง?"

กระบี่ไร้โลหิตขุ่นแค้นจนมิอาจกล่าววาจาได้ ในใจกลับประหวั่นพรั่นพรึง ทราบว่าบุรุษหนุ่มนี้สนิทสนมกับขุนนางชั้นผู้ใหญ่ หากแพร่สะพัดวาจาประดานี้ออกไป มันคงโชคร้ายแน่นอน

แต้โคกซวงลนลานน้อมกายกล่าวว่า

อุ้ยตั่วนั้ง ข้าพเจ้าขอวิงวอนท่าน ทุกประการขอพึ่งพาท่านแล้ว"

อุ้ยเซี่ยวป้อ เห็นกระบี่ไร้โลหิตถูกข่มขู่จนไม่กล้าส่งเสียง ก็มิคิดอาละวาดสืบต่อ หัวร่อฮาฮากล่าวว่า

"ตอกั่วกอ ผู้น้องเป็นรองท่านมากนัก ตอตั่วกอรุดมาทวงถามหนี้สินได้กว่าสองร้อยหมื่นตำลึง ผู้น้องมาด้วยตนเอง กลับได้เพียงนี้เท่านั้น"

แต้โคกซวงรีบกล่าวว่า

"บ้านเราไม่มีจริงๆ รับรองมิกล้า...มิกล้าบ่ายเบี่ยงคดโกงเด็ดขาด"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

"พวกเราไปกันเถอะ อีกสิบวันครึ่งเดือน รอจนตระกูลแต้บรรทุกเงินทองมาถึง ค่อยมาทวงถามใหม่"

จบคำผุดลุกขึ้น กุมมือตอลัง สาวเท้าออกจากห้องโถง

เมื่อกลับถึงตึกเจ้าพระยา ก็จัดโต๊ะเลี้ยงต้อนรับเหล่าทหาร ตอลังสั่งคนนำหีบมาสี่ใบ พอเปิดฝาหีบ ภายในบรรจุเต็มไปด้วยตั๋วแลกเงินและเพชรนิลจินดา กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ทวงถามหนี้สินมาหลายเดือน ทรัพย์สมบัติของแต้โคกซวง นับว่าอยู่ที่นี้กว่าครึ่ง น้องแซ่อุ้ยโปรดตรวจนับเถอะ"

อุ้ยเซี่ยวป้อหยิบฉวยตั๋วแลกเงินมาปึกหนึ่ง มีประมาณสิบกว่าหมื่นตำลึง กล่าวว่า

"โจรน้อยนี้ทำร้ายชีอแป๋ข้าพเจ้า พระองค์กลับแต่งตั้งมันเป็นเจ้าพระยา ความแค้นนี้ไม่อาจชำระล้าง กลับพึ่งพาตอตั่วกอและพี่น้องทั้งหลายช่วยจัดการ เป็นการระบายโทสะให้กับข้าพเจ้า ผู้น้อยจะนำเงินจำนวนนี้ไปใช้คนก่อสร้างศาลบูชาชีอแป๋ข้าพเจ้าที่เกาะตระกูลแต้ที่หลง

เหลือขอให้ตั่วกอ และพี่น้องทั้งหลายแบ่งปันกันเถอะ”

ตอลังโบกมือขวักไขว่ กล่าวว่า

“ไม่ได้ นี่เป็นเงินทองที่แต้โคกซวงติดค้างน้องเรา พวกเราเพียงทวงถามให้แทน ทั้งหมดเป็นพี่น้องกันเอง ไหนเลยรับเงินทองจากท่านได้”

“ขอบอกตามความสัตย์ เงินทองของผ้น้องใช้ไม่หมดสิ้น เมื่อเป็นสหาย สมควรแบ่งเงินทองใช้สอยจึงถูกต้อง”

ตอลังมิว่าอย่างไรก็ไม่ยอมรับ ทุ่มเถียงจนหน้าแดงฉาน ในที่สุดเหล่าราชองครักษ์ยอมรับหนึ่งร้อยหมื่นตำลึง ที่หลงเหลือส่งเข้าตึกชั้นในของอุ้ยเซี่ยวป้อ เหล่าราชองครักษ์พอแบ่งปันเงินทองกัน ก็ได้รับคนละหลายพันตำลึง ทั้งหมดหลังจากดื่มกินอิ่มหนำจึงพนันไพ่เก้า ทอดลูกเต๋าในห้องโถงยศเจ้าพระยาราชัน

พนันถึงยามสาม อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวกับตอลังว่า

“ตอตั่วกอ ผ้น้องยังคิดรบกวนท่านประการหนึ่ง”

ตอลังกำลังมือขึ้น กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“มิว่าเรื่องราวใด ท่านสั่งมาอย่างเต็มที่”

แต่แล้วฉุกคิดถึงเรื่องราวหนึ่ง เอ่ยสืบต่อ

“มีเพียงหนึ่งเดียวที่ทำไม่ได้ พระองค์รับสั่งเราควบคุมดูแลคนวิกลจริตที่ด่าทออยู่กลางถนนโดยเข้มงวด เช้าวันพรุ่งนี้ให้ท่านควบคุมการตัดศีรษะ เราหากปลดปล่อยโดยพลการ พระองค์จะตัดศีรษะเราแทน

อุ้ยเซี่ยวป้อ ความจริงคิดขอให้มันปลดปล่อยเม้าจับโป๊ย มิคาดตอลังชิงกล่าวออกมา ต้องครุ่นคิดขึ้น

“พระองค์ทรงคาดการณ์ได้ล่วงหน้า แม้แต่เงินหนึ่งร้อยหมื่นตำลึงยังไม่อาจซื้อชีวิตเม้าตั่วกอได้”

ยามขุ่นแค้น หวนนึกถึงเหตุการณ์ทวงถามหนี้สินกับแต้โคกซวง แต่พอฉุกคิดถึงท่าทีอันท้อแท้ทอดอาลัยของมัน รู้สึกข่มเหงตัวหนอนน่าสมเพชเยี่ยงนี้ไม่นับเป็นนักสู้ผู้กล้าใด จึงกล่าว

“คนวิกลจริตนี้ย่อมมิอาจปลดปล่อย เพียงแต่พวกเราไปทวงถามหนี้สินวันนี้ แต้โคกซวงยังพอทำเนา กระบี่ไร้โลหิตกลับร้ายกาจนัก พวก

เราล้วนถูกมันข่มขู่คุกคาม รู้สึกขุ่นแค้นคลั่งใจนัก”

ราชองครักษ์หลายคนพอฟัง ล้วนสนับสนุนคล้อยตาม กล่าวว่า

“พวกเราก็เช่นกัน ท่านแม่ทัพไม่ต้องมีโทสะ บัดนี้พวกเราจะรุดไปทลายตึกยศพระของกระบี่ไร้โลหิต”

อ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

“พวกเรามิอาจกระทำอย่างเปิดเผย ยังคงขอให้เตียตั่วกอและเจี๊ยะตั่วกอ นำคนปลอมแปลงเป็นทหารลาดตระเวน บอกว่ามีเรื่องรีบด่วนขอเชิญกระบี่ไร้โลหิตไปหารือ พอบรรลุถึงกลางทางก็ล่ามโซ่ตราตรวนมันใช้ผ้าดำปิดตา ยัดผลท้ออุดปาก จูงให้เดินวุ่นวายสุดท้ายนำพามายังที่นี้ทุบตีมันอย่างดุดันปลดเปลื้องเสื้อผ้า ส่งไปบนเตียงของภรรยาน้อยหัวหน้าทหารลาดตะเวน”

เหล่าราชองครักษ์หัวร่อสนั่นหวั่นไหว ชมเชยว่าเป็นแผนการอันประเสริฐ ราชองครักษ์และทหารลาดตระเวนมีข้อกินแหนงแคลงใจกันต้อลังและไถ่โตวท่งลอบชิงดีชิงเด่นเป็นเวลาเจ็ดแปดปี เพียงแต่มิว่าผู้ใดก็ไม่อาจโค่นฝ่ายตรงข้ามลง

ตอลังยิ่งปีติยินดี กล่าวว่า

“ผู้แซ่ไถ่เพิ่งตกแต่งภรรยาน้อยคนที่แปด แต่มิกล้ารับกลับบ้านเช่าห้องหับอยู่ในตรอกติจุ้ยแจ (บ่อน้ำหวาน) ให้นางพักพำนักทั้งไม่กล้าค้างแรมในบ้านภรรยาน้อย พวกเราเปลื้องเสื้อผ้ากระบี่ไร้โลหิตจนเปลือยเปล่าจัดวางอยู่บนเตียงของภรรยาน้อยมัน ผู้แซ่ไถ่คงขุ่นแค้นจนคลั่งใจตาย แม้ระแวงสงสัยว่าเป็นแผนการของพวกเรา ก็มิอาจทำอย่างไรได้”

ครั้นแล้วเตียคังนี้ เจี๊ยะฉี่เฮี้ยงและราชองครักษ์จำนวนหนึ่ง ปลดสัญลักษณ์ราชองครักษ์ออก ทะลักออกจากตึกไป

อุ้ยเซี่ยวป้อ และตอลังดื่มสุราอคอยอยู่ในห้องโถง ทหารคนสนิทของอุ้ยเซี่ยวป้อ ติดตามข่าวคราวรายงานเข้ามาตลอดเวลาว่า เหล่าราชองครักษ์บรรลุถึงตึกยศพระสัตย์ซื่อ กระบี่ไร้โลหิตปรากฏออกต้อนรับเชื้อเชิญเข้ารับน้ำชา เตียคังนี้บอกว่าได้รับคำสั่งหัวหน้าลาดตระเวน ขอเชิญมันไปพบในบัดดล

กระบี่ไร้โลหิตจึงขึ้นเกี้ยว เหล่าราชองครักษ์ห้อมล้อมติดตาม พอบรรลุถึงกลางทางก็ล่ามโซ่ตราตรวนมัน ชักนำเดินวนเวียนอยู่รอบเมืองบัดนี้มุ่งตรงมายังทิศทางด้านนี้แล้ว

ชั่วน้ำเดือดให้หลัง เหล่าราชองครักษ์ควบคุมตัวกระบี่ไร้โลหิตเข้ามา เตยคงนรองดังๆ ว่า

"เรียนไถ่ตั่วเอี้ย (นายแซ่ไถ่) ควบคุมตัวนักโทษมาถึง"

อุ้ยเซี่ยวป้อรวบมือขวากำเป็นหมัด วาดเป็นท่วงท่าต่อยลง เหล่าราชองครักษ์ร่ำร้องว่า

"นักโทษคิดหลบหนี ไถ่ตั่วเอี้ยมีคำสั่งให้ทุบตีสถานหนัก"

ครั้นแล้วต่อยหมัดตวัดเตะเท้า ระดมโหมใส่กระบี่ไร้โลหิต

กระบี่ไร้โลหิตถูกล่ามโซ่ตราตรวน ผูกตาอุดปาก แม้มีพลังฝีมือสูงเยี่ยม กลับถูกทุบตีจนเลือดกำเดาไหลทะลัก รับบาดเจ็บบอบช้ำสาหัส

อ้ยเซี่ยวป้อสบอารมณ์ยิ่ง ความแค้นของการทำร้ายซือแป๋ นับว่าชำระล้างได้ครึ่งหนึ่ง หากลงมือสืบต่อ คงทุบตีกระบี่ไร้โลหิตจนเสียชีวิต ดังนั้นโบกมือห้ามปราม สั่งทหารคนสนิทเปลื้องเสื้อผ้ากระบี่ไร้โลหิตออกใช้พรมผืนหนึ่งห่อหุ้มร่างไว้

ยามนี้ กระบี่ไร้โลหิตหลงเหลือลมหายใจร่อแร่รวยริน สิ้นสติสมประดี ตอลังจึงกล่าว

"ส่งมันไปยังบ้านภรรยาน้อยคนที่แปดของผู้แซ่ไถ่เถอะ"

เจี๊ยะฉี่เฮี้ยงหัวร่อพลางกล่าวว่า

"ทางที่ประเสริฐ พลอยเปลื้องเสื้อผ้าภรรยาน้อยคนที่แปดของผู้แซ่ไถ่พันธนาการทั้งสองร่วมกัน"

เหล่าราชองครักษ์โห่ร้องสนับสนุน ตอลังคิดใคร่ชมดูสภาพที่ภรรยาน้อยหัวหน้าทหารลาดตะเวนถูกเปลื้องเสื้อผ้า จึงกล่าวยิ้มแย้ม

"คราครั้งนี้ให้เรานำขบวนไป"

ทั้งหมดหามกระบี่ไร้โลหิต ตระเตรียมออกเดินทาง พลันปรากฏทหารคนสนิทสองคน รายงานต่ออุ้ยเซี่ยวป้อว่า

"เรียนท่านแม่ทัพ หน้าตึกของหัวหน้าทหารลาดตระเวนเกิดการ

ต่อยตีวุ่นวาย”

ทุกผู้คนล้วนใจหายวาบ ครุ่นคิดขึ้น

“หรือข่าวคราวรั่วไหลออกไป หัวหน้าทหารลาดตระเวนตระเตรียมตัวล่วงหน้า?”

อัยเซี่ยวป้อซักถามว่า

“ผู้ใดต่อยตีกัน?”

ทหารคนสนิทรายงานว่า

“ผู้ต่ำต้อยและพวกทั้งแปด ได้รับคำสั่งท่านแม่ทัพรุดไปสืบเสาะดูลาดเลาที่ตรอกบ่อน้ำหวาน พลันพบเห็นทหารหญิงหน่วยหนึ่ง มีจำนวนสามสี่สิบคน”

อุ้ยเซี่ยวป้อขมวดคิ้วกล่าวว่า

“ทหารหญิงอันใด?”

“เรียนท่านแม่ทัพ ทั้งหมดล้วนเป็นสตรี บ้างถือไม้นวดแป้ง บ้างกระชับไม้พลองหวดเสื้อผ้า ยังมีบ้างถือกลอนประตูไม้คาน บุกเข้าตึกหัวหน้าทหารลาดตระเวน ทุบทำลายข้าวของ ฉุดลากสตรีสาวออกมานางหนึ่ง ใช้แส้หนังฟาดโบยอย่างดุดัน”

อุ้ยเซี่ยวป้อและตอลังหันมามองหน้ากัน มิทราบเป็นเรื่องราวใด อุ้ยเซี่ยวป้อบงการว่า

“ไปสืบเสาะอีก”

ทหารคนสนิททั้งสองรับคำ เพิ่งก้าวออกจากประตู สายสืบขบวนที่สองก็รีดมารายงานว่า

“เรียนท่านแม่ทัพ หัวหน้าทหารลาดตระเวนเร่งรุดถึงตรอกบ่อน้ำหวาน เสื้อผ้ามันไม่ทันสวมใส่เรียบร้อย เท้าซ้ายสวมรองเท้า เท้าขวากลับเปลือยเท้าเปล่า ที่แท้ทหารหญิงที่บุกตะลุยตรอกบ่อน้ำหวาน เป็นภรรยาของหัวหน้าทหารลาดตระเวน”

ทุกผู้คนหัวร่อดังสนั่นหวั่นไหว ทหารคนสนิทเล่าสืบต่อ

“ไท้ไถ่ (ภรรยาหลวง) นั้นคร่ากุมหัวหน้าทหารลาดตระเวนไว้ตบหน้าใส่สองฉาด ตวัดเท้าเตะอีกเท้าหนึ่ง หัวหน้าทหารลาดตระเวนลนลาน

คารวะ บอกว่า "ไท้ไถ่โปรดระงับโทสะ"

อุ้ยเซี่ยวป้อ และเหล่าราชองครักษ์หัวร่อฮาฮาเพิ่งทราบว่า เป็นภรรยาหลวงหัวหน้าทหารลาดตระเวนบุกตึกถึงภรรยาน้อย ตอลังกรีดมือวาดเท้า กล่าวว่า

"คราครั้งนี้ผัแซ่ไถ่ได้เห็นดีแน่แล้ว"

อุ้ยเซี่ยวป้อพลันบังเกิดปฏิภาณวูบ กล่าวว่า

"ตอตั่วกอรีบนำกำลังไปไกล่เกลี่ยห้ามปราบ นับแต่นี้ทหารลาดตระเวนของมัน รับรองมิกล้าตั้งประจันกับพวกเราเหล่าราชองครักษ์อีก"

ตอลังฉุกใจได้คิด ตบหน้าผากตนเอง กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"เราช่างโง่งมนัก กลับไม่ฉกฉวยโอกาสอันดีงามนี้ พี่น้องทั้งหลายรีบไปชมดูเรื่องสนุกสนาน"

จบคำ นำเหล่าราชองครักษ์เร่งรุดสู่ตรอกบ่อน้ำหวาน

อ้ยเซี่ยวป้อจับจ้องมองกระบี่ไร้โลหิต ที่นอนทอดกายบนพื้นครุ่นคิดขึ้น

"เมื่อเป็นเช่นนี้ ต้องครุ่นคิดหาวิธีอื่นจัดการคนผู้นี้"

เดินวนเวียนไปมาภายในห้องโถง ครุ่นคิดสืบต่อ

"ท้องฟ้าพอรุ่งสางสว่าง ก็ต้องประหารเม้าตั่วกอมิทราบมีหนทางใดช่วยชีวิตมัน คิดลอกเลียนงิ้วเรื่องปล้นลานประหารเมืองตั่วเมี้ย เกรงว่าทำไม่ได้ ลานประหาร...ลานประหาร"

ทันใด ฉุกคิดถึงงิ้วเรื่องสับเปลี่ยนบุตรกลางลานประหารขึ้นมา

"ใช่แล้ว ซิกัง (บุตรชายซิเต็งซังและฮ่วมไล้ฮวยสมัยถัง) ก่อกวนเภทภัย ถูกประหารทั้งตระกูล มีชายชราฉื่ออะไรนั่น นำธิดาของตนสับเปลี่ยนกับทารกซิอะไรนั่นคนหนึ่ง"

อุ้ยเซี่ยวป้อชมดูงิ้วมิน้อย แต่จดจำชื่อตัวละครไม่ได้ กลับจดจำเนื้อเรื่องได้เป็นอย่างดี พลันนึกถึงงิ้วเรื่อง "สละเลือดเนื้อช่วยกำพร้า" อีกเรื่องหนึ่ง

"มีคนเคราดำนามเที้ยเอ็ง นำบุตรชายของตนสับเปลี่ยนกับบุตรชายของนายเหนือ ปล่อยให้บุตรชายถูกตัดศีรษะ รักษาชีวิตนายเล็กไว้ ดี

ที่เม้าตั่วกออายุสูงวัยกว่าบุตรชายเรามากนัก มิเช่นนั้นหากให้เรานำโฮ้วเท้า (หัวพยัคฆ์) ตั้งทุ้ย (ค้อนทองเหลือง) ไปยังลานประหาร แลกเปลี่ยนเม้าตั่วกอออกมา เรากลับไม่ยินยอมเด็ดขาด”

ตวัดเท้าเตะใส่กระบี่ไร้โลหิต บนพื้นเท้าหนึ่ง กล่าวว่า

“ท่านโชคไม่ดี เราแม่ทัพจะรับท่านเป็นบุตรบุญธรรม ให้ตายแทนบุตรชายเรา”

ครั้นแล้วเรียกตัวนายทหารคนสนิทมา กำชับกำชาชั่วขณะกำนัลให้หนึ่งพันตำลึง และแจกจ่ายเงินอีกหนึ่งพันตำลึงแก่ทหารคนสนิทที่ร่วมปฏิบัติงาน”

ทหารคนสนิทน้อมกายขอบพระคุณ กล่าวว่า

“ท่านแม่ทัพโปรดวางใจ รับรองไม่ผิดพลาดเด็ดขาด”

อุ้ยเซี่ยวป๊อจึงกลับเข้าห้องชั้นในทั้งเจ็ดหลัง แต่ภรรยาและบุตรธิดาล้วนถูกอ้วงไท้โหวเบิกตัวเข้าวังไป ทุกที่ทางเงียบสงัดจึงล้มกายลงนอนทั้งเสื้อผ้า มินานให้หลัง ท้องฟ้าก็รุ่งสางสว่าง

ประมาณยามซิ้ง (แปดนาฬิกา) ภายในวังมีพระบรมราชโองการมาว่า จอมโจรเม้าจับโป๊ยบังอาจด่าประณามขุนนางผู้ใหญ่ มีโทษฐานตัดศีรษะให้แม่ทัพใหญ่ยศเจ้าพระยาราชันควบคุมการประหาร

อุ้ยเซี่ยวป๊อน้อมรับพระบรมราชโองการ เรียกระดมทหารคนสนิทเห็นตอลังนำราชองครักษ์หลายสิบคน ควบคุมตัวเม้าจับโป๊ยมา

เม้าจับโป๊ยใบหน้าฟกช้ำ แปดเปื้อนคราบโลหิต แสดงว่าถูกลงทัณฑ์ทรมานมา แต่พอพบพานอุ้ยเซี่ยวป๊อก็แผดเสียงด่าว่า

“อุ้ยเซี่ยวป๊อ เจ้าโจรน้อยที่ไร้ยางอาย วันนี้เจ้าเป็นผู้ควบคุมการตัดศีรษะบิดา บิดาไม่สำนึกเสียใจแม้แต่น้อย ผู้ใดเรียกเราตาบอดชักนำเจ้าจากซ่องคณิกาเมืองเอี้ยงจิวมายังนครหลวง”

อุ้ยเซี่ยวป๊อไม่แยแสสนใจมัน กล่าวถามตอลังว่า

“ผู้แซ่ไถ่เป็นอย่างไร?”

“เมื่อคืนเราพอเร่งรุดถึง ผู้แซ่ไถ่ถูกภรรยามันขูดข่วนใบหน้าจนโลหิตเนืองนอง พอพบเห็นเรา ย่อมทุลักทุเลยิ่ง เรากลับเกลี้ยกล่อมภรรยามัน

จากไป รับตัวภรรยาน้อยอันดับแปดของมันมายังบ้านเรา ให้ภรรยาน้อยเราสองคนอยู่ร่วมกับนาง ผู้แซ่ไถ่ถึงกับพร่ำขอบพระคุณ"

"ภรรยาน้อยอันดับแปดนี้ มีรูปโฉมอย่างไร?"

ตอลังชูร่อนนิ้วหัวแม่มือ กล่าวว่า

"ยอดเยี่ยมนัก สามารถจัดเป็นอันดับหนึ่ง"

ครั้นแล้วทั้งสองควบคุมตัวเม้าจับโป๊ย ไปยังลานประหารที่หน้าตลาดผัก อุ้ยเซี่ยวป้อโดยสารรถ ตอลังควบขับม้า เม้าจับโป๊ยนั่งอยู่ในรถลากเปิดประทุนสองมือถูกพันธนาการไพล่หลัง เหนือลำคอเสียบท่อนไม้เขียนคำ "นักโทษประหารเม้าจับโป๊ย"

เมื่อบรรลุถึงลานประหาร ทหารคนสนิทของอุ้ยเซี่ยวป้อ ได้ก่อสร้างเพิงพักทั้งในยามราตรี เพิงพักทั้งหน้าหลังเฝ้ารักษาอย่างเข้มงวด

ตอลังได้รับบัญชาจากคังฮี กริ่งเกรงสมาคมฟ้าดินบุกลานประหาร ดังนั้นแจ้งให้ผู้บัญชาการทหารนครหลวง นำทหารหนึ่งพันคน เฝ้าควบคุมลานประหารทั้งสี่ด้าน

เม้าจับโป๊ย ยืนตระหง่านอยู่กลางลานประหารร้องดังๆ ว่า

"บิดาอีกสิบแปดปีให้หลัง จะถือกำเนิดเป็นลูกผู้ชายชาตรีอีก ดังนั้นขนานนามเม้าจับโป๊ย เนื่องเพราะทราบแต่แรกว่าต้องถูกตัดศีรษะ"

อุ้ยเซี่ยวป้อลงจากรถเข้าเพิงพัก ทรุดกายนั่งลงเชื้อเชิญ ตอลังนั่งอยู่ด้านข้าง ตอลังขมวดคิ้วกล่าวว่า

"นักโทษนี้พร่ำกล่าวเหลวไหล พวกเรารีบประหารมันเถอะ"

อ้ยเซี่ยวป้อรับคำ ตวาดสั่งว่า

"ควบคุมตัวนักโทษมา"

ทหารคนสนิทสี่คน ผลักไสเม้าจับโป๊ยเข้าเพิงพักคิดกดมันคุกเข่าลง เม้าจับโป๊ยกลับไม่ยอมคุกเข่าลง

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

"มิต้องคุกเข่าแล้ว"

เหลียวหน้ามากล่าวกับตอลังว่า

"ตั่วกอตรวจยืนยันว่า เป็นตัวจริงไม่แปลกปลอมกระมัง?"

"ย่อมไม่แปลกปลอม"

อุ้ยเซี่ยวป้อ จึงหยิบฉวยดินสอชาดวาดวงกลมลงที่ป้าย ไม้วงหนึ่งสะบัดเหวี่ยงไป ทหารคนสนิทผู้หนึ่งเก็บป้ายไม้ขึ้น ฉุดลากเม้าจับโป๊ยออกไป

อัยเซี่ยวป้อพลันกล่าวว่า

"ตอตั่วกอ ข้าพเจ้าจะให้ท่านชมดูของเล่นสิ่งหนึ่ง"

ล้วงผ้าเช็ดหน้าจากในแขนเสื้อปึกหนึ่ง ส่งถึงเบื้องหน้าตอลัง ผ้าเช็ดหน้าปักทอรูปบุรุษสตรีร่วมรักกัน บุรุษสตรีในภาพ หล่อเหลางดงามยิ่ง ท่วงท่าคล้ายมีชีวิตชีวา

ตอลังถึงกับตาเบิ่งค้าง พลิกดูผ้าเช็ดหน้าอีกผืนหนึ่ง ยังเห็นปักทอภาพร่วมรักอีกท่าหนึ่ง ท่วงท่าพิเศษพิสดารยิ่ง จึงกล่าว

"ท่วงท่านี้กลับประหลาดพิกลนัก"

พอพลิกดต่อไป ท่วงท่าผัดนที่ปักทอบนผ้าเช็ดหน้า ยิ่งมายิ่งพลิกแพลงพิสดาร มีทั้งหนึ่งบุรุษคู่สองสตรี สองบุรุษคู่กับสามสตรี ถึงกับชมดูจนเลือดลมพลุ่งพล่านถามว่า

"น้องเราได้ของวิเศษนี้จากที่ใด โปรดซื้อหาแก่ผู้พี่ชุดหนึ่ง"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"นี่เป็นของที่ผู้น้องเสาะหามากำนัลแก่ตั่วกอ"

ตอลังคล้ายได้รับของวิเศษ พร่ำกล่าวขอบพระคุณซุกเก็บผ้าเช็ดหน้าผืนนั้นไว้ในอกเสื้ออย่างทะนุถนอม

ยามนั้น เบื้องนอกบังเกิดเสียงปืนยิงติดต่อกันสามนัด หัวหน้าทหารคนสนิทเข้ามารายงานว่า

"ได้เวลาแล้ว ขอท่านแม่ทัพควบคุมการประหาร"

อุ้ยเซี่ยวป้อผงกศีรษะรับ ผุดลุกขึ้นกุมมือตอลังสาวเท้าออกจากเพิงพัก เห็นเม้าจับโป๊ยก้มศีรษะต่ำ คุกเข่าอยู่กลางลานประหาร คล้ายสลบไสลไป

มือกลองเริ่มย่ำกลอง เสียงกลองพอหยุดยั้ง มือเพชฌฆาตที่คลุมผ้าแดงรั้งแขนขึ้น ฟันดาบหัวตัดในมือลงได้ยินเสียงฉับ ศีรษะนักโทษ

ถูกฟันหลุดจากบ่าโน้มร่างไปเบื้องหน้า ที่คอขาดปรากฏโลหิตฉีดพุ่งดุจน้ำพุ!

ตอลังกล่าวว่า

"เสร็จสิ้นแล้ว พวกเราแยกทางกันเถอะ"

อุ้ยเสี่ยวป้อกล่าวเสียงสั่นเครือ

"ตอตั่วกอ คนผู้นี้มีไมตรีคบหากับข้าพเจ้า แต่เป็นพระบรมราชโองการของพระองค์ ไม่อาจช่วยเหลือมัน"

พลางยกแขนเสื้อเช็ดคราบน้ำตาส่งเสียงสะอึกสะอื้นร่ำไห้ออกมา

ตอลังทอดถอนใจกล่าวว่า

"น้องเรามีคุณธรรมเลิศล้ำ บัดนี้บรรจุกลบฝังมันอย่างสมเกียรติเถอะ"

อุ้ยเซี่ยวป้อรับคำ ในแขนเสื้อของตนความจริงจัดเตรียมขิงสุกพอเช็ดถูกดวงตา ดวงตาก็บวมแดง น้ำตาไหลรินหลั่ง ในใจกลับลอบหัวร่อปลื้มปีติที่ปฏิบัติงานสำเร็จ

ตอลังปลอบประโลมอีกหลายคำ ส่งอุ้ยเซี่ยวป้อขึ้นรถ ค่อยควบม้าจากไป

เหล่าทหารคนสนิทห้อมล้อมรถกลับตึกเจ้าพระยา ทหารคนสนิทอีกหลายคน ใช้เสื้อห่อหุ้มซากศพนักโทษบรรจุลงในโลง ที่จัดเตรียมอยู่ด้านข้าง ปิดฝาโลงตอกตะปูอย่างแน่นหนา

อุ้ยเซี่ยวป้อพอบรรลุถึงหน้าตึก ก็ลงจากรถ รถม้าคันนั้นควบขับสืบต่อ ออกจากนครหลวง บ่ายโฉมลงสู่ใต้ มุ่งหน้าสู่เมืองเอี้ยงจิว

อุ้ยเซี่ยวป้อเปลี่ยนเป็นโดยสารม้า เข้าวังไปรายงาน ดังฮีทรงเบิกตัวเข้าพบ พระองค์ทรงทราบจากตอลังก่อนว่า อุ้ยเซี่ยวป้อตอนควบคุมการประหารเม้าจับโป๊ย เคยหลั่งน้ำตาตลอดมา ยามนี้เห็นอุ้ยเซี่ยวป้อสองตาบวมแดง ทรงเสียพระทัยเล็กน้อย รับสั่งปลอบประโลมอยู่หลายคำ ตรัสว่า

"เซี่ยวกุ่ยจื้อ ชาวเผ่ารามสูรที่เจ้าจับตัวมา ส่วนใหญ่ขอให้เราปลดปล่อยกลับไป เราจึงปลดปล่อยกลับ แต่มีอยู่สองร้อยคนยินยอมรั้งอยู่ในนครหลวง"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

"นครหลวงครึกครื้นสนุกสนานกว่าเมืองรามสูรมากนัก พวกมัน

สามารถปรนนิบัติรับใช้พระองค์ ย่อมประเสริฐเลิศกว่าหัวหน้าเผ่าที่ใช้การไม่ได้ทั้งสองมากนัก"

เมื่อออกจากวังกลับถึงที่พัก เกี่ยงเล้งกงจู้และภรรยาทั้งหก บุตรธิดาอีกสามคนล้วนกลับมาถึง ทุกผู้คนได้รับสิ่งของพระราชทานจากอ้วงไท้-โหว โดยถ้วนทั่ว

แต่เกี่ยงเล้งกงจู้กลับไม่พอใจ อุ้ยเซี่ยวป้อพอสอบถาม จึงทราบว่า อ้วงไท้โหวปฏิสันถารกับทั้งเจ็ดโดยถ้วนหน้า เกี่ยงเล้งกงจู้แม้เป็นราชธิดา พระนางกลับมิได้ตรัสถามอย่างสนิทสนม

อุ้ยเซี่ยวป้อย่อมเข้าใจเบื้องหลังความนัย กล่าวว่า

"อ้วงไท้โหวเกรงพระทัยว่า หากดีต่อท่านเป็นพิเศษ เจ้าม่วย อีกหกนางจะขุ่นแค้นริษยา"

เกี่ยงเล้งกงจู้กระซากเสียงว่า

"พระนางเป็นมารดาเรา หากดีต่อข้าพเจ้า หรือพวกนางจะขุ่นแค้นริษยาด้วย?"

อุ้ยเซี่ยวป้อโอบกอดนางไว้ กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ข้าพเจ้าจะดีต่อท่านเป็นพิเศษ ดูว่าพวกนางจะริษยาหรือไม่?"

เหล่าภรรยาหัวร่อคิกคักออกมา วุ่นวายอยู่ชั่วขณะ เกี่ยงเล้งกงจู้พลอยคลายความขุ่นเคืองใจ

สิบกว่าวันให้หลัง ตอลังรุดมาเยี่ยมเยียนบอกว่า กระบี่ไร้โลหิตหายสาบสูญไปนานวัน ครอบครัวมันร้องเรียนต่อทางกรมเมืองแล้ว

ตอลังกล่าวเบาๆ

"น้องเรา ค่ำคืนนั้นพวกเราทุบตีมันคราหนึ่ง ภายหลังเป็นอย่างไร?"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวอย่างแนบเนียน

"ภายหลังส่งมันกลับบ้าน เจ้าผู้นี้ไปที่ใดหรือ?"

"ครอบครัวมันบอกว่า ค่ำคืนนั้นหัวหน้าทหารลาดตระเวนส่งคนไปรับตัวมัน ภายหลังมิได้กลับมาอีก ทางกรมเมืองจึงรุดไปเยี่ยมเยียมผู้แซ่ไถ่ด้วยตนเอง สอบถามถึงเหตุการณ์ในคืนนั้น ผู้แซ่ไถ่กระอักกระ-อ่วนยิ่ง ภายหลังแปรจากอับอายเป็นขุ่นแค้น ทางกรมเมืองจึงไม่กล้า

สอบสวนอีก”

ผุดลุกขึ้นตบไหล่อุ้ยเซี่ยวป้อ กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“น้องเรานับเป็นขุนนางวาสนา เรื่องราวจึงประจวบเหมาะปานนี้ ภรรยาหลวงของผู้แซ่ไถ่ กลับนำทหารหญิงบุกตรอกบ่อน้ำหวานในคืนนั้น เมื่อเป็นเช่นนี้ ก็ให้ผู้แซ่ไถ่รับผิดชอบแทน”

มันคำนวณแน่ว่า กระบี่ไร้โลหิตถูกอุ้ยเซี่ยวป้อลอบฆ่าทิ้ง เมื่อสามารถป้ายผิดแก่หัวหน้าทหารลาดตระเวน กลับสบอารมณ์นัก

มันหาทราบไม่ว่า ภรรยาหลวงของหัวหน้าทหารลาดตระเวนที่ออกปฏิบัติการในคืนนั้น เป็นอุ้ยเซี่ยวป้อใช้คนไปแจ้งต่อนาง ยิ่งมิทราบอีกว่าอุ้ยเซี่ยวป้อสั่งทหารคนสนิท ก่อกระโจมผนังสองชั้น ซุกซ่อนกระบี่ไร้โลหิตอยู่ชั้นใน

รอจนตรวจยืนหยัดว่าเม้าจับโป๊ยเป็นตัวจริง ฉุดลากออกจากเพิงพัก อุ้ยเซี่ยวป้อก็หยิบฉวยผ้าเช็ดหน้าออกมา ดึงดูดความสนใจของตอลังทหารคนสนิทฉกฉวยโอกาสนั้น สับเปลี่ยนตัวเม้าจับโป๊ยกับกระบี่ไร้โลหิต

ตอนนั้นกระบี่ไร้โลหิตสิ้นสติสมประดี ใบหน้าเนืองนองด้วยโลหิต สวมใส่เสื้อผ้าเฉกเช่นกับเม้าจับโป๊ยก้มศีรษะคุกเข่า อยู่กลางลานประหาร มิว่าผู้ใดก็ไม่ทันสังเกตเห็นสิ่งผิดปกติ

ดังนั้นมือเพชฌฆาตจึงตัดศีรษะของกระบี่ไร้โลหิต เม้าจับโป๊ยถูกคนโอบอุ้มเข้ารถโดยสารของอุ้ยเซี่ยวป้อ ปิดปากของมันส่งตัวไปยังเมืองเอี๊ยงจิว พอข้ามแม่น้ำฮวงโหว ค่อยบ่งบอกสภาพความจริงให้ทราบ

เม้าจับโป๊ยรอดชีวิตจากห้วงความตาย ความเหี้ยมหาญลดทอนลง รู้สึกอุ้ยเซี่ยวป้อเสี่ยงชีวิตช่วยเหลือมันย่อมไม่ป่าวประกาศออกไปอีก

อุ้ยเซี่ยวป้อครุ่นคิดคำนึงถึงพี่น้องสมาคมฟ้าดิน วันนี้ปลอมแปลงเป็นกงจี้อรุ่มรวย ให้ซังยี้ปลอมแปลงเป็นคนสนิท มายังแถบสะพานเทียนเกี้ยคิดสนทนาปราศรัยกับจี้เล่าปิ้งและพวก

เมื่อบรรลุถึง สืบเสาะในกลุ่มคนอยู่ครึ่งชั่วยาม ค่อยพบเห็นวานรแปดแขนฉื่อเทียนชวงสะพายหีบยา นั่งดื่มน้ำชาในแผงน้ำชาเล็กๆ ร้านหนึ่ง

อุ้ยเซี่ยวป้อลิงโลดยิ่ง สาวเท้าเข้าแผงน้ำชา ทรุดนั่งลงที่ด้านตรงข้ามกับวานรแปดแขน ร้องเรียกเบาๆ

"ฉื่อตั่วกอ"

วานรแปดแขนพลันผุดลุกขึ้น สีหน้าเปี่ยมแววบูดบึ้งขุ่นเคือง ก้าวยาวๆ จากไป อุ้ยเซี่ยวป้องงงันวูบ จึงติดตามออกจากแผงน้ำชา

เห็นวานรแปดแขน มุ่งไปตามเส้นทางเปล่าเปลี่ยว อุ้ยเซี่ยวป้อและซังยี้จึงตามติดอยู่ด้านหลังแต่ไกล ผ่านตรอกซอยสามสี่สาย มาถึงตรอกเล็กๆ แห่งหนึ่ง เห็นวานรแปดแขนหยุดยั้งที่หน้าห้องหับหลังที่ห้า เคาะประตูหลายครา ประตูถูกเปิดออก ผู้มาคือฮ้วงกัง

ฮ้วงกังพอพบเห็นอุ้ยเซี่ยวป้อ ต้องงงงันวูบ จากนั้นสีหน้าปรากฏแววขุ่นเคืองขึ้น

อุ้ยเซี่ยวป้อสาวเท้าเข้าหา กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ฮ้วงตั่วกอ ท่านสบาย?"

"ฮ้วงกังแค่นเสียงดังเฮอะไม่ตอบคำ วานรแปดแขนกล่าวว่า

"ท่านแม่ทัพแซ่อุ้ย ท่านนำทหารมาจับกุมตัวพวกเราหรือ?"

อุ้ยเซี่ยวป้อรีบกล่าวว่า

"ฉื่อตั่วกอ...ไฉนล้อเล่นเช่นนี้?"

ฮ้วงกังถลันออกนอกตรอก ชะโงกศีรษะดู ค่อยกลับเข้าห้องหับปิดประตูลง

อุ้ยเซี่ยวป้อและซังยี้ติดตามทั้งสองผ่านลานตึก มาถึงห้องโถงใหญ่ เห็นนักพรตเฮี้ยงเจ็ง กองังเถียวจี้เล่าปิ้งและพวกล้วนชมนมอยู่ในห้องโถง ทุกผู้คนพอเห็นอุ้ยเซี่ยวป้อ พากันผุดลุกขึ้น

อุ้ยเซี่ยวป้อประสานมือกล่าวว่า

"กอกอทุกท่านสบาย"

นักพรตเฮี้ยงเจ็งกระชากเสียงว่า

"พวกเราดีที่ไม่ถูกท่านทำร้ายเสียชีวิต แต่ท่านประมุขฮวงยี่กอล้วนถูกท่านทำร้ายตกตาย เมื่อหลายวันก่อน ท่านก็ประหารเม้าจับโป๊ย พวกเราปรารถนาใคร่ถลกหนัง กระชากเส้นเอ็นท่าน"

จบคำ กระชากกระบี่จากหว่างเอว

อุ้ยเซี่ยวป้อถอยกายไปก้าวใหญ่ กล่าวอย่างร้อนรุ่ม

"มิมีเรื่องเช่นนั้น ล้วนไม่เป็นความจริง"

นักพรตเฮี้ยงเจ็งสะอึกปราดมาก้าวใหญ่ มือซ้ายรวบคว้าปกเสื้ออุ้ยเซี่ยวป้อ กล่าวเสียงเกรี้ยวกราด

"พวกเรานึกหาวิธีฆ่าท่านไม่ได้ วันนี้ท่านเสนอตัวมาหาที่ตายนับเป็นผลดลบันดาลของท่านประมุขจริงๆ"

อุ้ยเซี่ยวป้อเห็นว่าผิดท่าไป จึงเหลียวหน้ากลับ คิดใช้ท่าร่างเทพเดินหนร้อยแปลงหลบลี้หนีหน้า กลับเห็นวานรแปดแขนและฮ้วงกังกระชับอาวุธยืนหยัดอยู่ด้านหลัง

ซังยี้พบว่าสถานการณ์คับขัน พลันล้วงปืนสั้นของเผ่ารามสูรจากอกเสื้อ ยิงขึ้นเพดานห้องนัดหนึ่ง

ได้ยินเสียงบึม ภายในห้องปรากฏม่านควันตลบอบอวล ซังยี้ฉกฉวยโอกาสตะปบคอเสื้ออุ้ยเซี่ยวป้อกระชากโดยแรง

นักพรตเฮี้ยงเจ็งเคยรับทราบความร้ายกาจของปืนต่างประเทศ บิดาและพี่ชายล้วนเสียชีวิตภายใต้อาวุธนี้ พอฟังเสียงปืน ถึงกับสะท้านใจวูบ อุ้ยเซี่ยวป้อถูกซังยี้ช่วงชิงไป

ซังยี้พุ่งปราดมายังมุมตึก บดบังขวางหน้าอุ้ยเซี่ยวป้อจ่อปากกระบอกปืนสั้นไปยังทุกผู้คน ตวาดว่า

"พวกท่านเคารพเหตุผลหรือไม่?"

นักพรตเฮี้ยงเจ็งร่ำร้องว่า

"ทั้งหมดบุกเข้าเสี่ยงชีวิตเถอะ"

กุมกระบี่หมายถลันเข้าหา จี้เล่าปิ้งยื่นมือฉุดรั้งไว้ กล่าวกับซังยี้ว่า

"ท่านมีเหตุผลใด ลองบอกมาฟังดู"

ซังยี้ จึงบอกเล่าเหตุการณ์ที่อุ้ยเซี่ยวป้อถูกนิกายเทพมังกรคร่ากุมสู่เกาะกินรวบ ตั้งกึงน้ำถูกแต้โคกซวงและกระบี่ไร้โลหิตฆ่าทิ้ง ฮวงจี่ตงเปิดเผยโฉมหน้าแท้จริง ถูกนางใช้ปืนสั้นยิงทิ้ง

ภายหลังคังฮีบัญชาอุ้ยเซี่ยวป้อล้มล้างสมาคมฟ้าดิน อุ้ยเซี่ยวป้อ

กลับขัดขืน ระหว่างนี้กลับสับเปลี่ยนคนกลางลานประหาร ช่วยเหลือเม้าจับโป๊ยสังหารกระบี่ไร้โลหิตแทน

นางมิมีคารมจัดเจน แต่นักสู้สมาคมฟ้าดินอยู่ร่วมกับนางเป็นเวลานาน ทราบว่านางนิสัยสัตย์ซื่อ เห็นนางกล่าวโดยไม่ติดขัด แสดงว่าไม่มีทางปั้นเรื่องขึ้น พลอยเชื่อขึ้นมา

นักพรตเฮี้ยงเจ็งกล่าวว่า

"อย่างนั้นในพระบรมราชโองการของคังฮี ไฉนบอกว่า...ท่านหัวหน้าหน่วยแซ่อุ้ย ทำร้ายท่านประมุข?"

มันเปลี่ยนเป็นเรียกหาว่า "หัวหน้าหน่วยแซ่อุ้ย" แสดงว่าเชื่อถืออยู่เก้าส่วน

ซังยี้สั่นศีรษะกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าก็ไม่เข้าใจ"

จี้เล่าปิ้งกล่าวว่า

"นี่คงเป็นแผนของคังฮี ต้องการให้หัวหน้าหน่วยแซ่อุ้ย สะบั้นความสัมพันธ์กับสมาคมเรา นับแต่นี้เพียงรับราชการถ่ายเดียว"

วานรแปดแขนเห็นพ้องด้วย สอดดาบคืนฝัก งอเข่าคุกลงต่ออุ้ยเซี่ยวป้อ กล่าวว่า

"พวกเราโง่เขลาวู่วาม ล่วงเกินท่านหัวหน้าแซ่อุ้ย มีความผิดสมควรตาย ยินยอมรับการพิจารณาโทษ"

นักสู้ที่หลงเหลือพากันคุกเข่าลง นักพรตเฮี้ยงเจ็งตบหน้าตนเองแผดด่าว่า

"เราช่างสมควรตาย"

อุ้ยเซี่ยวป้อและซังยี้รีบคุกเข่าคารวะตอบ จนบัดนี้อุ้ยเซี่ยวป้อค่อยระงับขวัญอันแตกตื่นลง กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ตั่วกอทุกท่านเชิญลุกขึ้น มิทราบเรื่องย่อมไม่มีความผิด"

นักสู้สมาคมฟ้าดินผุดลุกขึ้น ซุบซิบหารือกันชั่วขณะ ฮ้วงกังกล่าวว่า

"หัวหน้าหน่วยแซ่อุ้ย ท่านประมุขถูกประทุษร้าย สมาคมฟ้าดินขาดผู้นำ หน่วยไพรมรกตเราความจริงคิดสนับสนุนท่านเป็นประมุขสมาคม

ฟ้าดิน แต่กริ่งเกรงพี่น้องหน่วยอื่นไม่ยอมรับนับถือ และระแวงคลางแคลง ดังนั้นขอให้ท่านประกอบความดีความชอบประการหนึ่ง

อุ้ยเซี่ยวปัอโบกมือขวักไขว่ กล่าวว่า

"ข้าพเจ้ามิอาจเป็นประมุขสมาคมเด็ดขาด"

แต่ด้วยความสงสัยใคร่อยากรู้ ถามว่า

"เพียงมิทราบต้องการให้ข้าพเจ้าประกอบความดีความชอบใด?"

ฮ้วงกังเน้นเสียงว่า

"ทั้งหมดต้องการให้ท่านทรยศต่อคังฮี!"

อุ้ยเซี่ยวปัอใจหายวาบ โพล่งว่า

"เรื่องนี้...ทำไม่ได้"

"ท่านหัวหน้าหน่วยแซ่อุ้ย ขอเพียงท่านรับปาก พวกเรายินดีสละชีวิตตายแทน"

อุ้ยเซี่ยวปัอส่ายหน้า กล่าวว่า

"พระองค์ทรงให้ข้าพเจ้า ล้มล้างสมาคมฟ้าดิน ข้าพเจ้าบ่ายเบี่ยงขัดขืน นั่นเป็นเพราะคุณธรรมสหาย พวกท่านให้ข้าพเจ้าทรยศต่อคังฮีเท่ากับฝืนคุณธรรมเช่นกัน ข้าพเจ้ามิขอกระทำเด็ดขาด"

"เรื่องนี้สำคัญยิ่ง ท่านหัวหน้าแซ่อุ้ยก็ขบคิดใคร่ครวญโดยรอบคอบค่อยแจ้งต่อทั้งหมดเถอะ"

"ตกลง ข้าพเจ้าครุ่นคิดโดยรอบคอบ"

วานรแปดแขนเห็นอุ้ยเซี่ยวปัอปราศจากความจริงใจ จึงกล่าว

"หวังว่าท่านหัวหน้าหน่วยแซ่อุ้ย อย่าได้ลืมเลือนปณิธานของท่านประมุขผู้ล่วงลับ ไม่เป็นทาสของแมนจู"

อุ้ยเซี่ยวปัอรู้สึกลำบากยากใจ มิมีกะใจอยู่สืบต่อ รับคำแล้วกล่าวว่า

"อย่างนั้นวันนี้พวกเราแยกทางกันชั่วคราว"

พลางผุดลุกขึ้น นักสู้สมาคมฟ้าดินติดตามส่งถึงปากตรอกคารวะน้อมส่ง

บทที่ 49

กะนองชัวนิรันดร์

อุ้ยเซี่ยวป้อกลับถึงที่พัก นั่งอัดอั้นในห้องหนังสือจวบจนถึงหลังเที่ยง ภายในวังมีพระบรมราชโองการมาเบิกตัวอุ้ยเซี่ยวป้อเข้าเฝ้า

อุ้ยเซี่ยวป้อเข้าเฝ้าคังฮี ในห้องทรงพระอักษร คังฮีตรัส ถามว่า

"กระบี่ไร้โลหิตพลันหายสาบสูญ ที่แท้เป็นเรื่องราวใด?"

อุ้ยเซี่ยวป้อใจหายวูบ ครุ่นคิดขึ้น

"ไฉนตรัสถามต่อเรา?"

ดังนั้นกล่าวว่า

"ขอเดชะ ค่ำคืนที่กระบี่ไร้โลหิตหายสาบสูญ ข้าพเจ้าอยู่ร่วมกับผู้ดูแลราชองครักษ์และพวก ภายหลังฟังว่าเป็นหัวหน้าทหารลาดตระเวนเรียกตัวกระบี่ไร้โลหิตไป หลังจากนั้นมันก็หายสาบสูญ"

"อืมม์ เจ้าก็สืบเสาะร่องรอยของกระบี่ไร้โลหิตนำกลับมา กราบทูล"

หน้าผากอุ้ยเซี่ยวป้อปรากฏเหงื่อไหลซึม ครุ่นคิดขึ้น

"พระองค์มอบหมายเช่นนี้ หรือทรงทราบว่าเราทำร้ายกระบี่ไร้โลหิต?"

ขณะครุ่นคิด ได้แต่รับคำ

คังฮีตรัสอีกว่า

ได้ยินสองฟากฝั่งบังเกิดเสียงหวีดไม้ไผ่ดังอื้ออึง คนบนฝั่งตะวันตกร้องว่า “อุ้ยเซี่ยวป๊อออกมา”

"เช้าวันนี้เจ้าไปยังตรอกต้นเห็งเงิน รู้สึกสนุกสนานหรือไม่?"

อุ้ยเซี่ยวป้องงงันวูบ ทวนคำว่า

"ตรอกต้นเห็งเงิน?"

จากนั้นฉุกคิดว่า ปากตรอกที่นักสู้สมาคมฟ้าดินพักพำนัก มีต้นเห็งเงินสองต้น ดูท่าตรอกนั้นขนานนามตรอกต้นเห็งเงิน พระองค์กระทั่งชื่อตรอกยังทรงทราบ ยังคิดปกปิดอำพรางอันใด พริบตานั้นเหงื่อชุ่มโชกโซมกาย เข่าอ่อนระทวยคุกโครมลงกับพื้น โขกศีรษะกล่าวว่า

"พระองค์ปรีชาสามารถนัก สรุปแล้ว ข้าพเจ้าจงรักภักดีต่อพระองค์อย่างจริงใจ"

คังฮีทอดถอนพระทัยตรัสว่า

"พวกมันคุกคามเจ้าทรยศเรา เจ้ามิว่าอย่างไรก็ไม่ยอมรับปากนับเป็นคุณธรรมอันเลิศล้ำ เพียงแต่...เซี่ยวกุ่ยจื้อ เจ้าคิดเหยียบเรือสองแคมชั่วชีวิตหรือ?"

"ขอเดชะ ข้าพเจ้าไม่ขอเป็นประมุขสมาคมฟ้าดินเด็ดขาดขอพระองค์วางพระทัยอย่างเต็มที่"

คังฮีเงยพระพักตร์ ตรัสอย่างแช่มช้า

"ตอนนี้โง้วซำกุ่ยและพวก ถูกปราบปรามโดยราบคาบ เผ่าราม สูรก็มิกล้ารุกรานเข้ามา นับแต่นี้แผ่นดินร่มเย็นสันติ ประชาราษฎรอยู่เย็นเป็นสุข มีอันใดไม่ดี พระบิดาเป็นชาวแมนจู ฮองเฮาที่กำเนิดเราเป็นชาวฮั่น เรานับว่ามีเชื้อสายชาวฮั่นครึ่งหนึ่ง พวกมันไฉนเคียดขึ้งต่อเรา? โอ เป็นฮ่องเต้จีนช่างยากเย็นแสนเข็ญนัก"

เพ่งพระเนตรมองอุ้ยเซี่ยวป้อชั่วขณะ รับสั่งว่า

"เจ้าไปเถอะ"

อุ้ยเซี่ยวป้อกราบบังคมทูลลา รู้สึกตลอดทั้งร่างเย็นวะวาบ ที่แท้เมื่อครู่แตกตื่นจนเสื้อชั้นในก็เปียกชุ่มโชก พอออกจากวัง ค่อยระบายลมหายใจยาวๆ ครุ่นคิดขึ้น

"ในพี่น้องสมาคมฟ้าดิน มีไส้ศึกอีกผู้หนึ่ง ไม่เช่นนั้นพระองค์ไหนเลยทรงทราบว่า พวกมันให้เราทรยศ เพียงมิทราบไส้ศึกเป็นใคร?"

เมื่อกลับถึงตัวตึก ทรุดนั่งลงหมกมุ่นครุ่นคิดยังนึกหาเลศนัยไม่ออก

จากนั้นคำนึงสืบต่อ

"พระองค์บัญชาเราสืบเสาะร่องรอยกระบี่ไร้โลหิต ดูจากท่าทีพระองค์ระแวงว่าเป็นการลงมือของเราแต่ไม่มั่นพระทัยเท่าใด เรื่องนี้จะบ่ายเบี่ยงผลักไสอย่างไร?"

ขบคิดถึงตอนนี้ รัสีกอัดอั้นใจยิ่ง หวนนึกถึงตอนแรกที่เข้าวังสนทนาหยอกล้อกับคังฮี ล้วนเลิกบานใจยิ่ง บัดนี้ต่างฝ่ายต่างเติบใหญ่ขึ้น พระองค์ทรงมีพระบรมเดชานุภาพทุกขณะ ตนมีวาจาเหลวไหลมากหลายกลับมิกล้ากล่าวออก

บัดนี้อุ้ยเซี่ยวป๋อเป็นแม่ทัพใหญ่ ยศเจ้าพระยาราชันชั้นที่หนึ่งแต่จีดชีดไร้รสชาติ สู้ตอนเป็นเด็กรับใช้ในตึกเริงสราญเมืองเอี้ยงจิวไม่ได้

สมาคมฟ้าดินให้ตนทรยศต่อคังฮี คังฮีมีพระประสงค์ให้ตนล้มล้างสมาคมฟ้าดิน ตนสมควรทำอย่างไร

มารดามันเถอะ บิดาไม่กระทำแล้ว ล้วนไม่กระทำทั้งสิ้น!

ความคิดพอวูบ พลันบังเกิดความปลอดโปร่งใจสุดเปรียบปาน ล้วงลูกเต๋าจากอกเสื้อสี่ลูก กล่าวว่า

"หากไม่กระทำประเสริฐกว่า ขอให้ทอดได้สีแดงทั้งสี่ลูก"

จบคำทอดลูกเต๋าลงบนโต๊ะ ลูกเต๋าสามลูกออกแต้มสีแดง ลูกเต๋าลูกที่สี่ออกหกแต้ม ดำจนไม่อาจดำอีก

อุ้ยเซี่ยวป๋อด่าว่า "มารดามันเถอะ" กวาดรวบลูกเต๋าทอดใหม่อีกครา ทอดถึงตาที่แปด ลูกเต๋าทั้งสี่ลูกค่อยออกได้แต้มแดง จึงกล่าวอย่างลิงโลด

"ที่แท้เทพยดาฟ้าดิน ต้องการให้เราปฏิบัติภารกิจแก่พระองค์เจ็ดประการ จึงเลิกกระทำได้"

ในใจครุ่นคิดขึ้น

"ภารกิจเจ็ดประการกระทำแต่แรกแล้ว ประการแรกคือ สังหารเมี่ยงไป่ สองคือช่วยชีวิตฮ่องเต้องค์ก่อนซึ่งผนวชเป็นหลวงจีน สามบดบังคุ้มครองพระองค์ที่โง้วไท้ซัว สี่ ช่วยเหลืออ้วงไท้โหวแท้จริง ห้า สังหารอ้วงไท้โหวตัวปลอม หก ทำลายล้างนิกายเทพมังกร เจ็ด คร่ากุมโง้วเอ่งฮิ้มที่คิดหลบหนี ยังมีแปด แนะนำ เตียย่ง เตี่ยเลี้ยงตงล้มล้าง

โง้วซำกุ่ย เก้า ตีค่ายเงียโคกสัก นี่ออกจะมากไปแล้ว หากไม่นับเรื่องเล็กน้อย เรื่องสำคัญพอดีมีเจ็ดประการ สรุปแล้ว บิดาไม่กระทำแล้วทั้งไม่รับราชการและมิขอทรยศ อย่างนั้นบิดาจะทำอย่างไร ย่อมกลับเมืองเอี้ยงจิว จึงเบิกบานสำราญที่สุด!”

พอหวนนึกถึงการกลับเมืองเอี้ยงจิว ถึงกับกระตือรือร้นจนคึกคักร่ำร้องว่า

“บริวารเรา”

“สั่งทหารคนสนิทยกสุราอาหารมา ดื่มกินเพียงลำพัง ครุ่นคิดว่าจะดำเนินวิธีการใด ดังฮีจึงไม่บัญชาคนมาจับกุม สมาคมฟ้าดินก็มิคุกคามคนทรยศ

ในภรรยาทั้งเจ็ด มีอยู่หกนางเชื่อฟังวาจา หากให้เกี่ยงเล้งกงจู้ติดตามตนไปเมืองเอี้ยงจิว นางคงมิยินยอม แต่หากเปิดซ่องคณิกาในเมืองเอี้ยงจิว เกรงว่าโซวชัวน อาคอ ปิงอี่ก็ไม่เห็นพ้องด้วย มิว่าอย่างไรตนเองมีทรัพย์สินหลายร้อยหมื่นตำลึง แม้ไม่เปิดซ่องคณิกาก็มิอดตายเพียงแต่ขาดความครึกครื้นสนุกสนานไปเท่านั้น

ค่ำคืนนั้นจัดงานเลี้ยงภายในบ้าน ภรรยาทั้งเจ็ดเห็น อุ้ยเซี่ยวป้อยิ้มแย้มแจ่มใส สัพยอกหยอกล้อ ผิดแผกจากระหว่างนี้ที่หน้านิ่วคิ้วขมวดพากันถามว่า

“เรื่องใดเบิกบานใจปานนี้?”

อุ้ยเซี่ยวป้อยิ้มพลางกล่าวว่า

“ความลับของฟ้าไม่อาจแพร่งพราย”

เกียงเล้งกงจู้กล่าวถามว่า

“ฮ่องเต้กอกอเลื่อนยศท่านหรือ?”

เจ็งยิ้วสอบถามว่า

“พนันชนะร่ำรวยหรือ?”

ซังยี้กล่าวถามว่า

“เรื่องของสมาคมฟ้าดิน ปราศจากความยุ่งยากใจกระมัง?”

อาคอกล่าวอย่างขุ่นเคือง

“ท่านคงพึงตาต้องใจดรุณีบ้านใด คิดรับเป็นภรรยาคนที่แปด”

อุ้ยเซี่ยวป้อสั่นศีรษะถ่ายเดียว ภรรยาทั้งหลายพอรุกเร้าถามไถ่ อุ้ยเซี่ยวป้อจึงกล่าว

"ข้าพเจ้าความจริงมิคิดบ่งบอก พวกท่านเมื่อยืนกรานต้องการทราบได้แต่งบอกออกไป"

ภรรยาทั้งเจ็ดวางตะเกียบสดับฟัง อ้ยเซี่ยวป้อกล่าวอย่างจริงจัง

"ข้าพเจ้าเป็นขุนนางยศเจ้าพระยา ไม่รู้จักหนังสือแม้สักตัวเดียว ออกจะเหลวไหลไป นับแต่วันพรุ่งนี้ข้าพเจ้าจะเรียนหนังสือแต่งบทความสอบเข้าเป็นจอหงวน"

ภรรยาทั้งเจ็ดหันมามองหน้ากัน จากนั้นหัวร่อออกมา ทุกนวลนางทราบว่า ผู้เป็นสามีวางเพลิงฆ่าคนลักขโมยหลอกลวง กระทำทุกเรื่องราว มีเพียงเรื่องหนึ่งที่มิยอมกระทำ คือร่ำเรียนหนังสือ

เช้าวันรุ่งขึ้น นายอำเภอนครหลวงเร่งรุดมาขอพบ บอกว่าพระองค์รับสั่งอุ้ยตั๋วนั้ง สืบสวนการหายสาบสูญของพระสัตย์ซื่อกระบี่ไร้โลหิต ดังนั้นรุดมาขอรับคำแนะนำ

อุ้ยเซี่ยวป้อขมวดคิ้วกล่าวว่า

"กรมเมืองท่านมีพนักงานปราบปรามมากหลาย วันเวลาที่ผ่านมาสืบทราบได้เบาะแสใด?"

"เรียนตั๋วนั้ง การหายสาบสูญของกระบี่ไร้โลหิตมีเลศนัย น่าสงสัยหลายวันมานี้ บริวารนำคนสืบเสาะค้นหา ไม่ได้เบาะแสใด วันนี้ทราบว่าพระองค์มอบหมายภารกิจแก่ท่าน ยังปีติลิงโลดยิ่งกว่าได้เลื่อนยศสามขั้นอีก มั่นใจว่าคดีนี้ต้องคลี่คลายแน่นอน"

วาจานี้ฟังเผินๆ น่าฟังยิ่ง แท้ที่จริงเท่ากับผลักไสภาระ ทั้งมวลแก่อุ้ยเซี่ยวป้อ

อุ้ยเซี่ยวป้อครุ่นคิดในใจ

"ซากศพกระบี่ไร้โลหิตมิทราบอยู่ที่ใด มันถูกตัดศีรษะแทนเม้าจับโป๊ย ซากศพคงถูกกลบฝังแล้ว"

นายอำเภอนั้นกล่าวอีกว่า

"ฮูหยินของพระสัตย์ซื่อ ส่งคนมายังกรมเมืองทุกวี่วัน บอกว่าจะนั่งรอรับคน เมื่อคืนใช้คนมาบอกว่า ภรรยาน้อยพระสัตย์ซื่อผู้หนึ่ง เรียก

ว่าลั้งเฮียงอะไรนั่นติดตามคนเลี้ยงม้าผู้หนึ่ง ลักขโมยเงินทอง เครื่องประดับหลบหนีไป หากแม้นพระสัตย์ซื่อไม่ปรากฏกายอีก เกรงว่าเหล่าภรรยาน้อยหญิงรับใช้ภายในบ้าน คงหลบหนีหมดสิ้น"

อุ้ยเซี่ยวป้อแค่นเสียงดังเฮอะกล่าวว่า

"กระบี่ไร้โลหิต มิทราบไปหมกกายหาความสำราญอยู่ที่ใดท่านลองส่งคนไปสืบเสาะตามซ่องต่างๆ ดู"

"ถูกแล้ว เพียงแต่พระสัตย์ซื่อหากท่องเที่ยวตามซ่องคณิกา หลังจากผ่านวันเวลายาวนาน สมควรกลับไปแล้ว"

"นั่นยากบอกได้ กระบี่ไร้โลหิตเป็นปีศาจราคะเฒ่า มิคล้ายกับวิญญูชนเยี่ยงท่าน ที่เที่ยวซ่องเพียงหนึ่งวันครึ่งคืน"

นายอำเภอนั้นรีบแย้มยิ้มประจบกล่าวว่า

"บริวารมิกล้า"

ยามนั้น ภรรยากระบี่ไร้โลหิตใช้คนส่งของขวัญมาแปดประการ บอกว่าขอให้อุ้ยเซี่ยวป้อทุ่มเทความพยายามทั้งมวล สืบสาวข้อเท็จจริง

อุ้ยเซี่ยวป้อไม่ออกต้อนรับ ทั้งมิยอมรับของขวัญ ทหารคนสนิทกลับรายงานว่า

"เรียนท่านแม่ทัพพวกมันก่อนจากไปแค่นหัวร่อกล่าวว่า พระองค์ทรงทราบเรื่องนี้แล้ว ข้อเท็จจริงย่อมต้องกระจ่างชัด ผู้อื่นอย่าคิดหมายปกปิดอำพรางผู้ต่ำต้อยถึงกับคิดใคร่ตบหน้ามัน สักหลายฉาด"

คราก่อนทหารคนสนิทนี้ เคยร่วมแผนสับเปลี่ยนคนกลางลานประหาร พอฟังอดประหวั่นพรั่นใจมิได้

อุ้ยเซี่ยวป้อก็หน้าแปรเปลี่ยนเล็กน้อย ครุ่นคิดขึ้น

"หากวุ่นวายเช่นนี้สืบไป ข้อเท็จจริงคงถูกเปิดโปงแน่นอน"

พลันฉุกคิดถึงแผนการประการหนึ่ง ถึงกับแย้มยิ้มออกมา ผุดลุกขึ้นขอให้นายอำเภอนั้นรอสักครู่ ตนเองเข้าสู่ห้องชั้นใน เรียกตัวหัวหน้าทหารคนสนิทมากำชับกำชาชั่วขณะ

หัวหน้าทหารคนสนิทรับคำผละจากไป อุ้ยเซี่ยวป้อกลับมายังห้องโถงใหญ่ กล่าวว่า

"พระองค์เมื่อมอบหมายภารกิจแก่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าย่อมต้อง

สืบสวนอย่างสุดความสามารถ พวกเราไปยังตึกยศพระกัน"

"พระสัตย์ซื่อหายสาบสูญออกจากบ้าน ในบ้านมันมีอันใดให้สืบเสาะ?"

ขณะครุ่นคิด ปากกลับรับคำ อุ้ยเซี่ยวป๊อกล่าวอีกว่า

"คดีนี้ตึงมือยิ่ง พวกเราจะสอบคนในตึกยศพระอย่างละเอียดมิแน่นักว่ามีเบาะแสใด"

นายอำเภอนั้นกล่าวว่า

"ถูกแล้ว บริวารโง่เขลายิ่ง ไม่ทันฉุกคิดถึงความนี้"

ซึ่งความจริง นายอำเภอเล็กๆ เยี่ยงมัน ก็มิกล้าไปสอบสวนที่ตึกยศพระอย่างละเอียด

ครั้นแล้ว อุ้ยเซี่ยวป๊อและนายอำเภอโดยสารเกี้ยวขนาดใหญ่ใช้แปดคนหาม หน่วยม้าล่อเบิกทางมุ่งสู่ตึกพระสัตย์ซื่อ

เมื่อบรรลุถึงหน้าตึก เห็นทหารคนสนิทของอุ้ยเซี่ยวป๊อ หลายร้อยคน รายล้อมทั้งสี่ด้านไว้อย่างแน่นหนา พอเข้าตัวตึกไป หัวหน้าทหารคนสนิทเข้ามารายงานว่า

"เรียนท่านแม่ทัพ ครอบครัวพระสัตย์ซื่อทั้งชายหญิง มีทั้งสิ้นเจ็ด-สิบเก้าคน ล้วนรอรับการสอบปากคำอยู่ในห้องโถงตะวันตก ห้องสอบสวนจัดอยู่ในห้องโถงตะวันออก"

อุ้ยเซี่ยวป๊อมายังห้องโถงตะวันออก เห็นจัดตั้งโต๊ะสอบสวนเรียบร้อย จึงทรุดนั่งที่หลังโต๊ะ นายอำเภอนั่งสนองอยู่ด้านข้าง

ทหารคนสนิทชักนำสตรีสาวจากห้องโถงตะวันตกมาก่อน นางหนึ่งเห็นมีอายุยี่สิบสามยี่สิบสี่ปี รูปโฉมยั่วยวนกวนราคะ ก้าวชดช้อยมาคุกเข่าลงที่หน้าโต๊ะสอบสวน

อุ้ยเซี่ยวป๊อกล่าวถามว่า

"ท่านเป็นใคร?"

"ข้าพเจ้าเป็นภรรยาน้อยอันดับห้าของปังตั่วนั้ง"

อุ้ยเซี่ยวป๊อกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"เชิญลุกขึ้น ท่านคุกเข่าต่อข้าพเจ้า กลับมิกล้ารับไว้"

สตรีนางนั้นลังเลไม่กล้าลุกขึ้น อุ้ยเซี่ยวป๊อยืดกายขึ้น สัพยอกว่า

"ท่านหากไม่ลุกขึ้น ข้าพเจ้าจะคุกเข่าต่อท่านแล้ว"

สตรีนางนั้นแย้มยิ้มอย่างอ่อนหวานผุดลุกขึ้น อุ้ยเซี่ยวป้อค่อยทรุดนั่งลง นายอำเภอนั้นคำนึงขึ้น

"อุ้ยตั่วนั้ง กลับไม่ดุร้ายต่อคนของพระสัตย์ซื่อ เพียงแต่เจ้าชู้กรุ้มกริ่ม ขาดความสำรวมไป"

อ้ยเซี่ยวป้อสอบถามอีกว่า

"ท่านเรียกว่าอะไร?"

สตรีนางนั้นตอบว่า

"ข้าพเจ้าเก๊กฮวง (เบญจมาศหอมหวน)"

อุ้ยเซี่ยวป้อลอบสูดดมหลายครา กล่าวว่า

"นามอันไพเราะ มิน่าเล่าท่านพอเข้ามา ที่นี้ก็มีกลิ่นหอมของดอกเบญจมาศ"

เก๊กฮวงแย้มยิ้มอีกครา กล่าว

"ตั่วนั้งหัวร่อเยาะแล้ว"

อุ้ยเซี่ยวป้อเอียงหน้าชมดูนางอยู่ครู่หนึ่ง จึงกล่าว

"ฟังว่าตึกท่านมีสตรีนางหนึ่งหลบหนีไปหรือ?"

"ถูกแล้ว นางเรียกว่าลั้งเฮียง เฮอะ นางแพศยานี้ หน้าด้านนัก"

"เก๊กฮวงเจ้เจ๊ อย่างนั้นท่านไฉนไม่หลบหนีออกไปด้วย?"

นายอำเภอนั้นรับฟังจนขมวดคิ้ว ขบคิดขึ้น

"ยิ่งมายิ่งเหลวไหลคำ "เจ้เจ๊" (พี่สาว)ไหนเลยเรียกหาจากปากได้?"

เก๊กฮวงก้มศีรษะลง กลับชะม้ายชายตาให้กับอุ้ยเซี่ยวป้อ

อุ้ยเซี่ยวป้อสบอารมณ์ยิ่ง รู้สึกคล้ายกำลังเที่ยวซ่องคณิกา ถามอย่างยิมแย้ม

"ท่านร้องเพลงสิบ..."

วาจาพอกล่าวออก รีบกล้ำกลืนไว้แต่กลางคัน เบือนหน้ามายังทหารคนสนิท สั่งว่า

"กำนัลแก่เก๊กฮวงโกวเนี้ยยี่สิบตำลึง"

เหล่าทหารคนสนิทรับคำ ร่ำร้องว่า

"ท่านแม่ทัพกำนัลให้ รีบขอบพระคุณ"

เก๊กฮวงย่อกายคารวะ กล่าวเสียงหยาดเยิ้ม

"ขอบพระคุณตั่วเอี้ย (นายใหญ่)"

ที่แท้นางความจริงเป็นคณิกา ผู้อื่นพอกำนัลเงินทองให้ ล้วนเรียกหาเป็นตั่วเอี้ย ยามนี้พลอยกล่าวด้วยความเคยชินออกไป

อุ้ยเซี่ยวป้อ ทยอยเรียกตัวผู้คนภายในตึกยศพระมาสอบสวนสำหรับสตรีสะคราญโฉม ก็กล่าวเกาะแกะ ที่ชราภาพอัปลักษณ์กลับด่าว่าพวกนางมิได้ปรนนิบัติผู้เป็นนายให้ดี เป็นเหตุให้มันออกจากบ้านไป ไม่ยอมกลับมา

สอบถามอยู่ครึ่งชั่วยาม หัวหน้าทหารคนสนิทเข้าห้องโถง มาหยุดยั้งยืนหยัดที่ด้านหลัง อุ้ยเซี่ยวป้อสอบสวนผู้คนอีกสองคน พลันผุดลุกขึ้นกล่าวว่า

"พวกเราไปชมดูที่ต่างๆ กัน"

นำพานายอำเภอ พนักงานจดปากคำ ทหารคนสนิทตรวจค้นห้องหับต่างๆ ทีละหลัง

พอบรรลุถึงห้องข้างช่วงที่สาม เหล่าทหารคนสนิทรื้อค้น หีบไม้ตู้เสื้อผ้าตามระเบียบ ทหารคนสนิทผู้หนึ่งพลันอุทานดังอา ล้วงมีดจากกันหีบเล่มหนึ่ง บนตัวมีดแปดเปื้อนคราบโลหิตแห้งเกรอะกรัง

มันคุกเข่าลงข้างหนึ่ง ประคองส่งมีดมา กล่าวว่า

"เรียนท่านแม่ทัพ ค้นได้อาวุธเล่มหนึ่ง"

อุ้ยเซี่ยวป้อส่งเสียงดังอืมม์ ให้ค้นสืบต่อ กล่าวกับนายอำเภอนั้นว่า

"ท่านลองตรวจดูว่า สิ่งที่ติดอยู่บนตัวมีด คือคราบโลหิตหรือไม่"

นายอำเภอนั้นรับมีดมา สูดดมหลายครา ได้กลิ่นคาวโลหิตจางๆ จึงกล่าว

"เรียนตั่วนั้ง คล้ายเป็นโลหิต"

"บนมีดเล่มนี้มีรูๆ หนึ่ง นับเป็นมีดใด?"

"นี่เป็นมีดตัดหญ้า ใช้ในคอกม้า"

ราชองครักษ์ผู้หนึ่ง สั่งบริวารหาบน้ำมาหาบหนึ่ง เทลงบนพื้น อุ้ยเซี่ยวป้อถามว่า

"คิดทำอะไร?"

"เรียนตั๋วนั้ง หากแม้นบนพื้นมีร่องรอยถูกขูด น้ำนี้จะ ไหลซึมเข้าไปอย่างรวดเร็ว"

มิทันขาดคำ น้ำใต้เตียงซึมซาบลงในดินอย่างรวดเร็ว

เหล่าทหารคนสนิทโห่ร้องอย่างลิงโลด เคลื่อนย้ายเตียงไป ใช้จอบเสียมขดดิน ชั่วครู่ให้หลัง ขดได้ซากศพซากหนึ่ง!

ซากศพนั้นไร้ศีรษะ เลือดเนื้อเริ่มเน่าเปื่อยแสดงว่าเสียชีวิตไปหลายวัน อยู่ในอาภรณ์ชุดยศพระ

นายอำเภอนั้นร้องโพล่งว่า

"นี่...นี่เป็นพระสัตย์ซื่อ"

อุ้ยเซี่ยวป๊อกล่าวว่า

"เป็นกระบี่ไร้โลหิตหรือ? ท่านจำแนกได้อย่างไร?"

"พวกเราต้องสืบเสาะซากศพจนพบ จึงสามารถพิสูจน์ยืนยัน"

เหลียวหน้ามาถามใส่พนักงานปราบปรามที่ข้างกายว่า

"นี่เป็นห้องหับของผู้ใด?"

พนักงานปราบปรามนั้น ไปยังห้องโถงตะวันตก สอบถามคนในตึกยศพระ ทราบว่าเป็นห้องหับของลั้งเฮียงที่หลบหนีจากไป พนักงานปราบปรามนั้นกล่าวว่า

"อาวุธฆาตกรเป็นมีดตัดหญ้าในคอกม้า ผู้ล่อลวงลั้งเฮียง หลบหนีเป็นคนเลี้ยงม้าประจำตึกเฮี้ยสี่ ผู้ต่ำต้อยจะไปสืบเสาะที่คอกม้าดู"

ทุกผู้คนรุดมายังคอกม้า ในที่สุดขุดได้ศีรษะหัวหนึ่งจากข้างเสาผูกบังเหียนม้า เชื้อเชิญภรรยากระบี่ไร้โลหิตมาจำแนกแยกแยะ ทราบว่าเป็นซากศพกระบี่ไร้โลหิตจริงๆ

ครั้นแล้ว เจ้าหน้าที่ชันสูตรศพลงความเห็นว่า กระบี่ไร้โลหิตถูกมีดแหลมคมทำร้าย ถูกตัดศีรษะเสียชีวิต ดังนั้นปลดปล่อยคนในตึกยศพระออกจากห้องโถงตะวันตก ทุกผู้คนล้วนก่นด่า เฮี้ยสี่และลั้งเฮียงประทุษร้ายผู้เป็นนายด้วยอำมหิต ข่าวคราวพอแพร่สะพัดออกทุกแห่งหนในนครหลวงล้วนวิพากษ์วิจารณ์ดังเซ็งแซ่

นายอำเภอทั้งละอายทั้งสำนึกตื้นตัน หวนนึกถึง หากมิใช่อุ้ยตั๋วนั้งคลี่คลายคดีโดยฉับพลัน เกรงว่าตำแหน่งหน้าที่มันต้องถูกโยกย้าย

พร่ำกล่าวขอบพระคุณ พร้อมกับออกประกาศจับตัวเฮี้ยสี่และลั้งเฮียงที่ "ประทุษร้ายนายหลบหนี"

มีแต่พนักงานปราบปราม ลอบคลางแคลงสงสัย เห็นคอขาดของซากศพถูกฟันเรียบร้อยคล้ายถูกดาบไวตัดขาด มิคล้ายถูกมีดตัดหญ้าฟันขาด พร้อมกันนั้น ดินโคลนที่ท่อนหัวและตัวซากศพใหม่เอี่ยมยิ่ง แสดงว่าเพิ่งขุดคุ้ยขึ้นมา มิคล้ายถูกกลบฝังสิบกว่าวัน

แต่อุ้ยตั่วนั้งคลี่คลายคดีครึกโครมแทนมัน นายเหนือบำเหน็จรางวัลอย่างงาม ย่อมต้องปิดคดีโดยเร็ว ต่อให้ระแวงสงสัย ไหนเลยกล้าแพร่งพรายออกไปแม้สักครึ่งคำ เพียงครุ่นคิดขึ้น

"ตอนที่ทำการสอบสวน ทหารคนสนิทของอุ้ยตั่วนั้ง เฝ้ารักษาอยู่ตามเส้นทางต่างๆ ห้ามมิให้ทุกผู้คนเคลื่อนไหว พวกมันหากคิดเคลื่อนย้ายซากศพฝังศีรษะ ย่อมกระทำได้โดยง่ายดาย"

อุ้ยเซี่ยวป้อนำรายงานของนายอำเภอ ถวายแด่คังฮี กราบทูลรายละเอียดของการคลี่คลายคดี คังฮีแย้มสรวลพลางตรัสว่า

"เซี่ยวกุ่ยจื้อ ความสามารถในการคลี่คลายคดีของเจ้า ยอดเยี่ยมนักผู้อื่นล้วนยกย่องท่านเป็นเปาบุ้นจิ้นกลับชาติมาเกิด"

"ล้วนพึ่งพาบุญญาธิการพระองค์ ข้าพเจ้าจึงคลี่คลายคดีได้โดยบังเอิญ"

คังฮีถลึงพระเนตร ตรัสเสียงเย็นชา

"เรื่องตอนต่อบุปผา กลับไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับบุญญาธิการของเรา!"

อุ้ยเซี่ยวป้อใจหายวูบ ครุ่นคิดขึ้น

"พระองค์ทรงทราบได้อย่างไรว่าเราขุดศีรษะและซากศพกระบี่ไร้โลหิตลอบกลบฝังไว้ในตึกยศพระ ป้ายผิดแก่เฮี้ยสี่และลั้งเฮียง?"

ขบคิดแล้วเข้าใจในบัดดล

"พระองค์คงส่งสายสืบ ปะปนอยู่ในเหล่าทหารคนสนิทเรา"

ขณะมิทราบสมควรตอบอย่างไร คังฮีทอดถอนพระทัย ตรัสว่า

"ยุติเลิกราในลักษณะนี้ก็ประเสริฐ ภายนอกจะได้ไม่วิพากษ์วิจารณ์สืบต่อ เพียงแต่เจ้าขวัญกล้าบังอาจปานนี้ เรากลับอับจนปัญญาจริงๆ"

อุ้ยเซี่ยวป้อคลายใจลง ทราบว่าคังฮีทรงอภัยโทษตนอีกครา ดัง

นั้นคุกเข่าลงโขกศีรษะเป็นพัลวัน

ดังฮีตรัสว่า

"ตอนนี้แผ่นดินสงบสันติ ยศแม่ทัพใหญ่ของเจ้าสามารถ ถอดทิ้งไปแล้ว"

อุ้ยเซี่ยวป๊อทราบว่านี่เป็นพระองค์ทรงลงโทษตนกระทำเรื่องเหลวไหลดังนั้นกล่าวว่า

"ถูกแล้ว ข้าพเจ้าสำนึกตัวดี ยินยอมรับการจัดการจากพระองค์"

"ฮาฮา เจ้าหากมีความสำนึกตัว อาทิตย์คงขึ้นทางตะวันตกแล้ว"

อุ้ยเซี่ยวป๊อพอฟังว่าพระองค์พระสรวล ค่อยผุดลุกขึ้น กล่าวว่า

"มโนธรรมของข้าพเจ้าแม้มีไม่มากนัก กลับมีอยู่เล็กน้อย"

"เนื่องเพราะเห็นแก่มโนธรรมเพียงเล็กน้อยของเจ้า เราจึงไม่ตัดศีรษะของเจ้า ฝังอยู่ใต้เตียงอาคอซังยี้ของท่าน"

อุ้ยเซี่ยวป๊อกล่าวอย่างร้อนรุ่ม

"เรื่องนี้เป็นไปมิได้"

"ไฉนเป็นไปมิได้?"

"อาคอและซังยี้ย่อมไม่หลบหนีตามคนเลี้ยงม้าไป"

ดังฮีคิดตรัสสัพยอก แต่ทรงรู้สึกออกจะเกินเลยไป ดังนั้น ไม่แยแสสนใจอุ้ยเซี่ยวป๊อ ก้มพระพักตร์ตรวจดูสารกราบทูลบนโต๊ะ

อุ้ยเซี่ยวป๊อยืนห้อยมือปรนนิบัติอยู่ด้านข้าง เห็นพระองค์ขมวดพระขนง พระพักตร์ปรากฏแววกังวลต้องครุ่นคิด

"พระองค์บางครั้งก็ไม่สำราญพระทัย ฮ่องเต้แม้ทรงอานุภาพแต่หากเป็นจริงๆ มิเห็นจะน่าเล่นนัก"

ดังฮีทอดพระเนตรสาสน์กราบทูลชั่วขณะ จึงเงยพระพักตร์ขึ้นทอดถอนพระทัยยาวออกมา

อุ้ยเซี่ยวป๊อกล่าวว่า

"พระองค์มีเรื่องใด โปรดบัญชาข้าพเจ้าไปกระทำเป็นการใช้ความดีความชอบลบล้างโทษทัณฑ์ความผิด"

"เรื่องนี้ไม่อาจใช้เจ้าไป ซีลั้งกราบทูลว่าเกาะตระกูลแต้เกิดวาตภัยบนพื้นดินน้ำท่วมสูงถึงสี่เชียะ บ้านช่องราษฎรเสียหาย สภาพการณ์ร้าย

แรงยิ่ง"

อุ้ยเซี่ยวป้อได้ยินสุรเสียงพระองค์สลดหดหู่ หวนนึกถึงพวกตนเป็นสหายสนิทตั้งแต่เล็ก มิอาจไม่ช่วยเหลือพระองค์สักครา จึงกล่าว

"ข้าพเจ้ามีวิธีการหนึ่ง"

"วิธีใด?"

"ขอกราบทูลตามความสัตย์ ข้าพเจ้าระหว่างนี้ทวงถาม หนี้สินดั้งเดิมจากคนของตระกูลแต้ได้จำนวนหนึ่ง ข้าพเจ้านับแต่ประคองชามทองคำที่พระองค์ทรงซ่อมแซมพระราชทานให้ ชั่วชีวิตนี้ก็ไม่อดข้าว มีเงินทองมากมายก็มิมีประโยชน์ คิดบริจาคช่วยเหลือ ชาวเกาะตระกูลแต้ที่ประสบวาตภัย"

คังฮีแย้มสรวลเล็กน้อย ตรัสว่า

"ผู้ประสบวาตภัยมีมากมายยิ่ง เงินของเจ้าเพียงเล็กน้อย จะช่วยเหลืออย่างไรได้? เราจะถ่ายทอดพระบรมราชโองการ ให้ลดค่าเสื้อผ้าและอาหารของขันทีนางกำนัล ประหยัดเงินสักสี่ห้าหมื่นตำลึง นำไปช่วยเหลือชาวเกาะ"

"ขอเดชะ หนี้สินที่ข้าพเจ้าทวงถามมา ได้จากแต้โคกซวง มีทั้งสิ้นสองร้อยหมื่นตำลึง"

คังฮีมีพระพักตร์ตื่นเต้น ตรัสโพล่งว่า

"มากมายปานนั้น?"

อุ้ยเซี่ยวป้อตบปากตนเองเบาๆ กล่าวว่า

"เซี่ยวกุ่ยจื้อสมควรตาย"

คังฮีพระสรวลออกมา ตรัสว่า

"ความสามารถในการหาเงินทองของเจ้ายอดเยี่ยมยิ่ง เรากลับมิทราบแม้แต่น้อย"

"เซี่ยวกุ่ยจื้อสมควรตาย"

ขณะกล่าวย้ำ สีหน้ากลับปรากฏแววภาคภูมิครุ่นคิดขึ้น

"พระองค์ส่งสายสืบ ปะปนอยู่ในเหล่าทหารคนสนิทเรา เพียงสืบได้ว่าเรากล้าทรยศหรือไม่? ม่วยฮู (น้องเขย) ของท่านมือขวารับเงินทองมือซ้ายซุกเข้ากระเป๋า พระองค์กลับมิทราบ"

ตนเรียกตนเองเป็นข้าพเจ้า ในใจกลับยกตัวเป็นน้องเขย

ดังฮีดำริชั่วขณะจึงตรัสว่า

“ยากนักที่เจ้ามีจิตใจเป็นกุศล เยี่ยงนี้เถอะท่าน ท่านบริจาคเงินสองร้อยห้าสิบหมื่นตำลึง เราจะประหยัดเงินห้าสิบหมื่นตำลึง รวมเป็นสามร้อยหมื่นตำลึง ชาวเกาะตระกลแต้ที่ประสบภัยธรรมชาติ มีประมาณหมื่นหลังคาเรือน ครอบครัวหนึ่งแบ่งปันได้สามร้อยตำลึงนับว่ามากพอแล้ว”

อุ้ยเซี่ยวป้อรับคำ กล่าวว่า

“ถูกแล้ว พระองค์แผ่เมตตาต่ออาณาประชาราษฎร ขอเทพยดาฟ้าดินบันดาลให้แผ่นดินร่มเย็นเป็นสุข”

ดังฮีทรงลำบากพระทัยต่อวาตภัยของเกาะตระกูลแต้ ยามนี้ได้เงินทองมาก้อนใหญ่ ทรงชื่นชมยินดียิ่ง ตรัสว่า

“ขอให้เจ้าได้เลื่อนยศร่ำรวย มากสุขเปี่ยมวาสนา”

“พระองค์มีโอษฐ์ศักดิ์สิทธิ์ ข้าพเจ้าหากได้เลื่อนยศร่ำรวย ล้วนพึ่งพาบารมีพระองค์ อีกประการเงินของข้าพเจ้ารายนี้ได้จากชาวเกาะตระกูลแต้ บัดนี้คืนแก่ราษฎรเกาะตระกูลแต้ นับว่าสนองคืนกลับไป”

“อืมม์ เจ้าไปได้แล้ว”

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

“ขอเดชะ ข้าพเจ้าคิดทูลลาพัก กลับเมืองเอี้ยงจิวไปเยี่ยมเยียนมารดา”

“ยามนักที่เจ้ามีจิตกตัญญู อีกประการเมื่อได้เลื่อนยศ ร่ำรวย สมควรกลับคืนมาตุภูมิสักครา จากนั้นรับตัวมารดาเจ้ามายังนครหลวง เราจะแต่งตั้งยศแก่มารดาท่าน บิดาที่เสียชีวิตของเจ้าเรียกว่าอะไร ให้รายงานต่อแผนกพิจารณายศ จะได้แต่งตั้งยศศักดิ์ย้อนหลัง”

พระองค์เข้าพระทัยว่า อุ้ยเซี่ยวป้อมิทราบว่านามของบิดาเขียนอย่างไร ซึ่งความจริงอุ้ยเซี่ยวป้อกระทั่งบิดาเป็นใครยังมิทราบ

อุ้ยเซี่ยวป้อกราบบังคมในพระมหากรุณาธิคุณ ออกจากวังมากลับตึกที่พัก นำตั๋วแลกเงินสองร้อยห้าสิบหมื่นตำลึงส่งมอบต่อกองคลังและคืนตราแม่ทัพใหญ่ต่อกลาโหม พร้อมกันนั้นให้โซวซ้วนขนานตั้งนามบิดาและชื่อแซ่บรรพบุรุษสามรุ่น ส่งต่อแผนกพิจารณาเลื่อนยศ ค่อยตระเตรียม

การออกเดินทาง

อุ้ยเซี่ยวป้อสนิทสนมกับขุนนางฝ่ายบุ๋นและบู๊ ทั้งเป็นที่โปรดปรานของพระองค์ เหล่าขุนนางอำมาตย์ล้วนจัดงานเลี้ยงส่ง ย่อมครึกครื้นสนุกสนานยิ่ง

ก่อนออกเดินทาง ยังส่งทหารคนสนิทไปทวงถามเงินหนึ่งหมื่นตำลึงจากแต้โคกซวง จึงออกจากนครหลวง โดยสารรถถึงเมืองทงจิว เปลี่ยนเป็นโดยสารเรือล่องคลองขุดอุ่งฮ้อลงสู่ใต้ ผ่านเมืองเทียนจิวลิ้มเซ็งเข้าสู่แม่น้ำฮวงโห

วันนี้ทอดสมอค้างแรมที่ชานเมืองสี่เอี้ยง หลังจากรับประทานอาหารค่ำร่วมกับภรรยาทั้งเจ็ด ก็สนทนาปราศรัย สัพยอกหยอกล้อกัน

ยามนั้นบ่าวทาสนอกห้องท้องเรือกล่าวเสียงกังวาน

“เรียนตั่วนั้ง มีอาคันตุกะขอเข้าพบ”

พร้อมกับเสียงดัง หญิงรับใช้ส่งเทียบ (นามบัตร) เข้ามา สี่ใบ โซวช้วนยื่นมือรับมา กล่าวเบาๆ

“อาคันตุกะคือ กู่เอี่ยมบู๊ จาอึ้งฮ้วง ลื่อลิ้วเลี้ยง และอึ้งลี้จิว”

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

“ที่แท้เป็นกู่ซิงแซ (บัณฑิตแซ่กู่) และพวกอย่างนั้นมิอาจไม่พบแล้ว”

ทางหนึ่งสั่งบ่าวทาส เชื้อเชิญแขกเหรื่อเข้าสู่ห้องท้องเรือใหญ่จัดน้ำชาต้อนรับ ทางหนึ่งผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้า ปรากฏออกพบพาน

ครั้งกระโน้นกู่เอี่ยมบู๊ จาอึ้งฮ้วง ลื่อลิ้วเลี้ยงถูกนายอำเภอเมืองเอี้ยง-จิวโง้วจือยังคร่ากุมตัว ดีที่อุ้ยเซี่ยวป้อยื่นมือช่วยเหลือ สำหรับอึ้งลี้จิวเพิ่งพบเห็นเป็นคราแรก

ลื่อลิ้วเลี้ยงยังนำพาบุรุษหนุ่มอายุยี่สิบเศษสองคนร่วมทางมาล้วนเป็นบุตรชายของมัน นามลื่อป้อตง ลื่อเฮ้าตง

หลังจากคารวะทักทายตามมารยาท เจ้าภาพและอาคันตุกะ ทยอยทรุดนั่งลง ลื่อป้อตง ลื่อเฮ้าตงล้วนยืนหยัดอยู่ด้านหลังบิดา

กู่เอี่ยมบู๊กล่าวเบาๆ

“ท่านหัวหน้าหน่วยแซ่อุ้ย พวกเารุดมาเยี่ยมเยือนคราวนี้มีเรื่องสำคัญคิดหารือด้วย ชานเมืองสี่เอี้ยงมีหูตามากหลาย ไม่สะดวกกับการสนทนา

มิทราบท่านจะสั่งเรือแล่นล่วงหน้าไปหลายลี้ จอดทอดสมอในทำเลเปล่าเปลี่ยวแล้วค่อยสนทนาได้หรือไม่?"

ครั้งกระโน้นในพิธีชุมนุมสังหารเต่า กู่เอี่ยมบู๊ถูกเหล่านักสู้ ผู้กล้ายกย่องเป็นกุนซือ เป็นที่นับถือเลื่อมใสของอุ้ยเซี่ยวป้อตลอดมาดังนั้นรับคำกลับมาบอกต่อโซวช้วนและพวก

โซวช้วนกล่าวว่า

"ความคิดระวังคนมิอาจไม่มี พวกเราจะแล่นเรือติดตามไปหากเกิดเรื่องใดจะได้ช่วยเหลือทันท่วงที"

อุ้ยเซี่ยวป้อหวนนึกถึง การติดตามกู่เอี่ยมบู๊ และพวกไปยังทำเลเปล่าเปลี่ยว ความจริงไหวหวั่นพรั่นใจเมื่อมีภรรยาเจ็ดนางติดตามคุ้มครองอยู่ด้านหลัง นับว่าปลอดภัยขึ้นมากนัก ผงกศีรษะรับคำ

ครั้นแล้ว สั่งคนเรือแล่นเรือสองลำลงสู่ใต้ บอกว่าต้องการ ดื่มสุราชมจันทร์ในทำเลเงียบสงัด ให้เรือติดตามยังทอดสมอรอคอยอยู่ชานเมือง

อุ้ยเซี่ยวป้อกลับเรือใหญ่มาสนทนาปราศรัยกับอาคันตุกะ เรือทั้งสองลำล่องลงสู่ใต้เจ็ดแปดลี้ เห็นสองฟากฝั่งล้วนเป็นท้องทุ่งกว้าง จันทร์กระจ่างอยู่กลางเวหา ทุกที่ทางไร้ร่องรอยผู้คน

อุ้ยเซี่ยวป้อสั่งให้จอดทอดสมอ เรียกนายท้ายคนเรือและบ่าวทาสในเรือใหญ่ไปยังเรือลำหลัง มิให้รบกวนสมาธิอุ้ยตั๋วนั้ง รอจนภายในเรือปราศจากบุคคลภายนอก กู่เอี่ยมบู๊และพวกจึงขอบพระคุณที่คราก่อนได้ช่วยชีวิตอีกครา

อุ้ยเซี่ยวป้อถ่อมตนเล็กน้อย จากนั้นถ่ายทอดบอกเหตุการณ์ที่ขอทานเหล็กโง้วลักคี้ และซือแป๋ตั้งกึงน้ำถูกประทุษร้ายให้ทราบ สร้างความสะทกสะท้านรันทดแก่ทุกผู้คนยิ่ง

กู่เอี่ยมบู๊กล่าวว่า

"ยุทธจักรร่ำลือว่า ท่านหัวหน้าหน่วยแซ่อุ้ยประทุษร้าย ซือแป๋ฝักใฝ่ลาภยศ พวกเราล้วนไม่เชื่อถือ บัดนี้เพิ่งเข้าใจข้อเท็จจริง"

ลื่อลิ้วเลี้ยงกล่าวเสริมขึ้น

"ขอเพียงท่านหัวหน้าหน่วยแซ่อุ้ย ประกอบวีรกรรมระบือลือลั่นทุกผู้คนจะสำนึกทราบว่าเข้าใจท่านผิดไป"

อุ้ยเซี่ยวป้อครุ่นคิดขึ้น

“เรายังจะประกอบวีรกรรม ระบือลือลั่นใดได้? โอย ไม่ถูกต้อง พวกมันต้องการให้เราทรยศต่อคังฮีอีก นี่สมควรผลักไสบ่ายเบี่ยงล่วงหน้า”

พอได้คิด กล่าวว่า

“ผ้น้อง ความจริงปราศจากความรัความสามารถ กระทำเรื่องราวใดล้วนไม่ดี ครานี้ครบเกษียณอายุกลับคืนมาตุภูมิ นับแต่นี้ไม่กระทำเรื่องราวใดอีก”

ลื่อเฮ้าตงเห็นอุ้ยเซี่ยวป้ออายุอ่อนเยาว์กว่ามันหลายขวบปี กลับบอกว่าครบเกษียณอายุ คิดกลับคืนมาตุภูมิ ต้องหัวร่อคิกออกมา

กู่เอี่ยมบู๊และพวก ก็รู้สึกน่าหัวร่อแย้มยิ้มออกมากู่เอี่ยมบู๊ กล่าวว่า

“ท่านหัวหน้าหน่วยแซ่อุ้ย พวกเารุดมาครานี้ หาใช่ให้ท่านทรยศต่อฮ่องเต้แมนจูไม่”

อ้ยเซี่ยวป้อกล่าวอย่างลิงโลด

“ประเสริฐแท้ ขอเพียงไม่ทรยศต่อพระองค์ มิว่าเรื่องราวใดผู้น้องยินดีปฏิบัติตาม”

กู่เอี่ยมบู๊ผลักเปิดหน้าต่างเรือ ชะโงกศีรษะมองเห็นทุกที่ทางสงบสงัดจึงเหลียวหน้ามากล่าวว่า

“พวกเราคิดมาเกลี้ยกล่อมท่านหัวหน้าหน่วยแซ่อุ้ย ตั้งตัวเป็นฮ่องเต้เอง?”

วาจาพอกล่าวออก ได้ยินเสียงเปรื่องใหญ่ถ้วยชาในมืออุ้ยเซี่ยวป้อร่วงหล่นลงกับพื้นเรือแตกสลายเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย ปากกล่าวอย่างตื่นตระหนก

“นี่...นี่มิใช่ล้อเล่นหรอกหรือ?”

จาอึ้งฮ้วงกล่าวอย่างจริงจัง

“ไม่ล้อเล่นเด็ดขาด ท่านหัวหน้าหน่วยแซ่อุ้ยกุมกำลังทหาร ทั้งเป็นที่โปรดปรานของฮ่องเต้แมนจู ขอเพียงประกาศตั้งตัวเป็นฮ่องเต้ ทุกผู้คนย่อมต้องให้การสนับสนุน”

อุ้ยเซี่ยวป้อใจเต้นระทึกตูมตาม คาดคิดมิถึงเป็นเด็ดขาดว่า จะมีคนเกลี้ยกล่อมตนเป็นฮ่องเต้ ตะลึงลานอยู่ครู่ใหญ่จึงกล่าว

“ข้าพเจ้าเป็นอันธพาลน้อย มีความสามารถเพียงด่าคน เล่นพนัน

ได้เป็นขุนนางแม่ทัพผู้อื่นก็ไม่ยอมรับนับถืออยู่แล้ว ไหนเลยเป็นฮ่องเต้ได้? ฮ่องเต้เจ้าชีวิตต้องมีบุญญาธิการล้นเหลือ ชะตาวันเกิดของข้าพเจ้าไม่ถูกต้อง นักทำนายโชคชะตาเคยบอกว่า ข้าพเจ้าหากคิดเป็นฮ่องเต้ จะมีชีวิตมิเกินสามวัน"

ลื่อเฮ้าตงได้ยินอ้ยเซี่ยวป้อกล่าวเหลวไหล ต้องหัวร่อคิกอีกคราจาอึ้งฮ้วงกล่าวว่า

"ท่านหัวหน้าหน่วยแซ่อุ้ยตกฟากในเวลาใด เราจะเชื้อเชิญนักทำนายปฺราดเปรื่องท่านหนึ่ง มาทำนายโชคชะตาดู"

มันทราบว่าอุ้ยเซี่ยวป้อปราศจากความรู้ ไม่อาจอ้างอิงหลักธรรมและสถานการณ์ใหญ่ด้วย แต่หากนัดแนะกับนักทำนายผู้หนึ่ง บอกว่าอุ้ยเซี่ยวป้อมีชะตาเป็นเจ้าชีวิต มิแน่นักว่าฝ่ายตรงข้ามอาจเชื่อถือเป็นจริงเป็นจัง

มิคาดอุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

"มีแต่มารดาเราล่วงรู้เวลาตกฟากของข้าพเจ้า เมื่อบรรลุถึงเมืองเอี้ยงจิว ข้าพเจ้าจะถามไถ่ดู"

ทุกผู้คนทราบว่า อุ้ยเซี่ยวป้อไม่กล่าวตรงกับใจจริง เพียงคิดบ่ายเบี่ยง ลื่อลิ้วเลี้ยงกล่าวว่า

"เหล่าวีรบุรุษผู้กล้า ส่วนมากไม่ถือสาข้อปลีกย่อยอันคร่ำครึฮั่นโกโจ (ปฐมกษัตริย์ราชวงศ์ฮั่น) ปล่อยตัวตามสบายกว่าท่านหัวหน้าหน่วยแซ่อุ้ยมากนัก"

ในใจครุ่นคิดขึ้น

"ท่านเป็นอันธพาลน้อยหาเป็นไรไม่ ฮั่นโกโจเป็นอันธพาลใหญ่ภายหลังกลับเป็นปฐมกษัตริย์ราชวงศ์ฮั่น"

อุ้ยเซี่ยวป้อโบกมือขวักไขว่ กล่าวว่า

"พวกเราเป็นสหายสนิท ข้าพเจ้าจะบอกต่อพวกท่านตามความสัตย์"

พลางลูบคลำศีรษะตนเอง เอ่ยสืบต่อ

"ข้าพเจ้ายังคิดรักษาของนี้ไว้ ใช้รับประทานข้าวอีกหลายสิบปี ของนี้ยังมีดวงตาคู่หนึ่งคิดใช้ดูงิ้วยลชมหญิงงาม มีใบหูคู่หนึ่งใช้ฟังนิทานและเพลงขับกล่อม ข้าพเจ้าหากคิดเป็นฮ่องเต้ ของนี้คงไม่อาจรักษาไว้

อีกประการ เป็นฮ่องเต้มิมีใดเบิกบานใจ เกาะตระกูลแต้เกิดวาตภัย ดังฮีทรงกังวลพระทัย หน้าที่ฮ่องเต้ทั้งลำบากยากเย็นทั้งไม่น่าเล่น ข้าพเจ้ามิขอกระทำเด็ดขาด”

กู่เอี่ยมบู๊และพวกหันไปมองหน้ากัน หวนนึกถึงอุ้ยเซี่ยวป้อปราศจากจิตทะเยอทะยาน คิดเกลี้ยกล่อมให้คล้อยตาม นับเป็นเรื่องลำบากยากเย็น

ชั่วครู่ให้หลัง กู่เอี่ยมบู๊จึงกล่าว

“เรื่องใหญ่เยี่ยงนี้ ยามกะทันหันย่อมไม่อาจตกลงใจ”

เอ่ยถึงตอนนี้ พลันได้ยินเสียงฝีเท้าม้าดังขึ้น ม้าหลายสิบตัวควบขับเลียบริมฝั่งขึ้นเหนือมา ยามวิกาลดึกสงัด รู้สึกแจ่มชัดเป็นพิเศษ

จาอึ้งฮ้วงกล่าวว่า

“ยามวิกาลดึกสงัด ไฉนมีขบวนทัพม้าควบขับเดินทาง?”

ขณะว่ากล่าว ได้ยินบนฝั่งด้านตรงข้าม บังเกิดเสียงฝีเท้าม้าหลายสิบตัวควบขับมา

ผิวน้ำคลองขุดอุ่งฮ้อคับแคบยิ่ง ผู้คนภายในเรือบนผิวน้ำ ล้วนได้ยินอย่างชัดเจน คนเรือในลำหลังพากันค้ำถ่อ แจวเรือเทียบใกล้ โซวซ้วนและซังยี้กระโดดปราดมายังหัวเรือลำแรก

โซวซ้วนกล่าวว่า

“เซียงกง ผู้มาเกรงว่าปราศจากกุศลเจตนา ทั้งหมดยังคงอยู่ร่วมกัน”

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

“ตกลง กู่ซิงแซและพวกล้วนเป็นบัณฑิตชรา มิคล้ายเป็นบุคคลมักมากกามคุณ ทั้งหมดล้วนเข้ามาเถอะ”

กู่เอี่ยมบู๊และพวกครุ่นคิดในใจ

“เหลวไหล”

รู้สึกไม่สะดวกกับการพบกับภรรยาอุ้ยเซี่ยวป้อพากัน สาวเท้ามายังท้ายเรือ

เกี่ยงเล้งกงจู้ ปึงอี่และพวกทั้งเจ็ดโอบอุ้มบุตรธิดาเข้าสู่ห้องท้องเรือหน้า ได้ยินบนฝั่งสองฟากข้างบังเกิดเสียงหวีดไม้ไผ่ดังอื้ออึงอุ้ยเซี่ยวป้อโพล่งว่า

"นี่เป็นเสียงหวีดของสมาคมฟ้าดิน"

ยามนั้นม้าหลายสิบตัวทั้งสองฟากฝั่ง ควบตะบึงถึงข้างเรือ คนบนฝั่งตะวันตกร้องดังๆ ว่า

"อุ้ยเซี่ยวป้อออกมา"

อุ้ยเซี่ยวป้อด่าคำมารดามันเถอะเบาๆคิดสาวเท้าไปยังหัวเรือโซวชัวนยื่นมือฉุดรั้งไว้ กล่าวว่า

"ช้าก่อน ให้เราถามไถ่จนกระจ่างชัด"

สาวเท้าออกจากห้องท้องเรือ ถามว่า

"เป็นนักสู้สารทิศใดต้องการพบอุ้ยเซี่ยวกง?"

สายตายามกวาดมอง เห็นผู้โดยสารบนหลังม้าสองฟากฝั่ง ล้วนใช้แพรเขียวโพกศีรษะ มือกระชับอาวุธ คนบนฝั่งตะวันตกกล่าวว่า

"พวกเราเป็นพี่น้องหน่วยเลิศล้ำ"

อุ้ยเซี่ยวป้อลิงโลดยิ่ง กล่าวว่า

"หัวหน้าหน่วยเลิศล้ำอยู่ละแวกใกล้เคียงหรือไม่?"

คนบนฝั่งตะวันตกกระชากเสียงว่า

"ท่านคงเป็นอุ้ยเซี่ยวป้อแล้ว ทรยศต่อสมาคมทำร้ายซือแป๋ใฝ่หาลาภยศ ท่านหัวหน้าหน่วยเลิศล้ำถูกก่อกวนจนคลั่งใจตายแล้ว"

ผู้คนข้างเคียงร้องดังๆ ว่า

"ซูตั่วกอ (พี่ใหญ่แซ่ซู) มิต้องกล่าวมากความกับมัน วันนี้พวกเรารุมสับมันเป็นหมื่นท่อน ล้างแค้นให้ประมุขแซ่ตั้ง และท่านหัวหน้าหน่วยเลิศล้ำ"

ผู้คนบนฝั่งตะวันออกโห่ร้องหนุนเนื่อง พลันได้ยินเสียงควับมีคนซัดอาวุธลับมา

อุ้ยเซี่ยวป้อรีบหดศีรษะกลับเข้าท้องเรือ ครั่นครวญในใจอย่างหวนโหย

"ที่แท้หัวหน้าหน่วยเลิศล้ำเสียชีวิตแล้ว พี่น้องเหล่านี้ลงมือโดยไม่จำแนกความผิดถูกชั่วดี แล้วนี่จะทำอย่างไร?"

ได้ยินบนประทุนเรือ บังเกิดเสียงดังเพียะพะ อาวุธลับซัดมาจากสองฟากข้างโดยมิหยุดยั้ง ดีที่เรือโดยสารจอดอยู่กึ่งกลางคลองขุดอาวุธลับ

บางเล่มตกลงในลำน้ำ แม้ซัดถูกประทุนเรือ กำลังก็อ่อนจางยิ่ง

กู่เอี่ยมบู๊และพวก ความจริงยืนหยัดอยู่ท้ายเรือ พอเห็นอาวุธลับโหมซัดมา พากันกลับเข้าท้องเรือ

ทันใด ประกายไฟแลบแปลบ เกาทัณฑ์อัคคีหลายดอก ยิงใส่ประทุนเรือ ประทุนเรือพลันลุกไหม้ขึ้นมา

อุ้ยเซี่ยวป๊อร้องโอยกล่าวว่า

"แย่แล้ว คิดคลอกอุ้ยเซี่ยวป๊อทั้งเป็น"

โซวช้วนร้องดังๆ ว่า

"กู่เอี่ยมบู๊ซิงแซอยู่ที่นี้ พวกเรามิอาจเสียมารยาท"

หวนนึกถึงกู่เอี่ยมบู๊ได้รับความเคารพเลื่อมใสจากชนชาวบู๊ลิ้ม นักสู้สมาคมฟ้าดินคงไม่กล้าล่วงเกินมัน

วาจาพอกล่าว ห่าอาวุธลับพลันหยุดชะงักลง ผู้แซ่ซู กล่าวว่า

"กู่เอี่ยมบู๊ซิงแซอยู่บนเรือหรือ?"

กู่เอียมบู๊สาวเท้าถึงหัวเรือ ประสานมือกล่าวว่า

"เราอยู่ที่นี้"

ผู้แซ่ซูอุทานดังอา รีบสั่งนักสู้สมาคมฟ้าดินที่รู้จักวิชาทางน้ำกระโดดลงน้ำ ผลักดันฉุดลากเรือเทียบฝั่ง

ยามนี้ เปลวไฟบนเรือลุกไหม้รุนแรง ซังยี้ฉุดลากอุ้ยเซี่ยวป๊อกระโดดขึ้นฝั่งก่อน ที่หลงเหลือติดตามขึ้นมา นักสู้สมาคมฟ้าดินพากันกุมอาวุธรายล้อมทั้งสี่ด้านไว้

ในกลุ่มคน ปรากฏชายผู้หนึ่งน้อมกายคารวะกู่เอี่ยมบู๊ กล่าวว่า

"ครั้งกระโน้นในชุมนุมสังหารเต่า เราเคยพบกู่ซิงแซคราหนึ่งพี่น้องทั้งหลายกระทำการวู่วามยังหวังให้อภัย"

อุ้ยเซี่ยวป๊อหัวร่อพลางกล่าว

"พวกท่านออกจะวู่วามไปจริงๆ"

ชายชรานั้นกล่าวเสียงเกรี้ยวกราด

"เรากำลังกล่าววาจากับกู่ซิงแซ ผู้ใดคิดกล่าวกับท่าน?"

พลางยื่นมือปราดออกตะกุยใส่ทรวงอกอุ้ยเซี่ยวป๊อ

ซังยี้ที่ด้านข้างยกมือกันปะทะ ใช้หลักวิชาคว้าจับ คร่ากุมข้อมือ

มันผลักไสตามสภาวะ

ชายชรานั้นไม่อาจทรงกายมั่น ปลิวกระเด็นไป นักสู้สมาคมฟ้าดินสองคนรีบถลันมาประคับประคองไว้

กู่เอี่ยมบู๊ร้องว่า

“ทั้งหมดมีวาจาก็ว่ากล่าวกัน อย่าได้ลงมือ”

ยามนี้ ห้องท้องเรือเริ่มถูกไฟเผาผลาญ โซวช้วนส่งบุตรชายในอ้อมแขนแก่มกเกี่ยมพิ้ง หวนนึกถึงนางกับซังยี้มีฝีมือสูงเยี่ยมที่สุดพึงคุ้มครองอุ้ยเซี่ยวป้อทะลวงฝ่าวงล้อม

ยามนั้น แยกย้ายอยู่ทางซ้ายขวาอุ้ยเซี่ยวป้อร่วมกับซังยี้เล็งสายตาไปยังม้าสามตัว หากว่ากล่าวจนแตกหัก จะช่วงชิงม้าทันที

กู่เอี่ยมบู๊พลันกุมมือผู้แซ่ซูสาวเท้าห่างมาหลายวา ว่ากล่าวอยู่หลายคำ ผู้แซ่ซูก็ร้องเรียกผู้คนหกเจ็ดคนไป ชายชราที่ถูกซังยี้กระแทกล่าถอยก็อยู่ในจำนวนนั้นด้วย ที่หลงเหลือสี่สิบกว่าคน ยังคงรายล้อมอุ้ยเซี่ยวป้อไว้

ผู้แซ่ซูพอฟังคำอธิบายของกู่เอี่ยมบู๊ เพิ่งทราบว่า ตั้งกึงน้ำมิได้ถูกอุ้ยเซี่ยวป้อฆ่าทิ้ง โทสะล้วนสลายคลาย พากันหวนกลับเข้ามาผู้แซ่ซูประสานมือกล่าวว่า

“เมื่อครู่ พวกเราเข้าใจท่านหัวหน้าหน่วยแซ่อุ้ยผิดไป หากมิใช่กู่ซิงแซอธิบายข้อเท็จจริง ทั้งหมดแทบล่วงเกินไป”

อุ้ยเซี่ยวป้อหัวร่อพลางกล่าวว่า

“คิดล่วงเกินจริงๆ เกรงว่าไม่ง่ายดายนัก”

จบคำ ขยับกายพุ่งเฉียง ใช่ท่าร่างเทพเดินหนร้อยแปลงพุ่งซ้ายทะลวงขวา ขยับวูบวาบหลายคราก็ออกพ้นจากวงล้อม นักสู้หน่วยเลิศล้ำลอยตัวทะยานขึ้นบนหลังม้าตัวหนึ่ง

ผู้แซ่ซูและพวกใจหายวาบ คิดมิถึงตัวเบาอุ้ยเซี่ยวป้อกลับพิสดารล้ำปานนี้ ไม่เสียทีที่เป็นศิษย์ท่านประมุขผู้ล่วงลับจริงๆ

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“อภัยที่มิอาจน้อมสนองสืบต่อ”

กระตุ้นม้าควบตะบึง แต่บ่ายโฉมสู่ตะวันตกสิบกว่าวา พลัน

กระโดดลงจากหลังม้า พุ่งซ้ายซอกซอนขวา มิทราบทำอย่างไร กลับหวนกลับเข้าวงล้อม มิว่าผู้ใดก็ไม่อาจเห็นชัดตาว่าอุ้ยเซี่ยวป้อเข้ามาด้วยวิธีใด!

นักสู้สมาคมฟ้าดินหันมามองหน้ากันอย่างแตกตื่น ผู้แซ่ซูประสานมือกล่าวว่า

"ท่านหัวหน้าหน่วยแซ่อ้ยฝีมือสงเยี่ยม เป็นที่นับถือเลื่อมใสนัก"

ชายชราสังกัดหน่วยเลิศล้ำมีฝีมือเลอเลิศ กลับถูกซังยี้กระแทกกระเด็น ดูท่าสตรีสาวอีกหกนางล้วนเป็นยอดฝีมือ ฝ่ายตนแม้มีพวกมากแต่หากลงมือเกรงว่าจะได้รับความอัปยศ

ผู้แซ่ซูกล่าวว่า

"เมื่อครู่กู่ซิงแซบอกว่า ท่านหัวหน้าหน่วยแซ่อุ้ยคิดประกอบเรื่องใหญ่ประการหนึ่ง ให้กับชาวฮั่นทั่งแผ่นดิน ขอเพียงท่านหัวหน้าหน่วยแซ่อุ้ยบัญชามา แม้บกน้ำลุยไฟ หน่วยเลิศล้ำก็ไม่บิดพลิ้วบ่ายเบี่ยง"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

"ถูกแล้ว"

ผู้แซ่ซูเห็นอุ้ยเซี่ยวป้อสีหน้าเฉื่อยชา พลันยกนิ้วชี้ปักฉึกใส่ดวงตาข้างซ้ายของตนเอง โลหิตสดๆ ไหลรินหลั่งลงมาทันที!

อุ้ยเซี่ยวป้อ กู่เอี่ยมบู๊ ล้วนอุทานว่า

"ซูตั่วกอทำอะไร?"

ผู้แซ่ซูกล่าวอย่างอาจหาญ

"เราล่วงละเมิดผู้อาวุโสสูงศักดิ์กว่า ความจริงสมควรทำลายดวงตาทั้งคู่นี้ ลงโทษเรามีตาแต่ไร้แวว แต่เราคิดรักษาดวงตาอีกดวงหนึ่งชมดู วีรกรรมของท่านหัวหน้าหน่วยแซ่อุ้ย จึงทำลายดวงตาเพียงข้างเดียว"

น้อมกายอำลากู่เอี่ยมบู๊และอุ้ยเซี่ยวป้อ โบกมือซ้ายวูบ ทุกผู้คนพากันโผพุ่งขึ้นม้า ควบขับจากไป

ชายชราที่ถูกซังยี้กระแทกกระเด็น เหลียวหน้ามาร้องว่า

"ท่านหัวหน้าหน่วยแซ่อุ้ย โปรดกลับบ้านไปถามมารดาท่านว่าบิดาท่านเป็นชาวฮั่นหรือชาวแมนจู ถือกำเนิดเป็นผู้คน ไม่บังควรลืมเลือนกำพืดดั้งเดิม"

กู่เอี่ยมบู๊และพวก รอจนนักสู้สมาคมฟ้าดินควบม้าจากไปหมดสิ้น

ก็เน้นย้ำคำเดิม ชักชวนกันจากไป

อุ้ยเซี่ยวป้อยืนเซื่องซึมเซาอยู่บนฝั่ง สายลมยามโชยพัด รู้สึกหนาวเย็นเล็กน้อย เปลวไฟที่เผาผลาญเรืออ่อนโทรมลง พลันพึมพำว่า

"นี่จะทำอย่างไร?"

โซวช้วนกล่าวว่า

"ดีที่ยังมีเรืออีกลำหนึ่ง พวกเรากลับซานเมืองสี่เอี้ยงก่อน ค่อยๆ หารือกัน"

"เฒ่าผู้นั้นให้เรากลับบ้านไปถามไถ่มารดาเราว่า บิดาเราเป็นชาวฮั่นหรือชาวแมนจู วาจานี้กลับมีเหตุผล"

โซวช้วนปลอบโยนว่า

"เซี่ยวป้อ วาจาเหลวไหลของคนหยาบคายนี้อย่าได้จดจำใส่ใจ พวกเราขึ้นเรือกันเถอะ"

อุ้ยเซี่ยวป้อยืนหยัดกับที่ เห็นบนพื้นดินแปดเปื้อนคราบโลหิตหลายหยด เป็นโลหิตที่ไหลหลั่งจากตาซ้ายของผู้แซ่ซู พลันร้องดังๆ ว่า

"บิดาไม่กระทำแล้ว!"

ภรรยาทั้งเจ็ดล้วนสะท้านเฮือก อุ้ยซังซัง (สองคู่) ความจริงหลับใหลในอ้อมอกเกี่ยงเล้งกงจู้ ถึงกับถูกเสียงร่ำร้องอุ้ยเซี่ยวป้อก่อกวนตื่นขึ้นร้องไห้จ้าออกมา

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

"ดังฮีให้ข้าพเจ้าล้มล้างสมาคมฟ้าดิน สมาคมฟ้าดินให้ข้าพเจ้าทรยศต่อดังฮี บิดาเหยียบเรือสองแคม มิอาจดีเลิศทั้งสองฝ่าย บัดนี้ไม่ขอกระทำแล้ว"

โซวช้วนเห็นท่าทีอุ้ยเซี่ยวป้อผิดปรกติ จึงปลอบประโลมว่า

"รับราชการเป็นขุนนาง ต้องไหวหวั่นพรั่นใจ ตลอดวันมิมีใดน่าเล่น หัวหน้าหน่วยสมาคมฟ้าดินก็ไม่มีผู้ใดดีงาม ท่านตกลงใจไม่กระทำนับว่าประเสริฐเลิศยิ่ง"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวอย่างลิงโลด

"พวกท่านก็สนับสนุนให้ข้าพเจ้าไม่กระทำ?"

โซวช้วน ปึงอี่ อาคอ เจ็งยิ้ว มกเกี่ยมพิ้งและซังยี้ล้วนผงกศีรษะ

มีแต่เกี่ยงเล้งกงจู้กล่าวว่า

"ท่านเพียงเป็นเจ้าพระยา สมควรถูกแต่งตั้งเป็นเชื้อพระวงศ์หรือเป็นเสนาบดี ค่อยปลดเกษียณ อีกประการท่านคิดลาออกในตอนนี้ฮ่องเต้กอกอคงไม่ทรงอนุญาต"

อัยเซี่ยวป้อกระซากเสียงว่า

"ข้าพเจ้าเมื่อไม่เป็นขุนนาง ก็มิอยู่ภายใต้การปกครองของคังฮีพระองค์เป็นเพียงตั่วกู๋ (พี่เขย) เราผู้ใดพร่ำพิไรอีก ข้าพเจ้ากระทั่งตั่วกู๋ก็ไม่ต้องการแล้ว"

วาจานี้ย่อมหมายความว่า ไม่ต้องการเกี่ยงเล้งกงจู้เป็นภรรยาเกี่ยงเล้งกงจู้ไหนเลยกล้าส่งเสียงอีก?

อุ้ยเซี่ยวป้อเห็นภรรยาทั้งเจ็ดปราศจากวาจาคัดค้าน สร้างความลิงโลดยิ่ง กล่าวว่า

"หน่วยเลิศล้ำเผาเรือของข้าพเจ้า นับว่าเผาได้ประเสริฐ พวกเราจะหลบซ่อนกายไว้ ทางกรมเมืองย่อมต้องกราบทูลเข้าวังว่า ข้าพเจ้าถูกคนชั่วร้ายเผาทิ้ง นับแต่นี้ตั่วกู๋เราจะไม่เสาะหาข้าพเจ้าอีก"

โซวช้วนและพวกล้วนสนับสนุน ทั้งแปดหลังจากหารือกัน ตกลงว่าอุ้ยเซี่ยวป้อ เกี่ยงเล้งกงจู้ ซังยี้ ปลอมแปลงโฉม ล่วงหน้าไปรอคอยในโรงเตี๊ยมเมืองไฮวั้อิม

ส่วนโซวช้วนนำปิงอี่ มกเกี่ยมพิ้ง เจ็งยิ้วกลับชานเมือง สี่เอี้ยงรวบรวมเงินทองและสิ่งของสำคัญภายในเรือ จากนั้นกระจายข่าวว่าเรือของอุ้ยตั่วนั้งถูกคนชั่วร้ายจู่โจมยามวิกาล ลำเรือถูกทำลาย ผู้คนเสียชีวิต

เพียงแต่คนเรือหลายคนเห็นอุ้ยเซี่ยวป้อไม่เสียชีวิต อาจก่อความยุ่งยากภายหลัง ในความเห็นโซวช้วนให้ลงมือฆ่าปิดปาก ทอดซากอยู่ริมฝั่ง จึงสอดคล้องกับเหตุการณ์ มกเกี่ยมพิ้งมิอาจตัดใจอำมหิต ยืนกรานอย่าได้ทำร้ายผู้ไร้ความผิด

โซวช้วนกล่าวว่า

"ตกลง เกี่ยมพิ้งม่วยม่วย (น้องสาว) มโนธรรมดีงาม ขอให้กำเนิดบุตรชายอ้วนพีหลายคน เซี่ยวป้อเราจะกุมกระบี่ไล่ล่าฆ่าท่าน ท่านหลบหนีเข้าดงไม้ร่ำร้องตะโกนก้อง แสร้งเป็นถูกเราฆ่าทิ้ง"

อุ้ยเซี่ยวป้อสัพยอกว่า

“นางโสโครกคิดฆ่าสามีหรือ?”

พลางร้องดังๆ ว่า

“คิดฆ่าคนแล้ว ช่วยชีวิตด้วย”

พร้อมกับวิ่งตะบึงเข้าดงไม้ โซวชั่วนกมกระบี่ไล่ล่าตามไป

ได้ยินอุ้ยเซี่ยวป้อร่ำร้องว่า

“ช่วยด้วย ฆ่า...”

สุ้มเสียงพลันชะงักขาดหายแต่กลางคัน

มกเกี่ยมพิ้งและพวก แม้ทราบว่าเป็นละครตบตา แต่ได้ยินอุ้ยเซี่ยวป้อร่ำร้องอย่างหวนโหย ล้วนใจเต้นระทึกหวั่นไหว มกเกี่ยมพิ้งกล่าวเบาๆ

“ซังยี้ม่วยม่วย เป็นละครตบตาใช่หรือไม่?”

ซังยี้กล่าวว่า

“มิต้องกลัว ย่อม...ย่อมเป็นละครตบตา”

แต่นางเองกลับหวาดหวั่นขึ้นมา เห็นโซวชั่วนกุมกระบี่ วิ่งตะบึงออกจากดงไม้ ร่ำร้องว่า

“เข่นฆ่าคนเรือให้หมดสิ้น”

คนเรือทั้งหลายนั่งยองๆ อยู่ริมฝั่ง เห็นนักสู้สมาคมฟ้าดินจุดไฟเผาผลาญเรือ โซวชั่วนฆาตกรรมอุ้ยเซี่ยวป้อ แตกตื่นจนร่างสั่นระริกแต่แรก พอเห็นโซวชั่วนกุมกระบี่พุ่งปราดมา ล้วนแตกฮือหลบหนีไปหมดสิ้น

ซังยี้ครุ่นคิดคำนึงถึงอุ้ยเซี่ยวป้อ ชิงโลดแล่นเข้าดงไม้ เห็นผู้เป็นสามีนอนทอดกายบนพื้น ไม่ขยับเคลื่อนไหว สร้างความแตกตื่นจนขวัญสะท้านโถมกายไปร้องเรียกว่า

“เซียงกง (คำยกย่องบุรุษหนุ่ม)”

พลางยื่นมือประคับประคอง อุ้ยเซี่ยวป้อพลันกางแขนทั้งสองโอบกอดซังยี้ไว้อย่างแนบแน่น ร่ำร้องว่า

“ทำงานสำเร็จเสร็จสิ้น ขอจุมพิตรับขวัญ”

สามีภรรยาทั้งแปดปฏิบัติตามแผน นำเงินทองสิ่งของสำคัญปลอมแปลงโฉมเดินทางถึงเมืองเอี้ยงจิว หลังจากรับตัวมารดาอุ้ยเซี่ยวป้อ ทั้ง

หมดพากันมายังมณฑลฮุ้นหนำ นับแต่นั้นปกปิดชื่อแซ่ ใช้ชีวิตในเมืองไต้ลี้อย่างสุขารมณ์

อุ้ยเซี่ยวป้อยามไร้เรื่องราว หวนนึกถึงใต้ภูเขาราชัน ยังซุกซ่อนขุมทรัพย์มหาศาล ตกลงใจว่าหากยากจนลง จะเดินทางไปขุดขึ้นมา

ดังฮีทรงทราบความสามารถอุ้ยเซี่ยวป้อเป็นอย่างดี ดำริว่าอุ้ยเซี่ยวป้อต้องไม่เสียชีวิตอย่างง่ายดาย อย่าว่าแต่สืบเสาะซากศพไม่พบภายหลังทรงส่งคนค้นหา แต่ปราศจากร่องรอยใด

ตามบันทึกประวัติศาสตร์ ดังฮีเสด็จประพาสลงสู่ใต้หกครั้งพระราชประสงค์เพื่อสำรวจการป้องกันอุทกภัยของแม่น้ำฮวงโห

ซึ่งความจริงการสำรวจแม่น้ำฮวงโห ไยต้องเสด็จถึงเมืองฮั่งจิว? เหตุใดต้องประทับในเมืองเอี้ยงจิวเนิ่นนานเป็นพิเศษ? ไฉนส่งราชองครักษ์ไปสอบถามถึงอุ้ยเซี่ยวป้อจากซ่องคณิกา บ่อนพนัน แผงน้ำชา เหลาสุราในเมืองเอี้ยงจิว? เมื่อมิได้เบาะแส ไฉนจึงหม่นหมองพระทัย?

อนุชนรุ่นหลังยืนยันว่า โจ้วแป๋ (ปู่) ของเจ้าของบทประพันธ์อั้ง-เล้ามั่ง (ความรักในหอแดง...อมตะนิยายเลื่องชื่อของจีน) เชาเซาะคิ้งนาม เชาอึ้งความจริงเป็นราชองครักษ์ ภายหลังถูกดังฮีส่งตัวมาควบคุมการทอผ้าแถบมณฑลกังโซว พระราชประสงค์เพื่อสืบเสาะหาอุ้ยเซี่ยวป้อนั่นเอง

กล่าวถึง วันที่อุ้ยเซี่ยวป้อเดินทางถึงเมืองเอี้ยงจิวนำบุตรภรรยาไปพบมารดาที่ตึกเริงสราญ สองแม่ลูกพอพบหน้า ย่อมปีติลิงโลดยิ่ง

อุ้ยซุนฮวย เห็นสะใภ้ทั้งเจ็ดสะคราญปานบุปผา ต้องครุ่นคิด

“สายตาเลือกเฟ้นสตรีของเซี่ยวป้อไม่เลว หากเปิดซ่องคณิกาคงต้องรำรวยแน่นอน”

อุ้ยเซี่ยวป้อฉุดลากมารดาเข้าห้องสองต่อสอง ถามว่า

“มารดา บิดาข้าพเจ้าที่แท้เป็นใคร?”

อุ้ยซุนฮวยถลึงตากล่าวว่า

“เราทราบได้อย่างไร?”

อุ้ยเซี่ยวป้อขมวดคิ้วกล่าวว่า

“ก่อนที่ท่านจะตั้งครรภ์ เคยรับแขกใดบ้าง?”

“ตอนนั้นมารดาเจ้างดงามยิ่ง วันหนึ่งรับแขกติดต่อกันหลายคน

ไหนเลยจดจำได้มากมายปานนั้น?"

อุ้ยเซี่ยวป้อซักถามว่า

"แขกเหล่านั้นล้วนเป็นชาวฮั่นกระมัง?"

"ส่วนใหญ่เป็นชาวฮั่น ยังมีขุนนางแมนจูและนักบู๊ชาวมองโกล"

"มีปีศาจต่างชาติหรือไม่?"

อุ้ยชุนฮวยกระซากเสียงว่า

"เจ้าเข้าใจว่ามารดาเป็นนางคณิกาโสโครก ต้อนรับกระทั่งปีศาจต่างชาติหรือ? มารดาเจ้าเถอะ ปีศาจรามสูร ปีศาจยุโรป พอมาถึงตึกเริงสราญ มารดาล้วนใช้ไม้กวาดขับไล่ออกไป"

อุ้ยเซี่ยวป้อค่อยคลายใจลง กล่าวว่า

"อย่างนั้นก็ประเสริฐ ดีที่เรามิมีเชื้อสายปีศาจต่างชาติ"

อุ้ยชุนฮวยเงยหน้าขึ้น หวนทบทวนถึงความหลัง กล่าวว่า

"ตอนนั้นมีชาวอิสลามคนหนึ่ง มักมาเสาะหาเรา มันมีรูปโฉมงามสง่ายิ่ง รู้สึกจมูกของเจ้าโด่งนัก ละม้ายคล้ายมันอยู่บ้าง"

อุ้ยเซี่ยวป้อกล่าวว่า

"เมื่อมีทั้งชาวฮั่น แมนจู มองโกล อิสลาม มิทราบมีชาวธิเบตหรือไม่?"

อุ้ยชุนฮวยกล่าวอย่างภาคภูมิ

"ไฉนไม่มี? ชาวธิเบตนั้นพอเข้าห้องมา ก็จับตามองเราโดยมิกะพริบดวงตาเจ้าเจ้าชู้เหลือร้าย ละม้ายคล้ายชาวธิเบตนั้นจริงๆ!"

จบบริบรณ์

คำตาม

เรื่องอุ้ยเซี่ยวป้อเริ่มนำลงในหนังสือพิมพ์หมิงเป้า เมื่อวันที่ 24 ตุลาคม ค.ศ. 1969 จวบกระทั่งวันที่ 23 กันยายน ค.ศ. 1972 ค่อยนำลงจบเรื่อง ใช้เวลานำลงสองปีกับอีกสิบเอ็ดเดือน

ข้าพเจ้าเขียนนิยายกำลังภายในนำลงในหนังสือพิมพ์ชนิดวันต่อวันวันนี้เขียนตอนหนึ่ง ตีพิมพ์ในวันพรุ่งนี้ ดังนั้นหมายความว่านิยายเรื่องนี้ก็ใช้เวลาเขียนติดต่อกันสองปีกับอีกสิบเอ็ดเดือน หากว่าไม่มีสิ่งนอกเหนือความคาดหมาย (ในชีวิตของคนมักมีสิ่งนอกเหนือความคาดหมาย) นี่นับเป็นนิยายกำลังภายในเรื่องสุดท้ายของข้าพเจ้า

แต่เรื่องอุ้ยเซี่ยวป้อไม่คล้ายนิยายกำลังภายใน มิสู้บอกว่าเป็นนิยายอิงประวัติศาสตร์ ระหว่างที่นิยายเรื่องนี้นำลงในหนังสือพิมพ์ มักมีนักอ่านเขียนจดหมายมาไต่ถาม “อุ้ยเซี่ยวป้อใช่เป็นคนอื่นเขียนแทนหรือไม่?” เนื่องเพราะพวกเขาพบว่านี่ต่างกับผลงานที่แล้วมาของข้าพเจ้านัก

ซึ่งความจริงนี่เป็นผลงานการเขียนของข้าพเจ้าทั้งสิ้น ต้องขอขอบคุณผู้อ่านทั้งหลายที่ให้ความเมตตาและผ่อนผันแก่ข้าพเจ้า เมื่อพวกเขาไม่พอใจผลงานเรื่องใด หรือตอนไหนของข้าพเจ้า จะทึกทักว่าเป็นคนอื่นเขียนแทน รักษาความดีไว้ให้กับข้าพเจ้า ผลักความไม่พอใจไปที่ “คนเขียนแทน” ซึ่งนึกวาดมโนภาพไว้

เรื่องอุ้ยเซี่ยวป้อต่างกับนิยายกำลังภายในของข้าพเจ้า นั่นเป็นความจงใจ นักเขียนคนหนึ่งไม่ควรย้อนรอยรูปแบบและลักษณะของตัวเอง ควรพยายามหาทางสร้างสรรค์ใหม่

มีนักอ่านบางคนไม่ชอบเรื่องอ้ยเซี่ยวป้อ เพราะสืบเนื่องจากความประพฤติของตัวเอกของเรื่อง ซึ่งตรงข้ามกับความคิดอ่านทั่วไป นักอ่านนิยายกำลังภายในคุ้นกับการพาตัวเองแทนที่วีรบุรุษในหนังสือแต่อุ้ยเซี่ยวป้อผู้นี้ไม่สามารถแทนที่ได้ ทางด้านนี้ได้ลิดรอนความสุขบางประการของนักอ่าน ข้าพเจ้ารู้สึกเสียใจยิ่ง

แต่ตัวเอกในนิยายไม่แน่ว่าต้องเป็น “คนดี” หน้าที่สำคัญประการหนึ่งของนิยายคือสร้างสรรค์ตัวละคร ทั้งคนดี คนชั่ว คนดีที่มีข้อบกพร่องคนชั่วที่มีจุดเด่นทั้งหลายทั้งปวง ล้วนแล้วแต่นำมาเขียนได้ แผ่นดินจีนในยุคสมัยคังฮีฮ่องเต้ บุคคลเช่นอุ้ยเซี่ยวป้อมิใช่เป็นไปไม่ได้ นักเขียนสร้างสรรค์บุคคลคนหนึ่ง ไม่แน่ว่ามีเจตนาให้เป็นแบบลักษณะที่แน่นอน

เพียงแต่บรรยายว่ามีบุคคลเช่นนี้ ไม่ได้ชักชวนให้นักอ่านลอกเลียนความประพฤติของพวกเขา คนอ่านเรื่อง ผู้ยิ่งใหญ่เขาเหลียงซาน ทางที่ดีอย่างลอกเลียนหลี่ขุย เมื่อเล่นแพ้พนันก็แย่งชิงเงินทอง และอย่าได้เป็นเช่นซ้องกั๋ง ที่ฆ่าชู้รักซึ่งคอยข่มขู่รีดไถในดาบเดียว หลินไต้อี้ผู้เป็นนางเอกของความรักในหอแดง แสดงว่าไม่ใช่แบบอย่างของสุภาพสตรียุคปัจจบัน อัยเซี่ยวป้อไม่ได้มีความสัมพันธ์กับเพศตรงข้ามมากมายเท่าก่เป่าอี้ผู้เป็นตัวเอกของ ความรักในหอแดง อย่างน้อยอุ้ยเซี่ยวป้อต่างกับกู่เป่าอี้ที่รักร่วมเพศเดียวกัน ยังมี หลู่ซิ่น เขียน ประวัติของอาคิว ไม่ได้ให้การสนับสนุนชัยชนะทางใจ

ตัวละครในนิยายหากสมบูรณ์พร้อมเกินไป ออกจะไม่เป็นจริงเป็นจังนิยายไม่ใช่หนังสือศีลธรรม แต่ผู้ที่อ่านนิยายของข้าพเจ้ามีคนหนุ่มสาวจำนวนมาก ดังนั้นใคร่ขอเตือนสติเพื่อนผู้เยาว์วัยทั้งหลายว่า อุ้ยเซี่ยวป้อถือคุณธรรมน้ำมิตร นับเป็นความประพฤติที่ดี ส่วนการกระทำอย่างอื่นอย่าได้ลอกเลียนปฏิบัติตาม

ข้าพเจ้าเขียนนิยายกำลังภายในเรื่องยาวสิบสองเรื่อง เรื่องสั้นสามเรื่อง เรื่องแรกจอมใจจอมยุทธ์ เขียนเมื่อปี ค.ศ. 1955 เรื่องสั้นชิ้นสุดท้าย กระบี่สตรีแควันอ๊วก เขียนเมื่อเดือนมกราคม ปี 1970 นิยายเรื่องสั้นเรื่องยาวสิบห้าเรื่องใช้เวลาเขียนสิบห้าปีงานแก้ไขปรับปรุงใหม่เริ่มเมื่อเดือนมีนาคม ปี ค.ศ. 1970 สิ้นสุดเมื่อกลางปี ค.ศ. 1980 ใช้เวลาทั้งสิ้นสิบปี แน่นอน ช่วงเวลานี้ยังทำงานอย่างอื่นอีกมากหลาย ส่วนสำคัญคือจัดทำหนังสือพิมพ์หมิงเป้ากับเขียนบทนำในหนังสือพิมพ์หมิงเป้า

เมื่อพบกับนักอ่านที่แรกรู้จัก มันจะได้รับคำถาม “คุณชอบนิยายของตัวเองเรื่องไหนที่สุด?” คำถามนี้ยากตอบได้ ดังนั้นมักไม่ตอบหากเพียงเป็น “เรื่องที่ตัวเองรักชอบ” ข้าพเจ้ามีความรู้สึกผูกพันต่อเรื่องมังกรหยกภาค 2 ดาบมังกรหยก จิ้งจอกอหังการ และ กระบี่เย้ยยุทธจักร เป็นพิเศษ ทั้งมีคนไถ่ถาม “คุณเห็นว่านิยายของตัวเองเรื่องไหนดีที่สุด?” นี่เป็นกลเม็ดและคุณค่าของคำถาม ข้าพเจ้าเชื่อว่าเส้นทางการเขียนของตัวเองมีความก้าวหน้า เขียนเรื่องยาวได้ดีกว่าเรื่องสั้น และเรื่องขนาดกลางผลงานยุคหลังดีกว่ายุคแรก แต่มีนักอ่านจำนวนมากไม่เห็นด้วย ข้าพเจ้าดีใจที่พวกเขาไม่เห็นด้วย

กิมย้ง

มิถุนายน 1981